มรสุมโลกีย์

โก้วเล้ง เขียน ว. ณ เมืองลุง แปล

เล่ม 1

ลูกผู้ชายมีบุญคุณต้องทดแทน
มีความแค้นต้องชำระ

พิมพ์ครั้งที่ 2

มรสุมโลหิต

เล่ม 1

โก้วเล้ง เขียน ว. ณ เมืองลุง แปล

บรสุมโลหิต เล่ม 1

โก้วเล้ง เขียน ว. ณ เมืองลุง แปล

ISBN 974-230-667-0

สงวนลิขสิทธิ์ในประเทศไทยตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

โดย สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้

มิฉะนั้นจะถือว่ามีความผิดทางอาญา

พิมพ์ครั้งที่ 1 : พ.ศ. 2522 สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

พิมพ์ครั้งที่ 2 : ตุลาคม 2540 ยอดพิมพ์ 2,000 ชุด

ที่ปรึกษาฝ่ายการตลาด : อาทร เตชะธาดา

ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ

การะเกตุ ศรีปริญญาศิลป์, ฉันทลักษณ์ รักษาอยู่

บรรณาธิการบริหาร : สวัสดิศักดิ์ สงบยิ่ง

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : พิสิษฐ์ ศรสวัสดิ์

ผู้ช่วยหัวหน้ากองบรรณาธิการ : จิตรา อุ่นชัยศรี

กองบรรณาธิการ

พลิษฐา ศิริจินดาภรณ์, พรพรรณ สุขรัตน์, ชัชฎาพร นิ่มอนงค์

ออกแบบปก : บุญประสิทธิ์ ศรสวัสดิ์ ภาพปก : นิพนธ์ โสภณวัฒนวิจิตร

รูปเล่ม : ภัทรศรี ฉันทวรวิจิตร

พิสูจน์อักษร : พัดชา เพ็ชรรุ่งเรือง เรียงพิมพ์ : พรรณนภา เสนานุช

ราคา 590 บาท

จัดพิมพ์โดย บริษัทสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

413/26 ถ.อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทร. 434-1347, 435-5789 FAX. 434-6812

จัดจำหน่ายโดย ประพันธ์สาส์น

โทร. 434-1347 , 435-5789

FAX. 434-6812

พิมพ์ที่ เอ.เอ็น.การพิมพ์

คำนำสำนักพิมพ์

"ลูกผู้ชายแก้แค้น 20 ปี ก็ยังไม่สาย"

วาจานี้เป็นหลักการที่จอมยุทธ์วัยทารก *"คุ้ยงังเพี้ย"* ยึดมั่นเสมอมา มิเปลี่ยนแปร เมื่อได้เห็นบิดามารดาผู้ให้กำเนิด ถูกพวกมารชั่วร้ายในวงพวกนักเลงที่ล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง บีบบังคับจนต้องฆ่าตัวตายอย่างดั่งแค้น

ภาพเหตุการณ์อันน่าหวาดหวั่นขวัญสะท้านนี้ ได้ฝังอยู่ในห้วงดวงใจอันลึกล้ำ ไม่มีสิ่งใดสามารถลบล้างเพลิงอาฆาตนี้ลงได้ ขอเพียงความอาฆาตแค้นได้ชำระ ล้างความอัปยศอดสูให้แก่บิดามารดา มาตรแม้นความเป็นและความตายจะมีก้ำกึ่งกัน

.....

"มรสุมโลหิต" หนึ่งในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน โดย โก้วเล้ง และ ว. ณ เมืองลุง ที่เรานำกลับมาให้ผู้อ่านได้สัมผัสพลานุภาพของความแค้นที่แท้จริง.

ตลาการบัลลังก์

อาทิตย์สนธยาใกล้ลาลับ ทิ้งแสงระเรื่อเหลืองจับขอบฟ้า ฉาบไล้จนกลายเป็นสีแพรวพรายละลานตา ลมเย็นโชยเฉื่อยฉิว ก่อเกิดให้จิตใจเบิกบานแจ่มใส นับเป็นดินฟ้าอากาศอันปลอดโปร่ง ทิวทัศน์ที่งามตาอย่างแท้จริง

ในหุบเขาอั๊งเฮียะก๊ก (ใบไม้แดง) ยามนี้มีใบไม้สีแดงร่วงหล่นลงเกลื่อนกลาดไป ทุกแห่งหนแดง...แดงฉานเจิดจ้า บนต้นไม้และบนพื้นดิน ล้วนเป็นสีแดงบาดตา มองแต่ไกล คล้ายเช่นเป็นไฟป่าที่ลุกลามไปทั่วทั้งหุบเขา กำลังฮือโหมโชติช่วงทั่วไปในพงไพร

ขอบฟ้าอันไกลโพ้นมีฝูงห่านป่า (คล้ายนกเป็ดน้ำแต่ใหญ่กว่า) เกาะกลุ่มเป็นหมวดอยู่ มิทราบพวกมันจะโบยบินไปสารทิศใด

ทิวทัศน์ยามอัสดง เป็นความงามน่าลุ่มหลงประทับใจ งามละลานจนคล้ายเป็นภาพจากพู่กันจิตรกรเลื่องชื่อ งามคล้ายดั่งเป็นเนรมิต

แต่ทว่า หากใคร่ครวญซึ้งไปในเบื้องหลังความงามนี้ มันได้แฝงไว้ด้วยความรันทดหดหู่อยู่เท่าใด? ครอบคลุมความอ้างว้างว้าเหว่อยู่เพียงไหน?

โดยนัยเดียวกัน วัฏสงสารในมวลหมู่มนุษย์มีผู้ใดบ้างที่ปราศจากความยากแค้นรันทด? มีผู้ใดจะไร้ความเศร้าสลดปะปนอยู่ในช่วงชีวิต?

หุบเขาใบไม้แดง (อั๊งเฮียะก๊ก) สองฟากข้างมีผนังศิลาสูงชันเสียดฟ้า สายลมออมาอึงอลอยู่ใต้ก้นหุบเขา และก็รวมตัวกันออกไปทางปากหุบเขาเป็นธรรมดา ดังนั้น ปากหุบเขาจึงมีลมแรงเป็นพิเศษ หมู่ไม้ใบหญ้าสองฟากข้างต่างถูกลมโชยพัดจนสั่นพลิ้วไหวเอน และยิ่งเนื่องจากแสงอัสดงถูกผาอันสูงชันบดบังไว้ ดังนั้นที่นี้ไม่มีความเยือกเย็นดั่งชิวเทียน (ฤดูใบไม้ร่วง) แต่กลับมีความ

หนาวเหน็บเช่นตงเทียน (ฤดูหนาว) โดยเฉพาะเมื่อลมโชยพัดผ่านผิวกาย ยิ่งรู้สึกแปลบปลาบดั่งราวถูกคมมีดกรีดใส่ ยืนอยู่ในที่นี้ น่ากลัวแม้สวมใส่เสื้อนวมอันหนาหนัก ก็ไม่อาจต้านทานความหนาวเย็นได้

ยามนี้ กลับมีสตรีที่สวมใส่เสื้อผ้าบางเบานางหนึ่ง ยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่นั้น แน่วนิ่งเงียบงันมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว มิได้สั่นสยิวด้วยความหนาวเหน็บ ดุจดั่งเป็นรูปสลักจากศิลาก็ปาน

แต่จากลมแรงที่โชยพัดเสื้อผ้า และผมยาวดำขลับที่ปลิวพลิ้วไสวไปตามลม พอเป็นที่คำนวณมั่นว่า นางต้องเป็นสตรีงามกลางคนแน่นอน

แม้วันเวลาจะอำมหิตไร้น้ำใจ ทิ้งร่องรอยอยู่บนใบหน้านางเป็นเส้นสาย แม้เหตุการณ์ของโลกจะผันแปรไม่แน่นอน ทำให้รูปโฉมของนางซูบซีดร่วงโรย แต่เค้าอันหมดจดงดงาม ดวงตากลมโตที่ขนตางอนยาว และองคาพยพอันเหมาะเจาะสมส่วนบนใบหน้า ยังพอจะแน่ใจได้ว่า นางเมื่อคราครั้งอดีตต้องเป็นดรุณีโฉมสะคราญล้ำเลิศเป็นแม่นมั่น

แต่ทว่า มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด นางยามนี้จึงจับตาอันเชื่องซึมเหม่อมองอยู่ยังขอบฟ้า หยาดน้ำตาสดใสกำลังหยาดเป็นเส้นสาย หยาดลงไปยังอกเสื้อ แต่นางกลับคล้ายไม่รู้สึกตัวเลย!

นางไฉนจึงต้องเหม่อมองขอบฟ้า? หรือว่าในที่นั้นมีคนซึ่งนางครุ่นคิดคำนึงยังมิกลับ? หรือว่านางกำลังทบทวนถึงอดีตอันเจ็บช้ำน้ำใจ?

นางไฉนมาอยู่ในหุบเขาร้างที่ร่องรอยผู้คนไม่เคยย่างกรายถึงเล่า?

ไม่มีผู้ใดทราบ! เนื่องจากนางมิเคยเอ่ยให้แก่ผู้ใดฟัง

ห่านป่า โบยบินผ่านในอากาศเป็นฝูงแล้วฝูงเล่า ส่งเสียงร้องดังก้องสะท้านจนสลายหายไปในขอบฟ้า... และก็หายลับจากสายตานางด้วย

สตรีงามกลางคนพลันคล้ายดั่งได้สติจากภวังค์อันเคลิบเคลิ้ม พึมพำขึ้นว่า

"สิบปีแล้ว งังกอ ข้าพเจ้ามองดูหมู่ห่านป่าที่กลับมา และก็มองดูฝูงห่านป่าที่บินไป (ห่านป่าเป็นสัตว์ปีกอีกชนิดหนึ่ง ที่บินหนีอากาศหนาวไปยังถิ่นอื่น เมื่อพ้นฤดูหนาวก็จะบินกลับมาในถิ่นเดิม) เหตุไฉนข้าพเจ้ารอมิได้รับข่าวคราวของท่านเลย? ท่านขณะนี้อยู่ที่ใดแน่? ท่านยังคิดถึงข้าพเจ้าหรือไม่?

บุตรของเราอายุสิบปีแล้ว หลายครั้งหลายคราที่มันต้องการให้ข้าพเจ้าบอกแกมันถึงจุดหมายทางไปของท่าน จะให้ข้าพเจ้าบอกอย่างไร? งังเพี้ยฉลาด

เฉลียวอย่างยิ่ง มันคล้ายทราบว่าข้าพเจ้ามีความคับแค้นอันยากจะบอกออกจากปาก และก็คล้ายทราบว่าท่านไปในสถานที่อันน่าหวาดกลัว ข้าพเจ้ารู้ดีว่า ในห้วงหัวใจของมันมักครุ่นคิดถึงเรื่องอันใด เนื่องจากดวงตาทั้งสองของมันนั้น มักได้บอกเล่าแก่ข้าพเจ้าอยู่บ่อยครั้ง...”

กล้ามเนื้อบนใบหน้าสตรีงามกระตุกอยู่ไปมาด้วยความเจ็บช้ำขมขื่นคล้ายดั่งกับว่า ความทุกข์กังวลของบุตรชายนาง เฉกเช่นอสรพิษจำนวนหมื่นๆ พันๆ ขบกัดหัวใจนางอย่างทารุณ โอ...ความรักใดในพิภพจบแดน จะเทียบเท่าความรักมารดามีต่อบุตรในสายเลือด?!

“ข้าพเจ้ามิได้เห็นพ้องกับการไปของท่าน พวกเราพอจะอธิบายแก่พวกเรา พวกมันก็พอจะหลบหนีกันไปตลอดกาลนาน พวกเราเพียงมิรู้สึกผิดมโนธรรมประจำใจไม่ละอายต่อศีลธรรมก็พอแล้ว แต่ทว่า ท่านกลับไม่...ท่านทำให้ข้าพเจ้าต้องมารอท่านในที่นี้ทุกวี่วัน ดินฟ้าอากาศ หนาวร้อนฝนโหมหนักลมรุนแรง ข้าพเจ้าก็ไม่ละเลยกิจวัตรประจำวันอันนี้ และท่านยังทำให้เพี้ยยี้บุตรของเรา ต้องสูญเสียความร่าเริงสนุกสนานของวัยทารกไป งังฮวง งังฮวง นี่สมควรโทษผู้ใดกัน?”

น้ำตาบนใบหน้าสตรีงามเนืองนองขึ้นกว่าเดิมแล้ว แต่นางยังคงรำพึงอยู่ดั่งเดิม เพียงแต่ว่าไม่อาจได้ยินว่านางกำลังรำพันวาจาใดมาบ้างเท่านั้น

แสงหลงเหลือของสนธยา อำลาไปจากขอบฟ้าแล้ว ทั่วทั้งพสุธาจึงเลือนรางซึมเซา ลมภูเขาหาได้ซาโทรมลงไม่ ยังคล้ายรุนแรงขึ้นกว่าเมื่อครู่อีก ความว้าเหว่วังเวงของฤดูใบไม้ร่วง ยิ่งเด่นชัดขึ้นมา

ทันใดนั้น...

เสียงกู่อันดั่งแค้นรันทดที่กึกก้องสะท้าน กรีดผ่านทำลายความเงียบวังเวงของหุบเขามา สะท้านขึ้นจนถึงหมู่เมฆบนท้องฟ้า เสียงกู่เข้มแข็งแกร่งกร้าวนี้ดังซ้ำๆ ซ้อนกันมาไม่หยุดยั้ง สะท้อนทั่วไปทั้งหุบเขา ยังสะท้านจิตใจที่ใกล้จะสิ้นหวังของสตรีงามที่รอมาเป็นเวลาร่วมสิบปี

เห็นสตรีงามนางนี้ ยกมือปาดหยาดน้ำตาบนใบหน้า พึมพำขึ้นด้วยความตื่นเต้นเล็กน้อยว่า

“กลับมาแล้ว จะต้องเป็นงังกอแน่นอน แต่เสียงกู่ไฉนจึง...”

สองเท้าถีบพื้นร่างพุ่งปราดจากที่ท่าร่างว่องไวปานสายฟ้า เพียงกระโดดโลดแล่นสองสามครา ก็ขึ้นไปบนยอดเขาสูงหลายสิบวาได้อย่างง่ายดาย

สตรีงามเพ่งตามองไปยังต้นเสียง ขณะนี้เสียงกู่ได้จางหายไปแล้ว แต่ยังมิเห็นร่องรอยของผู้คน

ลางสังหรณ์อัปมงคล ได้แผ่เข้าครอบคลุมจิตใจสตรีงาม ทำให้นางสูญเสียความเข้มแข็งระงับใจ รีบวิ่งปราดตรงไปจนสุดฝีเท้า วิ่งจนกระทั่งได้ระยะสามสี่ลี้ เบื้องหน้าคือโขดหินอันประหลาดพิกลที่มีกลาดเกลื่อนจนคล้ายเป็นป่าศิลา

สตรีงามกวาดตามองไปมา แล้วรีบถลันเข้าสู่ป่าศิลา วิ่งมุ่งหน้าต่อไปไม่หยุดยั้ง

เพิ่งพ้นป่าศิลา พลันพบเงาร่างที่คุ้นตาประทับใจ มิทราบเป็นความรันทดหรือยินดี นางชะงักร่างไว้ เหม่อมองดูคนผู้มาจนเซื่องซึมตะลึงลานไป

ผู้มาเป็นบุรุษวัยกลางคน แต่งกายดุจนักศึกษา คิ้วเรียวตาสดใสบุคลิกองอาจสง่างาม สีหน้ามีแววมั่นคงเด็ดเดี่ยว บ่งบอกนิสัยใจคอมาได้อย่างชัดเจน บุรุษหนุ่มวิ่งปราดเข้ามาตลอดเวลา คล้ายยังไม่พบเห็นร่างของสตรีงาม

สตรีงามเพ่งมองจ้องนักศึกษากลางคนจนตาไม่กะพริบ เห็นว่ามาถึงเบื้องหน้าแล้ว ยังคงวิ่งอย่างไม่ยอมหยุดยั้งชะลอลง จึงต้องร้องเสียงก้องไปว่า

“งังกอ ท่านกลับมาแล้ว...”

นักศึกษากลางคนพอได้ยินเสียงร้องเรียก ร่างพลันสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ ชะงักเท้ามองปราดมาทางต้นเสียง

สายตาทั้งสี่พลันประสานกันสนิทแน่น เฉกเช่นกับถูกมายาอสูรร้ายทั้งสองคล้ายดั่งได้พบเห็นสิ่งใดในประกายตาของฝ่ายตรงข้าม จริงทีเดียว ในประกายตาของทั้งสองฝ่าย กำลังรำพันถึงความรู้สึกนึกคิดที่มีในเวลาสิบปีนี้ ทั้งความรัก คับแค้น ครุ่นคิด รันทดในเวลาเดียวกัน ดวงตาของนักศึกษายังปรากฏแววหดหู่อย่างสุดแสนประมาณ

เนิ่นนาน อีกเนิ่นนานให้หลัง ทันใดนั้น...

สตรีงามร้องเสียงแหลมเล็ก โถมเข้าไปในอ้อมอกนักศึกษา ใบหน้านางปรากฏรอยยิ้มจนแจ่มใส แต่ในดวงตากลับมีหยาดน้ำทะลักมาดุจทำนบทลาย อากัปกิริยาของนางเป็นขมขื่นรันทด? เป็นปีติยินดี? เป็นเศร้าสลดหดหู่? เป็นอ้างว้างว้าเหว่? ปราศจากผู้ใดจะทราบ แม้กระทั่งตัวนางเองก็น่ากลัวไม่มีปัญญาแยกแยะออกได้ชัดเจน!

นักศึกษากลางคนลูบคลำผมยาวสลวยของสตรีงามอย่างรักใคร่ทะนุถนอม กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"อีเพี้ย สิบปีแล้วท่านต้องลำบากยิ่ง..."

เป็นถ้อยคำสั้นๆ เพียงประโยคเดียว แต่เมื่อกระทบโสตสตรีงาม กลับประเสริฐเลิศล้ำต่อน้ำคำหมื่นๆ พันๆ เนื่องจากความดับแค้นขมขื่นที่ตรากตรำมาได้มีผู้รู้แก่ใจแล้ว นางเงยหน้าอันผุดผาดขึ้น คล้ายดั่งมีรอยยิ้มของเมื่อสิบปีก่อนคืนกลับมาอีกครา ถามอย่างร่าเริงว่า...

"งังกอ ตลอดเวลาสิบปีนี้ ท่านอยู่ที่ใด? รีบบอกข้าพเจ้า"

นักศึกษากลางคนเบือนหน้าหลบสายตาอันนุ่มนวล เปี่ยมความรักของสตรีงามอย่างแช่มช้า ในส่วนลึกของประกายตา มีแววอันรันทดหมดหวังอยู่อย่างลึกซึ้งยากบรรยาย แต่สีหน้ายังคงข่มไว้เป็นปรกติ ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"อีเพี้ย เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าไป เรามิใช่มีเด็กหรือ? เป็นบุตรหรือธิดา?"

มาตรแม้นเป็นการถามอย่างยิ้มแย้ม แต่ก็มีแววตื่นเต้นลนลานอยู่อย่างมาก

สตรีงามความจริงรู้สึกไม่พอใจที่สามีมิตอบคำถามของนาง แต่พอได้ยินถามถึงบุตรชาย ความไม่พอใจพลันปลาสนาการไปทันที กลับกลายเป็นปลาบปลื้มยินดี จนหน้าระเรื่อสดใส กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เป็นบุตร ข้าพเจ้าได้ตั้งนามมันว่า งังเพี้ย เนื่องจากนามท่านมีคำงังนามข้าพเจ้ามีคำเพี้ย ข้าพเจ้าหวังให้นามงังเพี้ยของเราสอง รวมตัวอยู่ในคนผู้เดียว ไม่อาจแยกย้ายออกจากกันชั่วนิจนิรันดร์"

วาจาประโยคสุดท้าย เปี่ยมด้วยความครุ่นคิดคำนึงอย่างลึกซึ้ง และก็เต็มไปด้วยความเงียบเหงารันทด

นักศึกษากลางคนพลันพึมพำขึ้นว่า

"งังเพี้ย...งังเพี้ย...งังคือห่านป่าที่ไม่เคยมีหลักแหล่งแน่นอน เพี้ยคือจอกที่ไม่เคยหยุดนิ่ง ไหลไปตามกระแสน้ำที่พัดพา นามอันน่าสลดหดหู่นี้ มิใช่พอดีบ่งชี้อนาคตภายหน้าของทารกนี้หรือ? เพี้ยม่วย มันอยู่ที่ใด?"

นักศึกษาโยกไหล่ทั้งสองของสตรีงามอย่างรุนแรง ความตื่นเต้นตึงเครียดในใจ ได้ปรากฏออกมาอย่างลืมตัวจนหมดสิ้น

สตรีงามขมวดคิ้วแนบแน่น ถามเสียงสดใสว่า

"งังกอ ท่านเป็นอย่างไรไปแล้ว?"

นักศึกษาคลายมือออกอย่างลืมตัว แต่ยังคงถามไถ่ต่อไปว่า

"รีบบอกกับข้าพเจ้า มันอยู่ที่ใด"

ยามนี้ บนหน้าผากมีเหงื่อเม็ดโป้งๆ ซึมออกมาแล้ว

สตรีงามหาได้รู้สึกตัวในความผิดสังเกตไม่ ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตอนข้าพเจ้าออกมา มันกำลังฝึกลมปราณอยู่ ไป! ข้าพเจ้าพาท่านกลับไปเยี่ยมมัน"

นักศึกษากลางคนยื่นมือปาดเหงื่อบนใบหน้า ฝืนหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ขอบพระคุณสวรรค์ ตระกูลคุ้ยนับว่ามีทายาทสืบต่อแล้ว"

ในดวงตาของนักศึกษาปรากฏหยาดน้ำเอ่อคลอขึ้นเลือนราง สร้างความตื่นตระหนกแก่สตรีงามจนสะท้านทั้งร่าง เนื่องจากวาจานี้ มิเพียงอัปมงคลเท่านั้น ยังคล้ายเปี่ยมด้วยความท้อแท้สิ้นหวัง คล้ายดั่งว่า อีกไม่นานก็จะพรากไปจากโลกก็ปาน นางมิกล้าเชื่อถือว่าจะเป็นเรื่องจริง มาตรแม้นนางรู้ดีว่า สามีไม่เคยโป้ปดมาก่อนเลย แต่ยังคงแสร้งร้องเสียงแหลมเล็กอย่างแง่งอนว่า

"พอพบหน้าท่านก็มากล่าวแต่วาจาอัปมงคลไปไยกัน? ช่างเป็นไปได้"

"อีเพี้ย ท่านรีบไปเถิด พวกมันจะมาแล้ว"

"ผู้ใด?"

"เหล่าผู้ที่ประโคมตนเองเป็นคนดีมีธัมมะ อีเพี้ยจงฟังคำของข้าพเจ้า รีบไปเถิด เลี้ยงดูงังเพี้ยไว้ให้ดี ไว้ล้างความอัปยศอดสูอันยิ่งใหญ่ให้ข้าพเจ้าด้วย"

นักศึกษากลางคนพอกล่าวจบคำ รีบเร่งรัดให้ภรรยาหลบหนีไป แต่สตรีงามกลับโอบรัดไว้แนบแน่นมิยอมปล่อย กระวนกระวายจนน้ำตาหลั่งไหลร้องขึ้นว่า

"พวกเราพอจะหนีไปด้วยกันได้"

"หนีมิรอดดอก น่ากลัวในละแวกใกล้เคียงนี้ ล้วนพวกพ้องของมันรายล้อมทั้งสิ้น ท่านรีบหนีเถิด ข้าพเจ้าจะหลอกล่อให้มันละเลยเป้าหมายอื่น"

"หรือว่าพวกมันจะกล้าฆ่าคนทั้งที่เหตุการณ์ยังไม่กระจ่างแจ้งแน่ใจ? แม้จะต่อสู้ เราสองร่วมมือกัน ก็มิเห็นต้องเกรงกลัวพวกมัน?"

"อีเพี้ย พลังฝีมือของเราสอง แม้พอนับเป็นอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้ได้ แต่หากไปเปรียบกับเทียนตี้ซาฮุด (ไตรสงฆ์ฟ้าดิน) ฮุดอิ้น ฮุดกักและฮุดซิม พวกเรายังนับว่าห่างไกลกันอีกระยะยาวโข อย่าว่าแต่ นอกจากหลวงจีนทั้งสามแล้ว ยังมีสองนักพรตเหนือใต้คือ เต้าเฮี้ยง เต้าทง ยังมีไต้อุ่นจั๊ว ฉายากระบี่พลิกฟ้า (ฮวงเทียนเจ็กเกี่ยม) ประมุขสำนักคุ้มกันภัยซิ่งจิวเปียเก๊ก เล่งอุ้นเต้าเจี้ยงแห่งสำนักคงทังและยอดฝีมืออันดับสูงของบู๊ลิ้มอีกไม่ต่ำกว่าสาม

สิบคน พวกมันมาอย่างตั้งใจแน่วแน่ ย่อมต้องใคร่ครวญจนรอบคอบรัดกุมแล้วหนี? พวกเราจะหนีไปที่ใด? สวรรค์เอยสวรรค์ ท่านออกจะทารุณต่อเราคุ้ยงังฮวงมากนักแล้ว”

สตรีงามน้ำตาหลั่งไหลเต็มหน้า ร้องขึ้นด้วยความคั่งแค้นว่า

“อย่างนั้น พวกเรามีแต่ต้องตายเพียงประการเดียว?”

คุ้ยงังฮวงฝืนยิ้มอย่างหดหู่ ผงกศีรษะแล้วรีบสั่นหน้า กล่าวว่า

“เพี้ยม่วย ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงต้องการให้ท่านรีบหนี ท่านไม่จำเป็นต้องมาเสียสละอย่างไร้ค่า งังเพี้ยยังเป็นเด็ก ยังต้องการให้ท่านดูแลอบรม เพี้ยม่วยเข้มแข็งเอาไว้บ้าง รีบ รีบหนีเถิด รีบหนีโดยด่วน”

ปากมาตรแม้นยังกล่าวอย่างหนักแน่น เด็ดเดี่ยวแต่ดวงตาทั้งสองปรากฏประกายอาลัยอาวรณ์ จนมิกล้าจับจ้องมองหน้าสตรีงามอีกแล้ว

นี่มิใช่เป็นการจำพรากของผู้คน แต่เป็นการจากของสามีภรรยาที่รักกันลึกซึ้งแนบแน่น การจำพรากเป็นเรื่องที่น่าสลดหดหู่ต่อผู้คนมากมายเพียงไรแล้ว...อย่าว่าเป็นการตายจากเลย!

ความรันทดหดหู่ ครอบคลุมดวงใจของทั้งสองจนอัดอั้น สายลมกระโชกมาจนใบไม้ร่วงหล่นโปรยปราย ยิ่งเพิ่มพนความหดห่วังเวงแก่ผัคนเป็นทวีคูณ

อีกเนิ่นนานให้หลัง สตรีงามเงยหน้าขึ้นมา ดวงตาปรากฏประกายอันพิสดารจนเจิดจ้า ความผิดหวังที่บังเกิด ทำให้จิตใจอันพลุ่งพล่านของนางสงบลงไปไม่น้อย นางกล่าวเสียงนุ่มนวลแต่หนักแน่นว่า

“งังกอ ท่านกลับไปดูแลงังเพี้ยเถิด มันตั้งแต่เกิดมาก็มิเคยเห็นหน้าบิดา ท่านสมควรมีชีวิตไว้ให้มันพบเห็น ที่นี้ให้ข้าพเจ้าจัดการเถิด”

ใบหน้านางปรากฏรอยยิ้มอันสุดฝืน แต่นั่นยังน่าคลั่งใจมากไปกว่าเสียงร่ำไห้ เนื่องจากรอยยิ้มนี้มิใช่เกิดจากใจจริง

“เพี้ยม่วย เป็นเช่นนั้นได้อย่างไร ที่พวกมันต้องการคือตัวข้าพเจ้า แต่...”

วาจาอันเร่งร้อนยังมิทันจบคำ ในป่าด้านขวามือพลันมีเสียงอันเย็นชาดังขึ้นว่า

“คุ้ยงังฮวง ที่พวกเราหาแม้เป็นท่าน แต่เมื่อภรรยาท่านอยู่ด้วย นั่นก็ประเสริฐเลิศเหลือแล้ว จะให้วิเศษสุด บุตรชายของท่านก็ควรอยู่ในที่นี้ด้วยกัน”

พร้อมกับเสียงที่เปล่งมา ในป่ามีชายชราอ้วนเตี้ยอายุประมาณเจ็ดสิบปีเดินออกมาอย่างเชื่องช้าโอหัง ท่าทีลิงโลดลำพองจนเห็นชัด ตาเป็นประกาย

อำมหิตโหดเหี้ยมชั่วร้ายยิ่ง

"โอม มณีตัสสะ พวกอาตมารอประสกแซ่คุ้ยเป็นเวลาสิบปีแล้ว นับว่าสวรรค์ไม่ทำลายความพยายามของคนใจเด็ด วันนี้พวกอาตมาหาประสกท่านพบแล้ว ผู้กล้าทั่วแผ่นดินก็มากันครบครัน"

ป่าเบื้องหน้าของชายชราอ้วนเตี้ย ปรากฏหลวงจีนเดินเรียงรายออกมาสามรูป คือ ฮุดอิ้น ฮุดซิม และฮุดกัก อันได้รับสมญาเป็นไตรสงฆ์ฟ้าดิน ทั้งสามรูปล้วนมีอายุกว่าเจ็ดสิบปี แต่ทุกรูปหน้าแดงสดใส ดูเปลือกนอกนุ่มนวลเปี่ยมความปรานีน่าสนิทสนม

พร้อมกันกับที่ไตรสงฆ์ฟ้าดินมาปรากฏ ทางซ้ายขวาหน้าหลังของรอบข้าง มีผู้ฮือออกมาอีกสามสิบกว่าคน พวกทั้งปวงล้วนแล้วเป็นชนชั้นเยี่ยมของวงพวกนักเลงยุคนี้ ต่างพกอาวุธมาเต็มอัตรา ใช้สายตาที่เดือดดาลชิงชังจับจ้องมองอยู่บนร่างคุ้ยงังฮวง คล้ายดั่งว่า คุ้ยงังฮวงมีข้ออาฆาตแค้นกับพวกมันอย่างยิ่งใหญ่ จนมิอาจคลี่คลายไกล่เกลี่ยได้

คุ้ยงังฮวงลอบถอนหายใจ แต่ยังฝืนปลุกปลอบความเข้มแข็งให้ดำรงไว้ ประสานมือกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ไต้ซือทั้งสามท่าน มีข้อคิดเห็นจัดการต่อเรื่องราวอย่างยติธรรมอยู่เสมอมา เป็นที่เคารพนับถือของคุ้ยงังฮวงอย่างยิ่ง เรื่องของซือเฮียนั้น ผู้เยาว์แม้จะสืบเสาะในบู๊ลิ้มมาถึงสิบปีเต็มๆ แต่ก็ปราศจากร่องรอยเบาะแสแม้แต่น้อยทว่า มาตรแม้นบู๊ลิ้มในปัจจุบัน ผู้รู้จักใช้วิชาสกัดจุดลมกรด (ตุยฮวงเตี้ยมฮวก) มีเพียงซือเฮียและศิษย์อีกสองคน แต่ผู้เยาว์ก็ยังมิเชื่อว่าซือเฮียจะกระทำเรื่องอันอำมหิตเช่นนั้นขึ้นได้ ดังนั้นผู้เยาว์จึงวิงวอนไต้ซือและสหายชาวบู๊ลิ้มทุกท่าน เห็นแก่ที่อยู่ในบู๊ลิ้มด้วยกัน ยืดเวลาให้ข้าพเจ้าอีกสามปี สืบเสาะเบาะแสความจริงออกมา หากแม้นยังสืบมิได้ความจริง ยามนั้น ค่อยให้ท่านทั้งหลายพิพากษาโทษไป"

ชายชราอ้วนเตี้ยสอดคำขึ้นว่า

"คุ้ยงังฮวง ท่านถ่วงเวลามาถึงสิบปีแล้วยังมิพอหรือ? ควรเข้าใจไว้สายตาของสหายในวงพวกนักเลงต่างแจ่มใสกันทุกคน เฮอะ เฮอะ หลงกลได้ก็เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ครั้งนี้น่ากลัวมิอาจเป็นไปได้อีกแล้ว"

เป็นวาจาอันยุยงกันอย่างชัดๆ จึงได้รับความเห็นพ้องจากผู้คนทั้งหลายจนเซ็งแซ่ ยามนั้น เสียงตะโกนก้องร้องฆ่าดังกระหึ่มจนอื้ออึง

คุ้ยงังฮวงต้องกล่าวอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

"ฮวงเทียนเจ็กเกี่ยม (กระบี่พลิกฟ้า) ข้าพเจ้าและท่านมิเคยมีความอาฆาตบาดหมางสักน้อยนิด แม้นับว่าซือเฮียข้าพเจ้าจะกระทำเรื่องอันอำมหิตเช่นนั้นจริง นั่นก็เป็นเรื่องส่วนตัวของซือเฮียเพียงคนเดียว ไหนเลยจะมาพาดพิงถึงตัวข้าพเจ้าด้วยเล่า?"

ไต้อุ่นจั๊วฉายากระบี่พลิกฟ้า แสยะยิ้มอย่างชั่วช้า แล้วกล่าวว่า

"เยี่ยงนี้เป็นว่า คุ้ยเฮียยอมรับแล้ว? โบราณมีว่าไว้ "บิดาตายบุตรเป็นทายาท พี่ตายน้องสืบตำแหน่งแทน" มิทราบว่าคุ้ยเฮียเคยได้ยินมาหรือไม่?"

สตรีงามอดมิได้ต้องร้องขึ้นว่า

"นี่ไม่ยุติธรรมเด็ดขาด ไต้ซือทั้งสามท่านมีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม เราสองสามีภรรยายินยอมฟังคำตัดสินของไต้ซือทั้งสามท่าน"

วาจาของนางนี้ ได้ผ่านการขบคิดอย่างเนิ่นนานจนตกลงใจ นางมีความเข้าใจว่า หลวงจีนทั้งสามเป็นบรรพชิตที่สละโลกีย์ ย่อมต้องมีจิตเจตนาในเมตตาสำสัตว์ ละศีลปาณาไม่ฆ่าฟัน แต่ทว่า เรื่องราวในโลกไหนเลยจะเป็นดั่งข้อคาดหมายของผู้คนได้?

สายตาทุกคู่ภายในบริเวณ ต่างจับจ้องอยู่บนร่างสามหลวงจีนของเสียวลิ้มยี่ ดูว่าข้อตัดสินคำสุดท้ายของหลวงจีนทั้งสามจะเป็นฉันใด รอบข้างจึงเงียบงันจนวังเวง เงียบงันจนอัดอั้นตึงเครียด

ความสนใจของพวกทั้งหลาย รวมจุดอยู่บนร่างไตรสงฆ์ฟ้าดินแห่งเสียวลิ้ม โดยไม่มีผู้ใดไปพบเห็นที่ซอกหินอันระเกะระกะทางด้านหลัง ยามนี้กำลังมีดวงตาอันสดใส จับจ้องมองดูใบหน้าหลวงจีนทั้งสามอย่างรุ่มร้อนกระวนกระวาย ที่แท้เป็นทารกอายุประมาณสิบปี ใบหน้าอันงามคมสัน ยามนี้เนื่องจากตื่นเต้นจนตึงเครียดเกินไป จึงกลายเป็นซีดขาว เหงื่อซึมออกมาจนชุ่มโชกเสื้อผ้า เท้าที่ทรงร่างเอาไว้ก็สั่นสะท้านอยู่อย่างรุนแรง ทารกนี้กำลังรอคำพิพากษาขั้นสุดท้าย ดูการพิพากษาโทษทัณฑ์ของคนปราศจากความผิด และคนทั้งสองนี้ก็เป็นญาติสนิทเพียงคู่เดียวของทารก...บิดามารดา

ไตรสงฆ์ฟ้าดินขบคิดอยู่เนิ่นนาน และก็ปรึกษาหารือกันเบาๆ ไปอีกพักใหญ่ ฮุดอิ้นจึงได้เงยหน้าขึ้นมากระแอมเบาๆ กล่าวว่า

"ประสกแซ่คุ้ยและประสกหญิงแซ่ฮุ่น ในวงพวกนักเลงต่างมีความคิดเห็นเป็นเช่นนี้ ดังนั้น อาตมาและพวกมิอาจจะว่ากล่าวให้มากไปได้"

วาจาประดานี้ เท่ากับพิพากษาประหารคุ้ยงังฮวงและฮุ่นอีเพี้ย คุ้ยงังฮวงปรากฏแววรันทดดั่งแค้นขึ้นบนใบหน้าจนบิดเบี้ยว ฮุ่นอีเพี้ยกลับยืนงงงันอยู่ในนั้น

คุ้ยงังฮวงพลันเงยหน้าขึ้นมา จับตาคมกล้าจ้องหน้าฮุดอิ้นจนแน่วนิ่ง กล่าวช้าๆ ว่า

"ไต้ซือ ท่านได้พิพากษาประหารชีวิตเราสองสามีภรรยาไปอย่างง่ายดาย นับแต่นี้ ท่านต้องได้รับการแซ่ซ้องสรรเสริญจากชนชาวบู๊ลิ้มเดียวกันอีกมากมาย ความคิดเห็นของหมู่ผู้กล้า คือกฎอันยุติธรรมของบู๊ลิ้มย่อมมีสักวัน..."

กระชากกระบี่ออกจากหลังอย่างกะทันหัน มองดูภรรยาสุดที่รักอย่างอาลัยแล้วกล่าวว่า

"เพี้ยม่วย ข้าพเจ้าขอล่วงหน้าไปก่อนแล้ว"

ฮุ่นอีเพี้ยร่างสั่นสะท้าน ร้องขึ้นว่า

"ไม่ งังกอ ให้ข้าพเจ้าไปก่อน"

คำพูดพอหลุดจากปาก พลันมีประกายสีเงินกระจายวาบ มีดสั้นเล่มหนึ่งพุ่งใส่ทรวงอกฮุ่นอีเพี้ยจนเหลือแต่ด้ามที่สลักอย่างงดงามประณีตเท่านั้น

ปราศจากโลหิต ไม่มีเสียงร้องครวญคราง เพียงแต่มีน้ำตาอันสดใสไหลจากใบหน้าที่ขาวซีดดุจกระดาษ งามผุดผาดสะคราญปานเทพธิดา ปากนางส่งเสียงอ่อนล้ารำพึงขึ้นว่า

"งังกอ พวกเราไม่...ไม่มีความผิดเลย งังเพี้ย ทารก...ทารกที่น่าสมเพช..."

ร่างระทวยฟุบเข้าไปในอ้อมอกคุ้ยงังฮวง

คุ้ยงังฮวงที่มีน้ำตาหยาดลงจากใบหน้าอันเข้มแข็ง สายตามองดูภรรยาสุดที่รักที่พรากจากกันสิบปีถูกบีบบังคับให้ฆ่าตัวตาย โดยตนเองไม่มีปัญญาจะช่วยเหลือได้ นี่ช่างเป็นโลกอันอำมหิตโหดร้ายเพียงไร?

สายตาเปี่ยมความรันทดดั่งแค้น กวาดผ่านใบหน้าหมู่ผู้มีฝีมือ ในใบหน้าที่ชั่วร้ายภูตผีปิศาจไม่มีแววเห็นใจเวทนา ปราศจากการเมตตาปรานี ใบหน้าที่เห็นล้วนเป็นแววลำพองผยองยิ่ง คุ้ยงังฮวงแหงนหน้าหัวร่อเสียงสะท้านรันทด เสียงหัวร่อนี้คล้ายเป็นเสียงกู่ของวานรในป่าสูง ระบายความดั่งแค้นรันทดในอกออกจนหมดสิ้น เย้ยหยันต่อวาระสุดท้ายของวีรบุรุษที่ประกอบแต่คุณความดี

เสียงหัวร่อพอขาดหาย พลันขยับข้อมือจ้วงกระบี่เข้าใส่ทรวงอกจนทะลุหลัง สองแขนโอบรัดฮุ่นอีเพี้ยไว้จนแนบแน่น ทรุดล้มลงกับพื้นอย่างแช่มช้า อำลาจากโลกอันชาเย็นอำมหิตของมวลมนุษย์ไป

ในป่าศิลาด้านหลัง ไม่มีดวงตาที่รุ่มร้อนกระวนกระวายคู่นั้นแล้ว บนใบหน้าที่คมคายมีหยาดน้ำสดใสติดอยู่สองหยด ใช้แขนยันศิลาพยุงร่างอันอ่อนล้าไว้มิให้ล้มลง นิ้วทั้งสิบฝังเข้าไปในศิลาจนโลหิตสดๆ ไหลหยดเป็นทาง แต่มิรู้สึกเจ็บปวดแม้แต่น้อย

ทารกนี้.....คุ้ยงังเพี้ย มีสติปัญญาอันเฉียบแหลมไหวพริบที่สูงส่งและก็มีความหนักแน่นอันแกร่งกร้าวสุดเปรียบปาน เห็นบิดามารดาผู้ให้กำเนิด ต้องถูกพวกชั่วร้ายในวงพวกนักเลง บีบบังคับจนฆ่าตัวตายอย่างดั่งแค้นไม่มีสักผู้หนึ่งจะเอ่ยวาจาเห็นอกเห็นใจ และยังได้เห็นอีกด้านหนึ่งของโลก เป็นด้านที่ผิดไปจากความรักใคร่เวทนาปรานีที่มารดาเคยสั่งสอนให้ ขัดกันอย่างน่าหวาดกลัวเป็นอีกด้านหนึ่งซึ่งน่าชิงชัง แต่มันก็ได้ฝังอยู่ในห้วงดวงใจอันลึกล้ำไม่อาจลบล้าง...

ริมฝีปากที่เขียวคล้ำสั่นระริก ถูกเม้มจนเป็นเส้นตรง โกรธแค้น ดั่งแค้นชิงชังต่อเหล่าชั่วร้ายในวงพวกนักเลงกลุ่มนี้จนเข้ากระดูก

ฮวงเทียนเจ็กเกี่ยมแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“เฮอะ เฮอะ ให้ความสบายแก่พวกมันมากไปแล้ว อ้อ ถูกแล้ว พี่ท่านทั้งหลาย โบราณมีไว้ว่า “ตัดหญ้าหากไม่ขุดราก ฝนมามันก็จะงอกงามขึ้นได้อีก” คัยงังฮวง ยังมีบตรอยู่ในหบเขาอั้งเฮียะก๊กอีกคนหนึ่ง รีบไปเถิด พวกเราอย่าปล่อยให้มันหลบหนีไป”

วาจาประโยคหลัง ได้รับความเห็นพ้องของทุกผู้คน ในจิตใจของพวกมันทั้งหลายต่างมีความเห็นพ้องต้องกัน...ทำลายให้ยับเยินไปทั้งตระกูล!

เงาร่างคนขยับอยู่วูบวาบ แต่ละคนแคล่วคล่องว่องไวปานปิศาจร้ายชั่วพริบตา พากันหายจนไม่เหลือแม้แต่คนเดียว

ลมภูเขากระโชกต้นไม้ใหญ่จนโอนไหว ส่งเสียงซู่ซ่าดังคล้ายเสียงร่ำไห้รำพันร่ำไห้ต่อโลกอันเลือนรางบนท้องฟ้า มิทราบว่ากำลังเย้ยหยันความโง่เขลาไร้ความคิดของผู้คน หรือว่า เป็นใจต่อสองสามีภรรยาที่ประสบภัยพิบัติทั้งปราศจากความผิด

วิกาลอันมืดมิดเลือนราง มันสามารถครอบคลุมไปทั่วทั้งขุนเขาพสุธา มันสามารถบดบังสายตาของผู้คน แต่มันไม่อาจจะฝังภาพพจน์อันสยดสยองน่าอเนจอนาถนี้ ยิ่งไม่มีทางลบล้างเพลิงอาฆาตที่กำลังคุกรุ่นขึ้นมา!

คุ้ยงังเพี้ย ลากเท้าอันหนักหน่วงจนถึงข้างซากของผู้บังเกิดเกล้า ไม่มีการร่ำไห้รำพัน ไม่มีการสะอึกสะอื้นส่งเสียง เพียงเห็นในดวงตาที่แดงฉานทั้งสอง

มีหยาดน้ำสดใสอยู่เพียงสองหยด อันความเจ็บแค้นเยี่ยงนี้ การร่ำไห้รำพันไหนเลยจะบ่งบอกความเจ็บแค้นได้สักหนึ่งในหมื่น

นั่งยองๆ ลงไป ลูบคลำใบหน้าที่เย็นชืดของสองผู้บังเกิดเกล้า พลันอ้าปากกระอักโลหิตออกโอ้กใหญ่ ยกหลังมือเช็ดคราบโลหิตที่ริมฝีปาก แล้วอธิษฐานขึ้นว่า

"มารดา ท่านไปแล้ว ท่านพรากจากข้าพเจ้าไปจนสุดไกลจริงๆ แล้ว ท่านพกความเจ็บแค้นรันทดอยู่มากมายเพียงไร ท่านแบกการปรักปรำใส่ไคล้ยิ่งใหญ่เพียงไหน บุตรต่างทราบดีทั้งสิ้น เนื่องจากบุตรได้จับตาส่งท่านไป..."

น้ำตาที่เอ่อคลอหลั่งไหลลงมาเป็นทางยาว อธิษฐานอีก

"บิดา ตลอดสิบปีมา เราบิดาและบุตรมิเคยพบหน้าค่าตากัน บัดนี้พอพบเห็นก็กลายเป็นพรากจากกันชั่วชีวิต บุตรเห็นท่านแล้ว แต่ท่านไม่อาจจะเห็นบุตรในสายเลือดของท่าน สวรรค์เอย ลิขิตของท่านออกจะเหี้ยมโหดทารุณเกินไปแล้ว"

บนใบหน้าอันคมคายมีน้ำตาหลั่งไหลไม่ขาดสาย ทุกหยดหยาดร่วงพรูลงสู่อกเสื้อจนเปียกชุ่ม

ดวงจันทร์โผล่หน้าขึ้นบนยอดเขาครึ่งหนึ่ง แสงที่สาดส่องลงมา ฉาบไล้ต่อภาพอันสร้างความรันทดหดหู่ของผู้คน ฉาบไล้เห็นคุ้ยงังเพี้ยยกมือลูบคลำบนใบหน้าของสองผู้บังเกิดเกล้าไม่หยุดยั้ง เริ่มเย็นและแข็งไปทุกคราแล้ว

ทันใดนั้น...

เปลวไฟแดงฉานพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ทิศทางนั้นคือหุบเขาอั๊งเฮียะก๊กนั่นเอง คิดว่าหมู่ผู้กล้าหาญเมื่อหาตัวคุ้ยงังเพี้ยมิพบ จึงคิดใช้ไฟคลอกให้มันหนีออกมา หรือเผาผลาญให้เป็นเถ้าถ่าน เพื่อกำจัดเภทภัยภายหลังเสีย

คุ้ยงังเพี้ย อุ้มซากศพสองผู้บังเกิดเกล้าขึ้นอย่างแช่มช้า ใบหน้าคมคายที่ซีดขาวปรากฏรอยยิ้มอันเหี้ยมเกรียมขึ้นเล็กน้อย อธิษฐานขึ้นว่า

"พวกเจ้าเผาหุบเขาอั๊งเฮียะก๊ก แต่เผาเราคุ้ยงังเพี้ยไม่ตาย! วันหน้าจะต้องมีสักวันหนึ่งที่เรากลับกลายเป็นเพลิงอันร้อนแรง เผาไปทั่วทั้งเหนือใต้ของลำน้ำใหญ่ เผาผลาญไปทั่วทั้งบู๊ลิ้มในแผ่นดิน..."

เสียงขาดคำถีบเท้าพุ่งกายออกไป ละลิ่วร่างหายในความเลือนรางของวิกาล

คุ้ยงังเพี้ยกำเนิดในสถานที่นี้ เคยวิ่งเล่นมาแต่เยาว์วัย คุ้นเคยกับทำเล

แห่งนี้จนหลับตาเดินได้ จึงหาถ้ำบนยอดผาอันเร้นลับได้แห่งหนึ่งอย่างรวดเร็ว วางซากสังขารของสองผู้บังเกิดเกล้าไว้ในถ้ำ แล้วขนศิลาใหญ่มาอุดปากถ้ำเอาไว้อีกมากมาย เพื่อป้องกันมิให้สัตว์ร้ายบุกรุกเข้าไปทำลายซากสังขารของบิดามารดา

เท่าที่คุ้ยงังเพี้ยไม่ฝังสองผู้บังเกิดเกล้า เพราะยังมีความตั้งใจและคิดเห็นอีกประการหนึ่ง อันคนตายได้สู่ดินย่อมเป็นการสิงสถิตอย่างสุขสงบ แต่บัดนี้ความแค้นยิ่งใหญ่ยังไม่ได้ชำระล้าง แม้จะกลบฝังลงสู่ดิน สองผู้บังเกิดเกล้าก็ยากจะสงบใจในสัมปรายภพได้

ขอบฟ้าปรากฏแสงรำไรของอาทิตย์อุทัย พสุธากว้างใหญ่จะเริ่มมีชีวิตชีวาอีกครั้งแล้ว

"บิดามารดา ท่านจงสุขสงบเถิด บุตรตกลงใจจะไปที่หุบเขามังกรขาว (แป๊ะเล้งก๊ก) สักคราว มาตรแม้นความเป็นและความตายจะมีก้ำกึ่งกัน แต่บุตรก็เหลือทางสายนี้พอจะเดินเท่านั้น ในแผ่นดินยุคนี้ นอกจากท่านคนเดียว ยังมีผู้ใดสามารถเอาชัยเทียนตี้ซาฮุดได้? ขอให้วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์บนสรวงสวรรค์ของบิดามารดา โปรดพิทักษ์รักษาบุตรด้วย ขอเพียงความอาฆาตแค้นได้ชำระล้าง บุตรไม่กลัวเกรงความเป็นตายใดๆ ทั้งสิ้น"

คุกเข่าอธิษฐานแล้วร่ำน้ำตาอำลาจากถ้ำแห่งความแค้นไป

แป๊ะเล้งซิ่งกน

๑

ที่นี้เป็นหุบเขาอันกว้างขวาง หญ้าขึ้นเขียวขจีดุจดั่งพรมธรรมชาติ ไม่มีร่องรอยของฤดูใบไม้ร่วงเยี่ยมกรายเข้ามาย่ำยี ลำธารสีครามสดใสทอดคดเคี้ยวเป็นทางจากเหนือจรดใต้ น้ำในลำธารใสจนเห็นกัน สองฝั่งยังมีหมู่ไม้เขียวสดปานมรกตขึ้นเรียงราย มิทราบเป็นต้นไม้นามใด

หน้าผาเป็นสีขาว ขาวจนคล้ายหิมะ เรียบลื่นคล้ายกระจก ตัดกับหญ้าสีเขียวขจี รู้สึกเด่นชัดถนัดตา พอเข้าสู่หุบเขา ความรู้สึกประการแรกของคนเป็นสะอาดหมดจด ปลอดโปร่งระรื่นตา

คุ้ยงังเพี้ย สาวเท้าอันหนักหน่วงเข้าไปในหุบเขา เสื้อยาวที่สวมใส่ขาดกะรุ่งกะริ่ง จนเห็นเนื้อหนังขาวสะอาด และยังมีคราบโลหิตติดเป็นจุดแต้มอยู่มากมาย มิต้องสงสัย ต้องเป็นเพราะหลบหนีการไล่ล่าของพวกผู้มีฝีมือ จึงมิได้เดินตามทางใหญ่มา ต้องลัดเลาะมาตามป่าหญ้าพงหนามนั่นเอง

คิ้วเรียวทั้งสองขมวดแนบแน่น แสดงถึงความกังวลในใจอย่างอัดอั้น กวาดมองรอบข้างครู่หนึ่ง รำพึงขึ้นว่า

“มารดาเคยบอกว่า หุบเขาแป๊ะเล้งก๊กอยู่ในละแวกใกล้เคียง ไฉนเราหารอบบริเวณจนถี่ถ้วนแล้วก็ยังมิพบเล่า...”

“โอ ดูท่าทีทารกนี้ก็มิใช่แล้ว”

ทันใด...

ที่ด้านหลังคุ้ยงังเพี้ยมีเสียงกระแอมเบาๆ คุ้ยงังเพี้ยยามนี้คล้ายดั่งเป็นกาตาแวว พอได้ยินรีบหันขวับกลับมา พบสายตาที่เหี้ยมโหดชั่วร้ายสองดวงกำลังจับจ้องอยู่บนร่างตนจนแน่วนิ่ง

จากนั้น เป็นสองคน...ถึงห้าคน ด้านหลังมีผู้คนเดินออกมาห้าคน . ใบหน้าของพวกมันต่างปรากฏรอยยิ้มอันชั่วช้าน่าชิงชัง เนื่องจากพวกมันได้หาพบเป้าหมายที่กำลังไล่ล่าแล้ว

หน้าตาประดานี้ คุ้ยงังเพี้ยต่างเคยเห็นมา เนื่องจากบิดามารดาของตนตายอยู่ในการบีบบังคับของพวกเหล่านี้เอง

คุ้ยงังเพี้ยลอบถอนใจในอก รำพึงขึ้นว่า

“ฟ้าประหารเราแล้ว”

ความอาฆาตเก่าและแค้นใหม่ ประดังขึ้นในใจจนคุ้ยงังเพี้ยกลับสืบเท้าก้าวเข้าหา แม้มิมีอาวุธและก็ไม่อาจรับมือพวกมัน แต่สถานการณ์บีบคั้นคุ้ยงังเพี้ยมีแต่ต้องเสี่ยงชีวิตเข้าสู้ให้ถึงที่สุด

คนทั้งหกนี้ มีชายชราอายุประมาณห้าสิบ ศีรษะหลิมตาเหลือกถลน ใช้ท่าทีของการชื่นชม จับจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยที่กำลังเดินเข้าหา หัวร่อแล้วแดกดันขึ้นว่า

“ไฮ้ คล้ายคุ้ยงังฮวงมาก เพียงแต่สวยกว่าบิดามันอยู่บ้าง คิดว่าพฤติการณ์ของมันในวันหน้า ต้องไม่ด้อยกว่าบิดามันเป็นแน่”

อีกผู้หนึ่งกล่าวขึ้นว่า

“อึ้งเฮีย ท่านดนัยน์ตาของเจ้าเด็กนี้ ยังมีแววโหดร้ายป่าเถื่อนด้วยเลย ข้าพเจ้ากล้ารับรอง หากเดินอีกสามก้าวมันก็จะลงมือจู่โจมแล้ว”

ยามนั้น เสียงฝีเท้าหนักหน่วงได้ดังมาที่เบื้องหลังคนทั้งหก คนทั้งหกยังเข้าใจว่าเป็นพวกพ้องมาช่วยเหลือ จึงไม่มีผู้ใดไปสนใจมอง

คุ้ยงังเพี้ยเดินมาอีกสองก้าว ดวงตาที่เปี่ยมอาฆาตแค้นมีแววสีแดงปานโลหิต ทันใดนั้น

คุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราด สะบัดฝ่ามือฟาดฉาดเข้าใส่ชายชราผู้อยู่หน้าสุด พลังฝ่ามือดังกึกก้อง นับว่ามีพลังภายในไม่อ่อนด้อยเลย

ชายชรางุนงงไปเล็กน้อย คล้ายดั่งคาดหมายไม่ถึงว่า ด้วยทารกที่ยังเยาว์วัยจะมีกำลังภายในแกร่งกร้าวน่าตื่นตกใจปานนี้ แต่ความคิดพอเพิ่งวูบขึ้นมิจำเป็นต้องเสียเวลาขบคิด ชายชราหากจะหลบเลี่ยง ด้วยฝีมือของมันนับว่าง่ายดายเหลือเฟือ แต่มันเมื่อมีเจตนาคิดฆ่าคุ้ยงังเพี้ย นั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

เห็นตาชายชราปรากฏประกายวูบวาบขึ้นสองสาย จ้องฝ่ามือที่คุ้ยงังเพี้ยตบเข้ามา พลันทุ่มเทพลังกระแทกออกไปทั้งสองมือ ความจริงเป็นท่าอี้ซัวเที่ยงไฮ้ (เคลื่อนเขาถมทะเล) อันธรรมดา แต่อาศัยกำลังภายในไปจู่โจมศัตรู การปะทะ

อย่างหักโหมเยี่ยงนี้ ต้องมั่นใจว่ามีพลังภายในเหนือกว่าฝ่ายตรงข้าม จึงจะใช้ท่าชั่วร้ายอำมหิตเช่นนี้ไปก่อน

คุ้ยงังเพี้ยมีเจตนาเสี่ยงชีวิตอยู่แล้ว แม้รู้ดีว่ากำลังภายในยังด้อยกว่าศัตรู แต่มิยอมเลี่ยงหลบหลีก

เสียงระเบิดดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว ร่างที่พุ่งปราดเข้าไปของคุ้ยงังเพี้ย กลับกระดอนไกลออกไปถึงสิบกว่าเชียะ อ้าปากกระอักโลหิตออกเป็นลำยาว ล้มฟาดสิ้นสติไปทันที

ชายชราก็ถูกกระแทกจนเซถอยไปสามก้าว หน้าเหี่ยวย่นต้องแดงฉานขึ้นอย่างลืมตัว รีบกลบเกลื่อนแก้ขวยขึ้นว่า

"ท่านทั้งหลาย เวลาไม่เช้าแล้วเรารีบตัดศีรษะมัน กลับไปบอกพวกนั้นให้มิต้องหาแล้ว"

คนทั้งห้าต่างรับคำว่ามีเหตุผล ทั้งหกคนจึงเดินไปที่ร่างคุ้ยงังเพี้ย

ทันใดนั้น...

เสียงเย็นยะเยียบได้ดังขึ้นว่่า

"พวกเจ้าเหล่าผู้เยาว์จะคิดก่อการร้ายหรือ"

เสียงแม้ไม่ดังกึกก้อง แต่มีอำนาจอันน่าหวาดหวั่นอย่อย่างชัดเจน ทำให้ทั้งหกต้องพากันชะงักเท้าหันร่าง พอมองพบก็งุนงงไป

เห็นเบื้องหน้าเป็นชายชราผอมแห้งเหลือหนังหุ้มกระดูก ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงปานไหมเงิน ชายชรายามนี้จับตาอยู่บนขอบฟ้า ดูท่าทีมิทราบมายืนอยู่เนิ่นนานเท่าใดแล้ว!

ทั้งหกคนนี้ล้วนแล้วคลุกคลีในวงพวกนักเลงมาไม่ต่ำกว่าหลายสิบปีทั้งสิ้น ความรอบรู้ที่กว้างขวางลึกซึ้ง ย่อมมิพักต้องกล่าว แต่ในขณะนี้แม้ขบคิดเค้นสมองสักเพียงไร ก็ทบทวนมิออกว่าในวงพวกนักเลงมามีชายชราลักษณะนี้ตั้งเมื่อใด โดยเฉพาะชายชรากล้าเรียกพวกมันเป็นผู้เยาว์ ยิ่งทำให้พวกมันทั้งขุ่นเคืองแต่ก็ทั้งหวาดหวั่น!

ทั้งนี้เพราะว่า คนทั้งหกล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของวงพวกนักเลงแห่งยุค ยามปรกติ เหล่าที่สามารถเรียกพี่เรียกน้องกับพวกมันได้ก็มีอยู่นิดหน่อยเท่านั้น สำหรับพวกผู้อาวุโสของพวกมัน ยิ่งมีเพียงจำกัดไม่กี่คน อย่าว่าพวกผู้อาวุโสเหล่านั้น เวลาเรียกพวกมันก็มิเคยมีผู้ใดเรียกว่าผู้เยาว์โดยตรงเลย ลองคิดดู บัดนี้กลับถูกชายชราที่ไม่เคยมีชื่อเสียงในสารบบมาเรียกผู้เยาว์ต่อหน้า พวก

มันไยไม่ขุ่นเดืองไปได้?

แต่ทว่าพวกมันต่างเป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์ชั้นยอด ก่อนจะทราบความเป็นมาของชายชรา ก็ไม่ปรารถนาแตกหักกันไป ชายชราที่เอ่ยปากคนแรกได้กล่าวขึ้นว่า

"เล่าฮูฮั่งซัวปวยเล้ง (มังกรบินแห่งภูเขาฮั่งซัว) กังอี้ ท่านผู้นี้คือตั้งแกเซ็ง ผู้นี้คือเล้าแซซัว ผู้นี้..."

ชายชรามิรอให้มังกรบินฮั่งซัวกล่าวจบคำ แค่นเสียงเย็นชาแล้วเอ่ยขึ้นว่า

"มิต้อง มิต้องดอก เจ้างูดินฮั่งซัวอะไรตัวนี้เราผู้เฒ่ามิทราบเลยว่าเจ้าเป็นตัวอะไรแน่ ส่วนตัวอื่นๆ เราก็มิเคยได้ยินได้ฟังมา บอกไปรังแต่ทำให้เราผู้เฒ่ารำคาญหูเท่านั้น เราเห็นว่าพวกเจ้ายังคงรีบไสหัวตัวเองไปเสียเถิด"

กังอี้ฉายามังกรบินฮั่งซัว ดั่งแค้นจนอกแทบระเบิดแตกตาย ลองคิดดูในวงพวกนักเลงยุคนี้ พอเอ่ยถึงนามมังกรบินฮั่งซัว ผู้ใดจะมิกล้าเคารพนบน้อมท่องเที่ยวไปทั่วทั้งเหนือใต้ลำน้ำใหญ่ ยังไม่มีผู้ใดจะกล้าบอกว่ามิรู้จักกังอี้ แต่บัดนี้ ชายชราไม่เพียงบอกไม่เคยได้ยินนามมันเท่านั้น ยังเปลี่ยนฉายาจากมังกรบินฮั่งซัวมาเป็นงูดินฮั่งซัวเสียอีก ไหนเลยจะไม่สร้างความดั่งแค้นให้แก่กังอี้ที่ยโสโอหังจนอกแตกตายเล่า

มังกรบินฮั่งซัวแผดเสียงหัวร่อด้วยความดั่งแค้นว่า

"ฮา ฮา ท่านคุยโอ่ได้เขื่องโขมาก จะประกาศชื่ออันยิ่งใหญ่ของพวกท่านมาให้ฟังสักคำเป็นไร? ดูว่าข้าพเจ้าจะเคยได้ยินบ้างหรือไม่?"

ชายชราเลิกคิ้วเรียวยาวจนสูงชัน สายตาคมกล้าดังกระบี่ พุ่งเข้าใส่ใบหน้ามังกรบินฮั่งซัวอย่างจริงจัง ตาที่เย็นเฉียบดุจสายฟ้า มีอำนาจอันหน้าหวาดหวั่นระย่ออย่างบอกมิถูก แม้กระทั่งบุคคลเช่นกังอี้ ยังต้องถอยกายไปสองก้าวอย่างลืมตัว

ชายชราเค้นเสียงเย็นยะเยียบขึ้นว่า

"ชื่อแซ่ของเล่าฮู พวกเจ้าผู้เยาว์ยังไม่มีศักดิ์ศรีเผยอขึ้นถามไถ่ วันนี้หากมิใช่เราผู้เฒ่าได้พบของวิเศษอันล้ำค่าในแดนดิน เกิดความกระหยิ่มที่ได้ศิษย์ดีมาพวกเจ้าเหล่าผู้เยาว์ อย่าได้คิดมีชีวิตรอดออกจากสถานที่นี้เลย เป็นอย่างไร? พวกเจ้ายังคงไม่ไสหัวหรือ?"

มังกรบินฮั่งซัวดั่งแค้นจนถึงขีดสุดแล้ว พอได้ฟังก็คำรามอย่างเสียงสนั่นกระบวนท่าฮ่งฮวงซอพี่ (ทลายป่าดึกดำบรรพ์) อันเป็นไม้ตายสุดยอด ได้ฟาดออกไปด้วยพลังอันมหาศาลปานภูเขาทลาย เสียงดังครืนครั่นน่าหวาดหวั่น

สะท้านใจ ตบเข้าใส่จุดชีวิตชิกคำของชายชราดุจสายฟ้า

มังกรบินฮั่งซัวกังอี้หาใช่มือชั้นต่ำต้อยอย่างไรไม่ และกระบวนท่านี้ก็ใช้ไปด้วยความดั่งแค้น อานุภาพจึงน่าหวาดหวั่น อีกห้าคนต่างต้องพลอยโห่ร้องชมเชยขึ้นอย่างลืมตัว

แต่ทว่า แปลกอย่างยิ่งนัก ที่ชายชรากลับไม่แยแสสนใจ คล้ายดั่งเป็นกระบวนท่าที่มิใช่จู่โจมใส่มันก็ปานกัน

พริบตานั้น พลังภายในอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวได้ห่างจากจุดชิกคำของชายชรามิถึงหนึ่งนิ้ว พลันเห็นชายชราแกว่งมือวบหนึ่ง ก็คว้าใส่ชีพจรข้อมือมังกรบินฮั่งซัวได้อย่างง่ายดาย

ความว่องไวของฝีมือ ทำให้คนไม่มีปัญญาจดจำคาดเดา และเป้าหมายที่ใช้มาก็แปรเปลี่ยนอยู่มากครั้งหลายครา จนไม่อาจปัดป้องคำนวณ แต่โดยสรุปแล้วทั้งรวดเร็วทั้งพิกล ผิดหลักธรรมดาของวิชาฝีมือไปคนละทางเลย

ทันใดนั้น ได้ยินฮั่งซัวปวยเล้งแผดร้องขึ้นว่า

“เทียนเล้งชิกเจ๊าะเจี้ย (ฝ่ามือมังกรสัตตมรณะ) !”

กระแสเสียงเปี่ยมด้วยความหวาดหวั่นสะท้านขวัญจนโหยหวน

ชายชราเค้นเสียงเย็นยะเยียบขึ้นต่อไป

“ฝ่ามือมังกรสัตตมรณะ! เจ้ายังไม่มีศักดิ์ศรีจะได้เห็น วันนี้หากมิใช่เล่าฮูอารมณ์ดีเป็นพิเศษ พวกเจ้าเหล่าผู้เยาว์มิว่าผู้ใดก็อย่างหมายรอดชีวิตกลับไปหุบเขาแป๊ะเล้งก๊กแห่งนี้ มีมาไม่มีกลับแต่ไหนแต่ไร พวกเจ้าเคยได้ยินหรือไม่? ไสหัวไป !”

เสียงแผดร้องโหยหวนดังสะท้าน มังกรบินฮั่งซัวถูกกระชากแขนขวาออกจากไหล่มาอย่างดุดัน ร่างถูกเหวี่ยงกระเด็นออกไปไกลสิบกว่าเชียะ แขนข้างที่ถูกกระชากขาดยังมีหนังติดอยู่บนไหล่เล็กน้อย โลหิตสดๆ พุ่งฉีดดุจน้ำพุดูแล้วเป็นที่หวาดหวั่นสะท้านใจยิ่ง

อีกห้าคนพอได้ยินนามก็รู้ตัว ว่าชายชราคือแป๊ะเล้งซิ่งกุน (เทพมังกรขาว) ที่ปลีกตัวออกจากบู๊ลิ้มมาเป็นเวลากว่าหกสิบปีแล้ว ต่างแตกตื่นจนตัวสั่นงันงกขวัญหนีดีฝ่อ พวกมันต่างรู้ดีว่า ดาวอสูรอายุร้อยกว่าปีผู้นี้ มิเคยเห็นการฆ่าคนเป็นเรื่องสำคัญอย่างไรเลย ต่างเข้าใจว่า การล่วงเกินคราวนี้เห็นทีต้องตายแน่นอนแล้ว พวกมันแม้จะสำนึกเสียใจก็ไม่มีกำลังใจจะวิ่งหนีออกไปได้

พอได้ยินจะปล่อยพวกมันไป เท่ากับเก็บชีวิตมาได้อีกครั้ง ไหนเลยจะ

กล้าส่งเสียงอย่างไร ลนลานไปอุ้มร่างมังกรบินฮั่งชัว วิ่งออกจากหุบเขาอย่างไม่คิดชีวิต

แป๊ะเล้งซิ่งกุนมองดูทิศทางที่พวกมันวิ่งอย่างล้มลุกคลุกคลานไปแล้วแค่นหัวร่อเสียงเหยียดหยามดูแคลน เดินช้าๆ มาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย ตาอันคมวาวราวแสงดาวกวาดมองไปบนร่างคุ้ยงังเพี้ยไม่หยุดยั้งคล้ายจะดูจากรูปกายภายนอกของคุ้ยงังเพี้ย ว่ามีทางฝึกปรือวิชาฝีมือได้สูงส่งถึงขั้นใด

แน่นอน ด้วยความสำเร็จในหลักวิชาการต่อสู้ของแป๊ะเล้งซิ่งกุน จะมาตัดสินจากรูปกายภายนอกของคนผู้หนึ่ง ถึงผลสำเร็จของการฝึกปรือวิชาบัในภายภาคหน้าว่ามีขั้นใดนั้น ย่อมแน่นอนจริงจังอย่างยิ่ง แต่ทว่าบัดนี้ ผู้เฒ่ากลับสั่นศีรษะอยู่ไปมา และยังรำพึงขึ้นว่า

"ทารกนี้มีรูปกายอันคมคายสดใส แต่ก็มีชีพจรมรณะอยู่ในตัว ไม่มีทางฝึกวิชาขั้นสูงส่งได้ ดูท่าพลังวิชาของเราเห็นจะต้องพาเข้าไปในปรภพแล้ว"

หยุดทอดถอนใจ ด้วยความท้อแท้ทอดอาลัย ทอดถอนใจปลงอนิจจังตัวเอง ที่ยอดวิชาอันสูงส่งไม่มีทายาทจะสืบช่วงต่อ ในใจชายชราขบคิดสองเท้าก็เดินเข้าไปในหุบเขาอย่างลืมตัว ทันใดนั้น ความคิดหนึ่งได้พุ่งวาบขึ้นสู่สมองคำนึงว่า

"ทารกนี้เมื่อบาดเจ็บอยู่ในหุบเขาแป๊ะเล้งก๊กของเรา เราไหนเลยจะลำเอียงปล่อยพวกมันไป แต่ทิ้งทารกที่บาดเจ็บไม่แยแสไยดีได้ เราเห็นทีจะต้องรักษาบาดเจ็บของมันให้ทุเลาแล้วจึงค่อยปล่อยมันออกไป"

เมื่อได้คิดเช่นนั้น เดินย้อนกลับมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ยอีกครั้ง คว้าข้อมือขึ้นตรวจชีพจรอย่างละเอียดเคร่งเครียด

ฉับพลันนั้น...

แป๊ะเล้งซิ่งกุนร้องอุทานเบาๆ ด้วยความตื่นตกใจ สองตาเบิ่งโตจนใหญ่ประกายเจิดจ้าน่าหวาดหวั่นสะท้านใจ นิ้วทั้งห้าที่แตะอยู่บนชีพจรได้กดลึกลงไปในผิวเนื้อของคุ้ยงังเพี้ย จนแขนก็ยังสั่นระริก ได้ยินเสียงพึมพำขึ้นว่า

"อะไร? ชีพจรไตรสุริยัน (ซาเอี๊ยงซิ่งแมะ) ชีพจรไตรสุริยัน! เราดูผิดพลาดไปแล้ว เราเลินเล่อจนดูผิดพลาดไป ชีพจรไตรมหากาพและไตรสุริยัน ความจริงละม้ายคล้ายคลึงกันยิ่ง เราแทบจะสูญเสียของวิเศษสุดในมวลหมู่มนุษย์ไปเสียแล้ว!"

"ฮา ฮา...ซาเอี๊ยงซิ่งแมะ ซาเอี๊ยงซิ่งแมะ (ชีพจรไตรสุริยัน) !"

แป๊ะเล้งซิ่งกุนพลันอุ้มร่างคุ้ยงังเพี้ยขึ้นไว้ในอ้อมอก กระโดดโลดเต้นเข้าไปในหุบเขา ท่าทีลิงโลดดีใจจนลืมตัวนี้ ดูแล้วคล้ายเป็นวานรใหญ่ที่ได้ผลไม้วิเศษมากินก็ปาน

แต่ทว่า นี่ก็ยากจะตำหนิ พลังฝีมือของแป๊ะเล้งซิ่งกุนได้สูงส่งจนเป็นอันดับเยี่ยมของแผ่นดิน ย่อมมิใช่เป็นคนธรรมดาจะรับทายาทช่วงต่อไป ที่ผู้เฒ่ายอดฝีมือปลีกตัวมาอยู่ในหุบเขาแป๊ะเล้งก๊ก ความจริงเป็นเพราะว่า ได้พบในหุบเขานี้มียอดโสมหมื่นปี (บ้วนนี้เซียมเจ็ง) อันเป็นรูปร่างแล้ว จึงรู้ดีว่าจะธำรงพลังฝีมือของตนให้ยืนยงต่อไป หากไม่มีประสิทธิภาพของตัวยาเข้าช่วยเหลือ จะยากยิ่งในการฝึกปรือ

ดังนั้น แป๊ะเล้งซิ่งกุนจึงละทิ้งชีวิตในวงพวกนักเลง ปลีกตัวมาอาศัยในหุบเขาแป๊ะเล้งก๊กอย่างเงียบเชียบมิแพร่งพราย จับเจ่าเฝ้ารอพืชอันมีคุณค่าสูงของแผ่นดิน เพื่อหวังรักษามิให้หลักวิชาการต่อสู้ของตนต้องสาบสูญไร้ผู้รับช่วง

และในระหว่างนี้ เป็นเวลาที่ต้นโสมหมื่นปีจะแก่เต็มที่ ดังนั้น แป๊ะ-เล้งซิ่งกุนแม้มีเจตนาใคร่รับศิษย์ไว้ แต่ในใจก็กระจ่างอย่างยิ่ง มาตรแม้นมีประสิทธิภาพของยอดโสมกระตุ้นช่วยเหลือ แต่จะหาทายาทอันเหมาะสมก็มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย เนื่องจากแนวทางวิชาฝีมือที่สำคัญคือภูมิปฏิภาณ หากแม้นอัจฉริยะไม่เพียงพอ มาตรแม้นมีประสิทธิภาพของยาคอยกระตุ้นช่วยเหลือ มันก็จะหยุดยั้งอยู่ในขอบเขตจำกัดเท่านั้น ยากยิ่งจะรุดหน้าให้กล้าแข็งขึ้นกว่าเดิมได้ ดังนั้น หะแรกจึงดูผิดว่าคุ้ยงังเพี้ยมีชีพจรไตรมหากาพ แต่พอหันกายไปก็ได้คิดถึงเหตุผลนี้ ความจริง หากมียอดโสมหมื่นปีเข้าช่วยเหลือ ชีพจรไตรมหากาพในร่างพอจะคลี่คลายให้สลายได้ แต่ความสำเร็จในหลักวิชายังยากจะสูงส่ง นี่ก็คือเหตุผลที่แป๊ะเล้งซิ่งกุนหันกลับมานั่นเอง

แต่แป๊ะเล้งซิ่งกุนไหนเลยจะได้คิดว่า ในร่างคุ้ยงังเพี้ยมิเพียงไม่ใช่ชีพจรซาอิมเจ๊าะแมะเท่านั้น กลับกลายเป็นซาเอี๊ยงซิ่งแมะ ที่ยากจะพบเห็นในร่างคนแม้เป็นประวัติการณ์พันๆ ปี เมื่อมีชีพจรซาเอี๊ยงซิ่งแมะ แม้ไม่มีประสิทธิภาพของยามากระตุ้นช่วย แป๊ะเล้งซิ่งกุนก็สามารถถ่ายทอดวิชาให้จนสิ้นเชิงทุกกระบวนความได้ ไม่ต้องวิตกกังวลว่าพลังฝีมือของตนจะปราศจากผู้รับช่วง เนื่องจากคนที่มีชีพจรซาเอี๊ยงซิ่งแมะ จะต้องไม่มีเซียกซิมกุ๊ก (กระดูกขังหัวใจ) หากสามารถใช้ลมปราณช่วยทะลวงจุดหยิมและต๊กให้ปลอดโปร่ง จนลมปราณโคจรรอบร่างจากขม่อมถึงปลายเท้าติดต่อกันโดยไม่หยุดยั้งสะบั้นกลางคัน ลอง

คิดดู ด้วยพลังฝีมือขั้นแป๊ะเล้งซิ่งกุนจะช่วยทะลวงจุดหยิมต๊กให้แก่คุ้ยงังเพี้ยจะยากเย็นอย่างไรได้ มิน่าเล่า จึงปีติยินดีจนลิงโลดลืมตัว

แป๊ะเล้งซิ่งกุนมาตรแม้นวิ่งก้าวหนึ่งกระโดดครั้งหนึ่ง แต่ยังมีความว่องไวเป็นยิ่งนัก ชั่วพริบตาก็มาถึงถ้ำศิลาที่อาศัยเป็นเวลาหกสิบปี ถ้านี้อยู่บนหน้าผาซึ่งสูงกว่าพื้นหกสิบวา เนื่องจากสูงกว่าพื้นมากมาย ดังนั้น ในถ้ำจึงแห้งสะอาดผนังถ้ำราบรื่นอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเป็นถ้ำธรรมชาติที่มิได้ถูกเจาะจากฝีมือคน บนผนังถ้ำมีไข่มุกโตประมาณลำไยอยู่สามเม็ด ส่องแสงสว่างนุ่มนวลกระจ่างตา

แป๊ะเล้งซิ่งกนวางคุ้ยงังเพี้ยลงบนเตียงศิลา หันกายเดินเข้าไปในถ้ำไม่นาน ประคองกล่องหยกออกมาวางที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย จับจ้องมองหน้าอันคมคายของทารกแล้วพึมพำขึ้นว่า

“ด้วยคุณลักษณะอันวิเศษเลิศล้ำของเจ้า บวกกับยาวิเศษสุดของแผ่นดินต้นนี้เข้าไป เราจะสร้างเจ้าให้กลายเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง ของพิภพจบแดนให้จงได้...”

ยื่นมือง้างปากคุ้ยงังเพี้ยออก เปิดกล่องหยกหยิบพืชที่มีลักษณะคล้ายตุ๊กตา แต่ขาวสะอาดดั่งน้ำนมใสประหนึ่งเป็นกระจก จนพอเห็นน้ำภายในที่เป็นเมือกเหนียว ไหลวนเวียนอยู่ภายในตัวพืชที่คล้ายต๊กตา นี่คือยอดโสมหมื่นปี!

แป๊ะเล้งซิ่งกุนประคับประคองตุ๊กตาขาวสะอาดมาตรงปากคุ้ยงังเพี้ย ใช้เล็บกรีดไปที่ยอดสุดที่คล้ายศีรษะของยอดโสม บิดอย่างว่องไวไปวูบ ยอดโสมนั้นก็มีน้ำอันขาวสะอาดไหลลงไปในปากคุ้ยงังเพี้ยอย่างแช่มช้า น้ำของโสมพอไหลเข้าปาก ก็ซึบซาบไปทั่วร่างอย่างรวดเร็ว...

แป๊ะเล้งซิ่งกุนจับจ้องมองดูจนแน่วนิ่งเป็นเวลาถึงชั่วหม้อข้าวเดือดหยาดน้ำในพืชโสมจึงได้ไหลหมดสิ้น แป๊ะเล้งซิ่งกุนทิ้งผิวของโสมที่เหลืองบางดั่งราวปีกจักจั่นไปอย่างไม่ไยดี

จากนั้น ทรุดกายนั่งที่ข้างกายงังเพี้ย ใช้มือทั้งสองข้างเริ่มเคลื่อนไหวไปตามจุดสำคัญทั่วร่างคุ้ยงังเพี้ยอย่างกุลีกุจอ

มือของแป๊ะเล้งซิ่งกุนผ่านไปในแต่ละจุด ต้องทุ่มเทพลังลมปราณเข้าไปอย่างหนักหน่วง ดังนั้น พอเพิ่งพุ่งได้สามสิบหกจุด แป๊ะเล้งซิ่งกุนก็เหน็ดเหนื่อยจนเหงื่อโซมร่าง

แต่สีหน้าคุ้ยงังเพี้ยกลับเริ่มแดงระเรื่อ แดงจนกระทั่งน่าหวาดหวั่น จากแดงได้เริ่มกลายเป็นม่วงคล้ำ จากนั้น มีคราบโลหิตได้ซึมออกมาจากมุมปาก

แป๊ะเล้งซิ่งกุนที่มีเหงื่อเต็มหน้าอันเหี่ยวย่น จิตใจก็ตื่นเต้นตึงเครียดมิได้ด้อยไปกว่าคุ้ยงังเพี้ย ที่ขณะนี้ ในร่างได้ถูกฤทธิ์ยาเผาผลาญจนเจ็บปวดรวดร้าวสุดทนทาน...

ในยามนั้น จมูกของคุ้ยงังเพี้ยก็มีโลหิตไหลซึมออกมา แป๊ะเล้งซิ่งกุนตวาดขึ้น สองฝ่ามือพลันกดไปบนทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยดั่งสายฟ้า กำลังภายในแผ่พุ่งออกจากใจกลางฝ่ามือ ทำให้ลมปราณที่พลุ่งพล่านสับสนในร่างคุ้ยงังเพี้ยคล้ายดั่งกระแสน้ำที่พังทำนบออกมา ปั่นป่วนวุ่นวายจนมีพลังน่าแตกตื่นตกใจ

กำลังภายในของแป๊ะเล้งซิ่งกุนถูกเพิ่มพูนจนเข้มแข็งขึ้นตลอดเวลา เพื่อควบคุมลมปราณอันปั่นป่วนวุ่นวายเหล่านั้นไว้ จนกระทั่งเป็นเวลาอีกชั่วหม้อข้าวเดือด จึงสามารถผนึกลมปราณทั้งปวงให้รวมตัว กลายเป็นกำลังที่หนักแน่นไม่อาจทำลายให้แตกกระจายออกไปอีก

สีหน้าของคุ้ยงังเพี้ยยามนี้ได้เริ่มเป็นสีแดงระเรื่อตามปรกติธรรมดา

หัวงสมองของแป๊ะเล้งซิ่งกุน ปรากฏความคิดขึ้นวาบหนึ่ง

“ศิษย์แป๊ะเล้งซิ่งกุน ต้องเป็นยอดฝีมือสูงสุดปราศจากผู้ทัดเทียม!”

มือซ้ายล้วงเข้าอกเสื้อ หยิบกล่องเงินขึ้นมาใบหนึ่ง เปิดฝากล่องออกภายในมีเข็มที่เล็กละเอียดดั่งเส้นผมอยู่มากมายนับมิถ้วน แป๊ะเล้งซิ่งกนมิได้เลือกก็หยิบขึ้นมาเล่มหนึ่ง แทงเข้าไปในจุดบนขม่อม ต้องการจะกระตุ้นพลังเร้นลับของชีวิต มาหนุนเนื่องกำลังกายเอาไว้ คล้ายดั่งไม่คำนึงถึงความเป็นความตายของตัวอีกเลย

จุดต๊กของคุ้ยงังเพี้ย พอถูกทะลวงปลอดโปร่งย่อมได้สติขึ้นมา ขยับร่างเล็กน้อยแล้วพลันได้ยินเสียงเย็นชาดังขึ้นว่า

“ระงับจิตใจให้ปลอดโปร่งแจ่มใส รวมลมปราณไปยังจุดเทียนมิ้งให้หมดสิ้น”

มาตรแม้นเป็นวาจาอันเย็นชากระด้าง แต่ฟังแล้วกลับมีอำนาจที่มิอาจขัดขืนปฏิเสธ

คุ้ยงังเพี้ยงงงันเล็กน้อย ก็รีบปฏิบัติตามอย่างลืมตัว

แป๊ะเล้งซิ่งกุนหยิบเข็มขึ้นมาอีกสองเล่ม แทงเข้าไปในจุดฮู่ฮวกและที่ไฮฮวก พลังภายในพลันแผ่กระจายเป็นเส้นสายไม่ขาดหาย ไม่มีวันปลาสนาการจางไปได้ แผ่พุ่งเข้าสู่ร่างคุ้ยงังเพี้ยอยู่ไม่หยุดยั้ง

ด้วยพลังอันแกร่งกร้าว ลึกล้ำของแป๊ะเล้งซิ่งกุนบวกกับประสิทธิภาพ

ของยอดโสมหมื่นปี รวมกับกำลังภายในที่คุ้ยงังเพี้ยมีอยู่ก่อน พลังทั้งสามประการเมื่อรวมกัน กล่าวได้ว่าเข้มแข็งจนไม่มีสิ่งใดต้านทาน แต่ทว่า เป็นที่ผิดคาดหมายยิ่ง ที่มันยังไม่อาจทะลวงจุดเทียนมึ้งให้ปลอดโปร่งไปได้

จุดชิกคำและเง็กจิ้นของแป๊ะเล้งซิ่งกุน มีเข็มเงินทิ่มแทงเข้าอีกสองเล่ม จากนั้นกลายเป็นหกเล่ม แปดเล่ม สิบเล่ม ทันใดนั้น...

คุ้ยงังเพี้ยครางหนักๆ จุดเทียนมึ้งได้ถูกทะลวงผ่านจนลมปราณแผ่ซ่านไปทั่วร่างในบัดดล ไม่มีอุปสรรคใดมาขัดขวางกางกั้นแล้ว นี่เป็นเรื่องที่คุ้ยงังเพี้ยไม่อาจคาดฝันถึงเป็นแน่

เสียงเย็นชาแต่ระโหยของคนผู้หนึ่งดังอีกว่า

“รีบลุกขึ้นมานั่งเดินลมปราณ แผ่ให้ผ่านสิบสองรอบร่างแล้วจึงรั้งเข้ารวมไว้ในจุดศูนย์”

คุ้ยงังเพี้ยเป็นบุตรโทนที่มีนิสัยทระนงโอหัง ยอมหักโดยไม่ยอมงอ แต่มิทราบไฉนจึงได้เชื่อถือต่อคำสั่งอันเย็นชานี้อย่างไม่กล้าขัดขืนปฏิเสธ จำต้องปฏิบัติตามไปเอง

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อเดินลมปราณโคจรสิบสองรอบ ร่างรู้สึกความอัดอั้นในอกปลาสนาการหมดสิ้น ร่างเบาหวิวดจดั่งไร้น้ำหนัก มีความรู้สึกปลอดโปร่งโล่งไปทั้งกายและใจ รู้ซึ้งว่าตนมาประสบบุญวาสนาช่วยเข้าแล้ว จึงเริ่มลืมตาขึ้นอย่างแช่มช้า

ทันใดนั้น คุ้ยงังเพี้ยแตกตื่นจนร้องโพล่งออกจากปาก

เบื้องหน้าสายตา เห็นมีชายชราที่มีเข็มเงินปักติดร่างไม่ต่ำกว่ายี่สิบเล่มนั่งอยู่และเข็มแต่ละเล่มก็ได้ปักเข้าไปในจุดชีวิตของคนทั้งสิ้น ท่ามกลางแสงอันเจิดจ้านุ่มนวลของไข่มุก สีหน้าชายชราเป็นขาวซีด ผสานกับผมขาว หนวดขาวและคิ้วขาว ยิ่งเป็นที่น่าหวาดหวั่นพรั่นใจ

แต่ทว่า คุ้ยงังเพี้ยเข้าใจดี ชายชราเบื้องหน้านี้คือคนที่ช่วยชีวิตตนไว้และก็ช่วยทะลวงจุดสำคัญทั่วร่างให้ปลอดโปร่งไป คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นมิทราบไฉนชายชราจึงแทงเข็มเงินเข้าไปตามจุดสำคัญของร่างตั้งมากมายปานนี้ แต่ก็เข้าใจดีว่า ต้องเกี่ยวข้องกับการทะลวงจุดในร่างตนเป็นแน่แท้

ชายชราลืมตาช้าๆ แสดงว่ามีความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามากมาย แต่ประกายตานั้นยังคงมีอานุภาพอันเปี่ยมอำนาจบารมี มองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยแล้วแค่นเสียงเย็นชาว่า

“รีบกราบเราเป็นอาจารย์”
นี่เป็นวาจาที่มีกระแสเสียงเป็นคำสั่ง
คุ้ยงังเพี้ยขมวดคิ้วเล็กน้อย ลุกขึ้นยืนกล่าวว่า
“คุ้ยงังเพี้ยขอกราบเรียนถามนามท่านผู้เฒ่า?”
ชายชราจับตาอันเย็นชา อยู่บนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย ส่งเสียงราบเรียบขึ้นว่า
“แป๊ะเล้งซิ่งกุน”
ชายชราถึงกับบอกฉายาอันแท้จริงให้แก่คุ้ยงังเพี้ย แม้เปลือกนอกจะเย็นชากระด้างปานนั้น แต่ความหวังที่ทุ่มเทต่อคุ้ยงังเพี้ย ก็ปรากฏออกมาจนหมดสิ้นมิเหลือหลอ

สมองคุ้ยงังเพี้ยสะเทือนดังสนั่น จนร่างสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ แป๊ะเล้งซิ่งกุน! ในที่สุดก็หาพบจนได้ และยังบอกออกจากปากด้วยว่าจะรับตนเป็นศิษย์ ในดวงตาสดใสไม่มีน้ำตา มีแต่เปลวอัคคีแห่งความแค้นลุกโชติช่วง คุ้ยงังเพี้ยคุกเข่าลงต่อหน้าแป๊ะเล้งซิ่งกุน เฉื่อยชาดั่งราวเครื่องจักร กราบงามไปเก้าครั้ง

แป๊ะเล้งซิ่งกุนกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ลุกขึ้น นับแต่นี้ที่อาศัยของเจ้าอยู่ทางถ้ำซ้ายมือ ไม่มีเรื่องก็อย่าออกมารบกวนเรา มีเรื่องเราย่อมเรียกเจ้าเอง ไปเถิด”

กระแสเสียงเย็นชาปราศจากความรู้สึกใดๆ แต่คุ้ยงังเพี้ยก็รับฟังโดยไม่ขัดหู ในดวงใจน้อยๆ ของคุ้ยงังเพี้ย ไยมิใช่ยังเย็นชากว่าน้ำแข็งเช่นกันเล่า

นับแต่นั้นมา อาจารย์อันเย็นชากระด้าง ศิษย์ที่เย็นชาเงียบขรึม ก็อยู่ด้วยกันไปในหุบเขาแป๊ะเล้งก๊ก ทั้งสองนอกจากจะเอ่ยปากกันตอนถ่ายทอดเคล็ดวิชาแล้ว แต่ละวันยากยิ่งที่จะกล่าวสักคำสองคำ

แต่ทว่า ความเย็นชานี้กลับได้เพาะน้ำใจอันลึกซึ้งแน่นหนาให้แก่อาจารย์และศิษย์ทั้งสองขึ้นมา น้ำใจของทั้งสองนี้มิได้ปรากฏออกมาทางสีหน้า แต่ต่างก็รู้อยู่กับใจจนชี้ง

วันเวลาสองปีผ่านไปอย่างไม่รู้ตัว กำลังฝีมือคุ้ยงังเพี้ยรุดหน้ารวดเร็วยิ่ง วิชาฝ่ามือมังกรสัตตมรณะของแป๊ะเล้งซิ่งกุนซึ่งซับซ้อนยากต่อการเข้าใจ คุ้ยงังเพี้ยสามารถฝึกถึงหกฝ่ามือแล้ว อันกระบวนท่าซิ่งเล้งจับโป๊ยฮวง (มังกรสิบแปดตลบ) ที่คนธรรมดาไม่มีปัญญาฝึกสำเร็จนั้น คุ้ยงังเพี้ยถึงกับโชกโชนชำนาญเทียบเท่ากับอาจารย์แล้ว

แต่ทว่า สุขภาพของแป๊ะเล้งซิ่งกุนทรุดโทรมลงไปทุกๆ วัน เนื่องจาก

กำลังที่หล่อเลี้ยงร่างนั้น ไม่มีปัญญาจะหามาทดแทนชดใช้ ในยามปรกติ หลังจากถ่ายทอดวิชาฝีมือเสร็จสิ้นแล้ว ต้องอาศัยเข็มเงินมาทะลวงจุดเข้าค้ำจุน มิเช่นนั้นไม่มีปัญญาเดินเหินต่อไปได้

แต่ละคราที่คุ้ยงังเพี้ยเห็นอาจารย์ผู้เฒ่าล้วงกล่องเงินขึ้นมา ในดวงตาที่เย็นชาแต่มีแววหม่นหมอง จะปรากฏหยาดน้ำเอ่อคลอขึ้นบางๆ จนสายตาพร่ามัวเลอะเลือน แต่ในความเลอะเลือนนั้นยังเห็นชายชราผู้มีพระคุณ ใช้เข็มเงินเล่มเล็กละเอียดแต่ยาวเหยียด แทงทะลวงเข้าไปในจุดสำคัญ

กับความเศร้าเสียใจของคุ้ยงังเพี้ย ชายชราหาใช่มิทราบไม่ แต่ทุกครั้งชายชราเราจะต้องใช้เสียงอันเย็นชาเน้นขึ้นว่า

"ศิษย์ของแป๊ะเล้งซิ่งกุน จะด้อยกว่าผู้ใดใครอื่นมิได้เป็นอันขาด!"

เหตุการณ์ลักษณะนี้ดำเนินไปอีกสี่ปีเต็ม คุ้ยงังเพี้ยได้เรียนวิชาของแป๊ะเล้งซิ่งกุนจนหมดสิ้น ฝึกปรือจนช่ำชองแตกฉาน จนคล้ายมิได้ด้อยไปกว่าแป๊ะเล้งซิ่งกุนในวัยฉกรรจ์เลย

วันนี้แป๊ะเล้งซิ่งกุนพลันกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยขึ้นว่า

"งังเพี้ย เจ้าฝึกท่าฝ่ามือที่เจ็ดของมังกรสัตตมรณะให้เราดู"

ขาดคำก็ล้วงกล่องเงินขึ้นมาอีกครั้ง คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นกล่องเงินพลันสะท้านขึ้นทั้งร่าง กล่าวเบาๆ ว่า

"ซือแป๋ ดูศิษย์ฝึกกระบวนท่าไยต้องใช้เข็มเงินด้วย"

"เจ้าไม่ต้องเกี่ยว"

คุ้ยงังเพี้ยเดินไปในกลางลาน ใบหน้าอันงามสง่าปรากฏหยาดน้ำตาขึ้นคลอหน่วย

แป๊ะเล้งซิ่งกุนกล่าวเสียงรันทดว่า

"เด็กเอย สายตาของเราใช้ไม่ได้แล้ว ในครานี้ เราจะเห็นเจ้าฝึกฝีมือเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว"

สะบัดมือปักเข็มเงินเล่มน้อยเข้าสู่จุดทงซิมฮวกอันอยู่กึ่งกลางทรวงอก!

คุ้ยงังเพี้ยยืนนิ่งอยู่กลางลาน สูดลมหายใจลึกๆ แล้วพลันพุ่งกายขึ้นบนท้องฟ้าดั่งกับประกายไฟ เล้งกุยซังมิ้น (มังกรคืนจักรวาล) ถูกตบฟาดไปสี่สิบเก้าฝ่ามือในช่วงเวลาเพียงพริบตา พลังลมดังครืนครั่นสนั่น ในสี่สิบเก้าฝ่ามือนี้ แทบจะเป็นการฟาดออกไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน รวดเร็ว! รวดเร็วจนทำให้คนต้องแตกตื่นขวัญเสีย ดุดัน! ดุดันจนต้องทำให้คนหวาดหวั่นสะท้าน

เมื่อคุ้ยงังเพี้ยพลิ้วกายลงสู่พื้น แป๊ะเล้งซิ่งกุนพลันเอ่ยเสียงนุ่มนวลว่า

“ประเสริฐ... ประเสริฐ... ประเสริฐยิ่งนัก”

ร่างได้ทรุดนั่งลงกับพื้นอย่างแช่มช้า สร้างความแตกตื่นกับคุ้ยงังเพี้ยเป็นยิ่งนัก รีบกระโดดไปข้างกายชายชรา คุกเข่าเบื้องหน้าแล้วร้องเรียกขึ้น

“ซือแป๋...ซือแป๋...”

ในดวงตาของแป๊ะเล้งซิ่งกุน ปรากฏรอยยิ้มอันอิ่มเอิบพอใจขึ้นมาวูบหนึ่ง แล้วจึงพริ้มลงอย่างแช่มช้าอำลาจากโลกนี้ไป

ในหุบเขามีเสียงร้องเรียกอันโหยหวนชวนรันทด จนหดห่ดังอยู่เป็นเวลานาน...

มีดสั้นงังเพี้ย

เหลาสุราม่องง้วยในเมืองฮั่งจิว เป็นเหลาสุราที่โอ่อ่าภูมิฐานอย่างสุดโอฬาร เป็นแหล่งที่มหาเศรษฐีมีทรัพย์ในทุกทิศทางมามั่วสุม และก็เป็นดินแดนของบัณฑิตปัญญาชนมาผ่อนคลายความเคร่งเครียด เหลาสุรานี้มีผู้อุดหนุนอยู่คับคั่งตลอดเวลา เป็นการค้าที่รุ่งเรืองจำเริญไม่เคยเสื่อมโทรม

วันนี้ ยิ่งมีรถราม้าพาหนะอีกมากมายออกันตั้งแต่เช้า แต่สภาพของวันนี้ กลับผิดแปลกไปกว่าธรรมดา พวกที่มาต่างเป็นชนชาวนักเลงร่างล่ำสันสะพายอาวุธครบมือ ผู้รับใช้ต้อนรับขับสู้อย่างกุลีกุจอ แต่มิยอมรับค่าสุราอาหารเพียงให้ผู้มาแสดงเทียบสีแดงฉานเท่านั้นก็ขึ้นดื่มกินได้

ที่แท้เหลาสุราม่องง้วยนี้ ได้ถูกสำนักคุ้มกันภัยซิ่งจิวเปียเก๊กทางตะวัน-ออกของเมืองจองไว้ เพราะวันนี้เป็นวันฉลองคล้ายวันเกิดปีที่เจ็ดสิบห้า ของกระบี่พลิกฟ้าไต้อุ่นจั๊วอันเป็นเจ้าสำนัก ม่องง้วยเหลานี้จึงได้ใช้เป็นที่ต้อนรับผู้คนชั่วคราว

เพิ่งผ่านพ้นเวลาเพล เหลาแทบจะแน่นขนัดไปทั้งสองชั้น เสียงดื่มสุราเสียงสนทนา เซ็งแซ่จนจอแจยิ่ง

ขณะเวลานั้น ประตูเหลาสุราปรากฏบุรุษหนุ่มอาภรณ์ขาวขึ้นผู้หนึ่ง คนรับใช้เห็นเสื้อผ้าอาภรณ์สูงค่าและท่าทีอันองอาจสง่า ทราบว่าต้องเป็นคนมีความเป็นมาสำคัญแน่ รีบลนลานออกต้อนรับอย่างยิ้มแย้ม

“กงจื้อก็มาอวยพรวันเกิดไต้เอี๊ยกระมัง?”

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวกวาดตาเย็นชามองหน้าผู้รับใช้แวบหนึ่ง กล่าวสั้นๆ ว่า

“สามารถกล่าวดังนั้น!”

ผู้รับใช้ใจเต้นระทึก คำนึงอยู่ในใจว่า

“กงจี้อน้อยไฉนมีวาจาที่ทำให้คนใจสั่นขวัญหายได้ก็มิทราบ”

แต่สีหน้ายังคงแย้มยิ้มอยู่ไม่หาย รีบกล่าวว่า

“กงจี้อ มีเทียบติดมาด้วยหรือไม่?”

กงจี้อรูปงามอาภรณ์ขาวลัวงเทียบสีแดงออกจากแขนเสื้อส่งไป ผู้รับใช้พอเหลือบเห็นก็รีบหัวร่อประจบ แล้วกล่าวว่า

“ที่แท้กงจี้อคือทายาทของลี้เกียวเพ้งตั๋วเอ๊ย โปรดรีบเชิญ...”

ผู้รับใช้พอกล่าวเท่านี้ก็เงยหน้า แต่วาจาพลันชะงักงันไปด้วยความแตกตื่นตกใจ ยืนตะลึงลานกับที่ โดยมิทราบทำอย่างไร ความเย็นได้แผ่ซ่านจากฝ่าเท้าขึ้นถึงกลางขม่อม!

ที่แท้ในดวงตาของบุรุษหนุ่มอาภรณ์ขาว ยามนี้กำลังมีประกายอันเจิดจ้ากระจายออกสองสาย เย็นชา! เย็นชาจนยะเยียบ ทำให้ผู้ใดเห็นต้องสั่นสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ

บุรุษหนุ่มนักศึกษาเค้นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

“ชั้นบนมีที่ว่างหรือไม่?”

ผู้รับใช้สยิวกายขึ้นอย่างลืมตัว ถอยหลังไปสองก้าวแล้วละล่ำละลักว่า

“มี...มี”

จากนั้น แผดเสียงตะเบ็งให้จัดที่เตรียมไว้ จากเสียงสั่นสะท้านของผู้รับใช้ ทำให้สายตาของผู้คนต้องพากันเหลือบมองมาอย่างประหลาดใจ

บุรุษหนุ่มที่สวมเสื้อยาวเยี่ยงนักศึกษา สาวเท้าขึ้นไปบนเหลา กับสายตาที่จับจ้องมองมามากมายนั้น มิได้แยแสสนใจเลย ยังคงเคลื่อนไหวร่างกายไปอย่างแช่มช้า แต่ตลอดร่างคล้ายดั่งมีกลิ่นไออันเย็นยะเยียบ จนทำให้คนอึดอัด ทำให้บรรยากาศชั้นล่างของเหลาต้องอัดอั้นจนหนักหน่วงไปทันที

เสียงบันไดดังตึงตังเป็นจังหวะ บรรดาผู้อยู่บนเหลาต่างจับตามองมาที่ปากบันไดโดยพร้อมเพรียงดั่งราวกับนัด เพราะเป็นของธรรมดา ด้วยต่างใคร่จะรู้ว่าบุคคลเยี่ยงไรขึ้นมา

ใบหน้าอันงามสง่าคมสัน พลันปรากฏบนบันได ทำให้สายตาของทุกผู้คนคล้ายกระจ่างจ้าขึ้นวูบหนึ่งพร้อมกันนั้น หัวใจก็หนักอึ้งจนหายวาบ ดุจกับถูกพะเนินเหล็กถมทับเข้าใส่

ใบหน้านั้นงามสง่าจนสายตาคนกระจ่าง แต่ใบหน้าที่ไม่มีรอยยิ้ม ดวงตาที่มีประกายเย็นยะเยียบน่าหวาดหวั่น ทำให้ผู้คนพอเห็นย่อมเกิดความหนาวเย็น

จับใจไปอย่างลืมตัว

ผู้คนบนเหลาสุรา ไม่มีผู้ใดรู้จักบุรุษหนุ่มนักศึกษา ดังนั้น จิตใจของคนทั้งหลายต่างคาดเดากันไปต่างๆ นานา

นี่เป็นเพียงเรื่องที่เกิดขึ้นชั่ววูบเดียว ยามนี้นักศึกษารูปงามเดินขึ้นบันไดสาวเท้าไปยังโต๊ะริมหน้าต่างเป็นโต๊ะเล็กๆ ที่พอแก่การนั่งเพียงสองคนเท่านั้น

ทันใด มีเสียงกังวานของคนผู้หนึ่งดังขึ้นมา

“พี่ท่านผู้นั้น จะย้ายมาร่วมสนทนาในโต๊ะนี้สักครั้งได้หรือไม่?”

ผู้เอ่ยวาจาชักชวน คือนักศึกษาเสื้อเหลืองอายุยี่สิบสองยี่สิบสาม ใบหน้าคมคายสง่าไม่น้อย ผู้ร่วมโต๊ะอีกสองคนก็แต่งกายเป็นเช่นนักศึกษา หนึ่งเสื้อเขียว หนึ่งเสื้อคราม และก็มีหน้าตาคมคายสง่างามเช่นกัน

สามคนนี้ ชนชาวนักเลงได้ตั้งฉายาว่าสามบัณฑิตตงง้วน หนึ่งคือเจี๊ยะน่ำชัวฉายาบัณฑิตพัดหยก หนึ่งคือจี้เง็กเล้งฉายาพู่กันหยกฝ่ามือเหล็ก หนึ่งคือเอี้ยเชี่ยงฮวงฉายากระบี่หยกสายฟ้า

คนทั้งสามเมื่อเห็นนักศึกษาชุดขาวมีความงามคมคาย ก็เกิดความพึงพอใจใคร่จะคบหาเป็นมิตรสหาย อีกประการหนึ่งคือใคร่ทราบความเป็นมาของบรษหน่มไว้ด้วย

แต่บุรุษหนุ่มชุดขาวเพียงเหลือบตาอันเย็นชามองหน้าคนทั้งสามแวบหนึ่ง แล้วยังคงเดินไปที่โต๊ะตัวน้อยคล้ายดั่งมิได้ยินเสียงร้องเรียกชักชวนของผู้ใด

สามบัณฑิตตงง้วน ยามปรกติมีความยโสโอหังอย่างยิ่ง คำนวณตามวิชาฝีมือ คำนวณตามรูปลักษณะ ในชนชั้นเดียวกัน ไม่มีผู้ใดจะให้คนทั้งสามพอใจแยแสเลย และเรื่องการส่งเสียงไปเชื้อเชิญผู้อื่นก่อนนี้ พวกมันก็ต่างถือว่าเป็นการอ่อนน้อมต่อผู้อื่นก่อน เข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามหากมิใช่เข้ามา ก็ต้องรีบลนลานคารวะ ไหนเลยจะทราบว่าถูกเมินไม่อย่างแยแส!

เง็กสี่จือเซ็ง (บัณฑิตพัดหยก) งงงันกับที่จนกระดากกระเดื่องเต็มที่

เง็กปิ้ดจือเซ็ง (บัณฑิตพู่กันหยก) พลันถลันกายลุกขึ้นตวาดเสียงเย็นชาว่า

“พี่ท่านออกจะวางก้ามเกินไปแล้ว!”

เสียงตวาดของเง็กปิ้ดจือเซ็ง กระตุ้นโทสะของเง็กสี่จือเซ็งจนดาลเดือดขึ้นมา สาวเท้าไปที่หน้าโต๊ะนักศึกษาชุดขาว เห็นสายตาของนักศึกษากำลังจับนิ่งอยู่บนกลางถนนใหญ่ กับบัณฑิตพัดหยกที่มายืนข้างกายคล้ายดั่งไม่รู้ตัวเลย

เมื่อเป็นเช่นนั้น ความขุ่นเคืองของบัณฑิตพัดหยกยิ่งรุนแรงขึ้นกว่าเดิม พลันสะบัดฝ่ามือตบฉาดไปบนโต๊ะ แล้วตวาดขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าเอ่ยชักชวนไปนั้น ท่านได้ยินหรือไม่?"

นักศึกษาเสื้อขาวมิได้เบือนสายตากลับมา เพียงตอบเสียงเย็นชาว่า

"ท่านในวันนี้มาอวยพรงานวันเกิด หากจะลงมือน่ากลัวมิใช่เป็นเวลาอันเหมาะสมกระมัง"

กระแสเสียงที่เย็นชา มีอำนาจอันข่มขู่ผู้คนอยู่อย่างรุนแรง ทำให้บัณฑิตพัดหยกตอบมิออก

บัณฑิตพู่กันหยกที่ตามหลังมา พลันแค่นหัวร่อ แล้วเอ่ยว่า

"สามบัณฑิตตงง้วนเคยเกรงกลัวผู้ใดมา? ท่านหากคิดจะประลอง ไยไม่บ่งบอกกำหนดเวลา สามบัณฑิตตงง้วนจะไม่ทำให้ท่าผิดหวังอย่างเด็ดขาด"

นักศึกษาเสื้อขาวยังคงส่งเสียงเย็นชาว่า

"ท่านควรรอให้ออกพ้นสำนักคุ้มกันภัยซิ่งจิวเปียเก๊กก่อนจึงค่อยระบุวันเวลา"

กระแสเสียงเย็นชากระด้างอย่างยิ่ง ดุจดั่งเป็นลมโชยจากหล่มน้ำแข็งหมื่นปี ทำให้ผู้ได้ยินต้องขนลุกเกรียวทั่วร่าง

นักศึกษารูปงามทั้งสามต่างแค่นเสียงอย่างไม่พอใจ เอ่ยขึ้นว่า

"ตกลงในยามนั้นก็ได้ มิกลัวว่าท่านจะบินขึ้นไปบนฟ้าดอก"

พากันถลึงตาจ้องมองนักศึกษาเสื้อขาวอย่างดุดัน แล้วจึงกลับไปนั่งที่บนเหลาสุรา จึงมีความครึกครื้นอย่างเดิมขึ้นอีกครั้ง เสียงสนทนาเสียงวิจารณ์ดังจอแจเซ็งแซ่ กับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ ได้ถูกลืมไปหมดสิ้นแล้ว

ขณะนั้น พลันมีเสียงแหลมเล็กเป็นพิเศษร้องขึ้นว่า

"เอ๊ะ! แปลกแท้ นี่ก็ใกล้สนธยาแล้ว ไฉนลี้เฮียยังมิได้มา?"

มีอีกเสียงหนึ่งเอ่ยสันนิษฐานว่า

คงไปที่สำนักคุ้มกันภัยก่อนแล้วก็ได้ แต่คนแรกบอกว่า ได้นัดให้มาพบกันในเหลาสุรานี้

พอดีเวลานั้น เสียงตึง ตึง ของบันไดดังขึ้นถี่เร็ว สายตาของผู้คนพลอยจับไปที่ปากบันไดเป็นจุดเดียวกัน

พริบตานั้น บนเหลามีชายชราผอมแห้งอายุประมาณเจ็ดสิบ วิ่งลนลานขึ้นมาด้วยความแตกตื่น

ผู้หนึ่งรีบลุกขึ้นทักทาย ถามว่าพบหน้าลี้เฮียบ้างหรือไม่ ผู้มาตระหนกตกใจจนกล้ามเนื้อบนใบหน้าสั่นกระตุก กล่าวตะกุกตะกักว่า

"ลี้เฮียตายแล้ว!"

แทบเป็นเวลาพร้อมกัน มีเจ็ดแปดคนได้ถามโพล่งขึ้นด้วยความมิใคร่เชื่อถือ แต่ผู้มาต้องรินสุราไปถ้วยใหญ่ กรอกลงระงับความแตกตื่นตกใจแล้วจึงเอ่ยขึ้นว่า

"ฆ่าตัวตายไปแล้ว!"

ความแตกตื่นได้เกิดขึ้นจนโกลาหล ต่างส่งเสียงถามไถ่จนเซ็งแซ่มิได้ศัพท์ ชายชราเมื่อระงับใจด้วยสุราถ้วยที่สองแล้ว จึงกล่าวว่า

"ลี้เฮียตายอยู่บนเนินดินที่ห่างจากด้านใต้ของตัวเมืองประมาณหกสิบลี้ ที่ทรวงอกมีมีดสั้นปักอยู่เล่มหนึ่ง บนพื้นมีรอยเท้าสับสนอยู่หย่อมใหญ่ คล้ายดั่งไม่มีร่องรอยการต่อสู้กัน พู่กันคู่มือก็ยังมิได้ชักออกมา..."

เสียงเซ็งแซ่ถามขึ้นมาว่า

"มีดสั้นนั้นเป็นของลี้เฮียเองหรือ?"

ชายชราหน้าตาปรากฏแววแตกตื่น จนเขียวคล้ำละล่ำละลักขึ้น

"มิใช่ มิใช่ มีดสั้นนั้นไม่เพียงมิใช่ของลี้เฮียเท่านั้น ในวงพวกนักเลงยุคนี้ ก็มิเคยได้ยินว่าผู้ใดใช้มีดสั้นเยี่ยงนั้นเป็นอาวุธ"

"มีดสั้นนั้นเป็นลักษณะใด?"

ความน่าหวาดเสียวนี้คล้ายเป็นโรคระบาด แผ่ซ่านไปจนทั่วทุกตัวคนบนเหลาสุรา พวกทั้งปวงต่างยืดคอจนยาวใคร่จะฟังมีดสั้นอันน่าหวาดกลัวนี้เป็นลักษณะใด จึงสามารถฆ่าลี้เกียวเพ้งตายไปอย่างง่ายดาย โดยมิลงมือต่อสู้เลย

ชายชราผอมแห้งขบริมฝีปาก แล้วส่งเสียงอันสั่นสะท้านด้วยความหวาดหวั่น กล่าวขึ้น

"มีดสั้นนั้นมีความประณีตพิสดารอย่างยิ่ง ด้ามเป็นสีขาวสะอาดมีห่านป่าสีแดงฉานสลักอยู่ตัวหนึ่ง ขาของห่านเหยียบอยู่บนจอกลอยเหนือน้ำ และสิ่งที่ทำให้ผู้คนงุนงงมิอาจเข้าใจ คืออีกด้านหนึ่งของมีดมีหมายเลข "หนึ่ง" สลักไว้ และยังมีสีแดงปานโลหิตด้วย..."

คนผู้หนึ่งตัวสั่นสยิว พึมพำอย่างหวาดหวั่นขึ้นว่า...

"หรือหมายเลขหนึ่งนี้คือการบ่งบอกว่าลี้เฮียเป็นคนที่หนึ่งของการถูกฆ่า ต่อไปยังมี..."

“นี่เป็นการกระทำของผู้ใด?!”

ทันใดนั้น ชายชราผอมแห้งอันมีนามเฮ่งเจียวน้ำ ร้องสุดเสียงขึ้นดั่งคนเสียสติว่า

“ซีเฮีย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าสงสัยว่าเป็นมัน!”

ผู้คนบนเหลาสุรา นอกจากนักศึกษาอาภรณ์ขาวไม่เคลื่อนไหวไม่ส่งเสียงแล้ว ต่างแทบจะถูกเสียงตะเบ็งนี้กระตุ้นจนสะดุ้งสุดตัว ซีง่วนจิ้นอันเป็นสหายรักของลี้เกียวเพ้งหัวใจสั่นสะท้าน ตวาดไปอย่างลืมตัว

“เฮ่งเฮียเข้าใจว่ามันเป็นใคร? รีบบอกมา”

เฮ่งเจียวน้ำใช้สายตาอันสิ้นหวัง จ้องมองซีง่วนจิ้นแล้วกล่าวเสียงระโหยว่า

“คุ้ยงังฮวง...”

นามสามคำนี้พอเปล่งจากปาก มีห้าหกคนที่แทบกระโดดขึ้นจากเก้าอี้ ผู้หนึ่งคำรามขึ้นว่า

“เฮ่งเฮียไฉนกล่าวเหลวไหลมาได้ เมื่อตอนคุ้ยงังฮวงตาย พวกเราต่างเห็นกับตาชัดๆ หรือมันจะผิดพลาดไปได้?”

เฮ่งเจียวน้ำฝืนใจกล่าวอย่างยากเย็นว่า

“คุ้ยงังฮวงมีบตรอยู่ผู้หนึ่งนามคุ้ยงังเพี้ย ซึ่งมิได้ตายด้วยการไล่ล่าของพวกเรา งังเพี้ย...งังเพี้ย... อาต้องเป็นมันแน่! ต้องเป็นมัน!”

เฮ่งเจียวน้ำ พลันแผดร้องขึ้นสุดเสียงดั่งคลุ้มคลั่ง ฟั่นเฟือน ทั่วร่างสั่นสะท้านอยู่ไม่หยุดยั่ง

ซีง่วนจิ้นก็ตะลึงจนปากอ้าตาค้าง ข้อสันนิษฐานของเฮ่งเจียวน้ำนี้มิใช่ไม่อาจเป็นไปได้ มีดสั้นงังเพี้ยมิใช่บ่งชี้ถึงนามงังเพี้ย (ห่านป่าและจอก) สองคำนั่นหรือ เมื่อครั้งกระโน้นที่คุ้ยงังฮวงและภรรยาตายไป มิใช่ถูกบังคับให้อัตวินิบาตกรรมหรือ มันยิ่งคิดยิ่งกระสับกระส่ายด้วยความหวั่นไหว พลันเกิดความคิดอีกประการหนึ่งขึ้นในห้วงสมอง เมื่อครั้งกระโน้น คุ้ยงังเพี้ยยังต้านทานมังกรบินฮั่งซัวมิได้แม้ฝ่ามือหนึ่ง บัดนี้เพิ่งเป็นเวลาเพียงห้าหกปี มันแม้พบพานกับเทพยดา ก็ไม่อาจจะใช้ช่วงเวลาสั้นๆ ไม่กี่ปี อบรมสั่งสอนจนมีพลังฝีมืออันน่าแตกตื่นตกใจปานนี้ อย่าว่าแต่เมื่อตอนลี้เกียวเพ้งตาย แม้อาวุธประจำกายก็มิได้นำออกมาต่อสู้ เป็นที่เห็นได้ว่า ผู้ลงมือฆ่าต้องมีพลังฝีมือสูงส่งจนสุดหยั่งคะเน มาตรมิเช่นนั้น ลี้เกียวเพ้งจะไม่มีแม้กระทั่งโอกาสเสี่ยงชีวิตดอกหรือ?

มันยิ่งคิดยิ่งรู้สึกมีเหตุผล จึงแผดเสียงหัวร่อดังกังวานอยู่ชั่วครู่ แล้วกล่าวว่า

"เฮ่งเฮียอย่าได้ระแวงคลางแคลงไปเลย เมื่อครั้งกระโน้นคุ้ยงังเพี้ยถูกมังกรบินฮั่งซัวฟาดจนสิ้นสติในหุบเขาแป๊ะเล้งก๊ก เป็นตายร้ายดีก็มิทราบ นับว่ามันไม่ตายไปในครั้งนั้นก็แล้วกัน แต่ท่านลองคิดดู ในช่วงเวลาเพียงไม่กี่ปี จะมีความเก่งกาจสามารถบีบบังคับลี้เฮียให้ตายไปได้หรือ? เอาเถิด เอาเถิด ดื่มสุรากันสักถ้วย แล้วพวกเราก็สมควรไปกันได้"

วาจาประดานี้ มาตรแม้นพอคลี่คลายบรรยากาศอันแตกตื่นตึงเครียดให้สงบลงได้บ้าง แต่ในห้วงลึกของหัวใจทุกคน กลับคล้ายมีพันธุ์อันน่าหวาดกลัวงอกรากขึ้นมา พร้อมที่จะแตกใบอ่อนได้ในทุกเวลาโอกาส !

อาทิตย์สนธยามิทราบได้ลับโลกไปตั้งแต่เมื่อใด ม่านราตรีสีเทาคลี่ลงครอบคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดินอันกว้างใหญ่ อีกวันหนึ่งแล้วที่ได้ผ่านไป

แต่ทว่า ข่าวอันเกรียวกราวน่าหวั่นไหวของมืดสั้นแพร่ไปมิได้ช้ากว่าแสงอาทิตย์เลย ในห้วงหัวใจของชนชาวบู๊ลิ้มทั่วทั้งตัวเมืองฮั่งจิว ต่างถูกเงาทะมึนอันน่าหวาดหวั่นนี้ ครอบงำจนลบล้างอย่างไรก็ไม่จางหาย

ซีง่วนจิ้นผลักถ้วยสุราลุกขึ้นยืน กล่าวว่า

"พวกเราสมควรไปกันได้แล้ว"

เป็นคนแรกที่ลงจากเหลาสุรา คนอื่นๆ พลอยลุกขึ้นเดินติดตามไปเป็นทิวแถว

มีแต่นักศึกษาอาภรณ์ขาวเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ยังนั่งสงบนิ่งในที่เดิมมิเคยเอ่ยปากกล่าวคำมาในตลอดเวลา และก็ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวด้วย เพียงเห็นบนริมฝีปากมีรอยยิ้มอันอำมหิตโหดเหี้ยมที่ทำให้ผู้คนต้องคลางแคลงหวาดหวั่น

พวกซีง่วนจิ้นเพิ่งมาถึงริมบันได พลันมีเสียงสดใสร้องขึ้น แล้วสายตาก็กระจ่างจ้า กลิ่นหอมรวยรินอบอวลมาในนาสิกของทุกผู้คน เงาร่างสายหนึ่งกระโดดข้ามศีรษะพวกทั้งปวงไปดั่งเป็นนกน้อยถลาลม ละลิ่วลงบนพื้นเหลาสุรา

พวกซีง่วนจิ้นแต่ละคนต่างยกตนเองเป็นเก่งกาจสามารถ ไหนเลยจะเคยถูกกระโดดข้ามศีรษะไปอย่างไม่ทันรู้ตัว และจากกลิ่นหอมนั้นมาคำนวณ ผู้ที่ก้าวข้ามศีรษะของพวกตนนี้ต้องเป็นสตรี!

มีผู้หนึ่งงงงันชั่ววูบ แล้วแผดสุดเสียงว่า

“นางสตรีโสโครกตัวใดกล้า...”

รอจนสายตามันมองเห็น ผู้กระโดดข้ามได้ชัดเจน วาจาต่อไปก็กล่าวไม่ออกแล้ว มิเพียงเป็นมันเท่านั้น แม้คนอื่นๆ ที่ถูกข้ามศีรษะไปก็เช่นกัน ต่างตะลึงลานอยู่กับที่ โดยเฉพาะสามบัณฑิตตงง้วนยิ่งตาค้างจนกะพริบมิลงเลย

เห็นบนเหลายามนี้มีดรุณีอาภรณ์ขาวอายุสิบห้าสิบหกปียืนนิ่งอยู่ ความงามของนางคล้ายดั่งใช้คำ “เทพธิดาจุติ” มาเปรียบเทียบก็ยังรู้สึกธรรมดาเกินไป อาจบางที นางจะเป็นผลงานจุดสุดยอดของฟ้าดินที่เสกสรรปั้นขึ้น ดังนั้น บรรดาความงามสะคราญทั้งหลายแหล่ได้ร่วมอยู่ในร่างนางจนหมดสิ้น ถ้อยคำชมโฉมเท่าที่มีในตำราต่างก็ไม่อาจยกมาเอ่ยอ้างบรรยายได้ เพราะรังแต่จะเป็นมลทินของความงามนางไปเท่านั้น

ตากลมโตที่แจ่มใสคล้ายดั่งจะเปล่งเสียงออกได้ของนาง อยู่ใต้ขนตาอันงอนยาวราวปีกผีเสื้อ กลอกกลิ้งไปมาแต่ละครา ทำให้ฝังจิตฝังใจผู้คนจนไม่มีปัญญาเลือนลืมได้ ริมฝีปากน้อยแดงระเรื่อที่มีรอยยิ้มพริ้มพราย ทำให้คนคล้ายได้ล่องลอยสู่วิมานแมนแดนสวรรค์ ดรุณีน้อยนางนี้นับว่าสวยงามจนเกินไปจริงๆ

ดรุณีรูปงามกลอกตาอันแวววาวของนาง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“อภัยด้วย เนื่องจากเตี้ยกงกงและเล่าพั่วพั้วของบ้านเราไล่ตามกระชั้นเกินไป ดังนั้น เรามิอาจไม่กระโดดข้ามศีรษะพวกท่านมาได้ มิเช่นนั้น หากถูกมันทั้งสองพบเข้า เราก็ไม่อาจออกมาเที่ยวเล่นได้”

กระแสเสียงสดใสยิ่งกว่าสกุณาน้อยระเริงไพร ฟังแล้วต้องหลงใหลเคลิบเคลิ้มจนงงงัน

เง็กเกี้ยมจือเซ็ง (บัณฑิตกระบี่หยก) เอ่ยขึ้นอย่างลืมตัวว่า

“นามสะคราญของโกวเนี้ยพอจะบอกได้หรือไม่?”

ดรุณีน้อยรูปงามเหลือบมองมา รอยยิ้มปลาสนาการไปทันที กล่าวว่า

“เรานามเตี้ยเอียดี้”

“เตี้ยเอียดี้? นามอันงามประทับใจ”

เตี้ยเอียดี้มองมาในครานี้ แทบจะควักวิญญาณของบัณฑิตกระบี่หยกออกมาจากอก ยามปรกติที่เย่อหยิ่งโอหังอย่างยิ่งยวด มิเคยจะเคลิบเคลิ้มซึมเซาดั่งราวขวัญไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเช่นนี้เลย แม้สตรีงามธรรมดามันยังไม่ปรารถนาชายตามองด้วย แต่วันนี้กลับไม่มีปัญญาข่มกลั้นใจตนเองได้แล้ว

แต่ทว่า มิเพียงเป็นคนเดียวเท่านั้น อีกสองบัณฑิตคู่หูก็เป็นเช่นกันไม่

ผิดเพี้ยน

บัณฑิตพัดหยกถามอย่างยิ้มแย้มว่า

“เตี้ยโกวเนี้ยเพิ่งออกสู่โลกภายนอกกระมัง? ไฉนพวกเรามิเคยพบหน้ากันมาเลย?”

เตี้ยเอียคี้ส่งเสียงสดใสขึ้นว่า

“พวกเราเพิ่งมาถึงตงง้วน (ดินแดนส่วนกลางของประเทศจีน)”

ยามนั้น พวกซีง่วนจิ้นต่างเรียกขวัญมาอยู่กับตัวได้แล้ว จึงประสานมือขึ้นถามว่า

“มิทราบเตี้ยโกวเนี้ยมาจากที่ใด? จึงกล่าวว่า เพิ่งถึงตงง้วน”

เตี้ยเอียคี้มองดูซีง่วนจิ้นแวบหนึ่ง ตอบว่า

“เล่าพั่วพั้ว (แม่เฒ่า) เรียกเราอย่าได้บอกแก่ผู้ใด”

นางกล่าวอย่างบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ไม่มีเล่ห์อุบายและมารยาใดๆ

ซีง่วนจิ้นกลอกตาพลางคำนึงในใจ

“ระหว่างนี้ ทางโพ้นทะเลมีบุคคลพลังฝีมือพิกลพิสดารบุกรุกเข้าตงง้วนไม่น้อย มิทราบว่าจะเกี่ยวข้องกับดรุณีนางนี้หรือไม่ เรากลับจะต้องและเล็มถามไถ่ให้ได้ความ”

เมื่อคิดเช่นนั้น รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“บอกกับพวกเรา พวกเรามิบอกพั่วพั้วของท่านดอก”

เตี้ยเอียคี้พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เรามิเคยหลอกลวงผู้ใดมาก่อน เราว่าไม่บอกก็คือไม่บอก”

“มิบอกแล้วท่านก็อย่าหมายออกจากที่นี้ไป”

บัณฑิตพู่กันหยกละล่ำละลักขึ้นว่า

“ผู้อาวุโส นางไม่บอกก็แล้วกันไป จะช้าหรือเร็วพวกเราย่อมทราบกันได้ดอก”

เจตนาดีของมันนี้ ยังมิทันจะกล่าวออกจบคำ เตี้ยเอียคี้พลันเค้นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“พวกท่านคิดต่อยตี? เรามิเกรงกลัวพวกท่านดอก”

ในขณะเวลานั้น มีเสียงแข็งกร้าวของชายชราดังทางชั้นล่างของเหลาว่า

“เซี่ยวกงจู๊ (ราชธิดาคนเล็ก) ผู้ใดแส่หาความตาย?”

เร็วเหลือประมาณ วาจาเพิ่งดังพลันปรากฏเงาร่างขึ้นวูบ บนพื้นเหลา

ชั้นสองปรากฏชายชราผมขาวโพลงขึ้นผู้หนึ่ง ชายชราคารวะต่อเตี้ยเอียดี้แล้วยืนสำรวมอย่างนอบน้อมอยู่ข้างกายนาง

ซีง่วนจิ้นพอเห็นชายชรา ก็ต้องสูดลมหายใจอันเย็นยะเยียบเข้าไป แผดร้องคร่ำครวญอยู่ในใจ

"ไฉนเตี้ยกงกง (พ่อเฒ่า) นี้ก็คือเทียนเจ๊าะ (ฟ้ามรณะ) เตี้ยดัง! อย่างนั้นเล่าพั่วพั้วมิต้องบอกก็ต้องเป็นตี้เจ๊าะ (ดินมรณะ) ง่วนอั้งเง็กแล้ว ไฉนสองจอมอสูรถึงกับมาเป็นองครักษ์ของนาง? กงจู๊นี้เป็นผู้ใดอีกเล่า?"

ในใจซีง่วนจิ้นขบคิด แต่กิริยามิได้เชื่องช้า รีบลนลานเข้ามาคารวะจนจรดพื้น กล่าวว่า

"ที่แท้คือสองผู้อาวุโสฟ้าดิน ผู้เยาว์มิทราบว่ากงจู๊กรุณาให้เกียรติมาเมื่อครู่จึงได้ก้าวร้าวล่วงเกินอย่างโอหัง หวังว่าผู้อาวุโสโปรดประทานอภัยให้ด้วย"

คนอื่นๆ พอได้ยินว่าชายชรานี้ก็คือฟ้ามรณะเตี้ยดัง ต่างแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อเหงื่อโซมกาย ลนลานคารวะกันจนวุ่นวายไปทั่วทั้งเหลา

เตี้ยเอียดี้พอเห็นก็หัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

"เล่ากง พวกนี้กลัวท่านจริงๆ ด้วย เราดูพวกมันแล้วน่าสมเพชยิ่งนัก ยังคงปล่อยให้พวกมันไปก็แล้วกัน?"

วาจานางก็เป็นคำสั่ง มาตรแม้นนางจะบริสุทธิ์ไร้เดียงสา แม้เป็นคำพูดที่ขอความเห็นจากฟ้ามรณะแต่ทว่า ฟ้ามรณะไหนเลยจะกล้าขัดคำสั่งเล่า รีบกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"บ่าวเฒ่าน้อมรับคำสั่ง"

หันกายกลับมากล่าวเสียงกังวานขึ้นอีกว่า

"กงจู๊นิรโทษพวกเจ้าแล้ว ยังไม่รีบไสหัวออกไป? ครั้งหน้าหากกล้าก้าวร้าวเช่นนี้ น่ากลัวมิได้ง่ายดายดั่งครั้งนี้ดอก"

พวกทั้งปวงพอได้ฟังไหนเลยยังจะกล้ารีรอ รีบลนลานปานสุนัขถูกไล่ล่า แย่งกันลงจากบันไดเป็นโกลาหลวุ่นวาย สามบัณฑิตตงง้วนนั้นยังเหลียวหลังมองมาอยู่อีกบ่อยครั้ง

เพียงชั่วครู่ บนเหลาก็เหลือแต่เตี้ยเอียดี้ ฟ้ามรณะเตี้ยดังและนักศึกษาเสื้อขาวผู้นั่งริมหน้าต่างคนนั้น

นักศึกษาเสื้อขาว ยังคงจับมองในกลางถนนอยู่ดั่งเดิม สุราบนโต๊ะป้านนั้นถูกดื่มแห้งไปแล้ว

เตี้ยเอียดี้เดินชดช้อย มาจนถึงข้างกายนักศึกษาเสื้อขาว หัวร่อเบาๆ แล้วกล่าวว่า

"นี่ ! พวกพ้องของท่านไปกันหมดสิ้นแล้ว ท่านไฉนไยมิไป?"

นักศึกษาเสื้อขาวมิได้เบือนสายตากลับมา เพียงแค่นหัวร่อกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านทราบอย่างไรว่า มันเป็นพวกพ้องของข้าพเจ้า?"

กระแสเสียงเย็นยะเยียบน่าหวาดหวั่นทำให้เตี้ยเอียดี้งงงันทันที กล่าวเสียงสดใสว่า

"ท่านผู้นี้ไฉนจึงมีวาจาเย็นชากระด้างอย่างยิ่งเล่า? พวกมันมิใช่สหายของท่าน ท่านไฉนจึงมานั่งร่วมกันกับพวกมันในที่นี้?"

"เป็นเรื่องของข้าพเจ้า โกวเนี้ยอย่าได้เกี่ยวข้องจะประเสริฐกว่า"

กระแสเสียงคราวนี้ยังเย็นชาไปกว่าเมื่อครู่เสียอีก!

ฟ้ามรณะเตี้ยดังเห็นมีคนกล้าก้าวร้าวต่อกงจู๊ถึงปานนี้ ต้องกระชากเสียงอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"เจ้าเป็นใคร? กล้าก้าวร้าวต่อกงจู๊ปานนี้ คิดไม่ต้องการมีชีวิตหรือ?"

นักศึกษาเสื้อขาวหันหน้ากลับมาอย่างแช่มช้าประกายตาที่คมกล้าดั่งอาวุธ ประกายที่เย็นยะเยียบขณะกวาดผ่านใบหน้าเตี้ยเอียดี้ พลันชะงักงันไปวูบหนึ่ง แต่รีบเคลื่อนผ่านอย่างรวดเร็ว จับนิ่งอยู่บนหน้าฟ้ามรณะเตี้ยดัง ส่งเสียงเย็นชาว่า

"ท่านยังตัดสินความเป็นตายของข้าพเจ้ามิได้"

กระแสเสียงมีแววอำนาจอันหนักแน่น ฟ้ามรณะที่เป็นอสูรร้ายยิ่งใหญ่ก็ยังต้องใจเต้นหวั่นไหวไป

ตาอันหยาดเยิ้มสะคราญของเตี้ยเอียดี้ จับจ้องมองอยู่บนหน้าที่งามคมคาย ผิดคนธรรมดาจนแน่วนิ่ง ดวงตาดำขลับของนางคล้ายดั่งได้พบเห็นสิ่งไรเนื่องจากความร่าเริงบนใบหน้า ได้เริ่มปลาสนาการไปอย่างแช่มช้า

ฟ้ามรณะเตี้ยดังไหนเลยเคยคิดว่า ผู้เยาว์ที่มีอายุเพียงสิบกว่าปี จะกล้ามาประฝีปากแดกดันมัน ขุ่นเคืองจนตาเป็นประกายเจิดจ้า ตวาดไปว่า

"เจ้าลองดูเป็นไร!"

นักศึกษาอาภรณ์ขาวมิมีท่าทีตื่นเต้นขุ่นเคือง ใบหน้าอันงามสง่ายังคงเย็นชาดุจดั่งเดิม กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ค่ำนี้ข้าพเจ้าไม่มีเวลาว่าง ไยไม่เลื่อนวัน...”

“น่ากลัวเจ้ายากจะรับฝ่ามือเล่าฮูได้แม้สักครั้ง”

นักศึกษาอาภรณ์ขาวแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“สิบแปดฝ่ามือลมพายุ (เทียนฮวงจับโป๊ยเจี้ย) มินับเป็นของเล่นเช่นไรได้ ท่านไยต้องมาคุยก่อนเร็วไป...?”

กล่าวแล้วลุกขึ้นสาวเท้าเดินไปที่ปากบันไดด้วยท่าทีอันสงบเยือกเย็นเงียบเหงา คล้ายราวกับว่าเรื่องราวใดๆ ในโลก ไม่มีความสำคัญพอจะกระตุ้นให้บุรุษหนุ่มอายุสิบหกสิบเจ็ดปีนี้เกิดความสนใจไยดีเลย

ฟ้ามรณะเตี้ยดังงงงันกับที่ไปแล้ว เพราะคาดหมายไม่ถึงว่า มันที่อำลาจากวงพวกนักเลงไปหกสิบกว่าปี เพลงฝ่ามือที่เลื่องชื่อก็พลอยสาบสูญไปจากวงพวกนักเลงด้วยนี้ จะถูกบุรุษหนุ่มอายุเพียงสิบหกสิบเจ็ดปีบอกออกได้อย่างถูกต้อง และยังดูแคลนอย่างไม่แยแสด้วย!

มันเบิ่งตาจ้องมองดูบุรุษที่ก้าวลงบันไดไปอย่างเชื่องช้า แต่ไม่มีปัญญาส่งเสียงทักท้วงท้าทาย เนื่องจากในตัวของบุรุษหนุ่ม คล้ายมีพลังอันเย็นยะเยียบที่สยบขวัญวิญญาณผู้คน ได้แต่ส่งเสียงหนักๆ กล่าวว่า

“บุรุษหนุ่ม ในเมื่อเจ้ารู้จักนามเทียนฮวงเจี้ย (ฝ่ามือลมพายุ) และยังไม่แยแสสนใจ เจ้าจะต้องมีฝีมือที่น่าแตกตื่นอยู่เป็นแม่นมั่น ยามสามคืนวันพรุ่งนี้เล่าฮูรอเผชิญเจ้าที่สุสานงักอ๊วง (ฮวงซุ้ยงักฮุย)?”

“ข้าพเจ้าย่อมไปแน่”

กระแสเสียงไม่มีวี่แววของความรู้สึกใดๆ ให้จับเค้า ปราศจากความตื่นเต้นและกระตือรือร้น ไม่มีความขุ่นเคืองชิงชังอย่างไรเลย

เตี้ยเอียคี้พลันเดินมาที่เบื้องหน้าฟ้ามรณะเตี้ยดังขมวดคิ้วถามว่า

“เตี้ยกงกง มันไฉนจึงเย็นชาเช่นนี้เล่า ในดวงตามันไฉนจึงเปี่ยมความหม่นหมองรันทด...”

เป็นการถามไถ่ไปอย่างจริงจัง ดั่งคล้ายฟ้ามรณะเตี้ยดังจะทราบก็ปานกัน

ฟ้ามรณะเตี้ยดังถอนหายใจดังเฮือก กล่าวว่า

“กงจู๊ บ่าวเฒ่าก็เป็นเช่นท่าน มิได้ทราบเลยแม้แต่เค้า!”

งานเลี้ยงอันสยองขวัญ

นักศึกษาอาภรณ์ขาวเดินลงบันไดมา เหล่าผู้ที่มาอวยพรในงานทางชั้นล่างได้พากันไปจนไม่เหลือแม้แต่คนเดียว ริมฝีปากบุรุษหนุ่มรูปงามจึงปรากฏรอยยิ้มประหลาดที่คล้ายอำมหิต คล้ายเย้ยหยัน ถามต่อผู้รับใช้คนหนึ่งว่า

"ค่าสุราของข้าพเจ้าเท่าใด"

ผู้รับใช้งงงันเล็กน้อย ถามอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านจะชำระค่าสุรา? สุราอาหารที่นี้ใต้เอ๊ียได้ชำระไว้ให้ก่อนทั้งสิ้นแล้วหรือท่าน..."

บุรุษอาภรณ์ขาวมิรอให้มันกล่าวจบคำ ก็สอดเสียงเย็นชาว่า

"เราถามเจ้าเท่าใด?"

กระแสเสียงเย็นชาอำมหิต มีอำนาจที่ผู้คนฟังแล้วไม่อาจคัดค้านขัดขืน ผู้รับใช้ต้องสยิวกายแล้วรีบลนลานบอกราคา นักศึกษารูปงามก็โยนเศษเงินให้แท่งหนึ่งก้าวออกจากเหลาสุราไป

นักศึกษาอาภรณ์ขาวเดินเข้าไปในร้านขายภาพ ไม่นานก็มีห่อผ้าใหญ่ติดมือออกมา มุ่งหน้าสู่สำนักคุ้มกันภัยซิ่งจิวเปียเก๊กที่อยู่ด้านใต้ตัวเมือง

ที่สำนักคุ้มกันภัยซิ่งจิวเปียเก๊กยามนี้ มีประทีปโคมไฟประดับประดาจนสวยงามเจิดจ้า เสียงคนดังเซ็งแซ่จอแจจนอื้ออึง หน้าซุ้มประตูมีสิงโตหินหมอบอยู่คู่หนึ่ง ท่ามกลางแสงไฟสาดส่อง ยิ่งเน้นเห็นเป็นสวยงามดั่งราวมีชีวิต ข้างประตูใหญ่สีแดงฉาน มีคนต้อนรับที่หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส มาตรแม้นตอนนี้ไม่มีอาคันตุกะแล้ว แต่ทั้งสองยังยืนสำรวมอยู่ที่นั้น แสดงว่ากฎของสำนักคุ้มกันภัยซิ่งจิวเปียเก๊กเข้มงวดกวดขันมิใช่ชั่ว

นักศึกษาอาภรณ์ขาวเดินช้าๆ มาถึงหน้าประตู ผู้รับใช้ทางด้านซ้ายดาหน้าออกมาต้อนรับ ถามอย่างยิ้มแย้ม

"กงจื้อมาอวยพรต่อตั้วเอี๊ยของเรากระมัง?"

นักศึกษารูปงาม ยื่นกล่องหยกที่สลักลวดลายประณีตงดงามให้ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ใช่แล้ว นี่คือของขวัญที่ข้าพเจ้านำมา"

กระแสเสียงราบเรียบไม่มีความรู้สึกใดๆ ผู้รับใช้รับกล่องหยกแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มอีกว่า

"กงจื้อจะกรุณามอบเทียบเชิญให้แก่บ่าวด้วยหรือไม่? บ่าวจะได้เข้าไปรายงานให้กงจื้อ"

"ข้าพเจ้าผ่านทางมาเท่านั้น ไม่มีเทียบเชิญ"

กระแสเสียงยังคงเฉื่อยชาไร้ความรู้สึก และใบหน้าก็ปราศจากรอยยิ้ม ซึ่งความจริง ในตัวตอนนี้มีเทียบเชิญอยู่ แต่เทียบเชิญนั้นเป็นนามของลี้เกียวเพ้ง!

ผู้รับใช้มีท่าทีลำบากใจ อ้อมแอ้มอยู่มิรู้จะกล่าวอย่างไร นักศึกษาอาภรณ์ขาวจึงแค่นเสียงขึ้นว่า

"เราเรียกให้ท่านไปรายงาน มิได้ให้ท่านเป็นผู้ตกลงใจ"

กระแสเสียงเย็นชาที่มีอำนาจข่มขู่ ทำให้ผู้รับใช้มิใคร่กล้าขัดขืน มันคล้ายสูญเสียความตัดสินใจ รีบลนลานรับคำแล้วเดินเข้าไปหลังบังตา แต่ต้องชะงักเท้าคำนึงว่า

"นี่มันเป็นเยี่ยงไรกัน? หรือเราเสียสติไปแล้ว? ไฉนจึงไม่มีการตัดสินใจของตนเองเสียเลย"

แต่เมื่อเดินเข้ามาแล้ว มิอาจจะย้อนออกไปอีกได้ จำต้องกัดฟันเดินเข้าสู่ห้องโถงใหญ่

ภายในห้องใหญ่ยามนี้ ครึกครื้นจนอื้ออึงอลเวง เสียงตะโกนร่ำสุรา เสียงสนทนาปราศรัย เสียงหัวร่อเฮฮาดังกึกก้องจนชาไปทั้งสองหู ผู้รับใช้มิกล้าเงยหน้ามอง กัมหน้าเดินไปจนถึงที่เบื้องหน้าโต๊ะกระบี่พลิกฟ้าไต้อุ่นจั๊วอันเป็นเจ้าสำนัก กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"น้อมเรียนตั้วเอี๊ย นอกประตูมีผู้มาอวยพรอีกท่านหนึ่ง"

"คนเล่า?"

"อยู่ทางนอก"

กระบี่พลิกฟ้าไต้อุ่นจั๊ว เดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดใส่หน้าไปว่า

“เราดูพวกเจ้าเหล่าสวะ ยิ่งนานยิ่งไม่มีประโยชน์ไปทุกครา ไฉนทิ้งผู้มาอย่างชาเย็นไว้ทางภายนอก ยังไม่รีบเชิญท่านเข้ามา”

“ผู้มามิมีเทียบเชิญ นี่คือของขวัญของท่าน ตั๋วเอี๊ยโปรดผ่านตา”

กระบี่พลิกฟ้างุนงงเล็กน้อย ทวนคำว่า “ไม่มีเทียบเชิญ” แล้วเปิดกล่องหยกออกมา เห็นในกล่องบุด้วยกำมะหยี่สีแดงไว้หนา บนกำมะหยี่มีไข่มุกสีขาวราวน้ำนม โตประมาณไข่นกพิราบ กระบี่พลิกฟ้าตะลึงลานทันที ปากอ้าจนกว้างแต่ไม่มีวาจาเปล่งออกมา

ในกล่องเป็นสิ่งใด? ที่แท้ในกล่องหยกนี้ คือไข่มุกที่สามารถขจัดพิษสารพัดชนิด นับว่าสูงค่าล้ำราคาอย่างประมาณมิได้ กระบี่พลิกฟ้าคลุกคลีอยู่ในพวกเพชรมณีมาเนิ่นนานปี ไหนเลยจะมิรู้จักได้? และเพราะรู้จักคุณค่าของไข่มุกนี้ดีจึงได้แตกตื่นจนงงงันตะลึงลาน เนื่องจากมันเป็นของทรงค่า ที่ควรแลกเปลี่ยนด้วยชีวิตจึงถูกต้อง!

อีกเนิ่นนานให้หลัง กระบี่พลิกฟ้าพลันร้องสุดเสียงว่า

“รีบพาเราไปต้อนรับ”

หันร่างได้ก็วิ่งลนลานออกไป อากัปกิริยาอันประหลาดพิกลนี้ สร้างความแตกตื่นให้แก่ผู้ที่นั่งร่ำสุราไปทั่วทั้งห้อง ทุกคนต่างพิศวงสงสัย จับจ้องมองดูที่ปากประตูอย่างงงงัน

ไม่นาน กระบี่พลิกฟ้าจึงได้ย้อนกลับมา ด้านหลังยังมีนักศึกษาอาภรณ์ขาว ที่หน้าเย็นชากระด้างตามติดมา...

นักศึกษาอาภรณ์ขาวพอก้าวเข้าในห้องโถงใหญ่ พลันสร้างความปั่นป่วนรวนเรขึ้นเล็กน้อยทันที เนื่องจากมีผู้คนมากหลายเคยพบนักศึกษา ที่มีกลิ่นอายเย็นยะเยียบน่าหวาดหวั่นนี้บนเหลาสุราม่องง้วยมาแล้ว

นักศึกษาาอาภรณ์ขาว เงยหน้าพิจารณาห้องโถงใหญ่ไปแวบหนึ่ง เห็นห้องนี้กว้างขวางอย่างยิ่ง มีโต๊ะโป๊ยเซียน (แปดเหลี่ยม) หลายสิบตัว บนผนังตรงข้ามของประตู มีรูปเซียนคิ้วเคราผมเผ้าขาวโพลง อันเป็นนิมิตให้มีอายุยืนยาวเท่าเซียน เบื้องล่างภาพวาดเป็นเทียนไขสีแดงเล่มโตเท่าแขนเด็กสองเล่ม กำลังลุกโชติช่วงสว่างไสว บนโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้าตัวยาวสองฟากข้าง เป็นของขวัญอันล้ำค่ามากมายก่ายกอง ของขวัญบุรุษชุดขาววางอยู่กึ่งกลางโต๊ะยาว ใต้ภาพวาดมีเก้าอี้พนักสูงอยู่อีก่ตัวหนึ่ง คิดว่าเป็นที่ของกระบี่พลิกฟ้าอันเป็นเจ้าภาพงานนี้

โต๊ะโป๊ยเซียนซ้ายขวาที่ติดกับโต๊ะกระบี่พลิกฟ้า ต่างมีผู้นั่งอยู่ข้างละสี่คน โต๊ะขวาเป็นหลวงจีนสี่รูป โต๊ะซ้ายเป็นนักพรตสี่คน ทั้งแปดนี้นักศึกษาอาภรณ์ขาวจำได้ทุกคน แต่พวกทั้งแปดมิรู้จักนักศึกษาชุดขาว

ส่วนโต๊ะอื่นๆ ตั้งเรียงเป็นแถวออกมา บ้างนั่งแปด บ้างนั่งหก มีทั้งบุรุษสตรี มีทั้งเฒ่าชราและฉกรรจ์ในพวกประดานี้ นักศึกษาชุดขาวรู้จักอยู่เจ็ดแปดคน และเช่นเดียวกัน พวกมันต่างมิรู้จักนักศึกษาชุดขาว

กระบี่พลิกฟ้าไต้อุ่นจั๊ว ผงกศีรษะไปรอบๆ ข้าง คล้ายดั่งเป็นการขอโทษที่เสียกิริยาไปเมื่อครู่ และคล้ายดั่งเป็นการกลบเกลื่อนแก้ขวยด้วย จากนั้น ผายมือเชื้อเชิญให้นักศึกษาชุดขาวเข้านั่ง

นักศึกษาชุดขาวเพียงยิ้มอย่างเย็นชา หันกายเดินไปนั่งทางโต๊ะตัวสุดท้าย กระบี่พลิกฟ้าใคร่จะเชื้อเชิญมานั่งทางด้านหน้า แต่ความเย็นชากระด้างของนักศึกษาชุดขาว ทำให้กระบี่พลิกฟ้าไม่มีปัญญาส่งเสียง จำต้องกลับไปนั่งยังที่อย่างกระดากเดื่อง

กระบี่พลิกฟ้าพอเพิ่งทรุดกายนั่ง ตาที่เปี่ยมแววปีติยินดีทั้งสองกวาดมองไปยังกล่องหยกอย่างลืมตัว บัดนี้ มันใคร่จะให้งานเลี้ยงรีบเลิกรายุติ เพื่อจะได้ลบคลำสัมผัสของวิเศษอันล้ำค่าให้หนำใจ

ห้องโถงใหญ่เมื่อรวนเรกันไปชั่วขณะ ก็กลับคืนสู่ความเซ็งแซ่อลเวงดุจดั่งเดิม

เวลาได้ผ่านไปท่ามกลางเสียงอันจอแจ เทียนแดงตามผนังทั้งสี่ลุกละลายไปถึงสองในสามแล้ว น้ำตาเทียนหยดหยาดเป็นเส้นสาย ทำให้ผิวลำเทียนที่เรียบลื่น ถูกกลืนหายไปหมดสิ้น ดูแล้วรู้สึกมิใคร่สบายตาเลย

หมู่ผู้มาต่างเมามายไปถึงเจ็ดแปดส่วน เสียงพิกลพิสดารของวงสุรา ยิ่งอึงอลโกลาหลขึ้นกว่าเดิม

ขณะเวลานั้น ที่โต๊ะกลางมีชายฉกรรจ์หน้าเหี้ยมผู้หนึ่งยืนขึ้นมา เห็นมันใช้สองมือยันอยู่ที่หน้าโต๊ะ ประคองร่างที่ส่ายโงนเงนเอาไว้มิให้ล้มลง ปรือตาที่แทบจะปิดสนิทส่งเสียงพิกลดังสนั่นหวั่นไหว

“ท่านทั้งหลายโปรดสงบสักครู่ ฟังเจ้าภาพเรามาเล่าเรื่องในอดีต ที่ถือเป็นเกียรติประวัติสักตอนหนึ่งเป็นไร?”

เสียงแหบแห้งเสียดประสาท ทำให้ห้องโถงใหญ่เงียบงันลงไปจริงๆ นอกจากนักศึกษาอาภรณ์ขาวแล้ว สายตาเท่าที่มีต่างจับจ้องอยู่บนร่างมันเป็นจุด

เดียวกัน เห็นมันมีความกระหยิ่มลำพองจนหน้าแย้มยิ้ม กวาดมองรอบข้างแล้วตะเบ็งเสียงปานสุกรถูกเชือด กล่าวต่อไป

"ประมุขสำนักคุ้มกันภัย พวกเราขอน้อมเชิญท่านเล่าเหตุการณ์ไล่ล่ามหาโจรคุ้ยงังฮวงกับภรรยามัน เมื่อครั้งอดีตให้ฟังสักตอนหนึ่งเป็นไร?"

เรื่องราวนี้ ชนชาวนักเลงน้อยคนนักจะทราบ เมื่อถูกมันสะกิดขึ้น รอบห้องก็เกิดเสียงปรบมือระเบิดขึ้นสนั่น สนับสนุนจนโกลาหลอลหม่าน แต่มิคาดว่าเสียงปรบมือโห่ร้องยังมิทันจะซา

ทันใดนั้น...

เสียงพึ่บพั่บดังขึ้นถี่ยิบ แล้วแทบเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน เทียนมหึมาร่วมร้อยเล่มในห้องโถงใหญ่ถูกลมประหลาดกระโชกดับไปโดยสิ้นเชิง พร้อมกันนั้น ในความมืดยังมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนที่ชวนขนลุกดังขึ้น

ทำให้ห้องโถงใหญ่ ที่กำลังกระตือรือร้นคึกคัก กลับกลายเป็นอเวจีในแดนมนุษย์ไป!

ความจริง เทียนที่ดับอย่างกะทันหันโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ พอทำให้คนขวัญฝ่อได้แล้ว เนื่องจากทุกผู้คนต่างไม่เชื่อถือ จะมีผู้ใดสามารถใช้ช่วงเวลาแทบพร้อมเพรียงกัน ดับเทียนที่มีตามทิศทางต่างๆ ของห้องได้หมดสิ้น โดยไม่ถูกผู้คนพบเห็น! และยิ่งไม่เชื่อว่าในเวลาพร้อมกับที่เทียนดับวูบไป จะมีเสียงแผดร้องของการตายดังขึ้นมา!

ความจริง เมื่อตอนกลางวัน หัวใจของทุกคนก็ถูกความน่าหวาดหวั่นของเรื่องกระบี่คุ้ยงังเพี้ยครอบคลุมอยู่แล้ว เมื่อถูกกระตุ้นไปอีกคราเงาอันน่าสยองขวัญนั้น พลันแผ่ซ่านออกจับใจทุกผู้คนไปทันที สุราที่เมามายจนมิใคร่ได้สติ ปลาสนาการจนไร้วี่แววร่องรอย แต่เสียดายที่ตอนนี้ปราศจากแสงไฟ มิเช่นนั้นจะต้องได้เห็นใบหน้าอันบิดเบี้ยวปากอ้าค้างจำนวนมากหลาย

พริบตาที่แสงเทียนดับวูบไป กระบี่พลิกฟ้าได้อุ่นจั๊วรีบตะปบมือไปยังกล่องหยกบนโต๊ะยาว ตามสัญชาตญาณ ปฏิกิริยามันมิอาจนับว่าไม่ว่องไวได้ แต่ก็ยังคงตะปบผิดพลาด ที่ปลายนิ้วสัมผัสนั้นเป็นโลหะอันเย็นยะเยียบ กระบี่พลิกฟ้าได้อุ่นจั๊วรีบกำอย่างแนบแน่นสุดแรง พลันรู้สึกเจ็บแปลบจนจับใจ เจ็บปวดแทบแผดเสียงร้องออกไป และก็เจ็บปวดจนได้สติขึ้นมา ความคิดหนึ่งพุ่งวาบขึ้นสู่ห้วงสมอง

"นี่เป็นลางอัปมงคล เทียนได้ดับไปหมดสิ้นภายในคืนวันพิธี!"

มันแผดร้องอย่างละล่ำละลักอย่างหวาดหวั่นขึ้นว่า

“พวกเจ้าเหล่าสัดใส่ข้าว ต่างไปซุกหัวอยู่ที่ใด ยังไม่รีบจุดเทียนอีก”

ผู้รับใช้ในห้องโถงใหญ่หลายคน ความจริงตื่นตะลึงจนงงงันไปหมดสิ้นแล้ว เมื่อถูกเสียงตวาดอันสนั่นก็ทำให้พวกมันได้สติขึ้นมา รีบลนลานกันไปจุดเทียนอย่างเร่งร้อน

เรื่องประหลาด! บรรดาเทียนที่ถูกจุดทุกเล่มไฉนสูญเสียแสงสว่างที่มันควรจะมีดั่งเดิมได้ กลับกลายเป็นแสงสีเขียวเรืองอันเยือกเย็น เฉกเช่นกับไฟปิศาจตามสสานร้าง ไม่มีแสงไฟใดจะน่าหวาดกลัวเท่านี้แล้ว!

กระบี่พลิกฟ้าไต้อุ่นจั๊วกัมมองไปที่มือ ต้องแตกตื่นจนอุทานขึ้นสุดเสียง มีดสั้นอันขาวแวววาวถูกเหวี่ยงลงไปบนโต๊ะ ด้ามมีดสั้นมีห่านฟ้าสีแดงฉานสลักอย่างประณีตปานมีชีวิต เกาะอยู่บนจอกที่ลอยเหนือน้ำ ส่วนอีกด้านหนึ่งของด้ามมีหมายเลข “สอง” สีแดงฉานสะดุดตา

กระบี่พลิกฟ้ายันกายอันส่ายโงนเงนเอาไว้ กวาดมองไปรอบห้อง ยามเมื่อมองมาถึงหน้าโต๊ะ ต้องร้องอุทานขึ้นอีกครั้ง กระแทกโครมลงนั่งบนเก้าอี้พนักสูง มือที่ถูกมีดสั้นกรีดเป็นบาดแผล ยกขึ้นปิดหน้าอย่างอ่อนล้าระโหย

ที่หน้าโต๊ะโป๊ยเซียนของมัน มีชายฉกรรจ์ที่สญเสียมือเท้าทั้งสี่ นอนหายใจร่อแร่รวยรินปานจะขาดห้วง ผู้นี้คือคนที่เมื่อครู่เสนอความเห็นให้มันเล่าเรื่องการไล่ล่าคุ้ยงังฮวงกับภรรยา มือเท้าที่ถูกตัดทั้งสี่ กระจายออกไปสี่ทิศ โลหิตจากร่างสาดกระเซ็นจนเนืองนองไปทั้งบริเวณ

สยดสยอง! สยดสยองพองขน ท่ามกลางแสงเทียนที่เขียวเรืองริบหรี่ นับว่าเป็นภาพในขุมอเวจีได้!

บรรดาผู้คนที่อยู่ในห้องโถงใหญ่ ถูกเสียงอุทานอันแตกตื่นทั้งสองครั้ง เบือนตาจ้องมองมายังไต้อุ่นจั๊วด้วยตื่นตระหนกตกใจ

มิแลไปก็ยังพอทำเนา การมองครานี้ ต่างแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อขนลุกเกรียว ตาเหลือกค้างปานจะถลนออกนอกเบ้า

ที่แท้รูปเทพยดาอายุยืนบนผนัง ได้สูญหายไปตั้งแต่เมื่อใดมิทราบ รูปที่ถูกแขวนแทน เป็นรูปทัณฑ์ทรมานในขุมนรก บรรดาผู้ถูกลงทัณฑ์ทรมาน ต่างวาดไว้ได้ชัดเจนปานคนมีชีวิต ท่ามกลางแสงเลือนรางของไฟสีเขียวซีด ดูแล้วยิ่งเป็นที่หวาดหวั่นสะท้านใจ!

สองข้างภาพวาด ก็มีอักษรเขียนเอาไว้... “ตระเวนทั่วโลกันตร์ ผ่าน

ทัณฑ์ทุกประการ" มิทราบว่าใช้หมึกมากเกินไปหรือว่าใช้โลหิตเขียนขึ้น บรรดาขีดต่างๆ จึงยังมีสีแดงไหลลงมาเป็นทาง ท่ามกลางแสงเขียวเรือง ดูแล้วยิ่งรู้สึกยะเยียบจนจับใจ!!

หมู่ผู้คนทั้งหลายต่างแตกตื่นจนขวัญฝ่อตะลึงลาน พวกมันขณะนี้มิใช่เกรงกลัวภูตผีปิศาจเท่านั้น ผู้เปลี่ยนแปลงเรื่องทั้งหลายในชั่วพริบตา หากมิใช่ภูตผีปิศาจแต่เป็นคนมีชีวิต มันผู้นั้นสามารถใช้เวลาพริบตาเดียว ไปฆ่าคนเปลี่ยนรูปภาพโดยไม่ถูกผู้ใดพบเห็น พลังฝีมือของมัน ไยมิใช่บรรลุถึงจุดสุดยอดถอย่างมิอาจหยั่งคะเน?

ยามนั้น นักศึกษาอาภรณ์ขาวที่นั่งอยู่ทางตรงข้ามประตู พลันทรงกายขึ้นช้าๆ เดินช้าๆ มาที่ปากประตู หันร่างช้าๆ กลับมา หันหลังให้ประตูใช้เสียงเย็นยะเยียบเอ่ยช้าๆ ว่า

"น่ากลัวหรือ?"

เพียงสั้นๆ สามคำ แต่เปี่ยมการเย้ยหยันกลั่นแกล้ง ในดวงตาที่แวววาวดั่งราวดวงดาว มิใช่เป็นประกาย แต่เป็นเปลวไฟ! เป็นเปลวไฟที่สามารถเผาไหม้ไปทั่วทั้งพิภพจนแดน!

ที่โต๊ะซ้ายพลันมีหลวงจีนชราผุดลุกขึ้นยืนรูปหนึ่ง ใช้เสียงพล่งพล่านกล่าวว่า

"ประสกน้อยคือใคร? ท่านมิรู้สึกอำมหิตเกินไปหรือ?"

นักศึกษาอาภรณ์ขาวแค่นหัวร่ออย่างเหี้ยมเกรียมกล่าวว่า

"หลวงจีน ท่านสามารถมีชีวิตรอดออกไปจากที่นี้หรือไม่ ยังเป็นปัญหาฝาหนักใจ ท่านยังคงคิดถึงชีวิตตัวเองเอาไว้เถิด"

กระแสเสียงเย็นยะเยียบไม่มีแววพลุ่งพล่านแม้แต่น้อย คล้ายดังว่าความเป็นตายของพวกประดานี้ ไม่ไปเกี่ยวข้องกับตนเลย

หลวงจีนรูปนั้นตวาดขึ้นว่า

"ท่านเชื่อมั่นว่าทนการกลุ้มรุมของคนจำนวนมากมายนี้ได้สักครั้งแล้วหรือ?"

นักศึกษาอาภรณ์ขาวเค้นเสียงเย็นยะเยียบว่า

"ผู้ใดคิดใคร่ตายก่อนก็ลองเข้ามาดูเป็นไร"

กระแสเสียงเปี่ยมความตั้งใจเต็มที่

หลวงจีนชราพอสะกิดขึ้นดั่งนี้ ก็มีคนเปลี่ยนจากความหวาดหวั่นขวัญฝ่อ

มาได้บ้าง พวกมันพากันมีความตั้งใจเสี่ยงชีวิตกันในทันที

ฉับพลันนั้น...

เสียงตวาดดังกึกก้องอลเวง เงาร่างเจ็ดแปดคนพุ่งจู่โจมเข้าใส่ร่างนักศึกษาอาภรณ์ขาวที่ยืนนิ่งทางหน้าประตูด้วยไม้ตายสุดยอดของชีวิต ความดุเดือดรุนแรงของคราวนี้ เป็นที่น่าแตกตื่นตระหนกยิ่งนัก

นักศึกษาอาภรณ์ขาวแค่นเสียงเย็นชาขึ้นสองคราวกับพวกที่โถมเข้าจู่โจมดั่งสายฟ้า มิไปแยแสสนใจ! เห็นกระบวนท่า ที่สามารถปลิดชีวิตจากมือเท้าทั้งหลายใกล้กรายแล้ว นักศึกษาอาภรณ์ขาวพลันตวาดเสียงก้อง สองฝ่ามือใช้ไปในทิศทางที่ผู้คนไม่มีปัญญาคาดคะเนปะทะออกไปโดยพร้อมเพรียงกันทันที

ท่ามกลางเสียงแผดร้องอันโหยหวนน่าสยองขวัญเจ็ดแปดคราเสียงโครมครามก็ตามติดมาในบัดดล หมู่ผู้เผ่นโผนเข้ากลุ้มรุมนั้น ต่างกระเด็นกลับไปในห้องโถงใหญ่ แต่ละคนขาดใจตายไป ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตเพราะโชคช่วยเลย

พวกประดานี้ มีมือชั้นหนึ่งและมือชั้นต่ำ แต่นักศึกษาอาภรณ์ขาวเพียงยกมือตีโต้มาครั้งเดียว ก็ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตหนีออกมาได้เลย!

นักพรตชราทั้งสี่ พลันมีคนร้องขึ้นอย่างตื่นตระหนกว่า

“เจ็ดฝ่ามือมังกรมรณะ! มัน...มันคือค้ยงังเพี้ย?!”

“เจ็ดฝ่ามือมังกรมรณะ! คุ้ยงังเพี้ย!”

เป็นเสียงที่ถูกแผดออกจากปากผู้คนทั้งหลายอย่างแตกตื่นขวัญหาย พวกมันต่างไม่มีกำลังใจจะบุกทะลวงหาทางอีกแล้ว เนื่องจากในคำร่ำลือ ยังไม่เคยมีผู้ใดสามารถรอดชีวิตออกจากฝ่ามือมังกรสัตตมรณะได้

กระบี่พลิกฟ้าไต้อุ่นจั๊ว พลันยกมือที่ปิดหน้าออกมา โลหิตที่แปดเปื้อนหน้ามันจนเลอะเลือนคล้ายปิศาจ มันจับจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยแล้วคำรามว่า

“เจ้าหรือคือคุ้ยงังเพี้ย? เจ้าต้องการอย่างไร?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“เจ้าคือหมายเลขสอง”

กระบี่พลิกฟ้าไต้อุ่นจั๊ว คว้ามีดสั้นบนโต๊ะขึ้นมา พลันหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวแล้วร้องว่า

“ฮา ฮา...เล่าฮูยังไม่คิดตาย คืนให้เจ้า”

เสียงไม่ขาดหาย มีดสั้นพุ่งวาบมาที่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยดั่งสายฟ้า

คุ้ยงังเพี้ยยื่นมือรับไว้ ท่าทีที่เยือกเย็นเป็นธรรมดา เฉกเช่นกับทารก

วับท่อนไม้ไผ่ก็ปาน อันฝีมือเยี่ยงนี้ทำให้ผู้กล้าภายในห้อง สูญเสียความกล้าที่จะเข้าเสี่ยงชีวิตไปอีกส่วนหนึ่งแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงยะเยียบขึ้นว่า “ดีแล้ว” ฝ่ามือสะบัดฟาดออกมาโดยพร้อมเพรียงกัน แทบจะเป็นในเวลานั้น ก็สกัดจุดผู้คนทั้งหลายได้อย่างว่องไว

เป็นอากัปกิริยาที่คล่องแคล่วปราดเปรียวเกินไป เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น หมู่ผู้คนแม้จะหาโอกาสขบคิดก็ไม่มี อย่าว่าแต่หลบเลี่ยงหลีกหนีเลย

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อลงมือสกัดจุดผู้คนทั้งปวงแล้ว ขยับร่างวูบมาถึงหน้าโต๊ะกระบี่พลิกฟ้าไต้อ่อนจั๊ว

กระบี่พลิกฟ้าไต้อุ่นจั๊วคำรามขึ้นสุดเสียง ยกมือผลักโต๊ะเบื้องหน้าไปดุจสายฟ้า หมายใช้โต๊ะนี้กระแทกจู่โจมคุ้ยงังเพี้ยให้เสียหลัก กิริยามันแม้ว่องไวเพียงไร แต่คุ้ยงังเพี้ยกลับว่องไวกว่า มือมันพอเพิ่งกระทบขอบโต๊ะ ชีพจรข้อมือก็ถูกคุ้ยงังเพี้ยตะปบคว้าไว้ พลังทั่วร่างปลาสนาการทันที!

ตาอันเหลือกถลนด้วยความหวาดหวั่นของไต้อุ่นจั๊ว ถลึงจ้องคุ้ยงังเพี้ยจนไม่กะพริบ หยาดเหงื่อไหลออกจากหน้าเป็นเม็ดโป้งๆ จนซุ่มโชก มันรู้ดีว่าต้องตายแน่นอน แต่มิทราบว่าคุ้ยงังเพี้ยจะใช้ฝีมือใดมาประหารมัน

ตาทั้งสอง ของคุ้ยงังเพี้ยเป็นสีแดงฉานปานอัคคี แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เจ้าขณะนี้คิดใคร่ตายก็น่ากลัวสายเกินไปแล้ว”

สะบัดมือขึ้นวูบพลันได้ยินกระบี่พลิกฟ้าแผดร้องเสียงโหยหวนชวนสยอง แขนซ้ายได้ถูกคุ้ยงังเพี้ยฉีกกระชากออกจากไหล่อย่างดุดัน!

คุ้ยงังเพี้ยกำชีพจรข้อมือของมัน ทำให้มันไม่มีปัญญาเกร็งลมปราณขึ้นปิดจุด โลหิตจึงพุ่งออกจากแผลคล้ายกับน้ำพุ

ร่างกระบี่พลิกฟ้าไต้อุ่นจั๊ว สั่นกระตุกด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว แต่คุ้ยงังเพี้ยกลับแค่นหัวร่ออันน่าอกสั่นขวัญหาย

ทันใดนั้น แขนขวาคุ้ยงังเพี้ยสะบัดขึ้นมา ประกายสีเงินกระจายวูบ ก็มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนสะท้านดังขึ้นอีกครา ตาซ้ายของกระบี่พลิกฟ้าไต้อุ่นจั๊วได้บอดสนิท! คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงอำมหิตกล่าวว่า

“เมื่อหกปีก่อนในหุบเขาอั๊งเฮียะก๊กหน้าป่าศิลาเจ้ามีความลำพองผยองใจเพียงไร? เคยคิดหรือไม่ว่าจะมีวันดั่งบัดนี้?”

กระบี่พลิกฟ้าไต้อุ่นจั๊วเจ็บปวดจนตัวสั่นระริกไม่อาจเค้นเสียงเปล่งวาจามาได้ คุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงเย็นชาขึ้นอีกว่า

“เจ้ายังต้องการให้เราลงมือหรือ?”

กระบี่พลิกฟ้าคร่างขึ้นด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวว่า

“เล่าฮูยอมฆ่าตัวตายแล้ว”

“ไม่กลัวว่าเจ้าจะเข้มแข็งไปดอก”

คลายมือจากการบีบชีพจรของไต้อุ่นจั๊ว เสียงฉึกดังขึ้นแล้วมีมีดสั้นปักตรึงอยู่บนหน้าโต๊ะทันที

ไต้อุ่นจั๊วใช้มือขวาที่สั่นเทา กำด้ามกระบี่อันน่าหวาดหวั่นนั้น ยังไม่อาจตกลงใจให้เด็ดเดี่ยวได้ คน...ผู้ใดไม่กลัวตาย?

แต่ทว่า ยามมันสบสายตาอันเย็นชาอำมหิตของคุ้ยงังเพี้ยแล้ว ก็ต้องยกมีดสั้นในมือขึ้นช้าๆ อย่างลืมตัว จิตใจมันยามนี้รู้สึกสำนึกผิด แต่สายเกินไปแล้ว ต้องทอดถอนใจด้วยความรันทด สะบัดมือวูบมีดสั้นก็ตรึงเข้าไปในทรวงอกจนดังฉึกใหญ่ ล้มร่วงลงจากโต๊ะพนักสูงทันที

มันสิ้นชีวิตในพิธีฉลองคล้ายวันเกิด ช่างเป็นเรื่องที่เสียดสีแดกดันได้เจ็บปวดนัก

คุ้ยงังเพี้ยหันร่างมา บนใบหน้าอันงามสง่าไม่มีความรู้สึกใดๆ มีแต่ความอาฆาตแค้นเท่านั้น สาวเท้าเดินไปยังนักพรตทั้งสี่ กระชากกระบี่ยาวออกจากหลังพวกมันมา ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันน่าหวาดหวั่นรำพึงขึ้นว่า

“เมื่อครั้งก่อน บิดาเราก็ตายด้วยอาวุธของท่านเอง และบัดนี้...”

ฉับพลันนั้น เสียงแผดร้องอันโหยหวนดังทยอยติดกัน กระบี่ยาวทั้งสี่เล่มต่างจ้วงเข้าใส่ทรวงอกนักพรตทั้งสี่จนทะลุหลัง แต่ละคนยังนั่งอยู่บนเก้าอี้มีพนักนุ่ม ตายไปโดยมิได้ร่วงหล่นลงกับพื้น!

วิกาลดึกสงัดอัดอั้นแสงไฟเลือนรางวังเวง การกระทำของคุ้ยงังเพี้ยรวดเร็วจนผู้คนยากจะเชื่อถือ หนึ่งคน สองคน...สิบคน ยี่สิบคน นอกจากไต้อุ่นจั๊วแล้ว บนร่างแต่ละคนต่างปักด้วยอาวุธของมันเองทั้งสิ้น ต่างเสียชีวิตด้วยอาวุธของมันทุกคน!

โลหิตไหลจนเนืองนองไปทั่วทั้งห้องโถงสำนักคุ้มกันภัยชิ่งจิวเปียเก๊ก นี่นับว่าเป็นลานฆ่ามนุษย์ที่ถูกย่อมาไว้ในห้องนี้ชัดๆ

นี่นับว่าเป็นโลกันตร์ในหมู่มนุษย์ด้วย!

มิใช่ยุติ แต่เป็นการเริ่มต้น!

เงียบ...เงียบจนน่าหวาดหวั่น คุ้ยงังเพี้ยใช้เวลาที่เงียบกริบชั่วขณะกวาด

ตามองไปรอบข้าง สุดท้ายย่างเข้าหาหลวงจีนทั้งสี่อย่างแช่มช้าทีละก้าว

ในห้องโถงที่มีซากศพระเนระนาด โลหิตเนืองนองเหลือแต่คนมีชีวิตเพียงสี่เท่านั้นเอง

ยามคุ้ยงังเพี้ยย่างก้าวมาถึงข้างกายหลวงจีนทั้งสี่นั้น ได้ยินเสียงดังโครมขึ้นเบาๆ คุ้ยงังเพี้ยสะดุ้งตกใจรีบเบือนหน้ามองไป ที่แท้ศพซากหนึ่งได้ร่วงหล่นลงจากเก้าอี้

คุ้ยงังเพี้ยหันร่างมา ขณะจะปลดอาวุธจากร่างหลวงจีนทั้งสี่รูปนั้น ในทันใด หลวงจีนทั้งสี่ต่างพากันคำรามเสียงก้องจนสะท้านแก้วห

พริบตานั้น หลวงจีนทั้งสี่กระโดดปราดไปคนละสิบกว่าเชียะ เรื่องที่ผิดคาดหมายนี้นับว่าทำให้คุ้ยงังเพี้ยต้องตื่นเต้นสงสัยใหญ่หลวงนัก คำนึงอยู่ในใจ

"เท็กลื้อ (ลาโง่หัวล้าน) ทั้งสี่ มิใช่ถูกดรรชนีบิน (ปวยจี้) ของเราสกัดจุดเอาไว้หรือ? อย่าว่าแต่วิชาจี้จุดดรรชนีบินนี้เป็นวิชาเฉพาะของซือแป่ ที่ไม่มีผู้ใดลอกเลียนได้ มิว่าผู้ใดถูกเราสะกดไว้ ต่อให้พลังฝีมือของมันฝีกปรือถึงขั้นสุดยอดก็ไม่มีปัญญาคลายจุดได้เอง ไฉน...ไฉนเท็กลื้อทั้งสี่จึงคลายจุดได้? ไยมิใช่เป็นเรื่องประหลาดยิ่งเล่า"

ขณะที่คุ้ยงังเพี้ยขบคิดนั้น หลวงจีนทั้งสี่รปขยับร่างอ้าแขนทั้งสองออกจนกว้าง ใบหน้าที่บิดเบี้ยวอำมหิตแดงฉาน ฝ่ามือทั้งแปดได้ประกบเหลือเพียงสี่ในชั่วพริบตา ผลักกระแทกออกมาพร้อมกับเสียงคำรามปานฟ้าถล่ม ในห้องโถงพลันมีพลังลมดังครืนครั่นน่าหวาดหวั่น พลังอันหนักหน่วงจู่โจมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยโดยพร้อมเพรียงกัน

นี่เป็นการสู้เยี่ยงใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน...!

คำนัดริมลำธาร

หากแม้นเป็นมือชั้นธรรมดา ถูกหลวงจีนทั้งสี่ร่วมมือกันกลุ้มรุมจู่โจม จะต้องแหลกเละเป็นก้อนเนื้อกับพื้นแน่นอน แต่คุ้ยงังเพี้ยยอดเยี่ยมเพียงไรแล้ว มาตรแม้นเป็นทารกใหญ่ที่เพิ่งย่างเข้าวัยหนุ่ม แต่พลังฝีมือก็ถูกเคี่ยวจนลึกซึ้งแกร่งกร้าว จึงไม่เลี่ยงหลบหลีกอย่างไร แค่นเสียงเย็นชาโดยไม่เคลื่อนไหวร่างกาย แขนซ้ายยื่นไปเบื้องหน้า แขนขวาหดกลับไปทางด้านหลัง พริบตานั้นก็ไขว้แขนทั้งสองสลับกัน ฝ่ามือขวากระแทกออกไปจนดังโครมขึ้นสนั่น เห็นหลวงจีนทั้งสี่ถูกกระแทกจนกระเด็นไกลไปยี่สิบกว่าเชียะ ระทวยพิงผนังอย่างสิ้นเรี่ยวแรง ปากทั้งสี่อ้ากว้าง โลหิตสดๆ พุ่งออกมาเป็นเส้นสายไม่ขาดหาย

ยามนี้ สิงโตหินคู่ที่อยู่หน้าประตูสำนักคุ้มกันภัยซิ่งจิวเปียเก๊ก ยังคงตระหง่านอย่างสง่าอยู่หน้าประตูเช่นเดิม โคมใหญ่คู่ที่มีอักษรซิ่ว (อายุ) ยังคงเปล่งประกายอันสว่างไสวดั่งเดิม สงบงันจนไม่มีสุ้มเสียงใดๆ ทำให้สำนักคุ้มกันภัยแห่งนี้ ยิ่งเพิ่มพูนความลึกลับน่าหวาดหวั่น

เงาร่างสีขาวสายหนึ่ง พลิ้วออกมาจากประตูสำนักด้วยความแคล่วคล่องดั่งหมอกควันบางเบา ไม่มีสุ้มเสียงสำเนียงใดๆ นับว่าคล้ายวิญญาณไร้สสารจริงๆ

คนผู้นี้คือคุ้ยงังเพี้ยที่มาด้วยเพลิงแค้นอันฮือโหม มาเพื่อชำระล้างความแค้นในครั้งอดีต บนใบหน้าที่งามสง่าปราศจากความยินดีปรีดาของการได้ล้างแค้นนี้เลย แต่กลับเป็นตรงข้าม ยิ่งเพิ่มพูนความกังวลขึ้นอีกขั้นหนึ่ง มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ ไฉนบุรุษวัยรุ่นอายุสิบหกสิบเจ็ดปี ยามนี้กำลังครุ่นคิดถึงเรื่องอันใด?

คุ้ยงังเพี้ย ปรายตามองดูสิงโตหินทั้งคู่นั้นแวบหนึ่ง ทอดถอนหายใจเบาๆ มิทราบว่ารู้สึกเสียดายแทนเจ้านายของมัน หรือว่าสะทกสะท้านต่อการที่

ฝาดนครั้งแรกก็ฆ่าตั้งมากมาย...

คุ้ยงังเพี้ยกระโดดขึ้นไปบนหลังคา พลันมีเสียงกร้าวของชายชราดังขึ้นว่า

"ทารกน้อย ความอำมหิตของฝีมือเจ้า ทำให้เล่าฮูเลื่อมใสนับถือมาก"

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไป เห็นชายชราผมขาวโพลง จำได้ว่าเป็นชายชราฉายาฟ้ามรณะนามเดี้ยดัง ที่นัดให้ตนไปประมือยังสุสานงักอ๋อง ก็ต้องแค่นหัวร่อ แล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิดให้ผู้ใดมาเลื่อมใสนับถือ"

ฟ้ามรณะเดี้ยดังกล่าวอย่างคล้ายเย้ยหยันขึ้นว่า

"แต่หลวงจีนที่คลายจุด จากดรรชนีบินของเจ้าก็มีความร้ายกาจเพียงพอกระมัง?"

คุ้ยงังเพี้ยมีไหวพริบปราดเปรียวเพียงใด แล้วพอได้ฟังก็แน่แก่ใจว่าต้องเป็นฝีมือของคนผู้นี้ลอบกระทำอย่างเด็ดขาด จึงแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"นั่นไม่นับว่าเก่งกาจอย่างไร"

"ทารก เจ้ามีเจตนาไปที่ใด?"

"เรื่องของข้าพเจ้า ไม่พอใจจะบอกเล่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดฟังมาก่อน ท่านมาหาข้าพเจ้าในขณะนี้ หรือคิดจะร่นกำหนดนัดในวันรุ่งขึ้นมาดำเนินเสียขณะนี้กระมัง?"

"ทารก เจ้าชาญฉลาดมาก"

"การร่นเวลานัดจะต้องได้รับการเห็นพ้องของทั้งสองฝ่าย ความคิดเห็นของท่านเพียงลำพัง จะถือเป็นข้อตกลงใจได้หรือ?"

ฟ้ามรณะเดี้ยดังงุนงงไปชั่ววูบ คล้ายดั่งไม่คาดหวายว่าคุ้ยงังเพี้ยจะมีคำถามเช่นนี้ แต่มันก็มีความคับแค้นอันจำเป็น จะต้องร่นเวลามาดำเนินกันในคืนนี้ให้ได้ หลังจากขบคิดแล้ว จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เล่าฮูคิดให้โอกาสแก่เจ้า หากเจ้าดำเนินตามคำมั่นสัญญาในค่ำนี้ เล่าฮูจะยอมต่อให้เจ้ารุกไล่มาสามกระบวนท่าก่อน หากเจ้ารู้สำนึกตัวว่าไม่อาจรับมือเล่าฮูได้ เล่าฮูยังคงดำเนินไปตามคำมั่นสัญญาก่อน มิทราบว่าเจ้ายังมีความกล้าขั้นนี้หรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยมีวัยฉกรรจ์เลือดร้อนแรง ไหนเลยจะทนทานการเอ่ยหยันเยี่ยงนี้ได้ จึงแค่นเสียงอย่างขุ่นเคือง แล้วกล่าวว่า

"เดี้ยดัง ท่านอย่าเข้าใจว่าสิบแปดฝ่ามือลมพายุ เป็นวิชาอันยอดเยี่ยม

เยี่ยงไรกัน มิใช่ข้าพเจ้าคุยโอ่ เตี้ยคัง ท่านยังไม่คู่ควรให้ข้าพเจ้าบุกจู่โจมก่อนดอก”

กระแสเสียงยังคงเย็นชา แต่มิได้เย่อหยิ่งผยอง

เตี้ยคังมาตรแม้นมีโทสะเกิดขึ้นเช่นกัน แต่งำไว้ไม่ให้ปรากฏทางสีหน้า แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เจ้าอย่าได้สำนึกเสียใจ?”

“ไม่มีอันใดน่าสำนึกเสียใจดอก”

“เจ้ากล้าพิสูจน์วิชาตัวเบากับเล่าฮูดูหรือไม่?”

“ไม่มีอันใดมิกล้าดอก”

ฟ้ามรณะเตี้ยคังปลาบปลื้มดีใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ปากแสร้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“จากที่นี้ไปริมน้ำแยงซีเกียงเมืองอันเค่ง มีระยะประมาณห้าร้อยลี้ เราไปพิสูจน์กันในที่นั้นเสียเลย?”

คุ้ยงังเพี้ยมีไหวพริบปราดเปรียวเพียงไร พอได้ยินฟ้ามรณะเตี้ยคังจะไปที่ริมลำน้ำแยงซีเกียง ก็รู้ดีว่ามันต้องมีแผนการอันใดในที่นั้น แต่เนื่องจากฝีมือสูงส่งขวัญเข้มแข็ง จึงมิได้หวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างไร แค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

“แม้ริมน้ำแยงซีเกียงนั้นจะเป็นถ้ำเสือถ้ำจระเข้ ข้าพเจ้าก็ไปบุกดักคราเดินทางเถิด”

เสียงขาดคำแต่ร่างไม่เคลื่อนไหว ฟ้ามรณะเตี้ยคังต้องลอบนับถืออยู่ในใจ เสียงได้นุ่มนวลลงกว่าเดิมว่า

“เล่าฮูนำทางให้”

ขาดคำกระโดดจากที่ ละลิ่วครั้งเดียวก็ไกลกว่าห้าสิบเชียะ รวดเร็วประหนึ่งเป็นสายฟ้าคะนองฝน แผ่วเบาราวหมอกควัน วิชาตัวเบาของเฒ่าผู้นี้นับว่าบรรลุจุดสุดสูงได้แล้ว

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเบาๆ พุ่งกายตามติดไปอย่างรวดเร็ว กระชั้นอยู่หลังฟ้ามรณะเตี้ยคังโดยไม่ยอมยืดระยะให้ห่างไกลออกไป

ทั้งสองต่างมีฝีเท้าทัดเทียมกัน ข้ามขุนเขาลำเนาไม้ ดุจดั่งเป็นดาวตกพุ่งจากฟ้า เห็นแต่เงาสีขาวผ่านไปวูบเดียวก็หายวับในม่านวิกาล

ระหว่างวิ่งอย่างสุดฝีเท้า ฟ้ามรณะเตี้ยคังเคยเหลียวหลังไปหลายครั้ง มันบังเกิดความแตกตื่นตกใจมากขึ้นไปทุกคราที่เหลียวหน้า เพราะจากต้นจนบัดนี้คุ้ยงังเพี้ยยังคงติดตามหลังมันอย่างกระชั้นชิด มิหนำซ้ำสีหน้าก็เยือกเย็นปลอด

ไปร่ง ท่าทีเป็นปรกติมิมีแววเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ยิ่งไม่มีท่าใช้กำลังอย่างไรเลย ฝ่ายดูตนเอง ลมปราณได้เริ่มแตกซ่านไปเล็กน้อย จึงสำนึกตัวว่าวิชาตัวเบาไม่ทัดเทียมคุ้ยงังเพี้ย

จวบจนใกล้ยามสาม ลำน้ำแยงซีเกียงจึงเห็นรำไรอยู่เบื้องหน้า สายน้ำอันกว้างขวางเวิ้งว้างจรดขอบฟ้า คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาแล้วพลันเพิ่มกำลังฝีเท้า กระโดดโลดแล่นสองคราก็ผ่านหน้าฟ้ามรณะเตี้ยคัง ยืนนิ่งอยู่ยังริมลำน้ำก่อน

พอดีในเวลานั้น ฟ้ามรณะเตี้ยคังก็รดเข้าถึง ทั้งสองมาตรแม้นจะยืนหยัดร่างได้ก่อนหลัง เพียงชั่ววูบ แต่เห็นอย่างเด่นชัดว่า เตี้ยคังยังด้อยกว่าคุ้ยงังเพี้ยอยู่เล็กน้อย

ฟ้ามรณะเตี้ยคังหน้าเปลี่ยนสีทันที ความอำมหิตปรากฏขึ้นในแววตา แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ทารกน้อย วิชาตัวเบาของเจ้าไม่เลว!"

คุ้ยงังเพี้ยมิได้ตอบไป แต่จับตามองไปยังเงาเรือตะคุ่มในลำน้ำจนแน่วนิ่ง กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านจะไปจากตงง้วนในค่ำคืนนี้?"

ฟ้ามรณะเตี้ยคังเนื่องจากริษยาที่คุ้ยงังเพี้ยมีวิชาตัวเบาสูงกว่ามัน ก็เกิดความอำมหิตคิดประหารอยู่แล้ว จึงแค่นเสียงเย็นชาอำมหิตกล่าวว่า

"เล่าฮูกำลังคิดเชื้อเชิญเจ้าให้ส่งไปสักระยะทางหนึ่ง เจ้าพักผ่อนสักครู่จึงค่อยมาลงมือกับเรา"

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามา ตาทั้งสองเป็นประกายแวววาว จ้องมองหน้าฟ้ามรณะเตี้ยคัง แล้วกล่าวว่า

"จะพักผ่อนนั้นน่ากลัวเป็นท่าน! ข้าพเจ้ายังมิเคยรู้จักคำว่าพักผ่อนมาแต่ไหนแต่ไร อีกประการข้าพเจ้าไม่มีเวลามากมายจะรอคอยท่าน รับมือ"

เสียงดังจากปากมือฟาดออกไป กระบวนท่าซิ่งเล้งชุดไฮ้ (มังกรโลดทะเล) ทะลวงใส่ทรวงอกฟ้ามรณะเตี้ยคัง ด้วยกระบวนท่ารวดเร็วจนผู้คนต้องแตกตื่น...

ฟ้ามรณะเตี้ยคังพอเห็นกระบวนท่านี้ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที ร้องอุทานขึ้นว่า

"ฝ่ามือมังกรสัตตมรณะ"

รีบถลันกายหลบออกด้านซ้าย ใช้ท่าทีงั่วไล่ฮวง (ลมจากนอกฟ้า) ออก

ปะทะต้านทาน

มันความจริงคิดใคร่ต่อให้คุ้ยงังเพี้ยจู่โจมก่อนสามกระบวนท่า แต่พอเห็นวิชาฝ่ามือมังกรสัตตมรณะมันก็มิกล้าต่อให้แล้ว เนื่องจากมันสองสามีภรรยาฟ้าดินมรณะ สาเหตุที่ยอมปลีกตัวออกจากแผ่นดินตงง้วนไปในครั้งก่อน ก็เพราะพ่ายแพ้ด้วยวิชาฝ่ามือมังกรสัตตมรณะของแป๊ะเล้งซิ่งกุน ดังนั้น ฟ้ามรณะเตี้ยคังพอได้เห็นวิชาฝ่ามือชุดนี้ มิเพียงจะแตกตื่นเท่านั้น ยังดั่งแค้นอีกด้วย พอลงมือท่าแรกจึงได้ใช้วิชาทีงั่วไล่ฮวง (ลมจากนอกฟ้า) อันเป็นไม้ตายของสิบแปดฝ่ามือลมพายุ

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา กระบวนท่าแปรเปลี่ยนไปในพริบตา จากตบฟาดมาเป็นดันกระแทกด้วยท่าเล้งเกี๊ยซ่งฮุ้น (มังกรดั้นหมู่เมฆ) พอดีหลบท่าทีงั่วไล่ฮวงของฟ้ามรณะที่กระหนาบมาทั้งซ้ายขวา กระแทกออกซ้ำไปในด้านขวา ด้วยทิศทางที่มิอาจคาดคำนวณถึง

ฟ้ามรณะเตี้ยคังเมื่อครั้งกระโน้น เคยเจ็บปวดมากับท่าฝ่ามือชุดนี้แล้ว ปัจจุบัน มาตรแม้นยังไม่มีวิชามาข่มสะกด แต่จะมากจะน้อยก็รู้ความพลิกแพลงของเพลงฝ่ามือมังกรสัตตมรณะอยู่บ้าง จึงรีบสลับเท้าเปลี่ยนเป็นท่าค่วงฮวงจับลี้ (พายุร้ายสิบลี้) เลี่ยงหลีกแล้วตีโต้ไปในบัดดล

วิกาลเลือนรางสลัว เห็นเงาร่างสองสายกระจัดกระจายอยู่ในหมู่โขดหินท่ามกลางทุ่งหญ้าอันระเกะกะมีร่างกระโดดโลดแล่นรวดเร็วดุจดาวตกจากฟ้า ม้าพยศแตกจากคอก ทำให้ผู้เห็นต้องตาลายพร่างพราย พลังฝ่ามืออันครืนครั่นกระแทกกระทั้นจนกรวดหินดินทรายคละคลุ้ง เป็นอานุภาพอันน่าแตกตื่นตกใจยิ่ง

เพียงเวลาครู่เดียว ทั้งสองประหัตประหารกันไปสี่สิบกว่ากระบวนท่า ยังคงไม่มีฝ่ายใดได้ชัยไปได้

ฟ้ามรณะเตี้ยคุ้งยิ่งสู้ยิ่งแตกตื่นขวัญเสีย เมื่อหกสิบปีก่อนมันต้านทานฝีมือแป๊ะเล้งซิ่งกุนมิได้ คาดไม่ถึงว่า อีกหกสิบปีให้หลัง กระทั่งศิษย์ของแป๊ะเล้งซิ่งกุนมันก็ยังสู้มิได้!

มันมิทราบดอกว่า คุ้ยงังเพี้ยที่มันเผชิญอยู่ในขณะนี้ จุดเส้นชีพจรทั่วร่างได้ปลอดโปร่ง จนมีพลังฝีมือมิด้อยกว่าตัวแป๊ะเล้งซิ่งกุนในครั้งอดีตเลย

สี่สิบกว่ากระบวนท่าผ่านไปแล้ว คุ้ยงังเพี้ยเองก็รู้สึกตื่นเต้นในพลังฝีมือของฟ้ามรณะเตี้ยคัง เนื่องจากในหลายวันนี้ ยังไม่เคยมีผู้ใดสามารถประมือกับตนเกินสามกระบวนท่าได้ ขณะนี้มาตรแม้นเป็นฝ่ายรุกไล่เข้ากระหน่ำ แต่ยังไม่

มีปัญญาสยบฟ้ามรณะเตี้ยคังให้พ่ายแพ้

อีกพริบตาก็ผ่านไปอีกสิบกว่ากระบวนท่า ฟ้ามรณะเตี้ยคังได้เริ่มร่อแร่จนต้องสู้พลางคำนึงไปพลาง

"เด็กผู้นี้มีอายุเพียงสิบกว่าปี พลังฝีมือก็เข้มแข็งถึงขั้นนี้ หากแม้นยืดเวลาให้มัน ในแผ่นดินยังจะมีผู้ใดไปต่อต้านรับมือมันได้เล่า? เราจะต้องกำจัดมันไปให้จงได้!"

ฟ้ามรณะเตี้ยคังเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชนเจ้าเล่ห์ จิตใจและอุบายของมัน คัยงังเพี้ยย่อมไม่มีทางเทียมเทียบเปรียบได้แน่ ได้ยินมันตวาดเสียงก้องแล้วสะบัดฝ่ามือฟาดท่าค่วงฮวงกุ้ยง้วย (พายุม้วนหมู่เมฆ) จู่โจมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหม แขนซ้ายกลับรั้งไป ทางด้านหลัง เกร็งพลังถึงสิบส่วนขึ้นตระเตรียมไว้อย่างเคร่งเครียด

คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะทราบว่า ฟ้ามรณะเตี้ยคังมีเจตนาปลิดชีวิตตน จึงรีบเบี่ยงกายหลบเลี่ยงออกจากด้านตรง ตระเตรียมซ้ำเติมไปในภายหลัง พริบตานั้น กลับเห็นฟ้ามรณะเตี้ยคังมิได้รั้งกระบวนท่ากลับ แสดงว่าท่านี้ใช้มาจนสุดล้า ช่องว่างเปิดออกจนอ้ากว้าง นี่เป็นโอกาสปลอดที่พอจะสยบศัตรูลงอย่างประเสริฐ

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้พลันตวาดเสียงสดใส กระบวนท่าชิ่งเล้งชวนฮุ้น (มังกรทะลวงเมฆ) ฟาดเข้าใส่ทรวงอกฟ้ามรณะเตี้ยคังดั่งสายฟ้า ฟ้ามรณะคิดหลบหลีกก็ไม่อาจกระทำได้ เห็นว่าฝ่ามือนี้ใกล้จะฟาดเข้าใส่อย่างถนัดถนี่แล้ว คุ้ยงังเพี้ยฉุกใจได้คิด คำนึงขึ้นว่า

"มันและเราไม่มีข้ออาฆาตแค้นต่อกัน เราไยต้องปลิดชีวิตมันเล่า"

ความคิดพอวาบขึ้น พลังฝ่ามือที่ฟาดไปก็รั้งกลับคืนมาเสียห้าส่วน

ในพริบตาเดียวกันนั้นได้ยินฟ้ามรณะคำรามเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"มิใช่เจ้าก็เป็นเรา!"

ฝ่ามือซ้ายที่เกร็งพลังอันหนักหน่วง กระแทกไปยังท้องของคุ้ยงังเพี้ยดุจดั่งพะเนินเหล็กฟาดใส่ แสดงว่ามันคิดใช้ฝ่ามือนี้ปลิดชีวิตคุ้ยงังเพี้ยให้ตายคาที่

เหตุการณ์อุบัติอย่างกะทันหัน ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึง ความเปลี่ยนแปลงอันน่าหวาดหวั่นดั่งนี้ คุ้ยงังเพี้ยทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง คิดไม่ถึงว่าตนการุณย์แก่มัน กลับได้ความอำมหิตอันโหดเหี้ยมมาทดแทน ในยามตื่นเต้นขุ่นเคือง คุ้ยงังเพี้ยยิ้มอย่างเหี้ยมเกรียมอำมหิตขึ้นอีกเล็กน้อย ได้ยินเสียงตวาดสดใสดังขึ้นว่า

"เตี้ยดัง เจ้ารนหาที่ตาย!"

พลังฝ่ามือห้าส่วนที่รั้งกลับ ถูกกระแทกคืนไปอีกสองส่วน เมื่อพลังฝ่ามือพุ่งออกไป เท้าพลันกระทืบพุ่งกายขึ้นไปในอากาศทันที

เสียงโครมดังพร้อมกับเสียงคราง ฟ้ามรณะเตี้ยดังถูกฟาดจนกระเด็นไกลไปสิบกว่าเชียะ เมื่อร่วงลงสู่พื้นต้องอ้าปากกระอักโลหิตสดๆ ออกสามกองใหญ่ ลมปราณถูกคุ้ยงังเพี้ยกระแทกจนแตกซ่านไปสิ้น บาดเจ็บสาหัสยิ่งนัก

แต่ทว่า ฟ้ามรณะเตี้ยดังก็มีความเหี้ยมเกรียมไม่ใช่น้อย

มันสูดลมหายใจข่มกลั้นอาการบอบช้ำอันสาหัสไว้ กระโดดปราดขึ้นมาจ้องมองร่างคุ้ยงังเพี้ยที่กำลังลอยลงมาอย่างแช่มช้า เค้นเสียงขึ้นว่า

"เราไม่ควรลืมว่าเจ้ารู้จักวิชาซิ่งเล้งจับโป๊ยฮวง (มังกรพลิกสิบแปดตลบ)"

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อหยั่งกายสัมผัสพื้น เค้นเสียงเย็นชาสวนคำขึ้นว่า

"เตี้ยดัง ท่านเข้าใจว่าเราคุ้ยงังเพี้ยจะว่าง่ายปานนั้นหรือ?"

ฟ้ามรณะเตี้ยดังงงงันไปชั่ววูบจึงเข้าใจได้ กระชากเสียงว่า

"เจ้าคิดเข่นฆ่าให้ตายหมดสิ้น?"

"สภาพในซิ่งจิวเปียเก๊กนั้น ท่านสมควรเห็นมาแล้วกระมัง?"

ฟ้ามรณะเตี้ยดังต้องสยิวกายอย่างลืมตัว สภาพอันสยดสยองน่าอนาถของสำนักคุ้มกันภัยซิ่งจิวเปียเก๊ก ปรากฏขึ้นห้วงสมองของมันอย่างชัดเจน เพียงเป็นปุถุชน ผู้ใดไม่กลัวตาย? ฟ้ามรณะเตี้ยดังต้องถอยกายไปสองก้าวอย่างลืมตัว ถอนหายใจกล่าวว่า

"เล่าฮูยอมรับชะตากรรมแล้ว แต่ไม่ปรารถนาตายด้วยน้ำมือของผู้อื่นโดยเฉพาะคุ้ยงังเพี้ยเจ้า!"

ขาดคำสะบัดฝ่ามือฟาดใส่หน้าผากตนเองทันที

ฉับพลันนั้น...

เสียงสดใสเสนาะโสตดังเย็นชาขึ้นว่า

"เตี้ยดัง ท่านคิดทำอะไร?"

ฟ้ามรณะเตี้ยดังพอได้ยินพลันสะท้านทั้งร่าง มือขวาที่ยกขึ้นก็ปล่อยห้อยลงอย่างแช่มช้า หันกายน้อมคารวะแล้วกล่าวว่า

"บ่าวเฒ่าไร้ความสามารถ เสื่อมเสียต่อเกียรติภูมิของกงจู๊ ยินดีรับโทษทัณฑ์จากคำพิพากษากงจู๊"

คุ้ยงังเพี้ยใจหายวาบ คำนึงว่า

“คิดมิถึงว่าฟ้ามรณะเตี้ยคังอันยอดเยี่ยม จะกลายเป็นบ่าวของผู้คนอย่างยินยอมพร้อมใจ น่ากลัว...”

เงยหน้ามองมาก็กระจ่างจ้าขึ้นในสายตา

เห็นด้านหลังของฟ้ามรณะเตี้ยคัง มีผู้ยืนสงบนิ่งอยู่สองคน หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี ต่างสวมอาภรณ์สีคราสดเท่าที่งงงันไปนั้น กลับมิใช่การปรากฏตัวของคนทั้งสอง แต่เหล่าดรุณีในจำนวนนี้มีความงามสะคราญคลายคลึงกับเตี้ยเอียดี้อยู่บ้าง คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกพิศวงสงสัยว่า ในโลกไฉนจึงมีคนที่คลายคลึงกันปานนี้?

ดรุณีนางนี้ดแล้วรัสึกมีอายสงวัยกว่าเตี้ยเอียดี้สักสองสามปี โดยเฉพาะดวงตางามทั้งสองของนาง มีประกายอันเย็นชากระด้างอยู่แวววาว ผิดกับเตี้ยเอียดี้ที่หยาดเยิ้มไร้เดียงสาเป็นฟ้ากับดิน และอีกประการหนึ่งซึ่งผิดแปลกกันคือนางสวมใส่เสื้อกระโปรงสีคราม

บุรุษหนุ่มเสื้อสีคราม ที่ยืนข้างกายดรุณีอาภรณ์ครามนั้น อายุประมาณยี่สิบสามยี่สิบสี่ หน้าตาคมคายงามสง่า เพียงแต่เค้าหน้ามันยังมีแววเย่อหยิ่งโอหังอย่างผยองยิ่ง

ดรุณีน้อยกล่าวเสียงเย็นชากับฟ้ามรณะเตี้ยคังว่า

“ท่านได้พยายามสดความสามารถแล้ว เราทราบดี ท่านกลับไปรักษาอาการเจ็บที่เรือก่อน ยามห้าจะออกเรือ แค้นนี้ให้เราล้างแทนท่านเอง”

กระแสเสียงมาตรแม้นสดใสไพเราะ แต่ก็มีอำนาจอันมิอาจขัดขืนคัดค้านได้

ฟ้ามรณะเตี้ยคัง รีบน้อมกายกล่าวขอบพระคุณ แล้ววิ่งไปยังที่ริมน้ำกระโดดลงเรือลำน้อย พายไปยังเรือใหญ่ที่จอดนิ่งไปกลางลำน้ำ คุ้ยงังเพี้ยยามนี้จึงพบเห็นที่ริมน้ำมีเรือน้อยอยู่สามลำ ที่แท้คนทั้งสองนี้ต่างนั่งเรือน้อยมากัน

ดรุณีเสื้อสีครามเดินไปสองก้าว เค้นเสียงเย็นชา

“ท่านเป็นใคร?”

คุ้ยงังเพี้ยทำหูทวนลมมิสนใจ สองตามองจ้องไปทางฆอบฟ้า เพราะรังเกียจต่อสายตาที่เย็นชาโอหังทั้งสองนั้น จึงแสร้งมิตอบคำไป

ดรุณีอาภรณ์ครามคล้ายดั่งคิดไม่ถึงว่าจะมีคนกล้ายโสต่อหน้านางปานนี้ จึงขุ่นเคืองจนคิ้วตั้งชัน แค่นเสียงแล้วจะเอ่ยปาก พอดีบุรุษหนุ่มเสื้อสีครามกระซากเสียงขึ้นว่า

“นี่! เจ้าเด็กน้อย วาจาของกงจู๊เจ้าได้ยินหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินบุรุษหนุ่มอาภรณ์คราม กล่าววาจาที่ประจบสอพลอเช่นนั้น ความชิงชังรังเกียจก็เกิดขึ้นทันที ชำเลืองแลมาอย่างเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"ตอบหรือไม่เป็นเรื่องของเรา ท่านนับเป็นตัวอะไร? มาถืออำนาจเช่นสุนัขมีเจ้าของ!"

บุรุษอาภรณ์ครามพอฟัง โทสะพลันเดือดดาลจนหน้าแดงฉาน กระโดดโลดเต้นแล้วคำรามว่า

"บัดซบ บัดซบ แม้ประชาชนก็กล้าบังอาจสบประมาทเราอ้วงจื้อ (ราช-บุตร) วันนี้ไม่ฆ่าเจ้าแล้วประเพณีจะศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไร"

เสียงดังมือสะบัดฟาดเข้าไปที่คอหอยคุ้ยงังเพี้ยด้วยกระบวนท่าพิกลพิสดารจนผู้คนต้องยกย่องเลื่อมใส

คุ้ยงังเพี้ยเพียงแค่นเสียงเย็นชา กับกระบวนท่าที่สามารถปลิดชีวิตนั้นมิไปแยแสสนใจ ยังคงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"อย่าได้ไปยกฐานันดรมาค้ำราคาค่าตัวเลย ในสายตาของผู้แซ่คุ้ย รู้สึกยังเลวทรามยิ่งกว่าสัตว์เดียรัจฉานเสียอีก"

วาจานี้ ไม่เพียงตอแยความอำมหิตของอ้วงจื้อให้รุนแรงขึ้นเท่านั้น แม้กงจู๊ที่เย็นชาอยู่ทางด้านข้างก็ยังมีโทสะเดือดดาลไม่น้อย เนื่องจากนางก็มีฐานันดรคนหนึ่งเช่นกัน

เห็นกระบวนท่าที่จู่โจมมา ห่างจากคอหอยคุ้ยงังเพี้ยเพียงสองนิ้วเท่านั้น สองฝ่ามือที่เกร็งกำลังของคุ้ยงังเพี้ย ขณะจะฟาดออกไปต่อต้าน พลันได้ยินกงจู๊ตวาดเสียงใสขึ้นว่า

"หยุดมือ!"

เสียงพอกระทบโสต หัวใจคนได้ยินก็ต้องสะท้านหวั่นไหว อ้วงจื้ออาภรณ์ครามนับว่าอยู่ในโอวาทจนเชื่องยิ่ง มันรีบยั้งกระบวนท่ากลับโดยฉับไว หันมามองกงจู๊อย่างงุนงงสงสัย คล้ายดั่งจะถาม... "เป็นความหมายกระไรของท่าน?" แต่มิได้เอ่ยออกจากปากไป

กงจู๊เหลือบตาอันเย็นชามองดูอ้วงจื้อที่งุนงงแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านไม่ยินยอมเชื่อฟังคำตวาดห้ามของเรากงจู๊หรือ?"

อ้วงจื้อเสื้อครามรีบหัวร่อประจบประแจง แววเย่อหยิ่งขุ่นเคืองบนใบหน้าปลาสนาการหมดสิ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะกล้าอย่างไร"

กงจู๊นั้นไม่มีทีท่าจะพึงพอใจ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ซิกแซอ้วงจื้อ (ราชบุตรเจ็ดดาว) เรากงจู๊กล่าวกับท่านมากี่ครั้งแล้วว่าเรื่องของเรากงจู๊มิยอมให้ท่านสอดมือเกี่ยวข้อง ท่านไฉนจึงไม่เปลี่ยนสันดานไปสักครา? อย่าเข้าใจว่าท่านเป็นราชบุตรของประเทศ เรากงจู๊มิกล้าจัดการแก่ท่าน นั่นท่านก็เข้าใจผิดแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยเข้าใจเต็มที่ว่า วาจานี้จะต้องกระตุ้นโทสะอ้วงจื้อผู้นั้นเป็นแน่นอน หาคาดไม่ เหตุการณ์กลับกลายเป็นตรงกันข้าม ซิกแซอ้วงจื้อไม่เพียงจะมีโทสะเท่านั้น ยังกลับปรากฏแววหวาดหวั่นลนลาน ดุจนักโทษที่รอคมดาบประหาร ถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

"หวังกงจู๊โปรดได้ระงับโทสะ ข้าพเจ้ากล้าสะบานต่อฟ้าดิน ที่กระทำไปล้วนเจตนาอันจริงใจทั้งสิ้น"

คุ้ยงังเพี้ยต้องงุนงงไปแล้ว คำนึงในใจ

"หรือซิกแซอ้วงจื้อนี้ ไม่มีสันดานของคนติดตัว ไฉนจึงหาความกล้ามิได้เลยเล่า?"

ความชิงชังรังเกียจในใจ ยิ่งเพิ่มพูนขึ้นกว่าเดิมเป็นทวีคูณ

ยากจะตำหนิคุ้ยงังเพี้ยจะคิดเช่นนั้น เนื่องจากยังเป็นทารกใหญ่คนหนึ่งกับเรื่องระหว่างบุรุษสตรีนั้นยังรู้ครึ่งมิรู้ครึ่ง ไหนเลยจะดูออกว่า ซิกแซอ้วงจื้อลอบรักกงจู๊ที่งามสะคราญปานหยาดฟ้าผู้นี้อยู่

กงจู๊รูปงามแค่นเสียงเย็นชา แล้วหันมากล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

"ท่านเป็นใคร?"

"ท่านใช้ศักดิ์ศรีใดมาถามข้าพเจ้า?"

"ด้วยศักดิ์ของกงจู๊ยังมิพอหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ย แหงนหน้าหัวร่อเสียงดังกังวานอย่างเหยียดหยาม ในความห้าวหาญเปี่ยมด้วยการดูแคลน เสียงหัวร่อพอขาดหาย ใบหน้าพลังปรากฏแววเย็นยะเยียบจนน่าหวาดหวั่น เค้นเสียงขึ้นว่า

"นั่นเป็นการถามไถ่มากเหลือเฟือเกินไป ข้าพเจ้ามิเพียงไม่คิดบอกนามแก่ท่านเท่านั้น แม้นามของท่านข้าพเจ้าก็ไม่ปรารถนารับฟัง! ท่านมิใช่จะล้างแค้นแทนฟ้ามรณะเตี้ยดังหรือ? อย่างนั้น รีบเชิญลงมือมา"

กงจู๊งงงันทันที ในใบหน้าที่สะคราญบาดตาเปลี่ยนแปลงไปมามากมายหลายครั้ง คำนึงในใจ

“มิคิดว่า มันยังเย็นชาโอหังมากกว่าเรา คิดมิถึงว่ามัน...”

ยามนี้ในห้วงหัวใจบังเกิดความรู้สึกอย่างมิเคยมีมาคล้ายดั่งชิงชัง และก็คล้ายดั่งประหลาดพิกลจนยากจะเปรียบเทียบอธิบาย แต่สรุปแล้ว ความรู้สึกดั่งนี้นางมิเคยมีมาแต่กาลก่อนเลย

นางเขม้นมองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย แล้วส่งเสียงเย็นชาว่า

“เราจะฆ่าท่าน!”

“ขอเพียงท่านกระทำได้”

กงจ๊ออาภรณ์ครามมีสีหน้าประหลาดพิกลขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

“มิเช่นนั้น ท่านก็ฆ่าเรา!”

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังก็งงงัน คำนึงในใจ

“เราและนาง ไม่มีความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่อย่างไร ไฉนจึงต้องเสี่ยงชีวิตให้ตกตายไปเสียข้างหนึ่งเล่า?”

แต่ปากมิได้กล่าวออกไป ใบหน้ายังคงเย็นชาดุจดั่งเดิม

กงจู๊อาภรณ์ครามเห็นคุ้ยงังเพี้ยมิได้ตอบมา จึงกล่าวอีกว่า

“ท่านกลัว? ท่านทราบหรือไม่ว่า กงจู๊เราเอ่ยปากเป็นต้องปฏิบัติตามท่านกลัวก็ไร้ประโยชน์”

“ผู้ใดเป็นฝ่ายมีชัย มาคุยโอ่ในตอนนี้ยังเร็วเกินไปนัก ข้าพเจ้ากำลังคิดจะใช้วิธีใด จึงสามารถพิสูจน์ความเป็นตายได้ในบัดดลต่างหาก”

กระแสเสียงยิ่งเย็นยะเยียบกว่ากงจู๊ ทำให้นางแค่นเสียงตอบว่า

“ท่านและเราใช้ฝ่ามือมายันกันไว้ ต่างหักล้างด้วยกำลังภายในให้เต็มที่ ความเป็นความตายก็จะปรากฏผลในทันที”

คุ้ยงังเพี้ยใจสะท้านจนวาบหวิว นี่นับเป็นวิธีเสี่ยงชีวิตกันอย่างแท้จริง หากไม่รอดก็ต้องตาย ไม่มีทางจะอาศัยโชคช่วยได้เลย ช่วงเวลานี้จึงต้องลังเลไปวูบใหญ่ เพราะหากแม้นตนมีพลังภายในด้อยกว่าฝ่ายตรงข้ามจริง เรื่องราวอีกมากหลายที่ยังมิได้ปฏิบัติ ก็จะทำอย่างไรเล่า หากแม้นฝ่ายตรงข้ามต้องตายด้วยฝ่ามือเรา เราและนางมิใช่เป็นศัตรูคู่อาฆาต ไฉนต้องไปปลิดชีวิตนาง?

กงจู๊ยื่นมือขาวผ่องทั้งสองข้างออกมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ขณะนี้แม้จะกลัวก็สายเกินไปแล้ว ลงมือเถิด”

คุ้ยงังเพี้ยจับตาเย็นชามองดูกงจู๊อาภรณ์สีครามแวบหนึ่ง คิดจะอธิบายความเข้าใจของตนไปสักครา พลันรู้สึกว่า เป็นการมากความเกินกว่าเหตุ จึงยก

มือออกต้านรับไปในบัดดล

ฝ่ามือทั้งสี่พอประกบ คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกว่า ฝ่ามือขาวผ่องนั้นนุ่มนิ่มดั่งไร้กระดูก หัวใจพลอยสะท้านรัญจวนไปอย่างน่าพิศวงสงสัย นี่เป็นปฏิกิริยาของกายวิภาค แม้คุ้ยงังเพี้ยจะมิเข้าใจเรื่องราวของบุรุษสตรี แต่ก็ยากยิ่งจะข่มกลั้นความรู้สึกที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติได้

ขณะเวลานั้นเอง พลังภายในที่หนักหน่วงดั่งมรสุมใหญ่ ทะลักเข้ามาอย่างดุดัน คุ้ยงังเพี้ยแตกตื่นจนใจหายวาบ รีบสงบอารมณ์ข่มจิตใจ เกร็งพลังภายในออกต่อต้านไปอย่างคร่ำเคร่ง

ขณะเวลานั้นเอง ริมน้ำก็มีดรุณีที่งามสะคราญขึ้นมาอีกสิบสองนาง รายล้อมคนทั้งสองไว้จนแน่นหนา แม้พวกนางจะไม่มีผู้ใดเอ่ยปากกล่าวคำ แต่สายตาอันกังวลทั้งยี่สิบสี่สาย จ้องมองดูหน้าอันผุดผ่องของกงจู๊อาภรณ์สีครามจนแน่วนิ่งไม่กะพริบ

กาลเวลาในความตื่นเต้นตึงเครียด คล้ายดั่งผ่านไปเชื่องช้าอย่างยิ่ง แม้จะเป็นเพียงครู่ใหญ่ แต่ผู้ที่ดูอยู่ในบริเวณ ต่างคล้ายดั่งผ่านไปเนิ่นนานเป็นปีก็ปาน โดยเฉพาะชิกแชอ้วงจื้อ ยิ่งดั่งแค้นจนปรารถนาจะถ่ายทอดพลังทั้งร่างเอาไว้ในตัวกงจู๊เสียเลย

อีกครู่ใหญ่ ใบหน้าอันขาวเป็นยองใยของกงจู๊มีเหงื่อซึมออกมาจนเห็นชัด ส่วนคุ้ยงังเพี้ยยังคงเป็นเช่นเดิมมิกลับกลาย แสดงว่าด้านกำลังภายในของนางยังไม่ทัดเทียมคุ้ยงังเพี้ย

แต่ทว่า นางกลับไม่มีความพลุ่งพล่านหรือหวาดหวั่น นั่นเป็นความรู้สึกที่ตั้งแต่เกิดมาก็มีอยู่

ชิกแชอ้วงจื้อสืบกายไปทางด้านหลังคุ้ยงังเพี้ยก้าวใหญ่ คุ้ยงังเพี้ยพลันรู้สึกสำนึกตัว แต่ไม่มีปัญญาแยกสมาธิไปสนใจสังเกต ในความคิดเห็นที่มีเพียงประการเดียว คือหาทางโค่นกงจู๋ให้พ่ายแพ้เสียก่อน จึงค่อยสามารถป้องกันตัวให้รัดกุมได้

คุ้ยงังเพี้ยพอได้คิดก็รีบกระทำ พลังของสองฝ่ามือเพิ่มพูนขึ้นมาอย่างกะทันหัน หนักหน่วงดุจดั่งคลื่นใหญ่โถมทลายหน้าผา ดุดันประหนึ่งเป็นลำน้ำที่ทะลักจากท้องฟ้า ติดต่อโดยไม่หยุดยั้งขาดตอน เพียงชั่วครู่ บนหน้าผากคุ้ยงังเพี้ยก็มีหยาดเหงื่อซึมออกมาเช่นกัน

ย้อนกลับไปดูกงจู๋อาภรณ์คราม ศีรษะได้มีควันขาวพวยพุ่งขึ้นเป็นกลุ่ม

ก้อน ใบหน้ามีเหงื่อไหลชุ่มโชกดั่งฝนสาดใส่ ผิวหน้าที่แดงระเรื่อได้กลายเป็นซีดขาว แสดงว่านางจะทนได้อีกไม่นานเท่าใดแล้ว

ดรุณีน้อยทั้งสิบสองนาง แตกตื่นจนหน้าถอดสี ยามปรกติพวกนางได้รับการอบรมฝึกสอนจากกงจู๊อย่างเข้มงวดกวดขัน มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าลงมือช่วยเหลือโดยพลการ มิเช่นนั้น พวกนางหากลงมือมาในขณะนี้คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยยังจะมีชีวิตรอดอยู่ได้?

ชิกแซอ้วงจี้อก้าวไปทางด้านหลังคุ้ยงังเพี้ยอีกก้าวใหญ่ มือยื่นออกไปเบาๆ บนใบหน้าที่ซีดขาวมีหยาดเหงื่อไหลหลั่งเป็นเส้นสาย แต่ดวงตากลับปรากฏแววอำมหิตจนวูบวาบ

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกตามสัญชาตญาณ ว่ามีคนเคลื่อนกายมาทางด้านหลังแล้ว ความตั้งใจจะรีบยุติการต่อสู้ยิ่งหนักแน่นขึ้นอีก ลมปราณทั้งร่างถูกเกร็งออกมารวมตัว เบื้องบนศีรษะก็มีควันขาวพวยพุ่งขึ้นจางๆ เหงื่อเม็ดโป้งๆ ร่วงหล่นลงมา แสดงว่าได้ออกกำลังไปจนสุดแรงเช่นกันแล้ว

แขนทั้งสองของกงจู๊สีครามเริ่มสั่นระริก ร่างแน่งน้อยได้เอนไปทางด้านหลัง มองปราดเดียวก็ทราบว่า นางได้ถึงขั้นกำลังร่อยหรอจะขาดรอนแล้ว

ทันใดนั้น ชิกแซอ้วงจี้อขบกรามตวาดเสียงก้องว่า

"เด็กอุบาทว์ ยังไม่นอนให้เรา!"

ฝ่ามือฟาดไปพร้อมกับเสียง จึงดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว เมื่อสัมผัสกลางหลังอย่างแม่นยำถนัดถนี่

คุ้ยงังเพี้ยพลันรู้สึกเจ็บแปลบที่ทรวงอกดั่งถูกค้อนใหญ่ตอกเข้าใส่ ลมปราณที่ผนึกไว้แตกซ่านไปทันที ร่างฟุบไปที่เบื้องหน้า พอดีทับใส่ร่างกงจู๊อาภรณ์สีครามโลหิตจากปาก และจมูกทะลักเข้าใส่ทรวงอกกงจู๊จนแดงฉาน

ที่แท้คุ้ยงังเพี้ยเมื่อถูกคนประทุษร้ายด้านหลังโดยมิทันเกร็งพลังขึ้นต่อต้านป้องกัน แต่รวมกำลังทั้งมวลมาไว้ในสองฝ่ามือ โดยคิดหมายจะจู่โจมศึกด้านหน้าให้ราบคาบก่อน จะได้มิต้องถูกศึกกระหนาบทั้งหน้าหลัง ดังนั้นกงจู๊จึงถูกคุ้ยงังเพี้ยกระแทกจนล้มลงกับพื้น

ความอาฆาตแค้นประดังขึ้นจนจับใจ คุ้ยงังเพี้ยรวมพลังเท่าที่มีในชีวิตกดใส่สองฝ่ามือ จนยันร่างขึ้นได้ยามนี้ มีความชิงชังชิกแซอ้วงจี้อจนจับใจ คิดจะหันกายมาเสี่ยงชีวิตกันสักครั้ง แต่อากัปกิริยาเชื่องช้าดุจดั่งเป็นคนธรรมดาสามัญ

พริบตาเดียวกับที่คุ้ยงังเพี้ยหันร่างนั้น พลันได้ยินกงจู๊เสื้อสีครามตวาด

ขึ้นว่า

"นอนลงให้เรา"

เท้าน้อยๆ เตะขึ้นใส่ร่างคุ้ยงังเพี้ยจนล้มโครมลงกับพื้น และเวลาเดียวกันเสียงฉาดฉาดได้ดังขึ้นสองครา ริมธารน้ำก็มีเสียงกรีดร้องอันหวาดหวั่นขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ ท่านไฉนไปเตะมัน!"

เงาสีขาวถลันวูบ ปรากฏรุณีที่งามสะคราญปานหยาดฟ้าอีกนางหนึ่งโถมเข้าอุ้มร่างคุ้ยงังเพี้ยนั่งกับพื้น ชิกแซอ้วงจี้อนั้นลูบคลำสองแก้มอยู่ไปมา ยืนงงงันกับที่โดยมิมีเสียงอย่างไร

ท้าวจัตโลกา

๑

กงจู๊อาภรณ์ครามเหลือบตาเย็นชามองดูคุ้ยงังเพี้ยที่บาดเจ็บสาหัสแวบหนึ่ง จึงหันมากล่าวดั่งออกคำสั่งแก่ชิกแชอ้วงจี้อว่า

"ท่านยังไม่ไสหัวไปให้เรา?"

ชิกแชอ้วงจี้อหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที กล่าวเสียงละห้อยดั่งวิงวอนขึ้นว่า

"กงจู๊ ที่ข้าพเจ้าลงมือในคราวนี้ เกิดขึ้นเพราะความกังวลสนใจต่อท่านทั้งสิ้น ขอท่านจะอย่างไรก็โปรดเห็นแก่เราที่ต่างเป็นสำนักน้ำไฮ้ผ่าย ให้ข้าพเจ้า..."

กงจู๊ยังคงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"เรากงจู๊ปฏิบัติตามวาจามาแต่ไหนแต่ไร ท่านอย่าเข้าใจเรากงจู๊ตอแยง่าย หากมิใช่เห็นแก่การเป็นประเทศโพ้นทะเลด้วยกัน พฤติการณ์ที่ตบตาอำพรางของท่านนี้ เรากงจู๊จะ..."

"ข้าพเจ้าตบตาอำพรางอย่างไรต่อกงจู๊?"

"เราถามท่าน เรือที่จอดลอยลำในบึงตังเท้งโอ๊วเป็นของผู้ใด? ท่านเข้าใจว่าเรากงจู๊มิทราบหรือ? ท่านว่าไม่มีเรือกลับประเทศ นี่มิใช่หลอกลวงแล้วจะเป็นไร? หากรู้สำนึกตัวแล้ว สมควรรีบหลีกให้พ้นหน้าโดยด่วน มิเช่นนั้น เรากงจู๊กลับใจเปลี่ยนความคิดเมื่อใด น่ากลัวท่านจะคิดหนีก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว"

ชิกแชอ้วงจี้อพอฟังก็งงงันไป คิดไม่ออกว่า นางไปที่บึงตังเท้งโอ๊วตั้งแต่เมื่อใด แต่มันรู้ซึ้งถึงนิสัยของกงจู๊ผู้นี้ ไม่เคยมีวาจาโป้ปดมาแต่ก่อน เรื่องนี้เมื่อถูกนางสืบทราบจะโต้เถียงอย่างไรก็ไร้ประโยชน์ และยิ่งยังรู้ว่า นางไม่เคยมีวาจาพล่อยแต่ไหนแต่ไร หากลั่นออกจากปากก็ต้องปฏิบัติตามให้จงได้ ยังรีรอ

อยู่ที่นี้ต่อไปน่ากลัวจะได้รับความอัปยศเสียเป็นแน่แท้ จึงต้องประสานมือคารวะต่อกงจู๊อย่างจำใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอลาไปในบัดนี้เลย แต่ทว่า พิธีบวงสรวงยกเทพธิดาในสารทตงชิว กงจู๊จะกรุณาอนุญาตให้ข้าพเจ้า..."

"ไปหรือไม่เป็นเรื่องของท่าน เรากงจู๊มิเกี่ยวข้องกับเรื่องมากหลายเหล่านั้น"

ชิกแชอ้วงจี้อ ฟังหางเสียงนางค่อยอ่อนลงคล้ายดั่งผ่อนปรนได้ จิตใจที่ตึงเครียดก็คลายไปอักโข กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

"ขอบพระคุณกงจู๊"

หันกายกระโดดปราดออกไป เพียงไม่กี่คราก็ลับตาในราตรี

กงจู๊อาภรณ์ครามหันมากล่าวต่อเตี้ยเอียคี้ว่า

"ม่วย ม่วย เรากลับเรือกันเถิด"

เตี้ยเอียคี้ทำหูทวนลมมิได้ยิน แขนขาวผ่องทั้งสองโอบรัดคุ้ยงังเพี้ยที่สลบไสลอยู่จนแนบแน่น น้ำตาหลั่งไหลเป็นทางยาวดั่งทำนบทลาย ใบหน้าที่สดชื่นแจ่มใสไร้เดียงสาของนาง ยามนี้เปี่ยมไปด้วยความเศร้าเสียดาย เป็นพลังใดหนอ จึงได้ทำให้ดรุณีที่บริสุทธิ์ผ่องใสไร้ความทุกข์กังวล ได้สูญเสียความรู้สึกดั้งเดิมของนางไปหมดสิ้น!

โลหิตที่ทะลักออกจากริมฝีปากคุ้ยงังเพี้ย แปดเปื้อนอกเสื้ออันขาวสะอาดของนางจนแดงฉาน แต่นางคงเฉยเมยดั่งมิรู้ตัว ยังใช้แขนเสื้อไปซับริมฝีปากให้ไม่หยุดยั้ง เปลี่ยนจากนิสัยที่รักความสะอาดของดั้งเดิมไปหมดสิ้น คนนับเป็นสัตว์ประเสริฐที่พิสดาร ความสัมพันธ์ในระหว่างคนต่อคนยิ่งพิกลพิสดารจนยากหยั่งคะเน โดยเฉพาะ "บุพเพสันนิวาส" ยิ่งเป็นสิ่งที่ไม่มีปัญญาไปใคร่ครวญขบคิดให้เข้าใจเลย

กงจู๊อาภรณ์ครามงุนงงไปทันที นางเพิ่งเข้าใจเรื่องราวทั้งหลายแหล่ในบัดนี้เอง

"เหตุไฉนม่วยม่วยระหว่างนี้มิใคร่ยิ้มแย้มเล่นหัว? เหตุไฉนม่วยม่วยระหว่างนี้มักเหม่อมองจ้องมองขอบฟ้าจนซึมเซา? เหตุไฉนม่วยม่วยไม่ยินยอมกลับไปร่วมพิธีบวงสรวงผาเทพธิดาที่เกาะ? เหตุไฉนม่วยม่วย..."

นางลอบทอดถอนหายใจอย่างรันทดหดหู่...ม่วยม่วยได้ถูกคุ้ยงังเพี้ยที่งามสง่าดั่งราวเทพบุตรจุติ มายึดครองดวงใจ...

กงจู๊อาภรณ์คราม ทรุดกายลงนั่งยองๆ อย่างแช่มช้า ลูบคลำไหล่เตี้ยเอียคี้เบาๆ แล้วกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ม่วยม่วย วาจาของเรา ท่านได้ยินหรือไม่ เราควรกลับเรือกันแล้ว"

กงจู๊ที่เย็นชากระด้างผู้นี้ ที่แท้ก็ยังมีส่วนความนุ่มนวลอบอุ่นอยู่ด้านหนึ่งเช่นกัน

เตี้ยเอียคี้เงยหน้า น้ำตาเอ่อคลอจนล้นเบ้า กล่าวช้าๆ ว่า

"เจ้เจ๊ เขาบาดเจ็บแล้ว ท่านไฉนจึงยังต้องเตะมันไปอีกครั้ง? ข้าพเจ้าชังท่าน!"

ตาคู่งามมีประกายประหลาดเจิดจ้าขึ้นสองสาย อันประกายเช่นนี้ทำให้กงจู๊เสื้อสีคราม หัวใจแทบแหลกลาญสลาย นางรู้สึกคลางแคลงสายตานางว่าจะดูผิดพลาดไปบ้าง แต่ทว่า เหตุการณ์ยืนยันได้แน่ชัด สายตาที่เปี่ยมความชิงชังนี้ กำลังเปล่งประกายออกมาจากตาที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาของน้องน้อย นางไม่มีความกล้าหาญจะประสานสู้ต่อไป ต้องเบือนหน้าออกช้าๆ หยาดน้ำตาก็ไหลลงเป็นทาง เป็นครั้งแรกที่นางปล่อยน้ำตาหลั่งไหลมา

ทันใดนั้น...

มีเสียงร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ

"อา...งู!!"

เสียงร้องนี้คล้ายดั่งดังมาจากปากดรุณีทั้งสิบสองนาง

กงจู๊อาภรณ์ครามใจสะท้านขึ้นวูบหนึ่ง รีบใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาลุกขึ้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"งูตัวเดียวจะน่าแตกตื่นตกใจปานนี้ทีเดียว ยามปรกติที่เจ้าฝึกปรือวิชาฝีมือนั้นไว้ทำอะไรกัน?"

กระแสเสียงเป็นความเย็นชากระด้างดั่งปรกติอีกแล้ว!

ดรุณีนางหนึ่งกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"น้อมเรียนกงจู๊ มิใช่เป็นงูตัวหนึ่งดอก ท่านดูเต็มไปทั้งพื้นดินแล้ว!"

กงจู๊อาภรณ์ครามเหลียวหน้ามองไปรอบข้าง ก็ตระหนกตกใจจนขวัญหาย แต่มิยอมให้ปรากฏออกมาทางสีหน้า

ท่ามกลางแสงเลือนรางของดวงดาว งูจำนวนหมื่นๆ พันๆ กำลังเลื้อยเข้ามา บนตัวงูมีประกายแพรวพรายระยิบระยับจนบาดตายิ่ง รอบข้างทั่วทุกด้านล้วนเป็นงูจำนวนที่นับมิถ้วน แต่ประหลาดนัก ที่งูเหล่านี้เพียงหยุดอยู่ทางห่าง

จากพวกนางร่วมร้อยเชียะ มิได้เลื้อยเข้ามาอีก พอดีล้อมเป็นวงกลมเอาไว้

กงจู๊อาภรณ์คราม ขบคิดเล็กน้อยก็เข้าใจ แค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“น่ำจั๊ว (อสรพิษทักษิณ) ท่านอย่าเข้าใจว่าใช้พวกหนอนแมลงไม่กี่ตัวก็ข่มขู่เรากงจู๊จนขวัญหาย ตอแยจนกงจู๊มีโทสะ จะใช้ไฟคลอกพวกมันให้ไม่เหลือหลอเลย”

กระแสเสียงผนึกจนแกร่งกร้าวไม่กระจาย สะเทือนแก้วหูผู้คนจนหวั่นไหว

เสียงกงจั๊เสื้อครามเพิ่งขาดหาย ในม่านวิกาลพลันมีชายชราเสื้อเขียวผู้หนึ่งปรากฏขึ้นอย่างไร้สุ้มเสียง คนผู้นี้มีอายุสูงวัยกว่าเก้าสิบปี คิ้วสีขาวตาสีเขียวปากใหญ่เขี้ยวงอกยาว ลักษณะเหี้ยมโหดอำมหิตน่าหวาดหวั่น บนแขนที่ซูบแห้งทั้งสองข้างก็มีงูตัวเล็กยาว หลังแดง ท้องเขียวสองตัวพันอยู่ หัวงูเกยอยู่บนหลังฝ่ามือ ลิ้นแดงแลบแปลบปลาบน่าหวาดกลัว คนผู้นี้คือหนึ่งในสี่ท้าวจัตุโลกา (สี่ไต้เทียนอ๊วง) อันมีชื่อลือกระเดื่องในบู๊ลิ้มกว่าหกสิบปีนามน่ำจั๊ว (อสรพิษทักษิณ)!

น่ำจั๊วชำเลืองดูกงจู๊อาภรณ์ครามแวบหนึ่ง หัวร่อเคี้ยก เคี้ยกเสียงพิกลแล้วจึงกล่าวว่า

“กงจู๊กล่าวรุนแรงเกินไปแล้ว เล่าฮูเส่นกับงูมาเจ็ดแปดสิบปี มิคิดจะเกิดมีความรักใคร่จริงใจกับพวกงูพิษเหล่านี้ได้ เล่าฮูไปถึงที่ใด พวกมันจึงตามไปที่นั้น ขับไล่อัปเปหิอย่างไรก็ไม่ยอมหนีหาย น้ำใจดีงามยากจะสลัดตัดรอน เล่าฮูจึงจำต้องปล่อยให้พวกมันตามมา หาใช่เล่าฮูมีความตั้งใจใช้ของเหล่านี้มาตอแยโทสะกงจู๊ไม่”

หยุดเล็กน้อยแล้วจึงกล่าวว่า

“จีจือเก้าใบต้นนั้น กงจู๊ได้มาแล้วกระมัง?”

กงจู๊อาภรณ์ครามรู้ดีว่า วาจาตอนต้นๆ ของมันกล่าวอย่างไม่ตรงกับใจมันตั้งหน้าจะใช้พวกงูพิษมากักพวกนางอยู่ชัดๆ นางมาตรแม้นมิได้แสดงสีหน้าออกไป แต่ในใจก็มีความระแวดระวังต่อพวกงูพิษจำนวนมหาศาลเป็นอย่างยิ่งอยู่ เนื่องจากน่ำจั๊ว (อสรพิษทักษิณ) มีพลังฝีมือทัดเทียมกับนาง หากสู้กันตัวต่อตัวผู้ใดมีชัยก็ยังยากจะคำนวณได้ หากเพิ่มงูประหลาดตัวยาวเหยียดที่ลำแขนทั้งสองของมัน และเหล่างูพิษที่บนพื้น นางก็ไม่มีทางต่อต้านรับมือเด็ดขาด จึงเกิดความหวั่นหวาดกระวนกระวาย แต่นางก็มิทราบว่าเฒ่าประหลาดนี้มาด้วย

ความมุ่งหมายอย่างไร ยามนี้กำลังไม่มีวิธีต่อต้านอยู่และพอได้ยิน "ต้นจีจือเก้าใบ" จึงเพิ่งทราบว่ามันมาด้วยจุดประสงค์ใด แต่ทว่า นางมีภูมิปฏิภาณอันปราดเปรียวเฉียบแหลม เผชิญกับเรื่องตื่นเต้นก็ไม่หวั่นไหวลนลานดังนั้น ยังคงใช้เสียงเย็นชาตอบว่า

"ถูกแล้ว หรือท่านมาเพราะต้นจีจือเก้าใบ?"

เฒ่าพิกลโบกมืออยู่ขวักไขว่ ละล่ำละลักว่า

"ไม่ ไม่ใช่แน่ กงจู๊อย่าได้เข้าใจผิด หากแม้นเล่าฮูคิดใคร่จะได้จริง ตอนอยู่ที่หุบเขาอิมซัวก๊กเล่าฮูก็ลงมือไปแล้ว คิดดู ยาจีจือเก้าใบเป็นสมุนไพรที่รักษาโรคของบิดาท่านโดยเฉพาะ มาตรแม้นจะล้ำค่าของพิภพจบแดน ทุกผู้คนต่างใคร่จะได้มา แต่เล่าฮูยังไม่ถึงกับมิคำนึงน้ำใจไมตรีถึงขั้นนี้ ทำลายธิดาที่มีความกตัญญูน่าตื้นตันใจไป ดังนั้น เมื่ออยู่หุบเขาอิมซัวก๊กเล่าฮูจะมากจะน้อยก็ได้รับใช้กงจู๊ไปบ้างดอก"

กงจู๊อาภรณ์ครามจึงเพิ่งเข้าใจในเรื่องราว คำนึงว่า

"มิน่าเล่า ผู้คนตั้งมากมายเมื่อไล่ตามมาถึงอิมซัวกลับไม่มีผู้ใดเสนอหน้าออกมาช่วงชิง ที่แท้เฒ่าพิกลนี้ขัดขวางพวกมันอยู่"

แต่ทว่า นางรู้ซึ้งว่าผู้เฒ่าเจ้าเล่ห์เจ้ากลและเลือดเย็น การมาย่อมไม่มีความปรารถนาดีอย่างไรเป็นแน่แท้ เพียงแต่ยังคาดเดาเจตนาของมันมิออกเท่านั้น นางกลอกตาอันแวววาวไปมา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านน่ำเทียนอ๊วง (เจ้าทักษิณ) รุดมาริมลำน้ำ นอกจากบอกเล่าเรื่องนี้แก่เรากงจู๊แล้ว มิทราบยังมีเรื่องสำคัญอันใดอีก?"

อสรพิษทักษิณเหลือบแลดูคุ้ยงังเพี้ยในอ้อมแขนเตี้ยเอียคี้แวบหนึ่ง กล่าวช้าๆ ว่า

"เรื่องสำคัญนั้นกลับมีอยู่อีกประการหนึ่ง เล่าฮูคิดจะพาคนผู้นี้ไป"

กงจู๊อาภรณ์ครามใจหายวาบ แต่ยังคงเปล่งเสียงเยือกเย็นดั่งไม่ตื่นเต้นว่า

"คนผู้นี้ไม่มีความสัมพันธ์ฉันญาติหรือสหายกับเรากงจู๊ และยังเป็นศัตรูต่อกันด้วย เพียงแต่ว่าตอนมันต่อสู้กับกงจู๊นั้น ถูกคนลอบประทุษร้ายจนบาดเจ็บสาหัส คำนึงไปด้วยคุณธรรม เรากงจู๊สมควรจะรักษาอาการบอบช้ำให้ทุเลาแล้ว จึงปล่อยให้มันไปตามอิสระได้ ในเมื่อท่านต้องการตัวมัน ไยมิรอให้มันทุเลาจากบาดเจ็บเสียก่อน หากในขณะนี้ อภัยที่เรากงจู๊ยากจะตัดสินใจ"

เฒ่าพิกลอสรพิษทักษิณ ขมวดคิ้วจนแนบแน่น หัวร่อเสียงเสียดประสาท

อยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวว่า

"หากแม้นกงจู๊เชื่อถือตัวเล่าฮู เล่าฮูพอจะรักษาพยาบาลมันได้"

"แต่มันบาดเจ็บเพราะต่อสู้กับเรากงจู๊"

ตาของอสรพิษทักษิณเป็นประกายเขียวเจิดจ้าแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"กงจู๊มิรู้สึกกีดกันปฏิเสธคนจนรุนแรงเกินไปหรือ?"

กงจู๊อาภรณ์คราม แค่นหัวร่อมิตอบ แต่ย้อนถามไปว่า

"ฟังว่าพวกท่านสี่ท้าวจัตุโลกา มีความทระนงเดียวดายไม่ยอมมีพวกพ้อง เหตุไฉนวันนี้..."

อสรพิษทักษิณหัวร่อเสียงดังกึกก้อง แล้วกล่าวว่า

"แต่ทว่า หากกงจู๊คิดใคร่พบอีกสามเจ้าจริง เล่าฮูกลับยินดีจะแนะนำออกมา"

ขาดคำแหงนหน้าส่งเสียงกู่อันสะท้านใจไปจนกึกก้อง

เสียงกู่ของเฒ่าพิกลอสรพิษทักษิณพอขาดหาย ในอากาศ พลันมีเสียงดังหึงๆ ขึ้นมา เมฆดำกลุ่มใหญ่ได้ลอยช้าๆ จากทิศตะวันออก พริบตาก็มาถึงเบื้องบนศีรษะผู้คนทั้งหลาย เฮอะ! นั่นมิใช่เป็นเมฆดำ ที่แท้เป็นผึ้งตัวโตประมาณนกกระจอกฝูงใหญ่ มีจำนวนมิทราบมากน้อยเท่าใดเพราะนับไม่ถ้วน!

จากนั้น ทางทิศเหนือมีเสียงซู่ซ่าดังแว่วเข้ามา

หัวใจกงจู๊อาภรณ์คราม เต้นระทึกไปทันที นางรู้ดีว่าตังฮง (ผึ้งพิษบูรพา) ปักเหียก (แมงป่องพายัพ) ไซกู้ (แมลงพิษปัจฉิม) อันเป็นสามเฒ่าพิกล จะมาปรากฏตัวในบัดนี้แล้ว จึงคำนึงในใจ

"หากแม้นมาลงมือกันในค่ำคืนนี้จริง น่ากลัวต้องมีอันตรายมากไปกว่าโชคดีแน่นอน"

ยามนั้น คุ้ยงังเพี้ยในอ้อมอกเตี้ยเอียคี้ พลันส่งเสียงถอนหายใจหนักๆ ลืมตาช้าๆ ขึ้นมา

เตี้ยเอียคี้พอเห็นคุ้ยงังเพี้ยได้สติ หัวใจนางลิงโลดยินดีจนสุดที่จะกล่าวได้ ยิ้มทั้งน้ำตาแล้วเอ่ยขึ้นว่า

"ท่าน...ท่านได้สติแล้ว?"

กระแสเสียงสดใสพอกระทบโสต คุ้ยงังเพี้ยต้องงงงันทันที เบือนสายตากลับมายังใบหน้าเตี้ยเอียคี้อย่างแช่มช้า ในดวงตาทั้งสอง มาตรแม้นยังเย็นชากระด้าง แต่ว่า ประกายตากลับมีความแตกซ่านไม่คมวาวดั่งเดิม

เห็นใบหน้าอันสะคราญโฉมห่างจากใบหน้าไม่ถึงหนึ่งเชียะ ดวงตาที่หยาดเยิ้มน่าลุ่มหลง กำลังมีประกายอันกังวลวิตกอยู่อย่างชัดเจน น้ำตาที่สดใสปานน้ำค้างยังค้างอยู่บนขนตางอนยาว ริมฝีปากจิ้มลิ้มระรื่นมีรอยยิ้มอันสดชื่นอยู่อย่างเด่นชัด ลักยิ้มน้อยๆ ฟันซี่เล็กๆ ขาวสะอาด ช่างเป็นภาพอันบาดตาบาดใจน่าไหลหลงเพียงไร

คุ้ยงังเพี้ยจ้องดูเตี้ยเอียคี้อย่างงุนงง ในใจขบคิดไปมาไม่หยุดยั้ง

"เราเมื่อต่อสู้กับกงจู๊อาภรณ์สีคราม ถูกชิกแซอ้วงจื้อลอบประทุษร้ายจนอวัยวะภายในแหลกละเอียดไป ไฉนภายหลังพอถูกกงจู๊อาภรณ์ครามเตะใส่อย่างหนักหน่วงแล้ว กลับมิตายเพราะการซ้ำเติมนี้? และลมปราณที่แตกซ่านยังกลับมาผนึกรวมได้อีกส่วนหนึ่งด้วย?"

คุ้ยงังเพี้ยขบคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจเหตุผลประการนี้ แต่ทว่า จะอย่างไรก็ชิงชังการลอบประทุษร้ายของชิกแซอ้วงจื้อ ชิงชังกงจู๊อาภรณ์ครามที่ซ้ำเติม ในระหว่างอันตราย ใช้เท้าเตะอย่างน่าละอาย จึงสาบานอย่างดุดันอยู่ในใจ

"หากแม้นเราคุ้ยงังเพี้ย รอดออกจากอันตรายที่คับขันนี้ได้ สาบานจะทวงความแค้นนี้คืนมา"

คุ้ยงังเพี้ยก้มหน้าขบคิดไปอย่างเชื่องซึม จนลืมตอบวาจาของเตี้ยเอียคี้และลืมว่าตนยังนอนอยู่ในอ้อมอกของนาง

ในขณะที่คุ้ยงังเพี้ยกำลังขบคิดอยู่นั้น บริเวณรอบข้างก็เกิดเหตุการณ์แปรเปลี่ยน เสียงซู่ซ่าสั้นสงบแล้ว ฝูงงูทางด้านเหนือได้ถูกแมงป่องที่โตประมาณฝ่ามือมาแทนที่ เห็นแมงป่องเหล่านั้นแต่ละตัวชูหางที่โตประมาณนิ้วก้อยขึ้นสูงชัน ดุจกับเป็นหลักไม้น้อยๆ อยู่แผ่นผืนหย่อมใหญ่ ขณะนี้พวกมันมาตรแม้นจะหยุดยั้งในที่ห่างร้อยเชียะโดยไม่เคลื่อนไหว แต่ทุกคนก็ดูออกว่า พวกมันกำลังรอคอยคำสั่งจากเจ้านายมันอยู่

ในหมู่แมงป่องพิษเหล่านี้ มีชายชราหน้าดำยืนตระหง่านอยู่ผู้หนึ่ง สารรูปและอายุใกล้เคียงกับน่ำจั๊ว (อสรพิษทักษิณ) ไม่ผิดเพี้ยน หากมิใช่มันสวมใส่อาภรณ์สีดำแล้ว จะไม่มีทางจดจำออกว่าใครเป็นใครเลย มิต้องบอกก็แน่ใจเฒ่าพิกลนี้คือหนึ่งในสี่ท้าวจัตุโลกาฉายาปักเหียก (แมงป่องพายัพ)

ที่แท้ท้าวจัตุโลกาทั้งสี่เป็นพี่น้องฝาแฝดกัน มีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้มมาเป็นเวลาร่วมเจ็ดแปดสิบปี พลังฝีมือได้รับถ่ายทอดจากผู้ใด? ไม่มีใครจะทราบได้ คนทั้งสี่ได้ปลีกตัวออกจากวงพวกนักเลงไปเมื่อหกสิบปีก่อน ขณะนี้

ย้อนกลับเข้ามาในตงง้วนอีกครา โดยมิทราบว่าเพราะสาเหตุใด?

ส่วนอีกสองคนนั้น ยืนหยัดอยู่ทางสองฟากข้าง ผู้สวมอาภรณ์สีม่วงคือตังฮง (ผึ้งพิษบูรพา) ผู้สวมเสื้อเหลืองนั้นคือไซกู้ (แมลงพิษปัจฉิม) ผู้อยู่ข้างกายของตังฮงเป็นนักพรตชราอายุเจ็ดแปดสิบปี

ได้ยินเฒ่าพิกลน่ำจั๊วกล่าวขึ้นว่า

"กงจู๊ ต้องการให้เล่าฮูแนะนำแก่ท่านเสียก่อนหรือไม่?"

กงจู๊อาภรณ์คราม ตระหนกตกใจจนขวัญหายกำลังขบคิดคำนวณ จะใช้วิธีใดจึงล่าถอยโดยปลอดภัยได้อย่ พอได้ยินจึงแสร้งตอบอย่างเยือกเย็นว่า

"สี่ท้าวจัตุโลกา มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้มมาเป็นเวลาเจ็ดแปดสิบปี เรากงจู๊มาตรแม้นมิเคยเห็นอานุภาพอันยอดเยี่ยมเทียมเทพยดาของท่านทั้งสี่ในตอนนั้น แต่คำเล่าลือที่ว่าก็พอจะรู้อยู่คร่าวๆ มิต้องแนะนำตัวดอก เรากงจู๊พอจะรู้จักได้ เพียงแต่กงจู๊เรารู้สึกพิศวงสงสัยยิ่ง ที่ไฉนผู้แซ่คุ้ยอันเป็นชนชาวนักเลงชั้นปลายแถว ถึงกับถูกท่านทั้งสี่เสนอตัวออกมาลงมือเอง?"

ที่นางกล่าวล้วนแล้วเป็นความสัตย์จริง เพราะด้วยเกียรติภูมิของสี่ท้าวจัตุโลกา เพียงเปล่งเสียงคำเดียวผู้คนในวงพวกนักเลงจะมีผู้ใดกล้าไม่เชื่อฟัง?

ตังฮง (ผึ้งพิษบูรพา) แสยะยิ้มกล่าวว่า

"ในเมื่อกงจู๊ให้เกียรติพวกเราพี่น้องปานนี้ ไยไม่มอบตัวคุ้ยงังเพี้ยออกมา?"

กงจู๊อาภรณ์คราม แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"มันบอบช้ำภายในจนสาหัสยิ่ง หรือสี่ท่านยังจะ..."

"เราพี่น้องทั้งสี่ที่มาพบกงจู๊ในครั้งนี้เพราะเรื่องนี้ เล่าฮูบอกกับกงจู๊โดยตรง พวกเราที่ต้องการตัวคุ้ยงังเพี้ย เพราะต้องการชำระสะสางคดีสำคัญของบู๊ลิ้มในตงง้วน"

กงจู๊อาภรณ์คราม งงงันไปชั่ววูบ คำนึงในใจ...

"ตัวพิกลเฒ่าทั้งสี่ยังจะมาธำรงความยุติธรรมได้? มิทราบว่าพวกมันจะใช้ลวดลายอันเลวร้ายอย่างไรกัน?"

กงจู๊อาภรณ์คราม ขบคิด แล้วกล่าวอย่างมีแววแดกดันว่า

"ที่แท้ท่านมาเพื่อพิทักษ์รักษาคุณธรรม แต่มิทราบเป็นคดีที่ยิ่งใหญ่สำคัญเพียงไร?"

นักพรตชราที่ยืนใกล้เฒ่าพิกลผึ้งบูรพา พลันกัมศรษะคารวะต่อกงจู๊

อาภรณ์คราม แล้วกล่าวว่า

“กงจู๊จะอนุญาตให้อาตมาอธิบายหรือไม่?”

“ท่านเป็นใคร?”

“อาตมาถูกผู้คนเรียกเป็นน่ำเต๋า (นักพรตทักษิณ) เต้าทง”

คุ้ยงังเพี้ยในอ้อมอกเตี้ยเอียคี้พลันสะท้านทั้งร่างรวมกำลังยันกายขึ้นมา แต่ต้องระทวยทรุดลงไปอีกครั้ง

เตี้ยเอียคี้ถามเสียงนุ่มนวลด้วยความกังวลว่า

“ท่านเป็นอย่างไรไปเล่า?”

หัวใจของคุ้ยงังเพี้ยยุ่งเหยิงจนวุ่นวาย จึงคำรามขึ้นว่า

“ปล่อยเรา!”

กระแสเสียงเย็นชากระด้างเป็นอย่างยิ่ง

แววตายินดีปรีดาบนใบหน้าเตี้ยเอียคี้ปลาสนาการไปทันที เหม่อมองดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างงุนงง จะอย่างไร นางก็คิดมิออก ว่าคุ้ยงังเพี้ยจะดุดันต่อนางถึงปานนี้ เนื่องจากที่นางทุ่มเทให้นั้น เป็นความจริงใจอันบริสุทธิ์ปราศจากอกุศลจิตเคลือบแคลง นางจำต้องคลายมือทั้งสองออกอย่างซึมเซา

คุ้ยงังเพี้ยขบกรามรวมกำลังยันกายขึ้นมา ร่างส่ายโงนเงนสองสามคราจนแทบทรุดฮวบลงอีกครั้ง แต่ยังกัดฟันยืนหยัดอยู่ได้ ตาที่แวววาวได้กลายเป็นแดงฉาน จับจ้องมองนิ่งอยู่บนหน้านักพรตเต้าทงจนไม่กะพริบ ด้วยลักษณะที่คล้ายจะฉีกกระชากเต้าทงเข้ากัดกินก็ปาน น่าแตกตื่นตกใจเป็นยิ่งนัก

เตี้ยเอียคี้ก็ลุกขึ้นยืนตามมา มีหลายคราที่นางคิดจะยื่นมือไปประคอง แต่นางมิได้กระทำ เนื่องจากนางกลัวคุ้ยงังเพี้ยมีโทสะ เพียงกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ท่านบาดเจ็บสาหัสปานนี้แล้ว ยังจะลุกมาทำอะไร?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา สืบเท้าไปสองก้าวมาตรแม้นเพียงสองก้าว แต่ก็ได้ทุ่มเทพลังทั้งร่างไปจนหมดสิ้น ในใจต้องลอบคำนึงด้วยความรันทดหดหู่

“คิดไม่ถึงว่า เราคุ้ยงังเพี้ยจะบาดเจ็บสาหัสปานนี้ เผชิญกับคู่อาฆาตที่ฆ่าบิดามารดาแล้ว ยังมิอาจล้างแค้นได้ สวรรค์เอยสวรรค์ ท่านอยุติธรรมต่อตระกูลคุ้ยของเราเกินไปแล้ว”

ในดวงตาอันแวววาว ปรากฏหยาดน้ำสดใสขึ้นเลือนราง

สายตาเท่าที่มี ต่างจับจ้องมองมาบนร่างคุ้ยงังเพี้ยเป็นจุดเดียว นอกจากเตี้ยเอียคี้แล้ว สายตาประดานั้นล้วนเต็มไปด้วยความตื่นเต้นสงสัย มิว่าผู้ใดก็

คาดหมายไม่ถึง ว่าคุ้ยงังเพี้ยได้สติขึ้นมาอย่างไรกัน?

เตี้ยเอียดี้เห็นคุ้ยงังเพี้ย เจ็บช้ำเสียใจถึงปานนั้น นางพลอยรันทดหดหู่ไปด้วย น้ำตาหลั่งรินลงมาเป็นเส้นสาย กล่าวเสียงละห้อยขึ้นว่า

"ท่านคิดทำอะไร ให้...ให้ข้าพเจ้าแทนท่าน..."

คุ้ยงังเพี้ยถูกเพลิงอาฆาตเผาผลาญจนสมองมึนงงเลอะเลือนไปแล้ว พอได้ยินจึงตวาดเสียงก้องว่า

"ฆ่าเต้าทุงเสีย!"

เตี้ยเอียดี้ตัวสั่นสะท้านเฮือกใหญ่ หัวใจแทบจะกระดอนออกจากปาก เนื่องจากนางมิเพียงไม่เคยฆ่าคนเท่านั้น แม้ทำร้ายคนก็ยังมิเคย บัดนี้ คุ้ยงังเพี้ยต้องการให้นางฆ่าคน นางไฉนไม่ตื่นเต้นและไม่หวาดกลัวได้...

แต่ทว่า นางไม่ปรารถนาทำให้คุ้ยงังเพี้ยเสียใจ นางมิทราบว่าเป็นเพราะสาเหตุใด เพียงรู้สึกว่า นางสมควรเชื่อฟังคำสั่งของคุ้ยงังเพี้ยโดยเคร่งครัด คล้ายดั่งเรื่องที่คุ้ยงังเพี้ยต้องให้กระทำ ในห้วงลึกของหัวใจนางรู้สึกเป็นความถูกต้อง นางขบคิดชั่วพริบตา ก็แย้มยิ้มขึ้น แล้วกล่าวดั่งปลอบโยนทารกขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าทุบตีมันให้บาดเจ็บได้หรือไม่?"

กงจ๊ออาภรณ์ครามเห็นเหตการณ์ทั้งมวลได้ชัดเจน นางมิกล่าวอย่างไรและไม่มีท่าทีเยี่ยงไหน ไม่ว่าผู้ใดก็คาดเดามิออกว่า ในใจนางกำลังขบคิดถึงเรื่องอันใด

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างป่าเถื่อนดุร้ายว่า

"ต้องการให้ท่านฆ่ามันเสีย!"

เตี้ยเอียดี้ตระหนกจนต้องร้องอุทานขึ้นเบาๆ ตาอันหยาดเยิ้มแววววาวของนาง จับจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่ง หยาดเหงื่อหยดลงมาเป็นเส้นสายไม่หยุดยั้ง แขนเสื้อสั่นพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย แสดงว่าแขนของนางได้เริ่มสะท้านขึ้นแล้ว ฆ่าคน...สำหรับนางเป็นเรื่องที่น่าหวาดกลัวเหลือประมาณ ฆ่าคน...เป็นเรื่องที่นางมิเคยกระทำมาก่อนเลย!

เนิ่นนาน เนิ่นนานเต็มที่ นางก็ยังไม่อาจตกลงใจ นางช้อนตาขึ้นสบกับตาที่แดงฉานของคุ้ยงังเพี้ย ในดวงตาแม้เปี่ยมความเย็นชากระด้าง แต่ยังไม่อาจปิดบังแววววิงวอนขอร้องไว้ได้หมดสิ้น

เตี้ยเอียดี้พลันขบกรามตัดสินใจ พยายามข่มกลั้นให้เสียงสั่นสะท้านเยือกเย็นขึ้นว่า

"เอาเถิด ข้าพเจ้าจะฆ่ามัน"

หันร่างได้ก็วิ่งปราดไปยังนักพรตชราเต้าทง

กงจู๊อาภรณ์ครามยังคงมิได้กล่าวอย่างไร สีหน้าก็เฉื่อยเฉยไม่มีความรู้สึก จับจ้องมองดูเหตุการณ์ทั้งมวลอย่างเฉยเมย

คุ้ยงังเพี้ยมองดูเงาหลังเตี้ยเอียดี้ ในสติพลันแจ่มใสขึ้นมา ความรู้สึกที่เจ็บปวดละอายจนยากจะอธิบายประดังเข้าจับใจ ร้องสุดเสียงขึ้นทันที

"หยุดไว้"

เตี้ยเอียดีชะงักเท้าอย่างงุนงง เบือนหน้ามาถามว่า

"ยังมีเรื่องอันใด?"

"ท่านมิต้องไปแล้ว"

เตี้ยเอียดี้ใจสะท้านหวั่นไหว กระโดดปราดกลับมาข้างกายคุ้ยงังเพี้ย กระวนกระวายจนร้องทั้งน้ำตาว่า

"ข้าพเจ้าสามารถฆ่ามันได้ ท่านให้ข้าพเจ้าไปได้หรือไม่?"

คล้ายดั่งกับที่คุ้ยงังเพี้ยมิให้นางฆ่าคน ยังน่าหวาดกลัวกว่าเรียกให้นางไปฆ่าคนเสียอีก นี่เป็นพลังอันใดกัน?

คุ้ยงังเพี้ยล้วงกล่องเงินออกจากอกเสื้ออย่างแช่มช้า ยิ้มให้เตี้ยเอียดี้แล้วกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านมิต้องไปแล้ว ท่านไม่เคยฆ่าคนเลยใช่หรือไม่?"

รอยยิ้มเปี่ยมด้วยความจริงใจ คล้ายดั่งพี่ใหญ่กำลังปลอบโยนต่อน้องน้อย แต่ทว่า รอยยิ้มที่ปรากฏบนใบหน้าอันซีดเผือดของคุ้ยงังเพี้ย เป็นรอยยิ้มอันรันทดหดหู่!

เตี้ยเอียดี้ละล่ำละลักขึ้นว่า

"ครั้งก่อนๆ ข้าพเจ้าแม้มิเคยฆ่าคน แต่ข้าพเจ้าสามารถฆ่าได้ ขอเพียงท่านเรียกให้ข้าพเจ้าไปฆ่า"

ในดวงใจอันชาด้านของคุ้ยงังเพี้ยรู้สึกอบอุ่นขึ้นวูบหนึ่ง เนื่องจากความจริงอันบริสุทธิ์สามารถกล่อมเกลาจิตใจให้ตื้นตันได้

คุ้ยงังเพี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอบใจท่าน ข้าพเจ้าสามารถฆ่ามันได้เอง"

"ท่าน ?!"

คุ้ยงังเพี้ยเปิดกล่องเงินออกอย่างแช่มช้า ภายในเป็นเข็มเงินเล็กละเอียด

ดั่งเส้นผมอยู่มากมาย หยิบขึ้นมาสามเล่มโดยมิได้เลือกดู

กงจู๊อาภรณ์ครามที่เย็นชาเสมอมา พลันปรากฏแววแตกตื่นตกใจจนหน้าถอดสี ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านจะทำอะไร?"

คุ้ยงังเพี้ยสะบัดเข็มเล่มเล็กละเอียด แทงเข้าใส่จุดแจเกยฮวกบนบ่าซ้ายและขวากับเง็กจิ้นฮวกที่ท้ายทอย ชำเลืองแลดูกงจู๊อาภรณ์ครามอย่างเย็นชา คุ้ยงังเพี้ยชิงชังนาง!

กงจู๊อาภรณ์คราม เบือนสายตาออกอย่างแช่มช้าเพียงไม่นาน ใบหน้าอันชีดขาวของคุ้ยงังเพี้ย ได้กลับกลายสู่ความแดงระเรื่อดั่งปรกติ ดวงตาก็ปรากฏประกายยะเยียบปานสายฟ้าขึ้นอีกครา

เตี้ยเอียคี้เหม่อมองดูใบหน้าอันหล่อเหลาของคุ้ยงังเพี้ย

อย่างงุนงง ในใจนางรู้สึกพิศวงสงสัย ที่ไฉนคุ้ยงังเพี้ยรู้จักรักษาพยาบาลตนเอง? นางไหนเลยจะทราบ ว่าการใช้เข็มเงินทะลวงจุดของคุ้ยงังเพี้ย เป็นการกระตุ้นกำลังหลงเหลือให้รวมตัวกัน โดยไม่แยแสต่อความเป็นความตายในภายหน้า!

แต่ทว่า นางทราบดีว่าพี่สาวแตกฉานเชี่ยวชาญในวิชาการพยาบาล เพียงยังมิเข้าใจว่าไฉนเจ้าเจ๊จึงตวาดห้าม? ด้วยเจตนาดีหรือร้าย? ดังนั้น สายตาอันคลางแคลงสงสัย หลังจากหยุดนิ่งบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่งแล้ว จึงเคลื่อนมาที่ใบหน้าเจ้าเจ๊

คุ้ยงังเพี้ยสาวเท้าไปหาน่ำเต๋าทีละก้าว ดวงตาปรากฏเพลิงแค้นฮือโหมจนแดงฉาน มุมปากก็ปรากฏรอยยิ้มอันน่าหวั่นหวาดสยดสยอง

ในช่วงเวลานี้ สี่เท้าจัตุโลกาและน่ำเต๋า (นักพรตทักษิณ) เต้าทงมิได้ส่งเสียงว่ากล่าว พวกทั้งห้าถูกพฤติการณ์อันประหลาดพิกลของคุ้ยงังเพี้ยสะกดไว้จนงงงันไปสิ้น พวกทั้งห้าต่างมิกล้าเชื่อถือเลยว่าผู้บาดเจ็บสาหัสจนร่อแร่ปางตาย จะทุเลาเป็นปรกติมาได้ในช่วงเวลาเพียงครู่เดียว! พวกมันไหนเลยทราบว่านี่เป็นหลักการรักษาพยาบาลลับเฉพาะของแป๊ะเล้งซิ่งกุน

ไม่นานเท่าใด คุ้ยงังเพี้ยก็เดินมาจนถึงเบื้องหน้าหมู่แมงป่อง เหล่าแมงป่องพิษเมื่อเห็นมีคนบุกรุกเข้ามา แต่ละตัวขยับหางที่มีเหล็กไนพิษร้ายด้วยท่าทีกระเหี้ยนกระหาย แต่คุ้ยงังเพี้ยมิแยแสในใจ ยังคงเดินมุ่งหน้าต่อไป

เตี้ยเอียคี้ กระโดดมาที่ข้างกายกงจู๊อาภรณ์ครามผู้พี่ เบิ่งตาดำสนิท

ทั้งสองข้างจนกลมกว้าง ถามด้วยความสงสัยใจว่า

“เจ้เจ๊ มันรักษาตัวเองจนทุเลาเป็นปรกติแล้วกระมัง?”

กงจู๊อาภรณ์คราวลอบถอนหายใจ ลูบคลำไหล่น้องสาวพลางกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

“ม่วยม่วย ลืมมันเสียเถิด”

“เจ้เจ๊ ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านบอกมา?”

กงจู๊อาภรณ์คราวส่ายหน้ากล่าวเสียงหดหู่ว่า

“หามิได้”

เตี้ยเอียดี้ยิ่งถามด้วยความสงสัยขึ้นอีกว่า

“แล้วไฉนใบหน้ามันจึง...”

กงจู๊อาภรณ์คราวถอนหายใจอีกครั้ง กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ม่วยม่วย อีกไม่นานท่านก็ทราบเอง”

พลางหันไปสั่งต่อดรุณีน้อยทั้งสิบสองนางว่า

“เตรียมสู้!”

ขณะนั้น คุ้ยงังเพี้ยเดินมาถึงเบื้องหน้าฝูงแมงป่องพิษแล้ว

ฝงพิษร้ายอาละวาด

คุ้ยงังเพี้ยเดินมาจนห่างจากฝูงแมลงพิษสามเชียะ ก็ตวาดเสียงก้องว่า

"นักพรตอุบาทว์ มอบชีวิตมา"

ร่างพุ่งปราดขึ้นท้องฟ้า สองฝ่ามือสะบัดไปอย่างว่องไว พลังอันครืนครั่นดังสนั่น ตบเข้าใส่พื้นแผ่นดินอย่างหักโหม เสียงโครมครามพอดังขึ้นสองครั้ง พื้นได้ถูกพลังกระแทกจนเป็นหล่มลึกกว้างร่วมสิบวา แมงป่องตายไปไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยตัว จนปรากฏเป็นที่ว่างขึ้นสองหย่อม ยามนั้น คุ้ยงังเพี้ยห่างจากเต้าทงไม่ถึงห้าสิบเชียะแล้ว

ปักเหียก (แมงป่องพายัพ) งุนงงไปชั่ววูบ แล้วพลันเดือดดาลเป็นการใหญ่ เพราะเหล่าแมงป่องพิษทั้งหลายเหล่านี้ มันต้องเสียเวลาเป็นนานหลายสิบปี จึงสามารถผสมพันธุ์และฝึกสอนขึ้นมา มันรักดั่งดวงใจ คุ้ยงังเพี้ยเพียงฟาดมาครั้งเดียวก็ฆ่าตายไปถึงร้อยกว่าตัว มันไยไม่เดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง! รีบส่งเสียงกู่อันประหลาดพิกลขึ้นจนสะท้านทั่ว เสียงซู่ซ่าพลันเซ็งแซ่ขึ้นในบัดดล ฝูงแมงป่องพากันฮือเข้ารายล้อมคุ้ยงังเพี้ยดุจดั่งเป็นคลื่นใหญ่ในทะเล

เต้าทงยามนี้ก็เตรียมพร้อมอย่างเคร่งเครียด มันมีศักดิ์เป็นสองนักพรตพายัพปัจฉิม พลังฝีมือย่อมมิใช่ต่ำต้อยด้วยความหมาย ซึ่งความจริงแล้วคุ้ยงังเพี้ยที่บาดเจ็บสาหัส มันสมควรจะไม่แยแสหวั่นหวาดเลย แต่มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใดพอมันสบสายตากับคุ้ยงังเพี้ย หัวใจก็เต้นระทึกหวั่นไหว ในด้านกำลังใจ พ่ายแพ้แก่คุ้ยงังเพี้ยไปเสียก่อนแล้ว

ยามนั้น เท้าของคุ้ยงังเพี้ยได้หยั่งลงถึงพื้น มิรอให้ฝูงแมงป่องพิษคลานเข้ามาใกล้ รีบกระโดดปราดขึ้นไปอีกครั้ง ฝ่ามือกลับกลายเป็นกระบวนท่า

ฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) ในชั่วพริบตา ตบไปสามฝ่ามือใส่เต้าทงดุจสายฟ้า พลังฝ่ามือมาตรแม้นมิเกรี้ยวกราดดุร้ายดุจดั่งครั้งก่อนๆ แต่ยังคงมีอานุภาพอันน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ

เต้าทงก็มิใช่เป็นมือชั้นต่ำต้อย พอเห็นพลันคำรามขึ้นว่า

"มาได้ประเสริฐ"

กระบวนท่าโป๊ยก้วยอิ้วเล้ง (มังกรเลื้อยแปดทิศ) เบี่ยงกายออกไปอย่างแคล่วคล่อง หลบจากการจู่โจมอันดุดันในด้านตรง สองฝ่ามือผสานพลังอันดุดันจู่โจมเข้ามาทางด้านข้าง เป็นปฏิกิริยาที่ว่องไวจนผู้คนต้องเลื่อมใสนับถือ

คุ้ยงังเพี้ยพอจู่โจมพลาดผิด ฝ่ามือซ้ายพลันตบกลับไปทางด้านหลัง พลังกระแทกฝูงแมงป่องจนแตกกระจาย หมายละลิ่วร่างลงหยั่งเท้าเปลี่ยนท่า

พริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยเสียสมาธิไปคำนึงเรื่องอื่น เต้าทงก็ได้ตีโต้เข้ามาด้วยความดุดันอำมหิตปานสายฟ้า ที่แท้ในตัวมันมิทราบได้พกของสิ่งไร เหล่าแมงป่องพิษพอใกล้ก็แตกฮือออกไปอย่างหวาดหวั่น หลบหลีกมิทันต้องถูกมันเหยียบตายก็มิกล้าจะกัดต่อยต่อมัน ดังนั้นในความเคลื่อนไหว เต้าทงจึงเป็นฝ่ายมีเปรียบต่อคุ้ยงังเพี้ยมากมายก่ายกองนัก

คุ้ยงังเพี้ยเคลื่อนไหวไม่สะดวก จึงเป็นการถูกศัตรูบีบมาทั้งสี่ด้าน การจู่โจมจึงได้เริ่มตกเป็นเบี้ยล่างไป

สร้างความตระหนกแก่เตี้ยเอียดี้ จนตากลมโตแทบจะร้องไห้ออกมา นางจะโถมกายไปช่วยเหลือคุ้ยงังเพี้ยหลายครั้งหลายคราแล้ว แต่ถูกเจ้เจ๊ฉุดรั้งทุกครั้งไป หัวใจน้อยๆ ของนางสั่นระรัวปานเภรีในสนามรบแทบกระดอนออกจากปากแล้ว

กงจู๊อาภรณ์ครามพอเห็นคุ้ยงังเพี้ยตกเป็นเบี้ยล่างก็แค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวต่อเฒ่าพิกลปักเหียกว่า

"คดีสำคัญรายนี้ อาศัยพวกสัตว์พิษเหล่านี้เข้าพิพากษาหรือ?"

เฒ่าพิกลปักเหียก แค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบ กล่าวว่า

"ท่านอย่าผยองลำพองไป เล่าฮูเห็นแก่ไมตรีของสำนักน่ำไฮ้ดอกจึงยกย่องท่านว่ากงจู๊ หาใช่เล่าฮูเกรงกลัวท่านไม่ หากท่านมิยินยอมรับนับถือ ก็เข้ามาทดลองดู เล่าฮูมิลงมือก็จะทำให้ท่านต้องพลาดท่าไปได้เช่นกัน"

มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด กงจู๊อาภรณ์ครามจึงได้ละวิสัยอันเยือกเย็นของปรกติไปโดยสิ้นเชิง กลับกลายเป็นวู่วามหุนหัน ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสวน

คำไปว่า

"หรือว่ากงจู๊เรายังกลัวท่านไปด้วย? พวกเราบุก!"

เสียงขาดคำร่างสะอึกเข้าไปในฝูงงูของอสรพิษทักษิณก่อนอย่างว่องไว

เป็นเหตุผลที่น่าคลางแคลงสงสัยไม่น้อย เพราะนางแตกหักกับเฒ่าพิกลปักเหียก แต่ไฉนกลับบุกเจ้าจู่โจมใส่ฝูงงูของเฒ่าพิกลน่ำจั๊ว ซึ่งมิได้ถูกเรื่องตรงข้อคดีเลย

ที่แท้ ดรุณีนางนี้มีความชาญฉลาดปราดเปรียวยิ่ง และนางทราบจากกิตติศัพท์มา จึงรู้ว่าสี่เฒ่าพิกลร่วมมือกันจู่โจมศัตรอยู่เสมอมา พวกนางหากรวมกันเข้าจู่โจมขบวนฝูงแมงป่องเป็นกลุ่มก้อน หากน่ำจั๊วสั่งให้ฝูงงูเข้ากลุ้มรุมจะต้องตกอยู่ในวงล้อมไปหมดสิ้น การที่นางแยกกำลังกันออกดำเนินการเช่นนี้ก็เท่ากับแบ่งกำลังของพวกมันให้กระจาย อย่างน้อยเมื่อถึงยามคับขันจำเป็น ยังพอมีทางถอยหนีกันไป

น่ำจั๊วเมื่อเห็นนางจู่โจมเข้ามา พลันหัวร่อเสียงเคี้ยกเคี้ยกแล้วร้องว่า

"ท่านไม่จู่โจมเข้ามา เล่าฮูก็ต้องลงมือแล้ว เยี่ยงนี้กลับทำให้ทุ่นความยุ่งยากไปไม่น้อย เฮอะ เฮอะ กงจู๊ช่างเป็นคนรู้ใจผู้อื่นนัก"

เสียงขาดคำก็ห่อปากก่เสียงประหลาด เหล่างพิษชหัวร่อนอย่ไปมาพลันขู่ดังฟ่อ ฟ่อ แล้วเลื้อยปราดๆ เข้ามา

กงจู๊อาภรณ์คราและดรุณีที่ร่วมทาง ต่างใช้ฝ่ามือฟาดออกไปปัดป้องอย่างรวดเร็วรุนแรง พลังอันหนักหน่วงเกรี้ยวกราดดุร้ายยิ่ง ไม่นานก็ฟาดเหล่างูตายไปมากมายหลายร้อยตัว ซากงูสุมกันจนเป็นกลุ่มก้อนน่าสะอิดสะเอียน แต่จนใจที่งูพิษมีมากมายก่ายกองนัก ดุจดั่งเป็นระลอกคลื่นก็ปาน ระลอกนี้ถูกฟาดไปมิทันตายหมดสิ้น ระลอกลูกใหม่ก็ฮือเข้ามา ในช่วงเวลานั้นพวกดรุณีทั้งหลายต่างไม่มีปัญญารุกเข้าไปได้แม้ครึ่งก้าว

ส่วนเตี้ยเอียคี้ ที่รุ่มร้อนใจดังไฟสุมอยู่เนิ่นนาน พอเห็นเจ้เจ๊ออกคำสั่งให้จู่โจม เป็นการสบใจนางอย่างพอดี รีบตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วโถมจู่โจมเข้าใส่ฝูงแมงป่องพิษ ดรุณีน้อยอีกหกนางก็รุกไล่ติดตามเข้าพิทักษ์ป้องกันนางอย่างกระชั้นชิด

เจ็ดคนตั้งหน้ากำจัดต่อพวกแมงป่องพิษอย่างเอาเป็นเอาตาย และพวกนางต่างมีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยม ดังนั้น ไม่นานก็ฆ่าแมงป่องพิษจนซากศพทับถมเป็นกองโต เมือกพิษกระจัดกระจายคละคลุ้ง สร้างความขุ่นแค้นให้แก่

เฒ่าพิกลปักเหียก จนตาเหลือกถลนปานกระดิ่ง แต่จนใจที่มันลั่นปากไปก่อนว่าไม่ลงมือ ดังนั้น จึงรีบปรายตามองไปทางตังฮง (ผึ้งพิษบูรพา) อย่างมีความหมาย

บรรดาหนอนแมลงพิษทั้งหลาย เมื่อถูกพวกเตี้ยเอียคี้ฟาดกระหน่ำจนตายไปมากมาย กระตุ้นสันดานอำมหิตของสัตว์ร้ายจนคลุ้มคลั่ง ต่างฮือกันจู่โจมใส่พวกดรุณีทั้งหลาย จนพวกที่จู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยก็หันเป้าหมายมาในทางดรุณี ทำให้คุ้ยงังเพี้ยผ่อนคลายความกดดันไปอักโข รีบหาทางหยั่งเท้าลงไปภายในที่ว่างอย่างว่องไว

ยามนั้น คุ้ยงังเพี้ยประมือกับน่ำเต๋ามากกว่าเจ็ดสิบกระบวนท่าเพลงแล้ว พลังที่ความจริงอาศัยเพียงเข็มสกัดจุดให้ผนึกไว้เท่านั้น เมื่อถูกน่ำเต๋ารุกไล่อย่างหักโหมดุดันไปพักใหญ่ พลังภายในจึงสูญเสียจนแทบหมดสิ้น ก็ร่อยหรอจนแทบขาดหาย ทรวงอกอึดอัดจนลมหายใจก็แทบมิอาจระบาย ใบหน้าอันงามสง่าปรากฏความขาวเผือดดุจดั่งเดิมขึ้นอีกแล้ว

นักพรตทักษิณเต้าทงนั้น ยิ่งรุกยิ่งรุนแรงรวดเร็วขึ้นทุกขณะ มันคิดจะอาศัยความเข้มแข็งในชั่วอึดใจ ขจัดคนที่ทำให้มันกินไม่ได้นอนไม่หลับตายคาที่ไปเสียเลย จึงพอจะพิทักษ์รักษาความปลอดภัยของมันไว้ได้ และยังพอที่จะคยโอ่ประโคมคนต่อหน้าผู้มีฝีมือทั่วแผ่นดินสักครั้ง ดังนั้น เมื่อเห็นสถานการณ์อันร่อแร่ของคุ้ยงังเพี้ย มันก็ลอบปีติอยู่ในใจ ระดมกำลังโหมเข้าบดขยี้อย่างดุดันขึ้นกว่าเดิม

มิคาดว่าเมื่อฝูงแมงป่องเปลี่ยนเป้าหมาย ความกดดันของคุ้ยงังเพี้ยได้ผ่อนคลายไปมากมาย และสติของคุ้ยงังเพี้ยก็แจ่มใสขึ้นอีกกว่าเดิม

คุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงสดใส กระบวนท่าเล้งเกี๊ยซ่งฮุ้น (มังกรดั้นหมู่เมฆ) ฟาดใส่จุดชิกคำอันสำคัญของเต้าทงอย่างว่องไวกว่าสายฟ้า ฝ่ามือขวายังเกร็งพลังเท่าที่หลงเหลือเอาไว้จนเปี่ยมล้น

เต้งทงรีบขยับร่างเปลี่ยนทิศทาง สืบเท้าไปทางด้านซ้ายครึ่งก้าว ด้วยกระบวนท่าอันแคล่วคล่องแผ่วเบาเป็นยิ่งนัก

แต่ทว่า มันย่อมคาดหมายไม่ถึง ฝ่ามือซ้ายของคุ้ยงังเพี้ยได้เกร็งกำลังรอคอยมันอยู่ก่อนแล้ว พอร่างเพิ่งเคลื่อนจากที่เดิม มิทันจะลงมือตีโต้ไปดั่งตั้งใจ คุ้ยงังเพี้ยก็ตวาดเสียงสนั่นปานสายฟ้าขึ้นว่า

"อลัชชี มอบชีวิตมา!"

ว่องไว...ว่องไวจนสุดเปรียบประมาณ เมื่อเสียงดังฝ่ามือก็ฟาดไปใส่

น่ำเต๋ำ ด้วยควำมดุดันอำมหิตปำนพะเนินเหล็ก ฝ่ำมือยังห่ำงจำกทรวงอกน่ำเต๋ำร่วมเชียะ แต่พลังอันเกรี้ยวกรำดดุร้ำย กดดันจนน่ำเต๋ำเจ็บอกไม่น้อย ลมหำยใจก็อึดอัดขัดข้อง

น่ำเต๋ำแตกตื่นตกใจเป็นอย่ำงยิ่ง แต่อย่ำงไรพลังฝีมือของมันก็ไม่ต่ำต้อย ในพริบตำอันคับขัน เต้ำทงพลันแยกสองฝ่ำมือฟำดเข้ำใส่สองไหล่คุ้ยงังเพี้ยด้วยควำมว่องไวดุจสำยฟ้ำเช่นกัน

ฝ่ำมือนี้ของคุ้ยงังเพี้ยหำกไม่รั้ง แม้พอฟำดเต้ำทงตำยคำที่ไปได้ แต่ตนก็ต้องถูกฟำดอย่ำงหนักหน่วงเข้ำด้วยเช่นกัน ด้วยสภำพของปัจจุบัน จะทนทำนได้อีกหรือ? แม้ตัวคุ้ยงังเพี้ยเองก็มิอำจคำดเดำ!

คุ้ยงังเพี้ยบังเกิดควำมคิดวำบขึ้นในหัวสมอง

“อำจบำงที เป็นศัตรูคนสุดท้ำยที่เรำมีปัญญำฆ่ำก็ได้ ฆ่ำเถิด นี่เป็นโอกำสเดียวที่หลงเหลืออยู่”

ควำมคิดนี้พอเกิดขึ้น ฝ่ำมือขวำก็กระแทกออกไปจนสุดเรี่ยวแรง เสียงโครม โครม ดังสนั่นขึ้นมำสองครำ พร้อมกับเสียงครำงดังขึ้นสองครั้ง

เต้ำทงมีโลหิตกระอักออกมำจำกทวำรทั้งเจ็ด...ถูกคุ้ยงังเพี้ยฟำดกระเด็นไกลออกไปสำมสิบกว่ำเชียะร่วงโครมลงกับพื้น ตำยสนิทโดยมิได้ดิ้นรนกระเสือกกระสน หมวกนักพรตกระเด็นไกลออกไปสี่ห้ำเชียะ มิคำดว่ำหมวกนักพรตพอกระเด็นลงกระทบพื้น ฝูงแมงป่องพำกันแตกฮือเป็นโกลำหล แต่ร่ำงของเต้ำทงกลับถูกแมงป่องพิษฮือเข้ำกัดต่อยจนหนำแน่น ด้วยจำนวนมิทรำบมำกน้อยเท่ำใด เห็นแต่ซำกศพนั้นได้กลำยเป็นสีดำสนิทในชั่วพริบตำ

ไหล่ทั้งสองของคุ้ยงังเพี้ยก็ถูกเต้ำทงฟำดจนเซถลำไปถึงเจ็ดแปดก้ำว โลหิตพุ่งออกจำกปำกเป็นลำยำว อวัยวะภำยในซำวูบจนหมดควำมรู้สึกทันที

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดูซำกศพของเต้ำทง พึมพำขึ้นว่ำ

“มันมิได้ตำยในอำวุธของมันเอง”

เสียงขำดคำสติแตกซ่ำนดับวูบ กระอักโลหิตออกมำอีกสองกองใหญ่ทรุดฮวบลงไปในบัดดล แต่ในควำมเคลิบเคลิ้มคล้ำยยังได้ยินเสียงกรีดร้องอันห่วงกังวลขึ้นมำครั้งหนึ่ง

นั่นเป็นเวลำชั่วพริบตำเดียว ที่แท้เตี้ยเอียคี้เมื่อรุกเข้ำฟำดใส่ฝูงแมงป่องพิษ นำงรีบสะอึกเท้ำเข้ำหำคุ้ยงังเพี้ยอย่ำงไม่คิดชีวิต ในขณะที่คุ้ยงังเพี้ยฟำดเต้ำทงตำยคำมือไปนั้น พอดีเป็นเวลำที่นำงถลันเข้ำถึง ดังนั้น พอคุ้ยงังเพี้ย

สิ้นสติล้มลง นางร้องด้วยความตื่นตกใจ แล้วอ้าแขนเข้ารวบร่างคุ้ยงังเพี้ยไว้ในอ้อมอกได้ทันท่วงที มิเช่นนั้น คุ้ยงังเพี้ยก็น่ากลัวต้องเดินตามรอยเท้าเต้าทงกลายเป็นเหยื่อของพวกแมงป่องพิษไป

ในขณะเวลานั้น พลันได้ยินเฒ่าพิกลตังฮง (ผึ้งพิษบูรพา) กู่เสียงประหลาดพิกลจนอึงอล บรรดาผึ้งพิษฝูงดำสนิทบนอากาศ โถมปราดลงใส่ทุกผู้คนอย่างดุร้าย เสียงหึ่งๆ ดังกึกก้องจนสะท้านแก้วหูแทบแตกตาย

กงจู๊อาภรณ์คราม ฟาดพวกงูพิษเป็นเวลานานก็ยังไม่อาจปราบปรามได้หมดสิ้น นางเริ่มเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นมาบ้างแล้ว ยามนี้เห็นเฒ่าพิกลตังฮงยังลงมือใช้ไม้ตายของมันคือผึ้งพิษลงจู่โจมซ้ำเติม ยิ่งแตกตื่นจนหน้าถอดสี รีบร้องออกไปทันทีว่า

“พวกเรารวมตัวไว้เป็นกลุ่มก้อนเดียว แยกกันต่อต้านศัตรูทางล่างและบน”

การเตือนสติของกงจู๊อาภรณ์คราม ทำให้พวกดรุณีที่วุ่นวายจนมือเท้าปั่นป่วน ขวัญหนีดีฝ่อ ได้สติขึ้นมามากมายไม่น้อย แล้วรวมตัวกันเป็นกระจุกเดียว สามคนต่อสู้กับผึ้งพิษเบื้องบนศีรษะ อีกสี่คนฟาดใส่งูพิษที่เลื้อยมาทำร้ายทางพื้นดิน

ดังนั้นเอง คนทั้งสิบสี่ได้แยกออกเป็นสองฝ่าย พวกหนึ่งอยู่ในฝูงแมงป่องพิษ อีกพวกหนึ่งอยู่ในฝูงงูพิษ วุ่นวายจนอลเวงไปทั้งสองฟากฝ่าย

เฒ่าพิกลทั้งสี่ต่างมิได้ลงมือมาซ้ำเติมดั่งคำลั่นปาก เพียงแต่ยืนชมการต่อสู้อย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง

เหล่าผึ้งพิษสีดำสนิทนี้ นับเป็นที่น่ากลัวยิ่งนัก พวกมันบินวนเวียนอยู่ในอากาศ พลังฝ่ามือหากเบาไปไม่อาจกระแทกมันให้ตายได้ แต่ใช้พลังฝ่ามือดุดันรุนแรงบ่อยครั้งนัก ก็เสียกำลังภายในจนร่อยหรอมากมาย และพวกมันก็คล้ายดั่งได้รับการฝึกสอนอย่างดีมาก บัดเดี๋ยวรวมกลุ่ม บัดเดี๋ยวกระจาย ฝ่ามือหนึ่งยากจะฟาดให้ร่วงลงได้สักสิบตัว

กาลเวลาผ่านไปทีละน้อย เป็นเวลาใกล้ยามสี่แล้ว แต่เหล่าหนอนแมลงพิษทั้งหลาย ยังคงระดมการจู่โจมทำร้ายอย่างดุดันไม่ยอมหยุดยั้ง ดรุณีทั้งสิบสองนางต่างเหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจถี่เร็ว พลังฝ่ามือมิได้รุนแรงดุจดั่งเดิมอีกแล้ว แม้กระทั่งดรุณีอาภรณ์ครามและเตี้ยเอียดี้ ก็เหงื่อแตกโซมจนชุ่มโชกไปทั้งสองนาง

เฒ่าพิกลทั้งสี่ยามนี้พาลทรุดกายนั่งลงไป ด้วยท่าทีที่ปลอดโปร่งสบายใจยิ่ง

กงจู๊อาภรณ์ครามพอเหลือบเห็นเช่นนั้น ยิ่งหวาดหวั่นกระวนกระวายคำนึงขึ้นว่า

"ดูท่าเฒ่าพิกลทั้งสี่ คิดจะให้พวกเราเหนื่อยตายกันไปเองในที่นี้แน่"

แต่ช่วงเวลาอันคับขัน แม้เค้นสมองขบคิดอย่างไร ก็หาวิธีการอันมั่นคงปลอดภัยมาคลี่คลายสถานการณ์มิได้

ฉับพลันนั้น...

มีเสียงกรีดร้องอันเจ็บปวดรวดร้าวดังขึ้น ดรุณีนางหนึ่งถูกผึ้งพิษต่อยเข้าไปหนึ่งแผล ล้มฟุบลงก็ถูกงูพิษฉกเข้าอีกเขี้ยวใหญ่ สิ้นใจตายไปทันที!

ตังฮง (ผึ้งพิษบูรพา) พอเห็นสภาพนั้น หัวร่อแล้วร้องสำทับมาว่า

"กงจู๊ ข้าวของของพวกเหล่านี้ ล้วนมีพิษอันสุดยอดทั้งสิ้น เพียงถูกมันกัดต่อยเข้าสักเขี้ยว น่ากลัวยากจะมีโอกาสรอดชีวิตได้ พวกท่านควรระวังตัวเอาไว้ให้มากด้วย"

กล่าวแล้วแผดเสียงหัวร่ออย่างลำพองผยองใจจนสนั่นหวั่นไหว

เฒ่าพิกลไซกู้ (แมลงพิษปัจฉิม) เค้นเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"ของเรายังมิได้ปล่อยไปเลย ดูท่าค่ำนี้ไม่ต้องใช้พวกมันไปแล้ว (แมลงพิษของเฒ่าผู้นี้ เป็นแมลงเล็กละเอียดที่ใช้ผสมไปในตัวยา ทำลายประสาทคนให้คลุ้มคลั่งวิปลาสจนตายไป โดยไม่มีทางป้องกันได้รัดกุม)

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงกรีดร้องอันโหยหวนขึ้นอีกสองครา ปรากฏดรุณีน้อยอีกสองนางล้มลงไป กงจู๊อาภรณ์ครามในยามนี้ แม้คิดจะบุกทะลวงเปิดทางก็ไม่อาจทำได้ จึงรุ่มร้อนใจดุจดั่งถูกไฟสุมใส่

เตี้ยเอียคี้มือหนึ่งรัดคุ้ยงังเพี้ยไว้แนบอก มือหนึ่งฟาดเหล่าแมงป่องที่ตายไม่หมดสิ้น นางมองดูคุ้ยงังเพี้ยแล้วเหลียวมองดูเหล่าดรุณีที่ตายไป ยังถูกกัดกินจนเหลือเพียงโครงกระดูก ก็ต้องคำนึงอยู่ในใจ

"ค่ำนี้ดูท่าไม่มีทางรอดชีวิตได้แล้ว โอ...แต่มีวาสนาตายร่วมกันกับมัน ก็เป็นที่ยินยอมพร้อมใจ

บนริมฝีปากจิ้มลิ้มระรื่น ปรากฏรอยยิ้มขึ้นน้อยๆ มิว่าผู้ใดก็เดาไม่ออกว่านางกำลังคิดถึงเรื่องอันใด

ฉับพลันนั้น...เบื้องบนอากาศมีเสียงนกกระเรียนร้องก้องกันซ้ำๆ ซ้อนๆ

ฟังจากเสียงอันเซ็งแซ่ก็รู้แน่ว่ามามากมายไม่น้อย

ธรรมชาติสร้างสำสัตว์ และวัตถุธาตุให้ข่มกันเองอยู่เป็นสิ่งๆ ดั่งพวกแมงป่องพิษและงูพิษบนพื้น กับพวกผึ้งพิษบนอากาศ พอได้ยินเสียงอันเสียดประสาทต่างวุ่นวายกันเป็นโกลาหล งูและแมงป่องหาซอกหินมุดหนีอย่างไม่คิดชีวิต ส่วนพวกผึ้งพิษแตกฮือกันไปจนสับสนทั่วทั้งท้องฟ้า

เฒ่าพิกลทั้งสี่พากันถลันขึ้นยืนด้วยความตื่นตระหนก ส่งเสียงพิกลออกไปไม่ขาดปาก เพื่อเรียกระดมเหล่าหนอนแมลงพิษที่หลบหนีเอาชีวิตรอด ท่าทีอันปลอดโปร่งโอหังของเมื่อคร่ ปลาสนาการจนหมดสิ้นแล้ว!

พวกกงจู๊อาภรณ์คราม พอกำลังกดดันได้ผ่อนคลาย ดรุณีน้อยที่รอดชีวิตทั้งเก้า ต่างระบายลมจากปากคนละเฮือกใหญ่ ต่างตื้นตันใจต่อพวกนกกระเรียนเป็นอย่างยิ่ง มีแต่กงจู๊อาภรณ์คราม เท่านั้น ที่ปราศจากท่าทีปีติยินดีกลับเป็นตรงกันข้าม นางยิ่งวิตกกังวลเพิ่มพูนขึ้นกว่าเดิม คำนึงอย่างรุ่มร้อนว่า

“คิดมิถึงว่านางปิศาจเฒ่านี้ยังไม่ตาย”

ชั่วพริบตา ฝูงนกกระเรียนได้บินมาจนถึงเบื้องบนศีรษะ เห็นแต่ละตัวใหญ่โตมโหฬาร พากันโฉบลงจากท้องฟ้า มีบ้างกระพือปีกไล่จิกกินพวกผึ้งพิษกลางอากาศ มีบ้างกระโดดลงไล่จิกพวกงู และแมงป่องบนพื้นอย่างสนกสนาน

จงอยปากแหลมคมของพวกมันจิกไปบนตัวงูพิษเพียงไม่กี่ครั้ง ก็คล้ายมีดคมที่หั่นผัก ตัดงูพิษกลายเป็นหลายท่อน จากนั้น ยืดคอยาวเหยียดของมันกลืนเข้าไปดุจดั่งกลืนไส้เดือน บรรดางูพิษจำนวนมากหลาย เฉกเช่นกับมุสิกน้อยพบแมวใหญ่ ไม่มีท่าทีจะกระเสือกกระสนต่อสู้เลย มีแต่นอนขดรอให้พวกนกกระเรียนจิกกินอย่างว่าง่าย ไม่มีแม้กระทั่งการเลื้อยหนี

ส่วนพวกแมงป่องนั้นยิ่งมิต้องเอ่ยกัน แต่ละตัว ตัวละคำ ง่ายดายดุจดั่งไก่จิกกินข้าวเปลือกก็ปาน

เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกกงจู๊อาภรณ์คราม ก็ปลอดโปร่งโล่งอกไปทุกคน แต่สร้างความวิตกกังวลกับพวกเฒ่าพิกลทั้งสี่จนตาเหลือกค้างตัวสั่นระริก แต่มิกล้าจะโถมเข้าไปฆ่าพวกนกกระเรียนขาวกันสักคน

เฒ่าพิกลปักเหียกเห็นแมงป่องพิษที่เพาะพันธุ์ขึ้นอย่างลำบากยากเย็นจนแสนเข็ญ ถูกกระเรียนขาวกลืนกินอย่างง่ายดายดั่งนี้ มันเจ็บปวดใจจนคล้ายถูกมีดมากรีดเฉือน เหงื่อเย็นเยะเยียบไหลโซมจนชุ่มโชก รีบหันไปกล่าวกับเฒ่าพิกลน่ำจั๊วว่า

"เล่าจั๊ว (งูเฒ่า) งูของท่านหามาได้ง่ายดาย รีบเรียกมันออกมาให้พวกกระเรียนจงฮวยกินเสียเถิด"

เฒ่าพิกลตังฮง ก็กระวนกระวายจนเนื้อเต้นตัวสั่นอยู่ในที่นั้น พอได้ยินรีบสนับสนุนขึ้นทันทีว่า

"เล่าเหียก (แมงป่องเฒ่า) กล่าวถูกต้องที่สุด เล่าจั๊ว พวกงูน้อยของท่าน ตามป่าตามเขามีอยู่มากมายกลาดเกลื่อน ให้พวกมันกินไปเสียบ้างก็มิเห็นเป็นไร รีบด่วนด้วยเถิด ผึ้งของเราถูกพวกมันกินไปไม่น้อยแล้ว"

ปักเหียกกับตังฮงแม้กล่าวกันถูกต้อง แต่พอกระทบหน่ำจั๊ว ก็รัสึกเป็นรสชาติที่สุดแสนทนทาน เพราะงูร้ายประดานี้ของมัน มาตรแม้นจะมีอยู่ทุกแห่งหนก็จริง แต่ย่อมจะต้องนำมาฝึกสอนกัน เป็นเวลาเนิ่นนานเต็มที ดังนั้นลอบขุ่นเคืองอยู่ในใจ

"เฮอะ! พวกเจ้าดีดลูกคิดกันได้เยี่ยมยอดมาก ข้าวของให้เราเป็นคนกำนัล แต่ไมตรีต่างแบมือรับกันได้ทุกคน ตอนไปนอนกับจงฮวยนั้น พวกเจ้าไฉนไม่ยอมให้เราไปเพียงลำพังเล่า?"

ที่แท้ นางปิศาจเฒ่านี้เป็นสตรีมักมากในกามคุณแผ่ความการุณย์ไปทั่วทุกแห่งหน มิน่าเล่า พวกเฒ่าอบาทว์ทั้งสี่จึงต่างมิกล้าไปแตะต้องกับพวกนกกระเรียนแม้สักขุมขนหนึ่ง ที่แท้กลัวนางพอเกิดมีโทสะ จะสูญเสียโอกาสใกล้ชิดสนิทสนมกับนางไปนั่นเอง

เฒ่าพิกลน่ำจั๊วขบคิดเช่นนั้น ก็กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"น่าหัวร่อ งูน้อยของเราแม้มีตามป่าตามเขาอยู่ก็จริง หรือว่าพวกผึ้งพวกแมงป่องของท่าน ตามป่าตามเขาจะไม่มีด้วย? จะกำนัลเพื่อรับน้ำใจ เราทั้งหลายก็ควรร่วมกัน จะให้ข้าพเจ้ากำนัลเพียงลำพัง ข้าพเจ้ามิยอมดอก"

เฒ่าพิกลตังฮงเห็นผึ้งพิษถูกจิกกินไปอีกไม่น้อย ก็เดือดดาลจนหน้าเขียวตาเหลือกค้าง โทสะคุกรุ่นขึ้นจนมิอาจข่มได้ คำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวว่า

"ผึ้งน้อยของเราต้องเพาะพันธุ์กันขึ้นมาจึงจะเป็นตัว ไหนเลยไปหาสำเร็จรูปได้ ท่านช่าง..."

"เจ้าช่างอย่างไร? เราสนใจไยว่าท่านจะผสมหรือไม่ หากมิยอมก็ต่างไม่ยอมกัน"

เฒ่าพิกลปักเหียกพลอยกระชากเสียงขึ้นบ้างว่า

"ท่านทำเยี่ยงนี้ ยังจะนับเป็นพี่น้องร่วมสายโลหิตกันหรือ?"

ขาดคำก็โถมเข้าไปหาน่ำจั๊วพร้อมกับตังฮง ดูท่าทีจะลงมือกันเป็นแน่แท้

เฒ่าพิกลไซกู้เมื่อเห็นสถานการณ์ผิดพลาดท่า รีบกระโดดเข้าไปห้ามปรามอย่างละล่ำละลักว่า

"เราพี่น้องสายโลหิตเดียวกัน มีวาจาใดอาจปรึกษากันได้ ไฉนต้องเป็นเช่นนี้..."

เฒ่าพิกลทั้งสี่ต่างไม่ยอมต่อกัน สองคนยืนกรานจะเอาให้ได้ อีกคนยืนกรานเด็ดเดี่ยวมิยอมให้ เมื่อมีผู้เข้าไปห้ามปรามไกล่เกลี่ยเข้าอีกคน ก็เกิดการทุ่มเถียงจนอลเวงไปทั่วทั้งบริเวณ

กงจู๊อาภรณ์คราม มีไหวพริบอันเฉียบแหลมยิ่งนัก พอเห็นต้องลอบปีติอยู่ในใจ

"พวกเจ้าเหล่าสุนัขครอกเดียวกัน กัดกันเข้าไปเถิด พวกเรามิหนีในตอนนี้ หากรอนางปีศาจเฒ่ามาก็ไม่มีทางหนีได้อีกแล้ว"

พลันรีบใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณ บอกกับเตี้ยเอียคี้ผู้น้องและดรุณที่รอดตายอีกเก้าคน ลอบถอยร่นไปทางริมน้ำ กระโดดลงไปในเรือน้อยจ้ำพายสู่เรือใหญ่กลางลำน้ำอย่างเงียบเชียบ

เฒ่าอบาทว์ทั้งสี่ ยังคงท่มเถียงกันเป็นโกลาหล มันทั้งสามต่างเจ็บปวดใจในหนอนแมลงพิษที่พากเพียรเพาะขึ้นมาอย่างลำบากยากเย็น จนลืมพวกกงจู๊อาภรณ์คราม ไปหมดสิ้นแล้ว ต่างยกเหตุผลขึ้นหักล้างกันจนเสียงอึกทึกกึกก้อง เฒ่าอุบาทว์ไซกู้ห้ามปรามคนนั้นแล้วมาไกล่เกลี่ยคนนี้ วุ่นวายจนเหงื่อแตกโซมเต็มหน้า แต่พวกทั้งสามก็ยังไม่มีผู้ใดยอมรับฟัง เฒ่าอุบาทว์ไซกู้ไหนเลยยังจะมีเวลาไปคำนึงถึงเรื่องอื่นๆ อีก

พวกกงจู๊อาภรณ์คราม เมื่อขึ้นสู่เรือใหญ่ บรรดาชายฉกรรจ์ที่เป็นองครักษ์ที่ติดตามมา ซึ่งต่างวุ่นวายจนพล่านไปทั่วทั้งเรือใหญ่ แต่ทว่า กงจู๊อาภรณ์คราม มีคำสั่งที่เด็ดเดี่ยวเข้มงวดมาแต่ไหนแต่ไร ไม่มีคำสั่งจากปากกงจู๊ พวกมันแม้จะคลั่งใจตายก็ไม่มีผู้ใดกล้าลงจากเรือใหญ่ขึ้นไปช่วยเหลือบนฝั่ง ยามนี้ พอเห็นกงจู๊ปลอดภัยกลับมา พวกชายฉกรรจ์บนเรือจึงได้โล่งอกตามๆ กัน

กงจู๊อาภรณ์คราม สั่งต่อต้วนกงเม้ง ที่เป็นนายเรือว่า

"รีบถอนสมอออกเรือทันที ในครึ่งเดือนนี้ต้องกลับไปให้ถึงเง่งเพ็กเต้า"

ต้วนกงเม้งฉายามังกรเจ็ดแขน (ซิกปี้เกาเล้ง) น้อมกายรับคำ หันกายไปปฏิบัติตามคำสั่งอย่างว่องไว แต่ในใจก็พิศวงสงสัยจนคำนึงว่า

“ต้องเป็นคืนเพ็ญเดือนแปดจึงถึงวันบวงสรวงผาเทพธิดา บัดนี้เพิ่งแรมหนึ่งค่ำเดือนเจ็ด ไฉนจึงเร่งร้อนปานนี้? ไยมิใช่ทำให้พวกลูกเรือต้องเหนื่อยตายกันไปเล่า?”

แต่ก็เพียงคิดไว้ในใจเท่านั้น โดยมิกล้าเอ่ยปากถามไถ่ เนื่องจากเรื่องที่กงจู๊สั่งมา ต้องไม่มีผิดพลาดเป็นอันขาด มีแต่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งโดยเคร่งครัดกันเท่านั้น

บรรดาลูกเรือที่มา ล้วนแล้วเป็นผู้เชี่ยวชาญในทะเล ซึ่งคัดเลือกมาอย่างพิถีพิถันแล้ว พอคำสั่งตกไปพายทั้งมากหลายก็เคลื่อนไหวขึ้นพร้อมเพรียงกันและเป็นการล่องตามน้ำ ความเร็วของเรือจึงได้พุ่งปราดดุจเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ทั้งเร็วทั้งเรียบคลื่นที่หัวเรือแตกกระจายเป็นฟูฝอยสูงหลายสิบเชียะ ไม่นานก็ได้พุ่งไปไกลสี่ห้าลี้

ยามนั้น สี่เฒ่าอุบาทว์บนฝั่งยังคงทุ่มเถียงกันไม่ยอมหยุดยั้งเลิกรา เหล่ากระเรียนก็พากันกินจนอิ่มหนำแล้ว

ทันใด เสียงอันสดใสยียวนชวนกระสันกล่าวขึ้นอย่างเสแสร้งแกล้งดัดว่า

“โอ้โฮ กระเรียนน้อยของเรากินพวกหนอนแมลงของพวกท่านไปไม่กี่ตัว พวกท่านก็เจ็บปวดจนเป็นเช่นนี้ทีเดียวหรือ ที่แท้ในยามปรกติที่พวกท่านมาป้อยอคำหวานให้แก่เรา ล้วนเป็นการปลิ้นปล้อนหลอกลวงทั้งสิ้น ในเมื่อเช่นนี้พวกท่านก็อย่าได้มาหาเราอีกต่อไปเถิด”

วาจาหลายประโยคนี้ นับว่ามีพลังอันมโหฬารเป็นยิ่งนัก เฒ่าอุบาทว์ทั้งสี่รีบหยุดทุ่มเถียงกันทันที ต่างยืนงงงันกับที่ด้วยท่าทีอันหวาดหวั่นลนลาน

เห็นทางด้านหลังของคนทั้งสี่ประมาณสิบกว่าวามีสตรีอายุสามสิบเศษท่าทียียวนกวนสวาทยืนอยู่ ตาอันหยาดเยิ้มทั้งสองของนาง มีประกายยวนยั่วอยู่อย่างรุ่นแรง ยามกลอกกลิ้งชม้าย ยิ่งเป็นอานุภาพอันไม่มีผู้ใดสามารถขัดขืนต้านทานได้ กอปรกับตะโพกกลมกลึงเอวน้อยนิด อกอวบอูมใหญ่ มิน่าเล่า เฒ่าอุบาทว์ทั้งสี่จึงต้องหมอบอยู่ใต้ชายกระโปรงของนางอย่างมิกล้าทรยศหักหลังเลย

สตรีงามนางนี้ ความจริงมีอายุมิได้เยาว์วัยกว่าเฒ่าอุบาทว์ทั้งสี่เลย และยังมีชื่อเสียงเกียรติภูมิก่อนคนทั้งสี่นี้ด้วย เพียงแต่นางชำนาญในการดูดพลังบำรุงร่าง ดังนั้น จึงยังรักษาความเปล่งปลั่งของวัยสาวไว้ได้ แต่เหล่าผู้กล้าหาญในวงพวกนักเลง ที่ยับเยินไปกับมือนางนั้น มีมากมายจนสุดคณนานับได้

เฒ่าอุบาทว์ทั้งสี่ ความจริงมิใช่เป็นคนมักมากในกามคุณ มิเช่นนั้น

พวกมันจะไม่มีทางสร้างเกียรติภูมิ และฝีมือได้ตื่นเต้นสะท้านแผ่นดินถึงปานนี้ แต่ทว่าวิชาดูดพลังหล่อเลี้ยงร่าง ยังมีคุณประโยชน์อันพิสดารอยู่ หากเกี่ยวพันกับนางเข้าแล้ว จะไม่มีทางถอนตัวเลิกรา ดังนั้น เฒ่าอุบาทว์ทั้งสี่จึงต้องตกเป็นบริวารเสน่ห์ของนางอย่างไม่อาจโงหัวขึ้นได้

สตรีงามนางนี้ เมื่อครั้งก่อนที่อาละวาดอยู่ในวงพวกนักเลง นางนิยมสวมอาภรณ์สีแดง กอปรกับร่านราคะจนไม่มีผู้ใดเทียบ ดังนั้น ชนชาวนักเลงจึงตั้งฉายาให้นางเป็นอั๊งเอียวฮู้ (นางปีศาจชะมดแดง) นามของคือเจี๊ยะจงฮวย แต่ทว่า ที่นางออกมาปรากฏตัวในวงพวกนักเลงอีกคำรบหนึ่งนี้ เพราะมีปณิธานของนางอยู่ ดังนั้น เมื่อทอดสะพานไล่ต้อนเฒ่าอุบาทว์ทั้งสี่มาแล้ว นางกลับมิใช้วิชาดูดพลังหล่อเลี้ยงร่าง มิเช่นนั้น ท้าวจัตุโลกาอันมีนามยิ่งใหญ่สะท้านแผ่นทั้งสี่ น่ากลัวต้องผอมเหลือหนังหุ้มกระดูกไปเสียตั้งเนิ่นนานแล้ว

เฒ่าอุบาทว์ไซกู้เป็นผู้มีวาจาคมคายกว่าทุกคน สติปัญญาก็เฉียบแหลมกลอกกลิ้งกว่าอีกสามคนมากนัก ดังนั้น จึงเป็นคนที่นางอั๊งเอียวฮู้ชมชอบที่สุด เห็นมันกลอกตาไปมาแล้วแย้มยิ้ม กล่าวว่า

“จงฮวย ท่านอย่าได้เข้าใจผิดไปเป็นอันขาดที่พวกมันทุ่มเถียงกันนั้นคือเรื่องกระเรียนน้อยกินอะไร จึงจะดีที่สุดต่างหาก”

เห็นที่ดีแน่ วาจาประโยคนี้ ได้พลิกเรื่องที่ทุ่มเถียงจนหน้าเขียวให้กลับเป็นตรงกันข้าม แต่เฒ่าอุบาทว์อีกสามคน ยังพากันเลื่อมใสนับถือในปฏิภาณของมันที่แก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้ยอดเยี่ยมยิ่ง

ปีศาจชะมดแดงเจี๊ยะจงฮวยเป็นบุคคลชั้นใดแล้วไหนเลยจะถูกวาจาสั้นๆ ของมันตบตาผ่านไป แต่ทว่า นางไม่พึงปรารถนาจะแฉเรื่องนี้ให้เป็นที่เสียหน้า ให้ทั้งสี่ต้องอับอายใจไปโดยใช่เหตุ จนอาจแตกหักกัน เนื่องจากนางรู้อยู่แก่ใจแล้วว่า หากสู้กันตัวต่อตัว นางอาจบางทีจะมีเปรียบบ้างเล็กน้อย แต่หากแม้นทั้งสี่ร่วมมือกันกลุ้มรุม นางก็ไม่มีทางชนะเฒ่าทั้งสี่ได้ ดังนั้น นางจึงแสร้งทำเป็นเพิ่งเข้าใจในสาเหตุ หัวร่อพลางกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง พวกท่านมิต้องทุ่มเถียงกันแล้ว กระเรียนน้อยของเราเหล่านี้ เพียงของมีพิษพวกมันก็กินได้ทั้งสิ้น”

หยุดเล็กน้อยแล้วจึงถามว่า

“เอ๊ะ! เรื่องที่เราให้พวกท่านไปกระทำนั้นสำเร็จแล้วหรือ?”

คนทั้งสี่พอได้ยิน ต่างรีบกวาดตามองไปรอบข้าง ครั้งนี้ต้องงงงันจนซึม

กับที่ ที่แท้พวกมันยังมิทราบว่า ตัวการสำคัญได้พากันไปจนหมดสิ้นร่องรอยแล้ว·

อั๊งเอียวฮู้พอเห็น ไหนเลยจะไม่เข้าใจสาเหตุ สีหน้าพลันเย็นชาลงทันที แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก พวกท่านไม่กระทำเรื่องสำคัญแต่มาทุ่มเถียงวิวาทกันในที่นี้ จนทิ้งคนให้หลบหนีไปได้ ในคราวนี้แก้ตัวกับเหล่าผู้กล้าในตงง้วนด้วยวาจาใด? อย่าว่าแต่ เราฟังว่าในตัวเอียเท้าผู้นั้น ยังมีจีจือเก้าใบอยู่ต้นหนึ่ง พืชนี้มีคุณประโยชน์ต่อพวกเราใหญ่หลวงยิ่ง พวกท่านลองบอกมาฟังดู ว่าที่ทำนี้ผิดหรือไม่?"

เฒ่าอุบาทว์ทั้งสี่เหลียวหน้ามองกันไปมา มิอาจเอ่ยวาจาแก้ตัวได้ จนอีกเนิ่นนาน ตังฮงจึงพลันนึกถึงวิธีหนึ่งขึ้นมา รีบกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย จะต้องถูกเอียเท้าสองนางพาตัวไปเป็นแน่ พวกนางกลับน่ำไฮ้กัน ข้าพเจ้าสามารถใช้ผึ้งพิษไล่ไปตาลำน้ำ ต่อยพวกลูกเรือของพวกนางให้ตายก่อน แล้วยังกลัวว่านางจะบินขึ้นฟ้าไปได้อีกหรือ?"

นางปิศาจชะมดแดงกล่าวขึ้นทันทีว่า

"นี่กลับพอเป็นความคิดอันดีได้ กระเรียนน้อยของเราเหล่านั้นก็ไปด้วยกัน"

เฒ่าอุบาทว์ตังฮงขมวดคิ้วย่น มีสีหน้าลำบากใจขึ้นทันที

อั๊งเอียวฮู้รู้ได้ด้วยไวปัญญา รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านมิต้องกลัว กระเรียนน้อยของเราเหล่านั้นหะแรกมันอดอยากจนหิวโหยตอก ขณะนี้มันกินอิ่มแล้ว ก็มิเป็นเช่นนั้น เราเพียงออกคำสั่ง พวกมันรับรองมิกล้าทำร้ายผึ้งน้อยของท่านก็แล้วกัน"

น่ำจั๊วถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างโล่งอก เสนอตัวขึ้นบ้างว่า

"อย่างนั้น พวกงูน้อยของข้าพเจ้าก็ไปได้"

เฒ่าอุบาทว์ทั้งสี่ ปรึกษาตกลงแล้วรีบออกคำสั่งไปทันที ทั้งกระเรียนทั้งผึ้งพิษพากันบินตามลำน้ำไปอย่างรวดเร็ว ฝูงงูพิษก็เลื้อยลงไปในท้องน้ำ แหวกว่ายอย่างไม่ยอมล้าหลัง ส่วนเฒ่าอุบาทว์ไซกู้นั้นจะปล่อยแมลงพิษนั้นจำเป็นต้องมีเป้าหมายมาสัมผัส ยามนี้จึงไม่อาจใช้เป็นประโยชน์ ต้องลนลานไปตามทางใหญ่ เพื่อเช่าเรือที่เมืองไต้ทงทางเบื้องหน้า ตระเตรียมจะล่องน้ำออกติดตาม

ยามนี้ กงจู๊อาภรณ์ครามได้ไปจนไกลสิบกว่าลี้แล้ว ตามเสาตามคานของเรือ ยังมีไม้พาดกันไปมาอยู่มากมายดั่งตาข่าย และแต่ละช่วงที่ห่างหนึ่งเชียะ

ก็มีถังเหล็กบรรจุน้ำมันปลาวาฬและสำลีไว้ล้นปรี่ ข้างตัวลูกเรือที่แจวแต่ละคน มีชายฉกรรจ์มือหนึ่งถือคบไฟน้ำมันปลาวาฬ มือหนึ่งถือดาบยืนป้องกันให้ เพียงแต่คบไฟในมือยังมิได้จุดขึ้นเท่านั้น

ลูกเรือแต่ละคนต่างปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเข้มแข็ง แต่ทุกคนก็งุนงงสงสัยกันไม่น้อย พวกมันต่างเชื่อมั่นในตัวกงจู๊ว่าคำนวณเรื่องราวได้ดั่งตาเห็น แม้มิเข้าใจจุดมุ่งหมายของการนี้ แต่ยังปฏิบัติตามคำสั่ง ตระเตรียมของทุกอย่างที่นางต้องการให้โดยพร้อมพรักสมบูรณ์

ขณะเวลานั้น พลันได้ยินลูกเรือผู้หนึ่งแผดร้องเสียงโหยหวนแล้วล้มลงจากแคร่ จากนั้น มีคนหนึ่งร้องโพล่งขึ้นด้วยความแตกตื่น

"อา...ผึ้งตัวใหญ่กระไรปานนั้น!"

กงจู๊อาภรณ์ครามที่ยืนบงการทางหัวเรือ รีบออกคำสั่งไปว่า

"จุดคบไฟและสำลีในถังเป็นการด่วน ผู้ถือคบจะต้องระวังให้เคร่งครัดบนพายหรือบนเรือพอมีงูพิษปรากฏขึ้นมา รีบใช้มีดในมือฟันทิ้ง ผู้ขัดคำสั่งต้องถูกประหารชีวิต!"

พวกลูกเรือรับคำเสียงสนั่นปานฟ้าร้องขึ้นโดยฉับพลัน คบไฟในมือถูกจุดแล้วจ่อไปที่ถังน้ำมันปลาวาฬอันมีสำลีแช่อยู่ ชั่วพริบตา บรรดาถังเหล็กบนแคร่ต่างมีเปลวไฟลุกโชติช่วง น้ำมันปลาวาฬความจริงก็มีการเผาไหม้รุนแรงอยู่แล้ว เมื่อถูกจุดตั้งมากมายเป็นสิบๆ ถัง ความร้อนของมันก็เป็นที่คำนวณได้ แต่ความร้อนอันสุดจะทนทานนี้พวกลูกเรือไม่มีผู้ใดจะตัดพ้อต่อว่าเลย

เวลานั้นเอง เบื้องบนอากาศ มีเสียงกระเรียนกรีดร้องเสียดประสาทและเสียงหึ่งๆ ของฝูงผึ้งพิษดังจนสะเทือนแก้วหู แสดงว่าพวกหนอนแมลงพิษได้ไล่มาทันแล้ว และไม่มีปัญญาโถมลงจู่โจม คนทั้งปวงยามนี้จึงเพิ่งเข้าใจ ว่าของที่กงจู๊สั่งให้ตระเตรียมไว้เพื่อต้องการต่อต้านพวกเหล่านี้เอง

บรรดาผึ้งพิษทั้งหลายนั้น มีบ้างคิดจะโถมเข้ามาทางข้างกราบเรือ แต่ก็ถูกคบไฟในมือชายฉกรรจ์ฟาดจนตกน้ำไป

ยามนี้ เป็นเวลาฟ้าใกล้สางแล้ว แสงคบไฟส่องสว่างจนทั่วทั้งท้องน้ำเจิดจ้า พลันเห็นมีหัวงูโผล่ขึ้นมาจากผิวน้ำจนแน่นขนัด ด้วยจำนวนอันสุดคณนานับความยิ่งใหญ่ในอานุภาพมันนี้ ทำให้คนต้องแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ลูกเรือทุกคนต่างระวังกันจนเคร่งเครียดบรรดางูที่เลื้อยขึ้นมาตามพาย ต่างถูกฟันขาดเป็นสองท่อนร่วงหล่นไปในลำน้ำทั้งสิ้น

เรือใหญ่สู้พลางหนีพลาง กระทั่งขอบฟ้ามีแสงรำไรของยามอรุณแยงซีเกียงซึ่งกว้างใหญ่ไพศาลอยู่แล้ว สี่คนที่ไล่ตามมาบนริมฝั่ง แม้จะมีสายตาที่คมกล้าเหนือปุถุชน ก็เพียงเห็นแสงไฟอยู่หย่อมเดียวกำลังเคลื่อนไหวอยู่บนผิวน้ำเท่านั้น

พวกทั้งสี่เห็นฝีเท้าเรือมิได้ชาลงตลอดเวลา แสดงว่าบนเรือมิได้เสียหายอย่างไรไป ต่างกระวนกระวายกันยิ่งนัก แต่ก็จนปัญญาจะทำอย่างไรได้

คนทั้งสี่เห็นแสงไฟหย่อมนั้น พุ่งไปตามลำน้ำอย่างรวดเร็ว พวกมันวิ่งไปไกลเท่าใดก็ไม่มีทางทราบ จนอาทิตย์โผล่ขอบฟ้ามาครึ่งหน้า แสงทองผ่องอำไพสาดส่องไปบนผิวน้ำจนระยิบระยับบาดตา ยามนี้ได้ห่างจากเมืองกุ้ยตี๋ไม่ไกลที่อันห่างไกลเรือหาปลาลอยลำมาแล้ว คนทั้งสี่จึงจำต้องกู่ส่งสัญญาณ เรียกพวกหนอนแมลงพิษกลับมา

กงจู๊อาภรณ์ครามถอนหายใจเฮือกใหญ่ แต่ยังมิได้ออกคำสั่งดับคบไฟจวบจนเรือได้แล่นถึงเมืองกุ้ยตี๋ จึงสั่งให้ลูกเรือทิ้งคบไฟลงไปในลำน้ำ

กงจู๊อาภรณ์ครามสั่งไปอีกว่า

“เรือแล่นอยู่กลางลำน้ำ อย่าได้ไกล้ฝั่งไปเป็นอันขาด ลูกเรือให้ผลัดเปลี่ยนเวียนกันทั้งวันทั้งคืน ผู้ฝ่าฝืนคำสั่งต้องประหาร!”

การเดินเรือที่ผลัดกันแจวเป็นเวลาถึงสามวันสามคืนจึงออกพ้นลำน้ำแยงซีเกียงสู่ทะเลใหญ่ได้

ส่ผาเทพธิดา

เรือได้ออกจากลำน้ำสู่ทะเลใหญ่ อันเวิ้งว้างสุดขอบฟ้า ลูกเรือทั้งปวงยังคงผลัดเปลี่ยนเวรกันทั้งวันทั้งคืน แล่นไปโดยไม่ยอมชะลอฝีพายให้ช้าลง

ภายในเรือที่ประดับอย่างโอ่อ่าโอฬาร ดุจดั่งย่อส่วนของปราสาทราชวังมาไว้ เตี้ยเอียดี้ที่ร่าเริงแจ่มใสไร้เดียงสา กำลังหน้านิ่วคิ้วขมวดอย่างอัดอั้น เหม่อมองดูคุ้ยงังเพี้ยที่นอนสงบนิ่งบนเตียง เป็นเวลาสี่วันสี่คืนแล้ว ยังสลบไสลไม่ได้สติ

ดรุณีน้อยรูปงามอีกสี่นาง ยืนเรียงรายเป็นแถวอยู่ทางด้านหนึ่ง ส่วนกงจู๊อาภรณ์คราม เหม่อมองดูทะเลกว้างใหญ่อย่างเซื่องซึมเคลิบเคลิ้ม ลมทะเลที่โชยเข้ามาทางหน้าต่าง พัดผมดำขลับของนางจนพลิ้วปลิวไสว ยิ่งเน้นเห็นบุคลิกอันสูงส่งสง่ามีราศี

เตี้ยเอียดี้พลันส่งเสียงละห้อยขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ มันรับประทานจีจือไปใบหนึ่งแล้ว ไฉนยังมิได้สติขึ้นมาเล่า?"

กงจู๊อาภรณ์คราม แตกฉานในวิชาการแพทย์ นางลอบถอนหายใจคำนึงว่า

"แม้จะให้จีจือทั้งเก้าใบแก่มันกลืนกินลงไป ก็รักษาพยาบาลอวัยวะภายใน ที่แหลกละเอียดของมันให้เป็นปรกติมิได้ดอก"

แต่นางเพราะต้องการปลอบโยนน้องน้อย ยังคงให้คุ้ยงังเพี้ยกลืนกินไปอีกใบหนึ่ง

กงจู๊อาภรณ์คราม ยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ม่วยม่วย มันบาดเจ็บสาหัสยิ่ง ในช่วงเวลาอันสั้น น่ากลัวยังไม่อาจได้สติมา พวกเราให้มันกินอีกใบหนึ่งก็แล้วกัน"

ขาดคำ สั่งให้ดรุณีน้อยรับใช้นางหนึ่ง ไปยกกล่องหยกที่บรรจุจีจือเถ้าใบมา

เห็นพืชประหลาดนามจีจือนี้มีลำต้นกลมไม่มีก้านเป็นใบเดี่ยว บนต้นที่เรียวราวเชียะเศษของมัน มีใบสีม่วงสดใสแปดใบติดอยู่ มีช่องเว้าที่ลำต้นอยู่จุดหนึ่ง คิดว่าคงเป็นใบที่ถูกปลิดให้งังเพี้ยกลืนกินไป

กลิ่นหอมอันซาบซ่านปลอดโปร่งจับใจ เตี้ยเอียคี้กล่าวอย่างกังวลว่า

"เจ้เจ๊ อาการของบิดาเล่า?"

ดรุณีทั้งสองนางต่างมีความกตัญญูยิ่ง ดังนั้นจึงกล้าเสี่ยงอันตรายที่ร้ายแรงสุดแสน พากันไปถึงดินแดนตงง้วนเพื่อหายา เตี้ยเอียคี้มาตรแม้นถือคุ้ยงังเพี้ยมีความสำคัญยิ่งกว่าชีวิตนาง แต่จิตใจอันกตัญญูนั้น ยังทำให้นางไม่อาจลืมอาการเจ็บป่วยของบิดาที่ทรุดหนักจนร่อแร่

กงจู๊อาภรณ์ครามกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ม่วยม่วย บิดาอย่างมากก็ต้องการเพียงสามใบ โรคก็ทุเลาเป็นปรกติได้ ท่านมิต้องกังวลใจ รีบให้มันรับประทานไปเถิด"

เตี้ยเอียคี้ยื่นมือรับแล้วหันกายมา พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยถอนหายใจหนักๆ ลืมตาขึ้นช้าๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ เตี้ยเอียคี้ทั้งตื่นเต้นทั้งยินดีจนสุดประมาณ ดรุณีน้อยทั้งสี่ต่างก็เบิ่งตาจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยจนกลมโต ในใจต่างขบคิดกัน

"มิน่าเล่า กงจู๊จึงได้ลุ่มหลงมันจนงมงายปานนี้ ที่แท้มันมิเพียงมีโฉมหน้าคมคายสง่างามเท่านั้น ยังมีนัยน์ตาที่น่าหลงใหลอีกคู่หนึ่งด้วย"

กงจู๊อาภรณ์ครามงุนงงไปแล้ว นางประหลาดใจที่ไฉนคุ้ยงังเพี้ยจึงได้สติมา?

แน่นอน พวกนางย่อมมิทราบดอกว่า คุ้ยงังเพี้ยเคยได้กลืนกินพืชวิเศษสุดในพื้นแผ่นดินมาต้นหนึ่ง...ยอดโสมหมื่นปี!

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไปรอบข้าง แล้วถามเสียงราบเรียบว่า

"นี่เป็นสถานที่ใด?"

เตี้ยเอียคี้ร้องอืมม์ขึ้นอย่างเป็นสุข หัวร่อเสียงสดใสแล้วกล่าวว่า

"บนเรือ พวกเราจะพาท่านกลับไปประเทศเรา จากนั้น หาซือแป๋เรารักษาโรคภัยของท่าน อืมม์ ท่านมิทราบดอก ซือแป๋ของพวกเรารักษาโรคใดๆ ได้ทั้งสิ้น"

เสียงของนางสดใส ดุจกับไข่มุกร่วงในจานหยกไพเราะเสนาะหูเป็นยิ่ง

นัก บนใบหน้าที่ปลาบปลื้มยินดีจนระรื่น ได้ตีแผ่ความในใจของนางมาจนหมดสิ้นไม่เหลือหลอ

ที่คุ้ยงังเพี้ยได้รับความบอบช้ำมามากน้อยเพียงไรย่อมรู้อยู่แก่ใจดี ต้องคำนึงขึ้น

"น่ากลัวแม้เป็นเทพธิดาจุติจากฟากฟ้า ก็ไม่มีทางรักษาเราดอก"

ความเศร้ารันทดอันยิ่งใหญ่ ไม่มีใดเกินกว่าหัวใจตายด้าน คุ้ยงังเพี้ยในปัจจุบันได้ท้อแท้ทอดอาลัยในทุกสิ่งแล้ว เห็นทุกเรื่องราวต่างเฉื่อยชาไร้ความหมาย จึงไม่มีความเย็นชาดุจดั่งเดิมอีก กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ในโลกนี้น่ากลัวไม่มีผู้ใดรักษาพยาบาลข้าพเจ้าได้ดอก"

เตี้ยเอียดี้กล่าวอย่างมั่นใจเป็นที่สุดว่า

"ซือแป๋พวกเราจะต้องรักษาท่านให้ทุเลาได้เด็ดขาด มา ท่านรีบรับ-ประทานจีจือใบนี้ลงไป จีจือมีประสิทธิภาพยิ่งใหญ่มากนัก หากมิใช่เจ้เจ๋ให้ท่านรับประทานไปก่อนใบหนึ่งแล้ว น่ากลัวขณะนี้ท่านยังคงสลบไสลมิได้สติดอก"

กล่าวแล้วยื่นจีจือใบนั้นไปจนถึงริมฝีปากคุ้ยงังเพี้ย ด้วยท่าทีอันนุ่มนวลธรรมดามิเสแสร้ง

คุ้ยงังเพี้ยยื่นมือรับมาลบคลำ กล่าวต่อกงจู๊อาภรณ์ครามว่า

"โกวเนี้ย ท่านมิใช่ต้องการปลิดชีวิตข้าพเจ้าหรือ? ไยจึง..."

กงจู๊อาภรณ์ครามกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านอย่าเข้าใจว่าเรากงจู๊กำลังทอดน้ำใจไมตรีอะไรแก่ท่าน เรากลัวว่าท่านตายอย่างไม่ยินยอมต่างหาก!"

คุ้ยงังเพี้ยกลับไม่มีโทสะ ยังคงส่งเสียงราบเรียบขึ้นว่า

"ท่านคิดจะหาโอกาสมาพิสูจน์ฝีมือกับข้าพเจ้าอีกครั้ง? น่ากลัวชั่วชาตินี้ไม่มีหวังแล้ว แต่ทว่า ลมหายใจของข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ยยังมีอยู่ตราบใด ยังชิงชังท่านอยู่ตราบนั้น..."

กระแสเสียงที่ราบเรียบ ได้ผสานด้วยแววดั่งแค้นรันทดและหดหู่อยู่บ้างเป็นความจริง เพราะยังมีเรื่องอีกมากมายที่กระทำไม่สำเร็จ!

ใบหน้าของกงจู๊อาภรณ์ครามกระตุกอยู่วูบใหญ่ พลันเดินออกจากห้องเรือไป...หยาดน้ำตาสองหยดได้ไหลลงจากร่องแก้มนางเป็นทางยาว

คุ้ยงังเพี้ยมองดู เตี้ยเอียดี้ที่ตระหนกจนลนลาน เคี้ยวใบจีจืออย่างแช่มช้าพลางกล่าวว่า

“ท่านไปพักผ่อนเถิด ข้าพเจ้าจะพักผ่อนแล้ว”

“ข้าพเจ้าพิทักษ์ให้ท่าน”

คุ้ยงังเพี้ยยิ้มอย่างตื้นตันใจ กล่าวว่า

“ม่วยม่วย จิตใจท่านประเสริฐเลิศนัก แต่ทว่าให้ท่านมาพิทักษ์ข้าพเจ้าในที่นี้ หัวใจข้าพเจ้ายากจะปลอดโปร่งสงบได้ จิตใจไม่ปลอดโปร่ง ไหนเลยจะผนึกกำลังพักผ่อนได้ ดีที่ในเรือไม่มีคนนอก ท่านเพียงสั่งพวกมันอย่าให้บุกรุกเข้ามาก็ได้ดอก รีบไปพักผ่อนเถิด”

คำ “ม่วยม่วย” ที่เรียกนี้ เรียกจนเตี้ยเอียคี้วาบหวามดื่มด่ำ เทพบตรในดวงใจนาง มิได้เย็นชากระด้างดุจดั่งเดิมอีกแล้ว!

เตี้ยเอียคี้จำเป็นต้องลุกขึ้นอย่างจนปัญญา กล่าวว่า

“ทิ้งเซี่ยวซุ่ยให้อยู่รับใช้ท่านในที่นี้เถิด มีเรื่องใดต้องเรียกข้าพเจ้าให้ได้”

กล่าวแล้วพาสามดรุณีออกไป สามดรุณีมาตรแม้นต่างยินดีจะอยู่ในห้องนี้ แต่จนใจที่กงจู๊ออกคำสั่ง จำเป็นต้องติดตามไป ทิ้งเซี่ยวซุ่ยที่หัวใจพองโตด้วยความปลาบปลื้มอยู่เพียงคนเดียว

เรือแล่นไปในทะเลอันเวิ้งว้างสดสายตา รู้สึกคล้ายเชื่องช้ายิ่งนัก สิบวันผ่านไป เรือยังคงลอยอยู่ในทะเลอันกว้างขวางจรดขอบฟ้านั่นเอง

เตี้ยเอียคี้แทบจะมาสนทนาปราศรัยในห้องคุ้ยงังเพี้ยทุกเวลา คำพูดและกิริยาที่ร่าเริงแจ่มใสของนาง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยคลายความกลัดกลุ้มหงุดหงิดไปมากหลาย เตี้ยเอียคี้ได้เปลี่ยนคำเรียกเป็น “เพี้ยกอกอ” คุ้ยงังเพี้ยก็รู้สึกอย่างจริงใจใคร่จะได้คี้ม่วยม่วยที่สดชื่นไร้เดียงสาเยี่ยงนี้ไว้สักคน

กงจู๊อาภรณ์ครามก็มักเดินเข้ามาในห้อง แต่ทว่าต้องเป็นเวลาที่คุ้ยงังเพี้ยนอนหลับแล้ว

ในวันนี้ อาทิตย์แดงฉานโผล่ขึ้นจากผิวน้ำอย่างแช่มช้า แสงอุทัยอันเรืองรองกระจ่างจ้าระรื่นตา ทันใดนั้น ลูกเรือที่สังเกตการณ์ผู้หนึ่งร้องสุดเสียงว่า

“น้องพี่ทั้งหลายเห็นดินแดนประเทศเราแล้ว พวกเราพยายามเข้า จะได้พักผ่อนในบัดดลแล้ว”

พวกลูกเรือต่างโห่ร้องกันขึ้นจนสนั่นหวั่นไหวด้วยความปลาบปลื้มใจ มีแต่พวกลูกเรือที่ต้องลอยลำในทะเลเป็นเวลานานวัน จึงจะรู้คุณค่าอันน่ารักของแผ่นดิน

กงจู๊อาภรณ์ครามนั่งบนเก้าอี้นวมตัวสูงที่หัวเรือ ตาคู่งามของนางเหม่อมองไปทางขอบฟ้าอันสุดไกล ที่นั้น มีเรือรบลำใหญ่มหึมาจอดทอดสมอเป็นจำนวนร้อย จากธงเรือมาคำนวณ นั่นล้วนเป็นเรือรบของเหล่าเจ้าเมืองต่างๆ นางมิเข้าใจว่า พวกเจ้าเมืองไฉนจึงมาร่วมพิธีบวงสรวงผาเทพธิดารวดเร็วเช่นนี้ และยังพาเรือรบมาเป็นจำนวนตั้งมากมายด้วย?

จนใกล้เที่ยง ทิวทัศน์บนเกาะจึงพอจะเห็นได้รำไร กงจู๊อาภรณ์ครามพลันกระโดดลงจากเก้าอี้ใหญ่ร้องเสียงกังวานว่า

"นักรบที่มิได้ทำงานทั้งหลายระวัง เตรียมรบให้เสร็จสรรพในฉับพลัน มีคนรุกรานประเทศเราแล้ว เรือเร่งฝีพาย"

สายตาของพวกนักรบบนเรือมิคมกล้าเท่านาง จึงไม่อาจมองได้ชัดเจน แต่พอได้ยินศัตรูรุกรานประเทศ แต่ละคนก็เดือดดาลจนอัดอก ลนลานสวมเกราะสะพายอาวุธ กระโดดขึ้นยืนเรียงรายตามสองกราบ กระเหี้ยนกระหือจนดึกดักไปทั่วทุกตัวคน

การจ้ำพายจำนวนมากหลายที่พร้อมเพรียง ทำให้ระดับเรือเร็วขึ้นดั่งเหาะเหิน เพียงไม่นาน ภาพบนเกาะก็ชัดเจนแจ่มใส เห็นมีเงาคนเคลื่อนไหวอยู่ว่นวาย กำลังต่อสู้อยู่ทางด้านนั้นจนดเดือดอลเวง บนพื้นยังมีซากเป็นจำนวนมาก มิทราบตายหรือบาดเจ็บ

กงจู๊อาภรณ์ครามขมวดคิ้วแนบแน่น คำนึงขึ้นด้วยความตื่นเต้นว่า

"เป็นอย่างไร? แม้กระทั่งสองพี่น้องตระกูลเซี่ยที่เป็นองครักษ์ประจำตัวบิดา ก็ได้ร่วมการต่อสู้ด้วย? หรือว่า..."

เห็นบนฝั่ง มีชายฉกรรจ์ร่างสูงสิบเซียะสองคน แต่ละคนใช้เสาหินยาวใหญ่หนักหน่วงควงวุ่นวาย ทะลวงซ้ายทะลวงขวา ผู้ขวางหากมิตายคาที่ก็ต้องบาดเจ็บ แต่ศัตรูที่กลุ้มรุมล้อมคนทั้งสองมีมากมายเกินไป แม้ทั้งสองจะทรงพลังแกร่งกร้าวห้าวหาญ แต่ยังไม่มีปัญญาฆ่าศัตรูให้ตายไปหมดสิ้นได้ ดูสภาพทั้งสองยังคล้ายได้รับบาดเจ็บเสียด้วย

มองขึ้นไปทางด้านหลัง เห็นที่นั้นยังมีนักสู้ไม่ต่ำจำนวนพัน แต่มิได้ร่วมวงต่อสู้ด้วย คิดว่า องค์กษัตริย์กลัวพวกมันรังแต่ตายเปล่า จึงมิให้พวกมันเข้าร่วมต่อสู้ และหลังออกไปอีก เป็นพวกชาวนาที่ถือจอบเสียมและกระบองกลุ่มใหญ่ แน่นอน พวกทั้งปวงยิ่งมิอาจร่วมวงต่อสู้

กงจู๊อาภรณ์ครามสอดส่ายสายตาหาบิดาจนพบอยู่ในหมู่นักรบ เห็นข้าง

กายบิดามีทหารองครักษ์เกราะทองยืนรายล้อมอยู่สิบสองคน ความดุเดือดของการต่อสู้เป็นที่คิดดูก็รู้ได้

เรือยิ่งแล่นยิ่งใกล้ จนกระทั่งเห็นบนฝั่งมีชายชราอายุกว่าเจ็ดสิบปี กำลังฟาดฟันเข้าเข่นฆ่าเป็นการใหญ่ ผู้ขวางต้องตายในทันที กงจู๊อาภรณ์ครามจำได้ว่า คนผู้นี้คือตังโฮ้ว (เจ้าตะวันออก) บริวารที่เจ้าตะวันออกพามายังมีสี่ห้าสิบคน แต่ละคนมีวิชาต่อสู้อันเก่งกาจ ดูท่าทางข้างบิดานางเป็นฝ่ายพลาดท่าเสียเปรียบ ยังดีที่ตอนนี้ ตังโฮ้วได้ถูกสองเฒ่าซิ่งซัวสกัดไว้ มิเช่นนั้น สภาพการต่อสู้จะต้องยับเยินจนมิกล้าขบคิดเป็นแน่แท้

กงจู๊อาภรณ์ครามรุ่มร้อนใจดั่งไฟสุม ปรารถนาจะก้าวเข้าไปในเกาะได้ชั่วอึดใจ ฆ่าฟันเป็นขนานใหญ่กันสักครั้ง เพื่อคลี่คลายอันตรายให้แก่บิดา

ยามนั้น เตี้ยเอียคี้ก็ขึ้นมาบนหัวเรือ ถามอย่างรุ่มร้อนว่า

“เจ้เจ๊ จะทำอย่างไร?”

กงจู๊อาภรณ์ครามสั่งขึ้นว่า

“พอเรือเทียบฝั่ง ท่านอย่าได้ลงไป พวกมันพอแพ้จะต้องซ่วงชิงเรือหลบหนีแน่ คุ้ยงังเพี้ยบาดเจ็ดสาหัสมาก จำต้องมีคนคอยระวังป้องกันไว้ จำวาจาเราให้มั่น เฝ้าปากประตูท้องเรือไว้ให้เคร่งครัด”

เสียงขาดคำร่างกระโดดจากที่ ละลิ่วขึ้นไปบนฝั่งดั่งเหาะเหิน

กงจู๊อาภรณ์คราม นับว่ามีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมยิ่งนัก เห็นร่างแน่งน้อยของนางลอยละลิ่วอยู่กลางอากาศ เพียงถีบเท้าพลิ้วร่างอีกครั้งก็พุ่งไปจนไกลโขตวาดเสียงสดใสขึ้นว่า

“ตังโฮ้ว ท่านกล้าทรยศ”

กระบวนท่าสกุณาฝ่าม่าน พุ่งวาบลงไปดุจเป็นสายฟ้า ระยะที่ห่างกันร่วมสี่สิบว่า นางถึงกับมิต้องหยั่งเท้าอาศัยกำลังใดๆ เลย!

กงจู๊อาภรณ์ครามพอพลิ้วลงสู่พื้น ก็ฟาดศัตรูตายคามือไปหนึ่งคน ชิงกระบี่ยาวมาได้ก็ทะลวงเข้าไปในวงต่อสู้ เห็นประกายสีเงินกระจายอยู่วูบวาบ ห่าโลหิตสาดกระเซ็นดุจเม็ดฝน อุปมาพยัคฆ์พลัดเข้าไปในฝูงแกะ มินานเท่าใด ถูกนางประหัตประหารไปถึงห้าหกคน

บรรดานักสู้เมื่อเห็นกงจู๊รุดมาทัน ต่างพากันโห่ร้องดังสะเทือนเลื่อนลั่นจิตใจคึกคักเข้มแข็งขึ้นอีกอักโข

ในขณะที่ตั้วกงจู๊เข้าร่วมวงต่อสู้ไม่นาน ที่อันไกลห่างมีเสียงด่าดังสะเทือน

เลือนลั่นขึ้นว่า

"ตังโฮ้ว ท่านกล้าบังอาจทรยศ เราผู้เฒ่าไม่ยอมปล่อยท่าน"

เสียงมิทันขาดคำ ในลานการต่อสู้พลันมีหญิงชราผมขาวโพลงนางหนึ่งพุ่งมาดุจสายฟ้า มุ่งเข้าหาตังโฮ้วอย่างดุดัน ร่างยังมิทันถึง พลังฝ่ามือที่หนักหน่วงดุจภูเขาทลาย กระแทกใส่ตังโฮ้วจนเซถลาไปสามก้าวใหญ่

ตังโฮ้วพอเห็นผู้มาคือค้วงเชียวเนี่ยเนี้ย อันมีนิสัยร้อนวู่วามดั่งเปลวเพลิง ก็แตกตื่นจนหน้าซีดเผือด เนื่องจากทราบดีว่า กงจู๊ทั้งสองอันเป็นศิษย์นางตัวเองก็ไม่มีทางต่อต้านรับมือแล้ว อย่าว่าแต่นางผู้ซึ่งเป็นอาจารย์...

ยามนั้นสภาพการต่อสู้ได้พลิกกลับเป็นตรงกันข้ามไปแล้ว ในลานมิทราบมีตัวชิกแชอ้วงจื้อมาปรากฏขึ้นเมื่อใด คนทั้งหลายต่างอยู่ในระหว่างประหัต-ประหารอย่างดุดัน ไม่มีผู้ใดจะทราบว่าอ้วงจื้อผู้นี้มาจากที่ใดกัน...

เห็นชิกแชอ้วงจื้อใช้กระบี่ชิกแชเกี่ยม (เจ็ดดาว) แกล้วกล้าจนไม่มีผู้ดาหน้าต้านรับ มิว่าเป็นคนหรืออาวุธ พอสัมผัสก็แหลกลาญสลายไปทันที นับว่ากล้าหาญดุจพยัคฆ์ร้าย ปราดเปรียวดุจกับมังกรใหญ่

ตังโฮ้วเห็นสภาพย่อยยับลงกับตา พลันกู่เสียงยาวสะท้านแล้วฉวยโอกาสที่ยังว่นวายอลเวง กระโดดลงไปในทะเลดำหายวับไปกับตา ค้วงเชียวเนี่ยเนี้ยได้ถูกคนของตนเองกีดขวางทางอยู่ มิกล้าจะฟาดซ้ำเติมออกไปจึงงุ่นง่านใจจนกระทืบเท้าอยู่เร่า ๆ

เหล่ายอดฝีมือที่มากับตังโฮ้ว เมื่อเห็นเจ้านายได้หนีหน้าไปก่อน ย่อมหมดกะใจจะต่อสู้ไป ที่หนีก็หนี ที่ตายก็ตาย เพียงพริบตาก็หายกันไปหมดสิ้น

กงจู๊อาภรณ์ครามจึงวิ่งไปถึงที่เบื้องหน้าบิดา คุกเข่ากราบลงแล้วกล่าวว่า

"บุตรีมาช้าไป บิดาต้องตื่นตกใจไปแล้ว"

กงจู๊พอคุกเข่าลง สองฟากข้างก็มีคนรีบคุกเข่าตามเป็นทิวแถว ทั้งค้วงเชียวเนี่ยเนี้ย สองเฒ่าซิ่งซัว ชิกแชอ้วงจื้อ และองครักษ์แขนเหล็กเชี่ย-กุนจ้อกับเชี่ยกุนอิ้ว

กษัตริย์แห่งเกาะรีบลุกจากที่ เดินมาประคองค้วงเชียวเนี่ยเนี้ยแล้วกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายรีบลุกขึ้นมา มิต้องมีมารยาทไป"

คนทั้งปวงกราบอย่างนอบน้อมในพระมหากรุณาธิคุณแล้วจึงยืนขึ้น

องค์กษัตริย์เดินไป ถอนใจกล่าวกับค้วงเชียวเนี่ยเนี้ยว่า

“กษัตริย์อ่อนแอข้าราชบริพารก็ก่อการทรยศ วันนี้หากมิใช่ผู้เฒ่าท่านรุดมา ผลสุดท้ายก็ต้องเลวร้ายจนมิกล้าคาดคิด”

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ยรีบกล่าวถ่อมตัวขึ้น

“พระองค์ท่านทรงมั่นอยู่ในทศพิธราชธรรม เป็นที่เทอดทูนบูชาของพสกนิกรทั้งปวง ข้าพุทธเจ้าที่ปล่อยตัวไม่สำรวม มิใคร่ได้มาปรนนิบัติช่วงใช้ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทให้สมหน้าที่ประชาราษฎร์อันจงรักภักดี ควรมีโทษทัณฑ์อันยิ่งใหญ่อยู่แล้ว เรื่องเล็กน้อยที่ไหนเลยจะกล้ารับน้ำพระทัยอันสูงส่ง”

กล่าวแล้วหันไปถามกงจู๊ว่า

“ลิ้มยี้ จีจือเก้าใบ นั้นได้มาหรือไม่?”

“ซือแป๋ จีจือเก้าใบได้มาแล้ว เพียงแต่...”

“หรือเกิดเรื่องอันใดขึ้นกลางคัน?”

กงจู๊อาภรณ์ครามตอบตะกุกตะกักขึ้นว่า

“ศิษย์ได้ตัดสินใจโดยพลการ ให้บุรุษหนุ่มของตงง้วนรับประทานไปสองใบ เนื่องจากอาการบอบช้ำของมันสาหัสยิ่ง ยินดีรับโทษทัณฑ์จากพระราชบิดาและซือแป๋”

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ยแย้มยิ้มอย่างปรานี กล่าวว่า

“อาการประชวรของพระองค์เพียงต้องการสามใบก็พอ แต่มิทราบคนผู้นั้นเป็นใคร? จึงมีค่าถึงกับให้ท่านกงจู๊กังวลใจปานนั้น!”

ใบหน้าขาวผ่องของกงจู๊อาภรณ์ครามแดงระรื่นหันหน้ามองไปที่เรือใหญ่ พลันเห็นคุ้ยงังเพี้ยได้มายืนทางด้านหลังเตี้ยเอียคี้แล้ว จึงชี้ไปที่คุ้ยงังเพี้ยบอกว่า

“มันผู้นั้นเอง”

คนทั้งปวงมองตามปลายนิ้ว เห็นบุรุษหนุ่มที่งามสง่าปานหล่อเหลา ยืนเคียงไหล่อยู่กับเตี้ยเอียคี้ กงจู๊มาตรแม้นใบหน้าขาวซีดจนคล้ายกระดาษ แต่ยังมีบุคลิกอันองอาจสง่า สูงส่งด้วยบุญญาราศีน่าเคารพยำเกรง เนื่องจากคนทั้งปวงตั้งใจฟังกงจู๊ว่ากล่าว จึงไม่มีผู้ใดไปสังเกตเห็นก่อน

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ยพอเห็นสีหน้าคุ้ยงังเพี้ย ต้องลอบถอนหายใจคำนึงว่า

“อวัยวะภายในของมันแหลกละเอียดแล้ว ช่างเป็นฟ้าริษยาอัจฉริยะบุคคลแท้ๆ น่าเสียดายนัก น่าเสียดายจริงๆ”

ส่วนในดวงตาชิกแซอ้วงจื้อ พลันปรากฏแววอำมหิตจนวูบวาบขึ้นมา

ทันที

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาดูหมู่ผู้คนไปครู่หนึ่ง จึงมาจ้องมองดูกษัตริย์อันมีพระชนมายุประมาณห้าสิบ พระพักตร์เป็นเหลี่ยม ขนงเรียวยาว มีเค้าสัตย์ซื่อเปี่ยมการุณธรรม นุ่มนวลปรานีน่าสนิทสนม ทำให้ตนต้องเกิดความรู้สึกเคารพนบนอบขึ้นในใจ

ส่วนค้วงเชียวเนี่ยเนี้ยอายุประมาณแปดสิบปี ผมขาวโพลงดั่งไหมเงิน ใบหน้าที่มีรอยย่นอยู่มากมายยังแดงสดใส สายตาเป็นประกายคมกล้าจนทะลุเข้าในดวงใจผู้คน สองเฒ่าซิ่งซัวนั่นมีอายุประมาณเจ็ดสิบปี ใบหน้ามีแววเลือดเย็นเจ้าเล่ห์

คุ้ยงังเพี้ยมิได้เหลือบแลชิกแซอ้วงจื้อ เนื่องจากทราบดีว่า ดูไปอีกแวบหนึ่งรังแต่เพิ่มพูนความชิงชังอาฆาตขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น จึงเดินช้าๆ ไปยังเบื้องหน้าองค์กษัตริย์ ประสานมือคารวะแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ยแห่งตงง้วน ขอกราบพบพระองค์”

“สหายน้อยมิต้องมีมารยาท เราเตี้ยเซ็งฮุ้นเลื่อมใสในแผ่นดินใหญ่มาเนิ่นนานปีแล้ว สหายน้อยคล้ายดั่งได้รับบาดเจ็บภายในอยู่ ไม่บังควรยืนเนิ่นนานนัก เชิญเข้าไปพักในวังเถิด”

แล้วหันไปตรัสกับผู้คนอื่นๆ ว่า

“เนี่ยเนี้ยและอ้วงจื้อก็เชิญเข้าไปพักผ่อนในวังเสียก่อนเป็นไร”

ค้วงเชียวเนี่ยเนี้ย มาเพื่อรักษาพระอาการของกษัตริย์เตี้ยเซ็งฮุ้น ย่อมต้องเข้าไปในพระราชวัง ส่วนชิกแซอ้วงจื้อนั้นมีแผนการอยู่ในใจ ย่อมไม่ขัดขืนคัดค้าน

เซี่ยกุนจ้อเรียกให้ยกเกี้ยวมาสามคัน คนทั้งปวงขึ้นเกี้ยวแล้วพากันกลับเข้าในวังหลวง

พระราชวังสร้างอยู่บนเชิงเขา เบื้องหน้าเป็นที่ราบอันกว้างขวางของเกาะเง่งเพ็กเต้า (ผนึกมรกต) ด้านหลังเป็นภูเขาซุยมุ้ยซัว (เขียวสดใส) ที่สูงชันเทียมเมฆ บนเขามีรุกขชาติขึ้นสดขจีดุจเป็นกำมะหยี่ ต้นไม้โบราณสูงเยี่ยมเทียมเมฆยอดสูงสุด อันมีนามจี๊เทียนฮง (ยอดเขาเทียมฟ้า) ชูยอดเข้าไปในหมู่เมฆ เชียนนึ้งไง้ (ผาเทพธิดา) ก็อยู่บนยอดของจี๊เทียนฮงนี้นี่เอง

พระราชวังก่อสร้างได้โอ่อ่าโอพารยิ่ง สลักเสลาด้วยลวดลายอันประณีตประทับตา พุ่มพฤกษาปลูกเป็นระเบียบเรียบร้อย หมู่ไม้ใบดอกบานสะพรั่งส่ง

กลิ่นอบอวล ดุจดั่งพลัดเข้าไปในวิมานแมนแดนสวรรค์ ตึกรามหอห้อง ปราสาทราชวัง ติดต่อกันเป็นระยะไกลร่วมสิบลี้ ความวิจิตรพิสดารของการก่อสร้าง ดั่งเป็นเทพนิมิตให้สถิตสถาพรเป็นสง่าราศีของเกาะนี้ สร้างความเคลิบเคลิ้มหลงใหลให้ผู้พบเห็นจนจับใจ

คุ้ยงังเพี้ยถูกพาพักในวังหลังด้านตะวันออก เป็นวังที่ประทับของกงจู๊ใหญ่และกงจู๊เล็ก ความจริงห้ามมิให้บุคคลนอกย่างกรายเข้าไปแม้แต่ก้าวเดียว แต่เนื่องจากเตี้ยเอียดี้ยืนกรานให้คุ้ยงังเพี้ยอยู่ในตำหนักนี้ จึงจำต้องละเมิดกฎมนเทียรบาลเป็นครั้งแรกไป

ราตรีเงียบงันวังเวง ลมทะเลโชยมาอยู่ซู่ซ่าเย็นยะเยียบเงียบสงบ บนหอยาม เพิ่งมีเสียงกลองบอกยามสองผ่านไป ในห้องค้วงเซียวเนี่ยเนี้ยพลันปรากฏร่างตั้วกงจู๊ขึ้นมา

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ยนั่งสงบอยู่บนตั่ง มองดูตั้วกงจู๊ที่เข้ามาแล้วแย้มยิ้มพลางถามว่า

"ลิ้มยี้ อาการของพระราชบิดาท่านทุเลาแล้วกระมัง?"

ตั้วกงจ๊นั่งแนบชิดกับตั่งของอาจารย์ กล่าวรับคำด้วยเสียงสดใส มีท่าทีอันอ่อนโยนนุ่มนวลอย่างคาดหมายไม่ถึง ว่านางเมื่ออยู่ต่อหน้าอาจารย์แล้วจะมีคุณสมบัติของกุลสตรีดั่งนี้

สายตาอันคมกล้าของค้วงเซียวเนี่ยเนี้ย กวาดมองผ่านหน้าอันผุดผ่องของตั้วกงจู๊ เห็นในดวงตาคู่งามของนาง มีแววหม่นหมองกังวลปะปนอยู่ ก็ฉุกใจได้คิดจึงถามว่า

"ลิ้มยี่ เจ้ายังมีเรื่องอันใดหรือ?"

ตั้วกงจู๊ พยายามฝืนจิตใจอันว้าวุ่นเอาไว้ กล่าวว่า

"ซือแป๋ ท่านดูอาการของคุ้ยงังเพี้ยยังมีทางช่วยเหลือได้หรือไม่?"

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ยลอบถอยหายใจเบาๆ คำนึงในใจ

"เรารู้แน่แต่แรกแล้วว่าเป็นมัน ก็ไม่ผิดจากคาดหมายจริงๆ เด็กที่งมงาย เจ้าก็แตกฉานเชี่ยวชาญในวิชาการแพทย์โดยไม่ด้อยกว่าอาจารย์ ไฉนยังต้องเกิดความคิดเพ้อฝันอันไม่อาจเป็นจริงได้เล่า โธ่..."

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ย พลันมีสีหน้าจริงจังขึ้นมากล่าวว่า

"แม้กระทั่งจีจือเก้าใบก็ยังไม่มีปัญญารักษา จะมีของสิ่งใดไปช่วยเหลือ

มันได้เล่า?"

ตั้วกงจู๊ใจหายวาบจนร้องโพล่งไปว่า

"จริงหรือ? ที่พิภพอันกว้างใหญ่ไพศาล จะไม่มีตัวยาอย่างไรมารักษาพยาบาลมันได้?"

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ยมิตอบ แต่ย้อนถามว่า

"เจ้าไฉนจึงต้องช่วยเหลือมันให้ได้?"

"เนื่องจาก...เนื่องจากม่วยม่วยชอบมัน"

"เพราะเหตผลนี้เท่านั้นหรือ?"

ตั้วกงจู๊หน้าเครียดลงทันที กล่าวว่า

"มันเพราะขณะต่อสู้อยู่กับข้าพเจ้า ถูกชิกแชอ้วงจี้อลอบประทุษร้ายจนบอบช้ำภายใน พวกเรายังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะกัน ดังนั้น ข้าพเจ้าคิดจะรักษาพยาบาลจนมันทุเลาเป็นปรกติแล้ว จึงค่อยมาพิสูจน์ผลแพ้ชนะกันอีกครั้ง"

"เจ้าที่กล่าวล้วนเป็นความจริง? มิได้หลอกลวงเราเลย?"

ตั้วกงจู๊กล่าวอย่างแง่งอนขึ้นว่า

"ลิ้มยี้เคยหลอกลวงซือแป๋ตั้งแต่เมื่อใด?"

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ยยิ้มอย่างเมตตา กล่าวว่า

"เอียลิ้ม วาจาที่ท่านกล่าวในขณะนี้ เป็นคำพูดหลอกหลวงอาจารย์!"

เตี้ยเอียลิ้มใจเต้นระทึก พอประสานสายตากับอาจารย์ ต้องก้มหน้าลงไปอย่างลืมตัว หยาดน้ำตาสองสายไหลพรากลงมาเป็นเส้นสาย นางมีความเจ็บช้ำขมขื่นอยู่เท่าใด มีผู้ใดทราบหรือ?

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ย โอบเตี้ยเอียลิ้มเข้าไว้ในอ้อมอกอย่างเวทนา กล่าวช้าๆ ว่า

"ทารกงมงาย ลืมมันเสียเถิด"

เตี้ยเอียลิ้มสะท้านขึ้นทั้งร่าง ร่ำไห้ด้วยความสิ้นหวังแล้วกล่าวว่า

"ซือแป๋ หรือไม่มีสิ่งใดจะสามารถช่วยชีวิตมันไว้ได้จริงๆ?"

"นอกเสียจากไปที่เกาะอสูร (ม้อเต้า) แต่ทว่านั่นไม่อาจเป็นไปได้ ลิ้มยี้ฝีมือชั้นสองของเกาะนั้น ซือแป๋ก็ไม่มีปัญญามั่นใจได้ซัย อย่าว่าแต่..."

ตาคู่งามของเตี้ยเอียลิ้มมีแววความหวังขึ้นวูบหนึ่ง จิตใจของดรุณีนับเป็นที่ยากจะคาดคำนวณได้!

ทันใด นอกประตูมีเตี้ยเอียคี้ที่ร่าเริงแจ่มใส กระโดดโลดเต้นเข้ามา แล้ว

ร้องเสียงสดใสว่า

"ซือแป๋ ยาที่ท่านให้เพี้ยกอกออยู่ที่ใด?"

"เราบอกตั้งแต่เมื่อใด ว่ามียารักษามัน?"

"เจ็กเจ่กซิ่งซัวที่สอง บอกข้าพเจ้าว่าซือแป๋ให้มารับยาจากท่าน"

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ยสะท้านขึ้นทั้งร่าง พลันกระโดดลงจากเตียง ลากแขนเตี้ยเอียคี้ร้องละล่ำละลักว่า

"รีบพาเราไป"

เตี้ยเอียคี้งุนงงชั่ววูบ เตี้ยเอียลิ้มคำนวณรู้อยู่คร่าวๆ แล้ว รีบพุ่งปราดออกจากประตูไปในบัดดล

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ยและเตี้ยเอียคี้วิ่งปราดเข้าไปในห้องคุ้ยงังเพี้ย เห็นเตี้ยเอียลิ้มยืนซึมอยู่ที่นั้นดั่งสูญเสียสติ บนเตียงผ้าห่มที่นอนยุ่งเหยิงไปเล็กน้อย แต่ตัวคุ้ยงังเพี้ยมิทราบไปที่ใดแล้ว!

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ยตวาดเสียงก้องว่า

"เด็กงมงาย พวกท่านยังไม่รีบไล่ตาม!"

เตี้ยเอียลิ้มสติแจ่มใสขึ้นในบัดดล ลากเตี้ยเอียคี้ผู้น้องแล้วจะวิ่งออกไป ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ยพึมพำขึ้นว่า

"เรายังแคลงใจอยู่ว่าด้วยพลังฝีมือของสองเฒ่าซิ่งซัว ไฉนกลุ้มรุมตังโฮ้วแล้วยังไม่อาจเอาชัยได้ ที่แท้มันทั้งสองมีจิตคิดทรยศอยู่แล้วนั่นเอง"

เตี้ยเอียลิ้มฉุดเตี้ยเอียคี้วิ่งไปจนถึงลานหน้าตำหนัก เห็นองครักษ์ผู้หนึ่งยืนอยู่ เตี้ยเอียลิ้มรีบถามว่า

"เฮ่งสุน เจ้าเห็นซือเอี๊ยท่านที่สองหรือไม่?"

องครักษ์นามเฮ่งสุนตอบนอบน้อมว่า

"ยี่ซือเอี๊ยมิใช่รับคำสั่งจากกงจู๊ ให้ส่งบุรุษหนุ่มท่านหนึ่งไปเกาะปั้วเล้งเต้าหรือ?"

"ม่วยม่วย รีบไล่"

สองดรุณีจะพุ่งกายออกไปนั้น พลันได้ยินเสียงระโหยดังมาจากทางมุมมืดขึ้น

"ตั้วกงจู๊"

เตี้ยเอียลิ้มชะงักไปวูบหนึ่ง เหลียวหน้ามองไปทางมุมมืดของกำแพง เห็นองครักษ์ผู้หนึ่งนอนจมอยู่ในกองเลือด สองมือยันร่างไว้อย่างลำบากยากเข็ญ

เมื่อเห็นกงจู๊เหลียวหน้าก็รีบฝืนกำลังกล่าวว่า

"ตั้วกงจู๊...นี่...เป็นแผนการร้าย...บุรุษ...บุรุษหนุ่มผู้นั้น...ถูก...ถูกคร่าตัวไป...เซียนนึ้ง (เทพธิดา)..."

คำรายงานมิทันกล่าวหมดสิ้น ตาที่แตกซ่านไร้ประกายจ้องมองกงจู๊ แล้วล้มคว่ำลงกับพื้นสิ้นใจตายไปในบัดดล

เตี้ยเอียลิ้มพลันหันกลับมา ตวาดเสียงเย็นชาว่า

"เฮ่งสุน สารภาพตามความสัตย์จริงมา"

เฮ่งสุนรู้ความร้ายกาจของตั้วกงจู๊เป็นอันดี ทราบว่าไม่มีทางรอดชีวิตได้เป็นแน่แท้ ความหวั่นหวาดก็ประดังขึ้นจนรีบหลับตาสนิทแน่น กัดลิ้นฆ่าตัวตายไป

เตี้ยเอียลิ้มเดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง ฟาดซากศพเฮ่งสุนจนกระเด็นไปหลายสิบเชียะ ลากเตี้ยเอียคี้ได้ก็วิ่งไปยังผาเซียนนึ้งไง้ ด้วยความว่องไวดุจสายฟ้า

ใกล้ยามสี่แล้ว เห็นบนผาเซียนนึ้งไง้อันสูงเยี่ยมเทียมเมฆ เล่ายี่ (ที่สอง) ของสองเฒ่าซิ่งซัวหนีบร่างคุ้ยงังเพี้ยเดินมายังริมหน้าผา แสยะยิ้มเสียงเย็นชา แล้วกล่าวว่า

"ทารกน้อย อาการของเจ้าไม่มีคนสามารถรักษาพยาบาลได้ มีแต่ต้องไปวิงวอนเทพธิดาที่ได้ยินแต่กิตติศัพท์โดยมิเคยเห็นหน้าเท่านั้น"

พลันสลัดมือเหวี่ยงร่างคุ้ยงังเพี้ยลงไปอย่างโหดร้าย...

คุ้ยงังเพี้ยสูญเสียพลังฝีมือไปหมดสิ้นแล้ว จึงต้องถอนหายใจยาวๆ ปล่อยให้ผู้อื่นกระทำไปตามอำเภอใจ รู้สึกร่างร่วงละลิ่วดั่งดาวตก ชั่วพริบตาก็หายไปในหมู่เมฆใต้หน้าผา

พลันมีเสียงสดใสตวาดขึ้นว่า

"ยี่ซือเอี๊ย!"

ผู้มาคือเตี้ยเอียลิ้มกับเตี้ยเอียคี้ผู้น้อง แต่คลาดเวลาเพียงพริบตาเดียว คุ้ยงังเพี้ยถูกเหวี่ยงลงใต้หน้าผาแล้ว

เตี้ยเอียคี้ พอเห็นข้างกายเล่ายี่ไม่มีคุ้ยงังเพี้ยนางกรีดร้องเสียงสั่นสะท้านสิ้นสติฟุบไปในอ้อมอกเตี้ยเอียลิ้มทันที

พลันมีเสียงตวาดดังสนั่นหวั่นไหว เสียงแค่นเย็นชาตามติดมา จากนั้นเสียงร้องโหยหวนดังขึ้น

"ท่าน...ท่านกลับใจ..."

เล่ายี่ของสองเฒ่าซิ่งซัว ถูกคนฟาดร่วงกระเด็นลงหน้าผาไป

ผู้มาคือเล่าตั้ว (พี่ใหญ่) ซิ่งซัว กับค้วงเซียวเนี่ยเนี้ย ทั้งสองหาใช่มาด้วยกันไม่ แต่ถึงจุดหมายในเวลาพร้อมเพรียงกัน เป็นการบังเอิญ? หรือว่า...

สติปัญญาของเตี้ยเอียลิ้มในบัดนี้ คล้ายดั่งพรากจากนางไปจนหมดสิ้น นางโอบรัดม่วยม่วยที่สิ้นสติด้วยความเสียใจประดัง เหม่อมองดูหมู่เมฆใต้หน้าผาอย่างซึมเซาเคลิบเคลิ้ม คล้ายดั่งสูญเสียสัมปชัญญะไปหมดสิ้นแล้ว

เบื้องล่างอันลึกล้ำเลือนราง ที่นั้นได้ฝังผู้ชิงชังนาง และได้กลบฝังผู้ที่นางรักสลักใจ...

เทพธิดาในแดนดิน

คุ้ยงังเพี้ย ที่ถูกเหวี่ยงลงจากยอดผาเทพธิดาแล้ว รู้ซึ้งดีว่า ชีวิตได้ถึงจุดจบ แล้ว เนื่องจากพลังฝีมือสูญสลาย ทำให้สูญเสียความกล้าจะกระเสือกกระสนดิ้นรน รู้แต่ว่า หลังจากถูกเหวี่ยงลงจากหน้าผาแล้ว เป็นเวลาเนิ่นนานก็ไม่สัมผัสพื้น เพียงคล้ายร่างลอยละล่องอยู่ในความเวิ้งว้างว่างเปล่า จนต้องเกิดความพิศวงสงสัย คำนึงว่าเป็นเรื่องราวเยี่ยงไรกันแน่?

สัญชาตญาณทำให้ลืมตาขึ้นมา มองกวาดไปจึงเห็นว่า ผนังศิลาทั้งสี่ฟากข้างสูงชันดุจดั่งคมมีดถากไว้ เรียบลื่นประหนึ่งเป็นกระจกเงา มิเพียงปราศจากต้นไม้เท่านั้น แม้ใบหญ้าที่มีตามซอกหินก็ไม่งอกสักต้นเดียว ต่อให้เป็นพวกวานรก็ยากจะปีนป่ายข้ามไปมา คุ้ยงังเพี้ยต้องถอนใจคำนึงด้วยความรันทด

"ครั้งนี้พอสัมผัสพื้น ไม่เพียงจะแหลกเหลวเป็นก้อนเนื้อเท่านั้น แม้โชคช่วยให้รอดตาย ก็ต้องแก่ตายอยู่ในหุบเขาตันแห่งนี้ คิดไม่ถึงว่า เราคุ้ย-งังเพี้ยยังมิทันได้ล้างแค้น ก็ต้องมาตายอย่างอุจาด ในดินแดนแว่นแคว้นอื่นอย่างไม่รู้สาเหตุโทษทัณฑ์"

จริงดั่งว่า ความเจ็บช้ำรันทดใดก็ไม่เท่ากับหัวใจตายด้าน คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ ความคิดทั้งหลายได้ชาด้านจนหดหู่ ลมเย็นยะเยียบที่กระโชกอย่างดุดันทำให้สิ้นสติสมประดีไป

มิทราบผ่านเวลาเนิ่นนานเท่าใด คุ้ยงังเพี้ยจึงได้สติมาอย่างแช่มช้า เผยอเปลือกตามองไปทางเบื้องหน้าอย่างซึมเซา เห็นเป็นเพดานถ้ำมีไข่มุกโตประมาณไข่ไก่มากมายก่ายกอง ฝังอยู่บนเพดานศิลาที่ขาวแวววาวดั่งราวหิมะ กำลังเปล่ง

ประกายอันนุ่มนวลจับตา

คุ้ยงังเพี้ยคำนึงด้วยความงุนงง

"นี่เราเข้าอยู่ในห้วงโลกันตร์หรือ? เอ๊ะ! มิใช่แน่ นั่นมิใช่เสื้อผ้าเราหรือ? ผู้ใดถอดให้เรา?"

เมื่อเหลือบตาแลดู เห็นตนกำลังนอนอยู่บนตั่งศิลาอันมีผ้ารองหนาจนนุ่ม บนร่างมีสิ่งทอที่มิคล้ายแพรมิคล้ายต่วน แม้จะบาง แต่นุ่มนิ่มอบอุ่นและมีกลิ่นหอมกรุ่นอีกด้วย

คุ้ยงังเพี้ยยันแขนทรงร่างขึ้นช้าๆ มือหนึ่งคว้าผ้าบางขึ้นมาปกปิดร่างจนนั่งตัวตรง เงยหน้ามองดู สิ่งที่กระทบสายตาในตอนนี้ เป็นดรุณีอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีนางหนึ่ง สร้างความตื่นตะลึงจนงงงันกับที่ไป!

ดรุณีนางนี้มีความสะคราญปานหยาดฟ้า นั่งขัดสมาธิอยู่บนแท่นหินก้อนกลมสีเหลืองอ่อน ตลอดร่างนางสวมเสื้อกระโปรงสีเหลืองอ่อน เท้าน้อยๆ มาตรแม้นถูกคลุมไว้ในกระโปรง แต่ก็มีปลายรองเท้าสีแดงสดใสโผล่ออกมาเล็กน้อย

ดรุณีนางนี้มีโฉมอันละลานตา คิ้วเรียวงอนโค้งดุจขุนเขาขอบฟ้า ริมฝีปากจิ้มลิ้มอิ่มเต็มดุจผลท้อ จมูกน้อยๆ ตั้งตรงได้ส่วนสัด ขนตายาวงอนเป็นทางโค้งทั้งสอง ปิดบังดวงตาที่สามารถสยบขวัญขยี้วิญญาณผู้คนไว้ ความสวยสะคราญอันสั่นหัวใจนี้ ไม่มีจิตรกรใดในพิภพจะบรรจงวาดได้ ไม่มีปฏิมากรคนใดในแผ่นดินจะปั้นได้คล้ายคลึง

นี่เป็นผลงานอันประเสริฐ เลิศล้ำของธรรมชาติเป็นเทพธิดาที่หยาดฟ้ามาสู่ดิน

คุ้ยงังเพี้ยชมเชยอยู่ในใจ

"ในโลกนี้ถึงกับมีสตรีที่งามเพียงนี้ น่ากลัวเทพธิดาก็...เทพธิดา? เอ๊ะ ไม่ผิดแน่ นางเป็นเทพธิดา นางคือเทพธิดาที่เกาะเง่งเพ็กมีพิธีบวงสรวงทุกปี เป็นนางช่วยเหลือเราไว้? เป็นนางช่วยเหลือเราแน่!"

เมื่อได้คิดถึงตอนนี้ ต้องสูดลมหายใจลึกๆ เข้าไปอย่างลืมตัว ขณะสูดลมหายใจ รู้สึกทั่วร่างปลอดโปร่งเลือดลมโคจรโดยไม่ติดขัด ครั้งนี้สร้างความแตกตื่นให้จนแทบกระโดดลงจากเตียง ที่แท้อาการบาดเจ็บได้ทุเลาเป็นปรกติแล้ว!

คุ้ยงังเพี้ยหาใช่ทะนุถนอมชีวิตจนเกินไปไม่ แต่ตื้นตันในพระคุณนางที่ประทานโอกาสตนให้ประกอบกิจกรรมซึ่งยังกระทำไม่สำเร็จ ความปีติยินดีในครานี้กล่าวได้ว่า ถึงขีดสุดจนไม่อาจเพิ่มพูน ปีติยินดีจนหัวใจพองโต

เมื่อเพ่งดูดรุณีน้อยอีกครั้ง เห็นนั่งหรุบตาสงบนิ่ง ทรวงอกไม่มีการสะท้อนขึ้นลงตามแรงหายใจแม้แต่น้อย คล้ายดั่งว่าลมหายใจหยุดยั้งไปแล้ว เป็นการมรณภาพไปเนิ่นนานปีเท่าใดมิทราบได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ ยิ่งทำให้คุ้ยงังเพี้ยมั่นใจว่านางเป็นเทพธิดามาปรากฏให้เห็น เทพธิดาที่แสดงปาฏิหาริย์ช่วยชีวิตตนไว้!

คุ้ยงังเพี้ยลนลานลงจากเตียง สวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วมายังเบื้องหน้าเทพธิดา คุกเข่ากราบไหว้อย่างนอบน้อมจริงใจ แต่ดรุณีนางนั้นยังคงขัดสมาธิหลับตาดุจเดิม

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อมีพลังฝีมือฟื้นฟูเป็นปรกติ ความคิดจะล้างแค้นก็ตามติดมาในบัดดล ขั้นแรกต้องหาทางออกไปจากถ้ำแห่งนี้เสียก่อน ดังนั้น จึงสอดส่ายสายตาอยู่ไปมา เห็นถ้ำศิลานี้มีลักษณะคล้ายตำหนักในวังใหญ่ ซึ่งถ้ำศิลาธรรมดาไม่จำเป็นต้องมีเสามาค้ำเลย แต่ถ้ำนี้มีเสาศิลาสลักเป็นรูปหงส์และมังกรติดอยู่ ยิ่งเน้นเห็นถ้ำนี้มีความโอ่อ่าโอพารจนตระการตา ผนังศิลาก็สลักเป็นรูปทิวทัศน์ธรรมชาติ แสดงว่าเป็นฝีมืออันประณีตของผู้คน หาใช่เกิดขึ้นตามธรรมชาติไม่

แท่นหินกลมที่เทพธิดานั่งอยู่ ในรอบรัศมีสามสิบเชียะ มีเพชรนิลจินดากองสุมไว้จำนวนมากมายล้วนเป็นอัญมณีที่หาได้ยากยิ่งในแดนดิน บรรดาสิ่งของค่าควรเมืองทั้งหลายเหล่านี้ คุ้ยงังเพี้ยต้องเบิ่งตาจ้องมองจนปากอ้ากว้างหบมิลง

คุ้ยงังเพี้ยเริ่มหันกายไปมาอย่างแช่มช้า พบเห็นด้านขวามือประมาณสี่สิบวา มีศิลาสีครามสดอยู่ก้อนหนึ่ง เหนือศิลามีพืชลักษณะประหลาดงอกงามอยู่ต้นหนึ่ง ลำต้นสีเขียวขจีสูงประมาณสามเชียะ มีอยู่เก้าใบ แต่ละใบแตกออกเป็นสามแฉก ใต้ใบทั้งสามได้งองุ้มลงหุ้มห่อผลที่โตประมาณไข่นกพิราบ ผลไม้สีเขียวมรกตนี้มีกลิ่นหอมระรื่นซาบซ่านใจ

เมื่อมองต่อไป พบเห็นแอ่งน้อยๆ อยู่แอ่งหนึ่งลักษณะคล้ายชามอ่าง น้ำในแอ่งเป็นสีครามเข้ม มิทราบว่าลึกหรือตื้นเท่าใด

ชั่วครู่ สายตาของคุ้ยงังเพี้ยก็พิจารณาทั่วทั้งถ้ำใหญ่ไปหมดสิ้นทุกแง่มุม นอกจากหน้าต่างสองบานแล้ว มิได้พบเห็นทางใดพอจะติดต่อโลกภายนอกได้เลย

คุ้ยงังเพี้ยรุ่มร้อนใจดั่งไฟสุม แต่จนปัญญาจะดิ้นรนอย่างไร จึงรำพึงในใจ

“เราเห็นท่าต้องกระโดดข้ามหน้าต่างออกไปแน่แล้ว”

พอความคิดเกิดขึ้นร่างพุ่งจากที่ไปยังริมหน้าต่าง แต่ครั้งนี้ต้องงงงันที่แท้นอกหน้าต่างยังมีตาข่ายที่คล้ายใยแมงมุมปิดบังอยู่ ใช้มือผลักเท่าใดก็ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว แม้ฟาดด้วยสันฝ่ามือมันก็ยังไม่ขาดกระจาย ไม่มีเส้นใย

สายใดจะบุบสลายไปเลย สร้างความแตกตื่นจนขวัญสะท้าน ทันใดนั้น ความคิดได้แวบขึ้นห้วงสมองจนคำนึงว่า

"หรือนี่คือใยไหมหิมะหมื่นปี?"

หันร่างไปเก็บศิลาก้อนเท่าหัวแม่มือขึ้น แล้วกรีดไปบนใยนั้น ก็ไม่ขาดจริงดั่งคาด คราวนี้นับว่าความหวังของคุ้ยงังเพี้ยพังทลายไปอีกแล้ว

จนปัญญา คุ้ยงังเพี้ยต้องกระโดดลงจากกรอบหน้าต่าง เดินพล่านอยู่ในถ้ำอย่างไม่มีจุดหมาย หัวใจว้าวุ่นจนสับสนอลเวง เดินไปเดินมาจนมิทราบเดินเป็นเวลานานเท่าใด รัสึกแต่ว่า แสงสว่างนอกหน้าต่างได้เริ่มจางไปทีละน้อย ขณะนี้คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกระโหยโรยแรงบ้างแล้ว คิดในใจว่า

"พาลนั่งขัดสมาธิผนึกลมปราณให้แข็งแรงเสียก่อนจึงค่อยคิดหาทางเถิด พรุ่งนี้ค่อยคิดเถิด"

ดังนั้น จึงได้ทรุดกายนั่งจนกระทั่งเริ่มเคลิบเคลิ้มสู่ภวังค์ ยามคุ้ยงังเพี้ยได้สติตื่นขึ้นมา กลับพบเห็นตนนอนอยู่บนเตียงศิลา เสื้อผ้ามิทราบถูกผู้ใดเปลื้องออกไปตั้งแต่เมื่อใด และพับวางไว้บนเก้าอี้ศิลาอย่างเรียบร้อย!

"นี่มันเป็นเรื่องราวเยี่ยงใดกัน?!"

แม้ตัวคุ้ยงังเพี้ยก็ถูกปั่นจนสมองพองโต ต้องเหลือบไปยังเทพธิดาผู้นั้นอย่างลืมตัว เห็นนางยังคงนั่งขัดสมาธิลักษณะเมื่อวานดุจดั่งเดิม ประหนึ่งมิเคยขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

แสงอาทิตย์ สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่างอีกครั้ง คุ้ยงังเพี้ยนั่งงงงันไปครู่ใหญ่ จึงสวมเสื้อผ้าลงจากเตียงศิลามา ยังคงเดินวนเวียนอยู่ภายในถ้ำดุจเมื่อวานแปลกอยู่ที่ว่า มิรู้สึกหิวโหยหรือกระหายแม้แต่น้อยเดียว!

วันหนึ่งได้ผ่านไปในลักษณะนี้ แปลกที่ว่าคุ้ยงังเพี้ยยังมิรู้สึกหิวโหยเลย!

แสงสว่างในห้องได้เริ่มจางลงไปทีละน้อยจนมืดครึ้ม จากมืดครึ้มได้กลายเป็นมืดสนิท และจากมืดสนิทได้จางเป็นสลัว จางสลัวปรากฏแสงสว่างเลือนรางขึ้นมา จากความเลือนรางมาเป็นสว่างจ้า ลักษณะนี้วนเวียนไปวนเวียนมา ในห้วงหัวใจคุ้ยงังเพี้ย มิทราบว่าผ่านวันเวลาไปนานเท่าใด ความรู้สึกเพียงประการเดียวที่มีในตอนนี้คือ พลังภายในของตนคล้ายดั่งได้แกร่งกร้าวขึ้นกว่าเดิมไม่น้อย

มีครั้งหนึ่งคุ้ยงังเพี้ยนั่งอยู่บนเตียง พบเห็นต้นไม้สดขจีนั้นได้เหี่ยวเฉาลง ผลไม้ได้หายไปไม่ทราบสู่ที่ใด?

“ผู้ใดเด็ดผลมันไปเล่า?”

“อาจบางที นางเก็บไปกระมัง?”

นอกหน้าต่าง ยังมีแสงสว่างที่ดำเนินวนเวียนอยู่ไปมา คุ้ยงังเพี้ยขบคิดในใจ

“นี่น่ากลัวเป็นการบ่งบอกเวลาทิวาราตรีกระมังแต่เมื่อว่างเปล่าจนเงียบเหงา เริ่มปฏิบัติตามรูปนั่งบนผนังศิลาสีแดง ฝึกหัดไปตามนั้นเพื่อหย่อนใจฆ่าเวลา”

คุ้ยงังเพี้ยมีสติปัญญาอันเฉียบแหลมอยู่แล้ว หลังจากท่องอักษรบนผนังจนขึ้นใจ ก็เริ่มฝึกไปตามเคล็ดวิชาของอักษรบ่งบอก ยามนี้จึงพบเห็นว่าลายเส้นบนร่างคนที่แท้เป็นทางของลมปราณซึ่งโคจรอยู่

ทางลมปราณโคจรตามร่างของรูปบนผนัง คล้ายดั่งฝืนกฎธรรมชาติจนเป็นตรงกันข้าม ยากยิ่งจะปฏิบัติตามให้ถูกต้อง แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ กลับยิ่งกระตุ้นความกระตือรือร้นสนใจของคุ้ยงังเพี้ย กลับยิ่งทำให้พากเพียรฝึกปรืออย่างพยายามไม่ยอมหยุดยั้ง

มิทราบอีกนานเท่าใด คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกว่า ลมปราณในร่าง สามารถบังคับโคจรไปตามเส้นสีเขียวบนภาพนั้นแล้ว รู้สึกว่า พอเกร็งลมปราณให้โคจรไปในแนวนั้น ร่างพลันเบาจนคล้ายปราศจากน้ำหนักไป...

ยามว่างไร้งานจะกระทำ คุ้ยงังเพี้ยก็ไปเลือกก้อนหินสีแดงบ้างเขียวบ้าง มาวางไว้ที่รอบข้างแท่นหินสีเหลืองของเทพธิดา บรรจงก่อจนคล้ายเป็นดอกบัว เทพธิดาจึงคล้ายนั่งอยู่บนแท่นบัวหลายหลากสี จากนั้น หาหินและเพชรมรกตสีเขียวมาทำเป็นใบ ดอกแดงใบเขียวเมื่อตัดกัน ยิ่งคล้ายเป็นดอกบัวธรรมชาติไม่ผิดเพี้ยน เทพธิดาความจริงก็งามสะคราญจนบาดตาอยู่แล้ว ยามนี้ยิ่งคล้ายเป็นเทพธิดากวนอิมเนี่ยเนี้ยก็ปานกัน...

คุ้ยงังเพี้ยจะอย่างไรก็ยังมีนิสัยทารกติดตัว เมื่อเห็นผลงานที่ตนพยายามมาหลายวันเป็นลักษณะนี้ ต้องปรบมือโห่ร้องด้วยความปีติ กล่าวว่า

“นางช่างคล้ายเป็นกวนอิมเนี้ยเหลือเกิน”

บนใบหน้าที่งามสง่าปานหล่อเหลา ปรากฏแววชมเชยขึ้นอย่างจริงใจไม่เสแสร้ง

ในวันนี้ คุ้ยงังเพี้ยพลันพบเห็นว่า บนผนังศิลาทางเบื้องหน้า ลายเส้นสีแดงได้กลายเป็นสีเขียวไปแล้ว รูปที่นั่งบนผนังก็เปลี่ยนเป็นอีกแบบหนึ่ง คุ้ย-

งังเพี้ยจึงมิไปขบคิดให้มากความ ในเมื่อห้องศิลานี้มีเรื่องประหลาดพิกลมากมายก่ายกองนัก แม้ขบคิดอย่างไรก็ไม่มีวันเข้าใจได้ครบถ้วน จึงพาลปฏิบัติตามรูปที่เกิดขึ้นไปอย่างเคร่งเครียดสนใจ

กาลเวลาผ่านไปดุจสายน้ำ ทิวาราตรีวนเวียนไปไม่หยุดยั้ง รูปท่านั่งบนผนังศิลาได้เปลี่ยนสีไปถึงเจ็ดสี ซึ่งคุ้ยงังเพี้ยก็ฝึกไปตามเส้นทางของสีสันนั้นจนคล่องแคล่ว

ค่ำคืนนี้ คุ้ยงังเพี้ยเมื่อฝึกสำเร็จแล้ว จึงเปลื้องเสื้อผ้าขึ้นนอน ยามเคลิ้มจะหลับนั้นพลันรู้สึกตัวว่า ที่จุดเฮ็กเตี้ยมฮวกคล้ายถูกคนสะกิดเบาๆ คุ้ยงังเพี้ยสะดุ้งตกใจตามสัญชาตญาณ ปฏิกิริยาเกิดขึ้นก่อนความคิด แผ่ลมปราณไปยังจุดเฮ็กเตี้ยมฮวก ทำให้กำลังที่จี้ลงมาถูกสลายไปมากมายไม่น้อย แต่ยังคงสิ้นสติหลับไหลไป

ประมาณเป็นยามสาม คุ้ยงังเพี้ยจึงได้สติตื่นขึ้น รู้สึกลมปราณในร่างเปี่ยมล้นสมบูรณ์จนแทบทะลักออกจากกาย โลหิตโคจรรอบร่างอย่างปลอดโปร่งสบายยิ่ง ในความเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน คล้ายยังรู้สึกว่าบนร่างมีสิ่งอันนุ่มนิ่มแนบทับอย่ บนปากก็คล้ายถูกของอ่อนนิ่มอดไว้ พลังอันอ่นระอได้ไหลตามลำคอลงสู่จุดศูนย์ที่ท้องน้อย ผสมผสานกับลมปราณอันแกร่งกร้าวสมบูรณ์ จนผนึกเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว จมูกได้กลิ่นหอมระรื่นที่ประหลาดพิสดาร ใบหน้าก็คล้ายถูกของสิ่งไรสัมผัสจนคันไปทั่ว

คุ้ยงังเพี้ยพลันเบิ่งตาขึ้นมา ภาพที่แลเห็นเป็นใบหน้าอันงามสะคราญปานหยาดฟ้า แต่ซีดขาวมีเหงื่อซึมซุ่มโชก ใบหน้านี้สำหรับคุ้ยงังเพี้ยแล้ว นับว่าคุ้นตายิ่งนัก เพราะนางคือเทพธิดาที่นังขัดสมาธิบนแท่นบัวที่เห็นอยู่ทุกเช้าค่ำนั่นเอง

ในเวลาเดียวกับที่คุ้ยงังเพี้ยลืมตา ดรุณีที่เป็นเทพธิดาก็ได้ทอดลมปราณอีดสุดท้ายสำเร็จ ฟุบลงไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยด้วยความเหน็ดเหนื่อย หอบหายใจระรวยอยู่ไม่หยุดยั้ง กับการตื่นขึ้นของคุ้ยงังเพี้ย นางคล้ายดั่งยังไม่รู้สึกตัว

คุ้ยงังเพี้ยความจริงคิดจะเคลื่อนไหว แต่ภายหลังเมื่อเห็นนางระโหยจนโรยแรง ก็เกิดความสำนึกตื้นตันและสมเพชเวทนา พยายามอดกลั้นอาการคันบนใบหน้าที่ถูกปอยผมของนางเกลี่ยอยู่ไปมาไว้คำนึงในใจ...

"ที่แท้พลังฝีมือเรารุดหน้าได้ด้วยการช่วยเหลือของนางนี่เอง อย่างนั้น

เหตุการณ์ครั้งก่อนๆ ทุกๆ ประการ ย่อมเป็นผลงานของนางอย่างมิต้องสงสัยแล้ว ที่แท้นางก็เป็นปุถุชนคนธรรมนี่เอง ช่างวิเศษนัก”

กลิ่นหอมรวยรินที่ซอนเข้านาสิกคุ้ยงังเพี้ย ทำให้ในใจบังเกิดความรู้สึกอย่างไม่เคยมีมาก่อนเลย ความรู้สึกคล้ายดั่งจะแผ่ออกจากร่างอันแน่งน้อยที่อบอุ่นนุ่มนิ่มดั่งราวไร้กระดูกของนางนี่เอง

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้รู้สึกว่า เจริญวัยจนแตกฉานในเรื่องราวขึ้นอีกมากมาย แต่ก็คล้ายจะโง่เขลาซึมเซาไปกว่าเดิมอีกมากหลาย

ไม่นานเท่าใด ใบหน้าดรุณีน้อยได้เริ่มมีเลือดฝาดขึ้นจนระเรื่อ ประทับจูบไปบนแก้มคุ้ยงังเพี้ยเบาๆ พลิกกายหมายลุกขึ้น

คุ้ยงังเพี้ยตื่นตกใจยิ่ง พลันรวบแขนทั้งสองเข้ารั้งเอวแน่งน้อยของนางจนซบเข้าไปในอ้อมอก แล้วร้องขึ้นว่า

“เจ้าเจ๊ ท่านจะไปแล้วหรือ”

ดรุณีน้อยโฉมสะคราญไหนเลยเคยคาดหมายว่า คุ้ยงังเพี้ยจะได้สติมาในยามนี้ นางอุทานขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ แล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ปล่อยมือ”

คุ้ยงังเพี้ย ยามนี้มีเลือดลมเดือดพล่านไปทั่วทั้งร่าง มิเพียงไม่ยอมปล่อยเท่านั้น สองแขนยังกลับโอบรัดแนบแน่นขึ้นกว่าเดิม ระดมจูบไปบนใบหน้าอันผุดผ่องบาดตาอย่างดุดัน

ดรุณีน้อยพอถูกคุ้ยงังเพี้ยระดมจูบ พลังทั่วร่างคล้ายปลาสนาการไปทันที ร้องครางเบาๆ แล้วซบกลับเข้าไปในอกคุ้ยงังเพี้ยอีกครั้ง

โอบรัดยิ่งแนบแน่นขึ้นกว่าเดิม พริบตานั้น ริมฝีปากอันร้อนผะผ่าวของคุ้ยงังเพี้ย ประทับจูบไปบนทุกส่วนสัดของใบหน้าดรุณี สุดท้าย ประกบแนบแน่นจนนิ่งนาน

ดรุณีน้อยครวญครางเสียงแผ่วเบา แขนขาวกลมกลึงทั้งสองข้าง ก็ได้โอบขึ้นกอดรัดร่างคุ้ยงังเพี้ยอย่างแช่มช้า

ความรู้สึกระหว่างเพศ ที่ธรรมชาติประทานแก่มวลหมู่มนุษย์ ทำให้คุ้ยงังเพี้ยสูญเสียสัมปชัญญะของตัว พลิกร่างขึ้นกดดรุณีน้อยไว้ด้านล่าง มือที่สั่นเทาทั้งสองข้าง ได้เคลื่อนช้าๆ จากตะโพกของดรุณีมาจนถึงที่ลำคอ เคลื่อนถึงทรวงอก เคลื่อนอยู่ไปมาบนอกอันอวบอูมนั้น

เสียงดรุณีน้อยได้สั่นสะท้านจนฟังมิได้ศัพท์แล้ว

ท่ามกลางความมืดมิดที่มองมิเห็นสิ่งใด แต่คาดว่าใบหน้าของทั้งสองตอนนี้จะต้องแดงฉานปานเปลวเพลิงเป็นแน่

มือสั่นระริกของคุ้ยงังเพี้ย ได้เคลื่อนต่ำลงไปอีกจากทรวงอกถึงท้องน้อยอันกลมกลึง น่องที่นุ่มนิ่ม จากนั้น...

เสียงดรุณีร้องขึ้นด้วยความแตกตื่น จนกระหึดกระหอบ

“อา...ไม่...ไม่...ไม่...”

จากนั้น มีเสียงครางด้วยความเจ็บปวด ฟ้ากำลังหมุนคว้าง แผ่นดินกำลังไหวคลอน ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกยามนี้ คล้ายดั่งกลายเป็นของบุรุษสตรีอายุเยาว์ทั้งสอง บนเตียงอันขาวสะอาดปรากฏโลหิตติดเป็นด่างดวง...

เงียบ! ทุกสิ่งเงียบงันไปแล้ว

แสงรำไรของอรุณสาดส่องมาทางหน้าต่างเป็นเส้นสาย เทพธิดาบนแท่นบัวนั้นได้หายไปแล้ว!

บนเตียงศิลา ปรากฏบุรุษรุ่นหนุ่มและดรุณีรุ่นกำดัดสองคนนอนกอดกันหลับไหลอย่างเป็นสุข

ท่านอนของดรุณีน้อย ช่างมีความงามจนละลานตา ผมดำขลับของนางย่งสยาย ใบหน้าแดงระเรื่อสดใส คิ้วเรียวงามงอนขึ้นเล็กน้อย บนปากจิ้มลิ้มที่แดงระเรื่อปรากฏรอยอันสดชื่นประโลมใจ ลักยิ้มบนแก้มเด่นชัดถนัดตา นางในยามนี้คล้ายดั่งกำลังดื่มด่ำในความฝันที่ไม่เคยพบพานมาก่อนเลย

ส่วนบุรุษรุ่นหนุ่มคือคุ้ยงังเพี้ย เมื่อขยับร่างเล็กน้อยแล้วก็ลืมตา มองดูดรุณีสะคราญโฉมในอ้อมกอด แล้วพลันนึกเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อค่ำวาน ใบหน้าอันงามสง่าก็แดงระเรื่อขึ้นอย่างมิอาจข่มกลั้น ลูบคลำเบาๆ ไปบนลำแขนอันขาวผ่องที่ทาบอยู่บนร่างของตัว

ดรุณีน้อยพอถูกคุ้ยงังเพี้ยลูบไล้ ขนตางอนยาวที่คล้ายปีกผีเสื้อก็เคลื่อนไหวเบาๆ แล้วลืมตามา พอตาสดใสปานน้ำค้างกลางหาวประสานกับตาร้อนผะผ่าวปานเปลวเพลิงของคุ้ยงังเพี้ย ใบหน้าที่ระเรื่ออยู่แล้วพลันเอียงอายจนแดงฉาน ครางเบาๆ แล้วซุกหน้าเข้าไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย ร้องเสียงใสขึ้นว่า

“เลวมาก เลวเหลือเกิน ห้ามมิให้มองหน้าเราเช่นนี้”

แล้วอ้าปากกัดไปบนลำคอคุ้ยงังเพี้ยเบาๆ ด้วยท่าทีที่สุดจะสนิทเสน่หา

คุ้ยงังเพี้ยลูบคลำลำแขนอันเรียวงามราบรื่นของนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“เจ้เจ๊ ท่านงามเหลือเกิน”

ดรุณีน้อยฟังจนใจวาบหวิวแทบเคลิบเคลิ้ม แต่แสร้งกล่าวอย่างแง่งอนขึ้น

"ผู้ใดต้องการให้ท่านมาประจบ เมื่อค่ำวาน... เพ้ย! เลวเหลือเกิน เราจะลุกขึ้นแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยฟังว่านางจะลุกขึ้น รีบรั้งร่างนางมาโอบรัดไว้ กล่าวว่า

"อีกสักครู่ค่อยลุกขึ้นเถิด ข้าพเจ้ายังมีข้อข้องใจมากหลายใคร่ถามไถ่ท่าน"

"ลุกขึ้นมาแล้วค่อยว่ากล่าว"

"ไม่ได้ จะต้องบอกกล่าวในที่นี้"

ดรุณีน้อยถูกคุ้ยงังเพี้ยรั้งไว้ไม่ยอมปล่อย จำต้องหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"เอาเถิด ตามใจท่านสักครั้ง ท่านรีบคลายมือปล่อยเสียเถิด รัดจนแนบแน่นเช่นนี้ แม้ลมหายใจก็ยังอึดอัด ไหนเลยยังจะกล่าววาจาได้เล่า"

คุ้ยงังเพี้ยคลายแขนออก แล้วถามเสียงนุ่มนวลว่า

"เจ้าเจ๊ ท่านมีนามใด? ในถ้ำนี้นอกจากท่านแล้วยังมีผู้ใดอยู่อีกหรือไม่? ท่านมาตั้งแต่เมื่อใด? ข้าพเจ้าถูกท่านช่วยไว้ใช่หรือไม่? และ..."

ดรุณีน้อยมิรอให้คุ้ยงังเพี้ยถามจบคำ หัวร่อคักคักไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

"ท่านถามไถ่มาตั้งมากมายหลายข้อ ต้องการให้เราตอบในข้อใดก่อนเล่า มิเคยเห็นการถามคนมีถามมากมายเช่นนี้เลย"

คุ้ยงังเพี้ยลูบผมอันนุ่มนิ่มของนาง พลางกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"แล้วแต่จะตอบข้อใดก่อนก็ได้"

ดรุณีน้อยครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ จึงได้เล่าเรื่องราวมา...

ที่แท้ถ้ำนี้ คือสถานบำเพ็ญพรตของเทียนเฮี้ยงเต้าหยิน นักพรตที่มีประวัติอันยิ่งใหญ่ในอดีตเมื่อสองร้อยกว่าปีมา

เทียนเฮี้ยงเต้าหยินนี้ คือซือเฮียของเฮ่งเต้งเอี๊ยง ผู้ก่อตั้งนักพรตนิกายช่วนจินก้า (ปรัชญาความจริง) ซึ่งเป็นซือแป๊ะของคูซู่กี ฉายาเชี่ยงซุนจื้อ (ท่านผู้ยืนยงตลอดกาล) อันเป็นหนึ่งในเจ็ดบรรพชิต (ช่วนจินชิกจื้อ) ที่มีฝีมือสูงเลื่องกระเดื่องทั้งแผ่นดิน แต่เนื่องจากเทียนเฮี้ยงเต้าหยิน ชิงชังในการสร้างชื่อเสียงเกียรติภูมิใส่ตัว จึงไม่ยอมปรากฏหน้าในบู๊ลิ้ม ดังนั้น ผู้คนทั้งแผ่นดินจึงมิทราบว่า คูซู่กีอันมีฝีมือลือเลื่องทั่วแคว้นแดนไกลยังมีซือแป๊ะเทียนเฮี้ยงเต้าหยิน ที่ฝีมือเหนือล้ำจนเทียบเท่าเทพยดาอยู่อีกผู้หนึ่ง

เทียบเฮี้ยงเต้าหยินเบื่อหน่ายการแก่งแย่งชิงดีของโลกีย์ชน จึงปลีก

ตัวออกหาสถานที่อันเงียบสงบไกลจากการรบกวนของผู้คนทั้งหลาย จนกระทั่งมาพบถ้านี้ก็เป็นที่พึงใจ จึงบำเพ็ญพรตภาวนาอยู่ในถ้านี้จวบจนกระทั่งมีกงจู๊ของเง่งเพ็กก๊ก (ประเทศผนึกมรกต) ขึ้นมาเที่ยวบนยอดเขานี้ พบนกประหลาดสีสันงดงามไล่ตามจับจนตกลงมาจากผาถูกเทียนเฮี้ยงเต้าหยินช่วยเหลือไว้รอดตายอยู่ได้

กงจู๊ (ราชธิดา) นามหงส์หยกมีความฉลาดเฉลียวเปี่ยมปฏิภาณ สวยสะคราญบาดใจ เป็นที่รักใคร่เอ็นดูของเทียนเฮี้ยงเต้าหยินยิ่งนัก จึงถ่ายทอดวิทยาการทั้งมวลให้แก่นาง แต่เนื่องจากนางเป็นสตรี มีวิชามากมายหลายแขนงที่นางมิอาจฝึกปรือได้ แต่เทียนเฮี้ยงจื้อก็ยังถ่ายทอดเคล็ดวิชาแก่นาง ความรักใคร่เอ็นดูของนักพรตผู้ถืออุเบกขาที่มีต่อนาง จึงเป็นที่คาดคำนวนได้ และแนวทางโคจรของเลือดลมในร่างที่คุ้ยงังเพี้ยฝึกปรือมาหลายครั้ง ก็คือหลักวิชากำลังภายในของเทียนเฮี้ยงเต้าหยินที่เป็นมรดกตกทอดไว้นั่นเอง

เทียนเฮี้ยงเต้าหยิน อยู่อบรมสั่งสอนต่อหงส์หยกกงจู๊มาเป็นเวลาไม่กี่ปี ก็สำเร็จมรรคผลสู่สรวงสวรรค์ กงจู๊หงส์หยกจึงฝึกปรือไปตามหลักวิชา ของเทียนเฮี้ยงเต้าหยินอยู่เพียงลำพังมาเป็นเวลาหลายสิบปี

จวบจนเมื่อสิบแปดปีก่อน หงส์หยกกงจู๊ที่ทราบจากบันทึกของเทียน-เฮี้ยงเต้าหยินว่า ในหน้าผาของขุนเขาแห่งนี้ มีพฤกษ์อายุวัฒนะอยู่สองต้น แต่ละต้นมีอายุห่างกันยี่สิบปี ผลของต้นไม้วิเศษนี้ สามารถธำรงวัยให้ยืนยงอยู่ในสภาพนั้นจวบอายุขัย เพิ่มพูนสุขภาพพลานามัยให้เข้มแข็งแกร่งกร้าวไม่เสื่อมโทรม หงส์หยกกงจู๊จึงได้ออกเสาะหาไปตามหน้าผาหุบเหวต่างๆ ซึ่งความจริงนางมิปรารถนาในเรื่องเพ้อฝันประดานั้น แต่เนื่องจากไม่อาจตัดใจปล่อยให้พฤกษ์วิเศษ ที่ธรรมชาติประทานแก่มวลหมู่มนุษย์ต้องเสื่อมสลายไร้ประโยชน์จึงยอมเสียเวลาบำเพ็ญภาวนาออกค้นหา

จะนับเป็นบุญวาสนานำพาก็ได้ เพราะราชธิดาหงส์หยกเมื่อออกเสาะหาพฤกษ์อายุวัฒนะนั้น ได้พบสตรีเรือแตกลอยติดอยู่บนเกาะชายหาด นางจึงได้ช่วยเหลือด้วยเมตตาธรรม แต่สตรีนั้นร่อแร่เกินกว่านางจะช่วยได้ เพราะในขณะเรือแตกอ้อมอกนางยังมีบุตรีน้อยอายุขวบเศษติดมา เนื่องจากปกปักธิดาน้อยไว้ ตัวเองจึงได้รับบาดเจ็บมากมายหลายแห่ง จากปากคำของนางทราบว่าเรือนางถูกโจรสลัดปล้นกลางทะเล ทั้งสามีทั้งญาติล้มหายตายจากหมดสิ้น นางขอร้องให้ราชธิดาหงส์หยกช่วยรับเลี้ยงบุตรีน้อยของนางต่อไป เมื่อฝากฝังแล้ว

นางก็สิ้นใจตายไป

ทารกน้อยที่ลอยคออยู่ในทะเลหลายวัน อาศัยเพียงแผ่นไม้พยุงร่าง นางกับมารดา ก็ตรากตรำจนร่อแร่ปางตายเช่นกัน แต่วาสนาชะตาช่วย ทำให้ราชธิดาหงส์หยกมาพบในยามร่อแร่ ใช้ยาอันมีประสิทธิภาพของเทียนเฮี้ยง-เต้าหยินบำรุงรักษาอยู่หลายเวลา จนชีวิตฟื้นคืนกลับมาได้ ราชธิดาหงส์หยกก็ออกเสาะหาผลพฤกษ์อายุวัฒนะต่อไป และมันเป็นโชคลาภของทาริกาน้อยที่ราชธิดาหงส์หยกไปพบต้นเชี่ยงชุนชิ่ว (พฤกษ์อายุวัฒนะ) ในเวลาไม่กี่วัน จึงได้ขุดต้นเชี่ยงชุนชิ่วกลับมาหล่อเลี้ยงไว้ในถ้ำ จวบจนกระทั่งออกผลสามผลแล้ว จึงได้ให้ทาริกาน้อยรับประทานลงไปหมดสิ้น

เมื่อทาริกาน้อยเติบใหญ่ หงส์หยกกงจู๊จึงได้ตั้งนามให้เป็นหงส์เกียว

ดรุณีหงส์เกียว ที่มีรากฐานกำลังภายในอันแกร่งกร้าว ฝึกปรือฝีมือคู่กับหงส์หยกกงจู๊อย่างพากเพียรพยายาม จวบจนกระทั่งเมื่อสองปีก่อน หงส์หยกกงจู๊ก็สำเร็จมรรคผลไปอีกผู้หนึ่ง คำสั่งเสียก่อนมรณภาพคือให้นางเสาะหาผลเชี่ยงชุนชิ่วอีกต้นหนึ่ง ซึ่งจะออกผลภายในเวลาสองปี เพื่อมิให้สิ่งประเสริฐของธรรมชาติ ต้องเสื่อมเสียอย่างไร้คุณประโยชน์

ใต้หน้าผาเป็นแอ่งน้ำลึก แอ่งนี้มีอาณาเขตกว้างเป็นพันวา รอบข้างล้วนหน้าผาสูงชันเลียบฟ้า จะหาต้นไม้ที่สูงเพียงสามเชียะนั้น เป็นเรื่องง่ายดายอย่างไรกัน เวลาที่หงส์หยกกงจู๊หาต้นเชี่ยงชุนชิ่วนั้นยาวนานถึงสี่ห้าสิบปีจึงพานพบ ส่วนนางจะให้ประสบอีกต้นหนึ่งภายในเวลาสองปี ยิ่งยากเย็นเข็ญใจนัก แต่ทว่า นางยังไม่ละความพยายาม ยังคงเสาะหาอย่างขะมักเขม้น เนื่องจากเคยถูกนางรับประทานผลไปแล้วหนึ่งต้น การหาจึงง่ายดายกว่าหงส์หยกกงจู๊ผู้มิเคยเห็นมากนัก

ผาเทพธิดาที่ได้นามมา ก็เพราะการเสาะหาต้นเชี่ยงชุนชิ่วนี้นี่เอง เนื่องจากท่าร่างของหงส์หยกกงจู๊ตอนหาต้นเชี่ยงชุนชิ่วนั้น รวดเร็วจนคล้ายเป็นสายฟ้าแลบผ่านไปมาอยู่ทางผานี้ทุกวี่วัน จนผู้คนเห็นแต่เงาไม่อาจเห็นเค้าหน้าลักษณะ ดังนั้น ผู้คนชาวเกาะจึงได้ตั้งนามผานี้เป็นเชียนนึ้งไง้ (ผาเทพธิดา) ให้ความเคารพสักการะจนต้องมาบวงสรวงกันทุกปี

และเป็นเพราะชะตาของคุ้ยงังเพี้ย ยังไม่ถึงคราวดับสูญ วันที่คุ้ยงังเพี้ยถูกเหวี่ยงลงจากหน้าผา ก็เป็นวันที่ผลเชี่ยงชุนชิ่วสุกงอม หงส์เกียวที่ออกมาหมายเก็บผลไม้วิเศษนี้ พบเห็นในยามคับขัน จึงได้ช่วยเหลือเอาไว้ และต้นไม้สี

เขียวมรกตที่คุ้ยงังเพี้ยเห็นก็คือต้นเชี่ยงชุนชิ่ว และผลที่เคยเห็นในตอนแรกแต่ตอนหลังกลับอันตรธานไปนั้น เพราะถูกหงส์เกียวป้อนให้ไปหมดสิ้นนั่นเอง

หงส์เกียวเล่าประวัติชาติกำเนิด ของนางคร่าวๆ แต่คุ้ยงังเพี้ยฟังตะลึงลานเซื่องซึม เป็นเวลาเนิ่นนานจึงกล่าวว่า

“ที่แท้เจ้าเจ๊ได้กลายเป็นเทพธิดาตัวจริงไปแล้ว”

หงส์เกียวหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

“ผู้ใดปรารถนาใคร่เป็นเทพธิดา วันเวลาที่เงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวร่วมยี่สิบปี ทรมานใจเราจนสุดแสนว้าเหว่แล้ว โอ...คนย่อมต้องเป็นคน ไหนเลยจะฝืนธรรมชาติไปได้เล่า”

ทั้งสองสะทกสะท้อนถอนใจกันเป็นครู่ใหญ่ คุ้ยงังเพี้ยได้เล่าความเป็นมาของตนให้แก่หงส์เกียวฟัง เมื่อถึงเรื่องชิกแซอ้วงจี้อลอบประทุษร้าย เตี้ย-เอียลิ้มฉวยโอกาสซ้ำเติมในระหว่างอันตราย คุ้ยงังเพี้ยต้องขบกรามด้วยความชิงชังอาฆาต

หงส์เกียวหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“หากมิใช่เท้านั้น ท่านไหนเลยยังมีชีวิตถึงวันนี้?”

คุ้ยงังเพี้ยฟังแล้วรู้สึกเป็นรสชาติที่ประหลาดจนขัดหะแรกเข้าใจว่าหงส์เกียวเยาะเย้ยให้ จึงขบคิดในใจ ว่าแม้กระทั่งนางที่ตกเป็นภรรยาตนแล้วยังเย้ยหยันตนได้ จึงค่อยๆ เบี่ยงกายนอนห่างไป เงยหน้ามองดูเพดานถ้ำด้วยความรู้สึกอันสับสนอลหม่าน เอ่ยช้าๆ ว่า

“เจ้าเจ๊เยาะเย้ยได้ถูกต้อง”

กระแสเสียงมีความเย็นชากระด้างปะปนอยู่ไม่น้อย

แต่ความจริงหงส์เกียวได้กล่าวตามเหตุผล เพราะหัวใจนั้นคุมธาตุไฟในร่าง ธาตุไฟพลุ่งพล่านแตกซ่านง่าย คุ้ยงังเพี้ยที่ถูกชิกแซอ้วงจี้ฟาดจนลมปราณกระจัดกระจาย จนธาตุไฟในร่างก็ใกล้มอดดับ เตะเข้าใส่ทรวงอกเพื่อกระตุ้นธาตุไฟในหัวใจให้ลุกโชนอีกครั้ง คุ้ยงังเพี้ยก็อาจต้องตายไปในที่นั้นจริงๆ

แต่คุ้ยงังเพี้ย ไม่มีความรู้ในหลักวิชาการรักษาพยาบาล ดังนั้น จึงได้เกิดการเข้าใจผิดดั่งนี้ขึ้น

หงส์เกียวเมื่อเห็นชายในดวงใจ มาเกิดโทสะอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุก็แตกตื่นจนหน้าถอดสี รีบโอบรัดคุ้ยงังเพี้ยแล้วละล่ำละลักถามไถ่สาเหตุการโกรธ

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“มิได้โกรธเคืองต่อนาง เพียงแต่มิทราบจะตอบแทนพระคุณท่านนั้นด้วยวิธีใด”

หงส์เกียวฉลาดปราดเปรียวยิ่งนัก เมื่อเห็นเช่นนั้นก็รู้ว่าคุ้ยงังเพี้ยเข้าใจผิด จึงอธิบายต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวให้แก่คุ้ยงังเพี้ยฟังอย่างละเอียด สุดท้ายกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ตี้ตี่ เราก็เป็นคนของท่านแล้ว...ตี้ตี่ หวังว่าวันหน้าหากเจ้เจ๊กระทำผิดในเรื่องใด ท่านบอกออกมาเสียแต่โดยตรง หรือกระทั่งทุบตีเราก็ได้ แต่อย่าอดกลั้นเอาไว้ในใจเป็นอันขาด วันเวลาเยี่ยงนั้นหากยาวนาน เรากลัวว่าต้องมีวันที่ท่านจะไม่แยแสสนใจเราไปก็ได้...”

เสียงจากกันบึ้งของหัวใจดรุณีน้อย เป็นเสียงที่เปี่ยมด้วยความรันทดหดหู่น่าหวั่นไหวสะท้านใจนัก

คุ้ยงังเพี้ย มาตรแม้นขุ่นแค้นในข้ออาฆาตที่ถูกสะกิดขึ้น แต่เมื่อได้ฟังวาจาฝากตัวอันนุ่มนวลเปี่ยมความรักของหงส์เกียว ก็ทั้งละอายทั้งตื้นตัน เมื่อเห็นท่าทีที่ใกล้จะร่ำไห้ของนาง ยิ่งวาบหวามใจจนต้องรัดนางไว้แนบแน่น ปลอบโยนด้วยคำหวานจากใจจริง

เมื่อเล้าโลมกันจนคลายข่นข้องหมองใจ หงส์เกียวจึงได้กล่าวว่า

“ตี้ตี่ รีบลุกขึ้นสวมใส่เสื้อผ้าเถิด เจ้เจ๊จะพาท่านไปในสถานที่อันประเสริฐเลิศล้ำ”

คุ้ยงังเพี้ยรับปาก แล้วผละออกจากอ้อมอกนางทั้งสองสวมใส่เสื้อผ้าอย่างเร่งร้อน หงส์เกียวพาคุ้ยงังเพี้ยเดินเข้าไปในห้องด้านตะวันออก ซึ่งภายในห้องโถงโล่งไร้สิ่งของใดๆ ทั้งสิ้น

มังกรทวิบาท

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไปรอบๆ ห้องอยู่ครู่หนึ่ง ห้องนี้เมื่อตอนแรกที่เสาะหาทางออกจากถ้ำ เคยมาเป็นเวลาหลายครั้งหลายครา จึงต้องคำนึงในใจ

"ห้องนี้เวิ้งว้างปราศจากสิ่งของใดๆ ไฉนนางจึงว่าเป็นสถานที่อันประเสริฐเล่า?"

คุ้ยงังเพี้ยพิศวงสงสัย ขณะจะถามไถ่หงส์เกียวนั้น พลันมีเสียงครืนครั่นดังสนั่นปานฟ้าถล่ม คุ้ยงังเพี้ยตกใจจนสะดุ้งตัวลอย คิดว่าผนังถ้ำจะพังทลายลงมาเสียแล้ว แต่ยังข่มกลั้นใจเอาไว้ได้ มิเอะอะโวยวายออกไป แต่ยามคุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามา กลับเป็นหงส์เกียวยืนยิ้มแย้มอยู่ที่ปากถ้ำอีกแห่งหนึ่ง

ปากถ้ำแห่งนี้หะแรกเป็นผนังศิลา ผู้ใดจะคิดได้ว่า ที่แท้มันเป็นถ้ำอีกแห่งหนึ่ง คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดูหงส์เกียวอย่างงุนงง ขบคิดในใจ

"เราตอนแรกไฉนมิได้คิดถึงเรื่องนี้เล่า อาจบางทีที่นี้คือปากทางออกก็ไม่แน่"

หงส์เกียวเห็นท่าทีอันตะลึงลานของคุ้ยงังเพี้ย รู้ดีว่ากำลังพิศวงสงสัย จึงหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ตี้ตี๋ที่โง่เขลา กำลังคิดอะไรเล่า รีบเข้าไปเถิด"

คุ้ยงังเพี้ยถูกเสียงร้องเรียกอันสดใสทำลายความคิดสับสนไป ต้องร้องอ้อขึ้นอย่างงุนงงแล้วกระโดดไปที่ข้างกายนาง โยกแขนของนางถามว่า

"เจ้เจ๊ ข้าพเจ้าในตอนแรกไฉนจึงไม่พบเห็น?"

หงส์เกียวถูกเรียกจนดื่มด่ำใจยิ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"อย่าว่าแต่ท่านเพิ่งมา แม้เจ้เจ๊อยู่เป็นเวลาสองสามปี หากมิใช่ซือแป๋

บอกแก่เจ้เจ๊ น่ากลัวเจ้เจ๊ก็ไม่มีปัญญาหาพบ”

กล่าวแล้วฉุดแขนคุ้ยงังเพี้ยเดินเข้าไปด้านใน

ถ้ำนี้มีแสงสลัวกว่าภายนอก แต่คนทั้งสองต่างมีกำลังภายในอันสูงล้ำสามารถเห็นได้ในความมืด แต่รู้สึกว่า อากาศในถ้ำอบอ้าวจนผู้คนยากจะทนทาน

ถ้ำนี้คล้ายต่ำเตี้ยกว่าถ้ำนอกมากนัก ทั้งสองเดินตามบันไดศิลา วกวนทางด้านล่างเป็นระยะสี่ห้าสิบขั้นจึงถึงก้นถ้ำ จากนั้นยังต้องลัดเลาะไปในอุโมงค์อันคดเคี้ยวแคบเล็ก หงส์เกียวฉุดแขนคุ้ยงังเพี้ยเดินดั้นด้นไปไม่หยุดรั้ง จนอ้อมทางสบกว่าเลยวแล้ว หงส์เกียวหน้าหน้าพลันชะงักเท้า หวีรอพลางกล่าวว่า

“ตี้ตี๋ ท่านดูที่นี้ประเสริฐเลิศล้ำหรือไม่”

กล่าวแล้วเบี่ยงกายไปด้านซ้าย คุ้ยงังเพี้ยพลันสว่างจ้าขึ้นที่สายตา ต้องร้องโพล่งออกไปว่า

“อา ตำราตั้งมากมายปานนี้ เจ้เจ๊ กระบี่โบราณบนโต๊ะต้องเป็นของวิเศษแน่ ใช่หรือไม่?”

เบื้องหน้าเป็นห้องศิลาสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีความกว้างประมาณหนึ่งร้อยวา ผนังศิลามีอัญมณีหลายหลากสีฝังตรึงอยู่ ประกายเพชรพลอยแพรวพรายกลายเป็นสีสันนานา ทำให้ผู้คนมีความรู้สึกคล้ายว่า ได้พลัดเข้าส่วิมานแมนแดนสวรรค์

ผนังศิลาทั้งสามด้าน ถูกสกัดเป็นช่องสี่เหลี่ยมเรียงรายอยู่เรียบร้อยประดับตำรับตำรานานาวิชา ด้วยจำนวนไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันเล่ม สันตำราก็เป็นสีต่างๆ แพรวพรายอยู่ใต้ประกายเพชรมณีที่ละลานใจ

ผนังด้านที่เป็นประตู ขาวใสดุจดั่งหยกเนื้อดี แต่สะท้อนกับผิวน้ำทางด้านนอก จึงได้กลายเป็นสีครามสด สัตว์น้ำพันธุ์ประหลาดกระจ่างชัดตาจนพอนับตัวได้ คิดว่าวังบาดาลของเจ้าทะเล อย่างมากก็สวยงามเพียงนี้เท่านั้น

กึ่งกลางห้องศิลาเป็นโต๊ะกลมกว้างสิบกว่าเชียะตัวหนึ่ง รอบโต๊ะกลมมีเก้าอี้ศิลาล้อมอยู่แปดตัว โต๊ะเก้าอี้นี้มิทราบใช้ศิลาเยี่ยงไรสกัด ดำมะเมื่อมจนเป็นมันระยับ พอจะส่องแทนกระจกได้ บนโต๊ะศิลามีกระบี่โบราณที่สลัดเสลาด้วยลวดลายพิสดารวางไว้เล่มหนึ่งและกล่องศิลาขาวสะอาดอีกใบ ภายในกล่องมิทราบบรรจุของสิ่งใดไว้

คุ้ยงังเพี้ย กวาดตามองดูจนเคลิบเคลิ้มหลงใหล หงส์เกียวฉุดมาที่ข้างโต๊ะใหญ่ คว้ากระบี่โบราณบนโต๊ะยื่นให้แล้วกล่าวว่า

"กระบี่นี้เป็นกระบี่โบราณจริงๆ มีนามเพ็กหงส์เกี่ยม (กระบี่หงส์มรกต) สร้างขึ้นในสมัยแผ่นดินเลียดก๊ก ตี๋ตี๋ ท่านมิใช่ไม่มีอาวุธเหมาะมือดอกหรือ? กระบี่เล่มนี้มอบให้ท่านเป็นอาวุธคู่มือ"

คุ้ยงังเพี้ยรับกระบี่มา เห็นปลอกกระบี่มีสีน้ำตาลเข้ม สลัดลวดลายเป็นเส้นสายอยู่มากหลาย คุ้ยงังเพี้ยมีไหวพริบเฉียบแหลมยิ่ง เมื่อเห็นเส้นอันซับซ้อนบนฝักกระบี่ก็รู้ดีว่าเป็นกระบวนท่าของกระบี่โบราณเล่มนี้

แต่ทว่า แม้จะลุ่มหลงในหลักวิชาการต่อสู้ยิ่งกว่าชีวิต

แต่หาใช่เป็นผู้ละโมบโลภหลงไม่

คุ้ยงังเพี้ยยื่นกระบี่ออกไป กล่าวว่า

"เจ้เจ๊ กระบี่นี้มีนามเพ็กหงส์เกี่ยม มิต้องถามก็ย่อมรู้ว่าเป็นของสตรี ข้าพเจ้าฝึกในวิชาฝ่ามือจนเคยชิน ไม่ชำนาญต่อการใช้กระบี่ ยังคงเป็นเจ้เจ๊เก็บไว้ใช้เองเถิด ไม้ตายสุดยอดที่สลักบนกระบี่ น่ากลัวเจ้เจ๊ท่านได้ฝึกมาแล้ว กระบี่นี้ท่านใช้แล้วยิ่งจะเหมาะสมกว่าทุกผู้คนทั้งสิ้น"

หงส์เกียวหน้าถอดสีทันที เพราะสตรีส่วนมากก็มีความเห็นแก่ตัวที่ผิดแปลกจากบุรุษเพศ ต่อให้หงส์เกียวที่ฉลาดปราดเปรียวเพียงไร แต่สัญชาตญาณที่ธรรมชาติสร้างสรรค์ให้นี้ ยังคงมีอยู่ในใจนางจนเปี่ยมล้น เมื่อเห็นคุ้ยงังเพี้ยไม่ยอมรับของที่นางมอบให้ด้วยความเต็มใจ มิต้องอธิบาย คุ้ยงังเพี้ยและนางจะต้องยังมีระยะห่างเหินอยู่

นางคิดถึงตัวเองที่ตกเป็นของคุ้ยงังเพี้ยแล้ว แต่คุ้ยงังเพี้ยยังถือตัวเย่ียงนี้ ทำให้นางขมขื่นใจจนน้ำตาแทบหลั่งไหลลงมา ตัดพ้อขึ้นว่า

"เพี้ยตี๋ เจ้เจ๊เป็นของท่านแล้ว ไฉนท่านยังต้องแบ่งแยกจนกระจ่างจริงจังดั่งนี้ ของเราและของท่านก็จะผิดแปลกกันอย่างไร? หรือว่า..."

คุ้ยงังเพี้ยสะดุ้งสุดตัว ทราบว่านางเข้าใจผิดแล้ว ต้องรีบปลอบขึ้นทันที เพราะกลัวนางจะขุ่นเคืองใจ เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ยทั้งสำนึกในพระคุณนางและทั้งรักทั้งปรานี จึงรีบรวบนางเข้าไว้ในอ้อมแขน กระซิบที่ริมหูขึ้น...

"เจ้เจ๊อันประเสริฐ ท่านไฉนจึงคิดมากไปเล่า ท่านมิใช่บอกว่าของท่านก็เป็นของข้าพเจ้า ของข้าพเจ้าก็เป็นของท่าน ต่างมิต้องแบ่งแยกจากกัน ข้าพเจ้ามิใช่บอกกับท่านดอกหรือ ข้าพเจ้าเพียงรู้หลักวิชาฝ่ามือ มิรู้หลักวิชากระบี่ กระบี่วิเศษโบราณเล่มนี้ เมื่ออยู่ในมือข้าพเจ้า มันจะเกิดประสิทธิภาพอย่างไรขึ้นได้เล่า อย่าว่าแต่ กระบวนท่ากระบี่นี้ท่านฝึกสำเร็จแล้ว และกระบี่นี้ก็เป็นของอิสตรี

ท่านใช้มิใช่เหมาะสมอย่างยิ่งดอกหรือ ท่านไปคิดถึงเรื่องราวใดเสียเล่า"

หงส์เกียวเข้าใจดีว่า คุ้ยงังเพี้ยไม่มีจิตคิดในทางอื่น แต่ทว่า ดรุณีส่วนมากไม่ยินยอมรับผิด โดยเฉพาะอยู่ต่อหน้าชายในดวงใจ หงส์เกียวก็ย่อมไม่นอกเหนือกฎเกณฑ์นั้น นางเชิดปากกล่าวว่า

"ท่านอุตส่าห์สรรหาเหตุผลมาตั้งมากมาย ปิศาจจึงยอมยินยอมเชื่อฟัง"

กล่าวแล้วรับกระบี่มาจากมือคุ้ยงังเพี้ย แต่ร่างยังคงซุกอยู่ในอ้อมแขนของคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยเห็นนางคลายโทสะ ก็ระบายลมจากปากอย่างโล่งอก ชี้ยังกล่องหยกสีขาวกล่าวว่า

"เจ้าเจ๊ ของในกล่องนั้นคือสิ่งไร?"

คำถามของงังเพี้ยนี้ ทำให้หงส์เกียวฉุกใจได้คิด รีบเปิดกล่องหยกขาวแล้วกล่าวว่า

"ตี้ตี๋ ท่านชอบแส้ฮั่งเล้งเปียง (แส้พิชิตมังกร) นี้หรือไม่?"

ภายในกล่องหยกขาวที่หงส์เกียวเปิดอ้า มีแส้ยาวสุกใสเป็นประกายขดไว้ แส้นี้มิใช่ทองและมิใช่โลหะอื่นๆ ด้ามถือยาวเหมาะมือเป็นสีเขียวมรกตสดใส สลักอักษรโบราณสามตัวว่าฮั่งเล้งเปียง (แส้พิชิตมังกร) เนื่องจากขดไว้ในกล่องจะมีความยาวเท่าใดไม่ทราบได้ตัวแส้กลมกลึงแต่เรียวลงทีละน้อย ปลายแส้แหลมเล็กดุจดั่งคมสว่าน มีสีแดงฉานที่ปลายยาวนิ้วเศษ ดูท่าคล้ายจะคมกริบเป็นอย่างยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยยื่นมือคว้าขึ้นมา รู้สึกมีน้ำหนักไม่น้อยดุจดั่งแส้นี้สร้างจากเหล็กกล้า เมื่อสะบัดออกไปเสียงดังขวับอันสดใสก็เกิดขึ้น พร้อมกับตัวแส้ยืดยาวถึงสิบกว่าเชียะ

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดูแส้ยาวอย่างตื่นตะลึง บังเกิดความนิยมชมชอบขึ้นจับใจจนไม่อาจคลายมือปล่อยคืนได้

หงส์เกียวก็ฉลาดปราดเปรียวยิ่ง พอเห็นจึงกล่าวเสียงสดใสว่า

"ตี้ตี๋ ท่านชอบมันหรือ?"

"เจ้าเจ๊ ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นอาวุธของผู้ใด"

"โฮ่วอู๋"

"ท่านหมายถึงโฮ่วอู๋ กษัตริย์ในราชวงศ์แฮ่ (พระนามกษัตริย์โบราณ)?"

หงส์เกียวกล่าวเสียงหนักแน่นว่า

“ใช่แล้ว ในสมัยนั้น โฮ่วอู๊ปราบปรามไปทั่วแผ่นดิน ไม่มีผู้ใดต่อต้านรับมือได้ นอกจากพละกำลังของท่านจะยิ่งใหญ่มหาศาล และนิยมการขี่ม้ายิงเกาทัณฑ์แล้ว แส้นี้ก็เป็นกำลังสำคัญที่หนุนส่งให้ท่านได้ขึ้นบัลลังก์กษัตริย์ ควรทราบไว้ อันผู้มีพละกำลังยิ่งใหญ่มหาศาล แม้สามารถมีชัยเหนือกว่าจอมพลังในแผ่นดินทุกคน กระทั่งสามารถผลักวัวล้มช้าง แต่อย่างไรยังต้องมีขอบเขตจำกัดอยู่ ลองคิดดู ยุคนั้นเพิ่งพ้นจากสมัยหิน ไม่เพียงมีสัตว์ร้ายหลายหลากเกลื่อนไปทั่วทุกหนแห่งเท่านั้น แม้กระทั่งสัตว์ดึกดำบรรพ์ตัวมหึมาเช่นดั่งคงเล้ง (ไดโนเสาร์) นานาพันธุ์ก็มีอยู่ไม่น้อยท่านลองคิดดู กำลังคนให้ใหญ่ยิ่งสักเพียงไรก็จะเทียมเทียบเปรียบกับสัตว์เหล่านั้นได้หรือ? แส้ฮั่งเล้งเปียง (พิชิตมังกร) มีอาถรรพณ์ในการพิชิตสัตว์ประหลาดเหล่านั้นจึงได้นามนี้มา นี่เป็นความรู้ที่เจ้เจ๊ค้นพบจากตำราโบราณเล่มหนึ่ง”

งังเพี้ยนับแต่อยู่กับหงส์เกียวมา จากการปรนนิบัติอย่างเอาอกเอาใจวาจาที่นุ่มนวลระรื่นหู ทำให้นิสัยใจคออันเย็นชากระด้างได้กลับกลายไปมาก จนกลับสู่ความคึกคะนองของวัยรุ่นอีกครั้ง เมื่อได้ฟังจึงแลบลิ้นจนยาวเหยียด ร้องขึ้นว่า

“ที่แท้แส้อันน้อยนิดนี้ ยังมีนามยิ่งใหญ่ถึงปานนั้น? เจ้เจ๊ ท่านทราบหรือไม่ว่ากษัตริย์โฮ่วอู๊ใช้กระบวนท่าใดในแส้นี้?”

“ย่อมทราบดี เพียงมิบอกกับท่าน”

“เจ้เจ๊อันประเสริฐ ท่านทำบุญกุศลด้วยเถิดบอกกับข้าพเจ้ามา”

หงส์เกียวใจวาบหวามดื่มด่ำ พริ้มตาลงแล้วกล่าวว่า

“แล้วคราวหน้าท่านยังกล้าทำให้เจ้เจ๊ขุ่นเคืองหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยคิดมิออกว่าตนเคยไปสร้างความขุ่นเคืองกับนางตั้งแต่เมื่อใด แต่จนใจที่ใคร่ทราบกระบวนท่าของแส้นี้ จึงรีบรับคำว่า

“มิกล้าแล้ว มิกล้าแล้ว”

หงส์เกียวหัวร่ออย่างสบใจ ค้อนควักงังเพี้ยแล้วจึงกล่าวว่า

“เทียนเล้งซิกเจ๊าะเส็ก (เจ็ดท่ามังกรสัตตมรณะ)!”

คุ้ยงังเพี้ยงงงันไปชั่ววูบ พลันตะเบ็งสุดเสียงขึ้น

“อะไร? ท่านว่าเป็นเทียนเล้งซิกเจ๊าะเส็ก!”

เสียงร้องในครานี้ ทำให้หงส์เกียวสะดุ้งจนตัวลอย ยกมือลูบอกแล้วสะบัดเสียงขึ้นว่า

“แผดร้องเป็นปิศาจไปไย ทำให้ผู้คนตกใจจนตัวลอย”

“ข้าพเจ้าเคยฝึกเจ็ดกระบวนท่าฝ่ามือมังกรสัตตมรณะมา”

“อย่างนั้น ท่านลองทำท่ามาให้เราดู?”

คุ้ยงังเพี้ยหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

“ที่ข้าพเจ้าฝึกนั้นเป็นท่าฝ่ามือ ไหนเลยจะใช้กับแส้มาได้เล่า แต่ทว่าวิชาฝีมือในแผ่นดิน ไหนเลยจะมีนามพ้องต้องกันเช่นนี้? ท่านรีบทำให้ข้าพเจ้าดูได้หรือไม่?”

กล่าวด้วยหน้าตาที่เปี่ยมการวิงวอนขอร้อง สายตาจับนิ่งอยู่บนหน้าหงส์เกียว จนนางเมื่อเห็นท่ากระวนกระวายของงังเพี้ยแล้ว มิอาจตัดใจไปกลั่นแกล้งได้ต้องกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ท่านดูที่ใต้กล่องเป็นของสิ่งใด”

งังเพี้ยรีบก้มหน้าพิจารณา ในขณะนี้จึงพบว่าใต้กล่องมีไม้ไผ่สีเหลืองอยู่แผ่นหนึ่ง เนื่องจากมีความกว้างยาวเทียบเท่ากับกล่อง จึงได้เข้าใจผิดคิดว่าเป็นก้นกล่อง กอปรกับความสนใจจับอยู่บนตัวแส้ จึงได้ละเลยไปเสีย

คุ้ยงังเพี้ยรีบคว้าแผ่นไม้ไผ่ก้นกล่องขึ้นมาอย่างเร่งร้อน เห็นด้านล่างยังมีอีกแผ่นหนึ่ง ที่แท้เป็นการวางซ้อนๆ กันทีละแผ่นนั่นเอง

คุ้ยงังเพี้ยพิจารณาอย่างละเอียด เห็นบนแผ่นไม้ไผ่มีอักษรสลักอยู่ ...กระบวนท่าแรก คุ้ยซิ่งเล้งชุดไฮ้ (มังกรโลดทะเล) เป็นนามเดียวกับกระบวนท่าแรกของเทียนเล้งชิกเจ๊าะเจี้ย (ฝ่ามือมังกรสัตตมรณะ) อีกแล้ว! คุ้ยงังเพี้ยยิ่งมั่นใจในความคาดคำนวณของตนเพิ่มพูนขึ้น...ว่าต้องเกี่ยวข้องกับวิชาฝ่ามือของตนเป็นแน่แท้

อ่านอักษรบนแผ่นไม้ไผ่อย่างพินิจพิเคราะห์ รู้สึกท่อนแรกมีเคล็ดที่เป็นดั่งเพลงฝ่ามือของคนไม่ผิดเพี้ยน แต่ท่อนหลังมิเคยจะพบเห็นมาเลย ดูท่าคล้ายดั่งวิชาที่ฝึกปรือมาในครั้งก่อน เป็นเพียงครึ่งของกระบวนท่านี้เท่านั้น

คุ้ยงังเพี้ยอ่านจนเคลิบเคลิ้มหลงใหล พาลทรุดกายนั่งไปบนม้าหิน สองมือประคองแผ่นไม้ไผ่ ก้มหน้าก้มตาค้นคว้าสนใจ จนลืม “เจ้เจ๊อันประเสริฐไปหมดสิ้น”

หงส์เกียวคราวนี้มิได้ขุ่นเคืองอย่างไร เพียงแต่รู้สึกหิวโหยขึ้นบ้างกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

“ตี้ตี๋ ท่านศึกษาอยู่ในที่นี้ก่อน เราไปจับปลาสักสองตัวมาเป็นอาหาร

จะรีบกลับมา”

คุ้ยงังเพี้ยเฉยเมยดั่งมิได้ยิน ที่แท้เคลิบเคลิ้มไปตั้งเนิ่นนานแล้ว

หงส์เกียว พอกล่าวขาดคำก็พลิ้วกายออกจากถ้ำใหม่ไป

คุ้ยงังเพี้ยมีสติปัญญาเฉียบแหลม ภูมิปฏิภาณก็สูงล้ำ กอปรกับได้พืชวิเศษ โสมหมื่นปี และผลอายุวัฒนะ กับลมปราณที่หงส์เกียวถ่ายทอดให้เป็นเวลาหลายเดือน พลังในร่างจึงได้มีเทียบเท่ากับหงส์เกียว กำลังภายในก็สุดยอดจนไม่ปรากฏร่องรอยบนร่าง เพียงแต่ยังมิรู้ตัวเท่านั้น

เมื่อคุ้ยงังเพี้ยเอาใจใส่ในการศึกษาค้นคว้า ก็เกิดจินตนาการอันแจ่มจ้าสดใส เรื่องราวที่ยากเย็นทั้งหลายก็คลี่คลายได้อย่างง่ายดาย เพียงแต่มิได้ลงมือฝึกปรือในภาคปฏิบัติเท่านั้น

คุ้ยงังเพี้ยค้นคว้าอักษรในแผ่นไม้ไผ่ไปจนหมดสิ้น ด้วยมิทราบผ่านเวลานานเท่าใด เมื่อยื่นมือคลำไปในกล่องยาวอีกครั้ง ก็ไม่มีแผ่นไม้ไผ่อีกแล้วจำต้องหัวร่อแก้ขวยแล้วลุกขึ้นมา

“กระบวนท่านี้เป็นท่าเล้งกุยชังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) อยู่ชัดๆ เรายังไปเสาะหาท่าต่อไปได้อย่างไร ยังดีที่หงส์เกียวเจ๊มิอยู่ ไม่เช่นนั้น เห็นทีต้องถูกนางหัวร่อเยาะแล้ว เอ๊ะ นั่นควันอะไร?”

ฉับพลันนั้น คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกมีความร้อนพวยพุ่งขึ้นจากใต้ที่นั่ง ดุจดั่งนั่งไปบนแผ่นเหล็กที่เผาจนแดงก็ปาน ควันนั้นพวยพุ่งจากที่นั่งนั่นเอง คุ้ยงังเพี้ยต้องแผดร้องขึ้นว่า

“โอ๊ย ร้อนจริง”

สองมือกดไปบนโต๊ะด้วยพลังแปดส่วนอย่างลืมตัว พุ่งร่างขึ้นหมายจะหนีจากความร้อนทางที่นั่ง เสียงโครมก็ดังสนั่นหวั่นไหว ที่แท้ศีรษะกระแทกกับเพดานห้องจนหน้ามืดตาลายแทบสิ้นสติ เมื่อล่วงลงสู่พื้นแล้วยังเจ็บศีรษะอยู่ไม่คลาย ยังดีที่พลังภายในได้บรรลุจุดสุดยอดแล้ว มิเช่นนั้น การกระแทกในคราวนี้ศีรษะไม่แตกจนโลหิตสาดกระจายก็แปลกไป

คุ้ยงังเพี้ยมือหนึ่งลูบคลำศีรษะ มือหนึ่งลูบคลำตะโพก กระสับกระส่ายจนหมดความคิดไปในบัดดล คำนึงว่า...

“เสื้อผ้าไหม้ไปตั้งหย่อมใหญ่ จะทำอย่างไร?”

ขณะเวลานั้น ด้านหลังมีเสียงครืนครั่นดังเบาๆ ดุจดั่งฟ้าร้องอยู่แต่ไกล คล้ายดั่งถ้ำนี้จะพังทลายไปอีกแล้ว คุ้ยงังเพี้ยรีบคว้าแส้พิชิตมังกรหมายจะวิ่งหนี

ออกไป มิคาดว่า พอร่างหันกลับก็ตะลึงลานกับที่ทันที

เห็นแคร่ตำราที่สดใสทางผนังด้านขวา แม้กระทั่งผนังศิลาก็ยังเคลื่อนไปในอีกด้านหนึ่ง เผยเห็นปากช่องที่กว้างพอคนลอด ในถ้ำมืดมิดจนสนิท เพ่งตามองไปก็ไม่เห็นไกลเท่าใด

คุ้ยงังเพี้ยต้องขมวดคิ้ว คำนึงขึ้น

“รอให้หงส์เกียวเจ๊กลับมาค่อยถามนางว่าในถ้ำนี้มีอะไร?”

คุ้ยงังเพี้ยไม่มีปัญญาจะตัดสินใจ จึงนั่งรอบนม้าหินสีดำ รู้สึกว่าความร้อนบนม้าหินนี้รนแรงจนคล้ายเป็นกองไฟ คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะทราบว่า ใต้ม้าหินนี้คือเพลิงบาดาล แต่ละเที่ยงวันจะมีเพลิงพวยพุ่งขึ้นมาครั้งหนึ่ง โต๊ะและม้าหินจึงร้อนดุจดั่งเป็นเปลวไฟ หากมิใช่ถ้ำนี้อยู่ใต้แอ่งน้ำลึก ความร้อนคงจะต้องรุนแรงไหนเลยจะซ่อนตำราไว้ได้เล่า

คุ้ยงังเพี้ยนั่งกระสับกระส่ายอยู่เนิ่นนาน ก็ไม่อาจทนความรำคาญ จึงลุกขึ้นไปชะโงกหน้าดูถ้ำมืด แต่พอชะโงกศีรษะเข้าไปก็รู้สึกเหม็นคาวจนคละคลุ้ง จึงคำนึงขึ้น

“หรือในถ้ำนี้จะมีสัตว์ประหลาดอะไรแฝงอยู่?”

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาคมกล้ามองไปรอบข้าง พลันพบในความมืดมีแสงไฟสีเขียวสองจุด กำลังเคลื่อนไหวอยู่ไปมา แสงนั้นแต่ละจุดใหญ่ประมาณถ้วยชา เนื่องจากมีระยะห่างไกลเกินไป จึงดูมิออกว่าโคมสีเขียวเรืองทั้งสองดวงนั้นวางอยู่ในที่ใด แต่ก็พอมั่นใจว่า นั่นต้องเป็นนัยน์ตาของสัตว์ประหลาด คุ้ยงังเพี้ยคำนึงขึ้นด้วยความแตกตื่น

“นัยน์ตาของสัตว์ประหลาด ยังโตใหญ่ถึงปานนี้อย่างนั้น ร่างมันจะสมควรมหึมาเพียงใดเล่า?”

คุ้ยงังเพี้ยยืนงุนงงอยู่ที่หน้าประตูเนิ่นนาน มิกล้าจะวู่วามเข้าไป คำนึงอีกว่า

“ยังคงรอหงส์เกียวเจ๊กลับมาค่อยเข้าไป จะประเสริฐกว่า”

ขณะเพิ่งหันกาย พลันได้คิดขึ้นอีก

“นางพอกลับมา จะต้องหัวร่อเยาะเราว่าขวัญอ่อน ให้นางหัวร่อเยาะว่าขวัญอ่อนเป็นที่น่าอับอายมาก เรายังคงเข้าไปดูให้รู้แน่จึงค่อยว่ากล่าวเถิด”

อันบุรุษวัยรุ่นเมื่ออยู่ต่อหน้าดรุณี มักจะต้องแสดงความกล้าหาญออกอวดโอ่อยู่เสมอ โดยเฉพาะต่อหน้าสตรีที่รักใคร่ คุ้ยงังเพี้ยเหลือบมองดูแส้พิชิต

มังกรในมือ แล้วพยายามปลุกปลอบใจให้เข้มแข็ง ก้าวเข้าในถ้ำอันมืดมิดอย่างแช่มช้า

รู้สึกว่า ถ้ำศิลาแห่งนี้กว้างขวางจนโอพาร ทำให้ต้องลอบปีติยินดีอยู่ในใจ คำนึงว่า

"ถ้ำใหญ่โตถึงปานนี้ แสัพิชิตมังกรของเราก็ไม่ต้องกลัวจะสะบัดกวัดแกว่งไม่ได้เต็มที่แล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยเหยาะย่างเข้าไปอีกหลายก้าว พลันเห็นโคมเขียวทั้งสองดวงนั้นสั่นไหว และพุ่งสูงขึ้นยี่สิบกว่าเชียะในฉับพลันทันใด จากนั้น เสียงแว้ๆ อันสนั่นหวั่นไหวจนหูอื้อดังตามติดมา คุ้ยงังเพี้ยพลันรู้สึกตาลายไปวูบใหญ่ พลังลมอันรุนแรงจนทำให้อึดอัดแทบขาดใจกระแทกเข้าใส่ในบัดดล

ความรวดเร็วนี้ทำให้ไม่มีผู้คนคาดหมายว่าเป็นไปได้ ต่อให้คุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด ในยามฉุกละหุกก็ยังไม่อาจสะบัดมือมาปัดป้องตีโต้ได้ รีบลนลานถีบเท้าจนร่างพลิ้วปราดไปสามสิบกว่าเชียะ ยังนับว่ามีพลังฝีมืออันสูงส่งจึงหลบพ้นการจู่โจมนี้ได้ แต่ก็สร้างความแตกตื่นตกใจจนเหงื่อท่วมโซมกาย

ยามนี้ ในถ้ำได้สว่างไสวไปทั่วแล้ว ต้นแสงอยู่ที่ตัวสัตว์ประหลาดฟุบกายเมื่อครู่นี้เอง ที่แท้เป็นเพชรเม็ดมหึมา เปล่งประกายอันสกใสนวลตาออกมา น่ากลัวสัตว์ประหลาดนี้มีความรอบรู้ฉลาดเฉลียว ได้นั่งทับแสงสว่างนี้เอาไว้ทำให้ผู้คนไม่อาจเห็นโฉมลักษณะของมันได้

สัตว์ประหลาดเมื่อจู่โจมผิดพลาด พลันโถมปราดกลับมาดุจสายฟ้าปฏิกิริยาอันแคล่วคล่องของมัน มิได้ด้อยกว่ามือชั้นเยี่ยมของบู๊ลิ้มเลย

คุ้ยงังเพี้ยตอนนี้เตรียมพร้อมอยู่แล้ว อาศัยแสงสว่างจากประกายเพชรจ้องมอง เห็นสัตว์ประหลาดนี้มีลักษณะดั่งนกมหึมา แต่ตลอดตัวไม่มีขนแข็งแม้สักเส้นล้วนเป็นขนอ่อนสีเทาดั่งราวขนลูกไก่ หัวมันมีหงอนแดงฉาน ปากใหญ่ดั่งปุ้งกี๋ ปลายแหลมดุจกระบี่ ปากที่อ้ากว้างของมัน ยังมีเขี้ยวขาวแวววาวยาวหลายนิ้วอยู่เรียงรายดั่งเลื่อยใหญ่ ลำคอยาวถึงสิบกว่าเชียะ แต่เรียวเล็กดุจดั่งตัวงู ปีกทั้งสองข้างเป็นเยื่อ ยามยืดยาวร่วมสี่สิบเชียะ (หนึ่งเชียะมีสิบนิ้ว) ขาทั้งสองของมันยาวร่วมห้าเชียะ มีเกล็ดใหญ่ที่โตประมาณอีแปะ รูปลักษณะอันพิกลพิสดาร ผสานกับตาเขียวแววับทั้งสองข้าง นับว่าคล้ายเป็นสัตว์ร้ายในเทพนิยายควรแก่การอยู่ในขุมนรกโลกันตร์เท่านั้น มันน่าตื่นตกใจจนขวัญหาย

คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะรู้จักว่าเป็นสัตว์ประหลาดใดต้องคิดในใจ

"พิภพไหนเลยยังจะมีสัตว์เช่นนี้อยู่"

ขณะขบคิด นกประหลาดก็หมุนขวับกลับมาโถมจู่โจมใส่ไปอีกครั้ง ในครานี้คุ้ยงังเพี้ยเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว จึงตวาดก้องสะบัดแส้พิชิตมังกรไปในท่าซิ่งเล้งชุดไฮ้ (มังกรโลดทะเล) เสียงแส้ดังหวีดหวิวเสียดประสาท ฟาดปราดไปยังคอเรียวดั่งตัวงูของสัตว์ประหลาดดุจสายฟ้าฟาด แส้ของคุ้ยงังเพี้ยนี้ใช้ไปในวิชาที่เพิ่งเรียนสำเร็จมา จึงมิทราบว่ายามใช้จะมีอานุภาพยิ่งใหญ่สักเพียงไร

เสียงดังฉาดอันสดใสจากปลายแส้ ที่ฝ่าอากาศ แต่มิได้ฟาดถูกเป้าหมายดังคาด

เมื่อเป็นเช่นนี้ คุ้ยงังเพี้ยแตกตื่นตกใจมากไปกว่าเมื่อครู่เสียอีก เพราะกระบวนท่านี้แม้เพิ่งจะใช้ แต่ความรวดเร็วว่องไวของแส้ อานุภาพอันดุดันรุนแรงของมัน นับว่ายิ่งใหญ่ไพศาลจนไร้ที่เปรียบปาน แต่ยังถูกสัตว์ประหลาดนั้นหลีกเลี่ยงได้อย่างหวุดหวิด เจ้าสัตว์ประหลาดนี้ไยมิใช่ยังร้ายกาจกว่ามือชั้นยอดของบู๊ลิ้มอีกเล่า

แต่สัตว์ประหลาดก็มีความเกรงกลัวต่อแส้พิชิตมังกรยิ่ง ยามมันบินวกกลับนั้นก็เห็นแส้ในมือคุ้ยงังเพี้ยได้ชัดตาแล้ว จึงเกิดความกลัวจนคิดใคร่ถอยหนี เพียงแต่มันที่มีอายยืนยาวจนฉลาดปราดเปรียวดั่งจิ้งจอก ยังหวังเอาชัยตัวคุ้ยงังเพี้ยอยู่อีกเล็กน้อย คิดช่วงชิงแส้ฮั่งเล้งเปียงเอาไว้ เพื่อให้ในโลกไม่มีสิ่งใดสามารถสยบมันได้ มิคาดว่า กระบวนท่าแรกที่คุ้ยงังเพี้ยใช้มาก็ทำให้มันแทบไม่มีปัญญาหลบเลี่ยงหลีกหนี จึงรีบลนลานกางปีกกระพือหลีกไปอย่างหวุดหวิด

ความมั่นใจของคุ้ยงังเพี้ยเพิ่มพูนขึ้นอีกอักโข มือกำแส้พิชิตมังกรกระสันมั่น ย่างสามขุมเข้าใส่สัตว์ประหลาดอย่างแช่มช้าทีละก้าว

สัตว์ประหลาด เอียงหัวใช้ตาข้างเดียวจ้องมองดูคุ้ยงังเพี้ย แต่ขาก็ก้าวถอยไปทีละก้าว คุ้ยงังเพี้ยยามนี้พบเห็นว่า เจ้าสัตว์ประหลาดนี้มีเชือกใสเส้นโตประมาณนิ้วก้อยผูกเท้าทั้งสองของมันไว้

ขณะเวลานั้น ที่ปากถ้ำปรากฏตัวหงส์เกียวในเสื้อผ้าเนียนเนื้อสีเขียวสดวิ่งปราดเข้ามา ในมือนางถือปลาใหญ่สองตัว ซึ่งยังคงดิ้นรนอยู่ แสดงว่าเพิ่งจับจากน้ำมาไม่นาน

ชุดอาบน้ำอันเนียนเนื้อ รัดอยู่บนร่างที่อ้อนแอ้นผิวขาวสะอาดตัดกับสีสดปานมรกต ยิ่งเด่นชัดถนัดตาทรงเสน่ห์เย้ายวนจนรัดรึงใจ

หงส์เกียวกวาดตามองมิเห็นคุ้ยงังเพี้ย ก็ตื่นตกใจจนละล่ำละลักขึ้น

"เพี้ยตี๋ เพี้ยตี๋..."

ร่ำร้องเรียกอยู่หลายครั้ง มิเพียงไม่มีเสียงขานเท่านั้น แม้เงาร่างของคุ้ยงังเพี้ยก็หามิเห็น ครานี้นางแตกตื่นตกใจขวัญหาย การสาบสูญของคุ้ยงังเพี้ยทำให้นางงงงันจนหมดความคิด รีบร้องเสียงก้องขึ้น

"เพี้ยตี๋ เพี้ยตี๋ ท่านอยู่ที่ใด?"

ทุกทิศทางยังคงไม่มีเสียงขานรับ ยามนางหันกลับมา จึงพบเห็นปากถ้ำอีกแห่งหนึ่ง ใจอันฝ่อของนางแทบจะขาดรอนออกไป ที่แท้นางอยู่ที่นี้มาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว ยังมิทราบว่ามีถ้ำอีกแห่งหนึ่งอยู่ เรื่องใดที่ไม่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของตัว ย่อมมีจิตใจแจ่มใสไปขบคิดใคร่ครวญ แต่หากเรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับตนจนแนบแน่น ก็ต้องเกิดความวุ่นวายจนสับสน นางทราบดีว่าคุ้ยงังเพี้ยเข้าไปในถ้ำนี้แน่แล้ว นางจึงไม่ไปขบคิดใคร่ครวญ หิ้วปลาใหญ่ทั้งสองตัวแล้วโถมปราดเข้าไปจนสุดฝีเท้า ส่วนปากก็ร้องเสียงแหลมไป

"เพี้ยตี๋..."

หงส์เกียวเพิ่งพุ่งเข้าในถ้ำ พลันมีวัตถุใหญ่มหึมาโถมเข้ามาปะทะหน้าความร้อนระอและเหม็นคละคลั้งปะทะเข้ามาอย่างหนักหน่วง หงส์เกียวตื่นตกใจจนรีบชะงักร่างไว้ในบัดดล นับว่านางมีปฏิกิริยาอันปราดเปรียว พริบตาเดียวกันสะบัดแขนทั้งสองซัดปลาในมือออกปะทะไปเป็นการต้านทาน

เห็นวัตถุมหึมานั้นยังส่ายซ้ายขวา ปลาใหญ่สองตัวตกเข้าไปในปากมันจนหมดสิ้น แต่หงส์เกียวที่มีพลังแขนอันหนักหน่วงรุนแรง ยังคงทำให้มันเจ็บปวดอยู่บ้างเล็กน้อย

พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยตวาดก้องขึ้นว่า

"สัตว์ประหลาด ห้ามมิให้ทำร้ายนาง นางคือหงส์เกียวเจ๊ของเรา"

หงส์เกียวยามนี้จึงเห็นชัดตา ว่าคุ้ยงังเพี้ยกำลังเดินเข้ามาหา นางร้องเรียกเสียงแหลมแล้วโถมเข้าในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างตื่นเต้น ทุบอกชายในดวงใจดั่งกลอง ร้องขึ้นด้วยความขุ่นเคืองว่า

"เมื่อครู่ผู้อื่นเรียกท่านอยู่ ไฉนไม่ขานรับ? มิได้ยินหรือ? เราไม่สนใจปลาที่ผู้อื่นจับได้ถูกเจ้าสัตว์ประหลาดกลืนลงไปแล้ว ท่านต้องใช้เรา..."

คุ้ยงังเพี้ยถูกนางทุบตีจนหมดปัญญา พลันโอบรัดนางแล้วระดมจูบเป็นการใหญ่ จึงทำให้นางระทวยสงบอยู่ในอ้อมอกมิอาละวาดต่อไปได้

อีกเนิ่นนาน คุ้ยงังเพี้ยจึงคลายวงแขนแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เจ้เจ๊ ท่านแต่งตัวเช่นนี้สวยงามยิ่ง เจ้เจ๊ท่านดูสัตว์ประหลาดนี้คือตัวอะไร”

หงส์เกียวได้ยินคุ้ยงังเพี้ยชมเชยนางว่าสวมชุดอาบน้ำแล้วงามมาก หัวใจก็วาบหวามดื่มด่ำ แต่ยังแสร้งทำเป็นขุ่นเคืองจนค้อนควักอยู่ไปมา คุ้ยงังเพี้ยชี้ไปที่สัตว์ประหลาดแล้วถามอย่างยิ้มแย้มอีกครั้ง หงส์เกียวเมื่อเหลียวหน้าพิจารณาพลันร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

“อา อี้ชิ่วเล้ง (มังกรทวิบาท...มังกรสองขามีปีกเหมือนนก)

เกาะทะเลเลือด

คุ้ยงังเพี้ยมิเคยได้ยินคำอี้ชิ่วเล้ง (มังกรทวิบาท) มาแต่ก่อนเลย ยังมิทราบ ว่าไฉนหงส์เกียวจึงแตกตื่นตกใจถึงปานนี้ ดวงตาอันดำขลับดั่งราวนิลแต้มของนาง เบิ่งจนอ้ากว้างไม่กะพริบ คุ้ยงังเพี้ยจึงต้องถามอย่างสงสัยใจว่า

"หงส์เจ้ อะไรคืออี้ชิ่วเล้ง?"

หงส์เกียวมิตอบแต่ย้อนถามว่า

"ตี้ตี่ ท่านปราบมันอยู่แล้วหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยผงกศีรษะอย่างภาคภูมิใจ ที่แท้เมื่อตอนย่างเข้าหาอี้ชิ่วเล้งนั้น อี้ชิ่วเล้งนั้นก็ได้แต่ถอยหนีไปทีละก้าว มันยิ่งถอยคุ้ยงังเพี้ยยิ่งระวัง เนื่องจากสัญชาตญาณของสัตว์ร้ายทั้งหลาย ในยามจะจู่โจมศัตรูนั้นต้องถอยหลังไปหลายก้าวก่อนทั้งสิ้น ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยคิดว่า การถอยของมันคือการเตรียมจะโถมเข้าจู่โจมนั่นเอง

มิคาดว่า สัตว์ประหลาดเมื่อถอยจนสุดทางถึงกับอ้าปากทั้งสองร้องอย่างหวาดกลัวขึ้นมา ไม่มีทีท่าจะโถมเข้าจู่โจมอย่างไรเลย ตาเขียวปัดทั้งสองของมันมีประกายวิงวอนขอร้องจนเด่นชัด

คุ้ยงังเพี้ยชะงักเท้าไว้ จ้องมองอี้ชิ่วเล้งแล้วถามไปว่า

"เจ้ากลัวเราหรือไม่?"

วาจาประโยคนี้ เป็นการถามอย่างปราศจากเจตนา แต่อี้ชิ่วเล้งถึงกับผงกหัวประหลาดของมัน ด้วยท่าที่ที่คล้ายฟังภาษาคนได้อย่างรู้เรื่อง!

คุ้ยงังเพี้ยคล้ายดั่งมิกล้าเชื่อถือ เพราะภาษาคนกับภาษาสัตว์มันเป็นคนละเรื่อง มันไหนเลยจะฟังเข้าใจภาษาคนได้ คุ้ยงังเพี้ยจึงถามไปอย่างไม่เชื่อถือว่า

"เจ้าฟังวาจาเราเข้าใจ?"

อี้ชิ่วเล้งถึงกับผงกหัวถี่ๆ อยู่หลายคราและยังส่งเสียงร้องแว้ๆ ออกมาอีกด้วย

ครั้งนี้ทำให้คุ้ยงังเพี้ยต้องตื่นเต้นจนตะลึงลานและก็ดีใจจนแทบกระโดดโลดเต้น จ้องมองดูสัตว์ประหลาดนั้นเขม็งนิ่ง รู้สึกว่ามันไม่น่าทุเรศดุจดั่งเมื่อครั้งแรกแล้ว แน่นอน นี่เป็นอุปทานของความรู้สึกเท่านั้น มิว่าผู้ใดย่อมต้องมีความรู้สึกเช่นนี้ด้วย คุ้ยงังเพี้ยกวักมือแก่อี้ชิ่วเล้งแล้วกล่าวว่า

"นี่ เจ้าเข้ามา"

อี้ชิ่วเล้งถึงกับเดินเข้าหาอย่างช้าๆ ตาเขียวเรืองที่เคยมีประกายอำมหิตได้ปลาสนาการจนหมดสิ้น คุ้ยงังเพี้ยที่เพิ่งรุ่นคะนอง กระโดดเข้าไปรัดคออันยาวเหยียดของมันแล้วร้องเสียงกึกก้องขึ้น

"นี่ เจ้าแบกเรากับเจ้เจ๊ได้หรือไม่? แบกพวกเราบินขึ้นไปเที่ยวเล่นบนท้องฟ้าเป็นไร?"

ลำคอที่ยาวร่วมยี่สิบเชียะของอี้ชิ่วเล้งยามนี้ ยืดขึ้นจนตัวคุ้ยงังเพี้ยลอยอยู่ในอากาศแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยปีนป่ายขึ้นไปนั่งบนหลังอี้ชิ่วเล้ง รู้สึกว่าขนสีเทาของมันนุ่มนิ่มดั่งเป็นกำมะหยี่ หลังก็กว้างดุจดั่งเตียงใหญ่ สบายอย่างเหลือจะกล่าวได้ คุ้ยงังเพี้ยกระโดดโลดเต้น นอนเกลือกกลิ้งดิ้นรนอยู่บนหลังอี้ชิ่วเล้งเป็นพักใหญ่ จึงยอมกระโดดลงมาอย่างสุดเสียดาย พลันนึกได้ว่า ตนไม่มีประตูจะออกไปจากสถานที่แห่งนี้ ก็ต้องร้องขึ้นด้วยความผิดหวัง "เสียดายที่ไม่มีประตูออกไป" ขณะนั้น อี้ชิ่วเล้งใช้ปากยาวของมันคาบชายเสื้อคุ้ยงังเพี้ย กระตุกอยู่ไปมาแล้วก้มหัวลงจิกเชือกที่ผูกเท้าทั้งสองของมัน คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ยังเดามิออกว่ามันมีเจตนาใดต้องถามอย่างสงสัยว่า

"ทำอะไร?"

อี้ชิ่วเล้งชูหัวขึ้นมองคุ้ยงังเพี้ย แล้วจึงใช้ฟันแหลมคมของมันกัดไปบนเชือกนั้น ฉุดลากอย่างรุนแรงดั่งจะเลื่อยให้มันขาดจากกัน ครานี้ คุ้ยงังเพี้ยรู้ความหมายของมันแล้ว จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"เจ้าให้เราตัดเชือกนี้กระมัง?"

อี้ชิ่วเล้งมีท่าทีดีใจนัก ปีกของมันทั้งสองกางจนยาวเหยียด ปากก็แผดร้องเสียงพิกลมิขาดหู คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"เอาเถิด พอแล้ว เรารู้แล้ว"

อี้ชิ่วเล้งรีบหยุดเสียงร้องและหุบปีก ใช้หงอนแดงฉานอันมหึมาบนหัวถูไปบนตัวคุ้ยงังเพี้ยอยู่ไม่หยุดยั้ง ดุจดั่งเป็นสุนัขที่คลอเคลียกับนายรักของมันก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ยนั่งยองๆ ลงคว้าเชือกเส้นนั้นขึ้นพิจารณา ไฮ้! เป็นเชือกที่ถักขึ้นจากเส้นไหมของตัวไหมน้ำแข็ง มิน่าเล่า อี้ชิ่วเล้งที่มีพลังมหาศาลปานนี้ยังไม่มีปัญญากระชากมันให้ขาดจากกัน

คุ้ยงังเพี้ยเสียเวลาไปเนิ่นนานจึงสามารถแก้ปมที่ผูกเท้าของอี้ชิ่วเล้งออกมาได้ แต่ก็เหน็ดเหนื่อยจนเหงื่อท่วมโซมกาย เมื่อลุกขึ้นยืนแล้วจึงชี้มันกล่าวว่า

"เอาเถิด แก้ออกแล้ว"

อี้ชิ่วเล้งกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจอยู่พักใหญ่ จึงพาคุ้ยงังเพี้ยเดินไปตามอุโมงค์ด้านหลัง คุ้ยงังเพี้ยยังคงงุนงงมิเข้าใจ

อุโมงค์นี้มีความกว้างขวางยิ่ง วกวนอยู่เจ็ดแปดเลี้ยว มิทราบว่าเป็นระยะไกลเท่าใด พลันกระจ่างจนเจิดจ้า เบื้องหน้าปรากฏปากถ้ำใหญ่มหึมา เห็นแสงอาทิตย์อันเรืองรองกระจ่างอยู่กลางฟ้า น้ำทะเลอยู่ไกลจนไพศาลสุดตา คุ้ย-งังเพี้ยเดินมาจนถึงปากถ้ำ ก้มมองลงด้านล่าง เห็นถ้ำนี้อยู่ในระหว่างกลางผาเบื้องบนเป็นเมฆขาว เบื้องล่างเป็นทะเลใหญ่ คลื่นที่ซัดกระแทกเข้าใส่ผนังหน้าผา กระจายเป็นละอองน้ำดั่งหมอกบางเบื้องล่างของปากถ้ำอย่างน้อยต้องมีความสูงไม่ต่ำกว่าสามร้อยวา

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อพบเห็นทางออก หัวใจพลันปลอดโปร่งยินดีจนสุดที่จะกล่าว และอี้ชิ่วเล้งนั้นมันเอียงหน้าเบิ่งตามองท้องฟ้าสีครามอันไพศาลจนนิ่งงัน น่ากลัวมันมิได้เห็นท้องฟ้าเป็นเวลาเนิ่นนานเกินไปแล้วก็ได้

ทั้งคนทั้งสัตว์ยืนงงงันจนเคลิบเคลิ้มเป็นครู่ใหญ่ คุ้ยงังเพี้ยจึงกล่าวกับอี้ชิ่วเล้งว่า

"อย่าได้เชื่องซึมไปเลย รอเจ้เจ๊เรากลับมาพวกเราจึงค่อยออกไปเล่นกันทางภายนอก ไป พวกเราไปดูเจ้เจ๊กลับมาแล้วหรือไม่"

ทั้งสองเพิ่งกลับถึงในถ้ำ พอดีเป็นเวลาที่หงส์เกียวโถมเข้ามา ดังนั้นจึงเกิดการปะทะขึ้นเล็กน้อย

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อเล่าเรื่องราวโดยคร่าวๆ แล้ว จึงถามว่า

"เจ้เจ๊ อี้ชิ่วเล้งเป็นสัตว์ประเภทใดกันแน่?"

หงส์เกียวสั่นศีรษะ ตอบว่า

"เราก็มิเข้าใจ เราเพียงเคยเห็นในตำราโบราณมีบ่งบอกไว้ว่า อี้ชิ่วเล้ง เป็นสัตว์เล็กที่สุดของสัตว์ดึกดำบรรพ์ อยู่ในพันธุ์มังกรและสัตว์สองเท้า มีสันดานเจ้าเล่ห์เจ้ากล มีกำลังมหาศาล ชอบต่อสู้ฆ่าฟัน บินได้เร็วมาก กินเนื้อเป็นอาหาร"

"ในเมื่อมันมีพลังการต่อสู้เข้มแข็ง ไฉนถูกข้าพเจ้าฟาดไปท่าเดียวก็มิกล้าสู้อีกต่อไปเล่า?"

"ในมือท่านถือสิ่งไรเป็นอาวุธ?"

"ฮั่งเล้งเปียง! อา...ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว นี่คืออาวุธที่มีอาถรรพณ์สยบมันได้เพียงประการเดียวกระมัง?"

"อืมม์ ยังนับว่าท่านมีปัญญาฉลาดอยู่ ปลาของเรามันกินไปแล้วขณะนี้จะรับประทานอะไรกัน"

คุ้ยงังเพี้ยคิดจะขี่อี้ชิ่วเล้งออกไปเที่ยวเท่านั้น พอได้ฟังจึงรีบกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ พวกเราออกไปเที่ยวเล่นกันสักครู่ก่อนเป็นไร?"

"รับประทานให้อิ่มเสียก่อนจึงออกไปมิได้หรือ?"

"เจ้เจ๊ประเสริฐ พวกเรากลับมาค่อยรับประทานกันเถิด"

ความเป็นจริง หงส์เกียวไหนเลยไม่คิดขี่อี้ชิ่วเล้งออกไปเที่ยวเล่า เพราะการอยู่อย่างเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวเป็นเวลารวมยี่สิบปี นางก็ทรมานอย่างยากแค้นยิ่งนักแล้ว แม้ไม่มีคุ้ยงังเพี้ยอยู่เคียงข้างกาย หากนางได้ตัวอี้ชิ่วเล้งมาเป็นพาหนะ นางก็ต้องถือโอกาสขี่มันออกไปเล่นกันให้สนุกสนาน อย่าว่าแต่ ยามนี้ยังมีคู่ใจอยู่เคียงข้างกายเล่า

วาจาที่นางกล่าวเมื่อครู่ เพียงแต่เป็นการไว้ตัวของดรุณีที่มีตามสัญชาต-ญาณเท่านั้น เมื่อถูกคุ้ยงังเพี้ยพัวพันออดอ้อน นางจึงคล้อยตามอย่างยินยอมพร้อมใจ แต่ยังแสร้งกล่าวเสียงสะบัดขึ้นว่า

"ท่านช่างพัวพันคนจนน่าคลั่งใจ ยังมิรีบปล่อยให้เราไปเปลี่ยนเสื้อผ้าอีก"

คุ้ยงังเพี้ยไม่มีทางที่จะเย็นชาต่อเจ้เจ๊นี้ อยู่ร่วมกับหงส์เกียวที่นุ่มนวลอ่อนช้อย ทำให้คุ้ยงังเพี้ยคืนสู่ความคึกคะนองของวัยรุ่น เมื่อเห็นนางรับปากรีบรวบร่างนางมาจูบอยู่พักใหญ่ กล่าวว่า

"มิต้องเปลี่ยนดอก เยี่ยงนี้งามตามากแล้ว"

หงส์เกียวเอียงอายจนหน้าแดงฉาน ค้อนควักคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดันแล้วกล่าวเสียงสะบัดขึ้น

"หากท่านกล่าวเหลวไหลอีก ดูเจ้เจ๊จะแยแสท่านหรือไม่"

พลันสะบัดออกจากอ้อมแขนคุ้ยงังเพี้ย วิ่งกลับเข้าไปในถ้ำใหญ่ คุ้ย-งังเพี้ยงุนงงชั่วครู่จึงนึกขึ้นได้ ว่าเสื้อของตนก็ถูกม้าศิลาไหม้ไปหย่อมใหญ่เช่นกัน จำต้องวิ่งตามไปเปลี่ยนบ้าง

ไม่นาน บนหน้าผาอันสูงชัน พลันมีเงาสีเทาพุ่งวาบขึ้นดุจสายฟ้า จวบจนใกล้จึงเห็นชัดตาว่าเป็นตัวอี้ชิ่วเล้ง ปีกแต่ละข้างของมันยาวร่วมสิบวาในยามโบยบินกลางอากาศ ดุจดั่งเป็นเมฆที่ถูกพายุหอบพัด ชั่วพริบตาก็ไกลไปห้าหกสิบวานับเป็นความเร็วอันน่าแตกตื่นตกใจยิ่ง

อี้ชิ่วเล้งถูกกักขังในถ้ำมาเนิ่นนานปี พอมีอิสรภาพได้ก็เกิดความคึกคะนองใคร่จะโบยบินให้สมอยากสักครั้ง ดังนั้นมันไม่บินไปตามทิศทางที่มีพื้นแผ่นดิน กลับโบยบินไปในทิศทางที่เป็นทะเลเวิ้งว้างสุดสายตา...

ผู้ขับขี่บนหลังคือคุ้ยงังเพี้ย กับหงส์เกียวนั่นเอง ยามนี้ หงส์เกียวซุกร่างอยู่ในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย พริ้มตาทั้งสองลงอย่างมีความสุข ริมฝีปากจิ้มลิ้มปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ลมแรงพัดพาจนผมดำขลับของนางปลิวไสว กอปรกับคุ้ยงังเพี้ยที่งามสง่าปานหล่อเหลา จึงราวเป็นเทพบุตรเทพธิดา ละล่องอยู่กลางท้องฟ้าก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ย ยามนี้มีจิตใจปลอดโปร่งเบิกบานยิ่งนัก ทอดตามองไปตามทิศทางต่างๆ ไม่หยุดยั้ง พลันอุทานแล้วร้องขึ้นว่า

"หงส์เจ๊ ท่านดู คลื่นบนเกาะนั้นไฉนจึงรุนแรงผิดธรรมดา?"

หงส์เกียวมองตามปลายนิ้วลงไป เห็นเกาะร้างที่มีศิลาประหลาดเกลื่อนกลาดทางด้านล่าง คลื่นสีขาวกระจายเป็นฟูฝอยจนสูง ละอองน้ำแผ่กระจายจนขาวพร่างพราว คล้ายดั่งคลื่นบนเกาะนี้รุนแรงผิดธรรมดา

คุ้ยงังเพี้ยมองจากที่สูง ทิวทัศน์ของเกาะจึงปรากฏในสายตาได้หมดสิ้น เห็นเกาะนี้มีหญ้าขึ้นรกรุงรังทั้งเกาะ แต่ปราศจากต้นไม้ใหญ่ เมื่อเห็นจะรู้สึกเป็นที่รกร้างแห้งแล้งยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยพลันเอ่ยขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ ท่านดู ที่นั้นกำลังมีคนต่อสู้กันอยู่ พวกเราไยมิลงไปดูสักครา?"

ความจริงหงส์เกียวเห็นอยู่นานแล้ว นางเพียงแต่กำลังขบคิดว่าจะลงไปดูหรือไม่เท่านั้น

เห็นกึ่งกลางเกาะร้างอันเป็นโขดหินระเกะกะหย่อมใหญ่ มีสองคนกำลัง

ต่อสู้อย่างชุลมุนวุ่นวาย หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นชายชราอายุกว่าเจ็ดสิบปี สวมเสื้อยาวสีแดง คาดว่าเพราะวันเวลาอันยาวนาน สีแดงได้กลายเป็นคร่ำคร่าเก่าขาดไปทั่วทั้งตัว ในยามเคลื่อนไหวคล้ายดั่งจะกระจายออกไปจากร่าง ชายชรานี้มีรูปลักษณะอันประหลาดพิกล ผิวหน้าแดงฉานปานเปลวเพลิง ผมแดงหนวดแดงมิเคยหวีสางมานานวัน จนพัวพันเป็นกระเซิงเดียวกัน ยาวเหยียดจนย้อยถึงครึ่งร่าง บนใบหน้าเผยเห็นแต่ดวงตาเป็นประกายแวววาวสองข้างกับจมูกที่โด่งตรงเป็นสัน

ผู้ที่ประมือต่อสู้กับชายชราผมแดงหน้าแดง เป็นชายศีรษะล้านเปลือยร่างท่อนบน ชายผู้นี้ร่างสูงร่วมสิบเชียะ แขนแต่ละข้างดั่งร่างทารก ดูแล้วคล้ายเป็นรูปท้าวเทวราชอันมหึมา ลักษณะเหี้ยมหาญเปี่ยมอำนาจ แต่ก็คล้ายดั่งเป็นคนปัญญาอ่อนสติมิใคร่สมบูรณ์ บนร่างนอกจากกางเกงครึ่งแข้งที่มีประกายแล้ว ปราศจากเสื้อผ้าใดๆ ดุจดั่งเป็นคนดึกดำบรรพ์ก็ปานกัน

ทั้งสองคนต่างมีความแคล่วคล่องดั่งประกายสายฟ้า พลังฝ่ามือของชายชราหน้าแดง คล้ายดั่งไม่หนักหน่วงเทียมเท่ากับพลังดุดันของชายศีรษะล้าน แต่ความแคล่วคล่องปราดเปรียว กลับเหนือกว่าชายศีรษะล้านมากนัก เมื่อมีปมเด่นเข้าทดแทนปมด้อย ทั้งสองจึงต่อสู้กันด้วยสภาพคู่คี่ก้ำกึ่ง

ห่างจากการต่อสู้ของทั้งสองประมาณสี่สิบวา มีคนประหลาดอีกสามคนยืนอยู่ ผู้หนึ่งสวมเสื้อผ้าเยี่ยงนักศึกษา ดวงตามีประกายคมวาว บ่งบอกว่าสติปัญญาเฉียบแหลม เล่ห์กลกลอกกลิ้ง อีกผู้หนึ่งเป็นชายชราสวมเสื้อยาวสีขาว อีกผู้หนึ่งนั้นหลังสะพายเกาทัณฑ์ยาว สวมเสื้อผ้ารัดกุมเยี่ยงดั่งนักสู้ ทั้งสามนี้ต่างมีเสื้อผ้าอาภรณ์ที่คร่ำคร่าทุลักทุเล ไม่ผิดกับชายชราหน้าแดงเสื้อแดงนั้นเท่าใดเลย

คุ้ยงังเพี้ยมิรู้จักคนทั้งห้านี้ แต่ก็ขบคิดได้ด้วยไวปัญญา ความทรงจำในสมองได้บ่งบอกให้รู้ว่า ทั้งสี่คนล้วนเป็นผู้อาวโสของบ๊ลิ้มในอดีตทั้งสิ้น จึงต้องคำนึงด้วยความแตกตื่นตกใจ

"ชายชราเสื้อแดง มิใช่เจียวเทียนฮวงฉายาเลียกฮ้วยซิ่ว (สัตว์เปลวไฟ) ในคำร่ำลือดอกหรือ? ชายร่างใหญ่ศีรษะล้านนั้นคือ ซิมเซาทีฉายาฮวยไฮ้ป๋าอ๊วง (จอมพลังทะเลเลือด) ผู้สะพายเกาทัณฑ์นั้นต้องเป็นโต๊ะเล้งฉายาลั่งจื้อ (ผู้เสเพล) แน่นอน ในแผ่นดินไม่มีผู้ใดใช้เกาทัณฑ์ลักษณะพิกลดั่งนี้ ส่วนนักศึกษาผู้นั้นน่ากลัวเป็นตัวซีเง็กลิ้งฉายาตั๊กจือเซ็ง (บัณฑิตจอมพิษ) ส่วนอีกผู้หนึ่งเป็นใคร

กัน? มิเคยได้ยินอาจารย์บอกเล่ามาเลย ประหลาดแท้ ไฉนพวกมารร้ายทั้งเหนือใต้หลากหลายทิศ ต่างมาชุมนุมสุมอยู่ด้วยกันเล่า?"

ขณะคุ้ยงังเพี้ยขบคิด ได้ยินหงส์เกียวกล่าวว่า

"ตี้ตี๋ พวกเราลงไปดูกันก็ได้"

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อพบเห็นจอมอสูรร้ายเหล่านี้แล้ว ในใจก็เกิดความระมัดระวังตัวขึ้น จึงกล่าวอย่างเคร่งเครียดว่า

"เจ้าเจ็ควรระวังไว้ให้มาก เจ้าพวกเหล่านี้แต่ละคนล้วนมิใช่ตอแยได้ง่ายดายทั้งสิ้น"

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวแล้วตบคออี้ชิ่วเล้งพลางสั่งว่า

"เล้งยี้ (ลูกมังกร) พวกเราลงไป"

อี้ชิ่วเล้งว่าง่ายอย่างยิ่ง ปีกใหญ่ของมันพอหลุบร่างก็พุ่งลงในเกาะดุจดาวตก

หงส์เกียวกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตี้ตี๋ ท่านรู้จักพวกมัน?"

"เพียงได้ยินกิตติศัพท์พวกมันเท่านั้น"

"พวกมันเก่งกาจสามารถยิ่งหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยเพียงแค่นหัวร่ออย่างไม่แยแส ความเย็นชากระด้างที่ได้สาบสูญไปเนิ่นนาน พลันมาปรากฏบนใบหน้าอีกครั้ง ทำให้หงส์เกียวต้องใจเต้นระทึก เพราะเป็นครั้งแรก ที่นางได้เห็นความเย็นชาของชายในดวงใจ ต้องลอบคำนึงขึ้น

"ตี้ตี๋ไฉนจึงเย็นชาจนน่ากลัวเช่นนี้?"

ยามนั้น อี้ชิ่วเล้งได้พุ่งลงจากพื้นมิถึงสี่สิบวา ปีกใหญ่ทั้งสองได้การออกกระพือทรงตัวอีกครั้ง ลมอันรุนแรงกระโชกจนกรวดทรายปลิวกระจัดกระจาย พลันได้ยินเสียงกู่อันเกรี้ยวกราด พลังดุดันปานภูเขาถล่มสี่สาย พุ่งทะลักขึ้นมาในบัดดล นั่นล้วนแล้วเป็นพวกเฒ่าพิกลรู้สึกตัว ต่างมีปฏิกิริยาอันรวดเร็วอย่างน่าตระหนกตกใจยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยกลัวเป็นอันตรายต่ออี้ชิ่วเล้ว จึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วพุ่งปราดออกไป สองมือสะบัดพลันมีเสียงดังสนั่นหวั่นไหว พลังอันมหาศาลปานพายุพุ่งกระจายขึ้นไปทั่วท้องฟ้า กรวดทรายคละคลุ้งจนสลัวตา พร้อมกับเสียงอุทานดังสับสนอลหม่าน

ร่างกลางอากาศของคุ้ยงังเพี้ย ถูกพลังฝ่ามือที่ดุดันมหาศาล กระแทก

จนกระเด็นไกลออกไปสิบกว่าเชียะ ละลิ่วร่างลงพื้นพร้อมกับตัวอี้ชิ่วเล้ง พอซ้อนตามองไปเห็นคนประหลาดทั้งสี่ กำลังจับจ้องมองพวกตนอย่างงุนงงจนตะลึงลาน ที่แท้คนทั้งสี่ร่วมมือกันจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยไปหนึ่งฝ่ามือ ส่วนผู้เสเพลโต๊ะเล้งมิทราบปลดเกาทัณฑ์อันใหญ่ออกมาเมื่อใด กำลังใส่กระสุนเงินสามเม็ดง้างจ้องมายังคุ้ยงังเพี้ยแต่มิได้ยิง...

น่ากลัวมันแตกตื่นตกใจจนงงงันไปนั่นเอง

เหลียวดูเลียกฮ้วยชิ่ว (สัตว์เปลวไฟ) เจียวเทียนฮวงอีกครั้ง มันเมื่อครู่ที่ต่อสู้เยี่ยงเสี่ยงชีวิตอยู่กับซิมเซาที (ฮวยไฮ้ป้าอ๊วง) จอมพลังทะเลเลือดอย่างดุดัน แต่ยามนี้กลับยืนเคียงไหล่ด้วยกัน มิว่าผู้ใดก็แยกไม่ออกว่ามันทั้งสองเป็นมิตรหรือศัตรูกัน

คุ้ยงังเพี้ยก็งุนงงเช่นกัน หะแรกเข้าใจว่ามีเพียงสองคนที่จู่โจมใส่ตน แต่ดูตามสภาพของขณะนี้ที่แท้คนทั้งห้าต่างร่วมมือกันมาพร้อมเพรียง คุ้ยงังเพี้ยมิเข้าใจว่าตนไฉนจึงสามารถรับพลังการรุมกระหน่ำของคนทั้งห้าเอาไว้ได้ แม้จะเป็นแป๊ะเล้งซิ่งกุนผู้อาจารย์ก็มิกล้าจะดูแคลนพวกประดานี้ได้!

อี้ชิ่วเล้งเห็นมีคนกล้าจู่โจมใส่นายรัก ก็โกรธแค้นจนร้องแว้ แว้ เสียงสนั่นหวั่นไหว ตาสีเขียวของมันมีประกายอำมหิตจนโชติช่วง ท่าทีกระเหี้ยนกระหือดั่งเข้าฉีกคนกินเป็นอาหาร ทำให้จอมมารทั้งห้าต่างอกสั่นขวัญหนี ที่แท้มันทั้งห้าต่างดูมิออกว่าเป็นสัตว์ประหลาดอันใด

หงส์เกียวคล้ายมีแผนอยู่ในใจแล้ว นางตบคออี้ชิ่วเล้งเบาๆ หัวร่อเสียงใสพลางกล่าวว่า

"เล้งยี้ มิต้องกลัว พวกมันรับรองไม่อาจต้านทานเพี้ยตี๋ได้"

นางกล่าวโดยมิลงจากหลังอี้ชิ่วเล้ง คนทั้งห้าพอได้ยินก็เงยหน้ามองพลันรู้สึกสว่างในสายตา พากันคำนึงขึ้นดั่งนัดไว้

"ในโลกไหนเลยจะมีสตรีที่งามบาดตาถึงปานนี้?"

ซิมเซาทีฉายาจอมพลังทะเลเลือด (ฮวยไฮ้ป้าอ๊วง) มาตรแม้นมีพลังฝีมืออันสูงเยี่ยมน่าตื่นตระหนก แต่ก็มีสมองทึบโง่เขลา เป็นคนที่นึกได้ก็กล่าวไป โดยไม่เคยเก็บความรู้สึกในใจไว้ หลังจากเหลือบแลเห็นหงส์เกียวแล้ว ร้องขึ้นดั่งราวฟ้าผ่าเปรี้ยงลงว่า

"นางทารกที่งามตา นี่ ทารกน้อย นางเป็นสะใภ้(ภรรยา)ของเจ้ากระมัง"

วาจาประโยคนี้ กล่าวจนหงส์เกียวหน้าแดงระเรื่อ ตวาดอย่างขุ่นเคืองว่า

“หากคิดใคร่ตายจงกล่าวมาอีกคำ”

ซิมเซาทีเบิ่งตาจนเหลือกถลน ร้องเสียงกระหึ่มขึ้นว่า

“กล่าวอีกคำจะเป็นไร เจ้ามิใช่เป็นสะใภ้มัน...”

วาจาต่อยังมิได้เปล่งจากปาก พลันรู้สึกตาลายไปวูบใหญ่ เสียงฉาดอันสดใสดังขึ้น แก้มทั้งสองก็เจ็บแสบจนร้อนผะผ่าวดั่งราวไฟนาบ ยังเป็นเพราะหงส์เกียวมีเจตนาอื่นแอบแฝง มิได้ใช้กำลังภายในไปด้วย หากแม้นนางใช้พลังที่มีตบใส่ น่ากลัวซิมเซาทีจะต้องเสียชีวิตไปเป็นแน่แท้

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเป็นคนสติไม่สมบรณ์ เมื่อครั้งก่อนที่ออกเกลือกกลั้วในวงพวกนักเลง เคยได้รับคำพร่ำสอนจากอาจารย์มาว่าบุรุษที่ดีย่อมไม่ต่อสู้กับหมู่สตรีมันจึงเคารพคำสอนนี้อย่างเคร่งครัดไม่ยอมลืม ครั้งนี้ถูกตบใส่อย่างถนัดถนี่ไปสองฉาด สร้างความขุ่นเคืองแก่มันจนหน้าเขียวตาถลน พาลระบายความโกรธแค้นทั้งมวลไปใส่ตัวคุ้ยงังเพี้ย โดยคำรามดั่งฟ้าร้องว่า

“เด็กน้อย สะใภ้เจ้าตบเรา เราก็จะทุบตีเจ้า”

ร่างอันตระหง่านปานหอเหล็กสะอึกเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยดุจสายฟ้า นับว่ารวดเร็วจนน่าตระหนกยิ่งนัก

คัยงังเพี้ยยามนี้ยังมิทราบว่าพลังฝีมือของตนสงส่งถึงขั้นใด จึงมิกล้าชะล่าใจ รีบถีบเท้าใช้ความเร็วพลิ้วกายไปทางด้านข้าง

ในแง่มุมอันประหลาดพิสดารสะบัดมือฟาดเข้าใส่ทรวงอกฮวยไฮ้ป้าอ๊วงอย่างเป็นไปเองมิตั้งใจ

การสะบัดอย่างไม่ตั้งใจของคุ้ยงังเพี้ยครานี้มาตรแม้นใช้กระบวนท่าเชยลี้ไล้ฮั้ง (อินทรีจากพันลี้) อันธรรมดา แต่แง่มุมและเป้าหมายที่จู่โจมใส่ล้วนเป็นที่ผู้คนคาดเดาไม่ถึงทั้งสิ้น นอกจากถอยหนีเพียงประการเดียวแล้ว ไม่มีทางปัดป้องหรือตีโต้ได้เลย

อย่าเห็นฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเป็นคนสติไม่สมบูรณ์ ในการต่อสู้และด้านพลังฝีมือก็ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งยวดอยู่ ฝ่ามือกว้างใหญ่ของมันสะบัดขึ้นเบื้องสูง ตบใส่ข้อมือคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดัน เท้าซ้ายก็ตวัดเตะใส่ท้องน้อยคุ้ยงังเพี้ยดุจสายฟ้า กระบวนท่าทั้งสองใช้ออกไปพร้อมเพรียงกันด้วยความรวดเร็วหมดจดยิ่ง ใช้การรุกสกัดการรุกจนพลิกสภาพเป็นฝ่ายมีเปรียบ นับว่าเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มได้โดยสมบูรณ์

คุ้ยงังเพี้ยลอบชมเชยในใจ ขณะร่างพลิ้วอยู่นั้น เพลงฝ่ามือมังกรสัตต-

มรณะ (เทียนเล้งซิกเจ๊าะ) ได้ฟาดออกไปหลายกระบวนท่า

ฮวยไฮ้ป๊าอ๊วงเมื่อครั้งกระโน้น เคยต่อสู้กับแป๊ะเล้งซิ่งกุนมา เมื่อเห็นเพลงฝ่ามือนี้ก็ตื่นตกใจไปทันที คำนึงว่า

"ที่แท้เป็นศิษย์ของเจ้าเฒ่าผู้นั้น มิน่าเล่า จึงพอมีฝีมืออยู่บ้าง"

ความประมาทดูแคลนของมันปลาสนาการหมดสิ้น ปัดป้องตีโต้ไปตามวิชาฝีมือย่างเคร่งครัด พริบตานั้น พลังอันครึนครั่นดั่งฟ้าร้องก็เกิดขึ้นจนอื้ออึงพัวพันกันจนชุลมุนวุ่นวายไป

หงส์เกียวยืนดดด้านข้างได้ถนัดชัดตา นางเห็นคัยงังเพี้ยยังมีฝีมือเหลือเฟือจึงคร้านจะลงมือด้วย พาลนั่งลงที่ข้างตัวอี้ชิ่วเล้ง ตางามของนางกวาดมองไปสังเกตความเคลื่อนไหวของอีกสี่คนอยู่บ่อยครั้ง

อี้ชิ่วเล้งเห็นนางมีความเยือกเย็นเป็นเช่นนั้น ก็คิดว่านายของมันกำลังเล่นกับผู้คนอยู่ โดยมิได้ต่อสู้กันจริงจัง มันแม้จะชาญฉลาดจนแสนรู้ แต่อย่างไรก็ยังเป็นพวกสัตว์อยู่ สมองมิได้ขบคิดลึกซึ้งนัก เมื่อเห็นไม่มีเรื่องสำคัญ พาลซุกหัวเข้าไปในปีกใหญ่หลับไหลไปอย่างสุขสบาย

ชายชราเสื้อขาวที่ยืนอยู่ด้านข้าง เพ่งมองการต่อสู้อยู่เนิ่นนาน เห็นคุ้ย-งังเพี้ยมีความปลอดโปร่งเยือกเย็น รปร่างงามสง่าน่าเอ็นด อดมิได้ต้องรำพึงขึ้นว่า

"ช่างเป็นอัญมณีที่มิได้เจียระไนแท้ๆ"

เลียกฮ้วยชิ่ว (สัตว์เปลวไฟ) เจียวเทียวฮวงมีเจตนาจะรับไว้เป็นศิษย์อยู่แต่แรกเริ่มแล้ว พอได้ยินจึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เน้าไฮ้เกา (งูร้ายในทะเล) ท่านเข้าใจว่าฝีมือจับปูปลาของท่าน จะมีศักดิ์ศรีรับศิษย์เอาไว้ถ่ายทอดหรือ?"

เน้าไฮ้เกา (งูร้ายในทะเล) มีนิสัยอันเย่อหยิ่งโอหัง ไหนเลยจะยอมให้ผู้อื่นมาเหยียดหยามได้ จึงถลึงตาจ้องมองดูสัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงแล้วตะคอกขึ้นว่า

"หรือท่านคู่ควร?"

"เล่าฮูมั่นใจว่าต้องเข้มแข็งกว่าท่านมาก"

เน้าไฮ้เกาหัวร่อขึ้นด้วยความขุ่นเคือง กระชากเสียงขึ้นว่า

"ตลอดสิบปีมา ท่านเคยมีชัยเราไปตั้งแต่เมื่อใด?"

สัตว์เปลวไฟมีนิสัยร้อนแรงดุจดั่งเปลวไฟ พอได้ยินก็คำรามขึ้นว่า

"แล้วเล่าฮูเคยแพ้ท่านตั้งแต่เมื่อใด? ท่านรับมือเราไปลิ้มดูสักท่า!"

เสียงขาดคำฝ่ามือฟาดเข้าใส่เน้าไฮ้เกาอย่างดุดันจริงจัง

เน้าไฮ้เกามิใช่เป็นคนปากแข็งมืออ่อน พอเห็นฝ่ายตรงข้ามจู่โจมจึงสะบัดแขนฟาดเข้าปะทะ ทั้งสองยังมิทันจะได้รับศิษย์ตามความคิดก็ลงมือต่อสู้กันจนชุลมุนวุ่นวายเสียก่อน

ผู้เสเพลโต๊ะเล้งเดินไปจนห่างจากตั๊กจือเซ็ง (บัณฑิตจอมพิษ) ห้าเชียะจึงหยุดไว้ ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"ซีเฮีย ท่านดูบุลลิกและส่วนสัดของทั้งสองเป็นฉันใด?"

ตั๊กจือเซ็ง (บัณฑิตจอมพิษ) กวาดตามองมาพลันมองไปยังวงต่อสู้ของเลียกฮ้วยซิ่วและเน้าไฮ้เการ้องอุทานเสียงดังคล้ายดั่งเกิดเรื่องสำคัญอย่างไรก็ปานกัน

ผู้เสเพลโต๊ะเล้งมิได้มีความคิดมากมาย ดังนั้น จึงรีบเหลียวหน้ามองไป พลันได้ยินตั๊กจือเซ็งหัวร่อฮา ฮา แล้วกล่าวว่า

"เราเห็นคนทั้งสองต่างมีส่วนสัดอันไม่เลว พอที่จะรับถ่ายทอดยอดวิชาของเราได้ โต๊ะเฮีย มีความเห็นอย่างไร?"

เสียงดัง พร้อมกับลมอันแหลมคมพุ่งมาที่ข้อมือลั่งจื้อ (ผู้เสเพล) โต๊ะเล้ง โต๊ะเล้งยามนี้หากไม่ปล่อยมือจากสายเกาทัณฑ์ ข้อมือขวาจะต้องถูกกรีดจนพิการไปแน่นอน จวบจนขณะนี้จึงเพิ่งรู้ตัวว่าหลงกลบัณฑิตจอมพิษอันเจ้าเล่ห์เสียแล้ว

ผู้เสเพลทั้งขุ่นเดืองทั้งชิงชัง พลันถอยปราดไปก้าวใหญ่ เกาทัณฑ์อันมหึมากรีดจนคล้ายรุ้งพุ่งจากฟ้า ทะลวงไปยังที่ท้องน้อยของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งด้วยกระบวนท่าที่ทั้งชั่วร้ายทั้งว่องไว แสดงว่า มีเจตนาฆ่าตั๊กจือเซ็งให้ตายคามือเลย

ตั๊กจือเซ็งไหนเลยจะกล้าชะล่าใจ พลันสะบัดมือวูบก็มีประกายทองกระจายวาบ พัดจีบสีทองแววววาวบาดตา แกว่งเข้าปะทะต้านทานไว้ในบันดล

ตลอดสิบปีมาคนทั้งห้ามิทราบต่อสู้กันมามากน้อยเท่าใดแล้ว ความตื้นลึกหนาบางของพลังฝีมือ ต่างรู้ในกันและกันจนกระจ่างแจ้ง ยามลงมือแม้จะใช้กระบวนท่าที่ชั่วร้ายอำมหิตที่สุด แต่ไม่เคยมีผู้ใดได้ชัยฝ่ายตรงข้ามมาเลย

ขณะเวลานั้น พลันได้ยินหงส์เกียวร้องเสียงสดใสขึ้นว่า

"อา เพี้ยตี่ อย่าได้ทำอันตรายมัน"

พร้อมกันนั้น มีเสียงครางหนักๆ ดังสวนขึ้นฮวยไฮ้ป้าอ๊วง (จอมพลังทะเลเลือด) ถูกคุ้ยงังเพี้ยใช้กระบวนท่าเล้งกุยซังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) ฟาดจน

กระเด็นไกลไปสี่ห้าวาล้มแน่นิ่งกับพื้น

เหตุการณ์อุบัติอย่างกะทันหันเกินไป คู่ต่อสู้ทั้งสี่ต่างยั้งมือเอาไว้ในทันที พริบตาที่ร่างอันตระหง่านของฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงล้มโครมลงกับพื้น พลันได้ยินคนทั้งสี่ตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหว เงาร่างสี่สายพุ่งปราดเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยโดยพร้อมเพรียงกันในทันที

สามัคคีในหมู่มาร

ผู้ที่กลุ้มรุมเข้ามาทั้งสี่ คือคนที่ยังมิทันจะได้รับศิษย์ก็ลงมือต่อยตีอย่างเอาเป็นเอาตายนั่นเอง พวกทั้งห้านี้ ตลอดสิบปีมา แม้ทุ่มเถียงวิวาทกันไม่เว้นแต่ละวัน มิเคยปรองดองกันมาแม้แต่ครั้งเดียว ต่างปรารถนาใครจะประหารฝ่ายตรงข้ามให้ตายคามืออย่างชิงชัง แต่ไฉนในบัดนี้ เมื่อเห็นฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงร่อแร่ปางตาย ถึงกับพากันจู่โจมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยโดยพร้อมเพรียงดั่งราวนัดกันไว้เล่า?

ตามความจริง กล่าวแล้วก็มิเป็นที่น่าประหลาดอย่างไร มันควรพาดพิงไปถึงคำ “น้ำใจ” เท่านั้น คนเราความจริงก็เป็นสัตว์ประเสริฐที่มีน้ำใจอันประเสริฐ ทั้งห้าอยู่ร่วมกันมาเป็นเวลาถึงสิบปี และยังเป็นเกาะร้างที่ไม่มีร่องรอยผู้คน แทบจะว่าเห็นหน้ากันอยู่ทุกเช้าค่ำ ต่อให้ใจทมิฬหินชาติปราศจากไมตรีสักเพียงใด ก็ย่อมเกิดน้ำใจต่อกันขึ้นมาได้

แต่ทว่า พวกทั้งห้าล้วนเป็นผู้ทรงเกียรติอันกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม มิว่าผู้ใดต่างไม่ยอมบอกความในใจออกไปให้ผู้อื่นล่วงรู้ หรือจะเป็นเพราะพวกมันเองก็ไม่รู้ตัว แต่มีจิตใจที่ระลึกนึกถึงกันอย่างจดจ่อตลอดเวลา พอถึงคราวคับขันอันรนแรง น้ำใจที่ฝังไว้ในกันบึงของหัวใจย่อมทะลักออกมาเองโดยมิต้องไปขบคิดใคร่ครวญ

กับการกลุ้มรุมเข้าจู่โจมของคนทั้งสี่ คุ้ยงังเพี้ยก็แตกตื่นตกใจไม่น้อย รีบสลับเท้าอย่างเร่งร้อนลนลาน สูดลมปราณลึกๆ เข้าเกร็งพลัง รู้สึกทั่วร่างเบาหวิวดั่งไร้น้ำหนัก ในพริบตาก็หลีกไม้ตายของคนทั้งสี่ไปได้อย่างง่ายดาย

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสี่ยิ่งแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย แต่คุ้ยงังเพี้ยเยือกเย็นลงได้ เปล่งเสียงหัวร่อดังกังวาน แล้วสองฝ่ามือสะบัดฟาดท่าซังไฮ้ป่วยเล้ง (มังกร

บินเหนือทะเล) ฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) ออกไปสองกระบวนท่า มาตรแม้นเป็นเพียงสองกระบวนท่า แต่จู่โจมออกไปในเวลาพร้อมกัน พลังภายในที่เข้มแข็งดุจดั่งน้ำตกทะลักตามฝ่ามือไปในบัดดล เสียงจึงดังหวีดหวิวเสียดประสาทสยบขวัญสั่นวิญญาณผู้คนจนรุนแรงยิ่ง

ทั้งสี่ยิ่งแตกตื่นตกใจมากไปกว่าเดิม พวกมันแทบมิกล้าเชื่อถือ ว่าด้วยวัยของคุ้ยงังเพี้ย จะมีพลังภายในที่เข้มแข็งถึงปานนี้ แต่พวกทั้งสี่ก็มิใช่มีฝีมือต่ำต้อย เมื่อครั้งกระโน้นพวกทั้งสี่ ล้วนเคยเผชิญกับแป๊ะเล้งซิ่งกุนมา แม้ยังไม่แตกฉานในวิชาฝ่ามือเทียนเล้งชิกเจ๊าะเจี้ยโดยสิ้นเชิง แต่การพลิกแพลงของเพลงฝ่ามือนี้ก็ยังจดจำกันได้อยู่

เสียงตั๊กจือเซ็งแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“ศิษย์แป๊ะเล้งซิ่งกุน นับว่าไม่เลวเลยจริงๆ แต่เสียดายที่วันนี้ต้องมาฝังซากอยู่ในเกาะฮ้วยไฮ้เต้า (เกาะทะเลเลือด)”

เสียงขาดคำพัดจีบสีทองในมือกรีดขึ้นเป็นท่าพัวะฮุ้นกี้ยิด (แหวกเมฆเห็นอาทิตย์) ประกายทองกระจายพร่างพรายดั่งตาข่ายใหญ่ ครอบคลุมใส่คุ้ยงังเพี้ยไปจนถึงครึ่งตัว

อีกสามคนต่างพากันใช้ไม้ตายจู่โจมเข้าซ้ำเติม พวกทั้งสี่มิเคยร่วมมือจู่โจมกับพวกศัตรูมาก่อนเลย มิคาดว่า พอถึงคราลงมือมาพร้อมเพรียงกันกลับสามารถผสมผสานจนเข้มแข็งแกร่วกร้าวไร้จุดอ่อนช่องว่างความสูงเยี่ยมในฝีมือของทั้งสี่ ความพลิกแพลงพิสดารในกระบวนท่า นับว่าสร้างความเลื่อมใสนับถือแก่ผู้คนได้อย่างเต็มภาคภูมิ

หงส์เกียวจ้องมองจนเหงื่อยะเยียบไหลซึมทั่วหน้า รีบเกร็งพลังใส่แขนทั้งสองจนเปี่ยมล้น จับจ้องสนใจจนจดจ่อ พร้อมที่จะลงมือไปเสริมกำลังได้ในทุกโอกาส

ความจริง นางมิเคยออกเกลือกกลั้วในวงพวกนักเลงมา จึงย่อมมิทราบว่าพลังฝีมือของนางและคุ้ยงังเพี้ยสูงส่งลึกซึ้งถึงขั้นใดแน่ หากแม้นนางสามารถล่วงรู้ว่าพลังฝีมือของทั้งสอง ได้บรรลุจุดสุดยอดอันลึกล้ำแล้ว น่ากลัวนางยังคงนั่งพิงอี้ชิ่วเล้งชมการต่อสู้อย่างปลอดโปร่งโล่งอารมณ์ดั่งเคย

คุ้ยงังเพี้ยมีแผนอยู่ในใจแล้ว ร่างพลิ้วซ้ายหลบขวาด้วยกระบวนท่าอันละลิ่วจนไม่อาจจับต้องสัมผัส ดูไปคล้ายเป็นเพียงเงาไร้สสาร ไม่อาจจู่โจมทำลายให้ระคายผิวกายได้ ต่อให้คนทั้งสี่ร่วมมือกันแล้วใช้พลังและกระบวนท่าที่ดุดันโหด

ร้ายสักเพียงไร กระหน่ำเข้าใส่ก็ยังไม่มีปัญญาทำอันตรายต่อคุ้ยงังเพี้ยได้ แต่ทว่าวิชาฝ่ามือมังกรสัตตมรณะนี้ ทั้งสี่พอรู้เค้าอยู่คร่าวๆ แต่ละคราวที่คุ้ยงังเพี้ยลงมือตีโต้ ทั้งสี่มิเพียงจะหลบเลี่ยงได้ทันเวลาเท่านั้น ยามจู่โจมกลับมายังสยบกระบวนท่าต่อไปของคุ้ยงังเพี้ยให้ชะงักงันไว้ จนคุ้ยงังเพี้ยไม่มีปัญญาระดมการจู่โจมให้ติดต่อตามกันได้...

คนทั้งห้าจึงต่อสู้กันจนวุ่นวายไม่เป็นขบวน ล้วนใช้การรุกเข้าหักการรุก ใช้ความว่องไวเข้าสยบความว่องไว ชั่วพริบตา ผ่านไปห้าสิบกว่ากระบวนท่า เห็นแต่กรวดทรายปลิวกระจัดกระจายเลอะเลือนสลัว ลมดังครืนครั่นสนั่นปานมรสุมร้าย บรรดาศิลาในรัศมีสิบวาถูกกระแทกกระทั้นจนกระจายออกไปหมดสิ้น กลายเป็นลานกว้างอันราบเรียบ นับเป็นการต่อสู้ฉกาจฉกรรจ์ที่ไม่เคยปรากฏขึ้นในบู๊ลิ้มเลย

อีกชั่วครู่ ผ่านไปอีกยี่สิบกระบวนท่า ทันใดนั้น เกาทัณฑ์ยาวที่สลักลวดลายสวยงามของผู้เสเพลโต๊ะเล้งได้รั้งกลับมา พลันดังเสียงสนั่นเสียดประสาทพลังอันแหลมคมสามสายฝ่าอากาศมา ประกายเงินที่คล้ายสายฟ้าสามสาย ได้มาถึงทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยในบัดดล

คุ้ยงังเพี้ย คาดหมายไม่ถึงว่ามันจะมีกิริยาอันรวดเร็วปานนี้ ในยามแตกตื่นฝ่ามือขวารีบฟาดพลังออกไปเจ็ดส่วน มั่นใจว่า แม้มิอาจฟาดเงาสีเงินสามสายพุ่งกลับไป ยังพอฟาดให้มันร่วงหล่นลงสู่พื้นได้

ความจริงด้วยพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยยามนี้ อย่าว่าแต่ใช้ไปถึงเจ็ดส่วนเลย แม้ใช้เพียงห้าส่วนอาวุธลับที่ถูกซัดมาด้วยพลังอันดุดันสักเพียงไรก็สามารถสกัดกั้นให้กระจายไปได้ แต่ทว่า กระสุนเงินของผู้เสเพลโต๊ะเล้งนี้ ยังมีกลไกซุกซ่อนอยู่ภายใน พอพลังฝ่ามือเจ็ดส่วนของคุ้ยงังเพี้ยตบเข้าใส่ เพียงทำให้ประกายเงินทั้งสามสายชะลอไปวูบเดียวเท่านั้น ทิศทางที่จู่โจมยังคงไม่เปลี่ยนแปลง พุ่งเข้ามาหาอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

คุ้ยงังเพี้ยแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ในยามคับขันลนลาน รีบถีบเท้าพุ่งกายขึ้นไปสูงห้าหกสิบเชียะ ตีลังกาไปในท่าซิ่งเล้งจับโป๊ยฮวง (มังกรพลิกสิบแปดตลบ) ประกายเงินสามสายเฉียดผ่านใต้เท้าไป สร้างความแตกตื่นแก่คุ้ยงังเพี้ยและหงส์เกียว จนเหงื่อแตกโซมกายไปทั้งสองคน

เมื่อเป็นเช่นนี้ กลับกระตุ้นความขุ่นเคืองของคุ้ยงังเพี้ยจนลุกฮือโหมคำนึงในใจขึ้น

“เราคุ้ยงังเพี้ย มิได้มีข้ออาฆาตบาดหมางกับพวกเจ้า เหตุไฉนจึงต้องมาพิฆาตฆ่าเราให้ตายจนได้เล่า”

ความอำมหิตพอเกิดขึ้น ริมฝีปากก็ปรากฏรอยยิ้มที่ไม่เคยมีมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว

ร่างของคุ้ยงังเพี้ยพุ่งขึ้นไปในอากาศ พอดีสบใจผู้เสเพลโต๊ะเล้งและเลียกฮ้วยซิ่วอย่างยิ่ง ทั้งสองพากันตวาดขึ้นพร้อมเพรียง

“เด็กร้ายกาจ เกาะฮ้วยไฮ้เต้ามีซากศพทิ้งประจานไว้ไม่ต่ำกว่าสองร้อยซากแล้ว ยังขาดแต่เจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น รับมือ”

เสียงตวาดเพิ่งดัง คุ้ยงังเพี้ยพลันเห็นประกายเงินเก้าสายผสานด้วยประกายแดงอีกเจ็ดสาย พุ่งเข้าใส่จุดสำคัญทั่วร่างดั่งสายฟ้า ดูท่าทีพวกมันมีความตั้งใจจะปลิดชีวิตคุ้ยงังเพี้ยให้ตายไปจริงๆ

ขณะเวลานั้น พลันได้ยินหงส์เกียวร้องตวาดเสียงใสขึ้นว่า

“เพี้ยตี่ รีบใช้ฮั่งเล้งเปียง เส้นสีแดงนั้นกระทบมิได้”

หงส์เกียวยามนี้ ได้มีโทสะเดือดดาลขึ้นบ้างแล้ว ใบหน้าอันงามสะคราญของนางบูดบึ้งเย็นชา ถีบเท้าแล้วพุ่งร่างเข้าใส่คนทั้งสี่ด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ

ความสนใจของทั้งสี่ จดจ่ออยู่บนตัวคุ้ยงังเพี้ยคนเดียว และพลังฝีมือของหงส์เกียวก็บรรลุจุดสุดยอด จนผู้คนไม่กล้าเชื่อถือ รอพวกมันรู้ตัวจะหลีกหลบก็ช้าเกินไปแล้ว

เสียงครางหนักๆ ดังขึ้นพร้อมกัน บนจุดชิกคำของทั้งสี่ต่างถูกนางจี้สกัดไปคนละครั้ง หงส์เกียวมีเจตนาจะลงโทษพวกมัน จึงจี้สกัดอย่างรุนแรงยิ่ง สร้างความเจ็บปวดแก่คนทั้งสี่จนหน้าบิดเบี้ยวเหงื่อโซมกาย

ยามนั้น ร่างบนอากาศของคุ้ยงังเพี้ยกำลังตกอยู่ในระหว่างอันตรายที่ร้ายแรงจนคับขันยิ่ง เนื่องจากอาวุธลับทั้งสิบหกเส้นสาย พุ่งสลับสับเปลี่ยนกันอยู่ไปมา จะต้องใช้ช่วงเวลาที่ไวกว่ากะพริบตา ทำลายจุดสีเงินเก้าจุดให้ร่วงหล่น หลบหลีกขีดสีแดงเจ็ดสายให้ผ่านพ้นไป คุ้ยงังเพี้ยเองก็ไม่มีความมั่นใจแต่ยามนี้มีสถานการณ์เช่นดั่งเกาทัณฑ์ถูกเหวี่ยงเต็มล้า มิอาจไม่ปล่อยไปได้

ดังนั้น กู่เสียงสดใสกังวานสะบัดแส้พิชิตมังกรที่ม้วนอยู่ข้อมือขวา ใช้มาในท่าเก้าเล้งเน้าไฮ้ (เก้ามังกรปั่นทะเล) เห็นประกายขาวกระจายออกมาจนพร่ามัวดุจดั่งเป็นหมอกในยามเช้า ปลายแส้ที่มีมากมายสุดคณานับยื่นยาวออก

มาจากในหมอกหนา ดุจกับเป็นสายฟ้าแลบผ่านมาวูบใหญ่ ถึงกับถูกคุ้ยงังเพี้ยจี้ใส่กระสุนเงินทั้งเก้าให้ร่วงหล่นไปอย่างหวุดหวิด และร่างก็ยังอาศัยพลังสะท้อนของการจี้ ลอยตัวขึ้นสูงไปอีกห้าเชียะ ประกายสีแดงทั้งเจ็ดสายจึงเฉียดผ่านร่างกายไป

เพลิงโทสะของคุ้ยงังเพี้ยลุกฮือโหม แค่นเสียงเย็นชาแล้วเกร็งลมปราณถ่วงต่ำ กระบวนท่าแส้แปรเปลี่ยนเป็นซิ่งเล้งเตี้ยมเท้า (มังกรผงกเศียร) พลังภายในแผ่เข้าไปในตัวแส้ จนแส้อ่อนได้ตั้งตรงจุดดุจดั่งกระบี่แทงเข้าใส่จุดทงซมฮวกของคนทงสทนท

เห็นแน่ชัดว่าทั้งสี่จะต้องตายคาที่ไปแน่แท้ พลันได้ยินหงส์เกียวร้องเสียงแหลมขึ้น

"เพี้ยตี๋ รีบรั้งมือไว้!"

ร่างอ้อนแอ้นถลันวูบขึ้นมาขวางหน้าร่างทั้งสี่ ใช้กายเป็นกระบวนท่ากล่าวได้ว่าหวาดเสียวสุดที่จะเพิ่มพูน แต่กระบวนท่าจู่โจมของคุ้ยงังเพี้ยรวดเร็วเกินไป หงส์เกียวจะช่วยชีวิตคนทั้งสี่ ก็มีทางนี้เพียงประกายเดียวเท่านั้น

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นก็ตื่นเต้นตกใจ รีบรั้งพลังเอาไว้อย่างรุนแรง กระชากแส้ฮั่งเล้งเปียงจนพลังสลายไปถึงครึ่งกว่า

หงส์เกียวสะบัดมือคว้าปลายแส้ที่ทรวงอกไว้ดุจสายฟ้า พลันได้ยินเสียงดังพึบพับขึ้นที่ด้านหลังหลายครั้ง คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามองไป เห็นศิลาที่เรียวแหลมหลายหย่อมกำลังมีเพลิงอันร้อนแรงลุกโชติช่วงแสดงว่า ระเบิดเปลวไฟของสัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงซัดออกไปทั้งเจ็ดลูก กระทบกับศิลาแล้วก็ลุกไหม้ขึ้น หากแม้นถูกซัดใส่ไปสักลูก น่ากลัวจะตบอย่างไรก็ไม่อาจดับได้ นับว่าร้ายกาจยิ่งนัก

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นเปลวไฟ โทสะในใจยิ่งรุนแรงขึ้นกว่าเดิม เค้นเสียงเย็นชาว่า

"เจ้าเจ๊ นี่เป็นความหมายกระไรของท่าน?"

แสดงว่าแม้กระทั่งหงส์เกียวก็ถูกโกรธเข้าอีกผู้หนึ่งแล้ว

เท่าที่หงส์เกียวกระทำดั่งนี้ ล้วนแล้วเห็นแก่ทางในอนาคตของคุ้ยงังเพี้ยทั้งสิ้น มิคาดว่ากลับถูกคุ้ยงังเพี้ยตวาดเข้าใส่ สร้างความขมขื่นใจแก่นางจนน้ำตาหลั่งไหลเป็นเส้นสาย

คุ้ยงังเพี้ยกลัวนางเสียใจเป็นที่สุดอยู่แล้ว เมื่อเห็นน้ำตาใจก็อ่อนลง ไม่

อาจจะปั้นให้เย็นชาต่อไปได้รีบปลอบขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ ท่านอย่าร้องไห้เลย ข้าพเจ้ามิได้ขุ่นเคืองท่านดอก"

หงส์เกียวใจวาบหวามดื่มด่ำ แต่ยังค้อนควักคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดัน สะบัดเสียงขึ้นว่า

"ยังว่าไม่มี เมื่อครู่ดุดันดั่งจะกินคนก็ปานกัน"

คุ้ยงังเพี้ยหน้าแดงระเรื่อ หัวร่อกลบเกลื่อนแก้ขวย แล้วรีบเบนเรื่องออกไปว่า

"เจ้เจ๊ พวกประดานี้จะจัดการสถานใด?"

พลันได้ยินสัตว์เปลวไฟตวาดอย่างขุ่นเคืองใจว่า

"ทารก พวกตั๊วเอี๊ยไหนเลยจะปล่อยให้คนจัดการตามอำเภอใจ วันนี้พวกตั๊วเอี๊ยมีฝีมือไม่เทียบเท่าพ่ายแพ้อย่างยินยอมพร้อมใจจะฆ่าเจ้าก็รีบลงมือฆ่าเสียโดยไว หากยังคิดใช้ลวดลายตั๊วเอี๊ยยังมีปากพอจะสาปแช่งก่นด่าเจ้าได้"

"ถูกต้อง ถูกต้อง เราฮวยไฮ้ป้าอ๊วงก็กล่าวเช่นนั้น"

ที่แท้คนสติมิสมบูรณ์นี้เพียงถูกคุ้ยงังเพี้ยสกัดจุดไว้เท่านั้น มิใช่เป็นอันตรายอย่างไรไปเลย

ผู้เสเพลโต๊ะเล้งแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ที่แท้เจ้าเด็กน้อยนอนอย่างสุขสบายอยู่ในที่นั้น พวกเราถูกเจ้ากลั่นแกล้งจนย่ำแย่ไปเลย"

"มีอะไรย่ำแย่กัน? เราฮวยไฮ้ป้าอ๊วงไม่เคยสำนึกขอบคุณผู้ใดมาในชีวิตแต่วันนี้กลับรู้สึกขอบคุณพวกท่านขึ้นแล้ว"

เป็นวาจาที่กล่าวออกมาจากใจจริงโดยไม่ปิดบัง

แต่สัตว์เปลวไฟกลับดั่งแค้นจนแผดเสียงหัวร่อร้องขึ้นว่า

"พวกเราต่างพิทักษ์เกาะฮ้วยไฮ้เต้ามิให้คนนอกเข้ามาก่อการร้าย ท่านอย่าเข้าใจว่า ล้างแค้นแทนท่านไป อาศัยท่านหรือ? เฮอะ"

หงส์เกียวที่มิเคยเอ่ยปาก ยามนี้จึงกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายอยู่ร่วมกันมาถึงสิบปี กระแสจิตก็ติดต่อกันอยู่นานแล้ว เพียงแต่แก่งแย่งชิงดีมิยอมลงให้กัน ยามปรกติมิว่าผู้ใดก็ไม่ยอมแพ้แก่ผู้ใด แต่พอถึงคราวคับขันมีอันตราย ก็พากันประคับประคองช่วยเหลืออย่างลืมตัว นี่มิใช่น้ำใจอันแท้จริงจะเป็นอะไรได้ โอ...ชนชาวบู๊ลิ้มมีที่เลวก็เลวอยู่ทางจิตใจยอมแต่ปากไม่ยอม จิตใจสมัครสมานแต่เปลือกนอกทำทีท่าเป็นชิงชัง จึงต้องเกิดการ

เข้าใจผิดมากมายหลายประการ แม้สำนึกผิดคิดเสียใจก็สายเกินไปแล้ว”

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวง มีนิสัยร้อนวู่วามที่สุด พอได้ยินจึงกระชากเสียงขึ้นว่า

“ทารกหญิง เจ้าเพิ่งมีอายุเท่าใด? กล้ามาสั่งสอนต่อเล่าฮู”

ขณะนั้น บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งที่มิเคยออกปาก พลันกล่าวว่า

“เจียวเฮีย ที่นางกล่าวมาอาจบางทีเป็นวาจาจริง ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า เพราะมีความรู้สึกเช่นนี้ เมื่อก่อนๆ พวกเราต่างหยิ่งยโสโอหัง ลำพองจนผยองหยิ่ง เข้าใจว่าตนเองเป็นเอกในแผ่นดินจนไร้ผู้ทัดเทียม ผลที่สุด ต้องถูกสามสงฆ์ฟ้าดินหลอกขึ้นมาบนเกาะร้างแก่งแย่งชิงดีกันถึงสิบปีเต็ม อันความอัปยศอดสูที่ยิ่งใหญ่เยี่ยงนี้ มิได้ชำระล้าง กลับมาต่อสู้อย่างงมงายไร้สาเหตุถึงสิบปี ผลที่ได้จากการวิวาทบาดหมางไม่มีผู้ใดได้เปรียบเลย เปรียบที่ได้นั้นกลับถูกผู้ต่ำช้าเลวทรามของบู๊ลิ้มทั้งสามคนยึดไปจนหมดสิ้นหากแม้นพวกเราแก่งแย่งชิงดีจนบาดเจ็บล้มตายหรือตายไปหมดทั้งห้า ไยมิใช่เป็นการหลงกล “ยืมดาบฆ่าคน” ของผู้อื่นไปเล่า? ตลอดสิบปีมา ข้าพเจ้าคิดถึงปัญหาข้อนี้อยู่ทุกวันเวลา แต่ก็ถูกความทะนงตัวหมายเอาชัยครอบงำไว้จนเสียเวลาไปถึงสิบปีเต็ม โอ... บัดนี้พวกเราต่างพ่ายแพ้ในมือทารกทั้งสองคน ยังมีอันใดน่าแก่งแย่งชิงดีอีก?”

วาจาบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งนี้ กล่าวจนคนทั้งห้าต้องก้มหน้ามิกล้าโต้เถียง เนื่องจากพวกทั้งห้าต่างมีความรู้สึกเป็นเช่นนี้กันทุกคน

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงเป็นผู้มุทะลุไร้เล่ห์เหลี่ยม พอได้ฟังจึงส่งเสียงก้องขึ้น

“วาจาประดานี้ ท่านไฉนไม่บอกมาเสียแต่แรก? หากแม้นเราคิดได้แต่แรกก็บอกไปนานแล้ว ยังดีที่พวกเราขณะนี้ต่างมิตายไป! ไปล้างแค้นกันเสียในบัดนี้เลย”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

“มิทราบว่า พวกเราเคยพ่ายแพ้แก่มือผู้ใดมาก่อนบ้าง?”

คนทั้งหลายต่างเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน พอได้ฟังวาจาบัณฑิตจอมพิษก็ทราบความหมายในวาจานี้

จริงทีเดียว ด้วยศักดิ์ศรีของจอมมารร้ายที่คนทั้งหลายพอเห็นก็หวาดหวั่นลนลาน แต่กลับมาพ่ายแพ้ต่อมือทารกอายุเยาว์สองคน นับแต่นี้ พวกทั้งปวงไม่อาจจะแบกหน้ากลับไปในตงง้วนอีกแล้ว แต่ละคน จึงท้อแท้จนทอดอาลัยไปหมดสิ้น

มีแต่ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคนเดียวที่ฟังไม่เข้าใจ ยังแผดเสียงกึกก้องขึ้นอีกว่า

"ในชั่วชีวิตเรา เพียงเคยแพ้แก่ทารกนี้มาครั้งเดียว แต่ทว่า เราแพ้อย่างยินยอมยิ่ง"

"หากข่าวนี้แพร่งพรายถึงหูผู้คนชาวตงง้วน มิทราบซิมเฮียจะมีความรู้สึกอย่างไร?"

"นี่...นี่..."

ซิมเซาทีฉายาฮวยไฮ้ป้าอ๊วงแม้โง่เขลากว่านี้ ก็ทราบถึงผลสุดท้ายดีจึงอ้ำอึ้งอยู่เนิ่นนานก็ไม่อาจกล่าวเหตุผลมาได้ ต้องร้องอย่างกระวนกระวายว่า

"แล้วความแค้นของพวกเรา หรือจะทอดทิ้งไม่ชะล้างเลย?"

"ขณะนี้มีทางเพียงสายเดียวที่จะดำเนินได้"

"ทางสายใด?"

ผู้ที่อยู่ในความสิ้นหวัง พอได้ฟังยังมีทางอีกสายหนึ่งพอเลือกเฟ้น ต่างรีบร้องถามไปโดยพร้อมเพรียงกัน

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งมองดูคุ้ยงังเพี้ยด้วยสายตาอันสัตย์ซื่อจริงใจกล่าวช้าๆ ว่า

"เรื่องนี้อยู่ที่การตัดสินใจของกงจื้อและโกวเนี้ยทั้งสองท่าน"

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อฟังว่าในโลกยังมีคนล่วงรู้ความชั่วช้าอำมหิตของสามสงฆ์ฟ้าดิน พลันเกิดความรักใคร่สนิทสนมดุจดั่งได้รู้จักมาเป็นเวลาเนิ่นนาน เรื่องขุ่นเคืองเมื่อครู่ได้ถูกละเลยจนลืมเลือนหมดสิ้นแล้ว รีบคลายจุดให้แก่คนทั้งหลายพลางกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายจะคิดบัญชีกับสามสงฆ์ฟ้าดิน ขอเพียงกำลังข้าพเจ้ากระทำได้ จะช่วยเหลือท่านทั้งหลายเป็นแน่แท้ แต่ทว่า ท่านทั้งหลายจะต้องรับเงื่อนไขจากข้าพเจ้าสักข้อ...อย่าได้ปลิดชีวิตพวกทั้งสามไปเสียก่อน เนื่องจากข้าพเจ้า และพวกมันยังมีความแค้นอันยิ่งใหญ่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน!"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงพอฟังก็กระวนกระวายใจ ขณะอ้าปากจะแผดร้อง พลันได้ยินบัณฑิตจอมพิษกล่าวขึ้นว่า

"พี่ท่านทั้งสี่ พวกเราทั้งห้าคนต่อยตีกันในที่นี้มาเป็นเวลาถึงสิบปี ไม่ว่าผู้ใดก็มิได้ฟาดผู้ใดตายไป ข้าพเจ้ามาตรแม้นมิเชื่อเรื่องพระเรื่องเจ้า แต่ขณะนี้มิอาจไม่เชื่อคำ "วาสนา" แล้ว ดังนั้น ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า พวกเรามาตั้งสัตย์สาบานเป็นพวกพ้องเดียวกันในเกาะฮ้วยไฮ้เต้านี้เสียเลย เปลี่ยนนามเป็น

ฮ้วยไฮ้โง้วซัวะ (ห้ามารทะเลเลือด) ยังดีที่กงจื้อท่านนี้รับปากช่วยเหลือพวกเรา พวกเราก็ควรเทิดทูนท่านขึ้นเป็นประมุขของพวกเรา อย่างนั้น พวกเราพ่ายแพ้ต่อฝีมือประมุขก็เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลควรเป็นไป ท่านทั้งหลายมีความเห็นเช่นไร?"

คนทั้งปวงล้วนเป็นจอมมารอันมิเคยยินยอมแพ้ผู้ใดมาก่อน แต่คนที่ไม่ยอมแพ้ผู้ใดนั้น ยิ่งนับถือผู้คนอย่างจริงจังได้ง่ายดาย ขอเพียงคนผู้นั้นสามารถทำให้พวกมันมีความนับถือยำเกรงอย่างจริงใจก็แล้วกัน

ดังนั้น ทั้งสี่จึงพากันร้องขึ้นพร้อมเพรียงว่า

"ความคิดของซีเฮียวิเศษยิ่ง!"

แต่คุ้ยงังเพี้ยรีบละล่ำละลักขึ้น

"จะได้อย่างไรกัน?"

อย่าเห็นคุ้ยงังเพี้ยเมื่อยามต่อสู้กับศัตรู มีความเย็นชาอำมหิตจนถึงขีดสุด แต่พอเปิดใจกับผู้คนอย่างบริสุทธิ์สัตย์ซื่อแล้ว นิสัยอันนอบน้อมถ่อมตัวเปี่ยมมารยาท ก็ปรากฏขึ้นในฉับพลันทันที เนื่องจากด้วยวัยของพวกประดานี้ ต่างพอเป็นโจ้วแป๋ (ปู่) ของตนได้อย่างเหลือเฟือ คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะกล้าตั้งตัวเป็นหัวหน้าพวกทั้งห้านี้ได้เล่า?

ผ้เสเพลโต๊ะเล้งกล่าวอย่างจริงใจว่า

"กงจู๊ มีแต่วิธีนี้เท่านั้น ศัตรูของท่านจึงจะเป็นศัตรูของพวกเราทั้งหลาย และมีแต่วิธีนี้เท่านั้น พวกเราจึงสามารถออกไปจากเกาะฮ้วยไฮ้เต้าได้"

หงส์เกียวเมื่อครู่มิให้คุ้ยงังเพี้ยทำร้ายพวกมัน ก็มีเจตนาดั่งนี้อยู่แต่ก่อนแล้ว เนื่องจากนางทราบว่าศัตรูคู่อาฆาตของคุ้ยงังเพี้ยมีไม่เพียงหนึ่งคน จะสืบเสาะหาร่องรอยศัตรู มิใช่กำลังของคนสองคนก็สามารถกระทำได้ เมื่อเห็นคนทั้งห้านางจึงได้คิดด้วยไวปัญญา เพียงแต่นางคาดหมายไม่ถึงว่า เหตุการณ์จะราบรื่นดังนี้ ดังนั้นรีบกล่าวขึ้นทันที

"เพี้ยตี่ พวกท่านกล่าวมาล้วนเป็นเหตุผลอันถูกต้อง"

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงมีนิสัยวู่วามที่สุด ขณะที่คนทั้งหลายเกี่ยงกัน มันได้กอบดินขึ้นเป็นกองแล้ว และยังถอนหญ้าขึ้นมาปักไว้บนยอดกองดินห้าต้น เงยหน้ากล่าวว่า

"ขณะนี้มาสาบานกันได้แล้ว"

ทั้งห้าคนนั่งเรียงรายกันตามอายุ จากซ้ายไปขวา เจียวเทียนฮวงสูงวัยที่สุด เน้าไฮ้เกาอันดับสอง ซิมเซาที ตั๊กจือเซ็ง ลั่งจื้อพากันคุกเข่าต่อหน้า

คุ้ยงังเพี้ย โขกศีรษะคาระวะตามประเพณี แล้วร่วมกันสาบานขึ้น

"พวกเราห้าคนในวันนี้ ตั้งสัตย์สาบานบนเกาะฮ้วยไฮ้เต้า สามัคคีรวมเรียกเป็นฮ้วยไฮ้โง้วซัวะ (ห้ามารทะเลเลือด) ยินดียกย่องคุ้ยงังเพี้ยกงจื้อเป็นประมุขของพวกเราย่อมเชื่อฟังคำสั่ง ยินดีปรนนิบัติรับใช้ไปชั่วชีวิตเรา หากแม้มีจิตคิดคดทรยศสักน้อยนิด ขอให้ฟ้าผ่าแผ่นดินสูบ ซากศพแหลกลาญไม่ครบถ้วน!"

แล้วคารวะต่อคุ้ยงังเพี้ยอย่างนอบน้อมอีกครา จึงพากันยืนขึ้นมา แต่สร้างความกระวนกระวายต่อคุ้ยงังเพี้ยจนหน้าแดงฉาน มือไม้สั่นเป็นพัลวันด้วยความจนปัญญา

ทั้งห้าคนคบกันในหัวงหัวใจมานานปี พอได้สาบานเป็นพี่เป็นน้อง แต่ละคนก็ลิงโลดยินดีจนสุดเปรียบได้ ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงลูบคลำศีรษะอันล้านเลี่ยน มองคนนั้นแล้วเหลียวมองคนนี้ คล้ายดั่งมิทราบจะกล่าววาจากับผู้ใดดี

หงส์เกียวมองดูเพี้ยตี๋ที่กระดากกระเดื่องจนกระสับกระส่าย ในใจก็ลอบปลาบปลื้มปีติแทนเป็นอย่างยิ่ง

เน้าไฮ้เกาเดินมาจนถึงเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย น้อมกายกล่าวว่า

"เม่งจู๊ (ประมุข) พวกเราในขณะนี้ควรดำเนินการขั้นใด? ขอประมุขท่านโปรดตัดสินใจ"

ในช่วงเวลานี้ คุ้ยงังเพี้ยได้ใคร่ครวญเรื่องราวทั้งหลายอยู่คร่าวๆ แล้ว จึงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ข้าวของพวกเราต่างทิ้งอยู่บนเกาะเง่งเพ็กเต้า ตามเหตุผลควรไปเกาะนั้นสักครั้งก่อน แต่ไม่มีเรือพอ พวกเราจะเดินทางกันอย่างไร?"

ขณะเวลานั้น พลันได้ยินหงส์เกียวร้องขึ้นว่า

"เพี้ยตี๋ มีคนมาแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงไปชั่ววูบ รีบเงี่ยหูฟังก็ได้ยินเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบาดังแว่วมาจริงๆ ด้วยจำนวนคนที่ไม่ต่ำกว่าสิบ และจากเสียงฝีเท้าอันหนักหน่วงนั้นพอทราบว่า ผู้คนที่มามิเพียงเป็นชนชาวบู๊ลิ้มเท่านั้น ยังเป็นมือชั้นสูงที่มีพลังฝีมือไม่ต่ำต้อยด้วย จึงลอบร้องในใจว่า

"คราวนี้มีเรือแล้ว"

ห้ามารทะเลเลือดมีพลังฝีมือที่ด้อยกว่าคนทั้งสองต้องรอจนอีกครู่ใหญ่จึงได้ยินเสียงฝีเท้าอันสับสนนั้น ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงต้องร้องอย่างยินดีว่า

“พวกเราตั้งสัตย์สาบานกันในวันนี้ ยังไม่มีเครื่องบัตรพลีสังเวย ฆ่าคนมาเป็นเครื่องเซ่นก็ประเสริฐอยู่”

ผู้เสเพลโต๊ะเล้งหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ท่านคิดแต่ต้องการฆ่าคนเท่านั้น เมื่อถึงเวลาน่ากลัวเรียกให้ท่านยากจะสมใจ”

คุ้ยงังเพี้ยขบคิดชั่วขณะ จึงกล่าวต่อบัณฑิตจอมพิษว่า

“ซีเฮีย ข้าพเจ้าคิดจะสืบเสาะเจตนาการมาของพวกมันก่อน จึงค่อยตกลงใจแผนการต่อไป ท่านมีความเห็นอย่างไร?”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง มีสติปัญญาเฉียบแหลมรอบรู้ รีบกล่าวว่า

“ความคิดเห็นอันสูงส่งของประมุข ซีเง็กลิ้งมีความรู้สึกเช่นกัน เรื่องราวชักช้ามิได้ พวกเราควรซ่อนตัวไปในป่าศิลาด้านนั้น ฟังพวกมันสนทนาเรื่องใดกันก่อน”

คุ้ยงังเพี้ยผงกศีรษะเห็นพ้อง หันไปสั่งต่ออี้ชิ่วเล้งว่า

“เล้งยี้ ไปคุมเชิงเรือของพวกมัน อย่าให้หลบหนีไปเป็นอันขาด”

อี้ชิ่วเล้งส่งเสียงร้องประหลาด แล้วพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า หายลับตาไปในเวลาวบเดียว ทั้งเจ็ดพากันวิ่งไปในป่าศิลาอันสับสน ต่างรีบหาที่ซ่อนตัวในขณะที่เพิ่งจะซ่อนกาย ก็มีเสียงแหบห้าวดังขึ้นว่า

“ตั้วกอ ท่านว่าการมาของพวกเราคราวนี้ มีอันตรายหรือไม่?”

อีกเสียงหนึ่งตอบขึ้นว่า

“น้องเรา หรือท่านไม่เชื่อถือแม้กระทั่งภูมิปัญญาของสามหัวหน้ากองของเรา? คิดดู เมื่อครากระโน้นท่านเพียงกล่าววาจาสั้นๆ ก็สามารถหลอกเจ้าสัตว์ประหลาดทั้งห้ามาอยู่บนเกาะร้างแห่งนี้ บัดนี้ ด้วยอุบายอันแนบเนียนสมเหตุผลนั้น ยังกลัวพวกมันจะไม่หลงกลอีกหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยฟังจนใจสะท้าน ดำนึงว่า

“อะไร? สามสงฆ์ฟ้าดินได้กลายเป็นหัวหน้ากองของผู้คนทีเดียวหรือ? หัวหน้าพรรคนี้มิทราบเป็นบุคคลเช่นไร ถึงกับทำให้เท็กลื้อ (ลาโง่หัวล้าน) ที่ประโคมตัวเองว่าเก่งกาจสามารถทั้งสามยอมเป็นบริวาร?”

เสียงแหบห้าวของคนแรกดังขึ้นอีกว่า

“ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลยจริงๆ ด้วยขุมกำลังอันยิ่งใหญ่ของพวกเรา แม้กระทั่งบู๊ลิ้มทั่วตงง้วนยังสยบอยู่ใต้อำนาจได้ และยังจะมากลัวเกรงต่อเจ้าสัตว์

ประหลาดทั้งห้านั้นอีก พาลฆ่ามันทิ้งเสียมิใช่หมดเรื่องหมดราวกัน?"

"ท่านรู้อะไร นี่เรียกว่าแผนขับเสือกินสุนัข บัดนี้พวกเราใช้ผลอายุวัฒนะเป็นเหยื่อ ล่อให้พวกมันไปที่เกาะเง่งเพ็กเต้า กษัตริย์เง่งเพ็กเต้าในปัจจุบัน พอดีถูกชิกแชอ้วงจี้อคร่าตัวไป คล้ายเช่นฝูงมังกรที่ปราศจากหัวหน้า กอปรกับชนชาวบู๊ลิ้มที่ถูกอัปเปหิออกมาจากตงง้วนมักจะขึ้นบุกรุกรังควานบนเกาะอยู่บ่อยครั้ง ทำให้พวกมันมีความชิงชังต่อชนชาวบู๊ลิ้มจนเข้ากระดูก เมื่อเห็นคนทั้งห้าก็ต้องเกิดการเข่นฆ่าเป็นขนานใหญ่ ด้วยพลังฝีมือของเฆ่าพิกลทั้งห้ากลัวจะไม่ก่อกวนจนประเทศเง่งเพ็กก๊กปั่นป่วนจนแทบล่มสลายไปได้หรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยใจหายวาบอีกครั้ง คำนึงในใจ

"ไฉนกษัตริย์เง่งเพ็กก๊กถูกชิกแชอ้วงจี้อคร่าตัวไปเล่า? คิดว่าที่เราถูกเฆ่าซิ่งซัวคร่าตัวขึ้นเหวี่ยงลงจากหน้าผาเทพธิดา จะต้องเป็นแผนการร้ายของมันแน่ เฮอะ ชิกแชอ้วงจี้อ เจ้าอย่าได้ตกมาในมือเราคุ้ยงังเพี้ยเลย"

หงส์เกียวที่ซ่อนอยู่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย กำลังขบคิดจะทดแทนบุญคุณกงจู๊อาภรณ์สีครามด้วยวิธีใด ที่นางยืดชีวิตสามีให้รอดตายมาได้

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงกระวนกระวายจนเหงื่อโซมออกมาทางศีรษะอันล้านเลี่ยนอย่านานแล้ว แต่ยังถกผ้าเสเพลโต๊ะเล้งรั้งไว้มิยอมปล่อยออกไป

"หรือปังจู๊คิดจะขยายอาณาจักรมาทางโพ้นทะเลด้วย? ข้าพเจ้าฟังว่าทางโพ้นทะเลมีเกาะอสูรอยู่แห่งหนึ่ง ผู้คนบนเกาะล้วนมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมไร้ผู้ทัดเทียม มิทราบว่ามีเรื่องเช่นนี้จริงหรือไม่?"

"เรื่องในพรรคเรารู้ได้กระจ่างชัดเจนที่สุด มิเช่นนั้น ฉายาตีตอแซ (ดาวรอบรู้) ของเราไยมิใช่ไร้ความจริงไป? บอกกับท่าน เท่าที่ปังจู๊จะกวาดเกาะทางนอกน่านน้ำไว้ในอำนาจบารมีก่อนนี้ คือต้องการตัดให้เกาะอสูรโดดเดี่ยวขึ้น ส่งกำลังมาล้อมไว้ จากนั้น จึงค่อยลงมือต่อสู้ขั้นแตกหักกับพวกมัน"

เป็นวาจาที่กล่าวมาอย่างลำพองผยองยิ่ง

เสียงแหบแห้งนั้นกล่าวอย่างตื่นเต้นว่า

"ที่แท้เกาะอสูรมีความน่ากลัวถึงปานนี้? ต้องใช้บู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินไปต่อต้านกับมัน?"

เสียงขาดคำในป่าโขดหิน มีคนเดินเรียงรายมาจำนวนสิบสองคน ผู้เดินนำหน้าเป็นชายชราอายุเจ็ดสิบกว่าปีสองคน สวมเสื้อเขียว ผู้อยู่ด้านซ้ายร่างสันทัดหน้าแหลมคล้ายวานร ตาอันเหลือกถลนเป็นประกายแวววาว คุ้ยงังเพี้ย

จำได้ว่า คนผู้นี้มีนามคงเหลียงฉายาตีตอแซ (ดาวรอบรู้) ผู้อยู่ขวามือนั้น มีรูปร่างคล้ายคลึงกับคงเหลียง แต่นัยน์ตาของมันกลอกกลิ้งมิเคยหยุดนิ่ง มันผู้นี้คือคงเอี๋ยวฉายาม่อฮุ้นชิ้ว (มือคลำเมฆ) ส่วนอีกสิบคนที่ตามหลังมา ต่างมีอายุเกินสามสิบปี ทุกคนตาเป็นประกายแวววาว ขมับนูนสูง แสดงว่ามีพลังฝีมือสูงล้ำ สำนักที่เพิ่งก่อตั้งขึ้นใหม่ของตงง้วนนับว่ามีขุมกำลังอันน่าตื่นเต้นมิใช่น้อย

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นคนทั้งสอง เลือดลมพลันเดือดพล่านไปทั่วร่าง ตาแดงฉานด้วยประกายความแค้น เหตุการณ์ของหุบเขาอั๊งเฮียะก๊กในอดีต ได้ปรากฏขึ้นในอปาทานจนเด่นชัดถนัดตาอีกครั้ง

คุ้ยงังเพี้ยทรงกายขึ้นยืน ก้าวช้าๆ ออกไปขวางทางคงเหลียงเอาไว้ได้พอดี

คนทั้งสองพออ้อมผ่านศิลาใหญ่มา พลันเห็นเบื้องหน้าอันห่างเพียงห้าเชียะ มีผู้หนึ่งยืนหยัดขวางทาง ต่างสะดุ้งตกใจอย่างไม่คาดหมาย พลันได้ยินเสียงคุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“คนเรามีที่ใดไม่อาจพบกัน พวกท่านยังจำเราได้หรือไม่?”

ทั้งสองเงยหน้ามองมา ต่างต้องสยิวกายขึ้นด้วยความหนาวเหน็บ ถอยหลังสองก้าวแล้วคำนึงในใจ

“คนผู้นี้มีอายุยังเยาว์วัยแท้ๆ ไฉนจึงมีบุคลิกอันยะเยียบสยบขวัญผู้คนปานนี้เล่า?”

แต่พวกมัน ต่างถือดีว่ามีพลังฝีมืออันสูงเยี่ยมกอปรกับ เห็นคุ้ยงังเพี้ยนอกจากมีประกายตาเย็นชาน่าหวาดหวั่นแล้ว ไม่มีท่าทีจะเคยฝึกปรือฝีมือมาก่อนเลย คงเอี๋ยวคำรามอย่างขุ่นเคืองว่า

“เจ้าเด็กป่าเถื่อนเป็นใคร?”

“เป็นคนที่ทำให้พวกท่านไม่อาจสงบใจ”

ทั้งสองหะแรกเมื่อเห็นคุ้ยงังเพี้ย ความจริงรู้สึกคล้ายเป็นตัวคุ้ยงังเพี้ยที่กิตติศัพท์ร่ำลือ บัดนี้ พอได้ยินวาจาประโยคแรก ต่างก็แตกตื่นจนต้องถอยกายไปอีกสองก้าว ร้องขึ้นพร้อมกันว่า

“เจ้าคือ...”

คุ้ยงังเพี้ยสะบัดมือขวาจนประกายวาบ เสียงดังฉับเมื่อมีดสั้นอันมีรูปห่านป่าและจอกสลักบนด้ามปักตรึงอยู่เบื้องหน้าของทั้งสอง เค้นเสียงอำมหิตขึ้นว่า

“พวกท่านจัดการกับตัวเองเถิด มิเช่นนั้น...”

“เจ้า...เจ้าคือคุ้ยงังเพี้ย?!”

ตอนนี้ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงไม่อาจจะอดทนต่อไปได้อีกแล้ว แผดร้องเสียงกึกก้องขึ้นว่า

"ประมุข เราลงมือได้แล้วกระมัง?"

จากนั้น เสียงอันโหยหวนได้ดังขึ้นจนสะท้านทั่วทั้งตัวเกาะ

ลั่งจื้อ (ผู้เสเพล) และเลียกฮ้วยชิ่ว (สัตว์เปลวไฟ) พากันกระโดดขึ้นบนยอดโขดหิน...

เกาะฮ้วยไฮ้เต้า มีวิญญาณอนาถาเพิ่มพูนขึ้นมาอีกหมู่หนึ่งแล้ว

ห้ามารปราบขบถ

ดาวรอบรู้คงเหลียงเมื่อเห็นจอมมารอันฆ่าคนอย่างอำมหิตทั้งห้า พากันลง มือเข้าแล้ว รู้ดีว่าสถานการณ์ร่อแร่ อุบายอันชั่วร้ายยากจะประสบผลสำเร็จได้ สถานการณ์ยามนี้ มีแต่อาศัยพลังฝีมือเข้าหักล้างเอาชัยกัน แต่เรื่องที่เกิดขึ้นในสำนักคุ้มกันภัยซิ่งจิวเปียเก๊กนั้น ประทับอยู่ในใจมันอย่างแนบแน่นไม่มีวันลืม ทำให้มันบังเกิดความหวาดกลัวในตัวคุ้ยงังเพี้ยอย่างยิ่ง ตาเหลือกถลนของมันกลอกกลิ้งไปมา แล้วเค้นหัวร่อกล่าวว่า

"ที่แท้ชะตาของเจ้ายังยืนยาว มิได้ตายที่ปากหุบเขาแป๊ะเล้งก๊ก แต่มาตั้งตัวเป็นประมุขในที่นี้ มิทราบเป็นประมุขของพรรคใดกัน?"

ขณะว่ากล่าว ได้เกร็งพลังไว้ในสองแขนจนเปี่ยมล้น เตรียมพร้อมที่จะรับมือในทุกโอกาส

ขณะนั้น พอดีฮวยไฮ้ป้าอ๊วงอยู่ในละแวกใกล้เคียง เห็นมือทั้งสองของจอมพลังผู้มุทะลุ ศิลาก้อนมหึมาหนักหลายร้อยตำลึงซูเหนือศีรษะ คำรามเสียงสนั่นมาว่า

"ห้ามารทะเลเลือดวันนี้ สาบานเป็นพวกพ้องกัน ท่านคือประมุขของพวกเรา น่าเสียดาย ที่เรามิอาจฆ่าเจ้าปิศาจน้อยทั้งสองตัวกับมือได้ ไฮ้! ก็ประทานให้แก่วิญญาณอนาถาผู้นี้เถิด"

ศิลาใหญ่ได้ถูกเหวี่ยงไปพร้อมกับลมอันครืนครั่นเสียงโครมดังสนั่นขึ้นพร้อมกับเสียงแผดร้องอันโหยหวน ชายฉกรรจ์ที่ยืนด้านหลังสองพี่น้องแซ่คงผู้หนึ่งหลบเลี่ยงไม่ทันท่วงที ถูกศิลาใหญ่ฟาดใส่จนแหลกเหลวกับที่

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคำรามปานพยัคฆ์ร้าย โถมกายไปใส่ยังอีกผู้หนึ่งอย่างดุร้าย

ดาวรอบรู้คงเหลียงคาดฝันไม่ถึงว่า ตัวประหลาดเฆ่าทั้งห้าที่ต่อยตีกันมาหลายสิบปี บัดนี้กลับสาบานเป็นพี่น้องกันได้ มิหนำซ้ำยังเทิดทูนจอมอสูรร้ายที่ฆ่าคนอย่างไม่ความเมตตาการุณย์ เช่นคุ้ยงังเพี้ยเป็นหัวหน้า คุ้ยงังเพี้ยคนเดียวก็ทำให้มันอกสั่นขวัญฝ่ออยู่แล้ว อย่าว่าแต่ ยังมีตัวประหลาดทั้งห้าที่ฆ่าคนดุจดั่งขยี้มดปลวกนี้ ต่อให้มันที่เจ้าเล่ห์เจ้ากลสักเพียงไร ก็ไม่อาจข่มกลั้นความหวาดหวั่นในใจได้ ร้องขึ้นว่า

"ห้ามารทะเลเลือด พวกท่านต้องการอย่างไร?"

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเยือนยะเยียบขึ้นว่า

"พวกเจ้าหากไม่ลงมือฆ่าตัวตาย รอเซี่ยวเอี๊ยลงมือแล้วจะให้พวกเจ้าตายอย่างทรมานเต็มที่ทีเดียว"

กระแสเสียงอำมหิตโหดเหี้ยมจนสยบขวัญผู้ฟังให้สั่นระริก

สองพี่น้องแซ่คง ล้วนเป็นคนชั้นเยี่ยมของบู๊ลิ้มยุคนี้ แต่ยังคงแตกตื่นตกใจจนต้องถอยกายไปก้าวใหญ่ ทันใดนั้น คงเอี่ยวคำรามเสียงก้องขึ้นว่า

"รับมืออี่ตั๋วเอี๊ยของเจ้าไว้สักคราว ค่อยมาโอหังก็ไม่ช้า"

ร่างพุ่งพร้อมกับเสียง กระบวนท่าเจ็กง้วยตุยแช (เลือกจันทร์ไล่ดาว) ตะปบใส่คอหอยคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไวปานสายฟ้า มีพลังอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวนับว่าไม่เสียทีที่เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มเลย

ดาวรอบรู้คงเหลียงเป็นผู้มีนิสัยเจ้าเล่ห์เจ้ากล พอเห็นคงเอี่ยวลงมือความชั่วร้ายของมันพลันเกิดขึ้นทันที รีบล้วงเอาเข็มอาบยาพิษห้าสีที่สร้างชื่อเสียงของมันขึ้นมา ซัดใส่ร่างคุ้ยงังเพี้ยอย่างชั่วร้ายโดยมิได้บอกกล่าว พริบตานั้นบรรดาเข็มสีครามที่เล็กละเอียดดั่งใยแมงมุม พุ่งเข้าใส่ซ้ายขวาของคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดัน ด้วยจำนวนไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันเล่ม!

ในความคาดหมายของมัน คุ้ยงังเพี้ยคำนึงแต่ที่คอหอย จะต้องไม่อาจหลบหลีกจากอาวุธลับที่จู่โจมใส่ท่อนล่างของกาย

มันมิได้คาดคิดผิด แต่ผิดที่พวกมันเผชิญกับคุ้ยงังเพี้ย!

คุ้ยงังเพี้ยตาแดงฉานด้วยเพลิงแค้น ริมฝีปากมีรอยยิ้มอันอำมหิตโหดเหี้ยม มองดูกรงเล็บของมือคลำเมฆคงเอี่ยวที่ตะปบเข้ามาอย่างเฉยเมยไม่เคลื่อนไหว ท่าที่เย็นชาดั่งมิแลเห็น จวบจนกรงเล็บมหึมาห่างจากคอหอยไม่ถึงห้านิ้ว เข็มพิษห้าสีห่างจากกายไม่ถึงหนึ่งเชียะแล้ว

ฉับพลันนั้น ตะปบแขนออกไปด้วยความรวดเร็วอย่างไม่อาจคาดคำนวณ

ควำชีพจรข้อมือของคงเอี๋ยวเอาไว้อย่างแม่นยำ อย่าว่าแต่คงเอี๋ยวจะดูไม่ชัดตาว่าคุ้ยงังเพี้ยใช้ท่าใดมา แม้แต่ดาวรอบรู้คงเหลียงที่ยืนมองดูอยู่ด้านข้าง ก็เพียงเห็นเป็นประกายวูบหนึ่งเท่านั้น

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาเพียงพริบตาเดียว เมื่อคุ้ยงังเพี้ยควำชีพจรข้อมือคงเอี๋ยวได้ก็กระชากเข้ามาจับร่างของมันขวางหน้าตนไว้ จากนั้นมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนกับเสียงแค่นอันเย็นชาของคุ้ยงังเพี้ยดังขึ้นว่า

"ไปเสียเถิด!"

เสียงโครมดังสนั่น ร่างสันทัดของคงเอี๋ยวร่วงหล่นลงไปที่เบื้องหน้าคงเหลียงที่เผชิญกับคุ้ยงังเพี้ย มิทราบว่าคุ้ยงังเพี้ยใช้วิชาท่าใด ถึงกับจับมือขวาคงเอี๋ยวที่ถือเป็นอาวุธร้าย ทะลวงเข้าในทรวงอกของมันเอง โลหิตสดๆ พุ่งฉีดดั่งน้ำพุ สภาพสยดสยองอย่างไม่อาจทนดู ชั่วเวลาพริบตา ใบหน้าคงเอี๋ยวได้กลายเป็นสีดำคล้ำ ที่แท้เข็มอาบยาพิษที่พี่ชายมันซัดมาได้ตรึงติดร่างมันไปจนหมดสิ้นนั่นเอง

ขณะนั้น มีเสียงฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคำรามปานพยัคฆ์ร้ายดังขึ้นว่า

"เพ้ย! ไสหัวเจ้าอุบาทว์ไป นี่ ตั้วกอ โง้วตี๋ พวกท่านฆ่าไปคนละสองคนแล้วเหลือเจ้าพวกเหล่านี้ให้เราได้สนกสนานกันบ้างเป็นไร! ยี่กอ รีบไป มีเจ้าเฆ่าทารกคนหนึ่งกระโดดลงทะเลแล้ว เจ้าผู้อยู่ในทะเลเป็นของท่าน เจ้าสองตัวนี้เป็นของเรา"

ปากส่งเสียงแผดร้องไม่หยุด มือก็มิยอมอยู่ว่างสะบัดฟาดศีรษะคนหนึ่งจนยุบหายไปในทรวงอกแล้วคำรามขึ้นว่า

"จบสิ้นกัน เหลือเพียงคนเดียวเท่านั้น"

ดาวรอบรู้คงเหลียงเห็นน้องร่วมสายโลหิต ต้องมาตายด้วยเข็มอาบยาพิษจากมือมันเอง ก็เจ็บช้ำน้ำใจดั่งถูกมีดกรีดเฉือน เมื่อได้ยินเสียงขู่คำรามอันสับสนของฮวยไฮ้ป้าอ๊วง ยิ่งรู้ดีว่าสถานการณ์วันนี้ยับเยินแน่แล้ว แต่มันก็มีสันดานอันเลือดเย็นชั่วร้าย ไม่ยินยอมจะตายอย่างง่ายดาย ดังนั้น แสร้งถอนหายใจยาวๆ กล่าวว่า

"มิคาดว่า วันนี้เราคงเหลียงจะต้องมาประสบบั้นปลายชีวิตด้วยสภาพนี้"

กัมลงไปหมายเก็บมีดสั้นอย่างแช่มช้า ด้วยท่าทีคล้ายจะฆ่าตัวตาย

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นชา ตาได้ช้อนขึ้นมองขอบฟ้าอย่างแช่มช้า ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ออกว่ากำลังคำนึงถึงสิ่งใด

คงเหลียงลอบปลายตามองดู เห็นเป็นโอกาสที่ไม่อาจพลาด พลันเกร็งพลังทั้งมวลเท่าที่มี ซัดมีดสั้นไปยังหว่างอกคุ้ยงังเพี้ย คุ้ยงังเพี้ยต้องรีบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ

เห็นประกายมีดสั้นอันคมวาว พุ่งวาบจนแทบจะถึงทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยแล้ว พลันมีประกายทองสว่างจ้า เสียงก้องกังวานของคนผู้หนึ่งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คงเหลียง ท่านไม่ควรลืมว่ามีเราตั๊กจือเซ็งอยู่ที่นี้"

เสียงดังพร้อมกับมีดสั้นเล่มนั้น ถูกตั๊กจือเซ็งใช้พัดจีบด้ามทองฟาดร่วงหล่นลงสู่พื้น

คุ้ยงังเพี้ยลอบตื้นตันอยู่ในใจ หันกายไปเก็บมีดสั้นขึ้นมา พลันตวาดว่า

"คงเหลียง เชี่ยวเอี๊ยเรียกให้เจ้าตายอย่างไม่มีซากสมบูรณ์"

เสียงขาดคำร่างพุ่งจากที่ ความว่องไวปานประกายไฟ ทำให้ตาต้องลายพร่างพรายไป

คงเหลียงเกร็งกำลังป้องกันตัวจนพร้อมพรัก แต่แรกแล้ว พอได้ฟังรีบคว้าเข็มอาบยาพิษขึ้นอีกกำหนึ่ง ยังมิทันจะซัดไป แขนขวาพลันเจ็บแปลบจนจับใจ เสียงแผดร้องมิทันเปล่งจากปาก มือเท้าทั้งสี่ก็แยกย้ายออกไปจากกาย ครางแล้วล้มกายลงกับพื้น ที่ทรวงอกมีมีดสั้นคุ้ยงังเพี้ยปักตรึงอย่างเด่นชัดถนัดตา ส่งเสียงครวญครางดังโหยหวน แต่ยังมิได้ขาดใจตาย

เสื้อขาวสะอาดของคุ้ยงังเพี้ย ถูกโลหิตสาดกระเซ็นจนเป็นจุดแต้มด่างดวง ยืนสงบงันอยู่ในที่นั้น คล้ายเป็นพญามารจุติลงจากท้องฟ้าก็ปาน สยดสยอง! นับว่าสยดสยองจนน่าอนาถ มือเท้าเกลื่อนกลาดทั่วพื้น โลหิตกระเซ็นแปดเปื้อนเป็นลิ่ม ดุจดั่งกับขุมนรกในแดนดิน

ขณะเวลานั้น ได้ยินฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงตะเบ็งเสียงอันกึกก้องขึ้นว่า

"พวกเดียรัจฉานมาเพียงไม่กี่คน มิสมอยากเลยจะดีควรมี..."

พลันชะงักงันไม่อาจกล่าวต่อ เนื่องจากได้แลเห็นสภาพที่มิเคยพบพานมา ต้องเหลือบดูสหายทั้งสี่แล้วคำนึงในใจว่า

"ที่แท้ประมุขยังเหี้ยมเกรียมกว่าพวกเราเสียอีก"

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้เจ็บช้ำน้ำใจจนอัดอั้น แต่ละคราเมื่อคิดถึงเหตุการณ์ในหุบเขาอั้งเฮียะก๊กแล้ว เลือดลมทั่วร่างก็ต้องพลุ่งพล่านดาลเดือด ปรารถนาใคร่จะฆ่าบรรดาผู้อยู่ในบริเวณให้ตายคามือจนหมดสิ้น จึงสามารถระบายความอาฆาตแค้นในอกออกได้ และเพราะเพลิงแค้นนี้นี่เอง ทำให้เมื่อตอนฆ่าคนจึงลง

มืออย่างไม่คำนึงถึงการุณยธรรมใดๆ แต่ทว่า หลังจากฆ่าคนแล้วนอกจากจิตใจจะหนักอึ้งไม่เสื่อมคลาย ยังกลับเพิ่มพูนความเวิ้งว้างว่างเปล่าขึ้นอีกไม่น้อย

บนเกาะเงียบงันจนวังเวง เสียงคลื่นซัดสาดเข้าใส่ชายหาดดังถนัดชัดเจน ห้ามารทะเลเลือดมิทราบว่า ประมุขอายุเยาว์ของพวกตนมีประวัติอันอาฆาตแค้นที่โชกเลือดอยู่ แต่ละคนคล้ายดั่งได้ถูกกระแสจิตนี้ระบาดใส่จึงพากันสงบงันมิส่งเสียงว่ากล่าวไป

หงส์เกียวทนมิได้จำต้องทำลายบรรยากาศอันอัดอั้นนี้ไปเสีย โดยเดินเข้าไปกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เพี้ยตี่ ท่านยังคิดถึงเรื่องใด? ย่อมมีสักวันที่ฆ่าฟันพวกศัตรูคู่แค้นของท่านจนหมดสิ้นได้แน่"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งเป็นผู้มีสติปัญญาเฉียบแหลม เล่ห์อุบายกลอกกลิ้งที่สุด เมื่อเห็นสภาพแม้ยังมิใคร่เข้าใจ แต่พอคาดเดาออกได้ว่า ประมุขผู้นี้คงต้องมีประวัติอันเจ็บแค้นอย่างใหญ่หลวงอยู่

ส่วนอีกสามคนแม้ไม่มีไหวพริบเทียบเท่ากับบัณฑิตจอมพิษ แต่ก็เป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน ต่างพากันคาดเดาได้คนละหลายๆ ส่วน

มีแต่ฮวยไฮ้ป๊าอ๊วงเท่านั้น ที่สมองสัตย์ซื่อปราศจากความคิด มิว่าเรื่องใดก็คาดเดามิได้ และยังเป็นคนที่ไม่อาจเก็บงำวาจา มีเรื่องใดต้องกล่าวออกจากปากให้หมดสิ้น ยามนี้ พอกวาดตามองแล้วคำรามอย่างขุ่นเคืองว่า

"ผู้ใดไปรังควานกับประมุขเรา เมื่อถึงเวลาล้างแค้น ต้องนับเราเข้าไปส่วนหนึ่ง"

แม้เป็นเพียงวาจาสั้นๆ แต่เมื่อเปล่งออกจากปากคนสติไม่ใคร่สมบูรณ์กลับเป็นที่น่าตื้นตันใจใหญ่หลวงนัก

ผู้เสเพลโต๊ะเล้งแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"นับท่านเพียงคนเดียวเท่านั้นหรือ? แล้วพวกเราเล่า?"

"เรามิได้ห้ามมิให้นับพวกท่านเข้าด้วยเลย แต่ทว่า นับพวกท่านเข้าแล้วเราก็จำต้องฆ่าน้อยลงไปอีกหลายคน..."

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ค่อยมีจิตใจสงบกว่าเมื่อครู่ จึงหันไปยิ้มให้ห้ามารทะเลเลือด นี่เป็นรอยยิ้มที่เกิดขึ้นจากห้วงลึกของดวงใจ จึงเปี่ยมความบริสุทธิ์สัตย์ซื่อของน้ำมิตรที่ตายแทนกันได้

หงส์เกียวเงยหน้ามองท้องฟ้า เห็นอาทิตย์คล้อยลงไปใกล้จะลับแล้วจึง

กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายขึ้นเรือในขณะนี้เถิด แล่นเรือไปรอพวกเราที่เกาะเง่ง-เพ็กเต้าก่อน ทิศทางเง่งเพ็กเต้าพวกท่านทราบหรือไม่?"

คนทั้งสี่พากันจับตามองไปทางเน้าไฮ้เกาเป็นจุดเดียว

เน้าไฮ้เการีบน้อมกายกล่าวว่า

"เกาะเง่งเพ็กเต้าข้าพเจ้าเคยไปมา จากที่นี้อย่างเร็วหนึ่งวันหนึ่งคืนก็พอถึงได้"

คุยงังเพียกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"เอาเถิด ท่านทั้งหลายขึ้นเรือกันได้แล้ว ในทะเลมีคลื่นลมแรงมาก ท่านทั้งหลายควรระวังตัวไว้ อย่างนั้นพวกเราไว้พบกันเกาะเง่งเพ็กเต้าเถิด"

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงรีบกล่าวขึ้น

"ประมุข ท่านวางใจเถิด"

คุยงังเพี้ยโบกมืออำลาให้แก่จอมมารทั้งห้า เงยหน้ากู่เสียงกึกก้องยาวนาน เรียกอี้ชิ่วเล้งให้กลับมา รอจนคนทั้งห้าขึ้นเรือแล่นออกจากเกาะแล้ว จึงพาหงส์เกียวขึ้นขี่หลังอี้ชิ่วเล้ง บินไปทางเกาะเง่งเพ็กเต้าบ้าง

อาทิตย์แดงฉาน ลอยเรืออยู่เหนือผิวน้ำทะเล

อาทิตย์อรุณ เปล่งประกายอันระยิบระยับจับตาสาดส่องบนเกาะเง่ง-เพ็กเต้า จนรู้สึกเจิดจ้าแจ่มใส สงบสันติน่ารื่นรมย์ ดุจดั่งเป็นวิมานแมนในแดนดิน

ทุ่งนาป่าเขาแลละลิ่วสุดสายตา ชาวนาไร่เดินเกาะกลุ่มเป็นหมู่เป็นเหล่าแบกจอบเสียมถือคราดกันครบมือ แต่ที่น่าประหลาดใจนั้น คือพวกมันไฉนไม่ฉวยโอกาสรุ่งอรุณอันสดชื่นไปประกอบกิจวัตรประจำวัน แต่มาซุบซิบกันในที่นี้?

ในจำนวนนั้น ยังมีคนมักจะชี้ไปที่วังซึ่งอยู่ทางเชิงเขาเบื้องหน้า มิทราบกำลังสนทนาถึงเรื่องใดกัน หรือพวกนี้กำลังวิจารณ์ราชกิจในวัง? หามิได้ ...เป็นไปมิได้ดอก! เง่งเพ็กก๊กนั้นเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ ไพร่ฟ้าประชาชนมีความสุขสงบรื่นรมย์ ราชกิจขององค์กษัตริย์ไม่มีที่ใดต้องให้พวกชาวนาไร่มาติฉินนินทากัน ในเมื่อปราศจากข้อวิพากษ์วิจารณ์ของราชกิจ อย่างนั้นในวังหลวงจะต้องเกิดเหตุสำคัญอย่างไรขึ้นเป็นแม่นมั่น? ใช่แล้ว! ในประเทศเง่งเพ็กก๊กระหว่างนี้นับว่ามีเรื่องอันน่าแตกตื่นตกใจเกิดขึ้นจริงๆ...

ในท้องพระโรงอันกว้างขวาง ยามนี้มีโต๊ะอาหารตั้งเรียงรายไม่ต่ำกว่า

เจ็ดแปดสิบโต๊ะ บรรดาโต๊ะแยกออกเป็นสี่หมู่ เรียงรายอยู่สี่ด้าน ระหว่างกลางมีพิเศษอีกสี่โต๊ะ โต๊ะหัวสุดนั้นกงจู๊ใหญ่เตี้ยเอียลิ้ม ยี่กงจู๊เตี้ยเอียคี้และราชบุตรเตี้ยเทียนเล้งนั่งอยู่ ส่วนอีกสามโต๊ะ คือองครักษ์แขนเหล็กสองพี่น้องตระกูลเชี่ย ฟ้ามรณะและดินมรณะ ส่วนสองเฒ่าชิ่งซัวนั้นเหลือเพียงเล่าตั้ว เพราะน้องเล็กถูกผลักตกเขาตายไปแล้ว ผู้ที่มีศักดิ์ศรีนั่งอยู่ในสี่โต๊ะนี้ ล้วนเป็นข้าราชบริพารมีบรรดาศักดิ์สูงทั้งสิ้น

ส่วนบรรดาโต๊ะที่เรียงรายอยู่รอบท้องพระโรงล้วนเป็นชนชาวบู๊ลิ้มมีทั้งบุรุษสตรี

ทางด้านตะวันออก ยามนี้มีชายชราอายุประมาณแปดสิบปีผุดลุกขึ้นยืนน้อมกายคารวะต่อกงจู๊ กล่าวอย่างไม่เกรงใจขึ้นว่า

“กงจู๊ พวกเราไม่อาจรอกันต่อไปได้ ขอให้กงจู๊ตอบอย่างชัดเจนแก่พวกเราเสียในวันนี้เลย”

ทางด้านตะวันตก มีชายชราหน้าแดงผมขาวโพลงผู้หนึ่งผุดลุกขึ้นยืนกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“ง่วนจิ้นในสายตาของท่านยังมีศักดิ์ศรีสูงต่ำของวัยวุฒิบ้างหรือไม่? ปัจจุบันองค์กษัตริย์ประสบภัยพิบัติ ท่านแม้เป็นข้าราชการในฝ่ายไซโฮ้ว (เจ้าตะวันตก) แต่ก็นับเป็นข้าราชบริพารที่ได้บำเหน็จบำนาญจากองค์กษัตริย์ ได้รับพระมหากรุณาธิคุณคุ้มศีรษะ ขณะนี้เป็นยามที่ประเทศมีเภทภัย สมควรร่วมกำลังกันถวายความจงรักภักดีจึงถูกต้อง ไฉนถึงกับคิดฉวยโอกาสก่อการขบถคิดทรยศต่อพระมหากรุณาธิคุณ หรือท่านเข้าใจว่าไม่มีผู้คนสามารถลงโทษทัณฑ์พวกท่านได้อีกแล้ว?”

คนผู้นี้แม้มีอายุสูงวัย แต่กระแสเสียงที่ว่ากล่าวดังก้องกังวานจนสะเทือนแก้วหู แสดงว่ากำลังภายในได้บรรลุจุดสุดยอดแล้ว

ง่วนจิ้นฉายาทิปี้ชิ่งเล้ง (มังกรหลังเหล็ก) ปราศจากทีท่าหวั่นหวาดแค่นหัวร่อ แล้วกล่าวสวนคำขึ้นว่า

“ฮู่ก๊กโฮ้ว (เจ้าพิทักษ์ประเทศ) มิใช่เล่าฮูไม่เคารพในตัวท่าน กล่าวตามความจริง ท่านเป็นผู้ที่ไม่รู้จักสถานการณ์เลย พวกเราต่างปฏิบัติงานให้แก่จู๊กง (เจ้านาย) ซึ่งแน่นอน เจ้านายท่านกล่าวอย่างไร พวกเราก็จะทำไปตามนั้น อย่าว่าแต่ยังมิใช่เป็นความคิดของเจ้านายเพียงลำพังด้วย”

ฮู่ก๊กโฮ้วขุ่นเคืองจนหน้าขาวซีด กระชากเสียงขึ้นว่า

"ทรยศแล้ว ทรยศแล้ว ผู้ใดกล้ากล่าววาจาขบถคิดคด จะลุกขึ้นยืนให้เล่าฮู ดูว่าเล่าฮูจะแก่ชราไปจริงหรือไม่?"

อำมาตย์เฒ่าที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าผู้นี้ ไม่อาจจะอดรนทนต่อไปได้ จึงใช้ฝีมือการข่มขู่บังคับมาในความเข้าใจ พวกประดานี้ยังอยู่ในวังหลวงของเง่งเพ็กก๊ก จะมากจะน้อยก็ต้องหวั่นเกรงอยู่บ้าง จะมีผู้ใดกล้าผุดลุกขึ้นมาประจันหน้าด้วย?

มิคาดว่า เหตุการณ์กลับมิเป็นดั่งคาดหมาย วาจาพอเปล่งขาดคำทางด้านตะวันออกของพวกง่วนจิ้น ยังมีอีกสี่ห้าสิบคนที่ผุดลุกขึ้นยืน แต่ละคนท่าทีกระเหี้ยนกระหือ เปี่ยมความโหดเหี้ยมอำมหิต แสดงว่าพวกมันได้สุมหัวกันคบคิดมาแต่แรกแล้ว

จากนั้น ทางด้านใต้ก็มีชายชราร่างผอมเหลือหนังหุ้มกระดูก สารรูปดุจผีตายซากผุดลุกขึ้น มันผู้นี้คือกังอี้ฉายาโกวกุ๊กไกว่ (ปิศาจโครงกระดูก) อันเป็นผู้แทนของน่ำโฮ้ว (เจ้าทิศใต้) กังอี้พอผุดลุกขึ้นยืน ผู้อยู่ด้านหลังของมันอีกสี่ห้าสิบคน พลอยลุกขึ้นยืนตามกันทุกคน

แทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน ทางด้านเหนือก๊วยเชี่ยงแชฉายาฮวย-ซิ่วอิ้น (มือประทับโลหิต) อันเป็นตัวแทนปักโฮ้ว (เจ้าทิศเหนือ) ก็พายอดฝีมือที่ติดตามมาทั้งสามสิบกว่าคนผุดลุกขึ้นยืน ก๊วยเชี่ยงแชนี้มีอายุสี่สิบกว่าปี หน้าขาวเกลี้ยงเกลา แต่มีแววเลือดเย็นเจ้าเล่ห์ มันคือคนที่กลอกกลิ้งอำมหิตไม่น่าคบหา

ฮู่ก๊กโฮ้วเห็นสถานการณ์เช่นนั้น ขุ่นเคืองจนแทบสิ้นสติไป ตวาดก้องแล้วจะลงมือฆ่าฟันกัน พลันได้ยินเตี้ยเอียลิ้มถอนหายใจด้วยความขุ่นแค้น กล่าวเสียงรันทดว่า

"ซุนเจ็กเจ่ก มิต้องมีโทสะดอก โอ กษัตริย์อ่อนแออำมาตย์ก็ทรยศ คิดไม่ถึงว่าพวกเหล่านี้จะมีจิตใจอันชั่วร้ายปานนั้น"

กงจู๊ที่เยือกเย็นเปี่ยมไหวพริบ เก็บความรู้สึกเอาไว้อย่างมิดชิดเสมอมาผู้นี้ ยามนี้ก็ยังต้องบังเกิดความสะทกสะท้านหดหู่ นางเหลือบแลดูหมู่ผู้ผุดลุกขึ้นยืนอย่างขมขื่น แล้วส่งเสียงเย็นชากล่าวต่อไป

"หากแม้นเรารับปากท่านทั้งหลาย นับแต่นี้ให้ทุกคนตั้งตนเป็นเจ้าได้ พวกท่านจะรับรองช่วยเหลือพระราชบิดาของเราออกมาได้แน่นอนหรือ?"

"ตั้วกงจู๊...ท่าน..."

"ซุนเจ็กเจ่ก ผู้หลานตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ท่านมิต้องว่ากล่าวอีก"

ก๊วยเซี่ยงแซแสยะยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ กล่าวว่า

"ต่างยกตนเป็นเจ้า นับแต่นี้เราท่านก็เป็นประเทศข้างเคียงที่ควรทะนุบำรุงซึ่งกันและกัน อันเป็นเหตุผลที่สมควรอยู่ กงจู๊ยังกลัวพวกเราทั้งหลายไม่ยอมทุ่มเทกำลังกระทำไปอีกหรือ?"

เตี้ยเอียลิ้มมีภูมิปฏิภาณอันฉลาดปราดเปรียว พอฟังก็ไม่อาจอดกลั้นเพลิงโทสะในอกได้ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ก๊วยเซี่ยงแซ วาจาที่ท่านกล่าวมา มีการรับผิดชอบอยู่สักเล็กน้อยบ้างหรือไม่?"

กังอี้ที่ผอมเหลือหนังหุ้มกระดูก ส่งเสียงพิกลพิสดารขึ้นว่า

"กงจู๊ ท่านในขณะนี้ควรเปิดใจให้กว้างขวางไว้เสียบ้าง ที่พวกเรามากันในวันนี้ เพียงแต่บอกเล่าแก่ท่านเท่านั้น พวกเราในปัจจุบัน ได้ปลีกตัวออกจากประเทศเง่งเพ็กก๊กแล้ว พวกเราช่วยท่านก็เพื่อเป็นการสมานสามัคคีของประเทศเพื่อนบ้านเรือนเคียงเท่านั้น มิช่วยท่านก็ไม่มิอาจมาตัดพ้อต่อว่ากันได้"

เตี้ยเอียลิ้มขุ่นเคืองจนหน้าซีดขาว ไม่อาจเปล่งวาจาอย่างไรออกไปได้อีก ส่วนยอดฝีมือจงรักภักดีที่อยู่ด้านหลังฮ่ก๊กโฮ้วทั้งยี่สิบกว่าคน ต่างผุดลุกขึ้นด้วยความขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำ กำอาวุธกระสันมัน มีท่าทีจะโถมเข้าห้ำหั่นให้แตกหักกันแล้ว

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีทหารรักษาพระองค์ผู้หนึ่งเดินเข้ามา คุกเข่ารายงานต่อเตี้ยเอียลิ้มว่า

"ขอน้อมเรียนกงจู๊ คุ้ยกงจื้อที่มาเกาะเราเมื่อหลายวันก่อนและโกวเนี้ยอีกท่านหนึ่ง พากันเข้ามาขอพบ"

ฮู่ก๊กโฮ้วในยามขุ่นเคือง ตวาดไปว่า

"นี่เป็นเวลาใดยังมาขอพบ ไสหัวพวกมันออกไป"

พลันมีเสียงเย็นยะเยียบจนปราศจากความรู้สึกได้ดังขึ้นที่ปากทวารท้องพระโรงว่า

"มิต้องอัปเปหิ ข้าพเจ้าเข้ามาแล้ว"

เตี้ยเอียคี้โห่ร้องขึ้นดุจดั่งเสียสติ

"อา...เพี้ยกอกอกลับมาแล้ว ท่านมิได้ตาย? อา วิเศษนัก วิเศษนัก..."

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องที่ยังดังสนั่น ร่างได้โถมมาจนถึงเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย

ฉุดแขนคุ้ยงังเพี้ยโยกอยู่ไม่หยุดยั้ง ความจริงใจปรากฏออกมาในท่าทางจนไม่หลงเหลือ

เตี้ยเอียลิ้มที่เย็นชากระด้าง ปรากฏแววปีติยินดีขึ้นวูบหนึ่งเช่นกัน...

คนทั้งปวงต่างเหลียวหน้ามองมาเป็นตาเดียว เห็นปากประตูมีบุรุษสตรีอายุเยาว์ที่งามสง่าดั่งหล่อเหลายืนเคียงคู่กัน บรรดาผู้อยู่ในท้องพระโรงต่างรู้สึกประหลาดสงสัย ลอบคำนึงอยู่ในใจ

“ช่างเป็นคู่ที่เหมาะสม ดั่งเทวดาสร้างสรรค์จริงๆ”

ที่แท้ ทั้งสองนอกจากมีบุคลิกสูงศักดิ์เปี่ยมราศีงามสง่าจับตาน่าเอ็นดูแล้ว ไม่มีทีท่าจะเก่งกาจในวิชาการต่อสู้เลย

ยามนั้น หงส์เกียวเห็นเตี้ยเอียดี้มีท่าทีสนิทสนมต่อคุ้ยงังเพี้ยถึงปานนั้น ในใจก็บังเกิดความรู้สึกหึงหวงขึ้นบ้าง ตาที่แวววาวของนางจ้องมองบนร่างเตี้ย-เอียดี้แน่วนิ่งไม่กะพริบ เตี้ยเอียลิ้มพอเห็นเช่นนั้น คล้ายดั่งรู้สำนึกได้ รีบกล่าวว่า

“ดี้ม่วย ท่านไฉนจึงสนทนากับเพี้ยกอกออยู่ถ่ายเดียว แต่ซาเย็นต่ออาคันตุกะที่ร่วมทางมาด้วยกันเสีย”

เตี้ยเอียดี้มาตรแม้นมีจิตใจบริสุทธิ์สัตย์ซื่อ แต่สำหรับเรื่องเช่นนี้ บรรดาสตรีมีความรู้สึกปราดเปรียวยิ่งนัก พอได้ฟังนางเอียงอายจนหน้าแดงฉาน จวบจนขณะนี้จึงพบเห็นว่า ที่ข้างกายเพี้ยกอกอยังมีดรุณีที่งามสะคราญปานเทพธิดาอีกผู้หนึ่ง เตี้ยเอียดี้ความจริงก็งดงามจนผู้คนต้องลุ่มหลงอยู่แล้ว แต่พอเห็นหงส์เกียวพลันบังเกิดความรักใคร่ชอบพอขึ้นอย่างจริงใจ นางแย้มยิ้มอย่างเอียงอายแล้วกล่าวว่า

“เจ้เจ๊ท่านนี้งามเหลือเกิน”

กล่าวแล้วเดินเข้าไปหาอย่างลืมตัว ฉุดแขนหงส์เกียวไว้ไม่ยอมปล่อย ท่าทีอันบริสุทธิ์ไร้เดียงสาปรากฏออกมาจนหมดสิ้น

คุ้ยงังเพี้ยรู้ดีว่าเตี้ยเอียดี้ ปราศจากเล่ห์กลมารยากลัวนางจะแสดงท่าทีที่ต้องกระดากกระเดื่องขึ้นมา ฉวยโอกาสที่นางกุมมือสนทนาอยู่กับหงส์เกียว ก็เดินไปที่หน้าโต๊ะเตี้ยเอียลิ้ม ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ที่แท้ตั๋วกงจู๊กำลังประทานการเลี้ยงอยู่ ข้าพเจ้ากลับมาในเวลาที่มิใคร่สมควรแล้ว”

เตี้ยเทียนเล้งอันเป็นราชบุตรชนมายุเยาว์ ผุดลุกขึ้นยืน แล้วเงยหน้าอันระเรื่อขึ้นกล่าวว่า

“พวกมันเป็นอาคันตุกะอะไรของพวกเรา? พวกมันต่างฉวยโอกาสที่บิดาเรามิอยู่ มาข่มขู่รังแกเจ้เจ๊ต่างหาก...”

“ตี้ตี่ อย่าได้กล่าวเหลวไหล!”

เตี้ยเอียลิ้มตวาดห้ามออกไป แต่เตี้ยเทียนเล้งที่เป็นทารกอารมณ์รุนแรงเห็นคุ้ยงังเพี้ยมีความสง่าน่าเลื่อมใส และยังมีบุคลิกเปี่ยมราศีอันน่าเคารพก็เกิดความชอบพอขึ้นอย่างจริงใจ จนต้องคำนึง

“หากเรามีกอกอเช่นนี้สักคน มิทราบวิเศษเลิศล้นเพียงไร”

เสียงตวาดของเตี้ยเอียลิ้ม ทำให้ราชบตรน้อยงนงงสงสัย กลอกตากลมโตอยู่ไปมา แต่คิดมิออกว่าผิดพลั้งในที่ใด

เตี้ยเอียลิ้มแค่นหัวร่อใส่หน้าคุ้ยงังเพี้ย แล้วกล่าวว่า

“ท่านคิดจะมาแก้แค้นเท่านั้น ขณะนี้ถึงเวลาสมควรแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยรู้ดีว่าสตรีนางนี้เปลือกนอกเย็นชาแต่จิตใจระอุคุกรุ่น จิตใจจริงสัตย์ซื่อเปี่ยมความการุณย์จึงมิได้ขุ่นเคืองไปกับคำเย้ยหยันแดกดัน เพียงกล่าวกับเตี้ยเทียนเล้งอย่างยิ้มแย้มว่า

“อาศัยพวกนี้เหล่าที่มิคล้ายคนมิคล้ายผี ก็กล้ามารังแกผู้คนด้วยหรือ?”

แม้จะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม แต่ดวงตากลับปรากฏแววอำมหิตจนโชติช่วงน่าหวาดหวั่น

พวกมังกรหลังเหล็ก ถูกชาเย็นไม่สนใจมาเนิ่นนาน ก็ทนทานมิได้อยู่นานแล้ว พอได้ยินคุ้ยงังเพี้ยประณามก็ยิ่งเดือดดาล เฉกเช่นสาดน้ำมันเข้ากองเพลิงคำรามเสียงก้องขึ้นว่า

“หนอนตำรา เจ้าแทะตำราจนสมองวิปลาส ที่นี้มิใช่สนามสอบ ไม่ต้องให้เจ้ามาเสนอหน้าอวดโอ่ตอแยจนพวกบิดามีโทสะ จะฟาดเจ้าให้แหลกลาญกับที่ไป”

คุ้ยงังเพี้ยหันร่างช้าๆ เดินเข้ามาหามังกรหลังเหล็ก เค้นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

“อาศัยท่านหรือ?”

พลันมีเสียงตวาดกึกก้องดังขึ้นว่า

“บิดาฟาดเจ้าให้ตายเสียก่อน!”

เสียงขาดคำเงาร่างสูงใหญ่ของชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง โถมเข้ามาพร้อมทั้งพลังฝ่ามือที่ครืนครั่นสนั่นฟาดเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหมดุจสายฟ้า

ฮู่ก๊กโฮ้วรีบกระโดดออกจากที่ด้วยความตื่นตกใจ ใคร่จะลงมือขัดขวางป้องกันไว้ แต่ก็ช้าเกินไป

ฝ่ามือที่พุ่งมาดุจประกายสายฟ้า เกือบจะสัมผัสทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยแล้ว ทำให้เตี้ยเทียนเล้งตระหนกจนหน้าถอดสีไป

ในห้วงคับขันปานกะพริบตานั้น พลันได้ยินเสียงอันยะเยียบของคุ้ย-งังเพี้ยดังขึ้นว่า

“เจ้าล่วงหน้าไปสักก้าวเถิด”

เสียงขาดคำ คนทั้งปวงรู้สึกตาลายไปวูบหนึ่ง ก็มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนจนผู้คนต้องขนลุกเกรียวดังมา พร้อมกับเสียงดังฉาด ห่าโลหิตสาดกระจาย!

เมื่อระงับใจมองไป ทุกผู้คนต้องแตกตื่นจนตะลึงลานกับที่

เห็นสองมือของคุ้ยงังเพี้ย กำร่างของคนผู้นั้นไว้ข้างละซีก หน้าตาเหี้ยมโหดดุจดั่งเป็นยมทูต คนที่จู่โจมใส่เมื่อครู่ ได้ถูกคุ้ยงังเพี้ยกระชากจนกลายเป็นสองเสี่ยง โลหิตสาดกระเซ็นจนเนืองนอง ตับไตไส้พุงไหลกระจายไปรอบข้าง

ยามนี้ ในท้องพระโรงเงียบงันปานสุสานร้าง ราชบุตรน้อยขยี้ตาไปมาเพ่งพิจารณาบนซากศพนั้น...

เตี้ยเอียลิ้มคำนึงขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

“อะไร? พลังฝีมือของมันถึงกับสูงส่งขั้นนี้แล้ว?!”

ฮู่ก๊กโฮ้วงงงันอยู่กับที่ จะอย่างไรก็มิกล้าเชื่อว่าตนนัยน์ตาต่ำดูผิดพลาดแต่เหตุการณ์ยืนยันประจักษ์อยู่?

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“พวกเจ้าทั้งปวง วันนี้มีแต่ทางสายนี้พอจะไปได้เท่านั้น”

เสียงขาดคำสะบัดแขนทั้งสอง ซากซีกหนึ่งถูกเหวี่ยงเข้าใส่มังกรหลังเหล็ก อีกซีกหนึ่งซัดเข้าใส่ปิศาจโครงกระดูก

การเอ่ยปากของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้เหล่าที่ตะลึงลานต่างได้สติขึ้นมา มังกรหลังเหล็กยังมิทันลงมือ ที่ด้านหลังก็มีชายฉกรรจ์สามคนโถมเข้ากลุ้มรุมคุ้ยงัง-เพี้ยก่อน

ในท้องพระโรงใหญ่พลันวุ่นวายจนอลเวงไป เสียงผลักโต๊ะเก้าอี้ดังสนั่นหวั่นไหวไม่ขาดหู ต่างกระชากอาวุธออกจากที่ซ่อน ลนลานไปหมายจะตะลุมบอนให้สมแค้น...

ทันใดนั้น...

นอกประตูมีเสียงสนั่นหวั่นไหวดังขึ้น

“ประมุข มอบให้ข้าพเจ้าทั้งหมด”

นั่นเป็นเสียงของฮวยไฮ้ป้าอ๊วง!

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงไปวูบหนึ่ง คำนึงว่า

“พวกมันมาได้เร็วเหลือเกิน”

ยามนั้นผู้จู่โจมเข้าทั้งสามได้ถึงข้างกายคุ้ยงังเพี้ยแล้ว คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงอันโหดเหี้ยมอำมหิต ขณะเพิ่งสะบัดฝ่ามือจะฟาดเข้าใส่ พลันได้ยินฮวย-ไฮ้ป้าอ๊วงคำรามปานสายฟ้าขึ้นว่า

“ประมุข เจ้าอุบาทว์ทั้งสามตัวนี้ มอบให้แก่เราจัดการเอง”

เสียงดังพร้อมกับร่างโถมเข้าถึง มีความรวดเร็วอันน่าแตกตื่นตกใจยิ่ง

แต่ทว่า มันจะไวเพียงไรยังมีสิ่งที่ไวกว่ามันอยู่เสียงซู่ซ่าขวับเขวียว พอดังขึ้นเสียดประสาท เสียงแผดร้องอันโหยหวนก็ดังขึ้นสามคราา ยอดฝีมือที่โถมจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยทั้งสาม พากันลมฟาดลงกับพื้น สิ้นใจตายโดยมิได้ดิ้นรนเลย บนขม่อมต่างมีแผลโตประมาณหัวแม่มือ โลหิตพุ่งฉีดออกจากปากแผลดุจดั่งเป็นน้ำพุ ยังผสมด้วยมันสมองอันขาวเรื่อน่าสะอิดสะเอียน

ยามนั้น พอดีฮวยไฮ้ป้าอ๊วงถลันเข้าถึง เมื่อเห็นก็ต้องงงงันไป กวาดตามองหาอยู่ครู่ใหญ่ คล้ายดั่งพลันนึกถึงเรื่องใดขึ้นได้ รีบเงยหน้ามองดูขื่อที่สูงห้าหกสิบเชียะแล้วร้องว่า

“โง้วตี่ นี่มิใช่ต้องการหาเรื่องกับเรา?”

บนขื่อมีเสียงผู้เสเพลโต๊ะเล้งหัวร่อดังกังวานแล้วร้องลงมาว่า

“คนที่ท่านเห็นสมควรไปพบกับยมบาล เราจึงลงมือฆ่าไปเสียก่อน ไฉนว่าเป็นการหาเรื่องกับท่านเล่า”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงงุนงงไป ไม่อาจจะตอบโต้ออกไปได้

ผู้คนในท้องพระโรงใหญ่ ยิ่งแตกตื่นตกใจมากไปกว่าเดิมแล้ว เนื่องจากพวกมันต่างรู้ประวัติของผู้เสเพลโต๊ะเล้งกับฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเป็นอย่างดี ยังดีที่อีกสามคนมิได้ปรากฏตัวมาด้วย มิเช่นนั้น น่ากลัวพวกนักสู้ผู้ประโคมตนเองเหล่านี้ เห็นทีต้องแตกหนีเป็นอลหม่านแน่นอน

เตี้ยเอียคี้ยามนี้ได้พาหงส์เกียว เดินมาจนถึงโต๊ะกลาง นางเงยหน้าถามอย่างสงสัยใจว่า

“เจ้เจ๊ คนประหลาดทั้งสองนั้นเรียกผู้ใดเป็นประมุขกัน?”

หงส์เกียวยิ้มพลางตอบว่า

“ย่อมเรียกเพี้ยกอกอของท่านนั่นเอง”

ศัตรูอันกล้าแข็งรายล้อมอยู่รอบข้าง แต่นางกลับไม่มีการแยแสสนใจเลย

“มัน?”

สองพี่น้องตระกูลเซี่ยและสองมรณะฟ้าดิน ต่างถามคำว่ามันขึ้นพร้อมกันด้วยความแตกตื่นสงสัย โบราณมีว่าไว้ “นามของคน เงาของไม้” มาตรแม้นพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยจะยอดเยี่ยม แต่พวกทั้งหลายยังไม่ยอมเชื่อถือว่าจะสยบตัวประหลาดทั้งสองให้เป็นบริวารได้ ซึ่งแน่นอน พวกเหล่านี้ยังมิทราบว่ามีอีกสามคนยังไม่ได้มาปรากฏโฉมหน้าขึ้น

หงส์เกียวกล่าวต่อไปว่า

“ขณะนี้มิใช่เป็นเวลาสนทนากัน พวกเรารีบจับกุมผู้เป็นหัวหน้าทั้งสามเอาไว้ จะได้รู้เบาะแสทางฝ่ายศัตรู”

เตี้ยเอียลิ้มก็มีความรู้สึกเช่นกัน รีบสั่งเสียงกังวานขึ้นว่า

“ผู้แทนของสามเจ้าทั้งสามคนนั้น ยังไม่รามือรับการจับกุมอีกหรือ?”

ก๊วยเซี่ยงแซเห็นท้องพระโรงแคบแต่คนมาก ยามต่อสู้ขึ้นแล้วฝ่ายตนจะพลาดพลั้งเสียทีเป็นแม่นมั่น จึงหันไปตวาดขึ้นว่า

“พวกเราออกไปทางด้านนอก”

เสียงตะโกนก้องครานี้ ผู้อื่นต่างพลอยสะดุ้งรู้สึกตัว พากันแตกฮือออกไปทางด้านนอกจนหมดสิ้น

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงแผดหัวร่อแล้วร้องขึ้นว่า

“ต่อยตีกันด้านนอกสนุกที่สุด ต่อยตีกันด้านนอกสนุกที่สุด”

เงยหน้าขึ้นแต่ไม่เห็นผู้เสเพลโต๊ะเล้งอยู่บนขื่ออีกก็ร้องในใจ

“แย่แน่ โง้วตี่ฉวยโอกาสตัดหน้าอีกแล้ว”

พอได้คิดรีบสาวเท้าวิ่งอย่างสุดกำลัง พลันได้ยินเสียงบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งหัวร่อดังๆ แล้วกล่าวว่า

“ตั๊กจือเซ็งน้อมรอท่านทั้งหลายมานานโขแล้ว”

พลันมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังขึ้นจนสับสนในอากาศมีกลิ่นเหม็นไหม้คละคลุ้งจนน่าสะอิดสะเอียน

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงที่วิ่งไล่หลังมา ยิ่งกระวนกระวายอย่างยิ่ง คว้าโต๊ะขึ้นมาได้ตัวหนึ่งก็คิดว่า

“รอเราวิ่งจนถึงด้านนอก น่ากลัวถูกตั้วกอคลอกตายไปหมดสิ้นแล้ว ไหนเลยยังมีส่วนของเรา จะอย่างไรก็ฟาดกันไปให้หมดสิ้นเท่าที่มีเถิด”

มันพอได้คิดก็ลากโต๊ะตัวใหญ่วิ่งจนสุดฝีเท้าไปทันที

มีผู้ที่วิ่งช้าอยู่ล้าหลัง ต่างแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย แผดร้องกันแล้ววิ่งจนสับสนอลหม่านไป

หลั่งเลือดล้างวังหลวง

คุ้ยงังเพี้ยพุ่งกายออกนอกท้องพระโรงใหญ่ตัดหน้าฮวยไฮ้ป้าอ๊วงไป เห็นที่ บันไดศิลามีคนถูกคลอกตายไปถึงสิบกว่าคนแล้ว สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวง ขณะนี้ยืนเด่นอยู่บนกำแพงสูง เลือกใช้ระเบิดเปลวไฟซัดเข้าใส่ผู้ที่มีฝีมือสูงส่งอย่างจงใจ

ส่วนบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งนั้น สะบัดกวัดแกว่งพัดทองในมือฝ่าเข้าในหมู่ผัคน พลังฝีมือของมันยอดเยี่ยมอยู่แล้ว กอปรกับบนพัดจีบด้ามทองยังมีการอาบยาพิษอันร้ายแรงอยู่ด้วย พร้อมที่จะปลิดชีวิตคนได้ในทุกเวลา ยามตะลุมบอนจู่โจมกัน จึงไม่มีผู้ใดจะรอหน้าได้ติด

เพียงซ้าไปชั่ววูบ เตี้ยเอียลิ้ม เตี้ยเอียคี้ และหงส์เกียวพร้อมทั้งบริวารที่ภักดีก็ตามติดมาถึง คุ้ยงังเพี้ยบังเกิดความอำมหิตจนจับใจแล้ว กระทืบเท้าพุ่งกายเข้าหามังกรหลังเหล็ก สะบัดมือได้ฟาดองครักษ์ที่พิทักษ์ล้มตายไปสองคน จากนั้นแค่นเสียงขึ้นว่า

"ผู้เฒ่า ที่นี้เป็นสุสานฝังกระดูกเจ้าแล้ว"

กระบวนท่าทีงั่วไล้ฮัง (อินทรีนอกฟ้า) ฟาดเข้าใส่มังกรหลังเหล็กง่วนจิ้นอย่างดุดันทันที

พลันได้ยินหงส์เกียวร้องมาว่า

"เพี้ยตี่ ต้องการจับเป็น..."

มังกรหลังเหล็กง่วนจิ้นก็มีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมเช่นกัน มันพลิ้วกายหลบการจู่โจมแล้วตะปบมือเข้าใส่ซีพจรข้อมือคุ้ยงังเพี้ยด้วยท่ากิมเล้งถ้ำเยี้ยว (มังกรกางเล็บ) นับเป็นปฏิกิริยาอันปราดเปรียว สมมือชั้นเยี่ยมของวงพวกนักเลง

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อมิถอยกลับสะอึกเข้าหาเปลี่ยนจากฟาดมาเป็นตะปบคว้า ตะกุยเข้าใส่ชีพจรข้อมือง่วนจิ้นบ้าง รุกไล่จนง่วนจิ้นจำต้องเปลี่ยนกระบวนท่าล่าถอยไป

คุ้ยงังเพี้ยแม้มีพลังฝีมือสูงส่งจนสุดหยั่งคะเน แต่ในช่วงเวลาอันสั้นหมายจับเป็นตัวทิปี้ซิ่งเล้งก็มิใช่เรื่องง่ายดาย ในเวลาชั่วขณะ ทั้งสองได้รุกรับตีโต้กันถึงสิบกว่ากระบวนท่า พัวพันจนวุ่นวายไปทั้งสองฝ่าย

ยามนั้นฟ้ามรณะเตี้ยคัง ได้ต่อสู้อยู่กับกังอี้ฉายาปิศาจโครงกระดูกแล้ว ส่วนดินมรณะง่วนอั้งเง็กนั้นพัลวันอยู่กับก๊วยเซี่ยงแซจนว่นวาย ฮ่กโฮ้วสักับยอดฝีมือสามคนอันเป็นบริวารของกังอี้ ก็วุ่นวายจนไม่อาจแยกออกจากกันได้

คนอื่นๆ นั้นต่างหาคู่มือประหัตประหารกันอย่างดุร้ายอำมหิต มีแต่กงจู๊สองพี่น้องและหงส์เกียวเท่านั้นที่ยังมิได้ลงมือด้วย

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วง ถลันออกมาพร้อมกับโต๊ะกลมตัวใหญ่ เห็นบนโต๊ะมีอาวุธติดอยู่มากมายกลาดเกลื่อน แต่ผู้ที่ตายอยู่กับโต๊ะนี้ก็มีถึงเจ็ดแปดคนเช่นกัน แขนทั้งสองของจอมพลังเปื้อนโลหิตจนชุ่มโชกแดงฉาน

เตี้ยเอียลิ้มเหลียวหน้ามองมา มิเห็นน้องชายก็แตกตื่นตกใจจนหน้าซีดเผือด รีบเงยหน้ากวาดตามองอยู่ทุกทาง จึงพบเห็นเตี้ยเทียนเล้งมิทราบได้ขึ้นไปหลังคาท้องพระโรงตั้งแต่เมื่อใด และบนศีรษะมังกรแก้วที่อยู่บนสันหลังคานั้น ตัวผู้เสเพลโต๊ะเล้งยืนหยัดอยู่อย่างสง่าน้าวเกาทัณฑ์ยิงลงมาอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น แต่ละนัดที่ยิง ต้องมีคนตายไปในทันทีทุกครั้ง

ที่แท้ เตี้ยเทียนเล้งรู้สึกว่าเกาทัณฑ์ใหญ่นี้น่าสนใจ จึงคิดขึ้นไปดูให้รู้แน่

เตี้ยเอียลิ้มรีบกล่าวกับเตี้ยเอียคี้ผู้น้องว่า

“คี้ม่วย ท่านรีบไปดูแลตี้ตี๋ไว้”

เตี้ยเอียคี้ก็กลัวน้องชายโทนจะพลาดพลั้งตกลงมา รีบกระโดดขึ้นไปอย่างว่องไว

เตี้ยเอียลิ้มเหลียวหน้ามาอีกครั้ง นัยน์ตาคู่งามของนางพลันพบเห็นคนผู้หนึ่ง ลอบวิ่งเข้าไปในห้องท้องพระโรงใหญ่ เมื่อกวาดมองอีกครั้ง ก็ไม่เห็นพี่ใหญ่ของซิ่งซัวเล่านั้ง จึงแค่นเสียงคำนึงว่า

“เราระแวงคนผู้นี้อยู่ตั้งแต่แรกแล้ว”

รีบหันไปบอกกับหงส์เกียวว่า

“เจ้เจ๊ ข้าพเจ้าเข้าไปชั่วครู่ก็จะออกมา”

นางถลันกายวูบก็ติดตามไปในบัดดล

สภาพเหล่านี้มิได้หลุดรอดจากสายตาหงส์เกียวเลย นางฉุกใจได้คิดคำนึงว่า

"นางตามเข้าไปเพียงลำพัง น่ากลัวต้องพลาดพลั้งเสียทีแน่ นี่นับเป็นโอกาสเหมาะที่เพี้ยตี๋จะทดแทนบุญคุณนางได้แล้ว"

พลันโถมกายเข้าไปในวงต่อสู้ของคุ้ยงังเพี้ยกับมังกรหลังเหล็กง่วนจิ้น ลงมือรับการจู่โจมของง่วนจิ้นไว้ แล้วกล่าวว่า

"เพี้ยตี๋ ปิศาจเฒ่าตัวนี้มอบให้แก่เราเถิด ท่านรีบเข้าไปช่วยตั้วกงจ๋ในตำหนักด่วน"

คุ้ยงังเพี้ยพอถูกแย่งศัตรูไป จึงงุนงงชั่ววูบถามว่า

"แล้วท่านไฉนมิไปเอง?"

"รีบไปเถิด หากชักช้าก็จะหาไม่พบแล้ว อย่าลืมว่านางเคยช่วยชีวิตท่านมา หาใช่ช่วยชีวิตเราไม่"

คุ้ยงังเพี้ยมีปัญญาอันฉลาดเฉลียว รู้ได้ในบัดดลว่าหงส์กียวมีเจตนาเช่นใด จึงกล่าวว่า

"เรื่องราวทางนี้มอบให้แก่ท่านทั้งหมดเลย"

เสียงมิทันจบคำ รีบวิ่งปราดเข้าไปในท้องพระโรงใหญ่ เมื่อผ่านออกทางด้านหลังเห็นมีระเบียงอันยาวเหยียด เสาใหญ่มากมายดุจดั่งเป็นป่าไม้ มีลักษณะคล้ายเป็นเขาวงกต จนหากมิเคยเข้ามา จะต้องหลงทางไปเป็นแน่นอน

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาไปมา พลันเห็นเตี้ยเอียลิ้มกำลังซ่อนตัวอยู่ที่หลังเสาหินต้นใหญ่ ชะโงกหน้ามองไปอย่างลอบเร้น คุ้ยงังเพี้ยทราบดีว่า เบื้องหน้าต้องมีสิ่งของที่นางกำลังด้อมมองสังเกต เพราะกลัวจะเป็นที่ตื่นเต้นตกใจ จึงพลอยซ่อนกายทางหลังเสาหินใหญ่ไปบ้าง แต่ตาจับนิ่งอยู่ที่ร่างเตี้ยเอียลิ้ม

ทันใดนั้น คุ้ยงังเพี้ยพบเห็นว่า บนยอดเสาหินเหนือศีรษะเตี้ยเอียลิ้มมีชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งฟุบกายซ่อนอยู่ ในมือยังกำเข็มอาบยาพิษไว้ ค่อยๆ ยกมือขึ้นมาเตี้ยเอียลิ้มที่กำลังจับจ้องมองอย่างจดจ่อ ถึงกับไม่รู้ตัวว่ามีผู้หมายประทุษร้ายอยู่

คุ้ยงังเพี้ยต้องลอบแค่นเสียงเย็นชา ยื่นมือหักหนวดมังกรบนเสาหินมาได้ท่อนหนึ่ง สะบัดมือซัดออกไปเป็นเวลาเดียวกับที่ชายฉกรรจ์ผู้นั้นซัดเข็มอาบยาพิษทั้งกำในมือลงมาใส่เตี้ยเอียลิ้มอย่างหมายปลิดชีวิตเลย

คุ้ยงังเพี้ยคาดหมายไม่ถึง ว่าชายฉกรรจ์นั้นจะมีท่วงท่าว่องไวปานนี้

ความตื่นตกใจประดังขึ้นจนรีบถีบเท้า ใช้ความรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า พุ่งปราดออกไปรวบเอวของเตี้ยเอียลิ้ม ถลันหลบไปทางหลังเสาหินต้นที่สาม จึงพอจะหลบหลีกได้อย่างหวุดหวิด

จากนั้น เสียงคราง หนักๆ ได้ดังขึ้นพร้อมกับเสียงโครมใหญ่ ร่างของชายฉกรรจ์ได้ร่วงลงมาจากยอดเสา ศีรษะหนวดมังกรของคุ้ยงังเพี้ยซัดใส่จนแหลกละเอียดไป สิ้นใจตายโดยมิได้ดิ้นรนเลย

เตี้ยเอียลิ้ม จดจ่ออยู่แต่เหตุการณ์ทางเบื้องหน้า พลันถูกคนรวบเอวกระโดดปราดไป นางต้องตื่นตกใจจนกรีดร้องขึ้น เสียงโครมที่ดังมาจึงพลอยมิได้ยินไป

ขณะที่คุ้ยงังเพี้ยคลายวงแขนอันล่ำสัน คิดจะอธิบายให้นางฟัง พลันได้ยินเตี้ยเอียลิ้มตวาดขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ยท่านรนหาที่ตาย!"

แขนขาวผ่องสะบัดขึ้นก็ตบฉาดออกไป จนเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

คุ้ยงังเพี้ยในระหว่างมิทันระวังป้องกันตัว จึงถูกนางตบใส่จนถนัดถนี่บนแก้มปรากฏรอยนิ้วขึ้นชัดถนัดตา มุมปากมีโลหิตไหลซึมออกมาเป็นเส้นสาย นับว่าฝ่ามือนี้ตบได้ไม่เบาเลย

คุ้ยงังเพี้ยที่เย็นชาทระนง เพลิงโทสะจึงฮือโหมขึ้นจนแทบลืมตัว สายตาที่คมวาวดุจสายฟ้า กวาดผ่านใบหน้าเตี้ยเอียลิ้มด้วยความเหี้ยมเกรียมอำมหิตสุดเปรียบปาน ขณะจะอาละวาดออกไป พลันฉุกใจได้คิดจนต้องคำนึงว่า

"ผู้ใดเรียกให้เราไปค้างบุญคุณการช่วยชีวิตของนางเล่า"

ตาคมวาว จึงได้เบือนห่างออกไปอย่างแช่มช้า กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านจะสืบเสาะเรื่องราวใด ขณะนี้รีบเข้าไปเถิด หากชักช้าก็น่ากลัวมิทันแล้ว"

ยามนี้ เตี้ยเอียลิ้มได้เห็นซากศพอันโชกเลือดบนพื้นแล้ว แล้วยังเห็นเข็มสีครามเล็กละเอียดที่กระจายในรัศมีสามสิบเชียะอย่างชัดตา สภาพพอเห็นก็รู้แจ้งแก่ใจว่าเป็นไปเยี่ยงไร นางบังเกิดความสำนึกและเจ็บปวดอย่างใหญ่หลวง ยามนี้นางชิงชังตนเองที่ไฉนไปตบหน้าคุ้ยงังเพี้ย เมื่อครั้งก่อน มิใช่เคยหลั่งน้ำตาเพราะอาการบาดเจ็บอันสาหัสของคุ้ยงังเพี้ยดอกหรือ?

นางหวังอย่างยิ่งให้คุ้ยงังเพี้ยมาเย้ยหยันประณามนางสักพัก หรือแม้จะตบหน้านางสักสองครา เพื่อจะได้ผ่อนคลายความเจ็บปวดใจ และสำนึกผิดของ

นางให้ผ่อนคลายไปบ้าง

แต่ทว่า เหตุการณ์กลับผิดความปรารถนา คุ้ยงังเพี้ยถึงกับนุ่มนวลต่อนางอย่างไม่เคยมีมาก่อน

อันความรู้สึกที่หนักอึ้งอยู่ในใจ ทำให้นางอึดอัดจนแทบระบายลมหายใจไม่ออก น้ำตาอันสดใสได้หลั่งไหลลงบนร่องแก้ม กล่าวอย่างมิอาจหักใจว่า

"ขอบพระคุณท่าน ท่าน...ท่านตบกลับคืนได้แล้ว"

"ชีวิตของข้าพเจ้า โกวเนี้ยเป็นผู้ช่วยเอาไว้ฝ่ามือนี้จะนับมีความหมายได้อย่างไร กงจู๊มิต้องอางขนางใจอย่างไรดอก รีบไปจัดการเรื่องสำคัญจะถูกต้องกว่า"

เตี้ยเอียลิ้มใจหายวาบ ลอบคำนึงขึ้นว่า

"ด้วยนิสัยอันเย็นชาของคุ้ยงังเพี้ย ไฉนจึงทนทานการอัปยศนี้เอาไว้? โอชีวิต ถึงกับมีเรื่องที่ผิดคาดหมายตั้งมากมายปานนี้ ดูท่าเราพากเพียรอย่างขมขื่นต้องสูญเสียเปล่าไปอีกแล้ว"

เตี้ยเอียลิ้มพลันรู้สึกจิตใจเวิ้งว้างเปล่า ส่งเสียงละห้อยขึ้นว่า

"ท่านมิใช่ได้ช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้เช่นกันดอกหรือ นับแต่นี้ทั้งสองฝ่ายควรจะหักกลบล้างกัน มิทราบว่าท่านเข้ามาในตำหนักนี้ด้วยจุดประสงค์ใด หรือว่าคือ..."

คุ้ยงังเพี้ยเป็นคนกลัวความอ่อนหวานโดยมิกลัวการข่มขู่ เตี้ยเอียลิ้มยิ่งมีท่ารันทดหดหู่ คุ้ยงังเพี้ยยิ่งรู้สึกว่านุ่มนวลน่าสนิทสนม จึงรีบยักไหล่แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"กงจู๊ ขณะนี้มีอันตรายล้อมอยู่ทุกฝีก้าว ทั่วทุกแห่งหนในวังเต็มไปด้วยบรรยากาศการฆ่าฟัน ข้าพเจ้าไม่วางใจในความปลอดภัยของกงจู๊ จึงได้ลอบเข้ามาพิทักษ์ป้องกัน มิทราบว่ากงจู๊ในขณะนี้มีความคิดไปในที่ใด?"

ในห้วงหัวใจอันเย็นชากระด้างของเตี้ยเอียลิ้ม รู้สึกวาบหวามขึ้นวูบหนึ่งและก็ได้คิดทันที ว่านางมาตามพี่ใหญ่ของเฒ่าซิ่งซัว ตางามของนางรีบกวาดมองทางเบื้องหน้า ก็ไม่พบเฒ่าทรยศผู้นั้นแล้ว จึงรีบกล่าวว่า

"รีบด่วน อย่าให้เจ้าทรยศนั้นหลบหนีไปเสีย"

ขาดคำกระโดดปราดนำทางไปอย่างว่องไว คุ้ยงังเพี้ยก็ย่อมติดตามไป

เตี้ยเอียลิ้มวิ่งด้วยฝีเท้ารวดเร็วดั่งเหาะเหิน ชั่วพริบตา ค้นหาถึงเจ็ดตำหนัก พลันมีเสียงอันเย็นชาโอหังดังมาจากในห้องศิลาที่อยู่ปลายระเบียง เสียงนั้นดังอย่างขุ่นเคืองว่า

"แม้กระทั่งเรื่องเล็กน้อยนี้ ก็ยังกระทำไม่สำเร็จ แล้วไฉนมิลงมือดำเนินการเสียแต่แรกเล่า จะต้องรอจนถึงวันนี้ให้ได้?"

"อี้จู๊ (หัวหน้าตึก) นี่ยังเป็นเพราะข้าพเจ้าเร่งไม่หยุดยั้ง พวกมันในวันนี้จึงยอมฝืนใจรับปาก ผู้ใดคิดว่า จะมีเดียรัจฉานสองตัวออกมาขัดขวางในกลางคันและยังมีจอมมารเฒ่าอีกห้าคนเข้าร่วมด้วย"

"ปิศาจเฒ่าทั้งห้าไหนเลยมีคุณค่าน่าเอ่ยอ้าง แม้เดียรัจฉานบุรุษสตรีทั้งสองตัว พลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ก็เป็นเพียงทารกปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนมคู่หนึ่ง มีอันใดจะน่าแตกตื่นตกใจถึงปานนี้ ? เฮอะ เราดท่านยิ่งแก่เฒ่ายิ่งไม่มีประโยชน์ไปทกครา"

เตี้ยเอียลิ้มฟังออกว่า เสียงที่สองนั้นคือเสียงพี่ใหญ่ของสองเฒ่าซิ่งซัว ในใจทั้งชิงชังทั้งตื่นเต้น เพราะเสียงของอีกผู้หนึ่งนั้น นางมิเคยได้ยินมาก่อน จึงคำนึงว่า

"คนที่คิดขบถหมายยึดประเทศเง่งเพ็กก๊ก มิเพียงจะเป็นพวกเจ้ารอบนอกเท่านั้น ยังมีบุคคลนอกแทรกซึมเข้ามา สถานการณ์ของขณะนี้ นับได้ว่ามีอันตรายทุกฝีก้าวแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินเสียงคนก่นดาประณามตนและหงส์เกียว โทสะก็ขุ่นเคืองจนมิอาจระงับ ตวาดก้องขึ้นว่า

"เซี่ยวเอี๊ยมีปัญญาหรือไม่ เจ้าออกมาทดลองดูเป็นไร!"

ฝ่ามือสะบัดขึ้นพร้อมกับเสียงตวาด ร่างพุ่งปราดไปดุจสายฟ้า เสียงระเบิดโครมสนั่นดัง พร้อมกับประตูศิลาถูกฝ่ามือฟาดจนพังทลาย เศษหินกระจัดกระจายไปเกลื่อนพื้น

คุ้ยงังเพี้ยยืนแน่วนิ่งเย็นชาอยู่หน้าห้องศิลา เตี้ยเอียลิ้มรีบเข้าไปยืนเคียงข้างกาย เห็นในห้องศิลา ตัวพี่ใหญ่ของสองเฒ่าซิ่งซัว แตกตื่นลนลานจนแทบสิ้นสติ ส่วนอีกผู้หนึ่งมีวัยประมาณสี่สิบปี หน้าตาเหี้ยมหาญเปี่ยมอำนาจ สองตามีประกายหลุกหลิก ท่าทีเลวร้ายอยู่ในบุคลิกไม่น่าคบหา กับเหตุการณ์ที่อุบัติอย่างกะทันหันในห้องศิลา มันเฉื่อยชาดั่งราวมิได้พบเห็น ช้อนตาขึ้นมองเตี้ย-เอียลิ้มอย่างแช่มช้าแล้วกล่าวว่า

"ตั้วกงจู๊มีพลังฝ่ามือเยี่ยมมาก แต่ท่านจะอาศัยฝีมือต่ำต้อยนี้มาเหนี่ยวรั้งมรสุมอันรุนแรง เฮอะ เฮอะ น่ากลัวยังกระทำมิได้กระมัง? ในความคิดเห็นของเราอี้จู๊ ตั้วกงจู๊และยี่กงจู๊มิสู้ติดตามเรากลับไป เสพความสุขสมร่มรื่นของชีวิตไยมิใช่ประเสริฐเลิศล้ำกว่า ใช้การเป็นสตรีเข้าเบียดแทรกในหมู่บุรุษเพศแก่งแย่ง

ชิงดีอย่างไม่มีวันสุขสงบ?”

เตี้ยเอียลิ้มขุ่นแค้นจนหน้าซีดขาว แต่นางมีสติปัญญาเฉียบแหลมลึกซึ้ง จึงสามารถข่มกลั้นอารมณ์เอาไว้ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านเป็นอะไร? กล้าบังอาจมาอาละวาดในเง่งเพ็กก๊กเรา?”

ชายกลางคนนั้นแค่นหัวร่ออย่างคล้ายไม่มีเรื่องราวใด กล่าวว่า

“ขอเพียงกงจู๊ส่งเราอี้จู๊ได้ เราก็ยินดีที่จะจากไป”

ขณะกล่าวนั้น มันมิได้เหลือบแลมาแยแสคุ้ยงังเพี้ยเลยแม้แต่แวบเดียว เตี้ยเอียลิ้มไม่อาจกลั้นต่อไปได้อีกแล้ว ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ดูกงจู๊จะส่งเจ้าได้หรือไม่”

กระบวนท่าจู่โจมได้โหมเข้าใส่ พร้อมกับเสียงที่เปล่งออก นางประกบนิ้วจี้สกัดใส่จุดชิกคำและซ่วงกี ด้วยฝีมือที่น่าแตกตื่นตกใจยิ่ง พลังจากนิ้วยังมิทันจะถึง แต่เสียงลมก็หวีดหวิวน่าหวาดหวั่นแล้ว

ชายฉกรรจ์นั้นยังมีทีท่าไม่แยแส หัวร่ออย่างยโสโอหังแล้วกล่าวว่า

“กงจู๊มีพลังฝีมือไม่ต่ำต้อย แต่เสียดายที่วิชาอันน้อยนิดของนางเฒ่านั้นต่ำต้อยจนด้อยความหมายเกินไป”

ในขณะที่ปลายนิ้วทั้งสองของเตี้ยเอียลิ้มจะสัมผัสร่าง มือซ้ายของมันพลันยกขึ้นปัดออกมา ก็สลายกระบวนท่าจู่โจมของกงจู๊ไปจนไร้ร่องรอย มือขวามันยังตะปบตามมาดุจสายฟ้า จี้เข้าใส่จุดบนทรวงอกของกงจู๊ทั้งสองข้าง ด้วยกระบวนท่าที่ทั้งว่องไวทั้งต่ำช้าเลวทราม

เตี้ยเอียลิ้มคาดหมายไม่ถึงเลยว่า พลังฝีมือของมันผู้นี้จะสูงล้ำปานนั้น คิดขยับกายหลบหลีกก็ไม่ทันท่วงที จึงขุ่นเคืองจนหน้าซีดขาวแทบสิ้นสติไป

ในพริบตาที่คับขันปานขาดใจ ชีพจรข้อมือขวาชายฉกรรจ์พลันชาวูบ มือที่ตะปบมาต้องห้อยลงไปในกลางคัน เตี้ยเอียลิ้มจึงรอดพ้นมหันตภัยในครั้งนี้ได้ แต่อับอายจนหน้าแดงฉาน ขบกรามดังกรอดๆ ตลอดเวลา

ชายฉกรรจ์ที่พลาดท่าเสียที ตาอันกลอกกลิ้งของมันรีบเหลียวมองอยู่ไปมา คล้ายดั่งคิดหาผู้ลอบทำร้ายมันคือใคร แต่กวาดตามองอยู่ครู่ใหญ่ก็ยังไม่พบบุคคลใดพิรุธ และก็มิอาจเอ่ยออกว่าตนพลาดท่าเสียที จำต้องกัดฟันฝืนรักษาหน้าไว้ กล่าวว่า

“กงจู๊ยังต้องการส่งเราอี้จู๊สักครั้งหรือไม่?”

เตี้ยเอียลิ้มรู้ดีว่าฝีมือนางด้อยกว่า ทั้งขุ่นเคืองทั้งชิงชัง พลันได้ยินคุ้ย-

งังเพี้ยเค้นเสียงเย็นยะเยียบขึ้นว่า

"หากส่งอีกครั้ง กรงเล็บปิศาจของท่านน่ากลัวต้องหักหายไปเนิ่นนานแล้ว"

ชายฉกรรจ์ที่เรียกตนเองเป็นอี้จู๊ งงงันวูบหนึ่ง ในใจลอบคำนึงด้วยความตื่นเต้นว่า

"เราถูกคนลอบประทุษร้าย มันไฉนทราบได้? หรือว่าจะเป็นตัวมัน? ไม่อาจเป็นไปได้! ดูทีท่ามันไม่มีแววรู้ในวิชาการต่อสู้..."

ขณะได้คิดก็ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้าเป็นใคร? มาพร่ำกล่าวเหลวไหล บิดาจะฟาดเจ้าให้ตายคามือเสียเลย"

คุ้ยงังเพี้ยชิงชังมันจนจับใจอยู่นานแล้ว จึงแค่นเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"ถามชื่อแซ่ของเซี่ยวเอี๊ยนั้นเจ้ายังไม่คู่ควร"

สะบัดมือกรีดปาดพลังจากปลายนิ้วทั้งห้า พุ่งเข้าใส่จุดสำคัญที่ทรวงอกชายฉกรรจ์ดุจสายฟ้า

ชายฉกรรจ์นี้ความจริงมิได้แยแสตัวคุ้ยงังเพี้ยในสายตาเลย แม้จะได้ยินพลังนิ้วฝ่าอากาศดังหวีดหวิวส่อว่ามาได้รุนแรงหนักหน่วงยิ่ง แต่มันถือดีว่ามีพลังฝีมือสูงส่งยอดเยี่ยม ยากจะพบผู้ทัดเทียมรับมืออยู่ จึงชะล่าใจและดูแคลนในศัตรูมิไประมัดระวังอย่างไร สะบัดมือตบไปอย่างไม่แยแสสนใจ แผดหัวร่อแล้วร้องว่า

"เด็กน้อย นี่เรียกว่าแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ แส่หา..."

เสียงอันลำพองมิทันขาดคำ พลันรู้สึกว่าพลังนิ้วทั้งห้าสายได้ทะลวงม่านพลังฝ่ามือของมันเข้ามา โดยอานุภาพมิได้ลดน้อยลงกว่าเดิมด้วย สร้างความแตกตื่นตกใจแก่มันจนขวัญหาย รีบใช้มือขวาที่วางอยู่ เกร็งพลังภายในถึงเจ็ดส่วนฟาดออกไปปะทะ

รู้สึกว่า พลังฝีมือขวาที่ชายฉกรรจ์ฟาดออกมามีเสียงครืนครั่นดั่งฟ้าร้อง พุ่งเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยและเตี้ยเอียลิ้มดุจพะเนินเหล็ก นับว่ามีพลังฝีมือน่าแตกตื่นตกใจยิ่ง...

อี้จู๊เมื่อฟาดฝ่ามือไปแล้ว สีหน้าพอเพิ่งคลายลง พลันรู้สึกว่า พลังนิ้วทั้งห้าได้พุ่งมาจนห่างจากทรวงอกมิถึงครึ่งเชียะเท่านั้น ในครานี้ มันมิเพียงจะตื่นเต้นตกใจเท่านั้น ยังหวั่นหวาดจนขวัญฝ่อ รีบลนลานถีบเท้าทั้งสองจนเบี่ยงกายออกไปห้าเชียะดั่งสายฟ้า จึงหลบหลีกได้อย่างหวุดหวิด ปฏิกิริยาอันปราดเปรียวของมัน เป็นที่น่าเลื่อมใสนับถือไม่น้อย

เตี้ยเอียลิ้มลอบชำเลืองแลคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง ในใจต้องคำนึงอย่าง

สะทกสะท้อนขึ้น

"เราเตี้ยเอียลิ้มถือว่ามีพลังมีมือสูงส่งเหนือล้ำอยู่เสมอมา จนในบู๊ลิ้มยากจะหาคู่ทัดเทียมได้ คิดมิถึงว่าพอเราลงมือจู่โจมชายฉกรรจ์นี้ ไม่เพียงมิอาจกระหน่ำจนมันเลี่ยงหนีจากที่ยืนเท่านั้น ยังแทบต้องถูกมันเหยียดหยามย่ำยี ดูท่าเราไม่มีทางแม้จะเทียบกับการสะบัดมืออย่างไม่แยแสของคุ้ยงังเพี้ย โอ..."

กงจู๊ที่ถือตัวจนทระนงผู้นี้ มิเคยยินยอมแพ้ผู้ใดมาก่อนเลย แต่บัดนี้นางกลับเริ่มทอดถอนใจด้วยความสะทกสะท้อนแล้ว...

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบแลชายฉกรรจ์ ทหลบหลีกอย่างฉิวฉานด้วยความดูแคลน มิได้รุกไล่เข้าซ้ำเติม เพียงแค่นกัวร่อกล่าวว่า

"อาศัยฝีมืออันต่ำต้อยน้อยนิดของท่าน ก็กล้ามาอาละวาดอยู่ในเง่งเพ็กก๊ก หากแม้นท่านคิดแส่หาความตายจริง ข้าพเจ้ากลับรู้สึกเลื่อมใสนับถือในจิตใจที่เห็นความตายดุจดั่งกลับสู่มาตุภูมิของท่านเป็นอย่างมาก"

ชายฉกรรจ์ผู้นี้เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง ซึ่งมีศักดิ์สูงถึงขั้นหัวหน้าตึกชั่วชีวิตมันพบพานคู่มือที่สู้ได้เพียงไม่กี่คนเท่านั้น เมื่อได้ฟังคำเหยียดหยามก็ขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำ เค้นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

"เราอี้จ๊ะล่าใจจนดแคลนศัตร ทำให้ต้องพลาดพลั้งไปอย่างน่าละอาย วันนี้หากไม่ฆ่าเจ้าเด็กอุบาทว์กับมือ ยากจะลบล้างความอัปยศอดสูอันยิ่งใหญ่นี้ได้รับมือไว้"

เสียงมิทันขาดคำ กระบวนท่าเน้าไฮ้จ๋ำเกา (สับงูร้ายในทะเล) ด้วยความดุดันปานพะเนินเหล็ก กระแทกกระทั้นเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดัน มิว่าเป็นความพลิกแพลงของกระบวนท่า หรือความรุนแรงของพลัง ต่างนับได้ว่ายากจะพบพานในแผ่นดิน

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็น ไหนเลยจะกล้าประมาทเลินเล่อ จับจ้องดูการจู่โจมจนแม่นยำแล้วเบี่ยงกายหลบออกด้านซ้าย เลี่ยงหลีกได้ดุจสายฟ้า สะบัดมือต่อต้านไปด้วยกระบวนท่าซิ่งเล้งยิบไฮ้ (มังกรมุ่นทะเล) ฟันเข้าใส่สองข้อมือของอี้จู๊อย่างดุดัน แต่ปากยังกล่าวว่า

"ตั้วกงจู๊ ท่านคุมเจ้าผู้ทรยศเอาไว้ อย่าได้ปล่อยให้มันหลบหนีไป"

ขณะว่ากล่าว การจู่โจมของชายฉกรรจ์ก็ถูกคุ้ยงังเพี้ยตีโต้จนต้องรั้งกลับไปอย่างขุ่นเคือง สะอึกกายติดตามเข้าไป กระบวนท่าแปรเปลี่ยนเป็นฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) ฟันเข้าใส่ก้านคอและทรวงอกของชายฉกรรจ์ด้วยความว่องไว

จนสุดเปรียบประมาณ

ยามนั้น ได้ยินเตี้ยเอียลิ้มร้องเสียงสดใสขึ้นว่า

“คุ้ยเซี่ยงกง ท่านวางใจ มันหนีมิรอดดอก”

กระแสเสียงนุ่มนวลเชื่อถือ แต่เสียดายที่คุ้ยงังเพี้ยไม่มีอารมณ์ไปแยกแยะความหมายในน้ำเสียง มิเช่นนั้น จะต้องเข้าใจว่า กงจู๊ผู้เย็นชาปานหิมะนี้ได้เริ่มเปลี่ยนแปลงไปแล้ว

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นรู้ดีว่า ได้เผชิญกับศัตรูอันกล้าแข็งที่สุดของชีวิตแล้ว ความเลินเล่อได้ถูกละเลยจนหมดสิ้น จ่โจมและต้านรับไปทีละกระบวนท่าอย่างระมัดระวัง

รู้สึกมีพลังลมอันหนาวเย็น กระจัดกระจายดุจดั่งเป็นคมมีดกรีดใส่ใบหน้า ยังดีที่ห้องศิลานี้ปราศจากภาชนะเครื่องใช้มากมาย มิเช่นนั้น น่ากลัวต้องพังทลายจนกระจัดกระจายไปหมดสิ้นแล้ว

เพียงครู่เดียว ทั้งสองก็รุกรับตีโต้กันไปสิบกว่ากระบวนท่า ชายฉกรรจ์ผู้นั้นเริ่มรู้สึกขัดมือขัดเท้า มักรู้สึกว่ากระบวนท่าที่มิได้จะใช้ออกไป ก็ถูกบุรุษหนุ่มสะกดเอาไว้ก่อนได้ จำต้องคำนึงด้วยความแตกตื่นตกใจว่า

“หลักวิชาของค่ายสำนักใหญ่ทั่วทั้งแผ่นดิน เราต่างเรียนรู้มาจนหมดสิ้นไฉนสู้กับเจ้าเด็กอุบาทว์ถึงครึ่งวัน เรายังไม่มีทางเรียนรู้วิชาของมันแม้แต่ท่าเดียว มันใช้วิชาของค่ายสำนักใด? ดูท่าหากมิใช้อาวุธก็น่ากลัวยากจะเอาชัยแล้ว”

ความคิดพุ่งวาบดุจสายฟ้า รีบถลันหลบออกด้านซ้ายไปสามเชียะ หนีจากกระบวนท่าเล้งเกี๊ยซ่งฮุ้น (มังกรดั้นหมู่เมฆ) ของคุ้ยงังเพี้ย ยื่นมือกระชากอาวุธประหลาดลักษณะคล้ายกระบี่แต่เป็นฟันเลื่อยออกมา ตวาดเสียงก้องว่า

“เด็กน้อย ตั๋วเอี๊ยจะพิสูจน์ฝีมือกับเจ้าในทางอาวุธ รีบชักอาวุธของเจ้ามา”

พร้อมกับเสียงตวาดว่า จู่โจมไปสามกระบวนท่าอย่างประหลาดพิกล มีทั้งแทงทะลวงทั้งฟันทั้งเลื่อย ต่างใช้ไปจนหมดสิ้น ครอบคลุมคุ้ยงังเพี้ยไว้ในประกายอันเจิดจ้าจนมองมิเห็นเงา

เตี้ยเอียลิ้มเห็นคุ้ยงังเพี้ยถูกประกายสีเงินครอบคลุมไว้ นางตื่นตกใจจนหน้าถอดสี ร้องโพล่งขึ้นว่า

“เจ้าเรียกตนเองเป็นอี้จู๊ ย่อมต้องมิใช่ผู้ปราศจากชื่อเสียงเรียงนามในบู๊ลิ้ม หรือว่านี่คือฝีมือที่เจ้าได้ตำแหน่งอี้จู๊มา ใช้อาวุธเข้าเอาเปรียบแก่ผู้มือเปล่า?”

ชายฉกรรจ์ยามนั้นไหนเลยจะมีเวลาไปฟังวาจาเตี้ยเอียลิ้ม มันรุกไล่สามกระบวนท่าประหลาดไปแล้ว ยังไม่อาจระคายผิวกายคุ้ยงังเพี้ยได้ ความหวั่นหวาดก็บังเกิดขึ้นจนจับใจ จดจ่อต่อการทำลายศัตรูอย่างเคร่งเครียดไปแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยใช้ท่าร่างอันประหลาดพิกล หลบหลีกสามกระบวนท่าของมันแล้วแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา พลางกล่าวว่า

"ลูกคิดของท่านดีดผิดแล้ว ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่มีอาวุธหรือจึงได้แสร้งทำทีเป็นโอ่อ่า ต้องการมาเผชิญกับข้าพเจ้าในด้านอาวุธ? ฮา ฮา...เสียดายที่ท่านต้องผิดหวังมากแล้ว รับมือ"

เสียงขาดคำมือขวาสะบัดดังขวับใหญ่ ประกายเลือนรางคล้ายสายฟ้าพุ่งวาบออกมา ทะลวงเข้าไปในม่านกระบี่ฟันเลื่อยที่สลับซับซ้อนของชายฉกรรจ์แส้ฮั่งเล้งเปียงคล้ายดั่งมีนัยน์ตา พุ่งเข้าจี้ใส่ชีพจรข้อมือขวาชายฉกรรจ์ สร้างความแตกตื่นตกใจแกมันจนต้องถอยร่นไปสามเชียะทันที

คุ้ยงังเพี้ยชิงชังมันที่ลวนลามเตี้ยเอียลิ้มอย่างหยาบช้า มีเจตนาจะเหยียดหยามมันให้อัปยศสักครา จึงค่อยฆ่ามันในภายหลัง ดังนั้น มิได้ปลิดชีวิตมันในทันที ขยับข้อมือขวาสะบัดแส้วนเวียนในอากาศวูบหนึ่งแล้ว จึงม้วนเข้าใส่ลำคอชายฉกรรจ์ด้วยท่าซิ่งเล้งพั่งคง (มังกรขดกลางอากาศ)

กระบวนท่านี้ของคุ้ยงังเพี้ย กลับกลายในระหว่างกลางอากาศ ด้วยกระบวนท่าที่มิได้ด้วยกว่าท่าแรกเริ่ม ชายฉกรรจ์ไม่มีเวลาจะขบคิดใคร่ครวญ ในช่วงฉุกละทุกกระบี่ฟันเลื่อยของมันรีบผลักออกมาในท่ากื้อแขะเชยลี้ (กีดกันออกพันลี้) โดยหมายจะสกัดกั้นแส้ฮั่งเล้งเปียง (แส้พิชิตมังกร) ให้หยุดยั้ง ในช่วงเวลาปานประกายไฟ แส้ที่คุ้ยงังเพี้ยฟาดด้วยกำลังอันมหาศาล จึงจี้เข้าใส่กลางกระบี่ฟันเลื่อยของชายฉกรรจ์ เสียงดังเปรื่องสดใสเกิดขึ้นพร้อมกับกระบี่ฟันเลื่อยนั้นหักสะบั้นออกกลางเล่มร่วงหล่นลงสู่พื้น จนประกายไฟกระจายออกมาวูบใหญ่

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นก็ตะลึงงันไป รู้สึกคลางแคลงสงสัยในพลังของตนอยู่บ้าง ว่าจะมีความรุนแรงน่าแตกตื่นเพียงนี้? ถึงกับสามารถจี้ปลายแส้ไปทำลายกระบี่ฟันเลื่อยของอี้จู๊จนหักสะบั้นไปได้

ชายฉกรรจ์นั้นไยไม่ตกใจจนขวัญหาย แต่มันนักสู้ผู้โชกโชนเจ้าเล่ห์ ผ่านการประหัตประหารมาร้อยๆ พันๆ ครั้งจนโชกโชนชำนาญ ปฏิกิริยาแคล่วคล่องว่องไวยิ่ง เมื่อเห็นอาวุธคู่มือหักสะบั้น ทราบดีว่าเป็นฝ่ายร่อแร่เสียที ฉวยโอกาส

ที่คุ้ยงังเพี้ยยังงุนงงชั่ววูบ พลันตวาดก้องขึ้นว่า

"เด็กอุบาทว์ มอบชีวิตมา"

เสียงตวาดดังพร้อมกับกระบี่หักครึ่งเล่มได้ชัดออกมาแทนอาวุธลับ พุ่งใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไวน่าแตกตื่นตกใจ

ชายฉกรรจ์เมื่อชัดกระบี่หักออกมาแล้ว มันมิรอดูผลว่าเป็นเช่นไร รีบหันกายสะบัดฝ่ามือเข้าใส่ผนังศิลาจนดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว ทำให้ทั่วห้องมีควันคละคลุ้งจนมืดมัวไป รอจนคุ้ยงังเพี้ยฟาดกระบี่หักกระเด็นในห้องศิลาก็ไม่มีเงารางของทั้งสองอยู่อีกแล้ว

พลันได้ยินเตี้ยเอียลิ้มร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นว่า

"อา...พวกมันเข้าไปในทางอเวจี!"

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงเต็มที่ รีบถามว่า

"ทางอเวจี?"

เตี้ยเอียลิ้มมิทันตอบคำ พลันได้ยินเสียงภายในอุโมงค์ของผนังที่พังทลาย มีกระแสเสียงเย็นยะเยียบดังขึ้นว่า

"เรื่องราวทางนี้เสร็จสิ้นแล้ว เราอี้จู๊มิต้องการเจ้าเศษสวะให้รกที่ ไสหัวกลับไป"

เล่าตั๋วของเฒ่าซิ่งซัวร้องขึ้นด้วยความหวาดหวั่น

"ที่แท้พวกท่านเพียงหลอกใช้..."

เสียงร้องไม่ทันขาดคำ ก็มีเสียงโหยหวนดังขึ้นว่า เล่าตั๋วซิ่งซัวกระเด็นออกมาจากอุโมงค์นั้นดุจเป็นก้อนหินถูกซัดขว้าง

เตี้ยเอียลิ้มตวาดอย่างขุ่นเคือง สะบัดฝ่ามือหมายฟาดซ้ำเติม พลันถูกคุ้ยงังเพี้ยคว้าข้อมือไว้ กล่าวว่า

"กงจู๊ ช้าไว้"

ที่อันไกลมีเสียงชายฉกรรจ์นั้นดังแว่วมา

"เราอี้จู๊ไม่ได้เป็นกษัตริย์ จำต้องจับกษัตริย์ของพวกท่านกักขังไว้ในเกาะแล้ว"

เสียงโครมดังสนั่น เมื่อร่างสูงใหญ่ของเล่าตั๋วซิ่งซัวร่วงลงกระทบพื้น มันกระอักโลหิตออกมากองใหญ่จนเนืองนอง จึงเบิ่งตามองดูทั้งสอง แล้วกล่าวว่า

"โปรดอย่าเพิ่งฆ่าข้าพเจ้าในบัดดล"

เหตุการณ์ทั้งมวลนี้อุบัติขึ้นรวดเร็ว และผิดคาดหมายเกินไป ทำให้

คุ้ยงังเพี้ยต้องเหม่อมองดูพี่ใหญ่ของสองเฒ่าซิ่งซัวอย่างงุนงง จนวาจามิอาจเปล่งออกจากปาก แม้กระทั่งตนที่คว้าข้อมือของกงจู๊ ก็ยังลืมคลายออกไป

หัวใจเตี้ยเอียลิ้มเต้นระทึกดั่งรัวกลอง แต่ก็ยังไม่ปรารถนาชักมือกลับมา อาจบางที กงจู๊ผู้เย็นชากระด้างนี้ได้เปลี่ยนแปลงไปจริงๆ แล้ว...

เมื่อระงับใจได้จับจ้องมองดูเล่าตั้วของสองเฒ่าซิ่งซัว แค่นเสียงเย็นชาว่า

"ที่แท้โจรเฒ่าเจ้าก็กลัวตายด้วย?"

บนใบหน้าอันเหี่ยวย่นของเล่าตั้วซิ่งซัว ปรากฏแววสำนึกอับอายขึ้นวูบหนึ่ง อาจบางที อับอายขายหน้าจนสุดทนทาน หรืออาจบางทีพลุ่งพล่านจนเกินไป มันพลันทรงตัวลุกขึ้นนั่ง ส่งเสียงหัวร่อสั่นสะท้านรันทด

เตี้ยเอียลิ้มกระชากเสียงอีกว่า

"หัวร่ออะไร? ท่านเข้าใจว่าเรากงจู๊มิกล้าลงโทษท่านหรือ?"

หลั่งเลือดทางอเวจี

เล่าตั้วชิ่งซัวชะงักเสียงหัวร่อไว้ กล่าวเย้ยหยันตนเองขึ้นว่า

"เล่าฮูทั้งทะเยอทะยานทั้งโลภหลง จนสติเลอะเลือน ขายนายเพื่อหมายได้ยศถาบรรดาศักดิ์ จึงทำให้ถูกชิกแซอ้วงจื้อยุยงหลงเชื่อ ต้องฆ่ากันในระหว่างพี่น้องบนผาเทพธิดา แต่ยังไม่รู้สึกสำนึกผิด จนถึงต้องขายนายแก่ตังโฮ้วเป็นครั้งที่สอง และยังชักนำให้หัวหน้าตึกหนึ่งในสามของเกาะอสูรเข้ามาก่อการพิฆาตฆ่าในเกาะนี้ จนพี่น้องร่วมชาติต้องตายอย่างอเนจอนาถไปมากหลาย ซะตาฟ้าดินย่อมไม่ยอมอภัยให้ สวรรค์เอย สวรรค์ ท่านลงโทษทัณฑ์ได้ยุติธรรมมากแล้ว ฮา ฮา..."

พร้อมกับเสียงแผดหัวร่อที่ดังสนั่น น้ำตาหลั่งทะลักลงจนเนืองนอง โลหิตสดๆ ก็ทะลักออกจากปากไม่ขาดสาย รอยย่นบนใบหน้าคล้ายดั่งเพิ่มมากขึ้นอีกมากหลาย

เตี้ยเอียลิ้มเบือนหน้าออกไป กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เห็นแก่ท่านที่มีความดีความชอบ ในครั้งก่อนๆ เพียงท่านยอมบอกสถานที่บิดาเราถูกขังอยู่ เรากงจี๊ก็จะอภัยโทษตายแก่ท่านได้"

คุ้ยงังเพี้ยใจสะท้านหวั่นไหว คำนึงว่า

"ที่แท้นางก็มีจิตเปี่ยมเมตตาธรรมอยู่ นางใช้เหตุผลส่วนรวมขึ้นมาอำพรางไว้ ช่างเป็นความรู้สึกที่สูงส่งบริสุทธิ์ปานใดกัน?"

ความเคารพนับถือได้บังเกิดขึ้นจากจริงใจ ต้องค่อยคลายมือของนางออกไป

ผู้เฒ่าพลันคุกเข่ากับพื้น ใช้เสียงอันรันทดจนสะท้านกล่าวว่า

“กงจู๊ผู้เปี่ยมเมตตาธรรม ท่านอโหสิให้แก่ข้าพเจ้า แต่มโนธรรมข้าพเจ้าไม่ยอมละเลย องค์กษัตริย์ขณะนี้อยู่ที่ตังโฮ้ว (เจ้าตะวันออก) ตังโฮ้วทะเยอ-ทะยานหมายตั้งตัวเป็นกษัตริย์ ดังนั้น จึงต้องการใช้องค์กษัตริย์เป็นตัวประกันข่มขู่ให้ประเทศชิกแชก๊กปราบปรามพวกเจ้าประเทศราชทั้งหลาย แล้วจึงมอบบัลลังก์กษัตริย์ให้แก่ประเทศชิกแชก๊ก”

เตี้ยเอียลิ้มกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“ชิกแชก๊กต้องการให้บิดาเราทำกระไร?”

ผู้เฒ่าเหลือบดูกงจูแวบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

“ชิกแชอ้วงจื้อ ต้องการใช้องค์กษัตริย์มาแลกกับกงจู๊”

เตี้ยเอียลิ้มทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง เค้นเสียงขึ้นว่า

“ซุนดี้ (นามของราชบุตรเจ็ดดาว) มีวันใดเจ้าตกมาในมือเรากงจู๊ เจ้าต้องน่าดูแน่ทีเดียว”

ชะงักวาจาเล็กน้อยแล้วจึงเค้นเสียงกับเล่าตั้วชิ่งซัวว่า

“ลุกขึ้นเถิด”

ชายชราถอนหายใจยาว กล่าวเสียงรันทดว่า

“กงจู๊โปรดรับการกราบไหว้ข้าพเจ้าสักสามครา”

ขาดคำก็โขกศีรษะกราบสามครั้ง จึงกล่าวว่า

“เล่าฮูทรยศต่อฟ้าดิน ทรยศต่อเจ้านายที่แผ่พระคุณการุณย์มา ฟ้าดินแม้กว้างใหญ่ไพศาล แต่ไม่มีที่จะให้ดำรงคงอยู่แล้ว หากแม้นยังมีวิญญาณอิสระเล่าฮูจะขอเฝ้ามาตุภูมินี้ไว้ ปกปักพิทักษ์องค์กษัตริย์และกงจู๊ให้มีบุญญาราศีชั่วกาลนาน ผู้ทรยศขอกราบลากงจู๊แล้ว”

ขาดคำ สะบัดมือฟาดใส่หน้าผากจนแตกกระจาย มันสมองไหลเนืองนองไปในทันที

เตี้ยเอียลิ้มถอนหายใจอย่างหดหู่ สงบปากคำมิได้กล่าวอย่างไร

คุ้ยงังเพี้ยพลันถามว่า

“ตั้วกงจู๊ หรือประเทศท่านไปมีข้ออาฆาตแค้นกับคนในเกาะอสูร?”

เตี้ยเอียลิ้มพอได้ยินนามเกาะอสูร ร่างอันแน่งน้อยต้องสยิวขึ้นอย่างลืมตัว กล่าวด้วยความกังวลใจว่า

“เกาะอสูรมิเคยเกี่ยวข้องกับโลกภายนอกมาก่อนเลย คนภายนอก นอกจากทราบว่า ผู้ที่มาจากเกาะนั้นต่างมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมทั้งสิ้นแล้ว เรื่องราวอื่นๆ

ของมันต่างไม่มีผู้ใดทราบได้ พวกมันลอบเข้ามาในเกาะเราคราวนี้ เพิ่งนับเป็นครั้งแรก จะมีความอาฆาตแค้นกับพวกมันตั้งแต่เมื่อใดนั้น ข้าพเจ้าเองก็คิดไม่ออก”

“อย่างนั้น พวกเารีบไล่ตามไป จับกุมเจ้าผู้นั้นเอาไว้ สอบถามแล้วก็ทราบเอง”

คุ้ยงังเพี้ยเพิ่งกล่าวขาดคำ พลันได้ยินเสียงบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกล่าวขึ้นว่า

“มิต้องหาแล้ว ประมุขอยู่ที่นี้”

“ไฉนวิ่งมาในห้องน้อยนี่เล่า มิน่า เราหาตั้งครึ่งค่อนวันก็ยังหาไม่พบพาน”

ขาดคำปรากฏร่างสูงใหญ่ของฮวยไฮ้ป้าอ๊วงพุ่งเข้ามาในห้องอย่างร้อนรน

คุ้ยงังเพี้ยเบือนหน้ามองไป เห็นอีกสี่คนก็ทยอยกันเข้ามา จากนั้นหงส์เกียว เตี้ยเอียดี้และราชบุตรน้อยเตี้ยเทียนเล้งก็เข้ามาสมทบ คุ้ยงังเพี้ยถามว่า

“พวกเหล่านั้นจัดการเสร็จสิ้นแล้ว?”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงรีบชิงตอบขึ้นว่า

“เจ้าพวกอุบาทว์ล้วนเป็นสัดใส่ข้าวทั้งสิ้น ต่อยตีมิทันนานก็ยกมือขึ้นกันทกคน”

“ยกมือขึ้นทำอะไร?”

“ยกยอมแพ้”

คุ้ยงังเพี้ยคาดหมายไม่ถึงว่า คนที่มีสติไม่สมบูรณ์ยังจะรู้จักกลั่นแกล้งเล่นลวดลาย จึงยิ้มไม่ออกหัวร่อมิได้

เตี้ยเทียนเล้งเดินเข้ามาจูงมือเตี้ยเอียลิ้ม แล้วกล่าวว่า

“เจ้เจ๊ เจ็กเจ่กที่ใช้เกาทัณฑ์กระสุนนั้นมีฝีมือแม่นยำมาก บอกยิงนัยน์ตาจะต้องยิงไม่ถึงจมูก ท่านว่ามีเวลาว่างจะสอนแก่ข้าพเจ้า เจ้เจ๊ว่าประเสริฐหรือไม่?”

“ย่อมประเสริฐอยู่ ขณะนี้ยังมีเรื่องอีกมากหลายพึงกระทำ อย่าไปรบกวนผู้คนให้รำคาญเลย”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวขึ้นบ้างว่า

“ขณะนี้มีคนบนเกาะอสูรบุกรุกเข้ามารังควานแล้ว พวกเราต้องรีบเดินทางไปจับพวกมัน...”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงรีบร้องอย่างเร่งร้อนว่า

"อยู่ที่ใด? ขณะนี้ก็ไปกันเลย?"

คุ้ยงังเพี้ยทราบดีว่าเพียงจะคร่าคน แต่มิทราบจะไปคร่าตัวด้วยวิธีใด จึงหันมามองเตี้ยเอียลิ้มอย่างลืมตัว

เตี้ยเอียลิ้มจึงกล่าวว่า

"ในทางอเวจีสายนี้ มีปากทางออกอยู่แห่งเดียว ซึ่งทอดไปขึ้นทางริมทะเล พวกเราไล่ตามไปในทางนี้น่ากลัวไล่มันมิทันแน่"

หงส์เกียวกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตั้วกงจู๊ ปากทางออกนั้นอยู่ที่ใด? พวกเราไยมิไปจุกช่องปากทางออกเอาไว้ก่อน"

คุ้ยงังเพี้ยฟังดูรู้สึกมีเหตุผล จึงรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไปจุกทางออกไว้ เจ้เจ๊ท่านและกงจู๊เข้าไปในทางนี้เป็นอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าก็ไป"

เน้าไฮ้เการีบกล่าวเสนอตัว ทำให้ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงรีบร้องขึ้นว่า

"เราก็จะไป"

"เราเน้าไฮ้เกาอยู่ในน้ำจนขึ้นชื่อลือชา เมื่อปากทางอยู่ในทะเล ท่านที่เป็นเป็ดดอนจะไปดื่มน้ำทะเลด้วยหรือ?"

ครานี้เป็นปมปัญญาที่ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงอับจนปัญญา คิดไปคิดมาก็หาทางอันดีงามมิได้ ต้องกระวนกระวายจนตาเหลือกค้าง เมื่อเหลียวมามองคุ้ยงังเพี้ยหัวใจพลันกระจ่างได้ในบัดดล กล่าวอย่างหนักแน่นขึ้นว่า

"ประมุขก็ไม่เก่งกาจในทางน้ำ ท่านไปได้เราย่อมไปได้เช่นกัน"

หงส์เกียวกลัวพวกทั้งห้าทุ่มเถียงกันจนไม่มีวันจบสิ้น จึงรีบกล่าวว่า

"พวกท่านมิต้องทุ่มเถียงแล้ว เพี้ยตี๋ พวกเราจะต้องแบ่งกันออกไปสกัดกั้นไล่ล่า ปากทางนั้นให้ข้าพเจ้าและยี่กงจู๊ ลั่งจื้อกับเน้าไฮ้เกาและตั๊กจือเซ็งไปจุกไว้ ท่านกับตั้วกงจู๊ ฮวยไฮ้ป้าอ๊วง เลียกฮ้วยซิ่วสามคนไล่ตามไปในทางสายนี้ ตั้วกงจู๊ ท่านเห็นเป็นประการใด?"

เตี้ยเอียลิ้มชาญฉลาดปราดเปรียวยิ่ง นางดูออกแต่แรกแล้วว่า เมื่อนางสนิทสนมกับคุ้ยงังเพี้ยมากกว่าพวกนางทั้งสองพี่น้อง แต่มามีเจตนาจะสมัครสมานกันไว้ นางจึงรีบกล่าวอย่างยินยอมพร้อมใจว่า

"เจ้เจ๊แบ่งกำลังได้ประเสริฐยิ่ง ปฏิบัติตามคำว่านี้เลย"

"เจ้เจ๊ ข้าพเจ้าก็จะไป"

เตี้ยเทียนเล้งเงยหน้าน้อยๆ ขึ้นมาวิงวอน

เตี้ยเอียลิ้มเพ่งจะอ้าปากห้ามปราม พลันได้ยินหงส์เกียวกล่าวว่า

"เรื่องราวชักช้ามิได้ ข้าพเจ้ากับยี่กงจู๊จะขี่อี้ชิ่วเล้งไปจุกปากทางไว้ก่อน ราชบุตรน้อยก็ให้นำพวกมันตามหลังไปเถิด ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าจะต้องไม่มีปัญหายุ่งยากเกิดขึ้นกลางคันแน่"

เตี้ยเอียลิ้มจึงสั่งว่า

"เล้งตี๋ ท่านต้องเชื่อฟังวาจาของเจ็กเจ่กทั้งหลายนี้ด้วย"

"ประเสริฐ ตกลง ข้าพเจ้าจะต้องเชื่อฟังวาจา"

เตี้ยเทียนเล้งกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี

หงส์เกียวและเตี้ยเอียคี้ออกไปก่อน คนอื่นๆ จึงเดินตามออกเป็นทิวแถว

คุ้ยงังเพี้ยมองดูผนังศิลาที่พังทลาย แล้วกล่าวว่า

"พวกเราก็เข้าไปเถิด"

ขาดคำวิ่งเข้าไปเป็นคนแรกก่อน แต่ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงรีบชิงเข้าขวางหน้าไว้ กล่าวว่า

"ให้เราเป็นผู้บุกเบิกทาง"

กระโดดนำหน้าเข้าไป แล้วสัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงก็ติดตามหลังฮวยไฮ้ป้าอ๊วง กล่าวว่า

"ผู้ใดมิทราบว่าท่านกลัวจะถูกผู้อื่นชิงลงมือไปก่อน เฮอะ!"

เมื่อเข้าไปในอุโมงค์แล้ว รู้สึกมืดมิดจนสนิททั่วลมเย็นยะเยียบเสียดผิวกาย และยังมีกลิ่นเหม็นอันน่าสะอิดสะเอียน ดุจดั่งเป็นอุโมงค์โบราณภายใต้สุสานร้าง นับว่าคล้ายขุมนรกสมนาม เป็นที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงที่นำหน้า ส่งเสียงดังก้องขึ้นว่า

"อุบาทว์ นี่คล้ายเดินเข้าในขุมนรกไม่ผิดเพี้ยนเหล่าอุบาทว์ที่จะพบกันในอุโมงค์นี้ รับรองว่าล้วนเป็นภูตผีปิศาจทั้งสิ้น มิเช่นนั้น จะมาอยู่ในห้วงอเวจีได้อย่างไรกัน เฮอะ ยังมีโครงกระดูกอีกตั้งมากมายก่ายกองเลย"

เตี้ยเอียลิ้มกล่าวขึ้นว่า

"เมื่อร้อยกว่าปีก่อน ที่นี้เคยคลอกศัตรูที่บุกรุกเกาะตายไปสองร้อยกว่าคน นามทางอเวจีจึงได้มาเพราะการนี้"

ท่ามกลางลมยะเยียบที่โชยไม่ขาดระยะ โครงกระดูกขาวเรืองในความมืดมิดของอุโมงค์ใต้ดิน เมื่อเอ่ยถึงเรื่องคนตาย ก็ยิ่งเพิ่มความเยือกเย็นน่าหวาด

หวั่น คนทั้งสี่ล้วนเป็นผู้มีฝีมือชั้นยอด แต่ยังต้องรู้สึกขนลุกเกรียว

ทางศิลาของอุโมงค์ลาดต่ำลงไปทุกขณะ มีความกว้างเพียงพอให้เดินเคียงไหล่ได้สามคน ตามผนังมีตะไคร่น้ำเกาะอยู่จนเต็ม ทั้งเปียกชื้นทั้งเยือกเย็นและตามตะไคร่น้ำบางครั้ง ยังพบพวกหนอนที่มีลักษณะประหลาดคืบคลาน ยิ่งดูยิ่งรู้สึกสะอิดสะเอียนน่าเกลียดชังยิ่ง...

ทั้งสี่เดินคดเคี้ยวกันไปอยู่ครู่ใหญ่ ทางจึงได้เริ่มกว้างขวางออกมา เห็นช่องแตกของผนังศิลายิ่งนานยิ่งมีมากขึ้น และยิ่งนานยิ่งกว้างใหญ่ขึ้น พวกหนอนแมลงยิ่งนานก็ยิ่งมากเช่นกัน

ทันใด ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงคำรามเสียงก้องว่า

"บิดาไม่เชื่อว่ามีปิศาจ"

มีเสียงดังฉาดของพลังฝ่ามือฟาดปราดไป ยามฝ่ามือกระแทกในอุโมงค์ที่มีผนังศิลาบังคับไว้ ทั้งสี่ด้านจึงผนึกกันมิแตกซ่าน ทำให้ยิ่งเพิ่มความหนักหน่วงจนสุดเปรียบประมาณ พลังฝ่ามือมหาศาลของฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงพอฟาดไปจึงเพ่งตามองตาม ก็แตกตื่นจนอุทานแล้วชะงักเท้าไม่กล้ากล่าวต่อ

คุ้ยงังเพี้ยและพวกพากันเงยหน้ามอง เห็นที่ไกลประมาณสิบกว่าเชียะมีประกายสีเขียวโตประมาณไข่ไก่อยู่สี่ห้าหย่อม กำลังลอยเรื่องอย่างบวาบ เคลื่อนมาทางที่นี้อย่างแช่มช้าน่ากลัว ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงที่ฟาดฝ่ามือไปเมื่อครู่ เพียงทำให้พวกไฟสีเขียวเรืองนี้หมุนวนไปรอบสองรอบเท่านั้น ต่อให้คุ้ยงังเพี้ยฝีมือดีขวัญแกร่งกร้าวสักเพียงไร ยังต้องแตกตื่นตกใจไม่น้อย เตี้ยเอียลิ้มเป็นอิสตรี นางยิ่งตระหนกตกใจจนเบียดกายเข้าชิดคุ้ยงังเพี้ย

ยามนั้น ได้ยินสัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าวว่า

"เจ้าพวกปิศาจชาติชั่ว พวกเจ้ามาพบกับต้นตระกูลผู้เล่นไฟเข้าแล้ว ดูว่าต้นตระกูลของเจ้ามีของเล่นอันเยี่ยมยอดหรือไม่"

ขาดคำสะบัดมือ ซัดระเบิดเพลิงออกไปสามเม็ด สองเม็ดกระแทกไปที่เบื้องหน้าดวงไฟเขียวเรืองจนเปลวไฟกระจัดกระจายไปรอบทิศ ไฟเขียวเรืองสี่ห้าหย่อมถูกเปลวไฟอันร้อนแรงเผาผลาญ พลันปลาสนาการไปทันที ที่แท้เป็นเพียงประกายไฟซึ่งเกิดจากความอับชื้นทางใต้ดิน (แก๊สฟอสฟอรัส)

พลันเห็นที่เบื้องหน้ามีเสียงอุทานเบาๆ ขึ้นสองครา จากนั้นเสียงโครมดังสนั่นขึ้นอีก ระเบิดเพลิงเม็ดสุดท้ายซัดเข้าใส่ผนังศิลาจนไฟลุกโชติช่วงมา อุโมงค์ศิลาจึงสว่างไสวขึ้นในบัดดล

ท่ามกลางแสงสว่างไสวมีตัวประหลาดกระโดดออกมาสองตัวอย่างรวดเร็ว เห็นทั่วร่างมันล้วนเป็นสีดำสนิท แต่ยังสังเกตเห็นมือเท้าทั้งสี่ได้อย่างชัดเจน

พอมีแสงสว่างขวัญก็ดีขึ้น ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงกำลังอัดอั้นใจหาที่ระบายอยู่แล้ว พอเห็นตัวประหลาดปรากฏขึ้นมา ก็ไม่แยแสว่ามันเป็นคนหรือภูตผี คำรามเสียงก้องแล้วโถมปราดเข้าไป สองฝ่ามือเกร็งพลังผลักกระแทกจนสุดแรง

ตัวประหลาดทั้งสองก็ไม่หวั่นหวาด มิถอยยังกลับรุกเข้ามา ต่างใช้กระบวนท่าช่วงฮวงทั่งลิ้ว (พายุโชยกิ่งหลิว) กระหนาบเข้าใส่ทั้งซ้ายขวา ลงมือด้วยความรวดเร็วดจสายฟ้า นับว่ามิใช่เป็นมือชั้นต่ำต้อยเลย...

จากกระบวนท่าอันดุร้ายของทั้งสองนี้ คุ้ยงังเพี้ยคำนวณแน่ว่ามันต้องเป็นคน เพียงมิทราบว่าสวมใส่อะไรมาเท่านั้น

ชั่วขณะ ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงก็ได้ต่อสู้กับตัวประหลาดทั้งสองไปสิบกระบวนท่าแล้ว ตัวประหลาดทั้งสองถูกฮวยไฮ้ป้าอ๊วงฟาดใส่ไปหลายฝ่ามือ แต่กลับไม่มีอาการบอบช้ำแม้แต่น้อยนิด

เตี้ยเอียลิ้มขบคิดชั่วครู่ เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"มันทั้งสองจะต้องสวมใส่ชุดกันน้ำของเกาะอสูรอย่างแน่นอน พลังฝ่ามือไม่อาจจะแทรกผ่านเข้าได้ มีแต่ต้องใช้อาวุธเท่านั้น"

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงมีนิสัยร้อนวู่วามยิ่ง หากมิใช่ได้ยินฮวยไฮ้-ป้าอ๊วงห้ามมิให้ลงมือแย่งชิงแล้ว มันจะต้องลงมือไปเสียตั้งเนิ่นนาน ยามนี้พอได้ฟังว่าพลังฝ่ามือไม่อาจกระแทกตัวประหลาดทั้งสองให้บาดเจ็บได้ ก็ร้องอยู่ในใจว่า "ลงมือไปคราวนี้มีเหตุผลแก้ตัวได้แน่"

พอได้คิดรีบกระโดดปราดไป เพียงลงมือคราแรกก็เป็นระเบิดเพลิงถึงหกลูก พุ่งเข้าไปเป็นลักษณะสามเส้า จู่โจมใส่ตัวประหลาดทั้งสองโดยพร้อมกันและยังส่งเสียงว่า

"อันธพาลใหญ่ วันหน้าเราคืนแก่ท่านสองคนก็แล้วกัน"

ทั้งสองคนนี้กำลังถูกฮวยไฮ้ป้าอ๊วงรุกไล่จนปั่นป่วนเป็นพัลวัน ไหนเลยจะมีเวลาว่างไปป้องกันหลบหลีกเสียงฉาด ฉาดดังขึ้นหลายครา คนทั้งสองต่างถูกระเบิดเพลิงไปฝ่ายละสามเม็ด และยังถูกฮวยไฮ้ป้าอ๊วงฟาดใส่ไปอีกคนละฝ่ามือ กระเด็นไปไกลยี่สิบกว่าเชียะ จนสมองหมุนตาลายแทบสิ้นสติไป

ระเบิดเพลิงของสัตว์เปลวไฟคล้ายเป็นเมือกเหนียวที่ติดกับตัว ทั้งสองจะดิ้นรนเกลือกกลิ้งอย่างไร ก็ไม่มีปัญญาดับไฟซึ่งลุกไหม้ตามร่างกายได้ รอจน

พวกมันพบเห็นว่าไม่อาจจะดับได้ คิดจะเปลื้องเสื้อกันน้ำออกก็ไม่ทันการแล้ว เผาไหม้จนมันทั้งสองแผดร้องเสียงโหยหวน ไม่นาน กลายเป็นเถ้าถ่านสองกองอยู่ในอุโมงค์

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงยังต่อยตีมิสมอยาก เมื่อเห็นเช่นนั้นก็ตวาดใส่สัตว์เปลวไฟว่า

"ท่านมีเจตนาจะต่อยตีกับเราให้ได้ใช่หรือไม่?"

"ต่อยก็ต่อย หรือเรายังเกรงกลัวท่าน?"

คุยงังเพียรู้ดีว่า ทั้งสองหากพูดว่าลงมือกจะลงมือต่อสู้กันจริงๆ จังๆ จึงรีบห้ามขึ้นว่า

"เบื้องหน้ามีอยู่อีกมากนัก เจียวเฮียมิใช่บอกจะใช้แก่ท่านสองคนดอกหรือ"

ทั้งสองจึงยอมเลิกรากันด้วยความเกรงใจคุยงังเพี้ยร่วมทางกันไปอย่างไม่หยุดยั้ง

ทั้งสี่เลี้ยวอีกสองโค้ง พลันเห็นซากศพของตัวประหลาดลักษณะเดียวกันเกลื่อนกลาดอยู่ในอุโมงค์ถึงสี่ห้าซาก คุยงังเพี้ยเดินเข้าไปตรวจดู พบเห็นแต่ละซากมีโลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ด แสดงว่าอวัยวะภายในถูกคนใช้กำลังมหาศาลกระแทกจนแหลกลาญตายไป

สัตว์เปลวไฟกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"อะไร? หรือพวกมันเกิดต่อสู้กันขึ้นเองด้วย?"

เตี้ยเอียลิ้มกัมหน้าขบคิดมิว่ากล่าว ในใจนางกำลังคำนึงขึ้นว่า

"คนผู้นี้เมื่อสามารถใช้ฝ่ามืออันมหาศาลกระแทกพวกนี้จนตายคามือได้ พลังของมันจะต้องสูงส่งกว่าฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเสียอีก ในความทรงจำเรา คล้ายคิดมิออกว่าผู้ใดมีพลังฝีมือปานนี้ หรือจะเป็นว่า คนผู้นี้ก็เป็นศัตรูบุกรุกเข้ามารังควานเกาะเรา โอ...หากแม้นคุ้ยงังเพี้ยไม่รุดมาทันท่วงที เหตุการณ์คงต้องยับเยินจนมิกล้าขบคิดแน่แล้ว"

ยามนั้น คุ้ยงังเพี้ยพลันกล่าวขึ้นว่า

"เอ๊ะ! เบื้องหน้าคล้ายมีคนต่อสู้กันอยู่ พวกเารีบรุดไปดู"

ขาดคำกระโดดพุ่งนำหน้าไปก่อน ทำให้เตี้ยเอียลิ้มต้องวิ่งตาม เจียว-เทียนฮวง และฮวงไฮ้ป้าอ๊วงย่อมรีบติดตามไปด้วย

อีกเพียงสองเลี้ยว อุโมงค์ศิลาก็กว้างขวางขึ้นกว่าเดิม เสียงต่อสู้กัน

ทางเบื้องหน้าได้ยินถนัดชัดหูแล้ว ฟังจากเสียงนั้น คล้ายดั่งสู้กันตัวต่อตัวอยู่

อีกเลี้ยวเดียว เบื้องหน้าก็สว่างเจิดจ้า เห็นมีชายฉกรรจ์สามคนถือคบกิ่งสนอยู่สามทิศ ในระหว่างกลางมีสองคนกำลังประหัตประหารกันจนชุลมุนวุ่นวาย

หนึ่งในจำนวนนั้น คืออี้จู๊ที่ถูกคุ้ยงังเพี้ยจู่โจมจนเตลิดเปิดหนี คู่มือของมันเป็นชายชราที่หน้าดำราวกับหมึก แต่ตาเป็นสีเขียวสดใส ดูสภาพอี้จู๊มีฝีมือด้อยกว่าชายชรา จนต้องตกเป็นฝ่ายรับอยู่ถ่ายเดียวเท่านั้น

เตี้ยเอียลิ้ม เจียวเทียนฮวงและซิมเซาที พอเห็นชายชราต่างตื่นตกใจจนต้องคำนึงว่า

"ตัวประหลาดเฒ่า ไฉนจึงตะกายมาที่นี้ด้วยเล่า?"

มีคุ้ยงังเพี้ยเท่านั้นที่มิรู้จักชายชราผู้นี้ แต่ทราบว่ามีพลังฝีมือสูงส่งน่าตื่นตกใจ

ชายฉกรรจ์ที่ถือคบไฟทั้งสาม มิได้แยแสต่อการมาของทั้งสี่เลย แสดงว่าเหยียดหยามดูแคลนอย่างยิ่งนัก

ขณะเวลานั้น ชายชราตาเขียวที่ต่อสู้อย่างวุ่นวายพลันตวาดเสียงเย็นชาว่า

"เล่าฮประมือต่อสักับศัตร ไฉนเลยจะให้เจ้าเหล่าผู้เยาว์มายืนชมดได้ยังไม่รีบไสหัวไปให้เล่าฮูอีก หรือจะคิดแส่หาความตาย?"

นอกจากคุ้ยงังเพี้ยมิรู้ประวัติคนผู้นี้แล้ว อีกสามคนต่างก็รู้แจ้งกระจ่างใจ หากมันต่อยตีกันขึ้นมาเมื่อใด ล้วนมิใช่ต่อต้านกับมันได้ ดังนั้น เมื่อได้ยินเสียงตวาดจึงไม่มีผู้ใดจะประฝีปากตอบโต้ คล้ายดั่งกำลังครุ่นคิดถึงเรื่องอันใด มีท่าไม่ปรารถนาจะก้าวร้าวผิดใจกับชายชรานี้เลย

คุ้ยงังเพี้ยแม้รู้สึกว่าชายชรามีพลังฝีมือยอดเยี่ยมยิ่ง แต่ในระหว่างนี้ประมือต่อสู้กับผู้คนมามากหลาย จึงเกิดความมั่นใจในพลังฝีมือของตัวเองยิ่งกว่าเดิม ดังนั้นจึงแค่นหัวร่อตอบไปว่า

"หรือท่าน ผู้เฒ่าชราจนสมองเลอะเลือนไปแล้ว นี่เป็นสถานที่ใด? เคยไปสืบเสาะถามไถ่หรือไม่ ท่านบุกรุกเข้ามาในดินแดนประเทศอื่นแล้ว ยังกล้าตั้งตนเป็นเจ้าที่มาไล่เจ้าของเดิม มิทราบว่าท่านถือดีอะไร?"

เตี้ยเอียลิ้มกระวนกระวายจนหน้าถอดสี รีบห้ามเสียงเบาๆ ว่า

"คุ้ยเซียงกง มันคือแป๊ะไบ๊เพ็กงั่งเอียว (ปิศาจคิ้วขาวตาเขียว) ของน่อไกว่ซาเอียว (สองภูตสามปิศาจ) อย่าได้ไปก้าวร้าวมัน"

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังก็ตื่นตกใจไม่น้อย เนื่องจากเมื่อครั้งกระโน้น แป๊ะ-เล้งซิ่งกุนผู้เป็นอาจารย์ก็เคยเอ่ยถึงบุคคลขั้นยอดเหล่านี้ให้ฟัง คำนวณแล้วว่าพวกมันไม่มีชีวิตอยู่ในโลก แต่บัดนี้พอได้ฟังเตี้ยเอียลิ้มกล่าวมา คนผู้นี้ก็คือมารคิ้วขาวตาเขียวของสองภูตสามปิศาจ จิตใจที่ดูแคลนแต่แรกจึงปลาสนาการหมดสิ้น

แต่ทว่า คุ้ยงังเพี้ยที่นิสัยทระนงโอหัง แม้จะเกิดความระแวดระวังอยู่ในใจ แต่มิให้ปรากฏออกนอกหน้าแม้แต่น้อย

แป๊ะไบ๊เพ็กงั่งเอียว (ปิศาจคิ้วขาวตาเขียว) มีนิสัยอันพิกลพิสดาร ฆ่าคนดุจดั่งขยี้มดปลวก ชนชาวบู๊ลิ้มนั้นเพียงได้ยินแต่นามมันก็หวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ดังนั้น จึงทำให้มันมีสันดานอันเย่อหยิ่งโอหัง เข้าใจว่าเก่งกล้าจนไม่มีผู้ใดในแผ่นดินรับมือได้ ยกย่องตัวเองจนสูงส่ง ยามนี้ไม่คาดหมายว่า คุ้ยงังเพี้ยจะกล้าแดกดันต่อมันอย่างไม่ยำเกรง โทสะจึงดาลเดือดจนคำรามว่า

“ทรยศแล้ว...ทรยศแล้ว เล่าฮูตั้งแต่ออกจากสำนักมา ยังมิเคยถูกผู้คนเย้ยหยัน เด็กอุบาทว์ เจ้ามีขวัญสุนัขใหญ่เหลือหลาย ถึงกับกล้ามาประณามเล่าฮูเอาเถิด เด็กน้อยเจ้ารอสักครู่ เล่าฮูส่งเจ้าไปเล่นในท้องพระโรงพญายมก็ได้”

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังวาจาอันยโสโอหังของปิศาจเฒ่าโทสะก็ดาลเดือดจนสดระงับ แค่นเสียงเย็นชา แล้วเย้ยหยันไปว่า

“เป็นอย่างไร? ท่านจะส่งเราไปเที่ยวในขุมนรกหรือ? มิต้องส่งดอกท่านไม่ต้องส่ง ยังคงให้เซี่ยวเอี๊ยส่งท่านไปในห้วงอเวจี เยี่ยมเยียนภรรยาเฒ่าของท่านเถิด”

วาจาของคุ้ยงังเพี้ยมิทันขาดคำ พลันมีเสียงตวาดดังกึกก้อง ชายฉกรรจ์ถือคบไฟด้านซ้ายมือ ได้โถมเข้ามาหาแล้วคำรามขึ้นว่า

“เด็กสามานย์ เจ้ากล้าด่าอาจารย์เรา”

กระบวนท่าเอี๊ยะฮ่วยเลี่ยวง้วน (ไฟป่าลามทุ่ง) ฟาดเข้าใส่ใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยด้วยความรวดเร็วดั่งสายฟ้า พลังรุนแรงดุจดั่งพะเนินเหล็ก

คุ้ยงังเพี้ยบลอบคำนึงในใจว่า

“ศิษย์ยังเพียงนี้ อาจารย์มันเพียงไหนก็คำนวณได้”

ในใจแม้จะตื่นเต้นสักเพียงไร แต่ปากก็แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ภูตผีปิศาจอันเลวร้าย ก็กล้ามาอวดโอ่ต่อหน้าเซี่ยวเอี๊ยได้”

ขณะเปล่งเสียงก็ใช้กระบวนท่านู่ฮวงบ้วนลี้ (พายุหมื่นลี้) ฟาดใส่เปลวไฟที่กระแทกมาด้วยกระบวนท่าอันประหลาดพิกลจนผู้คนดาดเดาไม่ถูก และยัง

ว่องไวดั่งสายลม

แต่ศิษย์ของปิศาจเฒ่าคิ้วขาวตาเขียว ก็มีความยอดเยี่ยมเป็นเฉพาะของมัน มันมิถอยกลับรุกเข้าหาคบไฟในมือจี้เข้าใส่เบื้องล่าง หลบเลี่ยงจากพลังอันดุดันนั้นแล้ว ควงและทะลวงมาอีกครั้ง คบไฟกระแทกใส่ท้องน้อยคุ้ยงังเพี้ยทันที

กระบวนท่านี้ปัดป้องและตีโต้เข้ามาได้อย่างยอดเยี่ยมยิ่ง ทำให้คนทั้งสามต่างต้องลอบนิยมชมเชยอยู่ในใจ

ขณะนี้อี้จู๊ผู้นั้นได้ถูกปิศาจเฒ่า รุกไล่จนร่อแร่เปี่ยมอันตราย เห็นแน่ว่าเพียงไม่กี่กระบวนท่าก็ต้องเป็นอันตรายด้วยมือปิศาจคิ้วขาวตาเขียวแล้ว สร้างความแตกตื่นแก่มันจนเหงื่อโซมท่วมหน้า ขวัญหนีดีฝ่อ

คุ้ยงังเพี้ยเห็นมันถึงปัดป้องกระบวนท่าจู่โจมของตนโดยไม่หลบหลีก แต่รุกไล่เข้าหา ก็ตื่นตกใจอยู่ไม่น้อย ความอำมหิตพลอยประดังขึ้นจนหน้าเหี้ยมเกรียม ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มอันอำมหิตขึ้นอีกแล้ว

พริบตานั้น คบไฟอันลุกโชนของชายฉกรรจ์ได้ห่างจากท้องน้อยคุ้ยงังเพี้ยมิถึงห้านิ้ว ความร้อนแผ่ซ่านจนผิวกายระอุ เห็นว่าเพียงใกล้อีกน้อยนิดคุ้ยงังเพี้ยไม่ตายก็ต้องบาดเจ็บสาหัส ชายฉกรรจ์ผู้นั้นจึงลอบปีติยินดีอยู่ในใจ

ช่วงคับขันอันหวาดเสียวนี้ พลันมีเสียงหัวร่อเย็นยะเยียบโหดร้ายดังขึ้น ชายฉกรรจ์รู้สึกตาลายไปวูบใหญ่ มือก็เบาหวิวออกไป บนใบหน้าพลันเจ็บปวดรวดเร็วและมีกลิ่นเหม็นไหม้คละคลุ้ง ต้องแผดร้องเสียงโหยหวน ยกมือทั้งสองปิดหน้าล้มโครมลงกับพื้นไป

เหตุการณ์ที่อุบัตินี้ เกิดขึ้นในชั่วพริบตาเท่านั้น เตี้ยเอียลิ้มมือหนึ่งลูบอก มือหนึ่งกำหมัดจนเปียกชุ่ม

ขณะนั้น ได้ยินเสียงอี้จู๊แค่นหัวร่อดังมาแต่ไกลว่า

“เฒ่าคิ้วขาวตาเขียว วันนี้ท่านฆ่าบริวารตั๋วเอี๊ยไปตั้งหลายคน หัวหน้าตึกทั้งสามของเกาะม้อเต้า จะไม่ยอมเลิกรากับท่านเป็นอันขาด ท่านรอดูต่อไปเถิด”

เสียงได้ดังไกลออกไปทุกขณะ เฒ่าคิ้วขาวตาเขียวเย้ยหยันเสียงเย็นชาว่า

“หากมิใช่เล่าฮูเสียสมาธิ เจ้าก็ต้องตายไปนานแล้ว เฮอะ รอเราฆ่าเจ้าผู้เยาว์หลายคนนี้ก่อน จึงค่อยไปคิดบัญชีกับเจ้า อย่าว่าเป็นสามตึกนอกของเกาะอสูรเลย แม้เป็นสามตึกในเล่าฮูก็ไม่แยแสสนใจ”

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังก็ต้องลอบใคร่ครวญอยู่ในใจ

“หรือหัวหน้าสามตึกในของเกาะอสูร ยังมีพลังฝีมือสูงส่งกว่าสามปิศาจด้วย?”

เฒ่าคิ้วขาวตาเขียวพอกล่าวขาดคำก็เหลียวมาเห็นศิษย์ของมันถูกไฟเผาจนหน้าดำหนังหลุด กระเสือกกระสนดิ้นรนอยู่กับพื้น โทสะก็ประดังขึ้นจนฮือโหมคำรามปานปิศาจร้ายขึ้นว่า

“วันนี้ หากเล่าฮูไม่จับพวกเจ้าเด็กน้อยมาขยี้ให้แหลกลาญไปทุกคนสาบานจะไม่อยู่เป็นคน จงมอบชีวิตแก่เรามา”

ร่างพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า กระบวนท่าไล้ฮังเตี้ยงอี้ (อินทรีกางปีก) จู่โจมเข้าใส่คนทั้งสี่อย่างว่องไว

เห็นฝ่ามือของมันทุ่มเทพลังปานภูเขาถล่มทลายลงมา เสียงครืนครั่นดังสนั่นหวั่นไหว นับว่ามีพลังฝีมือสูงส่งสุดยอดสมกับเกียรติภูมิที่ร่ำลือ

หนึ่งปิศาจหนึ่งภต

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา มือขวาสะบัดขึ้นด้วยท่าทีตี้อิวอิว (ฟ้าดินเลือน ราง) ใช้ความว่องไวดุจประกายไฟ ตบเข้าใส่ท้องน้อยปิศาจคิ้วขาวตาเขียว ส่วนฝ่ามือขวาก็ใช้กระบวนท่าปั๊กเล้งคิ้มโฮ้ว (ผูกมังกรคร่าเสือ) ตะปบใส่ข้อมือแป๊ะไบ๊เพ็กงั่งเอียวอย่างรวดเร็ว มือทั้งสองใช้กระบวนท่าที่ผิดแผก จู่โจมออกไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน นับว่าขัดหลักวิธีการวิชาฝีมืออย่างยิ่ง จนแม้ตัวคุ้ยงังเพี้ยเองก็มิทราบไปฝึกปรือวิชาดั่งนี้มาตั้งแต่เมื่อใด อาจบางทีเป็นเพราะผลสำเร็จของกระบวนท่านั่งบนผนังในถ้ำ ก็เป็นได้

อีกสามคน ต่างรู้ซึ้งถึงความร้ายกาจของปิศาจคิ้วขาวตาเขียว เมื่อเห็นมันโถมเข้าจู่โจม ไหนเลยจะกล้าต้านรับอย่างหักโหม ต่างแตกฮือออกไปรอบข้าง เกร็งพลังเตรียมพร้อมอย่างเคร่งเครียด แต่เมื่อเพ่งมองไปอีกครั้ง ปิศาจร้ายก็ได้ต่อสู้กับคุ้ยงังเพี้ยจนชุลมุนวุ่นวายแล้ว

ปิศาจคิ้วขาวตาเขียว มีเล่ห์อันกลอกกลิ้งลึกซึ้ง พอประมือกับคุ้ยงังเพี้ยท่าแรกก็รู้ตัวว่า เผชิญกับศัตรูยิ่งใหญ่ในชีวิตแล้ว ความประมาทเลินเล่อในตอนต้นมอดมลายไปในทันที ตั้งอกตั้งใจใช้วิชาฝีมือเข้าประหัตประหารอย่างเคร่งเครียดกับอีกสามคนนั้น มันไม่มีเวลาไปแยแสสนใจแล้ว

เพียงพริบตา ทั้งสองรุกไล่กันไปเจ็ดแปดกระบวนท่า ทุกกระบวนท่าของคุ้ยงังเพี้ยจะต้องใช้สองกระบวนท่าพร้อมเพรียงกันทุกครา หนึ่งตะปบคว้าหนึ่งฟาดใส่ ทำให้คู่มือไม่มีทางจะปัดป้องตีโต้ เพียงเจ็ดแปดกระบวนท่า คุ้ยงังเพี้ยก็เป็นเบี้ยบนคุมสถานการณ์ไว้ได้

ทั้งสองต่างเคร่งเครียดจดจ่อต่อการประหัตประหารว่องไวดุจดั่งสายฟ้า

คะนองฝน ยามซ้าก็เนิบนาบดั่งหอยทากคืบคลาน ทุกกระบวนท่าเพียงใช้วูบก็รั้งกลับ แต่เปี่ยมความอำมหิตโหดเหี้ยมจนเหลือคณนา หากพลาดพลั้งเสียท่าจะต้องตายคาที่ไปในทันที

มีเสียงพลังลมดังครืนครั่นดั่งฟ้าร้อง กระแทกกระทั้นมาดุจดั่งคมมีดกรีดเฉือน ศิลารอบข้างถูกพลังนี้กระแทกจนแตกสะเก็ดเป็นพร่างพรู กระจายออกไปดั่งห่าฝน ยอดฝีมือที่ประมือต่อสู้กัน นับว่าเป็นที่น่าหวาดหวั่นพรั่นใจอย่างแท้จริง

คนทั้งหกต่างจับจ้องมองจนเขม็งนิ่ง ยืนเบิ่งตาซึมเซากับที่ พวกทั้งหลายแต่ละคนล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของยุค แต่ที่สามารถดูกระบวนท่าของทั้งสองออกนั้น ยังไม่มีผู้ใดสามารถได้

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเป็นคนใจซื่อปากไว พอเห็นก็ต้องถอนใจกล่าวว่า

"ไม่คิดว่าวิชาฝีมือของพวกภูตผีปิศาจ จะเพิ่มพูนกว่าครั้งก่อนอีกมากหลาย พวกเราต่อยตีกันในเกาะฮ้วยไฮ้เต้ามาถึงสิบปี ดูท่ายังไม่มีทางทันปิศาจเฒ่าตัวนี้ได้"

เสียงของฮวยไฮ้ป้าอ๊วงความจริงดังสนั่นอยู่แล้ว แม้จะกล่าวด้วยการรำพึงรำพันกับตนเอง แต่ยังคงทำให้อีกห้าคนสะดุ้งรู้สึกตัว ได้ยินชายฉกรรจ์ที่ถือคบไฟผู้หนึ่งคำรามอย่างขุ่นเคืองว่า

"เจ้าหน้าโง่ ด่าผู้ใดเป็นปิศาจ?"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงถลึงตาตวาดขึ้นว่า

"เจ้าลูกหลานปิศาจ ยังไม่มีที่ควรให้บิดาด่าหรือ แต่บิดาคันมือสุดทนทาน ถือโอกาสฟาดเจ้าปิศาจน้อยสักพักก็ประเสริฐอยู่ รับมือ"

มันซึ่งมีนิสัยชอบการต่อสู้เสี่ยงชีวิต พอเอ่ยคำต่อยตีก็ลงมือไปในบัดดล ใช้กระบวนท่าติ๊กเต้าอึ้งเล้งโถมเข้าใส่ชายฉกรรจ์ผู้ส่งเสียงอย่างดุดัน

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นก็มีฝีมือชั้นเยี่ยม จึงเบี่ยงกายออกด้านซ้ายครึ่งก้าว คบไฟในมือทิ่มเข้าใส่ทรวงอกอันเปล่าเปลือยของฮวยไฮ้ป้าอ๊วง พร้อมทั้งตวาดขึ้นว่า

"เจ้าหน้าโง่ หรือบิดาจะกลัวเจ้า"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงมิได้ตอบคำแล้ว ฝ่ามือใหญ่ฟาดสะบัดไปมา จู่โจมเจ็ดกระบวนท่าซ้อนๆ ต่อสู้กับชายฉกรรจ์นั้นจนวุ่นวายไปอีกครู่หนึ่ง

ในอุโมงค์อันกว้างขวางยามนี้ เหลือเพียงคบไฟอันเดียว ส่วนอีกอันหนึ่งถูกชายฉกรรจ์ใช้เป็นอาวุธสะบัดฟาดอยู่ไปมา บัดเดี๋ยวสว่างบัดเดี๋ยวหรี่ครึ้ม

จึงไม่มีประโยชน์อย่างไร แสงสว่างได้ลดน้อยไปมากหลาย แต่คนทั้งปวงล้วนมีพลังฝีมือชั้นเยี่ยม เพียงแสงรำไรก็สามารถมองเห็นภาพต่างๆ ได้ถนัดชัดเจน

ยามนี้ คุ้ยงังเพี้ยได้คุมสถานการณ์ของวงต่อสู้ไว้ได้โดยสิ้นเชิง แต่คิดจะใช้ในหนึ่งร้อยกระบวนท่าสยบจอมปิศาจคิ้วขาวตาเขียวไว้ก็คล้ายไม่มีความมั่นใจอยู่ แต่เยี่ยงนั้นก็สร้างความแตกตื่นขวัญเสียให้แก่ปิศาจเฒ่าได้แล้ว เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมือสูงส่งเกินไปจึงยิ่งกระตุ้นความอำมหิตของปิศาจเฒ่า ใคร่จะกำจัดคุ้ยงังเพี้ยให้ตายคามือจนได้

เพียงอีกชั่วขณะก็ผ่านไปสิบกว่ากระบวนท่า สองตาของปิศาจเฒ่าเริ่มมีแววเลือดเย็นชั่วร้ายขึ้นมา ฝ่ามือที่สะบัดอยู่ไม่หยุดยั้ง ได้เริ่มกลายเป็นสีขาวไปทีละน้อย แต่คุ้ยงังเพี้ยที่อยู่ในวงต่อสู้อันดุดัน ยังมิทันจะสังเกตพบเห็น

เตี้ยเอียลิ้มกำด้ามกระบี่ไว้จนแนบแน่น ตางามจับจ้องมองคนทั้งสองจนไม่กะพริบ ด้วยท่าทีที่ตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงเคยเห็นพลังฝีมือคุ้ยงังเพี้ยมาจากเกาะฮ้วยไฮ้เต้าแล้วและก็เข้าใจหลักฝีมือของปิศาจเฒ่าจนกระจ่าง ดังนั้น จึงวางใจในตัวประมุขได้เต็มที่มิมีกังวล มือกำกระสุนเปลวไฟเอาไว้ ยืนคุมเชิงให้แก่ฮวยไฮ้ป้าอ๊วง โดยมิไปสนใจคู่ของคุ้ยงังเพี้ยเลย

อีกด้านหนึ่ง ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงกำลังใช้การจ่โจมที่หักโหมดดัน โถมตะลุยเข้าประหัตประหารชายฉกรรจ์ผู้นั้นไม่ยอมออมรั้ง ชายฉกรรจ์แม้มีพลังฝีมือยอดเยี่ยม แต่อย่างไรก็ยังด้วยกว่าห้ามารทะเลเลือดอยู่ ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงที่รุกระดมอย่างหักโหมรุนแรง ทำให้มันเหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจดุจดั่งวัวใหญ่ อันตรายร่อแร่อยู่ทุกฝีก้าวแล้ว...

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่ง เห็นชือตี๋ไม่อาจทนทานต่อไป รีบตวาดแล้วสะบัดคบไฟโถมเข้ามากลุ้มรุมใส่ แสงสว่างในอุโมงค์ศิลาจึงครึ้มลงไปในบัดดล พลันมีเสียงเตี้ยเอียลิ้มกรีดร้องขึ้นว่า

“คุ้ยเซี่ยงกง ระวังเง่งซิมเจี้ย (ฝ่ามือผนึกหัวใจ) ของปิศาจเฒ่าไว้”

เนื่องจากนางเป็นผู้สังเกตอยู่รอบนอก พอแสงสว่างครึ้มนางพลันพบเห็นว่า ใจกลางฝ่ามือของปิศาจเฒ่าคิ้วขาวตาเขียว เปลี่ยนจากสีขาวกลายเป็นสีครามไปแล้ว ยามมองรู้สึกมีประกายอันเย็นยะเยียบเสียดกระดูกสร้างความหวั่นไหวแก่นางจนใจสะท้าน พลันนึกถึงคำบอกเล่าของอาจารย์ ว่ามีวิชาเง่งซิมเจี้ยอันยากจะฝึกปรือได้สำเร็จอยู่ แต่หากฝึกได้ ใจกลางฝ่ามือของคนผู้นั้น จะเปลี่ยนสีจากปรกติไป และผู้ถูกฝ่ามือนี้ทำร้ายเลือดลมทั่วร่างจะผนึกตัวจนตายไป นาง

จึงต้องร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินก็ใจหายวาบ แต่พลันมีเสียงปิศาจเฒ่าดังสนั่นขึ้นว่า

“สายเสียแล้ว”

สองฝ่ามือที่สะบัดฟาดออกมา พลันกระแทกพลังออกจากใจกลางฝ่ามือพลังลมมิทันจะสัมผัสร่าง คุ้ยงังเพี้ย ก็รู้สึกคล้ายตกเข้าไปในหล่มน้ำแข็งหมื่นปีก็ปาน สร้างความแตกตื่นจนขวัญหาย คิดกระโดดหลบถอยหนีไม่ทันท่วงทีแล้ว

สร้างความหวาดหวั่นแก่เตี้ยเอียลิ้ม จนขวัญหนีหน้าถอดสี แทบสิ้นสติสมประดีไป...

คุ้ยงังเพี้ยก็ตระหนกตกใจใหญ่หลวงยิ่ง ทันใดนั้น ความคิดหนึ่งพุ่งวาบขึ้นในสมองของคุ้ยงังเพี้ย นั่นคือท่านั่งที่เจ็ดบนผนังศิลาของถ้ำ พริบตาที่ความเป็นความตายจะอุบัติ คุ้ยงังเพี้ยไม่มีเวลาจะขบคิดใคร่ครวญมากนัก รีบเกร็งพลังให้เลือดลมโคมจรไปตามแนวทางของท่านั่งนั้น พลันรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านดาลเดือดดุจมรสุมใหญ่ แทบทะลักออกมาจากร่างในบัดดล

ในเวลานั้น ได้ยินเสียงปิศาจเฒ่าหัวร่อเคี้ยกเคี้ยกอย่างโอหังลำพอง สองฝ่ามือได้ประทับมาที่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยแล้ว

เตี้ยเอียลิ้มที่หนักแน่นเยือกเย็น ยังต้องแตกตื่นจนปล่อยกระบี่ในมือร่วงลงสู่พื้นดังเปรื่องใหญ่ สัตว์เปลวไฟพอเหลือบตามามองตื่นตระหนกจนระเบิดเพลิงในมือก็ยังไม่ทันใช้ออกมา

พลันได้ยินปิศาจเฒ่าแผดคำรามดังสนั่น ร่างสูงใหญ่ของมันกระเด็นไกลไปห้าสิบกว่าเชียะ จึงร่วงหล่นลง พอกระทบพื้นก็กระอักโลหิตออกมาโอ้กใหญ่ รีบลนลานลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งไปอย่างไม่คิดชีวิต แต่มีเสียงอันเหี้ยมโหดอาฆาตของมันดังแว่วแต่ไกลว่า

“เด็กอุบาทว์ ชั่วชีวิตเล่าฮูจะไม่ยอมเลิกรากับเจ้าเป็นอันขาด”

ชายฉกรรจ์ที่ต่อสู้ทั้งสองคน เห็นอาจารย์มันผละหนีไปอย่างไม่ไยดี ต่างแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ชายฉกรรจ์คนแรกความจริงกำลังร่อยหรอจนอ่อนล้าอยู่แล้ว พอหวั่นหวาดขวัญเสียมือเท้าก็อ่อนระทวยไปอย่างลืมตัว ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคำรามเสียงก้องว่า

“มอบศีรษะมา”

เสียงดังโครมสนั่น ประกายโลหิตสาดกระจายพร้อมกับเสียงชายฉกรรจ์แผดร้องดังโหยหวน ศีรษะมันถูกฮวยไฮ้ป้าอ๊วงฟันด้วยสันมืออันแข็งแกร่งจนหลุด

กระเด็นออกจากบ่า

เหลืออีกผู้หนึ่งซึ่งยิ่งหวาดหวั่นจนขวัญหนี กระบวนท่าได้ปั่นจนวุ่นวาย ไม่เป็นกระบวนแล้ว

คนที่ถูกคุ้ยงังเพี้ยใช้ไฟคลอกหน้านั้น ยามนี้แตกตื่นจนลืมความเจ็บปวด คลานขึ้นจากพื้นได้ก็วิ่งออกไปจนสุดฝีเท้า เป็นความจริง ผู้ใดเล่าจะไม่กลัวตาย...

สัตว์เปลวไฟที่กังวลความปลอดภัยของประมุขจิตใจยิ่งชิงชังความต่ำช้าเลวทรามของปิศาจเฒ่า จึงพาลระบายความโกรธไปทางศิษย์ทั้งสามของมัน เมื่อเห็นชายฉกรรจ์ผู้นั้นหลบหนี พลันตวาดดำเสียงดังสนั่นแล้วซัดระเบิดเพลิงออกไปห้าลูกซ้อนๆ สองบนสองล่างหนึ่งกลาง สกัดกั้นอุโมงค์ไว้จนแน่นหนามิดชิด นับว่าเป็นฝีมือที่โหดเหี้ยมอำมหิตสุดแสน

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นได้ยินเสียงลมก็รู้ทิศทาง รีบย่อกายหลบจากสามลูกเบื้องบนไป แต่สองลูกเบื้องล่างก็กระทบใส่มันถนัดถนี่ แผดร้องได้คำเดียวร่างก็มีเปลวไฟลุกโชติช่วง กลิ้งเกลือกไปเพียงไม่กี่คราก็ขาดใจตายไป

ยามนั้น เตี้ยเอียลิ้มกระโดดมาข้างกายคุ้ยงังเพี้ย คว้าแขนคุ้ยงังเพี้ยไว้ด้วยความกระวนกระวาย ถามเสียงสั่นสะท้านว่า

“ค้ย...ค้ยเซี่ยงกงเป็นอย่างไร? บาดเจ็บหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยลืมตาขึ้นช้าๆ เห็นใบหน้างามสะคราญของเตี้ยเอียลิ้มซีดเผือดในดวงตาปรากฏประกายที่กังวลวิตกจนเปี่ยมล้น ก็ต้องงุนงงไปวูบใหญ่ คำนึงขึ้นว่า

“นางนับว่ามีจิตใจอันบริสุทธิ์อย่างแท้จริง”

แต่ทว่า คุ้ยงังเพี้ยกลับละเลยไปข้อหนึ่ง อาจบางที เพราะมีอายุเยาว์วัยเกินไป คิดไม่ถึงข้อความมากหลายปานนั้น จึงยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

“ขอบพระคุณความกังวลใจของท่าน ตั้วกงจู๊ข้าพเจ้ามิเป็นอันตราย”

เตี้ยเอียลิ้มคลายใจไปอักโข ใบหน้าปรากฏแววเคร่งขรึมสำรวมขึ้นอีกครั้ง รั้งมือขาวผ่องกลับแล้วกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

“คิดไม่ถึงว่าปิศาจคิ้วขาวตาเขียว จะฝึกวิชาฝ่ามือเง่งซิมเจี้ยสำเร็จได้”

แล้วเดินช้าๆ กลับไปที่เดิม เก็บกระบี่คู่มือขึ้นไว้ คล้ายคิดอาศัยการกระทำนี้กลบเกลื่อนท่าทีที่ผิดปรกติเมื่อครู่

ขณะนั้น สัตว์เปลวไฟเดินกลับเข้ามา ถามอย่างกังวลว่า

“พลังฝ่ามือเง่งซิมเจี้ยนี้ร้ายกาจยิ่ง ยามนี้ในอุโมงค์ศิลายังเย็นยะเยียบจับใจ มิทราบว่าเม่งจู๊ใช้วิชา...”

พลันชะงักคำไม่กล่าวต่อ เนื่องจากมันก็เป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน รู้ดีว่าการสืบเสาะหลักวิชาฝีมือของผู้อื่น เป็นข้อที่ต้องห้ามของบู๊ลิ้ม อย่าว่าแต่คุ้ยงังเพี้ยยังเป็นหัวหน้าของพวกมัน

คุ้ยงังเพี้ยกลับมิได้คิดมากมายปานนั้น เพียงยิ้มแล้วตอบว่า

"ข้าพเจ้าก็มิทราบเป็นวิชาฝีมือใด คงเป็นเพราะข้าพเจ้าเคยฝึกตามแนวทางท่านั่งทั้งเจ็ดมา ในยามตื่นตกใจจนหมดปัญญา จึงได้ใช้ท่าที่เจ็ดออกมาต่อต้านอย่างไม่ได้ใคร่ครวญขบคิด"

คุ้ยงังเพี้ยเพิ่งกล่าวขาดคำ อีกด้านหนึ่งก็มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนจึงเหลียวหน้ามองดู เห็นชายฉกรรจ์ที่ประมือต่อสู้กับฮวยไฮ้ป้าอ๊วง ถูกฟาดจนศีรษะแหลกละเอียด มันสมองไหลเนืองนองเต็มพื้น

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงขอเพียงมีการต่อสู้ มิว่าเรื่องใดมันก็ไม่ไปคำนึงสนใจแล้ว เหตุการณ์ที่เกิดในด้านนี้มันมิได้รู้เรื่องแม้แต่น้อย เมื่อมองดูซากศพบนพื้นทั้งสองก็แยกเขี้ยวกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

"สมอยาก สมอยาก เสียดายที่น้อยเกินไป"

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวดูเตี้ยเอียลิ้ม ที่เดินมาแล้วกล่าวว่า

"พวกเรารีบไล่ตามกัน น่ากลัวด้านนอกได้ลงมือต่อสู้กันแล้วก็มิแน่"

ขาดคำร่างยังมิทันจะพุ่งไป ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงก็วิ่งนำหน้าโดยมิได้ส่งเสียง น่ากลัวมันยังคิดจะไปต่อสู้ให้สมอยากทางปากซ่องออก

ทั้งสามคนเดินลัดสองเลี้ยว ยังไม่เห็นเงาร่างฮวยไฮ้ป้าอ๊วงที่วิ่งล่วงหน้า คุ้ยงังเพี้ยรู้ดีว่ามันมีความมุทะลุวู่วาม กลัวจะเกิดอันตรายอย่างไรขึ้น จึงรีบสั่งว่า

"พวกเราเร่งฝีเท้า อย่าได้ปล่อยให้มันถูกผู้อื่นลอบประทุษร้ายได้"

กล่าวแล้วรีบเร่งฝีเท้าจนรวดเร็ว สัตว์เปลวไฟก็ต้องคำนึงอยู่ในใจ

"อันธพาลใหญ่ นับว่าเป็นคนวุ่นวายใหญ่ยิ่งนัก ให้มันเสียท่าสักครั้งก็ประเสริฐอยู่"

ใจมาตรแม้นคำนึงเช่นนั้น แต่ได้วิ่งนำหน้าคุ้ยงังเพี้ยออกไปด้วยความเป็นห่วงเช่นกัน

อุโมงค์ยิ่งผ่านยิ่งกว้าง รอยแตกตามผนังยิ่งนานยิ่งกว้างใหญ่ จิ้งเหลนที่โตเทียบเท่าจระเข้จำนวนมากมาย คืบคลานอยู่เกลื่อนกลาดทั่วพื้น เป็นที่น่าหวาดกลัวยิ่งนัก

อิสตรีเกรงกลัวบรรดาหนอนแมลงเหล่านี้ยิ่ง เตี้ยเอียลิ้มก็มิได้นอกเหนือ

กฎเกณฑ์นั้น ในใจยิ่งหวาดกลัวร่างอันแน่งน้อยก็ยิ่งกระแซะใกล้คุ้ยงังเพี้ยเข้าไป

ยามนี้ ในอากาศมีไอน้ำเค็มผสมผสานอยู่ไม่น้อย แสดงว่าห่างจากทะเลไม่ไกลแล้ว แต่ยังคงมิพบเห็นเงาร่างของฮวยไฮ้ป้าอ๊วง

คุ้ยงังเพี้ยลอบกังวลใจยิ่ง สัตว์เปลวไฟยิ่งรุ่มร้อนใจไปกว่า จนแทบต้องแผดร้องก้องเรียกขึ้นมา

ทันใดนั้น เตี้ยเอียลิ้มชี้ที่เบื้องหน้าแล้วกล่าวว่า

“เลี้ยวซ้ายทางผนังศิลาด้านนั้นก็ถึงปากทางออกแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยรีบร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

“ซิมเซาทีมิชำนาญทางน้ำ มัน...”

วาจาไม่ทันขาดคำ ทั้งสามก็มาถึงสุดปลายทาง พอเลี้ยวซ้ายพลันสว่างจ้าที่สายตา เห็นสถานที่มีอาณาเขตกว้างร่วมยี่สิบวาสูงร่วมร้อยวา ในระดับแปดสิบวามีศิลาทลายลงไปหย่อมใหญ่ แสงแดดส่องเข้ามาจากทางนั้น จนสว่างไสวดุจดั่งกลางวัน เบื้องหน้ามีปากทางกว้างร่วมยี่สิบวา ทอดต่ำลงไปจนถึงชายทะเล คิดว่าก่อนเมื่อยังไม่พังทลายนั้น ปากทางนี้จะต้องเป็นทางเข้าออกแน่นอน

เห็นยามนี้มีซากศพเกลื่อนกลาดมิต่ำกว่าสิบกว่าซาก โลหิตเนืองนองไปทั่วพื้น เศษอวัยวะกระจายอยู่ทกแห่งหน สภาพการตายของพวกประดานี้สยดสยองจนไม่อาจจะทนดูได้

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงยืนหันหน้าไปทางทะเล การเข้ามาของคนทั้งหลายมันไม่มีทีท่าจะรู้สึกตัวเลย

สัตว์เปลวไฟพอเห็นเช่นนั้นก็มีโทสะดาลเดือดขึ้นคำนึงในใจ

“เจ้าเด็กอันธพาล มายืนอย่างสมอยากอยู่ที่นี้เอง แต่ทำให้พวกเราต้องกังวลใจแทนมันจนย่ำแย่”

ใจคิดเช่นนั้นปากก็แค่นเสียงออกมา กล่าวว่า

“เฮอะ อันธพาลใหญ่ มายืนสมอยากอยู่ที่นี่เองหรือ?”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงพอได้ยิน รีบหันขวับกลับมากล่าวอย่างหดหู่ว่า

“อุบาทว์บัดซบแท้ วันนี้ต้องเป็นวันโลกาวินาศแน่ ถึงกับเป็นพิธีชุมนุมของพวกภูตผีปิศาจ จัดการฆ่าพวกประดานี้ไปจนหมดสิ้น ยังมีเหลือให้เราฆ่าเมื่อใดกัน”

“ชุมนุมปิศาจอันใดกัน?”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเดินมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย ส่งกระดาษขาวให้แผ่นหนึ่ง

อย่างนอบน้อม กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงว่าเป็นมัน และยังท้าทายต่อประมุขท่านอีกด้วย"

สัตว์เปลวไฟที่ใจร้อนวู่วาม รีบถามว่า

"ผู้ใดกัน?"

"เน้ยฮวยท่งจื้อ (ทารกดอกบัว)"

"อะไร?"

เตี้ยเอียลิ้มและสัตว์เปลวไฟ พากันร้องถามขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย

คัยงังเพี้ยรับกระดาษมาอ่านด เห็นเป็นอักษรอันบรรจงเขียนไว้

"จดหมายมอบแก่คุ้ยงังเพี้ย อสูรร้ายเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้จัดการไล่ลงทะเลแทนท่านแล้ว มีเรื่องใคร่ร่วมมือกัน พบกันทางเบื้องหน้า"

ท้ายจดหมายมิได้มีนามกำกับไว้ เพียงวาดทารกน่าเอ็นดูที่ดำสนิทดั่งหมึกอยู่ผู้หนึ่ง อกเบื้องขวาของทารก มีดอกบัวสีขาวสะอาดปักอยู่ ดำและขาวกลายเป็นสีที่ตัดกันชัดตายิ่ง

จดหมายนี้ไม่มีข้อความส่อเจตนาร้าย แต่ถ้อยคำคล้ายดั่งมิใคร่เกรงใจนัก คุ้ยงังเพี้ยต้องแค่นเสียงขึ้นว่า

"ทารกอันกระจ้อยร่อยก็ยโสจนถึงปานนี้ เฮอะ"

เตี้ยเอียลิ้มรีบสวนคำขึ้นว่า

"คุ้ยเชียงกง ท่านอย่าได้เห็นมันเป็นทารกเยาว์วัย มันคือหนึ่งในสองภูตที่ชนชาวบู๊ลิ้มเพียงได้ยินนามก็ขวัญฝ่อ ไม่คาดว่า ประเทศเง่งเพ็กก๊กของเราในยามเกิดยุคเข็ญจะมีมรสุมซ้ำเติมรุนแรงถึงปานนี้"

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังก็งุงง ถามอย่างสงสัยว่า

"หนึ่งในสองภูต? สองภูตมิใช่มีเกียรติภูมิกระเดื่องมาหกสิบปีแล้วหรือ?"

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงปากไวใจซื่อ รู้เรื่องใดก็บอกออกไปจนหมดสิ้น จึงรีบกล่าวต่อคำขึ้นว่า

"สองภูตของครั้งก่อนพ่ายแพ้ต่อคนผู้นี้เอง ยังมีสตรีอีกนางหนึ่งนามเทียนม้อนึ้ง (นางอสูรสวรรค์) เนื่องจากพ่ายแพ้จึงขุ่นเคือง พาลปลีกตัวหนีหน้าจากวงพวกนักเลง ฟังว่าสองคนนี้เป็นพี่น้องกัน เนื่องจากพวกสองพี่น้องนี้ก็มีพฤติการณ์อันพิกลพิสดาร ดังนั้น จึงได้สวมฉายาของภูตแทนสองภูตเก่าไป"

"มิทราบพวกมันมีพลังฝีมือจากแหล่งใด?"

เตี้ยเอียลิ้มกล่าวขึ้นบ้างว่า

“เมื่อสามปีก่อนที่สองภูตเผชิญสามปิศาจนั้น ซือแป๋ข้าพเจ้าได้รับคำเชิญให้เป็นสักขีพยาน ฟังซือแป๋บอกว่า สองภูตมีพลังฝีมือสูงล้ำจนสุดหยั่งคะเน โดยเฉพาะนางอสูรสวรรค์ (เทียนม้อนึ้ง) มีตุยฮุ้นเง็กเซียว (ขลุ่ยหยกล่าวิญญาณ) เป็นอาวุธ สามปิศาจถึงกับไม่มีผู้ใดสามารถต้านฝีมือนางได้เกินร้อยกระบวนท่า นับว่าร้ายกาจสุดเปรียบประมาณ

เน้ยฮวยท่งจื้อ (ทารกดอกบัว) และเทียนม้อนึ้ง (นางอสูรสวรรค์) นับว่าเป็นพี่น้องร่วมสายโลหิตกันจริง เพียงแต่นางอสูรสวรรค์ขาวจนผุดผาดละลานใจ แต่ทารกดอกบัวกลับดำสนิทดั่งหมึก ทั้งสองมีแนวทางฝีมือที่เป็นเช่นกัน แต่เทียนม้อนึ้งพลังการฝึกปรือสูงส่งกว่า สำหรับอาจารย์ของทั้งสองเป็นผู้ใดกัน แม้กระทั่งซือแป๋ข้าพเจ้ามิใคร่เข้าใจชัดเจนนัก”

คุ้ยงังเพี้ยลอบขบคิดอยู่ในใจ

“ช่างเป็นเรื่องประหลาดแท้ มันสองมีอายุยังเยาว์วัย ก็เบียดแทรกเข้าในศักดิ์สองภูตสามปิศาจ มิน่าเล่า จึงมีถ้อยคำอันโอหังลำพองเย่อหยิ่งจนผยองยิ่ง”

คุ้ยงังเพี้ยเป็นห่วงหงส์เกียว ไม่ปรารถนาจะรีรออยู่ในถ้ำให้นานนัก จึงกล่าวว่า

“ในเมื่อมันบ่งบอกจะพบกันที่เบื้องหน้า อย่างนั้น ย่อมต้องทราบความเป็นมาของพวกมันจนได้ พวกเรามิต้องเฝ้ารออยู่ในที่นี้ ยังคงออกไปเผชิญพวกมันทางด้านนอกเถิด”

เตี้ยเอียลิ้มชี้ไปยังทางออกซึ่งเป็นผาสูง ถามว่า

“คุ้ยเซียงกง ท่านหมายถึงจะออกไปตามทางนี้?”

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงต้องลอบคำนึงอยู่ในใจ

“ผาตั้งสูงชันปานนั้น เราไม่มีทางขึ้นได้”

คนอื่นๆ ก็มีความคิดเห็นเช่นกัน เนื่องจากผนังศิลาเรียบลื่นจนเป็นมันไม่มีแง่มุมพอจะหยั่งเท้า แต่ไม่มีผู้ใดยอมบอกออกจากปากเท่านั้น

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าจะเปิดทางให้”

ขาดคำกระโดดขึ้นไปในอากาศ สองฝ่ามือสะบัดฟาดสลับไปไม่หยุดยั้ง พร้อมกับร่างที่สูงขึ้นไปทุกครา แต่ละประมาณห้าสิบเชียะก็ต้องมีศิลาถูกฟาด จนกลายเป็นแอ่ง พอจะถือต่างบันไดหยั่งเท้า ดูแล้วคล้ายดั่งเป็นพะองที่ทอดขึ้นสู่เบื้องสูงก็ปานกัน ไม่นานก็ลอยขึ้นพ้นหน้าผา

วิชาตัวเบาอันสุดยอดของคุ้ยงังเพี้ยนี้ สร้างความแตกตื่นให้แก่คนทั้งสามเป็นอย่างยิ่ง ต่างเคารพเลื่อมใสจนจับใจ ครั้นแล้วทั้งสามพากันกระโดดขึ้นบนหน้าผา หยั่งเท้าตามแอ่งศิลาจนผ่านพ้นขึ้นได้

ช้อนตามองไป เห็นอาทิตย์บ่ายคล้อยใกล้สนธยา ในท้องน้ำมีเสียงตวาดด่า เสียงขู่คำราม และเสียงครวญครางดังแว่วมา

ทั้งสี่กัมมองไป เห็นบนชายหาดที่ห่างจากน้ำทะเลประมาณสี่สิบวา อันเป็นเนินอันกว้างใหญ่ ตั๊กจือเซ็งกำลังต่อสู้อยู่กับผู้บุกขึ้นฝั่งสามสี่คนอย่างดุดันอำมหิต

มองไปในท้องน้ำ ยังวุ่นวายไปกว่าบนชายฝั่งมากนัก เห็นเน้าไฮ้เกาโลดแล่นอยู่ในฟองคลื่นดั่งเป็นปลาใหญ่ คล้ายมังกรร้ายอาละวาดก็ปาน มีดสั้นในมือทิ่มทะลวงแทงคราใด จะต้องมีคนหลั่งโลหิตจมน้ำลงไปทุกครั้ง มีอานุภาพเฉกเช่นกับฉายาเน้าไฮ้เกาไม่ผิดเพี้ยน

ส่วนอี้ชิ่วเล้งนั้นกางปีกโบยบินกลางอากาศ หลังของมันมีดรุณีน้อยสองนางนั่งอยู่ ผู้หนึ่งคือเตี้ยเอียดี้อีกผู้หนึ่งคือหงส์เกียว

เตี้ยเอียดี้ได้ขี่อี้ชิ่วเล้ง ร่อนไปในอากาศเป็นครั้งแรก บัดเดี๋ยวลอยสูง บัดเดี๋ยวลงต่ำ ดจดั่งเหาะเหินเดินอากาศ นางรู้สึกเป็นที่สนุกสนานเบิกบานใจยิ่ง

หงส์เกียวรอคอยอยู่เนิ่นนาน ยังมิเห็นคุ้ยงังเพี้ยออกมา นางจึงอัดอั้นกังวลยิ่งนัก แม้จะอยู่เบื้องสูง แต่สายตายังกวาดแลหาไปทั่วทุกทาง ดูสภาพการต่อสู้บนชายหาดและในทะเล แต่ท่าทีที่รุ่มร้อนนั้น ปรากฏออกนอกหน้าจนเห็นชัด

ทันใด นางพบเห็นคุ้ยงังเพี้ยปรากฏตัว หัวใจเบิกบานจนบอกมิถูก รีบร้องเสียงใสว่า

“เพี้ยตี๋ ท่านทำให้ข้าพเจ้ากระวนกระวายจนแทบตาย เจ้าที่มีนามอี้จู๊อะไรนั่นเป็นอย่างไรไปแล้ว?”

คุ้ยงังเพี้ยได้ยินหงส์เกียวถามเช่นนั้น รู้สึกเป็นสภาพที่ผิดคาดหมาย รีบกล่าวว่า

“ท่านว่ากระไร? มันมิได้ออกมาหรือ?”

“ไม่มีก็ไม่มี หรือว่าผู้คนยังจะหลอกลวงท่าน?”

คุ้ยงังเพี้ยสงสัยใจยิ่ง รีบกล่าวว่า

“หรือมันผู้นั้นจะดำดินได้?”

ทันใด ด้านหลังมีเสียงอันกังวานดังขึ้นว่า

"มิได้ดำดินดอก เพียงแต่ดำน้ำหนีไปเท่านั้น"

คุ้ยงังเพี้ยรีบหันขวับกลับไป ด้วยความตื่นตกใจ เห็นด้านหลังซึ่งห่างร่วมห้าสิบเชียะ มีทารกอาภรณ์ดำผิวดำสนิทผู้หนึ่งยืนอยู่

คุ้ยงังเพี้ยมิต้องขบคิด เพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นผู้ใดแล้ว แต่ยังแตกตื่นตกใจในพลังฝีมือของฝ่ายตรงข้ามยิ่ง เพราะด้วยพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ แม้เป็นใบไม้ร่วงในรัศมีหนึ่งร้อยวาก็ยังได้ยินถนัดชัดหู บัดนี้ ถูกศัตรูบุกรุกมาจนห่างเพียงห้าสิบเชียะยังไม่รู้ตัว

แม้จะกล่าวว่า อยู่ในยามสนทนากับหงส์เกียวจึงมิสนใจ แต่ผู้สามารถบุกจนถึงรัศมีห้าสิบเชียะได้โดยไม่ให้ตนรู้ตัว ก็เป็นที่ยืนยันว่า มันผู้นี้พลังฝีมือมิใช่ชั่วแน่นอน

คุ้ยงังเพี้ยแม้แตกตื่นตกใจ แต่สีหน้าข่มไว้ไม่มีแววพิรุธ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านคือเน้ยฮวยท่งจื้อ (ทารกดอกบัว) หนึ่งในสองภูตกระมัง?"

"ใช่แล้ว ท่านน่ากลัวอ่านจดหมายนั้นแล้วกระมัง?"

"เห็นนั้นเห็นดอก เพียงแต่รู้สึกโอหังไปบ้าง"

"อะไร? ท่านกล้าว่าเซี่ยวเอี๊ยโอหัง! เราถามท่าน ท่านจะช่วยกษัตริย์เง่งเพ็กก๊กหรือไม่?"

"ช่วยกษัตริย์เง่งเพ็กก๊กแล้วจะเป็นไร? เกี่ยวข้องอันใดกับท่าน?"

"ย่อมต้องเกี่ยวข้อง ท่านคิดจะช่วยกษัตริย์เง่งเพ็กก๊กก็ต้องร่วมมือกับเซี่ยวเอี๊ย มิเช่นนั้นก็อย่าหมาย"

"เรามิเคยจะร่วมมือกับผู้โหมประโคมตัวเองเช่นนี้"

"ผู้แซ่คุ้ย เราดูว่าท่านจึงเป็นคนงมงายดุจดั่งกบน้อยในรอยตีนโค เสียทีที่มีหน้าตาโอ่อ่าแจ่มใส อย่าเข้าใจว่าพลังฝีมือของตัวเองบรรลุจุดสุดยอดแล้ว แต่ทว่าเรื่องที่ท่านรู้นั้นยังมีน้อยนักดอก"

คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะยอมถูกเหยียดหยามได้ จึงย้อนถามว่า

"ท่านว่าเรื่องอันใดเราไม่เข้าใจ?"

"ขบวนพยุหะท่านเข้าใจหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังว่าเป็นวิชาค่ายคูประตูกล ก็อับจนถ้อยคำทันที เตี้ย-เอียลิ้มเห็นเช่นนั้นรีบกล่าวสอดคำขึ้นว่า

"ค่ายคูประตูกลจะมีอันใดน่าคุยโอ่? แม้เรากงจู๊ยังพอรู้อยู่บ้าง อย่าว่า

แต่คุ้ยกงจี้อเลย”

เตี้ยเอียลิ้มกล่าวเช่นนี้ด้วยเจตนากลบเกลื่อนแก้ขวยให้คุ้ยงังเพี้ย และยังตอบโต้คำถามของเน้ยฮวยท่งจี้อด้วย

ทารกดำมะเมื่อมหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“ท่านเคยได้ยินนามพยุหทวารฟ้า (เทียนมึ้งติ้ง) หรือไม่?”

เตี้ยเอียลิ้มแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“พยุหทวารฟ้ามีอยู่หนึ่งร้อยแปดประตู เป็นการก่อตั้งขึ้นจากเซียว-เทียนจ้อในสมัยแผ่นดินซ้อง บัดนี้ได้สูญการถ่ายทอดไปนานแล้ว ท่านเอ่ยถึงพยุหทวารฟ้าไปไยกัน?”

เน้ยฮวยท่งจี้อเป็นทารกที่คึกคะนองอย่างยิ่ง พอเห็นเช่นนั้นก็หัวร่อแล้วกล่าวว่า

“บนเกาะปั้วเล้งมีพยุหทวารฟ้าที่ว่านี้อยู่ มาตรแม้นพวกมันมีโครงนอกที่ไม่สมบูรณ์ แต่นอกจากเจ้เจ๊และตัวเซี่ยวเอี๊ยแล้ว ไม่มีผู้ใดจะทำลายได้ นี่... คุ้ยงังเพี้ย ท่านจะร่วมมือกันหรือไม่?”

กล่าวแล้วมองดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างลำพองใจ เมื่อคุ้ยงังเพี้ยเห็นสภาพอันผยองเช่นนั้นโทสะยิ่งเดือดดาลขึ้นกว่าเดิม แค่นเสียงเย็นชาว่า

“ผู้ใดจะไปร่วมมือกับพวกภูตผีปิศาจอย่างท่าน?”

เน้ยฮวยท่งจี้อพอฟัง ไม่เพียงคุ้ยงังเพี้ยจะปฏิเสธเท่านั้น ยังด่าว่าเป็นภูตผีปิศาจ รอยยิ้มที่มีพลันปลาสนาการไป ตวาดเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ท่านกล้าเอ่ยปากประณามคน รับมือ”

เห็นเงาดำพุ่งวาบ การจู่โจมก็โหมใส่คุ้ยงังเพี้ยแล้ว นับว่ามีความรวดเร็วว่องไวจนผู้คนต้องตาลาย

เผชิญนางอสรสวรรค์

คุ้ยงังเพี้ยคาดหมายไม่ถึงว่า เน้ยฮวยท่งจื้อกล่าววาจาไม่ขาดคำก็ลงมือจู่โจม มา และยังเป็นการโหมใส่อย่างดุร้ายว่องไวดั่งประกายไฟ จึงรีบใช้กระบวนท่าทุยปอต๊กลั่ง (ผลักคลื่นไล่ระลอก) สะบัดฟาดไปที่เบื้องหน้า นี่เป็นกระบวนท่าหักโหมกันอย่างดุดันตรงๆ

เน้ยฮวยท่งจื้อ (ทารกดอกบัว) เกร็งพลังจู่โจมเข้าใส่ ด้วยแผนการอันมั่นเหมาะอยู่ในใจ เมื่อเห็นกระบวนท่าหักหาญเช่นนั้นก็ไม่ยอมปะทะด้วย เพียงสะกิดปลายเท้าเล็กน้อย ร่างที่โถมตรงถลันพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ชั่วพริบตาสะบัดมือฟาดเข้าใส่สิบสองครั้ง ทุกๆ กระบวนท่าล้วนจู่โจมเข้าใส่จุดสำคัญของคุ้ยงังเพี้ยด้วยความพลิกแพลงพิสดารสุดเปรียบประมาณ ด้วยความโหดเหี้ยมดุร้ายเหลือหลาย นับว่ามีพลังฝีมือสูงส่งจนผู้คนต้องอกสั่นขวัญหนี

คุ้ยงังเพี้ยใจสั่นสะท้าน นี่นับเป็นยอดฝีมือสูงสุดเท่าที่เคยเผชิญมา แม้คุ้ยงังเพี้ยจะคาดคำนวณได้ว่า ทารกดอกบัวที่สามารถตั้งตัวเข้าในศักดิ์ของภูตแห่งบู๊ลิ้ม ย่อมต้องมีฝีมืออันน่าแตกตื่นสะท้านขวัญ แต่คาดหมายไม่ถึงว่าปฏิกิริยามันจะรวดเร็วปานนี้ รวดเร็วและพลิกแพลงจนผู้คนยากจะคำนวณถูก

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ จะรั้งมือกลับมาต่อต้านก็ไม่ทันท่วงที ยามจนปัญญาต้องใช้กำลังที่เท้าทั้งสองจนร่างถอยปราดไปร่วมแปดสิบเชียะ จึงเลี่ยงหลีกจากสิบสองฝ่ามืออันพิกลพิสดารของเน้ยฮวยท่งจื้อได้ แต่ก็มีท่าทีทุลักทุเล เพลิงโทสะก็ลุกฮือโหมมา

แต่ความแตกตื่นตกใจของเน้ยฮวยท่งจื้อมิได้ด้อยกว่าคุ้ยงังเพี้ยเลย เนื่องจากมันโถมเข้าจู่โจมอย่างกะทันหันมิบอกกล่าว และย่อมเป็นฝ่ายรุกไล่เข้า

ไป อย่าว่าแต่มันยังมีความมั่นใจในพลังฝีมือของตนเอง คำนวณแน่ว่าฝ่ายตรงข้ามต้องเลี่ยงหลีกไม่พ้น ดังนั้นเมื่อเห็นคุ้ยงังเพี้ยสามารถถีบเท้าหนีออกจากห้วงคับขันได้ทันท่วงที มันก็ต้องอุทานเบาๆ อย่างลืมตัว

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา ฉวยโอกาสที่ร่างบนอากาศของเน้ยฮวยท่งจื้อยังมิทันพุ่งลงสู่พื้น ร่างพลันโถมเข้าไปตีโต้ใส่ ด้วยกระบวนท่าที่ดุดันรุนแรง การตีโต้ครานี้โทสะได้ประดัง จนพลังกระแทกกรวดหินดินทรายปลิวกระจายคละคลุ้ง นับเป็นอานุภาพอันน่าหวั่นหวาดยิ่ง

เน้ยฮวยท่งจื้อต้องแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย แต่มันมีประสบการณ์การต่อสู้จนโชกโชนชำนาญ แม้หวาดหวั่นขวัญเสีย แต่ยังเยือกเย็นมิลนลาน ในสมองขบคิดถึงกระบวนท่าที่จะมาต่อต้านอย่างว่องไวปานสายลม

ขณะเวลานั้น ในป่าเขียวชอุ่มทางบนไหล่เขา มีเสียงขลุ่ยที่สั่นสะท้านวิญญาณดังมาอย่างกะทันหัน

เสียงขลุ่ยแหลมเล็กแกร่งกร้าว ดั่งราวเป็นลวดเหล็กชอนไชเข้ามา แม้เป็นเพียงเสียงเดียว แต่ก็พอจะทำให้ผู้คนขวัญเสียได้ เป็นที่คิดได้ว่า ผู้เป่าขลุ่ยจะต้องมีฝีมือในวิชาการนี้จนสูงเยี่ยม และก็ได้สำแดงออกมาให้เห็นอย่างเปิดเผยด้วย

คุ้ยงังเพี้ยถูกเสียงขลุ่ยรบกวน จึงต้องชะลอลงไปอย่างลืมตัว เน้ยฮวยท่งจื้อรีบฉวยโอกาสนั้นพลิ้วกายลงสู่พื้น ในเวลาที่ว่องไวยิ่งกว่าประกายไฟกระโดดปราดไปทางป่าทึบเบื้องบน แต่ปากยังคงคำรามอย่างดุร้ายว่า

"ผู้แซ่คุ้ย หากเป็นคนจงเข้าไปเผชิญกับเจ้เจ๊เราในป่าสักครา"

เสียงขาดคำร่างกระโดดมาถึงชายป่าแล้ว ถลันวูบก็หายวับเข้าไป

คุ้ยงังเพี้ยเป็นหนุ่มอายุเยาว์เลือดลมร้อนแรง ไหนเลยจะทนการกระตุ้นเช่นนี้ได้ จึงมิขบคิดอย่างไรก็แค่นเสียงร้องขึ้นว่า

"ต่อให้เป็นถ้ำเสือถ้ำมังกร เราไยจะเกรงกลัวด้วย"

ฝีมือทางวิชาตัวเบาของคุ้ยงังเพี้ย ยอดเยี่ยมเป็นอย่างยิ่งอยู่แล้ว ดังนั้นวาจาพอเปล่งจากปาก ร่างก็ไล่ตามเข้าไปในป่าอย่างว่องไว

เหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนนี้ เกิดขึ้นในช่วงเวลาพริบตาเดียวเท่านั้น ทำให้ผู้อื่นไม่มีเวลาจะเอ่ยปากห้ามปราบทักท้วงเลย

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งร้องอย่างเร่งร้อนขึ้นว่า

"พบป่าอย่าขับไล่ ประมุขแม้มีพลังฝีมือสูงส่ง แต่การลอบทำร้ายนั้นยากจะระแวดระวังได้ แล้วนี่จะทำอย่างไร?"

สร้างความกระวนกระวายจนถูมือกระทืบเท้าอยู่เร่าๆ มาตรแม้นเป็นผู้มีสติปัญญาเฉียบแหลมเล่ห์กลกลอกกลิ้ง แต่ยามนี้ก็ยังหาหนทางอันมั่นคงปลอดภัยไม่ได้เลย

เตี้ยเอียลิ้มยามนี้หน้าถอดสีจนซีดเผือด กล่าวอย่างหวาดหวั่นขึ้นว่า

"ในป่าซุยมุ้ยล้วนเป็นต้นไม้ดึกดำบรรพ์ที่รกทึบภายในมืดครึ้มผิดธรรมดา การไปของคุ้ยเซี่ยงกงในครั้งนี้ ต้องเป็นที่กังวลน่าวิตก"

ขณะว่ากล่าว ตาสอดส่ายไปมาคล้ายดั่งจะใช้ช่วงเวลาอันสั้นนี้ หาวิธีการที่ประเสริฐเลิศดี กล่าวอย่างเร่งร้อนต่อไป

"ป่าทึบนี้ข้าพเจ้าเคยเข้าไปคราหนึ่ ขณะนี้จำเป็นต้องไล่ตามเข้าไปเสริมกำลังกันแล้ว"

ขาดคำร่างกระโดดปราดเข้าไปในราวป่าทันที

เมื่อบัณฑิตจอมพิษเห็นเตี้ยเอียลิ้มวิ่งเข้าไปในป่าเพื่อช่วยเหลือ ก็ไม่มีวิธีใดจะขบคิดผ่อนคลาย ต้องร้องอย่างร้อนลนว่า

"ขณะนี้มีทางสายนี้อยู่แห่งหนเดียวจริงๆ"

กล่าวแล้วกระโดดไล่ตามติดเข้าไป โดยกระชั้นชิด...

จากนั้น สัตว์เปลวไฟก็ไล่ตามเป็นคนที่สาม

ยามเมื่อวิ่งมาจนถึงชายป่า กลับพบเห็นอย่างไม่คาดหมายว่า เบื้องหน้าใช่เป็นป่าดึกดำบรรพ์ไม่ แต่เป็นหุบเขาที่ลึกล้ำจนแลมิเห็นก้น มีแต่เมฆหมอกเลื่อนรางปกคลุมไว้จนหนาทึบ ผิดจากสภาพที่เห็นในระยะไกลดั่งฟ้าดิน สร้างความกระวนกระวายจนรุ่มร้อนดั่งถูกไฟสุม

ส่วนคุ้ยงังเพี้ยเมื่อตามเข้าไปในป่า ทอดตามองเห็นมีแต่ต้นไม้โบราณ ที่สูงเสียดฟ้า กิ่งก้านสาขาประหลาดพิกล เถาวัลย์พันเกี่ยวอยู่รกรุงรัง ปิดบังแสงอาทิตย์ไปจนหมดสิ้น จึงเลื่อนรางสลัวยิ่ง บนพื้นใบไม้แห้งที่ร่วงหล่นลงสุมทับหนาหลายเชียะ ความอับชื้นเหม็นจนสุดทนทาน คิดว่าหนอนแมลงและสัตว์ร้ายจะต้องมีอยู่ไม่น้อยแน่

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นสภาพเช่นนั้นก็รู้สึกสำนึกเสียใจบ้าง แต่เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้แล้ว อย่าว่าแต่เน้ยฮวยท่งจื้อยังมักปรากฏตัวทางเบื้องหน้า ทำให้คุ้ยงังเพี้ยมิอาจจะย้อนกลับออกไปได้

การไล่ๆ หยุดๆ ลักษณะนั้น มิทราบเป็นไปไกลเท่าใด เน้ยฮวยท่งจื้อที่เบื้องหน้าพลันถลันกายแล้วหายลับตาไป

คุ้ยงังเพี้ยรีบไล่ตามติดไปทันที มิคาดว่า ไล่เป็นเวลานานก็ยังไม่เห็นเงาร่างของมัน จึงเกิดความสำนึกเสียใจใหญ่หลวงยิ่ง พลันนึกขึ้นได้ด้วยไวปัญญา

"หรือเน้ยฮวยท่งจื้อแสร้งล่อให้เราติดตามมาจากนั้น จึงค่อยย้อนไปกำจัดพวกเตี้ยเอียลิ้ม?"

แต่ก็รีบคำนึงขึ้นหักล้างกัน

"หงส์เจ้เจ๊มีพลังฝีมือที่ไม่ด้อยกว่าเรา มีนางอยู่ด้วยแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าหมายได้เปรียบไปเลย"

หลังจากหยุดระงับใจชั่วครู่แล้ว จึงรำพึงรำพันขึ้นว่า

"ในเมื่อพวกมันไม่ปรารถนาออกมาเผชิญกับเรา เรายังคงกลับไปเสียเถิด"

พอรำพึงขาดคำก็หันกายหมายจะกลับ แต่ทว่า ต้องยืนชะงักงันกับที่

เห็นเบื้องหน้าซึ่งไกลเจ็ดแปดเชียะ มีสตรีงามปานนางฟ้ายืนสงบนิ่งอยู่ผู้หนึ่ง บนใบหน้ากลมรีดั่งรูปไข่ คิ้วเรียวสองข้างโค้งดุจดั่งเดือนแรม ตาแวววาวราวน้ำค้าง จมูกน้อยโด่งเป็นสันรับกับปากจิ้มลิ้มพริ้มเพรา โดยเฉพาะในแสงอันเลือนรางสลัว ยิ่งขับจนเห็นเป็นความงามละลานตา

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดดรณีที่ลึกลับจนตะลึงลานใจ ก็คำนึงว่า

"เป็นอย่างไร? ไฉนสตรีที่เราพบเห็นแต่ละคนจึงงดงามน่าลุ่มหลงถึงปานนี้?"

แต่ทว่า ต้องคำนึงขึ้นด้วยความตื่นตระหนกต่อไป

"นางมาถึงด้านหลังเราตั้งแต่เมื่อใด เราไฉนจึงไม่รู้ตัวเลย นางจะต้องเป็นสตรีที่มีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมเป็นแน่"

คุ้ยงังเพี้ยคิดอยู่เนิ่นนานจนตะลึงลานกับที่ ลืมการเคลื่อนไหวและเอ่ยปากถามไถ่โดยสิ้นเชิง

ยามนั้น ดรุณีน้อยพลันเอ่ยขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านถือดีอย่างไรจึงปฏิเสธการร่วมมือของเราสองพี่น้อง"

กระแสเสียงสดใสไพเราะดั่งสกุณาน้อย ตาที่หยาดเยิ้มแวววาวทั้งสองจ้องมองหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนเขม็ง คล้ายดั่งกำลังรอคำตอบด้วยความสนใจ

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังก็งุนงงไปอีกครั้ง คำนึงขึ้นว่า

"ที่แท้นางคือเทียนม้อนี้ง"

เมื่อได้คิดจึงยิ้มแล้วตอบว่า

“พวกท่านไฉนจึงต้องมาร่วมมือกับข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ยให้ได้”

ความจริงโทสะอัดอกจนฮือโหมอยู่แล้ว แต่มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด จึงไม่อาจอาละวาดออกได้

เห็นดรุณีน้อยขยับเท้าเบาๆ ร่างก็ได้ละลิ่วมาดุจปุยนุ่น เสื้อกระโปรงสีแดงของนางพลิ้วไสว มีกลิ่นหอมรวยรินโชยมาตามลม เพียงพริบตาก็ลอยมาไกลยี่สิบกว่าเชียะ เผยยิ้มเห็นฟันเรียบขาวเป็นเงางามกล่าวว่า

“เราสองพี่น้องมีพฤติการณ์ที่ตามใจตัวเองอยู่เสมอมา เมื่อเลือกท่านเป็นคนค่คิดร่วมมือ ย่อมไม่ใช่ปราศจากเหตผลแน่นอน อย่าว่าแต่เรื่องนี้สำหรับท่านแล้ว มีแต่คุณประโยชน์ปราศจากโทษทัณฑ์”

“ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง เพียงข้าพเจ้าไม่ปรารถนาได้ประโยชน์จากผู้อื่นมาเปล่าๆ เสมอ โกวเนี้ยคงไปเชื้อเชิญ...”

วาจาคุ้ยงังเพี้ยมิทันขาดคำ ดรุณีน้อยอาภรณ์แดงหน้าแปรเปลี่ยนสีไปทันที เอ่ยสอดคำอย่างไรเหตุผลว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ท่านรู้จักว่าเราเป็นใครหรือไม่?”

“หากแม้ข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด โกวเนี้ยคือเทียนม้อนึ้งหัวหน้าสองภูตและสามปิศาจอันมีชื่ออื้อฉาว”

ดรุณีอาภรณ์แดงมิมีท่าทีตื่นเต้นสงสัยไปกับการที่คุ้ยงังเพี้ยรู้ความเป็นมาของนาง ยังคงถามว่า

“อย่างนั้น ท่านรู้หรือไม่ว่าผู้คนทั้งหลายไฉนจึงเรียกเราสองเป็นสองภูต?”

คุ้ยงังเพี้ยมิได้ขุ่นเคืองไปกับคำข่มขู่ เพียงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“สองพี่น้องท่านมีพลังฝีมืออันสูงส่งเหนือปุถุชน”

“เนื่องจากเราชอบ...ท่าน”

อันวาจาที่กล่าวอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาเปล่งออกจากปากดรุณีน้อยอายุเยาว์ นับว่าเป็นเรื่องประหลาดที่ไม่เคยคาดหมายได้จริงๆ วาจาเยี่ยงนี้แม้จะเป็นบุรุษเพศที่ชอบอิสตรี ก็ยังมิกล้าบอกออกมาอย่างเปิดเผยตรงๆ เช่นนี้ได้ แต่เทียนม้อนึ้งกลับกล่าวด้วยท่าทีธรรมดา ไม่มีแววเอียงอายอย่างไรอยู่เลย

คุ้ยงังเพี้ย ถูกความกล้าอย่างน่าประหลาดของเทียนม้อนึ้งสร้างความแตกตื่นงงงันไป ยืนเหม่อมองดูนางอย่างเชื่องซึม เห็นนางท่าทีเป็นปรกติธรรมดา ไม่มีความหวาดหวั่นหรืออับอาย ช่างทำให้ผู้คนต้องรู้สึกว่าเป็นท่าเปิดเผยบริสุทธิ์ใจอย่างชัดเจน

บรรยากาศรอบข้างรู้สึกหนักอึ้งขึ้นไปกว่าเดิมบ้าง เทียนม้อนึ้งจับจ้องมองคุ้ยงังเพี้ย ในใจพลันลอบคำนึงอย่างท้อแท้ว่า

“เรารู้ดีที่ข้างกายท่านยังมีโกวเนี้ยอันงามสะคราญพัวพันอยู่หลายนาง แต่เราก็ไม่มีปัญญาระงับอารมณ์ของตนเองได้ ยิ่งไม่ปรารถนาที่จะระงับเรื่องในใจเอาไว้โดยมิดชิดไม่ระบาย ดังนั้น...”

ความคิดต่อไปมิได้คำนึง ก็ต้องทอดถอนหายใจแล้วเลิกล้มไป

จิตใจของดรุณีนางนี้ เป็นเช่นดั่งดรุณีที่ตกอยู่ในห้วงรักทั้งหลายแหล่ แม้เป็นเพียงความคิดอันสั้นๆ แต่ก็มีความรักอันลึกซึ้งสุดขอบเขตจำกัด ไม่อาจข่มกลั้นใจตนเองไว้ได้

หัวใจของคุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ สับสนจนวุ่นวายอลเวง ความงามของเทียนม้อนึ้งพอที่จะให้แตกตื่นสงสัย แต่ความกล้าของนางกลับทำให้หวาดหวั่นพรั่นใจ โดยนัยเดียวกัน คุ้ยงังเพี้ยก็ถูกความจริงใจของนางสร้างความตื้นตันให้เป็นอย่างมาก มนุษย์เราความจริงเป็นสัตว์ประเสริฐที่มีน้ำใจดีเลิศอยู่แล้ว

แต่ทว่า ใบหน้าของหงส์เกียว สองศรีพี่น้องมาปรากฏในห้วงสมองของคุ้ยงังเพี้ยอย่างแจ่มชัด คล้ายดั่งว่า ใบหน้าของทุกคนต่างมีแววตำหนิตัดพ้อ ยิ่งทำให้ผู้คนต้องอับอายใจ มิหนำซ้ำ ยังปรากฏแววรันทดหดหู่จนผู้เห็นต้องเกิดความอาดูร

คุ้ยงังเพี้ยต้องเบือนสายตาออกจากใบหน้าสะคราญของเทียนม้อนึ้งอย่างลืมตัว ตะกุกตะกักขึ้นว่า

“กุศลเจตนาของโกวเนี้ย ข้าพเจ้าตื้นตันใจยิ่ง แต่ทว่า...”

“เป็นเพราะเรามีความอัปลักษณ์มากไป ท่านจึงไม่พึงพอใจในตัวเรา?”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวโพล่งอย่างมิได้ขบคิดว่า

“มิได้ มิได้ ท่านงามยิ่ง”

นี่เป็นความรู้สึกจากส่วนลึกของหัวใจ แต่ในยามกระวนกระวายกลับแพร่งพรายออกไปอย่างลืมตัว ทำให้เทียนม้อนึ้ง ต้องแย้มยิ้มขึ้นด้วยความปลาบปลื้มยินดีกล่าวว่า

“แล้วยังมีอุปสรรคใด ที่ทำให้ท่านต้องคลางแคลงลังเล?”

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกว่า รอบข้างต่างมีพลังกดดันไร้สภาพบีบรัดเข้ามา พลังกดดันนี้รุนแรงจนผู้คนแทบมิอาจต้านทาน รู้สึกว่าอึดอัดจนหายใจมิออกแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยรู้ซึ้งเรื่องราวถึงขั้นที่จะต้องตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้ว ความ

จริงไม่ปรารถนาจะกล่าววาจาที่ขัดกับใจจริงออกไปเลย แต่ทว่า ไม่อาจทรยศต่อหงส์เกียวได้ ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยจึงต้องกล่าวอย่างคล้ายตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวแล้ว

"อัจฉริยะรูปงามทั่วแผ่นดินมากมายนัก โกวเนี้ยท่าน..."

"แต่เราพอใจท่านเพียงคนเดียวเท่านั้น!"

"หากแม้นข้าพเจ้าไม่อาจรับ โกวเนี้ยท่านก็เสียเวลาเปล่า"

เทียนม้อนึ้งหามีโทสะขึ้นไม่ กลับแย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้ม แล้วกล่าวว่า

"ในเมื่อท่านบอกว่าพอใจตัวเราแล้ว ย่อมเป็นการยอมรับเราไว้แน่นอน..."

คุ้ยงังเพี้ยฉกใจได้คิด คำนึงว่า

"หากถ่วงเวลาต่อไป น่ากลัวไม่มีเรื่องดีงามเป็นแน่ ยังคงรีบไปเสียเถิด"

พอได้คิดจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญอยู่กับตัว มิอาจรีรอต่อไปได้ ไว้พบกันในโอกาสหน้าเถิด"

ขาดคำกระโดดกายปราดออกไป แต่เทียนม้อนึ้งกลับหัวร่อคักๆ แล้วร้องไล่หลังไปว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านมั่นใจว่าไปได้พ้นหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกขุ่นเคืองขึ้นเล็กน้อย ชะงักเท้ากล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ไฉนจึงไปไม่ได้?"

ตาคู่งามของเทียนม้อนึ้ง พลันมีประกายเจิดจ้าคมวาวขึ้นวูบใหญ่ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ในบู๊ลิ้มยุคนี้ ยังไม่มีผู้ใดกล้าปฏิเสธคำเชิญของเราเทียนม้อนึ้ง"

คุ้ยงังเพี้ยพลันหันขวับกลับมา กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ข้าพเจ้าปฏิเสธ! ท่านจะทำอย่างไร?

"คุ้ยงังเพี้ย พลังฝีมือของท่านสูงส่งจนข้าพเจ้าไม่อาจต้านทานได้ก็จริง แต่ท่านลองเกร็งพลังลมปราณดูเสียในบัดนี้ก่อนเป็นไร"

คุ้ยงังเพี้ยฉุกใจได้คิด รีบเกร็งลมปราณให้โคจรรู้สึกว่าติดขัดไม่สะดวกดุจดั่งเดิม ก็ตื่นตกใจใหญ่หลวงนึกคำนึงว่า

"จะต้องเป็นนางฉวยโอกาสสนทนาปล่อยยาพิษมา คิดไม่ถึงว่า เปลือกนอกที่สวยงามเปี่ยมคุณธรรมของนางจะกลายเป็นสตรีที่มีจิตใจเลวร้ายต่ำช้าได้"

คุ้ยงังเพี้ยยิ่งคิดยิ่งชิงชัง ขบกรามแค่นเสียงว่า

"ข้าพเจ้าแม้จะถูกพิษแทรกซึมซึ่งกว่านี้ ก็มีพลังเหลือเฟือที่จะฟาด

นางสตรีเลือดเย็นเปี่ยมเล่ห์เหลี่ยมเช่นท่าน”

ขาดคำกระบวนท่าทีงั่วไล้ฮัง (อินทรีจากนอกฟ้า) ฟาดใส่ศีรษะเทียน-ม้อนึ้งอย่างดุดัน

เทียนม้อนึ้งจับจ้องดูการโถมมาของคุ้ยงังเพี้ย ในใจคำนึงด้วยความปีติว่า

“ที่แท้มันถูกพิษแทรกซึมจนสาหัสยิ่งแล้ว”

เทียนม้อนึ้งมิได้เลี่ยงหลบหลีก จ้องฝ่ามือของคุ้ยงังเพี้ยจนแม่นยำแล้วพลันตะปบมือด้วยกระบวนท่าปั๊กโฮ้วคิ้มเล้ง (มัดเสือคร่ามังกร) คว้าใส่ชีพจรข้อมือคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไวดจสายฟ้า และยังประกบนิ้วจี้ใส่จดชา รวบร่างคุ้ยงังเพี้ยไว้ในอ้อมอกได้ทันที

คุ้ยงังเพี้ย พอเกร็งพลังก็เป็นการเร่งเร้าให้ฤทธิ์ยาพิษกำเริบเร็วขึ้น จึงรู้สึกทนทานมิได้ แม้กระทั่งเทียนม้อนึ้งจะใช้วิชาฝ่ามือเยี่ยงไร มาคว้าชีพจรข้อมือตนไว้ คุ้ยงังเพี้ยก็ยังมิอาจทราบได้

เทียนม้อนึ้ง ใช้แขนเสื้อสีแดงซับเหงื่อบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย กล่าวว่า

“เรามีเจตนาดีต่อท่านอย่างจริงใจ ท่านไยต้องมากีดกันปฏิเสธอย่างชิง-ชังเล่า? โอ เกาะปั้วเล้งเต้า หากไม่มีเราสองพี่น้องไป พวกท่านไหนเลยจะเข้าได้”

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ยังมีจิตใจแจ่มใสยิ่ง เพียงอ่อนล้าไร้กำลังเท่านั้น แม้กระทั่งกำลังพอส่งเสียงก็ได้อันตรธานไป รู้สึกแต่ว่า กลิ่นหอมจากกายสาวชอนไชเข้านาสิกจนจิตใจปั่นป่วนไม่หยุดยั้ง

ห้วงหัวใจคุ้ยงังเพี้ย ในตอนนี้สับสนจนวุ่นวาย แต่หาได้ชิงชังนางอสูรสวรรค์ไม่ อาจบางที เป็นเพราะถูกจิตใจอันบริสุทธิ์ของนางแทรกซึมจนตื้นตัน...

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีกระแสลมเบาๆ โชยวูบมา ปรากฏตัวเนัย-ฮวยท่งจื้อขึ้นอีกครั้ง มันกวาดมองดูคุ้ยงังเพี้ยในอ้อมอกของเทียนม้อนึ้ง แล้วถามว่า

“เจ้เจ๊ มันยอมรับปากหรือไม่?”

เทียนม้อนึ้งกล่าวอย่างไรไม่ตรงกับคำถามว่า

“ตี้ตี๋ เจ้าพามันเข้าไปในอากาศพิษนั้นนานหรือไม่?”

เนัยฮวยท่งจื้อร้องอืมม์ แล้วกล่าวสืบต่อไป

“พลังฝีมือของมันสูงส่งจนมิอาจหยั่งคะเน ข้าพเจ้ากลัวมันทำลายท่าน ดังนั้น จึงพามันวนเวียนอยู่ในอากาศพิษไร้สภาพถึงสามรอบ เป็นอย่างไร มันถูกพิษแทรกซึมรุนแรงเกินไปหรือ?”

เทียนม้อนึ้งตวาดเบาๆ ว่า

“เราสั่งให้เจ้าพาเดินเพียงรอบเดียวเท่านั้น เจ้าไฉนมิเชื่อฟัง...ในตัวเจ้ายังมียาขจัดพิษหรือไม่ รีบให้เราสองเม็ดด่วน”

เน้ยฮวยท่งจื้อกล่าวอย่างกังวลใจว่า

“เจ้เจ๊ พลังฝีมือของมันเยี่ยมอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่ายังรอให้กลับจากเกาะจึงค่อยขจัดพิษแก่มันเถิด”

เทียนม้อนึ้งยืนกรานจะต้องรีบคลายพิษให้แก่คุ้ยงังเพี้ย แต่นางเองก็มิทราบเป็นเพราะเหตุใด จึงเปลี่ยนความตั้งใจดั้งเดิมไปอาจบางทีเป็นเพราะนางไม่ปรารถนาให้คุ้ยงังเพี้ยต้องทนทรมานเกินไปก็ได้!

เน้ยฮวยท่งจื้อมีความรักเคารพพี่สาวอย่างยิ่งจึงรีบล้วงยาขจัดพิษออกมาให้คุ้ยงังเพี้ยกลืนกินไปสองเม็ด

เทียนม้อนึ้งยามนี้จึงถามอย่างยิ้มแย้มว่า

“ตี้ตี๋ บรรดาบริวารปิศาจเหล่านั้น ขณะนี้ไปแล้วหรือไม่?”

บนใบหน้าของเน้ยฮวยท่งจื้อปรากฏรอยยิ้ม อันเย้ยหยันขึ้นมา กล่าวอย่างดูแคลนว่า

“เจ้าเท็กลื้อนั้น ขณะนี้มีเรื่องยุ่งยากใหญ่หลวงยิ่ง สามปิศาจได้มาถึงสองคนแล้ว น่ากลัวเรื่องสนุกคงจะขึ้นเวทีแสดงกันในบัดดลแน่”

“สามปิศาจมิใช่จะมีแผนชิงพยุหเทียนมึ้งติ้งหรือพวกมันไฉนไม่รวมหัวกันเล่า?”

“ขณะนี้พวกมันยังมิได้ตกลงเรื่องร่วมมือ สองปิศาจนั้นกล่าวหาว่าเท็กลื้อเฒ่าเมื่อมาทางนอกทะเลควรจะบอกกล่าวแก่พวกมันสักคำก่อน แต่เจ้าเท็กลื้อนั้นถือดีในกำลังของพรรคเทียนฮวงแห่งตงง้วน มิยอมอ่อนข้องอนง้อ เมื่อตอนข้าพเจ้ามาก็มีทีท่าตึงเครียดมาก ขณะนี้น่ากลัวลงมือประหัตประหารกันแล้วก็ได้ เจ้เจ๊พวกเราไปดูกันเป็นไร?”

เทียนม้อนึ้งก้มหน้าดูงังเพี้ยในอ้อมอก บนใบหน้าปรากฏสีแดงระเรื่อแล้วจึงเงยหน้าขึ้นกล่าวต่อเน้ยฮวยท่งจื้อว่า

“แผนที่พยุหเทียนมึ้งติ้งแม้อยู่บนเกาะปั๊วเล้งเต้า แต่ย่อมไม่อาจปล่อยตกไปในมือพวกเหล่าร้ายอันเลวทรามนี้ มิเช่นนั้นจะต้องก่อเภทภัยต่อผู้คนเพิ่มพูนอีกมากมาย เรื่องราวชักช้ามิได้ พวกเราไป”

เสียงขาดคำร่างได้กระโดดขึ้นจากที่ เห็นเงาดำและแดงสองสายเพียง

พลันวูบเดียว ก็ขึ้นสู่ยอดไม้อันสูงชัน วิ่งไปตามยอดไม้ดุจดั่งสายลม

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้มีสติแจ่มใสขึ้นกว่าเดิม รู้สึกตัวว่าอยู่ในอ้อมอกอันอบอุ่นนุ่มนิ่มของเทียนม้อนึ้ง ลอยละล่องดุจดั่งเหาะเหินเดินอากาศ เรียบราบไม่กระเทือนก็มีความแตกตื่นนับถือในวิชาตัวเบาของสตรีนางนี้ยิ่งนัก

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ยามนี้ ดวงจันทร์ได้โผล่พ้นขอบฟ้ามาแล้ว

เทียนม้อนึ้งและเน้ยฮวยท่งจื้อ พากันวิ่งไปประมาณชั่วหม้อข้าวเดือดก็ชะงักอยู่ยังหน้าผาแห่งหนึ่ง คุ้ยงังเพี้ยมีโสตประสาทอันปราดเปรียว ได้ยินเสียงที่ประทับใจไม่อาจลืมเลือนดังขึ้นกระทบโสต

"โอม มณีตัสสะ อาตมาหาได้ถือดีในกำลังเข้ารังแกคนไม่ ประสกทั้งสองมีศักดิ์ในสองภูตสามปิศาจ ย่อมมีพลังฝีมืออันสูงส่ง ความคิดเห็นของอาตมาขณะนี้ แผนที่พยุหเทียนมึ้งติ้งอยู่บนเกาะปั้วเล้งเต้า ความตื้นลึกหนาบางของที่นั้น ท่านเราก็ทราบดี บัดนี้ไยไม่ร่วมมือกันไปช่วงชิงแผนที่นั้นมาถึงมือก่อน จึงค่อยอาศัยพลังฝีมือของตัวเองมาตัดสินกรรมสิทธิ์แผนที่นั้น ไยมิใช่ประเสริฐเลิศกว่ามาแก่งแย่งชิงดีอย่างไร้ประโยชน์ยามนี้มากนัก"

คุ้ยงังเพี้ยจดจำเสียงนี้ไว้ จนตายก็ไม่ลืมเลือน ยามนี้ห้วงสมองปรากฏภาพฮดกัก ที่มีเปลือกนอกเอื้ออารีย์ มีเมตตาธรรม แต่จิตใจกลอกกลิ้งชั่วร้ายจนเลวทราม เพลิงโทสะจึงลุกฮือโหมขึ้นจากใจ แผ่ซ่านทั่วกายในพริบตา วาจาต่อๆ ไปมิทันจะฟัง และก็ไม่ปรารถนาจะฟังแล้ว

เทียนม้อนึ้งพลันรู้สึกว่า ร่างคุ้ยงังเพี้ยในอ้อมอกสั่นสะท้านอยู่ไม่หยุดยั้ง จึงต้องก้มมองด้วยความกังวลสนใจ

ทันใด นางต้องสยิวกายขึ้นด้วยความหนาวเหน็บเป็นครั้งแรก ที่นางได้เห็นสายตาอันเย็นยะเยียบโหดเหี้ยมอย่างสุดแสน จนนางต้องถามด้วยความแตกตื่นตกใจว่า

"ท่าน...ท่านเป็นอย่างไร?"

คุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ สติเลอะเลือนไม่แจ่มใสแล้ว ตวาดเสียงเย็นชาว่า

"ปล่อยเรา"

เน้ยฮวยท่งจื้อถามด้วยความสงสัยใจขึ้น

"เรื่องอันใด?"

คุ้ยงังเพี้ยเห็นเทียนม้อนึ้ง ยังคงโอบรัดแนบแน่นไม่ยอมปล่อย พลันตวาดอย่างขุ่นเคืองว่า

“ปล่อยเรา! ได้ยินหรือไม่ หรือท่านคิดแส่หาที่ตาย?”

เทียนม้อนิ้งไหนเลยจะเคยถูกตวาดใส่ดังนี้ รู้สึกว่าความถือดีของนางถูกลบหลู่อย่างรุนแรง จึงส่งเสียงเถียงขึ้นว่า

“ท่านกล้าก็ฆ่าเราเสียในบัดนี้เถิด”

“มีอันใดไม่กล้า?”

คุ้ยงังเพี้ยตวาดแล้วสะบัดฝ่ามือตบเข้าใส่ไหล่ของเทียนม้อนิ้งอย่างดุดัน

พลังฝ่ามือดังครืนครั่น ฟาดเข้าใส่ไหล่เทียนม้อนิ้งดั่งสายฟ้า ที่แท้คุ้ยงังเพี้ยได้เกร็งพลังคลายจุดแก่ตนเองไปแล้ว

เทียนม้อนิ้งคาดหมายไม่ถึงว่า คุ้ยงังเพี้ยพอลั่นปากก็ลงมือ เหตุการณ์อุบัติอย่างกะทันหัน และเป็นระยะอยู่ใกล้กัน ไหนเลยจะหลบเลี่ยงได้ทัน อาจบางที แม้หลบหลีกพ้นนางก็ไม่ยอมหลบ จิตใจของอิสตรีเป็นปริศนาอยู่ตลอดกาลไม่มีผู้ใดคาดเดาได้

เสียงโครมดังสนั่น พร้อมกับร่างอ้อนแอ้นของเทียนม้อนิ้งกระเด็นไกลออกไปสิบกว่าเชียะ ปากจิ้มลิ้มกระอักโลหิตสดๆ ออกมาสามกอง ใบหน้าที่ระเรื่อกลับกลายเป็นซีดขาวลงทันที

โลหิต โลหิตสดๆ ที่แดงฉาน ชอนไชสายตาคุ้ยงังเพี้ยจนจิตใจไหวหวั่นสะท้าน คาวโลหิตได้กระตุ้นจนจิตใจแจ่มใสขึ้นมา ต้องเหม่อมองดูเทียนม้อนิ้งอย่างตะลึงลาน ตะกุกตะกักขึ้นว่า

“โกวเนี้ย ท่าน...ท่าน...”

เรื่องราวทั้งหลายแหล่ เกิดขึ้นเพียงเวลาพริบตาเดียว ทันใด เน้ยฮวย-ท่งจื้อกระโดดเข้ามา ตวาดอย่างขุ่นเคืองว่า

“ผู้แซ่คุ้ย มิใช่เจ้าตายก็เป็นเราตาย!”

เสียงขาดคำร่างโถมจะจู่โจม

ทันใด เทียนม้อนิ้งรั้งแขนน้องชายเอาไว้ ฝืนยิ้มอย่างรันทดกล่าวว่า

“แล้วกันไปเถิด ตี้ตี่ พวกเรากลับเกาะกัน”

หลั่งเลือดในป่าร้าง

เห็นเน้ยฮวยท่งจื้อ หน้าเหี้ยมเกรียมอำมหิตกระซากเสียงอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ ท่าน..."

เทียนม้อนึ้งลอบฝืนหัวร่อ กล่าวว่า

"ตี้ตี๋ เจ้ามิเชื่อฟังวาจาเจ้เจ๊หรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้เจ็บช้ำน้ำใจดั่งมีมีดกรีดเฉือน หวังให้เน้ยฮวยท่งจื้อสามารถฟาดตนลักษณะนั้นสักฝ่ามือ หรือหนักหน่วงกว่านั้นบ้าง คุ้ยงังเพี้ยยินดีจะใช้ความเจ็บปวดของร่างกาย มาทอนความขมขื่นใจที่อัดอั้นในอกออกไปบ้าง

แต่ทว่า มิได้เป็นไปดั่งหวัง

ฉับพลันนั้น คุ้ยงังเพี้ยมีปฏิภาณขึ้นวูบใหญ่ รีบล้วงเข้าไปในอกเสื้อคว้าขวดหยกสีขาวออกมาเปิดจุกเทยาเม็ดสุดท้ายในขวดมา นี่คือยารักษาอาการบอบช้ำอันทรงประสิทธิภาพ ที่แป๊ะเล้งซิ่งกุนผู้อาจารย์มอบให้

คุ้ยงังเพี้ยยื่นมือที่ถือขวดยาให้เทียนม้อนึ้งอย่างมิได้ขบคิดลังเล ตะกุกตะกักขึ้นว่า

"โกวเนี้ย เชิญท่าน..."

เทียนม้อนึ้งซ้อนตามองคุ้ยงังเพี้ย แต่มิได้รับยาเม็ดนั้นมา มาตรแม้นในใจนางจะรู้สึกอบอุ่นอย่างสุดเปรียบประมาณ แต่อยู่ต่อหน้าตี้ตี๋ นางกลัวจะเสียศักดิ์ศรีความถือดีไป จึงแสร้งทำเป็นหน้าเย็นชาเฉื่อยเฉย เพ่งมองดูคุ้ยงังเพี้ยแน่วนิ่งมิว่ากล่าว

เน้ยฮวยท่งจื้อเห็นเจ้เจ๊มิได้รับยา เข้าใจว่าเจ้เจ๊ไม่ปรารถนาใช้ยาของคุ้ยงังเพี้ย จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ผู้ใดไปปรารถนายาเลวๆ ของท่าน หากมิใช่เจ้เจ๊ห้ามปรามไว้ เฮอะ...”

เทียนม้อนึ้งตื่นตกใจยิ่ง รีบสอดวาจาเน้ยฮวยท่งจื้อขึ้นว่า

“ตี้ตี๋ มิต้องว่ากล่าวต่อไปแล้ว พวกเรากลับเกาะเถิด”

ขาดคำ ชำเลืองแลดูคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่งอีกครั้ง จึงหันกายเดินช้าๆ ลงจากเนินเขาไป

เน้ยฮวยท่งจื้อถลึงตาจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยอย่างขุ่นเคือง จึงได้ยอมตามเจ้เจ๊ไป

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดูเงารางอันอ่อนแอนจนเซื่องซึม จับจ้องจนนางหายลับไปในป่าอันรกทึบ ห้วงหัวใจเวิ้งว้างจนว่างเปล่า คล้ายดั่งผ่อนคลายความอัดอั้นไปได้บ้าง แต่คล้ายเพิ่มความรับผิดชอบหนักหน่วงขึ้นกว่าเดิม ในใจหวังให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้ เป็นเพียงความฝันเท่านั้น ไม่มีวันปรากฏเป็นความจริงขึ้นมา แต่ในด้านน้ำใจคุ้ยงังเพี้ยมุ่งหวังให้มีโอกาสได้พบกับดรุณีอันมีน้ำใจฟุ่มเฟือยนางนี้อีกสักครั้ง

ลมวิกาลโชยพัดจนพุ่มไม้ใบหญ้าบนเนินผานี้สั่นไหวซู่ซ่า และก็โชยชายเสื้อผ้าของคุ้ยงังเพี้ยที่ยืนเซื่องซึมจนสั่นพลิ้ว แสงเงินยวงของดวงจันทร์สาดส่องจนหน้าผาในป่าร้างเยือกเย็นวังเวงผิดธรรมดา

ทันใดนั้น เสียงที่ทำให้งังเพี้ยชิงชังอาฆาตจนจับใจดังขึ้นมาอีกแล้ว

“ท่านและเรา ไปชุมนุมพลกันบนเกาะปั้วเล้งเต้า อาตมาจะช่วยท่านทั้งสองให้สำเร็จโดยราบรื่น”

อีกเสียงหนึ่งซึ่งเย็นชาเหี้ยมเกรียมกล่าวสวนคำว่า

“ฮุดกัก ท่านมิต้องใช้ปากปราศรัยใจเชือดคอ พวกเราย่อมมีวันใช้อาวุธเผชิญกันจนได้ดอก เฮอะ เฮอะ”

เสียงขาดคำก็เงียบวังเวง คาดว่าพากันไปจนห่างไกลแล้ว

สติงังเพี้ยพลันแจ่มใสขึ้นมา รีบซุกยาเม็ดสุดท้ายไว้ พลิ้วกายลงจากหน้าผา ความคิดสับสนในห้วงสมองปลาสนาการไปหมดสิ้น ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มที่ไม่มีผู้ใดเข้าใจได้ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

หน้าผาที่สูงร่วมสี่สิบวา งังเพี้ยพลิ้วร่างลงโดยมิต้องอาศัยแง่หินมาหยั่งเท้า เมื่อสัมผัสพื้นก็เดินตรงไปในทิศทางมีเสียงฮุดกักด้วยทีท่าที่เชื่องช้าเนิบนาบแต่เปี่ยมความเหี้ยมเกรียมอำมหิต

ที่นี้เป็นบริเวณป่าไม้อันรกรุงรัง เบื้องล่างคือลานกว้างที่มีผาล้อมรอบทั้ง

สี่ด้าน บนพื้นโล่งมีเงาร่างคนสับสนอลหม่านด้วยจำนวนไม่น้อยกว่ายี่สิบ แน่นอนฮุดกักก็ย่อมอยู่ในหมู่นี้เอง

งังเพี้ยเพิ่งย่างเท้าเข้าในราวป่า เบื้องหน้าพลันมีฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมสองคนกระโดดมาขวางทางไว้ ผู้อยู่ด้านซ้ายขยับขวานใหญ่ในมือแล้วตวาดขึ้นว่า

"เจ้าเป็นใคร? กล้าบังอาจบุกรุกเข้ามาในเขตหวงห้าม"

งังเพี้ยที่คั่งแค้นจนอัดอกไม่มีทางระบาย โทสะได้กลายเป็นความอำมหิตอยู่นานแล้ว พอได้ฟังก็มิส่งเสียงโต้เถียง ยังคงเดินอาดอาดเข้าหา

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ทั้งสองคนนี้ คือมือดีของพรรคเทียนฮวงปัง ยามปรกติใช้อำนาจข่มขู่ผู้คนจนกลายเป็นสันดาน เมื่อเห็นเช่นนั้นจึงคั่งแค้นอย่างยิ่ง ผู้อยู่ด้านขวาขยับดาบหัวตัดแล้วมิได้ส่งเสียงอย่างไร ฟาดฟันเข้าใส่ท้ายทอยคุ้ยงังเพี้ยอย่างหมายให้ขาดกระเด็นเลย จนดาบใกล้จะสัมผัสเป้าหมายจึงตวาดขึ้นว่า

"เด็กอุบาทว์ รนหาที่ตาย!"

เสียงของมันเพิ่งเปล่งจากปาก พลันเห็นคุ้ยงังเพี้ยสะบัดมือขวาฟาดกลับมาว่องไวจนผู้คนยากจะคาดคิด มันแม้จะปัดป้องหลบเลี่ยงอย่างไรก็ไม่ทันได้คิด เสียงโครมดังตามติดมาในบัดดล ที่แท้ถูกงังเพี้ยฟาดใส่อย่างถนัดถนี่จนร่างแหลกเหลวตายคาที่ไป

ชายฉกรรจ์ผู้ถือขวานใหญ่ ก็เป็นคนชาญฉลาดเจ้าเล่ห์ เพียงเห็นก็รู้ดีว่ามิอาจต่อต้านได้ ต้องลอบร้องในใจ แล้วสาวเท้าวิ่งหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อแล้วพึมพำขึ้นว่า

"ให้เจ้าไปบอกข่าวกับเท็กลื้อสักคำก็ดีอยู่"

เสียงรำพึงดังพร้อมกับเท้าที่ก้าวตามอย่างรวดเร็ว

ผ่านป่ารกทึบ เพิ่งย่างเท้าไปบนลานหญ้า เห็นที่ไกลตามีเงาร่างสี่สายวิ่งตรงเข้ามา งังเพี้ยจำสองคนในจำนวนนั้นได้

เพลิงอาฆาตจึงฮือโหมรุนแรงขึ้นกว่าเดิม ถีบปลายเท้าเล็กน้อย ร่างกระโดดปราด เพียงสองสามคราก็มาอยู่ห่างจากหน้าคนทั้งสี่มิถึงยี่สิบเชียะ คนทั้งสี่รีบชะงักร่างไว้ในบัดดล จับจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยอย่างเตรียมพร้อมเคร่งเครียด ที่แท้พวกมันคำนวณจากวิชาตัวเบาอันสุดยอดของงังเพี้ยได้แล้วว่า ผู้บุกรุกมาย่อมมิใช่เป็นมือชั้นต่ำทราม

ชายฉกรรจ์เคราครึ้ม ที่ถือพู่กันเหล็กเป็นอาวุธประสานมือกล่าวเสียงหนักหน่วงว่า

"มิทราบท่านเป็นยอดคนสารทิศใด ให้เกียรติมาเยี่ยมในป่าลึกนี้ มิทราบใคร่สั่งสอนในเรื่องใด?"

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นยะเยียบขึ้น กล่าวว่า

"ตุยฮุ้นพั่ง (พู่กันคร่าวิญญาณ) ให้ดินแดนป่าเขาอันศักดิ์สิทธิ์นี้มาฝังกระดูกพวกเจ้าเหล่าเลวร้าย นับว่าเป็นบุญวาสนาของเจ้ามากนัก"

คุ้ยงังเพี้ยตอบโดยมิตรงคำถาม แต่ก็ตอบอย่างเหยียดหยามดูแคลนสร้างความขุ่นเคืองแก่ตุยฮุ้นพั่งจนตัวสั่นระริก คำรามขึ้น

"ผู้เยาว์ เจ้ามีความเก่งกาจอยู่เท่าใด ถึงกับกล้ามาอาละวาดต่อหน้าอุ้ยบู๊ตั้วเอ๊ีย..."

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อแล้วสอดคำขึ้นว่า

"มุสิกอุ้ยบู๊ เรื่องในสำนักคุ้มกันภัยซิ่งจิวเปียเก๊กนั้น คิดว่าเจ้าพอจะได้รับทราบข่าวคราวบ้างกระมัง?"

วาจาของคุ้ยงังเพี้ยกล่าวด้วยเสียงราบเรียบธรรมดา แต่มีความเย็นยะเยียบที่ทำให้ผู้รับฟังต้องอกสั่นขวัญหาย

คนทั้งสี่ พอได้ยินนามสำนักคุ้มกันภัยซิ่งจิวเปียเก๊ก ต่างต้องถอยกายไปคนละหนึ่งก้าวอย่างลืมตัว ชายกลางคนร่างผอมสงที่ยืนข้างตยฮั้นพั่งร้องโพล่งว่า

"ท่าน...ท่านเป็นใคร?"

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ลี้เซ็ง ในภูเขามรกตแห่งนี้ คือสุสานฝังร่างเจ้าทั้งสองคนแล้ว!"

เสียงขาดคำก็หันไปกล่าวกับอีกสองคนว่า

"พวกเจ้าสองคนแม้มีพฤติการณ์ที่น่าฆ่าฟัน แต่มิมีข้ออาฆาตแค้นกับผู้แซ่คุ้ย วันนี้จะให้โอกาสกลับเนื้อกลับตัวแก่เจ้าทั้งสองสักคราว หากคราหน้ามาเผชิญในมือเซี่ยวเอ๊ียอีก ก็เป็นวันตายของพวกเจ้าแล้ว"

ผู้อยู่ซ้ายสุดตวาดเสียงขุ่นเคืองว่า

"เด็กอุบาทว์ หากมีความเป็นคนจงประกาศนามมา ดูว่าผู้กล้าของพรรคเทียนฮวงปัง จะถูกคนข่มขู่จนขวัญฝ่อได้หรือไม่?"

อีกผู้หนึ่งก็แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"นี่เรียกว่าแส่หาความตายแล้วยังไม่สำนึกตัว"

ขณะนั้น ลี้เซ็งพลันถอยกายออกไปก้าวใหญ่ด้วยความแตกตื่นตกใจ ร้องเสียงสั่นสะท้านขึ้น

"ท่าน...คือคุ้ยงังเพี้ย?!"

มุมปากคุ้ยงังเพี้ยปรากฏรอยยิ้มอันโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้นอีกครั้ง สะบัดวูบประกายสีขาวก็พุ่งวาบเสียงฉาดดังแหลมคมเสียดหู มีดสั้นที่สลักรูปห่านป่าและจอกสีแดงปักตรึงอยู่บนพื้นหญ้าในระหว่างกลางของคนทั้งสองจนมิดถึงด้าม จากนั้น เค้นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

"พวกเจ้ารีบจัดการตนเองเสียโดยด่วน!"

เหตุการณ์กลับกลายเป็นเลวร้ายอย่างรวดเร็ว นามคุ้ยงังเพี้ยนี้ถูกสามสงฆ์ฟ้าดินช่วยกันกระพือ จนมีความร้ายกาจเช่นดั่งจอมอสูรที่ผลุดขึ้นจากขุมนรก เป็นพญามัจจุราชที่ปลิดชีวิตผู้คนอย่างง่ายดาย ทำให้คนที่กล่าววาจาทั้งสองนั้น ยามนี้ต่างต้องสำนึกเสียใจใหญ่หลวงยิ่ง

ตุยฮุ้นพั่งฝืนหัวร่อขึ้นปลอบใจ กล่าวว่า

"อาศัยวาจาเด็กน้อยเจ้าคำเดียวเท่านี้หรือ?"

งังเพี้ยมิได้ตอบไป แต่สาวเท้าก้าวเข้าหาคนทั้งสี่อย่างแช่มช้า

บรรยากาศพลันหนักอึ้งจนอึดอัดแทบขาดใจ คนทั้งสี่ต่างต้องถอยกายไปอย่างลืมตัว

หนึ่งก้าว สองก้าว สามก้าว...

ฉับพลันนั้น ลี้เซ็งคำรามขึ้นสุดเสียง สะบัดวูบก็มีนกนางแอ่นเหล็กที่ปีกบางดั่งจักจั่นเก้าตัว พุ่งเข้าใส่ร่างงังเพี้ยเป็นสามเส้า

นกนางแอ่นอาบยาพิษพุ่งเข้ามาเป็นวงโค้งอย่างว่องไวปานสายฟ้า แผงคดงอไปมาประหลาดน่าหวาดหวั่น

ส่วนอีกสามคน ถูกเสียงตวาดของลี้เซ็งกระตุ้นให้รู้ตัวขึ้น ต่างกระชากอาวุธออกมา ฮือเข้าใส่ดุจดั่งสัตว์จนตรอก จู่โจมยังจุดสำคัญของคุ้ยงังเพี้ยจนวุ่นวาย

ยามนี้คุ้ยงังเพี้ยมีประสบการณ์ ในเรื่องเข่นฆ่าชำนาญมากกว่าเดิม เมื่อเห็นนกนางแอ่นเหล็กก็รู้ดีว่าไม่อาจใช้พลังฝ่ามือไปตบฟาด เมื่อเห็นคนทั้งสี่ยังสะอึกกายเข้าซ้ำเติม ความอำมหิตยิ่งฮือโหมรุนแรง แค่นเสียงเหี้ยมเกรียมขึ้นแล้วพลันพุ่งกายไปในอากาศร่วมหกสิบเชียะ สะบัดมือวูบก็ใช้ท่ามกเอี้ยชั่งเล้ง (มังกรซ่อนป่าร้าง) ปลายแส้กระหน่ำใส่ไปเก้าครั้งดั่งเป็นสายฝนโหมสาด เสียงติงตังดังสดใสถี่ยิบ นกนางแอ่นเหล็กทั้งเก้าถูกปลายแส้จี้จนแหลกละเอียดเป็นผุยผง ร่วงพร่างพรูสู่พื้นดินไปจนหมดสิ้น

สำหรับการกระชากแส้ออกมาในตอนใด ไม่มีผู้ใดจะแลเห็น

คุ้ยงังเพี้ยใช้กระบวนท่าเดียว ก็ทำลายนกนางแอ่นเหล็กอาบยาพิษทั้งเก้าตัวไปได้ ในพริบตาเดียวนั้น สะบัดแส้ฮั่งเล้งเปียงแล้วฟาดซ้ำออกไปอีกครั้งฉวยโอกาสที่ร่างกำลังลอยตัวลง เปลี่ยนกระบวนนู่ไฮ้เท่งเล้ง (มังกรในมรสุม) แส้พิชิตมังกรพุ่งเข้ายังหว่างอกชายฉกรรจ์ทั้งสองในเวลาพร้อมเพรียงกันทันที

ปลายแส้ที่แดงฉานปานโลหิตสดๆ สะบัดพลิ้วเพียงสองครั้ง ก็ทะลวงเข้าไปในทรวงอกทั้งสองดุจสายฟ้า เสียงแผดร้องอันโหยหวนน่าสยดสยองดังขึ้นสองครา โลหิตพ่งฉีดกจเกาทัณฑ์ ชายฉกรรจ์ทั้งสองล้มนอนภายในกองเลือดอันเนืองนอง

ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหัน สร้างความแตกตื่นแก่ตุยฮุ้นพั่งและลี้เซ็งจนงงงัน พอดีในตอนนั้น มือซ้ายของคุ้ยงังเพี้ยได้พุ่งเข้ามากระบวนท่าอ้วยเล้งเตียมเจ็ง (แต้มนัยน์ตามังกร) ทิ่มทะลวงเข้าใส่ดวงตาทั้งสี่ของคนทั้งสอง ในเวลาพร้อมเพรียงกัน

พร้อมกับเสียงแผดร้องอันโหยหวน ของสองคนนัยน์ตาทั้งสี่หลุดกระ-เด็นลงสู่พื้นหญ้า โลหิตสดๆ ไหลออกจากเบ้าตาทั้งสี่ของคนทั้งสองเป็นเส้นสาย สภาพอันสยดสยองนี้ นับเป็นที่หวาดหวั่นพรั่นพรึงของผู้พบเห็นยิ่งนัก

คุ้ยงังเพี้ยแสยะยิ้มอย่างเหี้ยมโหดอำมหิต กล่าวว่า...

"โจรอุบาทว์ หากยังไม่ลงมือฆ่าตัวเอง เซี่ยวเอี๊ยจะควักล้วงตับไตไส้พุงพวกเจ้าออกมา!"

ตุยฮุ้นพั่งยามนี้เจ็บปวดจนร่างสั่นระริกแล้ว แต่ยังแค่นเสียงขึ้นอย่างเหี้ยมโหดทระนง กล่าวว่า

"โจรน้อย วันนี้ตั๋วเอี๊ยแพ้ต่อเจ้า วันหน้าย่อมมีคนล้างแค้นแทนตั๋วเอี๊ยเอง จะบังคับตั๋วเอี๊ยให้ฆ่าตัวตาย นั่นเป็นความเพ้อฝัน"

เสียงขาดคำสะบัดพู่กันทั้งสองซัดเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างดุร้าย

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ ยืนมือรับไว้แล้วกล่าว

"มิเชื่อเจ้าก็ลองดู"

เสียงขาดคำถลันกายเข้าใส่ ด้วยความว่องไวปานกระแสลม

พริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยพุ่งร่างขึ้นนั้น บนลานหญ้าอันไกลมีเสียงเข้มแข็งของคนชราตวาดขึ้นว่า

"ประสกน้อยยั้งมือไว้"

แต่สายเกินไปแล้ว ได้ยินเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังสะท้านขึ้นสองครา ตุยฮุ้นพั่งและลี้เช็งกระเด็นไปคนละหลายสิบเชียะ ตับไตไส้พุงไหลเรี่ยราดออกจากหน้าท้องจนเป็นทางยาวห้าเชียะ สิ้นชีวิตไปในสภาพสุดทุเรศตา

สยดสยองน่าอเนจอนาถสุดจะทนดู ท่ามกลางแสงเงินยวงของดวงจันทร์ที่สาดส่อง รอบข้างเงียบวังเวงดั่งสุสานร้าง ภาพที่เกิดขึ้นจากโลหิตสดๆ นี้ นับว่าเป็นที่สยบขวัญสั่นวิญญาณผู้คนได้อย่างแท้จริง

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกว่า มีความพอใจขึ้นเล็กน้อย และก็มีความหดหู่ขึ้นปะปนอยู่บ้าง...

ที่ไกลประมาณห้าเชียะ ปรากฏร่างหลวงจีนชราฮุดกักที่วิ่งมาแล้วชะงักเท้าไว้ สองฟากข้างปรากฏร่างชายชราอายุห้าสิบเศษ ท่าทีกระปรี้กระเปร่า ดวงตามีประกายแวววาวสี่คน ทั้งห้าต่างแลเห็นซากศพทั้งสี่จนตะลึงลาน มิส่งเสียงและไม่เคลื่อนไหว คล้ายดั่งสภาพอันสยดสยองน่าอนาถนี้ ทำให้มันทั้งห้าแตกตื่นจนงงงัน

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้าขึ้นช้าๆ ถามเสียงราบเรียบแต่อำมหิตว่า

“หลวงจีนทุศีล เราเข้าใจว่าท่านหดหัวเป็นเต่าไม่ยอมออกมาไปเสียเล่า มิคิดว่า กลับมาเผชิญกันในวันนี้จนได้”

ฮุดกักรีบรวมสมาธิจนแน่วแน่ กล่าวเสียงหนักหน่วงว่า

“ประสกน้อย ท่านฆ่าคนไปถึงสี่คนในคราเดียว มิรู้สึกเป็นการขัดเจตนารมณ์ของฟ้าดินหรือ”

งังเพี้ยแหงนหน้าหัวร่อเสียงสะเทือนเลือนลั่น หัวร่ออยู่ชั่วครู่จึงเค้นเสียงกล่าวว่า

“ขัดเจตนารมณ์ฟ้าดิน? ฮา ฮา...”

ฮุดกักมิทราบว่า บุรุษหนุ่มที่ประจันอยู่เบื้องหน้าคือดาวเพชฌฆาต ที่ชนชาวบู๊ลิ้มในตงง้วนพอเอ่ยถึงก็หน้าถอดสี จึงถูกคุ้ยงังเพี้ยหัวร่อใส่จนพิศวงสงสัย ต้องตวาดเสียงหนักๆ ว่า

“มีอันใดน่าหัวร่อ?”

สายตาที่คมวาวดั่งสายฟ้าของคุ้ยงังเพี้ย พลันจ้องนิ่งอยู่บนหน้าฮุดกัก สายตานั้นคล้ายเป็นกระบี่แหลมคมสองเล่ม ทะลวงเข้าไปในทรวงอกของฝ่ายตรงข้ามฮุดกัก ที่มีขันติแน่วแน่หนักแน่น แต่พอประสานตากับคุ้ยงังเพี้ยถึงกับต้องหัวใจเต้นถี่เร็วจนระทึกขึ้นมา มีความรู้สึกว่าสายตาของบุรุษหนุ่มรูปงามนี้ คล้าย

มีประกายอันเหี้ยมหาญเปี่ยมคุณธรรมที่สูงส่ง ทำให้ผู้คนไม่อาจต้านทานขัดขืนได้

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงอำมหิตขึ้นว่า

"เราหัวร่อที่เท็กลื้ออุบาทว์ท่านถึงที่ตายแล้วยังงมงายไม่รู้ตัว! ฮา ฮา..."

ฮุดกักยามนี้มีโทสะเดือดดาลยิ่งนัก แต่เป็นคนมีนิสัยเลือดเย็นเจ้าเล่ห์ก่อนจะสืบสาวรู้เค้าความเป็นมาของคุ้ยงังเพี้ยจะไม่อาละวาดออกไปเป็นอันขาด จึงแค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

"ท่านรู้จักอาตมาเป็นใครหรือไม่?"

งังเพี้ย ก้มกายลงถอดมีดสั้นงังเพี้ยบนพื้นขึ้นมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"โจรเฒ่าฮุดกัก ถึงคราวตายแล้วยังคิดจะแบกยี่ห้อมาข่มขู่ผู้คนอีก? น่ากลัวเจ้าดูคนผิดแล้ว ฮา ฮา..."

เสียงหัวร่อ เกรี้ยวกราดรันทดสุดเปรียบประมาณ ทำให้ผู้ได้ยินต้องขวัญหายจนไม่อาจระงับ

ทันใดนั้น ชายชราที่อยู่ข้างกายฮุดกักคำรามอย่างขุ่นเคือง

"กล้าก้าวร้าวต่อหัวหน้าตึก ของพรรคอย่างสามหาว รับมือ!"

เสียงขาดคำฝ่ามือจู่โจมเข้าถึงกระบวนท่ากุ้ยชิ้วเยี้ยวฮุ้น (มือปิศาจคว้าวิญญาณ) ตะปบใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างโหดร้าย

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงขึ้นว่า

"เจ้าแส่หาที่ตาย"

เสียงเปล่งจากปาก แต่ร่างยังแน่วนิ่งมิลงมือ

ชั่วพริบตานั้น กรงเล็บของชายชราก็ห่างจากทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยมิถึงห้านิ้ว พลังลมที่แผ่ซ่านออกจากปลายเล็บ กดกระแทกไปยังทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างรุนแรง นับว่าเป็นพลังอันดุดันน่าหวาดหวั่นได้จริงๆ

เห็นแน่ว่ากรงเล็บอันแหลมคมนั้นพอกระแทกเข้าอีกเล็กน้อย คุ้ยงังเพี้ยก็ต้องตายคาที่ทันที แต่ในพริบตาเดียวนั้น ได้ยินคุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"นอนลงเสียเถิด"

เสียงดังพร้อมกับเสียงแผดร้องโหยหวนดังตามมา เฒ่าผู้นั้นนับว่าอยู่ในโอวาทยิ่ง ร่างนอนแน่วนิ่งอยู่บนพื้นหญ้า โลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าสิ้นใจตายไปเสียแล้ว!

นอกจากฮุดกัก มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่า คุ้ยงังเพี้ยใช้กระบวนท่าใด เพราะเพียงเห็นยกฝ่ามือขวาขึ้นมาวูบเดียวเท่านั้น

แม้กระทั่งฮุดกักที่บู๊ลิ้มในตงง้วนยกย่องว่ามีฝีมือสูงเยี่ยมของแผ่นดิน ก็ยังต้องคำนึงด้วยความแตกตื่นตกใจ

"ฝ่ามือนี้แม้จู่โจมใส่เรา เราก็มิกล้าจะชะล่าใจปานนั้น คนผู้นี้นับว่า มีพลังฝีมือสุดหยั่งคะเนแล้วจริงๆ..."

ฮุดกักขมวดคิ้วแนบแน่น ร้องเสียงหนักๆ ว่า

"โอม มณีตัสสะ กระบวนท่าชิกไฮ้เก้าเล้ง (เจ็ดมังกรปั่นทะเล) อันวิเศษ"

เสียงขาดคำ พลันตาเป็นประกายจ้าดั่งสายฟ้า ตวาดสำทับว่า

"ประสกน้อย รับฝ่ามืออาตมาดูสักท่าหนึ่งบ้าง"

กระบวนท่าโพวโต้วเจ้งแซ (แผ่ศีลแก่สำสัตว์) ดันเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยอย่างแช่มช้า

เห็นฮุดกักสมาธิแน่วแน่ สองฝ่ามือดันออกไปแต่ละนิ้วต่างคล้ายได้ใช้กำลังจนสุดมือ ใบหน้าที่แดงระเรื่อนั้น ยามนี้แดงฉานดั่งโลหิตชโลมใส่

แต่ทว่า สองฝ่ามือที่ฮุดกักดันออกไป กลับไม่มีเสียงพลังดังขึ้นเลย คล้ายกับเป็นการดันอย่างมิได้ใช้กำลัง

คุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมืออันสูงส่ง พอเห็นสภาพก็รู้ดีว่าหลวงจีนทุศีลใช้วิชาใดมา จึงบังเกิดความแตกตื่นตกใจขึ้นอย่างมิอาจข่มกลั้น รีบเกร็งพลังทั้งมวลเข้ารวมตัวไว้ในสองแขน ตาจับดูสองฝ่ามือของฮุดกักที่ดันมาอย่างแช่มช้าจนไม่กะพริบ

นี่นับเป็นการต่อสู้ที่หาดูยากยิ่งของบู๊ลิ้ม มิว่าเป็นฝ่ายใด หากชะล่าใจเพียงชั่ววูบ ก็ต้องสิ้นใจตายคาที่ไปทันที

บรรยากาศรอบด้านตื่นเต้นจนตึงเครียดแทบขาดใจ ชายชราที่เหลืออีกสามคน ต้องจับจ้องมองจนตะลึงลาน

สองฝ่ามือฮุดกักได้ดันใกล้เข้าไปทีละนิ้ว ทีละนิ้วอย่างเชื่องช้า แต่คุ้ยงังเพี้ยกลับห้อยมือยืนหยัดในที่เดิม ดูเปลือกนอกคล้ายคุ้ยงังเพี้ย มีความปลอดโปร่งสบายอย่างมาก แต่หาคาดไม่ว่า จิตใจของคุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ตื่นเต้นเป็นที่ยิ่งแล้ว

ไม่นาน สองฝ่ามือของฮุดกักก็แทบจะยืดตรง คุ้ยงังเพี้ยเห็นได้ถนัดชัดเจนใจกลางฝ่ามือของหลวงจีนทุศีล เนื้อยุบลึกไปร่วมสองนิ้ว จึงเกิดความแตกตื่นเลื่อมใสในพลังอันแกร่งกร้าวสมบูรณ์ของหลวงจีนทุศีลยิ่งนัก

ทันใดนั้น ฮุดกักคำรามขึ้นด้วยเสียงครืนครั่นดั่งฟ้าร้อง

“รับฝ่ามือ”

พลังกดดันอันมหาศาลปานภูเขาถล่มทลาย ทะลักเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดันโหดร้าย

คุ้ยงังเพี้ยในเวลานั้น พลันกู่เสียงก็กก้องสดใสสองฝ่ามือสะบัดฟาดซ้ำๆ ไปดุจประกายไฟ ลงมือแม้ว่องไวปราดเปรียว แต่ก็มีพลังลมแผ่วเบาขึ้นเท่านั้นเอง

รวดเร็ว รวดเร็วจนสายตาผู้คนมิทันเห็นได้ชัดเจน เสียงระเบิดสนั่นปานแผ่นดินถล่มทลายผ่านไปแล้ว อานุภาพก็ปรากฏชัดถนัดตาทันที

พลังอันคลั่มคลั่งกระจายออกไป ในรัศมียี่สิบวารอบข้างของคนทั้งสองในระยะหลายสิบเชียะ หญ้าเขียวสดใสได้ถูกพลังลมกวาด จนกระจัดกระจายไม่เหลือหลอ พื้นแผ่นดินสีเหลืองซีดยุบลึกไปร่วมห้าเชียะ ยอดฝีมือแห่งเทียนฮวงปังที่ยืนดูทั้งสามคน ต่างถูกพลังอันรุนแรงจนถอยร่นไปหลายก้าว ความแตกตื่นตกใจทำให้เฒ่าทั้งสามต่างตะลึงงันไปหมดสิ้น

ท่ามกลางกรวดทราย และกิ่งไม้ใบหญ้าที่กระจายอยู่คละคลุ้ง คุ้ยงังเพี้ยไหล่สั่นสะท้านถอยกายไปถึงสามก้าวจึงตั้งหลักได้

แต่หลวงจีนฮุดกักกลับต้องถอยถึงห้าก้าว เลือดลมพลุ่งพล่านเล็กน้อยเป็นที่เห็นได้แน่ชัด ทางด้านกำลังภายใน หลวงจีนฮุดกักยังมิอาจทัดเทียมคุ้ยงังเพี้ยได้

ฮุดกักเบิ่งตาจับจ้องมองคุ้ยงังเพี้ย ด้วยความพิศวงสงสัย คำนึงอย่างแตกตื่นตกใจ

“หรือเจ้าเด็กผู้นี้ ได้ฝึกวิชาเจ็ดท่าฟ้ามรณะ (เทียนเจ๊าะซิกเส็ก) ที่สาบสูญการถ่ายทอดไปเนิ่นนานปีแล้ว?”

ลมภูเขากระโชกพัด จนกรวดทรายที่คละคลุ้งซาไป แสงจันทร์อันนวลใยยังสาดส่องอยู่บนพื้นแผ่นดิน คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาอันเหยียดหยามดูแคลน มองหน้าฮุดกักแล้วแค่นเสียงขึ้นว่า

“สามกระบวนท่าตะโม (ตั๊กม้อซาเส็ก) ก็มีเพียงเท่านี้เอง โจรเฒ่าทุศีลวันนี้เชี่ยวเอี๊ยจะให้เจ้าตายอย่างอุจาดที่เชิงเขามรกตนี้แล้ว”

ฮุดกักรู้สึกว่า วาจาคุ้ยงังเพี้ยเย็นยะเยียบจนเสียดกระดูก หัวงหัวใจบังเกิดความเย็นแผ่ซ่านจนทั่วกายต้องร้องโพล่งออกไปอย่างลืมตัว

“ท่านเป็นใคร?”

คุ้ยงังเพี้ย เปล่งเสียงหัวร่ออันดั่งแค้นรันทดดังสนั่นหวั่นไหว แล้วเน้นเสียงขึ้นทีละคำ

“คุ้ยงังเพี้ย!”

ฮุดกักต้องสยิวกายอย่างลืมตัว เหตุการณ์ในสำนักคุ้มกันภัยซิ่งจิวเปีย-เก๊กปรากฏในอุปาทานขึ้นอย่างชัดเจน คำนวณตามพลังฝีมือ หลวงจีนเฒ่าหาได้ด้อยกว่าคุ้ยงังเพี้ยสักเท่าใดไม่ แต่ในด้านกำลังใจก็ด้อยกว่าจนไม่อาจทัดเทียมได้

ฮุดกักร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นเบาๆ พยายามข่มใจให้คลายความหวาดหวั่นแล้วกล่าวว่า

“เราสองกลับนับเป็นคู่อาฆาต ที่มาพบกันในทางแคบ”

คุ้ยงังเพี้ยยกมีดสั้นในมือซ้ายขึ้นช้าๆ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“นี่คือสิ่งทวงชีวิตท่าน รับไปเถิด”

ขาดคำสะบัดประกายสีขาว พุ่งวาบมายังทรวงอกฮุดกักดุจสายฟ้า

ฮุดกักยื่นมือรับไว้ พลิกพิจารณาดูแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“อาตมาเป็นคนที่สามแล้ว? แต่ทว่า อาตมายังมีเรื่องของพรรคที่กระทำไม่สำเร็จอยู่ ขณะนี้ยังมิคิดใคร่ตาย อย่าว่าแต่เหตุการณ์ในคราครั้งก่อนนั้นเพราะเป็นกฎบู๊ลิ้ม...”

คุ้ยงังเพี้ยได้ยินก็ขุ่นเคืองจนคิ้วตั้งชัน แผดหัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าวเย้ยหยันไปว่า

“เป็นกฎสากลของบู๊ลิ้มกระมัง? ฮา ฮา...”

เสียงหัวร่อดำรงอยู่ครู่ใหญ่ พลันตวาดอย่างดังแค้นขึ้นว่า

“คราก่อนโน้น บิดาเราเคยมีคำ... “ย่อมมีสักวัน...” คำพูดต่อไปเราจะเป็นคนต่อให้แก่บิดา... “ย่อมมีสักวัน ดูเจ้าพวกต่ำช้าเลวทรามที่พิทักษ์กฎสากลของบู๊ลิ้มนี้ จะมีบั้นปลายอันสุขสบายได้สักเท่าใด” ฮา ฮา...โจรเฒ่าทุศีล เจ้าเข้าใจแล้วกระมัง?”

กล่าวขาดคำย่างสามขุมเข้าหาฮุดกักอย่างประสงค์ร้าย ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความโหดเหี้ยมอำมหิต น่าตื่นตระหนก

ฮุดกักถอยกายถึงสามก้าวใหญ่ ร้องเสียงสนั่นสะท้านขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย อย่าได้บีบคั้นคนจนเกินไปนัก อาตมาหาใช่เกรงกลัวท่านไม่”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่ออย่างเหี้ยมเกรียม กล่าวว่า

“วาจาไร้สาระอย่างได้เอย มอบชีวิตมา”

เสียงขาดคำ แส้ฮั่งเล้งเปียงถูกสะบัดฟาดไปในกระบวนท่าซังไฮ้เท่งเล้ง (มังกรบินเหนือทะเล) จู่โจมใส่ทรวงอกฮุดกักอย่างดุดัน

ฮุดกักรู้ดีว่า พบพานกับศัตรูคู่อาฆาตแล้ว ย่อมยากจะเลิกราโดยสันติได้ พาลตัดใจไม่อาลัยชีวิต กระชากพลั่วพระธรรมออกจากหลัง ยกขึ้นฟาดต่อต้านจนเสียงดังสนั่นหวั่นไหว เป็นการจู่โจมเข้าใส่จุดที่คุ้ยงังเพี้ยจะต้องปิดป้อง นับเป็นประสบการณ์อันโชกโชนชำนาญของการต่อสู้ได้

กระบวนท่าของคุ้ยงังเพี้ย มีความดุดันแกร่งกร้าวเหนือล้ำกว่า จึงรีบสะบัดแส้เบี่ยงกายเปลี่ยนจากฟาดกวาดมาเป็นทิ่มทะลวง จี้เข้าใส่ชีพจรข้อมือขวาของฮุดกักดุจสายฟ้า

ฮดกักใจหายวาบไปอีกครา ต้องถอยกรดถึงสามก้าวอย่างลืมตัว เมื่อโถมเข้าจู่โจมซ้ำ ก็ตกเป็นเบี้ยล่างให้คุ้ยงังเพี้ยกระหน่ำแล้ว แม้หลวงจีนชรายังไม่ถึงกับอยู่ในสภาพร่อแร่รอการจู่โจม แต่ความเคลื่อนไหวก็รู้สึกติดขัดไปมากมาย

ชายชราอีกสามคนที่ร่วมทางกับฮุดกักมา พากันแยกยืนเป็นสามเส้า เขม้นมองจ้องดูการต่อสู้จนตามิกะพริบ ความจริงพลังฝีมือของทั้งสามไม่ต่ำต้อย แต่ยังดูมิออกว่าคุ้ยงังเพี้ยใช้กระบวนท่าใดมา รู้สึกแต่ว่าแนวทางเพลงแส้ที่คุ้ยงังเพี้ยจู่โจมนี้ มักจะฝืนกับหลักธรรมดาของวิชาการในบู๊ลิ้ม ทำให้คนไม่มีทางจะปิดป้องกันได้รัดกุมเลย

เห็นคุ้ยงังเพี้ยอ้อมวนรอบร่างฮุดกัก ยิ่งวนยิ่งว่องไวหะแรกยังพอเห็นฝีเท้าได้ชัดตา แต่ภายหลังเพียงเห็นเงาสีขาวหมุนเป็นวงกว้าง ล้อมอยู่รอบร่างฮุดกักอย่างดุดัน กระทั่งร่างกายของคุ้ยงังเพี้ยก็ยังดูมิออกแล้ว!

ฮุดกักยืนแน่วนิ่งอยู่ระหว่างกลาง จับจ้องมองร่างคุ้ยงังเพี้ยที่หมุนวนอย่างหาความแม่นยำ คล้ายดั่งต้องการใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว แต่ก็ไม่อาจจะเอาเปรียบได้ ซึ่งความจริง ตัวหลวงจีนเฒ่าก็รู้สำนึกดี หากแม้นดำเนินในลักษณะนี้ต่อไป จะต้องพ่ายแพ้แก่แส้พิชิตมังกรซึ่งมีกระบวนไม่อาจคำนวณของคุ้ยงังเพี้ย

ดาวเคลื่อนเดือนคล้อย ดวงจันทร์ได้ลอยต่ำลงทางขอบฟ้า กาลเวลาได้ผ่านไปอย่างไม่รู้ตัวในระหว่างที่คนกำลังใช้ชีวิตเข้าเสี่ยงกัน

คุ้ยงังเพี้ยและฮุดกัก ได้ประหัตประหารกันร่วมห้าร้อยกระบวนท่าแล้ว คุ้ยงังเพี้ยคงใช้ความว่องไวหมุนวนรอบร่างฮุดกัก แต่ฮุดกักยังคงยืนหยัดกายในที่เดิม แต่ตกอยู่ในสภาพการรับอย่างร่อแร่

รอบข้างมีแต่ความเงียบวังเวง ปราศจากเสียงตวาดว่าดุด่า ไม่มีเสียงอาวุธกระทบกัน แต่ทว่า มันเป็นการต่อสู้ที่ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน หัตถ์มัจจุราชได้

กางอ้าออกคอยตะครุบหนึ่งในสองคนนี้อยู่อย่างเตรียมพร้อม หรือแม้กระทั่งทั้งสองคนก็อาจตายไปด้วยกันก็ได้

ชั่วขณะ ผ่านไปหกร้อยกระบวนท่าแล้ว หน้าผากคุ้ยงังเพี้ยเริ่มปรากฏหยาดเหงื่อซึมออกมา แต่หลวงจีนชราฮุดกักจีวรเปียกชุ่มโชก แต่ทว่า ทั้งสองคนต่างไม่มีใครยอมคลายความเคร่งเครียดแม้แต่น้อยนิด

อีกชั่วครู่ ผ่านไปอีกหนึ่งร้อยเพลง ทันใด ได้ยินคุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา จากนั้น เสียงควากได้ดังติดตามมา จีวรสีเทาของฮุดกักถูกคุ้ยงังเพี้ยใช้ปลายแส้ฮั่งเล้งเปียงฉีกกระชากบนไหล่ซ้ายจนขาดทางยาว โลหิตแดงฉานบาดตา ไหลจากไหล่ซ้ายมาจนเนืองนองทั่วลำแขน ที่แท้ฮุดกักบาดเจ็บบนผิวกายแล้ว

ฮุดกักพอเห็นโลหิตในตัว ความระวังที่เกร็งไว้ก็แตกซ่าน ความจริงบาดแผลทางผิวกายเพียงน้อยนิดนี้ กับหลวงจีนชราอันเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยม ย่อมไม่เป็นที่กระทบกระเทือนอย่างไร แต่ทว่ากับฮุดกักในยามนี้กลับเป็นไปคนละเรื่องเลย เนื่องจากด้านกำลังใจหลวงจีนชราได้พ่ายแพ้แก่คุ้ยงังเพี้ยไปตั้งแต่แรกแล้ว

ฮุดกักพอว้าวุ่นเสียสมาธิ พลันมีเสียงดังขวับเขวียวติดตามไม่หยุดยั้ง ความเจ็บแปลบทะลวงเข้ามาทางทรวงอกจนถึงหัวใจ โลหิตได้แผ่กระจายจนทั่วทั้งร่าง

แต่ทว่า คุ้ยงังเพี้ยหาได้หยุดมือไปเพราะการนี้ไม่ เพราะชิงชังสามสงฆ์ฟ้าดินจนเข้ากระดูกแล้ว เนื่องจากหากในตอนนั้น พวกมันเพียงกล่าวคำยุติธรรมมาสักประโยค คุ้ยงังเพี้ยก็มิต้องเจ็บช้ำน้ำใจเพราะบิดามารดาสูญเสียชีวิตไป

ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกว่าหากเพิ่มพูนความเจ็บปวดให้แก่ฮุดกักได้สักเล็กน้อย ตนก็ผ่อนคลายความเจ็บช้ำในการล้างแค้นไปได้เทียบเท่า

ยามนี้ ในใจคุ้ยงังเพี้ยไม่มีความสมเพช ปราศจากความเวทนา มีแต่ความดั่งแค้นอาฆาตจนอัดอกแทบระเบิดมา

เพียงพริบตา ฮุดกักได้ถูกฟาดใส่ไม่ต่ำกว่าเจ็ดสิบแส้ โลหิตเนืองนองจนทั่วจีวรสีเทา

ทันใด ฮุดกักถอนหายใจยาวแล้วกล่าวว่า

“โอ กงกรรมกงเกวียนสนอง ประสกแซ่คุ้ยสมควรหยุดมือแล้ว”

ขณะเวลานั้น พลันได้ยินเสียงตวาดอันเกรี้ยวกราดดังขึ้นสามศรา ชายชราสามคนต่างจู่โจมเข้าใส่ในเวลาเดียวกัน

เฒ่าปลาวาฬขาว

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ถูกความอาฆาตครอบคลุมสัมปชัญญะไปจนหมดสิ้น พอได้ ยินก็แค่นเสียงหัวร่อเย็นชา แส้ฮั่งเล้งเปียงรั้งวูบกลับมา กลายเป็นกระบวนท่าชิกไฮ้กุยเล้ง (มังกรคืนสู่ทะเล) จู่โจมเข้าใส่ผู้กลุ้มรุมมาอย่างดุร้าย ยามมิรู้ตัวได้ใช้กระบวนท่านั่งที่สามภายในถ้ำออกไป

แส้ฮั่งเล้งเปียงกลายเป็นประกายโค้งวงกว้าง มีเสียงอาวุธกระทบกันดังเปรื่องปร่าง เสียงอาวุธหักกระเด็นดังเกรียวกราว ผสานกับเสียงร้องอันโหยหวนขึ้นสามคราว ชายชราที่กลุ้มรุมใส่ทั้งสาม ถึงกับไม่ทันจู่โจมได้เต็มกระบวนท่า แต่ละคนต่างถูกแส้ฟาดใส่เอวจนขาดสองท่อนไป

โลหิตแดงฉานไหลหลั่งอยู่บนหญ้าสีเขียวสด ด้วยรัศมีที่กว้างสี่ห้าสิบเชียะ ตับไตไส้พุ่งกระเด็นเซ็นซ่านคาวโลหิตคละคลุ้งฉุนเฉียว เป็นสภาพอันสยดสยองจนพองขน

คุ้ยงังเพี้ยตาแดงฉานไปทั้งสองข้าง กับบรรดาเรื่องเหล่านี้ คล้ายดั่งไม่มีความรู้สึกสำนึกใดๆ และก็ไม่ปรารถนาไปเหลือบแลดูอีกด้วย หันร่างเดินเข้าหาฮุดกักอย่างแช่มช้า ดวงตาปรากฏประกายอันน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ คล้ายดังพอเผาไหม้โลกให้ละลายได้ในบัดดล

หลวงจีนชราฮุดกักถอนใจยาวๆ กล่าวว่า

"ที่แท้ประสกแซ่คุ้ยฝึกสำเร็จในเจ็ดท่าฟ้าสังหาร (เทียนเจ๊าะชิกเส็ก) แล้ว นับแต่นี้วงพวกนักเลงน่ากลัวไม่มีวันสงบสันติได้อีก"

เสียงขาดคำเหวี่ยงพลั่วพระธรรมในมือทิ้ง ยกมือสั้นคุ้ยงังเพี้ยขึ้นมา

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

“ใช่แล้ว เหล่าที่ไปหุบเขาอั๊งเฮียะก๊กในคราวครั้งนั้น อย่าได้มีผู้ใดหมายรอดตายอยู่เลย”

ฮุดกักเงยหน้าขึ้นด้วยความเจ็บช้ำรันทด พึมพำกับตนเองว่า

“พระพุทธองค์ของเราทรงปรานี ศิษย์รู้สำนึกผิดแล้ว”

เสียงขาดคำ กระแทกมีดสั้นคุ้ยงังเพี้ยเข้าไปในทรวงอกจนดังฉึกใหญ่ ร่างค่อยระทวยจนนั่งกับพื้นไป

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกว่า ความกดดันในอกได้ผ่อนนคลายเบาไปเล็กน้อย แต่ห้วงหัวใจยิ่งเวิ้งว้างรันทด จนต้องถอนใจอย่างลืมตัว

ฮุดกักลืมตาขึ้นช้าๆ ฝืนกำลังกล่าวขึ้นว่า

“ประสกน้อย อาตมาสำนึกผิดแล้ว โอ...พอพลาดพลั้งก็เป็นความแค้นไปชั่วชาติ”

กระแสเสียงเป็นการบ่งบอกความสำนึกเสียใจอย่างชัดเจน แต่ไม่มีถ้อยคำวิงวอนขอร้องเลย

คุ้ยงังเพี้ย ต้องสืบกายเข้าไปสองก้าวอย่างลืมตัว ท่าทีล้วนเกิดขึ้นด้วยสัญชาตญาณเท่านั้น

ฮุดกักเหลือบตาดคุ้ยงังเพี้ย แล้วกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ประสกน้อย ท่านจะเก็บมีดสั้นคืนกระมัง? อาตมาย่อมคืนให้แก่ท่าน”

เสียงขาดคำ คว้าด้ามมีดสั้นแล้วกระชากอย่างรุนแรง โลหิตสดๆ พุ่งฉีดจากปากแผลสูงร่วมยี่สิบเซียะกระเซ็นลงใส่พื้นหญ้าจนบาดนัยน์ตาเหลือประมาณ

ฮุดกักมิได้ส่งเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดเลย แม้เหงื่อจะไหลซุ่มโซกลงจากหน้า แต่ท่าทียังคงสงบเยือกเย็นเป็นอย่างยิ่ง

อาจบางที รู้สึกว่าได้ชดใช้กรรมอันใดไปเรียบร้อยแล้ว หรืออาจบางทีเข้าใจว่าตนได้ปลดเปลื้องจากโลกีย์อย่างแท้จริงแล้ว แต่มิว่าอย่างไร เป็นความรู้สึกจากห้วงลึกของหัวใจอันสงบ มิได้แสร้งแกล้งทำ มิได้หลอกลวงตบตา

หลวงจีนชราคุมมีดที่แดงฉาน ด้วยโลหิตในอกตัว ฝืนกำลังกล่าวว่า

“ประสกน้อย เรื่องที่...นอกหุบเขา...อั๊งเฮียะก๊ก...เป็น...เล่ห์ร้าย...ซือ...ซือแป๊ะ...ของท่าน...อยู่...ปักไฮ้...มันจึง...เป็น...จริง...”

หลวงจีนชราพยายามลืมตาจนสุดกำลัง คล้ายดั่งคิดจะบอกเรื่องราวคราวนั้นให้กระจ่าง แต่ทว่า กำลังไม่มีเหลือเท่าความปรารถนา มือยังคงกำมีดสั้นคุ้ยงังเพี้ยไว้แนบแน่น

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดูซากศพหลวงจีนชราที่เคยชิงชังจนเข้ากระดูก ไม่อาจตัดสินใจว่า บัดนี้ยังชิงชังมันอีกหรือไม่ แต่มีประการหนึ่งซึ่งไม่อาจปฏิเสธได้ คือพวกมันคล้ายดั่งถูกคนหลอกใช้ไปแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยยื่นมือรับมีดสั้นจากหลวงจีนชรา โดยมิได้ไปกระทบกระทั่งกับซากศพนั้น

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองรอบข้าง ต้องถอนหายใจด้วยความสะทกสะท้านทันใด เสียงฝีเท้าได้แว่วมาในระยะร้อยเชียะ คุ้ยงังเพี้ยรีบซ้อนตามอง เห็นชายฉกรรจ์ถือขวานที่พบคนแรก กำลังคิดฉวยโอกาสหลบหนี คุ้ยงังเพี้ยต้องแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ปล่อยเจ้าให้รอดชีวิตกลับไป รายงานต่อประมุขพรรคเทียนฮวงในตงง้วน เรียกมันจัดการอัปเปหิเหล่าผู้ที่เคยไปนอกหุบเขาอั๊งเฮียะก๊กในคราวก่อนมิเช่นนั้น คราใดที่คุ้ยงังเพี้ยกลับถึงตงง้วน ก็เป็นเวลาที่เทียนฮวงปังจะต้องย่อยยับพินาศ"

ชายฉกรรจ์นั้นได้ฟังกระทบหู ไหนเลยยังจะกล้าต่อปากต่อคำ วิ่งอย่างไม่คิดชีวิตจนหายไปในราวป่าเบื้องหน้า

ทันใด ป่าด้านหลังมีเสียงสดใสร้องขึ้น

"ตี้ตี๋"

กระแสเสียงเปี่ยมความตื่นเต้นยินดี ร้อนรนจนละล่ำละลัก

คุ้ยงังเพี้ยรีบหันขวับไป พลันรู้สึกมีกลิ่นหอมมชอนไชเข้านาสิก ร่างอันอบอุ่นนุ่มนวลได้โถมเข้ามาในอ้อมอกแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยร้องเบาๆ ขึ้นว่า

"หงส์เจ๊ ท่านเอง"

ดรุณีนางนี้คือหงส์เกียวนั่นเอง นางโอบรัดคุ้ยงังเพี้ยไว้จนแนบแน่น ถามด้วยความกังวลใจว่า

"ท่านพอไปก็ไปเสียเนิ่นนานปานนี้ ทำให้เจ้เจ๊กระวนกระวายจนแทบตาย เราหาท่านแทบทุกทางก็ไม่พบพาน ตี้ตี๋ ท่านมิได้รับบาดเจ็บกระมัง?"

ความกังวลวิตก ปรากฏอยู่บนใบหน้าจนเปี่ยมล้น ทำให้คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกอบอุ่นใจจนสุดกล่าวได้ ต้องเอ่ยด้วยความรักเวทนาว่า

"หงส์เจ๊ ท่านประเสริฐนัก ข้าพเจ้ามิใช่อยู่ในที่นี้โดยปรกติสุขดอกหรือไหนเลยจะได้รับบาดเจ็บเล่า?"

กล่าวจบคำก็จูบเบาๆ ไปบนแก้มหงส์เกียว ทำให้นางต้องพริ้มตาซบแนบแน่นลงกับอก ส่งเสียงสดใสว่า

"ตี้ตี๋ พวกลิ้มม่วยม่วยนั้นยังกำลังแยกย้ายออกหาท่านเลย เฮอะ ท่านช่างมีวาสนาในนารีไม่น้อยทีเดียว"

วาจาประโยคสุดท้าย คล้ายดั่งมีแววหึงหวงอยู่บ้าง

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้มีความว้าวุ่นจนสับสน จึงมิได้ไปสังเกต เพียงแต่กล่าววาจาในใจออกมาว่า

"เจ้เจ๊ พวกเรา พวกเราไปที่เกาะปั้วเล้งเต้าในวันพรุ่ง ช่วยเหลือกษัตริย์เง่งเพ็กก๊กออกมาให้ได้ เพราะข้าพเจ้าคิดจะรีบไปที่ปักไฮ้สักครั้ง"

"ปักไฮ้? ไปปักไฮ้ (ทะเลเหนือ) ทำอะไรกัน?"

"ซือแป๊ะข้าพเจ้าอยู่ที่นั้น"

"ผู้ใดบอกแก่ท่าน?"

คุ้ยงังเพี้ยชี้ไปยังหลวงจีนฮุดกัก กล่าวว่า

"มัน"

หงส์เกียวยามนี้จึงเห็นว่า รอบบริเวณมีซากศพเกลื่อนกลาดมากหลาย ที่ซึ่งสองคนยืนนั้นอยู่ในระหว่างกลางของซากศพนั่นเอง จึงต้องร้องด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ตี้ตี๋ ท่านไฉนฆ่าคนตั้งมากมายปานนี้? พวกมันเป็นใคร?"

"หลวงจีนนี้คือฮุดกัก หนึ่งในสามสงฆ์ฟ้าดิน"

หงส์เกียวยิ่งพิศวงสงสัยยิ่งกว่าเดิม คำนึงว่า

"มันมิใช่เป็นศัตรูของท่านดอกหรือ? ท่านไฉนกลับไปเชื่อถือคำพูดมัน?"

นางขบคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจในสาเหตุ จึงถามว่า

"ตี้ตี๋ ท่านไฉนไปเชื่อวาจาของมันได้เล่า?"

"เจ้เจ๊ โปรดเชื่อถือข้าพเจ้าได้หรือไม่?"

กล่าวแล้วเบือนสายตาออกจากซากศพฮุดกักคล้ายดั่งไม่ปรารถนาจะได้เห็นหลวงจีนชราให้เสียดแทงใจอีก

คุ้ยงังเพี้ย เนื่องจากถูกวาจาก่อนตายของฮุดกักกระตุ้นจนคล้ายดั่งรู้เบื้องหลังของเรื่องราวใด เพียงแต่ตนเองก็บอกมิออกเท่านั้น ดังนั้นจิตใจจึงว้าวุ่นสับสนยิ่ง

หงส์เกียวที่นุ่มนวลเอาอกเอาใจ พอเห็นรีบผงกศีรษะ กล่าวว่า

“ตี้ตี๋ เจ้เจ๊ย่อมเชื่อถือท่าน รอเรื่องราวทางนี้ยุติลงแล้ว เจ้เจ๊จะต้องไปเป็นเพื่อนกับท่าน”

ขาดคำฉุดมือคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวว่า

“ตี้ตี๋ ไปเถิด พวกเราไปหาพวกมัน พวกมันและเล็มอยู่ที่ชายป่าตั้งครึ่งค่อนวันก็ยังไม่อาจเข้ามา และบัดนี้เป็นเวลาเนิ่นนานก็ยังไม่พบท่าน น่ากลัวรุ่มร้อนจนลนลานไปแล้วก็ได้”

คุ้ยงังเพี้ยก็ปรารถนาจะไปจากบริเวณอันสยดสยองนี้อยู่นานแล้ว จึงรับกล่าวว่า

“พวกเราจะตะโกนเรียกพวกนั้นได้อย่างไรกัน?”

“พวกเราเพียงขึ้นขี่เล้งยี่ บินวนเวียนอยู่บนยอดไม้ร้องเรียกไปไยมิใช่ได้ผลหรือ?”

ขาดคำแหงนหน้าขึ้นกู่เสียงสดใสจนก้องกังวานไปทั่วท้องฟ้า

ไม่นาน เห็นเงาสีเทาบนอากาศพุ่งปราดลงมา ที่แท้กลายเป็นอี้ชิ่วเล้งอันมหึมานั่นเอง

ตาโตของมันกะพริบพลางปากร้องแว้แว้ พลางใช้หงอนสีแดงถูไถไปบนร่างคุ้ยงังเพี้ยและหงส์เกียวอย่างรักใคร่สนิทสนม

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่ออย่างพอใจ อุ้มหงส์เกียวขึ้นบนหลังอี้ชิ่วเล้งแล้วตวาดสั่งให้โบยบิน

อี้ชิ่วเล้งย่อขายาวมันถีบวูบ กระพือปีกชั่วขณะ ตัวก็พุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าลอยอยู่หว่างกลางดงไม้อย่างราบเรียบน่าสบาย

หงส์เกียวซบร่างในอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างอบอุ่นเป็นสุข ปากส่งเสียงร้องลงไปด้านล่างไม่หยุดยั้ง ในป่าก็มีเสียงขานรับมิหยุดเช่นกัน

จนเป็นเวลาชั่วหม้อข้าวเดือด ทั้งสองคนก็อ้อมไปถึงครึ่งภูเขา จึงบินกลับไปยังวังหลวง

เป็นเวลาใกล้ยามห้า คนทั้งปวงจึงทยอยกลับมาวังได้หมดสิ้น เมื่อพบเห็นคุ้ยงังเพี้ยปลอดภัยไร้อันตรายมาต่างปีติยินดีกันเป็นยิ่งนัก

คนทั้งปวงเมื่อปรึกษาหารือ ก็ตกลงใจพักผ่อนชั่วครู่ พอบ่ายจึงจะออกเรือ มุ่งหน้าสู่เกาะปั้วเล้งเต้า

เตี้ยเอียลิ้มรอจนสว่างแล้ว ออกไประดมกำลังทหาร ตระเตรียมเรือรบไว้ รอจนทุกสิ่งพร้อมก็เป็นเวลาใกล้เที่ยง

อาทิตย์เพิ่งบ่ายคล้อย เรือรบใหญ่สี่ลำได้แล่นออกจากเกาะเง่งเพ็กเต้าอย่างแช่มช้า มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออก

บนเรือรบ ฝีพายแต่ละคนกำยำแข็งแรงดั่งโคถึก พายใหญ่ยามถูกวาดเรือก็พุ่งไปดั่งเหินบิน เบื้องบนอากาศมีตัวอี้ชิ่วเล้งโบยบินร่อนอยู่บนหลังของมันคือตัวราชบุตรเตี้ยเทียนเล้ง

เรือใหญ่ลำหน้า คุ้ยงังเพี้ยยืนเด่นอยู่ยังหัวเรือ ตาสดใสจับจ้องมองอยู่บนท้องน้ำ ใบหน้ามีแววรันทดหดหู่ คล้ายดั่งจะหาเงาสะคราญสีแดงฉานให้พบภายในระลอกคลื่นของทะเล เหตุการณ์บนภูเขามรกตทั้งหลายแหล่ ปรากฏขึ้นในอุปาทานอีกครั้ง

คุ้ยงังเพี้ยคิดถึงโกวเนี้ยอาภรณ์แดง...เทียนม้อนึ้ง ที่ถูกตบใส่อย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ หัวใจก็บังเกิดความเจ็บแค้นสำนึกจนกล่าวมิถูก ต้องทอดถอนใจไปอย่าลืมตัว

ทันใดนั้น เสียงสดใสได้ดังขึ้นว่า

“ตี้ตี่ ท่านคิดความในใจอะไรอีกแล้วเล่า?”

คุ้ยงังเพี้ยใจสะท้าน รีบตอบอย่างงงงันว่า

“ไม่มีเรื่องใด”

“ท่านกำลังหลอกลวงเจ้เจ๊หรือ? วันนี้เราดูท่านคล้ายดั่งมีจิตใจเลื่อยลอยไม่เคยสงบเลย”

คุ้ยงังเพี้ยใจเต้นระทึกรุนแรงกว่าเดิม รีบหันร่างกล่าวว่า

“เจ้เจ๊ ข้าพเจ้ามิได้คิดเรื่องใดจริงๆ หรือท่านไม่เชื่อถือข้าพเจ้าแล้ว?”

“ผู้ใดว่าเราไม่เชื่อถือเล่า เพียงแต่...ตี้ตี่...”

จิตใจของดรุณีน้อย มีความละเอียดอ่อนในเรื่องเช่นนี้ยิ่ง แม้หงส์เกียวเชื่อถือคุ้ยงังเพี้ยว่าจะไม่ทรยศต่อนาง แต่ทว่า ในใจยังบังเกิดความกระสับกระส่ายอย่างบอกมิถูกว่าเป็นเพราะสาเหตุใด

อีกชั่วครู่ คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“หงส์เจ๊ ข้าพเจ้าจะไม่กระทำเรื่องที่หักหาญน้ำใจท่านดอก”

เป็นกระแสเสียงอันจริงจังสัตย์ซื่อ ทำให้หงส์เกียวต้องก้มหน้าเบียดกายเข้าในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างแช่มช้า กล่าวว่า

“ตี้ตี่ เราทราบดี แต่ในระหว่างนี้เรามักรู้สึกว่า จิตใจหงุดหงิดมิสงบเลย”

บรรยากาศยามนี้มีความอัดอั้นจนอบอ้าว คุ้ยงังเพี้ยต้องลูบคลำไหล่หงส์

เกียวพลางกล่าวว่า

“เจ้เจ๊ ท่านเดาดู บนเกาะปั้วเล้งเต้าจะมีบุคคลอันร้ายกาจสามารถหรือไม่?”

“อาจจะมี”

ขณะเวลานั้น ลูกเรือที่ดูลาดเลาบนเสากระโดง พลันร้องเสียงก้องว่า

“เรือรบบนเกาะปั้วเล้งเต้าปรากฏที่เบื้องหน้าแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ย และหงส์เกียวต่างพากันเพ่งตาจ้องมองไปเห็นบนทะเลที่มีคลื่นลมแรง ปรากฏเรือรบลำใหญ่ขึ้นรำไรถึงสิบกว่าลำ บนเสาธงที่สูงใหญ่มีธงสามเหลี่ยมพื้นเหลืองปักรูปเต่าตนุสีแดงฉาน ท่วงท่าอาจหาญดุร้าย

บนเรือลำหน้ามีชายชราเสื้อดำเครายาว มือถือทวนยาวยืนเด่นเป็นสง่า ข้างกายมันมีชายฉกรรจ์ดั่งองครักษ์ยืนพิทักษ์อยู่หกคน

ยามนั้น เตี้ยเอียลิ้มและเตี้ยเอียคี้ได้วิ่งมาที่หัวเรือ เตี้ยเอียลิ้มแค่นเสียงขึ้นว่า

“พวกมันแม้กระทั่งธงมังกรเขียว ที่พระราชบิดาพระราชทานให้ก็ยังเปลี่ยนไปได้ นับว่าน่าชิงชังนัก”

คุ้ยงังเพี้ยชี้ไปที่ชายชราเสื้อดำ แล้วถามว่า

“กงจู๊ รู้จักชายชราเสื้อดำนั้นเป็นใครหรือไม่?”

เตี้ยเอียลิ้มหน้าเผือดไปทันที กล่าวเสียงเครียดว่า

“คนผู้นี้คือแม่ทัพเรือบนเกาะปั้วเล้งเต้า ฉายาแป๊ะเก็ง (ปลาวาฬขาว) โดยมิได้เรียกนามจริง พลังฝีมือสูงส่งยิ่ง โดยเฉพาะยามออกต่อสู้กับศัตรู มันมีปลาวาฬขาวตัวใหญ่เป็นพาหนะ หากอยู่ในท้องทะเลน้อยคนนักที่จะต้านทานรับมือมันได้ ไม่คาดว่ามันถึงกับมาสกัดกั้นพวกเราในทะเลเสียก่อน”

ความหมายในวาจา คล้ายดั่งเนื่องจากการปรากฏตัวของเฒ่าปลาวาฬขาว การสู้รบก็ไม่มีทางเอาชัยได้อีกแล้ว

หงส์เกียวยิ้มพลางกล่าวว่า

“ม่วยม่วย หรือในท้องทะเลไม่มีผู้ใดเอาชัยเฒ่าปลาวาฬขาวได้?”

“พลังฝีมือมันหาใช่ไร้ผู้ต่อต้านไม่ เพียงแต่ปลาวาฬขาวตัวนั้นดุร้ายน่ากลัวยิ่ง”

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้จับตาจ้องมองดูอี้ชิ่วเล้งที่บินร่อนอยู่กลางอากาศอย่างสงบงัน มิทราบกำลังครุ่นคิดเรื่องอันใด

เรือรบทั้งสองฝ่ายแล่นเข้าหากันด้วยความเร็วเพิ่มขึ้นกว่าเดิม ชั่วครู่ระยะของทั้งสองฝ่ายห่างเพียงร่วมร้อยวาเท่านั้น เตี้ยเอียลิ้มสั่งองครักษ์สี่คนที่ข้างกายว่า

"ออกคำสั่งไป ศัตรูมีมากเรามีน้อย ยามสู้รบฝ่ายเราจะต้องตั้งมั่นอยู่ในเรือ อย่าได้ปล่อยให้ศัตรูบุกรุกขึ้นได้ จากนั้น คอยรับคำสั่งปฏิบัติการขั้นต่อไป"

องครักษ์ทั้งสี่รับคำแล้วรีบไปถ่ายทอดโดยด่วน

ยามนี้ คุ้ยงังเพี้ยได้กู่เรียกอี้ชิ่วเล้งลงมา เรียกราชบุตรน้อยลงแล้วตนขึ้นขี่แทน

หงส์เกียวถามอย่างสงสัยใจว่า

"ตี้ตี๋ ท่านจะทำอะไร?"

"สักครู่ท่านก็รู้ได้"

ทันใดนั้น ได้ยินชายชราเสื้อดำฉายาแป๊ะเก็งร้องเสียงก้องกังวานขึ้น

"เรือรบเบื้องหน้ามีเจตนาไปแห่งหนใด?"

เตี้ยเอียลิ้มตอบเสียงเย็นชาไปว่า

"ปราบขบถเกาะปั้วเล้งเต้า"

เฒ่าปลาวาฬขาวหัวร่อฮา ฮา แล้วร้องมาว่า

"มีเราแป๊ะเก็งอยู่ที่นี้ พวกท่านไยมิใช่ฝันกลางวัน?"

ขาดคำยกมือโบกแล้วตวาดขึ้น

"บุกเข้าไป"

คำสั่งพอตก เรือรบสิบกว่าลำก็ฮือเข้าจู่โจมด้วยความดุดันอำมหิต

เพียงครู่ใหญ่ เรือทั้งสองฝ่ายก็ประจันกันเข้าแล้ว เสียงอาวุธกระทบกันดังสนั่นเสียดฟ้า เสียงแผดร้องดังโหยหวนก้องไปทั้งท้องน้ำ

พวกเตี้ยเอียลิ้มปักหลักอยู่ในเรือมิยอมบุกเข้ารุกไล่ จึงเป็นฝ่ายมีเปรียบมากมาย กอปรกับพลังฝีมือของห้ามารทะเลเลือดที่ตะลุยเข้าช่วยเหลือ เพียงเวลาชั่วหม้อข้าวเดือด เรือรบของเกาะปั้วเล้งเต้าก็ถูกสัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงซัดระเบิดเพลิงจนไฟลุกโพลง ส่วนผู้เสเพลโต๊ะเล้งนั้นเฝ้าอยู่ทางข้างกองไฟ ผู้ใดบังอาจเข้าไปดับ ผู้นั้นก็ต้องตายด้วยกระสุนเกาทัณฑ์เพียงไม่นานเรือรบสองลำก็ไหม้จนจมลงในท้องน้ำ

เหล่าทหารบนเรือ พากันกระโดดลงไปจนสับสน ด้วยสภาพที่สยดสยองน่าอนาถ

เฒ่าแป๊ะเก็งมิเคยลงมือมาเลย เพียงยืนดูการต่อสู้อย่างเยือกเย็น แต่เมื่อเห็นเรือรบฝ่ายมันจมไปสองลำ โทสะพลันดาลเดือดจนตวาดเสียงก้องว่า

"ต่างถอยให้เราหมดสิ้น"

เสียงขาดคำกระโดดปราดลงในทะเล หายวับไปกับตา

เรือรบของเกาะปั้วเล้งเต้า หันหางเสือถอยไปเป็นวุ่นวาย เตี้ยเอียลิ้มหน้าเปลี่ยนสีทันที รีบสั่งเสียงก้องกังวานขึ้นว่า

"รีบถอยหลังโดยด่วน"

คัยงังเพี้ยยามนี้มีแผนอยู่ในใจแล้วรีบร้องขึ้นว่า

"เล้งยี้ ขึ้น"

เห็นอี้ชิ่วเล้งกระพือปีกวูบ ร่างก็พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

ในขณะที่เรือรบทั้งสี่ลำ เพิ่งหันถอยไปได้สี่สิบกว่าวา ในท้องทะเลพลันมีคลื่นใหญ่มหึมาพวยพุ่งขึ้นดังซู่ซ่าสนั่น บนท้องน้ำปรากฏเกาะสีขาวขึ้นมาอย่างกะทันหัน ลำน้ำที่โตประมาณถังไม้พุ่งขึ้นสูงหลายสิบวา เฒ่าปลาวาฬขาวก็ยืนอยู่บนเกาะสีขาวนี้!

เรือรบสี่ลำถูกคลื่นใหญ่มหาศาล กระแทกใส่จนสั่นคลอนไปมา แทบจะพลิกคว่ำ หากมิใช้เตี้ยเอียลิ้มรัตัวออกคำสั่งดักหน้าก่อน น่ากลัวในตอนนี้พวกทั้งปวงต่างต้องจมน้ำไปหมดสิ้นแล้ว

เฒ่าปลาวาฬขาวแผดหัวร่ออย่างครึกครื้นกล่าวว่า...

"ฮา ฮา...วันนี้เล่าฮูจะให้พวกเจ้ายามมามีทางยามกลับไม่มีประตู"

ขาดคำก็เร่งเร้าปลาวาฬขาวที่ใต้เท้า พลันได้ยินเสียงแค่นอันเย็นชาดังลงจากเบื้องบนอากาศ เสียงเหี้ยมเกรียมของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

"แป๊ะเก็ง อย่าได้ลำพองไป รับมือไว้"

พลังลมอันแปลบคม พุ่งใส่กลางหลังเฒ่าแป๊ะเก็งอย่างรุนแรง

เฒ่าแป๊ะเก็งสะดุ้งจนสุดตัว รีบกระโดดร่างหลบเลี่ยงแล้วหันขวับกลับไป เสียงดังโครมก็เกิดขึ้นสนั่นหวั่นไหว เมื่อพลังฝ่ามือฟาดใส่กลางหลังปลาวาฬสีขาวจนสะเก็ดตะไคร่น้ำปลิวกระจัดกระจาย แต่ปลาวาฬขาวกลับไม่มีทีท่ารู้สึกตัวเลย

เฒ่าแป๊ะเก็งยามนี้จึงดูได้ชัดตา เบื้องบนอากาศมีนกประหลาดตัวมหึมาที่มิทราบนามใด กำลังบินวนเวียนอยู่รอบๆ ผู้จู่โจมใส่มันคือนักศึกษาที่นั่งอยู่บนหลังนกประหลาดนั้นนั่นเอง

เฒ่าแป๊ะเก็งแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“เด็กอุบาทว์ หากเป็นคนจงลงมาสู้กับเล่าฮูสักสามร้อยท่า มิเช่นนั้นเล่าฮูก็จะทำลายเรือรบทั้งหลายแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยยังไม่ตอบคำ พลันได้ยินเน้าไฮ้เกาคำรามอย่างขุ่นเคืองว่า

“เฒ่าอุบาทว์อย่าได้โอหัง”

เสียงขาดคำร่างพุ่งสู่ทะเล ดำวูบลงไปจนห่างจากตัวปลาวาฬใหญ่ไม่ถึงสามสิบเชียะ

จากนั้น เสียงตวาดดังซับซ้อนขึ้นสามคราเงาร่างอ้อนแอ้นสามสายพลอยกระโดดลงในทะเลด้วย สามคนนี้คือหงส์เกียวและสองพี่น้องแซ่เตี้ย พวกทั้งสามพอลงสู่ผิวน้ำ ต่างแยกย้ายกันออกแหวกว่ายไปหาปลาวาฬขาว

เฒ่าแป๊ะเก็งพอเห็น แค่นหัวร่ออย่างดุร้ายแล้วกล่าวว่า

“พวกเจ้าแส่หาความตายดั่งแมลงเม่าบินเข้ากองไฟชัดๆ”

พลันห่อปากส่งเสียงกู่ประหลาดอันเสียดประสาทคล้ายดั่งเร่งปลาวาฬขาวที่ใต้เท้า

จริงดั่งคาด เสียงกู่พอขาดหาย เกาะน้อยสีขาวที่เป็นปลาวาฬใหญ่ พลันเคลื่อนไหวขึ้นมา หางมหึมาของมันสะบัดจนกลายเป็นคลื่นใหญ่ปานภูเขา แต่ละระลอกสงหลายสิบวา เรือรบในยามนี้แม้จะถอยห่างรัศมีหนึ่งร้อยวาแล้ว ยังคงโคลงเคลงน่ากลัวล่ม

คนทั้งสี่แม้มีฝีมือทางน้ำอันยอดเยี่ยม แต่ไหนจะทนทานพลังอันมหาศาลของปลาวาฬที่ใหญ่โตดั่งภูเขาได้ ช่วงเวลานั้น ต้องลอยไปตามแรงคลื่นที่กระแทกกระทั้น ดุจดั่งเป็นข้าวเปลือกเม็ดน้อยในท้องทะเลใหญ่ ไหนเลยจะเข้าใกล้ไปได้

คุ้ยงังเพี้ยดูจนกระวนกระวายยิ่ง แต่เนื่องจากไม่มีความรู้ในทางน้ำ และไม่มีปัญญาจะเข้าต่อสู้ระยะประชิดกับเฒ่าปลาวาฬขาว เมื่อจู่โจมลงไปจากอากาศเฒ่าเจ้าเล่ห์ก็หลบเลี่ยงอยู่ไปมา จึงไม่มีปัญญาจะทำอย่างไรกับมัน

เฒ่าปลาวาฬขาวกวาดตามองดูพวกในทะเล เห็นลอยกระเพื่อมไปตามแรงคลื่น มิอาจบุกรุกเข้ามาจู่โจมได้ ก็แค่นหัวร่อแล้วร้องสำทับว่า

“เราดูพวกเจ้าจะทนทานอยู่ได้นานเท่าใด”

เสียงเพิ่งขาดคำ พลันมีเงาสีเทาพุ่งวาบมา อี้ชิ่วเล้งถึงกับลงไปในน้ำทะเลแล้ว ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันนี้ ไม่เพียงนอกเหนือความคาดหมายของเฒ่าแป๊ะเก็งเท่านั้น แม้คุ้ยงังเพี้ยก็ตื่นตกใจจนแทบกระโดดลงจากหลัง ที่แท้คุ้ยงังเพี้ยในตอนต้นเพียงรู้ว่า อี้ชิ่วเล้งมีความสามารถเพียงใช้เท้า

ตะปบปีกโจมตี หาทราบไม่ว่า มันยังมีความเก่งกล้าในท้องน้ำด้วย

ปลาวาฬขาวพอเห็นอี้ชิ่วเล้งมาปรากฏตัว ความดุร้ายพลันกำเริบขึ้นอย่างรุนแรง ปากใหญ่ของมันอ้ากว้างทำท่าจะโถมเข้าหา แต่กลับมิกล้าจู่โจมดั่งท่าที

ความร้ายกาจของอี้ชิ่วเล้ง นับว่าสูงกว่าปลาวาฬขาวมากมายนัก แม้ตัวมันจะเล็กกว่าปลาวาฬขาวหลายสิบเท่า แต่มันก็มิได้หวั่นหวาดอย่างไร กับท่าทีที่อ้าปากจะโถมเข้ามาของปลาวาฬขาว มันไม่มีความตื่นกลัวแม้แต่น้อย ยังคงแหวกว่ายเข้าไปช้าๆ ด้วยท่าทีแคล่วคล่องไม่มีติดขัด

คุ้ยงังเพี้ยเพิ่งจะเรียกขวัญอยู่กับตัวได้ รีบสะบัดแส้ฮั่งเล้งเปียงออกจากแขน แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เฒ่าทารก กาลมรณะของท่านบรรลุถึงแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยพอสะบัดแส้ฮั่งเล้งเปียงออกมา เรื่องประหลาดพลันปรากฏขึ้นในบัดดล ปลาวาฬขาวที่กำลังฟาดหางอย่างดึกคะนอง ต้องหยุดยั้งลงไปในบัดดล มิหนำซ้ำ ยังถอยหลังไปทีละน้อยๆ ทำให้น้ำทะเลสงบราบเรียบลงไปทันที

เฒ่าปลาวาฬขาวแตกตื่นสงสัยอยู่ในใจ ปากส่งเสียงกู่ประหลาดพิกล ไม่หยุดยั้ง แต่ปลาวาฬขาวยังคงหวาดกลัวมิกล้าแหวกว่ายเข้าจู่โจม มิหนำซ้ำยังกลับถอยเร็วขึ้นกว่าเดิมเสียอีก

คุ้ยงังเพี้ยรู้ซึ้งในเหตุผลนี้แล้ว จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"แส้ฮั่งเล้งเปียงของเซี่ยวเอี๊ย คืออาวุธเทพยดาที่ข่มกำจัดมัน เจ้าเฒ่าขบถคิดคด เจ้าต้องตายแน่แล้ว"

ยามนั้น อี้ชิ่วเล้งได้แหวกว่ายจนห่างจากปลาวาฬขาวมิถึงห้าสิบเชียะ คุ้ยงังเพี้ยยามนี้หากกระโดดเข้าไปจะต้องขึ้นสู่หลังปลาวาฬขาวได้เป็นแน่ แต่เนื่องจากว่ายน้ำมิเป็น จึงไม่กล้าวู่วามไปได้

เฒ่าปลาวาฬขาวพอเห็นเช่นนั้น มิอาจไม่เชื่อวาจาคุ้ยงังเพี้ยแล้ว ตาอันชั่วร้ายกลอกกลิ้งไปมา คล้ายดั่งคิดหาอุบายกำจัดศัตรูอยู่

ทันใด ที่ด้านหลังมีเสียงสดใสตวาดขึ้นว่า

"โจรเฒ่า เจ้ายังไม่ยอมแพ้ จะรอเวลาใด!"

เสียงนั้นดังจากปากหงส์เกียว ที่แท้นางฉวยโอกาสตอนเฒ่าปลาวาฬขาวกำลังจดจ่ออยู่บนตัวคุ้ยงังเพี้ยกระโดดขึ้นขี่บนหลังปลาวาฬขาว

เฒ่าปลาวาฬขาวแตกตื่นตกใจจนหันขวับกลับมา ทวนยาวในมือควง

แล้วคำรามอย่างขุ่นเคืองว่า

"ทารกหญิง แส่หาที่ตาย"

ทวนคู่มือได้พุ่งเข้าใส่คอหอยของหงส์เกียวดุจดั่งเป็นลิ้นงูร้าย

พลังฝีมือของเฒ่าปลาวาฬขาว แม้จะสูงส่งยอดเยี่ยม แต่เมื่อเปรียบกับหงส์เกียว ก็ยังห่างไกลกันจนสุดที่จะประมาณทางได้

หงส์เกียวแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา ร่างอ้อนแอ้นพลันถลันไปด้านซ้าย หลบเลี่ยงอย่างคล่องแคล่ว ทำให้แทงพลาดผิดไปเพียงหวุดหวิดเท่านั้น แต่มือขวาตะปบใส่ทวนยาวราวสายฟ้าแลบ

เฒ่าแป๊ะเก็งพอเห็นก็แตกตื่นตกใจ เพิ่งร้องคำแย่ออกจากปาก ทวนคู่มือถูกหงส์เกียวชิงไปได้อย่างง่ายดาย

หงส์เกียวสะบัดทิ้งไปในทะเล และปาดกลับมาในกระบวนท่าเง็กนิ้งฮุยคอ (เทพธิดาสะบัดทวน) จู่โจมเข้าใส่เฒ่าแป๊ะเก็งด้วยความว่องไวปราดเปรียว

เฒ่าแป๊ะเก็งรู้สึกดีว่าไม่มีทางต่อต้าน ไหนเลยจะกล้าปะทะตรงๆ รีบลัมกายกลิ้งออกไปถึงห้าสิบเชียะ แต่ร่างก็ร่วงโครมลงไปในทะเล

จากนั้น เสียงตวาดสดใสได้ดังสำทับขึ้น

"เรากงจี๊ รอเจ้าอย่นานแล้ว"

ข ข

พยหทวารฟ้า

๑

ผู้ที่คอยจู่โจมซ้ำในท้องน้ำ คือกงจู๊เตี้ยเอียคี้ นางทั้งสองมีพลังฝีมือที่ด้อยกว่า ยามนี้จึงเพิ่งว่ายมาถึงที่ข้างปลาวาฬขาว พอดีพบเฒ่าแป๊ะเก็งกระโดดหนีลงมาในน้ำ

เฒ่าแป๊ะเก็งพอเห็นกงจู๊ทั้งสองถือกระบี่ยาวแหวกว่ายมาด้วยหน้าอันโหดเหี้ยมอำมหิต ก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ สูดลมหายใจแล้วดำวูบลงไป

เป็นเพราะชะตาคราถึงฆาต พอเพิ่งลืมตาในน้ำก็พบกั้นหยั่งแหลมคมเล่มหนึ่งจ่อมายังทรวงอกแล้ว คนผู้นี้คือเน้าไฮ้เกา!

ยามคับขันอันร่อแร่ เฒ่าแป๊ะเก็งไม่มีเวลาจะขบคิดใคร่ครวญ ไม่อาจจะดำลึกลงไปอีก จึงต้องถีบเท้าทะลึงขึ้นบนผิวน้ำ สองขาใช้กำลังจนสุดตัว หมายหลบให้พ้นการทะลวงแทงของเน้าไฮ้เกา แต่มันจะเชี่ยวชาญในทางน้ำสักเพียงไรก็ยังช้าไปชั่ววูบ รู้สึกเจ็บแปลบจนจับใจ เมื่อน่องขวาถูกเน้าไฮ้เกาแทงจนทะลุไป

เฒ่าแป๊ะเก็งพอบาดเจ็บ ความฮึกเหิมก็ปลาสนาการไปหมดสิ้น ทะลึ่งพ้นผิวน้ำดังโครมใหญ่ แต่เห็นประกายสายฟ้าแวบผ่านสายตา คำร้องก็ยังมิทันเปล่งจากปาก ศีรษะก็ถูกตัดขาดกระเด็นลงไปในทะเลแล้ว

โลหิตสดๆ แผ่กระจายไปทั่วทั้งผิวน้ำ น่าสมเพชที่มันอาละวาดในทะเลมาหลายสิบปี อาศัยปลาวาฬใหญ่ช่วยสร้างอำนาจบารมีจนยิ่งยง แต่ไม่คาดว่าพอเพิ่งทรยศต่อผู้มีพระคุณ ก็ต้องตายในกระบี่ของตั้วกงจู๊ ทิ้งซากศพลอยอยู่บนผิวน้ำให้เป็นที่อุจาด

สภาพการต่อสู้อย่างสยองขวัญกลางทะเล ถึงบัดนี้ก็ยุติลงแล้ว เอ่ยแล้วประหลาดพิกลยิ่ง ที่ปลาวาฬขาวเห็นนายตายไป มันกลับผงกหัวให้คุ้ยงังเพี้ย

แล้วดำหายลงไปในท้องทะเล

ยามนี้ หงส์เกียวกระโดดขึ้นไปบนหลังอี้ชิ่วเล้ง พลันเห็นเรือรบที่ยังเหลืออยู่แปดลำ แตกฮือหลบหนีไปทางทิศตะวันออกดั่งเหาะเหิน จึงร้องขึ้นว่า

"แย่แล้ว พวกมันจะหนีแล้ว"

ที่แท้ผู้คนบนเกาะปั้วเล้งเต้า เมื่อเห็นเจ้านายตายไป ก็ไม่มีกะใจจะต่อสู้อีก ต่างพากันหนีกลับอย่างไม่คิดชีวิต

รอจนคนในทะเลขึ้นเรือได้ครบถ้วน ฝ่ายศัตรูก็ได้หนีไปไกลร่วมสองร้อยวาแล้ว

อาทิตย์สนธยาใกล้จะลับฟ้า เกาะปั้วเล้งเต้าเห็นรำไรอยู่ทางเบื้องหน้า ขณะเร่งฝีพายอยู่นั้นใน ทันใดนั้น...

เสียงซู่ซ่าอันประหลาดพิกลดังมาทางใต้ท้องน้ำทำให้ผู้ได้คิดต้องขนลุกเกรียว เสียงซู่พอขาดหายเสียงกุกๆ อันพิกลก็ดังขึ้นมาในบัดดล ใต้ท้องน้ำมีสัตว์ประหลาดทะลึ่งพรวดขึ้นมา สัตว์ประหลาดนี้หัวคล้ายมังกรตัวคล้ายงู เกล็ดใหญ่ปานชามโคมเป็นสีสนิมเหล็ก ตัวของมันใหญ่ดุจดั่งถังไม้ สูงร่วมแปดสิบเชียะ

เตี้ยเอียลิ้มมิทันจะออกคำสั่ง พลันเห็นสัตว์ประหลาดอ้าปากใหญ่ของมัน เสียงควากดังขึ้นพร้อมกับเปลวไฟที่ยาวหลายสิบวา พุ่งเข้าใส่เรือรบลำที่อยู่ใกล้สุดของมัน

เวลานั้น มีแต่เสียงแผดร้องดังสับสนอลหม่าน นักสู้พากันกระโดดลงน้ำเป็นโกลาหล เรือรบลำนั้นถูกไฟเผาไหม้จนลุกโชน

จากนั้น สัตว์ประหลาดก้มหัวลง พ่นเปลวไฟสายยาวออกมาอีกคราว เปลวไฟเลียดไปบนผิวน้ำทะเล บรรดานักสู้ที่กระโดดลงน้ำแล้ว ยังไม่มีผู้ใดหนีรอดชีวิตได้ ต่างต้องตายอยู่ในเปลวไฟไปจนหมดสิ้น!

เตี้ยเอียลิ้มเจ็บใจดั่งมีดกรีดเฉือน ถอนใจกล่าวว่า

"คาดไม่ถึงว่าไฟพิษจะร้ายกาจปานนี้ หนีลงน้ำแล้วยังไม่อาจรอดชีวิตได้"

คุ้ยงังเพี้ยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ในเปลวไฟมีเข็มเล็กละเอียดผสานอยู่ นี่คือเครื่องกลไกที่เกาะปั้วเล้งเต้าใช้มา จะต้องมิใช่เป็นสัตว์ประหลาดในทะเลแน่นอนเด็ดขาด พวกเรากลับจะต้องรีบหาวิธีทำลายมันโดยด่วน"

ขณะว่ากล่าว ที่ด้านขวามีเสียงร้องอันประหลาดขึ้นอีกครั้ง ทั้งมวลเบือนหน้ามองไป เห็นบนผิวน้ำมีสัตว์ประหลาดลักษณะเดียวกันโผล่ขึ้นมาอีกตัวหนึ่ง

เรือรบขวาสุดก็ประสบชะตากรรมนั้นไปในเวลารวดเร็ว

เตี้ยเอียลิ้มร้องด้วยความตื่นตระหนก

“ออกคำสั่งไป ให้ถอยพ้นรัศมีหนึ่งร้อยวาโดยด่วน”

รอจนถอยออกพ้นตามระยะคำสั่ง สัตว์ประหลาดสองตัวก็ดำหายลงไปใต้ท้องทะเลแล้ว

ยามนี้ เป็นเวลาอาทิตย์ลับฟ้า ทั่วทั้งท้องน้ำมืดมิดสนิทไป ลมทะเลก็รุนแรงขึ้นกว่าเดิมจนรู้สึกเย็นยะเยียบ

ภายในห้องท้องเรือ คัยงังเพี้ย หงส์เกียว สองสาวแซ่เตี้ยและห้ามารทะเลเลือด นั่งล้อมอยู่ในโต๊ะกลมด้วยความเคร่งขรึมกังวล ต่างมิได้ส่งเสียงว่ากล่าวคล้ายกำลังขบคิดถึงปัญหาอันยุ่งยากอย่างไรอยู่

อีกเนิ่นนานให้หลัง ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงรำพึงรำพันขึ้นก่อน

“อุบาทว์ชาติชั่ว เสียดายที่เป็นในทะเล หากแม้นอยู่บนบก เราจะต้องจับเจ้าสัตว์สกปรกนั้นบิดหัวให้ขาดอย่างแน่นอน”

มันเป็นผู้มีเสียงดังปานฟ้าร้องตามกำเนิด แม้เป็นการรำพึงรำพันกับตนเอง ก็ยังสร้างความแตกตื่นตกใจให้แก่ทุกคนได้

แต่ทว่า วาจาที่ไม่มีเจตนานี้ กลับกระตุ้นบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งให้รู้สึกนึกด้วยไวปัญญา จึงถามขึ้นว่า

“ประมุข ท่านคำนวณดูสัตว์ประหลาดนั้นสร้างขึ้นด้วยวัสดุใด?”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวโพล่งไปโดยมิต้องคิดว่า

“ข้าพเจ้าคิดว่าสร้างขึ้นจากเหล็กแผ่น หงส์เจ๊ท่านว่าสร้างขึ้นจากอะไร?”

“เราก็เห็นว่าสร้างขึ้นจากเหล็กแผ่นเช่นกัน”

เตี้ยเอียลิ้มพลันฉุกใจได้คิด รีบถามว่า

“หรือซีเฮียคิดหาแผนทำลายมันได้แล้วกระมัง?”

บัณฑิตจอมพิษยิ้มพลางตอบว่า

“ข้าพเจ้าเพียงคิดเท่านั้น เจ้าหัวของสัตว์ประหลาดสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่ว กลไกอันสำคัญของมันจะต้องอยู่ที่ส่วนหัว ไฟและเข็มละเอียดนั้นจะต้องอยู่ในการควบคุมบังคับของคนบนหัวมันแน่นอน”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงละล่ำละลักว่า

“ขอท่านโปรดบอกวิธีทำลายมันออกมาฟังดูเป็นไร?”

สัตว์เปลวไฟก็มีความต้องการเช่นนั้นอยู่แล้ว รีบสนับสนุนขึ้นว่า

“ซี่ตี๋กระทำเรื่องราวใดก็เชื่องช้าเนิบนาบเยี่ยงนี้เสมอมา เป็นที่น่าคลั่งใจคนนัก”

บัณฑิตจอมพิษกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มีแต่ท่านสองคนเท่านั้นที่ใจร้อนวู่วาม เราไม่อธิบายเหตุผลนี้ออกไปก่อน แม้บอกวิธีทำลายไปแล้วจะมีผู้ใดเข้าใจได้?”

คุ้ยงังเพี้ยกลัวพวกทั้งสามจะทะเลาะเบาะแว้งไม่ยอมยุติรีบไกล่เกลี่ยขึ้นว่า

“เอาเถิด เอาเถิด มิต้องทุ่มเถียงกันดอก ซีเฮียโปรดบอกต่อไป”

ซเงกลงกล่าวอย่างนอบน้อมขน

“กลไกหากอยู่ในส่วนหัว อาวุธไฟก็ต้องซุกไว้ในส่วนท้องเป็นแน่นอน ดังนั้น ตามความเห็นของข้าพเจ้า หากมีวิธีทำลายหัวมันให้แหลกละเอียด จากนั้น ใช้ระเบิดเปลวไฟของตั๋วกอซัดเข้าไปในท้อง เพื่อเผาไหม้เชื้อเพลิงมัน รับรองว่าจะต้องระเบิดจมลงใต้ทะเล เพียงแต่...”

หงส์เกียวกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ซีเฮียหาคนไปทำลายมันกระมัง?”

บัณฑิตจอมพิษตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

“ความจริงประมุขและรองประมุขเป็นคนที่เหมาะสมต่องานนี้อย่างยิ่ง แต่ประมุขไม่ชำนาญในทางน้ำระเบิดเปลวไฟเมื่อเหวี่ยงไปแล้ว จะต้องรีบกระโดดดำลงในน้ำ นี่คือปัญหาอันยุ่งยากที่สุด”

เน้าไฮ้เการีบกล่าวขึ้นว่า

“อย่างนั้น เราไปก็แล้วกัน”

บัณฑิตจอมพิษสั่นศีรษะ กล่าวว่า

“แม้ฝีมือทางน้ำของท่านช่ำชองชำนาญ แต่เหล็กของสัตว์ประหลาดนั้นหนาเท่าใดก็ยังไม่อาจทราบได้ หากแม้นฝ่ามือฟาดมันไม่พังทลาย ไยมิใช่ต้องเกิดปัญหายุ่งยากให้หนักใจอีกหรือ?”

เน้าไฮ้เกาขบคิดดู รู้สำนึกว่าตนก็ไม่มีความมั่นใจพอ จึงต้องสงบปากคอเอาไว้

หงส์เกียวกล่าวขึ้นบ้างว่า

“เยี่ยงนี้ก็แล้วกัน คี้ม่วยพายเรือไปรออยู่ในตำแหน่งนัดหมายให้มั่นเหมาะ เพี้ยตี๋พอได้ผลก็รีบกระโดดขึ้นบนเรือนางเลย”

เมื่อทุกสิ่งวางแผนเรียบร้อย ก็เป็นเวลาใกล้เที่ยงคืนแล้ว จันทร์กระจ่าง

ลอยอยู่กลางท้องฟ้า สาดส่องน้ำทะเลจนนวลใยคล้ายกลางวัน

คุ้ยงังเพี้ยและพวกพ้องแต่งกายรัดกุมเรียบร้อยก็กระโดดขึ้นบนเรือน้อย จากนั้น ปล่อยเรือน้อยอีกสองลำแสร้งทำเป็นลอยผ่านด่านเพื่อล่อให้สัตว์ประหลาดโผล่ขึ้นมา

ผู้รับหน้าที่ลอบผ่านด่านนี้ คือเน้าไฮ้เกากับเตี้ยเอียลิ้ม

คุ้ยงังเพี้ยพลันกล่าวขึ้นคล้ายดั่งเพิ่งได้คิด

“หากแม้นได้ชุดกันน้ำในทางอเวจีบนเกาะที่ป้องกันอาวุธลับได้ก็ประเสริฐมาก”

เตี้ยเอียลิ้มตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

“ที่ข้าพเจ้าและไฮ้เฮียสวมใส่ในตอนนี้ ก็ใช่ชุดกันน้ำนั้น”

“อา ท่านนำมาด้วย กงจู๊ช่างรอบคอบยิ่ง”

เตี้ยเอียลิ้มใจวาบหวามดื่มด่ำ แย้มยิ้มให้คุ้ยงังเพี้ยอย่างหยาดเยิ้ม พาเน้าไฮ้เากระโดดสงบนเรือน้อยพายมุ่งหน้าสู่ตัวเกาะปั้วเล้งเต้า

คุ้ยงังเพี้ยและหงส์เกียวขึ้นขี่อี้ชิ่วเล้ง บัณฑิตจอมพิษและพวกรวมห้าคนต่างพากันส่งเสียงขึ้นพร้อมเพรียง

“ท่านประมุข โปรดระวัง”

อี้ชิ่วเล้งโบยบินขึ้นท้องฟ้าไปแล้ว

แสงนวลใยของดวงจันทร์ สาดส่องอยู่บนท้องน้ำจนระยิบระยับ เป็นทะเลที่ราบเรียบสงบ แต่ผู้ใดจะคาดได้ว่า ความสงบนี้มีบรรยากาศอันโหดเหี้ยมอำมหิตที่อาจระเบิดได้ทุกขณะจิต

อี้ชิ่วเล้งโบยบินตามเรือน้อยทั้งสองลำไม่ให้คลาดตา หงส์เกียวนั้นเอียงร่างพิงอยู่ในอกคุ้ยงังเพี้ยกล่าวเสียงสดใสว่า

“ตี้ตี๋ ท่านตื่นเต้นหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยฝืนหัวร่อ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าว่ายน้ำไม่เป็น ย่อมมิอาจมีความปลอดโปร่งเช่นดั่งท่านได้ดอก”

“รอมีเวลาว่าง เจ้เจ๊จะต้องสอนท่าน ท่านจะหัดหรือไม่?”

“ย่อมต้องหัดดอก”

ทั้งสองหยอกเอินกันอย่างมีความสุข เรือน้อยสองลำทางผิวน้ำก็ได้แล่นเข้าใกล้ตำแหน่งที่สัตว์ประหลาดปรากฏตัวมาในกลางวันแล้ว คุ้ยงังเพี้ยสั่งให้อี้ชิ่วเล้งร่อนต่ำลงกว่าเดิมบ้าง

ฉับพลันนั้น ใต้ทะเลมีเสียงซู่ซ่าดังขึ้นเบาๆ สัตว์ประหลาดสองตัวทะลึ่งขึ้นบนผิวน้ำอีกครั้ง เปลวไฟยาวเหยียดของมัน พุ่งเข้าใส่เรือน้อยสองลำจนสว่างจ้า แต่บนเรือกลับไม่มีผู้คนหลงเหลืออยู่เลย!

รอจนสัตว์ประหลาดรู้ตัวว่าหลงกลก็สายเกินการแล้ว เบื้องบนอากาศพลันมีเงาสีขาวสองสายพุ่งปราดมาเกาะบนหัวสัตว์ประหลาดได้ดุจกับประกายไฟ สองคนนี้เป็นผู้ใด...คุ้ยงังเพี้ยและหงส์เกียว!

คุ้ยงังเพี้ยพอเกาะไปบนหัวมังกร มือซ้ายกำเขามังกรไว้แนบแน่น แน่ใจว่ามันเป็นเหล็กแผ่นจริงดั่งคาดหมายแต่ยังมิทราบว่าเหล็กหัวมังกรหนาเท่าใด ไหนเลยจะกล้าชะล่าใจ รีบเกร็งพลังทั้งมวลเท่าที่มีขึ้นไว้ในมือขวาตวาดก้องแล้วฟาดเข้าใส่กึ่งกลางขม่อม ในระหว่างเขาคู่เสียงดังฉาดสนั่นผสานกับเสียงแผดร้องอันโหยหวนครึ่งเขาทางด้านหน้า ทั้งปากทั้งตาได้ถูกคุ้ยงังเพี้ยฟาดจนแหลกละเอียดไป ภายในกลวงจริงดั่งคาด

คุ้ยงังเพี้ยไม่ปรารถนาจะพิสูจน์ดูผลต่อไป รีบซัดระเบิดเปลวไฟลงไปสามลูก แล้วถีบเท้าพุ่งไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือจนสุดแรง

อีกด้านหนึ่ง การปฏิบัติของหงส์เกียวก็เสร็จสิ้นเรียบร้อยในเวลาไล่เลี่ยกัน กระโดดตามไปในท้องน้ำ

คุ้ยงังเพี้ยพุ่งกายไกลประมาณสี่สิบวา พลันได้ยินเตี้ยเอียคี้ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

“เพี้ยกอกอ รีบลงมา”

คุ้ยงังเพี้ยรีบเกร็งพลังถ่วงพันชั่งพุ่งร่างลง เตี้ยเอียคี้ก็วาดเรือเข้ามารับทางด้านล่าง ประสานกันได้ไม่บกพร่อง

คุ้ยงังเพี้ยพอเพิ่งหยั่งเท้าแตะพื้นเรือ เสียงระเบิดอันสนั่นได้ดังขึ้นสองครั้ง ฟ้ากลายเป็นสีแดงฉานเพราะเปลวไฟพวยพุ่งขึ้นเป็นลำยาว กระจ่างจ้าราวกลางวัน เบื้องบนอากาศยังมีลูกไฟกระจายสูงถึงร่วมร้อยวานับเป็นภาพอันตระหง่านน่าชม

เตี้ยเอียคี้อุทานด้วยความตื่นเต้น รีบรวบร่างคุ้ยงังเพี้ยแล้วกระโดดลงไปในทะเล

เปลวไฟที่กระจายบนท้องฟ้า ยามนี้ได้ร่วงหล่นลงมามากมายก่ายกอง แต่สัมผัสกับน้ำแล้วมันยังไม่ดับไป ทำให้ผิวน้ำมีเปลวไฟเผาไหม้ในรัศมีกว้างขวางที่แท้เชื้อเพลิงของมันล้วนเป็นน้ำมันปลาวาฬทั้งสิ้น

ระยะทางยี่สิบวาเพียงวูบเดียวก็ถึงได้ ยามนี้บนท้องทะเลได้กลายเป็นเพลิงหย่อมใหญ่ จนคล้ายกับทะเลเพลิงไปแล้ว นับเป็นอานุภาพอันน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญยิ่ง

เตี้ยเอียคี้หากรั้งคุ้ยงังเพี้ยกระโดดช้าไป ก็จะต้องถูกไฟเผาไหม้ในบัดดล นางยามกระวนกระวายรีบใช้ปากทาบไปบนปากคุ้ยงังเพี้ยแล้วดำลงใต้ท้องน้ำ

ความจริง ด้วยพลังการฝึกปรือของคุ้ยงังเพี้ย การสกัดลมหายใจไว้สักหนึ่งชั่วยาม ก็มิเป็นปัญหาน่าวิตกอย่างไร เพียงแต่เตี้ยเอียคี้กังวลใจจนเกินไป กลัวจะพลาดพลั้งเสียทีจึงได้กระทำดั่งนั้นขึ้นมา

คุ้ยงังเพี้ยว่ายน้ำมิเป็น เมื่อลืมตาขึ้นมาเห็นใต้ท้องน้ำเลื่อนรางไปทั่ว ก็หวาดกลัวจนลนลานขึ้นบ้าง จำต้องปล่อยให้เตี้ยเอียคี้กระทำไปตามอำเภอใจ มิกล้าดิ้นรนขัดขืน

ยามนั้น น้ำมันที่ลอยอยู่เหนือน้ำได้ลุกไหม้ครอบคลุมบนศีรษะของทั้งสองแล้ว ทำให้พวกที่ยืนสังเกตบนเรือใหญ่ แต่ละคนต่างอกสั่นขวัญหายไปสิ้น พอดีในเวลานั้น ลมจากทะเลกระโชกกลับไปยังชายฝั่ง เตี้ยเอียคี้จึงได้พาคุ้ย-งังเพี้ยโผล่ขึ้นบนผิวน้ำอีกครั้ง

เตี้ยเอียคี้ใจสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ มิใคร่เข้าใจเรื่องราวของบรุษสตรี แต่คุ้ยงังเพี้ยกลับอับอายจนหน้าแดงฉาน ตะกุกตะกักขึ้นว่า

"คี้ม่วย ขอบคุณท่าน"

เตี้ยเอียคี้ว่ายน้ำไปพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ไฉนยังต้องเกรงใจอีก ขอเพียงเพราะท่าน มิว่าเรื่องใดข้าพเจ้าก็ยินดีกระทำ"

วาจาของนาง กล่าวอย่างธรรมดาหาได้เสแสร้ง อาจบางทีในใจนางได้คิดกล่าววาจานี้มาเนิ่นนานแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองหน้านางจนแน่วนิ่ง มิว่าวาจาใดก็ไม่อาจเปล่งออกจากปากได้ เตี้ยเอียคี้ถูกคุ้ยงังเพี้ยจ้องจนรู้สึกกระสับกระส่าย จึงสะบัดเสียงขึ้นว่า

"เพี้ยกอกอ ท่านไฉนมาจ้องมองผู้คนจนเขม็งเล่า?"

คุ้ยงังเพี้ยร้องอ้อขึ้นอย่างงุนงง กล่าวโพล่งว่า

"คี้ม่วย ท่านงามเหลือเกิน"

เตี้ยเอียคี้แม้จะไร้เดียงสาสักเพียงใด ก็มิอาจไม่เข้าใจความหมายของวาจานี้แล้ว นางชำเลืองแลคุ้ยงังเพี้ยอย่างเอียงอาย พึมพำขึ้นว่า

“สวยงาม ทุกผู้คนต่างว่าข้าพเจ้างาม แต่ข้าพเจ้าก็มิใคร่ยินดีฟัง มีท่านเท่านั้นที่ว่าข้าพเจ้างาม แล้วข้าพเจ้ายินดี เพี้ยกอกอ ท่านชอบข้าพเจ้าหรือไม่?”

กระแสเสียงสดใสนุ่มนวล เป็นเสียงที่เปล่งจากกันบึ้งของหัวใจดรุณีไร้เดียงสา เป็นเสียงที่บริสุทธิ์ไร้มารยา แต่นางก็เปล่งให้แก่ชายในดวงใจเพียงคนเดียวเท่านั้น

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงชั่ววูบ สติกลับแจ่มใสขึ้นอีกมากมาย จึงพลอยหวนคิดถึงหงส์เจ๊มาได้...

“เพี้ยกอกอ ท่าน...ท่านมิชอบข้าพเจ้า?”

คุ้ยงังเพี้ยเบือนสายตาออกไปอย่างขมขื่น ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“คี้ม่วย ข้าพเจ้าย่อมชมชอบท่าน เพียงแต่คี้ม่วย เจ้เจ๊มารับพวกเราแล้ว”

เตี้ยเอียคี้ความจริงคิดจะถามคุ้ยงังเพี้ยว่า “เพียงแต่” อะไร เพราะนับว่ามีความสำคัญต่ออนาคตของนางยิ่งใหญ่นัก แต่ทว่า หงส์เกียว เตี้ยเอียลิ้มก็ได้มาถึงในเวลานั้นแล้ว

สองคนฉุดคุ้ยงังเพี้ย และเตี้ยเอียคี้ขึ้นเรือน้อย หงส์เกียวกล่าวว่า

“มิถึงกับกลืนน้ำเข้าไปกระมัง?”

คุ้ยงังเพี้ยตอบอย่างยิ้มแย้ม

“แต่ทำให้คี้ม่วยต้องลำบากไปมากมายเท่านั้น”

หงส์เกียวชำเลืองดูสองศรีพี่น้อง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“วันหน้า ท่านจะต้องคิดหาทางตอบแทนผู้อื่นให้ได้”

สร้างความเอียงอายแก่สองพี่น้องจนหน้าแดงฉาน อาจบางที พวกนางมีความรู้สึกที่รวดเร็วว่องไว แต่มิใช่ เพราะวาจาที่เปี่ยมความหมายของหงส์เกียวประโยคนั้นดอกหรือ?

คนทั้งสี่ขึ้นสู่เรือรบก็เป็นเวลาใกล้ยามสี่ เปลวไฟบนท้องทะเลได้มอดหมดไปสิ้นแล้ว เหลือแต่ประกายไฟเพียงไม่กี่หย่อมเท่านั้น

ทั้งสี่เปลี่ยนเสื้อผ้าพักผ่อนกันชั่วครู่ ก็เป็นเวลาใกล้ยามห้าที่ฟ้าจะสาง เรือใหญ่สองลำแล่นตรงยังเกาะปั้วเล้งเต้า ตลอดทางได้ระแวดระวังอย่างรัดกุมยิ่ง แต่เหตุการณ์กลับราบรื่นเป็นปรกติ ปราศจากอุปสรรคขัดขวาง

รอจนคนทั้งมวลขึ้นสู่เกาะปั้วเล้งเต้า ก็เป็นเวลาอาทิตย์อรุณทอแสงอุทัยมาแล้ว

บนเกาะมีอาณาบริเวณกว้างขวางยิ่ง แต่โขดหินมีระเกะระกะซับซ้อน ดู

แล้วรู้สึกเป็นทำเลอันน่าหวาดเสียวผิดธรรมดา

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงพอเหยียบพื้นแผ่นดิน ความคึกคักก็บังเกิดจนกระเหี้ยนกระหือ คำรามเสียงก้องว่า

"บนเกาะยังมีมนุษย์อยู่หรือไม่? นี่ โผล่โฉมหน้าให้บิดาดูว่าเป็นพวกพันธุ์ใดกัน คลานให้บิดาได้สมอยากสักตัวสองตัวด่วน"

ผู้เสเพลโต๊ะเล้งด่าอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านรู้จักแต่ร่ำร้องเป็นปิศาจ กลัวผู้อื่นมิทราบว่าท่านอยู่ที่ใดกันหรือ?"

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงคำรามขึ้นว่า

"ชายชาติชาตรี ควรมีพฤติการณ์ที่องอาจกล้าหาญ หดหัวหดหางเช่นนี้จะนับเป็นตัวอะไรได้?"

ยามนั้น ขบวนคนสี่ห้าสิบได้เข้าไปในหมู่โขดหินอันพิกลของเกาะแล้วคุ้ยงังเพี้ยเห็นสภาพก็ต้องขมวดคิ้ว กล่าวอย่างคลางแคลงใจ

"ไฉนเมื่อขึ้นเกาะแล้ว ยังมิเห็นผู้คนแม้แต่เงาช่างประหลาดแท้?"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งก็กล่าวอย่างสงสัยใจบ้าง

"หรือพวกมันอาศัยขบวนพยุหทวารฟ้ามาสกัดกั้นศัตรู แต่ทว่า พวกเราได้เข้ามาจนไกลปานนี้ขบวนค่ายกลของมันอยู่ที่ใดกัน?"

หงส์เกียวกล่าวขึ้นบ้างว่า

"อย่าเป็นพวกเรา เข้าสู่ขบวนค่ายกลของมันแล้ว ยังมิรู้สึกตัวเลยเล่า?"

วาจาหงส์เกียวพอกล่าวไป พลันมีลูกเรืออีกมากหลายที่เกิดความกังวลจนต้องเหลียวซ้ายแลขวาขึ้นมา

คุ้ยงังเพี้ยพลันกล่าวเสียงเด็ดเดี่ยวว่า

"มิว่าอย่างไร พวกเรายังคงเดินไปดูทางเบื้องหน้าให้รู้แน่"

"อา...เจ้เจ๊ ท่านดู นั่นคือพระราชบิดาใช่หรือไม่?"

เสียงนี้เป็นของเตี้ยเอียดี้ ที่ร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก เตี้ยเอียลิ้มรีบมองตามปลายนิ้วน้องสาว เห็นบนโขดหินที่สูงประมาณสี่สิบวาไกลประมาณร้อยวาทางด้านซ้ายมือ บิดานางนั่งอยู่อย่างเงียบงัน เป็นการนั่งขัดสมาธิตาหลับสนิท คล้ายดั่งเข้าฌาณไปแล้ว

เตี้ยเอียลิ้มพอเห็นบิดา ความเสียใจประดังขึ้นจนหดหู่ ร้องโพล่งได้คำเดียว

"พระราชบิดาจริงๆ"

ฉุดแขนเตี้ยเทียนเล้งได้ก็วิ่งไปในทิศทางนั้น

โดยระยะกระชั้นชิด เตี้ยเอียคี้ก็ไล่ตามเข้าไปบ้าง ด้านหลังยังมีบริวารติดตามเป็นทิวแถวอีกสี่ห้าสิบคน

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวเสียงหนักๆ ขึ้น

"พวกเราก็เข้าไปดูกัน"

เสียงขาดคำร่างพุ่งปราดนำหน้า จากนั้น หงส์เกียว ซิมเซาที โต๊ะเล้ง เน้าไฮ้เกาก็ไล่ตามเป็นทิวแถว บัณฑิตจอมพิษอยู่รั้งท้ายสุด ยังรำพึงรำพันกับตนเองขน

"ปั้วเล้งเต้าย่อมไม่ถึงกับยอมแพ้โดยมิทันประมือต่อสู้ อย่างนั้นการใช้เชลยมาล่ออยู่บนที่สูงเช่นนี้ ไยมิใช่เป็นอุบายล่อศัตรูให้ตกหลุมพลางเล่า?"

บัณฑิตจอมพิษมีสติปัญญาเฉียบแหลมไหวพริบคล่องแคล่ว มันยิ่งคิดยิ่งรู้สึกเป็นสถานการณ์อันมิใคร่ถูกต้อง ลอบร้องอยู่ในใจได้คำเดียว ก็สาวเท้าวิ่งปราดไป

ยามนี้ผู้วิ่งนำหน้าต่างลับตาหมดสิ้น เงยหน้ามองเห็นกษัตริย์เง่งเพ็กก๊กนั่งอยู่บนศิลาใหญ่ที่ห่างจากเบื้องหน้ามิถึงยี่สิบวา

เบื้องหน้าเป็นศิลาลักษณะประหลาด เกะกะอยู่เกลื่อนกลาด ดูท่าไม่เคยมีผู้ใดมาจัดการกับมันเลย ยิ่งมิคล้ายเป็นขบวนค่ายกลอย่างไร ต้องบังเกิดความพิศวงสงสัยจนคำนึงในใจ

"เพียงชั่วงเวลาสั้นๆ พวกมันเตลิดไปที่ใดหมดสิ้นแล้วเล่า?"

ทันใดนั้น ที่ไกลมีเสียงหนึ่งดังแว่วมาแต่ไกล

"อุบาทว์บัดซบ"

บัณฑิตจอมพิษฉุกใจได้คิด ร้องในใจขึ้นว่า

"นั่นเป็นเสียงของซากอ"

ถีบเท้าพุ่งกายขึ้นไปบนโขดหินใหญ่ ปลายเท้าพอเพิ่งแตะกับศิลา ภาพเบื้องหน้าพลันเลือนรางไปทันที จนไม่อาจจดจำทิศทางใดต่อไปได้ ต้องร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นว่า

"อา...จบสิ้นกัน นี่คือเทียนมิ่งติ้ง (พยุหทวารฟ้า)!"

อปสรรคอันยากแค้น

จ

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง หลงกลกระโดดเข้าไปในพยุหทวารฟ้า เมื่อรู้ตัวก็ สายเกินการณ์ไม่อาจกลับได้ ต้องสำนึกเสียใจและยังครุ่นคิดต่อไปว่าพวกที่วิ่งนำหน้ามา ย่อมต้องหลงอยู่ในค่ายกลนี้เช่นกันแล้ว

ที่แท้ งังเพี้ยพอเห็นพี่น้องตระกูลเตี้ยวิ่งนำหน้ามา ก็ตามติดไปโดยมิต้องขบคิดใคร่ครวญ มิคาดว่า พอเพิ่งอ้อมมุมศิลาหย่อมหนึ่งมาก็มิเห็นสามพี่น้องแซ่เตี้ยจึงกระวนกระวายจนต้องคำนึงในใจ

“ไฉนเพียงอ้อมโค้งเดียวก็มิเห็นผู้คนเล่า? หรือพวกนางได้วิ่งไปที่หลังศิลาใหญ่เบื้องหน้า?”

หงส์เกียวยิ่งพิศวงสงสัยใจนัก ทั้งสองช้อนตามองไป เห็นศิลามหึมาที่กษัตริย์เง่งเพ็กก๊กนั่งอยู่ ได้ห่างจากเบื้องหน้ามิถึงสี่สิบวาแล้ว ดังนั้น ทั้งสองต่างมิได้ขบคิดใคร่ครวญ ก็ไล่ตามกันเข้าไป รอจนรู้ตัวว่าหลงกลเข้ามาในพยุหทวารฟ้า จะคิดถอยกายกลับไปก็สายเกินการณ์แล้ว

คุ้ยงังเพี้ยพอเข้าสู่เทียนมึ้งติ้ง รู้สึกว่าทั่วทิศทางเวิ้งว้างขาวสล้าง และยังเห็นชะง่อนผาสงชันหบเหวลึกล้ำอยู่มากหลายหลาก จนยากที่จะก้าวเท้าไปในทิศทางใดได้ หงส์เกียวที่หลงพลัดเข้ามาในค่ายกลเดียวกัน ยามนี้มิทราบว่าไปในที่ใดกันแล้ว ดังนั้นจึงตะเบ็งเสียงร้องเรียกจนก้องขึ้น

คุ้ยงังเพี้ยตะโกนก้องร้องเรียกอยู่ซ้ำๆ หลายคำ มิเพียงไม่ได้ยินเสียงขานของหงส์เกียวเท่านั้น แม้เสียงสะท้อนหรือปฏิกิริยาใดก็ไม่มี จวบจนขณะนี้คุ้ยงังเพี้ยจึงต้องบังเกิดความสำนึกเสียใจใหญ่หลวงยิ่ง คำนึงว่า

“รู้แต่แรกว่านี่คือพยุหทวารฟ้า จะไม่ยอมบุกรุกเข้ามาอย่างวู่วามเช่นนี้แน่”

บัดนี้ เบื้องหน้าเป็นทางอันไม่อาจเดินต่อ ด้านหลังก็ถูกตัดจนไม่อาจถอยออก ขึ้นฟ้ามิได้ดำดินไม่มีทาง ยามนี้ จึงกระวนกระวายจนเหงื่อไหลซุ่มโชก รุ่มร้อนใจดุจไฟสุม หัวงสมองพลันปรากฏเงาร่างโกวเนี้ยอาภรณ์แดงที่นิสัยแกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์ และเหตุการณ์บนภูเขามรกตนั้น ปรากฏขึ้นในอุปาทานของคุ้ยงังเพี้ยอีกครั้ง ความเสียใจ สำนึกผิด ได้ร่วมตัวคล้ายเปลวไฟเผาผลาญทั้งร่างจิตใจคุ้ยงังเพี้ยอย่างรุนแรง

ทันใด คุ้ยงังเพี้ยตะคอกขึ้นด้วยความขุ่นเคือง สะบัดฝ่ามือฟาดไปรอบข้างอย่างไม่มีจุดหมาย ด้วยพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยในปัจจุบัน อย่าว่าแต่เป็นโขดหินอันยุ่งเหยิงเลย แม้เป็นภูเขาก็น่ากลัวต้องถูกพลังอันมหาศาลนี้กระแทกพังทลายลงหย่อมใหญ่แน่นอน

แต่ทว่า เหตุการณ์กลับผิดคาดหมายยิ่งนัก สี่ฝ่ามือที่ฟาดออกไปนั้นกลับคล้ายเป็นกรวดน้อยจมหายในท้องทะเล มิเพียงมิได้ทำลายโขดหินใบหญ้าเท่านั้น มันยังไม่มีเสียงสะท้อนกลับมาแม้แต่แผ่วเบา เมื่อเป็นเช่นนี้ ยิ่งกระตุ้นโทสะคุ้ยงังเพี้ยจนฮือโหมสุดระงับ

เพลิงโทสะได้ดาลเดือดจนส่งเสียงตวาดไม่ขาดปาก สองฝ่ามือสะบัดฟาดซ้ำซ้อนออกไป ชั่วพริบตาฟาดยี่สิบเอ็ดฝ่ามือ แต่ละฝ่ามือได้เกร็งพลังไปจนถึงสิบส่วน ยามเมื่อยี่สิบเอ็ดฝ่ามือตบฟาดจบสิ้น คุ้ยงังเพี้ยก็ต้องหอบหายใจด้วยความเหน็ดเหนื่อย เหงื่อซุ่มโชกจนโซมทั้งกาย ความอ่อนล้าของร่างกายได้ทำให้ความพลุ่งพล่านของอารมณ์คุ้ยงังเพี้ยค่อยสงบลงได้อย่างแช่มช้า ต้องกวาดตามองดูหน้าผาและหุบเหวรอบข้าง ในใจก็คำนึงอย่างสะทกสะท้อน

"หรือพวกเราจะต้องถูกกักอยู่ในเทียนมิ้งติ้งนี้จนตายไป?"

ทันใด เสียงเข้มแข็งของชายชราดังขึ้นว่า

"มิเชื่อก็ต้องเชื่อแน่ เมื่อครู่เจ้ามิใช่ทดลองมาแล้วดอกหรือ?"

พร้อมเสียงกล่าว ปรากฏร่างชายชราอาภรณ์ดำ อายุประมาณหกสิบปีเศษเดินออกมา ลักษณะของชายชรานี้ ร่างสันทัดตาเล็กหยีจมูกแหงนขึ้นเบื้องสูงแต่ปากกว้างใหญ่ หนวดสีขาวเคราหร็อมแหร็มไม่กี่เส้น แต่ละเส้นพุ่งตรงดั่งเป็นลวดเหล็ก นับว่ามีลักษณะน่าขบขันยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นชายชราลักษณะนี้มาปรากฏ ก็ต้องคำนึงในใจขึ้น

"คนผู้นี้เมื่ออยู่ในค่ายกลแล้ว ปราศจากท่าทีหวาดหวั่นลนลานแม้แต่น้อยนิด จะต้องเป็นคนที่สามารถเข้าออกในค่ายกลนี้ได้อย่างสะดวกสบายแน่นอน"

พอได้คิดก็มิส่งเสียงอย่างไร พลันโถมกายตะปบมือคว้าใส่ชายชราอาภรณ์ดำทันที

ชายชราคล้ายดั่งรู้ตัวอยู่ก่อน พอเห็นรีบขยับร่างพลิ้วไปด้านซ้ายมือหัวร่อเสียงก้องแล้วร้องว่า

"เราผู้เฒ่ายังเข้าใจว่าเจ้าเป็นคนดีมีธัมมะ คิดจะสนทนาปราศรัยกับเจ้าไว้ ไม่คาดว่า เจ้ากลับเป็นคนมีเล่ห์กลอันกลอกกลิ้ง คิดลอบประทุษร้ายต่อเราผู้เฒ่า โอ...ช่างเป็นบุคคลที่ไม่อาจวัดได้จากรูปโฉมลักษณะจริงๆ ดั่งโบราณเตือน"

เสียงกล่าวมิทันขาดหาย ร่างก็หายวับไปกับตา สร้างความแตกตื่นแก่คุ้ยงังเพี้ยจนต้องคำนึงในใจว่า

"คิดมิถึงว่า มันจะมีวิชาตัวเบายอดเยี่ยมปานนี้ สามารถหลบหลีกจากการตะปบคว้าอย่างกะทันหันของเราได้อย่างง่ายดาย"

แต่คุ้ยงังเพี้ยเมื่อได้ยินคำ "ลอบประทุษร้าย" จากชายชรา ก็รู้สึกอับอายขายหน้าไม่น้อย ต้องลอบถอนหายใจโดยมิกล้าประฝีปากโต้ตอบด้วย

ทันใดนั้น เสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวจนกึกก้อง เสียงหัวร่อมิทันจางหาย ชายชราก็ปรากฏตัวขึ้นมาอีกครา ตาหยีเล็กทั้งสองเบิ่งจนกลมกว้าง เขม้นมองหน้าคุ้ยงังเพี้ยแล้วถามว่า

"รู้สำนึกผิดแล้วกลับตัว ยังเป็นกุศลผลบุญอันยิ่งใหญ่"

คุ้ยงังเพี้ยจ้องมองชายชรา โดยมิอาจจะข่มอารมณ์ให้สงบได้ ต้องแค่นเสียงเย็นชาว่า

"ท่านเป็นคนเกาะปั้วเล้งเต้าใช่หรือไม่?"

ชายชรามิมีทีท่าขุ่นเคืองอย่างไร กลับย้อนถามว่า...

"ใช่แล้วเป็นไร? มิใช่จะเป็นไร?"

คุ้ยงังเพี้ยสะอึกกายเข้าไปก้าวใหญ่ เค้นเสียงขุ่นเคืองขึ้นว่า

"เชิญท่านไสหัวออกไปให้ไกลกว่านี้"

ชายชราอาภรณ์ดำพอฟังก็ต้องงงงันไปชั่ววูบแต่ยังกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"เราหากไสหัวออกไปจริง น่ากลัวท่านก็ต้องตายไปจริงๆ เช่นกัน"

ชายชรากล่าวได้ว่ามีความอดกลั้นอันยอดเยี่ยมยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านมิคิดออกไปแล้วหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยมีสันดานอันทระนงโอหัง ย่อมกล่าวอย่างมิต้องขบคิดว่า

"เราจะคิดออกไปหรือไม่ เกี่ยวข้องอันใดกับท่าน?"

วาจานี้คล้ายดั่งผิดคาดหมายของชายชรายิ่ง เห็นตาหยีเล็กของมันเบิ่งจนกลมโต กะพริบอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน พลันกล่าวอย่างเคร่งขรึมสำรวมว่า

"สามารถหดได้ และยืดได้จึงนับเป็นชาติชาตรีที่แท้จริง แกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์ไหนเลยจะสำเร็จในผลงานอันยิ่งใหญ่ได้ ตอนต้นหากเจ้าร่วมมือกับสองภูตไหนเลยจะมีสภาพดั่งเช่นนี้ เราถามเจ้า คุ้ยงังเพี้ยเจ้ามั่นใจว่าออกจากพยุหทวารฟ้านี้ได้เองแล้วหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดูชายชราจนงุนงง แต่ในใจต้องคำนึงขึ้นด้วยความแตกตื่นสงสัย

"มันไฉนรู้ว่าเราปฏิเสธการร่วมมือกับสองภูต? มันไฉนจึงรู้จักนามของเราอีกด้วย?"

ชายชราอาภรณ์ดำจับจ้องดูความรู้สึกบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่ง เมื่อเห็นจึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ผู้คนต่างเรียกเราเป็นเฒ่าปิศาจ (กุ้ยเล่าเท้า) รู้การณ์ล่วงหน้าจนกระจ่างแจ้ง เราเห็นว่าเรื่องที่สมควรเกี่ยวข้องก็ต้องสอดมือเกี่ยวข้องอย่างเด็ดขาด ยังมิรีบตามเราไปในบัดนี้ จะรอถึงเมื่อใดกัน?"

เสียงขาดคำก็หันกายวิ่งปราดออกไป

คุ้ยงังเพี้ยลังเลเล็กน้อย ในที่สุดต้องสาวเท้าวิ่งตามติดไปในบัดดล

เห็นเฒ่าปิศาจที่วิ่งนำหน้า ลัดซ้ายเลี้ยวขวาอยู่ไปมา แต่ละก้าวไม่มีทิศทางอันแน่นอนเป็นระเบียบ แต่ทุกก้าวที่ย่างเท้าไป เบื้องล่างจะต้องเป็นทางน้อยอันคดเคี้ยวพอดีเดินลอดผ่านได้ มิทราบได้ลัดเลี้ยวเป็นจำนวนมากน้อยเท่าใด จนคุ้ยงังเพี้ยรู้สึกมึนงงไปเล็กน้อย เบื้องหน้าจึงปรากฏแสงสว่างขึ้นเจิดจ้า ที่แท้เบื้องหน้าคือบริเวณที่มาในเมื่อครู่ คุ้ยงังเพี้ยต้องเหลียวซ้ายแลขวามองดูอย่างตื่นตะลึง มันยังคงเป็นบริเวณกว้างซึ่งมีหินขึ้นระเกะระกะ แต่ไม่ปรากฏเงาร่างผู้ใดเลย

เฒ่าปิศาจกล่าวขึ้นก่อนว่า

"เจ้ามิต้องดู ดูจนตาปะทุก็ไม่เห็นเงาร่างผู้ใดดอก"

ยามนี้ คุ้ยงังเพี้ยได้รู้ว่าชายชราอาภรณ์ดำหาใช่เป็นชนชั้นธรรมดาไม่ จึงรีบน้อมกายคารวะแล้วกล่าวว่า...

"ได้รับความกรุณาจากท่านผู้อาวุโสช่วยไว้ คุ้ยงังเพี้ยจะไม่กล้าลืมพระคุณนี้จวบชั่วชีวิต แต่ทว่า ผู้เยาว์ยังมีสหายอีกหลายคนก็หลงกลอยู่ในค่ายนี้ ยังหวังอย่างยิ่งว่าผู้อาวุโสกรุณาไปพา..."

คุ้ยงังเพี้ยยังกล่าวไม่จบคำ กุ้ยเล่าเท้าพลันถลึงตาขึ้นจนลุกวาว กล่าวเสียงกึกก้องว่า

"ต้องการช่วยสหายของเจ้า ต้องไปหาเทียนม้อนึ้งจึงจะได้!"

กล่าวแล้วสาวเท้าจะก้าวไปที่ชายทะเล คุ้ยงังเพี้ยซึ่งกังวลความปลอดภัยของพวกพ้องในค่ายกล ไหนเลยจะยอมให้ชายชราปลีกตัวผละจาก จึงรีบถลันกายขวางหน้าชายชราไว้ กล่าวว่า

"ขอกราบขอร้องผู้อาวุโส โปรดกรุณายื่นมือเข้าช่วยเหลือด้วย ผู้เยาว์จะสำนึกพระคุณนี้ไว้ไม่ลืมจนวันตาย"

กุ้ยเล่าเท้าคล้ายมีเจตนาทดลองฝีมือ คุ้ยงังเพี้ยดูจึงกลอกตาแล้วกล่าวว่า

"มีประการเดียว เราผู้เฒ่ากลับใคร่จะรู้เห็นพลังฝีมือเจ้าว่าเป็นเช่นไร เจ้าสามารถเอาชัยเราได้ ทุกเรื่องก็ปฏิบัติตามความต้องการเจ้า"

คุ้ยงังเพี้ยเห็นเรื่องราวเป็นถึงเช่นนี้ ทราบดีว่าไม่อาจปฏิเสธเกลี้ยกล่อม จึงตัดใจกล่าวเสียงกังวานว่า

"อย่างนั้น ผู้เยาว์ขอล่วงเกินอย่างอุกอาจแล้ว"

เสียงขาดคำ สะบัดมือฟาดท่าบ้วนลี้ซั่งฮุด (ส่งพระหมื่นลี้) ไปยังทรวงอกกุ้ยเล่าเท้า ด้วยความรนแรงรวดเร็วยิ่ง เฒ่าปิศาจลอบตื่นเต้นนับถืออยู่ในใจ รีบเกร็งพลังเข้าไว้ในสองแขน ไม่เลี่ยงหลบหลีกแต่สะบัดสองฝ่ามือฟาดปราดไปดั่งสายฟ้า เปล่งเสียงกึกก้องขึ้นว่า...

"ทดลองกันตรงๆ สักครั้ง"

คุ้ยงังเพี้ยคาดหมายไม่ถึงว่า เฒ่าปิศาจจะมาใช้การหักโหมกันเช่นนี้ พอเห็นรีบเพิ่มพลังไปอีกสองส่วนอย่างเร่งร้อน เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวผ่านไป เมื่อสี่ฝ่ามือสัมผัสกันถนัดถนี่ พลังลมกระแทกจนกรวดทรายกระจายคละคลุ้ง แผ่นดินสั่นคลอนแคลน นับเป็นอานุภาพอันน่าแตกตื่นขวัญหายยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยและกุ้ยเล่าเท้าต่างถอยกายคนละสามก้าว จับจ้องมองฝ่ายตรงข้ามด้วยความแตกตื่นตกใจ เนิ่นนาน อีกเนิ่นนานให้หลัง กุ้ยเล่าเท้ากะพริบตาอันหยีเล็กแล้วตวาดก้องขึ้นว่า

"เจ้าก็ลองรับฝ่ามือเราผู้เฒ่าดูสักคราว!"

สองฝ่ามือเกร็งพลังดันออกมาพร้อมกับเสียงร้องเห็นพลังฝ่ามือดังครืนครั่นคล้ายฟ้าร้องก้องแก่ไกลแสดงว่าได้ใช้พลังมาจนสุดตัวแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยรู้แต่แรกแล้วว่า กุ้ยเล่าเท้านี้มิใช่เป็นชนชั้นต่ำต้อยธรรมดา จึง

ตวาดก้องขึ้นว่า

"มาได้ประเสริฐ"

สองฝ่ามือสะบัดออกต้านรับดุจกับสายฟ้า ความว่องไวของการต่อต้านนี้ไม่เป็นที่คาดเดาของผู้คนเลย

กุ้ยเล่าเท้าพอเห็นใจเต้นหวั่นไหว แต่มิรอให้มันมีโอกาสขบคิด สองฝ่ามือก็ได้สัมผัสกันถนัดถนี่แล้ว

เสียงระเบิดดังสนั่นขึ้นอีกครั้ง เมื่อแผ่นดินสั่นคลอนไปแล้ว ในรัศมีสี่สิบวากรวดทรายกระจายหญ้าปลิวคละคลุ้งจนมืดครึ้มไปทั่วทั้งบริเวณ เป็นที่น่าหวาดกลัวยิ่งนัก

คุ้ยงังเพี้ยถอยกรูดๆ ถึงสี่ก้าวใหญ่ เลือดลมในร่างพลุ่งพล่านเล็กน้อย ต้องบังเกิดความเลื่อมใสนับถือในพลังภายในของปิศาจเฒ่าเป็นอย่างยิ่ง

ย้อนดูกุ้ยเล่าเท้า ได้ถลาถอยถึงห้าหกก้าว ตาหยีเล็กทั้งสองของมันถูกเบิ่งจนแถบถลนออกนอกเบ้า

ยามนี้กุ้ยเล่าเท้ามิใคร่จะยอมเชื่อถือว่าเป็นเรื่องจริงจัง เนื่องจากคุ้ย-งังเพี้ยมีอายุเยาว์วัยเหลือเกิน เนิ่นนาน อีกเนิ่นนานให้หลัง พลันตะเบ็งสุดเสียงขึ้น

"เทียนเจ๊าะซิกเจี้ย (เจ็ดฝ่ามือฟ้ามรณะ)...เทียนเจ๊าะซิกเจี้ย เราผู้เฒ่าพ่ายแพ้อย่างไม่อัปยศอดสูเทียนม้อนึ้งอยู่ที่เกาะฮุ่นฮงเต้า จากนี้ไปทางทิศเหนือประมาณสี่สิบลี้เท่านั้น เจ้าไปหานางเถิด ค่ายกลนี้เราผู้เฒ่าทำลายไม่ได้ดอก"

เฒ่าปิศาจระดมวาจาดั่งประทัดแตกจบคำ ร่างถลันวูบก็หายเข้าไปในพยุหเทียนมึ้งติ้งอีกครั้ง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่มีโอกาสที่จะเปิดปากกล่าววาจาเลย

คุ้ยงังเพี้ย เหม่อมองดูค่ายกลเทียนมึ้งติ้งจนตะลึงลาน ความรู้สึกพลุ่งพล่านหวั่นไหว ตนเคยปฏิเสธเยื่อใยเทียนม้อนึ้งและเน้ยฮวยทงจื้อมาแล้ว แต่บัดนี้กลับต้องไปวิงวอนพวกมัน นี่จะให้แบกหน้าไปเอ่ยปากได้อย่างไรกัน?

แต่ความจริงที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า มิไปเกาะฮุ่นฮงเต้า พยุหทวารฟ้าก็ไม่มีผู้ใดทำลายได้ อย่างนั้นพวกหงส์เกียวที่ตกอยู่ในค่ายกล ต้องถูกกักตายอยู่ภายในอย่างแน่แท้ คุ้ยงังเพี้ยขบคิดอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน มีแต่ทางไปเกาะฮุ่นฮงเต้าเพียงสายเดียวจึงจะเป็นวิธีปลอดภัย ดังนั้น จึงมองจ้องดูค่ายกลเทียนมึ้งติ้งอีกครั้ง เงยหน้าอธิษฐานว่า

"ขอสวรรค์โปรดคุ้มครองพวกมันด้วย..."

คุ้ยงังเพี้ยตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยวแล้ว กู่เสียงก้องกังวานเรียกตัวอี้ชิ่วเล้ง

ลงจากอากาศ พอก้าวขึ้นหลังสั่งให้มันโบยบินไป ไม่นาน บนเกาะพลันปรากฏชายชราเสื้อสีน้ำตาลขึ้นมาผู้หนึ่ง มองดูค่ายกลเทียนมิ้งติ้งแล้ว ก้าวอาดอาดเข้าไปอย่างเด็ดเดี่ยว เพียงคลาดเวลากันชั่วขณะ คุ้ยงังเพี้ยจึงมิได้พบชายชราเสื้อสีน้ำตาลนี้

อี้ชิ่วเล้งกางปีกกว้างใหญ่โบยบินไปในทะเลสีครามอันเวิ้งว้างด้วยความรวดเร็ว ระยะทางสี่สิบลี้ เพียงชั่วครู่ก็บรรลุถึงอย่างง่ายดาย

ยามนี้ เบื้องหน้าปรากฏเกาะโดดเดี่ยวที่มีภูเขาสูงชัน บริเวณเกาะกว้างประมาณสิบลี้ ท่ามกลางคลื่นที่ถาโถมดังสนั่นหวั่นไหว คล้ายดั่งเป็นจอกน้อยที่ลอยกลางทะเล หมู่ไม้บนเกาะเขียวชอุ่มสดใส ทำให้ผู้ได้เห็นรู้สึกชอบใจปลอดโปร่งโล่งอารมณ์

อี้ชิ่วเล้งโบยบินอยู่กลางอากาศ วนเวียนเป็นเวลาสี่ห้ารอบก็ยังมิพบทำเลแน่ใจ คุ้ยงังเพี้ยจับตาจ้องมองบนเกาะจนแน่วนิ่ง อีกครู่ใหญ่จึงได้เห็นตึกศิลาหลังน้อยปรากฏอยู่ทางเชิงเขาหันหน้าทางทิศตะวันออก ศิลานี้เป็นตึกหลังเดียวของบนเกาะ

คุ้ยงังเพี้ยสั่งอี้ชิ่วเล้งบินลงไป ลังเลชั่วขณะจึงสาวเท้าไปยังตึกศิลา

หน้าตึกศิลา เป็นสนามหญ้ากว้างใหญ่ บนพื้นราบมีปะการังมหึมาสีสันนานาประดับประดาไว้ แสงสีที่เป็นประกายเพราะแสงแดด แพรวพรายจนคล้ายเป็นวิมานแมนแดนสวรรค์ ทุกผู้คนเห็นต้องชมเชยด้วยความตะลึงลาน

ตึกศิลานี้ใช้ปะการังก่อขึ้นมาทั้งหลัง เมื่อคุ้ยงังเพี้ยขี่ตัวอี้ชิ่วเล้งมองลงมาจากท้องฟ้า เห็นเป็นตึกน้อยๆ อันเตี้ยเล็ก แต่เมื่อมายืนทางเบื้องหน้า จึงพบเห็นเป็นตึกที่สูงใหญ่ไม่น้อย แต่คุ้ยงังเพ้ยยามนี้ไม่มีกะใจจะชมเชย รีบสาวเท้าก้าวไปที่หน้าตึก ขณะอ้าปากจะร้องเรียก พลันเห็นเงาดำถลันวูบมา พลังอันหนักหน่วงปานภูเขาทลายพุ่งเข้าใส่ทรวงอกอย่างว่องไว

คุ้ยงังเพี้ยตื่นตกใจจนรีบถีบเท้า พลิ้วกายถอยไปยี่สิบกว่าวา ช้อนตามองดูเห็นเน้ยฮวยท่งจื้อยืนเขม้นมองจ้องมาอย่างขุ่นเคืองอาฆาต

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง แต่เรื่องราวดำเนินถึงขั้นนี้แล้วมิอาจไม่กัดฟันฝืนทน กล่าวว่า

“ที่ข้าพเจ้ามาครานี้ เพราะมีเรื่องใคร่ขอร้อง”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างเปิดเผยตรงๆ เลย แต่สำหรับคุ้ยงังเพี้ยแล้ว คำ“ขอร้อง” นี้คล้ายดั่งได้รวมกำลังทั่วทั้งตัวเปล่งไป หยาดเหงื่อก็ซึมออกจากหน้า

อันแดงฉานหยดหยาดลงเป็นเส้นสายดั่งฝนโหมใส่

เน้ยฮวยท่งจื้อยังมีความหวาดกลัวอยู่ไม่น้อย มิกล้าจะเสียดสีแดกดันให้ดุเดือดเกินไปนัก จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ด้วยเรื่องค่ายกลเทียนมึ้งติ้งกระมัง?”

คุ้ยงังเพี้ยสูดลมหายใจลึกๆ เข้าข่มกลั้นความอัดอั้นในอกไว้ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ใช่แล้ว สหายมากมายของข้าพเจ้า ต่างถูกกักอยู่ในค่ายกลนั้น...”

เน้ยฮวยท่งจื้อปรากฏรอยยิ้มอย่างที่ไม่มีผู้ใดคาดเดาได้ถูกต้อง แต่ใจลอบร้องว่า

“ดูมิออกว่ากุ้ยเล่าเท้ายังมีฝีมืออยู่จริงดั่งโอ่”

ในใจครุ่นคิดเช่นนั้น แต่สีหน้าแสร้งปั้นจนบูดบึ้งขุ่นเคือง กล่าวว่า

“มิรื้อฟื้นถึงค่ายกลเทียนมึ้งติ้ง ก็ยังแล้วกันไปเอ่ยพาดพิงถึงเทียนมึ้งติ้งยิ่งทำให้เราอาฆาตแค้นจนมิอาจระงับ หากรู้สำนึกตัว จงรีบไปจากเกาะฮุ่นฮงเต้าเสียโดยด่วน”

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังโทสะพลันเกิดขึ้นอย่างมิอาจระงับ แต่ทว่า มิอาจไม่บังคับใจตนเองเอาไว้ ต้องสูดลมหายใจลึกๆ แล้วยังคงกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“วันนั้นเป็นความผิดของข้าพเจ้า นับว่าข้าพเจ้าผิดไปแล้วจริงๆ”

เน้ยฮวยท่งจื้อกระชากเสียงอย่างดั่งแค้นว่า

“ผิดพลาด? เพียงผิดพลาดก็แล้วกันไปได้หรือ? หากมิใช่เจ้เจ๊เรามีคำสั่งเสียไว้ก่อน จะเป็นสุดหล้าฟ้าเขียวเราก็ต้องหาตัวท่านมาเสี่ยงชีวิตกัน”

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังต้องเซถลาไปก้าวใหญ่ ใบหน้าที่แดงระเรื่อพลันกลายเป็นขาวซีดดั่งกระดาษ ยืนตะลึงลานกับที่ไปทันที

เน้ยฮวยท่งจื้อพอเห็นก็ใจหวั่นไหว ลอบคำนึงขึ้น

“ที่แท้มันหาใช่คนน้ำใจกระด้างอำมหิตไม่”

เนิ่นนาน เนิ่นนานให้หลัง คุ้ยงังเพี้ยพลังฝืนหัวร่ออย่างหดหู่ แต่กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ฟังจากน้ำคำท่าน หรือเจ้เจ๊ท่านเสียชีวิตไปแล้ว?”

เน้ยฮวยท่งจื้อที่ยังมีความดึกคะนองดั่งทารก เมื่อได้เปรียบก็มิยอมอ่อนข้อให้ผู้ใด แสร้งเค้นเสียงเย็นชากล่าวว่า

“ท่านเข้าใจว่าฝ่ามือนั้นฟาดเบานักหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยใจว้าวุ่นสับสน แต่สติยังคงแจ่มใสเป็นปรกติ เหลือบมองดูตึกศิลาปะการังอย่างแน่วนิ่ง แล้วจึงหันกายเดินลงจากเนินเขาไป

เน้ยฮวยท่งจื้อตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง คำนึงว่า

"มันไฉนไม่กล่าววาจาสักคำก็ผละจากไปเสียเล่า?"

พอได้คิดรีบถีบเท้าพุ่งกายขวางหน้าคุ้ยงังเพี้ย

เมื่อช้อนตามอง จึงพบเห็นมุมริมฝีปากคุ้ยงังเพี้ยมีโลหิตสดๆ สองสายไหลมา ก็ต้องร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นว่า

"ท่านบอบช้ำภายใน? ไฉนกระอักโลหิตเล่า?"

คุ้ยงังเพี้ยฝืนยิ้มอย่างมิได้อนาทร กล่าวว่า

"โปรดปล่อยข้าพเจ้าไปเถิด รอให้ข้าพเจ้าเสร็จสิ้นเรื่องราวที่กระทำ ย่อมจะมาน้อมคืนความอาฆาตของหนึ่งฝ่ามือให้"

เน้ยฮวยท่งจื้อยามนี้ไม่อาจตัดสินใจได้แล้ว รีบร้องขึ้นว่า

"นั่นเป็นเรื่องเท็จ หรือท่านไม่คิดทำลายค่ายกลแล้ว?"

"ข้าพเจ้าไม่อาจแบกหน้ามาวิงวอนอีกแล้ว"

ขาดคำ คุ้ยงังเพี้ยก็สาวเท้าก้าวลงจากเขาอย่างเด็ดเดี่ยว

ขณะเวลานั้น ในตึกมีเสียงร้องเรียกอย่างรันทดว่า

"คุ้ยเซี่ยงกง ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิได้ตาย..."

เน้ยฮวยท่งจื้อพอได้ยินน้ำเสียงเจ้เจ๊ ก็เกิดความหวาดหวั่นจนคำนึงว่า

"เราระบายสีเรื่องราวจนเกินไปนัก เจ้เจ๊คงต้องขุ่นเคืองอย่างยิ่งยังคงรีบหนีเอาตัวรอดจะปลอดภัยกว่า"

พอได้คิดรีบวิ่งปราดเข้าไปที่ป่าข้างทาง เพียงโลดแล่นไม่กี่คราก็หายลับตา

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยิน ก็ต้องหันร่างอย่างพิศวงสงสัย เห็นโกวเนี้ยอาภรณ์แดงนางนั้นกำลังเดินช้าๆ เข้ามาหา

เทียนม้อนึ้ง...ดรุณีที่ทรงฝีมือและรูปโฉมสะคราญ ยามนี้ซูบซีดร่วงโรยใบหน้าหมองคล้ำรันทด ร่างคล้ายดั่งปราศจากกำลังหลงเหลืออยู่ มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด ทำให้โกวเนี้ยอันมีชื่อลือกระเดื่องทั่วทั้งแผ่นดิน ต้องสูญเสียความคึกคะนองของกาลครั้งก่อนไปหมดสิ้น

คุ้ยงังเพี้ย ยามนี้รู้สึกเจ็บปวดใจใหญ่หลวงสุดประมาณ ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันนี้ ทำให้ทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี พลุ่งพล่านจนลืมตัวไม่อาจระงับใจ ต้องพุ่งกายไปที่เบื้องหน้าเทียนม้อนึ้ง อ้าแขนรวบร่างเทียนม้อนึ้งไว้

ในอ้อมอก กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"เจ้เจ๊ เจ้เจ๊...ท่าน..."

เทียนม้อนึ้งซบกายในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างอบอุ่นนุ่มนวล ริมฝีปากบางปรากฏรอยยิ้มอันหยาดเยิ้มน่าลุ่มหลง ดวงตาคู่งามกลับมีหยาดน้ำเอ่อคลอ

หยาดน้ำตาแต่ละหยดนี้ ย่อมมิใช่เป็นสัญลักษณ์ของการรันทดหดหู่ แต่เป็นการปรากฏของน้ำใสใจจริง เป็นการระบายความรักจากใจ เป็นเพลิงรักที่ฮือโหม...ช่างเป็นน้ำตาที่มีคุณค่ามหาศาลนัก

เทียนม้อนึ้งแนบแก้มบนอกคุ้ยงังเพี้ย แต่ละฝ่ายต่างมิได้กล่าววาจาใดมา มีแต่กระแสจิตเท่านั้นที่พร่ำพรอดบอกรักกัน ลมทะเลโชยมาสะบัดชายเสื้อของทั้งสองจนสั่นพลิ้ว ทั่วทั้งตัวเกาะฮุ่นฮงเต้า มีแต่ความเงียบสงบ เงียบจนแทบจะได้ยินเสียงหัวใจเต้นของทั้งสองฝ่าย

เนิ่นนาน เนิ่นนานเหลือประมาณ จิตใจอันพลุ่งพล่านของคุ้ยงังเพี้ยก็รู้สึกพิศวงสงสัย แต่คิดจะผลักนางออกไปรู้สึกว่านางกลับเบียดชิดจนสนิทแน่นกว่าเดิม คล้ายดั่งกลัวว่าคุ้ยงังเพี้ยจะพรากจากนางไปอีกครั้งก็ปานกัน

เทียนม้อนึ้งเงยหน้าอันสะคราญขึ้น กล่าวเสียงสดใสว่า

"เราอยู่ในความฝันกระมัง?"

เป็นเสียงสดใสที่มีความกังวล และคลางแคลงไฉนเลยจะคล้ายยอดฝีมือมีชื่อลือกระเดื่องแผ่นดิน มันคล้ายเป็นเสียงดรุณีน้อยที่ทำให้ผู้คนต้องเกิดความสมเพชเวทนา

"หามิได้ เป็นความจริง"

คุ้ยงังเพี้ยตอบไปอย่างลืมตัว เทียนม้อนึ้งจึงแย้มยิ้มด้วยความปลาบปลื้มยินดี ยิ้มอย่างหวานเยิ้มจริงใจ นางเพิ่งจะได้ลิ้มรสการยิ้มอย่างจริงใจของชีวิตนาง เชื่อมั่นว่าเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้น นางมิได้คลางแคลงว่าเป็นความฝันอีกแล้ว เนื่องจาก นางเคยฝันเช่นนี้มากมายหลายครั้งนัก

คุ้ยงังเพี้ยลูบคลำผมที่ยาวสยายของนาง กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ท่านผ่ายผอมกว่าเมื่อหลายวันก่อนมาก อาการบอบช้ำยังมิทุเลาหรือ?"

เป็นกระแสเสียงที่นุ่มนวลจริงใจ เป็นความรักอันซาบซึ้งดื่มด่ำนัก แม้จะสั้นๆ เพียงสองประโยคแต่ก็ได้บ่งบอกความในใจออกมาจนไม่หลงเหลือ

เทียนม้อนึ้งกล่าวอย่างตื้นตันใจว่า

"ทุเลานานแล้ว"

“นั่นเป็นเพราะสาเหตุใด?”

ขาดคำก็จับจ้องมองนิ่งอยู่บนหน้าเทียนม้อนี้งคล้ายดั่งจะรอหาคำตอบมาจากหน้านาง

เทียนม้อนี้งหรุบตาลงอย่างเอียงอาย ดิ้นออกจากอ้อมแขนคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวอย่างแง่งอนว่า

“มิบอกกับท่าน”

ไม่คาดว่า เทียนม้อนี้งซึ่งมีนิสัยเปิดเผยห้าวหาญจนได้รับฉายาเป็นสองภต ถึงกับมีความลับที่มิยอมบอกต่อผัดน หัวใจของดรณีล้วนเป็นสิ่งที่ลึกลับจนผู้คนยากจะคาดเดาได้จริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยจ้องมองนางอย่างงุนงงสงสัย มิทราบสมควรกล่าวอย่างไร...

เทียนม้อนี้งพอเงยหน้าประสานตากับคุ้ยงังเพี้ยนางรีบเบือนสายตาออกไปในบัดดล หัวใจเต้นระทึกถี่เร็ว รีบเปลี่ยนเรื่องขึ้นทันทีว่า

“พวกเราไปทำลายค่ายกลในบัดดลเลยเป็นไร?”

“ช่วยคนร้อนรนเฉกเช่นช่วยดับไฟ ไปกันในขณะนี้ยิ่งวิเศษ”

“ท่านว่าเวลาใด พวกเราก็ไปเวลานั้น ข้าพเจ้าจะเรียกตี้ตี่เตรียมเรือ”

ขาดคำ แหงนหน้าก่ร้องเสียงยาวก้องกังวาน นี่คือสัญญาณที่นางติดต่อกับเน้ยฮวยท่งจื้อผู้เป็นน้องร่วมสายโลหิต เสียงกู่ของนางก้องกังวานขึ้นสู่ท้องฟ้าเป็นเวลาเนิ่นนานก็มิได้ยินเสียงขานรับมา

ความจริงแล้ว เน้ยฮวยท่งจื้อยามนี้ซ่อนตัวอยู่ทางป่าหลังเขา กำลังเล่นกับสหายน้อย (ลิง) กลุ่มใหญ่สนุกสนาน มันกลัวเทียนม้อนี้งจะตำหนิดุด่า ดังนั้นเมื่อได้ยินเสียงกู่ของเจ้เจ๊แล้วก็ยังมิกล้าส่งเสียงกู่ตอบมา

คุ้ยงังเพี้ยขมวดคิ้ว กล่าวขึ้นว่า

“มิต้องเตรียมเรือดอก ขี่เล้งยี้ไปก็ได้”

แล้วส่งเสียงกู่เรียกอี้ชิ่วเล้งลงมา พอเทียนม้อนี้งเห็นสารรูปอันดุร้ายของอี้ชิ่วเล้ง ต้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัยว่า

“นี่เป็นนกอะไร? ไฉนจึงโตใหญ่ปานนี้?”

“อี้ชิ่วเล้ง (มังกรทวิบาท)!”

“เป็นอี้ชิ่วเล้ง ที่รอดเหลือมาจากดึกดำบรรพ์นั้นหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกเลื่อมใสในความรอบรู้อันกว้างขวางของนาง จึงผงกศีรษะอย่างยิ้มแย้ม

“มันบรรทุกได้ถึงสองคน?”

“สามคนมันก็บรรทุกได้สบายมาก”

อี้ชิ่วเล้งแสนรู้จนฟังวาจาคนได้ เมื่อได้ยินนายยกย่องมัน ก็ภาคภูมิยินดีจนร้องแว้ แว้ ไม่ขาดเสียง ทำให้ทั้งสองต่างต้องหัวร่อด้วยความขบขัน

เทียนม้อนึ้งรู้ซึ้งในนิสัยของน้องชาย เมื่อเห็นเนิ่นนานก็ยังไม่มา จึงกล่าวต่อคุ้ยงังเพี้ยว่า

“ตี้ตี๋ข้าพเจ้าน่ากลัวเกรงข้าพเจ้าจะตำหนิจึงไม่ยอมมา พวกเราไปด้วยกันเพียงสองคนก็ได้”

ขาดคำ ก้าวขึ้นไปบนหลังอี้ชิ่วเล้วกับคุ้ยงังเพี้ย โบยบินไปยังเกาะปั้ว-เล้งเต้า...

เทียนม้อนึ้งซุกกายในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย ถามอย่างกังวลใจว่า

“เพี้ยตี๋ เมื่อครู่ท่านไฉนจึงกระอักโลหิต?”

“อาจบางที เป็นความอึดอัดที่คั่งอยู่ในอก”

“ขณะนี้ทรวงอกยังอัดอั้นอีกหรือไม่?”

“ขณะนี้ปลอดโปร่งมากแล้ว มิเป็นไรดอก”

“มันล้วนเป็นการซกซนของตี้ตี๋ข้าพเจ้าก่อขึ้น”

“นั่นจะตำหนิมันได้อย่างไร เป็นความผิดของข้าพเจ้าเองทั้งสิ้น...”

เพียงครู่ใหญ่ เกาะปั้วเล้งเต้าก็อยู่เบื้องหน้าสายตาแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามอง พบเห็นบนเกาะมีเงาคนพลุกพล่านสับสน เมื่อเพ่งพิจารณาอีกครั้งก็ต้องตื่นเต้นยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง ร้องขึ้นว่า

“อา...พวกนั้นไฉนต่างออกมาจนหมดสิ้น?”

“อะไร? หรือกุ้ยเล่าเท้าทำลายค่ายกลไปแล้ว?”

“เฒ่าผู้นั้นสามารถทำลายมันหรือ?”

“สามารถ”

คุ้ยงังเพี้ยร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

“เยี่ยงนั้น กลับทุ่นเวลาและกำลังไปมากแล้ว”

แต่ทว่า เทียนม้อนึ้งกลับกล่าวอย่างกังวลใจขึ้น...

“ข้าพเจ้าวิตกว่าท่านพาข้าพเจ้ามาครานี้ จะต้องเกิดความเข้าใจผิดกันขึ้น”

ในโลกนี้ มีแต่สตรีเท่านั้นที่เข้าใจสตรีด้วยกันดี

มรสมในทะเลรัก

๑

ยามนี้ ผู้คนบนเกาะต่างก็พบเห็นอี้ชิ่วเล้งในอากาศแล้ว ต่างพากันโห่ร้องด้วยความปีติยินดี เนื่องจากพวกทั้งหลายเชื่อมั่นว่า เมื่อคุ้ยงังเพี้ยมิได้อยู่ในค่ายกลจะต้องอยู่กับอี้ชิ่วเล้งเป็นแน่ คนทั้งหลายเมื่อเห็นอี้ชิ่วเล้งโบยบินอยู่กลางอากาศ และยังมีคนขี่อยู่เบื้องบน จึงต่างแน่ใจว่าเป็นตัวคุ้ยงังเพี้ยมิใช่ผู้อื่น

อี้ชิ่วเล้งยังบินสูงจากพื้นห้าหกสิบวา งังเพี้ยก็กระโดดพลิ้วลงมา หัวร่อให้หงส์เกียวที่วิ่งเข้ามาหากล่าวว่า

"เจ้เจ๊ พวกท่านออกมาได้อย่างไรกัน?"

หงส์เกียวเห็นคุ้ยงังเพี้ยไม่มีอันตราย นางปีติใจเป็นยิ่งนัก หัวร่อเสียงใสพลางกล่าวว่า

"ตี้ตี๋ ท่านไปเสียที่ใดเล่า? พวกเราหาท่านทั่วทุกทาง..."

ทันใด วาจานางชะงักงันไม่อาจกล่าวต่อ สองตาจับจ้องไปยังด้านหลังคุ้ยงังเพี้ย ใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส พลันกลับกลายเป็นเย็นชากระด้าง ถามว่า

"นางเป็นใคร?"

คุ้ยงังเพี้ย ถูกความแปรเปลี่ยนกะทันหันสร้างความงุนงงไปวูบใหญ่ กวาดตามองดู เห็นแต่ละคนต่างหน้าเย็นชากระด้าง ด้วยท่าทีที่คล้ายเหยียดหยามดูแคลนยิ่งนัก มีแต่บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งเท่านั้น ที่มิได้เป็นเช่นทุกคน

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามองมา เห็นเทียนม้อนึ้งอันงามสะคราญยืนอยู่ข้างตัวอี้ชิ่วเล้ง ก็เข้าใจได้ในบัดดล หลังจากขบคิดชั่วขณะเพื่อจะหาวาจามาอธิบาย แต่หงส์เกียวก็แค่นเสียงเย็นชาขึ้นก่อนว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านบอกออกมา ในเมื่อกล้าทำแล้วยังจะกลัวเกรงอันใดอีก?"

เป็นกระแสเสียงที่เหี้ยมเกรียมเย็นชาน่าหวาดหวั่น ซึ่งคุ้ยงังเพี้ยคาดฝันไม่ถึงว่า เหตุการณ์จะเลวร้ายปานนี้ และยิ่งกลัวจะกระทบกระเทือนใจของเทียนม้อนึ้ง จึงรีบกล่าวว่า

“เจ้เจ๊ ท่านอย่าได้เข้าใจผิด นางมา...”

“เฮอะ เข้าใจผิด? คุ้ยงังเพี้ย ท่านเข้าใจผิดว่า...ว่าเราเป็นทารกอมมือหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยกระวนกระวายจนหน้าถอดสี กล่าวอย่างสัตย์ซื่อขึ้นว่า

“หงส์เจ๊ หรือท่านมิเชื่อถือข้าพเจ้าแล้ว?”

หงส์เกียวในยามหึงหวงจนหน้าแดงฉาน จึงกล่าวไปอย่างไม่ต้องใคร่ครวญว่า

“เฮอะ คุ้ยงังเพี้ย เป็นเพราะเราคราวก่อนๆ เชื่อถือท่านมากไป มิเช่นนั้น ย่อมไม่มีเหตุการณ์วันนี้เกิดขึ้น”

คุ้ยงังเพี้ยเห็นหงส์เกียวเข้าใจผิดมากมายนัก ในใจก็บังเกิดความรุ่มร้อนจนกล่าวมิถูก หวังเพียงอย่างเดียวว่าหงส์เกียวยินยอมเชื่อตน จึงกล่าวโพล่งไปว่า

“เจ้เจ๊ ข้าพเจ้าคิดว่าท่านคง...”

“ผู้ใดเป็นเจ้เจ๊ท่าน? นับแต่นี้ ท่านและเราต่างเดินกันคนละทาง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับใคร”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งรีบเดินเข้ามา กล่าวว่า

“หงส์โกวเนี้ย นี่อาจบางทีเป็นการเข้าใจผิดพวกเราพอจะ...”

วาจามิทันจบคำ ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงพลันคำรามสอดขึ้น

“ซี่ตี๋ ท่านอย่าได้ทำเป็นฉลาดไปเลย เราถามท่าน หรือประมุขจะทำลายค่ายกลนี้ออกมาได้เอง? บอกมา?”

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงสวนคำว่า

“ซี่ตี๋ ย่อมมีสักวันที่ถูกความฉลาดของตัวทำลายตัวเองไป”

ผู้วู่วามไร้ความคิดทั้งสองพอเอ่ยสอดคล้องกัน เรื่องราวก็กลายเป็นเลวร้ายจนย่ำแย่ พวกมันต่างเป็นผู้มีสัจจธรรมที่ลึกซึ้งเกินไป และนิสัยวู่วามปานเปลวเพลิง มีวาจาใดก็กล่าวโพล่ง ไหนเลยจะคำนึงถึงเหตุผลสุดท้ายใดๆ

ยามนี้ บรรยากาศอัดอั้นจนตึงเครียด...

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้าขึ้นมองดูหมู่เมฆบนท้องฟ้าอย่างเฉื่อยชา ในห้วงสมองบังเกิดความคิดวุ่นวายสับสน ที่ดั้นด้นไปฮุ่นฮงเต้า ไปถูกเสียดสีแดกดัน ก็เพราะ

ผู้ใด? หงส์เกียวที่สนิทสนมฐานภรรยา ห้ามารทะเลเลือดที่เป็นเพื่อนตาย สองศรีพี่น้องแซ่เตี้ยที่นุ่มนวลชาญฉลาด บัดนี้ผู้ใดเชื่อถือตน? มีผู้ใดยอมฟังคำอธิบายของตน?

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกว่า พวกทั้งปวงได้เหยียดหยามศักดิ์ศรีของตนจนต่ำต้อยเกินไป ถูกปรักปรำใส่ไคล้แล้ว ความจริงคุ้ยงังเพี้ยพอจะอธิบายได้ แต่เนื่องจากไม่ปรารถนาพร่ำกล่าวให้มากไป ใบหน้าที่งามสง่าพลันกลายเป็นซีดขาว ทรวงอกอึดอัดจนแทบระบายลมหายใจออกมิได้

บัณฑิตจอมพิษพอเห็นก็รู้ว่าผิดท่า ต้องร้องเสียงก้องขึ้น

"เม่งจู๊ เม่งจู๊ ท่านสงบใจไว้บ้าง"

คุ้ยงังเพี้ยคล้ายดั่งมิได้ยินแล้ว ในโสตประสาทมีเสียงของบิดาที่กล่าวอย่างหม่นหมองขึ้นอีกครั้ง

"ห่านป่าไม่มีที่อยู่แน่นอน จอกน้อยลอยไปตามสายน้ำ..."

คุ้ยงังเพี้ยปรากฏรอยยิ้มอันรันทดว้าเหว่ พึมพำกับตัวเองว่า

"คุ้ยงังเพี้ยเอย คุ้ยงังเพี้ย เจ้าจะเปล่าเปลี่ยวเดียวดายตลอดชีวิตแน่"

กระแสเสียงรันทดหดหู่จนทำให้ผู้คนต้องสลดใจไปด้วย...

หงส์เกียวตัวสั่นสะท้านพลันหันขวับกลับมา พอดีในเวลานั้น คุ้ยงังเพี้ยอ้าปากกระอักโลหิตออกมากองใหญ่ หันร่างกระโดดขึ้นไปบนหลังอี้ชิ่วเล้งร้องเสียงก้อง

"เล้งยี้ ขึ้น"

อี้ชิ่วเล้งแสนรู้กระพือปีกบินปราดขึ้นไปในอากาศทันที ความเปลี่ยนแปลงที่อุบัติขึ้นนี้ไวเกินไป และก็กะทันหันเกินไป

หงส์เกียวพอเห็นใบหน้าที่ขาวซีดจนไร้สีเลือดของคุ้ยงังเพี้ย รู้ดีว่าเรื่องราวมิใช่ธรรมดาแล้ว เมื่อเห็นความอัดอั้นกังวลจนมิอาจระงับ ต้องกระอักโลหิตแล้วสะบัดหน้าจากไป หัวใจนางก็แทบกระดอนออกจากปากกระทืบเท้าไล่ไปพลาง ร่ำไห้ไปพลาง

"ตี้ตี๋ เพี้ยตี๋ ท่านกลับมา เจ้เจ๊ผิดไปแล้ว ตี้ตี๋ท่านกลับมา กลับมาเถิดตี้ตี๋ ท่านจะไปที่ใด..."

กระแสเสียงโหยหวนดุจดั่งวานรคร่ำครวญ พิลาปรำพันปิ้มจะขาดใจ ผู้อยู่ในบริเวณทั้งห้าสิบกว่าล้วนเป็นชนชั้นฝีมือเยี่ยม เป็นผู้กล้าที่เห็นความตายไร้ความหมาย แต่ได้ยินแล้วก็ยังต้องหลั่งน้ำตาความเห็นใจลงมาทุกผู้คน โดย

เฉพาะสองศรีพี่น้องแซ่เตี้ยและเทียนม้อนึ้ง ยิ่งร่ำร้องจนน้ำตาเนืองนองเต็มหน้า พวกนางต่างเศร้าเสียใจไปในความหมายที่ลึกซึ้ง

ไกลแล้ว ยิ่งไกลไปทุกครา ในที่สุด อี้ชิ่วเล้งอันมหึมาก็หายลับตาไปในขอบฟ้าอันเวิ้งว้างสุดไกล

หงส์เกียวหน้ามืดตาลาย อ้าปากกระอักโลหิตพุ่งออกมาเป็นทางยาว ร่างระทวยสิ้นสติไป

เทียนม้อนึ้งอยู่ที่ข้างกาย รีบถลันเข้าประคองร่างหงส์เกียวไว้ จากนั้นอ้มนางขึ้นแนบในอ้อมอกร้องเรียกด้วยความตื่นตกใจ

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงต้องรำพึงอย่างงุนงงสงสัย

"นี่มันเป็นเรื่องราวใด?"

บัณฑิตจอมพิษยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตา กระซากเสียงด้วยความขุ่นเคืองว่า

"มีแต่ท่านที่โง่บัดซบทั้งสองคนเท่านั้นที่คิดไม่ออก"

สัตว์เปลวไฟกับฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงแม้จวบจนบัดนี้ก็ยังมิทราบว่าเป็นเหตุผลกลใด แต่กลับพอรู้ว่ามีผู้ใดกล่าววาจาผิดพลาดไปแล้ว มิเช่นนั้น ไฉนจะก่อกวนจนเรื่องราวแตกหักในลักษณะนี้

ชายชราที่สวมเสื้อสีน้ำตาล กล่าวอย่างงุนงงว่า

"นี่มันก่อกวนกันอย่างไร?"

ขณะเวลานั้น พลันมีเสียงแผดร้องอันประหลาดพิกลของคนผู้หนึ่งว่า

"มันก่อกวนอย่างไรกัน? พวกเจ้าอยู่ในค่ายกลนั้นไม่ร้องไห้ แต่ออกจากค่ายกลมาแล้วไฉนจึงหลั่งน้ำตาให้กันเสียเล่า?

พร้อมกับเสียงที่ตะเบ็งมา ในค่ายกลมีชายชราร่างสันทัดเดินอย่างรวดเร็ว นั่นคือกุ้ยเล่าเท้า ภาพแรกที่เห็นคือหงส์เกียวในอ้อมแขนเทียนม้อนึ้ง ต้องคำนึงขึ้นด้วยความสงสัยใจว่า

"นางมาได้พอดี แล้วพวกมันยังร่ำไห้ไปไย? เอ๊ะ! ไฉนไม่เห็นเจ้าทารกรูปงามอยู่เพียงคนเดียว"

ตาหยีเล็กกลอกไปแล้ว พลันพบหน้าชายชราเสื้อสีน้ำตาล ก็ร้องในใจว่า

"ที่แท้เจ้าเฒ่าที่หดหัวซ่อนตัวสี่สิบปีก็มา อา...แย่แน่"

กุ้ยเล่าเท้าปฏิภาณอันปราดเปรียวแจ่มใส พอเห็นสภาพก็รู้ตัวว่า พวกประดานี้มิใช่เทียนม้อนึ้งช่วยออกมาอย่างเด็ดขาด แผนการที่วางไว้ทั้งมวลเท่ากับ

พังทลายไปจนยับเยินแล้ว โทสะจึงได้พาลระบายใส่เฒ่าเสื้อสีน้ำตาลอันมีนามกั๊วะอีโซ่ว กระโดดโลดเต้นพลางคำรามว่า

"วิเศษแท้ เจ้าเฒ่ากั๊วะอีที่หดหัวอยู่ถึงสี่สิบปีไม่ออกมาในตอนแรก ไม่โผล่มาในตอนหลัง กลับมาคำนวณเวลาจนแม่นยำแล้วทำลายแผนการของผู้อื่นไปจนยับเยิน กินฝ่ามือเล่าฮูสักครั้งค่อยมาแก้ตัว"

กุ้ยเล่าเท้าขุ่นเคืองสุดแสน จึงลงมือไปโดยไม่ยอมรับฟังวาจาใด สะบัดมือฟาดใส่ศีรษะกั๊วะอีโซ่วอย่างดุดัน เป็นการใช้กำลังจนสุดตัว

กั๊วะอีโซ่วมีพลังฝีมือที่ค่ีคี่กับกุ้ยเล่าเท้า แต่ก่อนที่ความจริงจะกระจ่างแก่ใจ ก็ไม่ปรารถนาลงมือกันรีบหลบร่างเลี่ยงไปแล้วร้องว่า

"ช้าไว้ ช้าไว้ หรือว่าทางที่เราช่วยคนจะเป็นการช่วยผิดพลาดด้วย?"

กุ้ยเล่าเท้าฟาดพลาดผิด โทสะยิ่งฮือโหมจนตาเหลือกค้าง คำรามว่า

"ไม่ผิด? ยังไม่ผิดหรือ? พวกทารกหญิงที่ร่ำไห้รำพันนี้จะทำอย่างไรกัน? ไม่ได้! เราต้องเสี่ยงชีวิตกับเจ้าให้ได้"

เสียงขาดคำฝ่ามือฟาดเข้าอีกครั้ง ระดมฟาดเข้าสามฝ่ามือซ้อนๆ กัน

กั๊วะอีโซ่วหลบเลี่ยงอยู่ตลอดเวลา หลบพ้นสามฝ่ามือด้วยความเหน็ดเหนื่อยจนเหงื่อโซมกาย โบกมือกระหืดกระหอบขึ้นว่า

"ช้าไว้ ช้าไว้ ท่านมาลงมือเช่นนี้ แม้ฟาดเราตายไปก็ไม่มีประโยชน์ต่อเรื่องราว กลับทำให้เสียผู้ที่จะออกหัวคิดไปโดยใช่เหตุ"

กุ้ยเล่าเท้าพอฟังรู้สึกเป็นเหตุผล เพราะรู้ดีว่ากั๊วะอีโซ่วนี้มีความสงบเยือกเย็นจนเป็นนิสัย ย่อมไม่มีเหตุผลใดจะแส่ตัวเข้ายุ่งในเรื่องอันวุ่นวายของวงพวกนักเลงอีก จึงแสร้งร้องเสียงก้องว่า

"เรื่องเหล่านี้ล้วนถูกท่านก่อนกวนจนยุ่งเหยิงหมดสิ้น เราไม่ยอมเกี่ยวข้องแล้ว"

กล่าวแล้ว ก็หันกายเดินออกไปอย่างไม่ยอมเกี่ยวข้องจริงๆ

กั๊วะอีโซ่วไหนเลยจะคาดหมายว่า มันมีความคิดที่กลอกกลิ้งมากมายปานนี้ จึงร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกว่า

"เราปลีกตัวออกถือสันโดษถึงสี่สิบปี เรื่องราวในวงพวกนักเลงไหนเลยจะรู้กระจ่างเทียบเท่าท่าน ท่านเห็นแก่ไมตรีของสหายเก่า จะละมือไม่ถามไถ่เกี่ยวข้องไปได้หรือ?"

"ท่านหมายความต้องการให้เราช่วยเหลือ?"

ก๊ะอีโซ่วงุนงงชั่ววูบ พลันเข้าใจด้วยไวปัญญา รู้สึกสำนึกเสียใจแต่ก็สายเกินไปแล้ว จึงด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"หลงกลเจ้าเฒ่าไปอีกคราวจนได้ นับว่าใช่เถิด แต่ทว่า ช่วยเหลือนั้นจะต้องช่วยให้ถึงที่สุด มิอาจผละหนีไปในกลางคัน"

กุ้ยเล่าเท้าถลึงตาจนกลมโต ร้องเสียงก้องว่า

"ตกลงทำดั่งนั้น ผู้ใดผละหนีไปในกลางคัน ผู้นั้นก็เป็นสัตว์เดียรัจฉาน"

ขณะนั้น หงส์เกียวในอ้อมอกเทียนม้อนิ้งเพิ่งได้สติมา เทียนม้อนิ้งกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"เจ้เจ๊ ท่านได้สติแล้วหรือ มันเป็นความผิดของข้าพเจ้าทั้งสิ้น"

กระแสเสียงนุ่มนวลแผ่วเบา ทุกคนต่างก็มิใคร่ยอมเชื่อถือว่าดังมาจากปากเทียนม้อนิ้ง ซึ่งถูกตาหน้าว่าเป็นภูตร้าย...อานุภาพของความรัก นับว่ายิ่งใหญ่ไพศาลนัก

หงส์เกียวทรงกายขึ้นยืน นางคล้ายดั่งเจ็บช้ำน้ำใจใหญ่หลวงยิ่ง ช่วงเวลาอันสั้นๆ นางได้รู้ซึ่งถึงความเจ็บช้ำขมขื่นของการสูญเสียความรัก จึงมองหน้าเทียนม้อนิ้งแล้วกล่าวอย่างรันทดว่า

"ม่วยม่วย ท่านงามมาก"

เทียนม้อนิ้งกล่าวอย่างกระวนกระวายว่า

"เจ้เจ๊ ขอบพระคุณท่าน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าได้ทำลายน้ำใจท่านรุนแรงนัก"

หงส์เกียวกุมมือขาวผ่องของเทียนม้อนิ้งไว้กล่าวอย่างจริงจังว่า

"นี่เป็นชะตาที่ฟ้าลิขิตมา พวกเราต่างเป็นอิสตรีด้วยกัน บัดนี้เราเข้าใจทุกเรื่องราวแล้ว ท่านก็ติดตามพวกเราไปเสาะหามันกันเถิด"

เทียนม้อนิ้งแทบมิกล้าเชื่อถือโสตประสาทของตนเอง นางไม่ยอมเชื่อว่าด่านที่เข้าใจว่ายากเย็นแสนเข็ญจะผ่านได้อย่างง่ายดายปานนี้ แต่เหตุการณ์ก็ประจักษ์อยู่เบื้องหน้าสายตามิอาจไม่ยอมเชื่อถือได้ หากแม้นการไปในคราวนี้สืบเสาะหาชายในดวงใจได้พบพาน นั่นก็นับเป็นบุญวาสนาที่สร้างสมมาแต่ปางก่อนแล้ว นางโถมเข้าไปในอ้อมอกหงส์เกียวอย่างพลุ่งพล่าน ร้องขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ เจ้เจ๊ ท่านกรุณาต่อข้าพเจ้าเหลือเกินแล้ว"

หงส์เกียวยามนี้มีแต่ฝืนหัวร่อ มิได้กล่าววาจาใดไปอีก

เหตุการณ์ทั้งมวล ล้วนอยู่ในความสังเกตของกุ้ยเล่าเท้า จึงฉุกใจคิดแล้วคำนึงว่า

"เฒ่ากั๊วะอีนี้เห็นทีจะมาได้ถูกต้องกระมัง?"

หัวคิดเช่นนั้น แต่ปากกล่าวเสียงหนักแน่นว่า

"ขณะนี้พวกนางต่างมีอารมณ์หงุดหงิด วุ่นวาย เกาะปั้วเล้งเต้าก็ได้สวามิภักดิ์ต่อเกาะม้อเต้าแล้ว บัดนี้มีแต่กลับไปที่เกาะเง่งเพ็กเต้าก่อน ยังดีที่องค์กษัตริย์ได้ช่วยเหลือกลับมา ยามนี้มีแต่สืบเสาะหาทารกคุ้ยงังเพี้ยให้พบ พวกเราจึงพอนับว่ามีข้ออ้างมาแก้ตัว เรื่องราวคราวหลัง ต้องดูมันและพวกทหารหญิงเหล่านี้เท่านั้น"

บัณฑิตจอมพิษก็มีความเห็นว่า ควรสืบหาร่องรอยของประมุขให้พบเสียก่อน เรื่องราวจึงสามารถคลี่คลายลงด้วยดี ดังนั้น คนทั้งปวงจึงโดยสารเรือรบสองลำกลับไปที่เกาะเง่งเพ็กเต้า

ทะเลทรายอันไพศาลหน้าด่านเง็กมึ้งกวงเวิ้งว้างไร้ร่องรอยผู้คน

ทันใดมีนกประหลาดตัวมหึมาพุ่งปราดลงดุจสายฟ้า ปีกแต่ละข้างกางแล้วยาวหลายวา บนตัวสีเทาของมันปราศจากขนแข็งเช่นดั่งสัตว์ปีกทั้งหลาย แต่กลับมีขนอ่อนนุ่มนิ่มตลอดทั่วตัว

เมื่อมันบินลงสู่พื้นทราย ปีกทั้งสองที่กระพือนั้น ได้หอบทรายกระจายคละคลุ้งกว้างหลายสิบวา นับเป็นอานภาพอันน่าตื่นตกใจยิ่ง

นกมหึมายืนนิ่งบนพื้นทราย ปากใหญ่ของมันอ้าจนเห็นเขี้ยวเรียงรายอยู่ดั่งเลื่อยใหญ่ กำลังหอบไม่หยุดยั้ง แสดงว่ามันได้บินมาด้วยระยะทางอันสุดแสนไกล

ทันใด เงาสีขาวพุ่งวาบมาจากหลังนกใหญ่กลายเป็นบุรุษหนุ่มหน้าตาคมคายสง่า เพียงแต่ตอนนี้มีผิวหน้าขาวซีด ปรากฏเค้าหม่นหมองกังวล และมีแววเหน็ดเหนื่อยของการตรากตรำในระยะทางยาวไกล

คุ้ยงังเพี้ยจ้องมองดูอี้ชิ่วเล้งด้วยความรักใคร่เวทนาสูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าวว่า

"เล้งยี้ ปัจจุบันมีแต่เจ้าเท่านั้นจึงเป็นสหายคู่ใจของเรา หลายวันมานี้เจ้าพาเราโบยบินมาโดยไม่หลับนอนพักผ่อน นับว่าเหน็ดเหนื่อยไม่น้อยแล้ว ขณะนี้เจ้าไปตามลำพังสักครู่ หาอาหารกินเอง เราไว้พบกันใหม่ในวันพรุ่งนี้เถิด"

อี้ชิ่วเล้งคล้ายเข้าใจซึ้งถึงความคับแค้นขมขื่นของนายรัก เสียดายที่ไม่อาจเปล่งเสียงกล่าววาจา ไม่มีปัญญาบอกความกังวลที่มันมีต่อนายรัก เพียงใช้หงอนแดงบนหัวถูไถไปทั่วทั้งตัวคุ้ยงังเพี้ย เป็นเวลาครู่ใหญ่จึงกางปีกโบยบิน

ขึ้นไป

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไปรอบข้าง เห็นแต่ทรายเหลืองซีดและหญ้าแห้งที่เหี่ยวเฉาเวิ้งว้างสุดสายตา ดุจดั่งเป็นทะเลกว้างไพศาล ยืนอยู่ในที่นี้จะพลอยทำให้รู้สึกว่ามีความเล็กกระจ้อยร่อยด้อยความหมาย คุ้ยงังเพี้ยแม้จิตใจจะปลอดโปร่งขึ้นบ้างเล็กน้อย แต่ความหดหู่ยังคงเกาะกินใจไม่สร่างซา จึงสาวเท้าเดินไปทางตัวเมืองเบื้องหน้า

ด่านเง็กมึ้งกวงมาตรแม้นเป็นชายแดนอันสุดไกล แต่ก็เป็นชุมทางที่พ่อค้าวาณิชจะต้องผ่าน ดังนั้น ร้านรวงจึงหนาแน่นผู้คนคับคั่ง เหล้าสุราอาหารมีอยู่มากมาย

คุ้ยงังเพี้ยไม่มีอารมณ์ดีพอจะชมเชยพวกเหล่านั้นตั้งหน้าเดินเข้าไปจนถึงเหล้าสุราเล่งมึ้ง สั่งสุราอาหารที่ถูกปากแล้วนั่งดื่มกินไปตามลำพัง “สุราราดรดหัวใจอันกำสรด ความเศร้าสลดยิ่งเพิ่มพูนขึ้นเป็นทวีคูณ” คุ้ยงังเพี้ยความจริงดื่มสุรามิใคร่เป็นอยู่แล้ว พอกลืนลงเพียงสามถ้วยหน้าก็แดงระเรื่อร้อนผะผ่าว

ยามนี้ บนโต๊ะเล็กเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย มีหลวงจีนวัยกลางคนในจีวรสีขาวมานั่งอยู่ คุ้ยงังเพี้ยพอช้อนตาดูก็ต้องงงงันไปวูบใหญ่ คำนึงขึ้นว่า

“ไหนเลยจะมีหลวงจีนครองจีวรขาวกัน?”

เมื่อดูรูปลักษณะหลวงจีนนั้น แทบต้องหัวร่ออย่างอดกลั้นมิได้ เพราะเป็นรูปลักษณะที่ขบขันน่าหัวร่อยิ่ง

หลวงจีนกลางคนมีคิ้วหลุบต่ำ แต่ตาเหลือกถลนจมูกแหงนเชิด ปากมีฟันเหลืองอร่าม ทำให้ดูแล้วรู้สึกคล้ายคนสติมิใคร่เต็ม

หลวงจีนนั่งอย่างโอ่อ่าลงบนม้า เพิ่งเงยหน้าก็ได้ยินผู้รับใช้ร้องขึ้นว่า “อ้วงฮ่อเลียง (หลวงจีนดื้อ) ท่านมิใช่บอกจะไม่มาอีกดอกหรือ?”

หลวงจีนเหลือกตาอันถลนขึ้นกล่าวเสียงพิกลพิสดารว่า

“เด็กน้อยเจ้าไม่น่าคบหาเลย เราอ้วงเจ็ง (หลวงจีนดื้อ) ตอนทำนายชะตาราศีให้เจ้า เจ้าไฉนไม่ไล่เราไป? อย่ากล่าวไร้สาระ รีบยกสุรามา รอเราดื่มพอใจแล้วจะทำนายโชคชะตาราศีแก่เจ้า”

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยิน ก็ต้องพิจารณาดูหลวงจีนกลางคนอีกครั้ง คำนึงในใจ

“ที่แท้ท่านก็คือหลวงจีนดื้อ (อ้วงเจ็ง) ที่มีฝ่ามือสูงส่งปราศจากคนกล้าไปตอแยรังควาน”

ผู้รับใช้มิยอมยกสุรามาให้ตามความต้องการ มิหนำซ้ำ ยังประณามหลวง

จีนดื้อว่ามาหลอกกิน เพราะทำนายแต่ละคราไม่เคยละม้ายเหมือนกันเลย แต่หลวงจีนกลับเถียงว่า เป็นเพราะชะตาคนไม่เคยมีที่แน่นอน เปลี่ยนแปลงไปได้ทุกเวลา ซึ่งผู้รับใช้ก็มิยอมฟังถ่ายเดียว เดี่ยวเข็ญให้หลวงจีนดื้อออกจากร้าน มิเช่นนั้นจะลงมือขับไล่

หลวงจีนจนปัญญา จึงได้มองมาทางคุ้ยงังเพี้ย รีบลุกขึ้นประณมมือกล่าว

“โอม มณีตัสสะ สาวกพระพุทธองค์มิกล่าวมุสาวาจา ประสกมีรูปลักษณะอันสง่างาม วันหน้าจะต้องได้เป็นหัวหน้าผู้กล้าในแผ่นดิน เพียงแต่ปัจจุบันมีชะตาตกต่ำ ถูกหนี้รักพัวพันจนหงุดหงิดรำคาญ”

ชะงักวาจาไว้แล้วจึงเปลี่ยนเรื่องกล่าวว่า

“หากประสกต้องการให้อาตมาทำนายต่อไปโปรดสละสุราอาหารแก่อาตมาสักโต๊ะก็พอ”

คุ้ยงังเพี้ยฉุกใจได้คิด ลอบเลื่อมใสในสายตาที่คมกล้าของอ้วงเจ็ง แต่ยามนี้มีจิตใจหงุดหงิดกลัดกลุ้ม ไม่ปรารถนาแส่หาความรำคาญ จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ข้าพเจ้ามิกล้ารบกวนไต้ซือ แต่ทว่า สุราอาหารโต๊ะหนึ่งนั้น ข้าพเจ้ายังพอชำระได้”

กล่าวแล้ว สั่งผู้รับใช้ให้ยกสุราอาหารแก่หลวงจีนดื้อหนึ่งโต๊ะใหญ่ สร้างความแปลกใจแก่ผู้รับใช้ แต่ก็สร้างความยินดีแก่หลวงจีนดื้อ เมื่อสุราอาหารยกมาครบก็ลงมือดื่มกินเป็นโกลาหล

อีกไม่นาน คุ้ยงังเพี้ยอิ่มหนำสำราญแล้วชำระเงินลงจากบันไดเหลาสุราไป เห็นเป็นเวลาอาทิตย์สนธยายังไม่พลบค่ำ คุ้ยงังเพี้ยที่หงุดหงิดเพราะเรื่องอิสตรีไม่อาจจะลบออกไปจากห้วงแห่งความคิดได้ จึงทอดน่องไปยังป่าด้านตะวันออกของเมืองอย่างลืมตัว

อากาศในท้องทะเลทราย ยามมีอาทิตย์ร้อนแรงสุดแสน ยามอาทิตย์ตกดินนั้นกลับหนาวจนเหน็บ นอกเมืองยามนี้ ไม่มีเงาผู้คนปรากฏอยู่แล้ว

คุ้ยงังเพี้ยระบายลมหายใจอันอึดอัดออกยาวๆ วิ่งเข้าไปในราวป่าอย่างไม่มีจุดหมาย เพียงครู่ใหญ่ก็เข้าในดงไม้กว้าง ทอดน่องเดินอยู่ไปมา คิดจะเลือนลืมเหตุการณ์ในเกาะนั้นให้หมดสิ้น แต่ทว่า จะขับไล่อย่างไรเหตุการณ์ทั้งหลายยังคงพัวพันอยู่ในห้วงความคิด ยิ่งทำให้ว้าวุ่นหงุดหงิด จนมิทราบเดินพล่านอยู่นานเท่าใด กระทั่งด้านหลังมีเสียงพิกลพิสดารดังขึ้นมา

"โอ้โฮ ประสก อาตมาหาท่านครึ่งค่อนวันก็มิพบ ที่แท้ท่านมาอยู่ที่นี่เอง"

คุ้ยงังเพี้ยลอบระวังตัวอย่างเคร่งเครียด หันร่างมาช้าๆ เห็นผู้เอ่ยทักทายคือหลวงจีนดื้อที่พบบนเหลาสุรา จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ไต้ซือหานักศึกษาเช่นข้าพเจ้า ด้วยเรื่องอันใดมิทราบ?"

หลวงจีนอ้วงเจ็งลอบหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงขึ้นตามลำพัง

"นักศึกษา? เฮอะ เฮอะ ท่านแม้ฝึกจนคืนสู่สภาพปรกติ แต่ยังไม่อาจตบตาเราหลวงจีนได้ดอก"

ในใจแม้รัจนกระจ่างก็มิเปิดเผยออกมา คงกล่าวอย่างย่ำแย่ปานจะร้องไห้ว่า

"โบราณมีว่าไว้ถูกต้อง ฆ่าคนควรฆ่าให้ตาย ช่วยคนต้องช่วยให้รอด ท่านวันนี้จะไป เราหลวงจีนไยมิต้องอดตายอยู่ที่นี่?"

ท่าทีน่าสมเพชเวทนา ทำให้ผู้ได้พบต้องหัวร่อมิออกร้องไห้มิได้ คุ้ย-งังเพี้ยลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ ถามว่า

"เมื่อตอนต้น มิทราบไต้ซือมาถึงด่านเจ็กมึ้งกวงด้วยวิธีใด"?"

"เดินมา"

"ในเมื่อเดินมาได้ แล้วไฉนไม่อาจเดินกลับเล่า...?"

หลวงจีนอ้วงเจ็งงุนงงจนตาเหลือกค้างอยู่เนิ่นนาน พลันกล่าวอย่างคล้ายเพิ่งนึกได้

"ท่านหมายความจะไม่เกี่ยวข้องสนใจเรา? ไม่ได้แน่ เราจะต้องผูกคอตายที่หน้าท่าน ให้ท่านได้รับโทษทัณฑ์ทางกฎหมายที่เห็นคนตายตำตาแล้วมิช่วย"

ทันใด เบื้องบนศีรษะมีคนด่าลงมา

"ในโลกถึงกับมีคนหน้าด้านไร้ยางอายเช่นนี้อยู่ด้วย"

อีกผู้หนึ่งรีบห้ามปรามขึ้น

"เล่าเตี้ย ท่านไยไปเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระอีกเล่า"

คุ้ยงังเพี้ยตื่นตกใจจนรีบเงยหน้ามองไป เห็นบนคาคบต้นไม้ใหญ่ มีชายฉกรรจ์สองคนถูกผูกมือผูกเท้าห้อยหันหน้าเข้าหากันคู่หนึ่ง

อ้วงเจ็งเงยหน้ากล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"เราหลวงจีนรู้ว่าพวกเจ้าถูกแขวนอยู่อย่างเป็นสุขสนุกสบาย กลัวผู้อื่นจะรู้รสชาติความสนุกนี้ ต่างพากันมาห้อยแขวนไว้ แต่เจ้าวางใจเถิด เราหลวงจีนมีมุทิตาการุณย์เป็นสรณะ ย่อมไม่ยอมแย่งความพอใจของผู้อื่นได้ เราแขวนนั้น

คือลำคอมิใช่เท้าเช่นพวกเจ้า”

หลวงจีนอ้วงเจ็งทั้งปากกล่าวมือทำท่า จนคุ้ยงังเพี้ยแทบต้องหัวร่อออกมา แต่คนที่ถูกเรียกเป็นเล่าเตี้ยนั้นคำรามอย่างขุ่นเคืองว่า

“หลวงจีนอุบาทว์ เจ้าหากมีความเป็นคนจงรอให้กงจื้อพวกเรามา ปล่อยพวกเราลงเสียก่อน ดูว่าบิดาจะกล้าทุบตีเจ้าหรือไม่”

หลวงจีนอ้วงเจ็งเหลือกตาขึ้น คำรามเสียงก้องไปบ้างว่า

“กงจื้อของเจ้าพบเรา ยังต้องเรียกซือเจ็กเลย เราว่าขณะนี้เราจะต้องไปหามันมาแล้ว”

ยามหลวงจีนอ้วงเจ็งกล่าว สองตาได้ถลึงไปยังต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ไกลประมาณสามสิบวา พอวาจาขาดคำบนต้นไม้นั้นพลันมีเสียงคำรามดังสนั่น เสียงตวาดก้องปานฟ้าร้องดังว่า

“อาตมาอยู่ที่นี้ ผู้ใดกล้าไปจิวแกเป้า (ป้อมตระกูลจิว)”

เสียงขาดคำร่างพลิ้วลงมา ปรากฏเป็นหลวงจีนร่างใหญ่ปานหอเหล็กอย่าเห็นว่ามีความสูงใหญ่ไปเลย ยามพลิ้วร่างลงกับพื้น กลับไม่มีฝุ่นละอองกระจาย

หลวงจีนรูปนี้หน้าลายพร้อย มีสารรูปอัปลักษณ์น่าหวาดกลัว ตากลมจมูกบี้ปากกว้างเขี้ยวงอกยาว ไม่มีวี่แววเป็นคนเลยสักน้อยนิด

หลวงจีนอ้วงเจ็งใจสะท้านจนคำนึงว่า

“ที่แท้คือเลี่ยวแง้เจ็ง (หลวงจีนเขี้ยวยาว) องครักษ์ประจำผาเฮ็กฮวงง้ำ (ลมมหากาฬ)”

ในใจมาตรแม้นตื่นเต้นตระหนก แต่หน้าก็ยังเฉื่อยชาไม่หวั่นไหว กล่าวว่า

“พวกเราต่างเป็นบรรพชิต ท่านมิรู้จักสำรวมจิตใจให้เรียบร้อยเช่นดั่งเราดอกหรือ?”

หลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งมิรู้จักหลวงจีนอ้วงเจ็ง จึงคำรามอย่างขุ่นเคืองว่า

“หลวงจีนอุบาทว์ อย่าได้ผายลมไป จะไปจิวแกเป้าก็ต้องมอบชีวิตไว้ที่นี้ก่อน”

ขาดคำ สะบัดมือฟาดใส่หลวงจีนอ้วงเจ็งอย่างดุร้าย

ฝ่ามือของเลี่ยวแง้เจ็งยามฟาดมา เห็นเป็นสีดำสนิท มีพลังดังครืนครั่นดั่งฟ้าร้องเป็นที่น่าตื่นตระหนกยิ่งนัก

การประลองฝีมือ

หลวงจีนอ้วงเจ็งเห็นพลังอันดุดันจู่โจมเข้ามาเยี่ยงเสี่ยงชีวิต ก็เกิดความระมัดระวังขึ้นอย่างเคร่งเครียด รีบสลับเท้าก้าวไปซ้ายๆ ขวาๆ ดูแล้วคล้ายดั่งเป็นท่าร่างอันวุ่นวายไร้แบบแผน แต่ก็หลบเลี่ยงได้อย่างหวุดหวิด โบกมือขวัก-ไขว่แล้วร้องว่า

"ช้าไว้ ช้าไว้ จะต่อยตีก็ควรมีความยุติธรรม ไฉนแม้เสียงทักทายบอกกล่าวก็ไม่มีเลยเล่า"

หลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งเห็นหลวงจีนอ้วงเจ็งมิกล้าตีโต้ เข้าใจว่ามันมีพลังฝีมือธรรมดา จึงลำพองใจจนต้องแสดงความโอ่อ่า หยุดมือตวาดว่า

"เจ้ามิต้องแผดร้องก้องว่า ฮุดเอี๊ยวันนี้จะให้เจ้าตายอย่างยินยอม เจ้าเสนอเงื่อนไขมาเถิด"

หลวงจีนอ้วงเจ็งกล่าวเสียงหนักแน่นว่า

"วาจานี้ท่านเป็นผู้กล่าวเอง?"

"ย่อมเป็นฮุดเอี๊ยบอก"

หลวงจีนอ้วงเจ็งจึงมิได้ว่าอย่างไร แต่ล้วงไปบนร่างอย่างว่นวาย จนได้ลูกหินสองลูกขึ้นมาวางไว้ใจฝ่ามือ จากนั้นขีดเส้นขวางลงบนพื้น และขุดหลุมน้อยๆ ไว้ที่หน้าเส้นขวาง ระยะที่ยืนห่างจากหลุมนั้นประมาณสี่สิบวา จากนั้นจึงเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"เราแพ้จะมอบศีรษะแก่ท่าน หากท่านพ่ายแพ้เล่า?"

หลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งคาดคิดมิออกว่า หลวงจีนอ้วงเจ็งใช้ลวดลายมา แต่มันถือดีว่ามีฝีมือสูงส่ง จึงมิหวาดหวั่นกล่าวอย่างเชื่องโขขึ้น

“ฮุดเอี๊ยแพ้ก็จะมอบศีรษะให้”

หลวงจีนอ้วงเจ็งลำพองใจยิ่ง หยิบลูกหินวางห่างจากเส้นขวางนั้นห้าเชียะ เหลือบตากล่าวว่า

“ผู้ใดดีดลูกหินเข้าหลุมก่อนก็เป็นฝ่ายมีชัย”

หลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งงุนงงไปชั่ววูบก็คำรามว่า

“นั่นเป็นการประลองฝีมือได้อย่างไร?”

“ท่านมิใช่บอกว่าเงื่อนไขใดก็ได้? หรือว่าเกรงกลัวแล้ว?”

หลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งคยโอ่ไปจนเต็มปากแต่แรก ยามนี้จึงไม่มีวาจาแก้ตัว กวาดตามองแล้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“ก็ได้ ผู้ใดยิงก่อน?”

“เป็นเงื่อนไขที่เราบอกไป ก็ให้ท่านยิงก่อนเถิด”

หลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งลอบยินดีในใจ คำนึงว่า

“นี่เป็นการแส่หาที่ตายของเจ้า ไม่อาจตำหนิเราว่าอำมหิตแล้ว”

พลันนั่งลงอย่างไม่เกรงใจ งอนิ้วดีดไปยังลูกหินนั้น

เห็นลูกหินนั้นถูกดีดกระดอนขึ้นสูงห้าสิบเชียะร่วงลงไปในหลุมอย่างแม่นยำ มันลกขึ้นหัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าวว่า

“เท็กลื้อ เจ้าต้องตาย...”

วาจาเลี่ยวแง้เจ็งมิทันขาดคำ เสียงดังกุกเบาๆ ลูกหินที่ตกไปในหลุมหลวงจีนพลันกระดอนออกมา ที่แท้กันหลุมของหลวงจีนอ้วงเจ็งมีหินอยู่ก้อนหนึ่ง กำลังนิ้วหลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งรุนแรงเกินไป ลูกหินที่ถูกดีดร่วงลงสัมผัสกันหลุมมันก็กระดอนออกมา

หลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งงุนงงชั่ววูบ หลวงจีนอ้วงเจ็งรีบนั่งลงไปดีดซ้ำ เห็นลูกหินนั้นหมุนคว้างอย่างรวดเร็ว แล้วกลิ้งไปในหลุม

หลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งพอเห็นต้องร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัยว่า

“ท่านคือหลวงจีนอ้วงเจ็ง?”

หลวงจีนอ้วงเจ็งหัวร่อฮา ฮา แล้วกล่าวว่า

“เป็นอย่างไร? เราพอเปลี่ยนจีวรขาวเจ้าก็จำมิได้?”

พอดีเวลานั้น ที่อันไกลมีม้าเร็วเจ็ดแปดตัววิ่งมาอย่างแรง ผู้นำหน้าเป็นบุรุษหนุ่มอายุประมาณยี่สิบ หน้าตาขาวสะอาดมีแววองอาจ ด้านหลังมีบริวารจำนวนหกเจ็ดคนติดตามมา

บุรุษหนุ่มผู้นำหน้าร้องเสียงก้องว่า

“ซือเจ็ก บิดารอท่านอยู่หลายวันแล้ว”

หลวงจีนอ้วงเจ็งเหลียวหน้าไปกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เป็นเพราะมีคนฝ่าฝืนกฎของป้อม จึงถูกเจ้านำมาแขวนลงโทษในที่นี้?”

พริบตาที่หลวงจีนอ้วงเจ็งเหลียวหน้ากลับ หลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งพลันงอนิ้วหมายดีดลูกหินลงไปในหลุม

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเบาๆ ลอบงอนิ้วดีดพลังลมดาวเหนือออกไปปะทะไว้ เสียงดังฉาดเมื่อพลังปลายนิ้วของทั้งสองกระแทกเข้าหากัน พลังนิ้วของหลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งถูกกีดกันจนห่างไกลไปโข พุ่งเข้าใส่ต้นไม้จนดังฉาดใหญ่

หลวงจีนอ้วงเจ็งพอได้ฟังก็สะดุ้งตกใจ รีบเหลียวหน้ามองมา เห็นคุ้ยงังเพี้ยกำลังเหม่อมองดูท้องฟ้า ในใจก็ลอบหัวร่อแล้วคำนึงว่า

“เจ้าอย่าหมายหลอกลวงเราเลย”

แต่ปากคำรามเสียงก้องขึ้นว่า

“หลวงจีนชาติชั่ว ยังไม่มอบศีรษะมาอีก”

หลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็ง เห็นเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น พลันเบิ่งตาจนเหลือกถลน ประกายอำมหิตเจิดจ้าลกวาว แสยะยิ้มกล่าวว่า

“ศีรษะอยู่บนบ่าฮุดเอี๊ย ขอเพียงเท็กลื้อเจ้ามีปัญญา”

หลวงจีนอ้วงเจ็งหัวร่อว่า กล่าวว่า

“เจ้าลูกเต่า ตัวเองมีขนเต็มร่างยังกล้าด่าผู้อื่นเป็นปิศาจ (หมายถึงพวกเดียวกัน) เจ้าจะคิดโกงนั้นหาคนผิดแล้ว รับมือ”

พลันสะบัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่หลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งอย่างดุร้ายด้วยความว่องไวดุจประกายไฟ ชั่วพริบตาระดมโหมใส่สิบสองฝ่ามือ จนหลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งไม่มีปัญญาตีโต้กลับมาเลย

พลังฝีมือของหลวงจีนอ้วงเจ็งนี้ สูงส่งกว่าหลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งมากมายนัก

ยามนั้น บุรุษหนุ่มได้บรรลุถึง ลงม้ามายืนชมการต่อสู้ แต่ดวงตามักจะชำเลืองแลมาทางคุ้ยงังเพี้ยบ่อยครั้ง

ชั่วขณะ การต่อสู้ของทั้งสองฝ่ายผ่านพ้นไปยี่สิบกว่ากระบวนท่า หลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งเริ่มร่อแร่ไม่อาจต้านรับแล้ว ตาของมันกลอกกลิ้งไปมา คล้ายดั่งจะหาเล่ห์อุบายใด เมื่อจับจ้องจนรู้แนวทางฝ่ามือหลวงจีนอ้วงเจ็งแล้ว พลันตวาดก้องกระแทกฝ่ามือรับอย่างหักโหม

เสียงระเบิดดังโครมใหญ่ กรวดทรายกระจัดกระจาย ได้ยินหลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งคำรามเสียงเกรี้ยวกราด วิ่งปราดออกไปจนสุดฝีเท้า รอจนฝุ่นทรายซาร่างมันก็หายลับตาไป

บุรุษหนุ่มกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

“หากรู้แต่แรกว่ามันจะหนีหน้า ข้าพเจ้าจะต้องสกัดขวางระบายความแค้นให้แก่ตี้ตี่”

หลวงจีนอ้วงเจ็งงุนงงเล็กน้อย ท่าทีอันฟุ้งซ่านปลาสนาการ ถามอย่างจริงจังว่า

“ตี้ตี่ของเจ้าบาดเจ็บหรือ?”

“บาดเจ็บด้วยมือหลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งที่นอกป้อม ขณะนี้ม่วยม่วยได้ปล่อยพิราบสื่อสารไปขอยาในทะเลทรายแล้ว”

“อีเหล็งเรียนสำเร็จกลับมาแล้วหรือ? อ้อ อย่างนั้น อี้เคี้ยงคงบาดเจ็บสาหัสไม่น้อย พวกผาเฮ็กฮวงง้ำอาศัยกำลังปักไฮ้ที่หนุนหลัง ก่อการกำเริบเสิบสานมากเกินไปแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังพลันใจหวั่นไหว ที่คิดจะผละจากพอได้ฟังคำปักไฮ้ก็ต้องชะงักร่างไว้ เนื่องจากกำลังจะไปหาซือแป๊ะที่ปักไฮ้อยู่ทีเดียว

พลันได้ยินหลวงจีนอ้วงเจ็งร้องเสียงก้องว่า

“อี้กัง รีบเข้ามา เราแนะนำให้เจ้ารู้จักกับอัจฉริยะอันสุดยอดของแผ่นดินคือแป๊ะ...แป๊ะอีกงจื้อ (กงจื้อเสื้อขาว)”

คุ้ยงังเพี้ยงันงงชั่ววูบ เงยหน้าขึ้นก็เห็นบุรุษหนุ่มที่มีนามอี้กังเดินเข้ามาแล้ว จึงรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ข้าพเจ้างังเพี้ย”

“ข้าพเจ้าจิวอี้กัง คราหน้าหากไม่รังเกียจเดียดฉันท์ ยังขอเชิญอี้เฮียโปรดได้แนะนำชี้แจงด้วย”

“จิวเฮียงามสง่าอยู่ในวัยฉกรรจ์ เปรียบกับข้าพเจ้าที่เป็นหนอนตำราบับว่าเข้มแข็งมากกว่านัก”

หลวงจีนอ้วงเจ็งเพ่งมองดูคุ้ยงังเพี้ยแล้วร้องขึ้นว่า

“มิต้องเกรงใจ มิต้องเกรงใจ”

ทันใดนั้น จิวอี้กังกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“งังเฮียฺ นามท่านคืองังที่แปลว่าห่านป่า เพี้ยที่แปลว่าจอกแหน?”

คุ้ยงังเพี้ยมิเคยเอ่ยโป้ปด พอได้ฟังเข้าใจว่าจิวอี้กังพบรอยพิรุธใด หน้าอันงามสง่าจึงแดงระเรื่อ พยายามข่มใจตอบว่า

"เป็นอักษรสองตัวนั้นจริง มีที่ใดมิใคร่ถูกต้องหรือ?"

หลวงจีนอ้วงเจ็งขบคิดอยู่ในใจ ว่าไม่มีที่ใดผิดพลาดดอก เพียงแต่ตกแซ่ไปตัวหนึ่งเท่านั้น

ส่วนอี้กังรีบหัวร่อกล่าวว่า

"หามิได้ หามิได้ เพียงแต่นามของงังเพี้ยเฮียทำให้ข้าพเจ้าหวนนึกถึงมีดสั้นงังเพี้ย เมื่อไม่นานมานี้ ก่อคดียิ่งใหญ่จนสะท้านสะเทือนทั่วไปทั้งแผ่นดิน และตัววีรบุรุษหนุ่มเจ้าของมีด ที่สามารถเผชิญกับหมู่ผู้กล้าเพียงลำพังตนได้อย่างอาจหาญ โอ...เสียดายที่คนผู้นั้นเป็นคล้ายดั่งสายฟ้าที่แลบแวบเดียวก็หายวับปัจจุบันมิทราบไปอยู่แห่งหนตำบลใด"

วาจากล่าวด้วยท่าทีที่เสียดายสุดแสน ทำให้คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกอบอุ่นใจขึ้นบ้าง เนื่องจากน้ำใจในระหว่างคนยังมีอยู่ในโลกนี้!

หลวงจีนอ้วงเจ็งยามนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นี่ อี้กัง เราบอกจะเชิญงังกงจื้อผู้นี้ไปที่ป้อมเรา แต่เราขณะนี้ไม่มีเงินติดตัวเลย"

อี้กังมองดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างละเอียด พลันหันไปกล่าวต่อหลวงจีนอ้วงเจ็งว่า

"ซือเจ็กจะให้เชิญอาคันตุกะแทนท่านนั้น เรื่องเล็ก แต่ในยามนี้ ป้อมจิวแกเป้าเรามีอันตรายคับขันยิ่ง ไม่แน่ว่าจะทลายลงไปในเวลาใด..."

วาจาไม่ทันขาดคำ หลวงจีนอ้วงเจ็งก็สอดขึ้นว่า

"มิเป็นไร มิเป็นไร เพียงอยู่คืนเดียวเท่านั้น"

แล้วหันมาบอกกับคุ้ยงังเพี้ยอย่างยิ้มแย้มว่า

"งังกงจื้อ ท่านเมื่อยินดีเป็นเจ้ามือเลี้ยงพวกเราก็ไปด้วยกันสักครั้งเป็นไร"

"พบกันบังเอิญเช่นนี้ ไหนเลยจะกล้าไปรบกวนจิวกงจื้อเล่า"

จิวอี้กังรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไหนเลยเป็นเช่นนั้น หากแม้นท่านไม่รังเกียจป้อมจิวแกเป้าของพวกเรา นับว่ามีเกียรติอันยิ่งใหญ่ในวันนี้แล้ว"

แล้วรีบหันไปสั่งบริวาร ล่วงหน้ากลับไปรายงานต่อบิดาว่ามีอาคันตุกะไปเยี่ยมเยียน จัดสุราอาหารเตรียมพร้อมไว้ พวกตนจะไปในเวลานี้ แล้วสั่งให้ปลดปล่อยบริวารที่ทำผิดถูกแขวนบนคาคบไม้ลงมา จากนั้นให้บริวารนำม้าแก่

คุ้ยงังเพี้ยกับหลวงจีนอ้วงเจ็ง ส่วนบริวารให้นั่งม้าร่วมกัน

จนเมื่อทุกคนไปถึงหน้าป้อม ก็เป็นเวลายามต้นแล้ว

จิวแกเป้า เป็นป้อมที่ใช้ศิลาแลงก่อเป็นกำแพงใหญ่ สูงชันจนตระหง่านโอพารตื่นตายิ่ง

หน้าประตูป้อมมีชายชราอายุประมาณห้าสิบเศษยืนรอต้อนรับ และยังมีดรุณีอาภรณ์เขียวสดอีกนางหนึ่ง ชายชรามาตรแม้นมีหน้าตาหม่นหมองกังวล แต่รูปลักษณะที่องอาจเปิดเผย ก็ยังเป็นที่น่าสนิทสนมของผู้พบเห็น

ส่วนดรุณีน้อยอายุประมาณสิบเจ็ดสิบแปดปี งามสะคราญปานบุปผาแรกแย้ม ทำให้ผู้พบเห็นต้องเคลิบเคลิ้มฟุ้งซ่านไป

สองฟากข้างมีชายฉกรรจ์เรียงรายอยู่ยี่สิบกว่าตน แสดงว่าได้ตั้งแถวมาต้อนรับอาคันตุกะกัน

หลวงจีนอ้วงเจ็งไสม้าเข้าไปร้องขึ้นว่า

"จิวเฒ่า สุราเรียบร้อย?"

ยามนั้น คุ้ยงังเพี้ยและจิวอี้กังก็พลิ้วกายลงจากหลังม้าเดินเข้าหา

ชายชรารีบหัวร่อรับหน้าแล้วกล่าวว่า

"นี่เป็นวาจาทักทายกัน?"

ดรุณีอาภรณ์เขียวชำเลืองดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง หัวใจพลันสั่นระทึกคำนึงว่า

"ในโลกถึงกับมีบุรุษรูปงามปานนี้ เสียดายที่มันเป็นหนอนตำรา"

อ้วงเจ็งเหลือกตาอันถลนขึ้น กล่าวว่า

"จะเป็นวาจาทักทายหรือไม่ก็ตาม เราจะเข้าไปดื่มกินแล้ว นี่ อี้กัง เหล็งเอียเท้า อี้กงจื้อให้พวกท่านต้อนรับกันไปเอง"

กล่าวขาดคำก็พลิ้วกายเข้าไปอย่างว่องไว จิวอี้กังจึงพาคุ้ยงังเพี้ยไปให้บิดาและน้องสาวรู้จัก แล้วพากันเข้าไป

ภายในป้อมอันกว้างใหญ่ มีหน่วยลาดตระเวนเดินกันขวักไขว่ ด่านระวังเหตุมากมายหนาแน่น เป็นการป้องกันอย่างเข้มแข็งรัดกุม ดังเผชิญกับศัตรูอันร้ายกาจ แต่ละคนหน้าหม่นหมองวิตกจนเห็นชัด เมื่อเข้าไปในห้องโถงใหญ่เห็นหลวงจีนอ้วงเจ็งดื่มกินเป็นโกลาหลอยู่ในที่นั้น จิวอี้เหล็งจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ซือเจ็ก ท่านผู้เฒ่าคงเป็นปิศาจอดอยากมากำเนิดกระมัง"

"อดไม่ตาย อดไม่ตายดอก"

สั่นศีรษะพลางกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

"กงจื้อ ขอเชิญตามสบาย นับว่าเป็นเราเชิญท่านก็ได้"

แม้วาจายังคึกคะนองดุจดั่งเดิม แต่ยังมีท่าทีนอบน้อมเกรงใจอยู่หลายส่วน

พวกจิวเป้าจู๊ต่างต้องพิศวงสงสัยยิ่ง เพราะจะอย่างไรก็คิดไม่ออกว่าหลวงจีนที่ดื้อรั้นคึกคะนองจนไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ไฉนจึงมีความเคารพยำเกรงต่อตัวคุ้ยงังเพี้ยได้

จิวอี้เหล็งเป็นสตรีที่ฝีมือสูง นิสัยจึงทระนงโอหัง ในใจนางเริ่มรู้สึกไม่ยินยอมรับนับถือขึ้นมา เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ยเป็นเพียงนักศึกษาร่างอ่อนแอเท่านั้น

สุราผ่านไปสามรอบแล้ว จิวเป้าจู๊ (ประมุขป้อมแซ่จิว) กล่าวต่อคุ้ย-งังเพี้ยอย่างยิ้มแย้มว่า

"งังกงจื้อ ป้อมเราตั้งในดินแดนอันรกร้าง กอปรกับระหว่างนี้มีเรื่องบางประการที่ยุ่งยาก มิได้ต้อนรับท่านโดยสันถวไมตรีอันดีงาม นับว่าเป็นที่น่าอับอายยิ่ง หากมีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง ยังหวังให้กงจื้ออโหสิด้วย"

คุ้ยงังเพี้ยรีบลุกขึ้นน้อมกายตอบว่า

"ผู้เยาว์บุกรุกเข้ามาเยี่ยมเยียนโดยมิได้บอกกล่าว และยังได้รับความกรุณาจากเป้าจู๊เช่นนี้ ยิ่งทำให้ผู้เยาว์รู้สึกกระสับกระส่ายใจมาก"

หลวงจีนอ้วงเจ็งพลันได้คิดขึ้น รีบถามว่า

"ฟังว่าเล่ายี่ (คนที่สอง) บาดเจ็บ มิทราบอาการเป็นอย่างไร?"

"วันนี้มีอาคันตุกะทรงเกียรติอยู่ด้วย เอ่ยพาดพิงไปไยกัน"

หันไปหัวร่อให้แก่คุ้ยงังเพี้ยอย่างลุแก่โทษ ทำให้คุ้ยงังเพี้ยต้องลังเลใจชั่วขณะ พลันล้วงมือเข้าอกเสื้อหยิบยารักษาอาการบอบช้ำเม็ดสุดท้ายขึ้นมาลุกขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อาการของบุตรชายท่าน ฟังจากอี้เฮียบอกเล่าในระหว่างทางแล้ว พอดีผู้เยาว์มียารักษาอยู่เม็ดหนึ่ง มิทราบจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ หากเป้าจู๊ไม่รังเกียจโปรดนำไปให้บุตรชายท่านทดลองดูสักครา"

มิรอให้ประมุขป้อมได้เอ่ยปาก หลวงจีนอ้วงเจ็งรีบลุกขึ้นมารับยาไว้ประคับประคองให้แก่จิวอี้กังอย่างทะนุถนอมกล่าวว่า

"รีบนำไปให้น้องชายเจ้ากินโดยด่วน รับรองไม่ผิด ต้องมีประสิทธิภาพดั่งโอสถทิพย์แน่"

จิวอี้กังเหลือบมองดูบิดา โดยลังเลมิอาจรับโดยพลการ

ยามนี้ เป็นเวลาที่ศัตรูรายล้อมอยู่รอบข้าง จิวเป้าจู๊ก็อดมิได้ต้องเกิดความระแวดระวังในตัวคุ้ยงังเพี้ยบ้าง แต่เนื่องจากทราบว่า หลวงจีนอ้วงเจ็งเป็นคนมีความละเอียดสุขุมมาแต่ไหนแต่ไร กอปรกับคุ้ยงังเพี้ยก็อยู่ด้วย มิอาจจะมีท่าทีคลางแคลงสงสัยปรากฏขึ้น จึงจำต้องกล่าวว่า

"รีบนำไปให้น้องชายเจ้ากินเถิด"

หันมากล่าวขอบคุณต่อคุ้ยงังเพี้ยว่า

"ขอบพระคุณกงจื้อ"

แต่ทีท่าที่ปรากฏ คล้ายดั่งมิใคร่เล็งเห็นความสำคัญของยาคุ้ยงังเพี้ยมากนัก ซึ่งสร้างความกระวนกระวายแก่หลวงจีนอ้วงเจ็งจนตาเหลือกค้าง

แต่คุ้ยงังเพี้ยกลับยิ้มแย้มโดยมิได้ใส่ใจ

จิวอี้เหล็ง มิยอมนับถือคุ้ยงังเพี้ยอยู่แต่แรกแล้ว เพียงไม่มีโอกาสเท่านั้น ยามนี้จึงรีบเอ่ยปากว่า

"งังกงจื้อได้ยานี้จากผู้ใด?"

"เป็นชายชราพเนจรท่านหนึ่งประทาน ข้าพเจ้าก็มิรู้จักคนผู้นั้น"

"พวกร่อนเร่พเนจรขายยา ไหนเลยจะมียาทรงประสิทธิภาพยอดเยี่ยมอย่างมากก็เป็นยาเม็ดธรรมดาสามัญเท่านั้น"

สร้างความกระวนกระวายแก่หลวงจีนอ้วงเจ็ง จนถลึงจ้องห้ามปราบแต่นางกลับแค่นเสียงเย็นชา ด้วยท่าทีที่คล้ายมิได้แลเห็น

คุ้ยงังเพี้ยได้ฟังนางประณามอาจารย์ผู้ล่วงลับ เป็นหมอพวกร่อนเร่พเนจรธรรมดา ก็ขุ่นเคืองใจยิ่งนัก แต่เป็นอาคันตุกะไม่อาจจะเสียมารยาทได้ จึงต้องกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"คนผู้นั้นอาวุโสสูงมีคุณธรรม น่ากลัวไม่ถึงกับเป็นคนขายยาที่ร่อนเร่พเนจรธรรมดาสามัญดอก"

หลวงจีนอ้วงเจ็งดูออกแล้วว่า เป็นเหตุการณ์ที่ไม่ใคร่ลงรอยกัน และจากประกายตาอันยะเยียบที่ปรากฏวูบหนึ่งของคุ้ยงังเพี้ย หลวงจีนซุกซนทราบดีว่าคุ้ยงังเพี้ยไม่พอใจยิ่งแล้ว จึงรีบชายตาบอกใบ้ให้แก่จิวเป้าจู๊

แต่ทว่า จิวเป้าจู๊มีความรักในตัวบุตรีจนสุดแสน ก็คิดใคร่จะทราบเบื้องหลังของยานี้ จึงได้เบือนสายตาออกไปไม่ยอมสบด้วย

จิวอี้เหล็งเห็นงังเพี้ยมีโทสะแล้ว กลับบังเกิดความพึงพอใจขึ้นมาอย่าง

ยิ่ง กล่าวซ้ำไปว่า

“กงจื้อเคยรับประทานยานี้บ้างหรือไม่?”

ความหมายในวาจา มิต้องถามไถ่ก็แน่ใจ คุ้ยงังเพี้ยพลันผุดลุกขึ้นยืน แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่เจียมตัว เพียงคบหาผิวเผินก็เปิดใจให้จนหมดสิ้น จึงย่อมยากยิ่งที่ท่านทั้งหลายไม่คลายแคลงใจ แต่ข้าพเจ้ายินดีจะอยู่รอที่นี้จนถึงยามสาม หากแม้นผ่านยามสามแล้ว อาการบาดเจ็บยังไม่มีทีท่าทุเลาขึ้น ข้าพเจ้ายินดีจะมอบศีรษะนี้เป็นเครื่องถ่ายโทษ”

หลวงจีนอ้วงเจ็งรีบผุดลุกขึ้นยืน กล่าวขอขมาอย่างจริงจังว่า

“งังกงจื้อ โปรดอย่าได้ข้องใจเป็นอันขาด หลานหญิงของเราเพียงแต่กล่าวล้อเล่นเท่านั้น”

จิวอี้เหล็งที่ดื้อรั้นเจ้าอารมณ์ พอฟังรีบกล่าวว่า

“ท่านทราบอย่างไรว่าข้าพเจ้ากล่าวล้อเล่น?”

“เราย่อมทราบดี เฉกเช่นกับรู้ว่าเจ้ามีวิชาตัวเบาไม่อาจทัดเทียมเราอย่าเห็นซือแป๋เจ้ามี...”

จิวอี้เหล็งกล่าวอย่างไม่ยอมแพ้ว่า

“ต้องการทดลองดูกระมัง?”

หลวงจีนอ้วงเจ็งผุดลุกขึ้นได้ก็วิ่งปราดไป แต่ปากยังร้องว่า

“เริ่มกันในบัดดลเลย”

เสียงยังดังแต่ร่างพุ่งออกนอกห้องแล้ว จิวอี้เหล็งแค่นเสียงเบาๆ พุ่งตามติดออกไป เป้าจู๊จะร้องเรียกอย่างไรก็ไม่ทัน

ท่ามกลางแสงจันทร์กระจ่าง เห็นเงาร่างสองสายวิ่งอยู่บนหน้าผาสูงชัน พุ่งปราดๆ ดุจดาวตกจากฟ้าเพียงไม่นานก็ไปไกลสี่ห้าร้อยวา จิวอี้เหล็งเร่งฝีเท้าจนตามหลวงจีนอ้วงเจ็งทัน

พริบตาเดียวกันนั้น หลวงจีนอ้วงเจ็งกระโดดขึ้นไปบนเก๋งศิลา ยั้งเท้ากล่าวว่า

“เจ้าไฉนจึงประณามอี้กงจื้อ อย่างน่าขุ่นเคืองปานนั้น?”

“ข้าพเจ้าไปประณามอะไรมัน? จิวแกเป้ากับมันมิเคยรู้จักมักคุ้นกัน ผู้ใดสามารถเชื่อถือมันจนสนิทใจได้?”

หลวงจีนอ้วงเจ็งพอฟังก็แค่นเสียงอย่างขุ่นเคืองขึ้น

“อย่างนั้น เราหลวงจีนอ้วงเจ็งก็ไม่เป็นที่เชื่อถือของพวกเจ้าเช่นกัน เอาเถิดเรากลับกัน...”

หันกายสะบัดร่างลงจากเก๋ง จิวอี้เหล็งยังมิเคยเห็นซือเจ็กมีโทสะเดือดดาลปานนี้มาก่อน จึงต้องร้องเสียงสะท้านด้วยความหวาดหวั่นว่า

“ซือเจ็ก ท่านอย่ามีโทสะเลย”

กระแสเสียงนุ่มนวลเป็นยิ่งนัก ทำให้หลวงจีนอ้วงเจ็งต้องถอนใจกล่าวว่า

“โอ...เรามิใช่จะแสร้งมีโทสะใส่เจ้า ขณะนี้ป้อมจิวแกเป้าของพวกเรามีอันตรายที่คับขันร่อแร่ แม้พลังฝีมือของเจ้าจะได้มาจากผ้าวโสแซ่ซนโดยตรง แต่ยอดฝีมือของผาเฮ็กฮวงง้ำ (ลมมหากาพ) มีมากมายก่ายกอง อาศัยเจ้าและเราสองคน น่ากลัวยังต้านทานไม่ได้ดอก”

จิ้วอี้เหล็งถามอย่างสงสัยใจว่า

“หรืองังกงจื้อ...”

“ถูกแล้ว มีแต่มันเท่านั้นจึงคลี่คลายอันตรายของจิวแกเป้าเราได้”

“ท่านว่ามันมีวิชาฝีมือ?”

“ไหนเลยเพียงจะมีวิชาฝีมือเท่านั้น น่ากลัวยังสูงกว่าอาจารย์เจ้าและเรามากมายหลายเท่านัก”

“มันคือผู้ใดแน่?”

“เจ้ายังจำเรื่องที่อาจารย์เจ้าเคยเล่าว่า มีคนผู้หนึ่งซึ่งใช้เลือดล้างซิ่งจิวเปียเก๊กจนย่อยยับ ใช้ฝ่ามือฟาดน่ำเต๋าจนตายคาที่ได้หรือไม่?”

จิวอี้เหล็ง ปรากฏแววกระสับกระส่ายขึ้นในดวงตา กล่าวอย่างเสียใจว่า

“มันคือคุ้ยงังเพี้ย?”

“คนผู้นี้เอง”

“ซือเจ็ก แล้ว...แล้วจะทำอย่างไร?”

หลวงจีนอ้วงเจ็งพอเห็นก็ร้องในใจ

“เราทราบว่าเจ้าต้องกระวนกระวายแน่...”

แต่ตาเหลือกถลนได้พลิกขึ้น แล้วกล่าวว่า

“คำนวณตามพลังฝีมือ เราด้อยกว่ามันมากมายจนไกลสุดกู่ คำนวณตามไมตรี พวกเราเพิ่งจะรู้จักกันในวันนี้ แล้วเรายังจะมีวิธีใดไปคลี่คลายเล่า?”

จิวอี้เหล็งตัวเย็นเฉียบ ตะกุกตะกักว่า

“ซือเจ็ก ท่าน...ท่าน...”

ดรุณีวัยรุ่นส่วนมาก ในห้วงลึกของหัวใจมักจะวาดโฉมหน้าอันงามสง่าของเทพบุตรในฝันเอาไว้ ยามใด ได้พบคนเช่นในความฝันเข้าจริง ลองคิดดูพวกนางจะมีความรู้สึกเยี่ยงไรเกิดขึ้น คุ้ยงังเพี้ยในห้วงแห่งความคิดของจิวอี้เหล็งได้วาดจนกระทั่งเป็นเทพบุตรอันงามสง่าฝีมือสูงเยี่ยม และวันนี้เมื่อพบเห็น มันถึงกับงามกว่าอุปาทานนางมากนัก แต่ทว่า นางกลับเย้ยหยันประณามจนผู้คนต้องคลั่งใจ จิวอี้เหล็งยามนี้จึงสำนึกเสียใจยิ่ง

หลวงจีนอ้วงเจ็งปลอบขึ้น ให้นางมิต้องกระวนกระวาย เพราะคุ้ยงังเพี้ยรับปากจะอยู่ในป้อมค่ำคืนหนึ่ง แต่ห้ามมิให้นางไปเสียดสีแดกดันต่อคุ้ยงังเพี้ยซึ่งจิวอี้เหล็งก็ผงกศีรษะรับรอง ดังนั้น ทั้งสองจึงประลองฝีเท้าขึ้นอีกครั้งถึงยังหน้าประตูใหญ่แทบเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน

คุ้ยงังเพี้ยยืนอย่างเย็นชาที่หน้าประตู ท่าทีคล้ายจะไปจากป้อมตอนนี้ และสามีภรรยาประมุขป้อม จิวอี้กังและจิวอี้เตี้ยง ที่เพิ่งทุเลาจากอาการบาดเจ็บสาหัสขวางอยู่เบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย

สภาพเช่นนี้มิต้องถามไถ่ก็ทราบได้ ว่าคุ้ยงังเพี้ยกำลังจะปลีกตัวไปแล้ว

หลวงจีนอ้วงเจ็งคาดหมายไม่ถึงว่า เรื่องราวจะเลวร้ายปานนี้ จึงกระวนกระวายจนตากลอกกลิ้งไปมา แต่ก็หาวิธีมาไกล่เกลี่ยรั้งคุ้ยงังเพี้ยมิได้

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวล่ำลาคนทั้งหลาย หมายจะออกจากป้อมในค่ำคืนนี้ แต่ทุกคนพยายามเหนี่ยวรั้งด้วยคำหวานขอขมาอย่างไม่ละอาย สร้างความยุ่งยากใจแก่คุ้ยงังเพี้ยยิ่ง พอดีในตอนนั้น พลันมีเสียงตวาดสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

"พวกเจ้าเหล่าตะพาบในไห ปลาในไห ผู้ใดจะหนีรอดไปได้"

เสียงขาดคำ ปรากฏร่างชายชราอาภรณ์ดำขึ้นที่หน้าลานตีกสามคน

จากนั้น รอบบริเวณป้อมก็มีเสียงรหัสดังก็กก้อง เสียงเกาทัณฑ์สัญญาณดังหวีดหวิว แสดงว่ามีศัตรูบุกรุกมากมายหลายจุด เสียงสัญญาณที่แหลมคมเสียดประสาทสั่นวิญญาณทุกผู้คนจนหวั่นไหว...

หลั่งเลือดพิทักษ์ป้อม

เห็นชายชราอาภรณ์ดำที่ปรากฏมาทั้งสามสูงต่ำไม่เทียบเท่า แต่ผมขาวโพลง ไปทุกคน แสดงว่ามีอายุสูงวัยกว่าหกสิบปี ทั้งสามต่างใช้แพรดำคลุมหน้า จึงไม่อาจจะเห็นโฉมแท้จริงของพวกมันได้...

คุ้ยงังเพี้ยก้าวอาดอาดเข้าไป กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าเป็นอาคันตุกะในป้อมนี้เท่านั้น แต่ทว่า ข้าพเจ้าน้อมเตือนท่านทั้งหลายสักคำ กงกรรมกงเกวียนนั้นคืนสนองได้รวดเร็วยิ่ง"

วาจากล่าวอย่างเยือกเย็นมิลนลาน แต่มีอำนาจอันน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญอยู่

ชายชราคลุมหน้าทั้งสามต่างงงงันไปชั่ววูบ ทันใดพากันถอยไกลห้าเชียะกระซากอาวุธขึ้นพร้อมเพรียงกัน

ชายชราที่ถือแส้เงินอยู่ระหว่างกลาง เค้นเสียงเย็นยะเยียบขึ้นว่า

"ที่ใดเล่าฮูย่างเท้าไปถึง ที่นั้นไม่มีชีวิตรอดแม้แต่สัตว์เลี้ยง หนอนตำราเจ้ายังคิดรอดชีวิตอีกหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นแส้เงินเป็นประกายสายนั้น ดวงตาพลันปรากฏประกายเย็นยะเยียบน่าขวัญหาย กล่าวว่า

"ท่านคืองิ้นเปียงเซี่ยชิ้ว (มือวิเศษแส้เงิน) อ้วงเม่งฮงกระมัง?"

ชายชรางุนงงไปอีกวูบ พลันหัวร่อเสียงก้องอย่างลำพองใจกล่าวว่า

"หนอนตำรา เจ้ายังพอมีความรอบรู้ไม่น้อย เล่าฮูคืออ้วงเม่งฮงจริงๆ"

ขาดคำ ดวงตาพลันปรากฏประกายอำมหิตเจิดจ้า ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“เจ้าคิดจะตายในวิธีใด รีบบอกออกมา เล่าฮูเราจะสมเพชเวทนาให้เป็นไปดั่งความคิดเจ้า หากกล่าวช้าไปก็อย่ากล่าวหาว่าเล่าฮูอำมหิตโหดร้าย”

จิวอี้เหล็งขยับร่าง แต่ถูกหลวงจีนอ้วงเจ็งรั้งเอาไว้ อ้วงเจ็งกระซิบกับจิวอี้เหล็งว่า

“คอยดูฝีมืออันสุดยอดของผู้อื่นก็แล้วกัน”

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นยะเยียบขึ้นว่า

“ฟ้าแม้กว้างใหญ่แต่ก็อยู่ในลิขิตทุกชีวิต วันนี้ควรเป็นกาลมรณะของพวกเจ้าเหล่ามุสิก (หมายถึงหลบหน้าคนด้วยความเกรงกลัว)”

ขาดคำก็เดินเข้าหาอ้วงเม่งฮงอย่างแช่มช้า อ้วงเม่งฮงไหนเลยมีความแยแสในตัวคุ้ยงังเพี้ย แค่นหัวร่อแล้วสะบัดฝ่ามือฟาดฉาดไป โดยมิยอมใช้แส้เงินคู่มือ

พลังฝ่ามืออันเกรี้ยวกราด พุ่งเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างดุร้าย แต่คุ้ยงังเพี้ยมีทีท่าเฉื่อยชาไม่สนใจ ทำให้พวกจิวเป้าจู๊ต้องแตกตื่นจนแทบร้องอุทาน

ฉับพลันทันใด มือขวาคุ้ยงังเพี้ยยกขึ้นมา มิทราบใช้กระบวนท่าใด คว้าชีพจรข้อมือซ้ายอ้วงแม่งฮงได้อย่างแม่นยำ บรรดาผู้อยู่ในห้องโถง ไม่มีผู้ใดจะเห็นถนัดชัดตา ยามนี้จิวอี้เหล็งทั้งตื่นเต้นทั้งยินดีจนคลั่มคลั่ง แต่ก็ลอบเคารพนับถือจนจับใจ

งี่นเปียงเซี่ยชิ้วแตกตื่นจนหน้าถอดสีทันที ตวาดก้องแล้วสะบัดแส้ฟาดเข้ายังหว่างเอวคุ้ยงังเพี้ยด้วยความเคยชิน

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้มีความอำมหิตจนจับใจแล้ว พลิกมือขวาวูบก็คว้าปลายแส้มันไว้ได้อย่างแม่นยำ สะบัดเบาๆ แส้เงินก็กระจายกลายเป็นเจ็ดแปดท่อน สะบัดมืออีกครั้งก็กระชากผ้าคลุมหน้าอ้วงเม่งฮงออกมา เค้นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“โจรเฒ่า เจ้ายังจำเราได้หรือไม่?”

“อา เจ้าคือ...”

“อา...คุ้ยงังเพี้ย!”

ยามนี้ ทั่วทุกตัวคนพากันอุทานด้วยความแตกตื่นจนเสียงสับสน

อ้วงเม่งฮงหวาดกลัวจนตาแทบถลนออกจากนอกเบ้า ร้องเสียงสะท้านขึ้น

“ท่าน...ท่านจะทำอะไร”

คุ้ยงังเพี้ยเปล่งเสียงหัวร่อเกรี้ยวกราดดุร้าย หัวร่อจนจิตใจผู้คนสั่นไหวแทบขาดรอน พร้อมกับเสียงหัวร่ออันเกรี้ยวกราดรันทด มือขวาสะบัดขึ้นก็มี

ประกายเย็นยะเยียบพุ่งวาบ จากนั้น เสียงแผดร้องดังโหยหวนตามมา แขนขวาของอ้วงเม่งฮงถูกตัดกระเด็นออกจากไหล่ เท้าขวาซ้ายก็พลอยถูกตัดขาดกระเด็นจนโลหิตพุ่งฉีดดุจน้ำพุ สยดสยองจนน่าพองขนยิ่ง

จิวอี้เหล็งจ้องมองจนหน้าถอดสี หลวงจีนอ้วงเจ็งรีบหลับตาปิดปากแน่นทันที

เหตุการณ์อุบัติอย่างเลวร้ายน่าขวัญหาย ทำให้ผู้คนไม่มีเวลาขบคิดใคร่ครวญ อีกสองชายชราพากันคำรามเสียงเกรี้ยวกราด กระบี่ทั้งสองเล่มแทงเข้าใส่คัยงังเพี้ยทันที

ยามนั้น จิวอี้เหล็งตวาดเสียงสดใส รอจนนางกระโดดกายเข้าไปหมายต่อสู้ป้องกัน แต่ยังช้ากว่าคนทั้งสองไปก้าวหนึ่ง

สายตาของคุ้ยงังเพี้ยแดงฉานด้วยเพลิงแค้น กับกระบี่ที่โหมระดมดุจดั่งสายฝนคลุ้มคลั่งนั้น มิได้แยแสสนใจ ฝ่ามือขวาได้คว้าร่างงิ้นเปียงเซี่ยชิ้วที่เจ็บปวดจนสิ้นสติขึ้น ยามนั้น สองกระบี่ได้ทะลวงเข้ามาที่ร่างคุ้ยงังเพี้ยแล้ว ในพริบตาที่คับขันร่อแร่ ได้เห็นคุ้ยงังเพี้ยสะบัดมือเหวี่ยงร่างอ้วงเม่งฮงไปทางสองกระบี่ แต่ตัวคุ้ยงังเพี้ยกลับก้าวเท้าออกด้านข้างไปอย่างว่องไว

ชายชราคลมหน้าทั้งสองนั้นก็เป็นยอดฝีมือบ๊ลิ้ม แต่จนใจที่คำนวณพลาดผิด เห็นร่างอ้วงเม่งฮงถูกคุ้ยงังเพี้ยเหวี่ยงออกมา ต่างกระวนกระวายจนพากันร้องอุทานเต็มเสียง กระชากกระบี่กลับอย่างไม่คิดชีวิต แต่ก็สายเกินการณ์ ได้ยินอ้วงเม่งฮงแผดร้องเพียงสั้นๆ ร่างก็ถูกกระบี่ทะลวงจนทะลุท้องและอกตายไปอย่างสยดสยองน่าอนาถ

พอดีในเวลานั้น จิวอี้เหล็งโถมเข้าถึง กระบี่คู่มือสะบัดฟาดเข้าใส่ชายชราทั้งสองอย่างมิทักบอกกล่าวความว่องไวของกระบวนท่า เฉกเช่นกับสายฟ้าที่คะนองฝน นับว่ามีพลังฝีมือยอดเยี่ยมมิใช่ย่อย

ยามนั้น รอบบริเวณจิวแกเป้ามีเสียงสัญญาณภัยดังขึ้นเป็นคำรบสอง จิวเป้าจู๊รีบกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"พวกโจรบุกขึ้นถึงหน้าผาแล้ว อี้กัง อี้เคี้ยงพวกเจ้าแยกย้ายกันออกไป รักษาด้านตะวันออกและตก เราและซือเจ็กเจ้าเฝ้าทางด้านใต้และเหนือมารดาเจ้าพาคนเฝ้าอยู่ที่ตึกนี้ รีบด่วน"

คุ้ยงังเพี้ยเห็นเรื่องราวดำเนินถึงขั้นนี้ ไม่มีความจำเป็นต้องปิดบังอำพรางอย่างไรแล้ว จึงกล่าวเสียงกังวานว่า

“เป้าจู๊ ปฏิบัติตามแผนของท่านไปเถิด คุ้ยงังเพี้ยพร้อมที่จะเสริมกำลังในทุกเวลา”

หลวงจีนอ้วงเจ็งคารวะคุ้ยงังเพี้ยอย่างจริงจัง กล่าวว่า

“อาตมาขอขอบพระคุณคุ้ยกงจื้อแทนทุกผู้คนของป้อมจิวแกเป้า”

หันกายไปสั่งต่อจิวอี้เหล็งที่กำลังสู้อย่างวุ่นวายว่า

“อี้เหล็ง เจ้าอยู่คอยเสริมกำลังคุ้ยกงจื้อเถิด”

ขาดคำก็พาจิวเป้าจู๊วิ่งแยกย้ายไปทางเหนือและใต้

เป้าจู๊ฮูหยินยามนี้ ก็ได้ออกไปสั่งตั้งรับตามจุดต่างๆ ในห้องโถงจึงเหลือแต่จิวอี้เหล็งสู้กับชายชราคลุมหน้าเพียงลำพัง คุ้ยงังเพี้ยยังคงยืนชมการต่อสู้อยู่ด้านข้าง

เห็นกระบี่ที่ยาวของจิวอี้เหล็งฉวัดเฉวียน ดุจเป็นฝนเงินโหมมา รุกไล่เข้าใส่ไม่ขาดระยะ อาจบางทีนางมีเจตนาอวดโอ่ฝีมือต่อหน้าคุ้ยงังเพี้ยก็ได้ ดังนั้นทุกกระบวนท่าจึงล้วนเป็นไม้ตาย นับว่ามีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมจริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อเห็นจิวอี้เหล็งอยู่ในฐานะไม่พ่ายแพ้แน่แล้ว รอบข้างยังมีชายฉกรรจ์ของป้อมฮือเข้ามาหลายคน เพียงพวกมันร่วมมือเข้ากลุ้มรุมก็ต้องเอาชัยได้เด็ดขาด จึงกระโดดปราดไปทางทิศตะวันออก

จิวอี้เหล็งรุกไล่อยู่เนิ่นนานยังไม่อาจเอาชัย และกังวลใจกลัวคุ้ยงังเพี้ยจะจากไปเพียงลำพัง จึงรุ่มร้อนดุจดั่งถูกไฟสุม ยามนี้เห็นคุ้ยงังเพี้ยจะไปจริงดั่งคาด นางก็เสียสมาธิไปที่ตัวคุ้ยงังเพี้ย โดยรีบร้องว่า

“คุ้ยกงจื้อ รอ...”

คำพูดต่อไปมิทันเปล่งออกจากปาก พลันรู้สึกมีพลังลมรุนแรงพุ่งมายังท้ายทอย กระบี่ที่จู่โจมเบื้องหน้าก็ได้ทะลวงถึงทรวงอกนางแล้ว จุดสำคัญทั้งสองแห่งนี้ หากถูกสักแผลก็ต้องตายอย่างแน่นอน จิวอี้เหล็งตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี แต่จนปัญญาจะทำอย่างไรได้ทันท่วงที

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินรีบเหลียวหน้า เห็นสภาพก็ตื่นตกใจไม่น้อย รีบตวาดขึ้นว่า

“มุสิกรนหาที่ตาย!”

เสียงดังพร้อมกับร่างพุ่งกลับไป แส้ฮั่งเล้งเปียงถูกสะบัดออกมาถือไว้นานแล้ว กระบวนท่าเล้งเท่งโฮ้วเอียก (มังกรโลดเสือกระโดด) สะบัดวูบ แส้ฮั่งเล้งเปียงกลับกลายเป็นประกายขาวโพลงหย่อมใหญ่ในทันที ยามนั้น รอจนทั้งสอง

พบเห็นว่าเป็นอันตราย ใคร่รั้งกระบี่กลับมาป้องกันตัวก็สายเกินไป เสียงแผดร้องอันน่าหวาดหวั่นดังขึ้นสองครา วิญญาณอันชั่วช้าก็ไปรายงานตัวในขุมนรกแล้ว

ยามนั้น คุ้ยงังเพี้ยพลิ้วกายลงสู่พื้น กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านและข้าพเจ้าแยกทางกันไปเสริมกำลังเถิด"

เสียงขาดคำร่างกระโดดไปทางด้านตะวันออก จิวอี้เหล็งที่รอดชีวิตจากห้วงอันตรายคับขัน นางบังเกิดความวาบหวามจนซึ้งใจยิ่ง ไม่ปรารถนาจะแยกกับคุ้ยงังเพี้ยมาเนิ่นนานแล้ว เมื่อเห็นจึงกลอกตาจนปรากฏความคิดขึ้นได้ในบัดดล กล่าวว่า

"คุ้ยกงจื้อ ที่นั้นเป็นทางตัน ท่านตามข้าพเจ้ามา"

นางกล่าวแล้ววิ่งไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ จนสุดฝีเท้า

ไม่นาน ทั้งสองมาถึงยังผนังเขาอันสูงชัน คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้ามองไปเห็นบนหน้าผาที่มีศิลาระเกะระกะ เงาคนพลุกพล่านสับสน เสียงแผดร้องครวญครางดังระงมไม่ขาดหู จิวอี้เหล็งเห็นหน้าผาแห่งนี้อย่างน้อยก็สูงร่วมห้าสิบวา รู้ดีว่าตนไม่มีทางกระโดดขึ้นได้ จึงรีบกล่าวต่อคุ้ยงังเพี้ยว่า

"คุ้งเชียงกง ท่านขึ้นได้หรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยเห็นสถานการณ์คับขัน จึงไม่คำนึงถึงเรื่องราวใดอีก คว้าแขนของจิวอี้เหล็งแล้วตวาดขึ้น ร่างลอยละลิ่วดุจดั่งเป็นสกุณาน้อย

จิวอี้เหล็งถูกคุ้ยงังเพี้ยฉุดแขนลอยตัวดั่งเหาะเหิน หัวใจนางก็เต้นระทึกปานเภรี โดยเฉพาะมือที่ฉุดแขนนาง คล้ายดั่งเป็นสายฟ้าที่ฟาดใส่หัวใจ จนบังเกิดความอิ่มเอิบอย่างสุดจะบอกได้ ทั้งสองพอสัมผัสพื้นเห็นบนศิลามีแต่เลือดนองเป็นลิ่ม เศษอวัยวะกระจัดกระจายทุกแห่งหน จนเป็นสภาพอนาถน่าทุเรศตา

ยามนี้ มีชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มผู้หนึ่ง ควงขวานคู่ต่อสู้กับจิวอี้กังและชายฉกรรจ์อีกสามคน มันแม้ถูกรุมถึงสี่แต่ยังมีเชิงเหนือชั้นกว่า รุกไล่ทั้งสี่จนปั่นไปปั่นมา

ที่ด้านข้างไม่ไกลนัก ชายฉกรรจ์บาดเจ็บอีกหลายคน กำลังเสี่ยงชีวิตเข้าสกัดกั้นชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำอีกสามคนไว้ สภาพการต่อสู้ พวกจิวแกเป้าเป็นฝ่ายร่อแร่อยู่แน่ชัด คุ้ยงังเพี้ยรีบคลายมือจากจิวอี้เหล็ง แล้วตวาดเสียงเย็นชาว่า

"วันนี้ เรียกให้พวกเจ้ายากจะปลอดภัยกลับไปทุกคน"

เสียงขาดคำร่างพุ่งจากที่ รับมือชายฉกรรจ์ขวานคู่ที่ต่อสู้กับพวกจิวอี้กังไว้ เพียงไม่กี่ฝ่ามือก็ฟาดจนชายฉกรรจ์ผู้นั้นถอยร่นไปสามสี่ก้าวใหญ่

จิวอี้เหล็งยามนี้ก็ตวาดเสียงสดใส กระบี่คู่มือสะบัดโถมปราดเข้าจู่โจมใส่ชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำสามคน

ชายฉกรรจ์เคราครึ้มถูกคุ้ยงังเพี้ยรุกไล่จนถอยร่นหลายก้าว โทสะดาลเดือดขึ้นจนสุดระงับ

ขวานใหญ่สะบัดฟาดมาสามกระบวนท่า หมายตะลุยไล่คุ้ยงังเพี้ยให้ถอยร่นบ้าง เพื่อจะได้รีบรวบรัดการต่อสู้ให้ยุติลง ปากก็ตวาดเสียงเย็นชาขึ้น

“เด็กน้อยนามใด ประกาศมา?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าววา

“เชี่ยวเอ๊ยคุ้ยงังเพี้ย มอบชีวิตมาเถิด”

เสียงดังพร้อมกับฝ่ามือฟาดไป พลังอันมหาศาลที่ไร้สภาพ กระแทกใส่ชายฉกรรจ์เคราครึ้มจนกระดอนถอยห้าหกก้าว ชายฉกรรจ์นั้นได้ถอยจนกระทั่งถึงริมหน้าผาอย่างลืมตัว คุ้ยงังเพี้ยที่อำมหิตโหดเหี้ยมแต่แรก ไหนเลยยอมให้มันมีโอกาสหอบหายใจ ท่ามกลางเสียงหัวร่ออันกังวาน กระบวนท่าชิ่งเล้งซาฮิ่งก็พุ่งเข้าจู่โจมใส่ทรวงอกชายฉกรรจ์เคราครึ้ม

ชายฉกรรจ์ในความแตกตื่นขวัญเสีย รีบสะบัดขวานใหญ่ของมัน แต่ยังมิอาจต้านทานเอาไว้ ต้องแผดร้องด้วยความกลัวจับใจ

“เทียนเล้งซิกเจ๊าะ (มังกรสัตตมรณะ)...”

เสียงต่อไปมิทันหลุดจากปาก อวัยวะภายในก็เคลื่อนจากที่ เสียงร้องอันโหยหวนดังสะท้อนพร้อมกับร่างร่วงละลิ่วลงจากหน้าผา

อีกด้านหนึ่ง จิวอี้เหล็งและพี่ชายพร้อมกับบริวารสี่ห้าคน กลุ้มรุมไล่ชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำสามคนอย่างคะนองมือมิมีอันตราย

เสียงแผดร้องอันโหยหวนของชายฉกรรจ์เคราครึ้มพอดัง จิวอี้เหล็งก็รู้ว่าคุ้ยงังเพี้ยได้ชัยแล้ว นางกระวนกระวายยิ่งนัก รีบตวาดเสียงใสแล้วทะลวงกระบี่พุ่งตรงไปจนสุดฝีมือ

เห็นกระบี่ยาวของนางพลิ้วจนมีประกาย โหมเข้าใส่บุรุษชุดดำทั้งสองกับมรสุมอันคลุ้มคลั่ง

พลังฝีมือของนางได้ถ่ายทอดมาจากอัจฉริยะในทะเลทราย สูงส่งกว่าพี่ชายทั้งสองของนางมากมายจนคู่คี่กับหลวงจีนอ้วงเจ็ง ดังนั้น การจู่โจมจนสุดแรงครานี้ จึงมีอานุภาพอันยิ่งใหญ่ไม่น้อย

บุรุษชุดดำทั้งสามพอได้ยินเสียงแผดร้องอันโหยหวน ก็เกิดความหวาด

หวั่นอยู่แล้ว พอชะลอไปชั่ววูบก็มีผู้หนึ่งถูกกระบี่แทงเข้าใส่ แผดร้องดังสนั่นร่วงลงจากหน้าผา

คุ้ยงังเพี้ยเห็นที่นี้มิมีอันตรายน่าวิตก จึงโผกายไปทางด้านเหนืออย่างว่องไว

จิวอี้เหล็งรีบกระโดดออกจากวงต่อสู้ วิ่งไล่พลางร้องพลางว่า

“กอกอ คนผู้นั้นมอบให้แก่ท่าน”

เสียงขาดคำร่างได้หายไปในม่านมืดของราตรี

คุ้ยงังเพี้ยมีฝีเท้าดั่งราวสายลม ชั่วพริบตาก็มาถึงด้านเหนือสด ตลอดรายทางบรรดาบริวารของผาเฮ็กฮวงง้ำต้องตายในเงื้อมมือคุ้ยงังเพี้ยอีกมิต่ำกว่าเจ็ดแปดคน ในระหว่างวิ่งอยู่นั้น ได้ยินเสียงหลวงจีนอ้วงเจ็งแผดร้องอยู่ทางเบื้องหน้า

“หลวงจีนอุบาทว์ ค่ำนี้เอี้ยเอี๊ยจะสั่งสอนเจ้าแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยรุดไปทันเวลา เห็นหลวงจีนอ้วงเจ็งกำลังต่อสู้อยู่กับหลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็ง และหลวงจีนหน้าดำแต่สักลวดลายสีขาวอย่างวุ่นวาย เป็นการต่อสู้ที่คู่ดี้ก้ำกึ่งไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ

รอบบริเวณยังมีบริวารของป้อมอีกสี่ห้าคนที่ถกฆ่าตายเรียราด และที่ไม่ไกลนักมีชายชราผอมเหลือหนังหุ้มกระดูก หน้าตาประหลาดพิกลปานปิศาจยืนอยู่ ตาของมันเป็นประกายเขียวแวววาว ชมการต่อสู้อยู่อย่างเยือกเย็นปลอดโปร่ง

ทันใดนั้น ข้างกายมีกลิ่นหอมโชยมาปะทะนาสิก จิวอี้เหล็งที่งามสะคราญได้พุ่งมายืนข้างคุ้ยงังเพี้ยแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยมิได้ขบคิดก็ร้องโพล่งขึ้น

“จิวโกวเนี้ย...ท่านไป...”

ทันใดนั้น คุ้ยงังเพี้ยต้องชะงักคำไว้ ในใจตำหนิตนเองขึ้น

“สั่งสตรีที่ถือดีหัวรั้นเยี่ยงนี้ ไยมิใช่เป็นการแส่หาเรื่องถูกแดกดันหรือ”

จิวอี้เหล็งรอตั้งเนิ่นนาน ก็ยังมิได้รับฟังคำพูดต่อจึงร้องเสียงสดใสว่า

“คุ้ยเซี่ยงกง ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปทำอะไร?”

“จิวโกวเนี้ย ท่านยินดีไปช่วยไต้ซือผู้นั้นหรือไม่?”

จิวอี้เหล็ง เหลือบแลดูชายชราประหลาดนั้นแวบหนึ่ง ทันใด นางเข้าใจเจตนาของคุ้ยงังเพี้ยได้ทันที ว่าต้องการให้นางอย่าไปตอแยต่อตัวประหลาด ซึ่งย่อมเป็นกุศลเจตนา ในใจนางจึงวาบหวามจนดื่มด่ำ จิตใจที่ดื้อรั้นชอบเอาชัย

ปลาสนาการไปจนหมดสิ้นแล้ว

จิวอี้เหล็งเหลือบแลคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง พลันตวาดเสียงดังก้อง โถมกายไปยังหลวงจีนหน้าดำรูปนั้น สะบัดกระบี่แทงปราดเข้าใส่คอหอยด้วยกระบวนท่าซิ่งโป้ยฮวงฮุ้น (พลิกเมฆในแขนเสื้อ)

หลวงจีนผู้นั้น พอซ้อนตามาเห็นเป็นดรุณีงามสะคราญปานเทพธิดา รูปร่างอ้อนแอ้นอวบอูม มันก็เกิดความหื่นกระหายจนแผดหัวร่อเสียงก้องว่า

“เอ๊ะ ดรุณีน้อย ฮุดเอี๊ยกำลังหาสตรีรูปงามมาประโลมใจอยู่ทีเดียว นี่ช่างเป็นสวรรค์ประทานความสมใจให้แท้ๆ มา มา มา อย่าได้ใช้กำลังให้มากนักสักครู่ก็จะดี...”

เสียงหลวงจีนหน้าดำมิทันขาดคำ จิวอี้เหล็งก็ได้โถมเข้าไปใกล้ร่าง มันต้องรีบถอยปราดไปครึ่งก้าว สองฝ่ามือไขว้สลับ แล้วฟาดเข้ามาตีโต้ยังทรวงอกกับท้องน้อยของจิวอี้เหล็ง นับเป็นท่าที่ต่ำทรามจนสารเลวยิ่ง...

จิวอี้เหล็งขุ่นเคืองจนหน้าถอดสี ขบกรามพลิกกระบี่ไปในท่ามกเอี๊ยเชยลี้ (ป่าร้างยาวพันลี้) รุกไล่เข้าอย่างรวดเร็วรุนแรง

พลังฝีมือของหลวงจีนหน้าดำ คู่คี่กับหลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งเท่านั้น กอปรกับถูกความงามสะคราญของจิวอี้เหล็งล่อจนลุ่มหลง มิอาจใช้กำลังจนสุดตัวเข้าต่อต้านปะทะ จึงถูกนางรุกไล่จนมือเท้าปั่นป่วนมีอันตรายร่อแร่

อีกด้านหนึ่ง หลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งก็ต้องเหลืออยู่เพียงลำพัง จึงไม่อาจต้านทานฝีมือของหลวงจีนอ้วงเจ็งได้

ตัวประหลาดที่ยืนดูอยู่ด้านข้าง พลันมีสีหน้าเคร่งเครียดดุร้าย เดินตรงเข้าไปหมายจะช่วยเหลือ คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อแล้วพลิ้วเข้าสกัดหน้าตัวประหลาดไว้ ส่งเสียงเย็นยะเยียบขึ้นว่า

“หยุดไว้”

ตัวประหลาดที่มีสารรูปดั่งโครงกระดูก มิได้ซ้อนตามองมาเลย แต่กล่าวอย่างเชื่องโขขึ้นว่า

“ทารกน้อยเป็นใคร?”

คุ้ยงังเพี้ยเห็นมันยโสโอหังปานนั้น โทสะพลันดาลเดือดขึ้นทันที แค่นเสียงเย็นยะเยียบว่า

“หากเจ้าหนีออกจากเงื้อมมือของเชี่ยวเอี๊ยได้เกินห้ากระบวนท่า จึงคู่ควรถามนามเชี่ยวเอี๊ย”

ตัวประหลาดมีความโอหังลำพองเพียงใด พอได้ฟังพลันเบิ่งตาจนกลมโต ประกายเขียวแวววาวจับจ้องมองหน้าคุ้ยงังเพี้ย แค่นเสียงขึ้นว่า

"อยู่ต่อหน้าเรารองประมุข ไหนเลยจะให้เด็กน้อยเจ้ามาผยองลำพองได้จงนอนให้เรา!"

แขนเสื้อสะบัดวูบ พลังอันยะเยียบที่แหลมคมม้วนเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยดุจเป็นพายุร้าย

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ ยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหวพลังลมเย็นเฉียบเฉียดผ่านกายไป ถึงกับไม่อาจสะบัดชายเสื้อให้สั่นไหวได้เลย!

รองประมุขของผาเฮ็กฮวงง้ำคาดฝันไม่ถึงว่า บุรุษหนุ่มรูปงามที่มีคล้ายไม่เก่งกาจในวิชาฝีมือ ถึงกับทนทานต่อการสะบัดพลังหนักหน่วงเป็นพันตำลึงได้โดยแม้กระทั่งชายเสื้อก็ไม่สั่นไหว! สร้างความแตกตื่นแก่มันจนถอยกายไปสองก้าวร้องโพล่งขึ้นว่า

"เจ้าเป็นใคร?"

"รับไว้ห้าฝ่ามือก่อนจึงค่อยถาม"

กระบวนท่าลักเพ้งโง้วงัก (พลังทลายห้าบรรพต) โถมเข้าใส่ตัวประหลาดดุจกับภูเขาถล่มทลายจริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยลงมือรวดเร็วท่าทางที่คล่องแคล่ว ทำให้รองประมุขผู้นั้นไม่มีแม้แต่จะปัดป้องตีโต้ จำต้องถีบกายถอยไปด้านขวามือ ด้วยความว่องไวที่ปราดเปรียวดุจเป็นกระต่ายป่า ยามนี้ คุ้ยงังเพี้ยได้เปลี่ยนเป็นซิ่งเล้งซุดไฮ้ (มังกรโลดทะเล) เล้งเกี๊ยซ่งฮุ้น (มังกรดั้นหมู่เมฆ) สองกระบวนท่า ฟาดเข้าไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน จนสกัดกั้นตัวประหลาดไว้ทั่วทั้งสี่ทิศ

ตัวประหลาดที่เรียกตนเป็นรองประมุข พอเห็นกระบวนท่าก็ใจหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ แผดร้องสุดเสียงขึ้นว่า

"เจ้าคือคุ้ยงังเพี้ย!"

อย่างสุดปัญญา มันล้มตัวกลิ้งไปบนพื้นจนไกลร่วมห้าหกวา แต่คุ้ย-งังเพี้ยไหนเลยจะให้มันหนีรอดออกจากเงื้อมมือได้ คำรามเสียงเกรี้ยวกราดสำทับไปว่า

"เมื่อรู้จักเซี่ยวเอี๊ย จงมอบชีวิตมา"

เสียงดังร่างโถมเข้าถึง กระบวนท่าชิกเล้งยิบไฮ้ (เจ็ดมังกรมุ่นทะเล) ตบใส่รองประมุขอย่างหักโหมโหดร้าย

ตัวประหลาดเมื่อมีศักดิ์ศรีเป็นรองประมุขผาเฮ็กฮวงง้ำ พลังฝีมือก็ย่อมมิใช่ต่ำต้อยธรรมดา พริบตาที่มันกลิ้งร่างหลบหนีนั้น สองฝ่ามือได้เกร็งพลังไว้จนเปี่ยมล้นแล้ว พอได้ยินเสียงสำทับก็ใช้กระบวนท่าลี่ฮื้อต้าเท่ง (ปลาลี่ฮื้อกระโดด) ดีดกายปราดขึ้นจากพื้นสองฝ่ามือฟาดออกปะทะดุจสายฟ้า ปากก็แค่นเสียงว่า

“เล่าฮูฟาดเจ้าให้แหลกลาญ”

เสียงระเบิดดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว จนแผ่นดินสะเทือน ศิลาบนหน้าผาพังทลายพร่างพรูไปหย่อมใหญ่

คุ้ยงังเพี้ยไหล่สั่นสะท้านทั้งสองข้าง แต่ตัวประหลาดกับเซถลาไปถึงเจ็ดแปดก้าวใหญ่ เลือดลมในร่างพลุ่งพล่านปานจะกระอักออกมา มันต้องคำนึงด้วยความแตกตื่น

“พลังโกวโล้วกง (พลังโครงกระดูก) ของเรานี้ถึงกับต้านทานมันมิอยู่!”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“สี่กระบวนท่าผ่านไปแล้ว นี่เป็นท่าสุดท้าย”

เสียงขาดคำ ย่างสามขุมเข้าหาตัวประหลาดอย่างน่าหวั่นหวาด รองประมุขผู้นั้นพาลตัดใจไม่อาลัยชีวิต สองตาปรากฏประกายเขียวรำไรดุจดั่งไฟปิศาจ สองแขนห้อยลงแนบกาย แต่สองเท้าแข็งดุจดั่งเป็นตอไม้กระโดดโหยงๆ เข้ามาหาคุ้ยงังเพี้ยดุจกับเป็นผีตายซาก

อีกด้านหนึ่ง แม้ยังคงมีเสียงตวาดด่าดังอยู่สับสนอลหม่าน แต่มิอาจเทียบเท่ากับความน่าหวาดหวั่นในด้านนี้ เนื่องจากว่าผลสุดท้ายของความเงียบวังเวง คือ การเป็นตายร้ายดีที่จะปรากฏมาในบัดดล ระยะของสองคนได้ย่นใกล้เข้าทุกขณะ ทันใด รองประมุขร้องขึ้นดุจดั่งปิศาจคร่ำครวญ สองฝ่ามือสะบัดฟาดเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว

เห็นนิ้วทั้งสิบของมันได้กลายเป็นสีเขียวเข้ม จนแทบดำ ฝ่ามือกลายเป็นม่วงเข้า สีสันนี้ทำให้ผู้เห็นต้องขวัญหนีดีฝ่อ น่าหวาดกลัวอย่างสุดเปรียบประมาณ มิหนำซ้ำ พลังฝ่ามือยังมีกลิ่นเหม็นคละคลุ้งจนแทบต้องอาเจียน

คุ้ยงังเพี้ยตวาดก้องแล้วสะบัดฝ่ามือออกฟาดปะทะ

เสียงระเบิดปานฟ้าถล่มทลายดังขึ้นอีกครั้ง เบื้องหน้าของทั้งสองถูกพลังกระแทกจนกลายเป็นหล่มลึกร่วมสามเชียะมา

คุ้ยงังเพี้ยถอยกายไปก้าวใหญ่สองแขนขาไปชั่ววูบ

ส่วนรองประมุขเซถลาจนไกลร่วมยี่สิบเชียะ อ้าปากกระอักโลหิตสดๆ

พุ่งออกเป็นลำยาว แผดร้องคล้ายปิศาจแล้วกระโดดปราดลงจากหน้าผา หลบหนีเอาชีวิตรอดได้

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อรำพึงกับตนเองว่า

“เราคิดจะไปสืบเสาะลาดเลาที่ผาเฮ็กฮวงง้ำ กำลังกังวลว่าไม่มีคนนำทางอยู่ทีเดียว”

แหงนหน้ากู่เสียงยาวสะท้านกังวาน จากนั้นกระโดดขึ้นสู่ยอดโขดหิน กวาดตามองไปทั่วทุกทาง เห็นประมุขเฒ่าของป้อมและสองพี่น้องแซ่จิว กำลังวิ่งตรงเข้ามาในทิศทางนี้ รู้ดีว่าศัตรผับกรกได้ถูกทำลายไปแล้ว

ทันใด ด้านขวามือมีเสียงร้องอันโหยหวนแว่วมา คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามองดู เห็นหลวงจีนหน้าดำได้ตายใต้กระบี่จิวอี้เหล็งไปแล้ว ส่วนหลวงจีนเลี่ยวแง้เจ็งก็บาดเจ็บสาหัส กำลังสู้เยี่ยงสัตว์จนตรอกอยู่ที่นั้น

ฉับพลันทันใด เบื้องบนอากาศมีเสียงอี้ชิ่วเล้งร้องดังมา ร่างมหึมาของมันพุ่งดุจกับเป็นดาวตก

คุ้ยงังเพี้ยกระโดดขึ้นขี่หลังอี้ชิ่วเล้ง ร้องเสียงกังวานว่า

“ศัตรูของป้อมท่านได้ถูกทำลายแล้ว ข้าพเจ้าจะไปที่ผาเฮ็กฮวงง้ำสักครั้ง จึงขออำลาในบัดนี้ วันหน้าหากมีวาสนาก็จะขอรบกวนอีกครา”

เสียงดังขาดคำอี้ชิ่วเล้งก็โบยบินขึ้นไป

จิวอี้เหล็งใจวุ่นวายจนสับสน รีบร้องเรียกขึ้น

“คุ้ยเซียงกง...”

กระแสเสียงโหยหวนรันทดจนผู้ฟังต้องหดหู่

แต่คุ้ยงังเพี้ยก็ได้ไปจนไกล ไหนเลยจะมีเสียงขานรับมาได้

หลวงจีนอ้วงเจ็งตะลุยไล่ไปพลางปากกล่าวพลางว่า

“อี้เหล็ง ขี่ม้าหิมะของเจ้ารุดตามไปที่ผาเฮ็กฮวงง้ำ อาจบางทีพอหามันพบได้ พวกเราจะตามหลังไปในบัดดล”

วาจากล่าวมิทันจบ จิวอี้เหล็งก็ได้วิ่งปราดไปจนหายลับตาแล้ว

ผาเฮ็กฮวงง้ำ ห่างจากป้อมจิวแกเป้าเพียงสี่สิบลี้เศษ ผาเป็นศิลาดำสนิท มีอาณบริเวณร่วมหนึ่งร้อยลี้ ผานี้มีหุบหวอยู่มากมายเกลื่อนกลาด

เฮ็กฮวงง้ำ สร้างสำนักใหญ่ของมันอยู่บนพื้นทราย เป็นที่ลุ่มต่ำของกึ่งกลางผาใหญ่ รอบบริเวณมีโขดหินมากมายดั่งเป็นป่า แต่ก่อสร้างได้อย่างโอ่อ่าโอพาร มหาโจรยิ่งใหญ่ผู้นี้มิทราบได้ตั้งรกรากซ่องสุมผู้คนเป็นเวลาเนิ่นนานเท่า

ใดแล้ว

ยามนี้ เป็นเวลาใกล้ยามห้า อันเป็นเวลามืดสนิทของยามใกล้ฟ้าสาง ดังนั้น ภายในห้องโถงใหญ่ของสำนักโจรเฮ็กฮวงง้ำ ยังคงจุดไฟสว่างไสวเจิดจ้า เสียงเซ็งแซ่ดังจอแจไม่หยุดยั้ง ที่แท้กำลังตั้งโต๊ะสุราอาหารรอคอยรับข่าวมีชัยจากการใช้เลือดล้างป้อมจิวแกเป้า ตระเตรียมจะเลี้ยงฉลองชัยชนะในคราวนี้อยู่

เห็นกึ่งกลางห้องโถง มีผู้คนชุมนุมกันประมาณสามสิบเศษ ทั้งเฒ่าชราและฉกรรจ์ บุรุษและสตรีสารรูปประหลาดพิกลเยี่ยงไรก็มีอยู่ครบถ้วน ผู้นั่งหัวโต๊ะนั้นเป็นชายชราร่างอ้วนเตี้ย คิ้วสั้นตาถลนอายประมาณเจ็ดสิบเศษ สองตาของมันมีประกายแวววาวราวสายฟ้า ยามนี้ใบหน้าของมันปรากฏแววรุ่มร้อน ผู้ซึ่งนั่งเบื้องล่างของชายชราอันเป็นบุรุษกลางคนแต่งกายดุจนักศึกษา จึงกล่าวขึ้นว่า

"ประหลาดแท้ พวกมันไปตั้งเนิ่นนานปานนี้ ไฉนยังมิได้กลับมา?"

ชายชราอ้วนเตี้ย พลันถลึงตาขึ้นตวาดทางนอกประตูว่า

"ผู้ใดกัน?"

พลันมีเสียงเย็นยะเยียบตอบสวนคำขึ้นว่า

"เชี่ยวเอี๊ยมาทวงชีวิตแล้ว"

ขณะนั้นเสียงเซ็งแซ่ในห้องโถงใหญ่พลันชะงักงันไปหมดสิ้น ชั่วพริบตาเงาคนพลุกพล่านสับสน ในห้องโถงมีคนพุ่งออกมาถึงยี่สิบกว่าคน ผู้อยู่ท้ายสุดคือ ตัวประมุขของซ่องโจรแห่งนี้เอง

ภายในลานตึกอันกว้างขวาง คุ้ยงังเพี้ยลากร่างที่ผอมซูบเหลือหนังหุ้มกระดูกเชิดหน้ามองท้องฟ้าอย่างสง่า ด้วยท่วงท่าที่น่าหวาดหวั่น

ประมุขพอเห็นคนที่คุ้ยงังเพี้ยลากกับมือ หัวใจพลันเต้นมิเป็นส่ำ ร้องเสียงหนักๆ ว่า

"เจ้าเป็นใคร? คนที่หิ้วอยู่ในมือคือผู้ใด"

"เชี่ยวเอี๊ยมิได้มาสืบสาวเป็นเครือญาติกับพวกเจ้าเหล่าชั่วช้า รู้จักว่ามันเป็นผู้ใดไปไยกัน? พวกเจ้าดูกันเองเถิด"

สะบัดมือวูบ ร่างก็กระเด็นไปยังเบื้องหน้าประมุขฟาดกับพื้นดังโครมใหญ่

ผู้อยู่ในบริเวณต่างพากันร้องอุทานด้วยความแตกตื่น

"อา...รองประมุข!!"

จากนั้นเงาคนพลุกพล่านสับสน ฮือกันเข้ามารายล้อมคุ้ยงังเพี้ยไว้อย่าง

อาฆาตมาดร้าย

ขณะนั้น ที่ไกลโขมีเสียงสดใสสั่นเครือดังขึ้นมา

“คุ้ยเซี่ยงกง...”

เสียงเพิ่งดังร่างก็ได้ถลันเข้ามาอยู่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย ที่แท้คือจิวอี้เหล็ง ที่น้ำตาเนืองนองหน้า

ทำลายผามหากาฬ

คุ้ยงังเพี้ยชำเลืองแลดูจิวอี้เหล็งแวบหนึ่ง เห็นนางยามนี้แม้จะมีความสงบมากกว่าเมื่อตอนเพิ่งมามากมัก แต่ใบหน้าอันสะคราญยังมีน้ำตาสดใสติดอยู่สองหยด รูปลักษณะเป็นที่น่าสมเพชเวทนา วาจาที่คิดจะตำหนิติเตียนนาง ก็มิอาจจะเปล่งออกจากปากไปได้ เห็นแต่เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ตาสดใสกวาดมองไปมาไม่หยุดยั้ง สังเกตเหตุการณ์ที่จะอุบัติขึ้นมาในเฉพาะหน้า

ยามนี้ บรรยากาศในลานตึกตื่นเต้นจนตึงเครียด ทุกผู้คนต่างจับตามาบนร่างคุ้ยงังเพี้ยเป็นจุดเดียว ดูท่าทีมันเหล่านี้ คล้ายดั่งกำลังรอคำสั่งจากประมุขผามหากาพอย่างร้อนรน

จิวอี้เหล็งมิได้ไปแยแสสนใจต่อเหตุการณ์ในลานตึกเลย ตาคู่งามของนางจับจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยแน่วนิ่งคล้ายดั่งมิเกรงกลัวในเรื่องใดๆ ทั้งสิ้นแล้ว

ประมุขผาลมมหากาพพยายามข่มกลั้น เพลิงโทสะลงไว้ เค้นเสียงขึ้นว่า

"ผู้เยาว์ประกาศนามมา ให้เราเฮ็กฮวงตั๊กซัวะ (มารลมพิษมหากาพ) อึ้งเกี้ยมฮวงได้รู้จักกับเจ้า"

กระแสเสียงเย็นชาโอหัง มีความลำพองอย่เต็มที่

สายตาหลายสิบคู่ของรอบข้าง ต่างจับจ้องอยู่บนหน้าอันงามสง่าของคุ้ยงังเพี้ย ทุกคนต่างรอคอยคำตอบของคุ้ยงังเพี้ยอย่างรุ่มร้อน ดูว่าผู้ที่กล้าบุกรุกเข้ามาในผาลมมหากาพเพียงลำพังนี้ เป็นบุคคลชั้นใดกันแน่?

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ขอเพียงเจ้า รับมือเซี่ยวเอี๊ยได้ห้ากระบวนท่า เซี่ยวเอี๊ยค่อยประกาศชื่อแซ่ไปก็ไม่สายนัก"

กระแสเสียงมิเพียงเย็นชาเท่านั้น ยังโอหังอย่างยิ่ง สร้างความดั่งแค้นให้แก่ประมุขผาลมมหากาพจนตัวสั่นระริก

บรรดาผู้อยู่ในบริเวณ ต่างตะเบ็งเสียงก่นด่าจนสนั่นหวั่นไหว เพราะคล้ายถูกเหยียดหยามจนกลายเป็นเศษสวะไปแล้ว แต่ละคนต่างกระชากอาวุธออกมาสืบกายเข้าไปครึ่งก้าว ตวาดเสียงสับสนอลหม่าน

มีเสียงตวาดดังสนั่นหวั่นไหว ปรากฏหลวงจีนหัวโตอายุประมาณสามสิบรูปหนึ่งกระโดดเข้าไป คำรามเสียงก้องว่า

"เด็กน้อย เจ้าเป็นคนก็จงรับฝีมือเราทิเฒ่าเทาะ (หลวงจีนหัวเหล็ก) ดูสักสองท่า"

เสียงขาดคำยกมือทำท่าเกร็งไว้ ท่าทีอันตื่นเต้นนี้มิต้องถามไถ่ก็แน่แก่ใจ

จิวอี้เหล็งมีเจตนาจะประจบคุ้ยงังเพี้ย พร้อมกันนั้น ก็คิดจะอาศัยโอกาสนี้แสดงฝีมือของตนเองให้คุ้ยงังเพี้ยได้เห็นสักครั้ง จึงกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยด้วยเสียงนุ่มนวลว่า

"คุ้ยเชียงกง ฆ่าไก่มิต้องใช้มีดโค เท็กลื้อผู้นี้ให้ข้าพเจ้าไปสั่งสอนมันก็แล้วกัน?"

คุ้ยงังเพี้ยพิจารณาดูทิเฒ่าเทาะชั่วครู่ รู้ดีว่ามันมีพลังฝีมือไม่ทัดเทียมจิวอี้เหล็งแน่ จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ระวังหัวของมัน"

จิวอี้เหล็งเห็นคุ้ยงังเพี้ยกังวลใจนาง จึงแย้มยิ้มให้อย่างหยาดเยิ้ม เหลียวมาแค่นหัวร่อใส่ทิเฒ่าเทาะแล้วกล่าวว่า

"หลวงจีนทุศีล อย่าได้โอหังลำพองไป โกวไหนไน่มาอัปเปหิเจ้าให้ไปรายงานตัวในขุมนรกเถิด"

ทิเฒ่าเทาะก็นับเป็นยอดฝีมือของผาเฮ็กฮวงง้ำ มีความเย่อหยิ่งยโสยิ่งนัก ต่อหน้าสายตาของผู้คนตั้งมากหลาย มันไหนเลยจะทนทานการเหยียดหยามเยี่ยงนี้ มันคำรามขึ้นด้วยความดั่งแค้นปานอกจะระเบิด แผดเสียงด่า

"นางแพศยา ฮุดเอี๊ย..."

ทันใด เสียงตวาดเกรี้ยวกราดสดใสได้ดังสอดคำ

"หลวงจีนอุบาทว์รับมือ"

เสียงขาดคำกระบวนท่าชิวฮวงเซ่าเลาะเอี๊ยะ (ลมโหมใบไม้ร่วง) ของจิวอี้เหล็งก็ลงมือจู่โจมเข้าใส่แล้วฝ่ามือฟาดใส่ศีรษะอันล้านเลี่ยนอย่างว่องไว

ทิเฆ่าเทาะพอเห็นก็ตื่นเต้นยินดียิ่ง ลอบร้องขึ้นในใจ

“ให้เจ้าได้ทดลองความร้ายกาจของศีรษะเหล็กเราเสียบ้าง”

จึงแสร้งกล่าวอย่างโอ่อ่าวางก้ามว่า

“ฮุดเอี๊ย ต่อให้เจ้าฟาดก่อนหนึ่งฝ่ามือเถิด”

กล่าวแล้วก้มศีรษะเข้าหาอย่างไม่ยอมเลี่ยงหลบ

แต่จิวอี้เหล็งมีไหวพริบปราดเปรียวเพียงไร แล้วนางแค่นหัวร่ออยู่ในใจ ช่วงเวลาที่ไวกว่ากะพริบตา ขณะฝ่ามือจะสัมผัสกับศีรษะทิเฆ่าเทาะนั้น พลันรั้งกลับแล้วเปลี่ยนท่าเป็นไฮ้โต้ยเล่าง้วย (งมจันทร์ในทะเล) จากล่างฟาดขึ้นสู่เบื้องสูง ตบใส่หน้าทิเฆ่าเทาะจนสุดแรง

เสียงฉาดสนั่นหวั่นไหว พร้อมกับเสียงโอดโอยของหลวงจีนทิเฆ่าเทาะดังแทบพร้อมกัน ร่างถูกตบจนไกลไปเจ็ดเชียะเศษ กระแทกโครมลงกับพื้น ทั้งน้ำตาน้ำกำเดาไหลจนเต็มหน้า เจ็บปวดจนสุดจะเอ่ยอ้างเป็นวาจา

จิวอี้เหล็งแค่นหัวร่ออย่างเหยียดหยาม กล่าวว่า

“อาศัยฝีมืออันน้อยนิดก็กล้ามาคุยโอ่ ช่างเป็นที่ขบขันของผู้คนนัก”

ขาดคำก้าวช้าๆ กลับมาเคียงข้างคุ้ยงังเพี้ยอีกครั้ง

ทิเฆ่าเทาะน้ำตาเนืองนองน้ำกำเดาไหลทั่วร่าง จนตาก็มองมิใคร่เห็น ลมหายใจก็ติดขัด สร้างความคั่งแค้นจนแผดร้องสุดเสียงตลอดเวลา

ขณะนั้น ในหมู่ผู้คนมีสตรีอาภรณ์แดงท่าทียียวนชวนเกลียดชังสองนางเดินเข้ามาหา ตาอันแวววาวทั้งสองของนาง จับจ้องมองมาด้วยความขุ่นแค้นริษยาจนอาฆาต

รักงามคือสัญชาตญาณของสตรีทั้งหลาย อย่าว่าเป็นเฮ็กฮวงซังอี้ (สองสกุณาลมมหากาพ) อันมีชื่ออื้อฉาวในเรื่องร่านราคะนี้เลย

เฮ็กฮวงซังอี้ชำเรืองตาบอกใบ้แก่กัน ฉวยโอกาสที่จิวอี้เหล็งยังเดินมิทันถึงข้างกายคุ้ยงังเพี้ยนั้น พลันกระโดดขึ้นมาลอบทำร้าย โดยมิได้ส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไร ก็ฟาดใส่จุดสำคัญทางกลางหลังจิวอี้เหล็งไป

กระบวนท่าคล่องแคล่วปราดเปรียวดุจกับสายฟ้า วิชาตัวเบาก็เยี่ยมยอดเป็นอย่างยิ่ง

จิวอี้เหล็งจับตาอยู่กับคุ้ยงังเพี้ยจนจดจ่อ กอปรกับนางก็คาดหมายไม่ถึงว่าจะมีคนลอบทำร้ายทางเบื้องหลัง รอจนนางรู้ตัวว่ามีพลังฝ่ามือใกล้กาย จะหลบเลี่ยงอย่างไรก็ไม่ทันท่วงที ตื่นตระหนกจนหน้าถอดสีมิทราบทำอย่างไร

ขณะที่จิวอี้เหล็งคับขันจนร่อแร่นั้น พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา พลิ้วกายวูบก็ไปสกัดอยู่กลางหลังจิวอี้เหล็ง สองฝ่ามือฟาดไปด้วยท่าน่อเล้งโท่วชิว (สองมังกรดีดหนวด) จู่โจมเข้าใส่เฮ็กฮวงซังอี้อย่างว่องไว เนื่องจากลงมือในยามกะทันหัน สองฝ่ามือจึงได้ฟาดใส่ทรวงอกของสองนางนั้นอย่างไม่ทันรู้ตัว

เฮ็กฮวงซังอี้ร่านราคะจนเป็นสันดาน สองนางพากันคร่ารั้งแขนกลับโดยฉับไว แต่ยืดทรวงอกออกไปต้านรับ น่ากลัวนางมัวเมาจนสิ้นคิด ใช้ชีวิตออกเสี่ยงกับอารมณ์ใคร่

คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะเคยผ่านการต่อสู้เยี่ยงนี้ กระวนกระวายจนตวาดเสียงก้อง รั้งฝ่ามือกลับแล้วถอยปราดไปห้าเชียะ ซึ่งบังเอิญเหลือเกินที่ชนเข้าใส่อ้อมอกจิวอี้เหล็ง ทำให้ละอายจนหน้าแดงฉาน รีบสืบเท้าออกไปด้านข้างก้าวใหญ่ตะกุกตะกักว่า

"จิวโกวเนี้ย...ขอ...ขอโทษด้วย..."

จิวอี้เหล็งมาตรแม้นอับอายจนหน้าแดง แต่หัวใจเต้นระทึกวาบหวามจนดื่มด่ำ

นางชะม้ายมองคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "มิเป็นไร" แต่เสียงนั้นเบาจนแทบมิได้ยิน

เมื่อเหลียวดูเฮ็กฮวงซังอี้อีกครั้ง คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นพลิ้วกายถอยปราดแต่พลังฝ่ามือที่ฟาดไปนั้น ยังคงรุนแรงจนกระแทกนางทั้งสองกระเด็นไปห้าเชียะ

เห็นนางทั้งสองคลึงบนทรวงอกด้วยหน้านิ่วคิ้วขมวด แสดงว่าเจ็บปวดไม่น้อย แต่ก็ยังมีความรู้สึกอันประหลาดพิสดาร หาได้ชิงชังคุ้ยงังเพี้ยไม่

แต่เมื่อยามนางได้เห็นจิวอี้เหล็งยืนกัมหน้าอยู่เคียงข้างคุ้ยงังเพี้ยอีกโทสะก็ดาลเดือดจนสุดระงับ พี่ใหญ่นามชิงฮุ่นเกียวร้องขึ้นว่า

"นี่ ท่านผู้นั้นมิได้ศึกษาระเบียบกฎเกณฑ์เลยหรือ ไฉนจึงจู่โจมใส่ทรวงอกของคนเล่า?"

น้องเล็กชิงเฮี้ยกล่าวบ้างว่า

"ขณะนี้ยังเจ็บปวดเหลือเกิน"

บรรดาผู้กล้าหาญภายในที่นั้น ส่วนมากเคยคลอเคลียกับสองนางมารสชาติเช่นนี้พวกมันไหนเลยจะทนทานได้ แม้เฮ็กฮวงตั๊กซัวะ ที่มีศักดิ์เป็นถึงประมุขก็ยังมีโทสะดาลเดือด คำรามเสียงก้องว่า

"ลากคอเจ้าเด็กน้อยให้เรา"

คำสั่งพอเปล่งออกจากปาก ก็มีคนโถมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยและจิวอี้เหล็งเจ็ดแปดคนทันที

เห็นเงาคนพลุกพล่านสับสน เฉกเช่นกับอินทรีโถมเข้าโฉบเหยื่อ ฝ่ามือพร่างพรายพัลวัน ดุจกับเป็นใบไม้ร่วง ฝุ่นละอองกระจัดกระจายด้วยอานุภาพอันรุนแรงน่ากลัวยิ่ง

จิวอี้เหล็งมาตรแม้นฝีมือเยี่ยมยอด แต่เห็นสภาพนี้ก็ยังหน้าถอดสี พลิกมือคว้ากระบี่มาเตรียมพร้อมอย่างเคร่งเครียด

เงาฝ่ามือที่พร่างพรายทั่วท้องฟ้า มีความว่องไวดุจกับสายลม พริบตาก็ระดมเข้ามายังร่างของทั้งสองแล้ว

ยามนี้ คุ้ยงังเพี้ยยังคงเยือกเย็นเช่นเดิม มิมีท่าทีตื่นเต้นตกใจเลย ดูท่าคล้ายมิใช่ถูกพวกกลุ้มรุมจู่โจมก็ปาน

จิวอี้เหล็งได้ถึงคราที่มิอาจระงับใจแล้ว นางพลิกข้อมือสะบัดกระบี่ออกไป ในทันใด มีเสียงตวาดอันสนั่นหวั่นไหวดังขึ้น

“แส่หาที่ตาย!”

รวดเร็วจนทำให้ผู้คนยากจะเชื่อถือ พริบตานั้นบรรดายอดฝีมือที่ฮือเข้ากลัมรม แทบในเวลาพร้อมเพรียงกัน มีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นสามครั้งมาจากสามทิศทาง

ห่าโลหิตสาดกระจายดั่งสายฝน ยอดฝีมือที่จู่โจมเข้าใส่ แต่ละคนหน้าซีดเผือดถอยกายไปหลายๆ เชียะ ยืนงงงันอยู่ในที่นั้น

ยามนี้เพิ่งมีซากศพสามซากร่วงโครมลงกับพื้น

คุ้ยงังเพี้ยมือถือแส้ฮั่งเล้งเปียงยืนหน้าเหี้ยมอำมหิตอยู่ในที่เดิม โดยมิได้เคลื่อนไหวร่างกายมาก่อนเลย

ประมุขเฮ็กฮวงง้ำงงงันไปแล้ว มันคาดฝันไม่ถึงว่า นักศึกษาอ่อนแอผู้นี้ ถึงกลับสามารถปลิดชีวิตยอดฝีมืออันดับสูงของมันได้สามคน ในชั่วเวลาพริบตาเดียว และยังจู่โจมจนอีกหลายคนต้องถอยร่นด้วยความแตกตื่นอันพลังฝีมือเยี่ยงนี้ นับว่ายากยิ่งที่ผู้คนจะเชื่อถือได้

เฮ็กฮวงตั๊กซัวะกวาดตามองรอบข้าง เห็นยอดฝีมือทั่วทั้งผา แต่ละคนหน้าแตกตื่นตกใจ ยืนตะลึงลานอยู่ในที่เดิม แสดงว่าพวกมันไม่ปรารถนาลงมืออีกแล้ว

แต่ทว่า การคุมเชิงเยี่ยงนี้ก็มิใช่วิธีประเสริฐ มันมีศักดิ์เป็นประมุข แม้รู้

ดีว่ามิอาจต้านทานฝีมือคุ้ยงังเพี้ย แต่เมื่อเหตุการณ์มาเกิดจนถึงถิ่น เพื่อศักดิ์ศรีและเพื่อเกียรติภูมิ มันมิอาจไม่ลงมือด้วยตนเองได้แล้ว

ดังนั้น ลอบขบกรามตัดสินใจ สาวเท้าไปยังที่เบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยอย่างเหี้ยมเกรียม

บรรยากาศรอบด้าน มีความหนักอึ้งจนตึงเครียด และก็เงียบงันจนน่าหวาดหวั่น แต่แฝงไว้ด้วยความอำมหิตที่สุดจะบรรยาย

ประมุขเฮ็กฮวงง้ำ ตาเป็นประกายแววับดั่งสัตว์ร้าย หยุดเท้าห่างจากเบื้องหน้าคัยงังเพี้ยประมาณสิบเชียะ เค้นเสียงเย็นยะเยียบว่า

"ผู้เยาว์ ประกาศนาม?"

คุ้ยงังเพี้ยยังคงเยือกเย็นสงบ ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ เมื่อได้ยินจึงแค่นหัวร่อตอบว่า

"ขอเพียงเจ้ารับมือเซี่ยวเอี๊ย ได้ถึงห้ากระบวนท่าเซี่ยวเอี๊ยจึงค่อยประกาศนาม"

เฮ็กฮวงตั๊กซัวะคำรามด้วยความขุ่นเคือง

"เจ้าเด็กน้อยที่โอหัง รับมือ"

เสียงดังพร้อมกับสะบัดมือขึ้นวบใหญ่ พลังปลายนิ้วห้าสายพุ่งออกไปดังหวีดหวิว จู่โจมใส่จุดสำคัญที่หว่างอกคุ้ยงังเพี้ยด้วยความแม่นยำยิ่งนัก

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นกระบวนท่า สีหน้าพลันแปรเปลี่ยน รีบรั้งลมปราณกระโดดถอยปราดไปยี่สิบเชียะ เปล่งเสียงขึ้นว่า

"ตุยฮวงเตี้ยมฮวก (สกัดจุดลมกรด)!...ท่านเป็นใคร"

เฮ็กฮวงตั๊กซัวะเห็นคุ้ยงังเพี้ยมิกล้ารับอย่างหักโหม เข้าใจผิดคิดว่าคุ้ยงังเพี้ยกลัวมัน จึงหยิ่งผยองลำพองขึ้นกว่าเดิม แผดหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ ไปถามไถ่ในตำหนักพญายมเถิด"

เสียงขาดคำฝ่ามือไปทั้งสองข้าง พลังแหลมคมทั้งสิบสายจู่โจมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ย อย่างโหดร้ายกว่าเมื่อครู่

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ร่างยังลอยอยู่กลางอากาศ ไม่อาจแปรเปลี่ยนท่า จำต้องใช้พลังห้าส่วนฟาดไปยังพลังแหลมคมทั้งสิบสาย เสียงดังฉาดๆ ดังสนั่นหวั่นไหว พลังลมปลายนิ้วที่จู่โจมมาจึงปลาสนการชั่วพริบตา คุ้ยงังเพี้ยก็พลิ้วกายลงสู่พื้นได้

เฮ็กฮวงตั๊กซัวะหาได้จู่โจมคำรบสามไม่ เพียงแต่สีหน้าปรากฏรอยยิ้มอันโหดเหี้ยมอำมหิตอยู่

ขณะที่ปลายเท้าคุ้ยงังเพี้ยสัมผัสพื้น พลันได้ยินจิวอี้เหล็งตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"กล้าบังอาจ"

คุ้ยงังเพี้ยใจหายวาบ พอสัมผัสพื้นรีบพลิ้วกายเห็นจิวอี้เหล็งใช้กระบี่คู่มือต่อต้านการกลุ้มรุมจู่โจมของชายฉกรรจ์ห้าคนอย่างวุ่นวาย

สภาพเพียงมองปราดเดียวก็แน่แก่ใจ ว่าพวกมันลงมือลอบทำร้ายกันทั้งสิ้น

เพลิงโทสะกระตุ้นความอำมหิตของคุ้ยงังเพี้ยจนฮือโหม แทบมิอาจจะข่มกลั้นตนเองไว้ได้อีกแล้ว

แต่ทว่า เฮ็กฮวงตั๊กซัวะนั้นพัวพันคุ้ยงังเพี้ยไม่ยอมห่าง และวิชาตุยฮวงเตี้ยมฮวกของมัน ก็ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่มีปัญญาไปประหัตประหารมันได้อย่างง่ายดาย

จิวอี้เหล็งสู้ระหว่างหนึ่งต่อห้า ฝีมือจึงห่างไกลกันจนแลเห็นได้ เพียงประมือท่าแรกก็ตกเป็นฝ่ายรับอันร่อแร่ ไหนเลยยังจะคิดตีโต้กลับไป นับว่าไม่มีกำลังพอจะทนทานได้นานนักแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยกระวนกระวายใจยิ่ง ถามเสียงกังวานไปอีกครั้งว่า

"ท่านเป็นใคร? หากยังไม่ส่งเสียง อย่าได้กล่าวหาว่าข้าพเจ้าคุกคามก้าวร้าว"

เฮ็กฮวงตั๊กซัวะเข้าใจในตัวคุ้ยงังเพี้ยผิดไป มันยังคิดว่าคุ้ยงังเพี้ยเกรงกลัวมัน จึงแผดหัวร่ออย่างลำพองใจแล้วกล่าวว่า

"พญายมเฒ่าย่อมรู้จักบอกแก่เจ้าดอก"

เฮ็กฮวงตั๊กซัวะที่เยือกเย็นลำพองปานนี้ ทำให้บริวารฝีมือดีในลานตีกต่างมีจิตใจคึกคักขึ้นอีกอักโข ต่างกำอาวุธคู่มือไว้แนบแน่น ฮือเข้ารายล้อมคุ้ยงังเพี้ยขึ้นอีกครา

ยามนี้ คุ้ยงังเพี้ยเห็นจิวอี้เหล็งสู้อยู่กับยอดฝีมือห้าคนอย่างลำบากเย็นสภาพร่อแร่จนมิอาจทนทานอีกแล้ว ก็กระวนกระวายจนร้อนรุ่ม ต้องตวาดด้วยความขุ่นเคืองว่า

"ท่านจะยอมประกาศนามหรือไม่?"

ฉับพลันทันใดนั้น คุ้ยงังเพี้ยได้ยินเสียงแผ่วเบาดังขึ้นกระทบโสตว่า

"ทารก มันมิใช่คนที่เจ้าต้องการหา อย่าได้ถ่วงเวลาต่อไปเลย"

"มันเป็นใคร?"

"ภายหลังย่อมทราบเอง อาตมาขอลาก่อน"

คุ้ยงังเพี้ยต้องลังเลใจขึ้นมา แต่ฟังจากวาจาประโยคสุดท้ายแล้ว แสดงว่าคนผู้นี้เป็นหลวงจีน สาวกของพุทธองค์ย่อมไม่มีมุสาวาจา อย่างนั้น เฮ็กฮวงตั๊กซัวะย่อมมิใช่คนที่ตนต้องการตามหา...ซือแป๊ะนั้นเอง

จากการคาดคำนวณอีกด้านหนึ่ง อาจบางทีเป็นศัตรูแสร้งใช้...

ในพริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยขบคิดอย่างลังเล มิอาจตัดสินใจแน่วแน่นั้น พลันได้ยินจิวอี้เหล็งครางขึ้นเบาๆ

พอได้ยินก็ทราบว่านางต้องบาดเจ็บแน่ คุ้ยงังเพี้ยใจสะท้านหวั่นไหวรีบเหลียวหน้ามอง เห็นแขนขวาของนางมีโลหิตหลั่งไหลจนแดงฉาน เหงื่อบนใบหน้าชุ่มโชก ผมยุ่งสยายไปทั้งหลังไหล่ แสดงว่านางได้เข้าขั้นร่อแร่แล้ว

คุ้ยงังเพี้ยมิอาจจะข่มกลั้นเพลิงโทสะในอกต่อไปได้ สะบัดแส้ฮั่งเล้งเปียงจะกระโดดออกไป ยอดฝีมือรอบข้างก็พากันกู่ก้องร้องเรียกแล้วระดมโหมจู่โจมมา

เห็นประกายอาวุธกระจายจ้าจนบาดตา ทั่วทั้งท้องฟ้าและพื้นดิน หนาแน่นจนคล้ายเป็นกำแพงดาบตาข่ายกระบี่ แม้เสียบปีกก็ยากจะบินหนี

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้มีความกังวลใจในตัวจิวอี้เหล็งเท่านั้น ไหนเลยจะคำนึงถึงสิ่งอื่นใด ส่งเสียงกู่ดังเกรี้ยกราด แล้วสะบัดแส้ฮั่งเล้งเปียงในมือขึ้นด้วยท่าเชี่ยงคงปวยเล้ง (มังกรบินกลางอากาศ) สองเท้าสะกิดพื้นร่างพุ่งปราดขึ้นไปเป็นวงกว้าง เฉกเช่นกับมังกรเทพยดาปรากฏตัว เพียงแวบเดียวบรรดายอดฝีมือที่เราล้อมอยู่ เพียงเห็นเงาคนเท่านั้นก็หายลับไป ขณะที่ยังตะลึงลานก็มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังสะท้านขึ้นสี่ครา สี่คนถูกแส้ทะลวงเข้าใส่ทรวงอกคนละแผล โลหิตพุ่งฉีดดุจดั่งน้ำพุสิ้นชีวิตอันชั่วร้ายไปอย่างง่ายดาย

คนทั้งปวงพอเห็นสภาพก็เช่นลูกหนังที่ปล่อยลมออกไป ไม่ว่าผู้ใดก็มิกล้าลงมือเข้าจู่โจมอีกแล้ว

จิวอี้เหล็งนั้นความจริงสิ้นเรี่ยวแรง จึงได้พลาดพลั้งบาดเจ็บไป เท่าที่นางสามารถทนทานนานเพียงนี้ ด้วยสัญชาตญาณการรักชีวิตของมนุษย์กระตุ้นอยู่เท่านั้น

คุ้ยงังเพี้ยพุ่งลงมาจากเบื้องบนอากาศดุจสายฟ้าฟาด คลายวงล้อมให้แก่จิวอี้เหล็งอย่างกะทันหัน ยามนี้ทำให้ความตื่นเต้นจนตึงเครียดของจิวอี้เหล็งก็ผ่อนคลายไปวูบใหญ่ ความรู้สึกว่าปลอดภัยได้บังเกิดขึ้น ทำให้ตื่นเต้นยินดีเป็นที่ยิ่ง

ร้องเบาๆ ว่า

"คุ้ยเซี่ยงกง...ข้าพเจ้าเหนื่อยเหลือเกิน"

หน้ามืดวูบจนสิ้นสติไป แต่นางยังคล้ายได้ถูกคนรวบไว้ในอ้อมแขน...

นางทราบดี ผู้ที่รวบร่างนางไปอุ้มไว้คือคุ้ยงังเพี้ย ดังนั้นจึงมิได้ลืมตามองซึ่งความจริง แม้กำลังลืมตาของนางก็ไม่มีแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยเห็นจิวอี้เหล็งมีโลหิตหลั่งไหลไม่หยุดยั้ง นับว่าบาดแผลสาหัสไม่เบา เสื้อของนางได้ถูกโลหิตชโลมจนแดงฉานไปครึ่งตัวแล้ว

ร่างอันแน่งน้อยของนางสั่นระริก มิทราบว่าเป็นเพราะเจ็บปวด หรือเป็นเพราะเหน็ดเหนื่อยจนสิ้นเรี่ยวแรง คุ้ยงังเพี้ยมิทราบเกิดความเห็นใจหรือว่าสมเพชเวทนา จะอย่างไรก็ไม่มีปัญญาข่มกลั้นอารมณ์อันพลุ่งพล่านดาลเดือดให้สงบได้แล้ว

เหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นทั้งหลายแหล่ ความจริงเป็นเวลาเพียงชั่วขณะเท่านั้นซึ่งล้วนผิดคาดหมายของเฮ็กฮวงตั๊กซัวะ

เฮ็กฮวงตั๊กซัวะทั้งแตกตื่นตกใจดั่งแค้น ประดังขึ้นปะปนจนกลายเป็นอำมหิต ทำให้มันจะต้องฆ่าคุ้ยงังเพี้ยให้ได้ จึงสามารถระบายความอาฆาตจากอก มันคำรามเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"โจรน้อย มอบชีวิตมา"

เสียงขาดคำร่างพุ่งโถมใส่ ฟาดพลังอันหนักหน่วงมหาศาลใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุร้าย

เห็นฝ่ามือทั้งสองของมันเป็นสีดำสนิท ยามสะบัดนั้นมีควันสีดำพวยพุ่งเป็นเส้นสาย เย็นยะเยียบจนเสียดผิวกาย นับว่ามีความดุร้ายน่าหวาดหวั่น

คุ้ยงังเพี้ยแขนซ้ายโอบร่างจิวอี้เหล็ง แขนขวาที่กำฮั่งเล้งเปียงได้เกร็งพลังไว้จนเปี่ยมล้น เตรียมตั้งรับกันเต็มที่

เฮ็กฮวงตั๊กซัวะโถมกายมาจนถึงเบื้องหน้า ในความว่องไวที่รวดเร็วปานประกายไฟ คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อแล้วสะบัดแส้ยาว ปลายแส้ม้วนโค้งเข้าใส่กลางหลังเฮ็กฮวงตั๊กซัวะ ปลายแส้ที่แดงฉานปานเปลวเพลิงแม้ว่องไวดุจกับสายฟ้า แต่กลับไม่มีเสียงแหวกฝ่าอากาศเลย

แทบเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน ร่างคุ้ยงังเพี้ยเบี่ยงออกด้านข้างไปสองเชียะ สะบัดเท้าเตะเจ้าใส่ท้องน้อยเฮ็กฮวงตั๊กซัวะ

รวดเร็ว รวดเร็วจนกลายเป็นกิริยาอันว่องไวดูไม่ทัน

สองฝ่ามือดำมะเมื่อม ของเฮ็กฮวงตั๊กซัวะพอฟาดพลาดผิด มันก็รู้ว่าเรื่องราวเลวร้ายแล้ว รีบเปลี่ยนท่าจากฝ่ามือเป็นกรงเล็บ ตะกุยใส่หลังเท้าของคุ้ยงังเพี้ยในบัดดล

พลันได้ยินเสียงร้องอย่างแตกตื่นขึ้น

“ประมุข ข้างหลัง”

เฮ็กฮวงตั๊กซัวะเผชิญการเสี่ยงชีวิตมากมาย พอได้ยินยินยอม จึงตวาดสำทับว่า

“เชี่ยวเอี๊ยจะฆ่าพวกเจ้าเหล่าเดียรัจฉานให้หมดสิ้น!

แส้ได้สะบัดไปพร้อมกับเสียงร้องบอก ท่าเล้งเกี๊ยซ่งฮุ้น (มังกรดั้นหมู่เมฆ) โถมเข้าใส่เหล่ายอดฝีมือที่ยังเกาะกลุ่มกันอยู่

ยามนั้น พวกมันได้ถูกอานุภาพของคุ้ยงังเพี้ยข่มขู่จนขวัญหาย ที่หลบได้ก็รีบแตกฮือหนีไป หลบมิทันมีแต่ยกอาวุธขึ้นปัดป้องกัน ไหนเลยยังจะมีกะใจจะไปตีโต้ต่อต้าน

มีเสียงแผดร้องดังโหยหวนครวญคร่ำ อลวนวุ่นวายไปทั่วทั้งลานตึกใหญ่เพียงครู่เดียวก็มียอดฝีมือของเฮ็กฮวงง้ำหลายสิบคน บาดเจ็บล้มตายภายใต้แส้ของคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ย ตะลุยเข้าไปดั่งราวเป็นพยัคฆ์ร้ายสู่ฝูงแกะ โอบรัดร่างจิวอี้เหล็งในอ้อมแขนแน่นเกินไปจนได้สติขึ้นมา

หะแรกนางรู้ตัวว่าถูกคุ้ยงังเพี้ยโอบไว้ในอ้อมอกก็อับอายจนหน้าแดงฉาน แต่กลับหวาบหวามใจอย่างสุดซึ้ง พอความสุขบังเกิดนางก็ต้องเบียดร่างเข้าไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยแน่นกว่าเดิม จากนั้น จึงลืมตากวาดมองรอบข้าง

เห็นเศษมือเศษเท้ากระจัดกระจายอยู่เกลื่อนกลาด โลหิตเนืองนองจนชุ่มโชก เสียงครวญครางดังระงมไม่ขาดหู มันควรเป็นลานฆ่าสัตว์ของขุมอเวจีไม่ผิดเพี้ยน

จิวอี้เหล็งมาตรมีนิสัยเกรี้ยวกราดเจ้าอารมณ์ แต่ก็ใจอ่อนอย่างยิ่ง พอเห็นต้องรีบฟุบหน้าเข้าไปในซอกคอคุ้ยงังเพี้ยทันที

เฮ็กฮวงตั๊กซัวะเห็นบริวาร ที่มันเกลี้ยกล่อมมาถูกคุ้ยงังเพี้ยทำลายไปจนแทบพินาศย่อยยับ ด้วยเวลาเพียงชั่วครู่ ต้องเจ็บปวดใจจนไม่อาจที่จะระงับคำรามเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“เล่าฮูเสี่ยงกับเจ้าแล้ว”

ทันใดนั้น เสียงอันเย็นชาอำมหิตดังขึ้นว่า

“ซุนเง็ก เจ้าคลุ้มคลั่งหรือ?”

เฮ็กฮวงตั๊กซัวะพอฟังรีบชะงักร่างไว้ในบัดดลยืนน้อมกายอย่างสำรวมคล้ายดั่งรอคอยคำสั่งต่อไป

เสียงนั้นดังขึ้นอีกว่า

“ล่าถอยไปในห้องโถงใหญ่ เร็วด่วนด้วย”

เฮ็กฮวงตั๊กซัวะคล้ายน้อมคำประกาศิตของเจ้าชีวิต รีบตวาดสุดเสียงขานว่า

“ถอย ถอย ถอย”

เป็นคนแรกที่กระโดดกลับเข้าไปในห้องโถงใหญ่

ความจริง บรรดายอดฝีมือเหล่านั้น ต่างคิดจะถอยกันตั้งเนิ่นนานแล้ว เพียงแต่คำสั่งยังมิออก ไม่ว่าผู้ใดก็มิกล้าถอยโดยพลการ เนื่องจากพวกมันเข้าใจดี หากถอยสู่ห้องโถงใหญ่ก็ต้องตายเช่นกัน

พอมีคำสั่งให้ถอย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจขายหน้าแล้ว แต่ละคนหนีเข้าไปในห้องโถงอย่างไม่คิดชีวิตหนีจนสุดเรี่ยวแรงเท่าที่มี

คัยงังเพี้ยมือถือแส้ฮั่งเล้งเปียงสะบัดฟาดอยู่ตลอดเวลา เหล่าที่หนีช้ามิทันเข้าห้องโถง ไม่มีผู้ใดจะรอดชีวิตออกจากปลายแส้ได้

นี่ยังเป็นเพราะติดขัดที่ต้องโอบอุ้มจิวอี้เหล็ง หากไม่เช่นนั้น น่ากลัวมิมีผู้ใดหนีรอดออกจากแส้ฮั่งเล้งเปียงนี้ได้ดอก

คุ้ยงังเพี้ยขุ่นใจจนสุดระงับ โถมกายปราดเข้าไปในห้องโถงใหญ่ เค้นเสียงเย็นยะเยียบขึ้นว่า

“พวกเจ้าหนีจนถึงขอบฟ้า เซี่ยวเอี๊ยก็จะไม่ยอมปล่อยปละพวกเจ้า”

เสียงดังพร้อมกับร่างกระโดดเข้าไปในห้องโถงใหญ่

ในห้องยังคงมีโต๊ะสราอาหารของตอนแรกมิได้ยกออก แต่ทว่า โต๊ะเก้าอี้ล้มระเนระนาด คิดว่าคงเป็นเพราะตอนที่พวกมันหนีเข้ามาชนล้มไป

ห้องโถงนี้มีความกว้างประมาณสี่สิบวา มีประตูเข้าออกอยู่สามแห่ง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยมิทราบว่าเป็นประตูใดจึงจะได้ หลังจากขบคิดชั่วขณะ ที่ด้านหลังพลันมีเสียงดังโครมขึ้นสนั่น รีบเหลียวหน้ามองไป ด้านหน้าก็ดังโครมขึ้นอีกครั้ง พลันกลายเป็นมืดมิดจนมองมิเห็นสิ่งใดไปในทันที ได้คิดว่า ห้องโถงใหญ่ที่แท้กลายเป็นห้องคุมขังศิลาที่สร้างขึ้นอย่างแนบเนียนประณีต

คุ้ยงังเพี้ยลอบแค่นหัวร่อในใจ คำนึงขึ้นว่า

"ห้องศิลาน้อยๆ นี้ ไหนเลยจะกักเราคุ้ยงังเพี้ยอยู่ได้"

หันไปคว้าเก้าอี้พนักสูงใหญ่ในห้องตั้งไว้ วางร่างจิวอี้เหล็งลงไป ทันใดนั้นแขนขาวผ่องทั้งสองของนางโอบรัดคุ้ยงังเพี้ยแนบแน่น กล่าวว่า

"อย่าได้ทิ้งข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้า...หวาดกลัว..."

วาจานี้ เปล่งออกจากปากดรุณีดื้อรั้นเจ้าอารมณ์คล้ายดั่งยากจะให้คนเชื่อถือได้

คุ้ยงังเพี้ยสังเสียงราบเรียบขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าคิดจะกระแทกประตูเหล่านี้ออก หาใช่คิดจะทิ้งท่านไปไม่"

คุ้ยงังเพี้ยวางร่างจิวอี้เหล็งบนเก้าอี้แล้วสาวเท้าตรงไปที่เบื้องหน้า ท่ามกลางความมืดมิดของห้องคุ้ยงังเพี้ยยังดูออกว่าที่ใดเป็นประตู และประตูเหล่านี้สลักขึ้นจากศิลาแลงสีดำสนิท โดยมิทราบว่ามีความหนามากน้อยเพียงใด

คุ้ยงังเพี้ยเกร็งพลังภายในขึ้นห้าส่วน สะบัดฝ่ามือฟาดไปยังประตูศิลา เสียงระเบิดดังโครมขึ้นแล้วเศษศิลาปลิวกระจัดกระจาย แต่มิอาจกระแทกให้ประตูพังทลายไปได้ แต่พลังฝ่ามือกลับสะท้อนมาจนโต๊ะเก้าอี้ในห้องล้มระเนระนาด

คุ้ยงังเพี้ยคาดหมายไม่ถึงว่าศิลาสีดำจะมีความแข็งแกร่งปานนี้ จึงเกร็งพลังขึ้นอีกครั้ง สะบัดฟาดไปอีกฝ่ามือหนึ่งทันที

เสียงระเบิดปานฟ้าถล่มทลายผ่านไปแล้ว พลังสะท้อนก็ยิ่งรุนแรงขึ้นกว่าเดิม กระแทกจนคุ้ยงังเพี้ยต้องถอยกายไปก้าวใหญ่ ในห้องยิ่งมีเสียงดึงดังโครมครามดังสับสน โต๊ะเก้าอี้ที่ยังเหลือกระจุยกระจายไปมากมายหลายตัว

คุ้ยงังเพี้ยเพ่งตามองไปที่ประตูศิลา เห็นประตูศิลาสีดำถูกฟาดยุบหายไปร่วมห้านิ้ว แต่ประตูยังคงตระหง่านอยู่ดั่งเดิม ทำให้เกิดความหวาดหวั่นจนกายเย็นเฉียบไปครึ่งตัว

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ทั้งขุ่นเคืองทั้งชิงชัง คำนึงว่า

"เรามิเชื่อว่าไม่อาจกระแทกมันให้ทลายไปได้"

สูดลมหายใจลึกๆ แล้ว ขณะจะฟาดฝ่ามือออกไป พลันมีเสียงนุ่มนวลดังขึ้นว่า

"คุ้ยเซี่ยงกง โปรดอย่าได้ฟาดต่อไปเลย"

คุ้ยงังเพี้ยในระหว่างเดือดดาล พอฟังก็ต้องแค่นเสียงขึ้นด้วยความไม่พอใจ เหลียวหน้ากล่าวอย่างเย็นชาว่า

“จิวโกวเนี้ย ขอท่าน...”

วาจาต่อไปไม่อาจกล่าวได้อีกแล้ว เนื่องจากจิวอี้เหล็งถูกพลังฝ่ามือกระแทกจนกระเด็นร่วงลงจากเก้าอี้พนักสูง ยามนี้หน้าสะคราญของนางขาวซีดดั่งกระดาษ โลหิตบนท่อนแขนยังคงไหลหลั่งไม่ขาดสาย

นางมิกล้าประสานสายตาอันคมกล้าของคุ้ยงังเพี้ยต้องก้มศีรษะด้วยท่าทีอันน่าสมเพชเวทนาอย่างยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยต้องเสียใจขึ้นอย่างยิ่ง ลอบตำหนิตัวเองว่า

“เราตั้งใจคิดจะทำลายประตูออกจากที่คุมขังอยู่ถ่ายเดียว โดยลืมว่านางยังบาดเจ็บไม่อาจช่วยตัวเองได้...”

คุ้ยงังเพี้ยสลายพลังที่เกร็งไว้ออกไปแล้ว เดินมาที่ข้างจิวอี้เหล็งกล่าวอย่างกังวลใจ ถามเสียงแผ่วเบาว่า

“ท่านถูกกระแทกล้มลงไปหรือ?”

จิวอี้เหล็งความจริงถูกเสียงอันเย็นชาของคุ้ยงังเพี้ยกล่าวจนน้ำตาเนืองนองหน้าอยู่แล้ว ขณะนี้เห็นคุ้ยงังเพี้ยมากังวลใจต่อนางปานนั้น ความเสียใจได้กลับกลายเป็นอิ่มเอิบไป รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“มิเป็นไรดอก”

การสูญเสียกำลังภายในไปมากหลาย ทำให้นางอ่อนแอจนแทบมิอาจยืนหยัดได้มั่นคง คุ้ยงังเพี้ยจึงรีบกล่าวว่า

“ท่านบาดเจ็บไม่เบาเลย รีบนั่งลงเถิด”

กล่าวแล้วหยิบเก้าอี้พนักสูง ขึ้นมาตั้งไว้ตัวหนึ่งเงยหน้ามองพบเห็นหน้านางมีน้ำตาเนืองนองอยู่

คุ้ยงังเพี้ยกลัวน้ำตาของดรุณีเป็นที่สุด มิทราบอย่างไร ยามนี้ยิ่งรู้สึกเจ็บปวดใจมากไปกว่าเดิม ต้องอ้อมแอ้มขึ้นว่า

“จิวโกวเนี้ย ท่านนั่งลงเสียก่อน ให้ข้าพเจ้าตรวจดูบาดแผลของท่าน”

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...”

“โปรดรีบนั่งลงเถิด”

พอกล่าวก็ยกมือไปประคองไหล่จิวอี้เหล็ง ทำให้นางพลันเงยหน้ามาดวงตาที่มีน้ำตาเอ่อคลอปรากฏประกายอันพิสดาร จ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่ง

นางยามนี้มีจิตใจพลุ่งพล่านยิ่ง คล้ายดั่งมีวาจามากหลายใคร่จะกล่าวแต่ก็กล่าวมิออกจากปาก

คุ้ยงังเพี้ยพอสบสายตานาง หัวใจพลันเต้นระทึกด้วยความหวั่นไหว. คำนึงในใจ

"นางเป็นดรุณีพรหมจารีย์ เราไหนเลยไปประคองนางได้"

คุ้ยงังเพี้ยรีบรั้งมือกลับโดยฉับไว แต่จิวอี้เหล็งพลันร้องขึ้น

"เพี้ยตี่..."

ร่างอันสั่นระริก ได้โถมเข้าไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย ซึ่งคุ้ยงังเพี้ยคาดหมายไม่ถึงว่าเหตุการณ์จะอุบัติในลักษณะนี้...

จิวอี้เหล็งโอบรัดจนแนบแน่น น้ำตาเนืองนองมากกว่าเดิม

กอปรกับความเจ็บปวดของแผลกระบี่ ทำให้นางอดมิได้ต้องส่งเสียงครวญครางอย่างเจ็บปวด

เป็นศัตรหรือหม่ญาติ

จิวอี้เหล็งครวญครางแต่นามคุ้ยงังเพี้ย แขนที่อ่อนล้าก็ได้คลายจากการโอบรัดมา

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกเย็นวาบที่หว่างอก ก้มหน้ามองไป ที่แท้ถูกน้ำตาจิวอี้เหล็งซึมใส่เสื้อผ้าจนเปียกไปหย่อมใหญ่ ช้อนตามองขึ้นมา บังเอิญประสานสายตาอันรันทดหดหู่ของจิวอี้เหล็งพอดี

คนเราจะอย่างไรก็มีน้ำใจอันอ่อนโยน คุ้ยงังเพี้ยนับแต่ถูกพวกหงส์เกียวเข้าใจผิดแล้ว ในความเจ็บช้ำท้อแท้จนทอดอาลัย ความจริงตัดสินใจแน่วแน่รอความอาฆาตแค้นได้ชำระล้างแล้ว ปลงผมเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ไม่ยอมพบหน้ากับผู้ใดตลอดไปทั้งชาติ ดังนั้น กับจิวอี้เหล็งที่ลุ่มหลงตน จึงมีท่าทีเย็นชาอยู่เสมอมา แต่ความจริง หาใช่ชิงรังเกียจนางไม่

คุ้ยงังเพี้ยกลับยื่นแขนโอบนางไว้ในอ้อมอก ถามเสียงเบาๆ ด้วยความสมเพชเวทนาว่า

“ท่านมียารักษาแผลสดติดตัวบ้างหรือไม่?”

ท่าทีที่เปลี่ยนไปในยามกะทันหันของคุ้ยงังเพี้ย นอกเหนือความคาดหมายของจิวอี้เหล็งยิ่ง ดังนั้น นางจึงเปล่งเสียงมิออก ร่างอ่อนระทวยอยู่ในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย ดื่มด่ำต่อความอบอุ่นใจในเวลาชั่วครู่ จนลืมความเจ็บปวดของบาดแผลตามผิวกายไป

โลหิต ยังคงไหลลงไม่หยุดยั้ง

คุ้ยงังเพี้ยเห็นนางมิได้ตอบมา รีบถามอย่างร้อนรนว่า...

“ท่านมียาติดมาหรือไม่เล่า? รีบบอกข้าพเจ้าโลหิตไหลมากเกินไปก็จะ

เป็นอันตรายหวาดเสียวยิ่งนัก”

“มี”

“อย่างนั้นรีบให้ข้าพเจ้า”

จิวอี้เหล็งคำนวณจากเสียงอันเร่งร้อนเปี่ยมความกังวลของคุ้ยงังเพี้ย ออกว่า ชายผู้นี้มิใช่เป็นคนกระด้างไร้น้ำใจ นางจึงเกิดความวาบหวามจนดื่มด่ำ รีบล้วงขวดยาออกจากอกเสื้อยื่นให้คุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้จดจ่ออยู่กับบาดแผลร่างจิวอี้เหล็ง มิได้ใคร่ครวญถึงเรื่องอันใด จึงทรดกายนั่งร่วมกันบนเก้าอี้ตัวเดียว ใช้ปลายเก็บกรีดเสื้อบนไหล่ซ้ายของนางขาดออกจากกัน เห็นปากแผลยาวร่วมสามนิ้วลึกนิ้วครึ่ง ดีที่อยู่บนกล้ามเนื้อ หากแม้นบาดแผลนี้อยู่ที่อื่นน่ากลัวจะต้องลึกถึงกระดูกแน่

จิวอี้เหล็งเจ็บปวดจนร่างแน่งน้อยสั่นสะท้าน แต่มิได้ส่งเสียงครวญครางออกไป

คุ้ยงังเพี้ยโรยยาบนแผลนางอย่างเบาๆ ถามด้วยความกังวลใจว่า

“เจ้าเจ๊ บาดแผลท่านยังปวดหรือไม่?”

จิวอี้เหล็งเบียดกายเข้าไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างนุ่มนวล แย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

“ย่อมต้องปวด แต่ทว่า...ข้าพเจ้าหวังให้มันบาดเจ็บไปอีกหลายครั้ง”

“เพราะเหตุใด”

“เพราะมีแต่ข้าพเจ้าบาดเจ็บเท่านั้น จึงนอนในอ้อมแขนของท่านได้ ข้าพเจ้าเพียงรู้สึกว่า เมื่ออยู่ในอ้อมแขนของท่านแล้วปลอดภัยยิ่ง จะไม่มีผู้ใดกล้ามารุกรานรังควานข้าพเจ้าอีก”

คุ้ยงังเพี้ยทอดถอนหายใจหนักๆ ห้วงสมองยามนี้ปรากฏภาพของเหตุการณ์ครั้งก่อนๆ อีกครา หวนนึกถึงวาจาที่หงส์เกียวเคยกล่าวกับตน ก็คล้ายเป็นวาจานี้ จิวอี้เหล็งกำลังจมอยู่ในความเพ้อฝัน อันสดชื่นดื่มด่ำ นางมิได้ไปใคร่ครวญถึงปฏิกิริยาของคุ้ยงังเพี้ย ยังคงกล่าวเสียงใสต่อไปว่า

“เมื่อคราวก่อนๆ มิเคยรู้สึกว่าเป็นคนที่ต้องพึ่งพาบุรุษเพศ ต้องการบุรุษต่างเพศ แต่ทว่า ข้าพเจ้าไม่อาจมีชีวิตตามลำพังต่อไปได้แล้ว เพี้ยตี๋ ท่านทราบว่าเป็นเพราะเหตุใดหรือไม่?”

เนิ่นนานเหลือประมาณ คุ้ยงังเพี้ยยังมิได้ตอบไป ในห้องอันมืดมิดยิ่งอึดอันจนหายใจมิออก

จิวอี้เหล็งเงยหน้าขึ้นจ้องตาคุ้ยงังเพี้ยอยู่เนิ่นนาน ถามย้ำไปอีกว่า

“เพี้ยตี๋ ท่านทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด?”

คุ้ยงังเพี้ยมิทราบจะตอบอย่างไรกับนาง จึงย้อนถามไปว่า

“เพราะเหตุใด?”

“เพราะข้าพเจ้าเป็นสตรี”

คุ้ยงังเพี้ยขบคิดอยู่ในใจว่าหงส์เจ๊ก็เคยกล่าวเช่นนี้

ทั้งสองจึงได้เงียบงันกันไปอีกครา จิวอี้เหล็งเห็นคุ้ยงังเพี้ยมีท่าทีเคลิบเคลิ้มใจลอยเช่นนั้น จึงถามเสียงแผ่วเบาว่า

“เพี้ยตี๋ ท่านกำลังคิดเรื่องใด?”

คุ้ยงังเพี้ยตอบอย่างมิตรงคำถามว่า

“ข้าพเจ้ากำลังคิดจะใช้วิธีใดจึงทำให้เราทะลวงออกจากที่คุมขังนี้ได้”

จิวอี้เหล็งร้องเบาๆ โดยมิได้แยแสสนใจ แต่กลับถามอีกเรื่องหนึ่งว่า

“เพี้ยตี๋ ท่านมีคนรักอยู่หรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยฝืนยิ้มอย่างขมขื่นใจ กล่าวว่า

“นางได้ผละจากข้าพเจ้าไปจนไกลแล้ว”

“นางย่อมคืนกลับมาหาท่านแน่”

“จะมิเป็นไปได้ตลอดกาล”

ในห้วงหัวใจจิวอี้เหล็ง ไม่มีความริษยาเลยแม้แต่น้อย นางมองจ้องคุ้ยงังเพี้ยอย่างเปิดเผย กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เพราะเหตุใด”

คุ้ยงังเพี้ยจ้องมองนางอย่างเชื่องซึม โดยมิได้ตอบไปในทันที จิวอี้เหล็งต้องแย้มยิ้มขึ้นอีกแล้ว แย้มยิ้มอย่างเยือกเย็นนุ่มนวล กล่าวว่า

“เพี้ยตี๋ ข้าพเจ้าคิด...”

“ท่านคิดอะไร?”

“ข้าพเจ้าคิดให้ท่านจูบข้าพเจ้าสักครั้ง”

สติที่ซึมเซาของคุ้ยงังเพี้ยถูกวาจาอันไม่คาดหมาย สร้างความตระหนกตกใจจนสติแจ่มใส ตาอันลุกวาวทั้งสองจ้องมองหน้าจิวอี้เหล็งจนแน่วนิ่ง

นางมิได้ก้มหน้า ปราศจากท่าทีเอียงอาย สายตาของนางประสานตาคุ้ยงังเพี้ยอยู่โดยไม่กะพริบ คล้ายดั่งวิงวอนขอร้องคำตอบอันพึงใจจากปากคุ้ยงังเพี้ยมา

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้จ้องมองดูใบหน้าอันงามสะคราญบริสุทธิ์ผุดผ่องที่ไม่มีเล่ห์กลมารยาแม้แต่น้อย มีแต่ความบริสุทธิ์สูงส่งดุจดั่งเป็นน้ำค้างกลางหาว

ยามนี้ เลือดลมทั่วร่างคุ้ยงังเพี้ยดาลเดือดจนพลุ่งพล่าน น้ำใจคล้ายเป็นมรสุมในทะเลใหญ่ ปั่นป่วนไปดุจจะกระฉอกออกจากร่าง ทำให้สองแขนได้เริ่มโอบนางมารัดไว้จนแนบแน่น และแล้วใบหน้าของทั้งสองก็แนบชิดด้วยสนิทเสน่หา

จนมิทราบผ่านเวลาไปนานเท่าใด ใบหน้าของทั้งสองฝ่ายจึงได้เลื่อนออกจากกันช้าๆ จิวอี้เหล็งซบหน้าที่ร้อนผะผ่าวไปบนซอกคอคุ้ยงังเพี้ย ส่งเสียงแผ่วเบาราวละเมอขึ้น

"เพี้ยตี๋ ข้าพเจ้ารักท่าน..."

คุ้ยงังเพี้ยมิได้ตอบคำ เพียงแต่จูบไปตามใบหน้านางทุกส่วนสัด คล้ายดั่งจะประโลมใจรักอันงมงายของนาง และจุดประสงค์ก็เพื่อแทนคำตอบที่มิอาจเปล่งออกจากปากมา

ฉับพลันนั้น...

เสียงตวาดอันหนักหน่วงดังขึ้นมา

"เจ้าพวกมุสิกร้ายกาจ เจ้ากล้าปล่อยควันพิษประทุษร้ายคนในกลางวันแสกๆ วันนี้เผชิญกับมือเราซีทู้เซี่ย พวกเจ้าต้องตายแน่นอนแล้ว"

มิทราบว่า พลังฝีมือของคนผู้นั้นสูงล้ำจนถึงชั้นสุดยอด หรือว่ามีเล่ห์อุบายแอบแฝงอยู่ กระแสเสียงนี้ถึงกับดังผ่านผนังศิลาอันหนาหนัก จนกระทบโสตคุ้ยงังเพี้ยได้

คุ้ยงังเพี้ยสะดุ้งตกใจจนต้องคำนึงขึ้นว่า

"ซีทูเซี่ย...ซีทู้เซี่ย...ท่านเอง...ต้องเป็นท่านแน่!"

จิวอี้เหล็งถามอย่างกังวลใจว่า

"เพี้ยตี๋ เป็นผู้ใดกัน?"

"ซือแป๊ะข้าพเจ้า"

"ท่านมาช่วยเหลือ?"

"อาจบางทีท่านมิทราบว่าข้าพเจ้าถูกกักขังในที่นี้ แต่ข้าพเจ้าพอจะส่งเสียงร้องบอกท่าน พวกเรามีทางรอดแล้ว"

จิวอี้เหล็งรู้สึกสังหรณ์ใจไปตามสัญชาตญาณ แต่นางก็คิดหาวาจาอันเหมาะสมมาทักท้วงคุ้ยงังเพี้ยมิได้

ขณะเวลานั้น พลันมีเสียงระเบิดดังโครม ประตูศิลาเปิดอ้าออกจนกว้าง

ในห้องโถงมีแสงสว่างขึ้นทันที

คุ้ยงังเพี้ยกระโดดกายปราดไป พร้อมกับจิวอี้เหล็งเห็นอาทิตย์อรุณเพิ่งลอยพ้นขอบฟ้า

ทั้งสองพอเพิ่งพุ่งกายออกนอกห้องโถงใหญ่ เบื้องหน้าก็ปรากฏพวกอ้วงเจ็ง จิวเป้าจู๊ สองพี่น้องแซ่จิวและยอดฝีมือป้อมมาอีกมากหลาย

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไป นอกจากคนในป้อมจิวแกเป้าแล้ว มิเห็นศัตรูปะปนอยู่แม้แต่คนเดียว ผู้ที่เรียกตัวเองว่าซีทู้เซี่ยนั้นย่อมมิต้องบอกถึงอีกแล้ว ...หายลับจนไร้ร่องรอย

ทันใด ที่ด้านใต้มีเสียงอันขุ่นเคืองของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

"เฮ็กฮวงตั๊กซัวะ ต่อให้เจ้าบินขึ้นฟ้าก็อย่าหมายหนีเอาชีวิตรอดไปได้"

กระแสเสียงนี้เป็นของซีทู้เซี่ยอย่างแน่ชัด

ขณะเวลานั้น จิวเป้าจู๊ก็ได้พบเห็นจิวอี้เหล็งมีโลหิตโซมร่าง ความรักที่กังวลใจในธิดา ต้องกระโดดมาที่ข้างกายจิวอี้เหล็ง คว้าแขนนางขึ้นถามด้วยความกังวล

"เหล็งยี้ เจ้าบาดเจ็บแล้ว? สาหัสหรือไม่?"

จิวอี้เหล็ง เหลียวหน้ามามองคุ้ยงังเพี้ยอย่างลืมตัว แต่ไม่เห็นไม่มีผู้ใดอยู่ รีบหันขวับกลับมาอีกครา ไหนเลยจะปรากฏร่างคุ้ยงังเพี้ย นางต้องแตกตื่นจนหน้าถอดสี ถามเสียงสะท้านว่า

"คุ้ยงังเพี้ยเล่า?"

อ้วงเจ็งเหลือบตาขึ้นชี้ทิศใต้ กล่าวว่า

"อาจบางที ที่นั้นมีคนต่อสู้กัน มันจึงไปในที่นั้น..."

จิวอี้เหล็งอุทาน แล้วพลันวิ่งปราดไปทางทิศใต้ หมายไล่ตามชายในดวงใจให้ทัน

ต่อให้นางไล่ไกลสักเพียงไรก็ยังมิเห็นเงาร่างคุ้ยงังเพี้ยอยู่ แต่ทว่า การไล่ของนางครานี้ กลับทำให้พวกบิดานางต้องแคล้วคลาดมหันตภัยอันร้ายแรงไป

คุ้ยงังเพี้ยนั้นได้ปลีกตัวออกจากกันในขณะที่จิวเป้าจู๊เพิ่งจะเข้าถึง ด้วยวิชาตัวเบาของคุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินเสียงก็ไล่ตามติด ย่อมมิต้องเปลืองกำลังแม้แต่น้อยนิด เพียงกระโดดโลดแล่นห้าหกครา ก็กระโดดขึ้นไปบนผาศิลาดำทางด้านใต้กวาดตามองรอบกายเห็นที่ไกลประมาณร้อยวา มีคนเสื้อเขียวลักษณะคล้ายนักศึกษา กำลังไล่ตามเฮ็กฮวงตั๊กซัวะอยู่อย่างรวดเร็ว

· คุ้ยงังเพี้ยโล่งใจทันที รีบเร่งฝีเท้าตามติดไปอย่างว่องไว

ระยะร่นยิ่งใกล้ จากร่วมร้อยวาเหลือเพียงสี่ห้าสิบวาเท่านั้น เห็นว่าอีกชั่วขณะก็จะไล่คนทั้งสองทันแล้ว

ทันใดนั้น เฮ็กฮวงตั๊กซัวะที่หนีอยู่เบื้องหน้า มิทราบว่าได้ล้มลงไปด้วยสาเหตุใด นักศึกษาเสื้อเขียวกระโดดมาที่ข้างกาย สะบัดมือวูบก็กรีดพลังนิ้วอันแหลมคมเข้าใส่ทรวงอกเฮ็กฮวงตั๊กซัวะ

เฮ็กฮวงตั๊กซัวะหน้าตาแตกตื่น ด้วยความหวาดกลัว แผดสุดเสียงขึ้น

"เจ้าลงมืออำมหิตจริงๆ"

เสียงร้องมิทันขาดคำ จุดชีวิตที่ทรวงอกก็ถูกจี้ใส่อย่างรุนแรงจนสิ้นใจตายไปทันที

คุ้ยงังเพี้ยพอดีรุดเข้าถึง พริบตาที่สองเท้ายังมิทันสัมผัสพื้น นักศึกษาเสื้อเขียวพลันหันมา ใช้กระบวนท่าลักเพ้งโง้วงัก (พลังทลายห้าบรรพต) ฟาดเข้าใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดัน โดยการใช้กำลังมาจนสุดตัว!

เหตุการณ์อุบัติอย่างไม่คาดฝัน กระชั้นจนคุ้ยงังเพี้ยมิมีเวลาขบคิด จึงสะบัดสองฝ่ามือออกปะทะในกระบวนท่าฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ)

เสียงดังสนั่นเมื่อพลังปะทะกัน คุ้ยงังเพี้ยพลิ้วกายละลิ่วไปถึงสิบกว่าเชียะจึงยืนหยัดสง่าอยู่กับที่

ส่วนนักศึกษากลางคนผู้นั้น ถูกกระแทกจนถอยร่นไปก้าวใหญ่ สองฝ่ามือชาหมดความรู้สึก ต้องคำนึงขึ้นด้วยความแตกตื่น

"คนผู้นี้นับเป็นศัตรูอันเข้มแข็งได้"

ท่ามกลางฝุ่นทรายที่กระจายคละคลุ้ง คุ้ยงังเพี้ยไม่มีปัญญาจะเห็นสีหน้าของมันรู้สึกอย่างไร แต่ในใจก็คำนวณแน่ว่าต้องเป็นซือแป๊ะ (พี่ของอาจารย์) แน่นอนความเตรียมพร้อมระแวดระวังได้ปลาสนาการไปเนิ่นนานแล้ว รีบส่งเสียงกังวานขึ้นว่า

"ขออาวุโสโปรดอย่าได้เข้าใจผิด ข้าพเจ้ามิใช่คนของผาเฮ็กฮวงง้ำ มิทราบผู้อาวุโสซื่อแซ่กระไร?"

ฝุ่นทรายซาไปทีละน้อย จนคุ้ยงังเพี้ยเห็นถนัดชัดตา นักศึกษาอาภรณ์เขียววัยกลางคนนี้ ผิวหน้าขาวสะอาดไร้หนวดเครา คิ้วตั้งตรงตาเป็นประกาย รูปลักษณะโอ่อ่าองอาจ เพียงแต่มีนัยน์ตาที่กลอกไปมาไม่แน่นอน จนทำให้คนต้องรู้สึกข้องกังขาในนิสัยใจคอของมันเท่านั้น

นักศึกษากลางคนส่งเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“เจ้าไฉนไม่บอกชื่อแซ่มาก่อน?”

คุ้ยงังเพี้ยรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“ผู้เยาว์คุ้ยงังเพี้ย บิดาผู้ล่วงลับคือคุ้ยงังฮวง”

นักศึกษาพลันกลอกตาไปมา ถามเสียงกระชั้นขึ้นว่า

“มารดาเล่า?”

“มารดาผู้ล่วงลับนามฮุ่นอีเพี้ย”

นักศึกษากลางคนร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

“เจ้ามีซือแป๊ะอยู่คนหนึ่งหรือไม่?”

“มี ซือแป๊ะแซ่ซีทู้นามเซี่ย”

นักศึกษากลางคน พลันกระโดดมาที่หน้าคุ้ยงังเพี้ยแสร้งทำทีท่าเป็นพลุ่งพล่านจนเสียงสะท้านว่า

“อา เจ้าคือบุตรคุ้ยงังฮวงซือตี่? วิเศษ วิเศษมาก นับว่าตระกูลคุ้ยมีทายาทสืบต่อแล้ว โอ เรื่องราวเหล่านี้เราไว้ค่อยสนทนากันในภายหลังเถิด คุ้ย-งังเพี้ย...”

“เรื่องอันใด ซือแป๊ะ”

“คุ้ยงังเพี้ย เจ้าเคยไปที่ดินแดนชาวแม้วหรือไม่? ไฉนสีหน้าเจ้าคล้ายดั่งถูกเชื้อพิษชาวแม้ว?”

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังพลันฉุกใจคิด รีบถามว่า

“ข้าพเจ้ามิเคยไปที่ดินแดนชาวแม้ว แต่เมื่อครู่ที่ตกอยู่ในห้องโถงของเฮ็กฮวงง้ำ มันกักตัวด้วยประตูศิลามิทราบภายในนั้นจะมีเชื้อพิษอยู่หรือไม่”

“อะไร เจ้าถูกกักอยู่ในนั้น? ยังดี ยังดี เชื้อพิษมาตรแม้นร้ายกาจ แต่เรายังพอมียาขจัดพิษอยู่ หากเปลี่ยนเป็นพิษร้ายอย่างอื่น เราก็ไม่มีวิธีจะช่วยเหลือแล้ว”

กล่าวพลางล้วงขวดขาวออกมาจากอกเสื้อ เทยาสีเขียวสดเม็ดหนึ่งส่งมาเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยยื่นมือรับไว้ ถามว่า

“ซือแป๊ะเคยไปดินแดนชาวแม้วมา?”

“เจ้ารีบกลืนยาเม็ดลงไปเสียก่อนเถิด เราไว้ค่อยสนทนากันภายหลัง”

คุ้ยงังเพี้ยฟังเสียงกระชั้นถี่เร็วของซีทู้เซี่ย เข้าใจว่าตนมีพิษร้ายแทรก

ซึมอยู่ในร่างจริง จึงโยนยาเม็ดเข้าไปในปาก กลืนลงท้องอย่างมิได้ขบคิดลังเล พลันรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นที่ในจุดศูนย์ ต้องคำนึงในใจ

"ช่างเป็นยาสรรพคุณแรงเหลือเกิน"

ซีทู้เซี่ยเห็นคุ้ยงังเพี้ยกลืนกินยาลงไป ใบหน้าที่เปี่ยมความปรานีพลันปลาสนาการไป แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ฤทธิ์ยาเป็นอย่างไร?"

คุ้ยงังเพี้ยมิได้สงสัยในเหตุผลอื่น จึงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ฤทธิ์ยาอาจจะรุนแรงเกินไป ข้าพเจ้ารู้สึกปวดแปลบในท้องเล็กน้อย"

ซีทู้เซี่ยแหงนหน้าหัวร่ออย่างภาคภูมิลำพองเป็นครู่ใหญ่ จึงกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้าเข้าใจว่านั่นเป็นยาขจัดพิษหรือ"

คุ้ยงังเพี้ยมีความชาญฉลาด หลักแหลมยิ่ง พอฟังสังเกตสีหน้าก็รู้ว่าเป็นเรื่องราวเลวร้ายแน่ รีบลอบเกร็งพลังลมปราณภายในขึ้นทดลอง รู้สึกยังปลอดโปร่งเป็นปรกติ กำลังใจก็เข้มแข็งขึ้นทันที ถามว่า

"ท่านมิใช่ซือแป๊ะข้าพเจ้า"

"นับตามศักดิ์เราเป็นซือแป๊ะเจ้า แต่ความจริงเรากลับจะต้องทำลายตระกูลคัยให้ย่อยยับทั้งเชื้อสาย...ฮา ฮา..."

คุ้ยงังเพี้ยหวั่นไหวใจไปอีกครั้ง รีบตวาดถามว่า

"บิดามารดาเราถูกท่านประทุษร้าย?"

ซีทู้เซี่ยแค่นหัวร่ออย่างโหดเหี้ยม กล่าวว่า

"ยาพิษทำลายใจถูกเจ้ากลืนกินไปแล้ว รอเจ้าไปถามไถ่บิดามารดาของเจ้าก็แล้วกัน ยังกระจ่างยิ่งกว่าให้เราอธิบายเป็นวันๆ เสียอีก"

ตาทั้งสองของคุ้ยงังเพี้ยแดงฉานด้วยความแค้น ชิงชังจิตใจคนในโลกที่มีเล่ห์อุบายอันชั่วร้าย มิคาดหมายว่า ผู้ซึ่งสนิทสนมกับตนเช่นดั่งซือแป๊ะ ยังมาประทุษร้ายอย่างชั่วช้าดั่งนี้ ยิ่งชิงชังตัวซีทู้เซี่ยที่ไร้ยางอาย สู้อย่างเปิดเผยมิได้ก็ลอบใช้เล่ห์มาประทุษร้าย

คุ้ยงังเพี้ยสืบเท้าเข้าหาซีทู้เซี่ยทีละก้าวแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ก่อนที่เราคุ้ยงังเพี้ยจะตายไป เรายังต้องฆ่าเจ้า อุบาทว์ชาติชั่วที่เลวทรามยิ่งกว่าสัตว์เดียรัจฉานก่อน"

ซีทู้เซี่ยหัวร่อเสียงกังวาน กล่าวว่า

"ด่าได้ประเสริฐ ด่าได้ถูกต้อง ในโลกจะมีคนสักเท่าใดที่เพรียบพร้อม

น้ำใจมนุษย์ ฮา ฮา...”

เสียงหัวร่อยังดังก้องกังวาน แต่หันร่างเดินลงจากหน้าผาไป คุ้ยงังเพี้ยรีบพุ่งร่างสกัดหน้าไว้ ตวาดเสียงเย็นชาขึ้น

“ทิ้งชีวิตไว้ค่อยไปก็ไม่สาย”

เสียงขาดคำฝ่ามือฟาดออกใส่ ในกระบวนท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรล่องเวหา) ความหนักหน่วงดุจอสนีบาตฟาดมา จู่โจมใส่ทรวงอกและท้องน้อยของซีทู้เซี่ย แสดงว่าเป็นการฟาดอย่างสุดกำลังหมายปลิดชีวิตเลย

ซีทู้เซี่ยพลันเบิ่งตาจนมีประกายเจิดจ้า รวมพลังทั้งร่างสะบัดฟาดปะทะไปในบัดดล

ฝ่ามือทั้งสี่พอปะทะ พลังกระจัดกระจายคล้ายดั่งมรสุมร้าย ครอบคลุมในรัศมีหลายวาจนหนาแน่น เสียงระเบิดดังขึ้นสนั่นปานฟ้าถล่มทลาย

ซีทู้เซี่ยเซถลาถึงสี่ก้าวซ้อนๆ อ้าปากกระอักโลหิตออกมาโอ้กใหญ่

คุ้ยงังเพี้ยไหล่สั่นสะท้านจนไม่อาจยืนหยัดได้มั่นคง ต้องถอยปราดไปที่ด้านหลังบ้าง แต่พอเท้าเพิ่งก้าวพลันหยั่งเอาอากาศ จวบจนบัดนี้จึงนึกออกว่า ที่ด้านหลังตนคือหุบเหวอันลึกล้ำ แต่รู้ตัวได้ก็สายเกินการแล้ว

ซีทู้เซี่ยร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ สะอึกกายตามติดไปก็สายเกินการณ์ ต้องแหงนหน้าถอนใจยาวๆ แล้วกล่าวว่า

“โอ สำนักมีชะตากรรมอันใดกัน ที่ควรตายคือตัวเรา แต่เรากลับเชื่อมันพลังฝีมือตนเองว่าสูงกว่ามัน จึงผิดพลาดไปแล้ว...”

มันยืนแน่วนิ่งด้วยความดั่งแค้นรันทด ด้วยความสลดหดหู่

ปริศนา นับว่าเป็นปริศนาอันมืดมนจริงๆ ผู้ใดจะดูออกว่ามันเป็นศัตรูหรือมิตร? เป็นญาติสนิทหรือคู่อาฆาต?

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อก้าวพลาดร่วงหล่นจากหน้าผาสูง ในใจไม่มีความแตกตื่นลนลานแม้แต่น้อย เพราะเป็นความจริง ในเมื่อชีวิตจะยืนยาวอยู่ได้เพียงช่วงเวลาอีกน้อยนิดเท่านั้นตายช้าตายเร็วก็ได้ผลเท่ากัน จึงก้มหน้ามองลงเบื้องล่างอย่างเยือกเย็น เห็นที่ไม่ไกลนักมีชะง่อนหินที่ยื่นยาวออกจากผนังศิลา คุ้ยงังเพี้ยมิได้ใช้ความขบคิดก็สะกิดปลายเท้าใส่ ความเร็วที่ร่วงละลิ่วจึงได้ชะลอไปชั่ววูบเมื่อก้มมองอีกครั้ง เห็นพื้นทรายหุบเหวนั้นห่างจากตัวประมาณร้อยวา

ทรายความจริงเป็นพื้นที่อ่อนร่วน กอปรกับพลังภายในอันกล้าแข็งของคุ้ยงังเพี้ย เมื่อร่วงลงสู่พื้นจึงมิได้บาดเจ็บอย่างไร

คุ้ยงังเพี้ยก้มหน้ากวาดตาดู เห็นบนพื้นมีขีดเป็นเส้นสายอยู่มากหลายท่ายกันจนซับๆ ซ้อนๆ ดูแล้วรู้สึกยุ่งเหยิงมิเป็นระเบียบ มิทราบว่าขีดขึ้นด้วยจุดประสงค์ใด

คุ้ยงังเพี้ยมองไปขบคิดในใจว่า

"หรือหุบเขานี้มีคนอาศัยอยู่ด้วย?"

ขณะขบคิดก็จะสาวเท้า พลันมีเสียงกังวานของคนผู้หนึ่งตวาดขึ้นว่า

"ผู้เยาว์สารทิศใด กล้าบังอาจมาทำลายค่ายกลเรา"

เสียงขาดคำปรากฏเงาร่างกงจื้อรูปงามอายุประมาณสามสิบปีเดินออกมาจากทิศทางใดก็มิทราบ

คุ้ยงังเพี้ยรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าพลาดพลั้งร่วงลงมาจากหน้าผา หาใช่มีเจตนาไม่"

กงจื้อผู้นั้นยังคงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ไม่มีเหตุผลมากหลายจะมาแก้ตัวดอก ในเมื่อท่านร่วงหล่นลงมาจากผาโดยไม่ตาย ก็ต้องพอมีฝีมืออยู่บ้างเป็นแม่นมั่น มา มา มา ขอเพียงท่านสามารถได้ชัยเรา มิต้องใช้ให้ก็ได้"

"หากแม้นข้าพเจ้าพ่ายแพ้เล่า?"

"เราจะจับเจ้าฝังทั้งเป็นในที่นี้"

ขาดคำก็ชี้มายังที่ซึ่งคุ้ยงังเพี้ยยืนอยู่ คุ้ยงังเพี้ยที่ทระนงโอหัง ไหนเลยจะยอมกล้ำกลืนเอาไว้ จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้ไม่มีเวลายังชีวิตในโลกอยู่อีกนานเท่าใด แต่ไม่ปรารถนาถูกคนฝังทั้งเป็น ขอเพียงท่านสามารถรับมือข้าพเจ้าได้เกินสิบกระบวนท่า ก็นับว่าข้าพเจ้าพ่ายแพ้"

"อะไร?"

"ไม่มีวาจาใดน่าว่ากล่าวแล้ว รับมือ"

เสียงขาดคำฝ่ามือฟาดไป พอจู่โจมคราแรกก็เป็นสองฝ่ามือพร้อมเพรียงกัน

กงจื้อผู้นั้น ความจริงมิได้แยแสต่อคุ้ยงังเพี้ยเลย แต่เมื่อเห็นกระบวนท่าจู่โจมของคุ้ยงังเพี้ยก็สะดุ้งตกใจจนตัวลอย ความเหยียดหยามดูแคลนปลาสนาการไปทันที ร้องขึ้นว่า

"เทียนเล้งซิกเจ๊าะเจี้ย (ฝ่ามือมังกรสัตตมรณะ)!"

เสียงขาดคำร่างกระโดดถอยปราดไปเจ็ดเชียะทันที แต่คุ้ยงังเพี้ยที่อัดอั้นตั้งแค้นในอก คิดจะใช้กำลังกายระบายความอึดอัดนี้ออกไป ดังนั้น เมื่อกงจื้อถอยร่นคุ้ยงังเพี้ยจึงรุกไล่เจ้าไปอย่างไม่ยอมเลิกรา

แต่กงจื้อผู้นั้นกลับเลี่ยงหลบหลีกตลอดเวลา มิยอมประมือตีโต้ด้วย

ชั่วพริบตาก็ผ่านไปห้ากระบวนท่า กงจื้อผู้นั้นถูกคุ้ยงังเพี้ยรุกไล่จนไม่มีทางจะถอยหนี จำต้องลงมือปัดป้องไปตามเชิง

พอมันลงมือมา คุ้ยงังเพี้ยก็ต้องตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง ลอบคำนึงขึ้น

“อะไร? มันก็รู้จักเทียนเล้งชิกเจ๊าะ มิน่าเล่าจึงสามารถหลบเราได้ถึงห้ากระบวนท่า”

ทั้งสองประมือกันไปอีกสามกระบวนท่า เหลือเพียงสองกระบวนท่าก็ครบสิบตามที่ลั่นวาจาแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยมีวาจาที่ถือเป็นสัจจะแต่ไหนแต่ไร เห็นว่าแปดกระบวนท่าแล้ว ยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะออกมาโทสะดาลเดือดจนกระวนกระวาย สองฝ่ามือพลันแปรเปลี่ยนไปเป็นท่านั่งทั้งเจ็ดที่เรียนจากผนังถ้ำผาเทพธิดา

พอกระบวนท่าฝ่ามือที่สลับฟาดออกไป แม้เบื้องต้นจะคล้ายเจ็ดฝ่ามือมังกรสัตตมรณะไม่ผิดเพี้ยน แต่พอถึงตอนหลัง แนวทางกลับแปรเปลี่ยนจนผิดไปสิ้นเชิง มิว่าจะเป็นด้านอานุภาพ ความรวดเร็วหรือแง่มุม ต่างลึกซึ้งกว่าตอนต้นมากมายก่ายกองนัก

กงจื้อผู้นั้นความจริงยังคงคิดว่า กระบวนท่าจู่โจมของคุ้ยงังเพี้ยยังเป็นเช่นเดิม หาคาดไม่ ไม้ตายนั้นยังแฝงอยู่อีกมากมาย จึงหลบเลี่ยงมิทันท่วงที แขนเสื้อมือซ้ายถูกคุ้ยงังเพี้ยปาดจนขาดกระเด็นออกไป คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อร้องว่า

“กระบวนท่าสุดท้าย”

พลันกลับกลายเป็นเล้งกุยชังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) นับเป็นไม้ตายกระบวนท่าสุดท้ายจริงๆ

ขณะเวลานั้น ที่ไกลมีเสียงตวาดสดใสดังขึ้นสองคราว่า

“หยุดมือ”

เผชิญหลวงจีนลึกลับ

กระบวนท่านี้ของคุ้ยงังเพี้ย กงจื้อผู้นั้นความจริงไม่มีปัญญาหลบหลีกได้พ้น แต่เสียงตวาดสดใสทั้งสองกลับทำให้มือคุ้ยงังเพี้ยต้องชะลอไปวูบใหญ่ กงจื้อผู้นั้นจึงได้หนีพ้นจากอันตรายที่คับขันอย่างหวุดหวิดหวาดเสียว

ยามนี้นอกบริเวณมีสตรีแต่งกายดุจชาววังที่ดูสีหน้าไม่ควรมีอายุเกินกว่ายี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปีพุ่งมาสองนาง นางทั้งสองหน้าตาสวยสะคราญ สวมเสื้อกระโปรงสีดำพลิ้วปลิวตามลม คล้ายดั่งเป็นเทพธิดาล่องลอยจากฟากฟ้า สวยงามจนจับตาสุดเปรียบปาน

นางทั้งสอง เหม่อมองดูคุ้ยงังเพี้ยจนตะลึงลาน คล้ายดั่งมิได้คาดหมายว่า อายุที่เยาว์วัยเช่นนี้ก็สามารถเอาชัยตัวกงจื้อผู้นั้นได้

ยามนี้ กงจื้อผู้นั้นได้รอดพ้นมหันตภัยไปแล้ว ความมีชัยพ่ายแพ้เป็นเช่นไรมันก็ย่อมรู้อยู่แก่ใจ แต่มันมิยอมแพ้อย่างเปิดเผย กลับแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เป็นอย่างไร? ขณะนี้กระบวนท่าที่เท่าใดแล้ว?”

“กระบวนท่าที่สิบ”

“เจ้ามีชัยตัวเราได้แล้วหรือ?”

“ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านย่อมกระจ่างใจอยู่ดี”

กงจื้อผู้นั้นแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกังวาน ด้วยท่าทีที่คล้ายลำพองใจยิ่ง แต่เสียงหัวร่อพอหยุดยั้งจะอ้าปากกล่าวคำ สตรีชาววังคนด้านซ้ายพลันแค่นเสียงขึ้นว่า

“ท่านยิ่งลิงโลดลำพองไปไยกัน? หากมิใช่พวกเราร้องทักท้วงขึ้นทันท่วงที ท่านในตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่อีกหรือ?”

กงจื้อผู้นั้นคล้ายดั่งเกรงกลัวสตรีสองนางนี้เป็นที่ยิ่ง รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเอ่ยล้อเล่นไปเท่านั้นเอง"

สตรีงามด้านขวาแค่นเสียงเย็นชาแล้วหันหน้ามาเดินชดช้อยถึงเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย ประสานมือกล่าวว่า

"น้องท่านมิทราบมีชื่อแซ่กระไร รู้จักแป๊ะเล้งซิ่งกุนหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยเห็นท่าทีของนางจริงจังมิเสแสร้ง บุคลิกก็สง่าน่าเคารพเลื่อมใส ทราบดีว่านางต้องมีความสัมพันธ์กับอาจารย์ของตนเป็นแน่ จึงรีบน้อมกายคารวะและตอบว่า

"ผู้เยาว์คุ้ยงังเพี้ย แป๊ะเล้งซิ่งกุนคืออาจารย์ผู้ล่วงลับ"

วาจาคุ้ยงังเพี้ยพอเปล่งจากปาก กงจื้อผู้นั้นพลันกระโดดปราดเข้ามากระหืดกระหอบว่า

"อะไร? ซือเฮียเราตายไปแล้ว?!"

พอขาดคำตาเป็นประกายแวววับดั่งสายฟ้า ด้วยท่าทีที่น่าแตกตื่นตกใจยิ่ง

สตรีชาววังผู้นั้นแค่นเสียงขึ้นว่า

"มามีท่าทีดร้ายดั่งนี้ไปไย? น้องเรา มาเถิด ท่านรู้จักว่าพวกเราเป็นใครหรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ย เมื่อเห็นกระบวนท่านของกงจื้อผู้นี้แต่แรกก็ทราบว่าต้องมีความสัมพันธ์กับสำนักอาจารย์ลึกซึ้งอยู่ ยามนี้เมื่อได้ยินกงจื้อเรียกแป๊ะเล้งซิ่งกุนเป็นซือเฮียก็ยิ่งแน่ใจว่า กงจื้อผู้นี้จะต้องเป็นซีแบ้เง็กฉายาเซียวเอี๊ยวกงจื้อ (กงจื้อเจ้าสำราญ) ที่ซือแป๋เคยเอ่ยถึงแน่

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้ามองท้องฟ้า เห็นเป็นเวลาใกล้เที่ยง จึงกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"หากแม้นผู้เยาว์คาดเดาไม่ผิด ท่านผู้นี้คือซีแบ้เง็กซือเจ็ก สำหรับสองท่าน..."

กงจื้อผู้นั้นหัวร่อเสียงกังวาน กล่าวว่า

"เราคือซีแบ้เง็กจริง ชนชาวนักเลงเรียกเราว่าเซียวเอี๊ยวกงจื้อ (กงจื้อเจ้าสำราญ) พวกนางคือซือซิ้ม (ภรรยาซือเจ็ก) ของเจ้า"

ชี้ไปที่สตรีรูปงามสองนางแล้วกล่าวว่า

"นางนี้นามเอี๊ยบซิ่วเฮี้ย นางนี้นามงักเง็กเซ็ง..."

เอี๊ยบซิ่วเฮี้ยสอดคำขึ้นว่า

“ไปสรรหาวาจาไร้สาระมาตั้งมากมาย เพี้ยยี้มาเถิด วันนี้มาพบกันอย่างบังเอิญ ไป เราไปนั่งกันที่ในบ้าน เรายังมีวาจามากหลายใคร่ถามเจ้าอยู่”

ขาดคำก็พาคุ้ยงังเพี้ยเดินไป คุ้ยงังเพี้ยจิตใจวุ่นวายยุ่งเหยิงยิ่ง ช้อนตามองดูยอดเขาสีดำที่สูงชันจนเทียมเมฆทางเบื้องหน้า ต้องเอ่ยถามอย่างลืมตัวว่า

“ยอดเขานี้ตระหง่านเป็นสง่ามาก มิทราบมีนามกระไร?”

ซีแบ้เง็กตอบอย่างยิ้มแย้ม

“เลาะงังฮง (ยอดเขาห่านป่าร่วง)”

คุ้ยงังเพี้ยชะงักเท้าทันที พึมพำว่า

“เลาะงังฮง เลาะงังฮง...”

สีหน้าปรากฏแววยุ่งยากขึ้นในฉับพลัน มิใช่ดอกหรือ ผู้มีฝีมือถือนามกาลกิณีของสถานที่ยิ่งนัก ขุนเขานี้นามเลาะงัง (ห่านป่าร่วง) คุ้ยงังเพี้ยจึงสงสัยใจว่า ที่นี้น่ากลัวเป็นจุดจบบั้นปลายชีวิตตนแน่แล้ว

งักเง็กเช็งถามขึ้นอย่างกังวลใจว่า

“เพี้ยยี้ เจ้าเป็นไรไปเล่า? มีที่ใดมิสบายหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยยิ้มพลางตอบว่า

“มิเป็นไร ซือเจ็ก ซือซิ้ม พวกเราขึ้นไปดูบนยอดเขานั้นได้หรือไม่?”

ซีแบ้เง็กตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

“เข้าไปหาอาหารรองท้องในห้องก่อนเถิด จะอย่างไรพวกเราก็ยังมีเวลาเหลือเฟือ โอกาสหน้าเราค่อยขึ้นไปดูกัน”

คุ้ยงังเพี้ยบังเกิดความรันทดจนหดหู่ กล่าวว่า

“โอกาสของวันหน้า น่ากลัวไม่มีแล้ว!”

เอี๊ยบซิ่วเฮี้ยชะงักเท้าถามว่า

“เจ้าจะไปในบัดดลเลย?”

“น่ากลัวไม่นานเท่าใด”

“จะมาอีกในเมื่อใด?”

“ไม่อาจมาอีกชั่วกาลนาน”

วาจานี้ว่าจนทั้งสามพากันงุนงงไป ซีแบ้เง็กแค่นเสียงขึ้นว่า

“เพราะสาเหตุจากการต่อยตีของเรา ซือเจ็กซือเตี๊ยกสองคน?”

คุ้ยงังเพี้ยมิปรารถนารบกวนชีวิตอันสุขสันโดษของพวกทั้งสาม ดังนั้น

จึงมิยอมบอกเล่าสาเหตุไป เพียงสั่นศีรษะตอบว่า

“ซือเจ็ก วันหน้าท่านจะต้องอโหสิแก่ข้าพเจ้าดอก”

กล่าวแล้วสาวเท้าไปยังที่ยอดเขาเลาะงังฮง

เอี๊ยบซิ่วเฮียและงักเง็กเซ็ง เป็นสตรีที่มีความคิดละเอียดอ่อน พวกนางคล้ายดั่งจับเค้าได้ว่า คุ้ยงังเพี้ยมีวาจามากหลายที่ไม่ยอมบอกออกมา พอคุ้ยงังเพี้ยสาวเท้าเดิน ทั้งสองพากันสกัดทางไว้โดยพร้อมเพรียง ถามว่า

“คุ้ยงังเพี้ย หากแม้นเจ้ายังขุ่นแค้นซือเจ็กของเจ้าอยู่ เราสองพอจะขอขมาแก่เจ้าในตอนนี้ได้”

กล่าวแล้วพากันประสานมือคารวะให้คุ้ยงังเพี้ย ทำให้คุ้ยงังเพี้ยรีบลนลานคุกเข่าลง หลั่งน้ำตากล่าวว่า

“ซิ่มซิ้ม อโหสิข้าพเจ้าเถิด วันหน้าพวกท่านย่อมเข้าใจกันได้เอง”

งักเง็กเซ็งกล่าวขึ้นว่า

“เจ้ามีความยุ่งยากอันใดกระมัง?”

ขณะเวลานั้น สองนางได้ยินเสียงแผ่วเบาดั่งราวปีกแมลงวี่ดังขึ้นกระทบโสต

“มันถกพิษร้ายทำลายใจ อย่าถ่วงเวลามันให้เสียไป รีบปล่อยมันขึ้นมาบนยอดเขาเถิด”

สตรีสองนางต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสี พวกนางพบกับคุ้ยงังเพี้ยเป็นครั้งแรกก็จริง แต่ทว่า พวกนางก็บังเกิดความรักใคร่เอ็นดูฐานผู้อาวุโสมีต่อผู้น้อย นางทั้งสองรักใคร่คุ้ยงังเพี้ยดุจดั่งกับรักบุตรธิดาในสายเลือดก็ปานกัน

เอี๊ยบซิ่วเฮี้ยหลั่งน้ำตากล่าวเสียงละห้อยว่า

“เพี้ยยี้ เราเป็นเพื่อนกับเจ้าไป”

คุ้ยงังเพี้ยฝืนยิ้ม กล่าวว่า

“ซิ่มซิ้ม เชิญโปรดอย่าได้ไปเลย...”

เสียงที่แผ่วเบา แต่ชัดเจนได้ดังขึ้นริมโสตสตรีทั้งสองอีกครั้งว่า

“พวกเจ้ามิต้องขึ้นมาดอก”

คุ้ยงังเพี้ยกราบคนทั้งสามอย่างนอบน้อม แล้วจึงก้าวช้าๆ ขึ้นไปบนยอดเขา

ซือซิ้มทั้งสองนางหลั่งน้ำตาร้องขึ้นว่า

“เพี้ยยี้ ถนอมตัวเอาไว้ จงจำให้ขึ้นใจ มีโอกาสก็มาเยี่ยมพวกเราให้ได้”

คุ้ยงังเพี้ยมิได้เหลียวหน้า เพียงรับคำเบาๆ แล้ววิ่งปราดขึ้นไปอย่างว่องไว

สตรีสองนางมิกล้าขัดขืนความปรารถนาของเสียงลึกลับนั้น พากันจับตามองร่างคุ้ยงังเพี้ยจนกระทั่งหายลับไปในโขดหินอันระเกะกะ

ยอดเขาเลาะงังฮงมีศิลาดำมะเมื่อมอยู่ซับซ้อนยุ่งเหยิง เป็นบริเวณที่มีอันตรายน่าหวาดกลัว ยากต่อการไต่เต้าเดินเหิน คุ้ยงังเพี้ยเมื่อขึ้นถึงยอดเขาก็เป็นเวลาอาทิตย์ลับฟ้าแล้ว คุ้ยงังเพี้ยยืนแน่วนิ่งอยู่บนลานศิลาอันราบเรียบรำพึงรำพันกับตนเองว่า

"ที่นี้คือปลายทางชีวิตเราแล้ว"

กวาดตามองไปรอบข้าง แค่นหัวร่อเย้ยหยันตนเอง แล้วเงยหน้าส่งเสียงกู่ยาวๆ ขั้นสามครา เป็นสัญญาณเรียกอี้ชิ่วเล้งแสนรู้

อี้ชิ่วเล้งเมื่อบินลงข้างกาย ใช้หงอนบนหัวถูอยู่ทั่วตัวคุ้ยงังเพี้ยอย่างสนิทสนม คล้ายดั่งมีวาจามากหลายใครจะบอกให้แก่นายรัก

คุ้ยงังเพี้ยฝืนยิ้มอย่างรันทดหดหู่ กล่าวว่า

"เล้งยี้ เราจะแยกกับเจ้าจวบชั่วกาลนานแล้ว ไปเถิด ไปหาหงส์เจ๊ของเรา นางจะต้องรักเอ็นดูเจ้าอย่างดีทีเดียว"

อี้ชิ่วเล้งรู้ภาษาคนจนเจนจัด มันเบิ่งตาที่โตแทบเท่าไข่ห่านจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยอยู่เนิ่นนาน คล้ายดั่งถามว่าไฉนไม่ต้องการมันแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยลูบคลำขนคอที่อ่อนนุ่มของมัน สั่งเสียขึ้นว่า

"ไปเถิด ต้องเชื่อฟังวาจาของหงส์เจ๊เราให้มั่นไว้ ที่นี้คือที่ซึ่งเราจะหลับไปชั่วนิรันดร์แล้ว"

ทันใด รู้สึกเจ็บแปลบขึ้นในท้องน้อย ทำให้รู้ว่าเวลาที่ยังรอดชีวิตมีอยู่ไม่นานแล้ว

อี้ชิ่วเล้งยืดคอส่งเสียงครวญครางดังโหยหวน แต่ไม่ยอมโบยบินจากไปตามคำสั่ง

คุ้ยงังเพี้ยน้ำตาหลั่งไหลเป็นเส้นสาย อยู่ต่อหน้าผู้คน คุ้ยงังเพี้ยได้กล้ำกลืนฝืนตัวเองจนคล้ายเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ ไม่ยอมให้ผู้หนึ่งผู้ใดได้ทราบความคับแค้นขมขื่นของตน ดังนั้น จึงฝืนทนความเจ็บช้ำทั้งหลายเอาไว้ในอกจวบจนบัดนี้..."

น้ำตาผู้กล้าเป็นความรันทดจนหดหู่

คุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงสั่นเครือขึ้นอีกครั้งว่า

“เล้งยี้ หรือกระทั่งเจ้าก็ไม่เชื่อฟังวาจาเราแล้ว”

อี้ชิ่วเล้งมองจ้องดูคุ้ยงังเพี้ยอีกครู่หนึ่ง ทันใด มันคล้ายดั่งพลุ่งพล่านตามสัญชาตญาณสัตว์แสนรู้ ยืดคอส่งเสียงกู่ยาวสะท้านวังเวงไปสามคราม กระพือปีกโบยบินขึ้นท้องฟ้า ด้วยความรวดเร็วอย่างน่าแตกตื่นตกใจ

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้รู้สึกมือเท้าอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง จนต้องทรุดกายนั่งลงกับพื้นไป

ทันใด มีเงาดำพุ่งวาบเข้ามาเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยประมาณห้าหกวา ปรากฏว่าร่างคนชุดดำมีผ้าคลุมหน้ามาหยุดอยู่ ตาแวววาวทั้งสองของมันจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นยะเยียบขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เจ้ายังมิตาย?”

คุ้ยงังเพี้ยมิได้ช้อนตามองเลย แต่ส่งเสียงเย็นชาว่า

“พวกเจ้าขณะนี้ลำพองผยองมาก”

“ฮา ฮา...ย่อมต้องลำพอง คุ้ยงังเพี้ยที่มีนามสะเทือนแผ่นดิน ทุกผู้ทุกคนหวาดหวั่นจนขวัญหาย ต้องมาฝังร่างอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา พวกเราย่อมลำพองใจกันได้แล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยลอบเกร็งพลังลมปราณดู พบเห็นว่าลมปราณไม่อาจโคจรรอบร่างได้แล้ว

บุรุษคลุมหน้าแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เรามาจัดการซากศพของเจ้า”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ายินดีฝังอยู่ในที่นี้”

“ที่นี้ อือม์ เลาะงังฮง ไม่เลว ไม่เลว นี่กลับนับเป็นสถานที่พำนักกายอันประเสริฐของเจ้า”

เสียงบุรุษลึกลับพอขาดคำ พลันมีเสียงสะเทือนแก้วหูดังขึ้นจากในเงามืดว่า

“โอม มณีตัสสะ เบื้องล่างยอดเขาเลาะงังฮงคือ ดีงังก๊ก (หุบเขาห่านป่าโผน) ประสกน้อยไยมิลงไปเที่ยวเล่นบ้าง”

บุรุษคลุมหน้าสะดุ้งจนตัวลอย ตามแวววาวราวสายฟ้าของมันกวาดมอง

ไปมา คล้ายดั่งหาที่ซ่อนของเสียงที่เปล่ง

ทั่วทุกทางมืดครึ้มเลือนราง ไหนเลยจะมีเงาร่างผู้คนอยู่

บุรุษคลุมหน้าใจเต้นระทึก ตาโตเบิ่งเป็นประกายอันโหดร้าย พุ่งวาบเข้าไปหาสะบัดมือฟาดใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างหมายให้ตายคามือที่เลย

“เล่าฮูทนรอมิได้แล้ว”

พลังฝ่ามืออันรุนแรงของมัน ทะลักออกไปพร้อมกับเสียงสำทับ นับเป็นอานุภาพอันดุดันร้ายกาจยิ่ง

ขณะเวลานั้น ในเงามืดมีเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณอันสะเทือนแก้วหูดังขึ้นอีกครั้ง จากนั้นเสียงระเบิดดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว บุรุษคลุมหน้าถูกกระแทกจนเซถลาไปสองก้าว ที่เบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยปรากฏหลวงจีนชราจีวรเทาคิ้วขาวยาวร่วมนิ้ว แต่ผิวหน้าเต่งตึงสดใสปานทารกขึ้นรูปหนึ่ง

บุรุษคลุมหน้าแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“เทียนมิ้งเจ็ง อย่าได้ผยองลำพอง...”

คุ้ยงังเพี้ยฉุกใจได้คิด คำนึงว่า

“ท่านก็คือเทียนมิ้งเจ็งที่มีอาวุโสสูงร่วมสองร้อยปี?”

ถูกทีเดียว คนผู้นี้คืออัจฉริยะอันดับหนึ่งของพิภพยุคนี้...เทียนมิ้งเจ็ง (หลวงจีนทวารฟ้า)

เทียนมิ้งเจ็งกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ท่านเป็นใครอาตมาก็ทราบดี พฤติการณ์ของพวกท่านฟ้าดินยากจะยินยอมรับ วันหน้าย่อมมีคนลงโทษทัณฑ์พวกท่านเอง”

คนลึกลับแค่นเสียงขึ้นว่า

“แต่มิทราบคนผู้นั้นเป็นใคร”

เทียนมิ้งเจ็งหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ยาพิษทำลายหัวใจนั้นมิอาจทำให้อาตมาจนปัญญาดอก”

ตัวลึกลับคลุมหน้าหัวใจเต้นระทึก ทันใดนั้นมันคล้ายดั่งคิดถึงเรื่องใดขึ้นได้ แผดหัวร่อกล่าวว่า

“ฮา ฮา...ท่านทราบหรือไม่มันกลืนกินลงไปตั้งแต่เมื่อใด?”

“ห่างจากเวลาจำกัดใกล้จะถึงแล้ว”

“ท่านแม้จะถูกยกย่องว่าเป็นอัจฉริยะอันดับหนึ่งของแผ่นดิน เล่าฮูเชื่อแน่ว่า ท่านยังไม่มีความสามารถชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นได้”

"อาตมาจะช่วยมันในบัดนี้เลย"

เทียนมิ้งเจ็งกล่าวอย่างยิ้มแย้มแล้วหันกาย ในทันใด ตัวลึกลับคำราม เสียงเกรี้ยวกราด สะบัดฝ่ามือฟาดใส่กลางหลังเทียนมิ้งเจ็งด้วยท่าทีงั่วไล้ฮัง (อินทรีจากนอกฟ้า) ปากก็ตวาดสำทับว่า

"เทียนมิ้งเจ็ง ไม่มีเวลามากมายปานนั้นแล้ว"

เทียนมิ้งเจ็งสะบัดมือฟาดมาทางด้านหลังอย่างไม่รีบร้อนลนลาน ปะทะได้ถนัดถนี่พอดี

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครั้ง แต่ตัวลึกลับคลุมหน้าครานี้เซถลาถึงสามก้าวใหญ่

เทียนมิ้งเจ็งตวาดเสียงเย็นชาว่า

"ประสก เจียมตัวไว้จะประเสริฐมาก"

ตัวลึกลับคลุมหน้าตกลงใจแน่วแน่แล้วไหนเลยจะยอมเลิกรา มันคำรามเสียงก้องแล้วสะบัดมือจู่โจมมาเจ็ดครั้งซ้อนๆ ระดมใส่จุดสำคัญทั่วร่างของหลวงจีนเทียนมิ้งเจ็ง ด้วยท่าทีที่คล้ายคลุ้มคลั่งฟันเฟือนช่องว่างรอยโหว่ของตัวเองนั้นมันไม่คำนึงเลย

แสดงแน่ชัด มันรู้ดีว่าเทียนมิ้งเจ็งย่อมไม่ฆ่ามัน คิดจะหาโอกาสนี้มาพัวพันหลวงจีนชราไว้ ถ่วงเวลามิให้ไปช่วยคุ้ยงังเพี้ยได้ทันท่วงที

เทียนมิ้งเจ็งย่อมรู้เจตนาของมันกระจ่าง จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ประสก หากยังไม่สำนึกตัว ก็อย่ากล่าวหาว่าอาตมาทำลายพลังฝีมือของท่านแล้ว"

เสียงขาดคำสะบัดมือฟาดไปสามครั้งซ้อนๆ รุกไล่จนชายคลุมหน้าต้องถอยร่นกลับไปอีก

ตัวลึกลับคล้ายดั่งรับคำสั่งอันเข้มงวดมาไหนเลยจะยอมเลิกราตอนนี้ พอถอยร่นตั้งหลักได้ก็รุกไล่เข้าอีกครั้ง และยังอำมหิตโหดเหี้ยมกว่าเมื่อครู่เสียอีก

เทียนมิ้งเจ็งเห็นเป็นเวลาหวุดหวิด หากถ่วงต่อไปก็จะต้องทำให้คุ้ย-งังเพี้ยไม่มีโอกาสรอดแล้ว จึงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"อาตมาต้องล่วงเกินแน่"

เสียงโครมครามดังสนั่นขึ้นตามคำมิทราบหลวงจีนชราใช้ฝีมือท่าใด ถึงกับกระแทกชายลึกลับจนกระเด็นไกลไปยี่สิบกว่าวา เมื่อร่วงลงสู่พื้นแล้วยังต้องกระอักโลหิตอยู่ไม่หยุดยั้ง แต่ชายคลุมหน้ายังคงโถมเข้ามาอย่างดุร้ายหมายขวัญ

อีกครา

เทียนมิ้งเจ็งพลันงงงันไปชั่ววูบ พลันถลันกายอุ้มร่างคุ้ยงังเพี้ยขึ้นไว้ พลิ้วละลิ่วลงจากยอดเขา แต่ส่งเสียงหนักๆ ขึ้นตักเตือนว่า

“พวกท่านหากไม่กลับใจประกอบกรรมดี อีกเจ็ดวันให้หลัง สำนักปักไฮ้จะต้องพินาศย่อยยับด้วยมือคุ้ยงังเพี้ย”

เสียงขาดคำร่างหายลับ มิทราบหลบไปในทิศทางใด

ตัวลึกลับคลุมหน้าเหม่อมองดูทิศทางที่เทียนมิ้งเจ็งหายไปต่อหน้า มิทราบจะไล่ไปในที่ใดจึงจะทัน มันรัสำนึกตัวดีว่ามีฝีมือห่างไกลกับเทียนมิ้งเจ็งจนมิอาจวัดเป็นระยะได้

ทันใดนั้น ด้านหลังชายคลุมหน้าปรากฏชายคลุมหน้าอาภรณ์สีครามขึ้นอีกผู้หนึ่ง มันส่งเสียงเย็นยะเยียบกล่าวว่า

“ชิ้นเฮีย ได้ผลตามแผนหรือไม่?”

ชายคลุมหน้าอาภรณ์ดำตัวสั่นสยิวขึ้นวูบใหญ่ รีบหันมากล่าวอย่างหวาดหวั่นพรั่นใจว่า

“คุ้ยงังเพี้ยถูกเท็กลื้อเทียนมิ้งช่วยไปแล้ว”

คนคลุมหน้าอาภรณ์สีครามแค่นเสียงเย็นชาว่า

“ตอนชิ้นเฮียออกมา มิทราบรับคำสั่งประเภทใด?”

ชายลึกลับอาภรณ์ดำตะกุกตะกักว่า

“เทียนมิ้งเจ็งมีพลังฝีมือสูงส่งเหลือประมาณ”

“ชิ้นเฮีย ยังจำคำสั่งที่เป็นลายลักษณ์อักษรนั้นได้หรือไม่?”

ชายคลุมหน้าปรากฏแววหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้นในประกายตา พยายามเค้นเสียงอย่างสุดความสามารถว่า

“พาซากศพกลับไปปักไฮ้”

“ชิ้นเฮียมีความคิดเห็นเป็นเช่นไร?”

“นี่หาใช่ข้าพเจ้าไม่พยายามสุดความสามารถไม่ แต่เป็นเพราะ...”

“เราเพียงถามว่าชิ้นเฮียมีความคิดเห็นเช่นไร?”

ชายลึกลับอาภรณ์ดำ แหงนหน้าถอนหายใจยาวกล่าวว่า

“เล่าฮูรู้โทษแล้ว”

พลันสะบัดฝ่ามือฟาดใส่หน้าผาก จนศีรษะแหลกละเอียด มันสมองแตกกระจายไปรอบข้าง

ชายลึกลับอาภรณ์ครามเดินช้าๆ เข้ามาอุ้มซากศพของชายอาภรณ์ดำขึ้นอย่างไม่มีทีท่าเวทนา พลิ้วกายลงจากยอดเขาไป

ในหุบเขาคีงังก๊ก คุ้ยงังเพี้ยนอนสงบนิ่งอยู่บนเตียงศิลา นี่เป็นวันที่ห้าแล้ว

ข้างเตียง เทียนมิ้งเจ็งนั่งขัดสมาธิจ้องจดจ่ออยู่แต่ใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนตาไม่กะพริบ

ยามนี้ เป็นเวลาอาทิตย์ขึ้นตรงศีรษะ ท้องทะเลทรายร้อนระอุดั่งเป็นเตาไป แต่ในถ้ำกลับเย็นสบาย

ทันใด คุ้ยงังเพี้ยถอนหายใจยาวๆ ออกมา ลืมตาขึ้นช้าๆ เห็นผู้อยู่เบื้องหน้าคือเทียนมิ้งเจ็ง

เทียนมิ้งเจ็งยิ้มอย่างปรานี กล่าวว่า

"ท่านหนีรอดจากห้วงอันตรายมาครั้งหนึ่งแล้ว"

ใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยมิได้ปรากฏแววลิงโลดยินดีเลย แต่ก็รู้ดีว่ามิอาจไม่ขอบพระคุณการช่วยชีวิตของหลวงจีนชรานี้ได้ จึงลุกขึ้นกราบต่อหลวงจีนชราสามครา แล้วกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ได้รับพระคุณการช่วยชีวิตจากผู้อาวุโส"

เทียนมิ้งเจ็งคล้ายมิถือสาต่อที่ท่าทีที่เย็นชากระด้างของคุ้ยงังเพี้ย ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เรื่องราวใดๆ ในใต้หล้า มีแต่เรื่อง "รักเท่านั้นที่ยากต่อการสะสางจัดการ" มิทราบประสกน้อยนับแต่นี้มีความคิดเห็นเป็นเช่นไร?"

"อยู่ต่อหน้าผู้อาวุโส ผู้เยาว์ไม่ปรารถนาเอ่ยอ้างถึงเรื่องฆ่าฟันใดๆ"

"หากแม้นความอาฆาตแค้นของท่านได้ชำระล้างแล้วเล่า"

"ผู้เยาว์ยินดีปฏิบัติตนเช่นผู้อาวุโส ขอยึดถือพระธรรมอันล้ำเลิศเป็นสรณะจวบวันตาย"

"แต่บาปรักของท่านมีมากมายใหญ่หลวงยิ่ง หาใช่สาวกของพุทธองค์ไม่"

"มีปณิธานโดยไม่ย่อท้อ ย่อมปรากฏผลสำเร็จจนได้ในวันหนึ่ง"

เทียนมิ้งเจ็งยังคงสั่นศีรษะ พลันกล่าวเปลี่ยนเรื่องว่า

"ประสกในขณะนี้ตั้งใจไปที่ใด?"

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยพลันปรากฏแววอำมหิตขึ้นจนวูบวาบ แต่ส่งเสียงราบเรียบกล่าวว่า

“ไปสำนักปักไฮ้สักครั้ง”

เทียนมิ้งเจ็งใจหายวาบ ร้องสรรเสริญพระพุทธคุณดังๆ แล้วกล่าวว่า

“โอ มณีตัสสะ ประสกจะไปที่ใดอาตมาไม่เกี่ยวข้อง แต่ขอประสกโปรดคำนึงถึงเจตนารมณ์การสร้างสำสัตว์ของฟ้าดิน สามารถอภัยคนได้ก็จงอภัยเสีย”

คุ้ยงังเพี้ยบังเกิดความอำมหิตจนจับใจแล้ว ไหนเลยจะคล้อยตามโอวาทนี้ได้ จึงเปลี่ยนเรื่องพูดว่า

“ผู้เยาว์ขอกราบลาไปในบัดนี้เลย มิทราบว่าจะพบกับผู้อาวุโสได้ในเวลาใดอีก?”

เทียนมิ้งเจ็งขบคิดอยู่เนิ่นนานจึงกล่าวว่า

“ไปเถิด นับแต่นี้ โอกาสพบกันของเรายังมีมากมายหลายครั้ง โอมณีตัสสะ เป็นกุศลแล้ว”

วาจาขาดคำตาพริ้มลง คุ้ยงังเพี้ยจึงทรุดกายกราบหลวงจีนชราสามครา เดินออกจากถ้ำมุ่งหน้าสู่เหนืออย่างรวดเร็ว เพลิงแค้นที่ฮือโหมจนอัดอก ทำให้ปรารถนาจะทำลายสำนักปักไฮ้ให้ราบเป็นหน้ากลองในชั่วพริบตา จึงระบายความคั่งแค้นอาฆาตในอกออกได้

อาทิตย์สนธยาใกล้จะลับฟ้า

ในหุบเขาดีงังก๊ก พลันมีเมฆดำหย่อมใหญ่พุ่งปราดลง เมื่อใกล้จึงเห็นเป็นตัวอี้ชิ่วเล้งที่ย้อนกลับมา อี้ชิ่วเล้งเมื่อถึงกันหุบเขา บนหลังพลันมีดรุณีที่งามสะคราญปานเทพธิดากระโดดปราดสองนาง นางหนึ่งสวมเสื้อกระโปรงสีเหลืองอ่อน อีกหนึ่งนั้นแดงฉานไปทั่วกาย ทั้งสองต่างมีความสวยสะคราญจนผู้คนมิกล้าเพ่งมองจ้องหน้า แต่ทว่ามิทราบนางทั้งสองมีความในใจอันอัดอั้นเยี่ยงไร จึงหน้านิ่วคิ้วขมวด ตามีหยาดน้ำเอ่อคลอ เค้าหน้าที่ร่วงโรยซูบซีดนั้นเผือดขาว ยิ่งดูยิ่งรู้สึกสมเพชน่าเวทนา

ทั้งสองนางกวาดตามองไปทั่วทั้งหุบเขา คล้ายดั่งกำลังเสาะหาสิ่งใดอยู่

ทันใด สายตาของนางทั้งสองจับนิ่งอยู่บนร่างหลวงจีนชรา ทั้งสองคล้ายดั่งได้พบพานของวิเศษอันล้ำค่า พากันโถมไปที่เบื้องหน้าหลวงจีนชรา

ดรุณีอาภรณ์สีเหลืองอ่อนกราบหลวงจีนชราแล้วถามเสียงใสขึ้นว่า

“ผู้อาวุโสเคยได้เห็นบุรุษหนุ่มอาภรณ์ขาวผู้หนึ่งหรือไม่?”

หลวงจีนชราเทียนมิ้งเจ็งรีบย่อกายกล่าวว่า

“ประสกหญิงมีความเป็นมาอย่างไรอาตมาทราบดี โปรดเรียกหาในศักดิ์

ศรีเสมอกันเถิด คุ้ยงังเพี้ยได้ไปที่ปักไฮ้ (ทะเลเหนือ) แล้ว กำลังต้องการคนช่วยเหลืออยู่ทีเดียว..."

ดรุณีอาภรณ์แดง พอได้ยินว่าคุ้ยงังเพี้ยมีร่องรอยเสาะหาได้ รีบร้องด้วยความปีติว่า

"เจ้เจ๊ พวกเราไปกันในบัดนี้เลย"

ดรุณีสองนางนี้ คือหงส์เกียวและเทียนม้อนึ้ง ซึ่งอี้ชิ่วเล้งโบยบินไปรับตัวมานั่นเอง

หงส์เกียวก็ใจร้อนดุจดั่งไฟสุม ในหลายวันมานี้ เพราะการผละจากของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้นางต้องการครวญคร่ำรำพันด้วยความเจ็บช้ำจนสาหัส ปรารถนาจะหาพบคุ้ยงังเพี้ยให้ได้ในบัดดล เพื่อระบายความคิดคำนึงอันขมขื่น

ดังนั้น รีบกราบคารวะหลวงจีนชรา กล่าวว่า

"ขอบคุณการแนะนำทางของไต้ซือ"

ขาดคำก็หันกายจะจากไป แต่เทียนมึ้งเจ็งรีบกล่าวอย่างปรานีว่า

"ประสกหญิง ในความคิดเห็นของอาตมา พวกท่านยามนี้คล้ายไม่บังควรจะพบกันในโฉมหน้าอันแท้จริง"

"นั่นเป็นเพราะสาเหตใด?"

"คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ กำลังหงุดหงิดกลัดกลุ้ม อาจมิแน่ว่า พอเห็นพวกท่านก็จะรีบปลีกตัวหลบหน้าจนห่างไกลไปเสียก่อน"

หงส์เกียวน้ำตาร่วงรินด้วยความขมขื่นใจ คำนึงว่า...

"เพี้ยตี๋จะอำมหิตปานนี้ทีเดียวหรือ"

เทียนมึ้งเจ็งกล่าวสืบต่อไปอีกว่า

"ประสกหญิงควรจำวาจาอาตมาไว้ให้มั่น รีบไปกันเถิด"

ดรุณีทั้งสองหลั่งน้ำตาอำลาหลวงจีนชรา ขี่อี้ชิ่วเล้งพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าทันที

ในท้องทะเลทรายอันกว้างขวาง คุ้ยงังเพี้ยมุ่งหน้าสู่ทิศเหนือจนสุดกำลัง จวบจนอาทิตย์ใกล้สนธยา ปักไฮ้ก็เห็นรำไรอยู่ทางเบื้องหน้า นี่คือเจ็ดวันให้หลังที่ลาจากเทียนมึ้งเจ็งมา

ปักไฮ้ เป็นดินแดนที่หนาวเย็นเสียดกระดูก ยามนี้ได้มีลมอันหนาวเหน็บโชยพัดมาจนตัวสั่นสะท้าน คุ้ยงังเพี้ยที่วิ่งจนสุดฝีเท้า พลันเห็นเบื้องหน้ามีชาย

ชราใส่เสื้อหนังเดินมาสองคน คุ้ยงังเพี้ยมิได้ขบคิดและมิสังเกตยังคงวิ่งมุ่งหน้าต่อไปดั่งเดิม

-ขณะสวนทางกันนั้น พลันเห็นชายชราทั้งสองต่างสะบัดมือฟาดใส่ร่างคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดัน ด้วยกระบวนท่าตุยฮวงเตี้ยมฮวก (ลมกรดสกัดจุด) คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินเสียงพลังลมก็รู้ตัว แต่ยามนี้ลมอันเข้มแข็งได้ใกล้กาย หากมิใช่มีพลังฝีมือที่สุดล้ำสุดยอด ก็แทบไม่มีปัญญาหลบเลี่ยงได้

คุ้ยงังเพี้ยถีบกายถอยปราดไปสามสิบเชียะ ดวงตาเป็นประกายแววับดังสายฟ้า แค่นหัวร่อ กล่าวว่า...

"คิดมิถึงว่าวิชาตุยฮวงเตี้ยมฮวก แม้กระทั่งพวกเจ้าเหล่าผู้เยาว์ก็ฝึกสำเร็จแล้ว"

ชายชราทั้งสองคล้ายดั่งคาดไม่ถึง ว่าบุรุษหนุ่มรูปงามจะมีปฏิกิริยาว่องไวปานนี้ ต่างชะงักกันด้วยความงุนงง ชายชราซ้ายมือที่หน้าหลิมตาถลนแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"เฮอะ เฮอะ คิดมิถึงว่าปักไฮ้วันนี้มียอดฝีมือมาเสริมกำลังด้วย ท่านแซ่ไร?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อสวนคำไปว่า

"ท่านคู่ควรถามไถ่หรือ"

ทันใดนั้น ที่อันไกลโขมีเสียงสะเทือนแก้วหูดังขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ย อันเป็นนามยิ่งใหญ่สะท้านแผ่นดิน ผู้อื่นย่อมไม่มีศักดิ์ศรีถามไถ่"

เสียงขาดคำ บนโขดหินใหญ่ที่อยู่ห่างไกล พลันปรากฏร่างชายอาภรณ์ครามมีผ้าคลุมหน้าขึ้นผู้หนึ่ง

เผชิญศัตรค่าฆาต

ชายชราสองคนแรกคล้ายดั่งคิดไม่ถึงจะมาพบกับคุ้ยงังเพี้ยในที่นี้ จึงต่างงงงันไปทันที ตาที่เป็นประกายแวววาวทั้งสี่ ต่างจับจ้องไปบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยเป็นจุดเดียว

อีกเนิ่นนาน ชายชราขวามือจึงแค่นหัวร่ออย่างไม่ยอมหวาดกลัว กล่าวว่า

“สำนักปักไฮ้มีพฤติการณ์ที่ลึกลับได้อย่างแท้จริง แม้เฉกเช่นกับสารรูปของท่าน หากมิใช่เปิดเผยออกมาเอง ผู้อื่นก็จะไม่มีทางได้พบเห็นเลย”

เป็นวาจาเหน็บแนมที่แหลมคมยิ่ง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยงุนงงไปเล็กน้อย คำนึงอยู่ในใจ

“หรือพวกมัน มิใช่พวกเดียวกับคนคลุมหน้านั้น แต่จากฝีมือการลอบประทุษร้ายของมันทั้งสองเมื่อครู่มาคำนวณดู คล้ายเป็นวิชาตุยฮวงเตี้ยมฮวก?”

ช่วงเวลานั้น ขบคิดอย่างไรก็มิเข้าใจในสาเหตุ

ชายลึกลับคลุมหน้า เปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นแล้วร้องมาว่า

“สำนักเรามีหลักแหล่งที่เปิดเผยก็ได้ ปิดบังก็ได้พร้อมที่จะให้พบเห็นในทกเวลาโอกาส เพียงแต่...”

“เพียงแต่อะไร?”

ชายชราทั้งสองถามขึ้นพร้อมเพรียงกัน แต่ชายอาภรณ์ครามคลุมหน้าพลันมีดวงตาแวววาวดุร้าย แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ต้องมีพลังฝีมือสูงถึงขั้นที่กำหนดก่อน ทั้งสองท่านนี้หรือ? เฮอะ เฮอะ ยังห่างไกลอีกช่วงใหญ่”

กล่าวแล้วเบือนสายตาที่เหยียดหยามดูแคลนออกไปทันที

ชายชราทั้งสองถูกเหยียดหยามประณามว่ามาต่อหน้า ก็ขุ่นแค้นจนหน้าแดงฉานไปทันที ชายชราด้านซ้ายคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหว โถมกายปราดเข้าใส่ชายอาภรณ์สีครามคลุมหน้า ร่างยังอยู่กลางอากาศก็สะบัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่จนสุดกำลัง ปากสำทับว่า

"ท่านลองดูเป็นไร"

มาตรแม้นพลังฝ่ามือดังครืนครั่นฟ้าร้อง ดุเดือดรุนแรงยิ่ง แต่ชายอาภรณ์ครามคลุมหน้ายังคล้ายมองมิเห็น เสียงสะบัดมือเบาๆ ก็ใช้ท่าลื้อโฮ้วมี่นงั่ว (กันเสือไว้นอกประตู) ปะทะใส่อย่างไม่หวั่นหวาด ปากกล่าวว่า

"ไคปิชิ้ว (มือทลายป้ายศิลา) ท่านยังมีฝีมือห่างไกลกันมากนักดอก"

พริบตานั้น ฝ่ามือของทั้งสองฝ่ายปะทะกันถนัดถนี่

เสียงดังสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าผ่ามา ชายชราผู้บุกรุก ร่างกระดอนกลับมาด้วยความเร็วยิ่งกว่าตอนไป ร่วงลงสู่พื้นแล้วยังต้องเซถอยไปอีกหลายก้าว หากมิใช่สหายร่วมทางประคองไว้ น่ากลัวยังต้องหงายลงกับพื้นทรายเสียด้วย

คุ้ยงังเพี้ยเห็นได้ถนัดชัดตา ต้องคำนึงด้วยความแตกตื่นสงสัยว่า

"สำนักปักไฮ้ นับว่าเป็นแหล่งซ่องสุ้มทั้งเสือทั้งมังกรจริงๆ เพียงชายคลุมหน้าอาภรณ์ครามผู้นี้ก็มีพลังฝีมือสงส่งอย่างไม่คาดหมาย"

ในใจชายชราสองคน หาได้แตกตื่นสงสัยด้อยกว่าคุ้ยงังเพี้ยไม่ แต่ทว่าสถานการณ์ยามนี้คล้ายดั่งเป็นเกาทัณฑ์ที่เหนี่ยวเต็มล้าแล้ว มิอาจไม่ยิงออกไปได้ ดังนั้น จำต้องกัดฟันดูต่อไปให้ถึงที่สุด

ชายชราขวามือเปล่งเสียงหัวร่อดังกังวาน ก้าวยาวๆ ไปยังชายอาภรณ์สีครามคลุมหน้า แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ให้เล่าฮูได้รับรู้วิชาอันเร้นลับของท่านสักหลายกระบวนท่า"

ชายอาภรณ์คลุมหน้ามีทีท่าเหยียดหยามดั่งมิเห็น แค่นเสียงขึ้นว่า

"เจ้าเก่งกล้ากว่ามันสักเท่าใด?"

ยามนี้ ชายชราผู้นั้นมาจนห่างจากหน้าชายสีครามห้าสิบเชียะ เมื่อได้ฟังพลันตวาดเสียงก้อง

"อย่าได้ลำพองไป"

นิ้วทั้งห้างอดีดไปพร้อมกัน พลังลมดังซู่ซ่าหวีดหวิว พุ่งใส่จุดชีวิตที่ทรวงอกของชายคลุมหน้าอาภรณ์คราม ร่างก็ยังโถมตามติดเข้าซ้ำเติมด้วย

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นพลังลมปราณปลายนิ้ว หัวใจพลันกระจ่างคลายกังขา

ไป ลอบคำนึงว่า

"ที่แท้มิใช่เป็นกระบวนท่าตุยฮวงเตี้ยมฮวกเลย"

ชายอาภรณ์คราม คลุมหน้าแค่นหัวร่อ ดวงตาพลันปรากฏแววอำมหิตจนวูบวาบ เห็นร่างมันถลันปราด มิทราบใช้ท่าใดก็มาถึงกลางหลังชายชราผู้จู่โจมได้ สะบัดมือฟาดไปใส่กลางหลังมันอย่างดุร้ายหมายชีวิต

เสียงแผดร้องอันโหยหวนดังสนั่น ชายชรากระเด็นไกลออกไปถึงห้าสิบกว่าเชียะ แม้โลหิตก็มิทันกระอักต้องเสียชีวิตไปในทันที

เรื่องเหล่านี้ อบัติขึ้นมาในช่วงเวลาพริบตาเดียว ทำให้ชายชราคนก่อนแม้กระทั่งเวลาเข้าช่วยเหลือก็ไม่ทัน

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นพอจะช่วยได้ แต่ก็ไม่ปรารถนาสอดมือเกี่ยวข้อง เพราะจะอย่างไรก็เป็นสุนัขกัดสุนัข หาได้เกี่ยวข้องกับตนไม่

ชายชราคนแรกเมื่อเห็นเพื่อนร่วมทางตายไปตำตา โทสะพลันกลายเป็นความอาฆาต สาวเท้าเข้าหาชายอาภรณ์คราม คลุมหน้าอย่างประสงค์ร้าย

บรรยากาศพลันเคร่งเครียดด้วยความอำมหิตจนผู้คนต้องร้อนรุ่มหงุดหงิด บนพื้นทรายในยามนี้มีแต่เสียงฝีเท้าหนักๆ ที่ก้าวไปอย่างแช่มช้า

ฉับพลันนั้น...

เสียงแค่นหัวร่ออันเหี้ยมเกรียมกังวาน ดังทำลายความเงียบงันของทะเลทราย แล้วเสียงเย็นชาของผู้หนึ่งตวาดขึ้นว่า

"ซางั่งเตียว (อินทรีสามตา) ยังไม่รีบถอยออกมา"

ชายชราที่ย่างสามขุมเข้าหาชายอาภรณ์คราม คลุมหน้า ที่แท้ก็คือโอ๊วจิ้นฉายาอินทรีสามตาซึ่งขึ้นชื่อลือกระเดื่องในหมู่มิจฉาชีพ มันพอได้ยินเสียงตวาดสีหน้าพลันแปรเปลี่ยน รีบชะงักเท้ากล่าวว่า

"ทั่งจู๊ (หัวหน้ากอง) มาได้พอดี โปรดตัดสินในคดีเรื่องนี้ เล่าฮูจะถอยแล้ว"

เสียงขาดคำก็เดินไปทางต้นเสียงนั้น คุ้ยงังเพี้ยและบุรุษชุดครามต่างงงงันชั่ววูบ เนื่องจากเสียงแกร่งกร้าวไม่แตกซ่านนั้นมาคำนวณ คนผู้นี้ต้องมีพลังภายในอันยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยที่ตั้งใจอยู่ในวงนอก พลันเปลี่ยนความคิด ดวงตาก็ปรากฏแววโหดเหี้ยมอำมหิตน่าหวั่นหวาด พลังแค้นอันฮือโหมสุดระงับ ได้เผาผลาญจนตาแดงฉานไป

ชายคลุมหน้าอาภรณ์ครามได้คลายท่าทียโสโอหังไปหมดสิ้น แค่นหัวร่อใส่ต้นเสียงนั้นแล้วกล่าวว่า

"คิดมิถึงว่า ปักเต๋า (พรตเหนือ) อันมีชื่อลือกระเดื่อง ถึงกับยอมตัวเป็นทั่งจู๊ของพรรคเทียนฮวงก้าเสียแล้ว มิพบกันนาน คงสบายดี?"

เป็นวาจาที่เสียดสีแดกดันอย่างเจ็บแสบ

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามองไป เห็นบนก้อนหินใหญ่ที่ไกลร่วมห้าสิบว่าปรากฏนักพรตชราอายุเจ็ดสิบกว่ายืนเด่นเป็นสง่า เลือดลมทั่วร่างพลันพลุ่งพล่านขึ้นสดระงับ ความอำมหิตฮือโหมจนหน้าเขียวคล้ำ เนื่องจากนักพรตเฒ่าผู้นี้คือเต้าเฮี้ยงที่ชนชาวนักเลงตั้งฉายาว่า "ปักเต๋า" เป็นศัตรูคู่อาฆาตอีกคนหนึ่งที่คุ้ยงังเพี้ยต้องการเสาะหา

เต้าเฮี้ยงแค่นเสียงเย็นยะเยียบว่า

"มาตรแม้นอาตมาในตอนนี้ยังจดจำมิออกว่าท่านเป็นใคร แต่ในข้อคาดคิดของอาตมา ต้องเป็นสหายเก่าอย่างแน่นอน น่ากลัวไม่นานก็จะพบพานโฉมหน้าแท้จริงกันได้แล้ว เฮอะ เฮอะ"

"ถูกต้อง ขอเพียงเต้าเฮี้ยงท่านกระชากผ้าคลุมหน้าของเราออกได้..."

นักพรตเหนือนามเต้าเฮี้ยงพลันแหงนหน้าตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

"น่ากลัวยังมิต้องให้อาตมาลงมือไปกระชากเองดอก ท่านไยไม่เหลียวมองให้รอบกายดูสักครั้งก่อนเล่า?"

ชายอาภรณ์ครามคลุมหน้างุนงงชั่ววูบ รีบกวาดตามองไปรอบข้าง เห็นบรรดาก้อนหินที่อยู่ไกลห้าสิบกว่าวา มีคนทั้งสูงทั้งต่ำมายืนหยัดอยู่ด้วยจำนวนไม่ต่ำกว่าสามสิบคน พอดีรายล้อมมันไว้ในระหว่างกลาง จึงบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยในกำลังของพรรคเทียนฮวงก้าอย่างยิ่ง

เต้าเฮี้ยงยามนั้นกล่าวขึ้นอีก

"สหายทั้งหลาย ไยต้องไปหดหัวเช่นดั่งพวกเต่าด้วยเล่า"

เสียงของเต้าเฮี้ยงเพิ่งขาดคำ หลังก้อนศิลาที่ชายอาภรณ์สีครามคลุมหน้ายืนอยู่ พลันปรากฏชายอาภรณ์ดำคลุมหน้าขึ้นห้าคน แสดงแน่ชัดว่าพวกมันซ่อนอยู่ที่นั้นมาเนิ่นนานแล้ว

ชายอาภรณ์ครามคลุมหน้า คล้ายดั่งมิได้เกรงกลัวต่อพวกยอดฝีมือของพรรคเทียนฮวงปัง ที่รายล้อมรอบข้างเลย ยังคงแค่นหัวร่อเสียงสะเทือนเลื่อนลั่น

อย่างเปิดเผยดั่งเดิม

ในขณะที่ทั้งสองฝ่ายตอบโต้กันนั้น อินทรีสามตาโอ๊วจิ้นก็ได้เดินช้า ๆ จนไปไกลร่วมยี่สิบวาแล้ว

ฉับพลันทันใด เสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบได้ดังจากปากคุ้ยงังเพี้ย

"อินทรีสามตา ทั่วแผ่นดินนี้ไม่มีที่ให้เจ้าโจรร้ายซุกซ่อนตัวอีกต่อไปแล้ว"

กระแสเสียงราบเรียบเป็นธรรมดา แต่ผู้รับฟังกลับใจหายจนขวัญฝ่อไป

อินทรีสามตาโอ๊วจิ้นต้องสยิวกายขึ้นอย่างลืมตัว หันขวับกลับมาแค่นหัวรอกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ยากนักที่เจ้ายังจำเราโอ๊วตั้วเอี๊ยได้ จะคิดเรียกตั๊วเอี๊ยแนะทางไปสู่โลกันตร์ให้แก่เจ้ากระมัง?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเหี้ยมเกรียม กล่าวว่า

"ท่านยังต้องการให้เซี่ยวเอี๊ยลงมืออีกหรือ? เราเห็นว่าท่านยังคงฆ่าตัวตายเสียจะสบายกว่า"

กระแสเสียงยังคงสงบราบเรียบ แต่ฝีเท้าได้ก้าวเข้าหาอินทรีสามตาโอ๊วจิ้นแล้ว

ทันใดนั้น บรรษอาภรณ์ครามคลุมหน้าที่ยืนด้านข้าง พลิ้วกายเข้าขวางกลางทั้งสองไว้ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"มังกรเข้มแข็งก็ไม่ข่มงู่เจ้าถิ่น ข้าพเจ้ายามนี้มีศักดิ์ศรีเป็นเจ้าของที่คนหนึ่งในปักไฮ้ ทั้งสอง..."

วาจามิทันขาดคำ คุ้ยงังเพี้ยพลันเค้นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

"ท่านอย่าได้เข้าใจตนเองเป็นคนเก่งกาจสามารถกระไรเลย ในสายตาของเราคุ้ยงังเพี้ย ท่านยังไม่มีค่าพอให้เหลือบแลสักน้อย อินทรีสามตามอบชีวิตให้เรามา"

เสียงขาดคำร่างโถมเข้าใส่อินทรีสามตาดุจสายฟ้า...

ชายอาภรณ์ครามพลันสะบัดฝ่ามือฟาดใส่ชายโครงขวาคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว ปากแค่นหัวร่อแล้วสำทับว่า

"ดูว่าข้าพเจ้าจะรักษาสถานการณ์ไว้ได้หรือไม่"

มันลงมือมาด้วยความว่องไวอย่างน่าแตกตื่นตกใจจริง ๆ

แต่ทว่า มันไวสักเพียงไร คุ้ยงังเพี้ยปราดเปรียวมากไปกว่า...

ชายอาภรณ์ครามเห็นคุ้ยงังเพี้ยยังใช้ท่าเดิมมิแปรเปลี่ยน เพียงขยับร่าง

วูบก็หายวับไปจากม่านฝ่ามือที่หนักหน่วงดุจภูเขาถล่มทลายของมันไปอย่างง่ายดาย

ชายคลุมหน้าอาภรณ์ครามจึงตื่นตกใจจนแผดร้องขึ้น

“แย่แน่”

ที่ด้านหลังก็มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนชวนหวาดหวั่นดั่งมาทันที

ชายคลุมหน้าที่ว่องไวปราดเปรียว เมื่อหันขวับมาก็เป็นอินทรีสามตานอนนิ่งอยู่ในกองเลือดอันเป็นลิ่มตายสนิทไปแล้ว

แตกตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อไปจริงๆ แล้ว มันแทบมิกล้าเชื่อถือว่า นักศึกษาท่าทางอ่อนแอจะมีความว่องไวถึงปานนี้ จะมีฝีมือสงเยี่ยมจนเทียมเทพยดา?!

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นยะเยียบว่า

“นี่คือตัวอย่าง”

โดยมิได้เหลือบแลดูชายคลุมหน้าสักแวบเดียว หันกายเดินไปยังศิลาก้อนที่ปักเต๋ายืนอยู่

ขณะเวลานั้น เต้าเฮี้ยงก็ได้คำรามด้วยความขุ่นเคือง โถมใส่ศีรษะคุ้ยงังเพี้ยมาอย่างว่องไว เค้นเสียงเย็นยะเยียบตวาดขึ้นว่า

“ผู้เยาว์ ฆ่าคนต้องใช้ชีวิต”

กระบวนท่าชังเอ็งพักโถ่ว (อินทรีโฉบกระต่าย) จู่โจมเข้าใส่ศีรษะอย่างโหดร้าย

น่ากลัวมันที่ยืนสังเกตดูจนแน่แก่ใจ ว่าบุรุษหนุ่มนี้มีฝีมือใช้ได้ ดังนั้นพลังฝ่ามือของมันจึงทุ่มเทจนเสียงครืนครั่นดั่งพะเนินเหล็กร่วงหล่น แสดงว่าฟาดมาจนสุดกำลังฝีมือแล้ว

ขณะนั้น ชายคลุมหน้าที่ถูกฝีมือคุ้ยงังเพี้ยขู่จนขวัญหนีดีฝ่อยืนตะลึงลานก็ได้สติแจ่มใสขึ้นอีกครั้ง มันอับอายจนกลายเป็นโทสะ ตวาดก้องแล้วฟาดใส่กลางหลังคุ้ยงังเพี้ยไปอีกครั้ง

การจู่โจมของทั้งสองฝ่ายแทบจะกระหน่ำมาในเวลาพร้อมกัน คุ้ยงังเพี้ยถูกศัตรูกระหนาบมาทั้งหน้าหลังยากที่จะต่อต้านจัดการ จึงแค่นหัวร่อแล้วใช้กระบวนท่าเทียนเล้งจับโป๊ยฮวง (มังกรสิบแปดตลบ) พุ่งร่างขึ้นกลางท้องฟ้า ปักเต๋าที่จู่โจมมาทางด้านหน้า จึงรีบรั้งพลังกลับไปเสียเจ็ดส่วน ส่วนอีกสองส่วนนั้นได้เฉียดผ่านเท้าคุ้ยงังเพี้ยไปอย่างรุนแรง

เสียงโครมสนั่นหวั่นไหว ปะทะกันอย่างถนัดถนี่ไปแล้ว

ทรายกระจายคละคลุ้งจนมืดมัว พลังลมกระจายดุจมรสุมร้าย ทำให้ผู้คน

คล้ายดั่งตกเข้าไปในลมฝนอันดุดัน

ท่ามกลางทรายที่ยังกระจายคละคลุ้ง เห็นชายคลุมหน้าถูกพลังฝ่ามือของเต้าเฮี้ยง กระแทกเท้าจนจมในพื้นทรายถึงเข่า ช่วงเวลาสั้นไม่อาจถอนเท้ามาได้ต้องกระแทกนั่งลงบนพื้นทราย เลือดลมในอกพลุ่งพล่านแทบกระอัก หน้าตาบิดเบี้ยวปั้นยาก

พลังฝีมือของเต้าเฮี้ยง ความจริงแกร่งกร้าวกว่าชายคลุมหน้ามากมายหลายเท่านัก แต่กำลังภายในสามส่วนของคุ้ยงังเพี้ย พอดีได้เสริมกำลังอันไม่สมบรณ์ของชายคลมหน้าไว้ ดังนั้น เต้าเฮี้ยงก็ถูกกระแทกจนกระเด็นไกลไปสามสิบกว่าเชียะ เมื่อตกพื้นแล้วยังต้องเซอีกสี่ห้าก้าวจึงตั้งหลักมั่น มิได้เปรียบเลยแม้แต่น้อยนิด

คุ้ยงังเพี้ยพลิ้วกายลงสู่พื้นแล้วก้าวช้าๆ เข้าหาอีกครา สองตามองจ้องปักเต๋า แค่นเสียงอำมหิตขึ้นว่า

"โจรเฒ่า จำเซี่ยวเอี๊ยได้หรือไม่?"

ปักเต๋าถูกทั้งสองรุมกระหน่ำก็ขุ่นเคืองจนหน้ามืดตาลาย เมื่อฟังก็มิไปเหลือบแลคุ้ยงังเพี้ยสักแวบหนึ่ง แหงนหน้าคู่เสียงยาวกึกก้องกังวาน แล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้าทั้งสองร่วมมือกัน อาตมาก็มิกลัว"

แสดงว่ามันเข้าใจคุ้ยงังเพี้ยและบุรุษอาภรณ์ครามคลุมหน้าเป็นพวกเดียวกัน

ขณะนั้น ชายคลุมหน้าฉวยโอกาสที่ทั้งสองตอบโต้วาจา ลอบเกร็งพลังลมปราณสะกดความพลุ่งพล่านได้แล้ว กระโดดขึ้นจากพื้น แสยะยิ้มกล่าวว่า

"รวมกำลังท่านทั้งสอง ข้าพเจ้าก็มิได้แยแสสนใจ"

เต้าเฮี้ยงต้องงุนงงอย่างไม่คาดหมาย รีบกวาดตามองมาทางคุ้ยงังเพี้ยอีกครา

การมองครั้งนี้ ปักเต๋าต้องใจหายวาบไปทันที ที่แท้มันยังไม่เคยเห็นสายตาที่เหี้ยมเกรียมอำมหิตถึงเพียงนี้มาก่อนเลย!

แต่อย่างไรมันก็เป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค สีหน้าแปรเปลี่ยนไปวูบก็เป็นปรกติได้ในบัดดล แค่นเสียงดังเฮอะฮะแล้วกล่าวว่า

"เจ้าหรือคือคุ้ยงังเพี้ย?"

"ถูกแล้ว โจรเฒ่าเต้าเฮี้ยง ในโลกมนุษย์ไม่มีที่จะให้เจ้าแทรกกายอยู่ได้นับว่าสวรรค์ยังมีทิพยเนตรอยู่ ฮา ฮา..."

เสียงหัวร่อเกรี้ยวกราดสะท้านขวัญสั่นประสาทเป็นที่น่าหวั่นหวาดยิ่ง

ในใจของเต้าเฮี้ยงปรากฏเงาทะมึนอันน่าหวาดหวั่นขึ้นทันที เรื่องที่คุ้ยงังเพี้ยประหารน่ำเต๋าเต้าทงทั้งที่บาดเจ็บนั้น มันก็รู้อยู่กระจ่างใจ และคำฝากที่คุ้ยงังเพี้ยบอกไป ยามนี้ปรากฏขึ้นในห้วงสมองมันจนชัดเจน มิอาจข่มกลั้นความหวาดหวั่นในอกให้สงบลงได้อีกแล้ว

กล้ามเนื้อเหี่ยวย่นบนใบหน้าเต้าเฮี้ยงสั่นกระตุกไม่หยุดยั้ง พลันคำรามเสียงสะท้านขึ้นมา

"ผู้เยาว์ อาตมาเสี่ยงกับเจ้าแล้ว"

กระบวนท่าเพ่งซาเลาะงัง (ห่านป่าโฉบพื้นทราย) ฟาดเข้าจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยจนสุดกำลังทันที

คุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เซี่ยวเอี๊ยจะให้เจ้าตายอย่างแหลกลาญคาที่"

กระโดดร่างเข้าเผชิญอย่างไม่หวั่นไหวทันที

บุรุษคลุมหน้าก็คำรามขึ้นในตอนนั้น

"อาณาบริเวณปักไฮ้ ไหนเลยจะให้พวกเจ้ามาอาละวาดได้"

พลันโถมเข้าจู่โจมใส่ทั้งสองจนสุดแรง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสามฝ่ายต่างประหัตประหารกันจนชุลมุนวุ่นวาย มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจโหมกำลังเข้าจัดการกับคนหนึ่งคนใดโดยเฉพาะได้ คุ้ยงังเพี้ยแม้มีพลังฝีมือสูงกว่าคนทั้งสอง พวกมันบัดเดี๋ยวมาซ้ายขวา บัดเดี๋ยวไปหน้าหลัง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่มีปัญญาหักโหมจนสุดกำลัง ชั่วพริบตา ทั้งสามก็ตะลุยไล่กันไปห้ากระบวนท่าแล้ว

ยามนั้น เหล่ายอดฝีมือที่ถูกเต้าเฮี้ยงส่งเสียงกู่เรียกระดม ได้พากันฮือเข้ามาหมายช่วยเหลือ แต่ถูกชายอาภรณ์ดำคลุมหน้าห้าคนนั้น สกัดกันเอาไว้จนลงมือต่อสู้กันไปอีกหมู่หนึ่ง

พรรคเทียนฮวงปังแม้มีพวกมามากหลาย แต่เหล่าชายคลุมหน้าของสำนักปักไฮ้ ล้วนเป็นยอดฝีมือที่คัดมาอย่างพิถีพิถัน อันบริวารที่มีศักดิ์ศรีใช้ผ้าคลุมหน้าล้วนเป็นมือชั้นเยี่ยมที่มิอาจดูแคลนได้ทั้งสิน ดังนั้นเอง ต่อให้เทียนฮวงปังมีพวกมากมายเพียงไร ในช่วงเวลาอันสั้นก็ยังมิอาจจู่โจมคนทั้งห้าให้พ่ายแพ้ได้

ในท้องทะเลทรายอันสงบ ยามนี้ความอำมหิตครอบคลุมจนหนักอึ้ง เสียงตะคอกด่าดังกึกก้องไม่ขาดหู เงาอาวุธกระจายพร่างพรายบาดตา ต่างทุ่มเทไม้

ตายออกมาประหัตประหารกันอย่างอาฆาตมาดร้าย

ส่วนอีกสามคนในด้านนี้ ได้เริ่มปรากฏความเข้มแข็งอ่อนแอขึ้นทีละน้อย เจ็ดฝ่ามือมังกรสัตตมรณะของคุ้ยงังเพี้ย ได้คุมสถานการณ์เอาไว้จนสิ้นเชิง เห็นแน่ว่าอีกไม่นาน ก็สามารถปลิดชีวิตเต้าเฮี้ยงและชายคลุมหน้าอาภรณ์ครามอยู่ในทะเลทรายได้แน่ ทันใดนั้น ที่ไกลโขมีเสียงขลุ่ยอันโหยหวนดังแว่วมา เป็นกระแสเสียงที่เสียดประสาทสุดเปรียบประมาณ

ชายคลุมหน้าสีครามตื่นเต้นยินดียิ่งนัก ความคึกคักก็เพิ่มพูนขึ้นอีกอักโข สะบัดฝ่ามือฟาดฉาด ฉาดไปสามครา สกัดกั้นร่างคุ้ยงังเพี้ยที่โถมรกไล่เต้าเฮี้ยงเอาไว้ได้

เต้าเฮี้ยงพอผ่อนคลายความกดดัน เล่ห์ชั่วร้ายของมันพลันอุบัติขึ้นคำนึงในใจ

"เราปลีกตัวไปตอนนี้ พอดีอาศัยกำลังคุ้ยงังเพี้ยกำจัดมันผู้นี้ไป รอคุ้ยงังเพี้ยกำจัดมันไปแล้ว เราค่อยรวมกำลังจัดการกับคุ้ยงังเพี้ยเพียงคนเดียว คงต้องได้ชัยมาอย่างมั่นคงแน่นอน"

เต้าเฮี้ยงพอตกลงใจในเล่ห์ร้าย รีบสะบัดฝ่ามือจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยและชายคลุมหน้าสีครามเจ็ดกระบวนท่า หันกายได้พลันวิ่งปราดไปทางหมู่พวกชดดำคลุมหน้าดุจสายฟ้า

ยามนั้น เสียงขลุ่ยอันเสียดประสาทได้ใกล้เข้ามามากแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นเต้าเฮี้ยงปลีกตัวออกจากวงต่อสู้ก็หันกายหมายจะไปรุกไล่ แต่ถูกชายคลุมหน้าสกัดกั้นขวางทางเอาไว้

คุ้ยงังเพี้ยเดือดดาลจนสุดระวับ คำรามเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านแส่หาที่ตายเอง"

กระบวนท่าเล้งกุยชังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) ถลันกายเข้าตรงหน้าแล้วสะบัดฝ่ามือฟาดไปดุจสายฟ้า กระแทกใส่ทรวงอกของชายสีครามคลุมหน้าอย่างถนัดถนี่

เสียงร้องโหยหวนดังสะท้านทั่วทะเลทราย ชายคลุมหน้าสีครามกระเด็นไกลไปเจ็ดสิบกว่าเชียะ จึงร่างฟาดลง โลหิตพุ่งออกมาจากทวารบนใบหน้า สิ้นใจตายทันที

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อแล้วหันขวับกลับมา พุ่งกายไปรุกไล่ใส่เต้าเฮี้ยงอย่างอาฆาตมาดร้าย

คุ้ยงังเพี้ยเพิ่งลอยตัวสู่อากาศ ในลานการต่อสู้พลันมีเสียงร้องโหยหวนแว่วมา จึงคำนึงในใจว่า

"เจ้าโจรผู้เฒ่าเต้าเฮี้ยงนับว่ามีพลังฝีมือยอดเยี่ยมจริง พอเพิ่งร่วมวงต่อสู้ก็มีผู้ตายในฝ่ามือคนหนึ่งแล้ว"

ความคิดยังมิทันจบร่างก็ลอยลงสู่พื้น ละลิ่วขึ้นไปบนกองหินเบื้องหน้า ในลานการต่อสู้มีเสียงแผดร้องโหยหวนขึ้นอีกสามครา คุ้ยงังเพี้ยพอเพิ่งตะลึงลานมิทันจะเห็นเป็นเรื่องราวเช่นไร

พลันได้ยินเสียงที่หวาดกลัวจนสั่นสะท้านร้องขึ้น

"อา...งู! งูพิษ"

บนหินใหญ่ห่างไกลที่มีเสียงขลุ่ย ได้ชะงักหายกลับกลายเป็นเสียงหัวร่อเคี้ยกเคี้ยกอันประหลาดพิกล เสียงแหลมเสียดหูของคนผู้หนึ่งดังว่า

"งูแทรกทรายโผล่ตามที่ใดก็ไม่อาจคาดเดา ฮา ฮา...พวกเจ้าอย่าหมายคิดหนีรอดออกพ้นรัศมีหนึ่งร้อยเชียะเลย ฮา ฮา..."

คุ้ยงังเพี้ยเพ่งตากวาดมองไปรอบด้าน ขนต้องลุกเกรียวอย่างมิอาจระงับ เห็นในรัศมีหนึ่งร้อยวา มีหัวงูจำนวนมากมายก่ายกอง บัดเดี๋ยวโผล่บัดเดี๋ยวหาย งูพิษที่มีเกล็ดสีทองจำนวนหมื่นๆ พันๆ สอดแทรกไปมาในพื้นทรายดุจดั่งเป็นงูน้ำที่แหวกว่ายในสระใหญ่ก็ปาน บัดเดี๋ยวปรากฏบัดเดี๋ยวหดหาย จนไม่อาจคาดคำนวณ ทำให้ผู้คนจนปัญญาจะป้องกันให้รัดกุมได้

บรรดายอดฝีมือเทียนฮวงปังที่ตายไป เป็นเพราะถูกงูพิษเหล่านี้ฉกกัดตายนั่นเอง

คุ้ยงังเพี้ยในยามแตกตื่นตกใจ รีบพุ่งกายขึ้นไปบนโขดหินใหญ่

พอดีในเวลานั้น มีเงาร่างอีกสายหนึ่งพุ่งมาทันท่วงที ช่างคล้ายเป็นศัตรูคู่อาฆาตบนทางแคบ มันผู้นั้นคือเต้าเฮี้ยง นักพรตทิศเหนืออันชั่วช้า!

จอมมารอสรพิษร้าย

เต้าเฮี้ยงพอหยั่งเท้าลงบนโขดหิน เงยหน้ามองมาเห็นคุ้ยงังเพี้ยยืนอยู่ที่เบื้องหน้าเอง ใบหน้าที่เย็นชาไร้ความรู้สึกของมัน ต้องแปรเปลี่ยนสีไปทันที

โขดหินนี้เพียงกว้างห้าหกเชียะ ยื่นมือก็แทบจะสัมผัสกับฝ่ายตรงข้ามได้ ส่วนบนหินนั้นมีงูพิษแหวกว่ายอยู่ในพื้นทราย บัดเดี๋ยวปรากฏ บัดเดี๋ยวจมหาย ดูท่าหากตกจากก้อนหินไปเห็นทีต้องตายอย่างมิน่าสงสัย นี่นับเป็นสถานการณ์คับขัน ที่จะถอยก็ยาก จะรุกก็ลำบาก ความเป็นความตายยากจะคาดคำนวณได้แล้ว

รอบบริเวณ มีตัวประหลาดคลุมหน้าปรากฏมามากมายขึ้นทุกขณะ รายล้อมคุ้ยงังเพี้ยและเต้าเฮี้ยงเอาไว้จนแน่นหนา แต่หาได้รุกไล่เข้ามาไม่ บรรดายอดฝีมือพรรคเทียนฮวงปังที่ร่วมทางกับเต้าเฮี้ยงมา เวลาเพียงครู่ใหญ่ก็บาดเจ็บล้มตายไปแทบหมดสิ้น เหลือจำนวนน้อยที่ยังกระโดดแล่นหาก้อนหินพอจะหยั่งเท้า เมื่อขึ้นหลบบนก้อนหินได้ ต่างก็สะบัดมือฟาดเข้ายังงูเกล็ดทองที่ดำอย่างคล่องแคล่วบนพื้นทรายจนมือไม้เป็นพัลวันไป ต่างแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

ยามนี้ เพลิงอาฆาตในอกคุ้ยงังเพี้ยกำลังฮือโหมจนสุดระงับ ความตั้งใจจะล้างแค้น กระตุ้นจนสองตากลายเป็นแดงฉาน มีประกายแวววาวอำมหิตน่าหวาดหวั่น

เต้าเฮี้ยงกวาดตามองรอบข้าง กลอกตาอยู่ไปมา สีหน้าที่เยือกเย็นไม่อาจจะปกปิดความหวาดหวั่นของอันตรายคับขันของมันได้ มันคิดเล่ห์อุบายอย่างว่องไว แล้วกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เราท่านแม้มีความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่ แต่ยามนี้ มิใช่

เป็นเวลามาคลี่คลายกัน ท่านเห็นเป็นอย่างไร?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงตอบว่า

“เซี่ยวเอี๊ยเห็นว่าเป็นเวลาอันเหมาะสมมาก”

สาวเท้าเข้าหาเต้าเฮี้ยงอย่างประสงค์ร้ายไม่ยอมเลิกรา

เต้าเฮี้ยงพอสบสายตาที่คมวาวเจิดจ้าของคุ้ยงังเพี้ยก็ต้องถอยกายไปสามก้าวอย่างลืมตัว

เต้าเฮี้ยงเป็นปรมาจารย์ฝีมืออันขึ้นชื่อลือกระเดื่องของบู๊ลิ้มยุคนี้ ด้านพลังฝีมือและกำลังใจ ล้วนแล้วสมศักดิ์ศรีของปรมาจารย์ชั้นยอด แต่ในจิตใจมันบังเกิดความหวาดหวั่นอย่างที่ยากจะข่มกลั้นระงับ จึงนับว่าพ่ายแพ้แก่คุ้ยงังเพี้ยไปส่วนหนึ่งแล้ว ยามนี้มันถูกคุ้ยงังเพี้ยย่างเข้าหาอย่างดุร้าย จนต้องถอยไปทีละก้าวด้วยท่าทางอันทุลักทุเลน่าอับอาย ความถือดีของมันทำให้ชะงักเท้าหยุดยั้งการถอยไว้ ร้องเสียงหนักๆ ว่า

“คุ้ยงังเพี้ย การฆ่าคนเป็นเพียงผงกศีรษะเท่านั้น ท่านอย่าได้คุกคามคนจนรุนแรงไปนัก”

“คุกคามคนรุนแรงไป? ฮา ฮา...นักพรตอุบาทว์ฉากที่เกิดขึ้นในหุบเขาอั้งเฮียะก๊กนั้นเจ้าลืมแล้วหรือ”

คุ้ยงังเพี้ยยังคงสาวเท้าเข้าหาเต้าเฮี้ยงอย่างไม่หยุดยั้ง

แต่ละก้าว คล้ายดั่งเป็นค้อนใหญ่มหึมาฟาดใส่หัวใจเต้าเฮี้ยง มันในยามนี้ หัวงสมองมีแต่กรงเล็บของพญามัจจุราชที่ยื่นมา กวัดแกว่งอยู่ต่อหน้ามันไม่หยุดยั้ง

มิทราบในเวลาใด เบื้องบนอากาศพลันมีนกกระเรียนตัวมหึมาจำนวนมากหลายโบยบินมา เกาะกลุ่มกันผ่านอากาศดุจดั่งเป็นเมฆดำหย่อมใหญ่ เพียงแต่สายตาของผู้คนทั้งหลาย ต่างสังเกตอยู่บนร่างคุ้ยงังเพี้ยและเต้าเฮี้ยง จึงไม่มีผู้ใดไปพบเห็นเท่านั้น

ทันใด เท้าขวาของเต้าเฮี้ยงก้าวพลาดใส่อากาศจนร่างแทบเสียดุลย์ร่วงหล่นลงไป สัญชาตญาณการรักชีวิต ทำให้มันลืมอานุภาพข่มขู่สะท้านขวัญไปสิ้นเชิง คำรามขึ้นดุจดั่งสัตว์จนตรอกว่า

“อาตมาเสี่ยงกับเจ้า”

กระบวนท่าฮวงคี่ฮุ้นย่ง (พายุกระแทกเมฆ) พุ่งออกมาจากฝ่ามือพร้อมกับร่างที่กระโดดสู่ท้องฟ้า ตบใส่ศีรษะคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว

หน้าอันเย็นชาอำมหิตของคุ้ยงังเพี้ยไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด ส่งเสียงหัวร่อเย็นยะเยียบเสียดประสาทออกไป พลิกร่างประกบนิ้วจี้สกัดไปสามครั้งซ้อนๆ พลังพุ่งเป็นเส้นสายดุจดั่งประกายไฟ ว่องไวปราดเปรียวยิ่งกว่าสายลมจนทำให้ผู้คนไม่อาจสังเกตทัน

พริบตานั้น ทั้งสองได้เปลี่ยนทิศทางกันไป เต้าเฮี้ยงหน้าแตกตื่นจนบิดเบี้ยว จ้องมองดูคุ้ยงังเพี้ยด้วยตาอันเหลือกถลน บนอกเสื้อสีเทาของมันมีรอยขาดยาวสามนิ้วขึ้นอีกสามแห่ง

คุ้ยงังเพี้ยขยับมือวูบก็มีมีดสั้นเป็นประกายแวววาวขึ้นเล่มหนึ่ง เค้นเสียงอำมหิตกล่าวว่า

"นักพรตอุบาทว์ ยังจำสิ่งนี้ได้หรือไม่"

เต้าเฮี้ยงไม่มีปัญญาจะข่มกลั้นอารมณ์ตัวเองได้แล้ว ความหวาดหวั่นที่มีอานุภาพยิ่งกว่าความตายยึดครองหัวใจของมันไว้จนแน่นแฟ้น มันคล้ายดั่งเห็นมือเท้าของตัวถูกตัดกระเด็นจากร่าง โลหิตสีสายพุ่งฉีดไปดุจน้ำพุ

เต้าเฮี้ยงถอนหายใจอย่างอ่อนล้า กล่าวช้าๆ ว่า

"คุ้ยงังเพี้ย อาตมาแม้มีฝีมือไม่เทียบท่าน แต่ทว่า...ฮา ฮา..."

เต้าเฮี้ยงแผดหัวร่อเสียงสนั่นอย่างคลั่มคลั่งอยู่ครู่หนึ่ง พลันคำรามว่า

"แต่ทว่า ท่านมิต้องลำพองไป ในความรู้สึกนึกคิดของชนชาวบู๊ลิ้มทั่วทั้งแผ่นดิน สัญลักษณ์ที่ท่านเป็นตัวแทน คือสิ่งที่น่าหวาดกลัวยิ่งกว่าความตายเท่านั้น เนื่องจากท่านเป็นจอมอสูรร้ายที่จำแลงกายมา ท่านเป็นปิศาจอันน่าหวั่นหวาดที่มาพรากชีวิตผู้คน"

คุ้ยงังเพี้ยแหงนหน้าหัวร่อเสียงสั่นสะท้าน คล้ายดั่งระบายความคั่งแค้นรันทดในอก แต่ก็คล้ายดั่งเย้ยหยันผู้คนชาวโลกที่ไม่จำแนกความผิดชอบชั่วดี ยัดเยียดความจริงให้กลายเป็นความชั่วร้าย เมื่อหัวร่อจนสาแก่ใจ พลันเค้นเสียงเย็นชาว่า

"เจ้าน่ากลัวหวั่นหวาดแล้วกระมัง"

เป็นกระแสเสียงที่เน้นทีละคำจนกระด้างขัดหู ทำให้ผู้ฟังต้องสั่นสยิวด้วยความหนาวเหน็บ

เต้าเฮี้ยงลอบชำเลืองแลไปยังที่ซึ่งเหล่าบริวารซ่อนตัวอยู่ เห็นตามโขดหินเหลือเพียงสามคนเท่านั้น ส่วนที่ฐานโขดหินยังมีอีกสี่ห้าคน ที่ถูกพิษงูปลิดชีวิตจนตัวดำมะเมื่อม คาดว่าคงเพราะเบียดเสียดกันจึงตกลงไปเป็นเหยื่องูพิษร้าย

เมื่อแน่ใจว่าสถานการณ์ย่อยยับ ยากยิ่งจะมีชีวิตอยู่รอดได้ จึงตัดใจแผดเสียงหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย พวกเราไว้พบกันในโอกาสหน้า"

เสียงขาดคำ ร่างกระโดดลงจากก้อนหิน วิ่งไปทางทิศใต้จนสุดฝีเท้า

คุ้ยงังเพี้ยถูกเหตุการณ์ที่อุบัติอย่างกะทันหันสร้างความตื่นเต้นตกใจจนตะลึงไป เพราะความคาดหมายไม่ถึงว่า เต้าเฮี้ยงจะกล้าเสี่ยงอันตรายกับงูพิษที่มีเกลื่อนกลาดทั่วพื้นทราย หลบหนีไปในสภาวะอันคับขันเช่นนี้ได้

ขณะเวลานั้นเอง ทางทิศใต้พลันมีเสียงแว้แว้ อันประหลาดพิกลแว่วมา เสียงเสียดประสาท พอดังเงาสีแดงฉานคล้ายเปลวไฟพุ่งออกมาจากหลังก้อนหินใหญ่ที่ห่างประมาณร้อยวา

รวดเร็วยิ่งนัก เสียงแว้แว้ยังดังก้องแก้วหู ร่างที่พุ่งไวดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่งของเต้าเฮี้ยง พลันถูกกระแทกจนกระดอนกลับมาที่โขดหินดังโครมใหญ่ กำลังที่ใช้อย่างพิสดารนี้ เป็นที่น่าเลื่อมใสนับถือยิ่ง

เต้าเฮี้ยงแตกตื่นตกใจจนลืมคุ้ยงังเพี้ยที่อยู่ข้างกาย เหลียวหน้ามองไปตามทางนั้นที่แท้ด้วยพลังฝีมืออันสูงเยี่ยงมัน ยังมองมิถนัดตาว่าถูกสิ่งใดฟาดจนถอยกลับมา

ที่ไกลประมาณร้อยว่า ปรากฏชายชราผมขาวโพลง ตาถลนเขี้ยวงอก ยาวเสื้อแดงฉาน แต่ร่างต่ำเตี้ยสงบงัน มันมีท่าทีปลอดโปร่งเยือกเย็น ยืนอยู่ในที่นั้นคล้ายดั่งมิเคยเคลื่อนไหวสักน้อยนิดเลย

เต้าเฮี้ยงพอเห็นคนผู้นั้น ขนพลันลุกเกรียวทั่วร่างตะกุกตะกักว่า

"ท่าน...ท่าน...ท่านคือจั๊วม้อซิ้ง (จอมมารอสูรพิษร้าย)"

ใช่แล้ว คนผู้นี้ก็คือดาวเพฌชฆาตที่ชนชาวนักเลงเมื่อหกสิบปีก่อน เพียงได้ยินก็ขวัญหนีดีฝ่อ จั๊วม้อซิ้งมิได้ช้อนตามองแม้แต่แวบเดียว แค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

"ในเมื่อรู้ว่าเล่าฮูมาถึง ยังไม่รีบตัดสินผลแพ้ชนะกับทารกนั้น ฮิ ฮิ เล่าฮูชมชอบดูการต่อสู้เยี่ยงเสี่ยงชีวิตของคนหรือสัตว์เป็นที่สุด พวกเจ้าไฉนยังไม่ลงมือกัน"

สองตาเบิ่งโพลงขึ้นมา ประกายเจิดจ้ากระจายจากตาอันเหลือกถลนมายังสองคนนี้

คุ้ยงังเพี้ยเพ่งจ้องมองดูขอบฟ้าดุจดั่งมิได้ยิน ส่วนเต้าเฮี้ยงนั้นกระวน-

กระวายจนเหงื่อยะเยียบไหลโซมกาย มิทราบทำอย่างไรได้

ชายชราเสื้อแดงจั๊วม้อซิ้งพอปรากฏ บุรุษคลุมหน้าสีดำและสีครามที่เรียงรายอยู่รอบข้าง ต่างบีบวงล้อมเข้ามาพร้อมเพรียงกัน และงูเกล็ดทองที่มีอยู่เกลื่อนกลาดบนพื้นทราย ยามนี้ก็หายไปหมดสิ้นแล้ว

จั๊วม้อซิ้งคำรามเสียงสะเทือนแก้วหู ร้องแว้ แว้ แล้วกล่าวว่า

"ทารก เจ้าได้ยินวาจาเล่าฮูหรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยยังคงจับตามองท้องฟ้า มิไปสนใจไยดีดุจดั่งไม่มีเรื่องสำคัญอันใด ท่าทีที่ยโสโอหังนี้ ได้คล้ายดั่งมิแยแสต่อตัวจั๊วม้อซิ้งเลย

ด้วยเกียรติภูมิของจั๊วม้อซิ้ง วันนี้กลับมาถูกทารกที่ไม่ท่าสะดุดตาเหยียดหยามดูแคลนอย่างต่ำต้อยเท่ากับเป็นเรือใหญ่ไปล่มในลำคลองน้อย จั๊วม้อซิ้งจะอย่างไรก็ไม่อาจข่มกลั้นโทสะในอกได้ มันคำรามสุดเสียงว่า

"จับเจ้าสุนัขไว้ให้เราด่วน!"

พอเสียงสั่งดังจากปากจั๊วม้อซิ้ง พลันมีชายคลุมหน้าชุดดำถลันออกมา กระบวนท่าชังเอ็งพักโถ่ว (อินทรีโฉบกระต่าย) โถมเข้าใส่ศีรษะคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว กระบวนท่าดุดันโหดร้ายดั่งอสนีบาตฟาดใส่ นับว่าน่าแตกตื่นตกใจยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายแวววาว พริบตาที่ฝ่ามือของชายคลุมหน้าสีดำจะสัมผัสกับก้านคอ พลันใช้กระบวนท่าอ้วยเล้งเตี้ยมเจ็ง (วาดมังกรแต้มตา) ทิ่มสองนิ้วเข้าใส่ดวงตาทั้งสองของชายคลุมหน้าชุดดำนั้น จึงมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนชวนสยอง ร่างผู้นั้นได้สิ้นสติด้วยเงื้อมมือคุ้ยงังเพี้ยไปอย่างง่ายดาย

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาอันเย็นชามองไปรอบข้าง สุดท้ายเขม็งนิ่งอยู่บนใบหน้าอัปลักษณ์ของจั๊วม้อซิ่ง เค้นเสียงเย็นชาว่า

"ท่านหรือคือจั๊วม้อซิ้งเฒ่าที่ไม่ยอมตาย ตัวอุบาทว์ชั่วร้ายของพวกนักเลง"

กระแสเสียงเปี่ยมด้วยความเหยียดหยามดูแคลนอย่างยิ่ง

จั๊วม้อซิ้งความจริงถูกกระบวนท่าอ้วยเล้งเตี้ยมเจ็ง อันธรรมดาทำลายยอดฝีมือผู้หนึ่งตายคาที่อย่างง่ายดายว่องไว สร้างความตื่นตกใจอยู่บ้างไม่น้อย สันดานอำมหิตยังมิทันกำเริบ ยามนี้ถูกคุ้ยงังเพี้ยประณามด่าอย่างเจ็บแสบ ก็คล้ายสาดน้ำมันเข้าไปในกองเพลิงคำรามอย่างดั่งแค้นขึ้นว่า

"เด็กอุบาทว์ เจ้ารนหาที่..."

คำ "ตาย" ยังมิทันหลุดจากปาก พลันมีของใหญ่มหึมาพุ่งเข้าใส่ใบหน้า

ในยามแตกตื่นขุ่นเคือง มันตวาดเสียงก้องแล้วสะบัดมือฟาดออกมาป้องกัน เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว ผสานกับเสียงครวญครางอันแผ่วเบา รอบข้างพลันมีเสียงอุทานดังขึ้นเซ็งแซ่สับสน

จั๊วม้อซิ้งถอยกายไปก้าวใหญ่ด้วยพลังสะท้อนเมื่อเพ่งมองดู เห็นบนพื้นเป็นชายคลุมหน้าที่ถูกคุ้ยงังเพี้ยควักนัยน์ตาผู้นั้นเอง แต่มันมีโลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ดตายไปเนิ่นนานแล้ว ความแตกตื่น ขุ่นเคืองอับอาย ทำให้จั๊วม้อซิ้งที่มีสันดานยโสโอหังต้องดั่งแค้นจนแทบขาดใจ มิอาจเปล่งวาจาได้แม้แต่คำเดียว

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยปรากฏแววอำมหิตน่าหวาดหวั่น แส้ฮั่งเล้งเปียงในมือสะบัดขึ้นเป็นวงอันสวยงาม กล่าวเสียงเย็นยะเยียบว่า

“ข้าพเจ้าสาบานต่อฟ้าดิน วันที่คุ้ยงังเพี้ยฟื้นคืนชีวิต ก็คือวันพินาศย่อยยับของปักไฮ้ผ่าย”

ขาดคำพลันหันมากล่าวกับเต้าเฮี้ยง อย่างเหี้ยมเกรียมว่า

“เต้าเฮี้ยง การตายของเจ้าอาจช้ากว่าพวกมันบ้าง แต่ต้องสยดสยองมากกว่าพวกมัน”

เต้าเฮี้ยพอฟังต้องถอยกายไปสามก้าวอย่างลืมตัว พลันบังเกิดความคิดอันชั่วร้ายขึ้นห้วงสมองวูบหนึ่ง

เต้าเฮี้ยงเป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์ชั้นยอดแล้ว มันคิดฉวยโอกาสที่คุ้ยงังเพี้ยแตกหักกับจั๊วม้อซิ้ง อาศัยกำลังปักไฮ้ผ่ายกำจัดคุ้ยงังเพี้ยให้ตายไป จากนั้น มันจึงหาโอกาสปลีกตัวหลบหนี ดังนั้น จึงยืนแน่วนิ่งกับที่รอคอยเหตุการณ์ที่จะอุบัติต่อไปอย่างเยือกเย็น

จั๊วม้อซิ้งถูกเหยียดหยามซ้ำๆ ซ้อนๆ หลายครา เพลิงโทสะก็ฮือโหมจนสุดระงับ ยามนี้ ดวงตาเป็นประกายอำมหิตจนแดงฉาน กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ทะเลทรายในปักไฮ้นี้คือสุสานฝังซากศพเจ้าเด็กน้อยที่ไร้ความคิด”

ขาดคำ ก้าวเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยอย่างแช่มช้าหนักแน่น

ขณะนั้นรอบข้างมีเสียงแค่นดังเฮอะฮะขึ้นมา หมู่นักสู้ต่างเดือดดาลพลุ่งพล่าน เหล่าชายคลุมหน้ากระเหี้ยนกระฮือกันไปทุกคน มีท่าทีคล้ายดั่งจะถลกหนังคุ้ยงังเพี้ยออกมาในบัดดล จึงระบายความดั่งแค้นในอกได้

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“เฒ่าอุบาทว์ ขึ้นมา ภายในสามฝ่ามือหากไม่ฟาดเจ้ากระเด็นลงจากก้อนหิน เราคุ้ยงังเพี้ยจะยอมให้เจ้าลงโทษทัณฑ์เต็มที่”

เต้าเฮี้ยงที่ยืนสงบอยู่ด้านข้าง ได้ฟังก็ต้องคำนึงด้วยความปีติใจ

“เด็กสำส่อน เจ้าออกจะยโสโอหังมากไปแล้ว เต้าเอี๊ยกำลังคิดจะอาศัยมือผู้อื่นมากำจัดอยู่ แต่เจ้ากลับแส่เข้าหาที่ตายเอง ช่างเป็นสวรรค์ช่วยเราแท้ๆ”

มันจึงขบคิดด้วยความลำพองผยองใจไม่หยุด

จั๊วม้อชิ้งเป็นบุคคลชั้นใดแล้ว ไหนเลยทนทานการเหยียดหยามประณามว่าของคุ้ยงังเพี้ยได้ คำรามเสียงก้องแล้วกระโดดขึ้นไปบนก้อนหิน แสยะยิ้มกล่าวว่า

“เล่าฮูหากไม่อาจใช้สามฝ่ามือยุติชีวิตสุนัขของเจ้าลง นามจั๊วม้อชิ้งนี้จะไม่ใช้อีกต่อไป”

เสียงขาดคำยกมือทั้งสองขึ้นช้าๆ อย่างเหี้ยมเกรียม

คุ้ยงังเพี้ยมิกล้าประมาทเลินเล่อ เนื่องจากเมื่อครู่ที่จั๊วม้อชิ้งฟาดเต้าเฮี้ยงจนกระดอนถอยกลับมานั้น คำนวณดูได้แน่ว่า พลังฝีมือของมันจะต้องสูงเยี่ยมจนยากจะเอาชัย

ตาทั้งสี่ของคนทั้งสองเขม้นมองจ้องกัน เดินจากคนละมุมของก้อนหินเข้าไป รอบข้างต่างเงียบงันจนแม้เข็มร่วงหล่นก็ได้ยิน สายตาเท่าที่มีต่างจับนิ่งอยู่บนร่างคนทั้งสอง

เป็นการหักหาญผลาญชีวิตที่บู๊ลิ้มยากจะพบเห็น จากการเคลื่อนเท้าของทั้งสองมาคำนวณ ฉากการหักหาญจะได้เริ่มเปิดขึ้นแล้ว

ทันใด สองฟากข้างของก้อนหิน มีเสียงตวาดดังสะเทือนแก้วหู เงาร่างประกบวูบหนึ่งก็ผละออกจากกันทันที

เสียงระเบิดดังสนั่นปานฟ้าถล่มทลาย ก้อนหินที่แข็งแกร่งดั่งเหล็กกล้าปรากฏหล่มลึกร่วมเชียะขึ้นมา พลังลมคล้ายพายุหอบเศษหินกระจัดกระจายไปทั่ว สะเทือนจนเสื้อผ้าของเต้าเฮี้ยงที่ยืนด้านข้างสั่นพลิ้วดังสนั่น

จั๊วม้อชิ้งถอยปราดไปสามก้าวใหญ่ พอดียืนหยัดทรงกายอยู่ริมแง่หินแทบร่วงหล่นลง แม้คุ้ยงังเพี้ยก็ถอยไปสองก้าว แต่สีหน้ากลับเยือกเย็นเป็นปรกติ แสดงว่ากำลังภายใน มีความเข้มแข็งกว่าจั๊วม้อชิ้งมากมายนัก

ปักเต๋ายามนี้เริ่มหวั่นหวาดจนขวัญสะท้านแล้ว มันคำนวณพลาดผิดไปคิดว่าด้วยพลังฝีมือจั๊วม้อชิ้งจะต้องสูงส่งกว่าคุ้ยงังเพี้ยแน่ แต่จากการหักหาญของ

ทั้งสองนั้นมาคำนวณ มิเพียงแน่ใจว่าด้านกำลังภายในของคุ้ยงังเพี้ยสูงส่งกว่าจั๊วม้อชิ้งเท่านั้น โดยนัยกลับกันสูงส่งกว่าความคาดหมายของทุกผู้คนในตงง้วนเสียอีก

ตาที่เหลือกถลนของจั๊วม้อชิ้ง ยามนี้ยังโปนมากมายไปกว่าเดิม ดวงตาเป็นประกายอำมหิตดุจสัตว์ร้าย หน้าผากมีเหงื่อไหลซุ่มโชกลงเป็นเส้นสาย มิทราบเป็นความแค้นอาฆาตหรือหวั่นหวาด ทำให้ใบหน้าอันขี้ริ้วอัปลักษณ์ของมันแสยะดุจกับปิศาจโผล่ออกจากห้วงโลกันตร์ เห็นแขนทั้งสองของมันกางอ้าขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"ลูกสุนัข เจ้ารับมือมิถึงกระบวนท่าที่สามแล้ว"

เสียงขาดคำพลันสะอึกกายมาสองก้าว สองแขนพลันยกชูขึ้นสูง สายสีทองสองเส้นได้พุ่งอยกจากใจกลางมือมาทางคุ้ยงังเพี้ยดั่งสายฟ้า

เหตุการณ์อุบัติอย่างผิดคาดหมาย ฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ยที่เตรียมพร้อมป้องกันศัตรู ยามนี้หากมิฟาดใส่สายสีทองเส้นนั้น ก็ต้องถลันกายหลบออกด้านข้าง หากแม้นถลันกาย จะต้องเป็นการเปิดช่องให้จั๊วม้อชิ้งจู่โจมซ้ำเติมแน่ ผลสุดท้ายของมันก็ต้องเลวร้ายจนมิกล้าคาดคิด

เส้นสีทองสองสายพุ่งมาดุจสายฟ้า ในชั่วพริบตานั้น คุ้ยงังเพี้ยดูออกว่าสายสีทองสองเส้นนั้นมิใช่อาวุธลับ แต่เป็นงูทองที่มีตัวเล็กละเอียดดั่งเส้นลวด! จึงทั้งตระหนกทั้งขุ่นเคือง

สถานการณ์บีบบังคับจนคุ้ยงังเพี้ยไม่มีเวลาขบคิด ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด แล้วสะบัดมือขวาฟาดใส่งูเล็กละเอียดสองตัวนั้นทันที

จั๊วม้อชิ้งฉวยโอกาสอันมั่นเหมาะ ตวาดสำทับว่า

"ลูกสุนัข มอบชีวิตมา"

สองฝ่ามือสะบัดจนมีพลังคล้ายฟ้าผ่า โถมเข้าใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยยิ่งกว่ามรสุมซัดสาด

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้เหลือแต่ฝ่ามือซ้ายไว้ต้านศัตรูเท่านั้น พลังได้ถูกฟาดไปยังที่งูถึงครึ่ง แต่เหตุการณ์ดำเนินเช่นนี้ ก็มิอาจจะไม่แก้ไขไปตามยามคับขันได้ จึงตวาดเสียงก้องแล้วกระแทกฝ่ามือซ้ายดั่งสายฟ้า ปะทะยังพลังอันครืนครั่นดั่งมรสุม ส่วนเท้าก็รีบใช้กำลังถ่วงพันชั่งตรึงอยู่

เสียงระเบิดปานภูเขาถล่มดังขึ้นอีกครั้ง จั๊วม้อชิ้งไหล่สั่นสะท้าน ลมปราณแตกซ่านวุ่นวาย

แต่คุ้ยงังเพี้ยเซถลาถึงสี่ก้าวใหญ่ บนพื้นศิลาปรากฏรอยเท้าลึกถึงห้า

นิ้วขึ้นสีรอย แต่ยังชะงักร่างที่ริมโขดหินได้อย่างหวุดหวิด

ยามนี้รู้สึกว่า ในอกมีความอัดอั้นอย่างยิ่ง เป็นที่เห็นแน่ชัด คราวนี้ตนเป็นฝ่ายพลาดพลั้งเสียท่า และเพราะเช่นนั้น จึงได้กระตุ้นความแค้นเดืองจนฮือโหม ภาพนั่งเจ็ดท่าในผาเทพธิดา ปรากฏขึ้นบนห้วงสมองอีกครั้ง มุมปากจึงปรากฏรอยยิ้มที่ผู้คนยากจะคาดเดาขึ้นอีกครา จั๊วม้อซิ้งแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย มันคาดฝันไม่ถึงว่า คุ้ยงังเพี้ยในยามเสียสมาธิ ยังสามารถรับการจู่โจมจนสุดเรี่ยวแรงของมันเอาไว้มิพ่ายแพ้ไป

ฉับพลันทันใด เสียงตวาดอันสะเทือนประสาทดังจากปากคุ้ยงังเพี้ย

"สุนัขเฒ่า เจ้าก็รับฝ่ามือเซี่ยวเอี๊ยดูสักครา"

เสียงดังพร้อมกับฝ่ามือฟาดใส่ เป็นความว่องไวจนผู้คนไม่อาจจำแนกแจกแจง รุนแรงจนคล้ายเป็นภูเขาถล่มทลายอย่างแน่ชัด พลังฝ่ามือพุ่งทะลวงตามกันดุจทำนบทลาย

จั๊วม้อซิ้งจะตระเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว ก็ยังต้องถูกอานุภาพอันดุดันข่มจนขวัญฝ่อ

ชั่วพริบตา ฝ่ามือทั้งสี่ได้ปะทะกันอีกครั้ง

เสียงระเบิดดังจนแก้วหแทบแตกทำลาย ศิลาแข็งแกร่งกระจายออกดั่งห่าฝน พลังที่รุนแรงกระแทกกระทั้นจนเต้าเฮี้ยงต้องถอยไปสองก้าว แทบร่วงหล่นลงจากก้อนหินใหญ่

บรรดาคนคลุมหน้าที่รายล้อมรอบข้าง ถูกกรวดทรายกระจายขึ้นบดบังจนแทบมิกล้าลืมตา

จั๊วม้อซิ้งคราง่หนักๆ ในลำคอ ร่างเตี้ยเล็กของมันกระเด็นไปห้าหกเชียะดั่งลูกหนัง กระแทกนั่งลงบนพื้นทราย รู้สึกอึดอัดในอกจนแทบต้องกระอักโลหิตมา

คุ้ยงังเพี้ยเพียงไหล่สั่นสะท้านก็ชะงักกายเอาไว้ได้ สะบัดมือวูบก็คลี่แส้ฮั่งเล้งเปียงออกมา ดวงตาแวววับดุจสายฟ้า อานุภาพเหี้ยมหาญดุจกับพวกพญามารจุติมา

เต้าเฮี้ยงพอเห็นก็ขวัญหนีดีฝ่อ ตวาดก้องกระโดดลงจากก้อนหินไปสะบัดมือฟาดใส่ชายชุดดำคลุมหน้า ที่มิทันป้องกันตัวจนล้มฮวบไปสองคน

บนพื้นทรายจึงปั่นป่วนวุ่นวายไปทันที พวกบุรุษชุดดำพากันกระชากอาวุธออกจากฝัก เตรียมพร้อมอย่างเร่งร้อน

จั๊วม้อซิ้งกระโดดปราดขึ้นมา ความอับอายได้กลายเป็นดั่งแค้น คำราม

เสียงก้อง

“ประหารเจ้าตัวอุบาทว์ให้เราทันที”

สะบัดมือกระซากขลุ่ยยาวออกจากหลัง เป่าเสียงโหยหวนขึ้นในบัดดล

บรรดางูแทรกทรายสีทองที่อยู่ใต้พื้นทราย พลันปรากฏตัวขึ้นมาอีกคราหนึ่ง ทำให้เต้าเฮี้ยงต้องถูกบีบบังคับจนถอยร่นกลับมาบนโขดหินอีกครั้ง

ขณะเวลานั้น ที่อันสุดไกลมีเสียงกู่แหลมคมดังแว่วมา เสียงกู่พอขาดหาย เบื้องบนอากาศมีเสียงนกกระเรียนร่ำร้องจนอื้ออึงดุจดั่งมรสุมใหญ่ นกกระเรียนสีขาวจำนวนมากมาย พากันโถมลงมาบนพื้นทราย จู่โจมเข้าใส่ฝูงงูอย่างดุร้าย

จั๊วม้อซิ้งพอเห็นต้องแตกตื่นตกใจ เพราะมันเผชิญกับสัตว์ที่ข่มกันอย่างร้ายกาจแล้ว

จากนั้น มีเสียงหัวร่อคักคักอันสดใส บนพื้นทรายปรากฏสตรีอาภรณ์แดงพลิ้วลงมานางหนึ่ง นางมองจั๊วม้อซิ้งแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ข้าพเจ้ามารบกวนท่านแล้ว”

ยามนั้น บรรดางูทองบนพื้นได้ถูกนกกระเรียนจิกกินไปไม่น้อยแล้ว งูแทรกทรายของจั๊วม้อซิ้งนี้ กว่าจะเป็นตัวขึ้นมา ต้องผ่านการเพาะพันธ์อย่างลำบากยากเย็น จึงรีบส่งเสียงกู่ประหลาดพิกลขึ้นกระชั้น เป็นสัญญาณมิให้พวกงูแทรกขึ้นมาบนพื้นทราย จากนั้น คำรามอย่างดังแค้นว่า

“เจ้าตั้งใจมาหาเรื่องกับเราหรือ? ประกาศนามมา”

สตรีอาภรณ์แดงนางนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าถูกชนชาวนักเลงตั้งว่าอั๊งเอียวฮู้ (นางปิศาจชะมดแดง)”

จั๊วม้อซิ้งใจหายวาบ คำนึงขึ้นว่า

“ไฉนมาเป็นนางอสูรร้ายนี้เล่า...”

แต่ปากรีบกล่าวว่า

“เจี๊ยะโกวเนี้ย เล่าฮูและท่านมิเคยมีข้อผิดพ้องหมองใจกันมาเลย?”

“ต่างกระทำเพื่อเจ้านายตน”

จั๊วม้อซิ้งแตกตื่นตกใจมากไปกว่าเดิม ร้องโพล่งว่า

“แต่มิทราบว่า เจ้านายที่เจี๊ยะโกวเนี้ยหมายถึงคือผู้ใด?”

นางปิศาจชะมดแดงเจี๊ยะจงฮวย ตอบเสียงหนักแน่นว่า

“เป็นคนที่มีศักดิ์ศรี คู่ควรเป็นนายพวกเราก็แล้วกัน ท่านไยต้องถามไถ่

ให้มากความ”

ขณะเวลานั้น รอบข้างมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังระงมไม่ขาดหู จั๊วม้อซิ้งกลอกตามองกวาดไปต้องขุ่นเคืองจนอกแทบระเบิดตาย เห็นคุ้ยงังเพี้ยใช้แส้ฮั่งเล้งเปียงหวดกระหน่ำซ้ายขวาหน้าหลังดั่งเข้าไปในหมู่ไร้ผู้คน บรรดายอดฝีมือของสำนักปักไฮ้ ถูกฟาดล้มตายไปเป็นจำนวนไม่น้อยแล้ว

เต้าเฮี้ยงพลอยเข้าผสมโรงการต่อสู้ด้วย แต่ทว่า มันมิใช่หาคู่มือมาเข่นฆ่า แต่เป็นการแหวกทางหมายหนีเอาตัวรอด จั๊วม้อซิ้งต้องขุ่นเคืองจนแค่นหัวร้อขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ที่แท้เจ้ากับเต้าเฮี้ยงสมคบกันมาแสดงละครตบตาพวกเราเอง เฮอะ เฮอะ น่ากลัวพรรคปักไฮ้มิใช่จะง่ายดายดุจดั่งที่พวกเจ้าคาดคำนวณกันดอก”

อั๊งเอียวฮู้พอฟังงุนงงไปวูบหนึ่ง ถามด้วยความตื่นเต้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย? มันมิตายหรือ?

เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ย นับแต่หายหน้า ไปทางริมน้ำแยงซีเกียงแล้ว ชนชาวบู๊ลิ้มในตงง้วนต่างเชื่อมั่นว่า คุ้ยงังเพี้ยจะต้องตายเป็นแม่นมั่น

จั๊วม้อซิ้งยามนี้ คำนวณสถานการณ์แน่แก่ใจว่า โอกาสมีชัยได้หลุดลอยไปแล้ว ฉวยโอกาสที่อั๊งเอียวฮู้ยังงงงันอยู่วูบหนึ่งนั้น พลันสะบัดฝ่ามือฟาดใส่จนนางต้องถอยร่นไปสิบกว่าเชียะ ถลันกายวิ่งปราดไปทางทิศเหนือ ปากก็ร้องเสียงก้องว่า

“พรรคปักไฮ้มุ่งเข้าไปในหุบเขามรณะโดยด่วน”

เสียงร้องเปล่งจากปาก ร่างก็พุ่งปราดไกลไปหลายสิบว่าแล้ว

เหล่าบริวารที่คลุมหน้า จะมีผู้ใดกล้าต่อสู้เสี่ยงชีวิตอีกเล่า แต่ละคนจึงต่างลนลานกันวิ่งเข้าไปในหุบเขามรณะเบื้องหน้า วิ่งจนสุดกำลังเรี่ยวแรง วิ่งอย่างไม่คิดชีวิต

เต้าเฮี้ยงเห็นเป็นโอกาสอันเหมาะสม รีบพุ่งกายไปทางศิลาอันระเกะกะทางด้านทิศตะวันตกอย่างว่องไว

คุ้ยงังเพี้ยตวาดก้องสำทับไปว่า

“เต้าเฮี้ยง เจ้าหนีรอดได้แล้วหรือ”

ขณะย่อกายหมายเข้าไล่ตาม พลันได้ยินสตรีนางหนึ่งร้องขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย รับฝ่ามือ”

เงาแดงกระจายวูบ พลังฝ่ามือก็พุ่งมาที่ทรวงอก

คุ้ยงังเพี้ยแตกตื่นตกใจ รีบใช้เจ็ดกระบวนท่าฟ้ามรณะไปตามสัญชาตญาณ เสียงโครมดั่งสนั่นเมื่อฟาดใส่อั๊งเอียวฮู้จนเซถลาถอยไปสี่เชียะ จึงยังคงวิ่งตามไปเบื้องหน้า ไล่พิฆาตฆ่าเต้าเฮี้ยงอย่างอาฆาตมาดร้าย แต่ด้านหลังยังมีนางปิศาจชะมดแดงไล่ตามมาอีกผู้หนึ่ง

เต้าเฮี้ยงได้ยินเสียงปิศาจชะมดแดงร้องให้รับฝ่ามือ ในใจมันพลันบังเกิดความหวังขึ้นวูบหนึ่ง หวังให้อั๊งเอียวฮู้มีพลังฝีมือคู่คี่กับคุ้ยงังเพี้ย พัวพันจนคุ้ยงังเพี้ยไม่อาจปลีกตัวมาไล่ล่ามันได้ จากนั้น มันจึงค่อยย้อนกลับไปช่วยเหลือนางอีกกำลังหนึ่ง ร่วมกันกระหน่ำกำจัดคุ้ยงังเพี้ย มิคาดว่าพอเหลียวหน้ามองพอดีเห็นอั๊งเอียวฮู้ถูกคุ้ยงังเพี้ยฟาดจนเซถลาถอยร่น และคุ้ยงังเพี้ยก็ได้กระโดดมาไล่ตามมันอีกแล้ว

มันต้องลอบร้องคร่ำครวญอยู่ในใจ

ช้อนตากวาดมอง เห็นบริวารปักไฮ้กำลังหนีไปทางทิศเหนืออย่างสุดฝีเท้า คนเราพออยู่ในยามคับขันก็มีไหวพริบปราดเปรียว มันได้คิดในอุบายอันชั่วร้ายขึ้นคำนึงว่า

“เราไล่พวกปักไฮ้ให้ทัน ใช้พวกมันเป็นด่านขัดขวางคุ้ยงังเพี้ยมิให้ตามมา จากนั้น จึงค่อยหาโอกาสหนีก็ไม่สายนัก”

ความคิดพอเกิดขึ้น รีบวกทางไปในทิศเหนืออย่างว่องไว เพียงครู่ใหญ่ก็ไล่ตามชายฉกรรจ์คลุมหน้าสีดำสี่ห้าคน

คุ้ยงังเพี้ยไล่พลางฆ่าพลางอย่างอาฆาตแค้น ช่วงเวลาอันสั้น จึงไม่อาจไล่เต้าเฮี้ยงได้ทันจริงๆ

พวกทั้งหลายล้วนแล้วเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง เพียงครู่ใหญ่ก็พากันวิ่งเป็นระยะทางสี่ห้าสิบลี้ เข้าสู่ซ่องเขาแคบแห่งหนึ่ง

สองฟากข้างเป็นผนังที่สูงชันดั่งถากไว้ นกกายากจะบินข้ามไปได้ วานรก็มิอาจปีนป่ายไต่เต้า กลิ่นน้ำมันลอยมาตามลมเป็นระยะๆ ยามนี้ฝ่ายหนึ่งหนีฝ่ายหนึ่งไล่ ต่างไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นว่า บรรดาหญ้าแห้งที่มีอยู่มากมายในซ่องเขาถูกสาดน้ำมันสาดพรมจนเปียกชุ่มแล้ว

ฉับพลันทันใด เสียงตะโกนก้องเป็นสัญญาณดังขึ้น แล้วในซ่องเขาแคบพลันมีเปลวไฟลุกฮือโหม ซั่วพริบตา ไหม้ลามมาเป็นบริเวณหย่อมใหญ่จนคล้ายทะเลเพลิงแล้ว

เพลิงในหุบเขามรณะ

๑

กิ่งไม้หญ้าแห้งที่ถูกน้ำมันพรมจนเปียกชุ่ม นับเป็นเชื้อเพลิงอันวิเศษสุด มันเผาไหม้จนดังเพี้ยะพะสนั่นหวั่นไหว พอกระทบโสตคุ้ยงังเพี้ยก็รู้สำนึก รีบเหลียวหน้ามองหาอย่างตื่นเต้น เห็นไฟอันร้อนแรงใต้ลมที่โชยกระหน่ำ ลามเข้ามาในทิศทางนี้อย่างว่องไว ไฟที่ฮือโหมจนแทบท่วมฟ้ายังมีควันขาวแน่นหอบมาเป็นกลุ่มก้อน ครอบคลุมปากช่องเขามรณะไว้จนมืดมิดสนิทใจ

จะเป็นน้ำหรือไฟก็มีอันตรายไร้ที่เปรียบปาน คุ้ยงังเพี้ยแม้มีพลังฝีมือสูงส่งกว่านั้น ยามนี้ก็ยังต้องแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย

พอดีในตอนนั้น บนช่องเขาแคบที่ยังไกลประมาณร้อยวา ปรากฏร่างอั๊งเอียวฮู้ที่ไล่ตามหลังคุ้ยงังเพี้ยขึ้นคิดว่าไฟรุนแรงจนเกินไป จึงทำให้นางแตกตื่นตกใจจนหน้าถอดสี

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงหนักๆ ความอำมหิตบังเกิดขึ้นมาจนใบหน้าบิดเบี้ยว

อั๊งเอียวฮู้ นับเป็นอสูรร้ายอันขึ้นชื่อลือกระเดื่องของบู๊ลิ้มยุคนี้ วิชาตัวเบาของนางย่อมมิใช่ชนชั้นธรรมดาจะเทียมเทียบเปรียบได้ ชั่วพริบตาก็วิ่งปราดมาจนห่างจากคุ้ยงังเพี้ยประมาณสี่สิบวา แต่กลับชะงักเท้ามิกล้าเข้าใกล้ เนื่องจากนางเห็นถนัดตาแล้ววาผู้อยู่เบื้องหน้าเป็นใคร

ฉับพลันนั้น เสียงแหลมเล็กฝ่าอากาศมาสองสาย กลายเป็นเกาทัณฑ์ที่มีเชื้อเพลิงเผาไหม้สองดอก พุ่งจากหน้าผาลงมายังที่นางชะมดยืนอยู่ เกาทัณฑ์อันมีไฟลุกโชติช่วงพุ่งลงใส่หญ้าแห้งที่ชโลมน้ำมันบนพื้น หากให้เกาทัณฑ์ไฟทั้งสองดอกกระทบกับหญ้าแห้ง นางปิศาจชะมดแดงเห็นที่จะต้องถูกคลอกตายเป็นแม่นมั่น นางยามนี้กำลังจดจ่ออยู่ในตัวศัตรูจนเคร่งเครียด รอเมื่อนางได้รู้ตัว จะ

ช่วยปัดป้องก็มิทันท่วงทีแล้ว จึงต้องกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนก

ทันใดนั้น คุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราด กระโดดไปสะบัดฝ่ามือฟาดดังฉาดใหญ่ พลังลมรุนแรงทะลักเข้าใส่เกาทัณฑ์ไฟทั้งสองดอกจนเบนเป้าหมาย พุ่งย้อนกลับไปด้านหลัง อั๊งเอียวฮู้ฉวยโอกาสอันคับขัน หวาดเสียวที่มีอยู่เพียงเสี้ยวเดียว กระโดดขึ้นอากาศ ตีลังกาละลิ่วไปทางด้านหลังคุ้ยงังเพี้ย แต่ทว่าสะบัดมือฟาดใส่กลางหลังคุ้ยงังเพี้ยในท่าพักลั่งเชย (ผลักคลื่นพันระลอก) หมายพิฆาตฆ่าให้ตายคามือ รอจนคุ้ยงังเพี้ยหันกายสะบัดฟาดออกต้อนรับ นางก็ได้หนีไปจนมิทราบถึงสารทิศใดแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยรำพึงรำพันขึ้นเย้ยหยันตนเองว่า

“นี่คือจิตใจอันมีคุณธรรมของเราคุ้ยงังเพี้ยหรือ?”

ดวงตาอันสดใส พลันมีประกายอำมหิตขึ้นวูบใหญ่ รีบพุ่งกายไล่ตามไปอย่างว่องไว

ช่องเขานี้ยิ่งเข้าลึกก็ยิ่งแคบ แต่หญ้าแห้งกลับยิ่งหนาแน่น เปลวไฟที่ลามไหม้มาทางด้านหลังยิ่งฮือโหมยิ่งรุนแรง แสดงอย่างแน่ชัด คนในช่องเขานี้มีหวังรอดชีวิตได้น้อยกว่าน้อย ยามนั้น อั๊งเอียวฮู้ได้วิ่งย้อนกลับมา นางพอเงยหน้าเห็นคุ้ยงังเพี้ยไล่ตามเข้ามา พลันชะงักเท้าฝืนหัวร่ออย่างรันทด แล้วกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ก่อนที่เราท่านจะตาย มาพิสูจน์ให้รู้ฝีมือกันสักครั้งเป็นไร”

คุ้ยงังเพี้ยเพ่งมองจ้องไปยังทะเลเพลิงทางด้านหลัง เห็นมีอาณาบริเวณกว้างห้าหกสิบเชียะ กำลังลามเข้ามาทั้งสองฟากข้าง ยามนี้ เป็นอัคคีเพลิงที่ลามใกล้มาจนแทบถึงตัวแล้ว จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านเหลือเรี่ยวแรงเอาไว้สู้กับไฟเถิด ข้าพเจ้าขอปลีกตัวแล้ว”

เสียงขาดคำร่างกระโดดข้ามอั๊งเอียวฮู้ วิ่งไปทางด้านข้างของกองไฟ

อั๊งเอียวฮู้ ถูกความรู้สึกที่ไม่เคยมีก่อกวนจิตใจไป ความหวาดหวั่นของการโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งพึง บังเกิดขึ้นอย่างมิอาจข่มกลั้น รีบหันร่างร้องเสียงแหบเครือสะท้านขึ้นว่า

“ท่านกระโดดมิข้ามดอก”

กระแสเสียง บ่งบอกความหวาดหวั่นรันทดจนชัดเจน ทำให้ผู้ได้ยินต้องหวั่นไหวใจ คุ้ยงังเพี้ยต้องชะงักกาย เหลียวหน้ามองอย่างลืมตัว

เห็นอั๊งเอียวฮู้หน้าซีดสลดรันทด ดวงตามีหยาดน้ำเอ่อคลอแวววาว กำลังวิ่งโซซัดโซเซเข้ามาหา อาจบางทีความหวาดกลัวที่บังเกิดจับใจเกินไป ทำ

ให้นางลืมเลือนพลังฝีมือที่ฝึกปรือมา แต่ใช้สัญชาตญาณของคนที่มีตามกำหนดโถมเข้าใส่ดุจดั่งเป็นมนุษย์ดึกดำบรรพ์

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา ตะปบมือคว้าชีพจรข้อมือนางไว้ คิดจะเหวี่ยงนางกลับไปในทะเลเพลิง แต่ทว่า ท่าทีที่เยือกเย็นของนาง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่อาจตัดใจให้อำมหิตดั่งคิดได้

เจี๊ยะจงฮวยยามนี้มีสีหน้าดุจดั่งทารกกำพร้าไร้ที่พึ่งพิง มีวาสนากลับมาในอ้อมอกของมารดาผู้ปรานีอีกครั้ง นางมิใช่วิงวอนขอร้อง และไม่มีเล่ห์อุบายอันชั่วร้ายอย่างไร นางมีแต่น้ำใสใจจริงของมวลหมู่มนุษย์ปรากฏอยู่ในใบหน้าและดวงตาจนเห็นชัด

เวลาฉุกละหุกจนคุ้ยงังเพี้ยไม่อาจขบคิดใคร่ครวญมากนักได้ เพียงแค่นเสียงแล้วยกร่างอั๊งเอียวฮู้กระโดดไปในกองไฟอย่างว่องไว เปลวไฟอันร้อนแรงเผาไหม้จนคุ้ยงังเพี้ยระอุแทบขาดใจตาย

คุ้ยงังเพ้ยยกร่างอั๊งเอียวฮู้กระโดดฝ่ากองไฟอันร้อนแรง ใบหน้าที่งามสง่าถูกเปลวไฟเผาจนแดงฉาน หากมีความรวดเร็วที่ด้อยกว่านี้สักน้อยนิด น่ากลัวร่างก็ต้องถูกเผาจนแหลกลาญแล้ว คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้ามองไป หัวใจพลันเย็นวาบจนแทบขาดรอน มือที่เกาะกุมอั๊งเอียวฮู้ทั้งสองข้าง ต้องคลายอย่างสิ้นเรี่ยวแรงไปในบัดดล

เห็นเบื้องหน้าเป็นหุบเขาหินที่กว้างใหญ่ไพศาลรอบข้างล้วนมีหน้าผาสูงชันไร้ที่ปีนป่าย ปราศจากพุ่มไม้ใบหนา ราบเรียบเป็นมันดั่งกระจก อย่าว่าแต่เป็นคนเลย แม้ให้วานรก็ไม่มีปัญญาปีนป่ายขึ้นไปบนยอดผาได้

ทางด้านตะวันออก ตะวันตกและใต้ของหุบเขานี้ มีไฟอันร้อนแรงกำลังลุกโชติช่วง มีเพียงด้านเหนือทิศเดียวเท่านั้นที่ยังไม่มีไฟลุกไหม้ น่ากลัวที่นี้เป็นทางถอยของพวกปักไฮ้ผ่าย ยามนี้ เต้าเฮี้ยงก็อยู่ในปากทางด้านนั้น กำลังสู้กับเหล่าบุรุษคลุมหน้าอย่างเสี่ยงชีวิต

หุบเขามรณะแห่งนี้ นับเป็นหุบเขาที่มีทำเลสมนามอย่างแท้จริง เบื้องหน้าไม่มีทางรุก ด้านหลังไม่มีช่องพอจะถอย ดูท่าทีมีแต่ต้องฝังซากอยู่ในทะเลเพลิงเป็นแน่แล้ว

ทันใดนั้น อั๊งเอียวฮู้ดิ้นหลุดออกจากการเกาะกุมของคุ้ยงังเพี้ย คุ้ยงังเพี้ยใจเต้นสะท้านรีบถอยปราดไปห้าเชียะ ยกมือหมายจะฟาดใส่ไป

อั๊งเอียวฮู้ยิ้มอย่างเปิดเผย แล้วกล่าวว่า

“เราหากคิดทำลายท่าน ก็ลงมือในกองไฟไปแล้ว ยังจะรอจนถึงบัดนี้มาให้ท่านฟาดใส่เราอีกหรือ”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ตอนนั้นท่านยังต้องพึ่งกำลังของเรา ให้พาท่านหนีรอดออกจากทะเลเพิงก่อน”

“เราตอนแรกไม่มีความคิดจะรอดชีวิต ท่านสมควรทราบแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไปรอบหุบเขา แค่นหัวร่อแล้วกล่าวอย่างหงุดหงิดใจว่า

“ผู้ใดไปเชื่อวาจาท่าน”

อั๊งเอียวฮู้ยิ้มเล็กน้อย มิทราบเวลาใดในดวงตาที่มีประกายยั่วยวนกวนราคะของนาง ปรากฏหยาดน้ำตาหยดลงมาสองหยาด นางทอดถอนใจอย่างรันทดหดหู่ แล้วกล่าวว่า

“ในชั่วชีวิตของเราเจี๊ยะจงฮวย ทั้งฆ่าฟัน ร่านราคะ เล่ห์อุบายกลอกกลิ้งชั่วร้ายอย่างไรก็กระทำมาจนชนชาวนักเลงตั้งฉายาเป็นนางปิศาจชะมดแดง แม้ประกอบความชั่วร้ายทุกประการมาหมดสิ้น แต่ยังมิเคยจะเอ่ยคำเท็จมาแม้แต่ครึ่งคำ”

นางจับตามองดูคุ้ยงังเพี้ย แล้วกล่าวสืบต่อไปว่า

“ประสบการณ์ในวัยเยาว์ของเรา ทำให้เราชิงชังอาฆาตต่อชีวิต ดังนั้นเราจึงขบคิดหาวิธีการนานามากลั่นแกล้งผู้อื่น ขอเพียงเรากระทำได้เราก็พยายามกระทำจนสุดความสามารถ อะไรคือความอาย อะไรคือความด้าน เรามิเคยไปคิดถึงมันเลย”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวเสียงราบเรียบขึ้นว่า

“ความด้านอายกับท่านนั้น มินับเป็นเรื่องสำคัญอย่างไรเลย”

“แต่ในขณะนี้ เราคล้ายดั่งรู้สึกตัวแล้ว”

ทั้งสองตานาง พลันเขม็งมองจ้องอยู่บนหน้างามสง่าของคุ้ยงังเพี้ย เน้นเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

“สัญชาตญาณของคนความจริงดีงามกันทั้งสิ้นมักจะถูกสิ่งแวดล้อมกล่อมเกลาให้กลับกลายไป เราในขณะนี้ได้ล่วงรู้ถึงแก่นแท้ของชีวิตคนแล้ว โอ ท่านหาทางออกของท่านไปเถิด ก่อนที่เราจะตายนั้น เราใคร่จะขอทบทวนถึงความหลังอย่างเยือกเย็นสงบสักครั้ง จะขอสำนึกผิดไปชั่วชีวิตสักครา”

กล่าวขาดคำ กระโดดเข้าไปในหุบเขามรณะขัดสมาธิกับพื้นไปทันที คุ้ยงังเพี้ยจ้องมองดูอั๊งเอียวฮู้ที่นั่งหลับตาแน่วนิ่ง ปากพึมพำขึ้นว่า

"สัญชาตญาณของคนนั้นล้วนดีงามแต่กำเนิด"

แต่ทว่า คุ้ยงังเพี้ยได้ปฏิเสธความคิดนี้ไปในบัดดล เนื่องจากภาพอันสยดสยองน่าคั่งแค้นในหุบเขาอั๊งเฮียะก๊ก ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่อาจจะลบมันออกไปจากความทรงจำได้

ควันขาวเป็นกลุ่มก้อนม้วนตัวเข้ามาแผ่ในหุบเขามรณะ เปลวไฟที่แดงฉานแลบเลียอยู่ในควันขาวนั้น พร้อมที่จะทำลายทกสิ่งให้เป็นเถ้าถ่านได้ในทกเวลา คุ้ยงังเพี้ยที่สูญสิ้นหวังยังชีวิต พลันเกิดความคิดใคร่ล้างแค้นก่อนตาย จะต้องหาศัตรูคู่อาฆาตทางเบื้องหน้า... เต้าเฮี้ยง มาชำระล้างความคั่งแค้นให้จงได้ ความคิดพอบังเกิด คุ้ยงังเพี้ยพลันกระโดดเข้าไปในหุบเขาวิ่งปราดๆ สู่ทิศเหนือจนสุดฝีเท้า

ขณะวิ่งปราดๆ จนสุดฝีเท้า พลันมีเสียงอันรุนแรงสองสายกระหน่ำเข้าใส่อย่างดุดันโหดร้าย หมายพิฆาตฆ่าให้ตายคาที่ไป

ในยามฉุกละหุก คุ้ยงังเพี้ยเหลียวปราดมองมาพบเห็นผู้ที่ลอบจู่โจมทั้งสองคนนั้น เป็นบรษชดดำมีผ้าคลมหน้า

ควันอันหนาทึบ รมจนพวกมันน้ำตาไหลเนืองนองตาแดงฉาน และเพราะเช่นนี้ ทำให้พวกมันไม่มีปัญญาจะแยกแยะได้ชัดเจนว่าผู้มาเป็นพวกใดกัน เพียงสามารถคำนวณจากเสื้อผ้าว่าผู้นี้มิใช่พวกพ้องของปักไฮ้เท่านั้นเอง

คุ้ยงังเพี้ยเดือดดาลยิ่งนัก ตวาดเสียงสนั่นแล้วสะบัดกระบวนท่าเล้งเกี๊ยซ่งฮุ้น (มังกรดั้นหมู่เมฆ) จู่โจมเข้าใส่บุรุษชุดดำทั้งสองอย่างดุดันโหดร้าย

ในกระบวนท่านี้ คุ้ยงังเพี้ยฟาดกลับด้วยความขุ่นเคือง เดือดดาลและสิ้นหวัง เป็นการฟาดอย่างไม่ยอมออมรั้งกำลัง อานุภาพจึงรุนแรงน่าตระหนกยิ่ง

พลังฝ่ามือโถมทะลักไปดุจมรสุมใหญ่ ความรุนแรงของมันดังครืนครั่นดั่งฟ้าร้องมา อานุภาพเช่นนี้ไหนเลยยังจะมีผู้คนหลบหลีกได้ทัน

น่าสงสารที่บุรุษคลุมหน้าทั้งสองคน ยังมิทันเห็นถนัดตาว่าผู้มาเป็นใครก็ต้องแผดร้องเสียงโหยหวนอำลาจากโลกมนุษย์ไปอย่างสยดสยองใจ

ซากศพทั้งสองกระเด็นเข้าไปในกองไฟดังโครมใหญ่ ถูกเผาไหม้จนกลายเป็นเถ้าถ่าน ไม่เหลือหลอแม้แต่โครงกระดูก

ขณะที่คุ้ยงังเพี้ยพุ่งกายไล่อย่างสุดฝีเท้านั้น พลันพบเห็นเต้าเฮี้ยงที่เบื้อง

หน้า กำลังเสี่ยงชีวิตอย่างสุดฝีมือ ด้านหลังกายในยามนี้ เหลืองช่องว่างที่ไม่มีไฟลามถึงอยู่ร่วมยี่สิบกว่าวาเท่านั้น

เหงื่อได้ไหลซุ่มโชกจนเปียกร่างเต้าเฮี้ยง มวยผมได้กระจายจนสยายยุ่งผมสีเทายุ่งเหยิงไปทั่วทั้งหลังไหล่ สองตาแดงฉานปานโลหิต ใบหน้าบิดเบี้ยวดุร้ายดุจดั่งเป็นปิศาจโผล่มาจากขุมนรก

เสียงแผดร้องของชายฉกรรจ์คลุมหน้า คราใกล้ตายนั้น ทำให้การต่อสู้ของพวกนี้ต้องชะงักงันไปวูบใหญ่ และทำให้รู้ตัวว่าด้านหลังมีศัตรูอันกล้าแข็งบุกเข้าจู่โจมอีกผู้หนึ่งแล้ว

ดังนั้น พอคุ้ยงังเพี้ยกระโดดปราดลงสัมผัสพื้นก็มีชายฉกรรจ์คลุมหน้าชุดดำอีกสี่คนฮือเข้ากลุ้มรุมใส่

คุ้ยงังเพี้ยขมวดคิ้วนิ่วหน้า สะบัดมือฟาดแส้ฮั่งเล้งเปียงออกไปในท่าซิ่งเล้งชุดไฮ้ (มังกรโลดทะเล) จู่โจมเข้าใส่บุรุษคลุมหน้าทั้งสี่คนก่อนทันที

การปรากฏตัวของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้พลังกดดันของเต้าเฮี้ยงลดน้อยลงไปทันที เต้าเฮี้ยงที่เจ้าเล่ห์กลอกกลิ้งจนเป็นสันดาน มันรีบฟาดฝ่ามือรุกไล่ใส่ชายฉกรรจ์คลุมหน้าที่อยู่ข้างกายสองคน แล้วตวาดเสียงหนักๆ ว่า

“พวกเจ้าหากไม่รวมกำลัง กำจัดคุ้ยงังเพี้ยก่อน ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าหมายรอดชีวิตไปจากที่นี้”

เหล่าชายคลุมหน้าต้องงงงันไปแทบทุกคน หยุดมือการจู่โจมไปหมดสิ้นทันที

เต้าเฮี้ยงเห็นแผนการร้ายของมันบังเกิดผล รีบร้องดังก็กก้องว่า

“พวกเจ้ายังงงงันไปไยกัน จะคิดรอดชีวิตยังไม่รีบลงมือ”

“เสียงดังพร้อมกับร่างโถมเจ้าจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยก่อนทันที บรรดาชายคลุมหน้าต่างรู้ดีว่าคุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เพราะต้องการรักษาชีวิตไว้ ต่างก็เกิดความเห็นคล้อยตามนักพรตชั่วร้ายไปทุกคน ในเมื่อยามนี้ประตูถ้ำยังมิได้เปิด จึงพอดีเป็นโอกาสกลุ้มรุมพิฆาตคุ้ยงังเพี้ยไปเสียเลย

ดังนั้น พากันตวาดก้องร้องเรียก ฮือเข้าจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยดุจดั่งสัตว์ร้ายทันที

คุ้ยงังเพี้ยรับการจู่โจมหนึ่งต่อสี่ ความจริงยังไม่หนักแรงเลย คงรุกไล่เข้าใส่อย่างแคล่วคล่องว่องไว บัดนี้ พลันมามียอดฝีมือเข้าร่วมกลุ้มรุมอีกสี่ห้าคน มาตรแม้นไม่มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึง แต่คิดจะใช้ช่วงเวลาสั้น กำจัดเหล่าบุรุษ

ชุดดำคลุมหน้าไปนั้น ก็มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายอย่างไร

เต้าเฮี้ยงเห็นคุ้ยงังเพี้ย และพวกบุรุษดำคลุมหน้าต่อสู้กันอย่างดุเดือดวุ่นวายจนอลเวงไป เวลาอันปลอดเช่นนี้ ไม่หาโอกาสหลบหนีจะรอเมื่อใดกัน มันพลันถีบเท้าพุ่งกายไปทางทิศเหนือจนเต็มที่ทันที

พลันสีเสียงตวาดอันสนั่นหวั่นไหวขึ้นมา

"นักพรตอุบาทว์ ยังมีเราอยู่ที่นี่"

เสียงดังพร้อมกับการจู่โจมโถมเข้าปะทะหน้า ผู้สกัดกั้นคือชายอาภรณ์ครามคลุมหน้า

เต้าเฮี้ยงกลัวจะสร้างความรู้ตัวแก่คุ้ยงังเพี้ย ในยามคับขันพลันเกิดปฏิภาณขึ้นวูบหนึ่ง รีบร้องว่า

"พี่ท่าน ยามนี้มิเช่นเป็นเวลาเสี่ยงชีวิตของเราสองคน ฉวยโอกาสที่พวกมันกลุ้มรุ่มจู่โจมคุ้ยงังเพี้ย พวกเราหากไม่หนีก็ไม่มีโอกาสแล้ว"

บุรุษชุดครามเมื่อฟาดพลาดผิด และได้ยินวาจานี้มาก็ฉุกใจคิด สองตากลอกกลิ้งไปมาปรากฏประกายอันอำมหิตชั่วร้ายแวววับ ตอบว่า

"วาจานี้มีเหตุผล รีบไป"

ขาดคำวิ่งปราดไปทางทิศเหนือ นักพรตเจ้าเล่ห์ก็วิ่งตามติดจนเดียงไหล่กัน

ยามนั้น คุ้ยงังเพี้ยสู้อยู่กับชายชุดดำถึงแปดเก้าคน แต่ตาแวววาวยังกวาดตามองไปรอบข้าง เห็นเต้าเฮี้ยงมิได้ร่วมวงการต่อสู้นี้แล้ว ก็ร้อนรุ่มใจอย่างสุดแสน ตวาดก้องขึ้นว่า

"ผู้หลบเรายัง ผู้ขวางเราตาย"

กระบวนท่าฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) สะบัดไปอย่างดุดันอำมหิตพริบตานั้น แส้กระจายออกไปเป็นเส้นสายทั่วทุกทิศทาง ฝ่ามือซ้ายยังฟาดสำทับความคิดเข้าซ้ำเติม พลังอันครืนครั่นกระจัดกระจายดั่งมรสุมร้ายโหมใส่ คล้ายดั่งว่า ช่วงพริบตานี้มังกรร้ายมาปรากฏจำนวนมากมายมหาศาล

เสียงอันโหยหวนดังขึ้นสี่ครั้งซ้อนๆ มีชายคลุมหน้าสี่คนถูกฟาดล้มลงเกลือกกลิ้งกับพื้นดินแล้ว แต่คุ้ยงังเพี้ยก็ยังมิได้หลุดออกจากวงล้อม เหล่าพวกที่ยังมิตายยังคงระดมการจู่โจมไม่ยอมออมมือ ฉับพลันนั้น...

เสียงตวาดสดใสดังมาทางนอกวง ปรากฏเสียงแผดร้องโหยหวนดังตามติดมา มีชายคลุมหน้าอีกผู้หนึ่งล้มลงแดดิ้นกับพื้น

ผู้กระหนาบมาทางด้านนอก คืออั๊งเอียวฮู้เจี๊ยะจงฮวย!

เต้าเฮี้ยงและชายอาภรณ์คราม คลุมหน้า ยามนี้ได้วิ่งไปจนห่างจากผนังศิลาเพียงร่วมยี่สิบวาเท่านั้น

ทันใด สองตาเต้าเฮี้ยงปรากฏประกายอำมหิตขึ้นวูบใหญ่ หัวขวับกลับมาเหยียบย่างเข้าขวางในระหว่างกลาง ตบใส่ทรวงอกชายอาภรณ์คราม ด้วยกระบวนท่าโฮ้วเลาะเพ่งเอี๊ยง (พยัคฆ์ร้ายสู่ทุ่งราบ) จู่โจมอย่างหมายปลิดชีวิตกัน

บุรุษชุดคราม คลุมหน้าแม้ระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่คาดหมายว่านักพรตเจ้าเล่ห์จะมาลงมือใส่มันก่อนเวลาอันสมควร จึงเสียงหลบหลีกมิทันถูกฟาดใส่ทรวงอกจนดังโครมใหญ่

บุรุษชุดครามกระดอนไกลไปยี่สิบกว่าวา อ้าปากกระอักโลหิตสดๆ มาสามกองใหญ่ ระทวยนิ่งกับพื้นลุกมิขึ้นอีกแล้ว

เต้าเฮี้ยงแค่นหัวร่อ อย่างเหี้ยมเกรียมอำมหิตกล่าวว่า

“อาตมามิลงมือก่อน น่ากลัวผู้นอนจะต้องเป็นอาตมามิใช่ท่าน”

บุรุษคลุมหน้าอาภรณ์ครามเงยหน้าขึ้น กล่าวอย่างอาฆาตแค้นว่า

“ใช่แล้ว เราคิดใคร่ฆ่าท่านอยู่ตั้งนาน แต่ก็ช้าเกินไปเล็กน้อย”

สูดดมลมหายใจลึกๆ แล้วจึงกล่าวสืบต่อไปว่า

“แต่ท่านมิต้องลำพองไป ข้าพเจ้าก็จะให้ท่านไม่อาจออกจากหุบเขามรณะได้”

พลันตะเบ็งเสียงกึกก้องขึ้นว่า

“รีบมาจับเจ้านักพรตอุบาทว์...”

เต้าเฮี้ยงแตกตื่นจนหน้าถอดสีทันที คำรามด้วยความขุ่นเคือง

“เจ้ารนหาที่ตาย”

สะบัดมือฟาดโครมก็ฆ่าคนผู้นั้นตายคาที่ รีบเหลียวร่างวิ่งปราดไปทางผนังศิลาด้านเหนืออย่างไม่มีจุดหมาย เนื่องจากมันยังมิทราบที่นั้นมีทางออกอยู่ตรงไหน เพียงคิดใคร่วิ่งไปเสี่ยงโชคดูเท่านั้นเอง

ยามนี้ บรรดาชายอาภรณ์ดำคลุมหน้าที่ต่อสู้อยู่กับคุ้ยงังเพี้ย ถูกคุ้ยงังเพี้ยและอั๊งเอียวฮู้ที่ถูกกระหนาบมาทางด้านนอก เข่นฆ่าจนเหลือเพียงสามสี่คนเท่านั้น ไม่มีกำลังพอที่จะรุกจู่โจมอีกแล้ว

เสียงร้องคราใกล้ตายของบุรุษชุดครามคลุมหน้าได้สร้างความแตกตื่นให้แก่พวกชุดดำ เมื่อลอบมองไปเห็นเต้าเฮี้ยงกำลังวิ่งสู่ทิศเหนืออย่างไม่คิดชีวิต จึง

รู้ว่าหลงกลมันอีกแล้ว ถูกเต้าเฮี้ยงหลอกให้เป็นโล่ป้องกันภัยแก่มันไปเสียได้

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นทิศทางที่เต้าฮี้ยงหลบหนี เข้าใจว่ามันพบทางออกแล้ว จึงตวาดเสียงก้องถีบเท้าพุ่งกายตามติดไปทันที เหล่าบุรษชุดดำคลุมหน้าที่รอดชีวิตก็วิ่งตามติดมาทางด้านหลัง

ขณะเวลานั้นเองบนหน้าผาสูงของด้านเหนือหุบเขามรณะ พลันมีลูกไฟจำนวนมากหลายกลิ้งลงมา ขัดขวางทางไปของเต้าเฮี้ยงไว้อย่างกะทันหัน

ยามนี้ ทั่วทุกทางของหุบเขามรณะ ได้ถูกไฟล้อมเอาไว้จนรอบแล้ว ควันอันหนาทึบแผ่กระจายมารอบข้าง บนหน้าผาด้านเหนือพลันปรากฏปากถ้ำขึ้นแห่งหนึ่ง แต่ยามนี้ หัวใจของทุกผู้คนหวั่นไหวระทึก จึงไม่มีผู้ใดไปสังเกตพบเห็น

บุรุษหนุ่มรูปงามอาภรณ์ขาวสองคน ยืนชะเง้ออยู่ที่ปากถ้ำอย่างรุ่มร้อน ผู้อยู่ด้านซ้ายกวาดตามองตามหุบเขาแล้วร้องเสียงสดใสว่า

“เจ้เจ้ ท่านดู นั่นคือเพี้ยตี๋หรือไม่?”

ผู้อยู่ด้านขวายิ้มอย่างรันทด กล่าวว่า

“ใช่แล้ว โอ เพี้ยตี๋ต้องทรมานจนยากเข็ญเหลือเกิน”

“พวกเราเรียกเพี้ยตี๋ขึ้นมาเป็นไร”

“ไม่ อย่าเพิ่งไปสร้างความตื่นเต้นแก่มัน พวกเราจะต้องสงบเยือกเย็นกันสักครู่ก่อน”

ยามนี้ เหล่าบุรุษคลุมหน้าที่ใต้หุบเขา ได้พบเห็นความหวังที่มีเพียงใยเดียวทลายไปแล้ว ต่างแหงนหน้าตะเบ็งเสียงด่าสนั่นหวั่นไหว

“จั๊วม้อซิ้ง ท่านจะคลอกพวกเราให้ตายที่นี่หรือ”

บนหน้าผามีเสียงหัวร่อดังสนั่นของจั๊วม้อซิ่งร้องก้องลงมาว่า

“ตายร่วมกับคุ้ยงังเพี้ยอันชื่อลือกระเดื่องตงง้วน นับว่าเป็นเกียรติที่ควรภูมิใจมาก ฮา ฮา...”

เสียงหัวร่อชะงักหาย บนหน้าผาทั้งสี่ทิศ มีเกาทัณฑ์ไฟจำนวนมากมายนับมิถ้วน ระดมยิงลงใส่หุบเขามรณะเบื้องล่างดั่งห่าฝน ที่หุบเขาซึ่งมีหญ้าแห้งชุ่มน้ำมันอยู่เกลื่อนกลาด พอเกาทัณฑ์ไฟพุ่งใส่ก็ลุกไหม้ในบัดดล เปลวไฟฮือโหมออกไปอย่างรวดเร็ว

ความร้อนแรงที่ระอุผิวกายจนแทบปริทำลาย ทำให้แม้ลมหายใจก็อึดอัดขัดข้อง เห็นว่าอีกเพียงไม่นานทั่วทั้งหุบเขาจะต้องกลายเป็นทะเลเพลิงไปแน่แล้ว

เหล่าบุรุษชุดดำยังหมายจะดิ้นรนเป็นครั้งสุดท้าย พากันตบใส่เกาทัณฑ์

ไฟ ที่พุ่งมาทางเคียงข้างกายอย่างชุลมุน

คุ้ยงังเพี้ยยืนประจันหน้ากับเต้าเฮี้ยง ดวงตามีความอำมหิตโชติช่วง ยกมีดสั้นคุ้ยงังเพี้ยขึ้นกวัดแกว่ง แล้วเค้นเสียงเย็นยะเยียบว่า

"เต้าเฮี้ยง เจ้าสมควรจำมันได้?"

เต้าเฮี้ยงเห็นทางรอดชีวิตสิ้นสุดลงไปแล้ว สันดานชั่วร้ายของมันพลันฮือโหม แหงนหน้าแผดหัวร่อเสียงประหลาดอยู่ครู่หนึ่ง จึงคำรามว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ก่อนที่จะถูกเปลวไฟกลืนกินไปนั้น น่ากลัวเจ้าไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับอาตมาได้"

คุ้ยงังเพี้ยสะอึกกายไปก้าวใหญ่ แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ในห้ากระบวนท่า คุ้ยงังเพี้ยจะต้องตัดแขนตัดขาเจ้าให้ได้เด็ดขาด"

เต้าเฮี้ยงตาเป็นประกายดั่งสัตว์ร้าย พลันกระโดดจู่โจมใส่พร้อมทั้งตวาดว่า

"มิน่านัก"

กรงเล็บของมันตะกุยใส่คอหอยคุ้ยงังเพี้ยอย่างแคล่วคล่องโหดร้าย อันไม้ตายของนักพรตนามอู้เหว่ยต้าเซ็ง (สำเร็จมรรคผล) กระบวนท่านี้ เต้าเฮี้ยงที่มีพลังฝีมือสงเยี่ยมของนักพรต ยามปรกติมิยอมใช้ต่อสู้กับศัตรูมา วันนี้มันรู้ดีว่าไม่อาจต้านทานฝีมือคุ้ยงังเพี้ยได้ ดังนั้น พอจู่โจมกระบวนท่าแรกก็ใช้ไม้ตายนี้มา

เห็นนิ้วทั้งห้าของมันงองุ้มดุจตะขอ จู่โจมใส่ด้วยความว่องไวปานประกายไฟ ทั้งชั่วร้ายทั้งแม่นยำเป็นที่ยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา สะอึกกายก้าวเข้าใส่โดยไม่หลบเลี่ยง มีดสั้นกรีดประกายแวววาวสายยาวเหยียด กระบวนท่าอ๊วยตี้อุ้ยเกียง (ขีดพื้นเป็นเขตแดน) กรีดใส่ใบหน้าของมัน คล้ายดั่งจะผ่าเต้าเฮี้ยงให้เป็นสองเสี่ยงไป

ใช้ความว่องไวเข้าพิชิตความว่องไว ใช้การจู่โจมเข้าสยบจู่โจม เป็นการฉวยโอกาสได้อย่างมั่นเหมาะพอดี รุกไล่จนเต้าเฮี้ยงมิอาจไม่ถอยร่นไปตั้งหลักได้

ยามนี้ ไฟได้เผาไหม้จนห่างจากผู้คนทั้งหลายไม่ถึงสี่สิบวาแล้ว

ฉับพลันทันใด บนผนังผามีเสียงสดใสร้องลงมาว่า...

"คุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบ รีบขึ้นมา"

เสียงที่ดังอย่างไม่คาดหมายในยามกะทันหัน คุ้ยงังเพี้ยฟังแล้วรู้สึกคุ้นหูยิ่ง แต่ในช่วงคับขันก็ยังแยกมิออกว่าเป็นเสียงผู้ใดร้องเรียก รู้สึกพิศวงสงสัยยิ่งนัก

บรรดาบุรษคลุมหน้าพอได้ยินก็รีบเงยหน้ามองมัน ไหนเลยจะเกี่ยวข้องว่าผู้ใดร้องเรียก ดังนั้น แต่ละคนจึงลนลานไปที่หน้าผา กระโดดขึ้นอย่างไม่คิดชีวิต

แต่ทว่า พวกมันคาดฝันไม่ถึงว่า การเรียกนี้จะเป็นเสียงของมัจจุราชทวงชีวิต

บังเกิดเสียงแผดร้องอันแตกตื่นดังระงม มิต้องบอกก็ทราบได้ ไฟอันร้อนแรงได้กลืนชีวิตที่ชั่วช้าของพวกมันไปกันอีกแล้ว

เมื่อพวกบุรษคลุมหน้าผละไป ในหุบเขาก็เหลือแต่คุ้ยงังเพี้ยกับเต้าเฮี้ยงและอึ้งเอียวฮู้สามคนเท่านั้น

เกาทัณฑ์ไฟยังคงโหมระดมยิงมาดั่งห่าฝน รอบข้างของทั้งสามเหลือช่องว่างเพียงยี่สิบกว่าวาเท่านั้น แต่คำนวณได้แน่ว่า ไฟจะต้องแลบเลียเข้ามาจนถึงตัวได้อย่างรวดเร็ว

เต้าเฮี้ยง คำนวณจากเสียงแผดร้องอันหวนโหยเหล่านั้นได้ ว่าหากขึ้นไปบนถ้ำหน้าผา ก็มีแต่เร่งให้ตายเร็วไปเท่านั้น มันพาลตัดใจด้วยความอำมหิตถลึงจ้องคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย จวบจนเช่นนี้เจ้ายังมายโสโอหังอีก ในหุบเขามรณะก็คือสสานฝังร่างเจ้า”

คุ้ยงังเพี้ยยังมิทันตอบคำ บนหน้าผามีเสียงกระหึดกระหอบร้องลงมาว่า

“คุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบ รีบขึ้นมาเถิด”

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังต้องสะดุ้งตกใจ คำนึงว่า

“หรือเป็นนาง? หากเป็นนางเราแม้จะตายก็มิยอมขึ้นไป”

เมื่อได้คิดก็ต้องเบือนหน้ามองไปอย่างลืมตัว

ท่ามกลางควันอันคละคลุ้ง บนผนังผายังพอเห็นรำไร ว่าเป็นบุรุษหนุ่มอาภรณ์ขาวยืนเดียงคู่อยู่สองคน คุ้ยงังเพี้ยต้องขบคิดด้วยความพิศวงสงสัย

“พวกมันเป็นใคร? เราคล้ายดั่งไม่เคยเห็น...”

ฉับพลันนั้น

อึ้งเอียวฮู้ร้องเสียงใสขึ้นว่า

“คุ้ยกงจื้อ ระวังไว้”

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินก็รู้ตัว แม้หน้ายังมิทันหันกลับ ก็รู้สึกมีพลังลมอันแหลมคมห้าสายพุ่งเข้าชีพจรข้อมือขวาของตนอย่างดุร้าย

กระบวนท่านี้หากให้ถูกคว้า ต่อให้คุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมเทียม

เทพยดา ก็ไม่มีปัญญาตีโต้กลับไปเด็ดขาด คุ้ยงังเพี้ยในความแตกตื่นตกใจ รีบ ใช้กระบวนท่าบ้วนลี้อิ้วเล้ง (มังกรเลื้อยหมื่นลี้) พลิ้วกายถอยปราดไปยี่สิบวา พริบตาที่คับขันหลบจากการตะปบคว้าอันโหดเหี้ยมไปได้ แต่ร่างก็มาถึงยังริมกองไฟ

เต้าเฮี้ยงเมื่อตะปบคว้าพลาดผิด เห็นคุ้ยงังเพี้ยกระโดดไปจนติดกับเปลวไฟ ฉวยโอกาสนั้นใช้ท่าแม้ซัวมึ้ง (ทะลวงประตูวิกาล) โถมกระแทกเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยจนสุดกำลังเท่าที่มี

คุ้ยงังเพี้ยยังมิทันยืนหยัดร่างได้มั่นคง ไม้ตายอันอำมหิตโหดร้ายของเต้าเฮี้ยงโถมเข้ามาถึงอีกครา ในความแตกตื่นขุ่นเคืองที่ประดัง พลันใช้กระบวนท่าเล้งกุยชังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) พุ่งกายออกไปตีโต้ใส่อย่างยอมตาย

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว เปลวไฟกระจัดกระจายไปรอบทิศ

คุ้ยงังเพี้ยไหล่สั่นสะท้าน แทบจะถอยเข้าไปในกองไฟ

เต้าเฮี้ยงนั้นถอยไปสี่ห้าก้าว เลือดลมพลุ่งพล่านแทบกระอักออกมา

คุ้ยงังเพี้ยใช้ชีวิตเข้าต่อต้านจนพลิกสภาพอันเลวร้ายกลับมา ความอำมหิตพลันบังเกิดขึ้นจนจับจิต สะอึกกายตามติดเข้าไป กระบวนท่าซิกไฮ้อิ้วเล้ง (มังกรล่องท้องทะเล) เหยียบย่างเข้าทางด้านตรง จู่โจมใส่อย่างไม่มีความพลิกแพลงใดๆ

เต้าเฮี้ยงเป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์ชั้นยอดแล้ว พอเห็นเข้าใจว่าคุ้ยงังเพี้ยแสร้งจะใช้กระบวนท่าเช่นนี้มากระตุ้นโทสะมัน เพราะการจู่โจมกันของมือชั้นทัดเทียมจะไม่มีการรุกเข้าใส่ในด้านตรงเลย ดังนั้น มันลอบแค่นหัวร่อแล้วพลิ้วกายหลบออกด้านซ้ายอย่างว่องไว

คุ้ยงังเพี้ย ต้องการให้มันเป็นเช่นนั้นอยู่ทีเดียว ช่วงเวลาที่ไวกว่าพริบตาพลันตวาดเสียงสนั่นขึ้นว่า

“นอนให้เซี่ยวเอี๊ยเสีย”

เจ็ดกระบวนท่าฟ้ามรณะ ได้ทะลักออกไปพร้อมกับเสียงสำทับ

ระยะที่กระชั้นชิด และคุ้ยงังเพี้ยยังลงมือด้วยความว่องไวอำมหิต กอปรกับเจ็ดท่าเทียนเจ๊าะซิกเส็ก ยิ่งมิใช่ฝีมือชั้นปักเต๋าจะต้านทานปิดป้องได้

เสียงโครมสนั่นดังติดตามมา เต้าเฮี้ยงถูกฟาดใส่ไหล่ขวาจนร่างกระเด็นร่วงลงไปในกองไฟ

บนหน้าผา มีเสียงเร่งเร้าสั่นสะท้านลงมาว่า

“คุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบ รีบขึ้นมาเถิด”

คุ้ยงังเพี้ยยังลังเลเล็กน้อย พลันเห็นเต้าเฮี้ยงกระโดดออกจากกองไฟอันฮือโหม ร่างหล่นสู่พื้นแล้วกลิ้งอย่างเร่งร้อน ดังไฟที่เผาไหม้ตามเสื้อผ้าไปได้แต่ก็ทำให้ฟางแห้งบนพื้นลุกไหม้ขึ้นมา

ผมที่ยุ่งสยายทั่วศีรษะของมัน ถูกเผาจนดำเกรียม เสื้อสีเทาก็กระดำกระด่างเป็นร้อยๆ พันๆ จุด ขาดกะรุ่งกะริ่ง แล้วแขนขวาของมันห้อยแกว่งอย่างสิ้นเรี่ยวแรง เข้าใจว่าถูกคุ้ยงังเพี้ยฟาดหักไปแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่ออย่างโหดเหี้ยม กล่าวว่า

“เต้าเฮี้ยง เจ้าสมควรตายอยู่ในนั้นจึงถูกต้อง”

กระแสเสียงเหี้ยมเกรียมอำมหิตจนไม่มีวี่แววเป็นเสียงมนุษย์

เต้าเฮี้ยงถอยกายไปก้าวใหญ่อย่างลืมตัว มันเชื่อมั่นว่าคุ้ยงังเพี้ยต้องลงมือซ้ำเติมมันในบัดดลแล้ว

ทันใด ได้ยินอั๊งเอียวฮู้ร้องเสียงรันทดว่า

“กงจื้อ ปล่อยให้มันอยู่ที่นี่ตามลำพังเถิด”

ขณะนั้น ช่องว่างในระหว่างกลางคนทั้งสามเหลือเพียงประมาณสิบวาเท่านั้นเองแล้ว

มหันตภัยในอโมงค์

เต้าเฮี้ยงมิได้ตอบโต้ไป ความเป็นความตายที่อุบัติเบื้องหน้าสายตา ทำให้ ความแกล้วกล้าเหี้ยมหาญในกาลก่อนๆ ถูกทอดทิ้ง ลืมเลือนศักดิ์ศรีของมันในวงพวกนักเลงลงไป อาจบางที ชีวิตนับเป็นสิ่งมีค่าสูงสุดของเหล่าผู้ที่ยกตนว่ามีความสำคัญใหญ่หลวงนัก

อัคคีอาฆาต เผาผลาญคุ้ยงังเพี้ยจนทำให้ปรารถนาฟาดฟันปักเต๋า จนแหลกลาญย่อยยับลงกับมือ แต่จิตใจอันมีคุณธรรมที่ดีงาม ความเปิดเผยห้าวหาญกลับทำให้ไม่อาจลงมือไปซ้ำเติมผู้ร่อแร่ ไปเข่นฆ่าศัตรูที่ไม่มีกำลังต้านทานปัดป้อง

เปลวไฟอันร้อนแรงแลบเลียจนเสื้อผ้าทั้งสามไหม้เกรียมเหม็นคละคลุ้ง สถานการณ์ได้เข้าขั้นคับขันอย่างไม่มีทางเลือกเฟ้นอีกแล้ว

ยามนั้น บนผนังมีเสียงอันโหยหวนชวนรันทดดังลงมา

“คุ้ยกงจื้อ พวกเราไม่ทำร้ายท่านได้ดอก รีบขึ้นมาเถิด”

ทันใด คุ้ยงังเพี้ยหันมากล่าวกับอั๊งเอียวฮู้ด้วยเสียงเย็นชาว่า

“หากท่านยินดีก็พอจะขึ้นไปได้”

ขาดคำมิยอมเหลือบแลดปักเต๋าสักแวบหนึ่ง ก็พุ่งกายฝ่าเปลวไฟขึ้นไป

ถ้ำบนผนังนี้มีระยะสูงร่วมสามสิบวา คุ้ยงังเพี้ยฟังเสียงที่ร้องเรียกก็คำนวณทิศทางได้ มั่นใจว่าปากถ้ำแห่งนั้นจะต้องอยู่ในที่ซึ่งตนจดจำไม่คลาดเคลื่อน จึงพุ่งกายจนขึ้นไปบนปากถ้ำอย่างแม่นยำ

ทันใดนั้น...

มือขาวผ่องทั้งสี่ข้าง ตะปบคว้าแขนซ้ายขวาของคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว เนื่องจากมือทั้งสี่มาไวจนเกินไป ด้วยพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยยามนี้ ถึงกับไม่อาจ

หลบเลี่ยงทัน...

คุ้ยงังเพี้ยสะดุ้งจนใจหายวาบ รีบตวาดขึ้นว่า

“ปล่อยมือ”

ฝ่ายตรงข้ามทั้งสองหาได้บีบชีพจรข้อมือคุ้ยงังเพี้ยไม่ ดังนั้น เมื่อคุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงตวาดมือทั้งสองก็สะบัดอย่างแรง จนผู้กุมแขนเบื้องซ้ายต้องกระเด็นไป แต่ผู้ที่เกาะกุมแขนขวายังคงจับแน่นไม่ยอมปล่อย

คนผู้นั้นในระหว่างมิได้เตรียมพร้อมป้องกัน คุ้ยงังเพี้ยก็ยังมิอาจสะบัดหลุดพ้น แสดงว่า พลังฝีมือของคนผู้นี้หาได้ด้อยกว่าคุ้ยงังเพี้ยไม่

คุ้ยงังเพี้ย ช้อนตามองไปด้วยความแตกตื่นตกใจ มือขวาก็เกร็งกำลังหมายจะฟาดใส่ แต่เห็นดวงตาที่มีหยาดน้ำเอ่อคลอแทบหยดหยาดนั้น ใบหน้าที่งามสะคราญช่างละม้ายคล้ายนางเหลือเกิน มือที่ยกขึ้นของคุ้ยงังเพี้ยจึงมิอาจตัดใจฟาดลงไปได้

ความรู้สึกของคุ้ยงังเพี้ยพลุ่งพล่านหวั่นไหว มิยอมเชื่อว่า ในโลกจะมีผู้คนหน้าตาคล้ายคลึงกันถึงปานนี้ ดังนั้น จึงเบือนหน้ามองไปยังอีกผู้หนึ่ง มัน...ไยมิใช่สร้างความตื่นตกใจแก่คุ้ยงังเพี้ยจนใจหาย

คุ้ยงังเพี้ยต้องลอบคำนึงอยู่ในใจว่า

“หงส์เจ๊เป็นเพราะเทียนม้อนี้ง จึงได้เข้าใจตัวเราผิด นางทั้งสองไหนเลยจะอยู่ร่วมรวมกันได้เล่า หรือในโลกนี้ยังจะมีคนที่รูปลักษณะละม้ายคล้ายคลึงดั่งพิมพ์เดียวกันจริงๆ”

พอดีในเวลานั้น เงาสีแดงกระจายขึ้นมาวูบ ปรากฏร่างชะมดแดงเจี๊ยะจงฮวยมายืนที่ปากถ้ำแล้ว

บุรุษรูปงามซ้ายมือตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“ไสหัวลงไปให้เรา”

เสียงตวาดดังพร้อมกับฝ่ามือฟาดใส่ปิศาจชะมดแดง หมายให้ร่วงลงไปตายในกองไฟเบื้องล่าง

คุ้ยงังเพี้ยตื่นตกใจจนรีบร้องห้ามปรามว่า

“หยุดมือไว้”

ขณะนั้น อั๊งเอียวฮู้ได้ถลันกายหลบไปด้านขวา เลี่ยงอย่างหวุดหวิดหวาดเสียว

เสียงตวาดห้ามของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้สีหน้าบุรุษหนุ่มรูปงามทั้งสองแปร

เปลี่ยนไปทันที ดวงตาที่มีอัคคีความแค้น ต่างจับจ้องมองหน้าเจี๊ยะจงฮวยจนแน่วนิ่ง คล้ายดั่งจะลงมือกำจัดในฉับพลันทันด่วน

อั๊งเอียวฮู้ เป็นผู้ที่ผ่านโลกมาจนช่ำชองโชกโชน คลุกคลีกับเล่ห์ร้ายในวงพวกนักเลงมาเนิ่นนานปี เมื่อเห็นการแต่งกายและสีหน้าท่าทีของทั้งสอง นางพลันใจหายวาบรีบเกร็งกำลังขึ้น เตรียมพร้อมอย่างเคร่งเครียด ปากก็รีบอธิบายขึ้นว่า

“ทั้งสองท่านโปรดอย่าได้เข้าใจผิด ข้าพเจ้ากับคุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบเป็นมิตรหรือศัตรูนั้น น่ากลัวแม้คุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบในตอนนี้ก็ยังบอกมิถูกเลย แต่จะอย่างไรก็ตาม ยามนี้เป็นสภาวะอันตรายที่ต้องฟันฝ่าร่วมกัน ข้าพเจ้าหนีภัยเข้ามาในที่นี้ รับรองไม่มีอกุศลจิตคิดร้ายต่อพวกท่านแม้แต่น้อยนิด”

นางกล่าวแล้วก็สาวเท้าเข้ามาอีกสองก้าว บุรุษหนุ่มรูปงามพากันจับตาไปบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยเป็นจุดเดียว พบเห็นสีหน้าคุ้ยงังเพี้ยในยามนี้มีความเย็นชาเฉื่อยเฉยยิ่ง จึงได้คลายใจไม่กังวล

คุ้ยงังเพี้ยถามทั้งสองด้วยเสียงอันราบเรียบว่า

“ขอเรียนถามชื่อแซ่ของพี่ท่านทั้งสอง ข้าพเจ้าและทั้งสองท่านพบพานกันโดยบังเอิญ ก็ได้รับความกรุณายื่นมือช่วยเหลือ พระคุณในคราวนี้ชั่วชีวิตของคุ้ยงังเพี้ย จะต้องหาทางทดแทนให้จงได้”

กระแสเสียงแม้ราบเรียบแต่ก็จริงใจ ทำให้บุรุษหนุ่มที่คว้าแขนคุ้ยงังเพี้ยคนแรก ต้องทอดถอนใจเบาๆ เบือนสายตาออกไปแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ข้าพเจ้าอื้อเกียว ท่านผู้นี้คือมกง้อ เป็นน้องร่วมสาบานของข้าพเจ้า ล้วนเป็นคนปราศจากชื่อเสียงเรียงนามของวงพวกนักเลง ได้รับทราบกิตติศัพท์ของพี่ท่านมาเนิ่นนาน มีความเลื่อมใสนับถือจนจับใจ วันนี้มีวาสนาได้รับใช้ด้วยกำลังอันน้อยนิด นับเป็นที่ภาคภูมิใจยิ่งนัก หวังว่าพี่ท่านอย่าได้ลืมน้ำใสใจจริงของเราสอง ไยต้องมาเอ่ยคำทดแทนด้วยเล่า”

สองประโยคหลัง เป็นน้ำเสียงอันรันทดหดหู่จนผู้ได้ฟังต้องหวั่นไหวใจ

อั๊งเอียวฮู้ใจเต้นระทึก คำนึงว่า

“ดูท่าทางอันหมองคล้ำรันทดของทั้งสอง จะต้องเป็นสหายเก่าคุ้ยงังเพี้ยแน่นอน เรากลับมีวิธีทดแทนพระคุณการช่วยชีวิตของคุ้ยงังเพี้ยแล้ว”

พอดีในเวลานั้น ปากถ้ำมีเงาคนถลันวูบเข้ามา ปรากฏเป็นตัวเต้าเฮี้ยงกระโดดตามมาอีกครา

คุ้ยงังเพี้ยเลิกคิ้วจนสูงชัน แค่นหัวร่ออย่างเหี้ยมเกรียมอำมหิตแล้ว

กล่าวว่า

"เต้าเฮี้ยง เจ้ายังเสียดายชีวิตมิคิดอยากตาย?"

เต้าเฮี้ยงคำนวณสถานการณ์ รู้ดีว่ายามนี้แม้แสดงการอ่อนน้อมหวาดกลัวอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ กลับมิสู้ใช้วาจาท้าทายไปกระตุ้นความถือดีของคุ้ยงังเพี้ยยังพอจะมีความหวังรอดชีวิตได้บ้าง

ดังนั้น นักพรตเจ้าเล่ห์พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านมาฆ่าเราในตอนนี้ มิเพียงง่ายดายดุจดั่งพลิกฝ่ามือไปหักกิ่งไม้เท่านั้น ชนชาวนักเลงก็จะไม่มีผู้ใดรู้ว่าท่านฆ่าปักเต๋า ในขณะที่มันอยู่ในสภาพบาดเจ็ดคับขัน ช่างเป็นการกระทำที่ได้ผลสองประการในครั้งเดียว ฮา ฮา..."

คุ้ยงังเพี้ยเค้นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"เต้าเฮี้ยง อาการบาดเจ็บของเจ้าเกิดขึ้นเพราะมือเรา คุ้ยงังเพี้ยฆ่าเจ้าหาใช่จะไร้เหตุผลให้ผู้คนะยั้ยหยันไม่"

เสียงขาดคำร่างพลันพุ่งเข้าใส่ ตะปบมือคว้าชีพจรข้อมือขวาเต้าเฮี้ยงดุจดั่งสายฟ้า

เต้าเฮี้ยงคาดหมายไม่ถึงว่า คุ้ยงังเพี้ยพอบอกจะฆ่าก็ลงมือมาทันที ต้องแตกตื่นจนปากอ้าตาค้าง เค้นเสียงออกจากปากมิได้เลย

อื้อเกียวเมื่อเห็นสภาพอันทุลักทุเลของเต้าเฮี้ยงก็รู้สึกเวทนาปรานีขึ้นบ้าง นางหาทราบไม่ว่า คุ้ยงังเพี้ยและเต้าเฮี้ยงเป็นศัตรูคู่อาฆาตที่ไม่ยอมร่วมฟ้าเดียวกัน จึงห้ามปรามขึ้นว่า

"คุ้ยเฮีย พวกเราไยไม่ลองหาทางออกไปก่อนเล่า"

เต้าเฮี้ยงมีสันดานอันกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ พอได้ฟังก็เกิดอุบายขึ้นมา แสร้งทำเป็นหัวร่ออย่างโอหังลำพอง แล้วกล่าวว่า

"ฆ่าอาตมาไป พวกท่านมิว่าผู้ใดก็อย่าหมายรอดชีวิตจากหุบเขานี้เลย"

อั๊งเอียวฮู้ลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงว่า

"เจ้านักพรตอุบาทว์ รู้จักหาบันไดถอยอย่างงดงามทีเดียว"

มกง้อแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"พอไฟในหุบเขามรณะมอดพวกเราก็ออกไปได้ดั่งเคย ไฉนไม่มีทางรอดชีวิต"

เต้าเฮี้ยงใจหายวาบ กลอกนัยน์ตาไปมาแล้วความคับขันทำให้มันมีไหวพริบปราดเปรียว แสร้งหัวร่ออย่างเยือกเย็นมิลนลาน กล่าวว่า

“สำนักปักไฮ้ตัดทางบริวารของมันเอง เพราะรู้ดีว่าถ้ำนี้ได้ถูกศัตรูยึดครองไว้แล้ว พวกมันไหนเลยจะยอมให้ไฟในหุบเขามอดดับได้เล่า”

วาจานี้กล่าวอย่างมีเหตุผลกลมกลืน ทำให้ผู้คนมิอาจไม่เชื่อถือได้

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองดูพวกทั้งหลาย มิอาจจะเห็นแก่ความอาฆาตแค้นของส่วนตัว ไปทำลายทางรอดชีวิตของผู้อื่นให้สิ้นไปได้ จึงแค่นเสียงแล้วคลายมือถอยออกไป กล่าวว่า

“เต้าเฮี้ยง หากเจ้ารู้สถานการณ์จงรีบเปิดประตูอุโมงค์กลับเป็นการด่วน”

เต้าเฮี้ยงพลันยกมือทาบไปบนขม่อม ของตัวเองแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“อาตมายินดีจะตายพร้อมกับพวกท่านในที่นี้นอกเสียจาก...”

คุ้ยงังเพี้ยกระชากเสียงอย่างขุ่นเคืองขึ้น

“เจ้าคิดฆ่าตัวตายหรือ”

เต้าเฮี้ยงแค่นหัวร่อสวนคำขึ้น

“คุ้ยงังเพี้ย พลังฝีมือของท่านแม้สูงกว่านี้ ก็ห้ามปรามอาตมามิให้ฆ่าตัวตายไม่ได้”

คุ้ยงังเพี้ยใจหายวาบทันที รีบถามว่า

“นอกเสียจากอะไร?”

เต้าเฮี้ยงแค่นเสียงเย็นชาว่า

“ในอาณาบริเวณปักไฮ้นี้ ท่านไม่อาจฆ่าเรา”

“เจ้ามิกลัวเราจะแสร้งรับปากหรือ”

เต้าเฮี้ยงแผดเสียงหัวร่อ แล้วกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เพียงวาจาที่ท่านกล้ากล่าวออกจากปาก อาตมาก็เชื่อถือจนแม้จะตายก็ไม่เสียใจ”

คุ้ยงังเพี้ยต้องเงียบงันไปอีกครั้ง คำนึงถึงการที่หาตัวเต้าเฮี้ยงอย่างลำบากยากเย็นจนพบแล้ว และบัดนี้ก็มิอาจฆ่ามันเพื่อล้างแค้นแทนผู้บังเกิดเกล้าหากแม้นการไปในคราวนี้ มันหลบหนีเข้าซ่อนตัวตามป่าเขาอันลึกลำ้ จะเรียกให้ไปเสาะหามันในที่ใดได้อีกเล่า?

ทันใดนั้น อี้อเกียวก็กล่าวเสียงราบเรียบขึ้นว่า

“คุ้ยเฮีย ท่านมิต้องเห็นแก่พวกเราไป หากแม้นจำเป็นท่านก็กระทำตามความพอใจได้ทุกเรื่องราว”

เต้าเฮี้ยงแค่นหัวร่อว่า กล่าวว่า

“ใช่แล้ว คุ้ยงังเพี้ย เจ้าและเรามีความอาฆาตแค้นฐานฆ่าบิดามารดาความแค้นนี้ไหนเลยจะไม่ชำระล้างได้”

อื้อเกียวกับมกง้อหน้าแตกตื่นขึ้นทันที ทั้งสองพากันสะอึกกายมาก้าวใหญ่ดั่งราวนัดกันไว้ ใบหน้าปรากฏแววอำมหิตขึ้นจนประกายวูบวาบ

เต้าเฮี้ยงแตกตื่นจนถอยไปสองก้าว มันคาดหมายไม่ถึงว่า วาจาประโยคนี้กลับกระตุ้นความแค้นเคืองของบุรุษหนุ่มรูปงามทั้งสองได้

คุ้ยงังเพี้ยกัมศีรษะลงด้วยความเจ็บปวดใจ ต้องเบือนหน้ากลับไปอย่างมิอาจข่มกลั้น เห็นคุ้ยงังเพี้ยยกมือขึ้นซับหยาดน้ำตาที่ไหลหลั่งลงมา พลันหันขวับกลับมาใช้เสียงอันเจ็บแค้น กล่าวว่า

“เต้าเฮี้ยง เรารับปากเจ้า ในบริเวณปักไฮ้เราไม่ฆ่าเจ้าเป็นอันขาด”

อื้อเกียวพลุ่งพล่าน จนคว้าแขนคุ้ยงังเพี้ยขึ้นเขย่า กล่าวว่า

“ท่าน...ท่านไฉน...”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“พี่ท่านทั้งสอง มีพระคุณการช่วยชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีเรื่องใดพอจะทดแทนได้”

อั๊งเอียวฮ้ต้องถอนหายใจ คำนึงด้วยความสะทกสะท้อน

“บุคลิกของวีรบุรุษที่แจ่มชัด แบ่งแยกพระคุณและความแค้นจนกระจ่างแจ้ง มันนับเป็นบุคคลเดียวที่เราเคยพบพานมาในชีวิต แต่ไม่น่าจะมีอายุเยาว์ปานนี้เลย โอ หากแม้นก่อนสักสี่สิบปี เราได้พบพานมัน...”

มกง้อพลันกล่าวกระหึดกระหอบขึ้น

“คุ้ยเฮีย ความอาฆาตของผู้บังเกิดเกล้า ไหนเลยจะ...”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวเสียงหนักแน่นเด็ดเดี่ยวว่า

“โบราณว่าไว้ วาจาชายชาติชาตรีย่อมมีน้ำหนักยิ่งกว่าขุนเขา ข้าพเจ้าเมื่อลั่นปากไป ไหนเลยจะกลับกลอกไปได้ เต้าเฮี้ยงเจ้ายังงงงันอยู่ในที่นั้นไปไย”

ความจริง เต้าเฮี้ยงไหนเลยจะรู้วิธีเปิดประตูอุโมงค์ลับเล่า บัดนี้เรื่องราวได้ถึงคราวคับขันอันจำเป็น มันจึงมิอาจไม่เสแสร้างแกล้งทำเป็นมาตบตาผู้คนสักครั้งได้

มันสาวเท้าเดินเข้าไปในถ้ำ คุ้ยงังเพี้ยก็ก้าวตามติดอย่างกระชั้นชิด อื้อเกียวกับมกง้อกระหนาบสองฟากข้างคุ้ยงังเพี้ยไป ด้านหลังสุดคือนางปิศาจชะมดแดงเจี๊ยะจงฮวย

ปักเต๋าสอดส่ายสายตาไปรอบข้างไม่หยุดยั้ง ดูท่าคล้ายดั่งมีเจตนาจะ

หากลไกเปิดประตูอยู่จริงๆ แต่ความจริงนั้น มันกำลังหาที่สำหรับหลบหนีไปซ่อนกายอย่างกะทันหัน

ถ้ำนี้มีความกว้างใหญ่ยิ่ง ทุกทิศทางมีโขดหินประหลาดอยู่เกลื่อนกลาดซับซ้อน เป็นคล้ายถ้ำธรรมชาติไม่ผิดเพี้ยน มิเคยผ่านการตบแต่งดัดแปลงของผู้คน ทั้งห้าเดินไปประมาณสิบวา เบื้องหน้าถูกผนังศิลามหึมาขวางไว้ หากแม้นมีอุโมงค์พอออกไปได้จริง ที่นี้ก็สมควรนับเป็นประตูได้แล้ว

เต้าเฮี้ยงต้องลอบร้องคร่ำครวญขึ้นในใจ

"ไฉนทางจึงสั้นเพียงเท่านี้ก็สุดสิ้นเล่า"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาเร่งขึ้นว่า

"เปิดเถิด"

เต้าเฮี้ยงลอบขบกรามแนบแน่น ร้องอยู่ในใจ

"มีแต่ต้องเสี่ยงกันแล้ว"

ดังนั้น ถามอย่างแย้มยิ้มว่า

"ผู้ใดมีกระบี่ ขอยืมให้อาตมาใช้สักครั้ง"

คุ้ยงังเพี้ยถือดีมิเกรงกลัว หันมองหน้ามกง้อแล้วกล่าวว่า

"กระบี่ของมกเฮียพอจะยืมให้มันสักครั้งหรือไม่"

มกง้อดึงกระบี่ออกจากเอว ยื่นให้นักพรตเจ้าเล่ห์เต้าเฮี้ยง ซึ่งมันเมื่อรับไปดวงตาพลันปรากฏแววอำมหิตดุจสัตว์ร้าย ฟันฉับเข้าใส่ศิลาเขียวทางข้างกายจนเสียงดังเปรื่องใหญ่ ประกายไฟกระจายรอบข้าง จากนั้นปลายกระบี่ได้วกเป็นวงกว้าง จี้เข้าใส่คอหอยคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว

เหตุการณ์อุบัติอย่างไม่คาดหมาย คุ้ยงังเพี้ยเพิ่งงงงันไปยังมิทันได้สติพลันมีเสียงตวาดอันสดใสไพเราะเงาคนถลันวูบ ปรากฏอี้อเกียวได้คว้าชีพจรข้อมือของเต้าเฮี้ยงไว้อย่างแม่นยำว่องไว

ฉับพลันทันใด...

เสียงครืนครันดังสนั่นปานภูเขาทลาย ศิลาที่ขวางอยู่เบื้องหน้าพลันแยกออกจากกันไป ที่แท้การเปะปะอย่างไม่เจตนาของเต้าเฮี้ยง กลับเป็นการฟันใส่กลไกของประตูลับนี้ได้โดยบังเอิญ

เต้าเฮี้ยงตื่นเต้นยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง แผดหัวร่อขึ้นแล้วกล่าวว่า

"อภัยด้วย อาตมาใช้กำลังเกินไปรั้งไว้ไม่ทัน แทบจะทำอันตรายต่อคุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบไป"

อี้อเกียวตาเป็นประกายแวววาว แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

คุ้ยงังเพี้ยรับปากไม่ฆ่าท่านในอาณาบริเวณปักไฮ้ แต่ข้าพเจ้ามิได้ลั่นปาก ไม่ฆ่าท่าน"

เต้าเฮี้ยงงุนงงชั่ววูบ กล่าวว่า

"อาตมาและท่านไม่มีข้ออาฆาตแค้นกัน"

"ท่านทราบอย่างไรว่าไม่มีข้ออาฆาตแค้น?"

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"อี้อเฮีย โปรดปล่อยมันเถิด"

กระแสเสียงเย็นชากระด้างเป็นยิ่งนัก แต่เต้าเฮี้ยงก็แผดเสียงหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"อาตมาและคุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบ มีความอาฆาตแค้นที่ใหญ่เทียมฟ้า ท่านฆ่าอาตมาไป มันจะทำให้ผู้ใดล้างแค้นได้เล่า ฮา ฮา..."

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา แล้วสาวเท้าเดินเข้าไปเบื้องหน้า

อี้อเกียวสลัดแขนเต้าเฮี้ยงออกจากเกาะกุม ติดตามหลังคุ้ยงังเพี้ยไปอย่างว่องไว มกง้อก็เดินตามเข้ากระหนาบข้าง ลอบป้องกันตัวไว้อย่างเข้มแข็งเพื่อคอยระวังภัยที่มิอาจเกิดขึ้นได้

ผนังศิลาเมื่อเปิดออกเป็นช่อง เบื้องหน้าปรากฏห้องศิลาที่กว้างประมาณแปดวา ในห้องว่างเปล่าไร้ข้าวของใดๆ ผนังทั้งสี่ข้างเรียบลื่น ดูแล้วรู้สึกเป็นการเจาะจากน้ำมือผู้คน ในห้องนอกจากประตูศิลาที่เพิ่งเข้ามาแล้ว ยังมีอุโมงค์มืดมิดอีกสองสาย มิทราบทอดสู่แห่งหนตำบลใด

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้เชื่อแน่แก่ใจว่าเต้าเฮี้ยงรู้ทางไปสู่ใจกลางรังโจรของปักไฮ้ผ่าย จึงยืนนิ่งกลางห้องร้องถามว่า

"เต้าเฮี้ยง ทางสายใดไปสู่สำนักปักไฮ้?"

เต้าเฮี้ยงลังเลใจชั่วขณะ จึงสาวเท้าเข้าไปในห้องศิลา กวาดตาพิจารณาแล้วเดินไปทางห้องอุโมงค์ด้านซ้ายมือ

ทันใด มันได้พบที่ปากอุโมงค์มีศิลาสีขาวสองปุ่ม ก็ลอบอธิษฐานอยู่ในใจว่า

"ขอให้เป็นกลไกการฆ่าคนเถิด"

เป็นช่วงเวลาที่คับขันฉุกละหุก มันกลัวคุ้ยงังเพี้ยจะตามเข้าไปตรวจดู จึงรีบแนบกายไปกับผนังศิลา ใช้กำลังกดหินสีขาวก้อนนั้นทันที

คุ้ยงังเพี้ยกำลังรอคำตอบมันอยู่ พลันได้ยินเสียงดังขวับบนศีรษะ พลังลมอันหนักหน่วงก็โถมลงมาดุจพะเนินเหล็ก

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้ามองไป ต้องแตกตื่นตกใจจนสะดุ้งสุดตัว

เห็นเพดานศิลาของห้อง ได้ร่วงละลิ่วลงมาด้วยความรวดเร็วดุจสายฟ้า

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ หากแม้นกระโดดหลบเลี่ยงก็ยังพอจะทัน แต่กังวลคนที่อยู่ข้างกายทั้งสาม จึงจำต้องยกมือขึ้นดันไว้จนสุดแรง

เพดานศิลาอันหนักหน่วงทับจนแขนทั้งสองของคุ้ยงังเพี้ยงอไปแทบจะยกต้านไว้มิได้

เหตุการณ์ที่อุบัติอย่างไม่คาดหมาย ทำให้อีกสามคนแตกตื่นตกใจจนตะลึงลาน

เต้าเฮี้ยงแผดหัวร่ออย่างภาคภูมิแล้วร้องว่า

“ทารกน้อย นี่จึงเป็นลิขิตของดินฟ้า สนองแก่ความชั่วร้ายของเจ้า ฮา ฮา...”

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้เกร็งพลังทั้งมวลไว้มิกล้าเอ่ยปาก แต่ก็ดั่งแค้นจนสองตาแดงฉาน

อื้อเกียวชำเลืองแลดหน้าที่แดงดั่งเปลวไฟของคุ้ยงังเพี้ยด้วยความกังวล พลันสาวเท้าเดินไปยังเต้าเฮี้ยง

เต้าเฮี้ยงตวาดเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“หากท่านคิดให้มันตายแต่เนิ่นๆ ก็เข้ามาอีกสักก้าว!”

กล่าวแล้วทีท่าจะกดไปยังปุ่มกลไกนั้นอีกครั้ง

อื้อเกียวพอเห็นก็มิกล้าสาวเท้าเข้าไปจริงๆ แต่เค้นเสียงอย่างดั่งแค้นขึ้นว่า

“ปักเต๋า เจ้ารู้จักคุณธรรมของวงพวกนักเลงหรือไม่?”

“ฮา ฮา...คุณธรรมในวงพวกนักเลงมีค่าก็อีแปะ? เราไม่ฆ่ามัน มันก็จะฆ่าเรา ย่อมต้องเป็นผู้ลงมือก่อนจะได้เปรียบ”

ขณะนั้น อั๊งเอียวฮู้ที่มิเคยเอ่ยปากเลย พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ถูก ถูก ถูก ลงมือก่อนจะมีเปรียบ คักคัก...”

วาจาขาดคำร่างกระโดดไปที่ข้างกายเต้าเฮี้ยง

คุ้ยงังเพี้ยสำนึกเสียใจและดั่งแค้นจนกายสั่นสะท้าน คำนึงว่า

“เราตอนนั้นไม่สมควรเกิดใจอ่อนไปช่วยนางเลย”

น้ำหนักศิลาที่มีพันๆ ตำลึง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกหนักแรงอย่างยิ่ง หยาด

เหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลลงจากใบหน้าอันซีดขาวเป็นเส้นสาย

ทันใดนั้น อั๊งเอียวฮู้ยกมือทาบไปบนกลางหลังเต้าเฮี้ยง เค้นเสียงเย็นชาสั่งขึ้นว่า

"เต้าเฮี้ยง ขณะนี้เจ้าจงเลือกทางมีชีวิตหรือตายให้เสร็จสิ้นในอึดใจ"

เต้าเฮี้ยงคาดหมายไม่ถึงว่า อั๊งเอียวฮู้จะหักหลังมันอย่างกะทันหัน ต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจว่า...

"เจี๊ยะทั่งจู๊ ท่านหมายความว่ากระไร?"

อั๊งเอียวฮู้ตวาดเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"มิต้องกล่าวมากไป คิดมีชีวิตก็รีบเลื่อนเพดานศิลาขึ้น คิดใคร่ตายเราจะฟาดเจ้าให้ตายในทันที แล้วจึงค่อยช่วยเหลือพวกมัน"

การเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันของเจี๊ยะจงฮวยนี้ ไม่มีผู้ใดจะคาดหมายได้ถึง จริงทีเดียว สัญชาตญาณของคนนั้นดีงามมาแต่กำเนิด เพียงอย่าได้ทำลายมันให้ชั่วร้ายเท่านั้น

เต้าเฮี้ยงคำนวณสถานการณ์แล้ว รู้ดีว่ามันตอแยจนทุกผู้คนชิงชังอาฆาตมัน ปล่อยก็ตายมิปล่อยก็ต้องตาย อีกประการหนึ่ง มันไม่มีทางต้านทานฝีมืออั๊งเอียวฮู้ได้ จึงขบคิดชั่วครู่แล้วกล่าวว่า

"ในเมื่ออย่างไรเราปล่อยหรือมิปล่อยเราก็ต้องตาย"

อั๊งเอียวฮู้ตวาดขึ้นว่า

"หากปล่อย เราจะประกันมิให้เจ้าต้องตาย"

"ที่อาตมากังวลนั้นมิใช่ทั่งจู๊แต่เป็นพวกมัน เยี่ยงนี้เถิด ท่านปล่อยเราแล้วถอยกายไปห้าก้าว อาตมาก็จะปล่อยพวกมัน"

อั๊งเอียวฮู้แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"จะเป็นหรือตายแล้วแต่เจ้าจะเลือกเฟ้น เราทั่งจู๊ไม่กลัวเจ้าจะบินขึ้นท้องฟ้าดอก"

ขาดคำก็ถอยกายไปห้าก้าว

เต้าเฮี้ยงไหนเลยจะรู้วิธีเลื่อนศิลาขึ้นไป ฉวยโอกาสที่อั๊งเอียวฮู้ถอยหลังนั้น พลันยกกระบี่ฟันไปยังปุ่นศิลาขาวทั้งสยงจนขาดกระเด็น หันกายได้ก็วิ่งปราดเข้าไปในอุโมงค์

อั๊งเอียวฮู้คิดไม่ถึงว่ามันจะมีใจกล้าปานนี้ มองดูอีกคราเห็นปุ่มกลไกทั้งสองถูกฟันขาดกระเด็นไปแล้วโทสะนางดาลเดือดจนตวาดสำทับว่า

“เต้าเฮี้ยง หนีไปที่ใด”

เสียงขาดคำก็หายลับไปในอุโมงค์อีกผู้หนึ่ง

ยามนี้ อี้อเกียวและมกง้อกำลังช่วยคุ้ยงังเพี้ยดันศิลาใหญ่มิให้เลื่อนต่ำมา ความกดดันแม้รุนแรงก็ยังทำให้คุ้ยงังเพี้ยมีโอกาสหอบหายใจได้บ้าง

คุ้ยงังเพี้ยฝืนหัวร่อ กล่าวว่า

“ที่นี้ห่างจากปากทางด้านขวาใกล้ที่สุด พวกเราพอจะค่อยๆ เลื่อนถอยไปในด้านนั้น”

อี้อเกียวและมกงอเหลียวมองดู เห็นมีแต่วิธีนี้จริงๆ ดังนั้น ทั้งสามจึงได้ผลัดกันเลื่อนไปทีละคน จนไม่นานก็ถอยมาถึงปากทางแล้ว คุ้ยงังเพี้ยกล่าวว่า

“ทั้งสองท่านถอยออกไปก่อน ข้าพเจ้ายังดันเอาไว้อยู่

อี้เกียวกล่าวเสียงเด็ดเดี่ยวว่า

“พวกเราถอยไปพร้อมกัน”

คุ้ยงังเพี้ยรีบสอดคำว่า

“ถอยออกไปทีละคนก็เป็นเช่นกัน หากแม้นสองท่านวิตกว่าข้าพเจ้ายกมิอยู่ ข้าพเจ้าพอจะเคลื่อนกายไปอีกสองก้าว”

“มิต้อง”

ทั้งสองพากันร้องขึ้นด้วยความแตกตื่น อี้อเกียวคล้ายดั่งเข้าใจนิสัยของคุ้ยงังเพี้ย นางจึงกล่าวกับมกง้อด้วยน้ำตาเอ่อคลอว่า

“ตี้ตี๋ พวกเราถอยออกไปก่อนเถิด”

มกง้อมองดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างกังวลใจ ทั้งสองพากันคลายมือออกไป

คุ้ยงังเพี้ยพลันรู้สึกมีพลังกดดันอันหนักหน่วงรุนแรงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ต้องสูดลมหายใจลึกๆ แล้วพลันตวาดก้องเสียงสนั่น สองมือดันกระแทกขึ้นเบื้องสูง ถีบกายถอยปราดไปอย่างว่องไว

แขนอันอ่อนนุ่มนิ่มทั้งสี่ พากันยื่นมาประคองร่างที่โซเซใกล้จะล้มลงเอาไว้

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว เมื่อเพดานศิลาร่วงลงกระทบพื้น อัดห้องนั้นไว้จนสนิทแน่น

คุ้ยงังเพี้ยหน้ามืดตาลาย ร่างระทวยจนแทบอิงไปที่วงแขนด้านหลังโดยสิ้นเชิง

อี้อเกียวส่งเสียงรันทดถามเบาๆ ว่า

“พวกเราพักผ่อนสักครู่ จึงค่อยเดินทางต่อเป็นไร”

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้เหน็ดเหนื่อยจนอ่อนล้าจริงๆ แล้วจึงนั่งพิงผนังศิลาอย่างอ่อนล้า

ผ่านการพักผ่อนอันเงียบงันไปครู่ใหญ่ อื้อเกียวพลันเอ่ยปากถามว่า

"คุ้ยเฮียมาที่ปักไฮ้เพียงลำพังหรือ?"

"ใช่แล้ว"

"ฟังว่าคุ้ยเฮียมีสหายหญิงร่วมใจนามหงส์เกียวอะไรอยู่ผู้หนึ่งใช่หรือไม่"

มกง้อถามอย่างมิใคร่กังวลสนใจ แต่สร้างความพลุ่งพล่านให้คุ้ยงังเพี้ยจนรุนแรงยิ่ง เป็นเวลาเนิ่นนานให้หลัง จึงถามเสียงเย็นชาว่า

"มกเฮียมิรู้สึกถามมากความเกินไปดอกหรือ?"

"โปรดอภัย พบเพานโดยบังเอิญ นับว่าไม่สมควรถามเรื่องส่วนตัวผู้อื่นขอคุ้ยเฮียอโหสิให้มากด้วย"

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้าขึ้นช้าๆ

จับจ้องมองดูเพดานถ้ำ กล่าวอย่างเสียใจว่า

"ข้าพเจ้าอารมณ์วุ่นวายหงุดหงิด ขอพี่ท่านทั้งสองอย่าได้ถือโทษโกรธเคืองเลย"

อื้อเกียวพลันถามบ้างว่า

"หรือหงส์เกียวผู้นั้น มีที่ใดทำให้คุ้ยเฮียต้องขุ่นเคืองใจกระมัง?"

สองตาเขม้นมองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่ง คล้ายดั่งรอคอยคำตอบอย่างตื่นเต้น แต่คุ้ยงังเพี้ยแย้มยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"หามิได้ ข้าพเจ้าเป็นผู้ผิดเอง บิดาผู้ล่วงลับก่อนจะตายเคยบอกไว้ข้าพเจ้านามคุ้ยงังเพี้ยคือห่านป่าไม่มีที่อยู่แน่นอน จอกน้อยลอยตามสายน้ำที่พัดพาข้าพเจ้าสมควรจะเป็นคนโดดเดี่ยวเดียวดายตลอดกาลจึงถูกต้อง"

อื้อเกียวกับมกง้อใจเต้นระทึกจนถี่เร็ว อื้อเกียวกล่าวถามอย่างกระสับกระส่ายว่า

"นั่นอาจเป็นการกล่าวอย่างมิได้ตั้งใจของบิดาท่าน คุ้ยเฮียไฉนจึงมาถือเป็นจริงจัง คุ้ยเฮียนับจากนี้จะมีจุดมุ่งหมายไปที่ใด

คุ้ยงังเพี้ยฝืนหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เมื่อล้างแค้นแทนผู้บังเกิดเกล้าได้ครบถ้วน หากแม้นมีวาสนาไม่ตายขอยึดถือพระธรรมเป็นที่พึ่ง บั้นปลายชีวิตก็พึงพอใจแล้ว โอ..."

วาจาขาดคำก็กระโดดขึ้นจากที่อย่างกระปรี้กระเปร่า...

วิญญาณร้ายในปักไฮ้

คุ้ยงังเพี้ยพอเดินได้สองก้าว ก็หยุดเท้าเพ่งมองดูอุโมงค์อันมืดมิดทางเบื้องหน้าจนแน่วนิ่ง

อื้อเกียวกับมกง้อทั้งสอง พลอยลุกขึ้นช้าๆ พยายามระงับใจไว้จนเต็มที่ แม้เสียงสนทนาทางเบื้องหน้าในตอนนี้จะชัดเจนสักเพียงไร แต่ทั้งสองกลับหูอื้อจนมิได้ยินไปหมดสิ้น

หยาดน้ำตาอันสดใส หยดหยาดลงสู่แก้มอันแดงระเรื่อของทั้งสองไม่ขาดสาย มิว่าผู้ใดก็คาดเดาไม่ถูกว่า ไฉนทั้งสองจึงมาเศร้าเสียใจอย่างรุนแรงปานนี้ ทั้งสองรีบสาวเท้ามากระหนาบข้างกายคุ้ยงังเพี้ยทั้งซ้ายขวา คล้ายดั่งกลัวจะปลีกตัวหนีออกไปก็ปาน

สุดปลายทางอุโมงค์เป็นทางเลี้ยว มีแสงรำไรสาดส่องเข้ามา เสียงรุ่มร้อนของคนผู้หนึ่งดังขึ้นว่า

“เล่าตั้ว เราคิดว่าเจ้าเฒ่านั้นต้องฟังผิดแน่ คนของพวกเราต่างถูคลอกตายในหุบเขามรณะหมดสิ้นแล้ว ยังมีผู้ใดจะรู้ทางเข้าอุโมงค์ลับสายนี้อีกเล่า”

อีกผู้หนึ่งได้ตอบว่า

“เจ้าเฒ่าเคยฟังผิดตั้งแต่เมื่อใดกัน รีบเดินเถิด”

เสียงขาดคำ แสงไฟทางเบื้องหน้าพลันสว่างจ้า ปรากฏคนลักษณะประหลาดที่สูงและต่ำขึ้นสองคน กำลังเดินตรงเข้ามายังพวกคุ้ยงังเพี้ย

ในอุโมงค์อันมืดมิด ใต้แสงไฟที่สั่นไหวไม่หยุดนิ่ง เผยเห็นใบหน้าอันประหลาดพิสดารที่ปากอ้าเขี้ยวงอกยาว ตาเหลือกถลนแต่จมูกบี้แบน ภายในที่อันเงียบวังเวงดั่งสุสานใต้ดิน เฉกเช่นกับเป็นวิญญาณร้ายที่โผล่ออกมาจากหลุม

ฝังศพ น่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญเหลือประมาณ

อื้อเกียวและมกงอพากันเบียดกายเข้าใกล้คุ้ยงังเพี้ยอย่างลืมตัว มันเกิดขึ้นเพราะสัญชาตญาณที่ไม่ทันจะระงับใจโดยสิ้นเชิง หาใช่หวาดกลัวอย่างจริงจังไม่

คุ้ยงังเพี้ย เหลือกตามองดูคนทั้งสองไปแวบหนึ่ง ต้องขบคิดด้วยความตะลึงลานว่า

"พวกทั้งสองร่ำไห้ตั้งแต่เมื่อใดกัน?"

ยามนี้ ตัวประหลาดเบื้องหน้าทั้งสองได้วิ่งปราดมาจนหยุดห่างจากพวกคุยงงเพยสามสบเชยะ ผู้รางสูงกล่าวอย่างรุมร้อนขึ้นว่า

"เฮอะ ที่แท้เป็นทารกสามคนเอง เราเห็นว่าไม่ต้องไปเชื้อเชิญแล้ว หิ้วมันกลับไปรายงานตามคำสั่งก็แล้วกัน"

ผู้ร่างเตี้ยสนับสนุนขึ้นว่า

"มีเหตุผลมีเหตุผล ด้วยศักดิ์ศรีของสองมารอเวจี (ตี้งักซังซัวะ) ไหนเลยจะต้องใช้การเชื้อเชิญกับทารกทั้งสามนี้"

เสียงขาดคำ เงยหน้าอันมหึมาของมันกล่าวอย่างเชื่องโขว่า

"เพ้ย ทารกทั้งสามฟังไว้ พวกไท้เอี๊ยรับคำสั่งมาจับกุมพวกเจ้าแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"พวกเจ้าคู่ควร?"

เพียงคำสั้นๆ เท่านั้น แต่ก็ทำให้ตัวประหลาดทั้งสองรู้สึกเย็นเยียบไปทั่วร่างทันที

ผู้ร่างเตี้ยถลึงจ้องมองคุ้ยงังเพี้ย แล้วกล่าวว่า

"มีอันใดไม่คู่ควร?"

เสียงขาดคำร่างโถมเข้าหา ก้าวย่างใส่ในเบื้องหน้าด้านตรง ตะปบมือคว้าเข้าใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหมดุดัน

มกงอกำลังหงุดหงิดกลัดกลุ้ม หาที่ระบายโทสะในอกออกมิได้ เมื่อเห็นก็ไม่ส่งเสียงอย่างไร สลับเท้าก้าวเข้าขวางหน้าคุ้ยงังเพี้ย สะบัดมือซ้ายขึ้นกันฝ่ามือของชายร่างเตี้ยจนเบนเบี่ยงไป มือขวาตวัดฟาดใส่ใบหน้าชายร่างเตี้ยอย่างถนัดถนี่

ฝ่ามือของมกงอนี้มีพลังรุนแรงยิ่ง ตบจนชายร่างเตี้ยถลาถอยห้าหกก้าวใหญ่ แผดร้องโวยวายเสียงพิกลไม่ขาดหู แต่มีโลหิตทะลักออกทั้งปากทั้งจมูกจนเนืองนองหน้า

ชายร่างสูง เห็นชายร่างเตี้ยยังมิทันจู่โจมได้เต็มกระบวนท่า ก็พลาดพลั้งจนเลือดนองเต็มหน้า มันทั้งตกใจทั้งขุ่นเคือง คำรามสุดเสียงแล้วโถมเข้าใส่มกง้อทันที

อุโมงค์แคบเล็กเยี่ยงนี้ ไม่มีที่ให้กระโดดหลบเลี่ยงได้ มกง้อตวาดเสียงเกรี้ยวกราด แล้วใช้กระบวนท่าลักเพ้งโง้วงัก (พลังทลายห้าบรรพต) ฟาดใส่ปะทะจนเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว เป็นการหักอย่างโหมกำลังกันตรงๆ ไป

ท่ามกลางพลังที่กระจายรอบข้าง ชายร่างสูงเซถลาถอยถึงสี่ก้าว แขนทั้งสองห้อยลงแนบกายอย่างสิ้นเรี่ยวแรง แสดงว่าพลาดท่าเสียท่าหลีกว่าชายร่างเตี้ยอีก

คุ้ยงังเพี้ย จับตาเย็นชามองดูตัวประหลาดเตี้ยและสูงทั้งสองแล้ว กล่าวว่า

"อาศัยเจ้าทั้งสองคนที่มีฝีมือต่ำต้อยน้อยนิด ก็กล้ามาคุยโอ่"

ขาดคำ ก้าวยาวๆ ตรงเข้าไป ชายเตี้ยและสูงทั้งสองในเมื่อมีฉายาเป็นสองมารอเวจี พลังฝีมือก็ย่อมจะไม่ต่ำต้อย ไหนเลยยอมพ่ายแพ้อย่างง่ายดาย พวกมันก็ไม่ยินยอมอยู่

ชายร่างเตี้ยกระโดดปราดขึ้นมา กระบวนท่าลี่กุ้ยโซ่วฮุ้น (ปิศาจร้ายคร่าวิญญาณ) ยังคงโถมใส่มกง้ออย่างอาฆาตมาดร้าย ส่วนชายร่างสูงนั้นจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ย

มกง้อขุ่นเคืองเป็นยิ่งนัก ตวาดขึ้นว่า

"รนหาที่ตาย"

โดยไม่เลี่ยงหลบหลีก สะบัดเท้าก้าวไปสามก้าว ฟาดโครมเข้าใส่จนชายเตี้ยกระเด็นไกลสามสี่เชียะ จากนั้น สะบัดฝ่ามือขึ้นด้วยกระบวนท่าฮวงฮุ้นจู้หวย (เมฆลมชุมนุม) ตบใส่ชายเตี้ยอย่างดุดัน

ชายเตี้ยปวดซาไปทั่วทั้งสองแขนแล้ว ไหนเลยจะมีกำลังมาตีโต้ได้ มันแตกตื่นตกใจจนรีบหันร่างวิ่งกลับไป ทันใดนั้น...

เสียงหนึ่งตวาดดังขึ้นว่า

"ท่านไยต้องเข่นฆ่าให้สิ้นซาก"

พลังลมอันแหลมคม พุ่งใส่จุดยู่กึงฮวกที่ทรวงอกมกง้อ

เรื่องอุบัติอย่างไม่คาดหมาย มกง้อในระหว่างมิทันป้องกันแทบจะถูกพลังแหลมคมนั้นจี้สกัดใส่ นางรีบกระโดดถอยปราดไป ลมแหลมคมจึงเฉียดผ่านข้างกายวูบใหญ่

ขณะนั้น ชายร่างสูงที่จู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ย ถูกคุ้ยงังเพี้ยคว้าชีพจรข้อมือบีบไว้

กำลังเจ็บปวดจนเหงื่อไหลโซมหน้า ไม่อาจที่จะแสดงความชั่วร้ายออกมาได้อีกแล้ว

แต่เบื้องหน้าไม่ไกลนัก มีชายกลางคนหน้าขาวเกลี้ยงเกลายืนเด่นเป็นสง่า กล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า

"ในอุโมงค์ใต้ดินนี้ หาใช่ล้วนเป็นพวกจะข่มขู่รังแกได้โดยสิ้นเชิง"

วาจาประโยคนี้ แสดงว่ากล่าวให้แก่มกง้อโดยเฉพาะ

อื้อเกียวแค่นเสียงหัวร่อ แล้วกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"เจ้าก็รับเราสักหนึ่งนิ้วดู"

ขาดคำ ยกมือขึ้นช้าๆ งอนิ้วดีดพลังอันแหลมคมออกไปเส้นสายหนึ่ง

ชายกลางคนเห็นมันดูแคลนตนเช่นนั้น โทสะพลันฮือโหม ขณะจะอาละวาดพลังปลายนิ้วนั้นก็ได้พุ่งมาที่เบื้องหน้า ด้วยความเร็วจนแม้มันจะตีโต้กลับไปก็ไม่มีเวลา รีบลนลานถลันหลบไปด้านซ้าย เสียงควากดังตามติดมาในทันใด ที่แท้เสื้อบนไหล่ได้ขาดหายออกไปชิ้นใหญ่ มิต้องบอกก็รู้ว่า ยังเป็นความเมตตาของฝ่ายตรงข้ามดอก

ชายกลางคนหน้าขาวเกลี้ยง ได้กลายเป็นสีแดงฉานไปแล้ว ตวาดใส่ชายเตี้ยว่า

"โง้วเอี๊ยเรียกให้เจ้ามาเชื้อเชิญอาคันตุกะอันทรงเกียรติชัดๆ พวกเจ้ากลับกล้าบังอาจไม่เคารพตามคำสั่ง"

หันมากล่าวต่อคนทั้งสามว่า

"ท่านผู้ใด คือคนตั้งใจมาเพราะสำนักปักไฮ้โดยตรง?"

คุ้ยงังเพี้ยตอบเสียงเย็นชาว่า

"เราคุ้ยงังเพี้ย?"

"อะไร? ท่านหรือคือคุ้ยงังเพี้ย!"

มันทวนคำ แล้วถอยกายไปถึงสามก้าวด้วยความแตกตื่น คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เรามิได้ถูกคลอกตายอยู่ในหุบเขามรณะ ท่านรู้สึกประหลาดใจมากนักหรือ?"

ชายฉกรรจ์กลางคนแค่นหัวร่ออย่างมิใคร่สบายใจ กล่าวว่า

“ไหนเลยเป็นเช่นนั้น กล่าวอย่างจริงใจ สำนักปักไฮ้ก็ไม่ปรารถนาให้คุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบท่านต้องผิดหวัง”

ขาดคำตวาดใส่ชายร่างสูงว่า

“คุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบจับมันไว้ก็มิใคร่สะดวก ไยไม่ฆ่ามันเสียเล่า?”

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายแวววาว เค้นเสียงเย็นยะเยียบว่า

“ตายช้าตายเร็วก็เป็นเช่นกัน ข้าพเจ้าขอน้อมรับคำสั่งท่านแล้ว”

พลังลมปราณได้ทะลักออกจากฝ่ามือ ชายร่างสูงคราง หนักๆ ขึ้นสั้นๆ อวัยวะภายในก็แหลกละเอียดจนตายคามือไป

ชายเตี้ยเห็นพี่ร่วมสาบานถูกฆ่าอย่างอำมหิต มันดั่งแค้นจนอกแทบระเบิดแตกตาย สะอึกกายเข้ามาสองก้าว ด้วยท่าทีใคร่จะเสี่ยงชีวิตด้วย

ชายกลางคนตวาดเสียงเย็นชาขึ้น

“คุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบบอกแล้ว ตายช้าตายเร็วก็เป็นเช่นกัน เจ้าไยต้องลนลานในเวลาเพียงชั่วครู่ชั่วยาม ยังไม่รีบกลับไปให้เราอีก”

ชายเตี้ย ถลึงจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยอย่างอาฆาตแค้นรับคำแล้วหันกายถอยออกไป

ชายกลางคนแค่นหัวร่อ กล่าวกับคนทั้งสามว่า

“โปรดตามข้าพเจ้ามา”

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นชาขึ้นกล่าวว่า

“ท่านมีอำนาจเชื่องโขมาก”

“เฮอะ สำนักปักไฮ้มีกฎระเบียบอันเข้มงวดกวดขัน คุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบต้องนึกหัวร่อแล้ว”

กล่าวพลางหันร่างเดินนำหน้าไป พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามจึงก้าวตามติดในอุโมงค์แม้ยังแคบเล็กดั่งเดิม แต่พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามก็คำนวณแน่แก่ใจว่า เบื้องหน้าต้องมีอันตรายที่ร้ายแรงคอยจู่โจมอยู่ จึงต่างระวังตัวอย่างเคร่งเครียดรัดกุม

แสงคบไฟอันอ่อนจาง สามารถส่องสว่างได้ไม่ไกลนัก ในอุโมงค์ที่มืดวังเวงยามนี้มีแต่เสียงฝีเท้าอันแผ่วเบาเท่านั้น

ไม่นาน ชายกลางคนที่นำทางก็ได้เปิดประตูศิลาบานหนึ่ง แสงสว่างพลันกระจ่างเจิดจ้า เป็นอุโมงค์ที่สะอาดและราบเรียบ เห็นมีชายชราหน้าตาทุเรศอัปลักษณ์อย่างสุดแสนสามคนมายืนขวางทางไว้

ชายกลางค่นคารวะต่อชายชราทั้งสามแล้วรายงานเสียงกังวานว่า

“อาคันตุกะทรงเกียรติท่านนี้ คือคุ้ยงังเพี้ยเชี่ยวเฮี้ยบ”

สีหน้าชายชราทั้งสามต่างไม่มีความผิดปรกติขึ้น แต่ทว่า พวกมันจะต้องลอบตื่นตกใจไม่น้อย

ชั่วขณะ ชายชราที่ยืนกลางพลันหัวร่อเสียงดังกังวาน กล่าวว่า

“เล่าฮูทั้งสาม ผู้คนเรียกเป็นตี้ฮู้ซากุ้ย (สามปิศาจอเวจี) นามแท้จริงมิได้ใช้มาเนิ่นนานแล้ว แต่พวกเราสามคนก็มิเคยแยกออกจากกันมาเลย

หยุดชั่วขณะจึงกล่าวสืบต่อว่า

“วีรบุรุษเกิดขึ้นในวัยฉกรรจ์ คุ้ยเชี่ยวเฮี้ยบมีบุคลิกที่โอ่อ่าสง่างามไม่น้อยจริงๆ สองเท่านั้นเล่า?”

อื้อเกียวสอดคำขึ้นฉับพลันว่า

“ชนชั้นต่ำของวงพวกนักเลง ไม่มีคุณค่าแก่การเอ่ยอ้าง”

ชายชรารีบกล่าวว่า

“หาใช่เช่นนั้นไม่ มิต้องเกรงใจ โปรดเชิญ”

ทั้งสามกล่าวแล้วหันกายเดินนำทางไป ส่วนชายกลางคนนั้นก็อยู่ที่เดิมแห่งนี้

พากันเดินจนสุดทางอโมงค์ เปิดประตูศิลาอีกห้องหนึ่ง เบื้องหน้าเป็นห้องโถงใหญ่มหึมา รอบข้างมีชายฉกรรจ์รูปร่างพิสดารอยู่มากมายหลายหลากคล้ายดั่งเป็นพวกภูตผีปิศาจในวังพญายมไม่ผิดเพี้ยน

เบื้องหน้าเป็นโต๊ะเก้าอี้พนักสูงสีแดงฉาน มีชายชราผมขาวหน้าสีม่วงแผลเป็นเกลื่อนกลาด นั่งเด่นเป็นสง่า บนโต๊ะไม่มีข้าวของใดๆ ประดับไว้เลย

ชายชรานำทางทั้งสาม น้อมคารวะต่อชายชราหน้าสีม่วง แล้วผู้อยู่กลางรายงานขึ้นว่า

“ขอเรียนเต้ยจู๊ (ประมุขตำหนัก) อาคันตุกะที่มาคือคุ้ยงังเพี้ยเชี่ยวเฮี้ยบ”

สีหน้าชายชราไม่มีความเปลี่ยนแปลง แต่กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เล่าฮูถูกผู้คนเรียกเป็นปักไส้อิ้วฮุ้น (วิญญาณพเนจรของปักไฮ้) รับหน้าที่เป็นหัวหน้าตำหนักเงี่ยมอ๋อง (ยมบาล) มีหน้าที่สะสางเรื่องอยุติธรรมของดินแดนปักไฮ้ คุ้ยงังเพี้ย ท่านมาที่นี่ด้วยจุดประสงค์ใด?”

กระแสเสียงเชื่องโขใหญ่โตจนโอหังยิ่ง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยต้องตอบเสียงเย็นชาไปว่า

“ท่านอาศัยหน้ากากหนังมนุษย์ที่สวมใส่ มาตัดสินความอยุติธรรมของ

มวลหมู่มนุษย์หรือ?”

ชายชราหน้าสีม่วงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“เจ้าหมายว่าเล่าฮูหน้าตาอัปลักษณ์?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ พลันเพุ่งกายไปยังชายชราที่นำทางทั้งสาม ตะปบมือกระชากหน้ากากของมันออกมา ด้วยกระบวนท่าที่ว่องไวไม่คาดหมาย ชายชราซึ่งมิทันระวังป้องกันตัว ไหนเลยจะหลบหลีกได้ทันท่วงที มันผู้นั้นยกมือหมายจะชิงหน้ากากกลับ พลันได้ยินชายชราหน้าสีม่วงตวาดสดเสียงขึ้นว่า

“หยุดไว้!”

พลันผุดลุกขึ้นยืน ดวงตาเป็นประกายเจิดจ้าอำมหิต แค่นเสียงใส่คุ้ยงังเพี้ยว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เข้าปักไฮ้ด้วยจุดประสงค์ใด?”

คุ้ยงังเพี้ยขบกรามเค้นเสียงว่า

“ตั้งใจทำลายให้ราบเป็นหน้ากลอง”

“อาศัยทารกเจ้าทั้งสามนี้?”

คุ้ยงังเพี้ยเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่น กล่าวว่า

“เป็นเรื่องของข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้น มิได้เกี่ยวกับพี่ท่านทั้งสองนี้เลย”

อื้อเกียวกับมกง้อหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที ร้องขึ้นพร้อมเพรียงว่า

“เราก็ใช่”

ชายชราหน้าสีม่วง หัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวอยู่ครู่ใหญ่ จึงกล่าวช้าๆ ว่า

“ตามประเพณี ผู้บุกรุกเข้ามาในเงี่ยมอ๋องเต้ย (ตำหนักยมบาล) ต่างได้รับสุราคาราวะหนึ่งถ้วยทั้งสิ้น บริวารยกสุรามา”

เสียงตวาดสั่งดังทยอยเป็นระยะ มีบริวารปิศาจคนหนึ่งประคองถาดหยกใบมหึมาวิ่งปราดมา บนถาดมีถ้วยหยกสีเขียวสี่ใบ

ชายชราหน้าสีม่วงหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“มิตรหรือศัตรูก็ได้กระจ่างใจกันแล้ว ในสุราของเล่าฮูนี้มีพิษผสมอยู่ ท่านทั้งหลายดูออกหรือไม่”

มาตรแม้นเป็นวาจากระตุ้นท้าทาย แต่ด้วยศักดิ์ศรีของมันย่อมมิใช่จะไร้เหตุผลอย่างเด็ดขาด หากทั้งสามดูมิออกว่ามีพิษผสม และเชื่อถือว่าวาจามันเป็นความจริงมิกล้าดื่มลงไป สงครามเย็นในคราวนี้ก็เป็นฝ่ายพ่ายแพ้

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไปยังสุราทั้งสี่ถ้วย เห็นน้ำสุราสดใสไม่เป็นตะกอน มิได้ผิดแปลกกว่าสุราธรรมดาที่เคยดื่มมาเลย

ชายชราหน้าสีม่วงจ้องมองทั้งสามจนตาเป็นประกาย ด้วยท่าทีที่ภาคภูมิใจยิ่งนัก

ทันใดนั้น มกง้อแค่นหัวร่อเย้ยหยันแล้วกล่าวว่า...

“สุราพิษเยี่ยงนี้มีที่ใดน่าภูมิใจ มา เราดื่มมันเสีย”

กล่าวแล้วยื่นมือยกถ้วยขวาสุดขึ้นมา ในแขนเสื้อคล้ายมีไข่มุกสีขาวสองเม็ดร่วงหล่นลงจากข้อมือเข้าในถ้วยทั้งสองอย่างคล้ายไม่มีเจตนา

การกระทำอันเด็ดเดี่ยวของมกง้อนี้ทำให้คุ้ยงังเพี้ยและอื้อเกียวทั้งสองต่างกระสับกระส่ายยิ่ง แต่วาจาของมกง้อหนักแน่นเด็ดเดี่ยวนัก ทำให้ไม่มีผู้ใดจะคัดค้านแก้ไขได้ทัน

คุ้ยงังเพี้ยลังเลเล็กน้อย ก็ยกสุราขึ้นพร้อมกับอื้อเกียว

ชายชราหน้าสีม่วงหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว ยื่นมือหยิบอีกถ้วยหนึ่งขึ้นกรอกจนแห้งไปในอึกเดียว แล้วคว่ำถ้วยลงบนโต๊ะเบื้องหน้า

พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสาม ดื่มแห้งไปในเวลาพร้อมมัน คว่ำถ้วยลงบนโต๊ะเบื้องหน้าในลักษณะเดียวกันด้วย

สุรานี้แรงยิ่ง แต่ก็หอมหวนยิ่งเช่นกัน พวกทั้งสามนอกจากรู้สึกร้อนผะผ่าวตามทรวงอกและท้องแล้ว มิได้รู้สึกผิดปรกติอย่างไรเลย

ชายชราหน้าสีม่วง เพ่งพิจารณาสีหน้าของทั้งสาม ในใจต้องแตกตื่นจนคำนึงว่า

“หรือยาพิษจะสูญเสียประสิทธิภาพไปแล้ว?”

ขณะขบคิดก็กล่าวเสียงเหี้ยมว่า

“เล่าฮูเมื่อครู่ได้กล่าวตามความเป็นจริง ท่านทั้งหลายมีใจกล้ามาทดลองเป็นที่เลื่อมใสนับถือของเล่าฮูยิ่ง แต่ออกจะเป็นการกล้าอย่างไร้สมอง ท่านทั้งหลายรู้สึกผิดปรกติในที่ใดบ้างหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ารู้สึกสุราหอมฉุนยิ่งนัก”

ชายชรางุนงงไปชั่ววูบหนึ่ง พลันมีประกายอำมหิตเจิดจ้า สะบัดมือฟาดเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ย พร้อมทั้งตวาดเสียงเย็นชา

“ดูว่าเจ้าจะสามารถสะกดกลั้นพิษไว้ได้นานเท่าใด”

พลังฝ่ามือดุจดั่งอสนีบาต ดุร้ายรุนแรงเป็นที่ยิ่ง พลังฝีมือของคนผู้นี้คล้ายดั่งยังสูงกว่าจั๊วม้อซิ้ง

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายแวววาว ยกมือขึ้นป่ายไปในท่างังเลาะเพ่งชา (ห่านป่าโฉบพื้นทราย) กระแทกไปอย่างตรงๆ

เสียงโครมดังสนั่น ถ้วยบนโต๊ะปลิวกระจัดกระจาย ถาดหยกได้ถูกพลังของทั้งสองฝ่ายกระแทกจนกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยลอยไปในอากาศ

คุ้ยงังเพี้ยไหล่สั่นสะท้าน แต่ร่างยืนหยัดในที่เดิมได้

ชายชราหน้าสีม่วงถอยกายไปสองก้าว

จ้องมองคุ้ยงังเพี้ยอย่างภาคภูมิใจ มันมิได้ละอายต่อการพลาดพลั้งในครั้งนี้เลย

แน่นอน ฝ่ามือนี้ของมัน มีเจตนาจะกระแทกพลังภายในของคุ้ยงังเพี้ยให้พลุ่งพล่าน เพื่อมิอาจสะกดพิษร้ายในร่างไว้ จะได้กำเริบขึ้นเสียแต่โดยไว

มกง้อยามนี้ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ยาพิษต้วนตึ้ง (บิดลำไส้) อันกระจ่อยร่อยก็น่าภาคภูมิใจ ท่านมิรู้สึกจะผยองเกินกว่าเหตุไปบ้างดอกหรือ?”

นางกล่าวอย่างคล่องแคล่ว คล้ายดั่งรู้ซึ้งถึงความเป็นมาของยาพิษนี้

ชายชราหน้าสีม่วงบังเกิดท่าทีแตกตื่นตกใจ แต่พอได้คิดก็หัวร่อฮา ฮา แล้วร้องมาว่า

“ท่านมาตรแม้นรู้นามของยาพิษนี้ แต่จนใจที่กลืนกินลงไป ไยมิใช่สายเกินไปแล้วเล่า”

มกง้อยกมือซ้ายหยิบไข่มุกที่ห้อยอยู่ทั้งสองลูกขึ้นมา กล่าวว่า

“เมื่อท่านชำนาญในการใช้พิษ ย่อมรู้จักกับไข่มุกนี้แน่?”

ชายชราหน้าสีม่วงจ้องมองมายังไข่มุกสีขาวอย่างรวดเร็ว พลันร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นว่า

“อา เชียกตั๊กจู (ไข่มุกขจัดพิษ) ท่าน...ท่านคือเทียนม้อนึ้ง (นางอสูรสวรรค์)?”

มกง้อแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

“เชยตั๊กโซ่ว (เฒ่าสารพัดพิษ) ท่านเข้าใจว่ามาหลบตัวอยู่ปักไฮ้อันสุดแสนไกล สวมใส่หน้ากากหนังมนุษย์แล้ว ข้าพเจ้าจะจำท่านมิได้หรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังพลันงงงันทันที รีบกวาดตามองไปยังคนข้างกายทั้งสอง คล้ายดั่งจะดูให้รู้แน่ว่าเป็นบุรุษหรือสตรีกัน

ชายชราหน้าสีม่วงตาเป็นประกายราวสายฟ้า พลันตวาดเสียงเกรี้ยว

กราดแล้วตะปบมือขวาคว้ามายังไข่มุกขจัดพิษทั้งสองอย่างว่องไว

มกง้อพลิ้วกายหลบปราดไป ด้วยท่าทีที่แคล่วคล่องสวยงามยิ่ง

ชายชราหน้าสีม่วงตะกุยพลาดผิด สองฝ่ามือพลันเบี่ยงแล้วฟาดเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยกับอื้อเกียว

ในความคิดเห็นของมัน แม้สยบเทียนม้อนึ้งมิอยู่ แต่จะปราบปรามคนทั้งสองนี้ ก็คงไม่เป็นปัญหาอันยุ่งยากอย่างไร มันหาคาดไม่ว่า กลับกลายเป็นตรงกันข้ามกับที่มันคิดไว้โดยสิ้นเชิง

คุ้ยงังเพี้ยกับอื้อเกียว แค่นเสียงเย็นชาขึ้นพร้อมเพรียงกัน ยกมือขึ้นผลักกระแทกออกต้านรับไม่หลบเลี่ยงเลย

เสียงโครมดังสนั่น ร่างสูงใหญ่ของชายชราถูกพลังกระแทกจนกระเด็นกลับไปที่เดิมทันที

เหตุการณ์อันอุบัติอย่างว่องไวนี้ เกิดขึ้นเพียงเวลาพริบตาเดียวเท่านั้น จวบจนบัดนี้คนบนห้องโถงใหญ่จึงได้เริ่มเคลื่อนไหวขึ้นมา

เห็นเหล่าประดาที่แต่งตัวดุจตั่งบริวารปิศาจในขุมนรก ต่างพากันฮือออกมาป้องกันตามหน้าต่างประตูทุกแห่งไว้อย่างเข้มแข็งรัดกุม

ตาแววววาวของมกง้อกลอกกลับไปมา แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เชยตั๊กโซ่ว วันนี้มีข้าพเจ้าอยู่ด้วย ท่านเห็นแต่จะต้องอาศัยฝีมือแท้จริงมาเอาชัยแล้ว”

ชายชรายามนี้ได้ยื่นมือดึงหน้ากากออกมา เผยเห็นเป็นใบหน้าเหี่ยวย่นคิ้วขาวโพลง สองตาลึกลงในเบ้าแต่มีประกายแวววาว มันผู้นี้คือโง้วคี้ฉายาเชยตั๊กโซ่ว (เฒ่าสารพัดพิษ) อันเป็นดาวร้ายในหมู่มิจฉาชีพที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่องแผ่นดินของเมื่อห้าสิบกว่าปีก่อน

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ตาเป็นประกายอำมหิต เค้นเสียงขึ้นว่า

“ตลอดยี่สิบปีมา ยังมีคนใดจะผ่านเงี่ยมอ๋องเต้ยของเราไปได้ อาศัยเทียนม้อนึ้งท่านหรือ? เฮอะ เฮอะ”

อื้อเกียวแค่นหัวร่อสวนคำขึ้นว่า

“อาศัยคำคุยโอ่มาข่มขู่คนของท่านหรือ?”

เชยตั๊กโซ่วกวาดตามองไปรอบข้าง กล่าวเสียงกระด้างขึ้นว่า

“สำนักปักไฮ้มียอดฝีมือมากมายคับคั่ง เล่าฮูแม้เป็นเพียงเบี้ยหน้าม้าอันไร้คุณค่า แต่จัดการกับท่านทั้งสามแล้ว พวกท่านก็ไม่มีปัญญาหนีรอดไปได้”

อื้อเกียวกับมกง้อเห็นเชยตั๊กโซ่วมีนัยน์ตาแวววาวหลุกหลิก กลัวมันจะฉวยโอกาสหลบหน้าหนีไป ต่างพากันกระโดดเข้ากระหนาบคุ้ยงังเพี้ยทั้งซ้ายขวา จนกลายเป็นลักษณะสามเส้า ล้อมตัวเชยตั๊กโซ่วเอาไว้

ชายชราสามคนที่นำทาง...สามปิศาจอเวจียืนอยู่ทางรอบนอกของพวกคุ้ยงังเพี้ย จึงเป็นสภาพที่ล้อมไว้อีกชั้นหนึ่ง

เชยตั๊กโซ่วพลันหัวร่อเสียงก้อง กล่าวว่า

“ประตูขุมอเวจี เข้าง่ายออกยาก ฮา ฮา...”

พอเสียงหัวร่อขาดหาย พลันตวาดขานว่า

“ปิดประตูศิลา”

เสียงตวาดพอสั่งไป บรรดาชายฉกรรจ์ที่ใส่หน้ากากพิกลพิสดารทางรอบข้าง พลันรับคำเสียงสนั่น แล้วมีเสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่นทยอยดังมา ประตูศิลาทั้งสี่บานได้ปิดเข้าหากันทันที

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไป เห็นประตูศิลาเหล่านี้ต่างมีน้ำหนักไม่ต่ำกว่าพันตำลึง ก็คาดเดาไม่ถูกว่าไฉนเชยตั๊กโซ่วจะปล่อยประตูศิลาลงมากักไว้ ด้วยจุดประสงค์ใด?

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“บัดนี้ท่านเราทั้งสองฝ่ายต่างมีความเป็นความตายก้ำกึ่งกัน นี่คือเจตนาที่เล่าฮูปล่อยประตูศิลาลงมา”

วาจาชะงักเล็กน้อยแล้วพลันตวาดเสียงก้องขึ้น

“รับฝ่ามือ”

มันโถมกายจู่โจมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยก่อนทันที

ยามนี้ บรรดาบริวารปิศาจที่เรียงรายอยู่รอบข้างพากันกระโดดเข้ามาในระหว่างกลาง แต่ละคนมีท่วงท่าอันพิกลพิสดาร แม้กระทั่งหงส์เกียวในคราบอื้อเกียวที่ฝีมือสูงเยี่ยมก็ต้องสะดุ้งตกใจอย่างไม่คาดหมาย

ไข่มกช่วยชีวิต

๑

บรรดาปิศาจที่ใส่หน้ากากนั้น มาตรแม้นพวกมันจะแต่งกายเป็นบริวารพวกภูตผีปิศาจ แต่ความจริง ฝีมือของพวกมันเพียงด้อยกว่าเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้น้อยนิดเท่านั้น

อีกประการหนึ่ง พลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยสูงต่ำเพียงไร พวกมันต่างรู้กิตติศัพท์กันนานแล้ว ดังนั้น พอลงมือได้ไม่ว่าผู้ใดก็มิยินยอมประมาทเลินเล่อเลย พลังฝ่ามือที่ระดมมาทั้งสี่ทิศทางเข้าใส่คนทั้งสามนั้น

ดุดันรุนแรงดุจเป็นมรสุมคลุ้มคลั่ง คลื่นใหญ่โถมทะลายเข้าใส่หน้าผาเป็นที่น่าหวาดหวั่นพรั่นใจต่อผู้เห็นยิ่งนัก

อื้อเกียวกับมกง้อทั้งสองพอแลเห็นสภาพ พากันพลิ้วกายมาซ้ายขวาตามสัญชาตญาณ ป้องกันสองฟากข้างคุ้ยงังเพี้ยไว้ ด้วยท่วงท่าที่แคล่วคล่องและว่องไว ไม่มีทีท่าจะฝืนใจแสร้งทำ หรือมีเจตนาแสร้งอวดโอ่พลังฝีมืออย่างไรเลย

คุ้ยงังเพี้ยที่ทระนงโอหังตามสันดาน ไหนเลยจะยอมให้ผู้คนมาพิทักษ์ป้องกันท่ามกลางเสียงหัวร่อเย็นชา กระบวนท่าเชี่ยมเล้งเซ็งเทียน (มังกรละล่องฟ้า) กระโดดปราดขึ้นร่วมยี่สิบเชียะ เปลี่ยนกระบวนท่าเป็นฮวงคี่ฮุ้นย่ง (พายุทะลวงเมฆ) ตบใส่เชยตั๊กโซ่วอย่างดุร้ายทันที

อื้อเกียวกับมกง้อถีบเท้าไล่ตามติดไป ป้องกันเหล่าบริวารปิศาจที่จู่โจมเข้ากระหนาบคุ้ยงังเพี้ยทั้งซ้ายขวา สถานการณ์ที่ถูกกีดกันไว้ จึงได้กลายสภาพเป็นคุ้ยงังเพี้ยสู้กับเฒ่าสารพัดพิษตัวต่อตัวไป

เฒ่าสารพัดพิษรีบถลันหลบการจู่โจมของคุ้ยงังเพี้ยไปด้านซ้ายอย่างว่องไว แต่มันชะลอร่างไปวูบหนึ่งคล้ายดั่งมิได้เจตนา พอดีทำให้แขนเสื้อกว้างใหญ่ของ

มันพลิ้วงูบมา

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา กระบวนท่าจู่โจมยังคงเป็นไปไม่เปลี่ยนแปลง พลันตะปบฝ่ามือเข้าใส่แขนเสื้อด้วยท่ากิมป้าถ้ำเยี้ยว (เสือดาวกางเล็บ)

เฒ่าสารพัดพิษ มีรอยยิ้มอำมหิตขึ้นในดวงตาอันชั่วร้ายของมัน สงบงันรอคอยการจู่โจมของคุ้ยงังเพี้ยอย่างไม่หลบเลี่ยง ช่วงฉุกละหุกที่คับขัน พริบตาที่นิ้วทั้งห้าของคุ้ยงังเพี้ยจะยื่นเข้าไปในแขนเสื้อของเฒ่าสารพัดพิษนั้น พลันมีพลังลมอันแหลมคมพุ่งเข้าใส่ชีพจรข้อมือคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว

พลังลมนี้มารุนแรงยิ่งนัก ไม่อาจมีเวลาให้ขบคิดใคร่ครวญ คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงขุ่นเคือง รั้งมือพลิ้วกายถอยปราดกลับไป พอดีหลบจากการฟาดซ้ำเติมของเฒ่าสารพัดพิษที่สะอึกตามหลังมาได้

ความเปลี่ยนแปลงที่อุบัตินี้ เกิดขึ้นเพียงช่วงเวลาพริบตาเดียวเท่านั้น ร่างคุ้ยงังเพี้ยพอเพิ่งถอย พลันมีเสียงมกง้อที่ตวาดอย่างเร่งร้อนว่า

"โง้วดี้ ท่านแม้มีพิษร้ายอยู่ทั่วตัว แต่ข้าพเจ้าก็ไม่กลัวท่าน รับมือ"

เสียงตวาดสำทับพุ่งมา พร้อมกับร่างถลันเข้าสกัดกั้นเฒ่าสารพัดพิษไว้ กระบวนท่าม้อลิ้มไต้เซย (อสูรจุติลงแผ่นดิน) มือขาวผ่องสะบัดจนกลายเป็นม่านฝ่ามือร้อยๆ พันๆ สาย ระดมจู่โจมใส่เฒ่าสารพัดพิษอย่างว่องไว

เฒ่าสารพัดพิษรู้ซึ้งในความเก่งกาจของมกง้อมีอยู่เท่าใด แต่มันหาได้หวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่ แค่นหัวร่อเคี้ยกเคี้ยกเสียงประหลาด แล้วพลันพลิ้วกายถอยปราดไปทันที

มกง้อคล้ายดั่งก็ซึ้งถึงความเป็นมาของเฒ่าสารพัดพิษโง้วดี้ พอลงมือจึงได้ระดมกระบวนท่าติดต่อตามกันไม่ยอมหยุด ทุกท่าล้วนจู่โจมใส่อย่างเหี้ยมโหดดุดัน รุกไล่จนมันไม่มีโอกาสตีกลับมา

คุ้ยงังเพี้ยที่ถอยออกไปในยามนี้ มาตรแม้นมิพอใจมกง้อที่มาแย่งชิงคู่ต่อสู้ของตน แต่จนใจที่คุ้ยงังเพี้ยในขณะนี้ถูกผู้มีฝีมือสี่ห้าคนกลุ้มรุมรายล้อมไว้ ช่วงเวลาสั้นไม่อาจจะปลีกตัวออกไปไล่ล่าเฒ่าสารพัดพิษได้

ส่วนด้านของอี้อเกียว นางสะบัดฟาดการจู่โจมไปอย่างแคล่วคล่องไม่หนักแรง เพียงแต่ชั่วชีวิตที่ไม่เคยฆ่าคน แม้มีโอกาสมากหลายที่จะให้ลงมือเข่นฆ่าศัตรู แต่อี้อเกียวก็มักไม่อาจตัดใจให้อำมหิตได้ ปล่อยให้โอกาสอันงามนั้นผ่านไปเปล่า

ภายในตำหนักพญายมอันกว้างใหญ่โอพารพวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามนับเป็น

แกนกลาง แยกย้ายออกเป็นสามหย่อมใหญ่ ทั้งดาบทั้งกระบี่เป็นประกายแวววาว ต่างโถมเข้าประหัตประหารอย่างไม่ยอมออมฝีมือ

ยามนี้ เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ได้หลบหลีกจากการกระหน่ำของมกง้อไปห้าสิบกว่ากระบวนท่าแล้ว มาตรแม้นไม่มีโอกาสตีโต้ แต่มันก็ยังเยือกเย็นเป็นเช่นปรกติ พลันกล่าวว่า

"เทียนม้อนึ้ง มิใช่เล่าฮูดูแคลนท่าน ท่านแม้มีศักดิ์เป็นสองภูต มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม แต่คิดอาศัยพลังฝีมือของท่านในปัจจุบัน ก็คิดบุกตำหนักพญายมไปได้นั้น นั่นยังยากกว่าหาทางปีนป่ายขึ้นสรวงสวรรค์เสียอีก"

มกง้อแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"โง้วคี้ ท่านนัยน์ตาต่ำไปแล้ว ผู้ใดคือเทียนม้อนึ้ง ทั้งสองคนนั้นมีพลังฝีมือสูงส่งกว่าเรามากมายนัก ท่านมั่นใจแน่แล้วหรือ?"

ปากแม้กล่าววาจา แต่มือหาได้ชะลอช้าลงไม่ ยังคงรุกไล่เข้ากระหน่ำอย่างดุดัน

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้เค้นเสียงเย็นชาว่า

"พวกมันไม่มีไข่มุกขจัดพิษ พลังฝีมือสูงไหนเลยจะทำอย่างไรกับเล่าฮูได้?"

วาจาขาดคำพลันถลันกายหลบจากมกง้อ กระโดดเข้าไปในหมู่คนด้านขวามืออย่างว่องไว

มกง้องงงันชั่ววูบ พลันตื่นตกใจจนรีบร้องเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

"ทั้งสองท่านรีบสกัดลมหายใจไว้ มันจะปล่อยพิษแล้ว"

เสียงดัง พร้อมกับร่างโถมเข้าไล่ล่าเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้อย่างเร่งร้อน

อื้อเกียวตื่นตกใจยิ่ง รีบเกร็งพลังลมปราณจากจุดศูนย์ขึ้นปิดกลั้นลมหายใจเอาไว้ในบัดดล

คุ้ยงังเพี้ยได้ยินก็เดือดดาลสุดแสนสาหัส สะบัดมือปลดแส้ฮั่งเล้งเปียงออกมา ตวาดสุดเสียงว่า

"ผู้ตามเรายัง ผู้ขวางเราตาย!"

กระบวนท่าฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) ฟาดเข้าใส่ยอดฝีมือทั้งสี่ห้าคนอย่างหักโหมโหดร้าย

เห็นประกายสีขาวเรืองกระจายจ้า คล้ายดั่งสายรุ้งพุ่งมาจากทั่วทุกสารทิศ ทำให้ผู้คนมิทราบจะหลบเลี่ยงไปทางใด นับเป็นอานุภาพอันน่าแตกตื่น

ตกใจยิ่งนัก...

เหล่าผู้กลุ้มรุมล้อมอยู่นั้น มาตรแม้นล้วนเป็นมือชั้นหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้ แต่จนใจที่แส้ฮั่งเล้งเปียงของคุ้ยงังเพี้ยเป็นกระบวนท่าไม้ตายของโบราณอันยอดเยี่ยม ไม่มีผู้ใดจะเคยเห็นมาก่อน ดังนั้น พวกมันแม้มีความแคล่วคล่องดั่งสายฟ้า แต่ยังมีคนเป็นอันตรายไปกับปลายแส้นี้

ในตำหนักพญายม มีเสียงร้องอันเจ็บปวดโหยหวนดังขึ้นสองครา ทำให้ผู้ได้ยินต้องขนลุกเกรียวด้วยความหวาดหวั่น

จากนั้นเสียงโครม โครม ดังติดมาอีกสองครั้ง ศพสองซากถูกคุ้ยงังเพี้ยเตะกระเด็นไปที่ผนังศิลาทางข้างตำหนักพญายม

เฒ่าสารพัดพิษทั้งตระหนกขุ่นเคือง ดวงตาเป็นประกายแวววาวดั่งสัตว์ร้ายขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

"ยาพิษขยี้ใจไร้สีของเล่าฮู มิถึงครึ่งชั่วยามก็จะออกฤทธิ์จนต้องตายคาที่ไปในบัดดล นี่! ท่านทั้งหลายในตอนนี้ เพียงตั้งรับอย่ารุกไล่ ดูว่ามันจะรอดอยู่อีกนานเท่าใด"

มกง้อรู้ซึ้ง ถึงความสามารถในการใช้พิษของโง้วคี้ พอได้ฟังก็แตกตื่นจนเนื้อเต้นตัวสั่น รีบละจากเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ วิ่งไปหาคุ้ยงังเพี้ยทันที

ยามนี้ ยอดฝีมือทั้งตำหนักพญายมได้เปลี่ยนแผนจากการรุกเป็นรับ เริ่มผละห่างจากคุ้ยงังเพี้ยไปทีละน้อย ทำให้ในช่วงเวลาสั้น มิทราบจะจู่โจมใส่ผู้ใดจึงจะสมควร

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายอำมหิตโชติช่วง คิดใคร่ฉวยโอกาสที่เฒ่าสารพัดพิษยังมิได้ปล่อยพิษนี้ เข่นฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น แต่คุ้ยงังเพี้ยก็ลืมฉายาเฒ่าสารพัดพิษของโง้วคี้ว่าไฉนจึงได้มีคำสารพัดพิษติดอยู่

ขณะที่คุ้ยงังเพี้ยจะโถมกายเข้ารุกไล่เข่นฆ่านั้น ในอากาศพลันมีร่างอื้อเกียวกับมกง้อ พลิ้วปราดลงมาอย่างว่องไว

เห็นในดวงตาอันหยาดเยิ้มของทั้งสองคน มีประกายที่เป็นเฉกเช่นกัน...กังวล วิตก และกระสับกระส่าย

มกง้อรีบล้วงไข่มุกขจัดพิษ ที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อทั้งสองเม็ดมามอบแก่คุ้ยงังเพี้ยหนึ่งเม็ดแล้วกล่าวว่า

"คุ้ยเฮีย รีบอมไข่มุกขจัดพิษไว้ในปาก จะได้แคล้วคลาดจากพิษของเฒ่าผู้นี้"

แล้วนางยื่นอีกเม็ดหนึ่งให้อื้อเกียว โดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไร

คุ้ยงังเพี้ยสะบัดแส้ฮั่งเล้งเปียง ในท่าเล้งเกี๊ยซ่งฮุ่น (มังกรดั้นหมู่เมฆ) จนยอดฝีมือรอบข้างกระเจิดกระเจิงไปสามสี่สิบเชียะ จึงเหลียวหน้ากล่าวว่า

"ขณะนี้มันยังมิได้ปล่อยพิษมา ข้าพเจ้ายังมิต้องใช้"

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ยามนี้ยืนอยู่ทางมุมห้องอันห่างไกล มันแสยะยิ้มเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้าลองเกร็งพลังทดสอบดู ว่าถูกพิษแทรกซึมแล้วหรือไม่"

จากนั้น ออกคำสั่งเสียงเด็ดเดี่ยวขนวา

"ทุกท่านถอยออกไปชั่วคราว!"

เหล่ายอดฝีมือรอบข้าง ต่างรั้งมือถอยฉะออกไปตามคำสั่ง ทุกผู้คนยืนหยัดป้องกันทางปากประตู ด้วยท่าทีอันเคร่งเครียดดุร้าย

กอปรกับพวกมันสวมหน้ากากกันทุกคน จึงไม่มีทางเห็นความรู้สึกบนสีหน้าพวกมันได้

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ เสียงเย็นชา ท่าทีคล้ายเหยียดหยามดูแคลนยิ่ง แต่ทว่าความประหลาดใจใคร่จะรู้ทำให้ต้องเกร็งพลังลมปราณขึ้น ทดสอบดูอย่างลืมตัว...

การเกร็งพลังลมปราณในครั้งนี้ ทำให้คุ้ยงังเพี้ยหน้าเปลี่ยนสีไปทันที รู้สึกว่าเลือดลมในจุดศูนย์ติดขัดไม่ปลอดโปร่ง ทรวงอกก็เจ็บแปลบปานจะระเบิดออกมา อาจบางที ยาพิษขยี้ใจสามารถทำให้หัวใจของผู้คนแหลกสลายจนตายไปได้จริงๆ

แค้น! เป็นความแค้นที่อัดแน่นในหัวอกคุ้ยงังเพี้ยตาแดงฉาน ชิงชังเหล่าชั่วร้ายของวงพวกนักเลงเหล่านี้ เพราะต้องการล้างแค้นยาพิษที่ถูกในคราก่อน จึงสาบานจะทำลายปักไฮ้ให้ราบเป็นหน้ากลอง โดยไม่คาดหมายว่า บัดนี้ยังมาถูกยาพิษทำลายใจไร้สีของศัตรูเข้าอีกครา

ห้วงสมองของคุ้ยงังเพี้ยเวิ้งว้างเปล่า มิทราบควรคิดถึงเรื่องใด อาจบางทีไม่มีเวลาไปครุ่นคิดอีกแล้วเนื่องจากยาพิษนี้ มีช่วงเวลาให้ยังชีวิตเพียงครึ่งชั่วยามเท่านั้น

อื้อเกียวและมกง้อทั้งสองต่างจดจ่อสังเกตดูสีหน้าคุ้ยงังเพี้ย ทราบว่าสถานการณ์เลวร้าย จะต้องถูกพิษแทรกซึมอย่างไม่ต้องสงสัย ทั้งสองต่างตาแดงฉานไปทันที น้ำตาก็เอ่อคลอแทบจะหยดหยาดมา

มกง้อรีบคว้าแขนคุ้ยงังเพี้ยไว้อย่างตื่นเต้นจนลืมตัว กล่าวว่า

“คุ้ยเฮีย...”

คุ้ยงังเพี้ยระงับใจเอาไว้ได้แล้ว ตาแวววาวจับจ้องมองสหายที่คล้ายดั่งรู้จักมักคุ้นกันทั้งสองคน คุ้ยงังเพี้ยคิดถึงเรื่องราวใดบ้าง? ผู้อื่นไม่มีทางทราบได้

สันดานอันดื้อรันทระนง ทำให้งังเพี้ยลบรอยวิตกกังวลบนใบหน้าไปอย่างง่ายดาย จิตใจของนักสู้ผู้กล้ามักจะข่มกลั่นความรันทดหดหู่เอาไว้ในก้นบึ้งของหัวใจได้เสมอมา

คุ้ยงังเพี้ยจับตามองเฒ่าสารพัดพิษ เค้นเสียงเย้นชาว่า

“ถูกต้อง ข้าพเจ้าถูกพิษแล้ว...”

อื้อเกียวกับมกง้อ พากันอุทานด้วยความตื่นตระหนกขึ้นพร้อมกัน

มกง้อพลันคว้าแขนงังเพี้ยฉุดไว้อย่างรุนแรง ตาคู่งามมีหยาดน้ำเอ่อคลอร้องเสียงสะท้านว่า

“คุ้ยเฮีย รีบกลืนมันลงไป”

ขณะว่ากล่าวไข่มุกขจัดพิษอันมีคุณค่าควรเมือง ส่งมาจนถึงริมฝีปากคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบตาแลนางแวบหนึ่ง กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“เป็นตายก็ดำเนินตามชะตา มกเฮียท่านเอาไว้ใช้เองเถิด”

ดวงตาพลันบังเกิดประกายโหดเหี้ยมอำมหิต น่าหวาดหวั่น สะบัดมกง้อและอื้อเกียวออกข้างตัวแล้วตะเบ็งเสียงก้องว่า

“เฒ่าสารพัดพิษ รับมือ”

กระบวนทาเชี่ยมเล้งเซ็งเทียน (มังกรทะยานฟ้า) จู่โจมเข้าใส่เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ และบริวารสี่ห้าคนที่ยืนอยู่ข้างกายมัน

การกระทำของคุ้ยงังเพี้ยคราวนี้ นอกเหนือความคาดหมายของทุกผู้คนยิ่ง เนื่องจากคนธรรมดาสามัญ เมื่อทราบว่าชีวิตยังคงมีโอกาสรอดอยู่เพียงชั่วครู่ก็จะต้องดับดิ้น มักจะท้อแท้ทอดอาลัยไร้ความเหี้ยมหาญ แม้จะมีความเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งอีกสักเพียงไร อย่างมากก็สามารถคุกเข่ายอมรับความพ่ายแพ้เพื่อหาทางต่อชีวิตให้ยืนยาวเท่านั้น ย่อมไม่อาจจู่โจมเสี่ยงชีวิตกับผู้อื่นอีก

คุ้ยงังเพี้ยพุ่งกายดุจสายฟ้า กระบวนท่าโหดเหี้ยมดั่งอสนีบาตฟาดมา มาตรแม้นพวกมันเพียงงงงันไปชั่ววูบ แต่ก็เป็นที่บ่งชี้แน่ชัดถึงยามชะตาขาดของพวกมัน

เงาแส้พุ่งแวบวาบจากทั่วทุกสารทิศ ในพริบตาเดียวก็สัมผัสกาย เสียงอาวุธหักสะบั้นดังเกรียวกราว จากนั้น เสียงแผดร้องโหยหวนระเบิดขึ้นหกคราน อกจากเฒ่าสารพัดพิษโง้วดี้ พวกมันคาดหมายไม่ถึงว่า จะต้องไปพบพญายมในตำหนักโลกันตร์อย่างจริงจังแล้ว

เฒ่าสารพัดพิษโง้วดี้ มีระยะห่างไกลกับคุ้ยงังเพี้ยกว่าทุกคน มาตรแม้นหลบหนีจากแส้ปลิดชีวิตอันโหดร้ายไปได้อย่างหวุดหวิด แต่แขนซ้ายก็ได้แยกออกจากร่างกายไปแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยเห็นเลือดสดๆ ที่เป็นลิ่มอยู่กับพื้น และซากศพที่นอนแน่นิ่งเกลื่อนกลาด ยิ่งเพิ่มความอาฆาตแค้นรุนแรงขึ้นอีก ความรันทดว้าเหว่ได้จู่โจมจับใจ รู้สึกศีรษะมึนงงไปบ้างเล็กน้อย แน่ใจว่าพิษในร่างกำเริบฤทธิ์ขึ้นแล้ว

บรรดายอดฝีมืออีกสามฟากข้าง เมื่อเห็นพวกพ้องต้องตายอย่างสยดสยองตำตา แต่ละคนคั่งแค้นจนตัวสั่นงันงก ท่ามกลางเสียงตวาดอันสนั่นหวั่นไหวต่างโถมเข้าจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยโดยพร้อมเพรียงกัน

เหตุการณ์ทั้งหลายแหล่นี้ ต่างอุบัติขึ้นมาในช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้นเอง

ในตำหนักพญายม มีเสียงตวาดเกรี้ยวกราดบอกความชิงชังคั่งแค้นดังขึ้นสองครา อี้อเกียวกับมกง้อต่างใช้ช่วงเวลาเดียว วิ่งเข้ากระหนาบสองฟากข้างคุ้ยงังเพี้ยไว้

อี้อเกียวลืมแล้วว่าอะไรคืออเมตตาการุณย์ มกง้อล้วงเข็มพิษที่มิเคยใช้เนิ่นนานปีออกมา

ฆ่า ฆ่า ฆ่าเท่านั้น! พวกนางในขณะนี้ รู้จักแต่คำว่าฆ่า และมีแต่ฆ่าเท่านั้น จึงสามารถระบายความคั่งแค้นในอกของพวกนางออกได้

ทั้งสองต่างใช้ไม้ตายอันอำมหิตของชั่วชีวิตออกมา โถมเข้าเข่นฆ่าหมู่ยอดฝีมือดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน

คุ้ยงังเพี้ยตาลายจนพร่างพราย ยกแส้ฮั่งเล้งเปียงในมือขึ้นขยับ แต่รู้สึกว่าแส้ฮั่งเล้งเปียงยามนี้มีน้ำหนักจนตนแทบไม่มีกำลังคอนขึ้นมาได้

คุ้ยงังเพี้ยต้องทรุดกายนั่งลงอย่างแช่มช้า จากนั้น นอนราบกับพื้นโดยมิได้ส่งเสียงครวญคราง ยิ่งไม่มีเสียงทอดถอนใจ ความรู้สึกเสียใจมีเพียงประการเดียวคือ...ความอาฆาตของผู้บังเกิดเกล้ายังมิได้ชำระล้าง

ในตำหนักพญายมมีเสียงแผดร้องดังระงมโลหิตสาดกระเซ็นเปื้อนไปทั่วทั้งพื้นศิลา ยามนี้ได้กลายเป็นทัณฑ์สถานของตำหนักพญายมอย่างจริงจังแล้ว

พลังฝีมือของอี้อเกียว มีความสูงส่งเพียงไรนั้น ตัวนางเองก็ยังมิทราบ ส่วนเข็มพิษล่าวิญญาณของมกง้อ บู๊ลิ้มเพียงได้ยินนามก็อกสั่นขวัญหนี บัดนี้ นางทั้งสองต่างลงมือด้วยความอาฆาตแค้นจนตาแดงฉานจึงน่าสมเพชที่พวกประดานี้มีผู้ใดเล่าจะต้านทานฝีมือของนางทั้งสองได้?

จำนวนคนยี่สิบกว่า ชั่วพริบตาก็เหลือเพียงห้าหกคนเท่านั้น ความตายเป็นสิ่งที่ทุกผู้คนต่างหวาดกลัวกันทั้งสิ้น พวกมันจึงต่างพากันขวัญฝ่อจนหมดการตัดสินใจไป

มกง้อยามปรกติเห็นการฆ่าคนดั่งของเล่นทารก ยามนี้เป็นเวลาที่เจ็บช้ำน้ำใจปานแหลกสลาย ไหนเลยจะคำนึงถึงเมตตาธรรมอันใด นางสะบัดฝ่ามืออยู่ขวักไขว่ว่องไว มีอีกสามคนได้ขาดใจตายไปกับเข็มอาบยาพิษอันร้ายกาจของนาง

ยามนี้เหลือเพียงสองคนที่ยังมิตาย ความน่าหวาดหวั่นของมัจจุราชทำให้พวกมันลืมความถือดีไปหมดสิ้น ลืมศักดิ์ศรีที่เคยมี หนึ่งในจำนวนนั้นพลันร้องเสียงก้องว่า

"พวกท่านไม่ช่วยคุ้ยงังเพี้ยแล้วหรือ?"

มกง้อสมองเลอะเลือนความรู้สึกสับสน นางแค่นหัวร่อแล้วสะบัดมือขวาขึ้นวบหนึ่ง

อี้อเกียวรีบยื่นมือรั้งไว้ ละล่ำละลักว่า

"ม่วยม่วย ช้าก่อน"

พลันงอนิ้วดีดพลังลมอันแหลมคมสองสาย สกัดจุดคนทั้งสามจนระทวยลงกับพื้น

มกง้อเหม่อมองดูอี้อเกียวอย่างงุนงงสงสัย ถามว่า...

"เจ้เจ๊ ท่านไฉนไม่ให้ข้าพเจ้าล้างแค้นแทนตี้ตี๋?"

"หรือว่าตี้ตี๋จะไม่มีทางช่วยเหลือได้จริงๆ แล้ว?"

มกง้อสติแจ่มใสขึ้นมาในบัดดล รีบกล่าวว่า

"พวกเรารีบไปดูกัน"

ขาดคำรีบหันกายกลับไปอุ้มคุ้ยงังเพี้ย อี้อเกียวก็นั่งยองๆ ลงด้วยความวิตกกังวล

เห็นคุ้ยงังเพี้ยหน้าขาวซีด คิ้วขมวดแนบแน่นแสดงว่ายามนี้ต้องมีความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างสุดแสน

ความเจ็บปวดของคุ้ยงังเพี้ย ในความรู้สึกของสองนางยิ่งเจ็บปวดรุนแรง

มากมายไปกว่า น้ำตาอันอุ่นระอุหลั่งทะลักออกมาเป็นเส้นสาย

ทั่วทั้งตำหนักพยายม มีแต่ความเงียบงันวังเวง

อื้อเกียวคายไข่มุกขจัดพิษออกจากปาก กล่าวกับมกง้อว่า

"ม่วยม่วย อาจบางทีในตัวพวกมันมียาขจัดพิษอยู่"

มกง้อ กัมหน้ามองดูคุ้ยงังเพี้ยในอ้อมกอดดั่งเดิม เมื่อได้ยินจึงกล่าวว่า

"พวกเราเชื่อถือพวกมันได้อย่างไรกัน?"

"ที่พวกมันต้องการคือชีวิตของตัวเอง"

มกง้อเงยหน้าช้าๆ จ้องมองหน้าอันแต่กตันจนลนลานของอื้อเกียวแล้วกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ พวกเรามีคุ้ยงังเพี้ยอยู่คนเดียว แต่พวกมันมีอยู่มากมายก่ายกองนัก ต้องเป็นชีวิตมากน้อยเท่าใดจึงจะมาชดใช้ชีวิตของคุ้ยงังเพี้ยได้เล่า?"

จริงทีเดียว ทั้งสองมีคุ้ยงังเพี้ยอยู่ผู้เดียวเท่านั้น และในโลกนี้ก็ยังมีคุ้ยงังเพี้ยเพียงคนหนึ่งคนเดียวจริงๆ หากแม้นพวกมันเกิดคลุ้มคลั่ง รวมชีวิตมาแลกกับชีวิตคุ้ยงังเพี้ย แล้วผู้ใดจะหาคุ้ยงังเพี้ยให้แก่พวกนางได้อีกคนหนึ่งเล่า?

อื้อเกียวกล่าวอย่างเจ็บแค้นว่า

"ม่วยม่วย อย่างนั้นเราควรทำฉันใด?"

มกง้อพลันหัวร่ออย่างโล่งใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะขยี้ไข่มุกขจัดพิษให้กลายเป็นผงให้คุ้ยงังเพี้ยกลืนกินไปก็ใช้ได้แล้ว"

อื้อเกียวยกไข่มุกขจัดพิษในมือขึ้น ถามว่า

"ไข่มุกเม็ดน้อยนี้นี่หรือ?"

"อืมม์ ซือแป๋ข้าพเจ้าเมื่อคราวก่อนเคยบอกกับข้าพเจ้ามา ไข่มุกขจัดพิษนี้สามารถขจัดพิษใดๆ ทั้งแผ่นดินได้ แต่จะต้องหย่อนไข่มุกลงไปบนพิษนั้น"

ขณะที่กล่าวก็ได้บี้ไข่มุกเม็ดน้อยจนกลายเป็นผง เงยหน้าขึ้นเอ่ยกับอื้อเกียวต่อไปว่า

"เจ้เจ๊ รีบบี้ของท่านเม็ดนั้นให้ละเอียดไปด้วยเถิด"

"ต้องใช้สองเม็ด? ไข่มุกขจัดพิษนับเป็นของวิเศษสุดในแผ่นดิน! ม่วยม่วย"

"เจ้เจ๊ ไข่มุกขจัดพิษนี้แม้เป็นสิ่งวิเศษสุดในแผ่นดิน หรือว่ายังจะสำคัญไปกว่าชีวิตคุ้ยงังเพี้ย?"

อื้อเกียวมิได้กล่าวอย่างไร รีบขยี้ไข่มุกขจัดพิษในมือจนกลายเป็นผุยผง

ไข่มุกขจัดพิษนี้นับเป็นของวิเศษสุดในแผ่นดินจริงๆ มิว่าเป็นพิษร้ายเยี่ยงไร เพียงเม็ดเดียวก็ขจัดให้สลายไปได้ แต่ทว่า ตัวคุ้ยงังเพี้ยนี้ ในความรู้สึกนึกคิดของทั้งสองนาง มีความสำคัญยิ่งกว่าชีวิตจิตใจพวกนาง มีคุณค่าสูงล้ำกว่าของทุกสิ่งในใต้หล้า หากแม้นนางในขณะนี้มีไข่มุกขจัดพิษมากมายกว่านี้ พวกนางก็จะต้องให้คุ้ยงังเพี้ยกลืนกินจนหมดสิ้น โดยไม่มีความเสียดายเลย

มกง้อเกลี่ยผงไข่มุกในฝ่ามือเป็นกระจุก ยื่นมาที่หน้าอี้อเกียว

อี้อเกียวถามด้วยความสงสัยว่า

"ม่วยม่วย จะให้ตี๋ตี่กลืนกินเยี่ยงไรกัน?"

"ในตำหนักพญายมเมื่อถูกโจรเฒ่าสารพัดพิษควบคุม อาจจะไม่มีสิ่งใดไร้พิษปะปนก็ได้ น้ำ พวกเราจะอย่างไรก็ไม่อาจใช้อย่างเด็ดขาด มีแต่ต้องใช้น้ำลายแตะให้เปียกแล้วเป่าลงไปในท้องตี๋ตี่"

อี้อเกียวหน้าพลันแดงฉาน กล่าวสะบัดเสียงว่า

"เรามิทราบจะใช้ยานี้ด้วยวิธีไร ยังคงเป็นท่านลงมือเถิด"

"เจ้เจ๊ ไม่มีเวลาแล้ว ท่านยังถ่วงไปไยกัน"

อี้อเกียว จำต้องใช้น้ำลายปั้นผงไข่มุกเป็นก้อนแล้วอมไว้ในปลายลิ้น จากนั้น ฟุบร่างลงช้าๆ ใช้ปากแนบปาก ใช้ปลายลิ้นเขี่ยฟันคุ้ยงังเพี้ยจนอ้าออก มาด้วยท่วงท่าที่นุ่มนวลทะนุถนอม เมื่อริมฝีปากประกบกันทำให้นางคิดถึงเรื่องราวครั้งก่อน เรื่องราวนั้นแม้ทำให้นางรู้สึกวาบหวามดื่มด่ำ แต่ก็ทำให้นางหวาดหวั่นขวัญเสีย เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ยคล้ายได้เข้าใจความรักที่นางมีอย่างสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ผิดไปโดยสิ้นเชิง

ยามเมื่อนางเงยหน้ามาอีกครั้ง มิทราบว่าไฉนบนแก้วขวาจึงมีหยาดน้ำตาแวววาวติดอยู่สองหยด จ้องมองมกง้อแล้วกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ม่วยม่วย ของท่านก็ให้ตี๋ตี่รับประทานลงไปเถิด"

"เจ้เจ๊ ข้าพเจ้า..."

อี้อเกียวปากน้ำตาบนใบหน้า ถอนใจกล่าวว่า

"ม่วยม่วย เราทราบดี แต่ท่านควรจะเห็นความสำคัญของจูบนี้ไว้ หากแม้นชีวิตตี๋ตี่ไม่มีทางรั้งกลับคืนมาจริง นี่ก็เป็นการจูบครั้งสุดท้ายแล้ว"

เป็นน้ำเสียงที่หนักหน่วง ท่วงท่าที่เจ็บช้ำขมขื่นเหลือประมาณ

มกง้อยามนี้จึงไม่มีความลังเลอย่างไร รีบอมผงไข่มุกขจัดพิษไว้ในปาก ฟุบกายลงสอดมือไปท้ายทอยคุ้ยงังเพี้ย ซ้อนศีรษะขึ้นช้าๆ หน้าแนบหน้า ปาก

ประกบปากด้วยท่าทีที่ธรรมดา เนื่องจากในห้วงหัวใจของนางยามนี้ มีความรักอย่างสุดซึ้ง ยอมทอดกายมอบหมายให้อย่างไม่ได้รังเกียจเดียดฉันท์แล้ว

เมื่อมกงัอเงยหน้าขึ้นมา น้ำตาอันสดใสก็ไหลหลั่งลงเป็นเส้นสายเช่นกัน

ในตำหนักพญายมเงียบงันปานสุสาน ตาสดใสปานน้ำค้างทั้งสองคู่ ต่างจับจ้องมองอยู่บนหน้าคุ้ยงังเพี้ยเป็นจุดเดียว

ทั้งสองต่างใช้จิตใจที่รุ่มร้อน กระวนกระวายรอคอย รอคอยดูเหตุการณ์ที่จะกลับกลายไปในทางดี หวังให้สีหน้าของคุ้ยงังเพี้ยเปลี่ยนแปรจากขาวซีดมาเป็นแดงระเรื่อ รอคอยให้ดวงตาแวววาวที่ปิดสนิทแน่นนี้ลืมขึ้นมา ให้ดวงตาแวววาวมีประกายอันเฉิดฉายของชีวิตขึ้นอีกครั้ง!

ที่เชิงผนังตำหนักพญายม ยามนี้มีชายชราที่ทุเรศอัปลักษณ์ปานภูตผีปิศาจคลานขึ้นมาเบาๆ ผมสีเทาของมันยุ่งสยาย บนร่างมีคราบโลหิตติดจนเกรอะกรัง แขนซ้ายที่ขาดกระเด็นเห็นกระดูกขาวแวววาว เลือดเนื้อเลอะเลือนกอปรกับตาที่มีประกายชั่วร้ายดั่งสัตว์ป่า ยิ่งทำให้ผู้เห็นต้องขวัญสะท้าน

มันผู้นี้ คือเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ที่รอดตายอย่างโชคช่วย มันย่างสามขุมเข้าไปหาคนทั้งสามอย่างแช่มช้าแผ่วเบา

ยามนี้ นางทั้งสองต่างจดจ่ออยู่บนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย จึงไม่มีผู้ใดไปขบคิดเรื่องอื่นๆ ยิ่งไม่มีผู้ใดไปสนใจสังเกตเหตุการณ์รอบข้าง ดังนั้นพฤติการณ์ของเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ นางทั้งสองต่างไม่รู้ตัวเลย

ใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยเริ่มแดงระเรื่อขึ้นแล้วจริงๆ ลมหายใจก็แรงขึ้นกว่าเดิมมากมาย

อื้อเกียวกับมกงัอต่างหน้าระรื่น ด้วยความตื้นปีติน้ำตายิ่งหลั่งไหลลงมากมายกว่าเดิม มิว่าผู้ใดก็เดาไม่ถูกว่าจิตใจของสองนางในยามนี้ เป็นความรันทด ปีติหรือเศร้าสลด หรือหดหู่

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ย่างเข้าใกล้ไปทุกขณะ มันรวมพลังเท่าที่หลงเหลือขึ้นไว้ในแขนขวาอันมีอยู่ข้างเดียวจนหมดสิ้น

ในตำหนักพญายมยังคงอัดอั้นวังเวง ในความอัดอั้นยังแฝงไว้ด้วยภยันตรายที่ร้ายแรงสุดแสน

สองตาของคุ้ยงังเพี้ยขยับเล็กน้อย แต่มิได้เบิ่งลืมคิดว่าคงกำลังเกร็งลมปราณรักษาตัวอยู่

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้สืบกายเข้าไปอีกสามก้าวแขนขวาที่เหลือข้างเดียว

ถูกยกขึ้นช้าๆ ใบหน้าที่มีรอยย่นอยู่เต็มปรากฏรอยยิ้มอันชั่วร้ายอำมหิต มันสูดลมหายใจลึกๆ แล้วสาวเท้าใกล้เข้าไปอีกครา

หนึ่งก้าว...สองก้าว...

ฉับพลันนั้น...

ในตำหนักพญายมที่เงียบวังเวง มีเสียงตวาดอันเกรี้ยวกราดดังขึ้น

"พวกเจ้าตายหมู่เสียในที่นี้เถิด!"

จากนั้น เสียงโครมดั่งสนั่นปานห้องทลาย ท่ามกลางเศษศิลาที่ปลิวกระจัดกระจาย มีเสียงแผดหัวร่ออย่างลำพองใจของเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ดังอย่างกึกก้อง

บนพื้นศิลาแข็งแกร่ง ยามนี้มีหล่มลึกร่วมสามเชียะเพิ่มขึ้นมาอย่างน่าหวาดหวั่น

ฉับพลันนั้น เสียงอันเย็นยะเยียบจนขวัญสะท้านดังขึ้นว่า

"เฒ่าสารพัดพิษ ท่านลำพองใจเร็วเกินไปเสียแล้ว"

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้พอฟังหัวใจที่เบ่งพองพลันฝ่อแล้ววูบไปดุจกับร่วงหล่นลงสู่หุบเหวอันลึกล้ำ มันพลันสะอึกกายเข้าสามก้าวแล้วหันขวับมา เห็นอี๊อเกียวและมกง้อถกคัยงังเพี้ยโอบไว้ในวงแขนซ้ายขวา

มิต้องบอกก็ทราบว่า ช่วงเวลาคับขันอันร่อแร่เป็นคุ้ยงังเพี้ยช่วยเหลือนางทั้งสองไปแน่นอน

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ขยี้ตาไปมา มันสงสัยว่าเหตุไฉนคุ้ยงังเพี้ยจึงหนีรอดจากพิษขยี้ใจไร้สีของมันได้?

คุ้ยงังเพี้ยมองดูสองคนในอ้อมแขน เห็นนางทั้งสองกำลังซบหน้าอยู่บนไหล่ ด้วยท่าทีนุ่มนวลเยือกเย็นไม่หวั่นไหว

จิตใจของนางทั้งสองในยามนี้ มีความรู้สึกที่ผิดแปลกต่างกัน หนึ่งทบทวนถึงความหวานซึ้งเมื่อครั้งก่อน หนึ่งเพิ่งลิ้มรสชาติที่ไม่เคยจะได้รับมาในชั่วชีวิต

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงอันยะเยียบกล่าวขึ้นอีกครั้ง

"เฒ่าสารพัดพิษ ท่านยินดีจะพาข้าพเจ้าไปใจกลางสำนักปักไฮ้หรือไม่?"

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"เล่าฮู้รู้จุดประสงค์ของท่านดี เฮอะ!"

"เมื่อท่านทราบก็ประเสริฐแล้ว เราบอกแก่ท่านวิธีตายนั้นมีมากมาย

หลายหลากนัก ต้องดูว่าท่านจะเลือกวิธีใดเท่านั้น”

“เล่าฮูไหนเลยเป็นพวกรักตัวกลัวตาย?”

คุ้ยงังเพี้ยคลายร่างที่อิงแอบแนบข้างออกไป นางทั้งสองยังเสียดายอยู่ไม่น้อย แต่คุ้ยงังเพี้ยก็ผลักเบาๆ จนเบนห่าง ถลันกายปราดไปที่ข้างเชยตั๊กโซ่วดั่งสายฟ้า สกัดจุดบนไหล่มันแล้วถามว่า

“อื้อเฮีย มกเฮีย ชีวิตข้าพเจ้าได้ถูกทั้งสองท่านช่วยไว้อีกคราวแล้ว พระคุณยิ่งใหญ่มิได้ทดแทน บัดนี้ ข้าพเจ้ามีอีกเรื่องหนึ่งใคร่วิงวอน หวังว่าพี่ท่านทั้งสองโปรดช่วยเหลือ...”

อื้อเกียวกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

“มิต้องถามพวกเรา ท่านจะกระทำเรื่องราวใดก็ลงมือได้เต็มที่”

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกตื้นตันใจ ต้องคำนึงขึ้น

“ทั้งสองดีต่อเราเหลือเกิน จากการนี้เป็นที่เห็นได้ เราคุ้ยงังเพี้ยยังมิใช่โดดเดี่ยวเดียวดายอย่างจริงจัง”

เมื่อขบคิดก็คารวะต่อทั้งสองอย่างนอบน้อมกล่าวขอบพระคุณแล้วก้าวเท้าข้ามเหล่าซากศพ เดินไปยังอีกสามคนที่ถูกจี้สกัดจุดไว้

เล่ห์กลอันยอกย้อน

แต่ละก้าวที่คุ้ยงังเพี้ยเดินไป ผู้ถูกสกัดจุดทั้งสามก็ใจหายวาบทีละครา เฉกเช่นกับมีพะเนินเหล็กเป็นพันๆ ตำลึงโถมทับใส่ก็ปาน จากประกายตาของพวกมันมาคำนวณ ทราบดีว่าพวกมันยามนี้กำลังกระเสือกกระสน จากอุ้งมือพญามัจจุราชอยู่

อื้อเกียวกับมกง้อ จับจ้องมองเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้จนไม่คลาดตา ทำให้เฒ่าพิษร้ายไม่อาจจะขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวไปได้อีกแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยหยุดห่างจากเบื้องหน้าทั้งสามสี่เชียะกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ในพวกท่าน ผู้ใดทราบทางเข้าสู่ใจกลางสำนักปักไฮ้ รีบบอกมา?”

ทั้งสามเงียบงันมิตอบโต้ ดูจากท่าทีสีหน้าแสดงว่ากำลังติดสินใจอย่างหนักหน่วง

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้แผดหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย โทษทัณฑ์ของสำนักปักไฮ้ น่ากลัวยังจะร้ายกาจกว่าฝีมือฆ่าคนของท่านเป็นหมื่นๆ พันๆ เท่า”

วาจาประโยคนี้ของเฒ่าสารพัดพิษ มีความหมายอย่สองนัย ผิวเผินคล้ายกล่าวให้แก่คุ้ยงังเพี้ยฟัง แต่จุดมุ่งหมายอันสำคัญ เป็นการบอกใบ้แก่คนทั้งสามหากแพร่งพรายความลับนี้ออกไปเมื่อใด จะต้องได้รับทัณฑ์ทรมานเยี่ยงไหน

คุ้ยงังเพี้ยชี้ไปยังคนยืนกลาง กล่าวอย่างราบเรียบว่า...

“ท่านบอก”

คนผู้นั้นเหลือบแลดูเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้แวบหนึ่ง บนทางสองแพร่งที่รอดและตายนี้ มิอาจจะไปตัดสินใจเลือกทางสายหนึ่งเอาไว้แล้ว

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“สำนักปักไฮ้ จะไม่มีคนทรยศอยู่อย่างเด็ดขาด คุ้ยงังเพี้ย อุบายของท่านอย่าได้ใช้ให้เปลืองเวลาเลย”

วาจากล่าวไปพร้อมกับตาอันเย็นชาโหดร้าย จับจ้องมองนิ่งอยู่บนใบหน้าคนผู้นั้น

คนผู้นั้นใจหายวาบ พลันตวาดเสียงก้องว่า

“แม้ทราบก็ไม่บอก”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ท่านเลือกทางมรณะ เรามาตรแม้นยกย่องท่านว่าเป็นชาติชาตรีที่เข้มแข็ง แต่ความหนักแน่นของท่านนั้นได้รับมาจากผู้อื่น ถูกผู้อื่นบีบคั้นควบคุมชีวิตไว้”

ขาดคำตาเป็นประกายอำมหิต สองมือยกขึ้นสะบัดก็ตัดแขนขาของคนผู้นั้นจนสะบั้นไปทั้งสี่ข้าง โลหิตพุ่งฉีดอย่างรุนแรงดั่งน้ำพุ เสียงมันผู้นั้นแผดร้องอย่างโหยหวนชวนสยดสยอง ดิ้นไปบนพื้นด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว ร่างที่ปราศจากแขนขาสั่นระริกอยู่ตลอดเวลา

คุ้ยงังเพี้ยมิได้ไปเหลือบแลดูมันผู้นั้น เค้นเสียงเหี้ยมเกรียมกล่าวว่า

“บอกกับพวกท่านอย่างจริงใจ เราคุ้ยงังเพี้ยมีคาวโลหิตติดมือเนืองนอง จะฆ่าอีกสักกี่คนก็ไม่มีการใจอ่อนเกิดเวทนาดอก”

กระแสเสียงเหี้ยมเกรียมอำมหิต ได้เน้นบอกให้ว่ามีความเด็ดเดี่ยวหนักแน่นดั่งวาจานี้เพียงไร แม้กระทั่งเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ที่ชั่วร้ายโหดเหี้ยม ก็ยังต้องหน้าถอดสีด้วยความหวาดหวั่น

อื้อเกียวคำนึงในใจด้วยความรันทด

“เราหากมิพรากจากมัน ความเย็นชาอำมหิตของมันก็คงจะกลับกลายไปได้เป็นแน่”

คุ้ยงังเพี้ยชี้ไปที่คนด้านขวามือ แค่นเสียงเย็นชาว่า

“สหาย ทางเป็นและทางตายนี้ท่านเลือกสายใด?”

คนผู้นั้นมีแววหวาดหวั่นขวัญหนีขึ้นในประกายตาแน่นอน มันย่อมจะเลือกทางมีชีวิตรอด แต่ทางมีชีวิตรอดนี้จะมีอยู่จริงหรือ ไม่มีความมั่นใจเลย เนื่องจากมันมิอาจมั่นใจว่า พวกคุ้ยงังเพี้ยจะสามารถออกจากปักไฮ้ไปได้แน่นอน

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ พยายามข่มกลั้นใจให้เยือกเย็น กล่าวว่า

“สหายของปักไฮ้ ไม่มีการขายนายเพื่อประโยชน์ส่วนตัว ท่านดูคนผิด

ไปแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ย พอได้ยินดวงตาพลันมีแววอำมหิตจนเจิดจ้า กล่าวว่า

“ท่านช่วยเลือกทางมรณะให้กับมัน”

มือขวายกขึ้นช้าๆขึ้นมาอีกครา ทันใด มกง้อส่งเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“โง้วคี้ อุบายยืมดาบฆ่าคนของท่าน มาตรแม้นยอดเยี่ยมยิ่ง แต่ก็อำมหิตชั่วร้ายเกินไป รอจนพวกมันถูกคุ้ยเฮียฆ่าตายไปหมดสิ้นแล้ว ท่านจึงพาพวกเราเข้าไปพบกับเจ้านายของท่าน เพื่อจะได้บ่ายเบี่ยงต่อโทษของภาระการชักนำศัตรู แต่ท่านจะสงบใจไม่มีความละอายได้หรือ?”

วาจาของมกง้อนี้ มาตรแม้นยาวเป็นอย่างยิ่ง แต่สดใสรวดเร็วดุจดั่งไข่มุกร่วงในจานหยก ไพเราะเสนาะหู แต่ทำให้เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้หน้าต้องแปรเปลี่ยนสีทันที คำรามอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

“เทียนม้อนึ้ง เจ้าอย่าได้ยุยงให้แตกแยกกัน”

มกง้อแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ท่านไยต้องกระวนกระวาย ขอเพียงท่านยอมนำทางพวกเราไป ขณะนี้พวกเราก็สามารถจะฆ่ามันทั้งสองเพื่อปิดปากมิให้แพร่งพรายเล่ห์ชั่วร้ายของท่านได้”

วาจานี้ศักดิ์สิทธิ์เป็นยิ่งนัก อีกสองคนนั้นจะอย่างไรก็ไม่ยอมยืนกรานอีกแล้ว ภายในวงจรของเล่ห์อุบายอันยอกย้อนนี้ พวกมันมิอาจจะไม่เชื่อถือวาจาของมกง้อแล้ว

ทันใด คนด้านซ้ายร้องเสียงก้องว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เราพาพวกท่านไปเอง”

คุ้ยงังเพี้ยได้ฟังก็งุนงง ตาแววววาวเหลือบแลไปที่มกง้ออย่างลืมตัว รู้สึกเลื่อมใสนับถือในไหวพริบของมกง้อยิ่ง ที่ใช้วาจาสั้นๆ ไม่กี่ประโยคก็ได้ผลดีกว่าการที่คนใช้การเข่นฆ่าเข้าข่มขู่เสียอีก

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ทั้งตระหนกทั้งขุ่นเคือง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“เจ้าคิดทรยศ”

“ย่อมประเสริฐกว่าการให้ท่านหลอกใช้จนตายไป”

คุ้ยงังเพี้ย หันกายเดินเข้าหาเฒ่าสารพัดพิษอย่างแช่มช้า ดวงตามีประกายอำมหิตเจิดจ้า

เฒ่าสารพัดพิษพอเห็นก็ใจหายวาบ เนื่องจากฝีมือฆ่าคนของคุ้ยงังเพี้ยที่แสดงมาเมื่อครู่ มันเชื่อมั่นแล้วว่า คุ้ยงังเพี้ยหากจะฆ่าคนก็เพียงอยู่กับการสะบัด

มือเท่านั้นเอง มิใช่ยากเย็นอย่างไรเลย

พริบตาที่ความเป็นความตายจะอุบัติ เฒ่าสารพัดพิษรีบกลอกตาไปมาด้วยท่าทีที่คล้ายหวาดหวั่นขวัญฝ่อยิ่ง แต่ความจริง มันกำลังขบคิดหาอุบายหนีเอาตัวรอดไปต่างหาก

คุ้ยงังเพี้ยก้าวช้าๆ เข้าไป พญามัจจุราชก็ได้ใกล้ร่างโง้วคี้ทีละก้าวเช่นกัน

ฉับพลัน เฒ่าสารพัดพิษรีบล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อ หยิบยาเม็ดสีแดงขึ้นมากลืนกินไป จากนั้น สีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ล้มกลิ้งลงกับพื้น ดูท่าคล้ายถูกพิษร้ายคร่าชีวิตไปแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเหี้ยมเกรียมอำมหิต ยังคงก้าวช้าๆ เข้าไปหา เพราะเชื่อแน่แก่ใจว่า มนุษย์ชั่วช้าเยี่ยงเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ ย่อมไม่ยอมฆ่าตัวตายไปอย่างง่ายดายแน่

ยามนั้น คนที่รับปากจะพาคุ้ยงังเพี้ยไปในใจกลางสำนักปักไฮ้ พลันแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ผู้แซ่คุ้ย แม้กระทั่งคนตายท่านก็ยังไม่ยอมปล่อยให้ผ่านมือ?"

คุ้ยงังเพี้ยพลันหันขวับกลับมา ถามเสียงเย็นชาว่า

"มันตายไปจริงหรือ?"

ตาที่คมกล้าดุจสายฟ้า มีประกายอันเย็นชาข่มขู่ผู้คนจนเจิดจ้า คล้ายดั่งจะแลให้ทะลุถึงหัวใจในทรวงอก

คนผู้นั้นใจเต้นระทึกดั่งรัวกลอง ลอบตักเตือนตัวเองอยู่ไม่ขาดเสียง

"สงบเยือกเย็นไว้ อย่าให้มันเห็นร่องรอยพิรุธได้"

มันมิยอมเบือนสายตาหนีจากการจับจ้องของคุ้ยงังเพี้ย แต่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เล่าฮูมิเห็นต้องหลอกลวงท่าน"

อื้อเกียวกล่าวเตือนขึ้นมาในบัดดลว่า

"คาดว่าท่านก็มิกล้า"

คนผู้นั้น พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงกึกก้องอย่างเกรี้ยวกราดรันทด กล่าวว่า

"พวกท่านเข้าใจว่าสามารถหนีรอดออกจากปักไฮ้หรือ? ฮา ฮา พวกท่านเข้าใจผิดแล้ว อย่าคิดว่าเล่าฮูพาพวกท่านไป เพียงหมายจะอาศัยฝีมือพวกท่านหนีเอาชีวิตรอด เท่าที่เล่าฮูทำดังนี้เป็นเพราะไม่ปรารถนาถูกผู้อื่นหลอกใช้

เท่านั้นดอก”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา สะบัดมือคลายจุดแก่คนผู้นั้นแล้วกล่าวว่า

“สหาย นำทางพวกเราไปเถิด”

คนผู้นั้นเหลือบแลคนข้างกาย แค่นหัวร่อกล่าวว่า...

“ไฉนไม่คลายจุดให้มัน?”

อื้อเกียวเพิ่งยกมือจะคลายจุดแก่คนผู้นั้น คุ้ยงังเพี้ยพลันยื่นมือขวาไว้กล่าวว่า

“สำนักปักไฮ้มีผู้สามารถมากมายนัก ย่อมมีคนคลายจุดให้แก่มันได้ พวกเราไยต้องลงมือให้มากเรื่องไป”

คนผู้นั้นพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“ฮา ฮา...ฝีมือสกัดจุดอันกระจ้อยร่อย ก็คิดจะมาทำให้ปักไฮ้ลำบากใจ ท่านออกจะหลงละเมอในฝีมือตนเองมากไปแล้ว”

น้ำเสียงเต็มไปด้วยการเสียดสีแดกดัน ขณะว่ากล่าวก็เดินเข้าไปหลายก้าว กดปุ่มกลไกเปิดประตูศิลา

มกง้อกลัวมันจะฉวยโอกาสหลบหนี รีบกระโดดไปที่ด้านหลังมันผู้นั้นในมือยังกำเข็มอาบยาพิษไว้อีกกำหนึ่ง

คนผู้นั้นเหลือบแลมาอย่างเย็นชา พลันกระชากหน้ากากปิศาจออกมาเผยเห็นผมสีแดงฉานและใบหน้าซราอันเหี่ยวย่นออกชัดตา

มันจับจ้องมองหน้ามกง้อแล้วแค่นเสียงว่า

“เทียนม้อนึ้ง ท่านออกจะดูแคลนเล่าฮูมากไปแล้ว”

มกง้อหน้าแดงฉานทันที รีบถอยกายไปสองก้าว ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ที่แท้ท่านคือเอ้งเชี่ยงเซ็ง ฉายาเชียะฮวกพั่งกวน (ตุลาการผมแดง) ที่มีชื่อลือกระฉ่อนทั้งสองฟากผั่งแม่น้ำใหญ่ ข้าพเจ้านับว่าดูแคลนท่านต่ำต้อยเกินไปจริงแล้ว...”

“เชียะฮวกพั่งกวน (ตุลาการผมแดง) เอ้งเชี่ยงเซ็ง” นามนี้ทำให้คุ้ยงังเพี้ยใจสะท้านอย่างรุนแรง มันผู้นี้แม้มิเคยพบเห็นมาก่อน แต่ได้ฟังจากคำซือแป๋เคยบอกเล่า ในหมู่นักสู้ผู้มีอาวุโสรุ่นก่อนๆ มันผู้นี้เป็นคนที่ตอแยยากเย็นจนขึ้นชื่อลือชา

คุ้ยงังเพี้ยเดินช้าๆ เข้าไปหาเชียะฮวกพั่งกวนก้าวออกจากประตูศิลาแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“คิดไม่ถึงว่าเอ้งเชี่ยงเช็งที่ขึ้นชื่อลือสะท้านทั่ววงพวกนักเลงในครั้งก่อนกลับมาเป็นบริวารปิศาจในตำหนักพญายมของปักไฮ้ได้ ดูท่าปักไฮ้กลับนับเป็นรังเสือรังจระเข้ได้จริงๆ แล้ว”

เอ้งเชี่ยงเช็ง มิได้แยแสต่อวาจาเสียดสีแดกดันของคุ้ยงังเพี้ยเลย เพียงตอบอย่างเย็นชาว่า

“รอท่านเข้าถึงบริเวณหวงแหนของปักไฮ้ น่ากลัวศักดิ์ศรีของท่านในภายหน้า ก็มิเห็นจะสูงกว่าเล่าฮูสักเท่าใดดอก”

เป็นวาจาที่กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวจริงจัง ทำให้ผู้ฟังรู้สึกมิใช่อวดโอ่ขึ้นข่มขู่เลย

คุ้ยงังเพี้ยใจเต้นระทึกเล็กน้อย จากปากคำที่สยบยอมอย่างพร้อมใจของเอ้งเชี่ยงเช็งที่มีต่อปักไฮ้ ทำให้คุ้ยงังเพี้ยพอจะคำนวณได้ว่า การไปปักไฮ้ในคราวนี้น่ากลัวจะต้องฟันฝ่าอุปสรรคอันยุ่งยากแสนเข็ญเป็นแน่แท้

นอกประตูเป็นอุโมงค์ศิลาอันกว้างใหญ่ ผนังสองฟากข้างสีเทาเรียบผิดธรรมดา แสดงว่าเจาะขึ้นมาจากน้ำมือคนมิใช่เป็นธรรมชาติ

และในอุโมงค์สายยาว แต่ละเลี้ยวจะมีคบไฟจุดสว่างไสว จนแลเห็นทางในอโมงค์กว้างใหญ่ได้ชัดตา...

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งเดินนำหน้าด้วยฝีเท้าอันเร่งร้อนรวดเร็ว คุ้ยงังเพี้ยตามติดอยู่กระชั้นชิด อื้อเกียวกับมกง้อนั้นกระหนาบซ้ายขวาคุ้ยงังเพี้ย ด้วยทีท่าคล้ายเป็นองครักษ์พิทักษ์สองฟากข้าง

อุโมงค์ยิ่งลึกยิ่งมีความอับชื้นเพิ่มขึ้น แสดงว่าเบื้องหน้าคล้ายมีแหล่งต้นน้ำอยู่

ทันใด เอ้งเชี่ยงเช็งชะงักเท้ามิก้าวเดิน เบื้องหน้าปรากฏทางสามแพร่งขึ้นมา มีแต่สายกลางเท่านั้นที่ยังมีคบไฟจุดสว่าง ส่วนอีกสองสายนั้นมืดสนิททั่ว...

คุ้ยงังเพี้ยชะงักเท้าพิจารณาแล้วถามว่า

“ทางสายกลางเป็นทางที่ถูกต้องใช่หรือไม่?”

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งตอบรับคำเสียงเย็นชา แต่มันกลับหันกายเดินไปทางซ้ายซึ่งมืดมิด

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เอ้งเชี่ยงเช็ง ท่านคิดว่าหนีพ้นจากแส้ฮั่งเล้งเปียงของข้าพเจ้าแน่แล้วหรือ?”

ขาดคำ ปลดแส้ฮั่งเล้งเปียงออกจากข้อมือมาถือไว้

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งตอบเสียงเย็นชาว่า

“เนื่องจากเล่าฮูต้องการส่งพวกท่านให้ถึงจุดหมายปลายทาง ดังนั้น จึงไม่เลือกเดินทางสายกลาง”

“เพราะเหตุใด?”

“ทางสายกลาง เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ได้เปิดกลไกขึ้นคอยทำร้ายแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยชะงักงันด้วยความงุนงง ถามว่า

“ท่านว่าผู้ใด?”

“เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้!”

คุ้ยงังเพี้ยมีไหวพริบอันปราดเปรียวยิ่ง เพียงขบคิดเล็กน้อยก็รู้ตัว ว่าเมื่อครู่ที่ไม่ฆ่าเฒ่าสารพัดพิษ เพราะหลงกลตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งไปแล้ว โทสะจึงดาลเดือดขึ้นทันที

คุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“รับมือ”

แส้ฮั่งเล้งเปียงสะบัดไปในท่าเชยลี้ตุยฮุ้น (ล่าวิญญาณพันลี้) จี้ใส่กลางหลังเอ้งเชี่ยงเช็งอย่างว่องไว...

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็ง ก็มิใช่เป็นมือชั้นต่ำต้อยธรรมดา เพียงฟังเสียงลมก็รู้จุดจู่โจม เหยียดเท้าเล็กน้อยร่างหมุนขวับมา กระบวนท่าเต้าจ้วงแซอี๊ (ดาวเคลื่อนเดือนคล้อย) โถมเข้าไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดัน

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา มือซ้ายพลันใช้ท่ากิมซีตี้อ้วง (ใยทองพันข้อมือ) คว้าเข้าใช่ชีพจรข้อมือของตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งอย่างว่องไวปานสายฟ้า...

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งหัวร่ออย่างมิได้แยแส แค่นเสียงขึ้นว่า

“เล่าฮูมิใช่จะถูกท่านคร่าตัวได้ในเวลาเพียงพริบตาเดียวดอก”

กระแสเสียงราบเรียบเป็นธรรมดา คล้ายเป็นวาจาอันจริงใจ

คุ้ยงังเพี้ยก็มีความรู้สึกเช่นนั้น เนื่องจากตนใช้กระบวนท่ากิมซีตี้อ้วง (ใยทองพันข้อมือ) อันธรรมดาสามัญท่าเดียวนี้ ย่อมไม่อาจคร่าตัวเอ้งเชี่ยงเช็งอันมีฝีมือสูงส่งได้แน่

แต่อื้อเกียวกลับส่งเสียงเย็นชาสวนคำขึ้นว่า

“อย่างนั้น ท่านมีเจตนาออมมือให้?”

“ถูกต้อง”

เอ้งเชี่ยงเซ็งรับคำแล้วกวาดตามองหน้าคนทั้งสามกล่าวสืบต่อไปว่า

“เล่าฮูกระทำดังนี้ เพียงเพื่อบอกให้เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ได้ทราบว่า การกินยาพิษของมันนั้นเป็นอุบายที่ไม่อาจตบตาเล่าฮูได้ เท่าที่เล่าฮูยอมช่วยชีวิตมันก็เพราะเห็นแก่ไมตรีของพวกพ้องร่วมสำนักเท่านั้น”

กล่าวแล้วก็หันกายเดินไปทางขวามือ พลางส่งเสียงเย็นชาราบเรียบว่า

“เล่าฮูหากแม้นกลัวตาย ก็จะไม่นำทางพวกท่านไปที่เขตหวงห้ามปักไฮ้ดอก เดินเถิด”

ขาดคำก็ก้าวเดินเข้าไปในอุโมงค์ศิลา พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามมีความเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่งต่อมัน ต้องรีบก้าวติดตามไปโดยกระชั้นชิด และต่างระวังตัวอย่างเคร่งเครียดรัดกุม ตระเตรียมรับมือกับเหตุการณ์ที่จะอุบัติทั้งหลายแหล่ไว้โดยไม่ยอมประมาทเลินเล่อ

ผนังศิลาของอุโมงค์สายนี้ ไม่มีความราบเรียบดุจดั่งสายเดิม บนพื้นก็มีฝุ่นละอองหนาทึบ หยากไย่ใยแมงมุมมากมาย แสดงว่ามิเคยมีผู้คนใช้มาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว

ในอโมงค์อันมืดครึ้มเงียบวังเวง ทั้งหลายต่างสามารถได้ยินเสียงลมหายใจของกันและกัน ในความเงียบงันก็คล้ายมีบรรยากาศอำมหิตครอบคลุมอย่างหนักอึ้ง สร้างความแตกตื่นขวัญเสียแก่ผู้คนยิ่งนัก

ลัดซ้ายเลี้ยวขวาเป็นเวลาชั่วหม้อข้าวเดือด อุโมงค์เบื้องหน้าก็ถูกผนังศิลากางกั้นขวางไว้

คุ้ยงังเพี้ยมิได้เอ่ยปากกล่าวคำ เพียงจับจ้องมองอากัปกิริยาของตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งไม่กะพริบ ดูว่ามันจะกระทำอย่างไร

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็ง เดินหาอยู่ที่ผนังศิลาอย่างเยือกเย็นเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงหาปุ่มศิลาสีขาวจุดหนึ่งขึ้นได้ ใช้กำลังกดอย่างแรง เสียงโครมก็ดังตามติดมา ผนังศิลาที่ขวางหน้าเปิดอ้าออกทันที

ลมยะเยียบโชยพัดมาปะทะหน้า ทำให้พวกทั้งหลายต้องสยิวกายอย่างลืมตัว แสดงว่าที่นี้คือปากทางออกแน่นอนแล้ว

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งกระโดดปราดออกไป พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามต่างรีบไล่ตามติดมิยอมทอดห่าง

ท้องฟ้าสดใสเป็นสีคราม มีดวงดาวดารดาษอยู่แพรวพราย จันทร์

กระจ่างลอยกึ่งกลางท้องฟ้า แสดงว่าเป็นเวลาใกล้ยามสาม (เที่ยงคืน)

ปักไฮ้เป็นแผ่นดินเหนือสุดอันหนาวเหน็บ ลมเหนือที่เสียดกระดูกโชยพัดมา เจ็บแปลบดั่งราวใช้มีดกรีดใส่ใบหน้า พวกทั้งหลายแม้มีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงล้ำ แต่ยังรู้สึกหนาวเย็นอยู่บ้าง

พื้นแผ่นดินเป็นสีขาวสล้าง มาตรแม้นแสงจันทร์จะไม่กระจ่างนัก แต่เมื่อมีหิมะช่วยสะท้อน ยิ่งรู้สึกชอนไชสายตาจนแสบยิ่ง

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยเช็งถอนใจหนักๆ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“สถานที่นี้ยามมาง่ายแต่กลับลำบาก ท่านทั้งหลายสมควรจะขบคิดให้รอบคอบจึงถูกต้อง”

น้ำเสียงรู้สึกว่าจริงจังมิได้เสแสร้งขึ้นโป้ปดเลย

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

“อย่างนั้น ท่านมีเจตนาจะไปที่ใดกัน?”

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็ง พลันหัวร่อเสียงดังอย่างรันทดหดหู่ กล่าวว่า

“กลับปักไฮ้”

คุ้ยงังเพี้ยสวนคำขึ้นทันทีว่า

“ในเมื่อท่านไปได้ ข้าพเจ้าก็ไปได้”

เอ้งเชี่ยงเช็งพอฟังสีหน้าพลันคืนกลับสู่ความเย็นชากระด้างดั่งเดิม เปล่งเสียงสะท้านขึ้นว่า

“เล่าฮูยุติวาจาเพียงเท่านี้ จะไปก็เดินทางเถิด”

กล่าวแล้วสาวเท้าก้าวเดินนำหน้า คุ้ยงังเพี้ยเชิดหน้าก้าวตาม ด้วยท่าทีอาจหาญไม่หวาดหวั่น แต่ในส่วนลึกของหัวใจ ก็เกิดความระมัดระวังต่อการไปปักไฮ้ในคราวนี้อย่างเคร่งเครียดยิ่ง

อี้อเกียวและมกง้อ ติดตามหลังคุ้ยงังเพี้ยอย่างกระชั้นชิด ในจิตใจของทั้งสองไม่มีความหวาดหวั่นลนลานแม้แต่น้อยนิด อาจบางที ความหวาดกลัวอันยิ่งใหญ่ของนางทั้งสอง ก็คือกลัวจะสูญคุ้ยงังเพี้ยไปนั่นเอง

คุ้ยงังเพี้ยพลันหันหน้ามาถามว่า

“ท่านทั้งสองก็มีความแค้นกับสำนักปักไฮ้หรือ?”

อี้อเกียวกล่าวเสียงเด็ดเดี่ยวขึ้นว่า

“ผู้กล้ายอมตายให้แก่เพื่อนร่วมใจ สตรีแต่งกายเพื่อความพอใจของตน เราสองเมื่อคบหากับพี่ท่านย่อมสมควรรับใช้ต่อพี่ท่าน”

บนใบหน้าอันเย็นชากระด้างของคุ้ยงังเพี้ยปรากฏรอยยิ้มอันรันทดขึ้นวูบหนึ่ง จิตใจที่เย็นชาจนกระด้างมาเนิ่นนาน บังเกิดความอบอุ่นขึ้นบ้างเล็กน้อย

คุ้ยงังเพี้ยต้องชะงักกายอย่างลืมตัว กุมมือทั้งสองขึ้นบีบไว้เป็นเวลาเนิ่นนานจึงกล่าวว่า

“ขอบพระคุณในไมตรีจิตอันยิ่งใหญ่ของท่านทั้งสอง ชั่วชีวิตคุ้ยงังเพี้ยนี้ นับว่ามีสหายร่วมใจอยู่สองท่านแล้ว แต่ดินแดนหวงห้ามของปักไฮ้ มิได้ด้อยไปกว่าถ้ำเสือวังจระเข้เลย นับแต่นี้ ขอเพียงพวกท่านอย่าลืมว่ามีสหายนามคุ้ยงังเพี้ยอยู่อีกผู้หนึ่ง จิตใจข้าพเจ้าก็ปลาบปลื้มปีติแล้ว ทั้งสองท่านโปรดกลับเสียเถิด”

อื้อเกียวกับมกง้อต่างจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยด้วยความตื่นเต้นลนลาน แสดงว่าวาจาคุ้ยงังเพี้ยได้ทำให้ทั้งสองรู้สึกระสับกระส่ายใจ

โดยเฉพาะอื้อเกียว นางรู้สึกว่าจิตใจของคุ้ยงังเพี้ยได้เย็นชาดุจดั่งครั้งก่อนอีกแล้ว รู้ดีว่าคุ้ยงังเพี้ยจะไม่ลืมเลือนเหตุการณ์ที่ผ่านไปทั้งหลายแหล่อย่างเด็ดขาด คล้ายพยายามหลบหนีจากความอัดอั้นที่กดดันใจเท่านั้น อื้อเกียวจึงกล่าวเสียงละห้อยขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามิเชื่อแน่ว่า ท่านจะไม่มีญาติสนิทมิตรสหายใดๆ เหลืออยู่ในโลกนี้ เฉกเช่นดั่งหญิงรักร่วมใจ...”

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกพลุ่งพล่านขึ้นบ้างเล็กน้อย แหงนหน้าหัวร่อเสียงดังสะท้านยาวนาน ตะเบ็งเสียงก้องว่า

“ในโลกนี้ไม่มีความรักใดที่ยืนยงตัดไม่ขาดเลย”

พลันมีเสียงของเอ้งเชี่ยงเซ็งร้องก้องมาจากที่ไกลร่วมสี่สิบวาว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ท่านจะไปหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยชะงักวาจาไว้ คารวะต่ออื้อเกียวกับมกง้อจนจรดพื้นแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าขออำลาแล้ว”

เสียงขาดคำร่างพลิ้วจากที่ ละลิ่วไปถึงยี่สิบกว่าวาทันที

อื้อเกียวกับมกง้อต่างน้ำตาเนืองนองหน้า ห้วงหัวใจของทั้งสอง ถูกคำอำลาเด็ดเดี่ยวของคุ้ยงังเพี้ยสร้างความขมขื่นจนแทบแหลกสลาย

อื้อเกียวกล่าวเสียงละห้อยขึ้นว่า

“เพี้ยตี่ท่านมีความอำมหิตถึงปานนี้จริงหรือ?”

พลันฉุดมือมกง้อแล้วกล่าวว่า

“ม่วยม่วย พวกเรารีบไล่ตาม”

ขาดคำร่างก็กระโดดปราดตามไปในบัดดล

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็ง มิได้เดินรวดเร็วนัก ดังนั้น เพียงไม่นานทั้งสองก็ไล่ตามทันได้

ยามนี้ เบื้องหน้าปรากฏพื้นราบอันมีน้ำแข็งปกคลุมหนาเวิ้งว้างจนแลจรดขอบฟ้า อากาศที่หนาวเย็น ทำให้น้ำทะเลกลายเป็นน้ำแข็งที่หนาแกร่ง

เอ้งเชี่ยงเช็งหยุดเท้ากล่าวว่า

“เดินผ่านเนินน้ำแข็งเบื้องหน้า ก็เป็นบริเวณแขตหวงห้ามของปักไฮ้แล้ว เดินทางเถิด”

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามองดูอื้อเกียวกับมกง้อที่ไล่ตามกันมา ใบหน้าพลันแปรเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย กล่าวว่า...

“หรือสองท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าออกจากปักไฮ้มิได้ จึงติดตามมาเพื่อช่วยเหลือป้องกัน?”

กระแสเสียงเย็นชากระด้าง ผิดกับเมื่อครู่ดั่งเป็นคนละคน

ความจริง มาตรแม้นจะกล่าวด้วยวาจาเย็นชากระด้าง แต่ยังไม่อาจอำพรางความพล่งพล่านได้ คนเรา ผู้ใดจะไม่เทิดทนบชาน้ำมิตรอันเกิดจากจิตใจบริสุทธิ์เล่า

อื้อเกียวและมกง้อมิได้ตอบคำ ใบหน้าของทั้งสองมีน้ำตาเนืองนอง ตาทั้งสี่ต่างจับจ้องมองมาด้วยประกายตาวิงวอนขอร้อง คุ้ยงังเพี้ยต้องเบือนสายตาออกไป ไม่อาจที่จะตัดใจให้อำมหิตต่อไปได้แล้ว

ขณะเวลานั้น ที่อันสุดไกลพลันมีเสียงกู่ยาวสะท้านกังวาน ทั้งสี่รีบเหลียวหน้ามองไป เห็นทิศใต้มีเงาสีขาวของคนผู้หนึ่ง พุ่งปราดๆ มาหาคนทั้งสี่อย่างว่องไวดั่งสายฟ้า

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบแลเอ้งเชี่ยงเช็ง แล้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ผู้ช่วยเหลือของท่านมาถึงแล้ว!”

เอ้งเชี่ยงเช็งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ในปักไฮ้ไม่มีผู้สวมใส่เสื้อขาว”

คุ้ยงังเพี้ยจึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“อย่างนั้น พวกเราไปกันเถิด”

กล่าวแล้วสืบเท้าก้าวไปยังเนินน้ำแข็งเบื้องหน้า พลันได้ยินเงาสีขาวที่วิ่ง

มาตวาดเสียงกึกก้องว่า

“คนปักไฮ้ที่เบื้องหน้าจงหยุดให้เรา มิเช่นนั้นจะฆ่าพวกเจ้าให้หมดสิ้น”

เป็นวาจาอันเชื่องโขใหญ่โตยิ่งนัก คล้ายเห็นคนทั้งสี่เป็นเศษสวะที่จะกำจัดเมื่อใดก็ได้

ขณะทั้งสี่สนทนากันนั้น พลันเห็นเงาสีขาวได้วาบเข้ามาจนถึงระยะห้าสิบวาเท่านั้น

เอ้งเชี่ยงเซ็งเหลียวหน้ามองดู งุนงงไปเล็กน้อย กล่าวว่า

“ที่แท้คืองักคีฮงฉายาแป๊ะลี้ (ชะมดขาว) ศิษย์ของเทียนซัวซิ่งโซ่ว (เฆ่าเทพยดาเทียนซัว) มิน่าเล่า วาจาจึงเชื่องโขใหญ่โตปานนี้”

มกง้อออกคลุกคลีในวงพวกนักเลงอยู่นานปี พอได้ฟังก็ใจสะท้าน ลอบคำนึงว่า

“เทียนซัวซิ่งโซ่วมีอาวุโสเทียบเท่ากับซือแป๋เรา เป็นคนที่มีนิสัยก้ำกึ่งในระหว่างดีงามและชั่วร้าย แต่สันดานลำเอียงเข้าข้างพวกตัวอย่างสุดแสน ดูท่า คนผู้นี้เรากลับจะต้องต้อนรับอย่างระมัดระวัง มิเช่นนั้นไปตอแยเอาเจ้าเฆ่าให้เกิดโทสะก็จะมิใช่เป็นเรื่องล้อเล่นกันทีเดียว”

แต่คัยงังเพี้ยมิได้แยแสเรื่องราวมากหลายเพียงนั้น พอได้ยินน้ำเสียงที่ข่มขู่อย่างเชื่องโข ก็เกิดความชิงชังรังเกียจยิ่งนัก จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“พวกเราไป”

เอ้งเชี่ยงเซ็งหัวร่อกล่าวว่า

“เทียนซัวซิ่งโซ่ว มิได้เป็นคนที่จะตอแยได้ง่ายดาย”

ความหมายในวาจา จะมากจะน้อยก็มีแววกระตุ้นยุแหย่และแดกดัน แต่กล่าวแล้วก็ก้าวเดินนำหน้าต่อไป

คุ้ยงังเพี้ยเพิ่งย่างไปบนเนินน้ำแข็ง อื้อเกียวและมกง้อที่ด้านหลัง พลันร้องเสียงแหลมเล็กดังขึ้น คล้ายดั่งเกิดเรื่องราวใด

คุ้ยงังเพี้ยหันขวับกลับมา เห็นอื้อเกียวกับมกง้อถูกผู้มากระชากผ้าโพกศีรษะร่วงกระเด็นลงกับพื้นน้ำแข็ง ท่ามกลางลมเหนือที่ฮือโหมรุนแรง เห็นผมยาวสยายของนางทั้งสองพลิ้วไสวไปตามลม

ที่แท้ ทั้งสองในความประมาทมิทันระวัง ได้ถูกงักคีฮงฉายาชะมดขาวลงมือจู่โจมใส่อย่างมิได้บอกเล่า

อาวุธที่ชะมดขาวงักคีฮงจู่โจมจนผ้าโพกผมของทั้งสองปลิวกระเด็น คือ

บ้อฮวงจู (ไข่มุกไร้ลม) ที่เทียนซัวซิ่งโซ่วยึดถือเป็นอาวุธสร้างเกียรติภูมิ เพราะไข่มุกนี้ยามซัดฝ่าอากาศจะมีเสียงแผ่วเบาอย่างยิ่ง จนผู้คนไม่ทันได้ยิน ยากจะระวังให้รัดกุม ยามนี้ ซะมดขาวได้พลิ้วมา จนห่างจากเบื้องหน้าคนทั้งสี่เพียงห้าสิบกว่าเชียะเท่านั้น

เห็นผู้มามีอายุประมาณยี่สิบห้ายี่สิบหก หน้าตาคมคายสง่า ผิวพรรณสดใสมีราศี แต่แววเย่อหยิ่งลำพองปรากฏอยู่มากหลายจนน่าชิงชัง

เขตอันตรายของปักไฮ้

การที่ชะมดขาวงักคีฮงมาปรากฏตัว คุ้ยงังเพี้ยหาได้แยแสสนใจไม่ แต่ตา อันแวววาวกลับจับจ้องมองอี้อเกียวกับมกง้อจนงงงัน คิ้วเรียวยาวขมวดมุ่นหากันจนแนบแน่น จากกล้ามเนื้อบนใบหน้าที่กระตุกอยู่ไม่หยุดยั้ง เป็นที่เห็นได้ว่าจิตใจของคุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ พลุ่งพล่านดาลเดือดและคลางแคลงสงสัยอยู่เพียงไร

ที่แท้อี้อเกียวกับมกง้อทั้งสอง คือสตรีที่ปลอมแปลงเป็นบุรุษ ไล่ติดตามคนรักมาเป็นระยะหลายพันลี้ อี้อเกียวก็คือหงส์เกียว มกง้อคือเทียนม้อนึ้ง เท่าที่พวกนางรู้ว่าคุ้ยงังเพี้ยอยู่ในทะเลทรายอันเวิ้งว้างสุดไกลก็เพราะการนำพาของอี้ชิ่วเล้งนั่นเอง

หงส์เกียว และเทียนม้อนึ้งในยามนี้เดือดดาลจนอัดอก หงส์เกียวตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วพุ่งปราดไป เพียงเห็นเงาสีขาวกระจายวูบก็มีเสียงดังฉาดฉาดขึ้นสดใสสนั่น หากมิใช่งักคีฮงมีพลังฝีมือสูงส่ง หลบเลี่ยงได้ว่องไว ใบหน้าที่ถูกตบสองฉาดนี้จะต้องทำให้มันล้มฟุบกับที่ไปทันที

หงส์เกียวตาแวววาวเป็นประกายอำมหิต จ้องหน้างักคีฮงแล้วเค้นเสียงหวีร้องกล่าวว่า

เทียนม้อนึ้งก็ตวาดอย่างขุ่นเคืองว่า

“ชะมดขาว อย่าเข้าใจว่าเทียนซัวชิ่งโซ่วไม่มีผู้ใดกล้าตอแย เฮอะ...”

ในยามขุ่นเคืองที่รุนแรง นางลืมเลือนความหวาดระแวงในตอนแรกเริ่มไปหมดสิ้นแล้ว

งักคีฮงที่เย่อหยิ่งโอหังจนเป็นสันดาน ความจริงถูกหงส์เกียวตบใส่อย่างถนัดถนี่ไปสองคราเช่นนี้ จะอย่างไรก็ไม่อาจทนทานได้เป็นแม่นมั่น

แต่ทว่า เรื่องราวใดๆ ในโลกนี้ มักจะผิดคาดหมายของผู้คนอย่างยิ่งอยู่ ชะมดขาวงักคีฮงยามนี้ไม่เพียงมิมีโทสะเท่านั้น ยังกลับส่อท่าทีหวาดหวั่นลนลานยิ่งนัก อาจบางที เป็นครั้งแรกที่มันได้เห็นสตรีงามสะคราญอย่างไม่เคยพบพานในพิภพ และยังมีถึงสองคนอีกด้วย!

ชะมดขาวงักคีฮงตะกุกตะกักขอขมาขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ามิทราบเป็นโกวเนี้ยทั้งสองท่าน ความผิดพลาดที่ล่วงเกินนี้หวังว่าทั้งสองท่านโปรดได้อโหสิให้ด้วยเถิด"

กระแสเสียงและท่าที บ่งบองความจริงใจ มิได้เสแสร้งเลย

โบราณมีว่า "ไม่อาจตบหน้าคนที่แย้มยิ้มได้" หงส์เกียวและเทียนม้อนิ้งมาตรแม้นขุ่นเคืองจนหน้าแดงฉาน แต่เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามขอขมาด้วยท่าทีจริงจัง ก็ไม่มีปัญญาจะลงมือซ้ำเติมไปได้ ช่วงเวลานั้น จึงต่างงงงันอยู่กับที่ไป

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ได้ข่มอารมณ์อันพลุ่งพล่านจนสงบได้แล้ว ลอบบอกแก่เอ้งเชี่ยงเซ็งเบาๆ ว่า

"พวกเราไปเถิด"

เอ้งเชี่ยงเซ็งจะอย่างไรก็เป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน มาตรแม้นมิเข้าใจในความรักความแค้นของพวกทั้งสาม แต่ก็คำนวณได้ถึงเจ็ดแปดส่วน ลอบถอนหายใจคำนึงว่า

"ที่แท้ มันยังมีเรื่องเจ็บช้ำน้ำใจอันมากหลายอยู่"

ดังนั้น จึงมิได้ว่ากล่าวอย่างไรก็สาวเท้าวิ่งไปทางทิศเหนืออย่างรวดเร็ว

คุ้ยงังเพี้ยตามติดกระชั้นชิด ชั่วพริบตาก็ไปไกลกันกว่าห้าหกสิบวา

เทียนม้อนิ้ง ยามนี้ได้คิดหาแผนต่อต้านไว้แล้ว ตาแวววาวของนาง จึงเหลือบแลไปที่ด้านหลังอย่างลืมตัว การแลในคราวนี้ ทำให้วาจาของนางพลันชะงักงันด้วยความตระหนก ร้องโพล่งว่า

"อา เพี้ยตี๋ไปแล้ว"

หงส์เกียวได้ฟังรีบลนลานเหลียวหน้ากลับ เห็นบนพื้นน้ำแข็งอันสุดไกลร่างคุ้ยงังเพี้ยได้ไปร่วมร้อยวาแล้ว

หงส์เกียวร้องเสียงแหลมด้วยความรันทดหดหู่

"เพี้ยตี๋ รอเจ้เจ๊ด้วย รอเจ้เจ๊ด้วยเถิด"

กระแสเสียงอันเศร้าสลดรันทด ทำลายความเงียบงันวังเวงของพื้นน้ำแข็งไปสิ้น เสียงร้องเพิ่งเปล่งร่างนางและเทียนม้อนิ้งก็ได้พุ่งไกลไปร่วมสี่สิบวา

ที่เดิมจึงเหลือแต่ชะมดขาวงักคีฮง ที่ใจลอยจนเซื่องซึมอยู่เพียงคนเดียว มันมิทันเห็นเพี้ยตี๋ที่พวกนางร้องเรียกนั้นมีหน้าตาเป็นอย่างไร แต่ก็เกิดความริษยาขึ้นอย่างสุดจะข่มกลั้น นี่คือสัญชาตญาณของผู้คน

ทันใดนั้น ชะมดขาวงักคีฮงคำรามอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"ผู้เยาว์ที่เบื้องหน้า หากเป็นคนจงมาประมือกับเชี่ยวเอี๊ยสักสองสามท่าจึงค่อยไป"

เสียงขาดคำร่างไล่ตามติดไปอย่างขุ่นแค้น

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งมีวิชาตัวเบาที่ดีอยู่กว่าหงส์เกียวมากมายก่ายกองนัก ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยจึงมิอาจจะใช้วิชาตัวเบาให้สุดกำลังได้ เพียงไม่นานนางทั้งสองก็ไล่ตามมาทัน

หงส์เกียวกระโดดเข้าขวางหน้าคุ้ยงังเพี้ยไว้ น้ำตาพร่างพรูพร้อมกับเสียงอันหดหู่ดังขึ้น

"เพี้ยตี๋ เจ้าเจ๊ติดตามหาท่านมาเป็นระยะทางหมื่นๆ ลี้ หรือว่าท่านยังไม่อาจอภัยแก่ความผิดพลาดของเราในครั้งก่อนได้จริงๆ"

กระแสเสียงอันรันทด ดังพร้อมกับน้ำตาที่หลั่งทะลัก ทำให้ผู้คนต้องจิตใจหวั่นไหวเวทนา

เทียนม้อนึ้งซึ่งยืนอยู่ด้านข้าง ก็น้ำตาร่วงรินไม่ขาดสาย

นางทั้งสอง มีรูปโฉมโนมพรรณปานเทพธิดาอยู่แล้ว กอปรกับร่างอันอ้อนแอ้นแน่งน้อยที่น่าทะนุถนอม บัดนี้มายืนร่ำไห้อย่างเศร้าเสียใจสุดแสน ยิ่งทำให้ไม่อาจตัดใจไปหักหาญน้ำใจของนางได้

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็ง พอเห็นก็ต้องลอบถอนใจด้วยความสะทก-สะท้านคำนึงว่า

"ในพิภพจนแดน ถึงกับมีสตรีที่น่ารักน่าเวทนาต่อสายตาปานนี้ คุ้ยงังเพี้ยมาทำเช่นนี้ต่อพวกนาง ออกจะอำมหิตไร้น้ำใจเกินไปแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะอำมหิตไร้น้ำใจจริง เพียงแต่ว่าประสบการณ์อันโหดร้ายทารุณต่อจิตใจในเยาว์วัย ทำให้กระเสือกกระสนใคร่ล้างแค้นแทนผู้บัง-เกิดเกล้าอยู่เท่านั้น การรอดจากความตายที่ล่อแหลมหลายครั้ง การซัดเซพเนจรอย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย ทำให้เพาะเป็นนิสัยที่เย็นชาสันโดษ จนไม่ปรารถนาจะคบค้าติดต่อกับผู้คนให้มากนัก

วันเวลาภายในถ้ำผาเทพธิดา เนื่องจากความเอาอกเอาใจอันนุ่มนวล

ของหงส์เกียว ความจริงได้ทำให้นิสัยที่เย็นชากระด้าง เริ่มผ่อนคลายลงไปมากมายไม่น้อย แต่ความกระทบกระเทือนใจบนเกาะปั้วเล้งเต้ากลับทำให้นิสัยเก่าที่เลือนหายฟื้นคืนกลับมาอีกครา ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยจึงรู้สึกเบื่อหน่ายต่อชีวิตที่ดิ้นรนอยู่ในโลก

ยามนี้ จิตใจคุ้ยงังเพี้ยพลุ่งพล่านเป็นยิ่งนัก คิดจะยืนกรานความตั้งใจเดิมให้แน่วแน่ แต่ไม่มีปัญญาลืมความรักความเอาใจที่หงส์เกียวมีต่อตนไปได้

คุ้ยงังเพี้ย มิกล้าประสานสายตากับนางทั้งสอง เพราะจะต้องเยือกเย็นเอาไว้ ใช้ความคิดอย่างเยือกเย็นไปใคร่ครวญถึงเรื่องราวที่ไม่มีปัญญาคลี่คลาย

ยามนี้ มาตรแม้นจะอยู่บนพื้นน้ำแข็งที่เย็นยะเยียบเสียดกระดูก แต่จิตใจของทั้งสามกลับรู้สึกว่า บรรยากาศรอบข้างอึดอัดจนหนักอึ้งยิ่ง

ฉับพลันนั้น เงาสีขาวพุ่งวาบเข้ามา ปรากฏตัวชะมดขาวงักคีฮงพลิ้วลงเบื้องหน้า ตาสดใสของมันมีประกายริษยาชิงชัยจนแวววาว กล่าวเสียงกระด้างกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

“ผู้เยาว์ เจ้าหากยังเป็นคน จงมาเสี่ยงชีวิตกับเซี่ยวเอ๊ียให้ตายไปเสียข้างหนึ่ง”

กระแสเสียงและท่าที คล้ายได้เผชิญกับศัตรูคู่อาฆาตที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน

คุ้ยงังเพี้ยมิได้ตอบไป เพราะเรื่องที่ขบคิดในตอนนี้มีมากมายหลายหลากนัก จนไม่มีเวลาไปฟังชะมดขาวงักคีฮงกล่าวเรื่องราวใด

แต่งักคีฮงกลับเข้าใจผิด คิดว่าคุ้ยงังเพี้ยเกรงกลัวตัวมัน จึงเหลือบแลไปยังสองดรุณีอย่างภาคภูมิลำพอง แล้วคำรามเสียงก้องว่า

“ผู้เยาว์ เจ้าได้ยินหรือไม่?”

มันที่มีพลังภายในอันแกร่งกร้าว เสียงคำรามนี้ดังจนความคิดทั้งหลายของคุ้ยงังเพี้ยต้องชะงักงันไปทันที

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว สายตาอันชิงชังรังเกียจ จ้องบนใบหน้างักคีฮง แล้วเค้นเสียงเย็นชาว่า

“ท่านน่ากลัวมีชีวิตด้วยความเบื่อหน่ายกระมัง?”

กระแสเสียงมีอำนาจสยบขวัญผู้คนรุนแรงนัก จนงักคีฮงต้องถอยกายไปสองก้าวอย่างลืมตัว ช้อนตาพิจารณาดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างละเอียดอีกครั้ง

ชะมดขาวงักคีฮงเคยภูมิใจในความงามสง่าของตนเองอยู่เสมอมา ยาม

นี้เมื่อประจันหน้ากับคุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเปรียบเทียบกันแล้ว มันรู้สึกว่าตัวเองไม่อาจจะทัดเทียมกับคุ้ยงังเพี้ยได้จริงๆ

ดังนั้น ความริษยาของมันจึงยิ่งเพิ่มพูนจนถึงขีดสุด มันรู้สึกว่าวันใดที่คุ้ยงังเพี้ยมีชีวิตอยู่ในโลก วันนั้นมันก็จะต้องถูกกดลงเป็นอันดับสอง ดังนั้น ชะมดขาวงักคีฮงจึงแผดหัวร่อดั่งคลุ้มคลั่ง กระชากเสียงขึ้นว่า

"ประกาศนามมา ตัวเราไม่ฆ่าคนที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม"

คุ้ยงังเพี้ยสาวเท้าเดินหน้าไป หงส์เกียวรีบยื่นมือฉุดแขนไว้ ส่งเสียงวิงวอนขนว่า

"เพี้ยตี๋ ให้เจ้เจ๊ไปสั่งสอนมันก็แล้วกัน?"

สายตาอันเย็นชาของงังเพี้ย พลันจับนิ่งอยู่บนหน้าของหงส์เกียว ความตั้งใจที่มีอยู่เด็ดเดี่ยว แต่พอประสบสายตาอันวิงวอนด้วยความรันทดของหงส์เกียว คุ้ยงังเพี้ยต้องเบือนสายตาหลบไปอย่างท้อแท้ กับนางคุ้ยงังเพี้ยไม่มีทางเย็นชาอำมหิตได้เลย

เป็นครู่ใหญ่ คุ้ยงังเพี้ยจึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ที่มันหาคือข้าพเจ้า"

"เราไปก็เป็นเช่นกัน"

ขณะกล่าวนั้น ใบหน้าอันรันทดหดหู่ ก็ปรากฏรอยยิ้มอย่างบริสุทธิ์ ยิ้มอย่างสวยงามสะคราญตา

คุ้ยงังเพี้ยยังคิดจะกล่าววาจาต่อไป แต่ริมฝีปากขยับเขยื้อนอยู่ตั้งหลายครั้ง ก็ไม่มีวาจาเปล่งออกจากปาก

หงส์เกียวแย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้มขึ้นอีกครา ดุจดั่งบุปผาเบ่งบานออกมารับแสงอุทัย นี่นับเป็นการยิ้มครั้งแรกหลังจากคุ้ยงังเพี้ยได้ผละจากนางมา เป็นการปีติยินดีครั้งแรกในห้วงหัวใจด้วย เนื่องจากนางพบเห็นว่าคุ้ยงังเพี้ยมิได้ลืมนางไปจากใจเลย

หงส์เกียวคลายมือหันร่างเดินเข้าไป ตวาดเสียงเย็นชาว่า

"มันนามคุ้ยงังเพี้ย คิดจะประมือกับมันนั้นท่านยังไม่คู่ควร โกวเนี้ยเราจะสั่งสอนท่านสักสองสามท่าเป็นบทเรียน"

"คุ้ยงังเพี้ย!!"

นามนี้ แสดงว่าได้ทำให้ชะมดขาวงักคีฮงอกสั่นขวัญหาย ผู้ใดจะคาดหมายว่า บุรุษหนุ่มที่เปลือกนอกเรียบร้อยดั่งนักศึกษา จะเป็นจอมอสูรร้ายที่ฆ่า

คนจนคล้ายขยี้มดปลวก จนชนชาวบู๊ลิ้มเพียงได้ยินนามก็ขวัญฝ่อ

"หากเกรงกลัวก็จงไสหัวไปเสียโดยด่วน"

ชะมดขาวงักคีฮง แผดหัวร่ออย่างเย่อหยิ่งโอหัง กล่าวว่า

"เกรงกลัว? ฮา ฮา แม้ข้าพเจ้าเกรงกลัว ก็มิต้องใช้สตรีมาแทนตัวดอก"

มันกล่าวเย้ยหยันอย่างแหลมคม ทำให้คุ้ยงังเพี้ยเดือดดาลจนตาเป็นประกาย แค่นเสียงเย็นชาแล้วใช้กระบวนท่าเจียวจื้อจีโล่ว (ดรรชนีชี้ทาง) จี้เข้าใส่ทรวงอกของชะมดขาวงักคีฮง พร้อมกับตวาดเสียงก้องว่า

"ในสี่กระบวนท่า จะให้เจ้านอนอยู่บนพื้นน้ำแข็งนี้!"

ชะมดขาวงักคีฮง พลิ้วกายถอยปราดไปสี่สิบเชียะ จึงหลบเลี่ยงได้อย่างหวุดหวิด แค่นเสียงขึ้นด้วยความชิงชังเหยียดหยามแล้วกล่าวว่า

"ที่แท้เจ้าก็มีฝีมือเพียงเท่านี้เอง รับมือ!"

กระบวนท่าเทียนซัวปวยเสาะ (หิมะบนเทียนซัว) พุ่งเข้าจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหมดั่งสายฟ้า

เทียนซัวปวยเสาะคือไม้ตายของวิชาฝ่ามือเทียนซัวชิ่งโซ่ว ซึ่งได้รวบรวมกระบวนท่าอันดุร้ายอำมหิตของเพลงฝ่ามือทุกค่ายสำนักมาเป็นหลัก ไม่ถึงคราคับขันอันหวาดเสียว ห้ามมิให้ศิษย์ในสำนักใช้กระบวนท่านี้ไป

เห็นร่างชะมดขาวงักคีฮงกระโดดขึ้นไปในอากาศ เงาฝ่ามือรอบข้างพร่างพราวดั่งราวหิมะโปรยปราย พลังลมดังอึงอลจนจับทิศทางมิถูก ทำให้ผู้คนต้องงงงันในตำแหน่งแห่งที่ของมัน

คุ้ยงังเพี้ยลอบชมเชยอยู่ในใจ ว่าเป็นกระบวนท่าฝ่ามือที่ยอดเยี่ยมยิ่ง

แหงนหน้ามองดูร่างอันฉวัดเฉวียนของงักคีฮงที่โถมลงมา พลันถีบเท้าพุ่งขึ้นไปในอากาศด้วยกระบวนท่าซิ่งเล้งจับโป๊ยฮวง (มังกรพลิกสิบแปดตลบ) ร่างปราดเปรียวดุจดั่งเป็นงูร้ายแหวกว่ายในสายน้ำ ส่ายคดเคี้ยวทะลวงเข้าไปในม่านฝ่ามืออันหนาแน่นของงักคีฮง

เสียงระเบิดดังโครมสนั่นหวั่นไหว งักคีฮงที่รั้งมือกลับไม่ทัน พลังฝ่ามือจึงฟาดเข้าไปในพื้นน้ำแข็งอันแกร่งหนา กระแทกจนน้ำแข็งแตกกระจัดกระจายเป็นรอยร้าวยาวร่วมสามสิบเชียะ ความหนักหน่วงของพลังฝ่ามือ นับว่ายากยิ่งจะพบเห็นจริงๆ

งักคีฮง เผชิญกับการต่อสู้มาจนช่ำชองโชกโชน พอฟาดพลาดผิดก็รู้ว่าย่ำแย่แน่ ขณะคิดจะก้าวเท้ากระโดดหลบหนี ในอากาศก็มีเสียงอันยะเยียบ

เย็นชาของคุ้ยงังเพี้ยแว่วมา

“กระบวนท่าที่สาม!”

พลังฝ่ามือได้พุ่งลงมาพร้อมกับน้ำเสียง ท่าซิ่งเล้งยิบไฮ้ (มังกรมุ่นทะเล) โถมใส่ศีรษะงักคีฮงดุจดั่งเป็นมรสุมร้ายกระหน่ำมา

จากเบื้องสูงจู่โจมลงสู่เบื้องต่ำ ทั้งสองมาตรแม้นใช้วิธีการต่อสู้เช่นเดียวกัน แต่อานุภาพกลับผิดแปลกแตกต่างกันมากมายก่ายกองนัก

งักคีฮงยามนี้ คิดจะเลี่ยงหลบหนีก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว ในความแตกตื่นจนขวัญฝ่อ รีบสะบัดฝ่ามือซัดไข่มุกไร้ลมออกไปสองเม็ด ซัดใส่ใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยอย่างไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์การต่อสู้ในวงพวกนักเลงใดๆ

ท่ามกลางแสงเดือนอันเลือนราง ไข่มุกไร้ลมพุ่งวาบดุจดั่งสายฟ้าแลบเพียงแวบเดียวก็ถึงใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย!

คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะเคยคิดว่า มันที่มีหน้าตางามสง่า จะมีจิตใจอันชั่วช้าเลวทรามปานนี้ ในยามฉุกละหุกคับขันรีบเปลี่ยนจากฝ่ามือมาเป็นตะปบคว้าเสียงดังฉาดเกิดขึ้นสนั่น เมื่อตะกุยไข่มุกไร้ลมทั้งสองเม็ดไว้ในกำมือได้

รู้สึกเป็นพลังอันหนักหน่วงยิ่งนัก สัมผัสมือจนเจ็บแปลบทั่วลำแขน ร่างที่ลอยตัวกลางอากาศก็ถูกพลังนี้กระแทกจนร่วงหล่นลงมา

งักคีฮงตาเป็นประกายอำมหิต ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“มิใช่เจ้าก็เป็นเรา!”

กระบวนท่าเทียนซัวปังเสาะ (หิมะเทียนซัวละลาย) ฟาดเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหมดุจเป็นพะเนินเหล็กร่วงลง

เห็นร่างมันพลิ้วละลิ่วดั่งไร้น้ำหนัก ฝ่ามือพร่างพรายราวภูเขาถล่มทลายคล้ายเป็นหิมะบนยอดเขาพังลงมาใส่ผู้คนจนมืดครึ้มไปทุกทางจริงๆ

หงส์เกียวแม้รู้ดีว่า คุ้ยงังเพี้ยต้องไม่มีการพลาดพลั้งเสียท่า แต่นางที่กังวลใจจนเกินไป สีหน้าจึงตระหนกจนแปรเปลี่ยนอย่างลืมตัว

มุมปากคุ้ยงังเพี้ยปรากฏรอยยิ้มที่ผู้คนอาจไม่เข้าใจความหมายขึ้นอีกครา อาจบางทีคิดจะฆ่าคนบ้างแล้วจริงๆ

ฝ่ามือที่คล้ายสายฟ้าของงักคีฮงฟาดมาจนถึงเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว แต่คุ้ยงังเพี้ยยังคงยืนสงบนิ่งอยู่ในที่เดิม ด้วยท่าทีคล้ายมิได้แลเห็น

งักคีฮงที่ผ่านการต่อสู้มาจนช่ำชอง มีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ เมื่อเห็นเช่นนั้นก็มิกล้าจะรุกเข้าเข่นฆ่า รีบชะงักร่างเปลี่ยนกระบวนท่าโดยฉับพลัน

พริบตานั้น ระดมโหมใส่ไปเจ็ดฝ่ามือซ้อนๆ

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา ถีบเท้าพุ่งกายเข้าไปในม่านฝ่ามือ ร่างละล่องไปมาดุจดั่งเป็นหมอกควันบางเบา ไม่อาจจับต้องสัมผัสดุจกับเป็นไร้สสาร

งักคีฮงมีหมัดเท้าที่มิอาจตำหนิว่าไม่รวดเร็วพอ แต่เจ็ดฝ่ามือที่ระดมโหมใส่นั้น สัมผัสไม่ถูกแม้ชายเสื้อของคุ้ยงังเพี้ย

สภาพการรุกและรับชั้นเชิงที่สูงและต่ำ เห็นได้ชัดตาในบัดดล งักคีฮงมาตรแม้นทระนงตัวจนนิสัยยโส แต่ยามนี้ก็ยังต้องหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อไปแล้ว

เจ็ดฝ่ามือพอผ่าน ร่างที่คล้ายเป็นเงาไร้สสารของคุ้ยงังเพี้ยพลันปรากฏขึ้นมา ใบหน้างามสง่าเย็นชาอำมหิต ตาเป็นประกายแวววาวดั่งสายฟ้า ดุจดับเป็นเทพอสูรที่ล่องลอยลงจากสรวงสวรรค์ เสียงตวาดเกรี้ยวกราดพอเพิ่งดังกระบวนท่าเล้งกุยชังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) ฟาดใส่งักคีฮงในฉับพลัน

คุ้ยงังเพี้ย มีพลังฝีมือสูงส่งกว่างักคีฮงหลายเท่า การฟาดมาอย่างขุ่นเคืองอาฆาตครานี้ มีอานุภาพที่ยิ่งใหญ่ไพศาลน่าหวาดหวั่นนัก

งักคีฮงมาตรแม้นคิดจะหลบหลีก แต่ช่วงเวลากะทันหันจนไม่เปิดโอกาสให้ มันพาลตัดใจไม่อาลัยชีวิต สะบัดสองฝ่ามือกระแทกไปอย่างดุร้ายหมายขวัญ

พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่ออย่างเหี้ยมเกรียมอำมหิต กล่าวว่า

"คืนให้เจ้าเถิด"

ประกายเงินสองสายพุ่งวาบมาด้วยเสียงหวีดหวิวปานปิศาจร่ำร้องคำรามสยบขวัญผู้คนจนสั่นระริก พุ่งเข้าใส่ข้อมือของงักคีฮงในทันใด

ที่คุ้ยงังเพี้ยซัดออกมานี้ คือไข่มุกไร้ลมซึ่งตะกุยคว้าได้ตอนต้น เนื่องจากพลังซัดไปรุนแรงยิ่งนัก ไข่มุกไร้ลมที่มีเสียงแผวเบา กลับกลายเป็นเสียงแหลมคมที่เสียดประสาทไปแล้ว

เสียงฉาดดังขึ้นสนั่น พร้อมกับเสียงครางอันเจ็บปวดรวดร้าวของงักคีฮง มือทั้งสองข้างของมันห้อยลงข้างกายอย่างสิ้นเรี่ยวแรง ที่แท้กระดูกข้อมือหักสะบั้นไปทั้งสองข้าง!

แทบเป็นเวลาพร้อมกัน ฝ่ามืออันดุดันของคุ้ยงังเพี้ยก็ฟาดเข้าถึงตัว เสียงโครมดังกึกก้อง ร่างอันล่ำสันสง่าของงักคีฮงพลันปลิวกระเด็นขึ้นท้องฟ้าละลิ่วไปไกลถึงห้าสิบกว่าเชียะจึงร่วงหล่นลง มันอ้าปากกระอักโลหิตสดๆ ออกมาสามกองใหญ่ ร่างก็ระทวยแน่นิ่งลงบนพื้นน้ำแข็งไป

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหล่านี้ กินเวลาเพียงสั้นๆ เท่านั้นเอง ทำให้ผู้คนจับตาดูไม่ทันท่วงที ซึ่งย่อมมิอาจจะเข้าขัดขวางห้ามปรามได้ทัน

คุ้ยงังเพี้ยพลิ้วกายไปที่เบื้องหน้าของงักดีฮง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"งักดีฮง ใต้เงื้อมมือเซี่ยวเอี๊ยไม่มีวิญญาณใดจะรอดหลุดหนีไปได้"

กระแสเสียงราบเรียบธรรมดา ดุจดั่งเป็นการสนทนาของสหายรัก แต่กลับมีความเย็นยะเยียบจับใจ เย็นยะเยียบจนผู้คนตัวสั่นสะท้าน

งักดีฮงกระเสือกกระสนหมายจะลุกขึ้นนั่ง คุ้ยงังเพี้ยพลันยกเท้าเหยียบไปบนทรวงอกมัน เค้นเสียงเย็นยะเยียบว่า

"เราพอได้ยินวาจาประโยคแรกของท่าน ก็เกิดความชิงชังรังเกียจท่านยิ่ง เสียดายที่ท่านไม่มีความรู้สึกสำนึกตัวอยู่บ้างเลย"

ใบหน้าที่ซีดขาวของงักดีฮง กระตุกจนบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด พลันแผดหัวร่อดังๆ แล้วเค้นเสียงเย็นชาว่า

"ฆ่าเราในขณะนี้ นับว่าเจ้ามีความรู้สึกสำนึกตัวดี"

คุ้ยงังเพี้ยได้ฟังก็งุนงงเล็กน้อย ช่วงเวลาอันสั้นคำนวณความหมายในวาจาของมันมิออก

งักดีฮงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"หากเจ้าไม่เข้าใจ เราพอจะอธิบายให้เจ้าฟังดูก็ได้"

กวาดตาเย็นชามองหน้าคุ้ยงังเพี้ย แล้วกล่าวสืบต่อว่า

"เนื่องจากในพิภพจบแดน หากมีคุ้ยงังเพี้ยเจ้าก็ไม่มีเรางักดีฮง มีเรางักดีฮงก็จะไม่มีคุ้ยงังเพี้ย"

วาจาขาดคำ กวาดตาอันแวววาวไปยังหงส์เกียวและเทียนม้อนึ้งเป็นนัย

คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะรู้ว่ามันเกิดความริษยาจนกลายเป็นอาฆาต สาบานจะไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับตน ยังกลับเข้าใจว่ามันเป็นชายชาตรีอันเข้มแข็ง ดังนั้นยกเท้าออกจากทรวงอกมัน แล้วแค่นเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารอคอยท่านในทุกเวลา"

ทันใด หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งวิ่งมาข้างกายคุ้ยงังเพี้ย กระหือกระหอบว่า

"เพี้ยตี๋ โบราณว่าไว้ถูกต้อง ทวนเปิดเผยเหลบเลี่ยงง่าย เกาทัณฑ์ลอบประทุษร้ายยากจะระวัง คนผู้นี้มีจิตใจชั่วช้าเลือดเย็น ทิ้งมันไว้มิได้"

งักดีฮงจับจ้องมองหงส์เกียวจนแน่วนิ่ง เถียงเสียงแผ่วเบาว่า

"ข้าพเจ้ามีความชั่วช้าเลือดเย็นที่ใด? โกวเนี้ยไหนเลยจะถือความเห็นส่วนตัวมาประณามคนได้"

เป็นเพียงวาจาที่โต้เถียงเท่านั้น ไม่มีทีท่าจะขุ่นเคืองขึ้นเลย

เทียนม้อนึ้งแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ประลองฝีมือกันอย่างเปิดเผย แต่ลอบซัดอาวุธลับบ้อฮวงจู (ไข่มุกไร้ลม) นี่เป็นพฤติการณ์อันเปิดเผยของท่านหรือ?"

ใบหน้าซีดขาวของงักคีฮงแดงระเรื่อขึ้นวูบหนึ่ง แม้รู้ดีว่าไม่มีเหตุผลจะโต้เถียง แต่ยังคงเถียงอย่างปากแข็งว่า

"ยามเสี่ยงชีวิตกัน ผู้ใดจะคำนึงถึงข้อปลีกย่อยเหล่านั้น"

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นยากจะตัดใจสละดรุณีทั้งสองนางไปได้ จึงฉวยโอกาสที่พวกทั้งสามยังทุ่มเถียง หันกายเดินออกไปทันที

หงส์เกียวกลัวแต่คุ้ยงังเพี้ยจะผละหนีเท่านั้น ตาคู่งามของนางจึงมักเหลือบแลมาอยู่เสมอ เมื่อกวาดตาผ่านใบหน้างักคีฮงแล้ว นางรีบงอนิ้วดีดไป จนนิ้วก้อยงักคีฮงขาดกระเด็นจากฝ่ามือ จากนั้น ส่งเสียงเย็นชาว่า

"งักคีฮง เราโกวเนี้ยบอกแก่ท่าน นับแต่นี้ไป หากพวกเทียนซัวมีผู้ใดกล้าแตะต้องคุ้ยงังเพี้ยสักขมขนหนึ่ง ศีรษะของพวกท่านก็จะเป็นเช่นดั่งนิ้วก้อยท่าน"

ขาดคำ ก็ฉุดแขนเทียนม้อนึ้งกระโดดติดตามไปอย่างว่องไว

งักคีฮงพลันผุดลุกขึ้นนั่ง ตาทั้งสองเบิ่งมองดูเงาร่างของสองนางจนตะลึงลานเซื่องซึม

ในดวงตา ไม่มีแววขุ่นเคืองอาฆาตแม้แต่น้อย...

งักคีฮงทรงกายขึ้นช้าๆ รำพึงอย่างสะทกสะท้อนใจว่า

"สวรรค์ สวรรค์เอย ในเมื่อให้คุ้ยงังเพี้ยกำเนิดมา แล้วไฉนยังจะให้เรางักคีฮงเกิดด้วยเล่า"

วาจากล่าวไปแววตาก็เย็นชาอำมหิต ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเค้นเสียงว่า

"เพียงเรามีชีวิตอยู่วันใด วันนั้นก็สาบานจะฆ่าคุ้ยงังเพี้ยให้จงได้!"

กล่าวแล้วหันร่างวิ่งกลับไปยังเทียนซัวอย่างโซซัดโซเซ

งักคีฮง ความจริงเป็นผู้รับจดหมายมาส่งให้แก่สำนักปักไฮ้ แต่จดหมายมิทันจะส่งถึงก็พบกับคุ้ยงังเพี้ยในระหว่างทาง ทำให้เสียเรื่องสำคัญและเสียแผนการของตัวเอง จนทำให้มีมหันตภัยเกิดขึ้นในภายหน้าใหญ่หลวงยิ่ง

หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งทั้งสองเร่งฝีเท้าไม่นานก็ไล่ตามคุ้ยงังเพี้ยทัน แต่พวกนางก็มิกล้าเปล่งเสียงออกจากปาก เนื่องจากท่าทีที่เย็นชากระด้างบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย บอกกล่าวแก่พวกนางว่า คุ้ยงังเพี้ยกำลังขบคิดเรื่องสำคัญอันใหญ่โตประการหนึ่ง

คุ้ยงังเพี้ยก้มหน้าเร่งฝีเท้า แต่จิตใจกลับปั่นป่วนจนพลุ่งพล่าน ไม่มีทางตกลงจะตัดรอนนางทั้งสองหรือรับไว้เคียงข้างกาย

ลมเหนือที่ยะเยียบเสียดกระดูก ยังคงโหมพัดมาไม่หยุดยั้ง บรรยากาศรอบข้างที่อัดอั้นตึงเครียด ยังมิอาจถูกพัดกระจาย ยังคงอัดอั้นอยู่ดั่งเดิมต่อไป...

ที่อันไกลตา ปรากฏเกาะศิลาดำมะเมื่อมขึ้นจุดหนึ่ง ท่ามกลางแสงจันทร์อันเลือนราง ยังพอดูออกรำไร ว่าบนเกาะที่มีศิลาประหลาดระเกะระกะ สูงชันจนแทบเทียมเมฆ ซับซ้อนอยู่หลายชั้น ดูเปลือกนอกดุร้ายดุจเป็นสัตว์ป่าที่กระหายเลือด ความเลือนรางของแสงสว่าง พอดีได้ทำให้มันคล้ายเงาของปิศาจดันดุร้าย นี่คือเกาะที่มีโดดเดี่ยวเพียงแห่งเดียวของทะเลเหนือ

แต่ทว่า ยามนี้มีทะเลแข็งตัว ไม่มีคลื่นอันฮือโหมซัดสาดฝั่ง ทำให้เกาะนี้มีความงามด้อยลงไปไม่น้อย

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งยกมือชี้เกาะ แล้วกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"เบื้องหน้าก็คืออาณาเขตหวงห้ามของปักไฮ้"

วาจาประโยคนี้ คล้ายดั่งได้รวมพลังทั่วทั้งตัวจึงสามารถเปล่งออกไป เนื่องจากมันรู้ดีว่า ผลสุดท้ายของการไปครานี้จะเป็นฉันใด

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟัง จึงเงยหน้าพิจารณาดูเกาะนั้น ชั่วครู่ก็รำพึงรำพันขึ้นว่า

"ในความเงียบงัน แฝงไว้ด้วยบรรยากาศฆ่าฟันอันอำมหิต"

จริงทีเดียว เขตหวงห้ามของปักไฮ้ยามนี้นับว่าเงียบวังเวงจนเกินไป สายตาของคุ้ยงังเพี้ยพอจะเห็นชัดเจนจนถึงหิมะที่สุมอยู่บนเกาะ แต่กลับไม่เห็นมีเงาร่างของผู้ใดเลย

ทั้งสี่มิได้ชะลอฝีเท้าให้เชื่องช้า ยังคงเดินทางต่อไปด้วยความเงียบงันดั่งเดิม พวกทั้งสี่ได้ก้าวขึ้นสู่หิมะที่ปกคลุมอยู่บนพื้นดินแล้ว

ภายใต้หิมะเป็นศิลาใหญ่ ยังพอดูได้เลือนรางถึงความโอ่อ่าโอพารแต่ดั้งเดิมของมัน

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งเป็นคนในสำนักปักไฮ้ มีความชำนาญทาง

บนเกาะจนกระจ่าง ที่ซึ่งมันนำมาคือปากทางเข้าของอาณาบริเวณหวงห้าม

ปากทางเข้าเป็นช่องว่างที่กว้างหลายวา สองฟากข้างเป็นหลักศิลามหึมาหนักหลายหมื่นตำลึง บนหลักสลักอักษรสีแดงฉานบาดตาไว้หลายตัว

"เข้ามาง่ายดุจพลิกฝ่ามือ ออกไปยากดั่งปีนขึ้นสวรรค์"

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งเหลียวหน้ามองคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง เห็นคุ้ยงังเพี้ยไม่มีทีท่าเหยียดหยามดูแคลนและไม่มีแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงด้วย ในใจก็ต้องลอบเลื่อมใสนับถืออย่างมากมาย

หงส์เกียวและเทียนม้อนึ้งทั้งสอง ของเพียงคุ้ยงังเพี้ยไปถึงที่ใด พวกนางก็ตามติดถึงที่นั้นให้ได้ ส่วนเรื่องราวอื่นใดที่จะอุบัติ พวกนางต่างคล้ายไม่มีความแยแสสนใจเลย

ช่องเขาคดเคี้ยวขึ้นสู่เบื้องสูง และมีความชันไม่น้อย กอปรกับพื้นน้ำแข็งที่ราบเรียบลื่นดุจกระจก หากมิใช่มีพลังผีมืออันเยี่ยมยอด อย่าหมายผ่านทางสายนี้ไปได้เลย

ทั้งสี่ยังคงสงบปากคำเงียบงันดั่งเดิม มิว่าผู้ใดก็ไม่ส่งเสียงว่ากล่าว

ตาแววววาวของคุ้ยงังเพี้ย กวาดมองไปรอบข้างไม่หยุดยั้ง แต่ที่เห็นนอกจากหิมะขาวโพลงแล้ว ไม่มีสิ่งใดสะดุดตาเลย

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านทราบหรือไม่ว่าพวกเราตอนนี้ขึ้นสูงเท่าใดแล้ว?"

คุ้ยงังเพี้ยตอบเสียงราบเรียบว่า

"ประมาณแปดร้อยวา"

"อืมม์ ท่านคำนวณได้แม่นยำยิ่ง เบื้องหน้าก็คือดินแดนอันตรายแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยมองตรงไปเบื้องหน้า เห็นเป็นสุดทางช่องเขานี้

ทันใด เอ้งเชี่ยงเซ็งวกซ้ายไปทางมุมศิลา เบื้องหน้าเป็นสภาพอีกประการหนึ่งซึ่งคาดหมายไม่ถึง

เห็นเป็นทางน้อยที่คดเคี้ยวขึ้นสู่เบื้องสูง ด้านหลังเป็นหุบเหว ผนังศิลาตั้งชันดุจเป็นคมมีดถากไว้ เหวลึกจนมองมิเห็นกัน หากในตอนนี้ศัตรูทุ่มศิลาลงมาจากเบื้องบน น่ากลัวแม้เสียบปีกก็ยากจะหนีเอาชีวิตรอดได้ ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งกล่าวเสียงสะท้านว่า

"นี่คือทางสายเดียวที่จะทอดไปปลายทาง"

คุ้ยงังเพี้ย ช้อนตามองดูหน้าผาที่ทางอันคดเคี้ยวทอดหา รับคำอย่างไม่

ตั้งใจว่า

"อย่างนั้นก็ไปเถิด"

ตุลาการเอ้งเซี่ยงเซ็ง สาวเท้าไปตามทางน้อยอันคดเคี้ยว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"สถานที่นี้ ยามเข้าง่ายดายแต่ยามออกยากเย็นยิ่ง แม้ท่านมีเจตนาจะหลบหลีกกลับไปในขณะนี้ ก็มิทันการแล้ว"

เป็นวาจาที่สัตย์ซื่อจริงใจ ไม่มีวี่แววข่มขู่เลย

คุยงังเพียแคนหัวร่อ ตอบว่า

"หากข้าพเจ้ามิกลับไปในตอนนี้เล่า?"

เอ้งเซี่ยงเซ็งหัวร่อเสียงก้อง กล่าวว่า

"ท่านเหลียวหน้าไปมองดู เล่าฮูมิต้องพร่ำกล่าวให้มากไป หากใช้วิธีทำหิมะให้พังทลายลงมา ฝังพวกท่านไว้ในช่องเขาแคบนี้ มิใช่เป็นเรื่องยากเย็นอย่างไรเลย"

พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามเหลียวหน้ามอง เห็นบนหน้าผาสูงชันสองฟากข้างของช่องเขา มีเงาร่างคนปรากฏขึ้นมากมาย และพากันเดินขวักไขว่ไม่หยุดยั้ง แสดงว่า ได้สกัดทางถอยเอาไว้หมดสิ้นแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยลอบคำนึงอยู่ในใจว่า

"มาตกอยู่ในจุดอับแห่งความตายดั่งนี้ คนทางเบื้องบนหน้าผาแม้ไม่มีความรู้ในวิชาการต่อสู้ ก็สามารถจะฝังพวกเราไว้ในช่องเขาแคบได้อย่างเหลือเฟือจริงๆ"

ตุลาการผมแดงหัวร่อเสียงกังวาน กล่าวว่า

"ขณะนี้เหลือทางสองสายพอจะให้เดินได้"

"สองสายใด?"

"หนึ่งเป็น หนึ่งตาย"

"เป็นเป็นอย่างไร? ตายเป็นอย่างไร?"

ตุลาการเอ้งเซี่ยงเซ็งกล่าวเสียงกังวานว่า

"ทางเป็นคือกินยาพิษมีกำหนดแล้วสวามิภักดิ์ต่อปักไฮ้ ตายคือหักหาญเข้าเสี่ยงกัน"

คุ้ยงังเพี้ยดวงตาเป็นประกายแวววับ จับจ้องหน้าตุลาการผมแดงแล้วถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเลือกทางสายใด?"

บกถ้ำพยัคฆ์ร้าย

๑

เอ้งเชี่ยงเซ็งหัวร่อเสียงกังวาน กล่าวว่า

“โบราณว่าไว้ประเสริฐยิ่ง ตายดีก็มิสู้อยู่อย่างทรมาน”

คุ้ยงังเพี้ยเปล่งเสียงหัวร่อกึกก้องกังวานอย่างห้าวหาญ กล่าวช้าๆ ว่า

“ที่ข้าพเจ้าเลือกคือทางตาย เดินทางเถิด”

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งใจหายวาบ คำนึงว่า

“ช่างมีขวัญอันห้าวหาญยิ่ง”

ชี้ไปทางที่หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งทั้งสอง ถามอีกว่า

“สองท่านเล่า?”

หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งแค่นหัวร่อ ตอบขึ้นพร้อมกันดั่งราวนัดไว้

“ท่านถามเปล่าไปแล้ว เดินทางเถิด”

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ในโลกอันหนาวเหน็บด้วยหิมะและน้ำแข็งนี้ถึงกับมีน้ำใจอันระอุคุกรุ่นอยู่ ฮา ฮา ทางไกลรู้กำลังม้า อยู่นานรู้น้ำใจคน เล่าฮูได้รับคุณประโยชน์ไม่น้อยทีเดียว”

ขาดคำก็สาวเท้าเดินต่อไป แต่ทำให้คุ้ยงังเพี้ยรันทดจนหน้าหมองคล้ำ จิตใจที่เพิ่งสงบเมื่อครู่เริ่มพลุ่งพล่านดาลเดือดขึ้นอีกคราแล้ว คนเราใช่พืชพันธุ์วัตถุธาตุ ไหนเลยจะไร้น้ำใจ?

ช่องแคบที่กว้างพอให้เดินเรียงเดี่ยวนี้ เอ้งเชี่ยงเซ็งนำหน้า หงส์เกียวรีบชิงเดินตามอันดับสอง ส่วนเทียนม้อนึ้งนั้นตกอยู่ท้ายสุด พอดีกระหนาบงังเพี้ยไว้ในระหว่างกลาง

นี่เป็นแผนที่นางทั้งสองตกลงกันไว้แต่แรกแล้ว หนึ่งนั้นกลัวคุ้ยงังเพี้ย

จะผละหนีจากนางไปอีก อีกประการก็เป็นการป้องกันไว้ทั้งหน้าหลัง

เดือนเสี้ยวได้คล้อยต่ำไปทางขอบฟ้า หมู่ดาราเริ่มเลือนหายไปทีละน้อย ความมืดมิดก่อนใกล้ฟ้าสางได้ย่างกรายเข้ามาแล้ว

เดินผ่านทางน้อยอันเปี่ยมภยันตรายที่ยาวเหยียดแล้ว คนทั้งสี่ก็ได้ขึ้นสูงกว่าเดิมอีกร่วมสี่ร้อยวา ยามนี้ เบื้องหน้าปรากฏเป็นผาขาดที่มีความกว้างร่วมสี่สิบวา ระหว่างกลางใช้โซ่เหล็กสายหนึ่งเป็นสะพานเดินผ่านกัน

เบื้องหน้าเป็นบึงน้ำอันกว้างขวาง ศิลาดำมะเมื่อมก้อนมหึมาปรากฏอยู่บนผิวน้ำ ยิ่งเน้นเห็นเป็นสะดุดตา แปลกอยู่ที่ว่าบนก้อนหินดำมะเมื่อมนั้น กลับไม่มีหิมะสุมอยู่ ศิลาดำบดบังสายตาของพวกทั้งหลายไว้ ทำให้ไม่มีปัญญาแลเห็นสภาพทางเบื้องหน้า

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งกระซิบเบาๆ ว่า

"ข้ามโซ่เหล็กสายนี้ก็จะพบเห็นพวกที่ท่านต้องการพบแล้ว"

ขาดคำกระโดดขึ้นไปบนโซ่เหล็ก เพียงขึ้นลงสามคราก็ข้ามไปยังฝั่งตรงข้าม ด้วยวิชาตัวเบาอันปราดเปรียวแคล่วคล่อง ดุจดั่งเป็นพญาปักษาโบยบินกลางอากาศ

หงส์เกียวกระโดดกายตามติดไป ปลายเท้าแตะบนโซ่เหล็กเบาๆ ร่างอันแน่งน้อยละลิ่วอีกคราก็ข้ามไปยังฝั่งตรงข้ามได้

คุ้ยงังเพี้ยมิอาศัยกำลังของโซ่เหล็กนั้นมาหยั่งเท้า เพียงแต่ว่ากระบวนท่าชิ่งเล้งฮวงฮุ้น (มังกรตลบเมฆ) พอใช้ไป ร่างก็คล้ายเป็นมังกรโลดแล่นอยู่กลางฟากฟ้า ละลิ่วผ่านไปยังฝั่งตรงข้ามได้อย่างง่ายดาย

เทียนม้อนึ้งเดินรั้งท้าย นางข้ามผาขาดแห่งนี้ไปด้วยกระบวนท่าที่คล้ายคลึงกับหงส์เกียว

ตุลาการผมแดงลอบถอนหายใจแล้วคำนึงว่า

"ดูท่าบุรุษหนุ่มที่มาในวันนี้ ต่างมีฝีมือสูงส่งกว่าเราจนสุดจะเทียมเทียบเปรียบได้"

แล้วก้มหน้าก้มตาเดินนำทางต่อไป มันในขณะนี้กำลังคิดถึงเรื่องที่แม้ตัวเองก็ไม่มีปัญญาจะตัดสินใจได้

เทียนม้อนึ้งกวาดตาพิจารณาดูศิลาดำเหล่านั้นอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า

"นี่คือขบวนค่ายกลที่บกพร่องทรุดโทรมแห่งหนึ่ง"

ตุลาการผมแดงหน้าถอดสีทันที ถามโพล่งไปว่า

“โกวเนี้ยรู้จักนามค่ายกลนี้หรือไม่?”

เทียนม้อนึ้งมีไหวพริบอันปราดเปรียว พอได้ฟังก็รู้ความหมายในวาจามันใคร่จะและเล็มถามความตื้นลึกหนาบางจากนาง จึงแสร้งตอบอย่างให้มันพิศวงสงสัยว่า

“ค่ายกลยังตั้งไม่สมบูรณ์ บอกไปก็ไร้ประโยชน์”

ตุลาการผมแดงไม่เสียทีที่เป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน เมื่อและเล็มมิได้ความจริงมา ก็คิดจะดูท่าทีของนาง จึงกล่าวว่า

“พอเข้าส่ใจกลางค่ายกล มันก็จะสมบรณ์ขึ้นได้เอง”

เทียนม้อนึ้งหัวร่อพลางกล่าวว่า

“เอาไว้ถึงตอนนั้นค่อยว่ากล่าวกันเถิด”

สีหน้าท่าทีเป็นธรรมดายิ่ง มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่านางจะรู้ความจริงในค่ายกลนี้หรือไม่?

ตุลาการผมแดงผิดหวังอย่างยิ่ง ต้องกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เอาเถิด พวกเราไปกัน”

ขาดคำก็สาวเท้าก้าวเข้าไปในค่ายกล พวกงังเพี้ยรีบติดตามหลังโดยกระชั้นชิด ด้วยท่าทีอันองอาจกล้าหาญไม่หวาดหวั่น

ตุลาการผมแดงลัดซ้ายเลี้ยวขวาอยู่ครู่หนึ่ง พลันมาชะงักกายอยู่ยังหน้าก้อนหินใหญ่มหึมา

ก้อนหินนี้มีความสูงร่วมสามสิบวา ทอดยาวไปร่วมห้าหกสิบวา คล้ายดั่งติดอยู่กับพื้นตามธรรมชาติ ที่เบื้องหน้าศิลาใหญ่ มีชายฉกรรจ์สามคนกำลังใช้สายตาอันตื่นเต้นสงสัย จับจ้องมองมาทางผู้ที่เดินตามหลังตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็ง อาจบางทีเพราะความแตกตื่นตกใจจนเกินไป ทำให้สีหน้าของพวกมันตะลึงลานจนเสียสติไปบ้าง

ที่ฐานศิลาใหญ่มีปากถ้ำกว้างประมาณห้าเชียะอยู่

ตุลาการผมแดงแค่นเสียงเย็นชา ถามว่า

“ผู้ใดเรียกให้พวกท่านมาเฝ้าอยู่ในที่นี้?”

หนึ่งในจำนวนนั้นตอบอย่างงงงันว่า

“เป็น...เป็น...โง้วซือแป๋”

“มันอยู่ที่ใด?”

“ท่านกำลังหาพวกคุ้ยงังเพี้ย ในอุโมงค์ใต้ดินและ...”

"และหาซากศพเรากระมัง?"

คำพูดของตุลาการรผมแดงนี้ ทำให้ชายฉกรรจ์ทั้งสามต่างสะท้านขึ้นด้วยความหวาดหวั่น จนตัวสั่นงันงก คนผู้นั้นตะกุกกักว่า

"มิ...มิกล้า...เพราะเพิ่งโรยผงพิษไปเมื่อครู่"

ขณะเวลานั้นเอง ในอุโมงค์มีเสียงเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ดังขึ้นว่า

"ช่างอุบาทว์ชาติชั่วเหลือเกิน ไฉนหาซากศพมันไม่พบ หรือเจ้าเฒ่าผมแดงกล้าบังอาจทรยศต่อปักไฮ้ไปจริง"

เสียงยังไม่ขาดคำ ปรากฏร่างเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้กระโดดออกมาจากถ้ำอย่างว่องไว

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"เฒ่าสารพัดพิษ คุ้ยงังเพี้ยอยู่ที่นี้"

กระแสเสียงกระทบโสต สร้างความแตกตื่นแก่โง้วคี้ที่เพิ่งทรงกายจนต้องเซถอยไปหลายก้าวซ้อนๆ

ตุลาการผมแดงพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"งังเพี้ย เล่าฮูได้พาท่านมาจนถึงใจกลางปักไฮ้ ภาระหน้าที่ก็เป็นอันเสร็จสิ้นสมบรณ์ รับเล่าฮสักหนึ่งฝ่ามือเถิด"

มือซ้ายสะบัดฟาดใส่คุ้ยงังเพี้ย ด้วยกระบวนท่าพั่งกวงเจียวฮุ้น (ตุลาการเรียกวิญญาณ)

เหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนอย่างผิดคาดหมาย อุบัติขึ้นในเวลากะทันหันยิ่งนัก คุ้ยงังเพี้ยขณะคิดจะถอยร่างพลันได้ยินเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้แผดหัวร่อแล้วร้องว่า

"เฒ่าอุบาทว์ อย่าได้แสดงละคร"

ฝ่ามือหนึ่งตบใส่กลางหลังตุลาการผมแดง ด้วยความว่องไวปานสายฟ้าประหนึ่งเป็นอสนีบาตฟาดมา

ตุลาการผมแดงรู้ซึ้งถึงฝีมือของคุ้ยงังเพี้ย จึงทุ่มเทสมาธิจิตใจอยู่ในตัวคุ้ยงังเพี้ยอย่างจดจ่อ ไหนเลยจะเคยคาดคิดว่าเฒ่าสารพัดพิษจะมาลงมือประหารอย่างชั่วร้ายโดยไม่มีเค้า

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว ร่างของตุลาการผมแดงพลันกระเด็นเข้าไปกระแทกใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างรวดเร็ว

ฝ่ามือของเฒ่าสารพัดพิษในครั้งนี้ ฟาดได้ถนัดถนี่แม่นยำยิ่ง

หงส์เกียวพลิ้วร่างตะปบคว้าชีพจรข้อมือขวาตุลาการผมแดงได้อย่างว่องไว กระชากมาทางด้านซ้ายเปิดทางให้แก่คุ้ยงังเพี้ย

ตุลาการผมแดงกระอักโลหิตสดๆ ออกสามกองซ้อนๆ เหลียวหน้ามากล่าวว่า

"เฒ่าสารพัดพิษ นี่เรียกว่าหาข้อแอบอ้างล้างแค้นส่วนตัว"

เฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ร้องเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"ก่อนที่เล่าฮูจะตายไป ไหนเลยจะยอมปล่อยให้ท่านมีชีวิตรอดอยู่เพียงลำพัง"

"ก่อนจะตาย?"

เฒ่าสารพัดพิษร้องเสียงเกรี้ยวกราดต่อไป

"ใช่แล้ว ตายในมือของเจ้าเฒ่าบัดซบนี่เอง"

ตุลาการผมแดงงงงันไปชั่วขณะ คิดมิออกว่าโง้วคี้กล่าววาจานี้หมายถึงเรื่องใดกันแน่ กลอกตาไปมาอยู่เนิ่นนาน จึงเพิ่งรู้ได้ในความหมาย ก็เปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นแล้วกล่าวว่า

"เจ้าใช้ชีวิตมารับรองว่า ต้องหาซากศพของคุ้ยงังเพี้ยได้พบกระมัง? ฮาฮา...เล่าฮูมิรู้ว่าก่อนเจ้าจะเข้ารับตำแหน่งประมุขตำหนักพญายม ได้ใช้ชีวิตเป็นประกันตำแหน่งนี้ ดังนั้น จึงได้ทำลายชีวิตของเจ้าไปเสีย"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาสวนคำขึ้นว่า

"เฒ่าสารพัดพิษ ยังมีคำสั่งเสียใดอีกหรือไม่?"

กระแสเสียงเย็นยะเยียบ จนจิตใจผู้คนต้องหวั่นไหวสะท้าน

เฒ่าสารพัดพิษถอยกายไปอีกก้าวหนึ่งอย่างลืมตัว ทันใดนั้นมันรู้สำนึกขึ้นว่า ทำดั่งนี้ออกจะเสียศักดิ์ศรีไปมากมายอยู่ จึงคำรามด้วยความขุ่นเคืองว่า

"เจ้านอนลงให้เราเสียก่อนเถิด"

กระบวนท่าโง้วกุ้ยเจียวฮุ้น (ห้าปิศาจเรียกวิญญาณ) ฟาดมาใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว พร้อมกับร่างถอยปราดไปในบัดดล กระโดดหนีเข้าไปในปากถ้ำด้วยปฏิกิริยาอันแคล่วคล่อง

คุ้ยงังเพี้ยตั้งใจแน่วแน่จะฆ่ามันให้จงได้อยู่แล้ว มือซ้ายจึงใช้ท่าพู่ฮุ้นเทาะง้วย (เมฆลอยหนุนจันทร์) สกัดกั้นพลังฝ่ามือของเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ไว้ ส่วนมือขวาสะบัดขึ้นพร้อมกับเสียงตวาดสำทับว่า

"หนีไปที่ใด"

แส้ฮั่งเล้งเปียงพลิ้วในท่าฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) จี้เข้าใส่ทรวงอกเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ดุจประกายไฟ

เงาสีขาวพอวูบก็คล้ายเป็นสายฟ้าแลบผ่านมา ในถ้ำมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนของเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ดังขึ้น ท่ามกลางห่าโลหิตที่สาดกระจาย คุ้ยงังเพี้ยเกร็งกำลังเข้าในแส้ยาว สะบัดขึ้นสู่เบื้องสูงอย่างแรงอีกครั้ง ร่างที่ไร้ชีวิตของเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้ ก็ถูกกระชากออกมานอกถ้ำอีกครั้ง ร่วงหล่นลงไปที่เบื้องหน้าชายฉกรรจ์ทั้งสามดังโครมใหญ่

จอมพิษอันขึ้นชื่อลือเลื่องแห่งยุค ยุติชีวิตชั่วร้ายของมันไปในลักษณะนี้เอง

กระบวนท่าปลิดชีวิตศัตรูผู้กล้าแข็งนี้ ใช้อย่างหมดจดชัดเจน ทำให้ชายฉกรรจ์ทั้งสามต่างแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

ตุลาการผมแดงถูกบีบชีพจรข้อมือไว้แนบแน่น จนพลังทั่วร่างสูญสลายไปหมดสิ้น สร้างความกระวนกระวายจนแผดเสียงด่าด้วยความขุ่นเคืองว่า

“คุ้ยงังเพี้ย หากเจ้ายังมีความเป็นคน จงประมือพิสูจน์ความเป็นตายกับเล่าฮูสักครั้ง”

หงส์เกียวจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยแล้วถามเสียงใสขึ้นว่า

“ตี้ตี่ จะฆ่ามันหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยพอสบตาอันแวววาวของหงส์เกียว รู้สึกว่าในประกายของนางมีความนุ่มนวล จนไม่อาจที่จะมองจ้องต่อไปได้ ต้องตอบเบาๆ ว่า

“หากท่านมิกลัวรำคาญ ก็พามันร่วมทางไปก็จะประเสริฐกว่า”

หงส์เกียวรับคำเสียงสดใส แต่สร้างความขุ่นเคืองให้กับตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็ง จนแผดด่าสนั่นหวั่นไหว

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ ตอบว่า

“หากมิใช่เห็นแก่บุญคุณในการนำทางของท่าน น่ากลัวแม้จะมีตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งอีกสักสิบคน ยามนี้ก็ไม่มีเหลือหลอแล้ว”

ขาดคำตวาดใส่ชายฉกรรจ์ทั้งสามว่า

“หามซากศพเจ้าเฒ่าสารพัดพิษนำหน้าไป”

ชายฉกรรจ์ทั้งสามขวัญหนีดีฝ่ออยู่แล้ว พอได้ยินเสียงตวาด รีบลนลานลงหามศพเฒ่าสารพัดพิษโง้วคี้นำหน้าไปทันที

คุ้ยงังเพี้ยม้วนแส้ฮั่งเล้งเปียงไว้ในข้อมือ ชวนดรุณีสองนางเดินเคียงไหล่

ตามเข้าไป

ผ่านด่านศิลาที่ขวางทางไปหลายแห่ง เบื้องหน้าปรากฏที่ราบอันเวิ้งว้างกว้างขวางขึ้นมา

บนพื้นน้ำแข็งมีผนังศิลาราบเรียบตั้งสูงชัน บนผนังปรากฏตึกรามหอห้องที่สลักขึ้นจากฝีมือมนุษย์ ด้วยความงามประณีตสุดแสน มาตรแม้นมิใช่เป็นตึกรามโดยสมบูรณ์ แต่จากแง่มุมของเปลือกนอกมาดู ก็ยังกล่าวได้เต็มปากว่าโอ่อ่าโอพารยิ่งนัก

ใต้ชายคาที่ยืดยาวสลักเสลาด้วยลวดลายหงส์มังกรเป็นประตศิลาบานใหญ่ เห็นได้แน่ชัดว่า นี่คือใจกลางของสำนักปักไฮ้แล้ว

ขณะนั้น มีบัณฑิตชราอายุห้าสิบเศษ เดินช้าๆ ออกมาหาพวกคุ้ยงังเพี้ยด้านหลังของมันยังมีชายฉกรรจ์ที่อุ้มศิลาก้อนใหญ่ติดตามอีกสิบแปดคน โดยมิทราบว่าพวกมันอุ้มศิลามาด้วยประโยชน์ใด?

บัณฑิตชรานี้ใส่เสื้อนวมอันหนาหนัก ด้วยสภาพคล้ายไม่อาจทนทานลมหนาวอันยะเยียบได้ แต่จากประกายตาที่คมวาวแกร่งกร้าว ไม่อาจตบตาพวกคุ้ยงังเพี้ยไปได้เลย

บัณฑิตชราหยุดห่างจาก เบื้องหน้าพวกคุ้ยงังเพี้ยเพียงเชียะเศษ ประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ทั้งสามท่าน ก่อนจะบุกรุกล้ำเข้าในอาณาเขตหวงห้ามนี้ คาดว่าต้องเห็นอักษรที่สลักบนป้ายศิลาใหญ่นั้นก่อนแล้ว?”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ถูกต้อง ท่านช่างเสแสร้งได้แนบเนียนมาก”

บัณฑิตผู้นั้นหัวร่อฮา ฮา อยู่ชั่วครู่ มิได้ตอบคำคุ้ยงังเพี้ยไปในทันที แต่หยีตากล่าวว่า

“อย่างนั้น ข้าพเจ้าจะต่อเติมค่ายกลให้สมบูรณ์ คิดว่าท่านทั้งหลายคงไม่ว่ากระมัง”

พลันโบกมือให้เหล่าชายฉกรรจ์ที่อุ้มก้อนหินทำให้พากันวิ่งเข้าไปในค่ายกลด้วยท่วงท่าอันชำชองชำนาญ แสดงว่าผ่านการฝึกหัดอบรมกันมาจนแตกฉานแล้ว

บัณฑิตชราเมื่อเห็นค่ายกลต่อเติมเสร็จสิ้น จึงหัวร่อเสียงกังวานกล่าวว่า

“โจ้วซือ (ปรมาจารย์) สั่งให้เล่าฮูมาต้อนรับท่านทั้งหลาย ในบริเวณอันหนาวเย็นนี้ มิใช่ที่จะสนทนาปราศรัยกัน ทั้งสองท่านเชิญเข้าไปนั่งในถ้ำก่อน

เป็นไร?”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามาคราวนี้ รีบร้อนกะทันหันยิ่ง มิได้นำของขวัญอันมีค่าอย่างไรมา นี่เป็นเพียงน้ำใจอันเล็กน้อย ขอท่านรับไปส่งต่อให้แก่เจ้านายของท่านเถิด”

กล่าวแล้วชี้ไปยังซากศพเฒ่าสารพัดพิษในมือของชายฉกรรจ์ทั้งสาม

บัณฑิตซราหัวร่อร่า กล่าวว่า

“อย่างนั้นข้าพเจ้าขอรับแทนโจ้วซือเอาไว้”

หันไปโบกมือสั่งแก่ชายฉกรรจ์ทั้งสามให้หามเข้าไปในห้องโถงใหญ่ จากนั้นแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“คุ้ยกงจื้อ จะยินยอมส่งเอ้งเชี่ยงเช็งไปยังปังจู๋ (หัวหน้าพรรค) ด้วยหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาตอบว่า

“มีอันใดมิได้ แต่ท่านหากกล้าปลิดชีวิตมันก่อนที่ผู้แซ่คุ้ยจะกลับออกไป ข้าพเจ้าจะให้ท่านตายอย่างมิต้องกลบฝังเลย”

เป็นวาจาที่กล่าวอย่างเฉื่อยเฉยธรรมดา ซึ่งเมื่อกล่าวแล้วก็เหลือบตามาแลหงส์เกียวแวบหนึ่ง หงส์เกียวจึงรีบปล่อยตลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งเป็นอิสระ

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งรีบเดินเข้าไปคารวะต่อชายชราอย่างนอบน้อมแล้วกล่าวว่า

“ท่านปรมาจารย์ส่งกู้เอี๊ยออกมาต้อนรับคุ้ยงังเพี้ย แสดงว่ามีเจตนาเกลี้ยกล่อมมันไว้ใช้เป็นประโยชน์?”

บัณฑิตซราแค่นเสียงเย็นชาว่า

“ท่านกล่าววาจามากเกินไปแล้ว”

“มิมาก เนื่องจากนั้นเป็นสิ่งที่มิอาจสำเร็จได้เด็ดขาด”

ตุลาการผมแดงรู้ดีว่าต้องตายแน่ ดังนั้นวาจาจึงกล่าวอย่างมิได้หวั่นหวาดวิตก

บัณฑิตซรางงงันไปชั่ววูบ คล้ายคิดมิถึงว่ามันจะบังอาจโอหัง ดั่งนี้ ประกายตาพลันลุกวาวดั่งสัตว์ร้ายล้วงกระดาษแผ่นหนึ่งออกจากอกเสื้อ ยื่นให้ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็ง แล้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“นี่เป็นคำสั่งจากลายมือของโจ้วซือ”

ตุลาการผมแดงพอได้ฟัง ก็หัวร่อด้วยความรันทดหดหู่ ยื่นมือรับมาอ่าน

ดู พลันหัวร่อเสียงดั่งแค้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้แต่แรกแล้วว่าไม่อาจตบตาท่านผู้เฒ่าได้ แต่เล่าฮูมาตายดั่งนี้ย่อมประเสริฐเลิศดีกว่าตายในเล่ห์กลของพวกชั่วร้ายเลวทรามนั้นมากมายนัก"

วาจาขาดคำ ยกฝ่ามือฟาดเข้าใส่ขม่อมของตัวเองอย่างเด็ดเดี่ยว

คุ้ยงังเพี้ยที่จับตาจ้องมองทั้งสองจนเขม็งนิ่ง เมื่อเห็นก็ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด โถมกายปราดเข้าไปคว้าซีพจรข้อมือตุลาการผมแดงได้ดั่งสายฟ้า

บัณฑิตชราตวาดเสียงขุ่นเคืองขึ้นว่า

"นี่เป็นกฎของพรรคเรา และก็เป็นคำประกาศิตของปรมาจารย์ มิได้เกี่ยวข้องกับท่านเลย ขอให้ท่านปล่อยมันเสีย"

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อเสียงห้าวหาญกังวาน กล่าวว่า

"ปรมาจารย์? เป็นปรมาจารย์ของข้าพเจ้าหรือ?"

บัณฑิตชรากระชากเสียงขึ้นว่า

"ในเขตหวงห้ามของปักไฮ้ ไหนเลยจะให้ท่านมาอาละวาดตามอำเภอใจได้ รับมือ"

พลันสะบัดฝ่ามือฟาดฉาดเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดัน

มันจ่โจมฝ่ามือฟาดฉาดเข้าใส่ค้ยงังเพี้ยอย่างดดัน

มันจู่โจมมาด้วยความว่องไวยิ่งนัก พลังมือผนึกกันโดยไม่แตกซ่าน นับเป็นอานุภาพอันน่าแตกตื่นตกใจยิ่งนัก

หงส์เกียวแค่นหัวร่อแล้วตวาดสวนคำขึ้นว่า

"ไสหัวกลับไป"

เสียงขาดคำฝ่ามือฟาดออกต้านรับโดยฉับพลัน ทำให้เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวจนแผ่นดินสั่นคลอนไป...

บัณฑิตชราเซถอยถึงสี่ก้าวใหญ่ แต่หงส์เกียวกลับยืนแน่วนิ่งดั่งบรรพตมิได้เคลื่อนไหวไปแม้แต่น้อย

บัณฑิตชราเป็นชนชาวนักเลงที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่องมาหลายสิบปี พลังฝีมือบรรลุจุดสุดยอดแล้ว แต่เสียดายที่มันเผชิญในวันนี้คือหงส์เกียว พอลงมือครั้งแรกก็พลาดพลั้งเสียท่า ทำให้มันแตกตื่นจนตะลึงลานไปทันที

เทียนม้อนึ้งแค่นหัวร่อ แล้วกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"กู้ฮุ้งฉายากุ้ยยู่ (บัณฑิตปิศาจ) อาศัยฝีมืออันต่ำต้อยของท่าน ก็กล้ามาต้อนรับพวกเราเพียงลำพังด้วย..."

ถูกแล้ว คนผู้นี้คือบัณฑิตปิศาจกู้ฮุ้ง อันขึ้นชื่อลือชาว่าตอแยได้ยากเย็นยิ่งนัก

บัณฑิตปิศาจกู้ฮุ้ง แค่นหัวร่อดั่งมิแยแสสนใจ กล่าวว่า

"เรากู้ฮุ้งเป็นเพียงเบี้ยหน้าม้าของสำนักปักไฮ้เท่านั้น ท่านทั้งหลายหากคิดจะเห็นผู้มีความสามารถของสำนักปักไฮ้ ก็สมควรเข้าไปในห้องโถงใหญ่"

คุ้ยงังเพี้ยสกัดจุดตุลาการผมแดง แล้วหันกายไปแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ปรมาจารย์พวกท่าน อาจบางทีจะรังเกียจที่ของขวัญเราไร้ค่าเกินไป ดูท่าเห็นทีต้องขอยืมซากศพท่านใช้อีกคนแล้ว!"

วาจาขาดคำ ย่างเท้าเข้าหาบัณฑิตปิศาจกู้ฮุ้งอย่างแช่มช้า

บัณฑิตปิศาจหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ ถอยกายไปหลายก้าว แล้วร้องขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านเข้าใจว่าเล่าฮูกลัวท่านหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงเกี้ยวกราดว่า

"กลัวหรือไม่เป็นเรื่องของท่าน"

เสียงขาดคำร่างโถมเข้าใส่ สองฝ่ามือสะบัดฟาดไปสิบครั้งซ้อนๆ ว่องไวดุจกับฟาดไปในเวาลาพร้อมเพรียงกัน

คุ้ยงังเพี้ยคิดจะฆ่าบัณฑิตปิศาจก่อนที่ผู้มีความสามารถของสำนักปักไฮ้ปรากฏตัวมา เพื่อเป็นการตัดไม้ข่มนามขู่พวกมันให้เกรงกลัวไว้

บัณฑิตปิศาจกู้ฮุ้งมีพลังฝีมือที่ไม่ต่ำต้อย โดยเฉพาะเล่ห์กลกลอกกลิ้งคารมคมคาย ดังนั้น หัวหน้าพรรคปักไฮ้จึงได้ใช้มันออกมาเพียงลำพัง คิดจะข่มขู่หรือเกลี้ยกล่อมให้คุ้ยงังเพี้ยสยบยอม แต่เสียดายที่มันเกิดความดูแคลนต่อคุ้ยงังเพี้ย มิเพียงหน้าที่จะไม่สำเร็จเท่านั้น ยังกลับตอแยให้เกิดมหันตภัยจนตัวตายไปด้วย

บัณฑิตปิศาจรับฝ่ามือได้เพียงเจ็ดครั้ง สองแขนก็ชาจนยากจะยกขึ้นมาต่อต้านได้ จึงถูกฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ยฟาดใส่หน้าผาก เพียงครางได้ครึ่งคำก็ล้มลงสิ้นใจอยู่บนพื้นแทบเท้า

คุ้ยงังเพี้ยกัมลงหิ้วคอเสื้อบัณฑิตปิศาจไว้ หันหน้ามากล่าวว่า

"พวกเราเข้าไปในห้องโถง"

เสียงดังร่างพลิ้วปราดเข้าไปในปากถ้ำ

คำ "พวกเรา" ทำให้สองดรุณีใจวาบหวามจนดื่มด่ำ รู้สึกซาบซึ้งอย่างไม่อาจที่จะลืมเลือน สองนางพากันรับคำแล้ววิ่งตามติดเข้าไปในบัดดล

ห้องโถงใหญ่ยามนี้ มีโคมไฟจุดสว่างไสวดั่งกลางวัน เก้าอี้พนักสูงหลายตัว ล้วนเป็นชนชั้นหัวหน้าของสำนักปักไฮ้ แต่กลับเงียบงันไร้สุ้มเสียง คล้ายดั่งกำลังรอสิ่งใดอยู่

เก้าอี้พนักสูงหว่างกลางยามนี้ยังว่างเปล่า แสดงว่านั้นต้องเป็นที่นั่งของประมุข

ทันใด มีชายอาภรณ์ดำผู้หนึ่งกระโดดเข้ามาในห้องโถง ละล่ำละลักอย่างลนลานว่า

“แย่แน่แล้ว กู้ฮุ้งก็ถูกฆ่าไปอีกแล้ว”

“อะไร!”

เสียงร้องถามอย่างพร้อมเพรียงกัน ภายในห้องโถงใหญ่มีเสียงอุทานด้วยความตื่นตกใจขึ้นจนเซ็งแซ่

จำนวนนั้น มีชายชราผมขาวผู้หนึ่งคำรามอย่างขุ่นเคืองว่า

“ไหนเลยจะรวดเร็วปานนี้ กู้ฮุ้งก็มิใช่เป็นสัดใส่ข้าว”

ทันใด นอกห้องโถงมีเสียงอันเย็นยะเยียบของคุ้ยงังเพี้ยดังขึ้นว่า

“พวกท่านในสำนักปักไฮ้ มีสักกี่คนที่มิใช่สัดใส่ข้าว?”

วาจาขาดคำก็ลากซากศพบัณฑิตปิศาจเข้ามา ที่ด้านหลังมีหงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งซึ่งงามสะคราญปานบุปผาตามติดโดยกระชั้นชิด

เทียนม้อนึ้งคลุกคลีในวงพวกนักเลงจนมีความโชกโชนชำนาญ นางกวาดตามองไปรอบห้องโถงใหญ่ ก็ตื่นเต้นตกใจอย่างใหญ่หลวง จริงดั่งที่บัณฑิตปิศาจว่ามา ยอดฝีมือของสำนักปักไฮ้ต่างรวมกันในห้องโถงใหญ่นี้จริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยสะบัดมือเหวี่ยงซากศพบัณฑิตปิศาจไปยังเก้าอี้พนักสูงตัวกลางจนดังโครมใหญ่

เก้าอี้ตัวนี้เป็นที่ของเจ้าสำนักปักไฮ้ เมื่อถูกเหวี่ยงมา ทำให้ผู้คนในห้องเดือดดาลกันยิ่งนัก เพราะเป็นการหยามเหยียดอย่างมิอาจอภัยกันได้

ยามนั้น ในห้องโถงจึงมีเสียงตวาดดังสับสนอลหม่าน บรรดายอดฝีมือต่างฮือกันขึ้นจากที่นั่งจนสับสน

ฝ่าหม่จอมมาร

บรรดายอดฝีมือขั้นหัวหน้าของสำนักปักไฮ้ต่างผุดลุกขึ้นจากที่มาฮือล้อมคนทั้งสามไว้ ด้วยท่าทีกระเหี้ยมกระหือดึกดัก

พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสาม มาตรแม้นตกอยู่ในสภาพน้อยตัวกว่าศัตรู แต่ท่าทียังคงเยือกเย็นมั่นคงดั่งเดิม ไม่มีวี่แววหวาดหวั่นลนลานแม้แต่น้อยนิด

งังเพี้ยกวาดตาคมกล้ามองรอบข้าง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลายไยมาแยกเขี้ยวกางเล็บดั่งนี้ คิดจะล้างแค้นแทนคนที่ตายของปักไฮ้จริง ก็มาลงมือกันในบัดนี้เสียเลย”

ผู้อยู่ในห้องแต่ละคนล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของวงพวกนักเลงครั้งก่อนๆ ต่างมีความยโสโอหังในพลังฝีมือของตนเองยิ่งนัก พวกมันนอกจากสยบยอมให้แก่เจ้าสำนักปักไฮ้แล้ว ในความรู้สึกนึกคิดของมันมิเคยหวาดหวั่นเกรงกลัวในผู้ใดมาก่อนเลย

คุ้ยงังเพี้ยเป็นเพียงบุรุษหนุ่มร่างแบบบางเท่านั้น บัดนี้กล้ามาท้าทายพวกมันกันตรงๆ ทำให้พวกชนชาวนักเลงชั้นอาวุโสที่ทระนงตัวว่ายอดเยี่ยมสูงส่งไหนเลยจะทนทานกันได้

วาจาคุ้ยงังเพี้ยพอขาดคำ ได้ยินเสียงเย็นยะเยียบของคนผู้หนึ่งสวนขึ้นว่า

“ผู้เยาว์บังอาจมาโอหังลำพองในที่นี้ รับสุราเราไปทดลองสักคำ”

เสียงนี้ดังมาจากด้านซ้ายมือของงังเพี้ย

งังเพี้ยเหลียวหน้ามองตามต้นเสียง เห็นมีใยสีขาวมากมายก่ายกองพุ่งมาที่ทรวงอก ดุจดังเป็นสายฟ้าแลบ

หงส์เกียวพอเห็นใจสะท้าน คำนึงในใจ

"คนผู้นี้ถึงกับสามารถพ่นสุราในปากให้กลายเป็นเส้นสาย ด้วยความรวดเร็วรุนแรงปานนี้ ความหนักแน่นแกร่งกร้าวของพลังภายใน เป็นที่คำนวณได้แน่แก่ใจแล้ว และจากการนี้คาดคำนวณ บริเวณเขตหวงห้ามของปักไฮ้ นับว่าเป็นถ้ำเสือรังมังกรได้อย่างแท้ทีเดียว"

งังเพี้ยก็มีความรู้สึกเป็นเช่นกัน แต่ถือดีในฝีมือจึงไม่เกรงกลัว มิหวาดหวั่นต่อการประสงค์ร้ายของพวกทั้งหลายเลย

พริบตาเดียว ใยขาวมากมายหลายสายก็พุ่งถึงตัว เห็นงังเพี้ยเพียงสะบัดแขนเสื้อทั้งสองเบาๆ แค่นหัวร้องกล่าวว่า

"ฝีมืออันต่ำต้อย ไม่อาจเปิดเผยต่อสายตาผู้คน ท่านยังคงเก็บกลับไปเถิด"

แขนเสื้อที่สะบัดนี้ดูรู้สึกไม่รวดเร็ว และปราศจากเสียงพลังลมอีกด้วย แต่ใยขาวที่พุ่งมาพลันพุ่งย้อนกลับมาในทิศทางเดิม และบริเวณที่ครอบคลุมยังกว้างขวางกว่าเมื่อครู่มากมายนัก มันพุ่งกระจายไปจู่โจมใส่พวกข้างเคียงสี่ห้าคน

ความแปรเปลี่ยนที่อุบัติอย่างไม่คาดหมายทำให้ยอดฝีมือในห้องโถงใหญ่ต่างแตกตื่นตกใจจนปากอ้าตาค้าง พวกมันคาดฝันไม่ถึงว่าเกาทัณฑ์สุราที่ฮักแป๊ะทงฉายาจิ้วไกว่ (ปิศาจสุรา) ใช้พลังลมปราณบีบคั้นออกไปจะถูกบุรุษหนุ่มคลี่คลายได้อย่างง่ายดายปานนี้ มิหนำซ้ำยังตีโต้กลับไปในทิศทางตรงกันข้ามได้อีกด้วย!

ผู้อยู่ด้านใกล้เคียง ต่างพากันสะบัดฝ่ามือฟาดต่อต้านอย่างสับสน ช่วงเวลานั้น ห้องโถงใหญ่มีเสียงตวาดด่าดังอลหม่าน ถ้วยจานกระจัดกระจายดังโครมคราม พลังฝ่ามือกระแทกกระทั้นปานมรสุมโหมมา

ขณะนั้น หมู่ผู้คนทางด้านซ้ายมือ มีชายชราร่างอ้วนเตี้ยศีรษะล้านเลี่ยนหน้าแดงฉาน จ้องมองดูงังเพี้ยอย่างดั่งแค้น

บนใบหน้าที่อ้วนฉุดั่งสุกร สองตาความจริงก็มีแววดุร้ายอำมหิตน่าหวาดกลัวอยู่แล้ว ยามนี้ยิ่งดาลเดือดจนเป็นประกายแววววับ สร้างความหวั่นหวาดแก่ผู้คนจนขวัญหาย มันผู้นี้คือปิศาจสุราฮักแป๊ะทง ที่ขึ้นชื่อลือชาว่าโหดร้ายอำมหิตยิ่งกว่าสัตว์ป่า

ปิศาจสุราฮักแป๊ะทง พลันสะอึกกายไปก้าวใหญ่ แค่นเสียงดังเฮอะ แล้วกล่าวว่า

"ผู้เยาว์แซ่คุ้ย เจ้ามาตรแม้นรับสุราของตั้วเอี๊ยได้อีกหนึ่ง แต่ก็ไม่อาจ

หนืออกจากสองฝ่ามือของตั้วเอ๊ยได้ รับไว้”

เสียงขาดคำ ฟาดฝ่ามือไปยังหว่างเอวคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุร้าย

คนผู้นี้ฝึกปรือวิชาด้านกำลังอันหักโหมโดยเฉพาะ ดังนั้น ฝ่ามือมันที่ฟาดมาจึงมีพลังมหาศาลปานภูเขาถล่มทลาย แสดงว่ามันได้ทุ่มเทกำลังมาจนสุดตัวแล้ว

เหล่าผู้มีฝีมือที่อยู่รอบข้าง ต่างพากันกระโดดออกห่างเป็นพัลวัน เปิดที่ว่างให้ต่อสู้กันขึ้น

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาเบาๆ ขณะจะลงมือต่อต้านไป พลันมีเสียงตวาดสดใสเกรี้ยวกราด เงาสีขาวพุ่งปราดเข้าขวางไว้ หงส์เกียวได้ใช้ความว่องไวอย่างไม่คาดหมายจะเป็นไปได้เข้ารับแทนคุ้ยงังเพี้ย

เสียงโครมดังสนั่นพร้อมกับพลังลมพุ่งกระจัดกระจายปานมรสุมร้าย โต๊ะเก้าอี้กระเด็นเซ็นซ่านจนดังตึงตังโครมครามไม่ขาดหู

ปิศาจสุราฮักแป๊ะทง ยามนี้ถูกสยบเป็นคำรบสองแล้ว มันเซถลาถึงสี่ห้าก้าวจึงตั้งหลักได้ ขณะที่ถอยร่างนั้น เนื่องจากใช้กำลังรุนแรงเกินไป บนพื้นศิลาแข็งแกร่งปรากฏรอยเท้าลึกร่วมนิ้วถึงสี่รอย แสดงว่าพลังของมันเป็นที่น่าแตกตื่นตกใจยิ่งนัก

หงส์เกียวนั้นถือพลังกระแทกดีดกายพ่งกลับไปบนขาโต๊ะซึ่งล้มหงายอยู่ใช้ท่ากิมโกยต๊กลิบ (ไก่ทองยืนขาเดียว) ยืนหยัดบนขาโต๊ะด้วยท่าทีที่สวยงามจับตาหมดจด คล้ายปลอดโปร่งใจยิ่งนัก แต่ความจริง ในส่วนลึกของหัวใจ ก็ตื่นตระหนกในพลังฝีมือของปิศาจสุราฮักแป๊ะทงยิ่งนัก

ตาอันอำมหิตของปิศาจสุรา กลายเป็นสีแดงฉานด้วยความขุ่นแค้น นับแต่มันมาที่ปักไฮ้ นี่เป็นครั้งแรกที่ทุเรศตาต่อหน้าผู้คนทั้งหลาย

หงส์เกียวพลิ้วลงจากขาโต๊ะ ส่งเสียงเย็นชากล่าวว่า

“พวกท่านหากรู้สถานการณ์ จงรีบไปเรียกประมุขสถานที่นี้ออกมา มิเช่นนั้น น่ากลัวในถ้ำนี้จะเป็นสุสานฝังร่างพวกท่านแล้ว”

นางมีรูปโฉมโนมพรรณอันสะคราญบาดตา จนผู้คนหวั่นไหวเคลิบเคลิ้มได้ แต่วาจาของนางกลับเย็นยะเยียบจนจับใจผู้รับฟัง

ในห้องโถงใหญ่จึงมีเสียงตวาดอย่างขุ่นเคืองสับสนไม่ขาดหู พอดีตอนนั้นส่วนลึกของถ้ำมีเสียงหนักๆ ดังขึ้นว่า

“โจ้วซือมา”

กระแสเสียงนี้มีแววอำนาจอันยิ่งใหญ่น่าหวาดหวั่น บรรดายอดฝีมือ

ภายในห้องโถง ต่างพากันยืนนอบน้อมสำรวมไปทุกผู้คน

แต่ปิศาจสุราฮักแป๊ะทงในยามขุ่นเคืองจนหูอื้อตาลาย มันคล้ายมิได้ยินเสียงประกาศนี้เลย ตวาดดั่งสนั่นแล้วเข้าจู่โจมใส่หงส์เกียวอย่างดุร้ายอีกครา

ขณะที่หงส์เกียวจะลงมือต่อต้าน พริบตานั้นเห็นเงาดำหนึ่งซึ่งว่องไวดุจกับประกายไฟ ฟาดใส่ปิศาจสุราฮักแป๊ะทง นางจึงพาลไม่ยอมลงมือไป ใช้ความสงบดูความเคลื่อนไหวอย่างเยือกเย็น

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว พลังลมกระจายอื้ออึง เห็นปิศาจสุราฮักแป๊ะทงเซถลาสี่ก้าว เงยหน้ามองไปก็แตกตื่นจนหน้าถอดสี ตะกกตะกักขึ้น

"ท่าน...ท่านคือท่านผู้เฒ่าหรือ"

เห็นที่เบื้องหน้าปิศาจสุราฮักแป๊ะทงยามนี้ มีชายชราตาเดียวผมหงอกขาวยืนอย่างเย็นชาอยู่ผู้หนึ่ง

ชายชรานี้มีอายุประมาณเจ็ดสิบปี ร่างเตี้ยเล็กผอมเกร็ง ตาข้างเดียวนั้นมีประกายแวววับดุจสายฟ้า สามารถแลทะลุถึงจิตใจผู้คนได้ ใบหน้าที่เย็นชากระด้างภายใต้การขับของเสื้อยาวสีดำ ยิ่งเน้นเห็นเป็นเงาภูตผีที่ไม่มีวี่แววของมนุษย์มีชีวิตเลย

ชายชราตาเดียวเค้นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

"ฮักแป๊ะทง กฎของสำนักปักไฮ้ได้บัญญัติมากี่ปีแล้ว?"

ปิศาจสุราฮักแป๊ะทงกล่าวอย่างหวาดหวั่นว่า

"ใช่...ใช่แล้ว เป็นเพราะข้าพเจ้ามิได้ยินเสียงของท่านผู้เฒ่า"

ชายชราตาเดียวหัวร่อฮา ฮา เค้นเสียงว่า

"แล้วพวกมันไฉนจึงได้ยิน?"

เขม้นมองจ้องหน้าปิศาจสุราฮักแป๊ะทงอย่างโหดเหี้ยมอยู่ชั่วครู่ จึงหันกายเดินกลับเข้าไปในถ้ำ

ปิศาจสุราฮักแป๊ะทงที่เป็นผู้เหี้ยมหาญของวงพวกนักเลงแห่งยุค ถึงกับถูกชายชราตาเดียวจับจ้องมองจนเหงื่อโซมดั่งฝนสาดซัด

เทียนม้อนิ้งยืนอยู่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย ยามนี้มีสีหน้ากังวลขึ้นเล็กน้อย ส่งเสียงทางลมปราณบอกกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

"เพี้ยตี่ คนผู้นี้ก็คือฉั่งเหลา (เฒ่าพิการ) ที่ชนชาวนักเลงต่างหวาดเกรงกันทั่ว ประมุขสถานที่นี้เมื่อสามารถสยบมันทั้งสองไว้เป็นบริวารได้ พลังฝีมือมันจะต้องบรรลุถึงขั้นสูงล้ำจนมิอาจหยั่งคะเน พวกเราจะต้องรับมือกันด้วยความ

ระมัดระวัง”

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ก็รู้สึกว่า มิใช่เป็นเรื่องธรรมดาสามัญ แต่ทว่า ยังรู้สึกกินใจต่อสองดรุณีมิอาจคลายเมื่อได้ฟังจึงตอบเสียงเย็นชา

“เจ้เจ๊สองท่าน ความจริงไม่สมควรมาในที่นี้ แต่ทว่า ยามนี้จะขี่อี้ชิ่วเล้งหลบหนีไปก่อนก็ยังทันอยู่”

กล่าวขาดคำก็สาวเท้าเดินออกไปในทันที

มาตรแม้นกระแสเสียงคุ้ยงังเพี้ยจะรวบเรียบเชื่องช้า แต่ความหมายในวาจากลับทำให้ผัดนใจวาบหวิว เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ยมิมุ่งหวังจะได้รับความรักจากสองดรุณีอีกเลย

เทียนม้อนึ้งรีบเดินเข้าไปรั้งแขนคุ้ยงังเพี้ยไว้ หลั่งน้ำตาสะอื้นขึ้นว่า

“ตี้ตี่ ท่านอย่าบีบคั้นน้ำใจเราและหงส์เจ๊เลย พวกเรา...หัวใจที่พวกเรารักท่าน สามารถตีแผ่แก่ฟ้าดินได้”

นางกุมมือของคุ้ยงังเพี้ยแนบแน่นมิยอมปล่อยเกรงกลัวว่าคุ้ยงังเพี้ยจะสะบัดตัดรอนไปอีก

ขณะนั้น หงส์เกียวได้ถอยกายมายังข้างกายของทั้งสองแล้ว นางมาตรแม้นมิได้ยินทั้งสองกล่าวเรื่องราวใด แต่จากท่าทีที่เศร้าสลดรันทดของเทียนม้อนึ้งนางก็พอจะคาดเดาได้ถึงแปดเก้าส่วน จึงเหลือบตาแลดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างรันทดหดหู่น้ำตาสดใสพลอยไหลหลั่งลงมาด้วย

ฉับพลันนั้น...

ในห้องโถงใหญ่มีเสียงสนั่นสั่นแก้วหูดังขึ้น

“พวกเราขอกราบพบโจ้วซือ”

ทั้งสามต่างสะดุ้งตกใจ เหลียวหน้ามองไป เห็นในถ้ำมีชายสี่คนเดินช้าๆ ออกมา

ชายชราเสื้อดำด้านซ้าย คือฉั่งเหลาที่เมื่อครู่ออกมาแล้ว ด้านขวาเป็นบุรุษหนุ่มหน้าตาคมคายแต่แขนขาดไปข้างหนึ่ง มิต้องแนะนำก็รู้ว่ามันคือข่วยเซ่า (ฉกรรจ์บกพร่อง)

ด้านในของฉั่งเหลา ข่วยเซ่า (เฒ่าพิการ ฉกรรจ์บกพร่อง) เป็นชายชราผอมซูบในเสื้อยาวสีเขียวสองคน บนใบหน้าที่คล้ายซากศพของทั้งสอง มีดวงตาประกายแวววาวเจิดจ้าราวสายฟ้า ทำให้ผู้คนรู้สึกเย็นยะเยียบจนจับใจ คุ้ยงังเพี้ยมิรู้จักทั้งสองคนนี้เลย

แต่เทียนม้อนึ้งนั้นใจหวั่นไหว เนื่องจากเกียรติภูมิของทั้งสองนี้ ยังสูงส่งกว่าฉั่งเหลา ข่วยเซ่า (เฒ่าพิการ ฉกรรจ์บกพร่อง) พวกมันทั้งสองนี้คือบุคคลที่ผู้คนหรือภูตผีต่างก็เกรงกลัวกันตัวสั่น นามอั๊วะฮุ้น (วิญญาณเป็น) ซี้เพ็ก (ขวัญมรณะ)

ในห้องโถงใหญ่เงียบงันวังเวงไปจนแม้เข็มร่วงก็ยังได้ยิน บรรยากาศอึดอัดเคร่งเครียดจนผู้คนแทบหายใจมิออก

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้กำลังคำนวณดูว่า พลังฝีมือของตนจะสามารถเอาชัยเจ้าสำนักปักไฮ้ผู้เดินมาในระหว่างกลางคนทั้งสี่หรือไม่ เนื่องจากสารรูปของคนผู้นี้คล้ายกับอัจฉริยะยอดเยี่ยมของวงพวกนักเลงยุคก่อนที่ซือแป๋เคยเอ่ยนามมาให้ฟังมา...มันผู้นั้นคืออึ้งเทียนโซ่ว (เฒ่าชังฟ้า)

คนผู้นี้สวมใส่เสื้อแพรต่วนสีเหลือง ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลง ผิวหน้าแดงระเรื่อสองตาแวววับดุจกับสายฟ้า ทำให้ผู้เห็นต้องใจหวาดหวั่นขวัญฝ่อ ดูจากบุคลิกอันโอ่อ่ามีอำนาจของมัน นับว่าภาคภูมิสมเป็นปรมาจารย์แห่งยุคได้จริงๆ

ทั้งห้าที่เดินด้วยท่วงท่าคล้ายเชื่องช้ายิ่ง แต่ความจริงในพริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองผ่านหน้ามันทั้งห้า พวกมันก็ได้เข้ามาในห้องโถงใหญ่แล้ว

ข่วยเซ่า (ฉกรรจ์บกพร่อง) รีบเดินอย่างรวดเร็วเข้ามา คว้าซากศพบัณฑิตปีศาจบนเก้าอี้พนักสูงเหวี่ยงทิ้ง แล้วจึงถอยกายกลับไปที่เดิมอย่างเงียบงัน

ประมุขปักไฮ้กวาดตามองผ่านทุกส่วนของห้องโถงใหญ่ ในสายตาหยุดอยู่ใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย ตาที่เป็นประกายแวววาวกวาดตามองอยู่บนร่างคุ้ยงังเพี้ยไม่หยุดยั้ง คล้ายดั่งจะบีบบังคับให้คุ้ยงังเพี้ยเบือนหน้าหลบตาไป

คุ้ยงังเพี้ยเบิ่งตาจนลุกโพลง พลันมีประกายอันประหลาดที่ไม่เคยปรากฏมาแต่ก่อน เขม้นมองจ้องมันอย่างไม่หวั่นไหว

ห้องโถงใหญ่ยังคงเงียบงันอัดอั้นดุจดั่งเดิม เพียงแต่ในตอนนี้ยังมีบรรยากาศเหี้ยมเกรียมอำมหิตเพิ่มขึ้นอีกชั้นหนึ่ง

เนิ่นนาน อีกเนิ่นนานให้หลัง ประมุขปักไฮ้พลันหัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ท่านนับเป็นอัจฉริยะที่สวรรค์ประทานพรมาของบู๊ลิ้มได้จริงๆ ยิ่งดูยิ่งเป็นที่รักใคร่พอใจของผู้คนนัก”

วาจาชะงักลงชั่วขณะ จึงกล่าวสืบต่อ

“บริวาร จัดเก้าอี้ให้คุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบ”

ยอดฝีมือที่ยืนเรียงรายสองฟากข้าง พลันมีคนถลันออกมาคู่หนึ่ง จะ

ไปตั้งโต๊ะเก้าอี้ให้แก่คุ้ยงังเพี้ย

แต่คุ้ยงังเพี้ยกลับแค่นเสียงเย็นชา ห้ามปรามขึ้นว่า

“มิต้อง มิต้อง ที่ข้าพเจ้ามาจะเป็นศัตรูหรือมิตร ท่านย่อมรู้แจ้งยิ่งกว่าข้าพเจ้าอีก ไยต้อมาวุ่นวายให้รำคาญตาไปเล่า”

ชายชราพอได้ฟัง สีหน้าไม่มีแววแปรเปลี่ยนสักน้อยนิด มีท่าทีคล้ายมิเข้าใจ จนต้องย้อนถามขึ้นว่า

“คุ้ยเชี่ยวเฮี้ยบ มีวัยฉกรรจ์บุคลิกสง่างามเปี่ยมราศี สำนักปักไฮ้เราและท่านก็ไม่มีข้ออาฆาตแค้นต่อกัน ย่อมมิถึงกับมารังควานล้างแค้นอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุแน่ หรือในพรรคเรามีคนไปก้าวร้าวล่วงเกินต่อเชี่ยวเฮี้ยบ?”

ขาดคำกวาดตาอันคมกล้ามองหน้าเหล่ายอดฝีมือไปรอบๆ ห้อง

บรรดายอดฝีมือทั่วทั้งห้องโถงใหญ่ ผู้ใดถูกสายตาคมกล้าของมันกวาดผ่าน สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไปในบัดดล แต่ละคนรู้สึกหวาดหวั่นในอันตรายจนขวัญหาย

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อเห็นสภาพนั้น ในใจก็เคารพเลื่อมใสในกฎเกณฑ์อันเข้มงวดกวดขันของสำนักปักไฮ้เป็นที่ยิ่ง

ห้องโถงใหญ่เงียบงันไปครู่หนึ่ง คุ้ยงังเพี้ยจึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“สภาพของท่านเราได้กลายเป็นศัตรูกันอย่างแน่นอนแล้ว ไยต้องมาแสร้งเป็นนิยมชมชอบเล่า”

ชายชราเมื่อฟังก็กล่าวอย่างไม่พอใจขึ้นทันที

“วาจาของคุ้ยเชี่ยวเฮี้ยบนี้ออกจะดื้อดึงยืนกรานไปแล้ว เล่าฮูมิได้ถือว่าท่านเป็นศัตรูคู่อาฆาตเลย”

แต่พอจบคำสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป ตาอันแวววาวมีประกายโชติช่วงขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

“เมื่อครู่ผู้ใดรังควานต่อคุ้ยเชี่ยวเฮี้ยบ จงออกมาเอง”

คุ้ยงังเพี้ยลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงขึ้น

“แสดงละครได้เก่งกาจมาก”

หมู่ผู้มีฝีมือในยามนั้น ต่างเหลียวหน้ามองกันไปมา เมื่อครู่พวกมันนับว่ามีเจตนาจะเข้าเสี่ยงกับคุ้ยงังเพี้ยกันแทบทุกคน เพียงยังมิทันลงมือเท่านั้น ช่วงเวลานี้ จึงต่างไม่อาจแน่ใจว่าการกระทำนั้น จะสมควรนับเป็นก้าวร้าวรังควานได้หรือไม่?

ตาอันคมกล้าของฉั่งเหลา (เฒ่าพิการ) เบือนไปทางปิศาจสุราฮักแป๊ะทง

อย่างแช่มช้า จากนั้นจ้องนิ่งอยู่บนใบหน้ามัน

ปิศาจสุราฮักแป๊ะทง พอประสานสายตากับเฒ่าพิการ สีหน้าพลันซีดเผือดจนคล้ายซากศพทันที สาวเท้าก้าวไปทางกลางห้องอย่างลำบากยากเย็นดุจดั่งเท้ามีพะเนินเหล็กถ่วงไว้ น้อมกายคารวะต่อชายชราแล้วกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยเมื่อครู่ประมือกับคุ้ยงังเพี้ยมาครั้งหนึ่ง แต่นั้นเป็นเพราะมันกระตุ้นท้าทาย..."

คำท้ายของปิศาจสุราฮักแป๊ะทง พอหลุดจากปากชายชราพลันพัวร่อฮา ฮา แล้วสอดขึ้นว่า

"ท่านมีความสัตย์ซื่อดีมาก เป็นคนควรมีนิสัยใจคอเช่นท่าน"

"โจ้วซือยกย่องเกินไปแล้ว"

ปิศาจสุราฮักแป๊ะทงยังคงกล่าวขึ้นอย่างหวาดหวั่นขวัญฝ่อ

ชายชรายามนั้นสีหน้าพลันแปรเปลี่ยน รอยยิ้มได้ปลาสนาการไปหมดสิ้น เค้นเสียงเย็นชากล่าวว่า

"ดังนั้น เล่าฮูจึงให้โอกาสแก่ท่านเป็นพิเศษสักครั้ง"

ขาดคำมิไปเหลือบแลดูฮักแป๊ะทงแม้แต่แวบเดียว เหลียวหน้ากล่าวต่อข่วยเซ่า (ฉกรรจ์บกพร่อง) ขึ้นว่า

"ข่วยเซ่า เจ้าจะให้มันกี่กระบวนท่า?"

ชายฉกรรจ์หน้าคมคายที่แขนด้วน พอได้ฟังก็งุนงงชั่ววูบ แล้วจึงรีบน้อมกายตอบว่า

"โจ้วซือต้องการให้ศิษย์ประทานแก่มันกี่กระบวนท่า?

เป็นที่เห็นได้แน่ชัด ระหว่างมันนี้ยังมิเคยประมือต่อสู้กัน พลังฝีมือของข่วยเซ่ามาตรแม้นสูงล้ำ แต่ฝีมือของปิศาจสุราฮักแป๊ะทงก็มิใช่ต่ำต้อย มันไหนเลยจะมีความมั่นใจ เอาชัยต่อฮักแป๊ะทงในจำกัดกระบวนท่าได้

แต่ชายชรากลับหัวร่อเสียงนุ่มนวล กล่าวว่า

"พลังฝีมือของเจ้าสูงยิ่ง ย่อมไม่จำเป็นถึงห้ากระบวนท่ากระมัง?"

กระแสเสียงมาตรแม้นนุ่มนวล แต่ก็มีแววยะเยียบข่มขู่ผู้คนจนมิอาจจะขัดขืนปฏิเสธได้

บนใบหน้าที่ซีดเผือด ของปิศาจสุราฮักแป๊ะทงปรากฏแววปีติยินดีอย่างมิอาจปิดบังอำพรางขึ้นวูบหนึ่ง แสดงว่ามันมีความมั่นใจได้เต็มที่ ว่าในห้ากระบวนท่านี้ข่วยเซ่าไม่มีทางสยบมันให้พ่ายแพ้ได้เป็นแน่นอน

ใบหน้าที่เฉื่อยเฉยเย็นชาของข่วยเซ่า มีความแปรเปลี่ยนไปมาไม่หยุดยั้ง เพราะการนี้นับว่าได้ถูกทดสอบระหว่างความเป็นตายร้ายดีแน่ชัด

ชายชราว่ามิต้องใช้เกินห้ากระบวนท่า แน่นอนมันย่อมมิอาจใช้เกินกว่าห้ากระบวนท่าได้ เมื่อถึงขั้นนั้น นับว่าไม่มีหนทางอื่นใดพอให้มันเลือกเฟ้นผ่อนผัน

บรรดาผู้มีฝีมือทั้งหลายสิบ ต่างจับจ้องมองหน้าข่วยเซ่าจนแน่วนิ่ง รอคอยคำตอบของมันอย่างเยือกเย็น

ข่วยเซ่าพลันขบกรามตัดสินใจ น้อมกายลงเรียนต่อชายชราว่า

"ศิษย์ขอใช้เพียงสองกระบวนท่าเท่านั้น"

ชายชราหัวร่อเสียงนุ่มนวลขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"เจ้าเข้าใจกฎระเบียบของพรรคเรากระจ่างอยู่แล้ว เรามิต้องรื้อขึ้นย้ำไปเถิด"

ข่วยเซ่าเดินเฉื่อยชาไปหาปิศาจสุราฮักแป๊ะทงในห้วงสมองของมัน มีแต่กฎบังคับข้อนั้นปรากฏขึ้นจนชัดเจน

"ปฏิบัติตามกฎไม่เคร่งครัด ประหารโดยไม่ยอมอภัย"

ในห้องโถงใหญ่ยามนี้ มีบรรยากาศอำมหิตครอบคลุมจนหนักอึ้ง ทำให้ผัคนคล้ายดั่งตกเข้ามาในขมอเวจีมีผิดเพี้ยน

ฉับพลันนั้น...

ปิศาจสุราฮักแป๊ะทงตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหว

"เล่าฮูก้าวร้าวแล้ว"

เสียงขาดคำท่าทีเอื้ยวตี้ต่ง (ฟ้าสั่นแผ่นดินสะเทือน) จู่โจมเข้าใส่ข่วยเซ่าจนสุดกำลังเท่าที่มี

เป็นการต่อสู้ที่ใช้ความตายของมันเป็นเดิมพัน จึงย่อมต้องทุ่มเทพลังทั้งมวลที่มีไปเสี่ยงแล้ว

จึงเห็นพลังฝ่ามือของมันครืนครั่นปานภูเขาถล่มมรสุมโถมใส่ กระหน่ำเข้าหาข่วยเซ่าอย่างดุดันโหดร้ายไร้ที่เปรียบปาน

ข่วยเซ่าที่จิตใจว้าวุ่นสมาธิแตกซ่าน มาตรแม้นพลังฝีมือสูงล้ำยอดเยี่ยม แต่เมื่อมันได้ยินเสียงและรู้ตัวก็ไม่มีโอกาสจะตีโต้กลับไปได้แล้ว

เห็นมันพลันชะงักร่าง ใช้ความรวดเร็วอย่างที่ผู้คนไม่อาจคำนวณ หลบฝ่ามือของปิศาจสุราฮักแป๊ะทงไปทางด้านขวามือ ว่องไวจนคล้ายเป็นประกายสายฟ้า...

ปิศาจสุราฮักแป๊ะทงก็ตกลงใจอยู่แต่แรกแล้ว จะมิให้มันมีโอกาสตีโต้

กลับมาเป็นเด็ดขาด จึงระดมโหมไล่เข้าไปหาอีกห้ากระบวนท่าซ้อนๆ

ดังนั้นเอง ข่วยเซ่าพอถลันหลบไปด้านขวา ปิศาจสุราฮักแป๊ะทงก็ไล่ตามไปจนสุดแรง ยกมือฟาดเข้ายังทรวงอกข่วยเซ่าในกระบวนท่าไคเทียนพี่ตี้ (สร้างฟ้าเปิดแผ่นดิน)

ยามนั้น ในห้องใหญ่มีเสียงเซียวเซี้ยเข่งฉายาอั๊วฮุ้น (วิญญาณเป็น) ดังขึ้น

"กระบวนท่าที่สอง"

บนใบหน้าข่วยเซ่า ปรากฏหยาดเหงื่อซึมขึ้นมาแล้ว หากแม้นภายในสองกระบวนท่าสุดท้ายนี้ มันไม่มีปัญญาพิชิตปิศาจสุราฮักแป๊ะทง ให้ตายในห้องโถงใหญ่ได้ตัวมันก็ต้องตายแทนฮักแป๊ะทงไปเป็นแน่แท้

ช่วงเวลาที่ไวปานประกายไฟ พลังฝ่ามือซึ่งดุดันปานภูเขาถล่มทลายของปิศาจสุราฮักแป๊ะทงก็ฟาดมาถึงที่ทรวงอกข่วยเซ่า

ฉับพลันนั้น ใบหน้าอันงามสง่าของข่วยเซ่าปรากฏแววอำมหิตขึ้นวูบใหญ่ เบนกายเบี่ยงหลบเล็กน้อย ฝ่ามือขวาใช้ท่าลักพักเกาเล้ง (พลังหักมังกรร้าย) คว้าใส่ชีพจรข้อมือขวาที่ปิศาจสุราฮักแป๊ะทงจู่โจมมา เท้าซ้ายแตะไปที่ท้องน้อยปิศาจสุราฮักแป๊ะทงในท่าไล้ฮังเตี้ยงอี้ (อินทรีใหญ่กางปีก)

เพลงเดียวมีสองท่า ว่องไวดุจกับสายฟ้า แต่ไม่ปรากฏมีเสียงลมดังตามติดเลย

ยามนี้ หากแม้นปิศาจสุราฮักแป๊ะทงยอมถูกเท้ามันเตะเข้าใส่สักครั้ง โดยกระแทกฝ่ามือขวาเข้าหักล้างกันตรงๆ อย่างนั้น ผู้ใดเป็นฝ่ายพ่ายแพ้มีชัยก็ยังไม่อาจคำนวณได้

แต่ความหวาดหวั่นที่มีกันอยู่เนิ่นนาน ปิศาจสุราฮักแป๊ะทงเกิดความเกรงกลัวในตัวข่วยเซ่าจนจับใจอยู่แล้ว พอเห็นมันจู่โจมเข้าใส่อย่างสุดกำลัง ไหนเลยยังจะกล้าปะทะโดยหักโหมได้ รีบย่อเท้าถีบกายพุ่งกลับไปในบัดดล

แต่เพราะการนี้ ทำให้มันกำหนดชะตาของตัวเองลงไป

ข่วยเซ่าพอใช้กระบวนท่าแรกก็พลิกสถานการณ์ขึ้นเป็นฝ่ายเหนือเชิงได้ จิตใจพลันคึกคักในบัดดลตวาดเสียงเกรี้ยวกราด แล้วสะบัดฝ่ามือที่มีข้างเดียวไปในท่าชั่งเทียนฮวยยิก (ฟ้าสลัวไร้อาทิตย์) มือกรีดไปในวงโค้งจำนวนมากมายอย่างสวยงามประหลาด จนผู้คนยากจะคำนวณแน่ว่าเป็นท่าหลอกล่อหรือจริงจัง

วิญญาณเป็น (อั๊วะฮุ้น) เซียวเซี้ยเข่งตวาดเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ท่าที่สาม!"

ปิศาจสุราฮักแป๊ะทง มิเคยเห็นกระบวนท่าฝีมือของข่วยเซ่ามาก่อนเลย ยามฉุกละหุกจึงมิทราบจะลงมือต่อต้านไปเยี่ยงไร ความคิดพุ่งวาบขึ้นดุจสายฟ้า...

"ตบใส่มันหนึ่งฝ่ามือ จึงค่อยพลิกกายถอยกลับ น่ากลัวพอจะถ่วงให้ผ่านไปกระบวนท่าสี่ได้"

ความคิดพอเถิด กระบวนท่าลุ้ยเตี๋ยงเกาเกีย (อสนีบาตฟาดหั่น) ตบใส่เงาร่างอันเลือนรางของข่วยเซ่าอย่างว่องไว

กระบวนท่าตีโต้ของปิศาจสุราฮักแป๊ะทงพอหลุดจากมือ ร่างยังมิทันได้ถอยหนี เบื้องหน้าก็ไม่ปรากฏเงาร่างของข่วยเซ่าอีกแล้ว

ปิศาจสุราฮักแป๊ะทงผ่านการต่อสู้มาจนโชกโชนชำนาญ พอเห็นก็รู้สึกย่ำแย่แน่ เท้าซ้ายที่ใช้กำลังรีบเปลี่ยนมาในทางเท้าขวา ตระเตรียมจะกระโดดไปที่เบื้องหน้า แต่ชั่วพริบตาที่เปลี่ยนกำลังจากเท้าซ้ายมาขวา ก็เป็นเวลาสายเกินไป

ได้ยินเสียงตวาดเย็นชาดังมาทางด้านหลังว่า

"ข้าพเจ้าล่วงเกินแล้ว"

ร่างของข่วยเซ่าฉวยโอกาสนั้นดีดกายขึ้นไปบนท้องฟ้า และพุ่งต่ำลงอย่างว่องไว ฉับพลันสองเท้าเปลี่ยนท่าเป็นกุ้ยแซเตี้ยมเต้า (ดาวปิศาจจี้ดาวจระเข้) เตะเข้าใส่จุดเง็กจิ้นที่ท้ายทอยของฮักแป๊ะทงอย่างว่องไว

การกระโดดกาย หลบเลี่ยง และพุ่งลงมาเตะใส่ทั้งสี่ท่าทีนี้ สำเร็จขึ้นได้ในเวลาเพียงพริบตาเดียว ดุจดั่งกับเกิดขึ้นในเวลาพร้อมเพรียงกันทั้งสิ้น พลังฝีมือของคนผู้นี้ นับว่าสูงล้ำจนยอดเยี่ยมยิ่งนัก

ปิศาจสุราฮักแป๊ะทงยังมิทันได้ก้าวไปสักน้อยนิด จุดชีวิตที่ท้ายทอยก็ถูกเตะใส่ถนัดถนี่ ร่างล้มฟาดกับพื้นดังโครมกึกก้อง แม้เสียงครวญครางแผดร้องก็มิทันเปล่งจากปาก วิญญาณก็เข้าไปรายงานตัวในขุมนรกแล้ว

ข่วยเซ่าเมื่อพลิ้วกายลงพื้น ก็ลอบร้องชมเชยโชคชะตาของตนอยู่ในใจ สะบัดแขนเสื้อซับหยาดเหงื่อบนหน้า ถอยกายกลับไปในที่เดิมโดยมิว่ากล่าวอย่างไร

ซี้เพ็ก (ขวัญมรณะ) ตวาดเสียงเย็นยะเยียบขึ้นว่า

"ขอแสดงความยินดีที่ท่านปฏิบัติหน้าที่สำเร็จ"

ข่วยเซ่าตอบเสียงเย็นชาไปว่า

"ข้าพเจ้ามิกล้ารับไว้"

โดยมิได้เหลียวแลไปดูขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งสักแวบ ก็น้อมกายเรียนต่อประมุขปักไฮ้ว่า

“ศิษย์ปฏิบัติคำสั่งสำเร็จแล้ว”

ชายชราแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

“เจ้าคล้ายดั่งไม่มีความเชื่อมั่นในวาจาของเราเลย ซึ่งความจริงเพียงใช้สองกระบวนท่าเจ้าก็สามารถเอาชัยในตัวมันได้”

กระแสเสียงมาตรแม้นราบเรียบ แต่ทำให้ข่วยเซ่าหน้าเปลี่ยนสี แสดงว่าแต่ละถ้อยคำของคนผู้นี้ มีน้ำหนักอันยิ่งใหญ่อยู่เสมอมา

ข่วยเซ่ารีบรับคำขึ้นว่า

“ศิษย์รู้สำนึกผิดแล้ว”

ชายชราเพียงแย้มยิ้มโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก

ยามนี้ บรรดายอดฝีมือที่ยืนเรียงราย มีสองคนเดินออกมาลากซากศพของปิศาจสุราฮักแป๊ะทงออกจากห้องไป

ชายชรายิ้มให้คุ้ยงังเพี้ยอย่างปรานี กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“คุ้ยเฮีย ในยามนี้ท่านสมควรเชื่อถือวาจาของเล่าฮูได้แล้วกระมัง?”

งังเพี้ยแค่นหัวร่อ ตอบเสียงเย็นชาว่า

“ข้าพเจ้าขอกล่าวกันอย่างจริงใจ จุดประสงค์ที่มาปักไฮ้ในครานี้ ก็เพื่อจะหาตัวซีทู้เซี่ยมาสะสางบัญชี การที่ลอบใช้ยาพิษประทุษร้าย และ...”

ประมุขปักไฮ้มีประกายอำมหิตขึ้นในดวงตาวูบหนึ่ง แต่สีหน้ากลับแสร้งทำเป็นตื่นเต้นเป็นยิ่งนัก ร้องว่า

“อะไร? ซีทู้เซี่ยกล้าบังอาจลอบใช้ยาพิษประทุษร้ายท่านลับหลังเรา?”

ชะงักวาจาชั่วขณะ จึงตวาดเสียงหนักๆ ว่า

“ไปเรียกตัวซีทู้เซี่ยออกมา”

คนผู้นี้มีสีหน้าที่แนบเนียนเป็นจริงเป็นจัง ทำให้ผู้คนไม่อาจมิเชื่อว่าวาจาของมันมิใช่จริง งังเพี้ยต้องคำนึงอยู่ในใจอย่างคลางแคลง

“หรือว่ามันจะมิทราบจริงๆ?”

ในหมู่ผู้กล้าหาญยามนี้ แต่ละคนต่างรู้สึกพิศวงสงสัย ว่าไฉนโจ้วซือในวันนี้จึงมีท่ามีผิดธรรมดาอย่างใหญ่หลวง มิเพียงไม่ลงโทษทัณฑ์ต่อศัตรูผู้บุกรุกเข้ามาเท่านั้น ยังกลับหาเรื่องต่อพวกพ้องของตัวเองขึ้นเสียอีก

แต่มาตรแม้นพวกมันจะคลางแคลงสงสัยสักเพียงไร ก็ไม่มีผู้ใดกล้าแสดงออกนอกหน้า

ไม่นาน ในถ้ำมีร่างนักศึกษากลางคนที่เรียกตัวเองเป็นซีทู้เซี่ยเดินออก

มา มันพอเห็นคุ้ยงังเพี้ย ดวงตาพลันปรากฏประกายปีติยินดีขึ้นวูบหนึ่ง กับประกายตาอันเคียดแค้นอาฆาตของคุ้ยงังเพี้ยนั้น มันไม่ได้แยแสสนใจเลย

ซีทู้เซี่ย เดินอกตั้งคอตรงมาที่เบื้องหน้าประมุขปักไฮ้อย่างแช่มช้า ดุจดั่งเป็นวีรบุรุษที่ยอมพลีชีวิตเพื่อธัมมะอย่างอาจหาญก็ปานกัน

ประมุขปักไฮ้จ้องหน้าซีทู้เซี่ย แล้วกล่าวเสียงเย็นชา

"ซีทู้เซี่ย ท่านลักลอบไปใส่ยาพิษหมายปลิดชีวิตคุ้ยงังเพี้ยโดยมิบอกเล่าแก่เรา?"

ซีทู้เซี่ยชะงักเท้านอมกายกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ยมิใช่เป็นศัตรูของเราดอกหรือ?"

"เป็นศัตรูของท่าน ไม่แน่ว่าต้องเป็นศัตรูของสำนักปักไฮ้ ท่านกล้าบังอาจถือเรื่องส่วนตัวมาอ้างเป็นเรื่องส่วนรวม?"

ซีทู้เซี่ยมีความตั้งใจแน่วแน่แต่แรกแล้ว เมื่อฟังจึงไม่มีทีท่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง คงตอบเสียงราบเรียบว่า

"หามิได้ เป็นศัตรูของท่าน มิใช่เป็นศัตรูข้าพเจ้า!"

วาจาซีทู้เซี่ยนี้ ทำให้คุ้ยงังเพี้ยงงงันทันที มิทราบจะแยกแยะความหมายในวาจาของมันสถานใด จึงถูกต้อง

ประมุขปักไฮ้คล้ายดั่งคิดไม่ถึงว่า ซีทู้เซี่ยจะกล้าบังอาจไม่ตอบวาจามันและกลับเอ่ยพาดพิงไปถึงเรื่องอื่น สีหน้าจึงเครียดขึ้นเย็นชาไปทันที เค้นเสียงว่า

"เราถามท่านในเรื่องใด?"

ซีทู้เซี่ยยังคงมิตอบคำ แต่กล่าวสืบต่อไปว่า

"ผู้อื่นเพียงทราบว่าท่านคือฮึ้งเทียนโซ่ว (เฒ่าชังฟ้า) แต่ไม่มีผู้ใดทราบชื่อเสียงเรียงนามอันแท้จริงของท่าน นอกจากข้าพเจ้าที่ติดตามท่านมาถึงยี่สิบปีจึงเป็นคนเดียวที่นอกเหนือกฎเกณฑ์นี้"

งังเพี้ยยิ่งพิศวงสงสัยรุนแรงไปกว่าเดิม แต่ทว่าคนผู้นี้คือฮึ้งเทียนโซ่วนั้นมิต้องสงสัยใจอีกแล้ว

ฮึ้งเทียนโซ่วหน้าตาแปรเปลี่ยนสีไปอีกครา ตวาดเสียงเย็นชาว่า

"รีบบอกมา ท่านไฉนไปใช้ยาพิษาประทุษร้ายคุ้ยงังเพี้ย?"

ซีทู้เซี่ยหัวร่อเสียงเย็นชา ตอบขึ้นว่า

"ฮึ้งเทียนโซ่ว เป็นท่านใช้ให้ข้าพเจ้าเซ่าเจี้ยปวย (บินบนยอดหญ้า) ไปใช้ยาพิษ"

หม่มิตรคิดทรยศ

การที่เช่าเจี้ยปวย (บินบนยอดหญ้า) มาทรยศอย่างกะทันหัน เป็นที่ผิดคาดหมายของฮี้งเทียนโซ่วอย่างยิ่ง หากแม้นมันรู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์แปรเปลี่ยนเช่นนี้ตั้งแต่แรก มันย่อมจะต้องฆ่าเช่าเจี้ยปวยเพื่อปิดปากเสียนานแล้ว

ฮี้งเทียนโซ่วนับเป็นจอมอสูรร้ายอันยิ่งใหญ่แห่งยุค มิว่าจะเป็นด้านฝีมือหรือความคิด ก็เหนือล้ำกว่าคนธรรมดาสามัญมากมายนัก มันขบคิดในใจเพียงวูบก็มีวิธีต่อต้านจัดการขึ้น จึงเค้นเสียงเย็นชาว่า

“ซีทู้เซี่ย เรารู้อยู่นานแล้วว่าเจ้ามีจิตใจทรยศแต่มิได้คิดว่า เจ้าถึงกับใช้โอกาสนี้ยุแหย่ให้เกิดแตกแยกกันขึ้นมา”

กล่าวแล้วกวาดตาเย็นชามาจ้องมองเช่าเจี้ยปวยส่งเสียงแช่มช้าขึ้นต่อไป

“แต่ก่อนที่เล่ห์อันชั่วร้ายของเจ้ามิยังทันจะประสบผลนั้น เจ้ากลับจะต้องเข้าไปในห้วงโลกันตร์ก่อน”

วาจาประโยคนี้ของฮี้งเทียนโซ่ว เท่ากับเป็นคำสั่งอันเด็ดขาด เชียวเชี้ยเข่งฉายาวิญญาณเป็นตวาดเสียงดังก้อง

“นอนเสียเถิด”

ฝ่ามือพลันฟาดใส่เช่าเจี้ยปวยทันที

ฉับพลันนั้น...

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา แล้วปราดร่างออกไปสะบัดมือในท่าขั่งจี้ชวงกิม (ดีดนิ้วทะลวงทอง) ดีดพลังดาวเหนืออันแหลมคม พุ่งเข้าใส่ซีพจรข้อมือของเชียวเชี้ยเข่งฉายาอั๊วะฮุ้น (วิญญาณเป็น) ดั่งเกาทัณฑ์

คุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด แม้จู่โจมหลังกว่าแต่ก็พุ่งเข้าถึงก่อน

หากแม้นอั๊วะฮุ้นไม่รั้งมือกลับจะสามารถปลิดชีวิตเซ่าเจี้ยปวยได้ก็จริง แต่มือขวาข้างนั้นคงต้องถูกงังเพี้ยทำลายจนพิการอย่างมิต้องสงสัย...

คำนวณคุณประโยชน์ และโทษทัณฑ์อย่างว่องไวแล้ว เซียวเซี้ยเข่งจำต้องรั้งมือถอยร่างออกไป

แต่ทว่า ภัยที่คุกคามอย่างโหดร้ายหมายขวัญนี้ งังเพี้ยไหนเลยจะปัดเป่าให้มอดมลายไปในเวลาทันท่วงทีได้ มาตรแม้นดูผิวเผินภัยของเซ่าเจี้ยปวยจะคลี่คลายไปได้ แต่ก็ยังไม่อาจรั้งชีวิตเซ่าเจี้ยปวยอยู่นั่นอง

พริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยจู่โจมจนเซียวเซี้ยเข่งต้องถอยร่น ที่ด้านหลังมีเสียงคราง อันเจ็บปวดของเซ่าเจี้ยปวยดังขึ้นว่า

"ซีทู้เซี่ย กงกรรมกงเกวียนย่อมเวียนมาถึงโดยไม่..."

วาจามิทันจบคำ ร่างก็หงายตึงลงไป พาความคั่งแค้นกลับสู่ปรภพด้วยแล้ว

มันมิได้อธิบายให้แก่คุ้ยงังเพี้ยโดยตรง แต่ที่กระทำดั่งนี้ ยังประเสริฐมากกว่าอธิบายด้วยถ้อยร้อยวาจาเสียอีก เนื่องจากมันใช้ชีวิตมาบ่งบอกเรื่องราวทั้งหลายจนได้เค้าคร่าวๆ

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวขวับกลับมา เห็นเซ่าเจี้ยปวยนอนสิ้นใจอยู่กับพื้นแล้ว ที่แท้ทรวงอกของมันได้ถูกวิชาตุยฮวงเกี้ยมฮวก (สกัดจุดลมกรด) ดีดเข้าใส่จนสิ้นใจตายไป...

ฮี้งเทียนโซ่วยิ้มอย่างนุ่มนวลแล้วกล่าวขึ้น

"คิดไม่ถึงว่ามันที่ติดตามเราเป็นเวลายี่สิบปีเศษ แต่วันนี้เกิดคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนได้"

วาจาเปี่ยมไปด้วยความเสียดาย ทำให้ผู้คนยากจะเชื่อถือว่าวาจาของมันเสแสร้งแกล้งกลบเกลื่อน

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นมิใช่เป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย แต่ปฏิภาณไหวพริบก็เฉียบแหลมเหนือผู้คน เมื่อได้ยินจึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ซือแป๊ะ มันได้ใช้ชีวิตอันมีคุณค่าสูงล้ำมาอธิบายเรื่องราวทั้งหลายแหล่แล้ว ข้าพเจ้ามาตรแม้นโง่เขลา แต่ก็เชื่อถือว่าต้องเป็นความจริงแน่นอน"

ฮี้งเทียนโซ่วสีหน้าแปรเปลี่ยนไปชั่ววูบ แล้วแสร้งกล่าวอย่างมิเข้าใจว่า

"ซือแป๊ะ (พี่ของบิดาหรืออาจารย์) ซือแป๊ะของท่านมีรูปโฉมเยี่ยงไรนั้นท่านรู้จักหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ซือแป๊ะ มาตรแม้นข้าพเจ้ามิเคยพบเห็นท่าน แต่มารดาผู้ล่วงลับเคยบรรยายเค้าของท่านให้ข้าพเจ้าทราบโดยคร่าวๆ แล้ว"

"เราละม้ายหรือ"

ฮึ้งเทียนโซ่ว ถามขึ้นอย่างมิต้องขบคิดใคร่ครวญ คุ้ยงังเพี้ยจึงสวนคำว่า

"ท่านรู้ได้อย่างไรว่าไม่ละม้ายเหมือน?"

ฮึ้งเทียนโซ่วหัวร่อเสียงดังกังวาน กล่าวว่า

"ย่อมไม่ละม้ายเหมือน..."

วาจาของมันกล่าวเพียงครึ่งเดียว พลันรู้สึกตัวว่าพลั้งปากแล้ว จึงรีบชะงักคำในทันที

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายแวววาวโชติช่วง เน้นเสียงหนักแน่นว่า

"ซือแป๊ะ นี่เป็นค่ายกย่องสุดท้ายที่ข้าพเจ้าเรียกท่าน ท่านเมื่อยืนยันหนักแน่นว่าท่านไม่คล้าย อย่างนั้น ก็ต้องเป็นท่านโดยมิต้องคลางแคลงสงสัย เพราะยาปลอมแปลงโฉมหน้านั้นมีอยู่ทั่วๆ ไป..."

บนใบหน้าที่เฉื่อยชาไร้ความรู้สึกของฮึ้งเทียนโซ่ว ยามนี้พลันแปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง ทุกถ้อยคำของคุ้ยงังเพี้ยต่างจี้ใส่จุดพิรธของมันอย่างแม่นยำ ทำให้มันไม่มีวาจาจะมาโต้เถียงขึ้นได้

มันเขม้นมองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยอยู่ครู่หนึ่ง จึงถามว่า...

"ท่านว่าเราเป็นใคร?"

ใบหน้างามสง่าของคุ้ยงังเพี้ย แปรเปลี่ยนไปมาไม่หยุดยั้ง น้ำใจที่ชั่วร้ายอำมหิตของผู้คน สร้างความเจ็บช้ำให้แก่คุ้ยงังเพี้ยยิ่ง แม้คนที่ชิดเชื้อสนิทสนมเช่นดั่งซือแป๊ะ ก็ยังใช้บริวารไปประทุษร้ายหมายชีวิตตนซึ่งเป็นซือเตี๊ยก (หลาน) ความนี้เป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่เล่า?

คุ้ยงังเพี้ยจับตาสู้สายตาฮึ้งเทียนโซ่วเน้นทีละคำว่า

"ฮึ้งเทียนโซ่ว เมื่อก่อนนี้ท่านเป็นซือแป๊ะที่ข้าพเจ้าสาบานจะต้องหาให้พบพาน บัดนี้ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ในระหว่างเราจะต้องมีความอาฆาตแค้นที่ไม่อาจไกล่เกลี่ยให้เลิกลาอยู่ ไมตรีระหว่างอาหลานของเราเป็นอันสะบั้นจากกัน วันนี้มิใช่ท่านตายก็เป็นเรามรณะ"

ฮึ้งเทียนโซ่วกลอกตาไปมาแล้วพลันหัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"เชื่อว่าใช่นั้นอาจจะใช่ เชื่อว่ามิใช่ก็มิใช่ อาจบางที เราจะเป็นซือแป๊ะที่

ท่านต้องการหาก็ได้”

วาจาประโยคนี้ของมัน ทำให้บรรยากาศในห้องโถงใหญ่ตึงเต้นจนตึงเครียดทันที หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งพากันกระโดดไปยืนกระหนาบคุ้ยงังเพี้ยด้วยความระมัดระวัง

อั๊วะฮุ้น ซี้เพ็ก ฉั่งเหลา และข่วยเซ่า ก็พากันเกร็งพลังไว้ในสองฝ่ามือเตรียมพร้อมจะลงมือในยามคับขันจำเป็น

ส่วนยอดฝีมืออื่นๆ ต่างพากันขยับกายเข้ามายืนในตำแหน่งแห่งที่อันมีเปรียบ เป็นการรายล้อมพวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามอย่างแน่นหนา

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชามองไปรอบข้าง แค่นเสียงอันเหยียดหยามดูแคลนขึ้นเบาๆ แล้วสาวเท้าเข้าหาฮึ้งเทียนโซ่ว (เฒ่าซังฟ้า)

เฒ่าซังฟ้า จับจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยที่ย่างสามขุมมา กล่าวเสียงเย็นชาอย่างไร้ความรู้สึกว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เมื่อเราพบหน้าท่านในครั้งแรก ก็รู้ตัวทันทีว่าท่านเป็นอุปสรรคใหญ่ยิ่งที่จะขัดขวางการรุ่งเรืองของเรา แต่บุคลิกอันองอาจมีราศีของท่าน และรูปลักษณะที่งามสง่าสูงส่งของท่าน กลับทำให้เราทั้งรักทั้งเสียดาย ทำให้เราต้องลืมอันตรายที่จะมีขึ้นในปัจจุบันและอนาคตโดยลืมตัว กลับคิดจะร่วมมือร่วมใจกับท่านสถาปนาให้กลายเป็นราชาของบู๊ลิ้ม ฮา ฮา อันความคิดนี้แม้จะเหลวไหล แต่เรายังไม่ปรารถนาเปลี่ยนแปลงความคิด”

เป็นวาจาที่กล่าวอย่างจริงจังหนักแน่น มิใช่จะโป้ปดมาหลอกลวง

คุ้ยงังเพี้ยชะงักเท้าแค่นหัวร่อ ตอบว่า

“เราบอกแล้ว ไมตรีระหว่างเราท่านเป็นอันสะบั้นจากกัน วันนี้มิใช่ท่านตายก็เป็นเราตาย”

วาจาหนักแน่นเด็ดเดี่ยวจนไม่มีทางจะแปรเปลี่ยนได้...

เฒ่าซังฟ้าตาเป็นประกายอำมหิตวูบวาบ ความหนักแน่นเด็ดเดี่ยวของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้มันต้องตัดสินใจครั้งสุดท้ายขึ้นแล้ว

มันกวาดตามองมายังคนข้างกายทั้งสี่ กล่าวเสียงหนักแน่นว่า

“มิใช่เล่าฮูคุยโอ่โอ้อวด เพียงคนทั้งสี่ที่ข้างกายเรานี้ จะเป็นคนหนึ่งคนใดก็เพียงพอจะจัดการคุ้ยงังเพี้ยท่านให้อยู่มือได้ ท่านจะต้องใคร่ครวญให้ละเอียดรอบคอบอีกสักครั้ง”

มาตรแม้นคำนวณพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยต่ำต้อยไป แต่ความหมายใน

วาจา ยังคงมีเจตนาใคร่จะได้คุ้ยงังเพี้ยไว้ใช้อยู่ดั่งเดิม

คุ้ยงังเพี้ยมีความอำมหิตฮือโหมจนจับใจอยู่แล้ว ไหนเลยจะไปฟังวาจาของมัน จึงแค่นเสียงเย็นชาว่า

"พวกมันในฝีมือเราคุ้ยงังเพี้ย น่ากลัวยากจะต้านทานได้ครบยี่สิบกระบวนท่า"

วาจานี้พอกล่าว เหล่าผู้มีฝีมือพากันส่งเสียงเซ็งแซ่จนสับสน อั๊วะฮุ้นกับซี้เพ็ก ฉั่งเหลากับข่วยเซ่าทั้งสี่คนนี้ ในความรู้สึกนึกคิดของพวกมัน นอกจากเฒ่าชังฟ้าแล้ว มิเคยเป็นที่สองรองจากผู้ใดในปักไฮ้ และพลังฝีมือของเฒ่าชังฟ้านั้น จะมีความสูงล้ำสักเพียงไร ก็ยังเป็นปริศนาที่ไม่มีผู้ใดคลี่คลาย วาจาของคุ้ยงังเพี้ยพวกมันเมื่อได้ยินแล้ว ย่อมรู้สึกเป็นวาจาที่คุ้ยโอ่จนเขื่องโขเกินไป

ใบหน้าของอั๊วะฮุ้น ซี้เพ็ก ฉั่งเหลา ข่วยเซ่าต่างขุ่นเคืองจนบูดบึ้ง แค่นเสียงเย็นชากันสับสน ท่าทีกระเหี้ยนกระหือใคร่จะลงมืออยู่ทุกคน

เฒ่าชังฟ้าอดกลั้นมิได้ต่อไปแล้ว จึงแค่นเสียงขุ่นเคืองว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เล่าฮูหากมิให้ท่านได้เห็นฝีมือสักครั้งน่ากลัวท่านยังคงเข้าใจว่าในปักไฮ้ไม่มีผู้ใดสยบท่านอยู่มือได้"

ขาดคำหันมาสั่งเสียงกึกก้องกังวานว่า

"ขนโต๊ะเก้าอี้ในห้องโถงใหญ่ออกไปให้หมดสิ้น"

หมู่ผู้มีฝีมือรับคำสั่งปฏิบัติโดยฉับไว เพียงชั่วครู่ โต๊ะเก้าอี้ในห้องโถงใหญ่ก็ถูกขนย้ายไปหมดสิ้น จนกลายเป็นห้องกว้างขวางหลายสิบวา

พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามถอยมาอยู่ทางมุมขวา พวกฮึ้งเทียนโซ่วทั้งห้า ยังคงยืนหยัดในที่เดิมมิเคลื่อนไหว ส่วนอีกสองฟากข้างนั้น เป็นยอดฝีมืออันดับสูงของปักไฮ้ยืนระแวดระวัง

เฒ่าชังฟ้าถามเสียงหนักๆ ว่า

"ผู้ใดจะออกไปเผชิญกับคุ้ยงังเพี้ย อันมีชื่อลือกระเดื่องของบู๊ลิ้มยุคนี้ก่อน?"

เชียวเซี้ยเข่งฉายาวิญญาณเป็นที่รออยู่มิได้ รีบลนลานเข้าไปน้อมกายกล่าวว่า

"ศิษย์ยินดี"

เฒ่าชังฟ้าผงกศีรษะเล็กน้อย เชียวเซี้ยเข่งกระโดดปราดออกไป กระชากเสียงใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างยโสโอหังว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เจ้าจงไสหัวออกมาให้บิดาได้ดู ในสิบกระบวนท่า ต้องให้เจ้าหลั่งเลือดลงเนืองนองแน่นอน”

คุ้ยงังเพี้ยสาวเท้าจะก้าวไป หงส์เกียวรีบรั้งมือไว้ในทันที ถามขึ้นด้วยแววิงวอนขอร้องว่า

“เพี้ยตี๋...”

นางมิได้ว่ากล่าวต่อไป แต่ทว่า ในดวงตาคู่งามของนางบอกแก่งังเพี้ยว่านางจะกล่าวอย่างไรแล้ว

คนเรา ในห้วงคับขันสามารถเห็นสันดานเดิมได้ง่ายดายที่สุด งังเพี้ยอดมิได้ต้องกุมมือขาวผ่องของหงส์เกียวไว้อย่างลืมตัว มิได้เอ่ยวาจาใดไปแม้แต่คำเดียว อีกเนิ่นนานจึงผงกศีรษะเล็กน้อย กล่าวเบาๆ อย่างเป็นห่วงกังวลว่า

“ระวังไว้”

มาตรแม้นเป็นคำพูดที่สั้น แต่ก็ได้ควบคุมทุกสิ่งไว้จนสิ้นเชิง หงส์เกียวผงกศีรษะถามอย่างนุ่มนวลว่า

“จะฆ่ามันให้ตายหรือไม่?”

อั๊วะฮุ้นยามนี้รอคอยจนทนทานมิได้แล้ว มันคำรามอย่างขุ่นเคืองว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เจ้าจะกล้าออกมาหรือไม่กันแน่?”

งังเพี้ยจับตาอันเย็นชาจ้องมองมัน หันมากล่าวต่อหงส์เกียวว่า

“คนในปักไฮ้ ต่างควรฆ่าทิ้งทุกคน”

หงส์เกียวพอได้ฟังกระโดดปราดไป ตวาดอย่างอำมหิตโหดเหี้ยมว่า

“จะประมือกับเพี้ยตี๋เรานั้น ท่านยังไม่คู่ควร เราโกวเนี้ยจะใช้ไนยี่สิบกระบวนท่าก็ฆ่าท่านได้เช่นเดียวกัน”

“อาศัยเจ้าที่เป็นโกวเนี้ยน้อยๆ นี้?”

เป็นวาจาที่เต็มไปด้วยแววเยาะเย้ยแดกดัน ทำให้หงส์เกียวขุ่นเคืองจนหน้าเคร่งเครียด ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“มิเชื่อก็ทดลองดู”

เสียงขาดคำ มือจู่โจมไปในท่าตังหงส์เชี่ยวเอี๊ยง (หงส์ร่อนหาอาทิตย์) ฟาดใส่ทรวงอกเซียวเซี้ยเข่งอย่างดุดัน

หงส์เกียวมีพลังฝีมือที่คู่คี่กับคุ้ยงังเพี้ยอยู่แล้ว วันนี้ท่ามกลางศัตรูเข้มแข็งที่รายล้อมรอบข้าง นางย่อมจะรวบรัดการต่อสู้ให้ยุติลงโดยด่วน เพื่อออมกำลังไว้ต่อต้านกับเหตุการณ์ภายหลัง ดังนั้นจึงตัดไม้ข่มนามด้วยฝีมืออันยอดเยี่ยม

ฝ่ามือขาวผ่องของนางพลิ้วปลิวไสว ดุจดั่งเป็นผีเสื้อโบยบินอยู่กลางหมู่ไม้ ร่างอันอ้อนแอ้นแน่งน้อยกระโดดโลดแล่นดุจเป็นสกุณาถลาลม ทั้งว่องไวทั้งดุร้าย ทุกๆ แนวล้อมแล้วบรรลุจุดสูงสุดทั้งสิ้น

เซียวเซี้ยเข่งฉายาวิญญาณเป็นก็เป็นผู้เชี่ยวชาญชำนาญในการต่อสู้ พอเห็นความว่องไวของท่าจู่โจมก็รู้ว่าเผชิญกับศัตรูอันกล้าแข็งแล้ว ความประมาทดูแคลนได้ปลาสนาการไปทันที สองเท้ายืนหยัดกับพื้นมิเคลื่อนไหว ถึงกับใช้ฝ่ามือกระแทกรับอย่างหักโหมตรงๆ โดยหมายจะยึดถือจุดอ่อนในด้านที่สตรีย่อมมีกำลังมิเข้มแข็งเทียบเท่าบุรุษ หมายจะใช้พลังภายในอันดุดันมาเอาชัยนาง

ทั้งสองหนึ่งสงบหนึ่งเคลื่อนไหว ฝ่ายสงบนั้นหนักแน่นดุจดั่งขุนเขาใหญ่ ฝ่ายเคลื่อนไหวนั้นคล่องแคล่วปราดเปรียวดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว ใช้ความเคลื่อนไหวจู่โจมใส่ความสงบชั่วพริบตา ทั้งสองได้ประหารกันไปสิบกว่ากระบวนท่า ผลแพ้ชนะยังคงยากที่จะบ่งชี้ออกมา

เฒ่าชังฟ้า จับจ้องมองดูคู่ต่อสู้จนตาไม่กะพริบ ท่าทีที่ปลอดโปร่งเยือกเย็นในตอนต้น ขณะนี้ปลาสนาการจนมิหลงเหลืออยู่อีกแล้ว

มันเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค มีความรอบรู้กว้างขวาง จากกระบวนท่าของทั้งสองมาคำนวณ สัญชาตญาณบอกกับมันว่า ผู้บุกรุกมาในวันนี้ มิใช่เป็นชนชั้นอันดับหนึ่งของวงพวกนักเลงจะเทียมเทียบเปรียบได้

จิตใจของคุ้ยงังเพี้ยก็ตื่นเต้นสงสัยไปเช่นกัน พลังฝีมือของหงส์เกียวนั้นคู่คี่กับตนอยู่อย่างแน่ชัด หากมิใช่นางเป็นสตรี น่ากลัวพลังการฝึกปรือยังจะต้องสูงส่งกว่าตนมากมายก่ายกองนัก บัดนี้สิบกระบวนท่าก็ได้ผ่านไปแล้ว แต่ยังไม่อาจปลิดชีวิตเซียวเซี้ยเข่งได้ ขุมกำลังของสำนักปักไฮ้ นับเป็นที่น่าตื่นตกใจของผู้คนได้จริงๆ

ส่วนยอดฝีมือที่ยืนเรียงรายสองฟากข้าง ต่างจับจ้องมองจนปากอ้าตาค้างอยู่เนิ่นนานแล้ว พวกมันไหนเลยจะเคยคิดว่า ดรุณีที่สวยสะคราญปานเทพธิดาถึงกับต่อสู้กับเซียวเซี้ยเข่งที่มีฝีมือด้อยกว่าโจ้วซือเล็กน้อยได้สิบกระบวนท่าโดยไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ

ขณะนั้น หงส์เกียวกับเซียวเซี้ยเข่งได้สู้กันถึงกระบวนท่าที่สิบห้าแล้ว แต่ยุทธวิธีของคนทั้งสองยังมิได้เปลี่ยนแปรไปจากเดิม

หงส์เกียวมาตรแม้นเป็นฝ่ายเคลื่อนไหว แต่นางมีพลังภายในอันแกร่ง

กร้าวเข้มแข็ง จึงมิรู้สึกเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า เพียงแต่ใบหน้าที่ขาวผ่องของนางยามนี้แดงระเรื่อไปกว่าเมื่อครู่เท่านั้นเอง

เชียวเชี้ยเข่งฉายาวิญญาณเป็นนั้น เริ่มรู้สึกหนักแรงขึ้นบ้างแล้ว เนื่องจากมันต้องฟาดฝ่ามืออันรุนแรงออกไปมิหยุดยั้ง กำลังภายในจึงร่อยหรอลงไปมากมาย

เฒ่าชังฟ้า เริ่มมีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นอย่างแช่มช้า ที่แท้มันดูออกแล้วว่า หากต่อสู้ในสภาพนี้สืบไปเชียวเชี้ยเข่งคงต้องถูกโหมจนเหนื่อยตายไปเอง

ความจริง ในครั้งนี้มันคำนวนณผิดพลาดไปอีกแล้ว เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ยเคยลั่นปาก พวกประดานี้ภายใต้ฝีมือของคุ้ยงังเพี้ย ไม่มีผู้ใดต้านรับได้เกินยี่สิบกระบวนท่าเลย

สิบเจ็ดกระบวนท่าพอผ่านไป หงส์เกียวพลันมีแววอำมหิตขึ้นในดวงตาจนวูบวาบ ร่างที่พลิ้วละลิ่วไปมาของนาง พลันชะงักงันกับที่ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“รับฝ่ามือโกวเนี้ยไว้สักคราเถิด”

เสียงขาดคำฟาดฝ่ามือเข้าใส่ท่าทีตี้อิวอิว (ฟ้าดินเลือนราง) ที่เชียวเชี้ยเข่งจู่โจมมาอย่างหักโหมตรงๆ

ฝ่ามือของนางมีลักษณะเช่นเดียวกับร่างละลิ่วพลิ้วไปมาจนมิอาจหยั่งคะเนจดจำทิศทางยากเย็นยิ่ง คิดว่าคล้ายจู่โจมจากเบื้องต่ำขึ้นมา แต่ในพริบตาที่จะสัมผัสกันนั้น ฝ่ามือกลับกลายเป็นพุ่งจากเบื้องสูงลงล่าง!

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว เมื่อฝ่ามือของทั้งสองปะทะกันอย่างหักโหมตรงๆ

พื้นศิลาสีเขียวอันแข็งแกร่งดั่งเหล็กกล้า ถูกพลังที่กระแทกกระทั้นอย่างรุนแรง ยุบลึกลงไปเป็นหล่มใหญ่ร่วมสามเชียะ ฝ่ามืออันหนักหน่วงที่กระแทกอย่างหักโหมของทั้งสองนี้ มีความรุนแรงเท่าใดก็คาดกันได้แล้ว

หงส์เกียวเคลื่อนเท้าถอยไปครึ่งก้าว ใบหน้าขาวผ่องไม่มีแววตื่นเต้นตกใจอย่างไรเลย

กลับไปดูฝ่ายเชียวเชี้ยเข่ง พลังฝ่ามือพอกระแทกกัน มันพลันเซถลาถึงสี่ก้าวใหญ่ ใบหน้าที่เฉื่อยชาดั่งซากศพคนตาย แดงฉานปานถูกโลหิตสาดใส่ มิทราบว่าอับอายขายหน้าหรืออวัยวะภายในบอบช้ำไปแล้ว ฮึ้งเทียนโซ่วหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ความจริงได้บอกกับมันอย่างแน่ชัด ด้านกำลังภายใน

ของเซียวเซี้ยเข่ง หาได้เก่งกาจควรไว้ใจดุจดั่งเดิมไม่แล้ว

หงส์เกียวพอใช้กระบวนท่าทดสอบพลังภายในของศัตรูออกได้ จิตใจดึกดักขึ้นในบัดดล ตวาดเสียงสนั่นแล้วโถมปราดเข้าหา กระบวนท่าหงส์เม่งเก้าเฮียว (หงส์ร้องก้องท้องฟ้า) ฟาดใส่เซียวเซี้ยเข่งดุจดั่งประกายไฟ ปากยังสำทับว่า

"ท่าที่สิบเก้า"

เซียวเซี้ยเข่งมาตรแม้นดั่งแค้นจนอัดอก แต่พลังฝีมือเมื่อด้อยกว่าฝ่ายตรงข้าม จึงไม่มีปัญญาจะทำอย่างไรได้ จำต้องเป็นฝ่ายรับเอาไว้

เซียวเซี้ยเข่งที่มีฉายาวิญญาณเป็น เนื่องจากร่างมันมีความว่องไวปราดเปรียวยิ่งนัก ดุจดั่งเป็นวิญญาณร้ายลอยละล่องจนจับทิศทางไม่ถูกนั่นเอง

พอกระบวนท่าหงส์เม่งเก้าเฮียวของหงส์เกียวจู่โจมใส่ มันพลันพลิ้วปราดไปด้านขวาดุจกับประกายสายฟ้าทันที

หงส์เกียวพอเห็น นางแค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้ว กล่าวอย่างเฉื่อยเฉยว่า

"กระบวนท่าที่ยี่สิบ จะให้ท่านหลั่งเลือดลงคาที่"

เสียงขาดคำพลันรั้งกระบวนท่าที่ฟาดออกกลับคืนมา จับตาจ้องมองดูอย่างเยือกเย็น

ทั้งสองฝ่ายยามนี้ได้กลายเป็นยืนประจันกันไปแล้ว ตาของเซียวเซี้ยเข่งกลอกกลิ้งไปทั้งซ้ายขวา จับจ้องมองดูร่างหงส์เกียวที่กำลังเหยาะย่างมา เพื่อคำนวณดูว่านางจะจู่โจมมาในสารทิศใด

เป็นที่เห็นได้แน่ชัด ในด้านจิตใจจอมเหี้ยมหาญอันชั่วร้ายแห่งยุค เป็นฝ่ายหวาดหวั่นจนพ่ายแพ้ไปก่อนแล้ว

ร่างแน่งน้อยของหงส์เกียวเดินเข้าหาจนได้ระยะ มือขาวผ่องทั้งสองจึงยกขึ้นช้าๆ ดวงตาคู่งามของนางปรากฏแววยะเยิบบน่าหวาดหวั่นจนเจิดจ้า

บรรยากาศอึดอัดจนผู้คนแทบขาดใจตาย สายตาทุกคู่ต่างจับจ้องมองดูอยู่บนใบหน้าหงส์เกียวเป็นจุดเดียว

ฉับพลันนั้น...

หงส์เกียวตวาดเบาๆ แล้วพลิ้วปราดเข้าหา ความว่องไวครานี้ทำให้ผู้คนไม่อาจจะจับจ้องมองได้ทันท่วงที และยิ่งดูมิออกว่านางใช้กระบวนท่าใดกัน นอกจากคุ้ยงังเพี้ยกับฮึ้งเทียนโซ่วแล้ว มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ถนัดชัดตาว่า นางพุ่งกายไปได้อย่างไรกัน

เซียวเซี้ยเข่งเห็นเพียงเงาสีขาวกระจายจ้า ก็หวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ รีบ

กระโดดปราดขึ้นไปยี่สิบเชียะ หมายหลบเลี่ยงให้หลุดพ้นการจู่โจม นี่เป็นทางสายเดียวที่มันพอจะหลบหนีไปได้

มิคาดว่า ร่างพอเพิ่งพุ่งพ้นจากพื้น ด้านหลังมีเสียงเย็นยะเยียบของหงส์เกียวดังขึ้นว่า

"ไปเถิด"

หมู่ผู้กล้าในห้องโถงใหญ่ ได้ยินเสียงโครมดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว หงส์เกียวที่กระโดดตามติดไปในอากาศ สะบัดเท้าขวาเตะใส่กลางหลังเชียวเซี้ยเข่งอย่างดุดันรุนแรง

เสียงแผดร้องอันเกรี้ยวกราดโหยหวน ดังขึ้นมาร่างผอมสูงของวิญญาณเป็นเชียวเซี้ยเข่งกระเด็นละลิ่วแล้วจึงร่วงโครมลงกับพื้น กระอักโลหิตสดๆ ออกมาสามกองใหญ่ จึงสามารถตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนได้...

หงส์เกียวพลิ้วกายลงสู่พื้น พุ่งปราดกลับมายืนข้างคุ้ยงังเพี้ย ด้วยท่าทีคล้ายนกน้อยโถมเข้าคลอเคลียผู้คน แย้มยิ้มให้คุ้ยงังเพี้ยอย่างหยาดเยิ้ม

เทียนม้อนึ้งกุมมือหงส์เกียวไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เจ้เจ๊ ท่านช่างยอดเยี่ยมยิ่งนัก"

หงส์เกียวลบคลำผมอันยาวสลวยของนาง กล่าวเสียงสดใสว่า

"พวกมันฝีมือต่ำต้อยไร้ประโยชน์ต่างหาก"

หมู่ผู้กล้าต่างมีแววขุ่นเคืองคั่งแค้น และหวาดหวั่นพรั่นพรึงปะปนกัน แต่ไม่มีผู้ใดจะกล้าออกมาท้าทายอีกแล้ว

เชียวเซี้ยเข่งช้อนตาขึ้นมองฮึ้งเทียนโซ่วอย่างเจ็บปวดรวดร้าว ในดวงตาปรากฏแววววิงวอนขอร้อง ท่าทางอันยโสโอหังจนลำพองของมัน ปลาสนาการไม่หลงเหลืออยู่อีกเลย

มิใช่ดอกหรือ? นับแต่โบราณกาลจวบจนปัจจุบันจะมีสักกี่คนที่กล้าเห็นความตายดุจดั่งกลับมาสู่มาตุภูมิ?

เฒ่าชังฟ้าแค่นเสียงหัวร่ออย่างเฉื่อยชา กล่าวว่า

"เชียวเซี้ยเข่ง นี่เป็นการเสนอตัวออกสู้ของท่านเอง ท่านสมควรรับ-ผิดชอบในภาระนี้ไว้คนเดียว"

เชียวเซี้ยเข่งพอฟังหน้าพลันขาวซีด ตะกุกตะกักอยู่โดยมิมีวาจากล่าวไป

ลี่เทียนมิ้งฉายาขวัญมรณะ มีไมตรีกับเชียวเซี้ยเข่งฉายาวิญญาณเป็นอย่างลึกซึ้งจนตายแทนกันได้ เมื่อเห็นพลันสีหน้าแปรเปลี่ยน น้อมเรียนต่อเฒ่า

ซังฟ้าว่า...

"โจ้วซือ อั๊วะฮุ้นเมื่อครั้งก่อนๆ เคยได้สร้างคุณงามความดีแก่ปักไฮ้เรามาไม่น้อย หวังอย่างยิ่งว่าโจ้วซือโปรดเห็นแก่ความดีงามที่มันมีในครั้งก่อนๆ ลบล้างต่อโทษทัณฑ์ในครั้งนี้ อภัยให้กับมันสักคราเถิด"

เฒ่าซังฟ้าสีหน้าเฉื่อยชาไม่มีความรู้สึก ยังคงส่งเสียงเย็นยะเยียบว่า

"เอาเถิด อย่างนั้นให้มันฆ่าตัวตายก็แล้วกัน"

ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งร้องขึ้นด้วยความแตกตื่น

"อะไร?!"

เฒ่าซังฟ้าพลันระเบิดเสียงหัวร่อ แล้วกล่าวว่า

"กฎระเบียบของปักไฮ้ ไหนเลยจะหย่อนยานไปเพราะคนเพียงผู้เดียว"

วิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่ง เหม่อมองดูเหล่าผู้มีฝีมืออย่างสิ้นหวังไปแวบหนึ่ง จึงกล่าวด้วยความสำนึกเสียใจใหญ่หลวงว่า

"เราเลือกเจ้านายผิดแล้ว"

ขาดคำยกมือฟาดขม่อมจนแหลกละเอียดตายคาที่ทันที

การพิพากษาอย่างไร้จิตใจของมนุษย์เช่นนี้ ทำให้หมู่ผู้กล้าในห้องต่างขวัญหนีดีฝ่อทุกคน พวกมันในยามปรกติแม้รู้ดีในกฎระเบียบของสำนัก แต่พวกมันรู้จักแต่พิพากษาลงทัณฑ์ผู้อื่น โดยคิดไม่ถึงว่า พอคุ้ยงังเพี้ยบุกรุกสู่ปักไฮ้ในวันนี้ คนที่ถูกพิพากษาประหารกลับมาเป็นพวกของตนเองได้

คุ้ยงังเพี้ยเดินช้าๆ ไปที่กลางห้อง ส่งเสียงเย็นชาว่า

"ฮี้งเทียนโซ่ว ท่านสมควรบอกเล่ากับข้าพเจ้าว่าท่านเหตุไฉน จึงประทุษร้ายต่อผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองของเรา?"

วาจามาตรแม้นราบเรียบเชื่องช้า แต่มีความอำมหิตโหดเหี้ยมจนเปี่ยมล้น

เฒ่าซังฟ้าแค่นเสียงเย็นชาว่า

"วันนี้มิใช่เจ้าตายก็เป็นเราตาย เจ้าสามารถฆ่าเราได้ก็เป็นเรื่องอันประเสริฐสุด มิเช่นนั้น ความอาฆาตแค้นของตระกูลคุ้ย จะจมหายอยู่ใต้ทะเลไปตลอดกาล ฮา ฮา..."

"อย่างนั้น ท่านออกมาเถิด"

เฒ่าซังฟ้าแผดหัวร่อเสียงก้อง แล้วร้องว่า

"ยังมิต้องให้เราลงมือ"

ขาดคำหันไปมองหน้าขวัญมรณะลี่เทียนมิ้ง

ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้ง เนื่องจากเห็นเซียวเซี้ยเข่งตายตำตา ในใจกำลังคั่งแค้นอย่างสุดแสนสาหัส ทราบดีว่า ความหมายในสายตาเฒ่าชังฟ้าคืออะไร แต่มันก็ไม่ยินยอมที่จะสยบเป็นบริวารอันภักดีอีกแล้ว

ดังนั้น

"ฮี้งเทียนโซ่ว ฝีมือหลอกลวงตบตาคนของท่านถูกกระชากออกมาแล้ว ผู้คนในปักไฮ้กลายเป็นฆาตกรอาชีพให้แก่ท่านไปหมดสิ้น ฆ่าฟันคนปราศจากความผิดมากมายจนสุดคณานับ วันนี้คือวันที่กรรมสนองท่านแล้ว"

เสียงขาดคำพลันสะบัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่เฒ่าชังฟ้าด้วยท่าเท่งเล้งคี่หงส์ (มังกรโลดหงส์ร่อน) จู่โจมไปว่องไวปานสายฟ้า

เฒ่าชังฟ้าคาดหมายไม่ถึงว่า อำนาจบารมีที่มันเคยกล่าววาจาจนคล้ายประกาศิต วันนี้กลับเสื่อมฤทธิ์คลายความศักดิ์สิทธิ์ไป จึงขุ่นเคืองจนคำรามสุดเสียง

"ทรยศ ทรยศแล้ว"

ฉั่งเหลา (เฒ่าพิการ) ห่างจากขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งใกล้ที่สุด มันรีบใช้กระบวนท่ากื้อแขะเชยลี้ (กันอาคันตุกะพันลี้) ฟาดเข้าปะทะอย่างหักโหมหนึ่งฝ่ามือ

เสียงโครมดังสนั่น เฒ่าพิการถอยถึงสี่ก้าวซ้อนๆ เลือดลมพลุ่งพล่านปานจะกระอัก ส่วนขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งก็ถอยไปสองก้าว

หมู่ผู้กล้าหาญภายในห้องโถงใหญ่ ยามนี้ได้เกิดความวุ่นวายกันขึ้นแล้ว มีท่าทีจะทรยศต่อเจ้านายอยู่อย่างเด่นชัด

เฒ่าชังฟ้าพอเห็นก็ลอบตื่นเต้นตกใจ แต่สีหน้าข่มไว้ไม่มีแววพิรุธ ยังคงร้องอย่างเกรี้ยวกราดมีอำนาจว่า...

"จับกุมคุ้ยงังเพี้ยไว้ให้เรา"

หมู่ผู้กล้ามีคนกระโดดออกมาถึงเจ็ดแปดคน ฮือเข้ารายล้อมคุ้ยงังเพี้ยไว้

ฉับพลันทันใด ในหมู่ผู้กล้ามีคนกระโดดออกมาอีกคนหนึ่ง ร้องเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้น

"ท่านทั้งหลายควรจะขบคิดอย่างเยือกเย็นดูสักครา พวกเราขายชีวิตให้แก่ฮี้งเทียนโซ่วในวันนี้ วันหน้าจะมีผลสุดท้ายในสภาพใดบ้าง?"

สองตากวาดมองดูหมู่ผู้กล้า แล้วชี้ไปยังซากศพเซียวเซี้ยเข่งที่นอนตายบนพื้น กล่าวสืบต่อไป

"คนผู้นี้มีศักดิ์ที่สูงกว่าพวกท่านเรามากมายก่ายกองนัก ยังไม่อาจจะ

รอดพ้นความตาย พวกเรายังจะมีหลักประกันอันใด? ชายชาติชาตรี ศีรษะหลุดจากบ่า โลหิตหลั่งไหลจากกายได้ ไหนเลยจะโง่ให้ผู้อื่นจูงจมูกใช้?"

วาจากล่าวถึงตอนนี้ ชายฉกรรจ์ที่กระโดดออกไปทั้งแปดคน พลันมีคนหนึ่งหันมาจู่โจมใส่ ผู้ส่งเสียงทันที

เสียงตวาดดังถี่ๆ หลายครา หมู่ผู้กล้ามีคนกระโดดปราดออกมาอีกสามคน ฟาดใส่ร่างที่จู่โจมของคนผู้นั้น

ห้องโถงใหญ่พลันปั่นป่วนจนวุ่นวายไปทันที นอกจากพวกที่กระโดดออกมาทั้งแปดแล้ว คนอื่นๆ ต่างก็กลับใจได้สำนึก จู่โจมเข้าใส่คนทั้งแปดไปในบัดดล

ผู้ที่ออกมากล่าววาจาเมื่อครู่ คือตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งที่ถูกเทียนม้อนิ้งคลายจุดให้ก่อนจะเข้ามาในห้องโถงนี้นี่เอง

เฒ่าชังฟ้าเห็นสำนักปักไฮ้ ที่มันก่อตั้งขึ้นมาอย่างยากลำบาก ต้องแหลกลาญสลายไปอย่างน่าเสียดาย พาลผลักความรับผิดชอบทั้งหลายไปในตัวคุ้ยงังเพี้ยตนหมดสิ้น

เฒ่าชังฟ้าย่างเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยอย่างแช่มช้า เค้นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ปักไฮ้คือสุสานที่จะฝังคนแซ่คุ้ยคนสุดท้ายในตระกูลเจ้า"

ปักไฮ้ล่มสลาย

หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้ง เมื่อเห็นเช่นนั้นต่างกระโดดปราดเข้าขนาบข้าง คุ้ยงังเพี้ย ระวังไว้ทั้งซ้ายขวา คล้ายดั่งเห็นงังเพี้ยเป็นทารกก็ปานกัน

งังเพี้ยคำนวณสถานการณ์รอบข้าง ทราบดีว่าเฒ่าชังฟ้าไม่มีอำนาจบารมีหลงเหลือแล้ว จึงจับจ้องมองเฒ่าชังฟ้าที่ย่างเท้าเข้ามา แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ฮี้งเทียนโซ่ว บัดนี้สถานการณ์ของท่านย่อยยับสลายไปหมดสิ้น มาขัดขืนยืนกราน รังแต่จะเพิ่มพนความเจ็บช้ำของตนเองให้มากมายขึ้นเท่านั้น"

เฒ่าชังฟ้าเดือดดาลจนอัดอก เพียงคิดจะทำลายงังเพี้ยให้ย่อยยับลงกับมือเท่านั้น วาจาของคุ้ยงังเพี้ยจึงมิไปแยแสสนใจฟัง ยังส่งเสียงยะเยียบขึ้นว่า

"คนที่เราฮี้งเทียนโซ่วจะฆ่านั้น มิเคยมีคนใดสามารถหนีรอดออกจากฝ่ามือเราไปได้เลย"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อสวนคำว่า

"ท่านยอมรับแล้วหรือว่าเป็นฮี้งเทียนโซ่ว?"

ขณะนั้น ในห้องโถงใหญ่มีเงาคนวุ่นวายสับสนประกายอาวุธพร่างพรายเวียนวนอลหม่านจนย่งเหยิงไปหมดสิ้น บางครั้งบางคราย้งมีเสียงแผดร้องด้วยความเจ็บปวด แสดงว่ามีผู้บาดเจ็บล้มตายไปมากมายแล้ว

เฒ่าชังฟ้าเจ็บแปลบจับใจ ไม่อาจข่มกลั้นความเยือกเย็นเอาไว้ได้อีกแล้ว ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"เล่าฮูฆ่าเจ้าผู้เยาว์นี้เสียก่อน"

เสียงดังพร้อมกับร่างโถมเข้าหา กระบวนท่าเทียนฮั้งตี้ต้ง (ฟ้ายะเยียบดินผนึกแข็ง) จู่โจมเข้าใส่พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามอย่างหักโหมรุนแรง

เห็นฝ่ามือของมันพุ่งวาบมาดุจประกายสายฟ้า ทั่วทุกทิศทางต่างครอบคลุมไว้ในม่านฝ่ามือของมัน เฉกเช่นกับหิมะที่ผนึกใส่พื้นแผ่นดิน ไม่มีช่องว่างใดพอจะรอดออกไปได้ อานุภาพฝ่ามือของมันเป็นที่น่าหวาดหวั่นยิ่งนัก มิน่าเล่า มันจึงกล้าจู่โจมใส่ทั้งสามคนในครั้งเดียวกันอย่างถือดี

งังเพี้ยใจหายวาบไปชั่ววูบ เพียงกระบวนท่าเดียวนี้ก็ดูออกว่า พลังฝีมือของเฒ่าชังฟ้ามีความเข้มแข็งที่สุด เท่าที่เคยเผชิญมาในบู๊ลิ้มยุคนี้

ดังนั้น ไหนเลยจะกล้าชะล่าใจ รีบใช้กระบวนท่าร่างเก้าไฮ้อิ้วเล้ง (มังกรโดดทะเล) อันแคล่วคล่องว่องไว แยกย้ายออกฟาดไปในทิศทางต่างๆ ถึงเก้าครั้งซ้อนๆ เนื่องจากมีปฏิกิริยาว่องไวจนเกินไป จึงทำให้คล้ายดั่งฟาดฝ่ามือออกไปในเวลาเดียวกันถึงเก้าครั้ง

หงส์เกี่ยวกับเทียนม้อนึ้งก็มิยอมรามืออยู่ว่าง เสียงตวาดสดใสพอดังต่างโถมเข้าประจันกันในด้านตรงรับมือไว้โดยมิหวั่นหวาดพรั่นพรึง

ทั้งสาม ต่างเป็นยอดฝีมืออันสูงล้ำสุดยอดแห่งยุค เมื่อร่วมมือกันจู่โจมไป ต่อให้เฒ่าชังฟ้ามีความเก่งกล้าสามารถน่าแตกตื่นตกใจสักเพียงไร ยังต้องวุ่นวายจนขวัญสะท้าน ไม่อาจปัดป้องต้านทานได้คล่องแคล่วรัดกุมขึ้นแล้ว

เฒ่าพิการและฉกรรจ์บกพร่องทั้งสอง พอเห็นโจ้วซือได้ตกไปในสภาพถูกรุมกระหน่ำ ต่างรุ่มร้อนใจดั่งถูกไฟเผาผลาญไป

ข่วยเซ่า (ฉกรรจ์บกพร่อง) ตวาดเสียงก้องแล้วโถมกายเข้าไปในวงต่อสู้ ใช้กระบวนท่าทีงั่วไล้ฮัง (ปักษาจากนอกฟ้า) สกัดกั้นเทียนม้อนึ้งเอาไว้ในบัดดล ทั้งสองฝ่ายจึงหักโหมเข้าหาอย่างเหี้ยมหาญดุดัน

ส่วนเฒ่าพิการนั้น ไม่มีเวลาจะออกไปช่วยเหลือประมุขมันได้ เนื่องจากกำลังเผชิญกับขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งอย่างดุดันโหดร้าย มันจึงเดือดดาลจนขู่คำรามด้วยความดั่งแค้นไม่ขาดปาก รวมพลังทั้งมวลฟาดใส่ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งฉาดใหญ่ แล้วฉวยโอกาสที่ลี่เทียนมิ้งเบี่ยงกายเลี่ยงถอย รีบถีบเท้าโถมเข้าสกัดกั้นหงส์เกียวไว้ ขัดขวางมิให้นางจู่โจมใส่เฒ่าชังฟ้าอีก

ในความวุ่นวายอลเวงของห้องโถงใหญ่ มีแต่ที่นี้เท่านั้นที่สู้กันระหว่างตัวต่อตัวขึ้นสามคู่

พลังฝีมือของพวกทั้งหก แม้จะเหลื่อมล้ำผิดแปลก แต่ต่างก็เป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมที่ยากจะพบเห็นในวงพวกนักเลงยุคนี้ ดังนั้น ช่วงเวลาอันสั้นผลแพ้ชนะจึงยากจะปรากฏออกมา

ส่วนทางด้านหลัง ยอดฝีมือที่จงรักภักดีต่อซีทู้เซี่ยทั้งแปด ยามนี้ถูกเข่นฆ่าจนเหลือเพียงสามคนเท่านั้น

ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งเหลือกตาปิศาจของมันมองกวาดมา พลันเกิดความคิดอำมหิตชั่วช้า ลอบคำนึงว่า

"ดูท่าคุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมือมิได้ด้อยกว่าเฒ่าชังฟ้าเลย เรานับแต่นี้หากคิดจะตั้งตัวเป็นใหญ่ในปักไฮ้ จะเป็นผู้ใดมีชีวิตอยู่ ก็ล้วนเป็นภัยต่อเราทั้งสิ้น เราไยไม่ฉวยโอกาสนี้เกลี้ยกล่อมพวกผู้มีฝีมือให้เป็นบริวาร จากนั้น รวมกำลังเข้าไปเข่นฆ่าคนที่ได้ชัยแต่ต้องเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจนระโหย"

เมื่อมันคำนึงได้อุบายอันชั่วร้ายนี้แล้ว ก็หัวร่อขึ้นด้วยความภาคภูมิลำพอง หันกายโถมเข้าใส่ยอดฝีมือที่ยังเหลือเพียงสามคนนั้น

พลังฝีมือของขวัญมรณะสูงส่ง กว่าหมู่ผู้มีฝีมือมากมายนัก สามคนที่กัดฟันสู้อย่างดื้อรั้น ความจริงก็เหน็ดเหนื่อยจนสิ้นเรี่ยวแรงอยู่แล้ว ไหนเลยยังจะต้านทานมันซึ่งมีพลังฝีมือสูงส่งกว่าตั้งหลายเท่าได้

เสียงแผดร้องอันโหยหวนดังขึ้นแล้ว ทั้งสามต่างตายกันในฝ่ามือที่ลี่เทียนมิ้งฟาดมาดั่งสายฟ้า สภาพอันวุ่นวายอลเวงจึงได้สงบไปในบัดดล ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่จึงเหลืออีกหกคนเท่านั้น ที่แยกสู้อยู่เป็นสามคู่ประหัตประหารอย่างลืมเป็นลืมตายไปด้วยกัน

หงส์เกียวสู้กับเฒ่าพิการตัวต่อตัว มิว่าจะเป็นด้านพลังการฝึกปรือ หรือวิชาท่าต่างๆ นางก็เป็นฝ่ายเหนือเชิงอยู่มากหลาย สู้ด้วยความปลอดโปร่งใจมิหนักแรง หากมิใช่นางกังวลความปลอดภัยของคุ้ยงังเพี้ย ต้องจิตใจรวนเรไม่อาจสำรวม น่ากลัวเฒ่าพิการจะไม่มีกำลังพอตีโต้ปัดป้องไปนานแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยกับเฒ่าชังฟ้านั้น หนึ่งเป็นจอมเหี้ยมหาญที่มีเล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้งชั่วร้าย หนึ่งคือผู้กล้าหาญซึ่งมีความอาฆาตแค้นอัดอก ทั้งสองคนต่างเป็นยอดฝีมือเยี่ยมสุด ที่หาได้ไม่มากนักในวงพวกนักเลงยุคนี้ เมื่อเกิดการต่อสู้กันตัวต่อตัว ก็คล้ายฟ้าถล่มแผ่นดินทลายไปในบัดดล อึงอลจนสนั่นหวั่นไหว

หะแรก ทั้งสองต่างคิดจะช่วงชิงเป็นฝ่ายเหนือเชิงเข้ารุกไล่ จึงใช้ความว่องไวเข้าหักหาญผลาญกัน ต่างทุ่มเทความสามารถเท่าที่มีไปจนหมดสิ้น ชั่วพริบตาก็ได้ประมือไปเจ็ดกระบวนท่า แต่ไม่มีผู้ใดจะช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบเอาไว้ได้เลย

หมู่ผู้กล้ายิ่งดูยิ่งขวัญหนีดีฝ่อ โดยเฉพาะกับคุ้ยงังเพี้ย พวกมันมิกล้า

เชื่อถือเลยว่า บุรุษหนุ่มอายุยังเยาว์วัยเช่นนี้ ถึงกับมีพลังฝีมือที่น่าหวาดหวั่นขวัญฝ่อปานนี้ได้ สำหรับพลังฝีมือของเฒ่าชังฟ้านั้น พวกมันมาตรแม้นมิเคยเห็นมาก่อน แต่ในความรู้สึกนึกคิดของพวกมัน แน่ใจว่าต้องมีฝีมืออันน่าสะท้านแผ่นดินอยู่ ดังนั้น จึงมิได้ตื่นเต้นสงสัยกระไรนัก

พวกมันต่างคิดจะโถมเข้าไปอย่างลืมตัว เพื่อช่วยเหลือคุ้ยงังเพี้ยให้กำจัดเฒ่าชังฟ้าไป เนื่องจาก มีแต่กำจัดเฒ่าชังฟ้า พวกมันจึงจะรู้สึกปลอดภัยไร้อันตรายได้

ทันใด ได้ยินเสียงขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งห้ามปรามด้วยเสียงดังก้อง

"ช้าไว้ พวกท่านพอเข้าไปร่วมมือ คุ้ยงังเพี้ยจะต้องถอยออกมาเป็นแน่แท้ พวกท่านมั่นใจหรือว่าต้านทานฝีมือฮึ้งเทียนโซ่วได้?"

คำบอกเล่าดั่งนี้ ทำให้ผู้มีฝีมือต่างมิกล้าลงมือไปจริงๆ

ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งเห็นวาจามันได้ผลประโยชน์ทันตา ก็ลอบลิงโลดอยู่ในใจ ตะเบ็งเสียงกึกก้องสืบต่อไป

"คุ้ยงังเพี้ยตั้งใจแน่วแน่ จะทำลายปักไฮ้ให้ล่มสลาย พวกท่านต่างก็รู้อยู่แก่ใจ วันนี้มิว่ามันทั้งสองมีผู้ใดรอดชีวิตอยู่ ปักไฮ้ก็จะไม่มีวันสุขสงบลงได้ ดังนั้นในความคิดเห็นของเล่าฮ วันนี้ให้พยัคฆ์ร้ายทั้งสองห้ำหั่นประหารกัน นับเป็นโอกาสปลอดที่พวกเราจะกำจัดเภทภัยให้สิ้นซากไปได้ ท่านทั้งหลายไยไม่รอคอยกันอีกสักครู่"

ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้ง ระดมคำพูดอย่างคล่องแคล่วมิติดขัด และไม่กลัวพวกทั้งหกจะได้ยินไปด้วยเลย เนื่องจากมันทราบดีว่า คุ้ยงังเพี้ยตกลงใจเด็ดเดี่ยวจะหาตัวเฒ่าชังฟ้ามาล้างแค้น ย่อมไม่ยอมเลิกราไปในกลางคันแน่...นี่คือความร้ายกาจของนักเลงเก่าอันเจ้าเล่ห์กลอกกลิ้ง

การประหัตประหารของหกคนในกลางห้องใหญ่มิได้อำมหิตดุจดั่งเมื่อครู่นี้แล้ว

เทียนม้อนึ้งต่อต้านกับข่วยเซ่า ที่มีแขนเพียงข้างเดียวจนสุดกำลัง ในตอนนี้นางมีเปรียบอยู่มากมายไม่น้อย แม้ข่วยเซ่าบางครั้งยังใช้สองเท้ามาทดแทนกับแขนที่มีเพียงข้างเดียว แต่เมื่อเผชิญกับเทียนม้อนึ้งซึ่งมีความแคล่วคล่องปราดเปรียวดั่งเป็นหมอกควัน ก็ยังยากจะหาทางมีเปรียบได้ต้องตกเป็นฝ่ายรับไปในที่สุด

คุ้ยงังเพี้ยกับเฒ่าชังฟ้า ยามนี้ได้เริ่มปรากฏเค้าสูงล่ำต่ำต้อยของฝีมือ

เฒ่าชังฟ้าในตอนนี้ นอกจากใช้เพลงฝ่ามือแล้วยังได้วิชาสกัดจุดลมกรด

(ตุยฮวงเตี้ยมฮวก) ออกเสริมด้วย แสดงว่า ในด้านฝ่ามือนั้น มันไม่อาจต้านทานการโหมระดมของคุ้ยงังเพี้ยให้หยุดได้

วิชาดรรชนีจี้จุดลมกรด มันได้ฝึกปรือมาเป็นเวลาอันเนิ่นนานปี เมื่อใช้กับมือมันจึงมีอานุภาพยิ่งใหญ่ น่าหวาดหวั่นเหลือประมาณ

เมื่อได้ปมเด่นมาเสริมปมด้อย คุ้ยงังเพี้ยแม้จะมีเปรียบอยู่เล็กน้อย แต่คิดจะใช้ช่วงเวลาสั้นๆ มาสยบเฒ่าชังฟ้าให้พ่ายแพ้ ก็ยังมิใช่เป็นเรื่องง่ายดายกระไรเลย...

เฒ่าชังฟ้าได้รู้ตัวแล้วว่า อาศัยกำลังมันเพียงลำพัง จะทำลายคุ้ยงังเพี้ยให้ย่อยยับนั้นเป็นสิ่งที่มิอาจเกิดขึ้นได้แล้ว ยังเกรงกลัวว่า หากแม้นเลินเล่อพลาดพลั้งยังต้องเป็นอันตรายในมือคุ้ยงังเพี้ยเสียอีกด้วย

พอดีในเวลานั้น มีเสียงเฒ่าพิการครางหนักๆ แว่วมา จากนั้นเสียงสดใสของหงส์เกียวถามว่า

"เพี้ยตี๋ จะปลิดชีวิตมันหรือไม่"

คุ้ยงังเพี้ยเขม้นมองเฒ่าชังฟ้าอย่างเหี้ยมโหด กล่าวเสียงเย็นชาเป็นที่โอ่อำนาจเข้าข่มขู่ว่า

"คนในปักไฮ้ ต่างมีความชั่วช้าสามานย์ทกคน ทำลายมันเสีย"

คุ้ยงังเพี้ยได้ท้าทายต่อยอดฝีมือทั่วทั้งปักไฮ้อย่างเปิดเผย โดยมิได้ไปแยแสวาจาที่ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งกล่าวมาเมื่อครู่เลย

ในลานการต่อสู้ มีเสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยองดังขึ้นก้อง เฒ่าพิการถูกหงส์เกียวฟาดพลังฝ่ามือดาวเหนือที่ดุดัน สิ้นชีวิตอันชั่วร้ายของมันไปแล้ว

หงส์เกียวมีความชาญฉลาดปราดเปรียวยิ่ง นางปล่อยให้เฒ่าพิการได้แผดร้องก่อนตายไปสุดเสียง ก็เพื่อจะให้มีประโยชน์ในทางกำลัง เป็นการคล้ายฆ่าไก่ขู่สอนลิงให้เกิดความเกรงกลัว

เหล่ายอดฝีมือในห้องโถงใหญ่ ทุกคนต่างหน้าถอดสีไปทันที แม้กระทั่งขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งที่ชั่วช้า ทะเยอทะยานก็เป็นเช่นเดียวกัน

เนื่องจากในยามนี้ หงส์เกียวมีท่าทีเยือกเย็นปลอดโปร่งเป็นที่ยิ่ง คล้ายดั่งมิเคยประมือต่อสู้กับผู้ใดเลยก็ปานกัน

ฮึ้งเทียนโซ่วใจสะท้านขวัญหาย งังเพี้ยคนเดียวมันก็ต้านทานมิได้อยู่แล้ว หากแม้นหงส์เกียวกระโดดเข้าร่วมมือกลุ้มรุม น่ากลัวรับมือนางมิถึงหนึ่งร้อยท่าก็ยากจะเอาชีวิตรอดได้เป็นแน่

เฒ่าซังฟ้าซีทู้เซี่ย นับเป็นผู้เหี้ยมหาญอันเจ้าเล่ห์ พลังฝีมือและอุบายของมัน ล้วนยอดเยี่ยมสูงส่งทั้งสิ้น ลอบคำนวณสถานการณ์ดูแล้ว รู้ซึ้งดีว่าขณะนี้ยังมิเป็นเวลาหักหาญกันอย่างแตกหักจริงๆ

มันกลอกตาไปมา แล้วสู้พลางหัวร่อพลางว่า

“คุ้ยงังเพี้ย วาจาที่ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งกล่าวเมื่อครู่ท่านก็ได้ยินแล้ว สองแขนยากจะต้านทานสี่มือผู้เก่งกล้าก็สู้กับคนหมู่มากมิได้ ท่านแม้จะได้ชัยเรา ท่านก็ยากจะหนีออกจากเขตหวงห้ามปักไฮ้ ดังนั้นในความคิดเห็นของเล่าฮู เราสองมิสู้เลิกรากันสักชั่วคราว กำจัดพวกมันให้หมดสิ้นก่อน ค่อยมาประหัตประหารกันก็ไม่สายเกินไป”

งังเพี้ยมีนิสัยอันเย็นชาโอหังอย่างสุดแสน ไหนเลยจะยอมเชื่อฟังคำข่มขู่คุกคาม จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ที่คุ้ยงังเพี้ยมาครานี้ จุดประสงค์ก็เพื่อทำลายปักไฮ้ให้ราบเป็นหน้ากลอง ฮี้งเทียนโซ่ว ท่านเอ่ยมาเปล่าไม่มีประโยชน์ดอก”

ทันใด...

ในห้องโถงมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นอีกครา มิต้องบอกก็ทราบได้ว่าข่วยเซ่าก็ถูกเทียนม้อนิ้งฟาดตายไปอีกผู้หนึ่งแล้ว

สภาพการต่อสู้ทรุดหนักจนไม่มีทางจะเหนี่ยวรั้ง เฒ่าซังฟ้าแม้เจ้าเล่ห์กลอกกลิ้ง เลือดเย็นชั่วร้ายเปี่ยมอุบาย ยามนี้ก็ยังไม่อาจข่มกลั้นใจเอาไว้ได้เนื่องจากความเป็นความตายมาอุบัติที่เบื้องหน้าสายตาแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาไม่หยุดยั้ง พลันสะบัดฟาดไปสามฝ่ามือซ้อนๆ พลังที่แหลมคมดุจดั่งมีดใหญ่รุกไล่จนเฒ่าซังฟ้าต้องถอยร่นเข้าไปในมุมของห้องโถง ทำให้มันต้องหันหน้ามาเผชิญกันตรงๆ ไม่อาจกระโดดหลบหลีกไปทั้งซ้ายขวาได้อีกแล้ว

หงส์เกียวกับเทียนม้อนิ้ง แยกย้ายกันยืนอยู่ทางซ้ายขวาของคุ้ยงังเพี้ย หันหน้าเผชิญกับเหล่ายอดฝีมือทั้งหลายแหล่ ทำให้พวกมันไม่มีโอกาสจะเข้ามาช่วยเหลืออย่างไรได้เลย

เฒ่าซังฟ้าซีทู้เซียที่เยือกเย็น ยามนี้มีเหงื่อไหลจนชุ่มโชกโซมหน้า เนื่องจากมันตอนนี้ได้กลายเป็นตะพาบในไหไปจริงๆ แล้ว ฝ่ายตรงข้ามพร้อมที่จะยื่นมือมาประหัตประหารมันได้ง่ายดายทุกเมื่อ

คุ้ยงังเพี้ยมีประกายตาโหดร้ายอำมหิตจนน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง เค้น

เสียงเหี้ยมเกรียมกล่าวว่า

"ฮึ้งเทียนโซ่ว ท่านรู้สำนึกตัวแล้วกระมัง?"

เสียงขาดคำ สะบัดฝ่ามือฟาดฉาดใส่หน้าอย่างดุดัน มือซ้ายกลับกระแทกไปทางผนังอย่างสุดกำลังเรี่ยวแรง...

ความหวาดหวั่นที่จับอกจับใจ ทำให้เฒ่าซังฟ้าซีทู้เซี่ยหวั่นไหวลนลานกระบวนท่าวุ่นวายมิเป็นระเบียบ ช่วงเวลานั้น จำต้องพลิ้วกายถอยไปด้านหลังพอดีเผชิญกับพลังฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ยที่สะท้อนกลับจากผนังเสียงโครมจึงดังขึ้นสนั่น กระแทกร่างที่ถอยหลังของมัน จนกระดอนกลับมาทางเบื้องหน้าอีกครั้ง

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ได้กระโดดขึ้นท้องฟ้า เท้าขวาเตะเข้าใส่ร่างที่ถลามาอย่างเสียหลักของฮึ้งเทียนโซ่วอย่างอำมหิตดุดัน

สามกระบวนท่าว่องไวดุจดั่งเป็นท่าเดียว ใช้ติดต่อตามกันโดยไม่หยุดยั้งขาดตอน อย่าว่าแต่เฒ่าซังฟ้าซีทู้เซี่ยในยามหวาดหวั่นจนลนลานขวัญเสียเลย แม้เป็นยามปรกติ หากคิดจะหลบหลีกจากสามท่านี้ไปให้พ้น หาใช่เป็นเรื่องง่ายดายไม่

เสียงโครมดังสนั่น เมื่อเท้าที่คุ้ยงังเพี้ยเตะไปสัมผัสกระดูกไหล่ของเฒ่าซังฟ้าอย่างถนัดถนี่

เท้านี้เตะได้ไม่เบาเลย เฒ่าซังฟ้าเซถลาไปหลายก้าว จนกระแทกโครมไปบนผนังศิลา ลมปราณแตกซ่านแทบจะหมดสิ้น แขนซ้ายได้ห้อยลงแนบกายไปทันที น่ากลัวมิใช่กระดูกหักก็เป็นเอ็นกล้ามเนื้อขาดไปแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยอำมหิตจับใจอยู่แล้ว จึงตั้งใจจะฆ่ามันให้ตายคาที่ สืบเท้าสะอึกกายตามไป กระบวนท่าลักเพ้งโง้วงัก (พลังทลายห้าบรรพต) กระแทกใส่ในบัดดล

เฒ่าซังฟ้าบาดเจ็บอยู่แล้ว และด้านหลังก็เป็นผนังห้องที่ไม่อาจหลบหนี ในยามฉุกละหุกลนลาน พลันแนบหลังลงกับผนัง พลิกออกไปอีกห้าเชียะอย่างรวดเร็ว

เสียงโครมสนั่น เมื่อพลังฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ยกระแทกใส่ผนังจนทลายกลายเป็นช่องใหญ่มหึมา

หมู่ผู้กล้าภายในห้องโถง เห็นคุ้ยงังเพี้ยและฮึ้งเทียนโซ่วหักหาญผลาญชีวิตกันนานปานนี้ ยังมีพลังที่น่าตระหนกตกใจหลงเหลืออยู่ ต่างต้องเหลียวหน้ามองตากันอย่างหวาดหวั่นขวัญหนี เจตนาอันทะเยอทะยานที่หมายกำจัดคุ้ยงังเพี้ยปลาสนาการจนไม่หลงเหลืออีกแล้ว

ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้ง ใช้ความคิดอย่างรวดเร็วคำนึงว่า

“ขณะนี้ เฒ่าซังฟ้าก็บาดเจ็บไม่เป็นที่น่าหวาดหวั่นวิตกแล้ว พอที่จะใช้เจตนาการเสี่ยงชีวิตของมันให้เป็นประโยชน์ โดยรวมกำลังกำจัดคุ้ยงังเพี้ยไปเสีย จากนั้น คิดกำจัดมันคราหลังก็ไม่มีปัญหาน่าวิตกอย่างไรเลย”

ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งได้ความคิดอย่างรวดเร็ว

พริบตาที่ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งบังเกิดความคิด ก็ตกลงใจได้แน่วแน่พลันตะเบ็งเสียงอันเร่งร้อนแก่หมู่ผู้กล้า

“มีแต่คุ้ยงังเพี้ยเท่านั้น จึงเป็นศัตรูยิ่งใหญ่ของพวกเรา พวกเราบุกเข้าพร้อมกัน รวมกำลังกำจัดมันเสีย”

เสียงขาดคำร่างโถมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยก่อนทันที

หมู่ผู้กล้าก็เป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน เกิดความคิดเห็นเป็นเช่นกันพอดี เมื่อมีเสียงชักชวนจึงเกิดการสนับสนุนขึ้นพร้อมพรัก เสียงตวาดจึงดังเกรี้ยวกราดสนั่นหวั่นไหว โถมเข้าจู่โจมใส่พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามอย่างดุร้าย อาวุธทุกประดามีระดมใส่เยี่ยงเสี่ยงชีวิตกันไปทุกผู้คน

เหตุการณ์ทั้งมวลเกิดขึ้นในพริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยฟาดฝ่ามือพลาดผิด มิอาจจู่โจมเฒ่าซังฟ้าให้ตายคามือ ซึ่งเป็นเหตุการณ์อันรวดเร็วกะทันหันยิ่งนัก

หงส์เกียวกับเทียนม้อนิ้ง พากันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด สะบัดฝ่ามือฟาดออกไปต้านทานปัดป้อง สกัดกั้นการรุกไล่ของหมู่ผู้มีฝีมือไว้อย่างเข้มแข็ง

พร้อมกันกับที่สองดรุณีลงมือสกัดกั้น คุ้ยงังเพี้ยยิ่งระดมการจู่โจมเข้าใส่อีกครั้ง ถลันกายขวางหน้าเฒ่าซังฟ้าดุจดั่งสายลม กระบวนท่ากลับกลายเป็นเล้งกุยซังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) ฟาดใส่เฒ่าซังฟ้าซีทู้เซี่ยอย่างดุดัน

นี่เป็นไม้ตายกระบวนท่าสุดท้ายของ ฝ่ามือมังกรสัตตมรณะ (เทียนเล้งชิกเจ๊าะ) เห็นเงาฝ่ามือพร่างพรายดุจดั่งขุนเขา อุปมาเป็นมังกรลอยลงจากฟากฟ้า เกล็ดสะท้อนแสงจนเจิดจ้าบาดตา แพรวพรายมากมายหลายหลาก จนผู้คนไม่อาจแยกแยะว่าเป็นเกล็ดใดสะท้อนออกมากัน

เฒ่าซังฟ้าซีทู้เซี่ยที่บาดเจ็บสาหัสแล้ว เมื่อเห็นฝ่ามือนี้จู่โจมใส่ มันก็ตัวเย็นไปครึ่งตัวทันที รู้แน่ว่าวันนี้ชะตาขาดแล้ว ยากยิ่งจะหนีรอดออกจากมหาภัยอันใหญ่หลวงนี้ได้

เงาฝ่ามือที่มากมายสุดคณนานับของคุ้ยงังเพี้ย ชั่วพริบตา ก็ครอบคลุมจุดสำคัญทั่วร่างกายของเฒ่าซังฟ้าซีทู้เซี่ยอย่างแน่นหนา

ทันใดนั้น...

ไหวพริบปรากฏขึ้นในห้วงสมองของเฒ่าชังฟ้าซีทู้เซี่ยแวบหนึ่ง ทำให้ความหวังการยังชีวิตอุบัติขึ้นอีกครั้ง

พริบตาที่ฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ยจะสัมผัสกับกาย เฒ่าชังฟ้าซีทู้เซี่ยพลันตวาดเสียงก้องว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เราคือซือแป๊ะเจ้า"

สัญชาตญาณความรู้สึก ทำให้จิตใจคุ้ยงังเพี้ยสะท้านหวั่นไหว รั้งพลังฝ่ามือที่ฟาดออกไปกลับมาครึ่งกว่าอย่างลืมตัว และฝ่ามือก็ได้ชะลอช้าไปวูบหนึ่ง

ขณะเวลาเดียวกันนั้น เฒ่าชังฟ้าถีบเท้าทั้งสองอย่างแรง พุ่งข้ามศีรษะคุ้ยงังเพี้ยไปได้ดุจดั่งประกายไฟ ละลิ่วออกนอกห้องโถงใหญ่ หลบหนีเอาชีวิตรอดจนสุดฝีเท้า

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้าขึ้นอย่างซึมเซา รำพึงเสียงละห้อยว่า

"จริงทีเดียว ท่านเป็นผู้อาวุโสคนเดียวของเราในโลกนี้ เราสมควรปล่อยท่านสักครั้ง แต่ทว่า เพียงครั้งนี้เท่านั้น ครั้งหน้าเมื่อพบพานกัน เราจะต้องฆ่าท่านให้จงได้"

การหนีเอาชีวิตรอดของเฒ่าชังฟ้าซีทู้เซี่ย หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งต่างเห็นถนัดชัดเจน นางทั้งสองพิศวงสงสัยจนต้องเหลือบตาแลมามองคุ้ยงังเพี้ย

เหล่ายอดฝีมือที่โถมเข้าเสี่ยงชีวิต ฉวยโอกาสที่นางทั้งสองเสียสมาธิชั่ววูบ ฮือเข้าจู่โจมใส่อีกครั้ง พลอยระดมการโหมไล่ใส่คุ้ยงังเพี้ยไปอีกคนหนึ่ง

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ตั้งอกตั้งใจคิดจะไล่ล่าเฒ่าชังฟ้าซีทู้เซี่ยให้จงได้ เพื่อบีบบังคับให้มันสารภาพเหตุผลต้นปลายที่ประทุษร้ายบิดามารดาของตนจนตายไป จึงค่อยตัดสินใจภายหลังว่าควรกำจัดมันหรือไม่ ไหนเลยจะมีกะใจไปเสี่ยงชีวิตกับพวกผู้มีฝีมือ เมื่อเห็นมันฮือกันมาดั่งคลุ้มคลั่ง พลันแค่นเสียงเย็นชา แล้วตวาดปานฟ้าผ่า

"พวกท่านคงคิดแส่หาที่ตายกระมัง?!"

กระแสเสียงกระทบโสต หวั่นไหวไปในหัวใจจนร่างสั่นสะท้าน

หมู่ผู้มีฝีมือทั่วทั้งห้องโถงใหญ่ พากันหยุดมือไปในฉับพลันทันใด แต่ทว่า พวกมันหาได้รู้ตัวไม่ว่าเป็นไฉนจึงต้องหยุดมือ!

คุ้ยงังเพี้ยสาวเท้าก้าวออกนอกห้องโถงอย่างเย็นชา ร่างยามนี้คล้ายมีรังษีเย็นยะเยียบแผ่ซ่านมา ทำให้เหล่ายอดฝีมือที่สกัดกั้นขวางทางอยู่ ต้องพากันหลบเลี่ยงเปิดทางให้อย่างลืมตัว

บรรยากาศรอบข้างบังเกิดความอัดอั้นจนตึงเครียดยิ่ง

ทันใด ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งคำรามดั่งปิศาจคร่ำครวญ

"คุ้ยงังเพี้ย ปักไฮ้คือสุสานฝังร่างเจ้าแล้ว จะหนีไปที่ใด"

เสียงขาดคำ ร่างโถมเข้าจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว!

การแผดร้องของขวัญมรณะลี่เทียนมิ้ง กระตุ้นเหล่าผู้มีฝีมือจนได้สติแจ่มใสขึ้นอีกครา จึงพากันฮือเข้าจู่โจมพวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามอีกครั้ง

คุ้ยงังเพี้ยจะอย่างไรก็ไม่อาจข่มกลั้นเพลิงโทสะในอกได้แล้ว สะบัดมือคลี่แส้ฮั่งเล้งเปียงออกมา ฟาดไปในกระบวนท่าเก้าไฮ้อิ้วเล้ง (มังกรเที่ยวเก้าทะเล) จู่โจมเข้าใส่เหล่าผู้ที่ฮือมาอย่างไม่ปรานี

ปลายแส้แดงฉานปานเปลวไฟเมื่อกวาดผ่าน ในห้องโถงก็มีเสียงแผดร้องอันหวาดหวั่นสยดสยองขึ้นสามครา ดูท่าจะต้องมียอดฝีมือตายคาที่ไปสามคนเป็นแน่แท้...

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้เดือดดาลดั่งแค้นสุดแสน ได้ใช้จนสุดกำลังฝีมืออย่างเห็นชัดแล้ว

การตัดไม้ข่มนามที่น่าหวาดหวั่นนี้ เหล่าผู้มีฝีมือพากันระย่อจนมิกล้าโถมเข้าไปรับหน้าอีกแล้ว

ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งคำรามขึ้นอีกว่า

"พวกเราบุก มิต้องกลัวมัน!"

ต่อให้มันตะเบ็งเสียงร้องกึกก้องสักเพียงไร ครานี้กลับไม่มีผู้ใดกล้าลงมืออีกแล้ว

ทันใดนั้น ในหมู่ผู้กล้าปรากฏตัวตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งเดินออกมาประสานมือคารวะต่อหมู่ผู้กล้ารอบข้างอย่างเยือกเย็น แล้วกล่าวว่า

"น้องพี่ทุกท่านโปรดฟัง พวกเราที่ทรยศต่อปักไฮ้ในวันนี้ จุดประสงค์เพียงต้องการปลดเปลื้องชีวิตที่ฝากไว้ใต้ร่มไม้ชายคาผู้อื่น ให้ได้รับอิสระเสรีอีกครั้งเท่านั้น พวกเราหากคิดจะก่อตั้งพรรคปักไฮ้ขึ้นอีกครา ลองถามดูจะให้ผู้ใดเป็นหัวหน้าควบคุม?"

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งมิได้บ่งบอกไปว่าเป็นใคร แต่สายตาของหมู่ผู้กล้า พากันมองไปยังขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งอย่างลืมตัว

ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งพอเห็นก็รู้ท่าว่าแย่แน่ จึงคำรามอย่างขุ่นเคืองว่า

"คุ้ยงังเพี้ยเป็นภัยต่อพวกเรา!"

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งส่งเสียงเย็นชาว่า

“แต่มันขณะนี้จะไปแล้ว พวกเราเหตุไฉนจึงต้องหาเรื่องอย่างไร้เหตุผลเช่นนี้?”

หมู่ผู้กล้ามีหลายคนที่เพิ่งรู้สำนึกตัว ว่าหลงกลอันชั่วร้ายไปแล้ว จึงแผดเสียงดังกึกก้องด่าขึ้นว่า

“ขวัญมรณะ อาศัยเจ้าก็คิดจะเป็นหัวหน้าควบคุมพวกเราหรือ?”

“ถูกต้อง พวกเราต้องการอิสระเสรีอีกครั้ง!”

“ผู้ใดกล้ามาเอ่ยคำตั้งพรรคปักไฮ้อีก มันก็เป็นตัวการของบาปกรรมชั่วร้ายทั้งหลายแหล่”

“.....!!”

หมู่ผู้กล้าพากันรู้สึกสำนึกตัวจนแทบถ้วนทั่ว ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งเมื่อเห็นสถานการณ์ย่อยยับลงกับตา พาลระบายความโกรธแค้นทั้งหลายไปในตัวตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็ง ตวาดอย่างดั่งแค้นว่า

“เฒ่าแซ่เอ้ง เจ้านอนให้เราเสีย”

เสียงขาดคำกระบวนท่าจู่โจมเข้าถึง ฟาดใส่ทรวงอกตุลาการผมแดงอย่างหักโหมดดัน

ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้ง มีพลังฝีมือสูงส่งกว่าตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งมากมายนัก บัดนี้ยังจู่โจมไปอย่างกะทันหัน ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งย่อมไม่มีปัญญาหลบหนีได้พ้น

เสียงกรอบดังสนั่น พร้อมกับแขนซ้ายตุลาการผมแดงถูกฟันขาดออกจากไหล่ โลหิตพุ่งฉีดดุจดั่งน้ำพุในทันใด จนร่างแดงฉานไปครึ่งตัว หากมิใช่หลบเลี่ยงได้ว่องไว น่ากลัวทรวงอกจะพังทลายจนสิ้นใจไปแล้วก็เป็นได้

ขวัญมรณะลี่เทียนมิ้งกลัวคุ้ยงังเพี้ยจะลงมือ เมื่อจู่โจมได้ผลก็รีบพุ่งร่างออกไปจากปากถ้ำ หลบหนีจนลับตาในบัดดล

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งเกร็งพลังลมปราณสกัดโลหิตไว้ โดยมิได้แค่นเสียงครวญครางอย่างไร เพียงถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“วันนี้ สามารถรักษาชีวิตไว้มิต้องตาย นับเป็นบุญวาสนามากมายแล้ว”

ขาดคำก็หันกายต้องอุทานด้วยความสงสัย แล้วกล่าวว่า

“เอ๊ะ คุ้ยงังเพี้ยเล่า?”

ผู้อยู่ใกล้ปากถ้ำที่สุดตอบว่า

“คุ้ยงังเพี้ยกับสตรีสองนางต่างพากันออกจากถ้ำไปแล้ว”

ตุลาการผมแดงเอ้งเซี่ยงเซ็งกล่าวอย่างรันทดว่า

“มันนับเป็นวีรบุรุษคนเดียวเท่าที่ข้าพเจ้าเคยพบเห็นมาในชีวิตนี้”

ขาดคำก็ถอนใจไปอีกครา กวาดตามองดูหมู่ผู้กล้าแล้วกล่าวช้าๆ ว่า

“พวกเรายังมีผู้โชคดี รอดชีวิตอีกยี่สิบกว่าคน พวกเราออกจากปักไฮ้ไปเสียเถิด”

คนทั้งปวงจึงทยอยกันออกจากถ้ำไป

ย้อนกล่าวถึงคุ้ยงังเพี้ย ได้ออกจากถ้ำหลังขวัญมรณะลี่เทียนมิ้ง หลบหนีไปไม่นาน หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งถูกสภาพอันสยดสยองของตุลาการผมแดงดึงดูดความสนใจจนลืมตัว รอนางทั้งสองรู้สึก คุ้ยงังเพี้ยก็ได้ออกจากปากถ้ำไปแล้ว

นางทั้งสองตื่นเต้นตกใจยิ่ง ไหนเลยจะกล้ารีรอต่างรีบวิ่งปราดออกจากถ้ำจนฝีเท้า

เมื่อนางทั้งสองมาถึงปากถ้ำเห็นคุ้ยงังเพี้ยได้วิ่งไปจนไกลหลายสิบวาแล้ว จากฝีเท้าที่วิ่งอย่างรวดเร็วนี้มาคำนวณได้แน่ใจว่า คุ้ยงังเพี้ยมีเจตนาผละหนีจากทั้งสองนางอีกแล้ว

หงส์เกียวใจรันทดหดหู่ ร่ำร้องขึ้นว่า

“เพี้ยตี่ รอเราด้วย หรือท่านจะไม่ให้โอกาสเจ้เจ๊มาสารภาพผิดสักคราเลย?”

เสียงร่ำร้องโหยหวนชวนรันทด ทำให้ผู้ได้ยินต้องหดหู่น้ำตาไหล เป็นความจริง ในหลายวันมานี้นางได้ถูกความครุ่นคิดคำนึง กัดกร่อนจิตใจจนบอบช้ำแทบสลาย ทำให้หงส์เกียวที่สวยสะคราญบาดตา มิกล้าลิ้มชิมรสนี้อีกแล้ว

ดรณีสองนางวิ่งไล่ตามจนสุดฝีเท้า ปากก็ร่ำร้องเรียกอยู่ไม่หยุดยั้ง เสียงอันรันทดหดหู่ ทำให้ผู้ฟังต้องหลั่งน้ำตาอาดูร

คุ้ยงังเพี้ยต้องชะงักเท้าไปอย่างลืมตัววูบหนึ่ง ทันใดนั้น ความคิดได้พุ่งวาบขึ้นในห้วงสมอง จนคำนึงว่า

“เราตั้งใจแน่วแน่แล้วจะสละเพศฆราวาส และเคยบอกว่า เรื่องใดหากมีความมานะก็ต้องสำเร็จ เรามิอาจพบหน้าพวกนางอีก มิเช่นนั้น แผนทั้งหลายแหล่คงต้องพังทลายไปหมดสิ้น”

พลันเร่งฝีเท้าจนรวดเร็วขึ้นกว่าเดิม วิ่งไปยังชะง่อนหินใหญ่เบื้องหน้า

สองดรุณีพอเห็นต่างเจ็บช้ำน้ำใจจนแทบแหลกลาญ รอจนนางทั้งสองวิ่งถึงบนชะง่อนหิน คุ้ยงังเพี้ยก็ได้ไปไกลร่วมหกสิบวาแล้ว

นางทั้งสองกลัวสูญเงาร่างของคุ้ยงังเพี้ย มิกล้าไล่ตามต่อไป มีแต่ร่ำร้องอยู่บนยอดชะง่อนหินไม่หยุดปาก

คุ้ยงังเพี้ยไม่มีความกล้าพอเหลียวหน้ามองมา แต่ก็ไม่มีปัญญาสลัดจากสองนางไปให้พ้นได้ พลันนึกถึงอี้ชิ่วเล้งอันแสนรู้ขึ้นมา เนื่องจากกการติดตามทันอย่างกะทันหันของสองดรุณี นอกจากอี้ชิ่วเล้งแล้ว มิว่าสิ่งใดก็ไม่มีความรวดเร็วปานนี้แน่ มิหนำซ้ำ นางทั้งสองก็ยังมิทราบว่าตนอยู่ในปักไฮ้นี้

คุ้ยงังเพี้ยแหงนหน้ากู่เสียงยาวกึกก้องกังวานเพียงไม่นาน ขอบฟ้าก็มีเสียงอันสดใสกังวานของอี้ชิ่วเล้งสะท้อนมา มันจดจำออกแล้วว่าผู้ใดกำลังเรียกหามัน

หงส์เกียวช้อนตามองไปเห็นอี้ชิ่วเล้งที่ดำมะเมื่อมดั่งเมฆกลุ่มใหญ่ ใช้ความรวดเร็วอย่างน่าแตกตื่นตกใจโผนเข้าหาคุ้ยงังเพี้ย

หากแม้นคุ้ยงังเพี้ยขี่อี้ชิ่วเล้ง นับแต่นี้พวกนางก็ไม่มีทางจะตามหาคุ้ยงังเพี้ยได้พบอีกแล้ว

หงส์เกียวร้องอย่างสิ้นหวังขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ท่านมองพวกเราเป็นครั้งสุดท้ายเถิด”

กระแสเสียงโหยหวนเด็ดเดี่ยว ทำให้ผู้ฟังต้องใจหวั่นไหวสะท้าน

คุ้ยงังเพี้ยใจหายวาบไปทันที หันร่างขวับกลับมา

เห็นบนชะง่อนหินซึ่งไกลสี่ห้าสิบวา หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งต่างใช้กระบี่ที่แวววาวพาดขวางอยู่บนลำคออันขาวผ่อง เพียงใช้กำลังเบาๆ นางก็จะตายไปได้อย่างง่ายดาย

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกตื้นตันด้วยน้ำใจรักอันบริสุทธิ์ รีบร้องเสียงสะท้านไปว่า

“เจ้เจ๊ อย่าได้...”

หงส์เกียวหลั่งน้ำตาร่ำร้องว่า

“เพี้ยตี๋ ชั่วชีวิตเจ้เจ๊มีแต่รักท่านเพียงคนเดียว เมื่ออดีตเป็นเช่นนี้ปัจจุบันยังคงเป็นเช่นเดิม แต่เราชิงชังชะตาที่ฟ้าดินลิขิตมา เหตุไฉนจะต้องให้ท่านชังเราถึงปานนั้น...”

เทียนม้อนึ้งก็สะอึกสะอื้นขึ้นว่า

“เราและเจ้เจ๊หากมีวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์จริง จะขอเคียงคู่อยู่กับท่าน

ตลอดกาล ยามนั้นจะไม่รู้สึกเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวอีกแล้ว”

ขณะนั้น อี้ชิ่วเล้งได้โถมลงมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย กำลังใช้คอยาวเหยียดของมัน ถูไถไปตามหลังไหล่คุ้ยงังเพี้ยอย่างสนิทสนมจงรัก มันไหนเลยจะรู้ว่าชีวิตของมนุษย์นั้นจะมีเรื่องอันมากมายปานนี้?!

เผชิญภัยในหุบเขามรณะ

คุ้ยงังเพี้ย มิเคยลืมความรักที่มีต่อพวกหงส์เกียวมาเลย หากยามใดสงบใจ ได้ เงาร่างของพวกนางก็จะปรากฏขึ้น ในห้วงอุปาทานจนชัดเจนไม่มีวันจะลบล้างให้เลือนหายไปได้

สำหรับความคิดที่จะปลงผม เป็นบรรพชิตทางหนึ่งก็เป็นเพราะยังมีอายุเยาว์ เกิดความคิดเอาชัยเช่นดั่งทารก แต่นั่นหาใช่เป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญไม่ จุดใหญ่นั้นคือคิดจะใช้ปณิธานอันหนักแน่นเด็ดเดี่ยวไปตัดความครุ่นคิดถึงพวกนางให้สะบั้นไปเสีย

ใบหน้างามสง่าของคุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ มิได้เย็นชากระด้างดุจดั่งเดิมอีกแล้ว ความรู้สึกที่ปรากฏขึ้นแทนคือความเจ็บช้ำรันทดอย่างสุดแสนมิใช่ดอกหรือ? ด้วยวัยเยี่ยงดั่งคุ้ยงังเพี้ยมาว่ากล่าว เรื่องที่วิตกกังวลนั้นนับว่ามีมากมายก่ายกองเหลือประมาณ

คุ้ยงังเพี้ยเบิ่งตาอันคมกล้าที่เริ่มเลือนราง เพราะหยาดน้ำเอ่อขึ้นบดบัง เดินเข้ามายังชะง่อนหินที่สองดรุณียืนอยู่อย่างแช่มช้า ใช้เสียงสั่นสะท้านร้องขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ พวกท่านลงมาเถิด รีบด่วน รีบปล่อยกระบี่ลงเสีย"

สองดรุณีได้ฟังต่างรู้สึกสมเพชเวทนาจนสุดแสน กระบี่ที่ยกขึ้นพาดลำคอ คล้ายมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นอีกหมื่นๆ ตำลึงอย่างกะทันหัน มือขวาที่ยกกระบี่ก็ต้องปล่อยห้อยอย่างไม่อาจจะคอนเอาไว้ ในที่สุด กระบี่ทั้งสองเล่มก็ร่วงหล่นลงบนชะง่อนหินจนดังเปรื่องปร่าง

นางทั้งสองต่างใช้ดวงตาที่เนืองนองน้ำตา จ้องมองดูเพี้ยตี๋ที่กำลังเดินมา เพี้ยตี๋ที่พวกนางครุ่นคิดคำนึงถึงทุกเช้าค่ำ สะกดใจอย่างไรก็ยากจะลืมเลือน

ไปได้แม้ชั่วครู่ชั่วยาม

ทันใด นางทั้งสองพากันร้องเรียกนามเพี้ยตี๋ โหมลงจากยอดก้อนหินดุจเป็นผีเสื้อโบยบินกลางอากาศพุ่งปราดลงมาอย่างรวดเร็ว

คุ้ยงังเพี้ยก็ร้องเรียกเจ้เจ๊ขึ้นสุดเสียง วิ่งเข้ามารับหน้าจนสุดฝีเท้าดุจฟั่นเฟือน

ทั้งสามวิ่งเข้าหากันด้วยฝีเท้ารวดเร็วน่าตื่นตกใจ ทั้งสามไม่มีปัญญาจะข่มกลั้นอารมณ์อันพลุ่งพล่านของตัวเองได้แล้ว

เสียงโครมสนั่น เมื่อทั้งสามชนเข้าใส่กัน พลังสะท้อนแม้รันแรง แต่ทั้งสามกลับมิได้กระเด็นแยกออกไป กลับเป็นตรงกันข้าม ทั้งสามกลับกอดรัดกันจนแนบแน่น เฉกเช่นกับเป็นร่างเดียวกันก็ปาน

หงส์เกียวอยู่ขวา เทียนม้อนึ้งอยู่ซ้าย นางทั้งสองต่างซบหน้าลงบนซอกคอคุ้ยงังเพี้ยสนิทแน่น ร่ำไห้สะอึกสะอื้นอยู่เบาๆ คล้ายดั่งจะระบายความอัดอั้นรันทดที่พวกนางกล้ำกลืนมาในหลายวันนี้ออกให้หมดสิ้น

คุ้ยงังเพี้ยโอบเอวอันแน่งน้อยของสองดรุณีเบาๆ พึมพำด้วยเสียงแผ่วที่เปี่ยมความรักใคร่เวทนา

คัยงังเพี้ยความจริงต้องให้ผู้อื่นมาปลอบโยน แต่เมื่อดรณีที่ทั้งน่มนวลทั้งสวยสะคราญปานนางฟ้า กลับต้องการมากมายไปกว่านั้น ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยจึงมีแต่ต้องชดใช้ออกไป

อี้ชิ่วเล้งเอียงหน้ามองดูคนทั้งสามอย่างสงสัย ในสมองอันมีแค่ความคิดง่ายดายของมัน จะไม่มีทางรู้ถึงเรื่องราวเหล่านี้เลย

แต่ทว่า มันยังคงเอียงหัวมองไปมองมาอย่างเยือกเย็น อาจบางที กำลังใช้สมองไปขบคิดก็เป็นได้

บนชะง่อนหินอันหนาวเหน็บ มีความเย็นยะเยียบจนจับใจ ในลมเหนือที่ฮือโหมดังสนั่น บางครั้งบางคราโชยพัดจนเสื้อของสองดรุณีพลิ้วปลิวไสว ดูท่าควรจะหนาวเหน็บอย่างยิ่งทีเดียว

นางทั้งสอง พากันเบียดเข้าไปในอ้อมแขนคุ้ยงังเพี้ยเบาๆ นั่นมิใช่กลัวความหนาว แต่คิดจะบอกกับตัวนางเองเท่านั้น ว่านี่เป็นสถานที่ปลอดภัยที่สุดแล้ว

นอกจากลมเหนืออันหนาวเหน็บเสียดกระดูกแล้วไม่มีเสียงใดๆ ปรากฏขึ้น มีแต่เสียงหัวใจสามดวงที่เต้นรุนแรงถี่เร็ว เต้นด้วยความรักอันร้อนระอุพลุ่งพล่าน

เนิ่นนาน อีกเนิ่นนานให้หลัง คุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงเบาๆ ว่า

“พวกท่านอย่าร้องไห้ได้หรือไม่?”

ดรุณีสองนางยังคงสะอึกสะอื้นเบาๆ แต่ได้เงยหน้าอันสะคราญขึ้นมา สายตาที่มีหยาดน้ำเลือนรางบดบังของสองนาง คล้ายดั่งจะค้นหาความรู้สึกอันใดบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย

หงส์เกียวยกมืออันเรียวงามขาวผ่อง ลูบไปบนแก้มคุ้ยงังเพี้ยเบาๆ แล้วกล่าวอย่างปวดใจว่า

“เพี้ยตี๋ ท่านผ่ายผอมไปตั้งมากมาย มันล้วน...ล้วนเพราะเจ้เจ๊มิดีเองเพี้ยตี๋ ท่าน...ท่านยอมอภัยให้เจ้เจ๊หรือไม่? เราวันหน้าจะมิเป็นเช่นนี้อีกแล้ว”

กระแสเสียงอันสดใสนุ่มนวล ยังเปี่ยมด้วยการวิงวอนขอร้องอยู่

คุ้ยงังเพี้ย ใช้แขนเสื้อซับน้ำตาให้แก่สองดรุณีถอนใจเบาๆ แล้วกล่าวว่า

“นั่นล้วนเป็นเรื่องที่ผ่านไปแล้ว พวกเราอย่าได้รื้อฟื้นมันเลย”

ขาดคำก็เคลื่อนกายถอยหลังไปเบาๆ

ดรุณีสองนางคล้ายเป็นกาตาแววที่ขวัญฝ่อ รีบรั้งร่างคุ้ยงังเพี้ยโอบรัดจนแนบแน่น เทียนม้อนิ้งสะอึกสะอื้นขึ้นว่า

“เพี้ยตี๋ อย่าไป”

“ข้าพเจ้ามิไปดอก ที่นี้หนาวเย็นเกินไป พวกเราควรหาสถานที่อับลมสักแห่งหนึ่งมาพักกัน”

หงส์เกียวละล่ำละลักขึ้นว่า

“มิหนาว พวกเราต่างไม่หนาว”

ยังโอบรัดคุ้ยงังเพี้ยไว้แนบแน่นมิยอมคลาย

น้ำใจรักอันบริสุทธิ์ของพวกนาง เป็นที่ตื้นตันใจต่อคุ้ยงังเพี้ยยิ่งนัก ต้องล้วงผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาแก่สองนางอย่างทะนุถนอม กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“เอาเถิด มิไปก็มิไป”

ดรุณีทั้งสองหยุดสะอื้นอย่างแช่มช้า เงยหน้าขึ้นมองจ้องคุ้ยงังเพี้ยจนเขม็งนิ่ง หงส์เกียวพลันถามขึ้นว่า

“เพี้ยตี๋ ที่ท่านมาปักไฮ้นี้ จะต้องเกิดเรื่องราวมากหลายเป็นแน่แท้ บอกกับพวกเราบ้างได้หรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยไม่ปรารถนาไปรื้อฟื้นวันเวลาอันเจ็บช้ำน้ำใจเหล่านั้นอีก จึงสั่นศีรษะกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ล้วนเป็นอดีตที่ผ่านไปแล้ว รื้อฟื้นมันไปไยกัน?”

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นพยายามข่มอารมณ์ทำทีท่าเป็นมิอนาทร แต่เรื่องอันเจ็บช้ำใจย่อมมิใช่จะเสแสร้งขึ้นอำพรางได้ง่ายดายกระไรนัก

ตาอันคมวาวของสองดรุณี ต่างจ้องมองอยู่บนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยเป็นจุดเดียว คุ้ยงังเพี้ยยิ่งคิดปิดบังอำพรางสองนาง ก็ยิ่งเจ็บช้ำน้ำใจขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะหงส์เกียว นางรู้ดีถึงนิสัยใจคอของคุ้ยงังเพี้ย มิเคยยินยอมบอกเล่าความเจ็บแค้นของหัวใจให้แก่ผู้ใดฟังมาก่อนเลย

เมื่อกาลก่อน คุ้ยงังเพี้ยอยู่ร่วมกับนางตามลำพัง เคยเล่าเรื่องราวทั้งหลายแหล่แก่นาง อย่างมิเคยปิดบังเรื่องที่ขุ่นใจหรือปีติใดๆ บอกแก่นางจนหมดสิ้น ดุจดั่งเป็นเด็กทารกก็ปาน

แต่ทว่า ผ่านกาลเวลานานเท่าใดกัน คุ้ยงังเพี้ยถึงกับเปลี่ยนแปรแล้วเปลี่ยนแปรเป็นโดดเดี่ยวดื้อรั้นเงียบขรึมรันทด

น้ำตาที่เพิ่งแห้งหายของหงส์เกียว เริ่มหลั่งไหลลงมาอีกคราแล้ว นางสะอึกสะอื้นเบาๆ ว่า

“เพี้ยตี่ ท่านอย่าได้เปลี่ยนแปรไปเลย”

“หามิได้”

หงส์เกียวพลันแนบแก้มลงบนหน้าของคุ้ยงังเพี้ยหลั่งน้ำตาถามว่า

“ท่านถูกยาพิษขยี้ใจไป แต่ท่านมิได้บอกเล่ากับพวกเรา เป็นเพราะเจ้เจ๊ทำลายหัวใจท่านจนบอบช้ำ ทำให้ท่านมิยอมเชื่อถือเจ้เจ๊อีกแล้วกระมัง?”

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้าขึ้นช้าๆ ในดวงตาปรากฏแววรันทดหดหู่ขึ้นวูบหนึ่ง คุ้ยงังเพี้ยได้อดทนมาเป็นเวลาเนิ่นนานปานนี้ ไยต้องไปรื้อฟื้นขึ้นกล่าวให้มากความอีกเล่า

ดังนั้น จึงยิ้มแล้วกล่าวว่า

“เรื่องที่ผ่านก็ได้กลายเป็นอดีตไปแล้ว ผู้ใดบอกเล่าแก่พวกท่านกัน?”

เทียนม้อนึ้งหลั่งน้ำตา กล่าวว่า

“เทียนมึ้งเจ็ง”

“ข้าพเจ้าเดาว่าต้องเป็นท่าน และก็เป็นท่านจริงๆ”

เทียนม้อนึ้งกล่าวเสียงสดใสขึ้นอีก

“เพี้ยตี่ ท่านจะต้องผ่านความทุกข์ยากลำเค็ญมามากหลาย ท่านไฉนไม่ระบายให้ปลอดโปร่งใจเสียบ้างเล่า?”

คุ้ยงังเพี้ยไม่ปรารถนารื้อฟื้นเรื่องเหล่านั้นอีก หาใช่เพราะกระอักกระอ่วน

ใจไม่ แต่เป็นเพราะเหตุผลอีกนัยหนึ่งจึงทำให้ครุ่นคิดไป...เหตุผลนั้นคือ หนีจากนางทั้งสองเสีย

พอดีในเวลานั้น มีเสียงสับสนของผู้คนดังแว่วมาแต่ไกล จากเสียงนี้มาคำนวณ พวกประดานั้นห่างจากที่คุ้ยงังเพี้ยประมาณหนึ่งร้อยวา

คุ้ยงังเพี้ยยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตาให้แก่สองดรุณีเบาๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ พวกท่านอย่าได้ร่ำไห้ไปเลย พวกท่านหัวร่อได้หรือไม่?"

แล้วยกมือเสยผมของนางทั้งสองอย่างทะนุถนอมแผ่วเบา

ดรุณีสองนางจ้องมองดูคุ้ยงังเพี้ย ในดวงตามีประกายนุ่มนวล สนิทสนมรักใคร่ ยืนยันได้ว่าคุ้ยงังเพี้ยมิกินใจกับสองดรุณีแต่น้อยนิดอีกแล้ว

สองดรุณีจึงแย้มยิ้มขึ้นมา แย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้มน่าลุ่มหลง เป็นการยิ้มอย่างปลาบปลื้มประโลมใจ ในครั้งแรกของวันเวลาอันเนิ่นนานช่วงนี้

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้จึงปั้นสีหน้าเคร่งขรึมขึ้น กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"มีคนมาแล้ว"

สองดรุณีสะดุ้งตกใจ รีบเงี่ยหูฟังอย่างจดจ่อ ก็ได้ยินเสียงอันสับสนของผู้คนใกล้มาในระยะหกสิบวาแล้ว

"เพี้ยตี่ ท่านเดาว่าเป็นพวกเหล่าใด?"

"พวกปักไฮ้"

เทียนม้อนึ้งถามขึ้นว่า

"มิทราบพวกมันมาทำอะไรกัน?"

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยเป็นประกายขึ้นวูบวาบ แววอำมหิตปรากฏขึ้นอีกครากล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ย่อมมาหาพวกเรานั่นเอง"

ขณะนั้น ที่อันไกลโขมีเงาร่างคนแรกปรากฏขึ้นแล้ว มันพอเห็นพวกทั้งสามก็เหลียวหน้าร้องดังกึกก้องว่า

"เอ้งเฮีย พวกท่านอยู่ที่นี้"

สองดรุณีหันกายพิงไปบนไหล่ทั้งสองของคุ้ยงังเพี้ย จ้องมองไปตามต้นเสียง

ยามนี้ ยี่สิบกว่าชีวิตของปักไฮ้ที่เหลืออยู่ ต่างพากันมาปรากฏตัวหมดสิ้น และยังเร่งฝีเท้าเข้าหาคนทั้งสามอย่างรวดเร็วด้วย

อี้ชิ่วเล้งซูคอร้องเสียงกังวานขึ้นก่อน คล้ายจะบอกอภัยให้แก่เจ้านายว่ามีคนวิ่งเข้ามาหาแล้ว

เพียงพริบตา พวกทั้งยี่สิบกว่าก็พากันมาห่างจากพวกคุ้ยงังเพี้ยสิบกว่าวา จึงพากันชะงักเท้าไว้ พวกทั้งหลายต่างพากันเหลียวหน้าจ้องมองดูอี้ชิ่วเล้งด้วยความตื่นเต้นสงสัยราวนัดกันไว้ จากนั้น ในกลุ่มคนมีตุลาการผมแดงที่แขนขาดเดินออกมา

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งน้อมกายกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

"คุ้ยเฮีย น่ากลัวเข้าใจว่าพวกเรามาด้วยเจตนาร้ายกระมัง?"

คุ้ยงังเพี้ยตอบเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้ามิได้แยแสสนใจเลย"

กระแสเสียงเย็นชากระด้างเป็นอย่างยิ่ง แต่ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งก็หัวร่อขึ้นโดยมิได้ถือสา กล่าวสืบต่อไปว่า

"ความเป็นจริง พวกเรามีเรื่องใคร่มาวิงวอนให้คุ้ยเฮียช่วยเหลือ"

"พวกท่านต่างก็ทราบว่าเราคุ้ยงังเพี้ย มิใช่เป็นคนดีมีธัมมะ ยินดีออกกำลังช่วยเหลือต่อผู้คนอื่นๆ"

"แต่ท่านก็มิใช่เป็นคนเห็นการตายตำตาแล้วยังไม่ช่วยเหลือ และในโขดหินทุกแห่งของบริเวณหวงห้ามปักไฮ้ ได้ถูกฮึ้งเทียนโซ่วยึดครองเอาไว้ ท่านไม่มีปัญญาที่จะออกไปจากดินแดนหวงห้ามนี้ได้"

หงส์เกียวแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา แล้วกล่าวว่า

"พวกเรามิรู้จักบินออกไปกันหรือ?"

"บินออกไป?!"

เทียนม้อนึ้งชี้ไปที่อี้ชิ่วเล้ง กล่าวว่า

"มันมีกำลังพอบรรทุกพวกเราออกไปได้อย่างง่ายดาย"

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งงงงันทันที รู้ดีว่าตนเมื่อครู่ได้กล่าวเต็มปากเกินไป ขณะนี้ไม่อาจกลบเกลื่อนแก้ไขแล้ว

แต่ทว่า มันก็เป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน มาตรแม้นจะอยู่กับคุ้ยงังเพี้ยเพียงช่วงเวลาสั้นๆ แต่ก็เรียนรู้นิสัยใจคอของคุ้ยงังเพี้ยได้คร่าวๆ บ้างแล้ว

ดังนั้น จึงหันกายไปซำเลืองตาบอกใบ้ให้แก่หมู่ผู้มีฝีมือ กล่าวว่า

"ดูท่าปักไฮ้คงเป็นสุสานฝังร่างพวกเราไปแล้วจริงๆ พวกเราไปกันเถิด"

หมู่ผู้กล้าในยามนี้ คล้ายเป็นมังกรที่ปราศจากศีรษะ พวกมันมาตรแม้น

ไม่ปรารถนาจะไป แต่เมื่อผู้อื่นมิยอมช่วยเหลือ ก็ไม่อาจจะมาดื้อด้านอยู่ที่นี้ให้อัปยศอดสูได้ จึงจำต้องหันกายเดินออกไปอย่างท้อแท้ผิดหวัง

ทันใดนั้น คุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"เอ้งเชี่ยงเช็ง ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือเรื่องใด?"

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งลอบปีติอยู่ในใจคำนึงว่า

"เรารู้ดีว่าท่านมิใช่เป็นคนเช่นนั้น"

ดังนั้น จึงกล่าวอย่างนอบน้อมจริงใจว่า

"เมื่อตอนฮี้งเทียนโซ่วหลบหนีไปนั้น มันได้ปิดทางปลอดภัยที่มีอยู่เพียงสายเดียวไปด้วย ขณะนี้บนยอดเขาทุกแห่งหน น่ากลัวมันออกคำสั่งเตรียมพร้อมไปหมดสิ้นแล้ว จะคิดเดินเท้าออกจากหุบเขานี้ เป็นเรื่องที่ไม่อาจเกิดขึ้นได้เด็ดขาด ดังนั้น แผนของในปัจจุบันเหลือทางเพียงสายเดียวพอจะไปกันได้"

"ทางสายใด?"

"ทางโลหิต (ฮ้วยโล่ว)"

เทียนม้อนึ้งขมวดคิ้วแนบแน่น คล้ายดั่งเกิดความคิดถึงเรื่องราวใดขึ้นมา แต่หงส์เกียวต้องถามขึ้นอย่างมิเข้าใจว่า

"ทางโลหิตอันใด?"

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งตอบเสียงหนักๆ ว่า

"ทางสายนี้ สองฟากข้างล้วนเป็นหน้าผาสูงชัน ในระหว่างกลางมีที่ราบอยู่หย่อมหนึ่ง พวกเราเรียกที่นั้นเป็นดินแดนมรณะ และในผนังทั้งสองฟากข้างก็ยังมีชาวป่าที่ดุร้ายอำมหิตอยู่มากหลาย พวกมันชำนาญการใช้หน้าไม้อาบยาพิษ หากสัมผัสผิวต้องตายทันที ดังนั้นเอง ตั้งแต่โบราณกาลจวบจนปัจจุบันยังไม่มีผู้ใดสามารถผ่านอย่างมีชีวิตได้ ดังนั้น จึงเรียกมันเป็นทางโลหิต"

คุ้ยงังเพ้ยพิศวงสงสัยใจยิ่งนัก พวกชาวป่าไฉนจึงมีพลังฝีมือเช่นนี้ด้วย?

หงส์เกียวถามโพล่งออกไปอีกว่า

"เพียงพวกชาวป่ากลุ่มหนึ่ง ก็จะปิดทางกั้นสายนั้นไว้ได้หรือ?"

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งตอบอย่าจริงจังว่า

"พวกมันมาตรแม้นเป็นเพียงชาวป่ากลุ่มหนึ่ง คล้ายดั่งพอจะรู้วิชาฝีมือบ้าง แต่ทว่า แนวทางฝีมือของมัน ผิดแปลกกับแนวทางวิชาฝีมือของตงง้วนอยู่บ้าง เมื่อครั้งก่อนๆ ฮี้งเทียนโซ่วเคยผ่านทางนี้มาคราหนึ่ง แต่ยังเดินไม่สุดทางก็ต้องวกกลับมา..."

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังก็ใจหายวาบ ด้วยพลังฝีมือของเฒ่าชังฟ้าซีทู้เซี่ย . ถึงกับไม่อาจผ่านทางโลหิตนี้ได้ตลอดสาย อย่างนั้น บรรดาชาวป่าเห็นทีจะต้องมียอดฝีมืออันสูงเยี่ยมปะปนอยู่ในจำนวนนั้นเป็นแน่

คุ้ยงังเพี้ย เหลือบตาแลดูเจ้เจ๊ที่งามสะคราญปานบุปผาทางหลังทั้งสอง ถามเสียงเบาๆ ว่า

"เจ้เจ๊ พวกเราจะไปหรือไม่?"

สองดรุณีมีไหวพริบแหลมคมนัก และยังรู้อกรู้ใจคุ้ยงังเพี้ยอย่างยิ่ง จึงพากันรับคำขึ้นพร้อมเพรียงว่า

"ไปดูสักครั้งก็ประเสริฐอยู่"

หมู่ผู้กล้าพอได้ยิน พลันเกิดความหวังขึ้นอีกครั้ง พวกนี้ล้วนเป็นชนชั้นมีชื่อเสียงเรียงนามของวงพวกนักเลง ในใจมาตรแม้นตื้นตัน แต่ก็ไม่มีผู้ใดบอกออกจากปากมา เพียงแต่จดจำเอาไว้ในส่วนลึกของหัวใจ หมายทดแทนพระคุณนี้ในภายภาคหน้า

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างหนักแน่นขึ้นว่า

"พวกเราเดินทางกันในขณะนี้เถิด"

แล้วหันไปสั่งต่ออี้ชิ่วเล้งหลายคำ อี้ชิ่วเล้งพลันกระพือปีกขึ้นท้องฟ้าหายลับตาไปในแวบเดียว

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งน้อมกาย กล่าวว่า

"จิตใจของคุ้ยเฮีย เปรียบได้กับจันทราอาทิตย์บนฟากฟ้า พวกเราจะขอจารึกไว้จวบชั่ววันตาย"

หมู่ผู้มีฝีมือต่างใช้สายตาอันสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ จับจ้องมองดูคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่งคุ้ยงังเพี้ยรู้สึกเกิดความอบอุ่นในไมตรีระหว่างคนต่อคนขึ้นมา จึงต้องหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"พวกเราเดินทางเถิด"

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งเดินนำหน้า พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามอยู่หลังหมู่ผู้กล้ารั้งท้ายเป็นทิวแถว

พวกทั้งปวงเดินผ่านโขดหินอันระเกะกะ ดั่งตาหมากรุก แล้วได้ย้อนกลับมายังลานกว้างอันเป็นเขตหวงห้ามของปักไฮ้อีกครา เดินไปทางผาขาดด้านขวามือ...

ที่ผนังศิลาสูงชั้นนี้ มีปากถ้ำใหญ่ปรากฏขึ้นมาแห่งหนึ่ง น้ำแข็งที่ปกปิด

ปากถ้ำกระจัดกระจายเกลื่อนกลาด คาดว่าเป็นการทุบทำลายของพวกนี้เมื่อครู่นั่นเอง...

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งลังเลเล็กน้อย จึงสาวเท้าก้าวไปในถ้ำใหญ่

ถ้ำนี้มิได้มืดมิดสนิท แต่ก็มีความเย็นยะเยียบจนเสียดกระดูก ทำให้ผู้คนต้องบังเกิดความรู้สึกอันประหลาดพิกลขึ้นอย่างลืมตัว

ที่ไกลโขปรากฏปากถ้ำใหญ่ประมาณชามอ่างอยู่จากระยะทางมาคำนวณถ้ำนี้จะยาวไม่เกินหกสิบวาแน่...

ผู้คนทั้งหลายเดินกันอย่างเงียบงัน นอกจากพวกคุยงังเพียทั้งสามแล้ว พวกหมู่ผู้มีฝีมือต่างพาจิตใจอันหนักอึ้งด้วยความกังวล เนื่องจากทางมรณะสายนี้ในความรู้สึกนึกคิดของพวกทั้งหลาย มีภยันตรายที่ร้ายแรงจนสุดจะกล่าวได้

จนมาถึงที่ปากถ้ำ คุ้ยงังเพี้ยพลันฉุดแขนตุลาการผมแดงที่เดินนำหน้าไว้ กล่าวว่า

"ช้าก่อน สองฟากข้างนี้มีคนซ่อนตัวอยู่"

หมู่ผู้กล้ากลั้นลมหายใจเงี่ยหูฟัง แต่มิได้ยินสุ้มเสียงกระไรเลย กับพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ย ยิ่งเป็นที่เลื่อมใสนับถือขึ้นกว่าเดิมอีกมากมาย

คุ้ยงังเพี้ยพลันกระแทกเท้าหนักๆ เดินออกไปที่ปากถ้ำ คล้ายมีเจตนาจะให้ผู้ซึ่งซ่อนตัวอยู่ทางปากถ้ำได้ยินก็ปานกัน

หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งกระหนาบสองฟากข้างคุ้ยงังเพี้ย ทั้งสามเดินช้าๆ มาที่ปากถ้ำ พลันกระโดดกายพุ่งปราดออกไปดุจสายฟ้า

คุ้ยงังเพี้ยหันขวับกลับมา สองฝ่ามือฟาดไปยังซ้ายขวา เทียนม้อนึ้งกับหงส์เกียวแยกย้ายออกยืนระวังทางผาสูงชันทั้งสองข้างอย่างเคร่งเครียด

คุ้ยงังเพี้ยมีความว่องไวดุจประกายไฟ แต่ฝ่ายตรงข้ามก็มีท่าทีที่ไม่เชื่องช้า พริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยหันร่างกลับมา หน้าไม้สองดอกที่สั้นปานนิ้วแต่เป็นสีครามได้ยิงเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยในฉับพลันทันที

แต่ทว่า พลังฝ่ามืออันดุดันแกร่งกร้าวของคุ้ยงังเพี้ยได้ประดังมาจนถึงเบื้องหน้าทั้งสองแล้ว พวกมันมาตรแม้นมีปฏิกิริยาว่องไวสักเพียงไร ก็ยังไม่อาจหนีรอดจากชะตาขาดได้ เสียงแผดร้องอันโหยหวนเกรี้ยวกราดดังสองครา ทั้งสองก็ลมฟุบกับพื้นสิ้นใจตายไปอย่างง่ายดาย

แต่หน้าไม้สองดอกนั้นมีความหนักหน่วงผิดปรกติ พลังฝ่ามือที่เข้มแข็งแกร่งกร้าวปานนั้นของคุ้ยงังเพี้ย ก็เพียงกระแทกให้หน้าไม้เปลี่ยนทิศทางไปจาก

ตนเท่านั้น โดยมิอาจฟาดมันให้ร่วงหล่นหรือพุ่งย้อนกลับได้

ขณะนั้น หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งก็พบเห็นว่า บนหน้าผาสูงของสองฟากข้างมีพวกตัวประหลาดกำลังวิ่งอยู่ขวักไขว่ แต่เนื่องจากระยะห่างไกลเกินไป ไม่อาจจะจู่โจมใส่พวกมันได้

คุ้ยงังเพี้ยพิจารณาดูซากศพทั้งสองชั่วขณะ เห็นบนร่างอันเปล่าเปลือยของมัน มีผิวกายขาวผ่อง แต่ปราศจากร่องรอยความหนาวคุกคาม

มิทราบพวกมันฝึกปรือวิชาฝีมือแนวทางใด ถึงกับไม่กลัวความหนาวเหน็บได้

หน้าผาสองฟากข้างมิได้สูงชันกระไรนัก แต่มีโขดหินประหลาดอยู่ระเกะกะซับซ้อน หลังโขดหินมากมายนั้น นับเป็นทำเลที่หลบซ่อนตัวอย่างประเสริฐสุด ทำให้ผู้คนไม่มีปัญญาจะปีนป่ายขึ้นถึงยอดหน้าผาได้ สถานที่นี้นับว่ามีภยันตรายร้ายแรงจริงๆ

ห่างจากปากถ้ำประมาณหนึ่งร้อยวา เป็นที่กว้างราบเรียบหย่อมใหญ่ น่ากลัวนั่นก็คือดินแดนมรณะที่ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งบอกมา

คุ้ยงังเพี้ยขมวดคิ้วเล็กน้อย ชักชวนสองดรุณีหวนกลับไปในถ้ำ กล่าวแก่ผู้มีฝีมือทั้งหลายว่า

“สถานที่นี้ห่างจากลานกว้างประมาณหนึ่งร้อยวา ระหว่างทางจะต้องมีชาวป่าซ่อนตัวอยู่เป็นแม่นมั่น ขณะนี้วิธีเพียงประการเดียวของเรา คือใช้ความรวดเร็วให้สุดกำลัง ผ่านช่องแคบแห่งนี้ไปเข้าสู่ดินแดนมรณะแห่งนั้น แล้วจึงค่อยหาทางทะลวงออกจากทางโลหิตสายนี้”

ระยะหนึ่งร้อยวา ในความรู้สึกของพวกที่มีฝีมือต่ำต้อยสุด เพียงกระโดดประมารยี่สิบคราก็สามารถผ่านไปได้ การกระโดดยี่สิบกว่าครั้งนี้ ความจริงมิต้องกินเวลานานเท่าใด แต่ในสถานการณ์ที่มีอันตรายล้อมรอบทุกฟากข้าง ช่วงเวลาระยะนี้ ก็พอเพียงจะปลิดชีวิตของคนให้ตายไปได้อย่างง่ายดาย

จิตใจหมู่ผู้มีฝีมือมาตรแม้นหวาดหวั่นพรั่นพรึง แต่นอกจากหนทางนี้แล้ว ก็ไม่มีวิธีอื่นใดจะประเสริฐเลิศกว่า จึงจำต้องพาจิตใจอันหนักอึ้งตึงเครียดผงกศีรษะรับคำเห็นพ้อง

คุ้ยงังเพี้ยเห็นหมู่ผู้มีฝีมือมิได้ทักท้วง จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

“เรื่องราวชักช้ามิได้ ให้ข้าพเจ้าเป็นผู้นำ เจ้เจ๊สองท่านระวังสองฟากข้าง หวังว่าทุกท่านเกร็งพลังให้ถึงขีดสุด ใช้ระยะช่วงสั้นที่สุด โถมเข้าไปในดินแดน

มรณะแห่งนั้น”

ชะงักคำเล็กน้อยแล้ว พลันตวาดขึ้นว่า

“บุก”

ร่างกระโดดปราดนำหน้าไป ตาอันคมวาวมองกวาดยังสองฟากข้างอย่างระมัดระวัง แต่บนหน้าผากลับมิได้พบเห็นความผิดปรกติอย่างไร จึงยิ่งรู้สึกพิศวงสงสัย และระวังตัวมากกว่าเดิม

ในหมู่ผู้มีฝีมือทั้งหลาย เพราะชีวิตมิใช่เป็นของล้อเล่น จึงไม่มีผู้ใดกล้าประมาทเลินเล่อ ต่างทุ่มเทกำลังทั้งมวลเท่าที่มี วิ่งกระโดดโลดแล่นตรงไปดุจดั่งคลุ้มคลั่ง พลังสูงล้ำต่ำต้อยก็ปรากฏออกมาในเวลานี้จนสิ้นเชิง

หลังจากหมู่ผู้กล้าออกพ้นถ้ำไปหมดสิ้นแล้ว เพดานถ้ำพลันมีเงาสีครามสิบกว่าสายพุ่งวาบมา ยอดฝีมือที่อยู่ล้าหลังสุดสองคน แผดร้องเสียงโหยหวนแล้วล้มลงขาดใจตาย ที่แท้ถูกหน้าไม้อาบยาพิษยิงเข้าใส่แล้ว

การปรากฏตัวของพวกมัน เท่ากับสกัดทางถอยของหมู่ผู้มีฝีมือไว้จนหมดสิ้น ยิ่งกระตุ้นหมู่ผู้มีฝีมือใคร่ จะโถมเข้าไปในแดนมรณะหนักแน่นเด็ดเดี่ยวขึ้นกว่าเดิม

ขณะนั้น บนผนังศิลาทั้งสองข้าง มีหน้าไม้อาบยาพิษระดมยิงมา แต่มิรุนแรงดุจดั่งครั้งแรก แสดงว่าพวกมันยังมีแผนการอื่นแอบแฝงอยู่ โดยใคร่จะบีบคั้นให้หมู่ผู้มีฝีมือเข้าไปออกันในดินแดนมรณะแห่งนั้น

แต่หมู่ผู้มีฝีมือในคราวนี้ ต่างดิ้นรนเพื่อรักษาชีวิตจิตใจจะปัดป้องกันต่างถูกระดมยิงมาไม่หนาแน่น แต่ยังมียอดฝีมือถูกยิงตายไปมากมายหลายคน

ยังดีที่พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสาม ทุ่มเทกำลังเข้าช่วยเหลืออยู่เต็มที่ มิเช่นนั้นกับการวิ่งอย่างสับสนวุ่นวายของพวกมัน น่ากลัวต่างจะต้องสิ้นชีวิตอยู่ในซอกเขาแคบแห่งนี้จนแทบหมดสิ้น

คุ้ยงังเพี้ยโถมกายไปถึงดินแดนมรณะก่อน หมู่ผู้กล้าทยอยกันตามติดเข้าไป ผู้ล้าหลังสุดคือเทียนม้อนึ้งกับหงส์เกียวทั้งสองคน

ดรุณีทั้งสองสะบัดแขนเสื้อขึ้นซับเหงื่อบนใบหน้าระบายลมจากปากอย่างโล่งอก สาวเท้าเดินเข้าไปในใจกลางดินแดนมรณะ

ดินแดนมรณะนี้มีอาณาเขตประมาณลี้เศษ รอบข้างมีผนังศิลาที่น้ำแข็งแข็งแกร่งเกาะติดอยู่เต็ม ด้านซ้ายเป็นช่องเขาแคบๆ สายหนึ่ง นี่คือทางโลหิตที่หมู่ผู้มีฝีมือหวาดกลัวกันนั่นเอง

หมู่ผู้มีฝีมือกวาดตามองดูรอบข้างอย่างวิตกกังวล ในที่สุดสายตาทั้งมวลก็จับอยู่บนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย คล้ายดั่งจะถามแผนขั้นต่อไปว่าควรดำเนินเยี่ยงไร

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาคมกล้ามองดูหมู่ผู้มีฝีมือ พบเห็นน้อยกว่าเมื่อครู่ไปสี่ห้าคน ชะตาชีวิตของพวกนั้น มิต้องถามก็แน่ใจว่าตายไปด้วยเกาทัณฑ์อาบยาพิษแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยขบคิดชั่วขณะ จึงเอื้อนเอ่ยขึ้นว่า

"ท่านทั้งหลายรอคอยสักครู่ ดูพวกมันจะดำเนินการขั้นใดก่อน จากนั้นพวกเราจึงตกลงใจใช้วิธีใด ทะลวงออกจากจุดอับแห่งนี้"

"หากแม้นพวกมันไม่ลงมืออย่างไรมาเล่า?"

มีคนผู้หนึ่งซึ่งหวาดหวั่นวิตกมาก ได้เอ่ยปากถามขึ้นมา คุ้ยงังเพี้ยจึงตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

"ในเมื่อพวกมันไม่จู่โจมใส่พวกเราในช่องเขาแคบ โดยเต็มกำลัง แต่ข่มขู่พวกเราจนต้องเข้ามาในจุดอับแห่งนี้ แสดงว่าพวกมันมีความมั่นใจในการทำลายเราให้หมดสิ้น แล้วไฉนมันจะไม่ลงมือจู่โจมเล่า?"

ขณะนั้น บนหน้าผาสี่ทิศปรากฏควันสีแดงเหลืองม่วงและครามขึ้นสี่สาย หงส์เกียวเป็นผู้พบเห็นก่อน นางต้องร้องอย่างสงสัยใจว่า

"เอ๊! นั่นควันอะไร?"

หมู่ผู้มีฝีมือต่างเงยหน้ามองไป เห็นควันอันบางเบานั้น สีหน้าก็ปรากฏแววตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งกล่าวหน้าๆ ว่า

"นั่นคือควันมูลจิ้งจอก เป็นสัญญาณการจู่โจมของพวกชาวป่าเหล่านี้"

ขณะเวลานั้น ที่ซึ่งมีควันจิ้งจอกพวยพุ่ง พลันมีเสียงกู่สะท้านแก้วหูดังขึ้นสี่ครั้งซ้อนๆ

สี่หัวหน้าเผ่าชาวป่า

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นหมู่ผู้มีฝีมือ ต่างปรากฏแววหวาดหวั่นลนลาน ก็รู้แน่ว่าผู้ที่จะมาปรากฏตัวในบัดนี้ จะต้องมีความเป็นมายิ่งใหญ่มิใช่น้อย จึงสั่งเสียงเด็ดเดี่ยวว่า

"ท่านทั้งหลายควรมีความเยือกเย็นไว้ให้มั่นรอคอยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่าได้วุ่นวายให้อลเวงไปเป็นอันขาด"

กล่าวแล้ว ทำทีท่าเป็นปลอดโปร่งเยือกเย็น กวาดตำมองไปรอบ ๆ ข้างคล้ายดั่งมิหวาดหวั่นอย่างไร ทำให้ผู้คนรู้สึกว่า มีหลักอันปลอดภัยพอจะพึ่งพิงอาศัยอยู่...

หมู่ผู้กล้า ต่างเป็นชนชาวนักเลงอันขึ้นชื่อลือชา เห็นคุ้ยงังเพี้ยที่มีอายุเยาว์วัย แต่เผชิญกับอันตรายแล้ว ยังเยือกเย็นปานนี้ ในใจต่างบังเกิดความละอายขึ้นใหญ่หลวง สีหน้าที่แตกตื่นจนลนลาน พลันกลับกลายเป็นพลุ่งหล่านขึ้นทุกผู้คน

หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งต่างพากันกระแซะเข้าไปข้างกายคุ้ยงังเพี้ยอย่างลืมตัว นางทั้งสองหาใช่หวาดกลัวไม่ แต่เป็นสัญชาตญาณของอิสตรี ที่จะต้องพึ่งพิงชายในดวงใจตอนเกิดอันตรายคับขันเท่านั้น

บนหน้าผาสูงยามนี้ ปรากฏชายชราร่างสูงใหญ่ขึ้นสี่คนอย่างเชื่องช้า รูปลักษณะของพวกมันคล้ายคลึงกับสองคนที่คุ้ยงังเพี้ย ฟาดตายทางปากถ้ำเป็นอย่างยิ่ง เพียงแต่บนศีรษะของพวกมันมีสายรัดเป็นสีสันผิดแปลกกันสี่สีเท่านั้นแสดงว่าเป็นสัญลักษณ์แทนตัวของพวกมันทั้งสี่

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า...

“นี่คือสี่หัวหน้าเผ่าของดินแดนมรณะ คาดไม่ถึงว่าพวกมันในวันนี้มาปรากฏตัวกันขึ้นจนหมดสิ้นได้”

จากท่าทีอันเคร่งเครียดกังวลมาคำนวณ ทราบแน่ว่าคนทั้งสี่นี้ ยามปรกติต้องน้อยครั้งนักที่จะยอมปรากฏกายขึ้น

ยามนี้ บนศิลาที่ระเกะกะประหลาดทั้งสี่ฟากข้าง ปรากฏตัวประหลาดที่ท่อนบนเปล่าเปลือยขึ้นเป็นจำนวนพัน พวกมันไม่มีทวนยาวที่ชาวป่าชอบใช้ และไม่มีเกาทัณฑ์กับหน้าไม้อาบยาพิษติดมาด้วย แต่ทว่า แน่ใจได้เด็ดขาดว่าพวกมันจะต้องมีอาวุธติดมา เพียงมิทราบว่าเป็นอาวุธประเภทใดเท่านั้น

สี่หัวหน้าเผ่าทักทายกันคนละคำสองคำแล้ว จึงเริ่มลงมาจากหน้าผาสูง พวกมันแม้มีท่าทีเชื่องช้า แต่ร่างที่ละลิ่วดุจดั่งนกน้อย ลอยแผ่วเบาดั่งราวปุยนุ่น มิว่าผู้ใดต่างก็ดูออกได้ว่าพวกมันมิใช่อาศัยสัญชาตญาณอันเคยชินเพียงประการเดียว แต่ต้องได้ผ่านการฝึกวิชาตัวเบาจนสูงล้ำแน่นอน

ทุกที่ทางซึ่งพวกทั้งสี่ผ่าน เหล่าชายฉกรรจ์เปลือยร่างต่างพากันคุกเข่ากราบแทบเท้า ดุจราวกับเคารพต่อเทพเจ้าอันศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์ศรีของทั้งสี่ในหมู่ชาวป่านี้ มิต้องเอ่ยแนะนำก็ย่อมรู้กันได้แล้ว

หมู่ผักล้าต่างแยกย้ายออกเป็นสี่กลุ่มอย่างรวดเร็ว ต่างจับจ้องมองดูหัวหน้าเผ่าที่ลงมาคนละทางจนแน่วนิ่ง ระมัดระวังกันไว้อย่างเคร่งเครียด

ดินแดนมรณะยามนี้เงียบงันวังเวง สายตาเท่าที่มีต่างจับจ้องอยู่บนร่างสี่หัวหน้าเผ่าเป็นจุดเดียว ในความเงียบงันวังเวงนี้ ยังแฝงความอำมหิตที่โหดเหี้ยมจนจิตใจผู้คนหวั่นไหวสะท้าน

ไม่นาน สี่หัวหน้าเผ่าก็พลิ้วกายลงถึงพื้นดินแดนมรณะ พวกมันไม่มีองครักษ์มาพิทักษ์ป้องกัน แต่เดินอย่างอาจหาญไม่หวาดหวั่นมาทางคุ้ยงังเพี้ย ใบหน้ามีท่าทีที่อำมหิตโหดเหี้ยม เจตนาการของมันจึงแน่ใจได้ว่าต้องร้ายกาจยิ่ง

ทันใด สี่หัวหน้าเผ่าชะงักเท้าไว้โดยพร้อมเพรียงกัน ทิ้งระยะห่างจากพวกคุ้ยงังเพี้ยสี่ห้าวา หัวหน้าเผ่าที่มีสายสีแดงใช้ภาษาฮั่นอันแปร่งหูกล่าวว่า

“ผู้ใดคือคุ้ยงังเพี้ย? จงออกมาให้แก่เราหัวหน้า”

เทียนม้อนิ้งใจหายวาบ คำนึงขึ้นว่า

“พวกมันไฉนรู้จักนามของเพี้ยตี่? หรือพวกมันถูกผู้ใดใช้สอยให้มารังควานกระมัง?”

คุ้ยงังเพี้ยก็งุนงงไปเล็กน้อย เกิดความคลางแคลงสงสัยขึ้นในใจเช่นเดียว

กับเทียนม้อนึ้ง

หัวหน้าเผ่าที่มีสายสีเหลืองคล้องคอ ตวาดอย่างเบื่อหน่ายน่ารำคาญ

“คุ้ยงังเพี้ย หากไม่รีบออกมา พวกเราจะฆ่าประดานี้ให้หมดสิ้นทันที”

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ย ปรากฏประกายอำมหิตโหดเหี้ยมจนแวววาว อาจบางที คาดเดาถึงเรื่องราวใดได้แล้ว

คุ้ยงังเพี้ยพลันสาวเท้าออกไปสองก้าว แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“พวกท่านคิดจะขายชีวิตแทนซีทู้เซี่ย ก็อย่ากล่าวหาว่าเซี่ยวเอี๊ยอำมหิตโหดเหี้ยม”

ลั่งจู๊ (หัวหน้าเผ่า) สีแดง กวาดตามองดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่งแล้วกล่าวว่า

“ซีทู้เซี่ย? เฮอะ! มันยังไม่มีศักดิ์ศรีมาใช้สอยพวกเรา ท่านหรือคือคุ้ยงังเพี้ย?”

คุ้ยงังเพี้ยต้องงุนงงไปอีกครั้ง จากสีหน้าของพวกมัน คุ้ยงังเพี้ยแน่ใจว่ามิใช่เสแสร้งแกล้งอำพราง ทำให้คิดไม่ออกว่า นอกจากซีทู้เซี่ยแล้ว ยังจะมีผู้ใดสามารถใช้สอยหัวหน้าเผ่าทั้งสี่ได้?

คุ้ยงังเพี้ยผงกศีรษะเบาๆ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคือคุ้ยงังเพี้ย แต่มิทราบว่าท่านทั้งสี่มาหาข้าพเจ้าด้วยจุดประสงค์?”

ลั่งจู๊ (หัวหน้าเผ่า) สีครามมีนิสัยร้อนวู่วาม พอได้ฟังจึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ปลิดชีวิตเจ้า!”

ขาดคำพลิ้วกายไปดุจสายลม สะบัดร่างวูบก็มาถึงเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยด้วยท่าทีอันหมดจดคล่องแคล่ว แสดงว่าได้ใช้ฝีมือชั้นยอดเยี่ยมมา

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายแวววาวดุจสายฟ้า แค่นเสียงเย็นชาว่า

“ท่านจะคู่ควรหรือ?”

“เจ้าว่ากระไร?”

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

“เราว่าท่านไม่คู่ควร!”

กระแสเสียงเปี่ยมด้วยความเหยียดหยามดูแคลน

ลั่งจู๊ทั้งสี่พอได้ฟังสีหน้าพลันโหดเหี้ยมอำมหิตไปทุกคน ลั่งจู๊สีครามตวาดเสียงสนั่นด้วยความขุ่นเคืองว่า

"มิเชื่อเจ้าก็ทดลองดู"

ขาดคำพลันใช้ท่าเทียนซัวปังเสาะ (หิมะเทียนซ้าทลาย) ฟาดใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างกะทันหัน

เห็นพลังฝ่ามือของมันดังครืนครั่นดั่งฟ้าร้อง ร่างแคล่วคล่องดุจเป็นสายลม กระบวนท่าร่างและอานุภาพ มิได้ด้อยกว่ายอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มเลย ทำให้ผู้พบเห็นต้องใจเต้นขวัญสะท้าน

คุ้ยงังเพี้ยก็ลอบตื่นตกใจ รีบใช้กระบวนท่าโป๊ยฮึงฮวงโห (ลมฝนแปดทิศ) ออกรับหน้าอย่างว่องไวดุจสายฟ้า

ฟาดเข้าทางด้านขวาของลั่งจู๊สีคราม และร่างก็เลี่ยงออกจากด้านตรงไป

บรรดาชาวป่าที่อยู่บนหน้าผาทั้งสี่ทิศ ต่างโห่ร้องเสียงสนั่นปานฟ้าถล่มทลาย ช่วยหนุนต่อลั่งจู๊สีครามจนอื้ออึง

ลั่งจู๊สีครามฟาดกระบวนท่าอันมีอานุภาพ แล้วยังไม่อาจจู่โจมถูกคุ้ยงังเพี้ยดั่งหมาย กลับถูกคุ้ยงังเพี้ยตีโต้มา จึงตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง ความดูแคลนในศัตรูได้ปลาสนาการทันที แผดร้องเสียงประหลาดแล้วหันร่างปราดมา จู่โจมเข้าใส่แปดฝ่ามือดุจกับประกายไฟแลบพุ่ง

คุ้ยงังเพี้ยเพียงหลบเลี่ยงไปมาไม่ยอมตีโต้ พลิ้วร่างอยู่ในม่านฝ่ามือดุจดั่งเป็นปุยนุ่นไร้น้ำหนัก พลิ้วละลิ่วทั้งซ้ายขวาหน้าหลังและล่างบน ต่อให้ลั่งจู๊สีครามทุ่มเทพลังทั้งมวลออกระดมใส่ ก็ไม่อาจจะมีเปรียบได้แม้แต่น้อยนิด

เห็นเงาร่างสองสาย ฉวัดเฉวียนวนเวียนอยู่อย่างว่องไว พลังฝ่ามือกระแทกกระทั้นจนสะเก็ดน้ำแข็งกระเด็นเซ็นซ่าน เจ็บแปลบผิวกายดุจคมมีดกรีดใส่

ตุลาการผมแดงเอังเชียงเซ็งจับจ้องมองดูกระบวนท่าของลั่งจู๊สีคราม แล้วกล่าวอย่างกังวลใจว่า

"คนผู้นี้ใช้วิชาเสาะเอี้ยเจี้ย (ฝ่ามือเงาหิมะ) ของสำนักเทียนซัวที่สูญการถ่ายทอด"

เทียนมอนงงุนงงชั่ววูบ ถามว่า

"จริงทีเดียว วิชาฝ่ามือนี้มีแต่เจ็ดเฒ่าเทียนซัวรู้จักใช้เท่านั้น แต่หลังจากพวกมันสูญร่องรอยอย่างลึกลับไปเมื่อสิบปีก่อน วิชาฝ่ามือนี้ก็พลอยสาบสูญไปจากวงพวกนักเลงด้วย"

หงส์เกียวกล่าวอย่างสงสัยใจขึ้นว่า

"สิบปีก่อน? เป็นเวลาก่อนที่บิดามารดาของเพี้ยตี๋มรณะไปแล้วกระมัง?

ยามนี้คุ้ยงังเพี้ยก็ดูออกในหลักฝีมือของลั่งจู๊สีครามแล้ว ว่ามีติดต่อกันอยู่เพียงห้ากระบวนท่าเท่านั้น ทราบแน่ว่า พัวพันต่อไปก็ไม่มีผลสุดท้ายอย่างไร จึงเปลี่ยนกระบวนท่าทีไปในบัดดล กลับตีโต้เข้าใส่อย่างดุดัน กระบวนท่าเชียะตี้เชยลี้ (ทางโลหิตพันลี้) ฟาดออกปะทะท่าซุ่ยเสาะมี่เทียน (สะเก็ดหิมะพร่างฟ้า) ของลั่งจู๊สีครามฟาดมาอย่างหักหาญตรงๆ

เสียงโครมดังสนั่น พื้นน้ำแข็งร้าวเป็นทางมากมาย พลังฝ่ามือกระจัดกระจายขึ้นจนสูงร่วมยี่สิบวา

ลั่งจู๊สีครามครางหนักๆ ในลำคอ เซถลาถึงเจ็ดก้าวใหญ่จึงตั้งหลักได้ ใบหน้าขาวซีดดุจกระดาษแสดงว่าบอบช้ำภายในไปแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยยังยืนอย่างสง่าผ่าเผยอยู่ในที่เดิมดั่งมิมีเรื่องใด ตาแววววาวกวาดมองดูชาวป่าที่ยืนอยู่บนหน้าผาทั้งสี่ด้าน

ยามนี้ เหล่าชาวป่าที่โห่ร้องป่องปีกบนหน้าผาได้พากันสงบสุ้มเสียงอย่างงงัน พวกมันก็รู้สึกเสียหน้าอย่างมากมายใหญ่หลวง ดังนั้น แต่ละคนหน้าบิดเบี้ยวอำมหิต มือขวาคว้าเกาทัณฑ์สั้นขึ้นไว้จนแนบแน่น

ลั่งจู๊แดง เหลืองและม่วงอีกสามคน ต่างมีสีหน้าขุ่นเคืองและตระหนกตกใจ มันทั้งสามมิได้กล่าววาจาอย่างไร ต่างพากันย่างเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยอย่างแช่มช้า

การต่อสู้อันดุดันจะปะทุมาในฉับพลันแน่ หมู่ผู้กล้าต่างมีสีหน้าเคร่งขรึมกังวล เตรียมพร้อมกันอยู่อย่างเคร่งเครียด

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาพิจารณาดูสถานกาณ์รอบข้าง แล้วเอ่ยปากกับหงส์เกียวและเทียนม้อนึ้งว่า

“เจ้าเจ๊ทั้งสองท่าน รีบเรียกเล้งยี้ลงมา บินขึ้นไปสยบพวกชาวป่าทั้งสี่ด้านไว้ มิต้องให้พวกมันใช้เกาทัณฑ์อาบยาพิษทำอันตรายคน ส่วนเรื่องทางนี้ข้าพเจ้าจัดการได้”

หงส์เกียวแม้รู้ดีว่าคุ้ยงังเพี้ยต่อต้านกับลั่งจู๊ทั้งสี่ได้อย่างเหลือเฟือ แต่ยังคงถามอย่างไม่แน่ใจว่า

“ตี้ตี๋ ท่าน ลำพังคนเดียวได้หรือ?”

ขณะนั้นลั่งจู๊ทั้งสามได้เข้ามาจนมีระยะเพียงสิบเชียะเท่านั้น การจู่โจมก็จะอุบัติขึ้นได้ในทุกลมหายใจ

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างเร่งร้อนขึ้นว่า

“เจ้าเจ๊อันประเสริฐ ข้าพเจ้าคนเดียวก็เพียงพอรึบ! รีบด่วนด้วยเถิด”

คำเจ้เจ๊อันประเสริฐนี้ เรียกจนหงส์เกียวใจวาบหวามดื่มด่ำ เพราะวาจาประโยคนี้นางมิได้ยินมาเนิ่นนานเต็มที่แล้ว

หงส์เกียวรับคำขึ้นเบาๆ อย่างซาบซึ้ง แล้วจึงแหงนหน้าส่งเสียงกู่อันสดใสกังวานอยู่ยาวนาน

เสียงกู่ของหงส์เกียวพอเพิ่งขาดหาย ลั่งจู๊ทั้งสามพลันตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้นพร้อมกัน โถมจู่โจมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยดุจดั่งอสนีบาตฟาดลั่น ทั้งสามที่กระหน่ำมาอย่างอาฆาตแค้น พลังฝ่ามือจึงคล้ายภูเขาถล่มทลาย

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองมา พลันสะบัดมือฟาดออกไปอย่างว่องไวดุจสายฟ้า โถมเข้าหาลั่งจู๊สีครามที่บอบช้ำบาดเจ็บ เปลี่ยนกระบวนท่าเป็นเตี้ยมเจี๊ยะอุ้ยกิม (จี้ศิลาให้เป็นทอง) สกัดจุดชาของลั่งจู๊สีครามเอาไว้

พฤติการณ์ของงังเพี้ยนี้ กะทันหันผิดคาดหมาย ไม่เพียงลั่งจู๊ทั้งสามจะคิดไม่เท่านั้น แม้ลั่งจู๊สีครามก็คาดฝันไม่ถึงว่า คุ้ยงังเพี้ยสามารถจะหนีรอดออกจากการโถมกระหน่ำของยอดฝีมือทั้งสาม มาจู่โจมมันที่อยู่ห่างไกล ดังนั้นรอจนมันรู้สึกตัวใคร่จะหลบหลีกก็สายเกินการณ์ไปแล้ว

นี่เป็นเหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นในพริบตาเดียว คุ้ยงังเพี้ยสยบลั่งจู๊สีครามได้ในกระบวนท่าเดียว ลั่งจ๊อีกสามต่างคำรามเสียงครืนครั่นดั่งฟ้าร้อง จู่โจมตามหลังมาอย่างหักโหมดั่งแค้น

บนอากาศมีเสียงประหลาดของอี้ชิ่วเล้งดังแหลมคมกึกก้อง แต่คุ้ยงังเพี้ยไม่มีเวลาว่างจะไปสนใจเรื่องอื่นใดแล้ว รีบตะปบคว้าร่างลั่งจู๊สีคราม เหวี่ยงมันไปยังหมู่ผู้มีฝีมือแล้วสั่งว่า

“ถือมันเป็นโล่ป้องกันเกาทัณฑ์อาบยาพิษ”

กระบวนท่าแม้เจี้ยงโป๊ยฮึง (ต่อต้านในแปดทิศ) จู่โจมเข้าใส่ลั่งจู๊ทั้งสามอย่างว่องไวแคล่วคล่อง

ลั่งจู๊ทั้งสามยามนี้ดาลเดือดถึงขีดสุดแล้ว พวกมันที่มีสันดานป่าเถื่อนในยามขุ่นเคืองดั่งแค้น ต่างชิงชังจนใคร่จะจับคุ้ยงังเพี้ยมากินทั้งเป็นไป

ดังนั้น ทั้งสี่พอประมือต่อสู้ ก็ประหัตประหารกันอย่างอำมหิตโหดเหี้ยมเปี่ยมความตายอยู่ทุกลมหายใจ

ลั่งจู๊ทั้งสามแยกย้ายเป็นสามเส้า ล้อมคุ้ยงังเพี้ยเอาไว้ระหว่างกลาง ทั้งมือทั้งเท้าระดมโหมใส่ แต่ละกระบวนท่าล้วนเป็นความอำมหิตชั่วร้ายจนสุดแสน แต่ไม่มีปัญญาทำอันตรายต่อคุ้ยงังเพี้ยให้สมใจได้

หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งในตอนนี้ ได้ขี่อี้ชิ่วเล้งโบยบินอยู่กลางอากาศแล้ว

บรรดาชาวเขาเผ่าต่างๆ ที่รายล้อมอยู่รอบข้างมีบ้างง้างธนู มีบ้างตระเตรียมหน้าไม้ หมายจะระดมยิงลงมาฆ่าพวกทางเบื้องล่าง แต่ถูกความเหี้ยมหาญอันประหลาดของอี้ชิ่วเล้งข่มขู่จนงงงัน พวกมันเป็นเหล่าที่งมงายในเรื่องภูติผีเทพเจ้า เมื่อเห็นอี้ชิ่วเล้งที่มิคล้ายเป็นสัตว์ในโลกนี้ ในใจก็เกิดความหวั่นหวาดขึ้นอย่างมิอาจข่มกลั้น ยิ่งเห็นลั่งจู๊สีครามถูกหมู่ผู้กล้าจับไว้เป็นตัวประกัน พวกมันก็กลัวจะเป็นอันตรายไปถึง ดังนั้น จึงมิได้ลงมือจู่โจมมา

หมู่ผู้กล้าเห็นลั่งจู๊ทั้งสามกลุ้มรุมใส่คุ้ยงังเพี้ยเพียงลำพัง แม้รู้ดีว่างังเพี้ยมีพลังฝีมือยอดเยี่ยม ย่อมมิถึงกับพลาดพลั้งเสียที แต่ในใจก็รู้สึกคลางแคลงสงสัยยิ่งและไม่คลายความตะขิดตะขวงใจไปได้เลย

เป็นชั่วครู่ ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งกระซากเสียงอย่างขุ่นเคืองว่า

“กลุ้มรุมสามต่อหนึ่ง พวกเราไหนเลยจะงอมือดูอยู่ได้ ให้คุ้ยกงจื้อไปรับมือเพียงลำพัง”

ขาดคำโถมกายวิ่งไปยังบริเวณต่อสู้ของทั้งสี่ก่อน

หมู่ผู้มีฝีมืออีกสองคนกระโดดออกไปจู่โจมบ้าง คนอื่นๆ จึงพากันทยอยวิ่งมาในทิศทางนี้ กลับลืมเลือนต่อชาวป่าเขาที่อยู่รอบข้างทั้งสี่ทิศไปเสียแล้ว

ลั่งจู๊สีแดงพอเห็นก็ตื่นตกใจยิ่ง งังเพี้ยเพียงลำพัง มันทั้งสามรวมกำลังแล้วก็ยังปราบปรามมิอยู่ หากแม้นมีพวกประดานี้ฮือเข้ามาร่วมด้วย พวกมันไหนเลยยังจะมีปัญญาเอาชัยได้ ในใจพอเกิดความหวาดหวั่น ก็ไม่คำนึงถึงคุณธรรมใดๆ อีกแล้ว พลันตวาดเสียงก้องฟาดมือดังฉาดใหญ่แล้วกระโดดถอยไปครึ่งก้าวแหงนหน้ากู่เสียงยาวสะท้านกังวาน

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกว่า

“ท่านทั้งหลายระวังเกาทัณฑ์อาบยาพิษบนหน้าผาทั้งสี่ด้านไว้!”

วาจาของเชียะฮ่วกพั่งกวน (ตุลาการผมแดง) เอ้งเชี่ยงเซ็งมิทันขาดคำ เกาทัณฑ์อาบยาพิษและหน้าไม้ก็ระดมยิงลงมาจากทั่วทุกทิศทางดุจดังห่าฝน มียอดฝีมือสามคนที่ถูกยิงจนแผดร้องเสียงโหยหวน ล้มสิ้นใจลงที่นั้นทันที

ส่วนคนอื่นๆ ไหนเลยยังจะกล้ำเข้าช่วยเหลือคุ้ยงังเพี้ย แต่ละคนหันหลังชนกัน จ้องมองรอบข้างด้วยความระมัดระวัง กลายเป็นฝ่ายตั้งรับอย่างหวาดหวั่นไปแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยในการรุกกระหน่ำของหัวหน้าเผ่าทั้งสาม จึงมิต้องถูกเกาทัณฑ์

อาบยาพิษระดมยิงใส่ เนื่องจากพวกมันมิกล้ายิงเข้ามาในกลุ่มนี้

เบื้องบนอากาศ พลันมีเสียงตวาดสดใสดังขึ้นสองครา ร่างสีเทาเข้มของอี้ชิ่วเล้งโบยบินเป็นวงอยู่บนหน้าผา มันผ่านไปในที่ใด ที่นั้นก็มีเส้นสายสีเงินพุ่งลงดุจดั่งสายฝน จากนั้น ก็มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังระงม หมู่นักสู้ชาวป่าเขาแต่ละหย่อม จะต้องมีคนสิ้นใจตายคาที่ไปคนหนึ่ง

นี่ยังเป็นเพราะสองดรุณีให้ความปรานี เพียงฆ่าคนเดียวเพื่อเป็นตัวอย่างแก่พวกทั้งปวง มิเช่นนั้น หากสองนางหักโหมจนสุดฝีมือ น่ากลัวภายใต้เข็มอาบยาพิษเจ็ดก้าวคร่าวิญญาณของเทียนม้อนี้ง พวกชาวป่าเขายังต้องตายมากไปกว่าขณะนี้หลายสิบเท่านัก

เหล่าชาวป่าเขา ความจริงก็หวาดกลัวตัวอี้ชิ่วเล้งอย่างยิ่งอยู่แล้ว บัดนี้เห็นมันโฉบบินไปในทางทิศใด พวกพ้องก็ต้องตายไปอย่างลึกลับไม่พบสาเหตุ ความหวาดหวั่นก็ต้องตายไปอย่างลึกลับไม่พบสาเหตุ ความหวาดหวั่นในใจยิ่งรุนแรงขึ้นอีกชั้นหนึ่ง ไหนเลยยังจะกล้าระดมยิงหน้าไม้มา ดังนั้นหน้าไม้และเกาทัณฑ์จึงได้ซาไปจนแทบขาดหาย

ลั่งจู๊สีเหลืองกู่เสียงเกรี้ยวกราดด้วยความขุ่นเคือง แต่ยามนี้ อี้ชิ่วเล้งได้โฉบมาเป็นคำรบสอง แม้กระทั่งคนผู้เดียวที่กล้ายิงหน้าไม้ลงมา ก็ต้องตายด้วยเข็มอาบยาพิษเจ็ดก้าวคร่าวิญญาณไปแล้ว ชาวป่าเขาอื่นๆ ยังจะมีผู้ใดกล้าเคลื่อนไหว มันต่างฮือกันซ่อนตัวที่ฐานก้อนหินใหญ่ แม้ศีรษะก็มิกล้าโผล่ออกมาอีกแล้ว

หมู่ผู้มีฝีมือในดินแดนมรณะ ต่างโล่งใจไปทันที ตวาดด่าอย่างขุ่นเคืองแล้วฮือกันเข้ารายล้อมลั่งจู๊ทั้งสามเอาไว้อีกชั้นหนึ่ง

ตุลาการผมแดงเอ้งเซี่ยงเช็งตวาดเสียงหนักๆ ว่า...

“สุนัขเฒ่าทั้งสาม พวกเจ้าเหลียวดูทางนอกสักครั้งเป็นไร”

ลั่งจู๊ทั้งสามรู้อยู่นานแล้วว่า ตกเข้ามาในวงล้อมอันแน่นหนา แต่ยังกวาดตาที่หวาดหวั่นมองไปรอบข้างบนหน้าผาอันเวิ้งว้างว่างเปล่า ปราศจากบริวารจะมาช่วยเหลือแม้สักคนเดียว มิทราบหลบลี้หนีหน้าไปที่ใดหมดสิ้นแล้ว เมื่อความหวังในกำลังหนุนหมดสิ้น พวกมันเท่ากับขาดหลักจะอาศัย ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงในใจ ยิ่งรุนแรงจนมิอาจเปรียบประมาณได้

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นก็แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าหากจะหลุดออกจากวงล้อมนี้ พวกท่านก็จะไม่มีชีวิตอีกแล้ว”

ลั่งจู๊ทั้งสามกำลังกังวลในเรื่องนี้อยู่ทีเดียว เมื่อเห็นจึงยิ่งมิกล้ารามือผ่อน

คลาย ต่างโหมเข้าระดมจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยจนสุดแรงขึ้น

คุ้ยงังเพี้ย ยังคงหลบหลีกมากกว่าตีโต้ดุจดั่งเดิม เพราะประหลาดใจยิ่งว่า ไฉนพลังฝีมือของลั่งจู๊ทั้งสี่จึงต่างมีเพียงห้ากระบวนท่าเดียวกัน ไม่มีผู้ใดมากน้อยกว่ากันเลย

เมื่อทุ่มเทกำลังอย่างสุดตัว ลั่งจู๊ทั้งสามมาตรแม้นมีกำลังเข้มแข็ง แต่จิตใจที่หวาดหวั่นขวัญฝ่อกอปรกับกำลังกายที่เสื่อมไปมากมาย ต่างจึงมีเหงื่อโซมลงดั่งห่าฝนแล้ว

ตุลาการผมแดงเองเชียงเชิง กล่าวอย่างนอบน้อมขนว่า

"คุ้ยกงจื้อ ท่านโปรดออกมาจากวงล้อมเถิด ให้พวกเราได้รับใช้ตามกำลังอันน้อยนิดบ้าง"

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"เราจะดูพวกมันเหล่านี้ นอกจากห้ากระบวนท่าแล้วยังมีวิชาใดอยู่อีกบ้าง"

"พวกมันรู้จักห้ากระบวนท่าเท่านั้น แต่ทว่าจากปากคำของพวกมัน อาจบางทีพอจะสืบสาวถึงร่องรอยของเจ็ดเฒ่าเทียนซัวได้บ้าง"

ลั่งจู๊ทั้งสามยังคงโถมเข้ากระหน่ำใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างลืมตัวไม่กลัวตายสันดานอันเหี้ยมหาญอำมหิตของพวกมัน ปรากฏออกมาจนหมดสิ้นไม่เหลือหลอ

คุ้ยงังเพี้ยเริ่มมีความขุ่นเคืองขึ้นจนตาเป็นประกายแววว้บ กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ข้าพเจ้าจะฆ่าพวกท่าน เพียงลำบากกับการยกมือกวาดไปเท่านั้น"

เสียงขาดคำกระบวนท่าแปรเปลี่ยน พลิกสภาพจากฝ่ายรับมาเป็นรุกฟาดไปสามกระบวนท่าซ้อนๆ ทำให้ลั่งจู๊ทั้งสามต้องถอยกรูดๆ จนวุ่นวายอลเวงไปทันที

เบื้องบนอากาศมีเสียงอันกังวลของหงส์เกียวดังลงมาว่า

"เพี้ยตี่ เจ็ดเฒ่าเทียนซัวสาบสูญร่องรอยไปหลังจากบิดามารดาผู้เฒ่าถูกประทุษร้ายแล้ว อาจบางทีจะมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องเมื่อครั้งกระโน้นก็ได้ พวกเราไยไม่สืบเสาะหาร่องรอยของพวกทั้งเจ็ดนั้นเสียก่อนเล่า?"

มิทราบเป็นเวลาใด หงส์เกียวได้เปลี่ยนคำเรียกบิดามารดาของคุ้ยงังเพี้ยมาเป็นมารดาของนางแล้ว อาจบางที นางจะถือตัวเองเป็นภรรยาของคุ้ยงังเพี้ยก็ได้

คุ้ยงังเพี้ย พอได้ฟังดวงตาพลังมีแววอำมหิตจนเจิดจ้า ใช้กระบวนท่า

ฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) สะบัดมือจี้สกัดจุดลั่งจู๊ทั้งสามไปดุจสายฟ้าแลบ

ลั่งจู๊ทั้งสามแม้มีฝีมือที่สูงส่ง แต่เมื่อเทียบกับคุ้ยงังเพี้ย ก็ยังห่างไกลกันจนสุดกู่ อย่าว่าแต่พวกมันยามนี้ต่างเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจนระโหยโรยแรงอยู่แล้ว...

หมู่ผู้มีฝีมือรอบข้าง ต่างได้เริ่มคลายการระมัดระวังจนตัวเกร็งไป พากันมายืนที่ด้านหลังคุ้ยงังเพี้ยหมดสิ้น

คุ้ยงังเพี้ยคว้าชีพจรข้อมือของลั่งจู๊สีแดง ตบคลายจุดแก่มันแล้วถามเสียงเย็นชาว่า

"เจ็ดเฒ่าเทียนซัว คือผู้ถ่ายทอดวิชาการต่อสู้ให้พวกท่านใช่หรือไม่?"

ลั่งจู๊สีแดงมิได้เงยหน้ามาเลย แต่ตอบสั้นๆ ว่า...

"ถูกต้อง"

ท่าทีของมันยังคงดื้อรั้นอยู่ดั่งเดิม คุ้ยงังเพี้ยจึงถามไปอีกว่า

"พวกมันอยู่ในที่ใด?"

"เราทราบ แต่มิบอกกับเจ้าดอก"

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายแววาวับทันที แค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"ขอเพียงท่านไม่กลัวตาย"

กระแสเสียงเย็นยะเยียบจนจับใจผู้ฟัง ลั่งจู๊สีแดงต้องเหลือบตามองขึ้นอย่างลืมตัว แต่พอประสานตาคุ้ยงังเพี้ย ก็ต้องสยิวกายขึ้นอย่างหนาวเหน็บ ตะกุกตะกักว่า

"พวกท่านอยู่..."

ต้องกัมศีรษะลงช้าๆ หลบจากสายตาคุ้ยงังเพี้ยไป พลันจิตใจกระจ่างแจ่มใสขึ้นอีกครา ส่งเสียงกระด้างว่า

"เจ้าอย่าหมายได้รับข่าว จากปากเราลั่งจู๊สักน้อยนิดเลย"

คุ้ยงังเพี้ยพลันสลัดมือลั่งจู๊สีแดงออก แค่นเสียงเย็นยะเยียบว่า

"ท่านในขณะนี้มีเพียงสองทางที่พอเดินได้ หนึ่งคือบอกร่องรอยของพวกมันให้แก่เรา หนึ่งคือหนีออกจากเงื้อมมือของเรา"

กระแสเสียงหนักแน่นเด็ดเดี่ยว แต่ก็มีอานุภาพอันเย็นยะเยียบข่มขู่ผู้คนรุนแรงยิ่ง

ลั่งจู๊สีแดงมีความชำนาญกับทำเลสถานที่นี้ จนช่ำชอง มันคำนวณแล้วที่นี้ห่างจากหน้าผาประมาณหนึ่งร้อยวา ด้วยพลังฝีมือของมัน เพียงกระโดดสี่ห้า

ครั้งก็ถึงยังเชิงผนังได้ จากนั้น กระโดดขึ้นตามโขดหินอันระเกะกะซ่อนตัวได้ ต่อให้คุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมือสูงส่งกว่านี้ ก็อย่าหมายค้นหาตัวมันได้เลย

ลั่งจู๊สีแดงเมื่อตกลงใจแน่วแน่ ความชั่วร้ายปรากฏในสายตามันอีกคราพลันตวาดเสียงก้องแล้วใช้กระบวนท่างิ้นฮวยมั่วที (ดอกไม้เงินเต็มฟ้า) ฟาดใส่ใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนสุดแรงไปฉาดหนึ่ง ถีบกายโถมเข้ายังหน้าผาจนสุดเรี่ยวแรงเท่าที่มี

งังเพี้ยตาเป็นประกายอำมหิตโชติช่วง เห็นฝ่ามือฟาดเข้าใส่แต่ไม่ยอมเลี่ยงหลบหลีก เพียงขยับร่างวูบหมู่ผู้มีฝีมือต่างยังมิทันเห็นท่าร่างได้ชัดตา เพียงเห็นเป็นเงาสีขาวพุ่งวาบออกไป ก็สูญหายร่องรอยคุ้ยงังเพี้ยแล้ว

ทันใดนั้น...

ที่ไกลสี่สิบวา มีเสียงลั่งจู๊สีแดงแผดร้องดังโหยหวนชวนสยดสยอง รอจนพวกทั้งหลายเบือนสายตามองไป ลั่งจู๊สีแดงก็ตายสนิทอยู่บนพื้น โลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ดเป็นเส้นสาย

ความแปรเปลี่ยนที่อุบัติมาในเพียงพริบตา สร้างความหวาดหวั่นแก่ผู้คนจนขวัญฝ่อ ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งถอนหายใจยาวๆ คำนึงขึ้นว่า

“คนผู้นี้มีอายุยังเยาว์วัยแท้ๆ แต่พลังฝีมือก็บรรลุจุดที่ไม่อาจหยั่งคะเนแล้ว และมันยังมีวาจาเป็นสัจจะที่ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด น่ากลัวว่านับแต่นี้ไป ในวงพวกนักเลงจะต้องมีวิญญาณอนาถาเพิ่มพูนขึ้นอีกมากมายหลายหลาก”

คุ้ยงังเพี้ยฟาดลั่งจู๊สีแดงตายคามือในเพลงเดียวก็หันกายพุ่งปราดกลับมายื่นมือหิ้วคอลั่งจู๊สีเหลืองตบคลายจุดแก่มันแล้วเค้นเสียงเย็นชา ถามว่า

“ท่านจะเลือกทางสายใด?”

ลั่งจู๊สีเหลืองเมื่อครู่ได้ยินเสียงแผดร้องก็รู้ดีว่าเกิดเรื่องราวอย่างไรขึ้น มันหวาดหวั่นจนหน้าเผือดขาวกล่าวเสียงสะท้านว่า

“เราคิดเลือกทางรอด แต่ทางรอดนี้ก็คือทางตาย”

“วาจานี้หมายความกระไร?”

ลั่งจู๊สีเหลืองฝืนหัวร่อ กล่าวว่า

“พวกท่านมิใช่เป็นคู่ต่อสู้กับเจ็ดผู้เฒ่าเทียนซัวได้ พวกเราตอนแรกมีลั่งจู๊อยู่แปดคน แต่บัดนี้เหลือเพียงสี่คนเท่านั้น พวกท่านสมควรทราบว่าเป็นเพราะสาเหตุใดแล้ว”

เชียะฮวกพั่งกวนเอ้งเชี่ยงเซ็งกล่าวเสียงหนักๆ ว่า...

“พลังฝีมือของคุ้ยกงจื้อ รับรองจะเป็นประกันให้พวกท่านปลอดภัยไร้อันตรายก็แล้วกัน ไยต้องไปเกรงกลัวพวกมันด้วย?”

ลั่งจู๊สีเหลืองฝืนหัวร่อ กล่าวว่า

“เมื่อคราวก่อน ซีทู้เซี่ยก็เคยมาประกันดั่งนี้ แต่ผลที่สุด พวกเราต้องเสียลั่งจู๊ไปอีกสองคน และข้างตัวมันก็มีอั๊วะฮุ้น (วิญญาณเป็น) ซี้เพ็ก (ขวัญมรณะ) ไปควบคุมเพิ่มขึ้นอีกสองคน”

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังก็งุนงง เพราะคาดหมายไม่ถึงเลยว่า ที่แท้ซีทู้เซี่ยได้ตกอยู่ในความควบคุมบังคับของเจ็ดเฒ่าเทียนซัว อย่างนั้น หากซีทู้เซี่ยมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับข้ออาฆาตแค้นผู้บังเกิดเกล้า น่ากลัวเจ็ดเฒ่าเทียนซัว จะมีความเกี่ยวข้องที่สำคัญไปกว่ามากมายหลายเท่านัก

เอ้งเชี่ยงเซ็งกล่าวอย่างแตกตื่นว่า

“อั๊วะฮุ้นกับซี้เพ็กทั้งสอง ที่แท้เป็นคนควบคุมเฒ่าซังฟ้าซีทู้เซี่ย?”

ในลานกว้างเงียบงันจนวังเวงไปชั่วครู่ คุ้ยงังเพี้ยก้มศีรษะขบคิดอยู่เนิ่นนาน แต่อย่างไรก็มิอาจเข้าใจว่าเจ็ดเฒ่าเทียนซัวจะเกี่ยวข้องอย่างไรกับการตายของผู้บังเกิดเกล้าตน มันคล้ายเป็นปริศนาที่ไม่มีวันจะคลี่คลาย!

ในที่สุด ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยพลันมีประกายลุกวาบ กล่าวเสียงหนักๆ ขึ้น

“มิว่าเป็นเช่นไร ท่านจะบอกที่อยู่ของพวกมันมา มิเช่นนั้น ท่านจะต้องเดินตามรอยเท้าลั่งจู๊สีแดงนั้นแล้ว”

กระแสเสียงที่หนักแน่นเด็ดเดี่ยวนี้ ยังเปี่ยมความอำมหิตโหดเหี้ยมน่าหวาดหวั่น

ลั่งจู๊สีเหลืองสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ เพราะความเป็นความตาย ได้มารอให้เลือกเฟ้นทางเบื้องหน้าแล้ว มันจะอย่างไรก็มิใช่เป็นวีรบุรุษกล้าหาญที่ยินดีใช้ความตายบูชาธัมมะ

ทันใดนั้น กล้ามเนื้อบนใบหน้าลั่งจู๊สีครามสั่นกระตุกเป็นครู่ใหญ่แล้วกล่าวว่า

“เจ้ามิต้องบีบคั้นบังคับ เราเลือกทางตาย”

ขาดคำก็หลับตารอความตายโดยดุษฎี ทำให้งังเพี้ยทอดถอนใจอย่างหดหู่ ขบกรามแล้วคลายมือกล่าวว่า...

“ท่านหนีเถิด”

ลั่งจู๊สีเหลืองสั่นศีรษะ กล่าวว่า

“เรายินดีจะตายอย่างสุขสงบในที่นี้”

ขาดคำทรุดกายนั่งขัดสมาธิกับพื้น หลับตารอคอยความตายไปอย่างเยือกเย็น

คุ้ยงังเพี้ยข่มขู่ขึ้นอีกว่า

“ท่านอย่าเข้าใจว่าเรามิกล้าฆ่าท่าน”

พร้อมกับวาจา มือได้ยกขึ้นทำท่าจะฟาดไป แต่ยกแล้วยกเล่าอยู่หลายครา โดยไม่มีครั้งใดฟาดออกไปได้ ใบหน้าที่งามสง่าถูกความขุ่นแค้นครานี้กระตุ้นจนแดงฉานปานเปลวไฟ

ลั่งจู๋สีเหลืองซ้อนตามามองเห็นสภาพ ต้องกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ที่แท้ท่านยังมีน้ำใจเป็นผู้คนอยู่”

คุ้ยงังเพี้ยขบกรามแนบแน่นไปอีกครา เค้นเสียงออกทางไรฟันว่า

“เราจะลงมือในบัดนี้”

ขาดคำ สองฝ่ามือยกขึ้นอย่างรวดเร็วรุนแรง

ทันใดนั้น เสียงชราอันเข้มแข็งของคนผู้หนึ่งร้องดังขึ้น

“คุ้ยงังเพี้ย หยุดมือ”

ฟังเสียงก็รู้ว่าเป็นผู้ใด เหล่าผักล้าต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทกคนทันที

คุ้ยงังเพี้ยพลันรั้งมือถอยปราด แสยะยิ้มกล่าวว่า...

“ซีทู้เซี่ย ท่านเราช่างเป็นคู่อาฆาตที่เดินบนทางแคบ ต้องพบกันอยู่เสมอ”

เผชิญเจ็ดเฒ่าเทียนซัว

เห็นที่ไกลประมาณร้อยวา เฒ่าชังฟ้าซีทู้เชี่ยกำลังเดินช้าๆ ตรงมา ด้วย ท่าที อันเยือกเย็นปลอดโปร่ง ดุจดั่งพบพานสหายเก่าจะสนทนาปราศรัยก็ปาน แต่ทว่านี่เป็นเพียงเปลือกนอกที่เสแสร้งแกล้งดัด หากพิจารณาอย่างละเอียดสุขุม ทุกผู้คนต่างดูออกว่า ในส่วนลึกของประกายตามันยังแฝงไว้ด้วยความวิตกและรันทดอยู่อย่างสุดแสน อาจบางที ผู้เหี้ยมหาญที่นักสู้ทั้งปักไฮ้ยกย่องเทิดทูนก็มีประวัติอันเจ็บช้ำลำเค็ญอย่เช่นกัน

ฝีเท้าซีทู้เชี่ยมาตรแม้นเชื่องช้า แต่กิริยาแคล่วคล่องว่องไว เพียงไม่นานก็มาจนห่างจากคุ้ยงังเพี้ยร่วมสิบวา หัวร่ออย่างเปิดเผยแล้วกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย นี่เรียกว่าคนเรามีที่ใดไม่อาจพบกันได้...”

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายอำมหิต สะอึกเข้าไปก้าวใหญ่แล้วเค้นเสียงว่า

“ซีทู้เชี่ย ไมตรีซือแป๊ะซือเตี๊ยกของท่านเราได้สะบัดกั้นไปแล้ว เราจะรู้หลังฉากการถูกประทุษร้ายของบิดาเราจากปากคำท่านให้จงได้ และท่านกลับคิดจะฆ่าเราให้ตายคามือ ท่านเราต่างมีความปรารถนาคนละประการ ไยไม่ทุ่มเทความสามารถไปช่วงชิงสิ่งที่ปรารถนาเล่า?”

ดวงตาซีทู้เชี่ยปรากฏประกายหม่นหมอง พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงกึกก้องแล้วกล่าวว่า

“วาจานี้สบใจเราพอดี มาเถิด ขอเพียงท่านสามารถสยบเราซีทู้เชี่ยอยู่ เบื้องหลังความอาฆาตแค้นของผู้บังเกิดเกล้า รับรองอยู่ในความรับผิดชอบของเล่าฮูก็แล้วกัน”

เสียงขาดคำเท้าสาวก้าวเข้าไปหาอย่างเชื่องช้า

คุ้ยงังเพี้ยมิได้พบเห็นท่าทีอันผิดปรกติของซีทู้เซี่ยเลย เนื่องจากความพลุ่งพล่านดั่งแค้นได้ประดังขึ้นจนสูญเสียความเยือกเย็น รีบสูบลมหายใจลึกๆ แล้วเกร็งพลังเข้าในสองแขน ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด พลันใช้กระบวนท่าเน้าไฮ้เท่งเล้ง (มังกรโลดมรสุม) ฟาดใส่ทรวงอกซีทู้เซี่ยดุจดับประกายสายฟ้า

กระบวนท่านี้ คุ้ยงังเพี้ยจู่โจมไปด้วยความเดือดดาลจนสุดแรง พลังฝ่ามือจึงสะเทือนเลือนลั่นปานฟ้าถล่มมรสุมโถมทลาย ทั้งรวดเร็ว รุนแรง ดุร้าย แม่นยำ ทุกแง่ทุกมุมต่างบรรลุจุดยอดทั้งสิ้น

ซีทู้เซี่ยสะบัดแขนขึ้นเล็กน้อย ด้วยท่าทีคล้ายจะต่อต้านหลบหลีก แต่ความจริง ในใจมันได้ลอบทอดถอนด้วยความรันทด ตัดสินใจขั้นสุดท้ายอย่างเด็ดเดี่ยว แล้วยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

เสียงโครมดังสนั่นปานฟ้าผ่า พลังมือทั้งมวลของคุ้ยงังเพี้ยฟาดเข้าใส่ทรวงอกซีทู้เซี่ยอย่างถนัดถนี่

ซีทู้เซี่ยคร่างหนักๆ ในลำคอ ร่างกระเด็นไกลไปถึงเจ็ดสิบกว่าเชียะจึงร่วงหล่น กระอักโลหิตออกจากปากหลายกอง แต่มันก็นับว่าเหี้ยมเกรียมแกร่งกร้าวมิใช่ชั่ว แม้ร่วงลงสู่พื้นแล้วก็ไม่แยแสต่ออวัยวะภายในที่แหลกลาญละเอียด ยังฝืนใจสดลมหายใจกระโดดขึ้นมายืนหยัดบนพื้นอีกครั้ง

ความแปรเปลี่ยนที่อุบัติอย่างไม่คาดหมาย มิเพียงหมู่ผู้กล้าคาดเดาไม่ออกว่า ซีทู้เซี่ยมีความคิดเห็นเป็นเช่นไร จึงยอมถูกจู่โจมอย่างดุษฎี เนื่องจากพวกทั้งหลายต่างทราบดีว่า พลังฝีมือของซีทู้เซี่ยนี้ ย่อมไม่ถึงกับต้องเป็นอันตรายไปด้วยมือคุ้ยงังเพี้ยในกระบวนท่าแรกอย่างเด็ดขาด

คุ้ยงังเพี้ยก็มีความคลางแคลงสงสัยเช่นกัน มิหนำซ้ำ ยังเพิ่มความกระสับกระส่ายไม่สบายใจขึ้นอีกด้วย เนื่องจาก ซีทู้เซี่ยจะอย่างไรก็เป็นซือแป๊ะของตน อย่าว่าแต่ จะมีความเกี่ยวข้องกับข้ออาฆาตแค้นของบิดามารดาหรือไม่ก็ยังมิทราบ

คุ้ยงังเพี้ยสูดลมหายใจลึกๆ เข้าข่มกลั้นอารมณ์แล้วสาวเท้าก้าวไปหาซีทู้เซี่ย

ทั่วทั้งบริเวณเงียบงันวังเวง ลมอันหนาวเหน็บโชยพัดจนเสื้อผ้าซีทู้เซี่ยปลิวไสว มันกำลังจับตาจ้องอยู่บนร่างคุ้ยงังเพี้ยแน่วนิ่ง คล้ายดั่งจะมองให้ทะลุเข้าไปในหัวใจของนักสู้อายุเยาว์ผู้นี้

สายตาของหมู่ผู้มีฝีมือ ต่างจับนิ่งบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยเป็นจุดเดียว พวก

มันและคุ้ยงังเพี้ยอยู่ด้วยกันมาเป็นเวลาอันสั้น แต่ก็ได้เข้าใจในตัวคุ้ยงังเพี้ยไม่น้อย ใต้เงื้อมมือของคุ้ยงังเพี้ย ไม่มีคนใดที่คุ้ยงังเพี้ยจะฆ่าสามารถหนีรอดออกไปทั้งที่บาดเจ็บได้...คุ้ยงังเพี้ยเดินมาจนกระทั่งห่างจากซีทู้เซี่ยห้าเซียะจึงหยุดไว้ ถามเสียงหนักๆ ว่า

"ซีทู้เซี่ย ท่านแพ้แล้ว?"

เฆ่าซังฟ้าซีทู้เซี่ยหัวร่ออย่างยากเย็น กล่าวว่า

"เรามิได้พ่ายแพ้ เป็นแต่เราชดใช้หนี้โลหิตที่ติดค้างตระกูลคุ้ยของพวกเจ้าเท่านั้น"

ซีทู้เซี่ยพลันหัวร่อเย้ยหยันตัวเองขึ้นมา โลหิตได้ไหลย้อยออกจากมุมปากเป็นเส้นสาย มันมีวาจามากหลายใคร่จะกล่าว แต่อวัยวะภายในที่แหลกละเอียดเป็นอาการบอบช้ำอันสาหัส จนมันไม่อาจกล่าวคำได้มากมาย

ซีทู้เซี่ยชะงักเสียงหัวร่อไว้ ทรุดกายนั่งลงอย่างแช่มช้า กล่าวอย่างคล้ายเย้นหยันตนเองขึ้นว่า

"เราเพียงสามารถนับเป็นทหารเลวที่คอยโห่ร้องหนุนอยู่ด้านข้างเท่านั้น ยังไม่มีศักดิ์ศรีขึ้นเป็นฆาตกรสำคัญนั้นได้"

คุ้ยงังเพี้ยต้องงงงันทันที หากแม้นวาจาซีทู้เซี่ยนี้เป็นความจริง ฆาตกรสำคัญนั้นควรจะเป็นบุคคลเช่นไรกัน?

คุ้ยงังเพี้ยถามโพล่งอย่างลืมตัว

"ฆาตกรสำคัญเป็นใคร?"

"เรามิทราบ"

คุ้ยงังเพี้ยได้ฟังยิ่งพิศวงสงสัย คุ้ยงังเพี้ยคลางแคลงว่าซีทู้เซี่ยโป้ปดมาหลอกลวง เนื่องจากว่า มันเมื่อยอมรับตัวมีศักดิ์ศรีเป็นเพียงทหารเลว คอยโห่ร้องหนุนอยู่รอบนอก ผู้มีอำนาจบงการเป็นใครนั้นมันก็ควรทราบด้วย

คุ้ยงังเพี้ยมีประกายตาอำมหิตขึ้นวูบวาบ เค้นเสียงเย็นยะเยียบว่า

"เรามีปัญญาทำให้ท่านสารภาพออกมา"

วาจาขาดคำมือยกขึ้นช้าๆ ทำท่าจะฟาดไป

ซีทู้เซี่ยพลันร้องเสียงก้องว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ฝ่ามือนั้นของเจ้าทำให้เรายากที่จะมีชีวิตรอดเกินครึ่งชั่วยามแล้ว ในเมื่อเรามีเจตนามาชดใช้หนี้โลหิตของตระกูลคุ้ยเจ้า ก็ย่อมจะต้องเล่าเรื่องราวทั้งหลายแหล่แก่เจ้าฟัง บัดนี้ เราได้สละชีวิตของตนเองไปแล้ว เจ้าไยไม่ลอง

เชื่อถือดูสักชั่วคราว ฟังเราเล่ากล่าวให้หมดสิ้นก่อน”

วาจาขาดคำ มิรอให้คุ้ยงังเพี้ยเอ่ยปากถามไถ่ก็กล่าวสืบต่อไปว่า

“ข้อพิพาทบาดหมางและแก่งแย่งชิงดีในวงพวกนักเลงยุคนี้ กล่าวโดยสรุปแล้ว เกิดขึ้นเพราะตระกูลคุ้ยเจ้าเพียงแห่งเดียว เมื่อสิบเจ็ดปีก่อน คุ้ยงังฮวงบิดาเจ้า ไปได้ลายแทงลึกลับจากปักไฮ้มาหนึ่งแผ่น ลายแทงนี้เป็นชนวนการฆ่าฟันอย่างอำมหิตของวงพวกนักเลงในปัจจุบัน และก็เกี่ยวข้องกับข้ออาฆาตแค้นอันนองเลือดของตระกูลคุ้ยเจ้าด้วย”

ล้วงมือเข้าอกเสื้อ ดึงลายแทงหนังแพะออกมาม้วนหนึ่ง ส่งให้คุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวว่า

“นี่คือสมบัติตระกูลคุ้ยของเจ้า เจ้ารับไปเถิด”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ท่านยินยอมให้เราคุ้ยงังเพี้ยโดยสมัครใจ?”

ซีทู้เซี่ยกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

“หากแม้นไม่ยินยอมพร้อมใจ เราไหนเลยจะเสนอตัวมาชดใช้โลหิตตระกูลคุ้ยเจ้าได้ รับไปเถิด นี่คือเบาะแสที่เจ้าจะสืบเสาะหาฆาตกรสำคัญเพียงประการเดียว คนผู้นั้นมีความตั้งใจแน่วแน่ในลายแทงนี้ มิได้ลายแทงไป!มันจะไม่ยอมเลิกราอย่างเด็ดขาด”

อ้าปากกระอักโลหิตสีคล้ำออกมากองใหญ่ ลมหายใจเริ่มถี่เร็วทีละน้อย

พร้อมกับทรวงอกที่สะท้อนขึ้นลง คุ้ยงังเพี้ยจิตใจยิ่งหนักอึ้งจนตึงเครียด รู้สึกว่าคล้ายกระทำความผิดอะไร แต่ก็คล้ายมิได้กระทำความผิดใดๆ เลย

คุ้ยงังเพี้ยต้องเอ่ยปากถามอย่างลืมตัว

“ท่านสามารถทนได้อีกนานเท่าใด?”

ซีทู้เซี่ยจ้องมองดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างสงสัยใจไปแวบหนึ่ง จากหน้าตาอันเย็นชากระด้างของคุ้ยงังเพี้ย จะได้เห็นความรู้สึกใดกัน ทำให้ในใจยิ่งละอายเพิ่มขึ้นอีกมากหลาย ยิ่งกระสับกระส่ายคับแค้น จนต้องกล่าวอย่างเคร่งขรึมหนักแน่นว่า

“เจ้าละม้ายคล้ายคลึงงังฮวงซือตี่ยิ่ง หน้าเย็นชาแต่ใจร้อนระอุ จงจำให้มั่น ในวงพวกนักเลงมีเล่ห์กระเท่ห์อุบายอันชั่วร้ายหลายหลาก พวกเลวทรามที่ปากปราศรัยใจเชือดคอก็ยิ่งมากมายสุดคณานับ บิดาเจ้าเมื่อคราวกระโน้น หากมิใช่เชื่อถือเราซีทู้เซี่ยเกินไป และให้เรามีโอกาสวางแผนเล่ห์อุบายได้ ไหนเลยจะถึงกับต้องถูกปลิดชีวิตอย่างน่าคลั่งใจในภายหลัง โอ ผิดแล้ว ผิดมากแล้ว...”

แววตาอำมหิตของคุ้ยงังเพี้ยบังเกิดขึ้นมาอีกคราเค้นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

“ที่แท้บิดามารดาของเราเสียชีวิตไปด้วยแผนการอันชั่วร้ายของท่าน ท่านท่าน...”

“เราไม่อาจมีชิวตรอดได้อีกนานเท่าใดแล้ว ตายในเงื้อมมือเจ้า เราสบายใจเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจาก...เรากระทำความผิดไปมากหลาย และ...ติดค้างตระกูลคุ้ยเจ้ามาก...มาย”

ร่างได้เอนลงไปอย่างแช่มช้า คุ้ยงังเพี้ยสะอึกเท้าก้าวไป ยกฝ่ามือทาบไปที่จดเมี่ยมึ้งทางกลางหลังซีทู้เซี่ย เกร็งพลังภายในแผ่ทะลักออกไปในร่างมันทำให้ซีทู้เซี่ยที่ร่อแร่จะสิ้นลม มีสติแจ่มใสขึ้นมาอีกคราหนึ่ง

คุ้ยงังเพี้ยละล่ำละลัก ถามว่า

“ฆาตกรสำคัญคือใคร? รีบบอกกับข้าพเจ้า?”

ซีทู้เซี่ยกัดฟันกล่าวเสียงขาดห้วงขึ้น

“รักษาลายแทงไว้ให้ดี รัก...ษา...ลายแทงไว้ นับแต่นี้ผู้ที่มาทวงถามลายแทงจากเจ้า ฆ่าไปได้ไม่มีผิด พวกมันล้วนเป็นศัตรูกับตระกูลคุ้ยเจ้า โอ... พอพลาดพลั้งก็เป็นความผิดชั่วชีวิต คุ้ยงังเพี้ย...คุ้ยงังเพี้ยหลานเรา เราจะกล่าวสักคำ เรา...เรา...เรา...วาจาที่เราไม่เคยกล่าวมาเลยในชีวิต เรา...สำนึกผิดแล้วแต่...แต่ก็สาย...สายเกินไป”

คอได้อ่อนสิ้นเรี่ยวแรงจนศีรษะทับลงมา หลับตาด้วยความคั่งแค้นใจ

บนใบหน้ามีหยาดน้ำตาสดใสติดอยู่สองหยด มัน...ซีทู้เซี่ย ดำเนินการใดในชั่วชีวิต ก็ล้วนแล้วแต่ความคิดที่เกิดขึ้นโดยมิเคยคำนึงถึงความสำนึกผิดใดๆ และมิทราบว่าอะไรคือน้ำตา มิคิดว่า ก่อนจะตายจากต่อหน้าคุ้ยงังเพี้ยผู้เป็นหลานศิษย์ ถึงกับกล่าววาจาที่มิเคยเอ่ยจากปากมา กระทำเรื่องราวที่ยังไม่เคยปฏิบัติมาก่อนเลย

คุ้ยงังเพี้ยวางร่างซีทู้เซี่ยลงบนพื้นน้ำแข็งอย่างแช่มช้า ใบหน้าที่งามสง่าไม่ปรากฏความรู้สึกใดๆ สักน้อยนิด จับจ้องมองดูซากศพของซีทู้เซี่ยอย่างซึมเซา บอกมิออกว่าความรู้สึกในดวงใจเป็นเยี่ยงไร เป็นความอาฆาตหรือคั่งแค้นเป็นสนิทสนมหรือเศร้าสร้อย

ลมเหนืออันยะเยียบโหมมาจนเสื้อผ้าหมู่ผู้กล้าสั่นไหวดังอยู่ไม่หยุดยั้งแต่พวกมันต่างยืนแน่วนิ่งไปทุกตัวคน อาจบางที พวกมันจะมากจะน้อยก็มีความรักอาลัยในตัวประมุขปักไฮ้ ที่ในครั้งก่อนๆ มีแต่ความเย็นชาอำมหิตไร้ความ

เมตตาปรานี

อี้ชิ่วเล้งยังคงโบยบินวนเวียนอยู่กลางอากาศ ทันใดนั้น เสียงทางลมปราณที่สดใสได้ดังกระทบโสตคุ้ยงังเพี้ยว่า

“เพี้ยตี๋ ที่นั้นมีสองเฒ่ากำลังวิ่งเข้ามา”

นั่นเป็นเสียงของหงส์เกียว คุ้ยงังเพี้ยจำได้แม่นยำ

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงเล็กน้อย พลันพลิ้วกายถอยปราดปล่อยให้ซากศพของซีทู้เซี่ยนอนราบอยู่ในที่เดิม

บนหน้าผามีเงาสีเทาพุ่งวาบมา แล้วบนดินแดนมรณะพลันปรากฏชายชราผมขาวเสื้อสีเทาขึ้นสองคน ทั้งสองคนมาได้รวดเร็วยิ่งนัก วาจาหงส์เกียวเพิ่งจะบอกขาดคำเท่านั้นมันก็มาถึง

ตุลาการผมแดงเอ้งเซี่ยงเซ็งร้องโพล่งอย่างหวั่นหวาดว่า

“เล่าซำ เล่าชิกแห่งเจ็ดเฒ่าเทียนซัว!”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา ช้อนตาขึ้นพิจารณาดูคนทั้งสอง เห็นสองเฒ่านี้ต้องมีอายุสูงวัยกว่าเจ็ดสิบปี ร่างสันทัดไม่สูงไม่ต่ำ สองตาเป็นประกายวาววับดุจกับสายฟ้า

เล่าซำ (เฒ่าที่สาม) เล่าชิก (เฒ่าที่เจ็ด) ของเทียนซัว ไม่เหลือบแลดูหมู่ผู้กล้าสักแวบหนึ่ง ท่าทียโสโอหังจนลำพองยิ่ง พวกมันกวาดตาดูบริเวณรอบข้างแวบหนึ่ง แล้วพลันจับตานิ่งอยู่บนซากศพซีทู้เซี่ย พลิ้วกายปราดไปที่ข้างซากศพนั้นดั่งเหินบิน

ชายชราซ้ายมือทรุดกายลงค้นหาในตัวซีทู้เซี่ยขึ้นอย่างรวดเร็ว

ประกายอำมหิตในดวงตาคุ้ยงังเพี้ยปรากฏขึ้นวูบใหญ่ หัวร่อคิกคักแล้วกล่าวว่า

“สหาย พวกท่านมาช้าไปเพียงก้าวเดียว”

ชายชราผู้นั้นพอดีค้นถ้วนทั่ว แต่มิได้พบเห็นสิ่งที่ต้องการ จึงแค่นเสียงเย็นชาสวนคำว่า

“ผู้นี้ใครเป็นคนฆ่า?”

กระแสเสียงข่มขู่คุกคามจนเห็นชัด คุ้ยงังเพี้ยจึงตอบเสียงราบเรียบว่า

“ปัญหามิใช่อยู่ที่ผู้ใดฆ่า แต่ปัญหาอยู่ที่ของซึ่งท่านทั้งสองต้องการคืออะไร?”

“เจ้ารู้จักพวกเราเป็นใครหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“หากแม้นเรามิรู้จักพวกท่านเป็นใคร ไฉนจะถามไถ่พวกท่านว่าค้นหาสิ่งของใด”

สองเฒ่าต่างพากันเบือนสายตามองมาจับนิ่งบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย ตาที่เป็นประกายแวววาวทั้งสี่ ยามนี้มีประกายแตกตื่นสงสัยเจิดจ้าจนวาวโรจน์ จริงทีเดียวทั้งสองนับว่าตื่นเต้นสงสัยได้ เพราะเด็กดีผู้นี้รู้แล้วว่ามันคือสองเฒ่าในเจ็ดของเทียนซัวแต่ยังมีความเยือกเย็นหนักแน่นใช้กระแสเสียงอันแข็งกร้าวมากล่าวใส่ไฉนไม่ทำให้ชายชราที่มีความยโสโอหังจนเป็นสันดานต้องตื่นเต้นสงสัยเล่า

เล่าซำถามโพล่งไปว่า

“เจ้ารู้ว่าพวกเราค้นหาสิ่งใดในตัวมัน?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเบาๆ แต่ในใจตกลงอย่างเด็ดเดี่ยวได้ในเวลารวดเร็วที่เพียงแค่นหัวร่อ หากแม้นทั้งสองเฒ่านี้ต้องการหาลายแทงแผ่นนี้จริง อย่างนั้นดินแดนมรณะในปักไฮ้ก็ต้องเป็นสุสานฝังซากของสองเฒ่านี้แล้ว

คุ้ยงังเพี้ย จ้องมองดูสองเฒ่าอย่างครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง พลันล้วงมือเข้าอกเสื้อดึงม้วนหนังแพะที่มีลายแทงอะไร คุ้ยงังเพี้ยก็ยังไม่เคยเห็น กล่าวเสียงเย็นยะเยียบอย่างยิ้มแย้มว่า

“เป็นของนี้กระมัง”

สองเฒ่าพอเห็นม้วนลายแทง ตาทั้งสี่พลันปรากฏประกายตื่นเต้นสงสัยและละโมบโลภหลงขึ้นจนเจิดจ้า เล่าซิกตวาดเสียงสนั่น แล้วโถมกายปราดเข้าไปปากก็สำทับว่า

“มอบมา”

เสียงดังพร้อมกับร่างพุ่งมาที่เบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยดุจกับสายฟ้า ตะปบมือไปในท่ากิมเล้งถ้ำเยี้ยว (มังกรทองกางเล็บ) คว้ายังม้วนลายแทงหนังแพะอย่างรวดเร็วว่องไว

ระยะห้าสิบกว่าเชียะนี้มินับว่าใกล้เลย แต่เฒ่าผู้นี้ถึงกับพลิ้ววูบเดียวก็ถึงจุดหมาย วิชาตัวเบาของมันนับว่าบรรลุสุดยอดได้แล้วจริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายแวววาวด้วยความอำมหิต วาจาก่อนตายของซีทู้เซี่ยได้ดังขึ้นที่ริมโสตอีกครั้ง

“ผู้ที่ใคร่ลายแทงนี้ ฆ่าไปไม่ผิดแน่”

คุ้ยงังเพี้ยจับตาดูเงาร่างเฒ่าที่เจ็ดที่กำลังโถมมา พลันพลิ้วกายเป็นวง

กว้าง ถลันร่างมาที่ข้างขวาเล่าชิก มือซ้ายใช้ท่าเชียะตี้เชยลี้ (ทางโลหิตยาวพันลี้) ฟาดไปใส่ซายโครงของเล่าชิก ส่วนมือขวาก็ได้จู่โจมออกไปในเวลาเดียวกันด้วยท่าเล้งกุยชังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) โดยใช้ม้วนลายแทงหนักแพะเป็นอาวุธฟาดใส่ใบหน้าของเล่าชิกอย่างรวดเร็ว

เพลงเดียวที่มีสองท่า ว่องไวจนผู้คนยากจะคาดคำนวณ หากแม้นในโลกมนุษย์มีวิญญาณสิงสถิตอยู่จริง อาจบางที คุ้ยงังเพี้ยก็คือร่างจำแลงของวิญญาณนั้นนั่นเอง

เสียงฉาดดังสดใสสนั่น เมื่อแก้มของเล่าชิกถูกตบอย่างถนัดถนี่รุนแรงไปครั้ง มาตรแม้นสิ่งที่ตบใส่เป็นเพียงหนังแพะแผ่นหนึ่ง แต่เมื่อถูกสะบัดออกจากมือคุ้ยงังเพี้ย ความรุนแรงของมันก็มิใช่เป็นหนังแพะธรรมดาจะเทียบเปรียบได้

ผลแพ้ชนะบังเกิดขึ้นมาในชั่วพริบตาเดียว เล่าชิกที่ชาญฉลาดปราดเปรียว แม้รู้ดีว่าคุ้ยงังเพี้ยสามารถได้ลายแทงจากมือซีทู้เซี่ยมา ย่อมมิใช่เป็นชนชั้นจะตอแยได้ง่ายดาย แต่ก็ยังเกิดความดูแคลนเพราะคุ้ยงังเพี้ยมีอายุเยาว์วัยอยู่

หมู่ผู้กล้าต่างเหลียวหน้ามองตากันอยู่ไปมา เพราะพวกทั้งหลายไปเคยคาดฝันได้เลย ว่าเจ็ดเฒ่าเทียนซัวที่ควบคุมบังคับประมุขปักไฮ้เป็นเวลาเนิ่นนานปี จะมีพลังฝีมืออันต่ำต้อยเป็นธรรมดาดั่งนี้ ซึ่งแน่นอนพวกผู้กล้าได้พากันละเลยถึงเฒ่านี้มีใจเลินเล่อต่อศัตรูกอปรกับกระบวนท่าที่คุ้ยงังเพี้ยใช้ออกไปด้วย

เล่าชิกพอพลาดพลั้งไปในกระบวนท่าแรก ก็แตกตื่นดั่งแค้นจนงงงันไป อาจบางที เพราะการพ่ายแพ้อย่างน่าทุเรศตาปรากฏขึ้นกะทันหันเกินไป ทำให้มันมิทราบจะสมควรต่อต้านเยี่ยงไรจึงจะได้

เล่าซำพลิ้วกายปราดเข้าหา สองตาเป็นประกายอำมหิตแววูบ หัวร่อ ฮา ฮา แล้วกล่าวว่า

"คิดมิถึงว่าวงพวกนักเลงยุคนี้ จะมาปรากฏผู้กล้าหาญอายุเยาว์วัยดั่งนี้ขึ้นมาผู้หนึ่ง นับเป็นที่น่าปลาบปลื้มยินดีของผู้คนจริงๆ"

ขาดคำ พลันเน้นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"แต่ทว่า เจ้าไม่ควรจะมาปักไฮ้ ที่นี้มีพวกเราเจ็ดเฒ่าเทียนซัวพำนักอยู่ปักไฮ้ก็เป็นสุสานที่จะฝังซากวีรบุรุษผู้กล้าทั้งหลายที่บุกรุกเข้ามา"

ท่าทีอันเยือกเย็นในตอนต้นๆ ของคุ้ยงังเพี้ยพลันแปรเปลี่ยนไป ดุจดั่งกลับกลายเป็นอีกคนหนึ่งก็ปาน มีความเหี้ยมเกรียมอำมหิต เย็นชาจนผู้คนใจสั่นหวั่นไหว เน้นเสียงหนักๆ ถามว่า

“ลายแทงนี้เป็นผู้ใดได้ไว้ก่อน?”

กระแสเสียงมีอำนาจ อย่างที่ผู้คนไม่อาจขัดขืนปฏิเสธ อาจบางที คุ้ยงังเพี้ยมีบุคลิกลักษณะเปี่ยมอำนาจอยู่แล้ว ทำให้ผู้คนไม่มีปัญญาจะเผยอหน้าขึ้นเทียมเทียบเปรียบกับบุคลิกนี้ได้

เล่าซำต้องตอบไปอย่างลืมตัว

“คุ้ยงังฮวงได้จากปักไฮ้”

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อพลาง ถามอีก

“ดังนั้น ลายแทงนี้วันนี้ตกเป็นของเราก็สมเหตสมผลอันถกต้องแล้ว”

กระแสเสียงพลันได้นุ่มนวลลงไปอย่างกะทันหันอีกครา

“เจ้าเป็นบุตรคุ้ยงังฮวง? คุ้ยงังเพี้ย!”

ขณะถามวาจาประโยคนี้ แม้พยายามข่มกลั้นตัวเองให้เยือกย็นมั่นคงไว้แต่ใบหน้ายังปรากฏแววผิดปรกติขึ้น ซึ่งก็ไม่อาจหลบรอดจากการพิจารณาสังเกตของคุ้ยงังเพี้ยไปได้ ไม่อาจสบตาที่คมวาวราวสายฟ้า...

คุ้ยงังเพี้ยผงกศีรษช้าๆ เน้นเสียงทีละคำขึ้นว่า...

“แต่ทว่า ลายแทงนี้กลับมิได้สำคัญต่อข้าพเจ้าเลย ที่สำคัญคือ...”

“คืออะไร?”

สองเฒ่าต่างส่งเสียงถามขึ้นพร้อมเพรียงกัน พวกมันรู้สึกว่ามีลางสังหรณ์อันอัปมงคลจู่โจมเข้าจับใจ คำถามที่เปล่งไปนี้เกิดขึ้นเพราะการลืมตัวเอง

ห้วงสมองของคุ้ยงังเพี้ย ถูกเพลิงอาฆาตฮือโหมขึ้นเผาผลาญจนเลอะเลือน เน้นเสียงแช่มช้าเย็นยะเยียบขึ้น

“แค้นยิ่งใหญ่ปานทะเลโลหิต อาฆาตหนักแน่นปานขุนเขา”

พลันชุกลายแทงหนังแพะเข้าไว้ในอกเสื้อ สะบัดมือคลี่แส้ฮั่งเล้งเปียงออกมา สาวเท้าเข้าหาสองผู้ชราอย่างแช่มช้า

ในร่างคุ้ยงังเพี้ยมีรังษียะเยียบ ที่ทำให้ผู้คนต้องอึดอัดหวาดหวั่น ทำให้เมื่อมีการเผชิญหน้ากัน จะต้องหวั่นหวาดจนลมหายใจก็ขัดข้อง เจ็ดเฒ่าเทียนซัวความจริงมิใช่เป็นชนชั้นต่ำต้อยด้อยฝีมือ แต่ทว่า คนเราพอกลัวจะขาดเหตุผล เมื่อไร้เหตุผลจิตใจก็กระสับกระส่าย ในด้านกำลังใจ คุ้ยงังเพี้ยมีความเข้มแข็งเหนือกว่าทั้งสองมากมายหลายส่วน

ดังนั้นเอง ทั้งสองต่างถอยกายไปอย่างลืมตัวดุจดั่งกับว่า คุ้ยงังเพี้ยในขณะนี้ได้กลับกลายเป็นวิญญาณของคุ้ยงังฮวงผู้บิดา ทำให้ผู้คนรู้สึกไร้กำลังจะ

ต่อต้าน

เล่าซำถามอย่างลืมตัวอีกว่า

“เจ้ามั่นใจอย่างไรว่าพวกเราเป็นศัตรูผู้พิฆาตบิดาเจ้า? มีหลักฐานใดมายืนยัน?”

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

“ในทางปรภพ พวกท่านไปยืนยันกับซีทู้เซี่ยเถิด”

กระบวนท่าซิ่งเล้งชุดไฮ้ (มังกรโลดทะเล) ตวัดขวับเข้าใส่ท่างด้านหลังของทั้งสอง สกัดทางถอยมันเอาไว้ในบัดดล

คุ้ยงังเพี้ยเกิดจิตอำมหิตคิดฆ่าฟันแล้ว จึงลงมืออย่างไม่ยอมออมรั้ง กระบวนท่านี้พอตวาดฟาด เห็นแต่เงาสีขาวอันเลือนราง ดุจดั่งเป็นคลื่นใหญ่ในห้วงมหรรณพอันไพศาล ปลายแส้สีแดงฉานบาดตาแฉลบแปลบปลาบดุจดั่งเป็นลิ้นงูร้ายทั้งรวดเร็ว ดุร้ายแม่นยำล้วนแล้วเข้าขั้นสุดยอดทั้งสิ้น เป้าหมายที่จู่โจมก็เป็นจุดชีวิตของร่างกายคน จะเป็นจุดใดจุดหนึ่งถูกเข้าสักครา ก็ต้องดับดิ้นสิ้นชีวิตไปคาที่ทันที

เจ็ดเฒ่าเทียนซัวเป็นชนชั้นเลื่องชื่อ ลือกระเดื่องของบู๊ลิ้มมานานปี พลังฝีมือที่ฝึกปรือมาล้วนเป็นไม้ตายอันสงส่งสดยอดของสำนักเทียนซัวผ่าย ในด้านกำลังใจพวกมันมาตรแม้นถูกคุ้ยงังเพี้ยข่มขู่จนฝ่อ แต่สัญชาตญาณการรักชีวิตนั้นเป็นความรู้สึกนึกคิดของปุถุชนทุกรูปทุกนาม

กระบวนท่าคุ้ยงังเพี้ยพอจู่โจมไป มันทั้งสองก็รีบใช้ท่าปวยฮวยดิงสู่ (บุปผาลอยนุ่นพลิ้ว) อันเป็นยอดวิชาตัวเบาขึ้นดั่งราวกับนัดกัน แยกย้ายไปทั้งซ้ายขวาสองฟากข้าง เพียงวูบเดียวก็ไกลไปกว้าห้าสิบเชียะ ดุจดั่งเป็นกลีบดอกไม้หรือปุยนุ่นได้จริงๆ

ทั้งสองหนีออกไปทางซ้ายขวา โดยไม่มุ่งหน้าในทิศทางเดียวกัน นับเป็นความชาญฉลาดชั่วชองของมันทั้งสอง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยในยามกะทันหัน ยากจะตัดใจเข้าจู่โจมผู้ใดก่อน มันทั้งสองจึงพอจะใช้ช่วงเวลาอันสั้นเพียงกะพริบตา ตีโต้กลับไปคร่าชีวิตคุ้ยงังเพี้ยได้

คุ้ยงังเพี้ย คาดหมายไม่ถึงว่าทั้งสองเฒ่าจะเจ้าเล่ห์ กลอกกลิ้งปานนี้ พอฟาดพลาดผิดความจริงยังพอจะซ้ำท่าฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) ออกไปจู่โจมอีกครั้ง แต่กลับมิทราบว่าควรจู่โจมคนใดก่อน

พริบตาที่ลังเลไปนี้ พลันได้ยินเสียงตวาดเกรี้ยวกราดดังขึ้นทั้งซ้ายขวา

สองชราที่เบี่ยงกายหลบหนี พากันสะบัดกระบี่จู่โจมเข้ามาแล้ว นี่คือการต่อสู้พิทักษ์รักษาชีวิตของเฒ่าทั้งสอง ยามลงมือจึงย่อมหักโหมโถมจนสุดเรี่ยวแรงไปแน่นอน

กระบี่คมกริบแผ่ประกายอันยะเยียบคมกล้า โถมทะลักเข้าซ้ำๆ ซ้อนๆ ดุจดั่งมรสุมอันคลุ้มคลั่ง ประกายเจิดจ้าแผ่กระจายดุจเป็นเมฆใหญ่ แต่ก็คล้ายเป็นหมอกที่ครอบคลุมมาทั่วทุกทาง ระดมโหมใส่คุ้ยงังเพี้ยทั้งแปดทิศ

เจ็ดเฒ่าเทียนซัว อันมีเกียรติภูมิลือกระเดื่องเนิ่นนานปี พลังฝีมือนับว่าไม่ต่ำต้อยธรรมดาอย่างแท้จริง ยามนี้หากแม้นเปลี่ยนเป็นผู้อื่น โดยมิใช่คุ้ยงังเพี้ยอันมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด น่ากลัวแม้ตั้งรับก็มิทราบจะปัดป้องเยี่ยงไรจึงปลอดภัยได้

ใบหน้าที่เย็นชาอำมหิตของคุ้ยงังเพี้ยพลันปรากฏแววตื่นเต้นขึ้นเล็กน้อย คำนึงในใจว่าว่องไวปานสายฟ้า

“คนในเจ็ดเฒ่าเทียนซัว นับว่ามีฝีมือที่เหนือกว่าซีทู้เซี่ยทุกผู้คนจริงๆ มิน่าเล่า ซีทู้เซี่ยจึงต้องตกอยู่ในความข่มขู่คุกคามของพวกมัน”

ความคิดพุ่งวาบขึ้นในห้วงสมอง เพียงแวบเดียวกระบวนท่าแส้พิชิตมังกรก็แปรเปลี่ยนเป็นเล้งเกี๊ยซ่งฮุ้น (มังกรมุ่นหมู่เมฆ) ฉวัดเฉวียนชั่ววูบ ทั้งร่างทั้งแส้ก็คล้ายผนึกขึ้นเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว แยกย้ายออกจู่โจมใส่คนทั้งสองฟากข้าง กระบวนท่าแส้ที่จี้เข้าไปแต่ละแห่งล้วนเป็นช่องว่างของม่านกระบี่ที่มีเพียงน้อยนิดของทั้งสองคน ล้วนแล้วเป็นการหวุดหวิดหวาดเสียวจนสุดจะเปรียบประมาณ

สองเฒ่าพอเห็นยิ่งแตกตื่นขวัญหาย คาดหมายไม่ถึงว่า เพลงกระบี่เทียนซัวเกี๊ยมฮวบที่คล่องมือมาเนิ่นนานปี ยังมีช่องว่างตั้งมากมายปานนั้น เป็นจุดอ่อนแก่ศัตรูจู่โจมเข้าคุกคามชีวิตได้ บัดนี้หากมิใช่สองคนลงมือกลุ้มรุมพร้อมเพรียงกัน น่ากลัวไม่มีผู้ใดจะต้านทานการจู่โจมด้วยกระบวนเพลงอันพิสดารประหลาดล้ำของคุ้ยงังเพี้ยได้อย่างเด็ดขาด

ชั่วพริบตา ทั้งสามรุกไล่ไปสามกระบวนท่าต่างใช้ความว่องไวเข้าหักหาญผลาญชีวิตกัน ท่าร่างที่โลดแล่นล้วนคล้ายเป็นสายฟ้าคะนองฝน จนทำให้ผู้คนต้องตาลายพร่างพราย จดจำมิได้ว่าใครเป็นใคร

ตุลาการผมแดง เอ้งเชี่ยงเซ็งถอยหายใจยาวกล่าวว่า...

“วงพวกนักเลงร่ำลือกันว่าคุ้ยงังเพี้ยที่มีอายุเยาว์วัย แต่สามารถทำให้

หมู่ผู้มีฝีมือในตงง้วนเพียงได้ยินนามก็ขวัญหนีดีฝ่อ กินไม่ได้นอนไม่หลับ ดูท่ามิใช่เป็นกิตติศัพท์ที่ผิดพลาดจากความเป็นจริงเลย”

หมู่ผู้มีฝีมือก็รู้สึกเช่นกันทุกคน พวกมันต่างรู้สึกว่า ช่วงเวลาอันสั้นนี้คล้ายเข้าใจในตัวบุรุษหนุ่มอันเย็นชาซึ้งขึ้นกว่าเดิมมากแล้ว แต่ก็คล้ายยิ่งงุนงงเลอะเลือนขึ้นอีก

สองเฒ่าระดมโหมจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน บัดเดี๋ยวแยกย้ายบัดเดี๋ยวร่วมรวม ต่างคิดหักหาญจนมิให้ฝ่ายตรงข้ามมีโอกาสตีโต้กลับมา แม้กระทั่งพวกมัน คิดจะสะอึกเข้าระดมโหมใส่ในระยะใกล้ เพื่อให้แส้ยาวในมือคุ้ยงังเพี้ยมิมีประสิทธิภาพคุกคาม แต่ยามใดที่พวกมันทดลอง ก็ต้องสิ้นหวังทุกครั้งไป เนื่องจากแส้ของคุ้ยงังเพี้ยมีความแคล่วคล่องดุจดั่งงูร้าย จะใกล้จะไกลก็สามารถปลิดชีวิตคนได้ในทุกโอกาส

กาลเวลารู้สึกผ่านไปเชื่องช้าอย่างยิ่ง สองเฒ่าต่างมีเหงื่อซึมออกจากหน้าผากแล้ว พวกมันจะเหลือบแลขึ้นไปมองตามก้อนหินบนหน้าผาทั้งสี่ฟากข้างอยู่บ่อยครั้งคล้ายดั่งรอคอยสิ่งใดอยู่

เรื่องราวเหล่านี้ มาตรแม้นเป็นอากัปกิริยาที่รวดเร็วไม่สะดุดตา แต่มิอาจหลบเลี่ยงจากความสังเกตของคุ้ยงังเพี้ยไปได้สักครั้งเดียว คุ้ยงังเพี้ยลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงขึ้น

“ก่อนที่พวกมันจะบรรลุถึง น่ากลัวเจ้าทั้งสองจะต้องหลับตาไปตลอดกาลแล้ว”

กระบวนท่าพลันแปรเปลี่ยน ใช้ฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) ซิ่งเล้งยิบไฮ้ (มังกรมุ่นทะเล) สองท่าซ้อนๆ อย่างกะทันหัน ด้วยความรวดเร็วที่ผู้คนยากจะเชื่อถือ แทบเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน จู่โจมใส่สองเฒ่าที่ไม่ยอมเข้าอยู่ร่วมกันตลอดเวลา

สองกระบวนท่านี้ จู่โจมไปรวดเร็วสุดแรง จนทำให้ผู้คนยากคาดคำนวณ สองเฒ่าที่หะแรกซ้ายรุกขวาถอย ขวารุดซ้ายตั้งรับ อันเป็นแผนจู่โจมที่คุกคามข่มขู่ พลันกลับกลายเป็นสลายย่อยยับไปกับตา ต่างต้องกระโดดถอยปราดออกไปทั้งซ้ายและขวาทันที

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายแววับดุจกับสายฟ้า ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วสะบัดแส้ในกระบวนท่าปั้วเล้งเซ็งคง (มังกรถลาฟากฟ้า) ปากก็ตวาดขึ้นว่า

“อยู่!”

ประกายแส้ได้หมุนเป็นวงกว้างลงมาครอบคลุมผู้อยู่ด้านขวามือ

ชั่วพริบตาที่ความเป็นความตายจะอุบัตินั้น เฒ่าด้านซ้ายมือไม่มีโอกาสจะใช้สมองขบคิด รีบคำรามดั่งแค้นว่า

"เจ้ามิได้ผลดอก"

กระบวนท่าเทียนซัวปังเสาะ (หิมะเทียนซัวทลาย) ครอบคลุมจากอากาศเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยจนสุดเรี่ยวแรงทันที

ความจริง กระบวนท่าปั้วเล้งเซ็งคงที่คุ้ยงังเพี้ยใช้ไปในตอนต้น เล่าซำที่อยู่ด้านขวาสามารถหลบหลีกได้ทัน เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ยหาได้จู่โจมจนสุดกำลังเรี่ยวแรงไม่ จุดประสงค์เพียงจะรอให้เล่าชิกโถมเข้าช่วยชีวิตเล่าซำเท่านั้น...เป็นแผนหลอกล่อให้ศัตรูติดกับ

เล่าชิกที่กระโดดขึ้นกลางอากาศ โถมลงจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างขุ่นเคืองอาฆาต พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยแผดหัวร่ออย่างน่าหวาดหวั่นสั่นสยิว แล้วกล่าวว่า

"นอนให้เชี่ยวเอ๊ียเสีย"

คุ้ยงังเพี้ยละทิ้งเล่าซำที่ลนลานถอยอย่างหวาดหวั่นแส้ฮั่งเล้งเปียงหมุนควั้งกลับมาตามสภาวะ ใช้ไม้ตายออกในกระบวนท่าเล้งกุยซังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) ร่างหมุนเป็นวงกว้างกลับมา แต่ปลายแส้ก็ได้ห่างจากทรวงอกเล่าชิกมิถึงครึ่งนิ้วเท่านั้นเอง

คุ้ยงังเพี้ยที่ดั่งแค้นจนหน้าบิดเบี้ยวอำมหิต ใคร่ปลิดชีวิตของเฒ่าผู้นี้จนโหดร้าย

พอดีในพริบตาที่คับขันปานชีวิตแขวนบนเส้นดาย หน้าผาด้านตะวันออกเฉียงใต้ มีเสียงร้องอันละล่ำละลักขุ่นเคืองว่า

"เจ็ดเฒ่าเทียนซัวมาถึง แส้อย่าได้ทำร้ายคน"

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นยะเยียบสวนคำว่า

"เจ้าเดินทางล่วงหน้าไปก่อนเถิด"

แส้ฮั่งเล้งเปียงกระแทกซ้ำไปอย่างดุดัน บรรยากาศอันเงียบงันของดินแดนมรณะ พลันถูกเสียงแผดร้องอันโหยหวนดั่งปิศาจคร่ำครวญของเล่าชิกดังขึ้น แล้ววิญญาณอันดุร้าย ก็ติดตามไปยืนยันกับซีทู้เซี่ยในห้วงปรภพอีกคน

เล่ห์จะจับแสร้งปล่อย

เสียงโครมดังสนั่น เมื่อซากศพเล่าชิกที่มีโลหิตสาดกระจายเป็นฟูฝอย ร่วง หล่นลงสัมผัสกับพื้นน้ำแข็ง เหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนขึ้นในพริบตาสำหรับเล่าชิกเลวยิ่งใหญ่ไพศาลเกินไป ความผิดแปลกระหว่างเป็นและตายช่างยิ่งใหญ่ปานนี้

เล่าซำทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคืองทั้งเจ็บช้ำ สองตาแดงฉานปานโลหิต หลั่งไหลคำรามเสียงแหบแห้ง

"เด็กอุบาทว์แซ่คุ้ย เล่าฮูเสี่ยงกับเจ้าแล้ว"

เสียงยังดังสนั่น กระบี่ได้เปลี่ยนเป็นเชี่ยงฮังก้วยยิก (รุ้งพุ่งหาอาทิตย์) ร่างผนึกกับกระบี่เป็นเนื้อเดียว พุ่งวาบเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยดุจสายฟ้าฟาดมา มิได้ระวังต่อช่องว่างในร่างอีกแล้ว มันต้องการเสี่ยงชีวิตกับคุ้ยงังเพี้ยให้ตกตายไปทั้งสองฝ่ายจริงๆ

ประกายสายฟ้าสว่างวาบเป็นเส้นสาย วูบเดียวก็มาถึงที่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยได้ นับว่าว่องไวจนผู้คนต้องแตกตื่นขวัญหาย

คุ้ยงังเพี้ยแสยะยิ้มเสียงอำมหิต กล่าวว่า

"เจ้าแส่หาที่ตายเอง!"

พร้อมกับเสียงที่ดังจากปาก ร่างพุ่งปราดขึ้นไปในท้องฟ้า กระบวนท่าเก้าเล้งยิบไฮ้ (เก้ามังกรมุ่นทะเล) ใช้สวนไปกับกระบวนท่าเล่าซำที่จู่โจมพลาดผิด ปลายแส้ลอดจากเท้าของเล่าซำ วกย้อนมาจี้ใส่จุดชีวิตกลางหลังเล่าซำอย่างแม่นยำ

ความเป็นตายที่ร่อแร่ดุจแขวนบนเส้นด้าย ฉุกละหุกอย่างไม่อาจจะเพิ่มพูน พลันได้ยินเสียงตวาดขุ่นเคืองดังขึ้นห้าครั้ง สายยาวราวมังกรร้ายห้าตัวพุ่งวาบ

เข้ามาจู่โจมใส่จุดสำคัญห้าแห่งในร่างคุ้ยงังเพี้ย ด้วยความว่องไวยิ่งกว่าประกายไฟ ทำให้ผู้คนไม่มีปัญญาแยกแยะว่าพวกมันผู้ใดเข้ามาถึงตัวก่อน

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ หากแม้นลดมือต่ำลงไปสักน้อยนิด ก็สามารถปลิดชีวิตเล่าซำได้อย่างง่ายดาย แต่มิอาจปฏิเสธได้ว่า ร่างของตัวเองอย่างน้อยก็ต้องถูกกระบี่จู่โจมใส่ไม่ต่ำกว่าสองเล่ม ไม่มีหวังรอดชีวิตอย่างเด็ดขาด

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงอย่างอาฆาตแค้นสะบัดมือรั้งแส้ใช้ท่าเล้งฮวยเก้าเทียน (เก้ามังกรล่องฟ้า) กวาดไปรอบข้างอย่างว่องไว สกัดกั้นอีกห้าเฒ่าของเจ็ดเฒ่าเทียนซัวเอาไว้

เล่าซำจึงได้ฉวยโอกาสที่ฉุกละหุกคับขัน พุ่งกายเฉียดผ่านออกไปอย่างหวุดหวิด ส่วนอีกห้าเฒ่ารีบพลิ้วร่างถอยปราดไปในเวลาพร้อมกัน ละลิ่วไกลสามสิบกว่าเชียะ ร่างเมื่ออยู่กลางอากาศก็วกกลับ เท้ามิต้องสัมผัสพื้นหยั่งกำลัง อันวิชาตัวเบาเช่นนี้ นับว่ามิใช่ชนชาวนักเลงชั้นหนึ่งจะเทียมเทียบเปรียบได้เลย

หกคนของเจ็ดเฒ่าเทียนซัว ยามนี้ยืนหยัดทิศทางทั้งหกรายล้อมคุ้ยงังเพี้ยไว้ในระหว่างกลาง ประกายตาของพวกมันยะเยียบแวววับ จับนิ่งอยู่บนร่างคุ้ยงังเพี้ยจิตใจอันเจ็บแค้นอาฆาต ปรากฏอยู่บนสีหน้าท่าทีจนเปิดเผยสิ้น

เบื้องบนอากาศ มีเสียงตวาดเบาๆ ลงมา ที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ยมีร่างหงส์เกียวที่เบาดุจดั่งปุยนุ่นละลิ่วลงยืนเคียงคู่ ตาแวววาวของนางกวาดมองไปยังหกเฒ่าเทียนซัว ที่ชนชาวบู๊ลิ้มยุคนี้หวาดกลัวกันทั่วอย่างเหยียดหยาม ถามเสียงนุ่มนวลว่า

"เพี้ยตี๋ พวกมันคิดจะตะลุมบอนหมู่กระมัง? หรือว่าใช้การสู้เปลี่ยนหน้าชน"

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาอันเย็นชามองหน้าชายชราทั้งหก แล้วตอบเสียงราบเรียบว่า

"วิธีเปลี่ยนหน้าชน พวกมันยังไม่มีศักดิ์ศรีคู่ควร หากรุมเข้ามาตะลุม-บอนพร้อมกัน พวกมันอาจบางทีพอจะกัดฟันทนทานได้สักชั่วครู่"

วาจามาตรแม้นกล่าวอย่างปลอดโปร่งโล่งอารมณ์ แต่ความสัตย์จริง ในใจคุ้ยงังเพี้ยก็คำนวณจนแน่ชัด เมื่อครู่หากมิใช่ใช้เจ็ดท่าฝ่ามือสัตตมรณะเข้าต่อต้าน น่ากลัวเป็นสี่ห้าร้อยกระบวนท่า ก็ยังไม่มีปัญญาสยบทั้งสองให้พ่ายแพ้ได้ บัดนี้ หากแม้นทั้งหกฮือเข้ามากลุ้มรุม คุ้ยงังเพี้ยจะสามารถสยบพวกมันไว้หรือไม่ ก็เป็นปัญหาที่น่าหนักใจ

เจ็ดเฒ่าเทียนซัวที่เย่อหยิ่งยโสจนโอหัง นอกจากเล่าซำที่เคยลิ้มรสมืออันร้ายกาจของคุ้ยงังเพี้ยแล้วอีกห้าเฒ่าต่างก็ไม่ยินยอมนับถือ เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ยมีอายุยังเยาว์วัย และเปลือกนอกก็อ่อนแอดุจกับบัณฑิต ไม่ว่าผู้ใดก็ยากจะเชื่อถือว่าบุรุษหนุ่มจะมีฝีมืออันน่าแตกตื่นตกใจอย่างไรได้

เล่าตั้ว (พี่ใหญ่) กระซากเสียงอย่างขุ่นเคืองว่า

"คุ้ยงังเพี้ย อย่าได้ยโสโอหังไป เล่าฮูจะชั่งน้ำหนักดูว่าเจ้ามี..."

เล่าซำรีบห้ามปรามอย่างเร่งร้อนว่า

"ตั้วกอ ในตัวมันมีลายแทงลับแผ่นนั้น"

วาจานี้พอกล่าวไป ทั้งห้าต่างมีประกายตาประหลาดเจิดจ้าโชติช่วงมาตรแม้นเป็นเวลาเพียงวูบเดียว แต่สันดานอันชั่วร้ายของผู้คน ก็ได้ปรากฏออกมาจนเปิดเผยชัดเจน ละโมบ...ละโมบโลภหลงจนไม่ได้คำนึงถึงคุณธรรมใดๆ

คุ้ยงังเพี้ยนอกจากต้องการฆ่าพวกมันเพื่อล้างแค้นแล้ว ขณะนี้ได้เพิ่มพูนความชิงชังต่อพวกมันขึ้นอีกชั้นหนึ่ง แต่เสียดายที่ไม่มีทัณฑ์ใดจะสาหัสเกินกว่าความตาย มิเช่นนั้น คุ้ยงังเพี้ยจะต้องไม่ยอมปล่อยให้พวกมันตายอย่างง่ายดายดั่งนี้แน่นอน

คุ้ยงังเพี้ยพอเกิดความชิงชังขึ้นในใจ พลันมีความคิดอันประหลาดอบัติตาม แสร้งทำเป็นตื่นเต้นว่า

"หรือพวกท่านทั้งหกคิดจะร่วมกำลังกันเข้ายื้อแย่งลายแทงแผ่นนี้จริง?"

หงส์เกียวต้องเหลือบตาดูคนรักไปแวบหนึ่ง แน่นอน ในใจนางรู้สึกสงสัยยิ่ง ว่าเพี้ยตี๋ที่เย็นชากระด้างและโอหังทระนงจนเป็นนิสัย เหตุไฉนวันนี้จึงมากลับกลายคล้ายดั่งเป็นคนละคนไป?

เล่ายี่ (ที่สอง) แค่นเสียงข่มขู่ไปว่า

"เจ็ดเฒ่าเทียนซัว ปลีกตัวออกจากวงพวกนักเลงมาถึงสิบกว่าปี จุดประสงค์คือลายแทงแผ่นนี้เท่านั้น เจ้าควรทราบไว้ นี่เป็นคุณค่าที่ยิ่งใหญ่มหาศาลเพียงไร?"

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างหวาดหวั่นขึ้นว่า

"หากแม้นข้าพเจ้ามอบลายแทงให้แก่พวกท่านเล่า?"

คุ้ยงังเพี้ยที่มาอ่อนน้อมเยี่ยงนี้อย่างกะทันหัน ไม่เพียงหงส์เกียวจะเบิ่งตาของนางจนกลมกว้าง ด้วยความตื่นเต้นสงสัยเท่านั้น แม้เหล่าผู้มีฝีมือที่อยู่รอบนอก ก็ยังต้องงงงันไปหมดสิ้น พวกมันแทบมิกล้าเชื่อถือว่า คุ้ยงังเพี้ยจะ

กลับกลายเป็นคนรังแกผู้อ่อนแอแต่กลัวผู้เข้มแข็งไปได้!

เฒ่าทั้งหกเหลียวหน้ามองตากันไปมา เล่าซำพลันใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับคนทั้งห้า

"เด็กผู้นี้มีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด หากลงมือช่วงชิงอย่างหักโหม แม้พวกเราสามารถสยบมันอยู่ได้ แต่คงไม่ปัญญาขัดขวางมันมิให้ทำลายลายแทงไปเสียก่อน ในความคิดของเรา บัณฑิตล้างแค้นสิบปีก็ไม่สาย นับแต่นี้ เวลามีมากมายเหลือเฟือ ความแค้นของชิกตี๋เอาไว้คอยหาทางชำระล้างในวันหน้าก็ได้"

พลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ย พวกมันเมื่อครู่ต่างได้เห็นมากับตา อันผู้เชี่ยวชาญเพียงยื่นมือก็รู้ว่ามีอยู่เท่าใด พวกมันไหนเลยจะดูมิออกได้

เล่าตั๋วแสร้งทำเป็นขบคิดชั่วครู่ แล้วจึงกล่าวว่า

"เอาเถิด เล่าฮูเห็นแก่เจ้าที่มีอายุเยาว์วัยไร้ความคิด มอบลายแทงออกมาแล้ว เรื่องราวในวันนี้นับว่าชิกตี๋ของเราถึงคราวชะตาขาด เลิกรากันไปก็ได้"

ท่าทีที่มันแสดงมานี้ แนบเนียนสมจริงยิ่งนัก คล้ายดั่งเป็นชายชราที่เปี่ยมด้วยเมตตาธรรมเหลือล้ำ

คุ้ยงังเพี้ยพลันหัวร่อคิกคิกจนมีเสียง เสียงหัวร่อดุจดั่งเป็นลมเหนือที่โหมมาจากหล่มน้ำแข็ง อันหนาวเหน็บ ใบหน้างามสง่าที่ราบเรียบพลันเย็นยะเยียบดุจน้ำแข็งพอกไว้ เปรียบกับเมื่อครู่ดั่งเป็นคนละคนไปทันที แค่นหัวร่อเสียงเย็นชาและเน้นคำพูดแช่มช้าว่า

"ความเจ้าเล่ห์อันชั่วร้าย โลภหลงจนหน้ามืดและหน้าด้านไร้ยางอายของพวกท่าน ไยไม่ไปหากระจกส่องหน้าดูไว้เสียบ้าง ว่าเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนแก่ผู้คนเพียงไร เฮอะ ยังแสร้งทำเป็นมามีไมตรีเมตตาอะไร?"

ขาดคำพลันตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ยในวันนี้จะบอกกับพวกท่านอย่างหนักแน่นอีกครั้ง บนบัญชีมรณะของผู้แซ่คุ้ย พวกท่านมีนามอยู่ในนั้นหมดสิ้นแล้ว"

วาจามิดังกึกก้องเท่าใด แต่กลับคล้ายเป็นค้อนใหญ่มหึมา ตอกกระแทกเข้าใส่หัวงหัวใจของคนทั้งหกทุกถ้อยกระทงความ ทำให้พวกมันมีความหวาดหวั่นอย่างไม่อาจข่มกลั้นไปได้

หงส์เกียวกุมมือคุ้ยงังเพี้ยไว้ พอสัมผัสก็ใจสะท้านหวั่นไหว เนื่องจากมืออันเย็นเฉียบของเพี้ยตี๋ได้บอกกับนางว่า คุ้ยงังเพี้ยยามนี้มีความพลุ่งพล่านดาลเดือดรุนแรงปานใด

สัญชาตญาณอันนุ่มนวลที่มีในอิสตรี ทำให้นางต้องเงยหน้าถามขึ้นอย่างลืมตัวว่า

"ตี้ตี๋ เราฆ่าพวกมันระบายความแค้นแก่ท่านได้หรือไม่?"

ดวงตาอันมีประกายนุ่มนวลของนาง พลันปรากฏแววอำมหิตน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ จิตใจของอิสตรีนับเป็นที่ยากจะคาดคิดคำนวณของผู้คนจริงๆ!

หกคนในเจ็ดเฆ่าเทียนซัว พวกมันต่างรู้ตัวจากวาจาอันเกรี้ยวกราดอำมหิตของคุ้ยงังเพี้ยแล้วว่า ถูกคุ้ยงังเพี้ยกลั่นแกล้งหลอกล้อ พวกมันที่ชาญฉลาดเจ้าเล่ห์คาดไม่ถึงว่า วันนี้จะมาเสียท่าให้อัปยศต่อฝีมือคุ้ยงังเพี้ยไปได้

อับอายดั่งแค้น ขุ่นเคืองอาฆาต เป็นความรู้สึกอันสับสนที่ผสมผสานจนอลเวง เล่าตั๋วเบิ่งตาจนเหลือกถลน ประกายอำมหิตโชติช่วงแววับ คำรามอย่างคลุ้มคลั่งว่า

"เด็กอุบาทว์ที่ไม่รู้จักดีชั่ว วันนี้ดินแดนมรณะในปักไฮ้จะเป็นที่ฝังซากของเจ้าแล้ว"

กระบวนท่าเสาะลั่งเชยเต๊ง (คลื่นหิมะพันชั้น) โถมทะลักเข้าใส่ร่างคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดัน ในเจ็ดเฆ่าเทียนซัวนับว่ามันมีพลังฝีมือเข้มแข็งที่สุด กระบวนท่านี้พอใช้ไป อานภาพจึงยิ่งใหญ่ไพศาลน่าหวาดหวั่น

คุ้ยงังเพี้ยรีบฉุดแขนหงส์เกียวที่ทำท่าจะถลันออกไปรับมือไว้ แส้ยาวในมือขวาถูกปล่อยห้อยมิยอมใช้แต่มือซ้ายสะบัดขึ้นในท่าแม้เจี้ยงโป๊ยฮึง (สู้ศัตรูแปดทิศ) จนเงาฝ่ามือพร่างพรายเป็นพันๆ ชั้น สะอึกเข้าต้านรับอย่างหักโหมตรงๆ เป็นการพิสูจน์กำลังกันอย่างมิต้องหลอกล่อพลิกแพลงแล้ว

เล่าตั๋วของเทียนซัวแค่นเสียงเย็นชาอยู่ในใจ

"เจ้ามีความเก่งกาจเพียงเท่าใด ถึงกับบังอาจมาหักหาญกับเล่าฮูอย่างตรงๆ"

ขณะความคิดเกิดขึ้น พลังก็ได้ทะลักเข้ามาในฝ่ามือขวาจนสุดตัว และยังเพิ่มความรวดเร็วขึ้นกว่าเดิม กระแทกไปยังฝ่ามือซ้ายของคุ้ยงังเพี้ยอย่างแม่นยำ มันกลัวคุ้ยงังเพี้ยจะเปลี่ยนความคิดไปในกลางคัน โดยรั้งฝ่ามือถอยกลับมิยอมหักโหมกับมันดั่งท่าที

ช่วงพริบตาที่ไวกว่าประกายไฟ สองฝ่ามือจึงได้สัมผัสกันถนัดถนี่

เสียงระเบิดดังสนั่นปานฟ้าถล่มทลาย สะเก็ดน้ำแข็งปลิวกระจัดกระจายเวียนว่อน พื้นทรายเป็นหล่มลึกร่วมสามเชียะ พลังที่ทะลักดั่งมรสุมร้าย กินบริเวณ

กว้างขวางร่วมหนึ่งเชียะ กระพือพัดจนเสื้อผ้าหมู่ผู้กล้าปลิวไสวดังสนั่น

เล่าตั้วของเจ็ดเฒ่าเทียนซัว ถอยกายถึงสองก้าวใหญ่ แต่มันยังซ้อนตามองมาทางที่งังเพี้ยยืนอย่างลำพองใจ แม้กระทั่งการเซถอยของมันจะเป็นฉันใดก็ไม่คำนึง แต่ทว่า มันถูกสภาพทางเบื้องหน้าข่มขู่จนขวัญหนีดีฝ่อไปทันที!

งังเพี้ยที่หน้าเหี้ยมเกรียมเย็นชา ยังยืนถือแส้อยู่ในที่เดิมไม่เคลื่อนไหว ดูสภาพคล้ายมิเคยประมือกับผู้ใดมาก่อนเลยก็ปาน ยังโอ่อ่าภูมิฐานเป็นยิ่งนัก

การนี้สำหรับเฒ่าทั้งหกที่ยโสโอหังอย่างยิ่ง นับว่าเป็นปรากฏการณ์ประหลาดอย่างแท้จริง แต่ทว่า เหตุการณ์ประจักษ์อยู่ที่เบื้องหน้าสายตา มิอาจให้พวกมันไม่เชื่อได้

ดังนั้นเอง พวกมันได้เกิดความหวาดหวั่นขวัญหนีกันขึ้นอย่างแท้จริงแล้ว คุ้ยงังเพี้ย...บุรุษหนุ่มที่นักสู้ชาวตงง้วนหวาดหวั่นดั่งเป็นพยัตฆ์ร้าย หาใช่เป็นผู้ที่มีเกียรติภูมิจอมปลอมไม่

เล่าตั้วแห่งเทียนซัว ต้องเหลือบตามองไปยังอีกห้าเฒ่าที่อยู่ข้างกายอย่าลืมตัว สายตานี้มีความหมายอย่างไร พวกมันต่างเข้าใจกันชัดเจน หกเฒ่าพากันคำรามเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

"พวกเราล้างแค้นแทนชิกตี๋ (น้องคนที่เจ็ด)"

กระบวนท่าควาไฮ้เฮ่งม้อ (ข้ามทะเลพิชิตมาร) ฟาดเข้าประหัตประหารคุ้ยงังเพี้ยอย่างโหดเหี้ยม

อีกห้าเฒ่าต่างพากันตวาดด่าด้วยความขุ่นเคืองโถมกายเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยโดยพร้อมเพรียงกัน วิธีของปัจจุบันพวกมันมีแต่ต้องอาศัยการกลุ้มรุมเข้าตะลุมบอนเท่านั้น

หงส์เกียวตวาดเสียงเกรี้ยวกราด กระบวนท่าตังหงส์เชี่ยวเอี๊ยง (หงส์ถลาหาอาทิตย์) ฟาดออกรับหน้าโดยฉับพลัน

นับแต่นางออกเกลือกกลั้วในวงพวกนักเลงมา มิเคยประมือกับผู้ใดอย่างซึ่งๆ หน้ามาก่อน บัดนี้เป็นครั้งแรกที่นางลงมือและศัตรูก็เป็นเฒ่าเทียนซัวอันมีชื่อลือกระเดื่องทั่วบู๊ลิ้มแห่งยุคนางไหนเลยจะกล้าประมาทเลินเล่อ

นางเองก็มิทราบว่ามีพลังฝีมือสูงล้ำเพียงใดแน่ ดังนั้นยามลงมือจึงยากที่จะจำกัดความหนักเบาเอาไว้ อันกระบวนท่าตังหงส์เชี่ยวเอี๊ยง (หงส์ถลาหาอาทิตย์) เป็นท่าไม้ตายของโบราณกาลที่ไม่ยอมถ่ายทอด จึงเห็นนางพอลงมือฝ่ามือขาวผ่องก็คล้ายเป็นหิมะที่ปลิวกระจายตามลม สะบัดซ้ายหมุนขวาอย่างว่องไว

ทั้งแคล่วคล่องทั้งแผ่วเบา จนไม่อาจคำนวณแน่ว่า นางจะจู่โจมเข้ามาในสารทิศใด ยิ่งทำให้คู่ต่อสู้ไม่มีทางจะปัดป้องระวังตัวให้รัดกุมได้

หกเฒ่าของเจ็ดเฒ่าเทียนซัวต่างคาดไม่ถึงว่าศัตรูที่มาเผชิญในวันนี้ ล้วนเป็นยอดฝีมือรุ่นเยาว์ของบู๊ลิ้ม แม้กระทั่งดรุณีโฉมสะคราญอายุเยาว์วัย ก็มีฝีมือที่ทำให้พวกมันรู้สึกยากต่อการต้านรับปิดป้อง

คนทั้งหกในวันนี้ จะต้องยับเยินอย่างน่าอับอายแน่นอนแล้ว แม้คิดจะกัดฟันต่อสู้กันไป แต่เพลงฝ่ามือที่พลิกแพลงพิสดารลึกล้ำสุดยอดของหงส์เกียวทำให้พวกมันไม่ทราบว่า จะลงมือไปในแง่มุมใดได้ จำต้องพลิ้วกายถอยปราดออกมาเสียก่อน

ในใจเล่าซำกลัวแต่คุ้ยงังเพี้ยจะโถมเข้าร่วมวงต่อสู้ด้วย จึงตกลงใจรีบรวบรัดการต่อสู้ให้ยุติโดยด่วน พลิกข้อมือกระซากกระบี่ยาวออกจากฝัก ร้องเสียงกึกก้องกังวาน

“พวกเราฟาดสตรีนางนี้เสียก่อน”

กระบี่อันคมกริบพุ่งเข้าใส่ตาขวาของหงส์เกียวดุจสายฟ้า

ส่วนอีกห้าคนต่างก็ได้คิด วันนี้หากมิอาจกำจัดคุ้ยงังเพี้ยกับหงส์เกียวลงในที่นี้ ย่อมเป็นที่เย้ยหยันครหาของวงพวกนักเลง และสิ่งที่ไม่ยินยอมอย่างยิ่ง คือลายแทงลับแผ่นนั้น พวกมันจะไม่มีวันได้ทวงคืนอีกแล้ว ช่างเป็นจริงดั่งว่า คนตายเพราะสมบัติ นกตายเพราะอาหาร ยามคับขันที่ความเป็นความตายจะอุบัติในทุกเวลา พวกมันยังครุ่นคิดอยู่แต่ลายแทงลับผืนนั้นไม่ยอมลืมเลือนเลย

คนทั้งห้าบังเกิดความคิด ในเวลาเพียงพริบตาเดียวเท่านั้น ขณะที่เล่าซำกระซากกระบี่ออกจู่โจม พวกทั้งห้าก็พากันตะคอกด่าเสียงสับสน พากันกระซากกระบี่ฮือเข้ากลุ้มรุมใส่หงส์เกียวทันที

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

“พวกเจ้าจะตายแล้วยังไม่รู้สึกสำนึกตัวอีก”

เสียงขาดคำกระบวนท่าจู่โจมออกมา ท่าบ้วนลี้อิ้วเล้ง (มังกรเลื้อยหมื่นลี้) สกัดกั้นต่อเล่าตั๋ว เล่าซำและเล่าลักที่ฮือมา พร้อมทั้งปากก็ร้องเสียงกังวานว่า

“หงส์เจ๊ท่านใช้กระบี่เพ็กหงส์เกี่ยม (หงส์มรกต) สยบพวกมันให้ได้”

ขาดคำเสียงขวับเขวียวของแส้ได้ดังขึ้นสองครา รุกไล่จนคนทั้งสามต้องถอยร่นไปเจ็ดสิบกว่าเชียะ ห่างจากหงส์เกียวจนไกลโข

เมื่อเป็นเช่นนี้ มันทั้งหกก็ต้องแยกออกเป็นสองกลุ่ม มิอาจจะช่วยเหลือ

ซึ่งกันและกันได้ ไม่ว่าผู้ใดก็มิไปคำนึงถึงพี่น้องของกันอีกแล้ว

หงส์เกียวความจริงยังมิคิดจะใช้กระบี่แต่แรก แต่นางก็ไม่ปรารถนาให้เพี้ยตีกังวลใจในความปลอดภัยของนาง เมื่อฟังจึงรีบยื่นมือกระชากกระบี่ออกจากฝักดังขวับใหญ่ มือเพียงสะบัดเบาๆ กระบวนท่าหงส์เม่งเก้าเซียว (หงส์ร้องก้องนภา) เสือกแทงไปในฉับพลันทันที ประกายที่เจิดจ้าบาดตาพลันอุบัติ เงากระบี่ซับซ้อนเป็นหมื่นๆ พันๆ ชั้น ทะลักเข้าต้านทานกระบี่ยาวที่จู่โจมมาทั้งสามเล่มอย่างไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึง

การกระชากกระบี่และจู่โจมมานี้ เกิดขึ้นในชั่วพริบตาเดียว จนผู้คนแทบมิกล้าเชื่อถือ

ทั้งสามต่างเป็นมือกระบี่ชั้นยอดเยี่ยม เมื่อเห็นประกายกระบี่เพ็กหงส์เกี่ยมเจิดจ้าแวววาว ก็รู้ตัวว่าเป็นกระบี่วิเศษที่สามารถฟันเหล็กได้ดังฟันหยวก ไหนเลยยังจะกล้าใช้กระบี่คู่มือไปกระทบมัน เมื่อเป็นเช่นนี้ ในด้านอาวุธเฒ่าทั้งสามก็เป็นฝ่ายเสียเปรียบไปมากมายอักโข

ส่วนอีกด้านหนึ่ง คุ้ยงังเพี้ยใช้แส้ฮั่งเล้งเปียงต่อต้านกับสามเฒ่าเซียนซัว เพียงลำพังก็ยังเยือกเย็นไม่หวั่นไหว มิมีท่าทีเหน็ดเหนื่อยหนักแรง แส้ยังคงสะบัดฟาดดจดั่งพายร้าย จะรกจะไล่แล้วแต่อำเภอใจ แทบจะกมสถานการณ์ของวงต่อสู้เอาไว้เพียงผู้เดียว

อี้ชิ่วเล้งยังคงบรรทุกเทียนม้อนึ้งที่รุ่มร้อนกระวนกระวาย ร่อนไปร่อนมาอยู่กลางอากาศ หากมิใช่เป็นเพราะต้องการคุมเชิงเหล่าชาวป่าเขา ที่ฟุบกายซ่อนเร้นตามหลังก้อนหินอยู่มากมาย เทียนม้อนึ้งก็จะลงมาร่วมมือต่อสู้ไปเนิ่นนานแล้ว

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเซ็งพอเห็น รู้ดีว่าการต่อสู้ในวันนี้ พวกหกเฒ่าของเทียนซัวจะไม่มีทางได้เปรียบอย่างเด็ดขาด จึงวางใจไปอักโข หันตบใส่จุดลั่งจู๊สีม่วงและสีครามจนคลายออก เหลือบตาเย็นชามองดูลั่งจู๊สีเหลืองที่ด้านหลังแวบหนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า

"พวกท่านถูกเจ็ดเฒ่าเทียนซัวสยบไว้ในอำนาจต้องมาเฝ้าทางโลหิตสายนี้อย่างเคร่งครัด ควบคุมมพวกเราอยู่เป็นเวลาหลายปี สถานการณ์ของเจ็ดเฒ่าเทียนซัวในขณะนี้ พวกท่านที่เคยฝึกปรือฝีมือมา ย่อมสามารถเห็นได้กระจ่างแจ้งแก่ใจ จะเป็นมิตรหรือเป็นศัตรูให้ท่านตัดสินใจกันไปเอง"

ลั่งจู๊สีคราม สีม่วงเพิ่งถูกคลายจุด จึงยังไม่รู้ว่าสถานการณ์ต่อสู้เป็นฉันใด เนื่องจากเฒ่าเทียนซัวทั้งเจ็ด ได้สร้างความหวาดหวั่นแก่พวกมัน จนกระทั่ง

เกรงกลัวในอำนาจบารมีของพวกมันจบจับใจ พวกมันพากันคำรามขึ้นอย่างมิต้องขบคิดว่า

"ผู้ใดสามารถหนีรอดออกจากเงื้อมมือพวกท่านได้ วันนี้สภาพการเป็นศัตรูได้บ่งชี้อยู่แน่ชัดแล้ว รับมือ"

เสียงขาดคำร่างโถมเข้าหา หมายจู่โจมใส่ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งให้ตายคามือไป

ลั่งจู๊สีเหลืองพลันพุ่งกายเข้าสกัดขวางไว้ ตวาดสุดเสียงว่า

"หยุดมือ"

ลั่งจู๊สีครามและม่วงทั้งสอง กลัวจะทำอันตรายแก่พวกเดียวกัน รีบรั้งมือถอยปราดไปอย่างว่องไว กระซากเสียงด้วยความขุ่นเคืองว่า

"ท่านคิดจะทรยศต่อผู้เฒ่า?"

ลั่งจู๊สีเหลืองกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ตอนที่พวกเราเริ่มอพยพมาปักไฮ้ มีลั่งจู๊อยู่ถึงแปดคน แต่บัดนี้เหลือเพียงสามคนเท่านั้น ผู้ใดทำให้เราเป็นเช่นนี้? ในใจของสองท่านย่อมรู้กระจ่างดี มิต้องให้ข้าพเจ้าพร่ำสาธยายเป็นวาจา วันนี้คุ้ยงังเพี้ยก็เห็นท่าจวนจะสยบเจ็ดเฒ่าไว้ในอำนาจฝีมือ นับเป็นโอกาสที่พวกเราจะเป็นไทแก่ตัวอย่แล้ว พวกท่านยังจะลังเลอันใดกัน?"

ลั่งจู๊ครามและม่วงเหลียวหน้ามองตา เห็นคุ้ยงังเพี้ยและหงส์เกียวในยามนี้ คุมสถานการณ์ต่อสู้เอาไว้เพียงผู้เดียว หกเฒ่าต่างแยกเป็นสองกลุ่ม โหมจู่โจมใส่อย่างสุดกำลังความสามารถ มาตรแม้นมิเห็นร่องรอยการพ่ายแพ้จะปรากฏแต่ทุกผู้คนต่างก็ดูออกว่าพวกมันตกอยู่ในการควบคุมคุกคามของคุ้ยงังเพี้ยกับหงส์เกียวสองคน จนเป็นฝ่ายรับมากกว่ารุกแล้ว

ลั่งจู๊สีครามยังมิยอมเชื่อถือเรื่องราวทั้งมวล ส่งเสียงเถียงขึ้นว่า

"แต่คุ้ยงังเพี้ยเคยฆ่าลั่งจู๊สีแดงของเรา แค้นนี้มีหรือจะเลิกรากันไปโดยสงบได้?"

"เราถามท่าน เจ็ดเฒ่าเทียนซัวฆ่าลั่งจู๊ของพวกเราไปกี่คน? ลูกหลานในเผ่ามากมายเท่าใด? ความแค้นท่านเคยได้ล้างมาหรือ?"

"ท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่พวกเรา"

ลั่งจู๊สีเหลืองแค่นเสียงเย็นชาว่า

"ที่มันถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่พวกเรา ด้วยจุดประสงค์อันใด?"

ลั่งจู๊สีครามอับจนถ้อยคำจะตอบโต้ ตะกุกตะกักว่า

“แต่...แต่...”

ลั่งจู๊สีม่วงที่มิเคยเอ่ยปากตลอดมา ยามนี้พลันสอดขึ้นว่า

“แต่ทว่า? แต่ทว่าอะไรกัน? ท่านมีศักดิ์เป็นหัวหน้าเผ่าหนึ่ง หวังว่าอย่าได้เห็นแก่ความอาฆาตแค้นของส่วนตัวสำคัญเกินไป ปล่อยให้ชีวิตลูกหลานในเผ่าหลายร้อยคนโดยมิคำนึง คุ้ยงังเพี้ยฆ่าลั่งจู๊ของพวกเราไปผู้หนึ่ง แต่ก็ช่วยชีวิตลูกหลานในเผ่าเราจำนวนหลายร้อยคนไว้ คืนอิสระเสรีให้แก่พวกเรามา ลองคิดดูเสียลั่งจู๊ไปผู้เดียว พวกเรายังพอมีคนเป็นประมุขควบคุมดูแล แต่เมื่ออยู่ใต้อำนาจเจ็ดเฒ่าเทียนซัวก็ต้องคล้ายเนื้อบนเขียงที่ปล่อยให้มันเชือดเฉือนตามอำเภอใจ มีผู้ใดสามารถช่วยพวกเราออกจากหล่มเพลิงนี้ได้”

เป็นวาจาที่กล่าวอย่างหนักแน่นเปี่ยมธัมมะอันสัตย์ซื่อมั่นคง ความเจ็บช้ำที่อัดใจมานานปี ต่างระบายออกมาตามวาจานี้จนหมดสิ้น

ลั่งจู๊สีครามก้มหน้าลงด้วยความอับอายใจ จริงทีเดียว วาจาของมันเมื่อครู่ นับว่ากล่าวไปเพราะคุ้ยงังเพี้ยเหยียดหยามอัปยศต่อมันเท่านั้น แต่ขณะนี้เมื่อคำนึงถึงความผิดชอบชั่วดีทั้งหลายจนซึ้งแล้ว ทันใดมันล้วงมือเข้าอกเสื้อหยิบหยกสีครามที่สลักเป็นรูปจิ้งจอกฝูงใหญ่ออกมาชิ้นหนึ่ง มอบให้ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็ง กล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ยเป็นวีรบุรุษที่ช่วยเหลือพวกเราทั้งเผ่ามา ข้าพเจ้ามีศักดิ์เป็นหัวหน้าเผ่า ขณะนี้ขอมอบป้ายประกาศิตเป็นกำนัล วันหน้าหากคุ้ยงังเพี้ยมีเรื่องต้องใช้คนในเผ่าไปช่วยเหลือ ป้ายประกาศิตนี้ถึงที่ใดก็เช่นเดียวกับ ข้าพเจ้าไปบงการ ในที่นั้น”

หัวหน้าเผ่าอีกสองคนต่างพลอยล้วงป้ายประกาศิตขึ้นมอบให้แก่ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็ง

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งรับดีว่า ป้ายประกาศิตนี้มีค่าอันสงสดเฉกเช่นกับมอบชีวิตพวกพ้องทั้งเผ่าไว้ในมือคุ้ยงังเพี้ยโดยสิ้นเชิง เนื่องจากว่าหากคุ้ยงังเพี้ยถือป้ายนี้มาออกคำสั่ง พวกทั้งเผ่าก็จะต้องเชื่อฟังคำบงการมิอาจขัดขืนทักท้วง แม้จะบุกน้ำลุยไฟก็ต้องปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด

ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็งก็มีความเคารพนับถือคุ้ยงังเพี้ยจากใจจริง เมื่อฟังจึงกล่าวว่า

“ใช่แล้ว ท่านเป็นวีรบุรุษได้อย่างแท้จริง แต่ทว่า ท่านคล้ายดั่งยังมีความ

เจ็บช้ำขมขื่นคุกคามจิตใจอยู่ทุกวี่วัน ความเจ็บช้ำของวีรบุรุษ ไหนเลยจะเป็นเรื่องที่พวกเราชาวสามัญชนจะทนทานรับได้”

วาจาประโยคท้ายๆ กระแสเสียงแผ่วเบาจนแทบมิได้ยิน อาจบางที เป็นเพราะได้สังเกตพบเห็นเพียงลำพัง คนอื่นยังไม่อาจจะล่วงรู้ได้ ดังนั้น วาจาพอชะงักแล้วจึงกล่าวสืบต่อไป

“พวกท่านพาบริวารในเผ่าไปเถิด ข้าพเจ้าจะบอกต่อคุ้ยงังเพี้ยเอง”

ลั่งจู๊ทั้งสามจ้องมองดูสภาพการต่อสู้ของคุ้ยงังเพี้ยอย่างแน่วนิ่งชั่วครู่ พลันแหงนหน้าส่งเสียงก่อันประหลาดพิกลอย่หลายครั้ง เสียงกระชั้นดังกึกก้องไปทั่วทั้งท้องฟ้า

เสียงกู่พอขาดหาย ตามโขดหินอันระเกะกะบนหน้าผา พลันมีศีรษะคนโผล่ออกมามากมายอย่างก่ายกอง พวกมันต่างชูมือทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะ โห่ร้องกันอย่างตื่นเต้นยินดีจนสะเทือนเลื่อนลั่นทั้งท้องฟ้า

เทียนม้อนึ้งบนหลังอี้ชิ่วเล้ง ความจริงคิดจะจู่โจมใส่ไปอีกครา แต่เห็นในมือพวกชาวป่าไม่มีอาวุธนางก็ต้องหยุดมือไว้

ลั่งจู๊ทั้งสามกระโดดขึ้นไปบนโขดหิน ส่งเสียงกู่ประหลาดขึ้นมาอีกครา นำบรรดาบริวารในเผ่ากระโดดโลดแล่นออกไปดจดั่งเหินบิน ชั่วพริบตา หายลับจนไม่เหลือหลอแม้แต่ผู้เดียว

ชายชราทั้งหกของเทียนซัว ควาดหมายไม่ถึงว่าลั่งจู๊ทั้งสี่จะกล้าทรยศต่อพวกมัน ละทิ้งพวกมันไปอย่างไม่หวั่นหวาด ในความคั่งแค้นอาฆาตที่ประดังสมาธิก็ต้องแตกซ่านไปอย่างลืมตัว

หงส์เกียวตวาดเสียงสดใส กระบี่เบี่ยงวูบก็สกัดไปในท่าลั่งกังเจาะเต้า (สกัดเรือในคลื่นใหญ่) ฟันใส่สามกระบี่อย่างว่องไว

ขณะเวลานั้น อีกด้านหนึ่งมีเสียงอันหนักแน่นของคุ้ยงังเพี้ยตวาดขึ้นว่า

“อยู่”

จากนั้น บริเวณดินแดนมรณะมีเสียงแผดร้องโหยหวนสยดสยองดังแว่วมา จนผู้คนทั้งหลายต้องขนลุกเกรียว

ที่แท้เล่าตั้วเมื่อเสียสมาธิไปชั่ววูบ ตาซ้ายก็ถูกปลายแส้ของคุ้ยงังเพี้ยพุ่งเข้าใส่ จนนัยน์ตาหลุดกระเด็นออกมา

คุ้ยงังเพี้ยอำมหิตจนจับใจแล้ว ไหนเลยจะให้โอกาสมันหนีรอดออกจากปลายแส้ได้ พริบตาที่เล่าตั้วทิ้งกระบี่ยกมือขึ้นปิดตานั้น สะบัดมือฟาดไปใน

กระบวนท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรเหินอากาศ) พุ่งปราดตามติดไปในบัดดล

เล่าซำและเล่าลัก ต่างตาแดงฉานด้วยความดั่งแค้น โถมเข้าไปอย่างไม่คำนึงถึงอันตรายของตัว กระบวนท่าเกี้ยมขี่เชยฮ่วง (ม่านกระบี่มายา) จู่โจมใส่ทั้งซ้ายขวาของคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดัน

บนดินแดนมรณะมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนของเล่าตั้วดังเป็นครั้งที่สอง และเสียงตวาดอย่างเจ็บแค้นของคุ้ยงังเพี้ยดังมา

จากนั้น เป็นเสียงร้องอันโหยหวนขึ้นอีกสองคราซ้อนๆ

เหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนนี้ ต่างเกิดขึ้นในเวลาเพียงพริบตา สามเฒ่าเทียนซัวในอีกด้านหนึ่ง ต่างใจสะท้านหวั่นไหวจนขวัญฝ่อ กระบี่ยาวในมือได้ถูกฟันจนดังเปรื่องปร่างติงตังสามครา หักสะบั้นเพราะกระบี่เพ็กหงส์เกี่ยมของหงส์เกียวไปหมดสิ้น

ขณะเวลานั้น มีเสียงเล่าตั้วแผดร้องโหยหวนขึ้นอีกเป็นครั้งที่สาม จากนั้น อีกสองครั้งซ้อนๆ สามเฒ่าต่างขวัญสะท้านจนตัวสั่น พวกมันมิต้องเหลียวหน้ามองไปก็รู้ว่าจบสิ้นในทุกเรื่องราวแล้ว

หงส์เกียวได้ยินเสียงก็รู้ดีว่าคุ้ยงังเพี้ยมีชัย รีบรั้งกระบี่กลับมาในท่าทิชิ่วงี่นฮวย (บุปผาเงินพร่างพราว)

ขณะที่เฒ่าทั้งสามยังขวัญไม่อยู่กับเนื้อตัว มือไม้พัลวันไม่เป็นกระบวนนั้น ฟันใส่ทรวงอกของทั้งสามอย่างว่องไว

ฉับพลันทันใด...

เสียงตวาดสะท้านแก้วหูของคุ้ยงังเพี้ยดังขึ้น

“หงส์เจ๊ อย่าได้ทำอันตรายพวกมัน”

หงส์เกียวพอได้ยินรีบเบี่ยงคมกระบี่ออกไปเสียงฉาด ฉาด ฉาด ดังขึ้นสามครา ฟันใส่แขนขวาของทั้งสามจนขาดกระเด็นไปทุกคน

เสียงครางอันเจ็บปวดดังขึ้นสามครั้ง บนดินแดนมรณะก็คืนสู่ความสงบงันไปอีกครา

เห็นมือขวาคุ้ยงังเพี้ยกำแส้ฮั่งเล้งเปียงไว้แนบแน่นบนแขนซ้ายถูกกรีดเป็นแผลยาวร่วมสองนิ้ว โลหิตสดๆ ไหลออกมาจนแดงไปทั่วทั้งลำแขน แต่คุ้ยงังเพี้ยยังยืนซึมเซาอยู่ที่นั้น มิทราบครุ่นคิดเรื่องราวใด

เบื้องหน้าที่ห่างสิบเชียะ มีเล่าตั้วของเทียนซัวที่ตายด้วยแส้กระหน่ำ ในเบ้าตามีโลหิตสีแดงฉานไหลออกมา จนหนวดเคราสีขาวได้กลายเป็นสีแดง เลือด

ที่ทรวงอกก็ชืมซาบไปทั่วร่างจนแดงฉาน ความเป็นความตายของคนเรา ผิดแปลกเพียงลมหายใจเท่านั้น แต่สภาพการเป็นการตาย ต่างห่างไกลกันจนสุดจะเปรียบได้มิใช่ดอกหรือ ดูสภาพการตายของเล่าตั้วเทียนชัว ช่างน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงกระไร ช่างน่าหวาดเสียวสยดสยองเพียงไหน

สองฟากข้างทั้งซ้ายขวาของคุ้ยงังเพี้ยเพียงห้าเชียะมีตัวเล่าซำกับเล่าลักนอนแน่นิ่งอยู่ แส้ยาวได้ทะลวงผ่านท้องน้อยของทั้งสองไป จนไส้ไหลออกมากองอยู่หน้าท้องเป็นสภาพตายที่อเนจอนาถมิได้ด้อยกว่าเล่าตั้วเลย

ที่แท้เมื่อคุ้ยงังเพี้ยโหมกำลังไล่ล่าเล่าตั้วจนสุดแรงนั้น กระบี่ของเล่าซำกับเล่าลักก็จู่โจมเข้าถึงตัว คุ้ยงังเพี้ยแม้มีปฏิกิริยาว่องไวปราดเปรียว แต่เพียงหลบจากด้านขวาไปได้ โดยไม่มีปัญญาหลีกหนีจากด้านซ้าย

ในเวลาเดียวกับที่ถูกกระบี่กรีดใส่แขนจนเป็นแผลฉกรรจ์ ฮั่งเล้งเปียงก็ได้จู่โจมเข้าใส่ที่ท้องน้อยของเล่าซำกับเล่าลักโดยพร้อมกัน มันคาดหมายไม่ถึงว่าคุ้ยงังเพี้ยจะแปรเปลี่ยนกระบวนท่าได้รวดเร็วปานนี้ และเพราะว่ามิได้คาดหมายถึงจึงต้องมาตายในดินแดนมรณะของปักไฮ้อย่างคั่งแค้นอาฆาต

ดินแดนมรณะปักไฮ้ยามนี้ มาตรแม้นยังมีอีกยี่สิบกว่าชีวิตรอดอยู่ แต่กลับไม่มีสุ้มเสียงสำเนียงใดๆ เงียบงันดุจดั่งเป็นสุสานร้าง เยือกเย็นวังเวงจนน่าหวาดหวั่นขวัญฝ่อ

ศิลาที่มีน้ำแข็งจับแน่นยะเยียบ โขดหินระเกะกะตะปุ่มตะป่ำ มองดูในดินแดนมรณะหย่อมนั้น ท่ามกลางบรรยากาศอันเงียบงันวังเวงที่ครอบคลุม พวกทั้งปวงคล้ายดั่งต่างลอบทอดถอนหายใจ ปลงอนิจจังต่อผู้เหี้ยมหาญทั้งเจ็ดคน ที่ตายสี่บาดเจ็บสาม

หงส์เกียว กะพริบตากลมโตของนางจ้องมองดูคุ้ยงังเพี้ย ลมเบาๆ โชยมา ทำให้แขนเสื้อที่ขาดของคุ้ยงังเพี้ยไหวตัววูบใหญ่ เงาโลหิตสีแดงฉานปรากฏในสายตาหงส์เกียวแล้ว

ทันใด นางร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

“อา...โลหิต! โลหิต!”

พุ่งกายปราดไปที่ข้างคุ้ยงังเพี้ย เหวี่ยงกระบี่ในมือทิ้งลงกับพื้น คว้าแขนคุ้ยงังเพี้ยขึ้น แล้วถามเสียงสั่นสะท้านว่า

“เพี้ยตี่ ท่านบาดเจ็บแล้ว...อา โลหิตไหลตั้งมากมาย!”

คุ้ยงังเพี้ยรู้ตัวตามสัญชาตญาณ มืออันขาวผ่องที่นางจับกุมตนนั้นสั่น

สะท้านจึงรู้สึกเวทนาขึ้นบ้าง เพราะเป็นความจริง เจ้เจ๊ที่คุ้ยงังเพี้ยรักถนอมอย่างสุดซึ้งนี้เป็นห่วงกังวลตนอย่างยิ่ง

ดังนั้น จึงกล่าวอย่างไม่อนาทรร้อนใจว่า

“เจ้เจ๊ ท่านมิต้องกลัว บาดเจ็บเล็กน้อยเท่านั้น ไม่เป็นอันตรายและไม่เจ็บด้วย”

หงส์เกียวปวดใจปานจะร่ำไห้ออกมา สะบัดเสียงสดใสขึ้นว่า

“ไม่เจ็บ? ท่านปลอบเราหรือ”

ขณะว่ากล่าว รีบฉีกเสื้อที่ปากแผลออกมา แต่บนร่างไม่มียาสมานแผลใดๆ เลย

ขณะเวลานั้น ร่างเทียนม้อนึ้งได้พลิ้วละลิ่วลงจากท้องฟ้า ในตัวนางมียาสมานแผลอยู่

ดังนั้น สองดรุณีกุลีกุจอใส่ยาพันแผลให้แก่คุ้ยงังเพี้ยจนวุ่นวายอลเวงไป

ขณะนั้นเจ็ดเฒ่าเทียนซัวที่เหลือแต่เล่ายี่และเล่าสี่ เล่าโหงว ต่างก็สกัดจุดห้ามเลือดในปากแผลที่แขนไว้ แต่สายตาของมันแดงฉานปานโลหิต นี่เป็นความอาฆาตแค้นอันไพศาลไร้ขอบเขต!

เล่ายี่คำรามเสียงแหบแห้งว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เจ้าไฉนไม่ฆ่าฟันให้หมดสิ้นไปเสียเลย?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“พวกท่านไปเถิด พบกันในวันหน้า ก็เป็นกาลแตกดับของพวกท่านเอง”

เล่ายี่แผดหัวร่ออย่างดั่งแค้นอาฆาต กล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย หากเจ้าเป็นคนชาญฉลาดควรฆ่าพวกเราในเวลานี้เสีย มิเช่นนั้น ความอาฆาตแค้นนี้เล่าฮูจะต้องชะล้างอย่างไม่คำนึงถึงวิธีการใดๆ วาจาเราจะประกาศกันเสียแต่แรกก่อน”

สีหน้ามันมีความดั่งแค้นอาฆาตจนบิดเบี้ยว น้ำเสียงก็เหี้ยมเกรียมอำมหิต ทำให้จิตใจผู้คนต้องหวั่นไหวหวาดกลัว

คุ้ยงังเพี้ย ยื่นมือห้ามหงส์เกียวและเทียนม้อนึ้งที่จะกระโดดออกไป แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“พวกท่าน หากรู้สถานการณ์ก็จงรีบไสหัวไปเถิด อย่ารอให้เราคุ้ยงังเพี้ยกลับใจไปเลย”

สามเฒ่าที่พิการของเทียนซัว มิได้เหลือบแลอีกสามคนบนพื้นสักแวบ

หนึ่ง เล่าโหงวกัดฟันคำรามว่า

“พวกเราสามคนมีลมหายใจอยู่ตราบใด จะให้คุ้ยงังเพี้ยเจ้าไม่มีวันสุขสงบอยู่ตราบนั้น ไป”

ขาดคำกระโดดไปจากที่ทันที เล่ายี่กับเล่าสี่ก็พุ่งกายตามติด ชั่วครู่ หายลับไปในหมู่โขดหินอันระเกะกะซับซ้อน

มือของคุ้ยงังเพี้ยเย็นเฉียบ เย็นยะเยียบดุจดั่งน้ำแข็ง จับจ้องมองดูศัตรูคู่อาฆาต ที่อาจจะร่วมมือพิฆาตฆ่าบิดามารดาด้วยความเจ็บช้ำ มองดูมันซึ่งพากันหนีหน้าไปอย่างปลอดภัย แต่ทว่า เพราะต้องการจะรู้ฆาตกรตัวสำคัญเป็นผู้ใด คุ้ยงังเพี้ยมิอาจไม่กระทำดั่งนี้

นี่เป็นแผนที่จะจับแต่แสร้งปล่อย

แต่ทว่าหากแม้นทั้งสามคนเกิดสำนึกผิดคิดกลับใจพากันหลบหน้า ซ่อนตัวอยู่ในขุนเขาลำเนาไม้ตลอดชีวิตเล่า?

ดังนั้น หยาดเหงื่อเย็นยะเยียบจึงได้ซึมออกจากมือคุ้ยงังเพี้ย

เผชิญธงโครงกระดูก

พื้นทรายเหลืองซีดเวิ้งว้างกว้างขวางจนจรดขอบฟ้า ริ้วรอยของคลื่นทราย เป็นระเบียบดั่งธรรมชาติสร้างสรรค์ไว้ ยืนยาวออกไปจนยิ่งไกลยิ่งยาว คล้ายดั่งยาวไกลไม่มีที่สุดสิ้น มายืนหยัดอยู่บนที่นี้ มิว่าผู้ใดก็จะรู้สำนึกถึงความน้อยนิดของตัวเอง ความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติ ไหนเลยจะเป็นปุถุชนเทียมเทียบเปรียบได้

ที่นี้ คือทะเลทรายที่ไม่มีผู้ใดจะกล้าบุกรุกเข้า ส่วนลึกของมัน แต่ก็ต้องมีข้าวของอื่นใดมาช่วยเหลือค้ำจุนตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว ทะเลเคยมีคนทดลองตรวจวัด แต่ทะเลทรายยังไม่เคยมีร่องรอยเท้าของผู้คนเหยียบย่ำไปถึง ดังนั้นทะเลทรายจึงมีพลังอันเร้นลับที่นับว่าเหนือกว่าทะเลมากมายหลายหลากนัก

อาทิตย์อรุณโผล่พ้นจากพื้นสุดสายตา ประกายทองเรืองรองไปทั่วทั้งท้องฟ้า สาดส่องอยู่บนพื้นทรายสุดสายตา ยิ่งทำให้รู้สึกอบอุ่นและปลอดโปร่งอย่างสุดประมาณ จริงทีเดียว ใจกลางทะเลทรายในราตรี มีความหนาวเหน็บจนผู้คนต้องหวั่นหวาดพรั่นพรึง

ขณะนี้ สุดปลายทางอันแสนไกล ปรากฏเงาร่างคนหลายจุดขึ้นอย่างแช่มช้า กำลังวิ่งปราดๆ ตรงเข้ามาในทางทิศใต้ ดุจดั่งม้าพยศที่แหกจากคอก ประหนึ่งเป็นมรสุมที่โหมกระหน่ำ เมื่อนับอย่างละเอียด มีจำนวนถึงยี่สิบกว่าคน!

จนเป็นเวลาอีกพักใหญ่ๆ ผู้วิ่งนำหน้าซึ่งเป็นชายชราแขนพิการพลันชะงักเท้าเอาไว้ คารวะต่อบุรุษหนุ่มอย่างนอบน้อมจนจรดพื้น แล้วกล่าวว่า

“คุ้ยเฮีย หากแม้นเล่าฮูคาดเดาไม่ผิด เบื้องหน้าอีกประมาณร้อยลี้ก็คือด่านเง็กมึ้งกวงแล้ว คุ้ยเฮียและโกวเนี้ยทั้งสองท่าน กรุณามาส่งเป็นระยะทางถึงเจ็ดวัน ช่วยเหลือพวกเราหลุดรอดจากห้วงอันตรายมาจนปลอดภัย พระคุณที่

การุณย์มานี้ ตุลาการผมแดงเอ้งเชี่ยงเช็ง และน้องพี่ที่ได้รับพระคุณทั้งหลาย จะขอจารึกไว้ในใจจวบจนวันตายก็ไม่ลืมเลือน ด้วยความสามารถของพวกเรา การทดแทนพระคุณนั้นไม่มีทางเป็นไปได้ แต่นับจากนี้ หากมีที่ใดต้องการใช้พวกเราให้เป็นประโยชน์ ขอเพียงให้คุ้ยเฮียสั่งมาหรือมีอักษรให้สักตัว เอ้งเชี่ยงเช็งแม้บุกน้ำลุยไฟ ก็จะถือเป็นเกียรติยิ่งใหญ่ที่ควรภาคภูมิ บัดนี้ ขอกราบลาไปก่อน”

ขาดคำก็คารวะอย่างนอบน้อมอีกครั้ง ด้วยท่าทีที่จริงใจมิได้เสแสร้งเลย

หมู่ผู้กล้าต่างมีสีหน้าพลุ่งพล่านดาลเดือด ส่งเสียงพร้อมเพรียงกันว่า

“วาจาที่พวกเราใคร่จะกล่าว ก็ถูกเอ้งเฮียบอกกล่าวไปหมดสิ้นแล้ว หากแม้นคุ้ยเฮียไม่รังเกียจเดียดฉันท์ วันหน้ามีทางใช้พวกเราในที่ใด หวังว่าโปรดอย่าได้ลืมพวกเราเสีย ขอให้โอกาสพวกเรานักบู๊ หยาบกร้านมีโอกาสได้รับใช้แก่ท่านสักครา”

กล่าวแล้วต่างคารวะจนจรดพื้นอย่างนอบน้อมทั่วทุกตัวคน

บนใบหน้าเย็นชากระด้างของคุ้ยงังเพี้ย ปรากฏรอยยิ้มอันจริงใจบริสุทธิ์ขึ้นวูบหนึ่ง ยิ้มอย่างนุ่มนวลแล้วกล่าวว่า

“กุศลเจตนาและไมตรีจิตอันสูงล้ำของท่านทั้งหลาย คุ้ยงังเพี้ยจะจารึกไว้ในใจไม่ลืมเลือน อภัยที่ข้าพเจ้ามิได้น้อมส่งอีก”

มาตรแม้นเป็นวาจาสั้นๆ ไม่กี่คำ แต่เมื่อเปล่งออกจากปากบุรุษหนุ่มอันเข้มแข็งแกร่งกร้าว ก็เพียงพอที่จะให้หมู่ผู้กล้าตื้นตันใจจนใหญ่หลวง เนื่องจากว่าทุกถ้อยกระทงความ ล้วนมิใช่เป็นวาจากล่าวเพียงลมปาก และนี่ก็เป็นสิ่งที่เหล่าผู้กล้ารู้จนแน่แก่ใจในการอยู่ร่วมกันมาเป็นเวลาเจ็ดวันเต็ม

ในจิตใจหมู่ผู้กล้า ต่างมีความอาลัยอาวรณ์เกิดขึ้น แต่พวกมันต่างเป็นผู้เข้มแข็งในวงพวกนักเลง มิว่าผู้ใดก็ไม่ปรารถนาแสดงออกมา ดังนั้นจึงต่างร่ำลาฝากคำถนอมตัวไว้ให้แก่ทุกคนแล้ว จึงหันกายวิ่งปราดไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานต่างลับตาไปตามเนินทรายที่มีอยู่มากมาย

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดูขอบฟ้าเป็นเวลานาน จึงพึมพำกับตนเองว่า

“ที่แท้มิว่าผู้คนใดก็มีด้านอันเปี่ยมคุณธรรมอยู่”

หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งพากันเบียดกายเข้าไปในอ้อมแขนคุ้ยงังเพี้ยอย่างแผ่วเบา หงส์เกียวถามเสียงนุ่มนวลว่า

“ตี๋ตี๋ ท่านว่ากระไร?”

ตลอดเจ็ดวันมา ท่ามกลางสายตาผู้คนที่จ้องมองนางทั้งสองไม่เคยมี

โอกาสอยู่กับคุ้ยงังเพี้ยเพียงลำพังเลย จวบจนขณะนี้

คุ้ยงังเพี้ยพลางกล่าวว่า

"มิได้กล่าวกระไร"

แขนอันแข็งแรงโอบเอวอันแน่งน้อยของสองดรุณีเบาๆ ก้มหน้าลงจ้องตาบนใบหน้าที่งามสะคราญหยาดเยิ้มของทั้งสองนาง ทันใด ได้พบเห็นว่าดวงตางามทั้งสี่มีหยาดน้ำเอ่อคลอขึ้นบางๆ แล้ว ที่สุดก็หยดหยาดลงมาเป็นเส้นสาย แม้จะเชื่องช้า แต่ก็ทำให้จิตใจหวั่นไหวได้

คุ้ยงังเพี้ยถามอย่างกระวนกระวายใจว่า

"เจ้าเจ๊ ท่านทั้งสองไฉนร่ำไห้อีกเล่า?"

ดรุณีทั้งสองจับจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่ง ตอบแทบเป็นเวลาพร้อมกันว่า

"ในที่สุด พวกเราก็มีโอกาสซุกกายในอ้อมแขนท่านอย่างปลอดโปร่งแล้ว นับแต่นี้ จะไม่มีอำนาจใดๆ มาพรากพวกเราให้แยกจากกันได้อีก ใช่หรือไม่ เพี้ยตี่"

วาจาสั้นๆ ไม่กี่ประโยค แต่ได้บ่งบอกความคำนึงอันคับแค้นของพวกนางในหลายวันนี้จนหมดสิ้น ช่างดั่งเป็นวาจาแต่ละคำ น้ำตาแต่ละหยด แม้เป็นคนใจทมิฬหินชาติ ก็ต้องหวั่นไหวจนระทึกไปได้แน่

คุ้ยงังเพี้ย อดมิได้ต้องจูบแก้มอันขาวผ่องทั้งสองข้างเบาๆ ใช้เสียงนุ่มนวลปรานี ดุจดั่งกับปลอบโยนทารก กล่าวกับนางทั้งสองว่า

"เจ้าเจ๊ พวกท่านอย่าได้ร่ำไห้เลย ข้าพเจ้าในคราวหน้าจะมิพรากจากพวกท่านไปอีกแล้วแน่นอนตลอดกาลนาน"

พลางตบบ่าสองดรุณีเบาๆ ช่วงเวลานี้ คุ้ยงังเพี้ยคล้ายดั่งเติบใหญ่ขึ้นมากมาย

สองดรุณีพลุ่งพล่านจนโอบรัดร่างคุ้ยงังเพี้ยแนบแน่น ปรารถนาใคร่จะให้ร่างอันแน่งน้อยทั้งสองเบียดแทรกเข้าไปในร่างของคุ้ยงังเพี้ย ให้ร่างทั้งสามกลายเป็นร่างเดียวอย่างนั้น นับแต่นี้ก็จะไม่มีกำลังใดๆ มาพรากพวกนางให้แยกออกจากกันได้จริงๆ แล้ว

บนทะเลทรายอันกว้างขวางสุดสายตา มีคนยืนสงบนิ่งอยู่สามคน ความจริงเล็กกระจ้อยร่อยดั่งเม็ดข้าวในหัวงมหรรณพ แต่ในจิตใจของทั้งสาม เวลาและขณะนี้ โลกทั้งโลกได้กลายเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกตนแล้ว แน่นอน ทะเลทรายนี้จะมิกว้างใหญ่กระไรดอก

สองดรุณีซบหน้าอยู่ในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างเงียบงัน นางทั้งสองแม้มีถ้อยร้อยวาจาเป็นหมื่นๆ พันๆ แต่ยามนี้ การไร้วาจายังประเสริฐเลิศกว่ามาพร่ำกล่าว กระแสจิตของกันและกันต่างผูกพันกระสันมั่น ไยจะต้องมาทำลายบรรยากาศอันอบอุ่นซาบซึ้งนี้ด้วยน้ำคำเสียเล่า...

อาทิตย์ลอยพ้นขอบฟ้ามาทีละน้อย อุณหภูมิบนทะเลทรายก็ได้เริ่มสูงขึ้นอย่างแช่มช้า ลมอันอบอุ่นโชยมา พัดพากระแสเสียงเข้ากระทบโสตคุ้ยงังเพี้ยเบาๆ มาตรแม้นแผ่วเบาอย่างยิ่ง แต่กับคุ้ยงังเพี้ยแล้วมีความชัดเจนเป็นที่สุด

ตาคู่งามของคุ้ยงังเพี้ย พลันมีประกายอำมหิตขึ้นวูบใหญ่ กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"หากแม้นคุ้ยงังเพี้ยคาดเดาไม่ผิด สหายทั้งสองติดตามร่องรอยข้าพเจ้ามาสองวันสองคืนแล้ว ในเมื่อกล้ามาสะกดรอย ไยมิออกมาให้เห็นหน้ากันสักคราเล่า"

กล่าวแล้วผลักสองดรุณีออกจากอ้อมอกเบาๆ กุมมือขาวผ่องทั้งสองของนางหันกายกลับมา

ที่เนินทรายอันไกลประมาณร้อยวา พลันมีเสียงหัวร่ออันยโสโอหังดังขึ้นสองครั้ง เงาสีเหลืองสว่างวูบบนเนินทรายปรากฏชายชราอาภรณ์รัดกุมหนึ่งสูงหนึ่งต่ำ หน้าตาอำมหิตชั่วร้าย ละลิ่วขึ้นยืนหยัดอย่างสง่า เนื่องจากสีสันเสื้อผ้าของมันคล้ายกับพื้นทราย หากมีระยะห่างไกลสักเล็กน้อย ก็จะไม่มีทางพบเห็นร่องรอยมันได้ แต่เสียดายที่พวกมันยังไม่อาจตบตาคุ้ยงังเพี้ย

ชายชราร่างสูงที่ยืนเบื้องซ้าย แผดหัวร่ออย่างยโสโอหังแล้วกล่าวว่า

"เรายังเข้าใจว่า คุ้ยงังเพี้ยที่บู๊ลิ้มตงงวนหวาดหวั่นดั่งเป็นพยัคฆ์ร้าย จะเป็นบุคคลสามหัวหกมืออะไร ที่แท้เป็นทารกปากยังไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมนี่เอง! ฮาฮา... ช่างเป็นจริงดั่งว่า รับทราบกิตติศัพท์ก็มิสู้เผชิญหน้ากัน"

กระแสเสียงเปี่ยมความเหยียดหยามดูแคลนเป็นยิ่งนัก

สองดรุณี เห็นมันกล้าเหยียดหยามชายในดวงใจต่อหน้า โทสะก็ดาลเดือดเป็นที่ยิ่ง เทียนม้อนึ้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ไต้มกซังเอ็ง (สองอินทรีทะเลทราย) พวกท่านมิรู้สึกว่าความตายมารออยู่บนศีรษะแล้วหรือ?"

ชายชราร่างเตี้ย แผดหัวร่อพลางสั่นศีรษะพลางกล่าวว่า

"หามิได้ มิใช่เราสอง"

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นชา

"มารร้ายที่รอดตายของเจ็ดเฒ่าเทียนซัว ขอร้องให้พวกท่านสะกดรอยตามมา ออกจะโง่เขลาเบาปัญญามากแล้ว อ้อ นี่ก็ยากจะตำหนิ อาศัยฝีมือต่ำต้อยของพวกมัน ย่อมไม่มีทางจะเชื้อเชิญบุคคลอันยอดเยี่ยมอย่างไรมาได้ดอก"

สองอินทรีทะเลทรายโอหังลำพองจนเป็นสันดาน มิเคยยกย่องเทิดทูนผู้ใดมาก่อน เมื่อได้ยินก็ดาลเดือดยิ่งนัก ผู้ร่างสูงขณะคิดจะสาวเท้ามาลงมือ ร่างเตี้ยพลันรั้งแขนเอาไว้ กล้ำกลืนเพลิงโทสะในอกอย่างลำบากยากเย็น กล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยว่า...

"เจ็ดเฒ่าเทียนซัว น่ากลัวยังเชื้อเชิญเราสองพี่น้องให้เคลื่อนเท้ามิได้ วันนี้ระหว่างเรามากล่าวอย่างรวดรัดตัดความเถิด ที่เราสองพี่น้องมาครานี้ เพียงคิดจะได้ลายแทงอันไม่รู้จักนามผืนนั้น นี่มิใช่เป็นการช่วงชิงโดยกำลัง เพียงแต่นับว่ามาล้ำหน้ากว่าผู้อื่นเท่านั้น เนื่องจากในบริเวณร้อยลี้ของด่านเง็กมึ้งกวง เจ็ดเฒ่าเทียนซัวที่ยังรอดตายอยู่สามคน ได้วางกับดักอยู่ในที่นั้นไว้แล้ว เจ้าแม้เสียบปีกก็ไม่มีทางบินหนีไปได้ดอก"

ตาคุ้ยงังเพี้ยเป็นประกายเย็นยะเยียบขึ้นเจิดจ้า น่าหวาดหวั่น พึมพำกับตัวเองว่า

"ลายแทงลึกลับ ลายแทงลึกลับอีกแล้ว คนที่เราคุ้ยงังเพี้ยต้องฆ่า ช่างมากมายเหลือประมาณ!"

ใบหน้าปรากฏแววเลื่อนลอยเจ็บช้ำ คุ้ยงังเพี้ยหาใช่ปรารถนาฆ่าผู้คนไม่ แต่ทว่า ความอาฆาตแค้นของผู้บังเกิดเกล้าอัดอก มีแต่ล้างแค้นเท่านั้นจึงพอจะทำให้ปลอดโปร่งใจไปได้บ้าง!

ดังนั้นเอง งังเพี้ยสาวเท้าช้าๆ ไปยังสองอินทรีทะเลทราย

ชายแก่ร่างเตี้ยรู้กิตติศัพท์ฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยอยู่เนิ่นนานแล้ว เมื่อถึงจึงสะบัดแขนทั้งสอง พลันจู่โจมโหมลงมาใส่ก่อน ด้วยท่ามกเอี้ยเชยลี้ (ทะเลทรายกว้างพันลี้) พลังลมอันคลุ้มคลั่งดั่งมรสุม จู่โจมโหมใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่าโหดร้าย แสดงให้เห็นแน่ชัดว่ามันปรารถนาลงมือมาเอาเปรียบก่อน

พลังฝีมือของมัน แม้พอจะนับเป็นอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มได้ แต่หากเปรียบกับเจ็ดเฒ่าเทียนซัวแล้วยังด้อยกว่ากันมากมายอักโข

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบ พริบตาที่กระบวนท่าจู่โจมของชายชราร่างเตี้ยพุ่งเข้าหา ดั่งสายฟ้า งังเพี้ยได้ขยับเท้าเบี่ยงกายไปที่ด้านหลังมัน

อย่างพลิกแพลงพิสดารสุดแสน ใช้กระบวนท่าเชียะตี้เชยลี้ (ทางโลหิตยาวพันลี้) ฟาดใส่กลางหลังชายชราร่างเตี้ยดั่งฟ้าผ่า

ชายชราร่างสูงร้องด้วยความตื่นตระหนกว่า

“เล่ายี่ ระวังข้างหลัง”

ชายเตี้ยพอจู่โจมพลาดผิด ก็รู้ว่าเรื่องเลวร้ายแน่มันที่ผ่านการต่อสู้มาจนโชกโชนชำนาญ ย่อมมิกล้าหยุดยั้งร่างเอาไว้ แค่นเสียงหนักๆ แล้วทุ่มเทกำลังทั้งมวลเท่าที่มี กระโดดปราดไปทางเบื้องหน้าจนเต็มที่

ปฏิกิริยาของมันมิอาจตำหนิว่าเชื่องช้า แต่โชคร้ายที่วันนี้มาเผชิญกับคุ้ยงังเพี้ย ความพยายามทั้งหลายแหล่จึงนับว่าไม่มีประโยชน์ไป

ยามนั้น ฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ยได้แตะไปบนร่างชายชราร่างเตี้ยแล้ว พลังภายในพอทะลัก ใจกลางฝ่ามือก็มีขุมกำลังอันหนักหน่วงดุจพะเนินเหล็ก กระแทกใส่จุดชีวิตบนกลางหลังชายร่างเตี้ยไปทันที

เสียงโครมดังสนั่น ชายชราร่างเตี้ยเพียงคราง ได้อึดเดียว ร่างต่ำเตี้ยปลิวกระเด็นไปดุจดั่งเป็นลูกชิ้นเนื้อถูกจับขว้าง กระเด็นไกลจนถึงเจ็ดแปดสิบเชียะจึงร่วงหล่น แต่สิ้นใจตายไปในอากาศแล้ว โลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ดดุจดั่งน้ำพุ พอสัมผัสกับพื้นทรายก็แน่นิ่งมิได้ดิ้นรนเลย

เหตุการณ์ทั้งมวล อุบัติขึ้นในเวลาเพียงพริบตาเดียว ก็ตัดสินความเป็นตายร้ายดีของคนผู้หนึ่งในช่วงสั้นๆ เท่านี้

ชายชราร่างสูงเดือดดาลดั่งแค้นจนงงงันไป มันขยับริมฝีปากสองสามครา แต่ไม่มีวาจาใดเปล่งออกมาเลย ทันใด มันคำรามอย่างคลุ้มคลั่ง โถมกายเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยดั่งเหินบิน การพุ่งหาแม้ดุดันโหดร้าย แต่เป็นเพราะความดั่งแค้นที่จู่โจมจับใจ กระบวนท่าได้รวนเรจนมิเป็นที่น่ากลัวเลย

งังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาเบาๆ ขยับเท้าพลิ้วกายตะปบแขนดุจสายฟ้า คว้าชีพจรข้อมือชายชราร่างสูงไว้อย่างแม่นยำ แค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบแล้วกล่าวว่า

“สหาย ท่านออกจะไม่เจียมตัวเกินไป”

ชายชราร่างสูง แผดร้องเสียงแหบแห้งด้วยความขุ่นเคือง

“พวกเรามีความอาฆาตแค้นอันใดกับเจ้า เจ้าถึงกับลงมือฆ่าคนไปทันที?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

“แค้นยิ่งใหญ่ปานทะเล เนื่องจากคุ้ยงังฮวงคือบิดาเรา”

“อา...คุ้ยงังฮวง...”

นี่เป็นปฏิกิริยาที่เกิดจากส่วนลึกของหัวใจ เป็นความหวาดหวั่นจนขวัญหาย

คุ้ยงังเพี้ยดั่งแค้นจนตาเป็นประกาย เจิดจ้าดั่งสายฟ้า จากท่าทีมาคำนวณ มิต้องถามไถ่เรื่องใดอีกแล้ว ดังนั้น จึงยกฝ่ามือขวาขึ้นช้าๆ ผลักออกไปอย่างแช่มช้าอีกครา

ชายชราร่างสูงแผดร้องด้วยความหวาดหวั่น

“ท่าน...ท่านจะ...”

วาจาเพิ่งร้องมิทันขาดคำ ท่ามกลางเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวของคุ้ยงังเพี้ย ร่างชายชราได้กระเด็นขึ้นจากพื้นทราย พร้อมกับเสียงแผดร้องอันโหยหวนชวนสยดสยอง ซากศพกระเด็นร่วงหล่นลงกันพื้น เพียงครู่เดียว มันก็ไปตามน้องร่วมสาบานในปรภพได้

หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้ง พากันกระโดดมาเคียงข้างกายคุ้ยงังเพี้ย ฉุดแขนคุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างกระสับกระส่ายว่า

“เพี้ยตี๋ เยือกเย็นไว้ สงบใจให้เยือกเย็นไว้บ้าง”

มิทราบเวลาใด ในดวงตาอันสดใสของคุ้ยงังเพี้ยมีหยาดน้ำตาเอ่อคลอขึ้นล้นแล้ว ร่องรอยของศัตรค่แค้นที่เลือนรางจับเค้ามิถก ยิ่งนานยิ่งซับซ้อนสับสนลายแทงหนังแพะอันไม่รู้จักนาม มาตรแม้นซีทู้เซี่ยจะบอกว่า มันสามารถชักนำศัตรูคู่แค้นคืนมาให้ แต่จะเป็นวันเดือนปีใดเล่าจึงจะหาฆาตกรสำคัญผู้นั้นได้?

เรื่องเหล่านี้ คุ้ยงังเพี้ยมิได้เคยบอกกับผู้ใดมา คุ้ยงังเพี้ยฝังมันไว้ในก้นบึ้งของหัวใจ อัดมันไว้จนแนบแน่น ซึ่งความลับนี้ได้เสียดแทงใจอยู่ทุกๆ เวลาดั่งหนามยอกอก ทำให้ไม่อาจสงบใจได้เลย

คุ้ยงังเพี้ยพยายามสั่นศีรษะอย่างแรง คิดให้จิตใจสงบลงกว่านี้สักเล็กน้อย

ทันใดนั้น...

เสียงอันเย็นซากระด้าง ดังมาจากที่ไกลประมาณยี่สิบวา

“ทารกที่อำมหิตโหดร้ายนี้คือคุ้ยงังเพี้ยหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยชำเลืองตามองไปก็ตระหนกตกใจยิ่ง เห็นบนยอดเนินทรายที่ไกลประมาณยี่สิบวา มีหญิงชราผมขาวหน้าแดงเต่งตึงผู้หนึ่งยืนหยัดเป็นสง่า นางสวมเสื้อกระโปรงสีเขียว ยืนเด่นอยู่บนยอดแหลมของเนินทราย ยังมิเห็นทรายจะร่วงพังทลาย แสดงว่าวิชาตัวเบาของนางได้บรรลุจุดสุดยอดอย่างไม่อาจหยั่งคะเนแล้ว

พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามต่างเป็นผู้เชี่ยวชาญในการนี้ จึงรู้สึกตื่นเต้นสงสัย

ในฝีมือของฝ่ายตรงข้าม ที่สามารถบุกรุกเข้ามาในรัศมียี่สิบวาโดยตนไม่รู้สึกตัวมาตรแม้นว่า พวกทั้งสามเมื่อครู่อยู่ในระหว่างมิได้ระวังตัวอย่างไรเลยก็ตาม

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าคือคุ้ยงังเพี้ย ท่านมิต้องหาข้ออ้างอันโอ่อ่ามีเหตุผลใดมา จะเป็นความอำมหิตโหดร้ายอะไร เหี้ยมเกรียมดุดันอะไร จุดประสงค์การมาของท่าน ข้าพเจ้าเข้าใจอยู่ก่อนแล้ว"

หญิงชราฉุกใจได้คิด ต้องคำนึงว่า

"เจตนาการมาของเรา มันทราบได้อย่างไรกัน? หรือในมวลหมู่มนุษย์จะมีกระแสจิตที่ตรงกันอยู่จริงๆ ด้วย?"

ในใจขบคิดเช่นนั้น แต่ปากกล่าวอย่างไม่ยินยอมรับว่า

"เจ้ามาว่าเราผู้เฒ่าคิดมาทำอะไร?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ก็เป็นเช่นดั่งพวกมัน จะมาช่วงชิงลายแทงอะไรนั่น!"

"อะไร?"

หญิงชรางงงันเล็กน้อย แล้วพลันเอ่ยขึ้นอีกว่า

"เราผู้เฒ่าจะชิงลายแทงอะไรนั่นมาให้แก่เจ้าดูเสียก่อน จึงค่อยบอกเจตนาการมาของเราผู้เฒ่า"

เสียงขาดคำพลันพุ่งร่างขึ้นจากที่ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า...

"รับมือ"

นางสะบัดฝ่ามือฟาดใส่คุ้ยงังเพี้ย ด้วยท่าฮวงกิ้งชำเสาะ (ลมโหมหอบหิมะ)

นางลงมืออย่างมีจังหวะจะโคน คล้ายดั่งกลัวทำอันตรายต่อคุ้ยงังเพี้ยไปก็ปาน กระบวนท่ามาตรแม้นรวดเร็วดั่งสายฟ้า แต่กลับไม่มีพลังใดๆ ติดตามมาเลย...

คุ้ยงังเพี้ยตั้งใจแน่วแน่อยู่แต่แรกแล้ว ถือบรรดาผู้ที่หมายช่วงชิงลายแทงของตน ล้วนเป็นศัตรูคู่อาฆาตที่ควรเข่นฆ่าให้ตายคามือ ไม่อาจอภัยไว้ชีวิตมันได้ ดังนั้น เมื่อเห็นการจู่โจมโหมมา จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"แส่หาที่ตาย"

ฝ่ามือพลิกแล้วฟาดไปในกระบวนท่าเล้งกุยชังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) ทะลวงใส่หญิงชราจนสุดแรง

กระบวนท่าตีโต้ของคุ้ยงังเพี้ย รวดเร็วรุนแรงดั่งอสนีบาตฟาดใส่ เพียงแวบเดียวก็มาถึงทรวงอกหญิงชราได้อย่างง่ายดาย

หญิงชราคาดฝันไม่ถึงว่า คุ้ยงังเพี้ยจะคิดใช้กระบวนท่าเดียวก็ปลิดชีวิตนาง เพียงกระบวนท่าอันโหดเหี้ยมอำมหิตที่จู่โจมคำรบแรกก็ร้ายกาจปานนี้ สร้างความแตกตื่นตกใจแก่นางจนเหงื่อท่วมโซมกาย

แต่ทว่า นางจะอย่างไรก็เป็นผู้มีพลังฝีมืออันลึกล้ำแกร่งกร้าว แม้อยู่ในคราวคับขันก็ยังไม่หวั่นหวาดลนลาน ร่างที่ยืนตรงพลันล้มหงายไปทางด้านหลัง ร่างก็พุ่งไปด้านหลัง ดั่งเป็นลูกเกาทัณฑ์จนไกลยี่สิบวาได้อย่างง่ายดาย หลบเลี่ยงกระบวนท่าอันตรายไปอย่างหวุดหวิดที่สุด

เสียงโครมระเบิดสนั่น ทรายกระจายเต็มท้องฟ้า บนพื้นปรากฏหล่มใหญ่ห้าสิบกว่าเชียะขึ้นมาทันที

คุ้ยงังเพี้ยพอจู่โจมพลาดผิด สองเท้าใช้กำลังพุ่งตามติดไปดั่งเป็นอินทรีไล่ล่าเหยื่อ กระบวนท่าเชียะเตี้ยเชยลี้ (ทางโลหิตพันลี้) จู่โจมโหมซ้ำไปอีกครั้ง

ทันใดนั้น หญิงชราตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เจ้าไม่ต้องการจิวอี้เหล็งแล้วหรือ?!”

เสียงขาดคำ ร่างพลิ้วไปด้านซ้ายห้าสิบกว่าเชียะอย่างว่องไว

นาม “จิวอี้เหล็ง” สามคำ คล้ายเป็นสายฟ้าฟาดใส่ร่างคุ้ยงังเพี้ยอย่างถนัดถนี่ จนต้องชะงักงันกับที เงยหน้าถามอย่างงุนงงสงสัยว่า

“ท่าน...ท่านเป็นใคร?”

สายตาที่คมกล้าดั่งสายฟ้าของหญิงชรา เขม้นมองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่ง ตอบเสียงหนักๆ ว่า

“เราเพียงถามเจ้าจะต้องการนางหรือไม่ ก่อนที่ความเป็นมิตรหรือศัตรูจะแยกแยะมิออก เจ้าไม่ต้องถามไถ่ว่าเราเป็นใครก่อน”

หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งต่างใจเต้นระทึกถี่เร็ว พากันพลิ้วปราดมาที่ข้างคุ้ยงังเพี้ยอย่างลืมตัว หงส์เกียวได้รับบทเรียนมาแล้วครั้งหนึ่ง ยามนี้มาตรแม้นรู้สึกเป็นรสชาติที่ไม่อาจลิ้ม แต่ยังคงต้องกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นถามว่า

“เพี้ยตี๋ จิวอี้เหล็งเป็นผู้ใด?”

“ดรุณีนางหนึ่ง”

จริงดังคาดคำนวณ ยิ่งเกรงกลัวปิศาจก็ยิ่งพาลจะพบกับภูติผี สองดรุณีพากันงงงันกับที่ พวกนางคิดไว้มากมาย คิดมากมายจนเหนือกว่าคุ้ยงังเพี้ย

หลายสิบเท่านัก

หญิงชราเค้นถามขึ้นอีกครั้งว่า

“คุ้ยงังเพี้ย จงตอบมา”

ความรู้สึกนึกคิดของคุ้ยงังเพี้ยพลุ่งพล่านสับสนดุจมรสุม มิทราบว่าไฉนจิวอี้เหล็งจึงมิได้มา เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ยก็คิดใคร่พบหน้านาง พร้อมกันนั้น ก็เกรงกลัวที่จะพบนาง เป็นความรู้สึกอันสับสนอลหม่านเหลือเกิน

มิใช่ดอกหรือ บนผาเฮ็กฮวงง้ำ คุ้ยงังเพี้ยถูกจิตใจอันสับสนกลับกลอกนี้บีบคั้น จนต้องลอบหลบหนีไปอย่างเงียบเชียบไร้ร่องรอย

คุ้ยงังเพี้ยขบริมฝีปากด้วยความเจ็บช้ำ เปล่งเสียงขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าฟังไม่เข้าใจความหมายในวาจาท่าน...”

“อะไร?”

หญิงชราพลันกระโดดขึ้นด้วยความขุ่นเคือง ชี้หน้าคุ้ยงังเพี้ยแล้วด่าเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“คาดไม่ถึงว่าเจ้าที่อายุยังเยาว์วัย ก็เลวร้ายจนไร้มโนธรรมประจำใจ เจ้าหลบหนีหน้าจากเฮ็กฮวงง้ำโดยไม่ร่ำลา อี้เหล็งออกติดตามหาเจ้าทั่วทุกทิศทาง ตรากตรำมาเป็นเวลาสามวันสามคืนก็ยังไม่เห็นเงาหัวของเจ้า บัดนี้นางที่คิดคำนึงถึงเจ้าเกินไป ทำให้ตรมตรอมจนกลายเป็นโรคร้าย ต้องนอนซมไม่อาจลุกขึ้นเดินเหินได้ มิว่ายาใดก็ไม่เกิดผลการรักษา เห็นแน่ว่าจะต้องตายในเร็ววันนี้ แต่เจ้ากลับทำทีท่าเป็นมิเข้าใจเสแสร้งได้แนบเนียนยิ่งนัก คุ้ยงังเพี้ย เจ้าออกจะยโสโอหังมากไปแล้ว เหล็งยี้มีที่ใดไม่คู่ควรกับเจ้า?!”

นางยิ่งด่ายิ่งขุ่นแคือง สองตาเป็นประกายอำมหิตเจิดจ้า ก้าวเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยอย่างดั่งแค้น

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกว่า มีพะเนินเหล็กเป็นหมื่นๆ ตำลึงร่วงลงมาทับใส่หัวใจ สาวเท้าก้าวออกไปแล้วก็ต้องหยุดยั้งลงอีกครั้ง ตะกุกตะกักว่า

“นาง นางป่วยแล้ว?”

ตาอันสดใสทั้งสี่ จับจ้องมองนิ่งอยู่บนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย สัญชาตญาณของสตรีมักมีความริษยาหึงหวง ทำให้สองดรุณีรู้สึกชิงชังคุ้ยงังเพี้ยอยู่บ้าง แต่ทว่าคุ้ยงังเพี้ยที่พยายามกล้ำกลืนฝืนความเจ็บช้ำ ยิ่งทำให้นางทั้งสองต้องหวาดหวั่นพรั่นพรึงเจ็บปวดใจแทน นางทั้งสองต่างเข้าใจนิสัยของคุ้ยงังเพี้ย คุ้ยงังเพี้ยยิ่งเจ็บแค้นยิ่งไม่ปรารถนาให้ผู้อื่นมาแบ่งเบาเข้ารับ ดังนั้น นางจึงอภัยให้แก่คุ้ย

งังเพี้ย และเริ่มเห็นใจจิวอี้เหล็งที่โชคร้ายนางนั้น

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้าขึ้นเหม่อมองหญิงชรา แล้วหันกายเดินออกไปอย่างเงียบงัน ไม่มีวาจาเปล่งมาแม้แต่คำเดียว และไม่มีท่าทีอย่างไรแสดงออกมาด้วย เพียงแต่ว่าในดวงตาสดใสทั้งสองข้าง ปรากฏหยาดน้ำเอ่อขึ้นมาคลอหน่วย

หญิงชราพอเห็นก็มิอาจระงับเพลิงโทสะที่ฮือโฆมในอกต่อไปได้ ตวาดเสียงก้องว่า

"เด็กอุบาวท์ที่ไร้น้ำใจ นอนให้แก่เราเสีย!"

กระบวนท่าลุ้ยเซี่ยมเตี่ยงพุง (อสนีบาตฟาดแลบ) ฟาดใส่กลางหลังคุ้ยงังเพี้ยจนสุดแรง

ฝ่ามือนี้นางทุ่มเทกำลังจู่โจมออกมา และยังเกร็งกำลังภายในไปจนหมดสิ้น จึงมีพลังทะลักดั่งมรสุมคลุ้มคลั่งประหนึ่งเป็นภูเขาถล่มแผ่นดินทลาย นางตั้งใจทำลายคุ้ยงังเพี้ยให้ตายคามือไปจริงๆ ด้วย

คุ้ยงังเพี้ยมิได้เหลียวหน้า และไม่หลบหลีกการจู่โจม อาจบางทีมีเจตนาจะตายในทะเลทรายนี้จริงๆ ก็ได้

การนี้เป็นที่ผิดคาดหมายของหญิงชรายิ่งนัก นางกระวนกระวายจนร้องสุดเสียงว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้าคิดจะตายจริงๆ"

ทันใดนั้น เงาร่างสะคราญสองสายพุ่งวาบมา หงส์เกียวและเทียนม้อนิ้งต่างพากันคว้าข้อมือซ้ายขวาของหญิงชราไว้อย่างว่องไว ช่างเป็นความหวุดหวิดหวาดเสียวที่ชีวิตแขวนอยู่กับเส้นด้ายชัดๆ

หญิงชราระบายลมออกจากอย่างโล่งอก ลอบคำนึงในใจ

"เราแทบจะไม่มีคำแก้ตัวบอกกับอี้เหล็งเสียแล้ว"

ทันใด นางกระชากเสียงขุ่นเคืองขึ้นอีก

"พวกเจ้าคิดช่วยเด็กน้อยนี้"

หงส์เกียวร่ำไห้ กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสขอท่านโปรดระงับโทสะก่อน พวกเราจะต้องตักเตือนตี้ตี่ไปเยี่ยมอี้เหล็งม่วยม่วยด้วยกันแน่นอน"

หญิงชราคำนึงอยู่ในใจ

"มีแต่วิธีนี้เท่านั้นจึงจะงามพร้อมทุกฝ่าย"

ทันใด ที่อันสุดไกลมีเสียงแผดหัวร่อจนสะเทือนเลื่อนลั่น เสียงดังไกล

ในระยะร้อยกว่าวา แต่พอเสียงหัวร่อขาดหาย เสียงเย็นยะเยียบชั่วร้ายก็ได้ดังขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เล่าฮูรอท่านอยู่เนิ่นนานแล้ว เจ้าไยไม่เหลียวมองดูรอบข้างสักครั้ง"

เทียนม้อนึ้งและหญิงชรา ต่างเงยหน้ากวาดตามองไปรอบข้าง ในรัศมีหนึ่งร้อยวาเห็นมีธงมหึมาสิบกว่าผืนพลิ้วปลิวไสวไปตามลม บนธงพื้นแดงฉานปักโครงกระดูกขาวแวววาวไว้สองท่อน ต่างต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี

"อา โกวโล้วเจียวฮุ้นกี๊ (ธงกระดูกเรียกวิญญาณ) หรือว่ามันยังไม่ตาย?!"

แปดเฒ่าพิทักษ์ธง

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อครั้งฝึกปรือวิชา มิเคยได้ยินแป๊ะเล้งซิ่งกุนผู้อาจารย์บอกเรื่อง ราวเกี่ยวกับธงนี้มา แสดงให้เห็นว่า ในตอนนั้นแป๊ะเล้งซิ่งกุนก็คงเข้าใจว่ามันตายไปจากโลกเนิ่นนานแล้ว เนื่องจากมิว่าผู้ใดพอมีชื่อเสียงเรียงนามในบู๊ลิ้ม แป๊ะเล้งซิ่งกุนก็จะแนะนำให้คุ้ยงังเพี้ยได้ทราบทุกผู้คน...เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ยเป็นทายาทเพียงคนเดียวของแป๊ะเล้งซิ่งกุน จอมอสูรร้ายย่อมจะบรรยายรูปลักษณะและแนวทางฝีมือของพวกนั้นให้รู้ไว้ เพื่อเป็นแนวทางต่อต้านจัดการในวันหน้า จะได้มิต้องเสื่อมเสียเกียรติภูมิอันยิ่งใหญ่ของแป๊ะเล้งซิ่งกุนไป

โกวโล้วเจียวฮุ้นกี๊ (ธงกระดูกเรียกวิญญาณ) สะบัดพลิ้วอยู่ในลมอันรุนแรงของทะเลทราย พื้นแดงฉานกระดูกขาวแวววาว บาดตาเหลือประมาณ! แม้เวลานี้เป็นเวลากลางวันแสกๆ แต่ก็ยังทำให้ผู้พบเห็นต้องขวัญหนีดีฝ่อจนขนลุกเกรียวไปได้

จริงทีเดียว เพราะมันเป็นตัวแทนของความน่ากลัวอันเร้นลับ เป็นสัญลักษณ์ที่ปลิดชีวิตผู้คนได้อย่างง่ายดาย เนื่องจากเมื่อครั้งกระโน้น มันพลันปรากฏในวงพวกนักเลง จวบจนกระทั่งตอนสาบสูญไร้ข่าวคราว ไม่มีผู้ใดจะเคยเห็นประมุขธงนี้เป็นใคร อาจบางทีจะมีคนเคยเห็นมาบ้าง แต่ไม่มีผู้ใดที่เห็นประมุขธงขาวนี้แล้ว ยังมีชีวิตรอดอยู่ได้ แม้เห็นไปก็ไร้ประโยชน์!

คุ้ยงังเพี้ยสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวเสียงหนักๆ ว่า...

"ข้าพเจ้าต้องไปเผชิญกับเจ้าของธงนี้"

เทียนม้อนิ้งรีบฉุดแขนไว้อย่างตื่นตระหนก ละล่ำละลักว่า

"เพี้ยตี่ พวกเราจะต้องครุ่นคิดหาแผนต่อต้านให้รอบคอบ อย่าได้พลุ่ง

พล่านดาลใจเป็นอันขาด”

หญิงชรายามนี้คลายโทสะไปหมดสิ้นแล้ว ซึ่งความจริง เพลิงโทสะของนางเมื่อครู่ เกิดขึ้นเพราะความกระวนกระวายเกินไปเท่านั้น เนื่องจากนางพอเพิ่งเห็นคุ้ยงังเพี้ย ก็รู้สึกว่าจิวอี้เหล็งมิได้เลือกคู่ผิดพลาด แต่เนื่องจากท่าทีอันคลุมเครือไม่ชัดเจนของคุ้ยงังเพี้ยทำให้นางเข้าใจผิดไปหมดสิ้น

บัดนี้ ศัตรูกล้าแข็งมาเผชิญอยู่เบื้องหน้า จิตใจที่ร่วมกันสู้ศัตรูได้เกิดขึ้น ทำให้นางบังเกิดความลำเอียงเข้าปกป้องต่อคุ้ยงังเพี้ยขึ้นอย่างลืมตัว นางพอบังเกิดความคิดร่างก็เคลื่อนไหวตามติด พลิ้วกายเข้าสกัดขวางคุ้ยงังเพี้ยไว้แล้วกล่าวว่า

“เพี้ยยี้ อย่าได้พลุ่งพล่านไป พลังฝีมือของประมุขธงกระดูกเรียกวิญญาณได้สูงล้ำจนถึงขั้นไม่อาจหยั่งคะเน พวกเราควรจะปรึกษาหารือแผนต่อต้านให้เป็นที่ตกลงกันเสียก่อน”

กระแสเสียงนอกจากเปี่ยมความเมตตาการุณย์และวิตกอย่างยิ่งแล้ว ไม่มีวี่แววความขุ่นเคืองชิงชังดั่งเมื่อครู่หลงเหลืออยู่เลย

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบแลดูหญิงชราแวบหนึ่ง ฝืนหัวร่ออย่างรันทด กล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ยหาใช่คนนิยมการฆ่าฟันไม่ หากแม้นเป็นไปได้ คุ้ยงังเพี้ยย่อมปรารถนาให้ผู้คนมีโอกาสกลับเนื้อกลับตัวเริ่มต้นชีวิตใหม่ นอกเสียจากพวกมันตั้งใจ...”

วาจาพลันชะงักงันลงกลางคัน ดวงตาแวววาวปรากฏประกายโหดเหี้ยมดั่งสายฟ้าขึ้นวูบหนึ่ง

หญิงชราพอเห็นใจพลันสั่นสะท้าน ร้องโพล่งว่า

“นอกจากอะไร?”

หงส์เกียวและเทียนม้อนึ้งเดาออกว่า วาจาตอนหลังที่คุ้ยงังเพี้ยมิยอมกล่าวนี้คืออะไร พวกนางก็กังวลใจในเรื่องนี้อยู่พอดี

ขณะเวลานั้น ที่ซึ่งธงปลิวพลิ้วไสว มีเสียงหัวร่ออันเหี้ยมเกรียมโหดร้ายดังขึ้นอีกครา เสียงหัวร่อพอขาดหาย วาจาพลันดังว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เจ้ากลัวแล้วหรือ? ฮา ฮา...”

เสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลพอหยุด คำพูดก็ดังตามมา

“กฎตายตัวของธงกระดูกเรียกวิญญาณ ผู้เห็นธงต้องมรณะ! จะไม่แปรเปลี่ยนตลอดกาล วันนี้พวกเจ้าต่างต้องตายแน่นอนแล้ว นอกจาก...”

หญิงชราและเทียนม้อนิ้งสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที หญิงชรารีบถามเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นไปว่า

“นอกจากอะไร?”

“นำลายแทงลับในอกเสื้อคุ้ยงังเพี้ยออกมา ประมุขธงมีวาจาที่ต้องปฏิบัติตาม จะปล่อยพวกเจ้าหนีเอาตัวรอดสักครั้ง”

ดรุณีทั้งสองต้องอุทานด้วยความตื่นเต้นตกใจ เรื่องที่นางกลัว ในที่สุดก็อุบัติขึ้นจนได้

หญิงชรามิทราบเรื่องลายแทงลึกลับอะไร มันถึงกับมาเห็นเรื่องสำคัญปานนี้ จึงเหลียวหน้ามองคุ้ยงังเพี้ยแล้วถามว่า

“เพี้ยยี้ ลายแทงอะไร?”

คุ้ยงังเพี้ยพลุ่งพล่านดาลใจสุดระงับ พยายามกลั้นกลืนโทสะอันดาลเดือดไว้จนเต็มความสามารถ ตอบเสียงหนักๆ ว่า

“เบาะแสเพียงใยเดียวของหนี้โลหิตอันยิ่งใหญ่แห่งตระกูลคุ้ย”

ตาที่คมกล้าดุจสายฟ้า เบือนมาบนใบหน้าหญิงชราอย่างแช่มช้า เน้นเสียงหนักแน่นเด็ดเดี่ยวขึ้นว่า

“ผู้เยาว์ในวันนี้ อาจบางทีจะต้องสัจนตัวตายบนท้องทะเลทราย แต่ก่อนที่ความอาฆาตแค้นของบุพการีมิได้ชำระล้าง คุ้ยงังเพี้ยจะขอสู้จนโลหิตหยาดสุดท้ายก็จะรักษาลายแทงนี้ไว้กับตัว ผู้อาวุโสและเจ้เจ๊ทั้งสองท่านพอจะขี่อี้ชิ่วเล้งหนีไปจากที่นี้ได้”

วาจาขาดคำหันกายเดินช้าๆ ออกไปอย่างเด็ดเดี่ยว

สายตาที่แข็งกร้าวยืนกราน วาจาที่หนักแน่นเจ็บช้ำ ทำให้หญิงชารู้สึกละอายใจเหลือหลาย เนื่องจากนางเมื่อครู่ เคยคิดจะให้คุ้ยงังเพี้ยมอบลายแทงออกแลกชีวิตจริงๆ เพราะมีแต่เช่นนั้น จึงพอมีหวังหนีเอาชีวิตรอดได้

ดรุณทั้งสองโถมกายไปที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย ร่ำไห้รำพันว่า

“ตี้ตี่ ท่านเห็นเจ้เจ๊กลายเป็นบุคคลเยี่ยงไรไปแล้ว”

ในคำตำหนิเปี่ยมด้วยความเจ็บช้ำรันทดจนผู้คนต้องพลอยสลดหดหู่ไปด้วย

คุ้ยงังเพี้ยตบไหล่นางทั้งสองเบาๆ ยิ้มแล้วกล่าวว่า

“จิตใจพวกท่านข้าพเจ้าทราบดี แต่ทว่า...”

“ทราบดีก็ประเสริฐแล้ว อย่าได้แต่นั้นแต่นี่อีกเลย”

สองดรุณีรับคำขึ้นพร้อมเพรียงกัน แต่ทันใดหญิงชราเปล่งเสียงหัวร่อดัง

สนั่น แล้วร้องขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เรามกเอี้ยซิ่งเหลา (เฒ่าเทพยดาทะเลทราย) มีชีวิตยืนยาวจนชราปานนี้ แม้ตายก็ไม่นับว่าอายุสั้น วันนี้พวกเรามารวมกำลังเผชิญกับบุคคลที่ชนทั้งแผ่นดินพอเอ่ยถึงก็หน้าถอดสีดูสักที"

ความห้าวหาญได้บังเกิดขึ้นอย่างฮึกเหิมจนเปี่ยมล้น มิได้ด้อยกว่าบุรุษวัยฉกรรจ์เลย

เทียนม้อนิ้งหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที พลันหันมาคารวะกล่าวว่า

"พวกเรามีนัยน์ตาที่ปราศจากแวว ที่แท้ผู้อาวุโสคือซิ่งเหลาอันมีเกียรติ-ภูมิ กระเดื่องเลื่องลือดินแดนแว่นแคว้นนี้"

มกเอี้ยซิ่งเหลาหัวใจพองโตด้วยความปลาบปลื้มที่ถูกนางยกย่องจนสูงส่ง แต่ปากรีบหัวร่อแล้วขัดขึ้นว่า

"มิต้อง มิต้อง เราผู้เฒ่ารับไว้ไม่ได้ ที่นั้นมีคนมาแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามองไป เห็นที่ไกลร่วมสี่สิบวา มีชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำปักกระดูกสีขาวไว้ที่อกเสื้อ วิ่งปราดๆ เข้ามาสองคน

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นสารรูปและเครื่องแต่งตัว ก็ลอบคำนึงอย่างขุ่นเคืองว่า

"พวกเจ้ามาตายเสียก่อนเถิด"

ทั้งสองมีฝีเท้ารวดเร็วนัก เพียงแวบเดียวก็มาหยุดห่างจากคุ้ยงังเพี้ยร่วมห้าเชียะ ผู้อยู่ซ้ายมือถามอย่างเย่อหยิ่งโอหังว่า

"ผู้ใดเป็นเจ้าเด็กคุ้ยงังเพี้ย? ไสหัวออกมาให้ตั๋วเอี๊ย"

คุ้ยงังเพี้ยสืบกายไปอย่างเย็นชา เค้นเสียงเหี้ยมเกรียมตอบว่า

"เซี่ยวเอี๊ยเอง"

"ท่าน?!"

ผู้อยู่ด้านขวางงงันไปชั่ววูบทันที แสดงว่ามันมิยอมเชื่อถือ บุรุษอันอ่อนแอดุจนักศึกษานี้ จะสามารถทำให้นักสู้ผู้กล้าในตงง้วน กินไม่ได้นอนไม่หลับด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง!

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ถูกต้อง! เราเอง"

ใบหน้าที่ซาด้านของคนด้านขวา พลันเคร่งเครียดเย็นชา ยื่นมือมากล่าวว่า

"รู้สถานการณ์จงมอบมา"

สองดรุณีต่างหน้าเหี้ยมเกรียมไปทันที หงส์เกียวตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้าต้องการอะไร?"

"พวกมันต้องการสิ่งนี้"

คุ้ยงังเพี้ยตอบสวนคำไป แล้วสะบัดลายแทงหนังแพะในมือขึ้นกวัดแกว่งต่อที่หน้าทั้งสอง แล้วกล่าวว่า...

"ขอเพียงทั้งสองท่านมั่นใจว่า มีความสามารถนำไปได้ เชิญ"

คุ้ยงังเพี้ยพอกล่าวจบคำ ชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำทั้งสองพากันตวาดเสียงก้องว่า

"เด็กน้อย เจ้าออกจะโอหังเกินไปแล้ว"

เห็นเงาสีดำถลันวูบเข้ามา มันทั้งสองแยกย้ายเป็นซ้ายขวา ตะปบมือคว้าใส่ลายแทงหนังแพะพร้อมเพรียงกัน ส่วนมือซ้ายใช้กระบวนท่าตี้กี๊บู้ฮวง (ธงราชันย์สะบัดพลิ้ว) ฟาดละลิ่วเข้ามายังทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างพลิกแพลงพิสดาร

ทั้งสองต่างใช้กระบวนท่าที่ผิดแปลก กิริยาว่องไวรวดเร็ว มาตรแม้นเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของวงพวกนักเลง ก็ยากจะทัดเทียมกับมัน ทำให้ผู้คนไม่มีทางเชื่อถือว่าภายใต้บารมีของธงกระดูกเรียกวิญญาณไม่มียอดฝีมืออันสูงส่ง!

มกเอี้ยซิ่งเหลามิเคยเห็นพลังฝีมืออันแท้จริงของคุ้ยงังเพี้ยมาก่อน เมื่อเห็นเช่นนั้นจึงแตกตื่นตกใจตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"เจ้าอุบาทว์บังอาจนัก"

กระบวนท่าฮวงคี่ฮุ้นย่ง (ลมโหมเมฆกระจาย) ถลันกายพุ่งปราดเข้ามาสะบัดฝ่ามือฟาดพลังอันหักหาญปานพะเนินเหล็กใส่ชายฉกรรจ์ชุดดำทั้งสองทันที

ร่างของมกเอี้ยซิ่งเหลา พอเพิ่งพุ่งพ้นจากพื้นชายฉกรรจ์ชุดดำทั้งสองก็ได้ตะปบมือจนห่างจากลายแทงของคุ้ยงังเพี้ยเพียงห้านิ้ว พลังอันแหลมคมทะลักมาจนแทบจะสัมผัสกับทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยแล้ว

พริบตาที่คับขันฉุกละหุก ความเป็นความตายจะอุบัติมาได้นี้ ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยพลันปรากฏประกายอำมหิตจนน่าหวาดหวั่น ริมฝีปากที่เม้มสนิทแน่นกระซากเสียงว่า "ตาย" ออกมาคำหนึ่ง

ลายแทงหนังแพะในมือ ใช้ความรวดเร็วจนผู้คนคาดหมายไม่ถึง กระซากรั้งกลับจากการตะปบคว้าของทั้งสองดุจกับประกายไฟ สะบัดจากบนลงล่างกรีดใส่ข้อมือของทั้งสองอย่างว่องไว

ชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำทั้งสอง พอตะปบพลาดผิด คำว่า "แย่" ยังมิทัน

เปล่งจากปาก พลันเจ็บแปลบที่ข้อมืออย่างสุดแสน ข้อมือขวาทั้งสองข้าง ต่างกระเด็นร่วงไปบนพื้นทรายพร้อมเพรียงกัน

รวดเร็ว! รวดเร็วจนผู้คนยากจะเชื่อถือ ประหลาด! ประหลาดจนผู้คนต้องปากอ้าตาค้าง คล้ายดั่งกับว่า มือขวาของทั้งสองนั้น ความจริงได้หักขาดจากกันมานานแล้ว เนื่องจากหนังแพะอันอ่อนนุ่มในมือคุ้ยงังเพี้ยนี้ เพียงแต่สัมผัสข้อมือของมันวูบหนึ่งดั่งสายฟ้าเท่านั้น...

ชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำทั้งสองมองดูมือขวา ที่มิใช่เป็นมือของมันอย่างซึมเซา คล้ายดั่งว่า แม้จุดประสงค์การมาของพวกมัน ก็พลอยถูกลืมเลือนไปหมดสิ้นแล้ว...

ฉับพลันนั้น...

พลังอันหนักหน่วงมหาศาล โถมเข้าคลุมใส่ศีรษะมันทั้งสองอย่างดุดัน มือที่ขาดทั้งสองข้างเพียงเกิดขึ้นแวบเดียวปานกะพริบตา ชายฉกรรจ์ทั้งสองเงยหน้าขึ้นตามสัญชาตญาณ ความคิดมิทันจะเกิดตามติดเสียงแผดร้องอันโหยหวนก็ดังขึ้นสองครา มันต่างศีรษะแหลกละเอียดมันสมองสาดกระจาย สิ้นใจตายอยู่บนท้องทะเลทรายไปแล้ว

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหลายแหล่กินเวลาสั้นเพียงน้อยนิดเท่านั้น ผู้ที่ฟาดชายฉกรรจ์ทั้งสองจนตายคาที่ คือมกเอี้ยซิ่งเหลา ที่เกิดความหวาดหวั่นวิตกแทนคุ้ยงังเพี้ย จนรีบโถมกายเข้ามาช่วยเหลือนั่นเอง แต่นางพอฟาดชายฉกรรจ์ทั้งสองตายคามือ กลับยืนตะลึงลานในที่จ้องมองดูมือที่ขาดกระเด็นบนพื้นทราย สั่นศีรษะรำพึงว่า

"เราผู้เฒ่ากลายเป็นคนที่คล้ายอ่านสามก๊กแล้วหลั่งน้ำตา ไปวิตกกังวลแทนคนโบราณอย่างไม่มีประโยชน์เลย"

ทันใดนั้น ที่เบื้องหน้ามีเสียงเป่าหลอดอันยะเยียบทุ้มหนักดังขึ้น เป็นเสียงคล้ายภูตพรายคร่ำครวญหวนไห้ ผู้ได้ยินต้องขนลุกเกรียวด้วยความหวั่นไหว

พวกคุ้ยงังเพี้ยต่างเงยหน้ามองไป เห็นที่ใต้ธงผืนใหญ่ด้านหน้า มีชายชรายืนเคียงไหล่กันอยู่สองคน แต่ละคนสวมอาภรณ์ดำมีกระดูกสีขาวปักอยู่ที่อกเสื้อ ทำให้พวกทั้งหลาย เห็นใต้ธงแต่ละผืนต่างมีชายชรา ยืนเคียงคู่อยู่สองคน พวกมันยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว คล้ายดั่งเพิ่งโผล่ขึ้นจากพื้นทรายก็ปานกัน

มกเอี้ยซิ่งเหลากล่าวรำพึงขึ้นอย่างตื่นตระหนกว่า

"แปดเฒ่าพิทักษ์ธง ดูท่าภายใต้ธงกระดูกเรียกวิญญาณนี้ มีอานุภาพที่

มิได้ด้อยไปกว่าครั้งกระโน้นเลย”

ความหมายในวาจา รู้สึกหวั่นไหวพรั่นพรึงเป็นอย่างยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยขบริมฝีปากแนบแน่น พลิ้วกายพุ่งไปที่เบื้องหน้า สองดรุณีและมกเอี้ยซิ่งเหลามิทราบคุ้ยงังเพี้ยจะทำอะไร จำต้องติดตามไปในบัดดลล

ลมรุนแรงกระโชกจนธงน่าหวาดหวั่นนั้นดังพึบพับตลอดเวลา นอกจากนี้แล้ว มีแต่ความเงียบงันวังเวง เงียบจนผิดปรกติวิสัย!

พริบตานั้น พวกคุ้ยงังเพี้ยต่างพุ่งกายมาจนห่างจากเบื้องหน้าธงห้าเชียะแต่ซายซราทั้งสองยังคงเฉยเมยคล้ายมิได้แลเห็น ยังคงยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่เดิมแห่งนั้น...

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“พวกท่านเป็นเพียงคนพิทักษ์ธง คาดว่าไม่อาจตัดสินใจในเรื่องใดได้ยังคงเรียกประมุขของพวกท่านออกมาเถิด”

ซายซราทั้งสองยังเฉยเมยมิเคลื่อนไหว และไม่ตอบคำมาด้วย!

มกเอี้ยซิ่งเหลากล่าวขึ้นว่า

“ทะลวงออกจากพยุหะสี่ธงมิได้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจพบประมุขธงนี้”

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบตาเย็นชา มองดซายซราพิทักษ์ธงทั้งสอง เห็นมันมิได้ตอบมา ทราบแน่ว่าเป็นความจริงดั่งที่มกเอี้ยซิ่งเหลากล่าว จึงเน้นเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

“อย่างนั้น ข้าพเจ้าจำต้องบุกทะลวงแล้ว”

ขาดคำสาวเท้าก้าวตรงไปอย่างอาจหาญ

ซายซราทั้งสองยังยืนแน่วนิ่งอยู่ใต้ธงผืนใหญ่ ดูเปลือกนอกพวกมันคล้ายดั่งมิได้ยินวาจาของคุ้ยงังเพี้ยเลย แต่ความจริง สองแขนของพวกมันต่างเกร็งพลังขึ้นไว้จนเต็มที่ เตรียมพร้อมจะลงมือจู่โจมมาในเวลากะทันหันทุกเมื่อ

คุ้ยงังเพี้ยเดินเข้าไปดุจดั่งมิมีความหวั่นไหว เท้าที่ก้าวตามปรกติธรรมดาแต่ละก้าว อุปมาเป็นลูกเหล็กที่ถมทับเข้าใส่หัวใจของซายซราทั้งสอง พวกมันมีประสบการณ์ในเรื่องฆ่าฟันมากมายนับมิถ้วน และความโชกโชนชำนาญเหล่านั้นบอกกับพวกมันไม่มีศัตรูที่เยือกเย็นหนักแน่นคนใดจะเป็นผู้อ่อนด้อยไร้ฝีมือได้

สองดุรณีและมกเอี้ยซิ่งเหลาจับจ้องมอง อากัปกิริยาของคุ้ยงังเพี้ยแน่วนิ่งมิกะพริบตา ต่างเกร็งกำลังเตรียมพร้อมกันอยู่เสนอหน้า พร้อมที่จะต่อต้านรับมือการจู่โจมทุกเวล่า

คุ้ยงังเพี้ยเดินช้าๆ ไป ดูท่าทีช้าจนทำให้ผู้คนอึดอัดแทบขาดใจ แต่ความจริงฝีเท้านี้ว่องไวเป็นยิ่งนัก เพียงชั่วลัดนิ้วมือเดียว ก็ห่างจากเบื้องหน้าชายชราเพียงสองเชียะ

ระยะที่เพียงยื่นมือก็จะสัมผัสกันนี้ ในสภาพของยอดฝีมือซึ่งจะประจันหน้ากัน ความจริงเป็นระยะใกล้จนน่าหวาดหวั่น แต่ชายชราทั้งสองนั้น ยังกลับยืนแน่วนิ่งดั่งเดิม แม้กระทั่งกล้ามเนื้อบนใบหน้าก็ยังไม่มีส่วนใดเคลื่อนไหวเลย พวกมันคิดจะใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว ใช้ความมั่นคงต่อต้านกับความแปรเปลี่ยนในทุกประการ

ท่าทีที่เยือกเย็นหนักแน่นเช่นนี้ เป็นครั้งแรกที่คุ้ยงังเพี้ยเคยพบประสบมา ดังนั้นในหัวใจก็เริ่มตื่นเต้นขึ้นทีละน้อย ความจริงบอกกับคุ้ยงังเพี้ยว่า ทั้งสองคนมิใช่เป็นผู้ต่ำต้อยด้อยฝีมือเด็ดขาด

ทันใดนั้น คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ความเยือกเย็นของทั้งสองท่าน ทำให้คุ้ยงังเพี้ยเลื่อมใสนับถืออย่างจริงใจ ข้าพเจ้าต้องก้าวร้าวแล้ว”

เสียงขาดคำ แขนที่ห้อยแนบกายทั้งสองของคุ้ยงังเพี้ย สะบัดขึ้นตบใส่ชายชราทั้งสองด้วยท่าซังเล้งซู่จู (สองมังกรชิงไข่มุก) จู่โจมใส่ทรวงอกชายชราทั้งสองในระยะอันใกล้ชิด ท่วงท่าที่ว่องไว นับว่าคล้ายประกายไฟไม่ผิดเพี้ยน!

ชายชราทั้งสองพอเห็นท่าจู่โจม สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที บนใบหน้าที่ชาด้านดั่งซากศพปรากฏแววตื่นเต้นขึ้นอย่างยิ่ง แค่นเสียงเย็นชาแล้วต่างใช้มือขวามาอย่างว่องไวจนมิอาจคาดหมาย ตะปบมาที่ชีพจรข้อมือคุ้ยงังเพี้ยในกระบวนท่ากิมซีตี้อ้วง (ใยทองพันข้อมือ)

ใช้ความไวเข้าสยบความไว ใช้ความสงบเข้าสยบความเคลื่อนไหว ปฏิกิริยาอันว่องไวของมัน นับว่าบรรลุจุดสุดสูงจนสุดหยั่งคะเน

กระบวนท่านี้ของคุ้ยงังเพี้ย หากแม้นยังทะลวงออกไป สามารถที่จะปลิดชีวิตคนทั้งสองให้ตายคาที่ไปได้ก็จริง แต่สองข้อมือของคุ้ยงังเพี้ย คงถูกสองเฒ่านี้ทำลายลงไปใต้กรงเล็บเป็นแม่นมั่น

คำนวณผลได้ผลเสียแล้ว คุ้ยงังเพี้ยจึงจำต้องรั้งกระบวนท่าถอยกลับมาตั้งหลัก

เป็นครั้งแรกที่คุ้ยงังเพี้ยมิได้สยบศัตรูให้พ่ายแพ้ลงไป ทำให้คุ้ยงังเพี้ยต้องตะลึงอย่างลืมตัว

ฉับพลันนั้น...

ที่ด้านหลังมีเสียงดังพึบพับขึ้นสดใส เป็นเสียงลมแรงพันใส่ธงผืนใหญ่ จากนั้น เสียงฉาด ฉาด ฉาด ดังขึ้นมากระทบโสตอีกสามครา

คุ้ยงังเพี้ยพลันเหลียวหน้ามองไป เห็นธงใหญ่พื้นแดงปักกระดูกขาวอีกสามผืน ต่างได้เคลื่อนใกล้เข้ามาปักอยู่ทางด้านหลัง ทิ้งระยะห่างเพียงยี่สิบกว่าเชียะเท่านั้น เป็นการกระชับวงล้อมคนทั้งสี่ไว้ในระหว่างกลาง!

ชายชราพิทักษ์ธงทั้งสี่คน ยังคงยืนแน่วนิ่งอยู่ใต้ธงผืนใหญ่ คล้ายดั่งมิเคยขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวมาเลยก็ปาน และก็คล้ายพวกมันเกิดขึ้นพร้อมกับคันธงไม่เคยแยกย้ายออกจากกัน นี่เป็นพลังกดดันจิตใจอย่างสุดแสนเป็นกำลังอันลี้ลับมหัศจรรย์ประการหนึ่ง!

คุ้ยงังเพี้ยคำนวณสถานการณ์ที่เห็น วันนี้นับว่าเผชิญกับศัตรูอันกล้าแข็งเข้าจริงแล้ว ผลแพ้ชนะหาใช่จะประจักษ์ออกมาในช่วงเวลาสั้นๆ ไม่ได้ โดยเฉพาะเรื่องที่คุ้ยงังเพี้ยกังวลใจยิ่งคือตัวมกเอี้ยซิ่งเหลากับเทียนม้อนึ้ง เนื่องจากพลังฝีมือของนางทั้งสอง มิได้เทียบเท่ากับคุ้ยงังเพี้ยและหงส์เกียว

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้าดูหงส์เกียวแวบหนึ่ง สั่งเบาๆ ขึ้นว่า

“หงส์เจ๊ ท่านกับข้าพเจ้าหันสัมัน ผ้าวโสกับเจ้เจ๊แยกออกต้านรับทางซ้ายขวา พวกเราบุก”

ขาดคำพลันสะอึกการเข้าจู่โจมใส่ชายชราพิทักษ์ธงทางเบื้องหน้าอย่างดุดัน

อีกสามคน ก็โถมกายเข้าจู่โจมใส่เป้าหมายในเบื้องหน้าเวลาพร้อมเพรียงกัน

พลังฝีมือของคนทั้งสี่ แต่ละคนต่างเพียงพอจะให้ชนชาวบู๊ลิ้มปากอ้าตาค้าง เมื่อลงมือจู่โจมไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน อานุภาพไหนเลยจะต่ำต้อยดูแคลนได้ พลังฝ่ามือของทั้งสี่ที่ฟาดใส่ อุปมาดั่งมรสุมโหมกระหน่ำในทะเลใหญ่ อสนีบาตฟาดมาในเบื้องหน้าหนักหน่วงรุนแรงดุจเขาถล่มแผ่นดินทลาย ทะลักไปจากคนทั้งสี่ที่คล้ายเป็นแกนกลาง

ลมรุนแรงกระโชกจนธงผืนใหญ่พลิ้วปลิวไสวคันธงโยกเอนแทบล้มไป นี่เป็นการต่อสู้ที่ช่วงชิงชัยชนะและชีวิต ในจิตใจอันละโมบของมวลมนุษย์ ผลประโยชน์และชีวิต ยากยิ่งที่จะชั่งให้มีน้ำหนักเหลื่อมล้ำกันได้

ชายชราอาภรณ์ดำปักกระดูกขาวที่อกเสื้อทั้งแปด ต่างมีท่าทีแตกตื่นขึ้นบนใบหน้าอันซาด้านดั่งซากศพ ฝ่ามือทั้งแปดสะบัดขึ้นสับสน ต่างทุ่มเทพลังทั้ง

ตัวจู่โจมเข้าไปในใจกลาง เมื่อมิอาจเคลื่อนกายหรือบุกถอยหลัง และมิอาจพุ่งโถมตรงเข้าจู่โจม สรุปแล้วพวกมันมีพฤติการณ์สมจริงกับนามพิทักษ์ธง จะไม่ห่างจากข้างคันธงไปเป็นอันขาด

คุ้ยงังเพี้ยจู่โจมไปแล้วยังไม่อาจรุกไล่ศัตรูให้ถอยร่นได้ โทสะพลันดาลเดือดเป็นการใหญ่ สะบัดมือจู่โจมไปสามครั้งดุจดั่งสายฟ้า แค่นหัวร่อพลางกล่าวว่า...

"เราต้องการดูพวกท่าน สามารถรับมือเชี่ยวเอี๊ยได้กี่กระบวนท่า!"

ชายชราทั้งสองยังคงรับมืออย่างเยือกเย็นหนักแน่น ต่างใช้กระบวนท่าฮั่งปวยทีงั่ว (ปักษาบินนอกฟ้า) ไต้ตี้ฮ่วยซุน (แผ่นดินร่มรื่นสุขสันต์) ออกต่อต้านทานกระบวนท่าใช้มาอย่างพอเหมาะพอดีกระหนาบเข้าใส่ซ้ายขวาของคุ้ยงังเพี้ย ทั้งรุกทั้งรับผสมผสานกันอย่างแนบเนียนปราศจากจุดอ่อนช่องว่าง จะคิดทะลวงผ่านมันทั้งสองไป นอกจากคนผู้นั้นมีพลังของตัวหนักหน่วงเหนือล้ำกว่าคนทั้งสองที่รวมกันได้

ส่วนอีกด้านหนึ่ง หงส์เกียวระดมจู่โจมหนักหน่วงรุนแรงยิ่งกว่าคุ้ยงังเพี้ยเสียอีก เห็นฝ่ามือขาวผ่องของนางฉวัดเฉวียดจนพร่างพราย พลังฝ่ามือแหลมคมดจดั่งเป็นกระบี่ร้าย ระดมโหมใส่ด้วยความรวดเร็วว่องไวจนชายพิทักษ์ธง จึงมิอาจไม่กล้ารับกันตรงๆ จำต้องกัดฟันต้านทานอย่างลำบากยากเข็ญ

ชั่วพริบตา ทรายที่พลิ้วกระจัดกระจายก็ได้ครอบคลุมบริเวณสี่สิบเชียะจนมืดครึ้ม และจากความหนาทึบของฝุ่นทรายมาคำนวณได้ พวกทั้งหลายไม่ปรากฏผลแพ้ชนะกันขึ้นมา

มกเอี้ยซิ่งเหลาต้านทานในด้านหนึ่ง พลังฝีมือของนางแม้เพียงพอจะถูกยกย่องเป็นปรมาจารย์แห่งยุคหากสู้กันระหว่างตัวต่อตัวต้องเหนือกว่าชายชราทั้งสองมากมายก่ายกองนัก แต่เมื่ออยู่ในการกลุ้มรุมที่มีหลักอันพลิกแพลงของชายชรา นางก็แทบจะต้านทานรับมือมิหยุด เนื่องจากสองชรานี้ หากหนึ่งบุกหนึ่งก็ตั้งรับ หนึ่งตั้งรับหนึ่งก็ระดมโหมมา คล่องแคล่วจนไม่มีจุดอ่อนช่องว่างรุกกระหน่ำจนหญิงชราเดือดดาลสุดแสนสาหัส

แต่ทว่า ในบู๊ลิ้มต่างยึดถือคำว่า "ยอมเสียชีวิตก็ต้องให้เกียรติภูมิยืนยง" ดังนั้น แม้นางถูกกระหน่ำหนักหน่วงยิ่งนัก แต่นางกัดฟันสู้อยู่ต่อไป ไม่ยอมถอยอย่างเด็ดขาด

ทันใด ชายชราด้านซ้ายมือของนาง ใช้กระบวนท่าเซาะเยี้ยโซวฮุ้น (เงา

เชือกควานวิญญาณ) ตบใส่มกเอี้ยซิ่งเหลาอย่างว่องไว จุดจู่โจมคือระยะที่มกเอี้ยซิ่งเหล่ากำลังจู่โจมเข้าใส่ชายชราด้านขวามือ

มันจู่โจมมาว่องไวพลังฝ่ามือก็รุนแรง มกเอี้ยซิ่งเหลาในยามนี้คิดจะรั้งกระบวนท่ากลับมาปัดป้องกันตัว ก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว ในยามฉุกละหุกจึงต้องถอยกายพุ่งปราดไปสองเชียะ

ชายชรากระชากธงขึ้นจากพื้นอย่างว่องไวปานสายฟ้า ถลันกายเข้ามาอีกสองเชียะ ปักธงลงบนพื้นทรายดังฉับใหญ่อย่างว่องไว แล้วรวมกำลังจู่โจมใส่มกเอี้ยซิ่งเหลาอย่างหักโหมดดันไปอีกครั้ง

พอธงด้านนี้รุกเข้ามาได้ ชายชราอีกหกคนต่างกระวนกระวายใจใหญ่หลวงนัก กระบวนท่าจู่โจมยิ่งกระชั้นกว่าเดิม ระดมโหมใส่ศัตรูทางเบื้องหน้าดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน

คุ้ยงังเพี้ยต่อต้านหนึ่งต่อสอง ยังมีกำลังเหลือเฟือมิหนักแรง อาศัยโสตประสาทที่ปราดเปรียวฟังออกทำให้รู้สภาพการต่อสู้ รอบบริเวณจนกระจ่างแจ้งแก่ใจ ชายชราทั้งหกใช้การระดมเข้าหักโหมอย่างลืมตัวไม่กลัวตายนี้ ทำให้คุ้ยงังเพี้ยสำนึกได้ในทันที รีบสะบัดฟาดไปเจ็ดฝ่ามือซ้อนๆ จนชายชราพิทักษ์ธงทั้งสองมือไม้เป็นพัลวันปั่นป่วนไปจนไม่เป็นกระบวนแล้ว จึงรกไล่พลาง แค่นหัวร่อไปพลางอย่างสนุกสนานว่า

“หากคิดจะปักธงรุกเข้ามาต่อหน้าคุ้ยงังเพี้ยสักครึ่งนิ้ว นั่นเท่ากับเป็นการเพ้อฝัน”

เสียงขาดคำกระบวนท่ายิ่งเร่งร้อนถี่เร็ว รุกไล่จนชายชราทั้งสองแทบจะตั้งรับมิหยุด

อีกด้านหนึ่ง เทียนม้อนึ้งก็ตกอยู่ในสถานการณ์อันกระอักกระอ่วนใจ ถูกรุกไล่จนต้องถอยร่นไปหนึ่งเชียะ บัดนี้ได้มีธงใหญ่สองผืนเคลื่อนใกล้เข้ามากว่าเดิมแล้ว

หงส์เกียวเห็นสภาพที่เกิดขึ้นถนัดชัดตา นางรู้กระจ่างแจ้งด้วยไวปัญญา จึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วพลันเปลี่ยนท่าเม่งหงส์เก้าเชียว (หงส์ร้องก้องนภา) ถลันร่างทะลวงเข้าไปในเงาฝ่ามือของชายชราทั้งสอง ร่างแน่งน้อยที่คล่องแคล่วปราดเปรียวดั่งสายฟ้า อุปมาเป็นควันอันบางเบา ละลิ่วร่างอย่างกับไร้สสาร ต่อให้ชายชราทั้งสองหันโหมเจ้าจู่โจมจนสุดกำลังความสามารถ ก็ยังมิอาจสัมผัสกับชายเสื้อนางได้แม้แต่น้อย

มือขาวผ่องของนาง ได้ใกล้ร่างของชายชราดุจกับสายฟ้า ชายชราทั้งสองขณะจะรั้งกระบวนท่ามาฟาดตีโต้ หงส์เกียวพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"สายไปแล้ว"

เสียงสดใสพอเปล่งจากปากนาง กระบวนท่าก็กลายเป็นฮวยฮวงเปี๊ยกเอี๊ย (ลมหอบเงาผีเสื้อ) ถึงระยะการแปรเปลี่ยนขั้นสุดท้าย การเปลี่ยนกระบวนท่าเข้าหักโหมรุกไล่นี้ ติดต่อกันอย่างกระชั้นชิดจนคล้ายมิเคยหยุดยั้งแม้แต่อึดเดียว

ม่านฝ่ามือที่กระจายจ้าพอปรากฏก็ถึงตัว จู่โจมใส่คอหอยของสองชายชราอย่างแม่นยำ มันทั้งสองหะแรกจะตระเตรียมกระหน่ำจู่โจมเข้ากระหนาบในซ้ายขวาจึงต้องจู่โจมพลาดผิดไปโดยสิ้นเชิง

ความเป็นความตายที่คับขัน ไม่อาจให้มันได้คำนวณความหนักเบาอย่างไรอีกแล้ว สัญชาตญาณการรักชีวิต ทำให้ชายชราทั้งสองล้มตัวลงอย่างว่องไวดีดกายกลับไปจนไกลห้าเชียะ ธงกระดูกเรียกวิญญาณได้แยกจากมันทั้งสองไปเป็นคำรบแรก

หงส์เกียวหัวร่อเสียงสดใส แล้วร้องว่า

"ธงใหญ่โค่นแล้ว"

สะบัดมือฟาดฉาดไป ฟันคันธงพื้นแดงปักกระดกขาวจนหักสะบั้นลงกลางลำ ล้มโครมลงสู่พื้นจนทรายกระจัดกระจาย

สองชายชราเมื่อเห็นสภาพ ต่างอกสั่นขวัญฝ่อใบหน้ากลายเป็นชีดขาวจนไร้สีเลือดทันที ริมโสตพวกมันมีเสียงเหี้ยมเกรียมเย็นชาดังขึ้นว่า

"ธงสลายคนแตกดับ ธงย่อยยับคนมรณะ..."

ขณะนั้น สองตามันปรากฏใบหน้าที่เหี้ยมโหดดุร้ายปานภูตผี เย็นชาจนไม่มีไมตรี มาตรแม้นเป็นความแปรเปลี่ยนที่เกิดขึ้นชั่วพริบตา แต่พวกมันก็รู้ตัวดีว่า โลกนี้มิใช่เป็นของมันทั้งสองอีกแล้ว

ทันใด ชายชราทั้งสองคำรามดั่งคลุ้มคลั่ง โถมกลับมาอย่างไม่คำนึงถึงความเป็นความตายใดๆ กล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกจนบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บแค้น สองตาแดงฉานปานโลหิต ประหนึ่งเป็นสัตว์ป่าที่คลุ้มคลั่งฟันเฟือน จะโถมเข้าฉีกเนื้อคนกินเป็นอาหารก็ปานกัน

หงส์เกียวแค่นหัวร่อแล้วร้องขึ้นว่า

"ที่แท้พวกท่านก็ยังมีความรู้สึกอยู่"

กระบวนท่าหงส์อิ้วเก้าเทียน (หงส์ร่อนทั่วฟากฟ้า) พลิ้วกายออกไปรับ

หน้าอย่างไม่หวั่นไหว

คุ้ยงังเพี้ยรับการจู่โจมของชายชราทั้งสองอย่างปลอดโปร่งใจ สู้พลางแค่นหัวร่อพลาง กล่าวว่า

"พวกท่านจะสู้จนถึงตัวตาย หลั่งโลหิตถึงหยดสุดท้ายกันจริงๆ หรือ?"

สองชายชรามิยอมตอบโต้มา ฉวยโอกาสที่คุ้ยงังเพี้ยเอ่ยปากเสียสมาธิชั่ววูบ ระดมการจู่โจมที่หักโหมรุนแรงขึ้นมากกว่าเดิม

คุ้ยงังเพี้ยสะบัดฟาดสามฝ่ามือ เตะกระหน่ำเข้าอีกเจ็ดเท้า สกัดกั้นการรุกเอาไว้จนหยุด แล้วตาอันแวววาวพลันมีประกายอำมหิตขึ้นวูบใหญ่ แค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบแล้วกล่าวว่า

"ผู้ที่พ่ายแพ้แก่ฝีมือคุ้ยงังเพี้ย ไม่เคยมีผู้ใดรอดชีวิตอยู่ได้!"

ชายชราทั้งสองกัดฟันรุกเข้าจู่โจมถ่ายเดียว มิยอมตอบโต้วาจาอีกด้วย

แววอำมหิตบนใบหน้างังเพี้ย ยิ่งเข้มขึ้นกว่าเดิม เท้าซ้ายยันไปบนพื้นจนจมหายไปในพื้นทราย ร่างก็ลัมหงายไปด้านหลังโดยฉับพลัน ท่วงท่าคล้ายดั่งพลาดพลั้งจนลื่นล้ม

เป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่ง มิอาจปล่อยให้ผ่านไปเป็นเด็ดขาด ชายชราด้านขวามือพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด กระบวนท่าอ๊วยตี้อุ้ยเกียง (ขีดปฐพีเป็นดินแดน) ปาดเข้าใส่ท้องน้อยคุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหมสุดกำลัง จนร่างของมันแทบจะโถมเข้ามาหมดตัว

ส่วนชายชราด้านซ้าย รีบถอนธงแล้วจะตรงเข้าปักที่เบื้องหน้า จริงทีเดียว พวกมันเข้าใจว่าพอจะมีโอกาสรุกเข้ามาอีกหลายเชียะแน่

แต่ทว่า เรื่องราวใดๆ ในโลกนี้ มักจะนอกเหนือความควาดหมายของผู้คนจนเกินไป ไหนเลยจะเป็นดั่งความปรารถนาได้ทุกสิ่งเล่า

ในพริบตาที่นิ้วอันคมกริบทั้งห้าของคนผู้นั้น จะกรีดใส่ท้องน้อยคุ้ยงังเพี้ยทันใด ตาลายขึ้นวูบหนึ่งเมื่อคุ้ยงังเพี้ยกลิ้งร่างไปทางด้านซ้ายห้าเชียะ

เสียงควากดังสดใส บนพื้นทรายปรากฏร่องลึกขึ้นมาหนึ่งรอย

เวลาพร้อมกันนั้น บนศีรษะของมันมีเสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบขึ้น

"นอนลงเถิด!"

ว่องไว ว่องไวจนผู้คนไม่มีทางจะคิดได้ทัน!

ในท้องทะเลทรายอันเวิ้งว้าง มีเสียงแผดร้องที่โหยหวนชวนสยดสยองดังขึ้น แล้วโลหิตสีแดง มันสมองสีขาว กระจัดกระจายดั่งสายฝน ภาพสีแดงขาว

สลับตาอย่างงดงามบังเกิดชั่ววูบ แต่ก็ได้ยุติชีวิตของคนผู้หนึ่งไป

มัน...คนตายนั้นแม้ศีรษะก็ยังมิทันจะเงยขึ้นได้

ส่วนอีกผู้หนึ่ง ซึ่งยกธงใหญ่พอเพิ่งปักเข้าไปได้สองเชียะดังฉับ แต่ถูกสภาพทางเบื้องหน้าสร้างความแตกตื่นจนงงงัน มันเหม่อมองดูผู้ตายจนตาค้าง ในเวลานั้น มันลืมว่าเป็นสถานที่ใด ในห้วงสมองมีแต่ความเวิ้งว้างว่างเปล่า

มาตรแม้นเป็นช่วงเวลาอันสั้น แต่ก็พอจะยุติชีวิตของมันลงไปได้ เพียงพอที่จะกำหนดชะตาของมันได้แล้ว

เสียงแค่นหัวร่ออันโหดเหี้ยมอำมหิต ดังจากด้านขวามือของมันว่า

"คุ้ยงังเพี้ยลั่นปากแล้วต้องทำตาม!"

เสียงถี่เร็วดุจดั่งเกาทัณฑ์แหวกอากาศ พอขาดปาก ชายชราก็มีเสียงดังโครมขึ้นสนั่น ถูกฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ยฟาดใส่ชายโครงขวา จนกระเด็นไกลไปแปดเชียะ โลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ดเนืองนองสิ้นใจตายโดยมิได้แผดร้องเลย

มัน...ก็เป็นเช่นเดียวกันกับผู้ตายคนแรก มิทันเห็นว่าคุ้ยงังเพี้ยใช้กระบวนท่าใดจู่โจมมา เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่กะทันหันจนสั้นเกินไป

ธงผืนใหญ่ยังคงพลิ้วไสวอยู่กลางสายลม แต่มันก็โดดเดี่ยวไปแล้ว เพราะชายชราที่เป็นองครักษ์พิทักษ์มัน ได้ตายอยู่ภายใต้ร่มธงนี้แล้ว

ทันใดนั้น...

เสียงอันแหลมคมถี่เร็วดังขึ้น เสียงฉับก็ดังตามติดมา เบื้องหน้าปลายเท้าคุ้ยงังเพี้ย มีธงพื้นแดงปักกระดูกขาวผืนน้อยพุ่งมาติดกับพื้นทราย

เงาแส้พลังธง

ธงผืนน้อยนิดนี้รวดเร็วเกินไป และจากเสียงหวีดหวิวมาคำนวณ แน่ใจได้ ว่าผู้ชัดธงผืนน้อยนี้ ต้องมีกำลังภายในอันแกร่งกร้าวสุดเปรียบประมาณ ดังนั้น ด้วยพลังฝีมือขั้นคุ้ยงังเพี้ย ยังถึงกับไม่ทันรู้ตัวก่อนเวลา

คุ้ยงังเพี้ยงงงันไปเล็กน้อย รีบเบือนหน้ามองไปอย่างว่องไว

การมองครั้งนี้ ทำให้หัวใจคุ้ยงังเพี้ยหายวาบไปทันที เห็นที่ซึ่งไกลประมาณแปดสิบวา มีร่างชายชรายืนตระหง่านต้านลมอยู่ เป็นร่างที่ผอมแห้งเหลือหนังหุ้มกระดูก ใส่เสื้อยาวสีแดงฉานบาดตา บนเสื้อแดงอันยามรุ่มร่าม ปักหัวกระโหลกสีขาวเอาไว้จนเต็ม กระโหลกขาวมีตาแดง เขี้ยวขาวสะดุดตาจนใจสั่นหวั่นไหว ทำให้ร่างที่ผอมแห้งดุจดั่งเป็นซากศพของมัน เพิ่มความเย็นยะเยียบน่าหวาดหวั่นอีกมากมาย

คนผู้นี้สองแก้มไม่มีเนื้อ สองตาลึกลงในเบ้า นอกจากประกายตาที่เป็นสีเขียวเรืองวูบวาบดุจดั่งกับสายฟ้าแล้ว บนใบหน้าที่ซาด้านดั่งราวกับซากศพของมันหาวี่แววกลิ่นไอของผู้มีชีวิตมิได้เลย

คุ้ยงังเพี้ยต้องคำนึงด้วยความตื่นตระหนกว่า

"คำนวณดูตามพลังฝีมือและบุคลิกท่าทีของมันผู้นี้ สมควรเป็นตัวประมุขของโค้วซี่เชียงฉายาโกวกุ๊กม้อ (มารโครงกระดูก) อย่างมิต้องสงสัยแล้ว"

ถูกต้อง คนผู้นี้ก็คือโกวกุ๊กม้อ (มารโครงกระดูก) โค้วซี่เชียง ที่เมื่อครั้งกระโน้นฆ่าคนดุจดั่งขยี้มดปลวก ทำให้บู๊ลิ้มในตงง้วนต้องมีโลหิตเนืองนองทุกหย่อมหญ้า หวาดหวั่นพรั่นพรึงจนปั่นป่วนวุ่นวายไปทั่วแผ่นดิน

คุ้ยงังเพี้ยสืบกายไปก้าวใหญ่อย่างเย็นชา ส่งเสียงหนักๆ ว่า

"ท่านน่ากลัวเป็นประมุขของธงนี้แล้วกระมัง?"

กล่าวพลางชี้ไปยังธงใหญ่พื้นแดงมีกระดูกขาว ที่พลิ้วปลิวไสวไปตามลม

โกวกุ๊กม้อ (มารโครงกระดูก) ผงกศีรษะอย่างเย็นชาโอหัง กล่าวว่า

"ใช่แล้ว เจตนาการมาของเล่าฮู น่ากลัวท่านรู้อยู่แล้วกระมัง?"

ประกายตาคุ้ยงังเพี้ยเจิดจ้าขึ้นทันที เค้นเสียงยะเยียบว่า

"มิเพียงทราบเท่านั้น ข้าพเจ้ายังคิดจะขอยืมสิ่งนั้นล้างแค้นแทนผู้บัง-เกิดเกล้าด้วย"

"ล้างแค้นแทนผู้บังเกิดเกล้า? ผู้ใดไปฆ่าบิดามารดาท่าน?"

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงต้องถามอย่างมิเข้าใจ

คุ้ยงังเพี้ยชี้ไปที่มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง แค่นเสียงยะเยียบอย่างดั่ง-แค้นว่า

"ท่านคิดบ่ายเบี่ยงจะปฏิเสธ?"

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง งงงันไปอีกวูบหนึ่ง พลันแหงนหน้าแผดเสียงหัวร่อดั่งคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า

"ฮา ฮา...บ่ายเบี่ยงปฏิเสธ? ผู้แซ่โค้วฆ่าคนมาในชั่วชีวิตด้วยจำนวนมากมายจนมิอาจนับได้ถ้วน เคยกลัวผู้ใดกัน? ทารก ท่านใช้วาจาผิดพลาดแล้ว"

ตาอันเย็นยะเยียบคมวาวของมันกวาดมองไปบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย แล้วจึงถามต่อไป

"บิดามารดาของท่านมีนามใด? บอกให้เล่าฮูฟังดู ว่าจะจำว่าเคยเส้นสังเวยธงของเล่าฮูในที่ใดหรือไม่"

คุ้ยงังเพี้ย พยายามกล้ำกลืนเพลิงโทสะในอกไว้ ตอบเสียงเย็นชา

"บิดาผู้ล่วงลับคุ้ยงังฮวง มารดา..."

"ฮุ่นอีเพี้ย"

โกวกุ๊กม้อกล่าวต่อวาจาให้แก่คุ้ยงังเพี้ย โดยบอกนามมารดาไปอย่างถูกต้อง

"อย่างนั้น ท่านก็มีส่วนร่วมเข้าอีกผู้หนึ่ง?"

โกวกุ๊กม้อสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า

"มิว่าผู้ใดได้รู้ประโยชน์ของลายแทงลึกลับแผ่นนั้นก็มีส่วนร่วมด้วยทุกคน"

"ท่านทราบ?"

"มิทราบแล้วเล่าฮูจะมาปรากฏตัวในวงพวกนักเลงอีกครั้งไปไยกัน"

โลหิต! โลหิตอันเดือนพล่านของการใคร่จะล้างแค้น พล่านไปทั่วทั้งทรวง

อกคุ้ยงังเพี้ยดุจดั่งมรสุมอันคลุ้มคลั่ง คล้ายดั่งกับว่าโลหิตในกายเพิ่มขึ้นมาอีกมากมายหลายเท่าอย่างกะทันหัน จนเส้นเลือดในร่างไม่อาจที่จะรับเอาไว้ได้หมดก็ปาน

เพลิงแห่งการล้างแค้นที่ฮือโหม สุมจนนัยน์ตาของคุ้ยงังเพี้ยแดงฉาน คุ้ยงังเพี้ยยามนี้คล้ายดั่งได้กลับกลายไปเป็นอีกคนหนึ่ง ใบหน้าที่งามสง่ามีเสน่ห์นอกจากความอำมหิตจนโหดเหี้ยมแล้ว ไม่มีวี่แววอื่นใดอีกเลย

ฉับพลันนั้น...

คุ้ยงังเพี้ยคำรามปานพยัคฆ์ร้ายขึ้นว่า

"เฒ่าอุษาทว์ รับมือ!"

เสียงดังดุจกับเกาทัณฑ์ฝ่าอากาศ พลังฝ่ามือหนักหน่วงปานขุนเขา ดุดันดุจกับขวานใหญ่ทลายท้องฟ้า กระบวนท่าฮุ้นเอี้ยแชยเต้ง (ม่านเมฆพันชั้น) ฟาดใส่โค้วซี่เชียงฉายามารโครงกระดูกจนสุดแรง

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง พลันถอยกายไปสองก้าวอย่างลืมตัว มันเข้าใจกระจ่างแจ้งดี ว่านี่มิใช่เป็นความหวาดกลัว แต่เป็นความรู้สึกอันพิกลของสัญชาตญาณเท่านั้น

มารโครงกระดกโค้วซี่เชียงแม้ถอยกาย แต่สองฝ่ามือก็สะบัดฟาดออกต้านรับไปอย่างลืมตัว จริงทีเดียวเป็นการฟาดตามสัญชาตญาณอันเคยชิน เพราะในชั่วชีวิตมัน ไม่เคยหลีกหนีการจู่โจมของผู้หนึ่งผู้ใดมาเลย ที่ถอยไปในวันนี้นับว่านอกเหนือกฎเกณฑ์ธรรมดาซึ่งไม่เคยมีมา

เสียงระเบิดครืนครั่นปานฟ้าถล่มทลายดังขึ้นมาพร้อมกับทรายุบนพื้นกระจายขึ้นหลายสิบวา ครอบคลุมจนมืดครึ้มไปทั่วทั้งบริเวณ มืดจนแม้ยื่นมือก็ไม่เห็นนิ้วบนพื้นปรากฏหล่มทรายที่ลึกพอผู้คนจะลงไปยืนท่วมหัว

ทรายอันคละคลุ้งมืดครึ้ม คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกชาไปทั่วทั้งสองแขน ต้องถอยไปสามก้าวอย่างมิอาจสะกดเอาไว้ ต้องมองจ้องไปยังศัตรูที่เข้มแข็ง อย่างแตกตื่นตกใจเพราะมันเป็นคนเดียว ที่สามารถกระแทกจนคุ้ยงังเพี้ยต้องถอยกาย!

เห็นเบื้องหน้า มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงก็ถอยไปสามก้าว สองแขนมันมีความรู้สึกที่ไม่ผิดกับคุ้ยงังเพี้ย แต่ในใจมันยังแตกตื่นตระหนกมากกว่า คุ้ยงังเพี้ยเป็นร้อยๆ เท่า มันเหม่อมองจ้องดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างซึมเซา แต่ในใจคำนึงว่า

"คนผู้นี้มีชีวิตอยู่ตราบใด เรามารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงก็ยากจะตั้งตัวเป็นราชันย์บู๊ลิ้มได้"

ลมอันฮือโหมโชยพัดทรายจนซาไปอย่างรวดเร็ว ต่างพอเห็นสีหน้าท่าทีของฝ่ายตรงข้ามได้ชัดเจน มิว่าผู้ใดก็มิอาจจะเสาะหาความรู้สึกบนใบหน้าของคู่ต่อสู้ได้

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงเขม้นมองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย เน้นเสียงหนักแน่นเย็นชาว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านมีชีวิตอยู่ตราบใด เล่าฮูก็ไม่อาจสงบใจให้เยือกเย็นได้ตราบนั้น"

พอดีเวลานั้น ที่ด้านหลังคุ้ยงังเพี้ยมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นครั้งหนึ่ง คุ้ยงังเพี้ยต้องเบือนหน้ามองไปอย่างลืมตัว เห็นคู่ต่อสู้ของหงส์เกียวทั้งสองคนนอนแน่นิ่งอยู่ในพื้นทรายแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามาสู้สายตา มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง แค่นเสียงว่า

"พวกมันคือภาพจำลองของบั้นปลายในชีวิตท่านวันนี้"

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง มิได้เหลือบแลไปดูพวกเสียชีวิตสักแวบเดียว คล้ายดั่งว่า พวกประดานั้นไม่มีความเกี่ยวข้องอันใดกับมันก็ปานกัน มันเค้นเสียงเหี้ยมเกรียมว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ขณะที่ท่านเบือนหน้าไปนั้น เล่าฮูพอจะปลิดชีวิตท่านให้ตายคาที่ได้"

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังใจหายวาบ กล่าวอย่างปฏิเสธว่า...

"แต่ท่านก็คลาดโอกาสไป"

"เล่าฮูเพียงต้องการให้ท่านตายอย่างยินยอมพร้อมใจเท่านั้น"

คุ้ยงังเพี้ยเปล่งเสียงหัวร่อยาวกึกก้องกังวานอย่างห้าวหาญ กระโดดกายออกไปใช้ท่าทีซิ่งเล้งชุดไฮ้ (มังกรโลดทะเล) ตบใส่มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง พลางกล่าวว่า

"น่ากลัวท่านไม่มีทางทำได้"

เสียงดังพร้อมกับร่างจู่โจมเข้าถึงตัว

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงไหนเลยจะกล้าประมาทเลินเล่อ ยกมือสะบัดท่าโกวกุ๊กเพียงเอี้ย (โครงกระดูกเกลื่อนแแผ่นดิน) สกัดกั้นฝ่ามือของคุ้ยงังเพี้ยเอาไว้ได้ ฉวยสภาวะนั้นกัมกายเปลี่ยนเป็นท่ากุนลิ้มคุ่งม้อ (ราชันย์เผชิญหมู่มาร) สองฝ่ามือสะบัดจนกลายเป็นเงามากมายสุดคณานับ จู่โจมเข้าใส่ชายโครงซ้ายของคุ้ยงังเพี้ยดั่งประกายไฟ

ใช้การรุกเข้าสกัดการรุก ใช้ความว่องไวเข้าสะกดความไว ดุจดั่งเป็นสายฟ้าคะนองฝน ว่องไวจนผู้คนเหลียวมองมิทัน ผู้ใดจะยอมเชื่อถือได้ว่า ในมวลหมู่มนุษย์จะมีความรวดเร็วสูงสุดปานนี้!

คุ้ยงังเพี้ยมิได้เบี่ยงกายออกไปต้านรับโดยตรง แต่ใช้ความว่องไวดั่งกระต่ายป่า ถลันกายอ้อมมาขวามือของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ใช้ความรวดเร็วรุนแรงตบไปเจ็ดฝ่ามือซ้อนๆ และมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง เมื่อจู่โจมไปแล้วไม่ปรากฏผลจะได้ชัยในศัตรู มันก็บิดกายออกมารับหน้าในด้านตรง ทั้งสองคนจึงเผชิญหน้ากันขึ้นอีกครั้ง ต่างคนต่างลงมือไปในกระบวนท่าใด ไม่อาจจะเห็นถนัดชัดตาได้อีกแล้ว

อีกด้านหนึ่ง หงส์เกียวที่กังวลคอยสังเกตอากัปกิริยาของคุ้ยงังเพี้ยอย่างจดจ่อ และก็มีแต่นางเท่านั้น จึงพอจะมีโอกาสมากังวลถึงตัวคุ้ยงังเพี้ย เนื่องจากอีกสองคนนั้นกำลังตั้งอกตั้งใจไปต่อต้านการกระหน่ำจู่โจมของเฒ่าพิทักษ์ธงทั้งสี่ จนระวังตัวเองก็รู้สึกหนักแรงอยู่บ้างแล้ว ไหนเลยยังจะเสียสมาธิไปกังวลสนใจในเรื่องผู้อื่นได้อีก

หงส์เกียวเมื่อใช้ท่าดุดันฆ่าชายชราไปผู้หนึ่ง นางเบือนสายตามาเห็นคุ้ยงังเพี้ยกำลังโถมกายเข้าจู่โจมใส่ตัวประหลาดที่คล้ายโครงกระดูกเดินได้ ก็ตระหนกจนใจหายวาบ เนื่องจากประกายตาของตัวประหลาดผู้นั้นทำให้นางคำนวณออกได้ว่า มันผู้นี้จะต้องมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่งนัก

การตกใจไปเพียงชั่ววูบ เท่ากับเปิดโอกาสให้อีกเฒ่าพิทักษ์ธงผู้หนึ่งได้ล้างแค้นแทนสหาย มันคำรามปานฟ้าร้องแล้วตวาดขึ้นว่า

“มอบชีวิตให้เล่าฮูมา”

เสียงดังพร้อมกับร่างพุ่งเข้าถึง ฟาดใส่หงส์เกียวอย่างดุดันอำมหิตมิคิดปรานี

หงส์เกียวรีบรวมสมาธิจิตใจให้แน่วแน่ ถลันร่างหลบเลี่ยงไป แล้วใช้ท่าแป๊ะเจี๊ยวเซี่ยวหงส์ (หมู่สกุณาคารวะหงส์) นิ้วทั้งห้างองุ้มดุจตะขอ ตะกุยกลับไปยังชีพจรข้อมือชายชราอย่างว่องไว

ใช้สองรุมหนึ่ง สองชายชรายังไม่อาจต่อต้านการจู่โจมของหงส์เกียวได้ บัดนี้เหลือเพียงตัวต่อตัวและหงส์เกียวยังกำลังกังวลใจความปลอดภัยของคุ้ยงังเพี้ยอยู่ ในความกระวนกระวายและขุ่นเคืองที่ประดังจนสับสน กระบวนท่าของนางจึงยิ่งโหดเหี้ยมดุดัน หมายรวบรัดการต่อสู้ให้ยุติลงในฉับพลัน

ดังนั้น ชายชราพอเห็นก็รู้ว่า ไม่มีทางทำลายม่านกรงเล็บของหงส์เกียวออกได้ จำต้องถีบกายถอยหลังกลับโดยฉับไว ขณะขบคิดจะเปลี่ยนท่าเข้าจู่โจมพลันได้ยินหงส์เกียวตวาดอย่างขุ่นเคืองว่า

"นอนให้โกวเนี้ยเสีย"

เสียงเพิ่งดังออกจากปากจิ้มลิ้มสีแดง พลังฝ่ามือก็ทะลักไปดุจดั่งพายุร้าย เสียโหยหวนที่ต้องทำให้ผู้คนขนลุกเกรียว จึงได้ดังจนสะท้านทั่วทะเลทรายไปอีกครั้ง

หงส์เกียวใช้ไม้ตายเง็กตี๊คี่ฮวง (พายุสระมรกต) ทำให้ทะเลทรายอันเวิ้งว้างดั่งมหรรณพ มีวิญญาณอนาถาเพิ่มขึ้นอีกดวงหนึ่งแล้ว

เง็กตี๊คี้หงส์ (หงส์โฉบสระมรกต) เป็นหนึ่งในเจ็ดไม้ตายของเพลงฝ่ามือปวยหงส์เจี้ย (ฝ่ามือหงส์บิน) ของหงส์เกียว วันนี้นางใช้ออกไปเป็นคำรบแรกเนื่องจากนางจะต้องช่วงชิงเวลา

ซากศพของชายชราเพิ่งปลิวกระเด็นออกไป พอเสียงสัมผัสพื้นดังขึ้นโครม ร่างของหงส์เกียวก็หันโถมไปยังวงต่อสู้ของคุ้ยงังเพี้ยได้ในเวลาเดียวกัน

ทันใดนั้น นางเห็นมกเอี้ยซิ่งเหลาได้เริ่มถอยหลังมาตลอดเวลา หยาดเหยื่อไหลตามใบหน้าที่เหี่ยวย่นของนางอย่างไม่หยุดยั้ง จนชุ่มโชกดจดั่งสายฝนสาด แสดงว่านางไม่อาจต้านทานได้อีกนานเท่าใดแล้ว

เหลียวมองดูคุ้ยงังเพี้ยอีกครา ยามนี้กำลังต่อสู้กับมารโครงกระดูกโค้ว-ซี่เชียง อย่างวุ่นวายจนอลเวง เพียงมองปราดเดียวก็รู้กระจ่าง ยังมิใช่จะปรากฏผลแพ้ชนะมาได้ในเวลาอันสั้นอย่างแน่นอน

คำนวณผลได้ผลเสียที่สำคัญกันแล้ว หงส์เกียวพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด โถมกายปราดเข้าไปรับมือสองชายชราที่ต่อสู้อยู่กับเทียนม้อนึ้ง ละล่ำละลักว่า

"ม่วยม่วย รีบไปช่วยเสริมกำลังให้ผู้อาวุโสรวบรัดการต่อสู้ให้ยุติโดยด่วน จะได้ไปช่วยเหลือเพี้ยตี่กัน"

ขณะว่ากล่าวก็ได้ฟาดฝ่ามือใส่ชายชราทั้งสองไปสามครั้งซ้อน ๆ

เทียนม้อนึ้งผละออกจากวงต่อสู้ รับคำเสียงสดใส

"เจ้เจ๊ สั่งมาถูกต้องยิ่ง"

หันกายเข้าร่วมวงต่อสู้ของมกเอี้ยซิ่งเหลาราวสายฟ้า กระบวนท่าเลาะเฮียะปิงฮุน (ใบไม้ร่วงพร่างพรู) จู่โจมเข้าใส่ชายชราคนหนึ่ง ปากก็กล่าวว่า

“ผู้อาวุโส ให้ข้าพเจ้ารับคนผู้นี้ไว้”

มกเอี้ยซิ่งเหลาลอบร้องละอายอยู่ในใจ แต่ปากรีบตอบว่า

“รบกวนโกวเนี้ยแล้ว”

กระบวนท่ามกเอี้ยฮวงฮุ้น (เมฆลอยในทุ่งร้าง) ฟาดใส่ชายชราอีกผู้หนึ่งอย่างดุดันทันที

ต่อสู้กันตัวต่อตัว นางทั้งสองต่างมีพลังฝีมือสูงกว่าสองชายชรามากมายก่ายกองนัก สภาพการต่อสู้จึงแปรเปลี่ยนไปในฉับพลัน สองชายชราได้เริ่มรู้สึกติดขัดไปทั้งมือทั้งเท้า ถูกลูกไล่จนต้องถอยร่นออกไปอีกคราวและเริ่มร่อแร่ไปทั้งสองคนแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ได้ประหัตประหารกับจอมมารร้ายโค้วซี่เชียงไปร่วมห้าสิบกระบวนท่า ผลแพ้ชนะก็ยังไม่ปรากฏวี่แววแม้แต่เค้า ทั้งสองต่างทุ่มเทพลังฝีมือเท่าที่มีจนสุดตัว เพื่อหมายช่วงชิงเป็นฝ่ายเหนือชั้นเข้ารุกไล่

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงตวัดฟาดสองกระบวนท่าซ้อนๆ สกัดกั้นพลังลมอันรุนแรงที่คุ้ยงังเพี้ยฟาดเข้าใส่ แล้วเบี่ยงกายตีโต้กลับไปพร้อมทั้งกล่าวว่า

“เล่าฮูในวันนี้หากมิได้ลายแทงแผ่นนั้น จะสาบานไม่ออกไปจากสถานที่แห่งนี้!”

ขณะว่ากล่าว โหมกำลังเข้าจู่โจมสามกระบวนท่าซ้อนๆ

คุ้ยงังเพี้ยใช้ท่าฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) ออกต่อต้าน แล้วรีบใช้กระบวนท่าเก้าเล้งยิบไฮ้ (เก้ามังกรมุ่นทะเล) ติดต่อตามไป สกัดกั้นการบุกของศัตรูไว้ได้แล้ว รุกไล่ซ้ำเข้าไปอีกคราว ก็แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“วันนี้ไม่ปลิดชีวิตสุนัขเฒ่าของเจ้า จะไม่ยอมออกจากทะเลทรายไปเป็นอันขาด”

“พวกเราจะต้องหลั่งโลหิตหยาดสุดท้าย กันให้เหือดแห้ง”

“ถูกต้อง”

คุ้ยงังเพี้ยรับคำหนักแน่น แล้วเตะกราดเข้าสองครา ปากสำทับว่า

“ระบายลมหายใจอีดสุดท้ายด้วย!”

ทั้งสองมาตรแม้นว่ากล่าวกันไปมา แต่มือเท้าหาได้ชะลอช้าลงไม่ ห้าสิบกระบวนท่าได้ผ่านเป็นเจ็ดสิบในเวลาเพียงพริบตา แต่ผลแพ้ชนะยังคงไม่อาจปรากฏดั่งมั่นหมาย

ที่อันไกลมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังแว่วมา มิต้องเหลียวหน้ามองก็รู้ว่า

เฒ่าองครักษ์พิทักษ์ธงทั้งแปดได้ตายไปถึงห้าคนแล้ว สถานการณ์นับว่าเลวร้ายจนจอมมารไม่อาจมีทางได้เปรียบอีก

เสียงแผดร้องโหยหวนของเมื่อครู่ เป็นเสียงคู่ต่อสู้ของเทียนม้อนึ้งผู้นั้นถูกฟาดตายคาที่ไป

เทียนม้อนึ้งพอฟาดคู่ต่อสู้ตาย นางรีบชำเลืองแลมาดูชายชราที่ประมือกับมกเอี้ยซิ่งเหลา ขณะนี้มันก็มีสภาพร่อแร่ตกเป็นฝ่ายรับจนมือไม้เป็นพัลวัน ไม่มีกำลังพอจะตีโต้กลับมาได้อีกแล้ว

นางชำเลืองแลไปที่วงต่อสัของคัยงังเพี้ยอย่างรวดเร็ว แต่นอกจากทรายอันคละคลุ้งหนาทึบแล้ว นางมิได้แลเห็นสิ่งใดทั้งสิ้น ช่วงเวลานี้นางจึงมิทราบจะทำอย่างไรดี

เทียนม้อนึ้งใช้ความคิดอย่างว่องไว พลันหันกายจู่โจมโถมเข้าไปยังชายชราสองคน ที่กำลังรับการรุกไล่ของหงส์เกียวอย่างพัลวัน นางเชื่อมั่นในพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ย แม้จะสู้คู่มือมิได้ ก็ไม่ถึงกับต้องพ่ายแพ้ลงในเวลาอันสั้นๆ อย่างเด็ดขาด ดังนั้นนางจึงต้องรวบรัดตัดชีวิตของคู่ต่อสู้อีกด้านหนึ่งลงเสียก่อน จากนั้นจึงระดมกำลังทั้งมวลไปจัดการกับมันผู้นั้น

ชายชราทั้งสองที่ประมือกับหงส์เกียว ความจริงก็หนักแรงจนร่อแร่ แต่ยังกัดฟันสู้อยู่อย่างยากแค้น บัดนี้พอเทียนม้อนึ้งโถมเข้าผสมอีกคน ทำให้หงส์เกียวที่ดุร้ายอย่างสุดจะเปรียบประมาณ กลับกลายคล้ายเช่นพยัคฆ์ได้เสียบปีกมันทั้งสองไหนเลยจะมีกำลังตั้งรับอยู่อีกเล่า

หงส์เกียวกังวลความปลอดภัยของคุ้ยงังเพี้ยอย่างยิ่ง ตกลงใจจะรีบรวบรัดการต่อสู้โดยด่วน เพื่อจะรีบไปเสริมกำลังให้เพี้ยตี๋ พอเทียนม้อนึ้งโถมกายมารับมือชายชราเอาไว้ผู้หนึ่ง นางรีบตวาดเสียงกราดเกรี้ยว ไม้ตายอันโหดร้ายถูกใช้ออกไปในบัดดล กระบวนท่าปวยหงส์เท่งเล้ง (หงส์โลดมังกรถลา) จู่โจมใส่ชายชราที่เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจนสิ้นเรี่ยวแรงทางเบื้องหน้า

กระบวนท่ารวดเร็วดั่งพายุร้าย ร่างโถมปราดไปดุจกับสายฟ้า ชายชรามิว่าจะต่อต้านเยี่ยงไรก็ไม่อาจรัดกุม ความคิดมิทันจะได้เกิดขึ้น ที่ทรวงอกก็ถูกฝ่ามือฟาดใส่อย่างถนัดถนี่ไปครั้งหนึ่ง

เสียงโหยหวนได้แผดออกจากปาก ดังกึกก้องกัมปนาทไปทั้งทะเลทราย ร่างกระเด็นไกลไปถึงสามสิบกว่าเชียะจึงล้มฟาดโครม ที่นั้นพอดีเป็นนอกวงต่อสู้ของคุ้ยงังเพี้ยกับโค้วซี่เซียง

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง แม้จะเป็นจอมอสูรร้ายอันยิ่งใหญ่แห่งยุค แต่เมื่อบริวารคู่ใจที่มีฝีมือสูงสุดของมันหลายคน ต้องมาตายไปทีละคน ทีละคน ด้วยเงื้อมมือศัตรู ก็ต้องใจสั่นหวั่นไหวจนวุ่นวายไปเช่นกัน

เสียงซากศพชายชราที่ล่วงฟาดลงกันพื้น เฉกเช่นกับค้อนที่ตอกใส่หัวมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ทำให้ใบหน้าที่ชาด้านดั่งซากศพของมัน กระตุกอยู่ไม่หยุดยั้งมือที่กำลังใช้กระบวนท่าอันร้ายกาจ ก็ต้องชะลอลงไปวูบหนึ่ง

การต่อสู้ของยอดฝีมืออันดับสูง จุดสำคัญที่สุดคือสมาธิอันแน่วแน่ กำลังใจที่เด็ดเดี่ยว มิเช่นนั้น ความผิดพลาดเพียงน้อยนิด ทำให้อันตรายถึงแก่ชีวิตได้...

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงพอชะลอไปวูบ นิ้วทั้งห้าที่งองุ้มดุจตะขอของคุ้ยงังเพี้ย ก็ได้ทะลวงฝ่าม่านมือเข้าไป ตะกุยใส่คอหอยของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอย่างรวดเร็ว

รวดเร็วว่องไว จนผู้คนต้องแลบลิ้นด้วยความตื่นตกใจ!

แม้มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงมีพลังฝีมือสูงกว่านี้ ยามนี้ก็ไม่มีทางที่จะปัดป้องตีโต้ได้อีกแล้ว

ฉับพลันนั้น คุ้ยงังเพี้ยรั้งมือกลับพลิ้วกายถอยปราดไป แค่นเสียงเย็นยะเยียบว่า

"หากข้าพเจ้าจะปลิดชีวิตท่าน เพียงกดมือลึกไปอีกครึ่งนิ้วก็พอ"

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง บังเกิดความเจ็บปวดรวดร้าวใจ จนใบหน้าบิดเบี้ยวอย่างสุดจะปั้น วาจาของคุ้ยงังเพี้ยมิได้กล่าวผิดพลาด เพียงยื่นมือเข้าไปอีกเล็กน้อย ชีวิตมันก็จะสุดสิ้นลงในกรงเล็บคุ้ยงังเพี้ยแล้ว

ในชั่วชีวิตมัน มีแต่ความยโสโอหังจนลำพอง ยังมิเคยสยบอ่อนน้อมต่อผู้ใดมาก่อนเลย และก็มิเคยเสี่ยงอันตรายอย่างหวุดหวิดหวาดเสียวในเงื้อมมือผู้ใดด้วย แต่วันนี้...วันนี้เท่านั้น มันถึงกับถูกบุรุษหนุ่มอายุเยาว์วัย อภัยไว้ชีวิตชราของมัน หากแม้นมันเป็นวีรบุรุษที่แท้จริงดั่งว่า ก็สมควรจะรู้จากบทเรียนนี้ว่าวงพวกนักเลงในปัจจุบัน มิใช่มันจะอาละวาดกวาดต้อนไปตามอำเภอใจได้อีกแล้ว

แต่ทว่า ในโลกจะมีวีรบุรุษที่แท้จริงสักเท่าใดกัน?

ใบหน้าที่แห้งกรังเหลือหนังหุ้มกระดูกของโค้วซี่เชียงเย็นชา แค่นเสียงว่า

"แต่ท่านมิได้ลงมือ?"

คุ้ยงังเพี้ยขบกรามเค้นเสียงไป

"คุ้ยงังเพี้ยมิได้ติดค้างท่านอีกแล้ว!"

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง พลันแผดเสียงหัวร่อดังสนั่น กล่าวว่า

"แต่เจ้า ไม่บังควรกัดฟันรับสมอ้างเป็นวีรบุรุษ เนื่องจากเจ้าไม่มีโอกาสแล้ว"

ที่อันไกล มีเสียงแผดร้องโหยหวนดังแว่วมาอีกคราว ชายชราที่ประมือกับมกเอี้ยซิ่งเหลา ได้ถูกฟาดจนบาดเจ็ดสาหัสฟุบกับพื้น ขณะนี้ในแปดก็ได้ตายไปถึงเจ็ดแล้ว และคนสุดท้ายที่ยังเหลือ เห็นว่าไม่มีทางหนีรอดออกจากความตายไปเด็ดขาดด้วย หงส์เกียวมองดูเทียนม้อนิ้งที่มีเปรียบอยู่เต็มประตูแล้วกล่าวเสียงสดใสว่า

"ม่วยม่วย ท่านจัดการมันแล้วรีบเข้ามาทางนี้"

ขาดคำ ก็หันกายเดินตรงไปยังวงต่อสู้ของคุ้ยงังเพี้ย...

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง บังเกิดความอำมหิตจนประกายตาเขียวปัดของมันลุกวาว เสียงคว้ากดังสนั่น เมื่อกระชากกระบองเหล็กกล้ายาวแปดเชียะออกมา สะบัดไปวูบก็ปรากฏเป็นธงพื้นแดงปักโครงกระดูขาวออกมา ตัวธงซึ่งกว้างสามเชียะยาวห้าเชียะนี้ พลิ้วปลิวสะบัดไปตามลม จนบาดตาบาดใจเป็นยิ่งนัก

โค้วซี่เชียงจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย แค่นหัวร่อกล่าวว่า...

"คุ้ยงังเพี้ย ชักอาวุธของเจ้าออกมา"

คุ้ยงังเพี้ยสะบัดมือคลี่แส้ฮั่งเล้งเปียง (แส้พิชิตมังกร) ตวาดเสียงเย็นชาว่า

"ถึงเวลาที่เราท่านจะตัดสินความเป็นความตายกันแล้ว"

เสียงขาดคำกระบวนแส้ก็จู่โจมไป เงาขาวเรืองรองได้พร่างพรายกระจายจ้า ผสานด้วยปลายแส้ที่เป็นสีแดงฉานบาดตา ดุจดั่งมังกรขาวที่โลดอยู่ในหว่างกลางอากาศ พร้อมกับกำลังที่กระชากรั้ง กระบวนท่าแส้พลันแปรเปลี่ยน ปลายแส้สีแดงฉานได้กลายไปเป็นห่าฝนสีแดงหย่อมใหญ่ ครอบคลุมลงใส่ศีรษะมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงจนพร่างพรายเต็มท้องฟ้า

กระบวนท่าแส้พลิกแพลงและพิสดารจนสุดลึกล้ำ โค้วซี่เชียงมิเคยจะพบพานมาเลยในชั่วชีวิต ดังนั้นมิกล้าประมาทเลินเล่อ ใช้กำลังแขนขวาสะบัดไปธงผืนใหญ่ก็ไดม้วนเป็นพลังลมอันรุนแรง คล้ายเป็นเมฆแดงหย่อมมหึมาบดบังร่างของมันเอาไว้จนหมดสิ้น ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่มีปัญญาจะเล็งจุดสำคัญบนร่างมันให้แม่นยำได้ และไม่มีปัญญาจะคำนวณว่ามันจะเคลื่อนกายไปในสารทิศใดอีกด้วย

นี่นับเป็นอาวุธประหลาดนอกตำรา ที่ในวงพวกนักเลงน่ากลัวไม่มีผู้ใช้กัน

คุ้ยงังเพี้ยสะบัดข้อมือรั้งแส้กลับ พลันเปลี่ยนเป็นกระบวนท่าเชี่ยงฮวง

ปวยเล้ง (มังกรละล่องอากาศ) ปลายแส้พลิ้วปราด ก็ทะลวงเข้าไปในเมฆแดงหย่อมใหญ่ทางเบื้องหน้า ความว่องไวของกระบวนท่าที่พลิกแพลงคล้ายดั่งสำเร็จขึ้นได้ในชั่วพริบตา

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง แค่นเสียงเย็นชาเบี่ยงกายเบนธงคู่มือใช้กระบวนท่าอ๊วยตี้อุ้ยเกียง (กรีดพื้นเป็นดินแดน) เสียงดังควากขึ้นสดใสสนั่นคล้ายดั่งเป็นกำแพงสีแดงฉาน สกัดกั้นปลายแส้ของคุ้ยงังเพี้ยที่จะทะลวงเข้าไปเอาไว้ได้

จากนั้น ร่างสะอึกมาดจดั่งพยัคฆ์ร้ายหลุดจากกรงธงปลิดชีวิตของมันเปลี่ยนเป็นท่าอูติ๋วฮ่งฮวง (โลกดึกดำบรรพ์) สะบัดมาจนดังครืนครั่น ฟาดเข้าใส่หว่างเอวคุ้ยงังเพี้ยจากทิศทางด้านขวา ซึ่งเป็นแง่มุมที่ผู้คนไม่อาจจะคาดเดาคำนวณถูกต้อง

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงมิถดถอย แต่กลับรุกเข้าใส่ เป็นที่ผิดคาดหมายของคุ้ยงังเพี้ยยิ่ง และการประชิดตัวนี้ แส้ยั่งเล้งเปียงของคุ้ยงังเพี้ยก็จะสูญเสียประสิทธิภาพโดยสิ้นเชิง

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ หากแม้นพลิ้วกายถอยปราดไปต้องตกเป็นฝ่ายรับในทันที จะต้องถกฝ่ายตรงข้ามโหมกระหน่ำเข้ารุกไล่อย่าโหดร้าย แต่หากไม่ถอยก็ยากยิ่งที่จะรอดพ้นอันตรายไปจากธงใหญ่ของมัน

ในอันตรายหวุดหวิดคับขัน คุ้ยงังเพี้ยพลันกู่เสียงยาวสะท้านกังวาน ถีบเท้าทะลึ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ร่างได้ตีเป็นวงอย่างสวยงามจับตา ละลิ่วไปทางด้านหลังมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง กระบวนท่าเล้งเกี๊ยซ่งฮุ้น (มังกรมุ่นหมู่เมฆ) กลับพุ่งเข้าใส่ใจกลางหลังมารโครงกระดูกอย่างไม่คาดหมาย

หากว่าหวุดหวิด ก็หวุดหวิดหวาดเสียวยิ่ง น่ากลัวจนแม้หงส์เกียวกับมกเอี้ยซิ่งเหลาที่ยืนนดูอยู่รอบนอก ยังต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

“กัดฟันฝ่าเข้าเสี่ยงอันตราย คว้าชัยได้ในห้วงคับขัน” งังเพี้ยยามนี้กำลังใช้แนวทางนั้นพอดี และก็เป็นแนวทางที่ผิดคาดหมายของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอย่างใหญ่หลวงด้วย

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงที่มั่นใจในกระบวนท่าจู่โจมนี้อยู่เต็มที่ เมื่อพลาดพลั้งเสียทีก็รู้ดีว่าย่ำแย่แน่ และเสียงแส้ที่แหลมคมเสียดประสาท พุ่งเข้ามาจนห่างจากจุดฮ่วยซิมฮวกของมันมิถึงห้านิ้วแล้ว!

มารโครงกระดูกมิได้เหลียวหน้าแลกลับไป สะบัดธงคร่าวิญญาณ แล้ว

กลิ้งร่างเกลือกไกลไปห้าสิบเชียะ กระโดดกายขึ้นมาได้ก็ใช้ท่าฮุ้นกี้ลิ่มฮวง (ธงวิญญาณสะท้านลม) พอดีต้านทานกับเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรโลดอากาศ) ของคุ้ยงังเพี้ยที่โถมเข้าซ้ำเติมได้พอดิบพอดี

ดังนั้น ทั้งสองจึงต่างลงมือประหัตประหารกันอย่างจริงจังเป็นคำรบสอง

มกเอี้ยซิ่งเหลาถอนใจสั่นศีรษะ รำพึงรำพันกับตนเองว่า

"เงาแส้พลังธง ต่างใช้วิชาอันสูงเยี่ยมเทียมเทพยดาออกหักหาญกัน เราผู้เฒ่าในวันนี้ นับว่ามีวาสนาเปิดหูเปิดตาแล้ว"

จากนั้น เพ่งพิจารณาคุ้ยงังเพี้ยอย่างละเอียดถี่ถ้วน อีกครู่หนึ่ง จึงกล่าวว่า

"และมันก็มีอายุเยาว์วัยเพียงเท่านี้!"

ความหมายในวาจา คล้ายดั่งมีความสะทกสะท้อนอยู่อย่างมากหลาย

ส่วนหงส์เกียวที่ยืนเคียงข้างมกเอี้ยซิ่งเหลา มิได้ไปสนใจฟังวาจาใดๆ เลย ตาคู่งามของนางมีประกายอันกระสับกระส่ายลุกวาว มือขาวผ่องกำด้ามกระบี่จนแนบแน่น เหงื่อเย็นยะเยียบไหลออกมาซึมเต็มหน้าอันแดงระเรื่อของนางเป็นสายไม่หยุดยั้ง ดูท่าความอัดอั้นกังวลใจของนางในยามนี้ ยังรุนแรงไปว่าตอนที่นางต่อสู้กับศัตรูเสียอีก ภาระอันหนักอึ้งที่นางแบกอยู่ในเวลานี้ ทับถมจนหัวใจแบบบางของนางแทบทนมิได้แล้ว

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ ได้สะบัดแส้ฮั่งเล้งเปียงจนกลายเป็นม่านสีขาวเรืองครอบคลุมทั่วร่าง นอกจากหงส์เกียวแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ดูมิออกว่าคุ้ยงังเพี้ยเปลี่ยนท่าไปในตอนใด รุกไล่ศัตรูด้วยวิชาท่าไหน

ส่วนมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ก็ควงธงปลิดวิญญาณของมันจนกลายเป็นเมฆแดงฉานหย่อมใหญ่เสียงครืนครั่นดังก้องสนั่นหู ทั้งรุกทั้งรับเป็นระเบียบมีแบบแผน แพรผืนหนึ่งกับกระบองเหล็กกล้า เมื่ออยู่กับมือมันแล้ว ถึงกับมีอานุภาพอันรุนแรงยิ่งใหญ่เพียงนี้ขึ้นได้!

คุ้ยงังเพี้ยเสียเปรียบอยู่ที่ธงคร่าวิญญาณของมันอยู่บนร่างมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงตลอดเวลา และยังปิดบังเท้ามันเอาไว้ ทำให้ไม่มีปัญญาคาดดูว่าร่างมันจะเคลื่อนไหวไปในทิศทางใด

ส่วนมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงนั้น เสียท่าอยู่ที่ไม่มีปัญญาจดจำกระบวนท่าอันลึกล้ำพิสดารอย่างสุดแสนของแส้ฮั่งเล้งเปียง ทำให้มันไม่มีปัญญาหาช่องว่างรอยโหว่ และยิ่งไม่มีทางจะฉวยโอกาสรุกไล่เข้าในเวลาใด ถอยมาตั้งรับใน

เวลาไหน

ฉับพลันนั้น หงส์เกียวพลิ้วกายมาที่นอกวงต่อสู้ของทั้งสอง ร้องถามเสียงใสว่า

"เพี้ยตี๋ ให้เรารับมันสักสองสามท่าดูเป็นไร?"

นางรู้ถึงนิสัยดื้อรั้นทระนงของคุ้ยงังเพี้ย แต่เนื่องจากกังวลใจจนเกินไปทำให้นางมิอาจจะข่มกลั้นใจเอาไว้ได้

คุ้ยงังเพี้ยใช้ท่าเท่งเล้งคี่หงส์ (มังกรโลดหงส์ถลา) ฟาดกวาดเข้าใส่กลางตัวมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงแล้วถือโอกาสนั้นตอบว่า

"มิต้อง!"

คำพูดพอหลุดออกจากปากคุ้ยงังเพี้ย มารโครงกระดูกก็ฉวยโอกาสที่ถลันกายหลบนั้น คำรามเสียงก้องดั่งฟ้าร้อง ใช้ท่าฮุ้นกี๊ตี้เทียน (ธงวิญญาณบังฟ้า) ครอบคลุมอยู่จนทั่วร่าง มือซ้ายใช้ท่าลักเพ่งโง้วงัก (พลังทลายห้าบรรพต) กระแทกใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยดุจดั่งสายฟ้าแลบ!

นี่เป็นการจู่โจมโหมใส่จนสุดกำลังของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง แต่เป็นพริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยเสียสมาธิไปชั่ววูบอย่างเหมาะเจาะ

กระบวนท่ารุนแรงดั่งอสนีบาตฟาดมา คุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ไม่มีทางจะปลีกตัวหนีไปได้อีกแล้ว ความคิดที่จะเสี่ยงชีวิตให้ตกตายไปด้วยกัน พลันปรากฏขึ้นในห้วงสมองของคุ้ยงังเพี้ยทันที

คุ้ยงังเพี้ยพลันขบกรามแนบแน่น มือขวาที่กำแส้ไว้ได้คลายออก เลื่อนลงไปจับกลางตัวแส้ยาวสามเชียะของฮั่งเล้งเปียง ใช้ท่าไคเทียนพี่ตี่ (เปิดฟ้าสร้างแผ่นดิน) ฟาดเข้ายังแขนซ้ายของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงดังขวับใหญ่

กระบวนท่านี้ยิ่งผิดคาดหมายของมารโครงกระดูกนัก มันเข้าใจแต่แรกว่าเมื่อลงมือจู่โจมในระยะกระชั้นชิด แส้ยาวเหยียดของคุ้ยงังเพี้ยจะไม่มีประสิทธิภาพใดๆ หลงเหลืออยู่แน่ แต่ไหนเลยจะเคยคาดหมาย คุ้ยงังเพี้ยยังมีไม้ตายท่านี้อีก!

เฉกเช่นกับห้อม้าถึงหน้าผาขาด เรือได้รั่วในกลางน้ำใหญ่ ยามนี้ไม่มีทางที่จะเหนี่ยวรั้งช่วยเหลือใดๆ มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงพลันตัดใจอย่างอำมหิต ฝ่ามือซ้ายที่ดันกระแทกได้เพิ่มพลังเข้าอีกสองส่วนทันที

เสียงฉาดดังสนั่นพร้อมกับโลหิตสาดกระจายไปรอบข้าง แขนซ้ายของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ถูกด้ามแส้ของคุ้ยงังเพี้ยฟาดจนหักกระเด็นออกจาก

ไหล่ ส่วนคุ้ยงังเพี้ยก็ถูกฝ่ามือของโค้วซี่เชียงกระแทกใส่ทรวงอกอย่างถนัดถนี่ เนื่องจากมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงใช้กำลังรุนแรงเกินไป แขนซ้ายที่ขาดนั้นถึงกับยังกระดิกอยู่บนทรวงอกคุ้ยงังเพี้ย!

คุ้ยงังเพี้ยเซถลาไปถึงห้าก้าวก็หน้ามืดวูบ โลหิตประดังกันขึ้นมาถึงคอหอย แต่นิสัยอนดื้อรั้นทระนง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่ยอมให้ศัตรูที่อาฆาตจนไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าได้เห็นตนกระอักโลหิตตำตา รีบสูดลมหายใจลึกๆ เข้าข่มกลั้นโลหิตในอกไว้

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง พอเห็นก็เข้าใจผิดคิดว่าคุ้ยงังเพี้ยมิได้บอบช้ำบาดเจ็บ มันกู่เสียงเกรี้ยวกราดแล้วหันร่างวิ่งปราดไปดั่งเหินบิน

หงส์เกียวตวาดเสียงเกรี้ยวกราด แล้วขยับร่างจะไล่ตามไป

ทันใด คุ้ยงังเพี้ยอ้าปากกระอักโลหิตสดๆ ออกมาโอ้กใหญ่ ร่างหงายตึงล้มกับพื้นทรายไป

เล่ห์ร้ายจอมมารใหญ่

หงส์เกียวพอได้ยิน หัวใจพลันคล้ายถูกพะเนินเหล็กกระแทกใส่ ร่างที่ กระโดดหมายจะไล่ล่า พลันตีลังกาพลิ้วกลับมาโดยฉับไว รวบร่างคุ้ยงังเพี้ยที่กำลังล้มลงไว้ในอ้อมอก คล้ายดั่งกับนางที่กระโดดขึ้นมา เพื่อพุ่งเข้ารับร่างคุ้ยงังเพี้ยก็ปาน...

หงส์เกียวโอบรัดคุ้ยงังเพี้ยไว้แนบแน่น ร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกจนหน้าซีดเผือด

"เพี้ยตี๋ เพี้ยตี๋ ท่าน...ท่านเป็นไรไปแล้ว?"

เทียนม้อนึ้งกับมกเอี้ยซิ่งเหลา ก็พากันวิ่งปราดมาอย่างตื่นตกใจ ชายชราที่ประมือต่อสู้กับเทียนม้อนึ้งจึงนับว่ารอดชีวิตได้อย่างโชคมหาศาล หนีรอดจากความตายอันหวุดหวิดหวาดเสียว มันเป็นคนเดียวในจำนวนแปดเฒ่าที่รอดชีวิตอยู่

เทียนม้อนึ้งคว้าแขนคุ้ยงังเพี้ยขึ้นอย่างหวาดหวั่นลนลาน พอกระทบมือนางก็ต้องร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นว่า

"อา เย็นเหลือเกิน มือเพี้ยตี๋เย็นเหลือเกิน"

หงส์เกียวน้ำตาหลั่งไหล ละล่ำละลักว่า

"ถูก...ถูกพิษใช่หรือไม่?"

มกเอี้ยซิ่งเหลาสั่นศีรษะไปมา กล่าวอย่างหม่นหมองว่า

"มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง เมื่อครั้งก่อนๆ นับเป็นผู้ใช้ยาพิษชั้นยอดเยี่ยมสูงสุด แต่ภายหลังพลังฝีมือของมันรุดหน้ากล้าแข็งขึ้นมากมาย จนผู้คนทั้งแผ่นดินยากจะทัดเทียมเทียบได้ ดังนั้น มันจึงมีความเห็นว่า ใช้พิษร้ายไป

เอาชัยศัตรูก็เท่ากับลดศักดิ์ศรีตัวมันให้ต่ำต้อยไป ดังนั้น จึงมิยอมใช้ยาพิษมาเนิ่นนานปี”

คุ้ยงังเพี้ยระบายลมหายใจหนักๆ ออกมาเฮือกหนึ่ง ลืมตาขึ้นช้าๆ ความกระปรี้กระเปร่าที่เคยมีดวงตาที่แวววาวคมกล้า ยามนี้แตกซ่านไร้ประกายท่าทีก็ระโหยซึมเซา แสดงว่าบอบช้ำสาหัสยิ่ง

หงส์เกียวเจ็บปวดจนน้ำตาหลั่งไหลไม่ขาดสาย นางร่ำไห้พลางตำหนิตนเองขึ้น

“ล้วนแล้วเพราะเราไม่ดี เราไม่สมควรส่งเสียงให้ท่านเสียสมาธิ เรา...”

คุ้ยงังเพี้ยฝืนยิ้มเล็กน้อย ตาที่แตกซ่านไร้ประกายกวาดผ่านใบหน้าคนทั้งสาม แล้วยกมืออันอ่อนล้าขึ้นแต่งทรงผมอันยุ่งสยายของหงส์เกียว ด้วยท่วงท่าที่สนิทสนมกังวลเหลือประมาณ ดูมิออกว่ามีท่าทีเสแสร้งแกล้งทำเลย เฉกเช่นกับทารกที่มีความรู้สึกอันบริสุทธิ์จริงใจ

คุ้ยงังเพี้ยมองสองดรุณี ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“เจ้าเจ๊ ท่านเพราะกังวลใจข้าพเจ้า มีแต่ท่านทั้งสองเท่านั้นจึงเป็นดั่งนี้ หากแม้นเป็นผู้อื่นน่ากลัวพวกมันแม้หลบหนีก็ยังไม่ทันท่วงทีเลย ไหนเลยจะมาร่วมเสี่ยงชีวิตในที่นี้เล่า”

วาจาขาดคำก็หัวร่อเบาๆ เป็นการหัวร่ออย่างปลาบปลื้มประโลมใจ จากนั้น พริ้มตาช้าๆ ไป จริงทีเดียว คุ้ยงังเพี้ยนับว่าระโหยโรยแรงจนไม่อาจที่จะยืนหยัดทนทานต่อไปได้

สองดรุณีเมื่อเห็นก็ยิ่งเจ็บช้ำเสียใจ น้ำตาพร่างพรูดุจห่าฝน

มกเอี้ยชิ่งเหลามาตรแม้นมีความเจ็บปวดเสียดายในตัวคุ้ยงังเพี้ยอย่างสุดแสนเช่นกัน แต่นางมีอายุสูงวัยผ่านเหตุการณ์ร้ายแรงมากมายกว่า ได้รับการกระทบกระเทือนใจ รุนแรงกว่าสองดรุณีมากมายก่ายกองนัก ความอดกลั้นเยือกเย็นจึงได้มีมากมายกว่า นางคำนวณสถานการณ์อยู่ชั่วครู่ แล้วจึงเอ่ยปากกล่าวว่า

“มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ครั้งพ่ายแพ้อย่างย่อยยับ จะต้องไม่ยินยอมเป็นอันขาด บริวารของมันมีมากมายนัก เมื่อมันไปแล้วจะต้องพาบริวารย้อนกลับมาแก้แค้นเป็นแม่นมั่น พวกเรามาตรแม้นไม่กลัวมัน แต่เพี้ยยี้ก็มิอาจจะถูกการรบกวนให้ตื่นเต้นตกใจไปได้ สถานที่นี้มิอาจจะรีรออยู่นานนักแล้ว”

หงส์เกียวน้ำตาเนืองนองหน้า ถามเสียงสั่นเครือว่า

“อาการบาดเจ็บของเพี้ยตี่จะต้องรีบรักษาพยาบาลพวกเราจะไปที่ใดกัน?”

มกเอี้ยซิ่งเหลาผงกศีรษะกล่าวว่า

"ที่นี้ห่างจากป้อมจิวแกเป้าประมาณห้าสิบลี้เท่านั้น พวกเราลองไปที่จิวแกเป้าดูก่อนเป็นไร"

หงส์เกียวหลั่งน้ำตา กล่าวว่า

"พวกเราไปที่นั้นก่อนก็ได้"

แล้วอุ้มร่างคุ้ยงังเพี้ยขึ้นไว้ เทียนม้อนึ้งเก็บแส้ฮั่งเล้งเปียงของคุ้ยงังเพี้ยขึ้นม้วน ส่วนมกเอี้ยซิ่งเหลาก็เป็นผู้นำทาง วิ่งปราดๆ ไปในทิศตะวันออกเฉียงใต้จนสุดฝีเท้า

อาทิตย์ลอยอยู่กึ่งกลางท้องฟ้า ทะเลทรายร้อนแรงดุจดั่งเตาไฟ ลมที่โชยพัดมาผะผ่าวจนแทบเผาทุกสิ่งให้ละลาย สายตาที่แลเห็นล้วนเป็นหญ้าเหี่ยวเฉาอันเหลืองซีดแห้งแล้งน่าหดหู่

ระยะทางห้าสิบลี้ในฝีเท้าของคนทั้งสามแล้วมินับเป็นเรื่องหนักใจกระไรเลย ไม่ถึงหนึ่งชั่วยามป้อมจิวแกเป้าก็เห็นอยู่รำไรแล้ว

กำแพงป้อมที่สร้างด้วยศิลาก้อนใหญ่อันโอ่อ่าตระหง่าน ยืนมั่นเป็นสง่าอยู่ในกลางทะเลทราย ดูแล้วไม่มีความหวั่นหวาดในภยันตรายของธรรมชาติเฉกเช่นหลักศิลาที่ตั้งมั่นอยู่กลางสายน้ำเชี่ยวก็ปาน

สองฟากข้างประตูศิลามหึมา มีชายฉกรรจ์สองคนเดินวนเวียนกันอยู่ พวกมันต่างมีสีหน้าอัดอั้นกังวลคล้ายดั่งมีความในใจที่กลัดกลุ้มยิ่ง

ผู้อยู่ด้านซ้ายแค่นเสียงดุดันแล้วคำรามว่า

"อุบาทว์บัดซบ เจ้าเด็กคุ้ยงังเพี้ยก่อกรรมทำเข็ญร้ายกาจนัก เสียวเจี๊ยะพวกเราเมื่อคราวก่อนๆ มีความสนุกสนานเบิกบานใจอยู่เพียงไร มิคิดว่า พอพบกับเจ้าจอมอสูรร้ายนี้แล้ว ถึงกับนอนซมไข้เป็นเวลาแรมเดือนก็ลุกมิได้ เฮอะ ท่านดูเดือดเนื้อร้อนใจจนวุ่นวายหงุดหงิดนัก"

"เล่าลี้ วาจาของเจ้านี้หากถูกเสียวเจี๊ยะได้ยินนางจะยิ่งเสียใจมากไปกว่าเดิมอีก"

อีกผู้หนึ่งเมื่อกล่าวคำ สองตาเหม่อมองดูขอบฟ้าที่จรดกับพื้นทรายทางเบื้องหน้า สีหน้าปรากฏแววววิตกกังวลจนหม่นหมอง แสดงเห็นแน่ชัด อาการเจ็บป่วยของจิวอี้เหล็งที่เรื้อรังมาเป็นเวลานาน ทำให้เหล่าบริวารต่างอึดอัดกลัดกลุ้มกันทุกคน

ทันใดนั้น ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งตะเบ็งเสียงกึกก้องว่า...

“เอ๊ะ! เล่าลี้ เจ้าดูคนผู้นั้น คืออาจารย์ของเสียวเจี๊ยะใช่หรือไม่?”

“ที่ด้านหลัง คล้ายยังมีสตรีอีกสองนางด้วย”

สายตาของทั้งสองมีจำกัด รอจนเห็นชัดว่าเป็นตัวมกเอี้ยซิ่งเหลา ทั้งสามคนก็มาจนห่างจากประตูป้อมมิถึงหนึ่งร้อยวา ขณะมันกล่าววาจากันนั้น ทั้งสามคนก็วิ่งมาจนถึงหน้าประตูป้อมแล้ว

ชายฉกรรจ์ทั้งสองมิรู้จักหงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้ง แต่รู้จักคุ้ยงังเพี้ย ในอ้อมแขนของหงส์เกียวเป็นอย่างดี เห็นใบหน้าที่หยาบกร้านแต่สัตย์ซื่อของมัน พลันเบิกบานแจ่มใสขึ้นในบัดดล แววว้ตกกังวลปลาสนาการหมดสิ้น ชั่วพริบตาเล่าลี้หันกายได้ก็วิ่งกลับเข้าไปในป้อมอย่างไม่คิดชีวิต ปากแผดร้องสุดเสียงไปตลอดทาง

“คุ้ยกงจื้อมาแล้ว คุ้ยกงจื้อมาแล้ว...”

เสียงกึกก้องกังวานของมันดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วทั้งป้อมจิวแกเป้า ผู้ได้ยินเสียงนี้ต่างมีแววปีติยินดีปรากฏขึ้นจนถ้วนทั่ว คล้ายดั่งกับว่าความรื่นเริงหรือหม่นหมองของจิวอี้เหล็ง ก็เป็นความรู้สึกของพวกทั้งปวงนี้ด้วย

ผู้วิ่งลนลานออกจากห้องโถงใหญ่ก่อนคืออ้วงเจ็ง ตาอันเหลือกถลนของหลวงจีนดื้อพลิกขึ้น ลูบคลำศีรษะล้านเลี่ยนพลางพึมพำว่า

“โอม มณีตัสสะ เราหลวงจีนนับว่าได้รั้งคนให้รอดชีวิตออกจากห้วงรักอันปั่นป่วนมาได้แล้ว”

จากนั้น เป้าจู๊เฒ่าและภรรยา อี้กังกับอี้เคี้ยงก็พากันวิ่งจนสุดฝีเท้าติดตาม พอดีเผชิญกับมกเอี้ยซิ่งเหลาที่เลี้ยวบังตาเข้ามา

พวกทั้งหลายเพียงมองปราดเดียวก็เห็นสองดรุณีที่ติดตามมกเอี้ยซิ่งเหลาต่างรู้สึกกระจ่างสดใสในสายตา จิวเล่าฮูหยินลอบคำนึงอย่างกังวลใจว่า

“ที่แท้เคียงข้างคุ้ยงังเพี้ยยังมีสตรี ที่งามสะคราญปานนี้ ดูท่าเหล็งยี้เห็นทีจะต้องผิดหวังแล้ว”

ขณะนั้น บนหน้าต่างที่มีบังตาเป็นแพรสีเขียวสดของหอสูง ปรากฏใบหน้าอันซูบซีดร่วงโรยของดรุณีนางหนึ่งโผล่มา นาง...จิวอี้เหล็ง ที่คร่ำครวญหวนคิดถึงคนรักจนตรอมใจ เจ็บไข้ได้ป่วยจนมิอาจลุกขึ้น

ดรุณีที่ทระนงดื้อรั้นแกร่งกร้าวทั้งซุกซนดุร้าย ยามนี้ถึงกับกลายเป็นสตรีที่อ่อนแอไปแล้ว เวลาหนึ่งเดือนก็เป็นเพียงสามสิบวันเท่านั้น แต่สำหรับนาง มัน

ช่างเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานจนสุดจะกล้ำกลืนฝืนทนทานให้ผ่านพ้นได้

แขนขาวผ่องเป็นยองใยทั้งสองยันประคองร่างอันอ่อนแอของนางไว้ ลมโชยพัดมาชายเสื้อแพรบางของนางพลิ้วระริกอย่างน่าสมเพช เป็นที่เวทนาต่อผู้พบเห็นยิ่งนัก

นางมิได้สนใจสังเกตสองดรุณี แต่สายตาจับนิ่งอยู่บนร่างคุ้ยงังเพี้ยในอ้อมแขนหงส์เกียว ร่างคุ้ยงังเพี้ยมีสตรีอื่นเคียงข้างอยู่นั้น นางรู้เป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว นางมิได้มุ่งหวังยิ่งใหญ่กระไรนัก นางเพียงใคร่จะได้ที่ว่างข้างดวงใจของคุ้ยงังเพี้ย มาพำนักพักพิงเพียงส่วนเดียวก็พอใจแล้ว

นางพึมพำกับตนเองว่า

"เพี้ยตี๋ ท่านบาดเจ็บแล้ว ในโลกนี้มีผู้ใดสามารถทำอันตรายต่อท่านเล่า?!"

ทันใดนั้น นางยิ้มแย้มแล้ว แย้มยิ้มอย่างรันทดหดหู่ รำพึงเสียงแผ่วเบาต่อไป

"แต่ทว่า ในที่สุดท่านก็มาจนได้"

ขนตางอนยาวได้หรุบเข้าหากันช้าๆ น้ำตาสดใสสองหยดได้หยาดลงมาบนผิวแก้มอันขาวซีดเป็นทางยาว

ขณะนั้น มกเอี้ยซิ่งเหลาที่อยู่ในลานตึก ส่งเสียงหนักๆ ว่า

"จิวเป้าจู๊ ขณะนี้มิว่าวาจาใดก็ไม่ต้องกล่าวรีบหาสถานที่สักแห่งให้เพี้ยยี้รักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนเรื่องราวอื่นๆ นั้นไว้ในโอกาสหน้าค่อยว่ากล่าว มันบาดเจ็บสาหัสยิ่ง"

คนทั้งปวงยามนี้ก็ได้พบเห็นใบหน้าอันขาวซีดของคุ้ยงังเพี้ยเผือดไปราวกระดาษ ต่างจิตใจวาบหวามจนหนักอึ้ง อ้วงเจ็งขุ่นเดืองจนตาเหลือกถลนโปนออกนอกเบ้า คำรามเสียงกึกก้องว่า

"อุบาทว์บัดซบ เป็นเจ้าลูกเดียรัจฉานคนใดกล้าทำร้ายคุ้ยงังเพี้ย เราหลวงจีน..."

เมื่อเอ่ยถึงคำหลวงจีน พลันนึกขึ้นได้ วาจาที่กล่าวออกจะหยาบคายเกินไป จึงอับอายจนหน้าแดงฉาน ชะงักวาจามิกล้าระดมต่อ

มกเอี้ยซิ่งเหลาถลึงตาจ้องอ้วงเจ็งแล้วตวาดขึ้นว่า

"ท่านเกิดการคลุ้มคลั่งอะไรกันอีก ผู้ที่ทำร้ายมันคือจอมมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง"

“โกวกุ๊กม้อ (มารโครงกระดูก)?!”

เป็นเสียงที่ทุกคนอุทานขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ

มกเอี้ยซิ่งเหลาเร่งเร้าให้จิวเป้าจู๊จัดห้องว่างแก่คุ้ยงังเพี้ยไว้ อาจบางทีจิวเป้าจู๊และภรรยามีเจตนาที่จะชักจูง ห้องว่างที่จัดให้ก็คือห้องข้างเคียงของจิวอี้เหล็งห่างเพียงฝากั้นเท่านั้นเอง

ในห้องมีเครื่องประดับตกแต่งอย่างงดงาม แต่สองดรุณีไม่มีกะใจไปชมสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น

หงส์เกียวว่างร่างคุ้ยงังเพียลงบนเตียงอย่างแผ่วเบาทะนุถนอม คุ้ยงังเพียที่บาดเจ็บสาหัส ยามนี้สลบไสลไม่รู้ตัว อาการนี้หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น น่ากลัวต้องสิ้นชีวิตไปเนิ่นนานแล้ว

หงส์เกียวเหลียวหน้ามองดูคนทั้งปวงแวบหนึ่ง มกเอี้ยซิ่งเหลาผงกศีรษะอย่างรู้ใจ หันกายกล่าวว่า

“พวกเราไปที่ข้างนอกกันก่อน โกวเนี้ยรักษาพยาบาลโดยสงบใจ รับรองไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามารบกวนแน่นอน”

กล่าวแล้ว พาพวกพ้องทั้งหลายเดินออกจากห้องเทียนม้อนึ้งเดินตามไปปิดประตูลงกลอน แล้วถามว่า

“เจ้เจ๊ จะพยาบาลกันอย่างไร?”

หงส์เกียวหน้าแดงระเรื่อ ตะกุกตะกักขึ้นว่า

“ฤทธิ์ยาน่ากลัวจะช้าไป พวกเราเห็นจะต้องใช้พลังลมปราณถ่ายทอดเข้าร่างเพี้ยตี๋”

การใช้พลังลมปราณรักษาอาการบอบช้ำ จำเป็นต้องดำเนินพร้อมกันถึงสองคน คนหนึ่งระบายออกจากปากไปให้ เร่งเร้าลมปราณที่ติดขัดของผู้บาดเจ็ดให้โคจรไป ส่วนอีกผู้หนึ่งจะต้องกดอยู่บนศูนย์ที่ท้องน้อยของคนป่วย ใช้กำลังภายในเข้าเหนี่ยวรั้งเลือดลมที่แตกซ่านของผู้ป่วยให้ผนึกตัวกัน

เทียนม้อนึ้งหน้าแดงสดใสตะกุกตะกักเสียงแผ่วเบาว่า

“เจ้เจ๊ นี่...นี่...”

“ม่วยม่วย ท่านเราต่างมอบใจให้แก่เพี้ยตี๋แล้วยังกังวลในเรื่องราวเหล่านี้ไปไย”

เทียนม้อนึ้งผงกศีรษะอย่างเชื่อฟัง พลังของนางมิเทียบเท่าหงส์เกียว ดังนั้น การถ่ายทอดลมปราณที่สูญสิ้นเรี่ยวแรงมากมายนั้น ให้หงส์เกียวเป็นผู้รับ

หน้าที่

เทียนม้อนึ้งพาจิตใจอันหวาดหวั่นเอียงอาย คลี่เสื้อของคุ้ยงังเพี้ยออกเบาๆ ใช้มือขาวผ่องทาบไปบนจุดศูนย์ที่ท้องน้อยคุ้ยงังเพี้ย ผิวกายอันอบอุ่นของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้มือทั้งสองของเทียนม้อนึ้งคล้ายทาบไปบนสายฟ้าต้องตัวสั่นสะท้านไปอย่างมิอาจข่มกลั้น

หงส์เกียวทาบปากจิ้มลิ้มของนางไปบนริมฝีปากที่ขาวซีดของคุ้ยงังเพี้ย เมื่อกาลก่อนนางมาตรแม้นสนิทสนมกับคุ้ยงังเพี้ยฐานสามีภรรยา แต่ตอนนั้นเป็นการอยู่เพียงลำพังสองคน ขณะนี้ มีเทียนม้อนึ้งอยู่อีกผู้หนึ่ง ซึ่งทำให้นางจะอย่างไรก็อดตะขิดตะขวงใจมิได้

เรื่องราวเหล่านี้ แม้จิวอี้เหล็งที่ห้องข้างจะมองมิเห็น แต่จากความรู้สึกอันปราดเปรียวของดรุณีน้อยทำให้นางพอจะคาดเดา ถึงเรื่องราวในห้องนี้ได้คร่าวๆ แต่ทว่า นางมิรู้สึกอิจฉาริษยา เพียงใช้จิตใจอันบริสุทธิ์ภาวนาให้คุ้ยงังเพี้ยสามารถทุเลาได้รวดเร็ว

คนทางด้านนอกก็พากันกระสับกระส่ายด้วยความตื่นเต้น มาตรแม้นเป็นช่วงเวลาเพียงสั้นๆ แต่คนทั้งปวงก็รู้สึกว่ายาวนานปานเป็นปีๆ

จนเวลาผ่านไปประมาณครู่ใหญ่ๆ จมูกของคุ้ยงังเพี้ยก็มีลมอันหนักหน่วงถอนออกมาเฮือกหนึ่งจึงลืมตาช้าๆ

ภาพที่ปรากฏต่อสายตาอันดับแรก คือหน้าขาวซีดเหงื่อไหลซุ่มโชกของหงส์เกียว จากนั้น จึงรู้สึกว่าบนริมฝีปากและที่จุดศูนย์ ต่างมีพลังอันร้อนระอุทะลักเข้าในร่างไม่หยุดยั้งขาดตอน

ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยจึงทราบแล้วว่าเป็นเรื่องราวเยี่ยงไร

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบตาแลดูหงส์เกียวอย่างรักใคร่ทะนุถนอม พลันเกร็งลมปราณให้โคจรไป เพื่อมิให้ลมปราณที่สองดรุณีถ่ายทอดเข้าในร่างได้อีก

สองดรุณีตื่นตกใจยิ่ง พากันรั้งพลังแล้วถอยกายออก คุ้ยงังเพี้ยรีบกุมมือขาวผ่องของนางไว้ ส่ายหน้าห้ามปรามมิให้พวกนางเอ่ยปาก กล่าวอย่างสมเพชเวทนาด้วยเสียงแผ่วเบาว่า

“เจ้าเจ๋ พวกท่านต่างเหน็ดเหนื่อยแล้ว”

ขาดคำก็ใช้กำลังเบาๆ รั้งร่างอันแน่งน้อยของสองดรุณีเข้ามาในอ้อมแขน ยกแขนเสื้อซับหยาดเหงื่อให้แก่นางเบาๆ พลางจูบแก้มขาวของสองนางคนละครั้ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“เหงื่อพวกท่านไหลตั้งมากมายปานนี้ คงต้องเหนื่อยอย่างยิ่ง”

ดรุณีทั้งสองเหน็ดเหนื่อยกันจริงๆ พวกนางพากันซุกกายเข้าในอ้อมแขนคุ้ยงังเพี้ยอย่างปลาบปลื้ม รับคำขึ้นพร้อมกันว่า

“พวกเราหวังให้ท่านทุเลาโดยเร็ว”

คุ้ยงังเพี้ยฝืนยิ้ม กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าขณะนี้ทุเลาลงมากแล้ว คราหน้าข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าสามารถรักษาตัวเองได้อยู่”

“ไม่ ไม่ดอก พวกเราจะต้องการให้ท่านหายทุเลาในโดยเร็ว”

นางทั้งสองพากันกระเง้ากระงอด คล้ายดั่งมิยอม ขณะนี้นางมิรู้สึกเอียงอายอย่างไรอีกแล้ว และยิ่งลืมเลือนผู้คนอื่นๆ ไปจนหมดสิ้น ต่อให้ผู้คนทางภายนอกขณะนี้จะรุ่มร้อนจนเดินพล่านไปทั้งห้อง พวกนางก็มิส่งเสียงบอกให้คลายกังวลใจไปเลย

เนื่องจากว่า ทั่วทั้งพิภพจบแดนยามนี้ ได้เป็นของคนทั้งสามไปหมดสิ้นแล้ว

ฉับพลันนั้น...

ที่ลานตึกมีเสียงเกาทัณฑ์สัญญาณอันแหลมคมดังขึ้น คุ้ยงังเพี้ยตกใจจนต้องร้องโพล่งว่า

“มีศัตรูบุกรุกป้อมจิวแกเป้าแล้ว”

ที่นอกห้องมีเสียงฝีเท้าผู้คนเดินออกไปจนสับสน พวกทั้งปวงมิทราบว่าอาการของคุ้ยงังเพี้ยทุเลาแล้วหรือไม่ มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าส่งเสียงซักชวนถามไถ่ เพียงคิดจะรีบไปสกัดผู้บุกรุกไว้ทางภายนอก เพื่อมิต้องเข้ามารบกวนพวกคุ้ยงังเพี้ยให้ตื่นตกใจไป

หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้ง พากันดิ้นออกจากอ้อมแขนคุ้ยงังเพี้ย ร้องขึ้นพร้อมกันว่า

“คงมิใช่มารโครงกระดูกย้อนกลับมาไล่ล่ากระมัง?”

วาจากังวลใจเพิ่งหลุดออกจากปาก ด้านนอกพลันมีเสียงหัวร่ออันสะเทือนแก้วหูดังแว่วมา เสียงหัวร่อเพิ่งขาดหาย เสียงเย็นยะเยียบโหดร้ายก็ดังตามติด

“เล่าฮูมารโครงกระดูดโค้วซี่เซียง จิวแกเป้าหากไม่รีบนำตัวคุ้ยงังเพี้ยออกมา จะต้องพินาศย่อยยับไปในวันนี้แน่นอน”

เสียงมกเอี้ยซิ่งเหลาดังขึ้นว่า

“ท่านรู้ตัวดีว่าสู้คุ้ยงังเพี้ยมิได้ จึงพาผู้คนติดตามมาตั้งมากมายปานนี้หรือ”

“จะผิดถูกก็อยู่ที่กำลังเท่านั้น ท่านมิต้องเอ่ยปากมากความ ความเป็นความตายของจิวแกเป้าอยู่ที่วาจาเพียงประโยคเดียว ท่านบอกมา”

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินก็เดือดดาลยิ่ง พยายามรวมกำลังกระโดดขึ้นจากเตียง แต่พลันเจ็บแปลบที่ทรวงอกจนต้องแทบล้มคว่ำลงกับพื้น

หงส์เกียวรีบวิ่งไปประคองไว้ กล่าวว่า

“เพี้ยตี่ อาการของท่านยังไม่ทุเลา เจ้เจ๊ออกไปจัดการกับมันก็เป็นเช่นกัน”

ขาดคำสะบัดมือกระแทกหน้าต่างจนทลาย มิรอคุ้ยงังเพี้ยห้ามปรามก็พุ่งปราดออกไปดั่งสายฟ้า

พริบตาที่หงส์เกียวเพิ่งพุ่งพ้นปากหน้าต่าง พลันได้ยินเสียงมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ออกคำสั่งอันเกรี้ยวกราด

“จิวแกเป้าแส่หาความแตกดับเอง ฆ่าให้เราทุกคน”

จากนั้น ในลานตึกมีเสียงตวาดด่าดังสนั่นหม่าน เสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยอง ระงมไปจนอื้ออึง แสดงว่าสองฝ่ายได้ลงมือประหัตประหารกันแล้ว

คุ้ยงังเพี้ย เดินพล่านไปมาอย่างกระสับกระส่ายมีความรู้ซึ้งว่า อาศัยกำลังของหงส์เกียวเพียงลำพังต่อต้านกับมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงนั้นพอได้ แต่หากพวกมันมียอดฝีมืออื่นๆ มาสมทบช่วยเหลือ ผู้คนในจิวแกเป้ายากยิ่งจะหาคนต้านทานเอาไว้ได้หยุด

เทียนม้อนึ้งก็มีความคิดเห็นเป็นเช่นนั้น แต่ทว่านางกังวลความปลอดภัยของคุ้ยงังเพี้ยมากกว่า จึงมิยอมออกจากห้องไปช่วยต่อสู้

ท่ามกลางความเงียบงัน ที่เปี่ยมด้วยบรรยากาศอันรุ่มร้อนกระสับกระส่ายทันใดนั้น เทียนม้อนึ้งคล้ายดั่งตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

“ตี้ตี่ เราคิดจะลงไปเสริมกำลังช่วยเหลือ แต่...”

“เจ้เจ๊มิต้องกังวลใจแทนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่ายังพอมีกำลังรักษาความปลอดภัยของตัวเองได้”

เทียนม้อนึ้งกล่าววิงวอนขอร้องว่า

"ตี้ตี๋ หากแม้นมีคนบุกรุกมาทำร้าย ท่านจะต้องส่งเสียงบอกไปได้หรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ย เหม่อมองดูดรุณีน้อยที่เมื่อกาลก่อนมีความเด็ดเดี่ยวจนโหดเหี้ยม แต่บัดนี้กลับกลายเป็นอ่อนแอดั่งกุลสตรีในห้องหอ รู้สึกพิศวงสงสัยที่นางไฉนจึงมาขอร้องดั่งนี้ แต่เพื่อเห็นแก่ความปลอดภัยของผู้คนหมู่มาก ก็มิกล้าจะเอ่ยคำปฏิเสธ จำต้องผงกศีรษะรับไป

เทียนม้อนึ้งเหลือบแลคุ้ยงังเพี้ยอีกแวบหนึ่ง จึงกระโดดออกจากหน้าต่าง

ในห้องเหลือแต่เพียงคุ้ยงังเพี้ยคนเดียวเท่านั้น ทันใด ดวงตาอันสดใสเป็นประกายวูบใหญ่ หันร่างเดินไปที่ริมหน้าต่าง

"เพี้ยตี๋ อาการท่านยังมิทุเลาเป็นปรกติ"

พริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยจะกระโดดออกจากหน้าต่างไปร่วมการต่อสู้นั้น เสียงนุ่มนวลแผ่วเบาได้ดังขึ้นที่ด้านหลังกาย

คุ้ยงังเพี้ยใจสะท้านหวั่นไหว พลันหันขวับกลับมา เห็นประตูมีร่างอ้อนแอ้นที่ซูบซีดวิ่งโซเซเข้ามาหา นาง...คือจิวอี้เหล็งที่ระทมตรมตรอมเพราะความรัก

คุ้ยงังเพี้ย เห็นดวงตาคู่งามของนางมีหยาดน้ำเอ่อคลอ ผมที่เคยมุ่นงามได้ย่งสยายประบ่า มองริมฝีปากที่ขยับเขยื้อนคล้ายจะกล่าววาจา แต่มิได้ยินเสียงนางเปล่งออกมาเลย

อย่างเซื่องซึม คุ้ยงังเพี้ยยืนตะลึงลานอยู่ในที่เดิมไป

จิวอี้เหล็งจับจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยจนเขม็งนิ่ง ก้าวซ้าๆ เข้ามาอย่างเนิบนาบ โซเซ ใกล้แล้ว ยิ่งใกล้แล้ว ในที่สุด ร่างอ่อนระทวยของนางก็ฟุบไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ รู้สึกสับสนวุ่นวายไปทั้งจิตใจ มิทราบควรจะสะสางในทางใดก่อน และก็หาที่มาจัดการมิได้ ห้วงสมองยามนี้มีแต่เงาร่างอันงามสะคราญปรากฏขึ้นทีละภาพทีละภาพ

ทันใด จิวอี้เหล็งร้องเสียงรันทดว่า

"เพี้ยตี๋ ไฉนท่านไม่โอบกอดข้าพเจ้า?"

กระแสเสียงเปี่ยมไปด้วยความรันทดว้าเหว่ จนผู้คนต้องใจสั่นหวั่นไหว

คุ้ยงังเพี้ย ยกมือขึ้นโอบเอวอันแน่งน้อยของนางอย่างลืมตัว มืออีกข้างก็เชยคางขึ้นมองหน้าอันซูบซีดร่วงโรยของนาง กล่าวอย่างสมเพชเวทนาว่า

"ท่านซูบซีดไปมากแล้ว"

ตาคู่งามของจิวอี้เหล็ง เหม่อมองดูใบหน้างามสง่าของคุ้ยงังเพี้ย หยาดน้ำตาได้บดบังสายตานางจนเลือนราง ทำให้นางไม่มีเห็นชายในดวงใจ ที่ครำ่-ครวญหวนหาอยู่ทุกวันเวลาให้ชัดเจนได้

นางร่ำไห้รำพันขึ้นว่า

“เพี้ยตี๋ ในที่สุดท่านก็กลับมา”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างเย้ยหยันตนเองว่า

“มาอย่างบอบช้ำบาดเจ็บ...”

“ข้าพเจ้าไม่สนใจเรื่องเหล่านั้น เพี้ยตี๋ ขอเพียงท่านอยู่เคียงข้างข้าพเจ้า โอบกอดข้าพเจ้า แม้ท่านจะไม่อาจเคลื่อนไหวร่างกายได้ ข้าพเจ้าก็รู้สึกอบอุ่นปลอดภัย เนื่องจากข้าพเจ้าเพียงเห็นท่านก่อนที่ข้าพเจ้าจะตาย จะไม่มีพลานุภาพใดมาทำให้ข้าพเจ้าพรากจากท่านไปเป็นอันขาด”

กล่าวไป กล่าวไปนางก็แย้มยิ้มแล้ว กับความเป็นตายร้ายดีทางด้านนอก นางคล้ายดั่งมิได้แยแสดังวลเลย...

คุ้ยงังเพี้ย ก็รู้สึกสายตาเลอะเลือนพร่ามัวไปบ้าง ต้องกัมหน้าลงช้าๆ แนบริมฝีปากอันร้อนผะผ่าวไปบนหน้าขาวซีดของจิวอี้เหล็งเบาๆ

เงาดำถลันวูบ ที่หน้าต่างปรากฏชายชราแขนเดียวเสื้อแดงฉาน หน้าตาโหดเหี้ยมอำมหิตดั่งปิศาจ ดวงตาของมันปรากประกายยะเยียบน่าหวาดหวั่น ฝ่ามือขวายกขึ้นช้าๆ เพียงฟาดลงจนสุดแรง มันก็สามารถได้สิ่งที่มันต้องการไปอย่างง่ายดาย แต่ทว่า มิทราบมีอำนาจใดมาทำให้มันมิอาจฟาดมือลงดั่งปรารถนาได้

ดังนั้นเอง มันจึงลดมือลงช้าๆ แค่นเสียงเย็นชาว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ฝ่ามือนั้นของเล่าฮูน่ากลัวเจ้ายังมิได้ทุเลาเป็นปรกติกระมัง?”

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินเสียงก็รู้ตัวคน จิตใจหวั่นไหวจนวาบหวิว แต่เปลือกนอกยังข่มบังคับจนเยือกเย็นให้ผู้คนยากที่จะเชื่อถือ

คุ้ยงังเพี้ยผลักร่างจิวอี้เหล็งออกจากอกเบาๆ หันร่างกลับมาอย่างแช่มช้า แค่นเสียงเย็นชาว่า

“โค้วซี่เชียง หนึ่งแขนแลกหนึ่งฝ่ามือ ข้าพเจ้ารู้สึกยังมีเปรียบมากมายนัก”

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงกลับไม่มีโทสะดาลเดือด แค่นหัวร่อเสียงยะเยียบแล้วกล่าวว่า

“เล่าฮูมาตรแม้นแขนขาดไปข้างหนึ่ง แต่สามารถรักษาชีวิตเอาไว้ ส่วนคุ้ยงังเพี้ยเจ้าอวัยวะภายในบอบช้ำแล้ว เล่าฮูพอที่จะปลิดชีวิตเจ้าในตอนนี้ได้อย่าง

ง่ายดาย”

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังก็ใจสั่นสะท้าน ความจริงคุ้ยงังเพี้ยมีวิธีเดียวที่จะกระทำคือกัดฟันยืนหยัดต่อไป ฉวยโอกาสที่มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงกล่าวคำพูดลอยเกร็งลมปราณในร่างให้โคจรอย่างรีบร้อน รอจนวาจาโค้วซี่เชียงจบคำ สีหน้าก็ได้แดงระเรื่อขึ้นดุจดั่งเป็นยามปรกติอีกครั้ง

คุ้ยงังเพี้ยพลันเปล่งเสียงหัวร่อ ดังสะเทือนเลื่อนลั่นแก้วหู กล่าวว่า

“ท่านดูว่าข้าพเจ้าคล้ายบอบช้ำภายในหรือไม่?”

จากเสียงหัวร่ออันสะเทือนเลื่อนลั่นของคุ้ยงังเพี้ย จอมมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงไม่อาจปักใจเชื่อมั่นว่า คุ้ยงังเพี้ยได้รับบาดเจ็บจริงดั่งคาดหรือไม่ มันเชื่อมั่นจนซึ้งใจว่า คุ้ยงังเพี้ยที่ถูกมันฟาดใส่จนสุดแรงไปหนึ่งฝ่ามือ ย่อมไม่มีทางทุเลาได้รวดเร็วปานนี้เป็นแน่

ดังนั้น ดวงตาสีเขียวของมันมีประกายวูบใหญ่ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านมีความกล้า พอมารับเล่าฮูลักฝ่ามือหนึ่งหรือไม่?”

จิวอี้เหล็งเหลือบตามองดูคุ้ยงังเพี้ย อย่างกระสับกระส่ายใจ นางความจริงเป็นการเหลือบแลตามสัญชาตญาณเท่านั้น แต่ก็ยิ่งเป็นที่ยืนยันความมั่นใจของมารโครงกระดกโค้วซี่เชียงหนักแน่นขึ้นกว่าเดิม

คุ้ยงังเพี้ยลอบตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“อย่าว่าหนึ่งฝ่ามือเลย”

เสียงขาดคำฝ่ามือตวัดจู่โจม กระบวนท่าเล้งกุยชังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) ฟาดใส่มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอย่างดุร้าย

ฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ย ได้เกร็งพลังเท่าที่หลงเหลืออยู่ในร่างออกไปจนหมดสิ้น และกระบวนท่าก็ยังเป็นไม้ตายท่าสุดท้ายของเจ็ดฝ่ามือมังกรสัตตมรณะ ฝ่ามือนี้พอจู่โจมไปมิได้ด้อยกว่าการฟาดครั้งยังมีกำลังสมบูรณ์เลย

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงพอเห็นแตกตื่นจนหน้าถอดสีทันที เสียงกู่เกรี้ยวกราดยังไม่ขาดหาย มือขวาที่เหลือเพียงข้างเดียว ก็ผลักออกต้านรับจนสุดกำลังทันที

เสียงระเบิดดังโครมใหญ่ จนห้องหอสั่นไหวแทบพังทลาย

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ถอยปราดไปสามก้าว เลือดลมในอกพลุ่งพล่านแทบกระอักออกมา

คุ้ยงังเพี้ยก็เซถอยไปสี่ก้าว อวัยวะภายในร้อนผะผ่าวดั่งราวมีไฟสุมหาก

มิใช่กำลังใจอันแกร่งกร้าวเด็ดเดี่ยวมาช่วยค้ำจุนหนุนไว้ น่ากลัวคุ้ยงังเพี้ยต้องกระอักโลหิตล้มตัวลงกับพื้นไปแล้ว

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงจ้องมองดูคุ้ยงังเพี้ยด้วยความแตกตื่นจนขวัญหาย บังเกิดความคิดที่จะหลบหนีเอาชีวิตรอดขึ้นแล้ว แต่มันที่มีความระแวงแคลงใจเป็นสันดาน ก่อนจะไปยังคิดใคร่ทดลองดูอีกครา จึงแสร้งเอ่ยถามว่า

"เจ้าก็รับฝ่ามือเล่าฮูไปทดลองสักครั้งเป็นไร"

จิวอี้เหล็งพอฟังหน้าพลันถอดสี นางรู้ดีว่าคุ้ยงังเพี้ยบาดเจ็บสาหัสยังไม่ทเลา ยากยิ่งจะรับอีกฝ่ามือหนึ่งได้ จึงแตกตื่นตกใจจนตัดใจไม่อาลัยตัว กระโดดกายเข้าฟาดใส่มารโครงกระดูกจนสุดกำลังทันที

บนผาพรากวิญญาณ

ดวงตาเขียวเรืองของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงกลอกกลับไปมา ใบหน้าพลันปรากฏรอยยิ้มอันโหดเหี้ยมอำมหิต จับจ้องดูร่างจิวอี้เหล็งที่โถมมาแน่วนิ่ง มือซ้ายพลันสะบัดดุจประกายไฟ แปรเปลี่ยนจากฝ่ามือมาเป็นนิ้ว จี้สกัดจุดแจเกยฮวกบนไหล่ของจิวอี้เหล็งไปเบาๆ จากนั้น รวบร่างจิวอี้เหล็งกระโดดออกจากหน้าต่างไปในบัดดล

คุ้ยงังเพี้ยทั้งตระหนกทั้งเดือดดาล รีบโถมกายไล่ตามไปทันที

เสียงโครมดังสนั่น เมื่อร่างคุ้ยงังเพี้ยล้มฟาดลงกับพื้น มาตรแม้นจะรวบรวมกำลังทั้งตัวออกไป แต่ก็เพียงกระโดดได้ไกลห้าเชียะเท่านั้น โลหิตไหลออกจากปากคุ้ยงังเพี้ยไม่ขาดสาย

ที่อันสุดไกล มีเสียงมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงแค่นหัวร่ออย่างลำพองกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ในเวลาสามวัน จงนำลายแทงไปแลกคนคืนจากผาตัวนฮุ้นไง (สะบั้นวิญญาณ) ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ห่างจากนี้ประมาณร้อยลี้"

เสียงขาดคำส่งเสียงกู่ดังยาวกังวาน แล้วทุกสิ่งก็คืนกลับสู่ความเงียบวังเวงไปอีกครั้ง

ศัตรูภายในลานตึก พอได้ยินเสียงกู่ก็พากันล่าถอย ชั่วครู่หลบหนีจนไม่มีเหลือแม้แต่คนเดียว

ในห้องผู้ปรากฏเข้ามาคนแรกคือหงส์เกียว นางพอเห็นคุ้ยงังเพี้ยล้มอยู่กับพื้น โลหิตไหลออกจากปากเป็นลิ่มๆ ตื่นตกใจจนกรีดร้องแล้วโถมปราดเข้าไป

ทันใดนั้น...

ที่หน้าต่างมีเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณ อันสดใสดังมา กล่าวว่า

"โอม มณีตัสสะ ประสกหญิงอย่าได้กระทบเป็นอันขาด"

ขณะนั้นคนอื่นๆ ก็พากันวิ่งเข้ามา พอซ้อนตาเห็นที่ริมหน้าต่าง ปรากฏหลวงจีนชราหน้ากลมดั่งราวจันทร์เพ็ญ ยืนแน่วนิ่งอย่างสง่า หงส์เกียวละล่ำละลักด้วยความหวาดหวั่นว่า

"คือเทียนมิ้งไต้ซือ? ท่าน...ท่านดูเพี้ยตี่เป็นไรหรือไม่?"

หลวงจีนชราผู้นี้ก็คือเทียนมิ้งเจ็ง อัจฉริยะอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เห็นถนัดว่าหลวงจีนชรามาตั้งแต่เมื่อใด อย่าว่าแต่จะทราบว่ามาจากที่ไหนเลย

หลวงจีนชราเทียนมิ้งเจ็งผงกศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อาตมาก็มาเพราะประสกแซ่คุ้ยเท่านั้น"

แล้วหันมาผงกศีรษะทักทายจิวเป้าจู๊กล่าวว่า

"ขอเป้าจู๊อโหสิที่อาตมาบุกรุกโดยพลการ"

"จิวเป้าจู๊รีบคารวะจนจรดพื้นอย่างลนลานกล่าวด้วยความนอบน้อม

"ไต้ซือให้เกียรติมาในป้อม นับเป็นบุญวาสนาของป้อมอย่างสุดภาคภูมิศิษย์ไหนเลยจะกล้าตำหนิได้"

เทียนมิ้งเจ็งกล่าวเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

"บุตรีเป้าจู๊ ได้ถูกมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงจับเป็นตัวประกันแต่ไม่มีอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น ภายในเจ็ดวันต้องกลับมาโดยปลอยภัยได้ เป้าจู๊มิต้องห่วงกังวลให้เกินไปนัก"

ขาดคำกล่าวสืบต่อไปว่า

"อาตมาจะพาประสกแซ่คุ้ยไปในบัดนี้เลย"

หงส์เกียวกับเทียนม้อนิ้งรีบร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"ไต้ซือ พวกเราจะไป"

หลวงจีนเทียนมิ้งเจ็งแย้มยิ้มอย่างปรานี กล่าวว่า...

"เด็กทึ่งมงาย คุ้ยงังเพี้ยเมื่อกลับใจเปลี่ยนเจตนาได้ พวกท่านยังกังวลใจอะไรอีก ขณะนี้ผู้คนในบู๊ลิ้มต่างทราบดีว่า คุ้ยงังเพี้ยพักอยู่ในป้อมจิวแกเป้า ศัตรูกล้าแข็งก็รายล้อมรอบข้าง จิวแกเป้าไหนเลยจะขาดผู้เก่งกล้ามาเฝ้ารักษาได้"

หงส์เกียวจับจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยแน่วนิ่ง มิยอมให้พรากจากไปจึงกล่าวว่า

"แต่..."

“ภายในเจ็ดวัน ประสกแซ่คุ้ยจะกลับมาปรึกษาหารือในป้อมนี้อีกอย่างแน่นอน”

ขาดคำ ก้มกายลงตบใส่กลางหลังคุ้ยงังเพี้ยฉาดหนึ่ง คว้าตัวขึ้นหนีบไว้แล้วกระโดดกายหายลับไป

พวกหงส์เกียวต่างเหม่อมองที่หน้าต่าง จนงงงันจิตใจเวิ้งว้างรันทดคล้ายดั่งสูญเสียทุกสิ่งไปโดยสิ้นเชิงแล้ว...

หน้าผาสูงชันแทบเสียดฟ้าผนังที่ตระหง่านมีศิลาเป็นชั้น ๆ สูงชันไปดุจดั่งเป็นบันไดให้ปีนป่าย ศิลาลักษณะพิกลยื่นง้ำมาตามผา หญ้าต้นเล็กละเอียดงอกงามตามรอยแตก แกว่งไกวไปตามสายลมที่โชยพัด ทำให้หวั่นหวาดว่าพวกมันในเวลาใดจะหักสะบั้นไปตามกระแสลมที่โหมมา

ขุนเขาอันยืดยาวทอดไกลไปทั้งซ้ายขวา จนกินอาณาบริเวณร่วมร้อยลี้

นี่เป็นทิศตะวันตกเฉียงเหนือซึ่งห่างจากป้อมจิวแกเป้าประมาณร้อยลี้

บนผนังของหน้าผาขาด คุ้ยงังเพี้ยปีนป่ายอย่างแคล่วคล่องดั่งเป็นวานรหรือสกุณา ทำให้ผู้เห็นต้องกังวลใจแทน

คุ้ยงังเพี้ยได้หาในบริเวณนี้เป็นเวลาครึ่งวันแล้ว แต่ยังหาตัวมารโครงกระดกโค้วซี่เชียงไม่พบอยู่นั่นเอง และยิ่งหาผาต้วนฮั่นไงไม่พบพานเช่นกัน

สถานที่นี้ มิเห็นมีพวกสัตว์จัตุบาทและทวิบาท ไหนเลยจะไปหาคนถามไถ่ได้เล่า

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง มีวาจาที่เป็นสัจจะ เมื่อผ่านกาลเวลาสามวันที่มันกำหนด ชีวิตจิวอี้เหล็งก็ต้องเป็นที่น่าวิตกยิ่ง ความตื่นเต้นและรุ่มร้อนใจ กับการสูญเสียกำลังกาย ทำให้คุ้ยงังเพี้ยเหงื่อไหลจนเปียกชุ่มเสื้อผ้าไปแล้ว

ขณะนี้ คุ้ยงังเพี้ยกำลังปีนป่ายอยู่บนหน้าผาสูง ทอดตากวาดไปทางเบื้องหน้า เห็นมีแต่ศิลาซับๆ ซ้อนๆ เป็นชั้นดั่งบันได ทอดขึ้นไปสูงดุจดั่งจะจรดปุยเมฆ มิทราบเป็นเวลาใดจึงปีนป่ายถึงยอดมันได้

ทันใดนั้น หางตาคุ้ยงังเพี้ยเหลือบแลเห็นเงาคนผู้หนึ่ง จึงรีบจับจ้องไปเห็นเบื้องหน้าไกลประมาณสองร้อยวา มีชายชราผมขาวกำลังเดินช้าๆ เข้ามาในทิศทางนี้

คุ้ยงังเพี้ยปลาบปลื้มยินดียิ่งนัก มิต้องใช้ความขบคิดใคร่ครวญ รีบวิ่งปราดไปยังชายชราดั่งเหินบิน

ชั่วพริบตา คุ้ยงังเพี้ยก็วิ่งมาจนห่างจากเบื้องหน้าชายชราห้าเชียะ ชะงัก

เท้าทรงกายขณะอ้าปากมิทันเอ่ยคำ พลันได้ยินชายชราร้องก้องขึ้นว่า

"เดินทางก็ไม่ดูผู้คน"

ขาดคำพลันโถมเข้ามาในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างไม่คาดหมาย

คุ้ยงังเพี้ยตื่นตกใจจนรีบพลิ้วกายหลบไปด้านซ้ายมือ หมายจะเลี่ยงให้ผ่านพ้นเปิดทาง

มิคาดว่า ชายชราก็หลบมาทางด้านขวา ทั้งสองจึงชนกันดังสนั่นหวั่นไหวไป

คุ้ยงังเพี้ยคาดหมายไม่ถึงเลยว่า ตนที่มีความรวดเร็วว่องไวปานนี้ ยังไม่อาจหลบฝ่ายตรงข้ามให้พ้นได้ จึงตื่นตกใจเป็นยิ่งนัก รีบจับตามองมาทางชายชรา เห็นมีท่าทีแก่หง่อม สองตาหยีเล็ก ดูแล้วมิรู้สึกคล้ายคนมีวิชาฝีมืออย่างเด็ดขาด จึงต้องน้อมกายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โปรดอภัยด้วย ท่านผู้เฒ่า"

ชายชรากวาดตามองดูคุ้ยงังเพี้ย แล้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"แม้จะไปแต่งงานแต่งการก็มิต้องลนลานปานนี้ดอก"

ทันใด แผดสุดเสียงขึ้นว่า

"หนังแพะแผ่นนี้ซักฟอกได้สะอาดมาก"

ขาดคำกัมกายไปที่ปลายเท้าคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยกัมมองไป ใบหน้าอันงามสง่าเปลี่ยนสีทันที เพราะหนังแพะที่ชายชราจะกัมลงเก็บนี้ คือลายแทงลึกลับในอกเสื้อตนนั่นเอง คุ้ยงังเพี้ยคิดมิออกว่ามันไฉนจึงร่วงหล่นลงบนพื้นได้!

ในความแตกตื่นตกใจ คุ้ยงังเพี้ยร้องโพล่งว่า

"นั่นเป็นของข้าพเจ้า"

ขณะกล่าวก็กัมกายลงไปปัดม้วนหนังแพะลายแทงอย่างรวดเร็ว

กิริยาของคุ้ยงังเพี้ยว่องไวปราดเปรียวยิ่ง แต่คุ้ยงังเพี้ยไม่ควรเชื่อมันว่าชายชรานี้ไม่มีวิชฝีมือ ดังนั้นเมื่อตอนกัมกาย ลายแทงหนังแพะก็ไปตกอยู่ในมือของชายชราแล้ว!

คุ้ยงังเพี้ยพลันรู้สึกสำนึกตัว แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านต้องการชีวิต หรือต้องการลายแทง?"

ชายชราไม่มีทีท่าหวั่นหวาด ซุกหนังแพะเข้าไปในอกเสื้อ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ต้องการทั้งสองประการ”

คุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“น่ากลัวท่านไม่อาจรักษาไว้ทั้งสองประการ”

เสียงพอหลุดออกจากปากร่างโถมปราดไป กระบวนท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรโลดอากาศ) ฟาดใส่ชายชราทันที

ชายชราพอเห็นกระบวนท่าจู่โจม สีหน้าตื่นเต้นไปทันที ร่างรีบเบี่ยงออกด้านขวาอย่างว่องไว ใช้กระบวนท่าชิกไฮ้ฮ่วยเอี๊ย (อาละวาดทั่วเจ็ดน่านน้ำ) ฟาดไปทางซ้ายของคุ้ยงังเพี้ย เป็นปฏิกิริยาที่แคล่วคล่อง สมเป็นมือยอดเยี่ยมแห่งยุค

คุ้ยงังเพี้ยร้อนใจใคร่จะรีบไปช่วยจิวอี้เหล็ง จึงปรารถนาฟาดชายชราให้ตายคามือในกระบวนท่าเดียว เมื่อจู่โจมได้ผล สองฝ่ามือยามยืดหดนั้น ก็ได้ฟาดไปถึงแปดครั้งซ้อนๆ พลางแค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

“ท่านทราบคุณประโยชน์ของลายแทงแผ่นนี้หรือไม่?

ชายชราพอประสานสายตากับคุ้ยงังเพี้ย หัวใจพลันเต้นระทึกรุนแรง คำนึงว่า

“เด็กผู้นี้มีรังษีอำมหิตรุนแรงนัก ยังคงอย่าไปล้อเล่นกับมันจะประเสริฐกว่า”

ขณะขบคิดก็กระโดดเลี่ยงซ้ายขวา หลบจากฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ยไปได้สี่ครั้ง จากนั้น พลอยฟาดฝ่ามือออกไปห้าครั้งซ้อนๆ สกัดกั้นการโหมจู่โจมอย่างดุร้ายของคุ้ยงังเพี้ยไว้ได้ สั่นศีรษะกล่าวว่า

“เล่าฮูมาตรแม้นมิรู้คุณประโยชน์ แต่ของที่เก็บได้ก็มิอาจไม่ต้องการ”

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังก็ชะลอกระบวนท่าเล็กน้อย กล่าวว่า

“ของสิ่งนี้มีความสัมพันธ์กับปณิธานผู้เยาว์ เมื่อปณิธานเสร็จสม ผู้เยาว์ยินดีมอบให้แก่ผู้อาวุโสก็ได้”

ชายชราฟาดสองฝ่ามือออกมา แล้วกล่าวว่า

“ปณิธานอันใด? สตรีหรือ?”

“ข้าพเจ้าแซ่คุ้ยนามงังเพี้ย ผู้อาวุโสย่อมเข้าใจว่าข้าพเจ้าหมายถึงสิ่งใด”

ชายชราคำนึงอยู่ในใจว่า

“เรารู้นานแล้วว่าเจ้าจะใช้มันไปฆ่าคน ยังต้องให้เจ้ามาบอกเล่าอีกหรือ”

ในใจแม้คิดเช่นนั้น แต่ปากแสร้งกล่าวว่า

“เล่าฮูมิทราบ”

บนใบหน้าที่คลายความเคร่งเครียดไปเล็กน้อยของคุ้ยงังเพี้ย พลันกลับกลายเป็นอำมหิตโหดเหี้ยมอีกครั้ง สองฝ่ามือระดมถี่เร็วรุนแรงจนถึงเจ็ดกระบวนท่าซ้อนๆ พลางแค่นเสียงเย็นชา

"คนไม่รุกรานเรา เราไม่รุกรานคน ท่านแส่หาที่ตายไปเอง"

ชายชรามีเจตนาทดสอบพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ย จึงเกร็งลมปราณขึ้นจนเปียมล้นทันที ประมือเข้าต้านรับอย่างไม่หลบเลี่ยง พลางแค่นเสียงเย็นชาว่า

"ไม่แน่นัก"

เจ็ดกระบวนท่าผ่านไปเพียงพริบตา สองตาคุ้ยงังเพี้ยมีประกายเจิดจ้า สองเท้าใช้กำลังกระทืบพื้น ร่างพลันพุ่งขึ้นไปในอากาศ สะบัดแขนสองข้างอย่างแคล่วคล่อง กระบวนท่าเล้งกุยชังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) ฟาดใส่ศีรษะชายชราอย่างอำมหิตโหดเหี้ยม

คุ้ยงังเพี้ย ที่มีท่าร่างอันพิกลพิสดารประหลาดล้ำพลิ้วกายไปมาอยู่ในม่านฝ่ามือที่หนาแน่นถี่ยิบของชายชรา แต่ชายชรากลับไม่อาจสัมผัสชายเสื้อของคุ้ยงังเพี้ยได้เลย

ชายชราจึงแตกตื่นตกใจจนหน้าถอดสีทันที สำนึกเสียใจขึ้น

"เราแส่หาความเดือดร้อนไปเองจริงๆ"

พลังฝ่ามือที่หนักหน่วงปานพะเนินเหล็กของคุ้ยงังเพี้ยได้ฟาดใกล้ศีรษะแล้ว ชายชรามิอาจไม่ยกมือออกป้องกันได้

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไว กรวดทรายปลิวกระจัดกระจายปานหน้าผาจะถล่มทลายลง

ร่างอันสวยงามของคุ้ยงังเพี้ย กรีดกลางอากาศเป็นวงโค้งน่าชม ละลิ่วลอยไปห้าสิบกว่าเชียะจึงร่วงหล่นลง

แต่ชายชราต้องเซตึง ตึง ตึง ถึงสี่ห้าก้าวสองแขนห้อยแนบกายอย่างสิ้นเรี่ยวแรง คำนึงในใจด้วยความหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ

"หลวงจีนเฒ่ามิได้ดูคนผิดเลย ในวงพวกนักเลงนับแต่นี้ น่ากลัวไม่มีผู้ใดจะทัดเทียมเด็กผู้นี้ได้อีกแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยฟาดชายชราจนเซถอยไปในท่าเดียว รีบพุ่งกายตามติดหมายไล่ล่า กระบวนท่าฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) ระดมเข้าใส่ชายชราเป็นคำรบสอง คุ้ยงังเพี้ยมีเจตนาจะประหารชายชราให้ตายบนหน้าผานี้แล้ว

ชายชราพลันถีบเท้าพลิ้วกายอย่างเร่งร้อน ปากก็ร้องเสียงก้องว่า

“คืนให้เจ้าก็คืนให้ ไยต้องมาเสี่ยงชีวิตกันด้วย”

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังก็รั้งมือ แค่นเสียงเย็นชาว่า

“คืนมา”

ชายชรา ล้วงมือดึงม้วนหนังแพะออกจากอกเสื้อเหวี่ยงคืนให้คุ้ยงังเพี้ย ดั่งว่าจริงๆ ปากก็เอ่ยขึ้นว่า

“ทารก เจ้ายังมีเรื่องที่ใคร่จะขอร้องเราใช่หรือไม่”

คุ้ยงังเพี้ยซุกม้วนลายแทงหนังแพะซ่อนในอกเสื้อ แล้วสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าถามท่านไปก็ไร้ประโยชน์”

“มิแน่นัก เล่าฮูรู้ดีว่าเจ้าจะไปตัวนฮุ้นไง (ผาสะบั้นวิญญาณ)?”

เมื่อเป็นเช่นนี้ คุ้ยงังเพี้ยต้องงงงันทันที เพราะคิดไม่ออกว่า ไฉนชายชราจึงได้รู้จุดหมายของการมาของตน เมื่อได้ฟังจึงต้องถามอย่างงุนงงว่า

“ท่านเป็นใคร? ไฉนจึงทราบจุดประสงค์การมาของข้าพเจ้า?”

ชายชราหัวร่ออย่างมีเลศนัย กล่าวว่า

“ไม่นานเจ้าก็ย่อมทราบเอง ขณะนี้เวลาสายมากแล้ว ตัวนฮุ้นไงอยู่บนหน้าผาสูง ทางเบื้องหน้านี่เอง”

กล่าวแล้วชี้ไปยังยอดเขาอันสงสดชันทางเบื้องหน้า

คุ้ยงังเพี้ย ประสานมือกล่าวขอบคุณอย่างยิ้มแย้ม รีบพลิ้วกายวิ่งปราดตรงไปอย่างรวดเร็ว

ชายชรามองดูเงาหลังคุ้ยงังเพี้ย ที่สูญลับไปในโขดหินอันระเกะกะ สั่นศีรษะรำพึงขึ้นเบาๆ

“หวังให้วาจาของหลวงจีนเฒ่า อย่าได้กล่าวผิดพลาดเลย”

ความหมายในวาจา คล้ายดั่งมีความสะทกสะท้อนอยู่มากหลาย จริงทีเดียว มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงมีเล่ห์ร้ายอันกลอกกลิ้งชั่วช้า จนขึ้นชื่อลือชาทั้งแผ่นดิน น้อยคนนักที่จะรอดออกจากอุบายอันกลอกกลิ้งของมัน

ชายชรากระโดด กายตามติดไปในทิศทางที่คุ้ยงังเพี้ยสูญลับดุจดั่งเหินบิน ผู้ใดก็ไม่ทราบว่าชายชราจะไปที่ใดกัน

อาทิตย์คล้อยต่ำไปแล้ว เวลาของวันหนึ่งได้ผ่านไปมากกว่าครึ่งแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยพาจิตใจอันกระสับกระส่าย กระโดดโลดแล่นขึ้นจนถึงยอดเขา จับจ้องมองไปก็ต้องงงงันทันที

เบื้องหน้า เป็นผาขาดแห่งหนึ่งซึ่งสูงร่วมหกสิบวา ตรงหน้ามีหมู่เมฆเป็นชั้นๆ เห็นชัดเจน จะลึกเท่าใดก็ไม่มีทางทราบ และฝั่งตรงข้ามเป็นลานศิลาอันราบเรียบ เบื้องบนลานมีก้อนหินอยู่เกลื่อนกลาดเกะกะรกร้างน่าวังเวง คุ้ยงังเพี้ยเพ่งมองจนสุดสายตา มิเห็นมีเงาร่างของผู้ใดมาเลย ก็ยิ่งกังวลจนกระวนกระวาย

คุ้ยงังเพี้ยในยามจนปัญญา ต้องแหงนหน้าส่งเสียงกึกก้องกังวานไปว่า

"โค้วซี่เชียง คุ้ยงังเพี้ยมาตามคำนัดหมายแล้ว"

เสียงไม่ดังเท่าใด แต่กังวานไปจนสุดแสนไกลทั่วทั้งหุบเขามีเสียงสะท้อนก้องออง

บริเวณยอดเขาเงียบงันวังเวง ไหนเลยจะมีเสียงตอบโต้มา คุ้ยงังเพี้ยขณะอ้าปากจะร้องเรียกอีกครั้ง ที่ด้านหลัง พลันมีเสียงแค่นหัวร่อเย็นชาดังขึ้นสองคราา เสียงอันชั่วร้ายของคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ผู้แซ่คุ้ย จะมอบลายแทงลึกลับให้แก่โค้วซี่เชียง จะต้องผ่านด่านเราสองพี่น้องไปเสียก่อน"

เสียงขาดคำพลังลมอันกล้าแข็งได้ทะลักเข้าใส่หลังคุ้ยงังเพี้ยแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินก็รู้ว่ามีอันตราย มิเหลียวหน้ากลับไป แต่สะบัดมือฟาดกลับในท่าต้อผะกิมเจ็ง (สะบัดมือเคาะระฆัง) ต้านรับโดยฉับพลัน

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว คุ้ยงังเพี้ยเซไปสองก้าวจนร่างมาหยุดอยู่ริมหน้าผาขาดได้หวุดหวิด

คุ้ยงังเพี้ยหันขวับกลับมา เห็นที่เบื้องหน้าเป็นเล่ายี่กับเล่าสี่แห่งเจ็ดเฆ่าเทียนซัวที่ต่างแขนขาดไปคนละข้าง

พวกมันก็ถูกคุ้ยงังเพี้ยที่ฟาดฝ่ามือกลับไปต้านรับกระแทกจนเซถอยคนละสี่ห้าก้าว

คุ้ยงังเพี้ยใจมาเป็นอักโข กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ในชาตินี้จะหาพวกโจรเฆ่าเหล่านี้มิพบอีกแล้ว คิดไม่ถึงว่า ฟ้าดินเป็นใจกับความพยายามของคน จึงพบพานกันในที่นี้ได้"

เล่ายี่ (เฆ่าที่สอง) กล่าวเสียงกระด้างขึ้น

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้าหากรู้สำนึกตัวดี จงรีบมอบลายแทงมาโดยด่วน เราพี่น้อง..."

คุ้ยงังเพี้ยแหงนหน้าหัวร่อ สอดวาจาของเล่ายี่ที่ยังกล่าวมิจบว่า

"ท่านมอบชีวิตให้ข้าพเจ้าก่อนเถิด"

เสียงขาดคำกระบวนท่าชิกไฮ้อิ้วเล้ง (เจ็ดมังกรโลดทะเล) ฟาดใส่ทั้งสองคนดั่งสายฟ้า

ทั้งสองรู้ซึ้งในความร้ายกาจของคุ้ยงังเพี้ยดี จึงพากันกระชากกระบี่ออกมาพรักพร้อม ใช้ท่าอ๊วยตี้อุ้ยเกียง (ขีดพื้นเป็นดินแดน) สกัดกั้นการรุกของคุ้ยงังเพี้ยอย่างเข้มแข็ง ต่างทุ่มเทพลังความสามารถกันหมดสิ้น จนกระบี่พร่างพรายดั่งเป็นตาข่ายสายฟ้า แสดงแน่ชัดว่า พวกมันคิดฉวยโอกาสที่คุ้ยงังเพี้ยยังมิได้นำอาวุธออกมารุกไล่จนคุ้ยงังเพี้ยร่วงหล่นจาหน้าผาไป

ขณะนั้น ผาฝั่งตรงข้ามมีเสียงมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ถนอมเวลาอันจำกัดไว้บ้าง ฮา ฮา..."

พลังฝีมือของเจ็ดเฒ่าเทียนซัว แต่ละคนยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง บัดนี้ ทั้งสองยังใช้กระบี่คู่มือออกจู่โจมจนสุดตัว และคุ้ยงังเพี้ยยังมือเปล่าเท้าเปลือย แม้มีฝีมือสูงส่งกว่านี้ ก็ยังต้องถูกรุกไล่เป็นฝ่ายรับไป

คุ้ยงังเพี้ยถอยร่นทีละก้าวทีละก้าว หากแม้นถอยเช่นนี้ น่ากลัวอีกเพียงไม่นาน ต้องถูกรุกไล่จนร่วงหล่นลงหน้าผาไปจริงๆ แล้ว

สร้างความกระวนกระวายแก่จิวอี้เหล็งที่ถกควบคุมตัวทางฝ่ายตรงข้ามจนน้ำตาหลั่งไหลไม่ขาดสาย

อย่างแช่มช้า คุ้ยงังเพี้ยถอยจนไม่มีทางจะถอยอีกแล้ว ทั้งสองพลันตวาดเสียงก้อง รวมกำลังทั้งมวลใช้ท่าเกี้ยมขี่ซงเซียว (พลังกระบี่ทะลวงฟ้า) โถมแทงเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหมพร้อมเพรียงกัน

ความเป็นความตายคับขัน ชั่วพริบตา คุ้ยงังเพี้ยได้ถึงวาระอันจะแตกหักแล้ว ดวงตาพลันเป็นประกายยะเยียบ ในพริบตาที่คมกระบี่ทั้งสองเล่มจะสัมผัสกับกายนั้น

ฉับพลันทันใด...

คุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราด กระบวนท่าเจ่กเฮาะซงเทียน (กระเรียนพุ่งฟ้า) พุ่งขวับขึ้นสูงห้าหกสิบเชียะอย่างว่องไว ตีลังกากลางอากาศตลบหนึ่งสะบัดแขนคลี่แส้ยาวออกมา ละลิ่วร่างลงทางหลังของสองเฒ่าเทียนซัว

เล่ายี่และเล่าสี่เทียนซัว เสือกกระบี่แทงเฉียดผ่านใต้ฝ่าเท้าคุ้ยงังเพี้ยไปอย่างหวุดหวิด กระบี่ทั้งสองเล่มจึงพลาดผิดเป้าหมาย

ทั้งสองผิดเป้าในกระบวนท่าอันคับขันใกล้จะแตกหัก จึงทำให้กลายเป็น

มายืนแทนที่ของคุ้ยงังเพี้ยไปหันหน้าสู่หุบเหวอันลึกล้ำหลายพันวา

คุ้ยงังเพี้ยยังมิทันจะยืนหยัดกับพื้น แส้ฮั่งเล้งเปียงก็ใช้ไปในท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรโลดฺอากาศ) ตวัดม้วนเข้าใส่ทั้งสองอย่างว่องไว

ทั้งสองพอจู่โจมพลาดผิดก็รู้ว่าย่ำแย่ พอหันขวับกลับมาเผชิญกับแส้ยาวของคุ้ยงังเพี้ยตรงๆ

เสียงโครมดังกึกก้อง พร้อมกับเล่ายี่แผดร้องเสียงโหยหวนสะท้านหวั่นไหว ถูกแส้ฟาดร่วงหล่นลงจากหน้าผาไป เสียงแผดร้องได้ดังกึกก้องจนสะท้านอยู่ยาวนานก็ไม่ขาดหาย

เล่าสี่เห็นเล่ายี่ตายลงตำตา ความคั่งแค้นประดังจนอกแทบระเบิดตาย ตาม คำรามเสียงก้องว่า

“เล่าฮูเสี่ยงกับเจ้า”

พลันโถมเข้ามาทั้งฝ่ามือทั้งกระบี่ กระหน่ำใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างไม่คิดชีวิตทันที

คุ้ยงังเพี้ยบังเกิดความอำมหิตจนจับใจแล้ว แส้ฮั่งเล้งเปียงสะบัดขึ้นในท่าชิกไฮ้อิ้วเล้ง (มังกรโลดเจ็ดทะเล) กวาดเข้ายังกระบี่ของเล่าสี่อย่างดุร้าย ฝ่ามือซ้ายก็ใช้ท่าเชียะตี้เชยลี้ (ทางโลหิตพันลี้) ฟาดใส่ทรวงอกมันอย่างโหดเหี้ยม

เสียงเปรื่องดังสนั่น กระบี่เล่าสี่ถูกแส้ฟาดจนหักสะบั้นเป็นสองท่อน ทำให้มันงงงันอย่างลืมตัว และฝ่ามือซ้ายคุ้ยงังเพี้ยก็ฟาดเข้ามาถึงในตอนนั้น!

รวดเร็ว รวดเร็วจนผู้คนยากจะเชื่อถือ เล่าสี่แทบจะไม่มีเวลามาใช้ความคิด ก็ถูกฟาดจนแผดร้องเสียงโหยหวน กลิ้งกระเด็นอยู่กับพื้น โลหิตฉีดจากทวารทั้งเจ็ดมาเนืองนอง สิ้นใจตายไปอีกคนหนึ่งแล้ว

ทางฝั่งตรงข้าม มีเสียงมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ในเจ็ดเฒ่าเทียนซัวมีหกเฒ่าที่ตายด้วยน้ำมือเจ้า ขณะนี้ยังเหลืออยู่เพียงคนเดียว เจ้ากลับจะต้องระวังมันไว้ให้มาก มิเช่นนั้น เจ้าอาจตายด้วยน้ำมือมันก็ไม่แน่”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามาตามคำสัญญาที่รับปาก ท่านมีเงื่อนไขเยี่ยงไรก็บอกออกมา”

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงหัวร่อเสียงก้องกังวานกล่าวว่า

“เจ้ามาตามคำนัดหมาย จะต้องมีขวัญดีกว่าคนธรรมดาสามัญ”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“บอกมาเถิด”

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงชี้มาที่ด้านขวามือของคุ้ยงังเพี้ย กล่าวว่า

“ไต่จากเถาวัลย์เส้นเล็กนั้นข้ามมา นี่เป็นเงื่อนไขที่เล่าฮูจัดให้เจ้าเป็นพิเศษ”

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบตาดูเถาวัลย์แห้งเส้นนั้น แค่นหัวร่อ

“หลุมพรางอันประเสริฐ”

“ดังนั้น เล่าฮูจึงบอกว่าเจ้าต้องมีกำลังใจอันเข้มแข็ง มิเช่นนั้น อย่าหมายมีชีวิตมาพบกับสตรีนางนี้เลย”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวรับปากอย่างมิได้คลางแคลงลังเล

“ตกลง ข้าพเจ้าจะเดิน”

“เล่าฮูจะบอกกล่าวให้รู้แต่แรก เถาวัลย์นี้จะขาดก่อนหรือไม่ก็ต้องดูการตัดสินใจของเล่าฮูในตอนนั้น”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา สาวเท้าก้าวไปที่ข้างเถาวัลย์

พลันมีเสียงจิวอี้เหล็งร้องแหลมเล็กขึ้น

“เพี้ยตี๋ อย่าข้ามมา อย่าข้ามมา”

กระแสเสียงเปี่ยมด้วยความกระวนกระวายจนรุ่มร้อนยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยจ้องมองดนางแวบหนึ่ง จึงตอบอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านมิต้องหวาดกลัวไป ไม่เป็นไรดอก”

ขาดคำ เกร็งลมปราณแล้วก้าวเท้าไปบนเถาวัลย์ทันที

เถาวัลย์แห่งนี้แกว่งไกวไปตามสายลมที่โชยมา ยากจะยืนหยัดให้มั่นคงได้ คุ้ยงังเพี้ยก้าวไปอย่างแช่มช้าจนถึงระหว่างกลาง ด้วยสีหน้าที่เฉื่อยชาไม่ปรากฏแววหวาดหวั่น

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง พอเห็นก็หัวร่อเสียงก้อง ร้องข้ามมาว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เล่าฮูนับถือกำลังใจของเจ้ามาก”

ฉับพลันนั้น...

ที่ด้านหลังของคุ้ยงังเพี้ย มีหนึ่งในเจ็ดของเฒ่าเทียนซัวที่หลงเหลือรอดชีวิตอยู่...เล่าโหงว กระโดดมาด้วยหน้าตาโหดเหี้ยมอำมหิตจนบิดเบี้ยว มันยกกระบี่ในมือขวาขึ้นชูเหนือศีรษะ เค้นเสียงยะเยียบว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เล่าฮูก็เลื่อมใสนับถือเจ้า แต่มิอาจไม่ฆ่าเจ้าได้”

เสียงขาดคำแผดหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว ยกกระบี่ในมือฟันลงไปบนเส้นเถาวัลย์ทันที

กำลังใจทำลายเล่ห์

เถาวัลย์เมื่อแห้งก็กรอบเปราะ ถูกโยงข้ามช่องผาขาด มันจึงสั่นไหวอยู่ในสายลมจนแทบจะขาดสะบั้นไปได้ทุกเมื่อ คุ้ยงังเพี้ยก็เกร็งลมปราณผ่านต้องระมัดระวังมิกล้าใช้กำลังให้ร่างมีน้ำหนักอยู่แล้ว ยามนี้แม้รู้ดีว่าชีวิตร่อแร่จะดับสูญได้ในทุกเวลา แต่ก็จนปัญญาจะดิ้นรนแก้ไข มีแต่ต้องปล่อยไปตามยถากรรมของชะตาเท่านั้น

จิวอี้เหล็งที่อยู่ผาตรงข้าม ส่งเสียงกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนกแล้วล้มฟุบลงกับพื้น สลบไสลด้วยความหวาดหวั่นขวัญหนี ส่วนมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงที่โอหังลำพองว่ามีเล่ห์อุบายเยี่ยมยอดเสมอมา ยังจนปัญญาจะหาทางต้านได้

ขณะที่อันตรายคับขันปานกะพริบตา

ความเป็นความตายอุบัติมานี้ พลันมีเสียงตวาดอันกึกก้องกังวานดังมาจากหลังโขดหินระเกะกะ

"ไม่ได้!"

จากนั้น เสียงเปรื่องดังสนั่นกังวาน กระบี่ยาวของเล่าโหงวถากก้อนหินซัด จนร่วงกระเด็นลงไปในหุบเหว คมกระบี่ยามนี้ห่างจากเถาวัลย์เพียงประมาณห้าหุนเท่านั้น ก็จะฟันมันขาดสะบั้นไปได้!

เห็นอยู่ชัดๆ ว่าความอาฆาตแค้นของซือเฮียซือตี๋จะได้ชำระล้างในขณะเพียงยกมือกรีดไป แต่กลับมาถูกขัดขวางในยามความสำเร็จจะปรากฏ ทำให้แผนต้องล้มเหลวโดยสิ้นเชิง เล่าโหงวต้องแตกตื่นด้วยความเสียดายจนตะลึงลานไป

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงทางฝั่งตรงข้าม ก็มีความเยือกเย็นฟื้นคืนกลับ

มา ตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องแล้วร้องว่า

"เซ็งฮุ้นจื้อ เล่าฮูต้องขอบใจท่านมาก"

คุ้ยงังเพี้ยแม้มิได้เหลียวหน้ามองกลับ พอยินเสียงก็รู้ว่าอันตรายคลี่คลายออกไปแล้ว ยังคงสาวเท้าก้าวตามเถาวัลย์ไปยังฝั่งตรงข้าม

ทันใด เสียงอันหนักหน่วงสะท้านจิตใจได้ดังขึ้นอีกว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้าจงยืนให้อาตมา มิเช่นนั้น เฮอะ! เล่าฮูก็พอจะฆ่าเจ้าให้ตายอยู่ในที่นี้ได้เช่นกัน"

กระแสเสียงหนักหน่วงเหี้ยมเกรียมมีกำลัง แต่ไม่มีแววจะข่มขู่คุกคามเพราะกล่าวกันอย่างจริงใจหนักแน่น

เล่าโหงวที่ยืนตะลึงลาน ขณะนี้ได้สติมาอีกคราวแล้ว มันคำรามด้วยความดั่งแค้นว่า

"ซือเจ็ก เมื่อครู่นี้ซือเฮียทั้งสองของข้าพเจ้าถูกเด็กอุบาทว์ฆ่าตายคามือไป ท่านมิลงมือก็ยังพอทำเนา แต่ขณะนี้กลับมาลงมือขัดขวางทัดทาน ท่าน... ท่าน..."

ความพลุ่งพล่านดาลเดือดประดังจนมันเสียงสั่นสะท้าน แต่เพียงกล้าข่นเคืองโดยมิกล้าด่าประณามไป

เสียงซือเจ็กนี้ ทำให้คุ้ยงังเพี้ยใจหายวาบเพราะคาดฝันไม่ถึงว่า เจ็ดเฒ่าเทียนซัวที่อายุสูงวัยปานนี้ ถึงกับยังมีซือเจ็ก (น้องอาจารย์) อย่างนั้น พลังฝีมือของคนผู้นี้ย่อมต้องสูงส่งกว่าเจ็ดเฒ่าเทียนซัว โดยมิต้องสงสัยใจแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยต้องเหลียวหน้ามองกลับมาอย่างลืมตัว

เห็นที่เบื้องหน้าเล่าโหงว มีนักพรตชรายืนสงบนิ่งอยู่ผู้หนึ่ง เป็นชายชราร่างสันทดผมเผ้าคิ้วเคราขาวโพลง หลังมีกระบี่ลวดลายโบราณสะพายมา สองตาคมวาวราวสายฟ้า ไม่มีทีท่าแก่หง่อมเลยสักน้อยนิด

คุ้ยงังเพี้ยต้องสูดลมหายใจลึกๆ ทราบดีว่าสถานการณ์วันนี้จะยุติลงเช่นไรก็ยากจะคาดคำนวณแล้ว มีแต่ต้องแก้ไขตามสถานการณ์ที่จะอุบัติขึ้นมาในทุกเวลา

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เซ็งฮุ้นจื้อ จุดประสงค์การมาของท่าน เล่าฮูรู้กระจ่างดั่งนิ้วในฝ่ามือ แต่ทว่า ท่านละเลยความเป็นตายของหลานศิษย์ไม่ไปแยแส เพียงข้อนี้ประการเดียว เล่าฮูก็รู้สึกว่า ท่านเสื่อมศักดิ์ศรีของผู้อาวุโสไปหมดสิ้นแล้ว"

เซ็งฮุ้นจื้อหน้าเฉื่อยเฉย ไม่มีความแปรเปลี่ยนคล้ายดั่งความเปลี่ยนแปลงในหัวใจได้ตัดขาดไปจากรูปกายภายนอกมิเกี่ยวข้องต่อกัน นักพรตชราแค่นหัวร่อกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"โค้วซี่เชียง ท่านมิได้ประเสริฐกว่าอาตมาเท่าใดดอก บุคคลที่เป็นชั้นผู้อาวุโสของบู๊ลิ้ม เมื่อเอาชัยผู้อื่นมิได้ แต่กลับคร่าคนไว้เป็นตัวประกัน อาตมามาตรแม้นจะไม่แยแสความเป็นตายของพวกพ้อง แต่ก็ยังไม่ยินยอมถ่อมตัวกระทำเรื่องอันต่ำทรามเช่นนี้"

เมื่อเป็นเช่นนี้ นับว่าจี้เข้าใส่จุดอ่อนของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอย่างแม่นยำ เนื่องจากว่า นี่เป็นเรื่องน่าละอายประการเดียวที่ในชั่วชีวิตมันยอมกระทำ มารกระดูกโค้วซี่เชียงพลันสะอึกกายเข้ามาสองก้าว ยังมิทันจะอ้าปากเอ่ยคำ เซ็งฮุ้นจื้อก็ชิงกล่าวขึ้นว่า

"โค้วซี่เชียง ท่านสมควรเข้าใจไว้ อาตมามิใช่มาเพื่อโต้เถียงเกี่ยงงอนและมิใช่มาประฝีปากกับท่าน"

"อย่างนั้น ท่านมีความคิดเห็นเช่นไร?"

เซ็งฮุ้นจื้อหัวร่อ ฮา ฮา เสียงก้องแล้วร้องว่า

"อาตมาเห็นว่ามีแต่ต้องอาศัยโชคของตัวเองเข้าช่วย"

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง คาดหมายเล่ห์อุบายของเซ็งฮุ้นจื้อมิออก แต่ก็ไม่ยอมอ่อนข้อต่อมัน จึงแค่นเสียงเย็นชาว่า

"โชคของเล่าฮูประเสริฐเลิศกว่าท่านอยู่เสมอมา ท่านมิกลัวจะเสียท่าพลาดพลั้งหรือ?"

เซ็งฮุ้นจื้อพอฟัง ก็หัวร่อแล้วกล่าวว่า

"แขนของท่านขาดหายไปข้างหนึ่งแล้ว น่ากลัวโชคชะตาจะไม่ประเสริฐกว่าอาตมาดอก"

"ท่านคิดจะอาศัยพลังฝีมือเข้าเอาชัยกัน"

เซ็งฮุ้นจื้อส่งเสียงหนักๆ ขึ้น

"ระหว่างเราสอง ให้คุ้ยงังเพี้ยเลือกคนใดคนหนึ่งก่อน สุดท้าย เราสองค่อยมาใช้วิชาฝีมือ ตัดสินว่าลายแทงควรเป็นของผู้ใด เท่าที่เราว่าโชคชะตาก็คือ ดูว่าคุ้ยงังเพี้ยจะเลือกผู้ใดก่อน"

ความหมายในวาจา คล้ายดั่งเห็นว่าคุ้ยงังเพี้ยยากยิ่งจะหนีรอดจากฝีมือของคนหนึ่งคนใดได้เป็นแน่นอน

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตากลับมา พลันแหงนหน้ากู่เสียงกึกก้องกังวานอยู่ยาวนาน จากนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า...

"หากแม้นทั้งสองท่านต่างตายไปหมดสิ้นเล่า?"

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงพอได้ยินเสียงกู่ สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนไปในบัดดล ตะปบมือคว้าข้อมือจิวอี้เหล็งที่เพิ่งฟื้นได้สติไว้ ตวาดเสียงเย็นชาว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้าหากคิดจะเรียกผู้ช่วยเหลือ อย่างนั้น เป็นการแส่หาที่ตายของเจ้า"

เซ็งฮุ้นจื้อก็รุ่มร้อนใจดังราวมีไฟสุม เห็นสองตามันมีประกายแวววับด้วยความอำมหิต เงยหน้ากล่าวกับมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงว่า

"โค้วซี่เชียง ท่านยังคิดถ่วงเวลาให้ยืดยาวไปอีกหรือ?"

กล่าวพลางยกฝ่ามือขวาขึ้นทำท่าจะฟาดไปยังเถาวัลย์เส้นนั้น

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงกลัวเซ็งฮุ้นจื้อจะทำลายแผนของมันให้ยับเยิน เพราะคุ้ยงังเพี้ยหากร่วงหล่นลงหุบเหวเบื้องล่าง มิว่าผู้ใดก็จะไม่ได้ลายแทงในอกเสื้อนั้นแล้ว จึงรีบร้องขึ้นว่า

"ท่านอยู่ทางฝั่งโน้น เราอยู่ทางฝั่งนี้ จะพิสูจน์ผลแพ้ชนะกันได้อย่างไรเล่า?"

เซ็งฮุ้นจื้อรู้ซึ้งว่า คุ้ยงังเพี้ยมีเจตนาจะช่วยจิวอี้เหล็งอย่างรุ่มร้อน หากให้คุ้ยงังเพี้ยเลือกคู่มือ คุ้ยงังเพี้ยจะต้องเลือกมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงก่อนแน่นอน ตนในทางฝั่งนี้ก็มีแต่ต้องเบิ่งตาดูเท่านั้น จึงพาลตัดใจอย่างชั่วร้าย ส่งเสียงเด็ดเดี่ยวไปว่า

"อาตมาข้ามไป ท่านเหวี่ยงเถาวัลย์มาให้อีกเส้นหนึ่ง"

"ท่านไม่กลัวเล่าฮูจะเปลี่ยนใจในกลางคัน?"

"แน่นอน ท่านจะต้องรับปากไม่เปลี่ยนก่อน เล่าฮูจึงจะเชื่อถือ"

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง พอฟังก็ใจหายวาบเพราะนับแต่มันออกเกลือกกลั้วในวงพวกนักเลงมา มีวาจาอันหนักแน่นมิเคยกลับกลอก บุคคลทั้งธัมมะและอธรรมในบู๊ลิ้ม ต่างรู้ดีว่าโค้วซี่เชียงลั่นปากแล้วต้องปฏิบัติตาม ไม่เคยโป้ปดมดเท็จผู้ใด เกียรติภูมินี้ยั่งยืนมาเป็นเวลาเนิ่นนานปี และก็ได้มาอย่างยากลำบากด้วย

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง เข้าใจเป็นอันดีว่า หากปล่อยเซ็งฮุ้นจื้อข้ามมา ลายแทงลึกลับจะต้องตกอยู่กับมันเป็นมั่นแม่น จะสามารถชิงเอาไว้ได้หรือไม่ก็กลายเป็นปัญหาน่าหนักใจ อย่าว่าแต่ยังแน่ใจคุ้ยงังเพี้ยเห็นทีจะต้องเลือกตัวมัน

ก่อนอย่างแน่นอนด้วย

เกียรติภูมิและผลประโยชน์ ได้เกิดขัดกันในห้วงสมองจนวุ่นวาย ในที่สุดเรื่องนี้ก็ได้สร้างความยุ่งยากใจให้แก่จอมอสูรร้ายอันขี้นชื่อลือชากระเดื่องจนได้

เซ็งฮุ้นจื้อมิได้รับคำตอบมาเนิ่นนาน ยิ่งกระวนกระวายจนต้องแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"โค้วซี่เชียง หรือว่าท่านกลัวอาตมาแล้ว?"

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง พลันปรากฏแววอำมหิตชั่วร้ายขึ้นในดวงตาอันเขียวปัด แต่เสียดายที่เซ็งฮุ้นจื้อมิได้ไปสนใจสังเกต มิเช่นนั้น มันย่อมไม่กล้าข้ามไปเป็นอันขาด

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงส่งเสียงหัวร่อกึกก้องกังวานอยู่ยาวนานแล้วจึงเหวี่ยงเถาวัลย์ยาวข้ามมาอีกเส้นหนึ่ง กล่าวว่า

"เล่าฮูรับปากไม่เปลี่ยนแปร ท่านข้ามมาเถิด"

เซ็งฮุ้นจื้อลอบหัวร่ออย่างปีติลำพองในใจ ตะปบคว้าเถาวัลย์ยาวเส้นนั้นไว้ พลันหันไปจี้จุดแจเกยฮวกของเล่าโหงว กล่าวเสียงยะเยียบว่า

"รอเราได้ลายแทงกลับมา ความอาฆาตของซือเฮีย ซือตี่เจ้าก็ชำระล้างได้แล้ว การกระทำที่มีผลประโยชน์สองฟากฝ่าย ไยไม่รับด้วยความยินดี เนื่องจากกลัวว่าเจ้าจะลงมือโดยกะทันหัน ทำให้สูญเสียลายแทงลับไป จำเป็นต้องให้เจ้าเจ็บปวดใจเล็กน้อย"

ขาดคำก็หันกายไปผูกเถาวัลย์อยู่กับซะง่อนหินจนแน่นหนา แล้วกระโดดกายเดินไต่ตามเส้นเถาวัลย์นั้น

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง กล่าวเสียงกังวานกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้าไต่ข้ามมาได้แล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา สาวเท้าไต่ไปตามเถาวัลย์เส้นนั้น อันตรายที่หวาดเสียวนับว่าคลี่คลายไปได้ชั่วคราว แต่สีหน้าคุ้ยงังเพี้ยไม่มีแววจะปีติยินดีแม้แต่น้อยนิด อาจบางที เพราะหัวใจได้ถูกความคั่งแค้นขุ่นเคืองยึดครองไว้จนหมดสิ้น ถูกอัคคีอาฆาตเผาผลาญจนไม่มีความรู้สึกใดๆ จะสอดแทรกเข้าไปได้แล้ว

คุ้ยงังเพี้ยความจริงเดินมาถึงกึ่งกลางเถาวัลย์ยาวแล้ว ยามนี้ได้สาวเท้าไปพร้อมกับเซ็งฮุ้นจื้อ ในระยะของเวลา ย่อมรวดเร็วกว่าเซ็งฮุ้นจื้อหนึ่งเท่าตัว ดังนั้น ขณะที่คุ้ยงังเพี้ยก้าวขึ้นไปบนผาฝั่งตรงข้ามนั้น เซ็งฮุ้นจื้อเพิ่งไต่มาถึงกึ่งกลางเท่านั้น

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงกวาดตามองดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง แสร้งหัวร่ออย่างลำพองแล้วกล่าวว่า

“ในการเปลี่ยนหน้าเข้าสู้ของเราสองนี้ น่ากลัวผาสะบั้นวิญญาณจะกลายเป็นสุสานฝังร่างเจ้าเข้าแล้ว?”

น้ำเสียงเปี่ยมไปด้วยการข่มขู่คุกคาม แต่เจตนาแท้จริงของมันมิใช่อยู่ในวาจาเลย

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองดูจิวอี้เหล็งที่น้ำตาเนืองนอง ท่าทีระโหยน่าสมเพช กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านสองคนเข้ามาพร้อมกันก็ได้ เพื่อคุ้ยงังเพี้ยจะได้ทุ่นเวลาไปสักเล็กน้อย”

ขณะนั้น เซ็งฮุ้นจื้อได้ไต่เถาวัลย์ยาวมาถึงสองในสามแล้ว เห็นว่าอีกไม่นานก็จะผ่านมาได้โดยปลอดภัย

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงเริ่มพลุ่งพล่านจนกล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกเบาๆ หะแรกมันเอ่ยปากข่มขู่คุกคามคุ้ยงังเพี้ย แต่เจตนาจริงใจ คือหมายจะอาศัยมือคุ้ยงังเพี้ยกำจัดเซ็งฮุ้นจื้อตายไปในกลางคัน จากนั้นจึงค่อยจับตัวอี้เหล็งเป็นประกันมาแลกเปลี่ยนกับลายแทงลับ มิคาดว่า คุ้ยงังเพี้ยที่มีสันดานอันทระนงโอหังทำลายแผนการของมันจนยับเยินไป

เซ็งฮุ้นจื้อมีฝีเท้าแคล่วคล่องว่องไวยิ่ง เกียรติภูมิและผลประโยชน์ จะต้องให้มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ตัดสินใจเลือกเอาประการหนึ่งในชั่วเวลาพริบตานี้ เนื่องจากว่า ทั้งสองสิ่งนั้นมันไม่อาจจะรับไว้ทั้งหมดได้

ทันใด มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงบังเกิดความอำมหิตจนตาเป็นประกายชั่วร้ายเจิดจ้าน่าหวาดหวั่น จับจ้องมองดูเซ็งฮุ้นจื้อที่สาวเท้าอย่างเร่งร้อนบนเถาวัลย์แค่นเสียงยะเยียบว่า

“เซ็งฮุ้นจื้อ ท่านเชื่อถือเล่าฮูมากเกินไปแล้ว”

เสียงขาดคำ เตะไปยังเถาวัลย์เส้นนั้นทันที

เซ็งฮุ้นจื้อพอได้ยินเสียงรีบเงยหน้า ต้องแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ร้องโพล่งสุดเสียง

“เจ้า...เจ้า...”

ทันใด มีเสียงตวาดเกรี้ยวกราดดังขึ้น แล้วพลังดุดันมหาศาลทะลักเข้าใส่กลางหลังมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอย่างหักโหมดั่งพายุร้าย

หากแม้นมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงเตะไปยังเป้าหมาย แม้พอจะเตะเถาวัลย์ขาดจนร่างเชิงฮุ้นจื้อร่วงหล่นลงไปในหุบเหวอันลึกล้ำได้ แต่ตัวมันก็ต้องเสียชีวิตลงด้วยมือคุ้ยงังเพี้ยอย่างแน่นอน

แต่ทว่า โดยนัยเดียวกัน หากมันยามนี้มิอาจประทุษร้ายเชิงฮุ้นจื้อให้ตายไป อย่างนั้น นอกจากคุ้ยงังเพี้ยแล้ว มันจะต้องมีศัตรูอันกล้าแข็งเพิ่มอีกผู้หนึ่ง ความเป็นความตายของการต่อสู้ ยังไม่อาจที่จะคาดคำนวณได้แล้ว นับแต่นี้อย่าหมายมีวันสุขสงบใจอีกต่อไปเลย

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอำมหิตชั่วร้ายยิ่งกว่าสัตว์ป่า ความคิดพอวาบขึ้นในสมอง พลันหันกายผลักร่างจิวอี้เหล็งในอ้อมแขนออกมาต้านทานพลังฝ่ามือของคุ้ยงังเพี้ยไว้ ส่วนเท้าขวายังคงเตะไปบนเถาวัลย์เส้นนั้นดังเดิม

การกระทำของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงครั้งนี้ นอกเหนือความคาดหมายของคุ้ยงังเพี้ยยิ่ง หากแม้นฝ่ามือนี้ฟาดไปจนถึงเป้าหมายจริง จิวอี้เหล็งเห็นทีจะต้องตายอยู่บนผาสะบั้นวิญญาณนี้แน่นอนเด็ดขาด

คุ้ยงังเพี้ยแตกตื่นจนขวัญหาย รีบตวาดเสียงก้องแล้วรวมพลังทั้งมวลเท่าที่มี กระซากพลังฝ่ามือที่ฟาดออกไปแล้วรั้งคืนมาถึงแปดส่วน

เสียงโครมดังกึกก้อง เถาวัลย์ถกมารโครงกระดกโค้วซี่เชียงเตะขาดสะบั้น ที่ผามีเสียงขุ่นเคืองอาฆาตของเชิงฮุ้นจื้อด่าขึ้นว่า

“เจ้าเฒ่าบัดซบแซ่โค้ว เจ้าตระบัดสัตย์...”

เสียงกระซากด่าดังเสียงเกาทัณฑ์พุ่งฝ่าอากาศ ยิ่งนานยิ่งแผ่วเบาทุกครา จนเงียบงันไปในที่สุด

พลังฝ่ามือสองส่วนของคุ้ยงังเพี้ย กระแทกจนมารกระดูกโค้วซี่เชียงตัวส่ายไปมา จิวอี้เหล็งนั้นส่งเสียงครางอันเจ็บปวดแผ่วเบาอย่างยิ่ง หน้าขาวผ่องได้กลายเป็นซีดเผือด แสดงว่าร่างอันอ่อนแอของนางบาดเจ็บเพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีกบ้างแล้ว

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง พลันหันขวับกลับมาแสยะยิ้มอย่างชั่วร้ายแล้วกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เล่าฮูกำจัดศัตรูเข้มแข็งแก่เจ้าไปคนหนึ่งแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ย กวาดตามองผ่านใบหน้าอันรันทดหดหู่ของจิวอี้เหล็งด้วยความเจ็บแปลบจนจับใจ พอได้ฟังก็คำรามอย่างดั่งแค้นว่า

“โค้วซี่เชียง ย่อมมีสักวันหนึ่งเชี่ยวเอี๊ยจับเจ้ามาบดขยี้ให้แหลกลาญคา

มือเลย”

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงไม่มีวี่แววขุ่นเคืองเลย แผดหัวร่อเสียงดังแล้วกล่าวว่า

“นั่นเป็นเรื่องภายภาคหน้า เวลามีไม่มากแล้วรีบมอบมาเถิด”

ขณะว่ากล่าว ก็ได้ผลักจนร่างจิวอี้เหล็งมายืนยังริมหน้าผา

คุ้ยงังเพี้ยสะอึกกายไปก้าวใหญ่ด้วยความขุ่นเคือง มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงพลันตวาดขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย หากเจ้าเป็นคนกล้าก็ก้าวเข้ามาอีกสักก้าว”

จิวอี้เหล็งร้องเสียงรันทดว่า

“เพี้ยตี๋ อย่าได้กังวลใจข้าพเจ้า ชายชาติชาตรีควรมีจิตใจอันหนักแน่นเด็ดเดี่ยว”

กระแสเสียง เปี่ยมด้วยความสัตย์จริงอันบริสุทธิ์ คล้ายดั่งเห็นเรื่องเป็นตายของตัวเองไม่มีความสำคัญไปกว่าคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยอัดอั้นจนเหงื่อซึมออกมาเต็มหน้า หยดหยาดเป็นเส้นสายอยู่ไม่หยุดยั้ง ลายแทงนี้ความจริงไม่มีคุณค่าในราคาของมันเลย แต่ที่สำคัญที่สุดคือลายแทงนี้เป็นเบาะแสให้คุ้ยงังเพี้ยมีเค้าหาศัตรค่อาฆาต เป็นเข็มทิศที่จะตามรอยฆาตกรผู้ประทุษร้ายบิดามารดา

หากแม้นว่า สิ่งที่มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงยึดมาข่มขู่คุกคามนี้ เป็นของอันทรงค่ามหาศาลควรเมืองของคุ้ยงังเพี้ย คุ้ยงังเพี้ยก็ตัดใจเสียสละได้ทุกประการ แต่ทว่า สิ่งที่มันยึดมาข่มขู่นี้ กลับเป็นจิวอี้เหล็งที่อ่อนแอระโหย รักคุ้ยงังเพี้ยยิ่งกว่าชีวิตของนางเอง คุ้ยงังเพี้ยจึงไม่อาจจะตัดใจเสียสละ และก็ไม่มีสิทธิ์จะไปตัดสินความเป็นตายของดรุณีที่ไร้ความผิดดั่งนี้

โลหิต คล้ายดั่งหยดหยาดอยู่ในห้วงดวงใจของคุ้ยงังเพี้ยไม่หยุดยั้ง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกสมองหมุนตาลายขึ้นมาบ้าง

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง มีความกังวลใจมากมายหลายเรื่อง มันรู้ดีว่า เท่าที่เซ็งฮุ้นจื้อได้ข่าวแล้วรุดมา คนอื่นๆ ก็ย่อมมิได้ข่าวคราวนี้ด้วย หากรอให้พวกมันพากันปรากฏตัวขึ้น ความต้องการลายแทงแผ่นนี้ของมัน น่ากลัวยังยากกว่าปีนป่ายสู่สรวงสวรรค์เสียอีก

ทั้งนี้เนื่องจากว่า พลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยมีเพียงไร บู๊ลิ้มทั่วแผ่นดินต่างรู้ซึ้งกันหมดสิ้นแล้ว บัดนี้ ยังมีตัวมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอีกผู้หนึ่ง หากคน

จะมาช่วงชิงลายแทง ไม่มีฝีมือเพียงพอ ผู้ใดเล่าจะกล้าแส่มาหาที่ตาย ดังนั้น ผู้ที่กล้ามาก็ย่อมมีฝีมือพอเพียงให้หนักใจกังวลได้

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงขบคิดแล้วแค่น์เสียงว่า...

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้าเข้าใจว่าเล่าฮูมิกล้าลงมือหรือ?"

จิวอี้เหล็งกระซากเสียงอย่างขุ่นเคืองว่า

"หากกล้าเจ้าก็ผลักเลย ไยมาใช้วาจาข่มขู่คุกคามเพียงลมปาก"

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงถูกจิวอี้เหล็งแดกดันจนหน้าแดงฉาน สองตาพลันมีประกายอำมหิตลุกวาวดุจราวกับจะลงมือประหัตประหารนางให้ตายทันที

คุ้ยงังเพี้ยพลันเอ่ยปากขึ้นว่า

"เราสองจะแลกเปลี่ยนกันอย่างไร"

"เพี้ยตี๋ ท่านไม่อาจจะทำให้เจ้เจ๊เป็นคนไร้คุณธรรม ไม่อาจ...ไม่อาจเด็ดขาด"

คุ้ยงังเพี้ยส่ายหน้าให้นางอย่างนุ่มนวลปรานี ท่าทีเป็นความจริงใจอันบริสุทธิ์เปี่ยมความรัก

จิวอี้เหล็งตื้นตันจนน้ำตาพร่างพรูดุจสายฝน ลำคอตีบตันจนไม่อาจเปล่งเสียง

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ชั่วร้ายอำมหิตเลือดเย็นสักเพียงไร แต่มันก็ยังเป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ ความรักอันสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ของรุ่นเยาว์ทั้งสองได้ทำให้มันเกิดใจหวั่นไหวอย่างลืมตัวไปจนได้ มันต้องสั่นศีรษะส่งเสียงหนักหน่วงว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ลายแทงนี้น่ากลัวมีความสำคัญกับตัวเจ้าอย่างยิ่งที่สุดกระมัง"

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างไม่มีทีท่าขุ่นเคืองว่า

"ร่องรอยคู่อาฆาตตระกูลคุ้ยผูกพันอยู่กับลายแทงนี้"

"แต่เล่าฮูมิอาจไม่ได้มันมา เราสองจะไม่มีทางปรองดองกันได้เด็ดขาด เจ้าวางลายแทงลงบนพื้น จากนั้น ถอยหลังไปห้าก้าว เล่าฮูปล่อยคนไปเอง"

คุ้ยงังเพี้ย ล้วงม้วนลายแทงออกมาอย่างเฉื่อยชาวางไว้บนพื้นแล้วลุกขึ้นถอยกายออกไป

จิ้วอี้เหล็งพอเห็นร่ำร้องจนน้ำตาเนืองนองว่า

"เพี้ยตี๋ วิงวอนท่าน อย่าได้มอบลายแทงแก่มันเลย"

คุ้ยงังเพี้ยสั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว ถอยกายกลับออกไป

ทันใด ชายชราผมขาวโพลงผู้หนึ่งพุ่งศีรษะชนเข้าในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย

กระแทกจนคุ้ยงังเพี้ยต้องถอยกายไปสามสี่ก้าว

ชายชรานี้มาด้วยฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง และเป็นเวลาที่คุ้ยงังเพี้ยมิได้ระวังตัวแม้แต่น้อยนิด มิเช่นนั้น ชายชรายากจะสัมผัสกับชายเสื้อคุ้ยงังเพี้ยได้เป็นอันขาด

คุ้ยงังเพี้ยถูกชนจนเดือดดาลสุดแสนสาหัส สะบัดมือฟาดใส่ชายชราไปโดยมิได้เอ่ยปากส่งเสียง

ขณะนั้น ที่ด้านหลังหน้าผาปรากฏเงาคนขึ้นสับสนมากมาย เบื้องบนอากาศก็มีเสียงอี้ชิ่วเล้งร้องกึกก้องยาวนาน แต่ทว่า ในยามนี้อยู่ในระหว่างตื่นเต้นตึงเครียดจึงไม่มีผู้ใดไปสนใจสังเกตพบเห็น

ชายชรากระโดดถอยปราดไปสิบห้าสิบหกเชียะอย่างคล่องแคล่วว่องไว จึงหลบหลีกจากการฟาดของคุ้ยงังเพี้ยได้อย่างหวุดหวิด

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงกลับฉวยโอกาสที่ทั้งสองลงมือต่อสู้กันนั้น ละทิ้งจิวอี้เหล็งตะปบคว้าลายแทงเข้ามาซุกไว้ในอ้อมอกอย่างรวดเร็ว

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้ามองไปทางชายชรา ต้องร้องด้วยความตื่นตะลึงว่า

“ท่านเอง?!”

ที่แท้ชายชรานี้ คือชายชราซึ่งเมื่อครู่ชี้ทางให้คุ้ยงังเพี้ยมาบนหน้าผานี้นี่เอง

ชายชราแสร้งทำเป็นตื่นเต้นจนลนลาน ละล่ำละลักว่า

“เล่าฮูตอนต้นก็ต้องการลายแทงนี้ จึงค่อยตีกับเจ้าไปจนเลือดตกยางออก แต่เจ้ายังไม่ยินยอม แล้วไฉนในขณะนี้ จึงประคองมอบให้ผู้อื่นอย่างยินยอมพร้อมใจ? เจ้า...เจ้า...ช่างเป็นไปได้”

ทันใดนั้น...

เสียงอันโหยหวนรันทดได้ดังขึ้นว่า

“เพี้ยตี๋ รีบชิงลายแทงกลับมา เราไว้พบกันในชาติหน้า”

เสียงโหยหวนรันทดจนหดหู่ ทำให้ผู้รับฟังต้องใจสะท้านหวั่นไหว

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยิน สีหน้าพลังแปรเปลี่ยนไป กวาดตามองมาเห็นจิวอี้เหล็งกระโดดลงไปที่หุบเหวเบื้องล่างแล้ว นางที่แท้คิดจะใช้ความตายมายืนยันให้คุ้ยงังเพี้ยช่วงชิงลายแทงกลับคืนให้จงได้

คุ้ยงังเพี้ยไม่เคยคาดหมายว่าจิวอี้เหล็งจะใช้แผนอันสิ้นคิดดั่งนี้ ในยามตื่นตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ไหนเลยจะมีเวลาไปขบคิดให้มากความ ตะโกนก้องขึ้นว่า

"จิวอี้เหล็ง อย่าทำโง่"

กระโดดกายโถมตามหลังไปในบัดดล

แทบเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน ทั้งสองต่างร่วงหล่นลงจากผาสะบั้นวิญญาณ ในอากาศมีเงาสีเทาที่พุ่งวาบลงดุจกับสายฟ้า ติดตามร่างทั้งสองลงไปในพริบตา บนผาตัวนฮุ้นไงจึงเงียบงันวังเวงไปชั่วคราว

ชายชราส่งเสียงถอนหายใจหนักๆ สั่นศีรษะรำพึงว่า

"ในที่สุด มันก็ลงไปจนได้"

น้ำคำไม่มีแววรันทดหดหู่สักน้อยนิด แต่เต็มไปด้วยความสะทกสะท้อนและวิตกกังวล

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงชำเลืองแลดูชายชราอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ที่แท้ราชันย์ในหมู่โจร (ชักตังจืออ๊วง) อันขึ้นชื่อลือชายังมีชีวิตอยู่ถึงปานนี้"

วาจามาตรแม้นจะปลอดโปร่งอย่างยิ่ง แต่ใจจริงมันหวาดหวั่นจนไม่มีปัญญาปิดบังอำพรางได้หมดสิ้น

ชักตังจืออ๊วง (ราชันย์หมู่โจร)? ถูกต้อง! ชายชรานี้คือ ขโมยที่ขึ้นชื่อลือชาของวงพวกนักเลงยุคก่อน เก่งกาจสามารถจนได้รับสมญาเป็นขโมยเทพยดาฝีมือการขโมยเก่งกาจสามารถไม่มีผู้ใดในแผ่นดินจะเทียมเทียบเปรียบได้เลย

ชักตังจืออ๊วง (ราชันย์ในหมู่โจร) หัวร่อฮา ฮา แล้วกล่าวว่า

"ยังปรกติสุขดีอยู่ และยังดีที่เรามิได้มาตายต่อหน้าท่าน"

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงทราบดีว่า เรื่องราวที่ตนกระทำย่อมไม่อาจตบตาชายชราอันร้ายกาจนี้ไปได้ จึงกล่าวอย่างเปิดเผยตรงๆ เลยว่า

"ลายแทงอยู่ในมือเราโค้วซี่เชียงแล้ว หากท่านมั่นใจว่าสามารถปลิดชีวิตของเล่าฮูได้ ก็ลงมือมาได้เต็มที่"

ขาดคำยืนหยัดรอคอยอย่างสงบเยือกเย็น

ชักตังจือสั่นศีรษะ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เลิกกัน เลิกกันเถิด เราผู้เฒ่าไม่เคยซ้ำเติมคนชราที่ร่อแร่และทหารที่พิการ แต่ทว่า..."

คำทหารพิการพอกล่าวมา คล้ายดั่งเป็นกระบี่แหลมคมแทงเข้าใส่หัวใจมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอย่างถนัดถนี่ ตามันเป็นประกายแววับขึ้นทันที แค่นเสียงเย็นชาว่า

“โจรเฒ่า ท่านกล่าวอีกครั้ง

“มิต้องยุ่งยากมากความดอก คนจะปลิดชีวิตท่านนั้นมาแล้ว”

กล่าวพลางชี้ไปทางหลังหน้าผา ด้วยท่าอันปลอดโปร่งใจ

มารโครงกระดูโค้วซี่เชียงพลันหันขวับกลับไป ได้ยินเสียงหัวร่ออันชั่วร้ายดังขึ้นว่า

“โค้วซี่เชียง ลายแทงเป็นของปักไฮ้ ท่านน่ากลัวรู้อยู่แล้ว”

ผู้เอ่ยวาจาคือวิญญาณเป็นเซียวเซี้ยเข่ง ที่ด้านหลังของมันยังมีผู้ทรงฝีมือจากสารทิศต่างๆ อีกมากมายไม่ต่ำกว่าห้าหกสิบคน ในจำนวนนี้ย่อมมิขาดผู้มีฝีมือชั้นสูงส่งอยู่บ้าง

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ไม่มีแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“อาศัยพวกเจ้า เหล่าภูตปิศาจตัวต่ำต้อยน้อยนิดก็กล้าคิดช่วงชิงลายแทง”

วิญญาณเป็นเซียวเซี้ยเข่งแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“มีอันใดไม่กล้า? เฮอะ อย่าว่าแต่ท่านถูกคุ้ยงังเพี้ยฟันแขนขาดไปข้างหนึ่งเลย แม้เป็นคุ้ยงังเพี้ยมาอยู่ที่นี้ เล่าฮูก็จะชิงลายแทงกลับมาเช่นกัน”

“อาศัยท่าน? ฮา ฮา...คุ้ยงังเพี้ยก็มีอยู่ที่นี้จริงๆ ท่านไยมิไปทวงถามกับมันเอง”

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงพอกล่าวเช่นนั้น วิญญาณเป็นเซียวเซี้ยเข่งหน้าตาพลันแปรเปลี่ยนไปทันที และยังชะงักเท้ามิก้าวเข้ามาด้วย

ทันใดนั้น หมู่ผู้กล้ามีเสียงคำรามปานฟ้าร้องดังขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ยอยู่ที่ใด?”

เสียงขาดคำ ในกลุ่มคนพลันมีชายสูงใหญ่ศีรษะล้านเลี่ยนแต่กายท่อนบนเปลือยเปล่า คิ้วหนาตาเหลือกถลนเดินอาดๆ ออกมาอย่างกล้าหาญ คนผู้นี้คือซิมเซาที ฉายาจอมพลังทะเลเลือด (ฮวยไฮ้ป้าอ๊วง)

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเดินตรงมา กระทั่งห่างจากมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงห้าเชียะ จึงถามเสียงสะเทือนเลือนลั่นว่า

“คุ้ยงังเพี้ยอยู่ที่ใด?”

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงมิรู้จักมัน จึงชี้ไปที่ผากล่าวว่า

“ลงไปแล้ว”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วง มิเคยจะใช้สมองขบคิดเรื่องราวที่กระทำมาเลย เมื่อได้ยิน

จึงถามว่า

"ลงไปอย่างไรกัน?"

"กระโดดลงไป"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงงงงันไปวูบหนึ่ง รำพึงกับตนเอง

"กระโดดลงไป?"

ขณะกล่าวเท้าได้ก้าวมาจนถึงริมผา

เห็นหุบเหวเบื้องล่าง มีแต่เมฆหมอกคละคลุ้งจนมองมิเห็นเบื้องล่าง คนจะกล้ากระโดดลงไปอย่างไรกัน? ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคลำศีรษะอันล้านเลี่ยนไปมา ตาเหลือกโปนกลอกกลิ้งอยู่หลายครา พลันคำรามดั่งฟ้าร้องว่า

"เฒ่าทารก เจ้ากล้าประทุษร้ายประมุขเรา"

ขาดคำหันกายมาสะบัดฟาดท่าฮ่วงคี่ฮุ้นย่ง (ลมหอบเมฆกระจาย) ฟาดเข้าใส่มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอย่างดุดันโหดร้าย

เหตุการณ์อุบัติอย่างกะทันหันไม่คาดหมาย ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงในยามตื่นเต้นขุ่นเคือง กำลังจึงใช้ไปรุนแรงยิ่งนัก มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงความจริงแม้มีฝีมือสูงก็ยังมิกล้าต้านรับอย่างหักโหมตรงๆ รีบเบี่ยงกายพลิ้วปราดไปถึงยี่สิบกว่าเชียะดั่งสายฟ้า

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว ศิลามหึมาที่อยู่เบื้องหน้าถูกฮวยไฮ้ป้าอ๊วงฟาดจนแหลกละเอียดกลายเป็นผุยผงอย่างง่ายดาย

หมู่ผู้มีฝีมือพอเห็นเช่นนั้น ต่างสีหน้าแปรเปลี่ยนไปโดยฉับพลัน

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเพราะสืบเสาะหาตัวประมุข ต้องตรากตรำลำบากจนสุดแสนทน วันนี้เสาะหามาจนพอได้เค้าร่องรอย คุ้ยงังเพี้ยก็ถูกคนประทุษร้ายจนตกหน้าผาลงไป ความหวังจึงมอดมลายกลายเป็นอากาศธาตุ ซิมเซาทีไหนเลยยังจะคำนึงถึงชีวิตของตนเองอีกเล่า

จอมพลังทะเลเลือดซิมเซาที พอจู่โจมพลาดผิดก็คำรามเสียงก้องขึ้นอีกครั้ง กระโดดกายโถมไปอีกครา มีท่าทีคล้ายพยัคฆ์ร้ายที่คลุ้มคลั่ง ใคร่ฉีกกระชากคนกินเป็นอาหาร ทำให้ผู้พบเห็นต้องหวั่นไหวหวาดหวั่น

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ยามนี้ตระเตรียมตัวอยู่แล้ว เมื่อเห็นซิมเซาทีโถมมา พลันแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"เจ้าแส่หาที่ตาย"

แขนขวาเพียงข้างเดียวของมันสะบัดขึ้น ฟาดปะทะด้วยท่าเป้าโฮ้วเพ่งฮ้อ

(พยัคฆ์ร้ายอิงลำธาร) ปะทะอย่างหักหาญตรงๆ

ฝ่ามือพอกระแทกเข้ากระทบกัน เสียงระเบิดพลันดังสนั่นปานฟ้าถล่มทลาย กรวดทรายปลิวกระจัดกระจาย กิ่งไม้ใบหญ้ากระเด็นเซ็นซ่าน นับเป็นอานุภาพที่น่าแตกตื่นตกใจเหลือประมาณ

จอมพลังทะเลเลือดซิมเซาทีเซถลาถึงสี่ก้าว เลือดลมพลุ่งพล่านดาลเดือดในด้านพลังการฝึกปรือ มันไม่อาจทัดเทียมกับมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอย่างเห็นชัด

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ก็ถอยกายไปก้าวใหญ่

วิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่งตะเบ็งสุดเสียงขึ้นว่า

“ท่านทั้งหลายหากคิดได้สมบัติวิเศษ ขณะนี้เป็นเวลาอันสมควรแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ย มีสติปัญญาอันเฉียบแหลม
ไหวพริบที่สูงส่งและมีความหนักแน่นอันแกร่งกร้าวสุดเปรียบปาน
เห็นบิดามารดาผู้ให้กำเนิด ต้องถูกพวกชั่วร้ายในวงพวกนักเลง
บีบบังคับจนฆ่าตัวตายอย่างคั่งแค้น....
ริมฝีปากที่เขียวคล้ำสั่นระริก ถูกเม้มจนเป็นเส้นตรง โกรธแค้น
คั่งแค้นชิงชังต่อเหล่าชั่วร้ายในวงพวกนักเลงกลุ่มนี้จนเข้ากระดูก

9789742306670
฿590.00

มรสุมโลหิต

โก้วเล้ง เขียน ว. ณ เมืองลุง แปล

เล่ม 2

ลูกผู้ชายมีบุญคุณต้องทดแทน
มีความแค้นต้องชำระ

พิมพ์ครั้งที่ 2

มรสุมโลหิต

เล่ม 2

โก้วเล้ง เขียน ว. ณ เมืองลุง แปล

มรสุมโลหิต เล่ม 2

โก้วเล้ง เขียน ว. ณ เมืองลุง แปล

ISBN 974-230-667-0

สงวนลิขสิทธิ์ในประเทศไทยตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

โดย สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้

มิฉะนั้นจะถือว่ามีความผิดทางอาญา

พิมพ์ครั้งที่ 1 : พ.ศ. 2522 สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

พิมพ์ครั้งที่ 2 ตุลาคม 2540 ยอดพิมพ์ 2,000 ชุด

ที่ปรึกษาฝ่ายการตลาด อาทร เตชะธาดา

ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ

การะเกตุ ศรีปริญญาศิลป์, ฉันทลักษณ์ รักษาอยู่

บรรณาธิการบริหาร สวัสดิศักดิ์ สงบยิ่ง

หัวหน้ากองบรรณาธิการ พิสิษฐ์ ศรสวัสดิ์

ผู้ช่วยหัวหน้ากองบรรณาธิการ : จิตรา อุ่นชัยศรี

กองบรรณาธิการ

พลิษฐา ศิริจินดาภรณ์, พรพรรณ สุขรัตน์, ชัชฎาพร นิ่มอนงค์

ออกแบบปก : บุญประสิทธิ์ ศรสวัสดิ์ ภาพปก : นิพนธ์ โสภณวัฒนวิจิตร

รูปเล่ม ภัทรศรี ฉันทวรวิจิตร

พิสูจน์อักษร พัดชา เพ็ชรรุ่งเรือง เรียงพิมพ์ : พรรณนภา เสนานุช

ราคา 590 บาท

จัดพิมพ์โดย บริษัทสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

413/26 ถ.อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทร. 434-1347, 435-5789 FAX. 434-6812

จัดจำหน่ายโดย ประพันธ์สาส์น

โทร. 434-1347 , 435-5789

FAX. 434-6812

พิมพ์ที่ เอ.เอ็น.การพิมพ์

คำนำสำนักพิมพ์

"ลูกผู้ชายแก้แค้น 20 ปี ก็ยังไม่สาย"

วาจานี้เป็นหลักการที่จอมยุทธ์วัยทารก *"คุ้ยงังเพี้ย"* ยึดมั่นเสมอมา มิเปลี่ยนแปร เมื่อได้เห็นบิดามารดาผู้ให้กำเนิด ถูกพวกมารชั่วร้ายในวงพวกนักเลงที่ล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง บีบบังคับจนต้องฆ่าตัวตายอย่างดั่งแค้น

ภาพเหตุการณ์อันน่าหวาดหวั่นขวัญสะท้านนี้ ได้ฝังอยู่ในห้วงดวงใจอันลึกล้ำ ไม่มีสิ่งใดสามารถลบล้างเพลิงอาฆาตนี้ลงได้ ขอเพียงความอาฆาตแค้นได้ชำระ ล้างความอัปยศอดสูให้แก่บิดามารดา มาตรแม้นความเป็นและความตายจะมีก้ำกึ่งกัน

.....

"มรสุมโลหิต" หนึ่งในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน โดย โก้วเล้ง และ ว. ณ เมืองลุง ที่เรานำกลับมาให้ผู้อ่านได้สัมผัสพลานุภาพของความแค้นที่แท้จริง.

มังกรทะเลเลือด

เท่าที่ผู้กล้าหาญพากันมาในคราวนี้ แต่ละคนตั้งใจหมายช่วงชิงลายแทงอยู่แล้ว เมื่อได้ยินก็ลนลานกันฮือเข้ามาอย่างวุ่นวาย ทำให้มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงต้องถูกกระหนาบทั้งสามทิศ จะถอยก็ไม่มีทางพอหลีกหนี

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงขยับร่างผ่อนคลายกล้ามเนื้อแล้ว สองตากลายเป็นสีแดงฉาน สาวเท้าก้าวเข้าหามารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอย่างมุ่งร้ายหมายขวัญอีกคราหนึ่ง

ทันใดนั้น ชักตังจืออ๊วงส่งเสียงร้องสะเทือนแก้วหูขึ้นว่า

“หยุดมือ”

เสียงดังสนั่นปานฟ้าผ่าลงมาข้างกาย ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงจำต้องชะงักเท้าหยุดไว้อย่างลืมตัว

หมู่ผู้มีฝีมือ ต่างจับตาจ้องมายังขโมยเฒ่าเป็นจุดเดียว คล้ายดั่งจะรอฟังคำพูดต่อไปของมันว่ากระไร

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคำรามเสียงก้องว่า

“เฒ่าทารกหากเจ้าไม่ยอม ไยไม่ร่วมกันเข้ามา”

ชักตังจืออ๊วงหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“เจ้าหากมิคิดพบหน้าคุ้ยงังเพี้ย จงลงมือได้เต็มที่ เล่าฮูจะไม่เกี่ยวข้องสนใจก็แล้วกัน”

“อะไร? ประมุขยังไม่ตาย!”

ชักตังจืออ๊วงหน้าเคร่งขรึมสำรวม ถอนใจแล้วกล่าวว่า

“มันวันนี้ไม่ตาย วันหน้าจะต้องมีชีวิตอีกมากหลายที่ต้องตายในเงื้อมมือมัน แต่ทว่า นี่อาจเป็นลิขิตของฟ้าดิน โอ...”

ฮวยไอ้ป้าอ๊วงพอได้ยินคุ้ยงังเพี้ยยังไม่ตาย ก็ปลาบปลื้มดีใจเป็นล้นพ้น บังเกิดความหวังขึ้นมาอีกครา มันมิแยเสว่ามีชีวิตอีกมากมายเท่าใดที่จะตายในมือคุ้ยงังเพี้ย จึงถามโพล่งไปว่า

"ท่านไม่หลอกคน?"

ซักตังจืออ๊วงกล่าวเสียงหนักหน่วงว่า

"เราวันนี้ บอกกล่าวกับพวกท่านตามความจริง ลายแทงแผ่นแท้ยังคงอยู่ในตัวคุ้ยงังเพี้ย ลายแทงที่โค้วเฮียได้มาเมื่อครู่ เป็นเพียงหนังแพะเก่าๆ ที่ว่างเปล่าไม่มีอักษรใด"

หมู่ผู้กล้าหาญส่งเสียงเซ็งแซ่กันขึ้นทันที มีบ้างตะโกนก้องว่า

"ล้วงออกมาดูกัน"

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงแค่นเสียงเย็นชาว่า

"โจรเฒ่า เล่าฮูไม่หลงกลท่านดอก"

ซักตังจืออ๊วงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"โค้วซี่เชียง ท่านหากไม่ล้วงออกมา หมู่ผู้มีฝีมือย่อมไม่ยอมปล่อยปละท่านดอก เยี่ยงนี้กลับทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดคิดว่าท่านหวาดกลัว จึงมิกล้าล้วงออกมาเสียอีก"

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงที่ยโสโอหัง ไหนเลยจะยอมอ่อนข้อต่อวาจาพอฟังพลันล้วงออกมาจริง แต่เมื่อคลี่ดูสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง เหวี่ยงหนังแพะขว้างลงกับพื้นอย่างแรง คำรามว่า

"ที่แท้มันหลอกลวงเรา มันอยู่ที่ใด?"

"ก้นเหว สถานที่ซึ่งไม่มีผู้ใดกล้าไป!"

วิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่งแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ทั้งสองท่านสมคบมาแสดงละครตบตากระมัง?"

ซักตังจืออ๊วงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เล่าฮูบอกกล่าวกับพวกท่านตามความสัตย์จริง ลายแทงผืนแท้ได้ถูกเล่าฮูสับเปลี่ยนไปตั้งเนิ่นนาน เมื่อครู่ที่ชนกับคุ้ยงังเพี้ย เล่าฮูก็สับเปลี่ยนแผ่นแท้คืนให้แก่มันไปแล้ว ท่านทั้งหลายหากมิเชื่อ ก็มาตรวจค้นในร่างของเล่าฮูได้"

เป็นวาจาที่กล่าวอย่างหนักแน่นจริงใจ ทำให้คนมิอาจไม่เชื่อถือได้

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงคำรามด้วยความขุ่นเคืองว่า

"ที่แท้เป็นฝีมือของท่านมากลั่นแกล้ง บัญชีนี้ไว้คิดกันในภายหน้า รีบ

บอกมา คุ้ยงังเพี้ยอยู่ที่ใด?”

แล้วหันหน้าไปกล่าวกับหมู่ผู้มีฝีมือ

“ข้าพเจ้ามิได้ออกจากที่นี้สักครึ่งก้าว ท่านทั้งหลายหากไม่เชื่อถือก็เข้ามาค้นตัวดูได้เลย”

วิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่งเมื่อได้ฟังก็ตรงเข้าค้นตัวจริงๆ มันค้นร่างของทั้งสองจนทั่ว ก็ไม่พบพานสิ่งใด มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงแค่นเสียงเย็นชาว่า

“เชียวเชี้ยเข่ง พันวันนี้ไป เราท่านเผชิญกันเมื่อใด ก็เป็นวันตายของท่าน”

ชักตังจืออ๊วงกล่าวบ้างว่า

“และอย่าได้พบพานกับเราเป็นอันขาดด้วย”

เมื่อความคลางแคลงได้คลาย หมู่ผู้กล้าฝากความหวังเอาไว้ในตัวคุ้ยงังเพี้ยอีกครั้ง วิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่งแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ยอยู่ที่ใด?”

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงแค่นเสียงบ้างว่า

“โจรเฒ่า ท่านกับคุ้ยงังเพี้ยสุมหัวสมคบกัน มันไปที่ใดท่านย่อมสมควรทราบดี”

“ใช่แล้ว เราทราบได้แน่ชัด เพียงแต่สถานที่นั้น พวกท่านไม่มีใครกล้าไปดอก”

ผลประโยชน์มหาศาลล่ออยู่ต่อหน้า ทำให้ผู้คนลืมเลือนความกลัวตายไปหมดสิ้น หมู่ผู้กล้าหาญจึงพากันกระเหี้ยนกระหือส่งเสียงเซ็งแซ่ว่า

“อย่าได้ขยักวาจาหาเรื่อง”

“หากรู้ก็จงนำทาง”

ชักตังจืออ๊วงสั่นศีรษะ ถอนหายใจกล่าวว่า

“พวกท่านต่างก็รู้จักหุบเขาเจ๊าะแซก๊ก (สิ้นชีวิต) พวกท่านเคยได้ยินนามของซ้าจินบ้างหรือไม่?”

กระแสเสียงราบเรียบแต่เต็มไปด้วยความสมเพชเวทนาในชีวิตสำสัตว์ อาจบางทีจอมโจรขี้นชื่อลือกระเดื่องจนได้ฉายาเป็นราชันย์ผู้นี้ กลับตัวกลับใจเป็นคนดีมีธัมมะได้แล้ว

หมู่ผู้กล้าต่างมีสีหน้างุนงงสงสัย มีแต่มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงเท่านั้นที่หน้าตาแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง ความคลางแคลงสงสัยบังเกิดขึ้นบนใบหน้า

จนเปี่ยมล้น

ชักตังจืออ๊วงเห็นหมู่ผู้กล้ามิเข้าใจ จึงกล่าวสืบต่อไป

"นามกระบวนท่าฝีมือฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด) นี้ น่ากลัวท่านทั้งหลายคงได้ยินกิตติศัพท์มาบ้างกระมัง"

ฮวยไฮ้เท่งเล้ง!

ฮวยไฮ้เท่งเล้ง!

.....

ในคราวนี้ หมู่ผู้กล้าหาญมีปฏิกิริยาแล้ว จากน้ำเสียงและท่าทีของพวกทั้งหลาย พอยืนยันได้แน่แก่ใจ พวกมันมิเพียงได้ยินชื่อวิชาท่าฝีมือนี้เท่านั้น มิหนำซ้ำในใจยังเปี่ยมด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

ทันใด มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"บุปผาไม่มียืนยงเกินสิบวัน คนไม่มีชีวิตยืนยาวกว่าร้อย ช้าจินในปัจจุบันนับมีอายุมากน้อยเท่าใดแล้ว? โจรเฒ่า อย่าได้หลอกลวงผู้คนเลย"

เสน่ห์ของประโยชน์ที่ล่อ สมบัติอันมหาศาลน่าตื่นใจ ทำให้หมู่ผู้กล้าแม้หวาดหวั่นขวัญฝ่อต่อวิชาฮวยไฮ้เท่งเล้ง ก็ยังรู้สึกไม่ยินยอมอยู่นั่นเอง พอวาจามารโครงกระดกโค้วซี่เชียงเปล่งจากปาก หมู่ผักล้าพลันบังเกิดความหวังขึ้นมาอีกครา ต่างคนต่างแผดเสียงด่าชักตังจืออ๊วงกล่าววาจามาล่อล่วง ต่างตะเบ็งเสียงว่าจะต้องไปที่นั้นให้จงได้

ชักตังจืออ๊วงลอบถอนใจ รำพึงขึ้น

"ดูท่าความพยายามอันคับแค้นของหลวงจีนเฒ่าต้องล้มเหลวเปล่าเสียแล้ว"

เงยหน้าขึ้นกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เอาเถิด พวกเราไปกัน"

ขาดคำหันกายเดินนำหน้า หมู่ผู้กล้าติดตามหลังโดยกระชั้นชิด ติดตามกันเป็นแถวยาวเหยียดไม่ยอมห่าง

ย้อนกล่าวถึงคุ้ยงังเพี้ย ที่โถมกายลงจากหน้าผาต้วนฮุ้นไงอย่างไม่ตรึกตรอง ตะปบมือคว้าชายเสื้อของจิวอี้เหล็ง ที่พลิ้วตามลมเอาไว้ได้ จึงกระชากขึ้นมาอย่างแรง สะบัดแขนรวบร่างนางไว้ในอ้อมอกได้อย่างหวุดหวิด

น้ำหนักที่ร่วงหล่น จึงรวดเร็วรุนแรงขึ้นกว่าเดิม คุ้ยงังเพี้ยแม้มีพลังฝีมือสูงส่งกว่านี้ ยามนี้ก็ไม่มีปัญญาจะผ่อนคลายอย่างไรได้ ความหวังเพียงประการเดียวหมายให้เบื้องล่างมีน้ำ ซึ่งอย่างนั้นยังพออาศัยกำลังปะทะต้านทาน

ของน้ำ อาจพอมีหวังรอดชีวิตได้สักหนึ่งในหมื่น

จิวอี้เหล็งนั้นรู้ดีว่าต้องตายแน่ ดังนั้น เมื่อตอนนางกระโดดลงจากหน้าผา จิตใจจึงสงบเยือกเย็นเป็นอย่างยิ่ง พลังของความรักทำให้นางไปยอมเสียสละอันยิ่งใหญ่อย่างกล้าหาญไม่หวาดหวั่น

คุ้ยงังเพี้ยตะปบมือรวบร่างนางเข้ามาในอ้อมอก กลับทำให้นางรู้สึกงงงันไปบ้าง ขนตายาวกะพริบช้อนขึ้น พอดีประสานสายตาที่เปี่ยมด้วยความรักและเวทนาของคุ้ยงังเพี้ย ในห้วงหัวใจนางบังเกิดความวาบหวามดื่มด่ำขึ้นอย่างลืมตัว แต่ก็เปี่ยมด้วยความรันทดหดห่ส่งเสียงแผ่วเบากล่าวว่า

"เพี้ยตี่ ท่านไฉนจึงโง่เขลาดังนี้"

ลมรุนแรงกระโชกปะทะหน้า ทำให้นางกล่าววาจาด้วยความลำบากยากเย็น

คุ้ยงังเพี้ยลอบถอนหายใจ คำนึง

"ตายก็ตายอยู่ด้วยกันเถิด"

พลันก้มหน้าลงแนบหน้า ประทับจูบให้แก่จิวอี้เหล็งอย่างหนักแน่นนิ่งนาน

ชีวิตที่ปราศจากความรักย่อมอับเฉาแห้งแล้ง มิว่าความรักนั้นจะสั้นเพียงชั่ววูบ ขอให้เป็นความรักอันจริงใจบริสุทธิ์ อย่างนั้นมันก็มีคุณค่าควรแก่ใช้ชีวิตไปแลกเปลี่ยนกันมา

จิวอี้เหล็งครางเบาๆ ในลำคอ ปรากฏรอยยิ้มอันปลาบปลื้มเป็นสุขขึ้นบนใบหน้า ร่างที่ล่วงละลิ่วดั่งลูกอุกกาบาต นางกลับรู้สึกคล้ายกำลังเหาะเหินอยู่กลางอากาศ ความเป็นความตายไม่มีความหมายต่อนางแล้ว เนื่องจากนางได้สิ่งที่นางปรารถนาต้องการ มิว่ามันนั้นจะเป็นช่วงเวลาที่สั้นสักเพียงไรก็ตาม

ขณะนี้ นางเพียงหวังว่ากันเหวลึกลงอย่างไม่มีวันสุดสิ้น ทำให้นางมีเวลายาวนานกว่านี้อีกบ้าง ซุกกายอยู่ในอ้อมอกคนรัก มิว่ายิ่งสูงกระแทกยิ่งหนัก นางก็มิได้อนาทรร้อนใจแล้ว

กันเหวได้ปรากฏที่สายตา และร่างซึ่งร่วงละลิ่วของทั้งสองก็ยิ่งเร็วขึ้นกว่าเดิม อีกเพียงพริบตาเดียว หุบเขาเจ๊าะแซก๊ก (สิ้นชีวิต) ก็จะเพิ่มวิญญาณของคู่รักขึ้นอีกสองดวงแล้ว

ทันใด...เสียงร้องอันสดใสยาวนานดังขึ้นบนศีรษะของคนทั้งสอง เป็นเสียงที่กะทันหันไม่คาดหมายความคิดคุ้ยงังเพี้ยมิทันจะติดตามไป ก็มีกรงเล็บมหึมาคู่หนึ่งตะปบคว้าไหล่ของคุ้ยงังเพี้ยไว้

ฉับพลันนั้น คุ้ยงังเพี้ยมีรอยปีติปรากฏบนใบหน้า เงยขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ขอบใจเจ้า เล้งยี้”

ใช่แล้ว! เสียงร้องกึกก้องยาวนานนี้ ดังจากปากอี้ชิ่วเล้งที่โถมตามมาอย่างเร่งร้อน ขณะนี้มันกระพือปีกทั้งคู่ไม่หยุดยั้ง ลมอันรุนแรงของสองปีกทำให้ผู้คนไม่มีปัญญาลืมตามาได้ แต่ความรวดเร็วของการร่วงก็ได้ชะลอช้าลงไปมากหลาย

จิวอี้เหล็งซกกายอย่างอบอ่นใจในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย ความเปลี่ยนแปรทั้งหลายแหล่นี้ นางคล้ายดั่งมิได้ทราบเลย เนื่องจากทุกสิ่งต่างไม่มีคุณค่าให้นางไปสนใจไยดีอีกแล้ว

ต้นไม้ใบหญ้าที่กันเหว พอเห็นประจักษ์ตาแล้ว ปีกทั้งสองของอี้ชิ่วเล้งแม้มีกำลังอันมหาศาล แต่ยังไม่มีปัญญาจะใช้ช่วงเวลาสั้นๆ สลายพลังถ่วงที่ร่วงลงของทั้งสองให้หมดสิ้นไปได้

เสียงโครมดังสนั่น เมื่อคุ้ยงังเพี้ยกับจิวอี้เหล็งร่วงลงสัมผัสพื้นพร้อมกัน อี้ชิ่วเล้งก็ละล่ำลงมาที่ข้างตัวคุ้ยงังเพี้ย ปากใหญ่ของมันอ้ากว้างหอบอยู่ไม่ขาดเสียง แสดงว่าช่วงเวลาสั้นๆ นี้มันได้ใช้กำลังทั้งมวลเท่าที่มีจนหมดสิ้นแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยขยับมือเท้าที่เริ่มชาเล็กน้อย ตบบ่าจิวอี้เหล็งเบาๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เหล็งเจ๊ พวกเราถูกช่วยให้รอดตายแล้ว”

จิวอี้เหล็งร้องอืมม์เบาๆ กล่าวเสียงแช่มช้าว่า

“วันหน้าพวกเรายังจะพรากจากกันหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ย จ้องมองดูใบหน้างามสะคราญของนาง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ไม่ดอก”

ทันใด มีเสียงเข้มแข็งของชายชราดังสวนคำขึ้นว่า

“ไม่แน่นักกระมัง?!”

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อร่วงลงสู่พื้น มิได้ไปพิจารณาสภาพรอบข้างให้ละเอียด เมื่อได้ยินเสียงจึงใจสะท้านอย่างรุนแรง สัญชาตญาณอันเคยชินทำให้หันกายมองไปที่ต้นเสียงอย่างรวดเร็ว

เห็นด้านหลังอันไกลประมาณห้าหกวา มีชายชราเสื้อสีเทาเท้าเปล่าผมขาวหนวดขาวจนยาวจรดเอวยืนอยู่ ตาที่แววับดั่งราวกับดวงดาวคืนข้างแรม ทำ

ให้คุ้ยงังเพี้ยใจวาบหวิว เนื่องจากอาศัยนัยน์ตาทั้งสองข้างนี้ คุ้ยงังเพี้ยคำนวณแน่แก่ใจ ผู้นี้เป็นยอดฝีมือสูงสุดที่ตนเคยเผชิญมา

เนื่องจากผมของชายชรายาวลงปรกหน้า ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยไม่มีปัญญาจะสังเกตสีหน้าของชายชราว่าประสงค์ร้ายหรือปรารถนาดีกันแน่

คุ้ยงังเพี้ยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านพลาดจากโอกาสที่พอจู่โจมข้าพเจ้าไปแล้ว"

ชายชราผู้นั้นส่งเสียงเย็นชาว่า

"แม้ตัวอี้ชิ่วเล้งนี้ไม่ช่วยเจ้า เล่าฮก็ต้องยื่นมือช่วยเจ้าแน่"

คุ้ยงังเพี้ยถามอย่างงุนงงสงสัยว่า

"ช่วยข้าพเจ้าทำอะไร!"

"หะแรกคิดจะฆ่าเจ้า แต่ทว่า ขณะนี้ไม่ได้คิดดั่งนั้นแล้ว"

วาจาของชายชรา ไม่มีผู้ใดคาดคำนวณความหมายไม่ออกเลย คุ้ยงังเพี้ยจึงถามด้วยความงุนงงมากกว่าเดิม

"ข้าพเจ้ามิเข้าใจความของวาจาท่าน?"

ตาของชายชราเป็นประกายลุกวาว กล่าวเสียงหนักๆ

"เราผู้เฒ่าจะถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เจ้าท่าหนึ่งจากนั้น เรียกให้เจ้าไปปฏิบัติงานแก่เราเรื่องหนึ่ง"

คุ้ยงังเพี้ยที่ทระนงโอหัง อย่าว่าแต่มีเงื่อนไขเลย แม้ไม่มีเงื่อนไข คุ้ยงังเพี้ยก็มิยอมรับการถ่ายทอดวิชาฝีมือ ไปกราบไหว้คนที่ยังมิแน่ใจว่าดีงามหรือเลวร้ายเป็นอาจารย์ ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยจึงสั่นศีรษะตอบเสียงเย็นชาว่า

"ความเพ้อฝันของท่านไม่มีผลสำเร็จดอก"

ตาชายชราเป็นประกายอำมหิตจนโชติช่วง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เจ้าว่ากระไร?"

กระแสเสียงดังลั่นดั่งฟ้าร้อง สะท้านจิตใจผู้คนจนหวั่นไหว แสดงว่าชายชรานี้มีโทสะเกิดขึ้นแล้ว

พอดีในเวลานั้น ที่หลังก้อนหินใหญ่อันห่างจากหลังชายชราประมาณยี่สิบวา ปรากฏร่างเซ็งฮุ้นจื้อที่ร่วงหล่นลงหุบเขามาก่อนคุ้ยงังเพี้ยขึ้น มันแค่นเสียงเย็นชาว่า

"คุ้ยงังเพี้ยหรือเจ้าคิดแส่หาที่ตายจริงๆ?!"

คุ้ยงังเพี้ย กวาดตามองดูแคลนไปยังใบหน้าเซ็งฮุ้นจื้อ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านยังไม่ตาย ดูท่าคนในแผ่นดินไม่มีคนสมควรตายอยู่เลย"

ขณะว่ากล่าว ตาคมวาวกวาดตามองไปรอบข้าง เห็นหุบเขานี้ไม่ใหญ่กระไรนัก ทั้งสามด้านเป็นผนังศิลาสูงชันปานถูกถากไว้ เรียบลื่นดุจดั่งกระจก ไม่มีหมู่ไม้ใบหญ้าขึ้นเลยสักต้น เชิงผนังผามีถ้ำมากมายก่ายกอง คล้ายเป็นถ้ำที่เกิดจากธรรมชาติ ส่วนด้านตะวันออกเวิ้งว้างไร้สิ่งกีดขวาง แต่มีโขดหินระเกะกะอยู่มากหลายดั่งป่าศิลา แต่ดูแล้วคล้ายมีระเบียบที่ยากต่อการสังเกตพบเห็น

เซ็งฮุ้นจื้อถูกคำเย้ยหยันของคุ้ยงังเพี้ยกระตุ้นจนเดือดดาลเป็นยิ่งนัก ตาแวววับดุจกบสัตว์ร้าย ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ผู้เยาว์หาที่ตาย"

สะบัดฝ่ามือฟาดกระบวนท่าเทียนซัวปังเสาะ (หิมะเทียนซัวทลาย) เข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยจนดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว

เซ็งฮุ้นจื้อมีพลังฝีมืออันแกร่งกร้าวลึกล้ำ แม้เป็นกระบวนท่าเทียนซัวปังเสาะที่คุ้ยงังเพี้ยเคยเห็น แต่เมื่อถูกจู่โจมจากมือกัน ก็ผิดแปลกกับที่จู่โจมจากมือเจ็ดเฒ่าเทียนซัวดั่งราวฟ้ากับดิน

พลังลมรุนแรงปานมรสุมร้าย โถมพุ่งมาด้วยเสียงแหลมคม จนจิตใจหวั่นไหวขวัญหนีดีฝ่อ ทะลักเข้ามาหาคุ้ยงังเพี้ยปานจะให้แหลกลาญไปทันที

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นตื่นเต้นตกใจ แต่ก็กลัวจะเป็นอันตรายต่อจิวอี้เหล็งที่ข้างกาย มิกล้าพลิ้วร่างหลบเลี่ยงออกไป จึงตวาดเสียงก้องว่า

"เซี่ยวเอี๊ยรับท่านหนึ่งกระบวนท่า"

กระบวนท่าอี้ซัวเที่ยงไฮ้ (เคลื่อนเขาถมทะเล) ฟาดออกต่อต้านพร้อมกับเสียงที่เปล่งจากปาก

เสียงระเบิดดังสนั่นปานขุนเขาจะถล่มทลายลงในบัดดล เศษศิลาปลิวกระจายดุจดั่งห่าฝน พลังคลุ้มคลั่งปานมรสุมทะลักออกไปในรัศมียี่สิบวา นี่เป็นการปะทะอย่างหักโหมตรงๆ อย่างที่บู๊ลิ้มยากจะพบเห็นได้

เซ็งฮุ้นจื้อถอยกรูดๆ สามก้าวใหญ่ ผมเผ้าหนวดเคราลุกชี้ชั้นดั่งขนเม่นทรวงอกสะท้อนถี่เร็วไม่หยุดยั้ง จากการหักหาญกันตรงๆ คราวนี้ ทำให้มันเข้าใจแล้วว่า ด้วยพลังฝีมือของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ไฉนจึงต้องใช้คนเป็นประกันมาข่มขู่คุกคามคุ้ยงังเพี้ย!

คุ้ยงังเพี้ยถอยกายไปสองก้าว หน้างามสง่าเป็นสีแดงระเรื่อ

จิวอี้เหล็งได้โถมกายมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย ฉุดแขนคุ้ยงังเพี้ยไว้ด้วย

ท่าทีอันนุ่มนวล อ้าปากจะกล่าวแต่แล้วก็กลั้นไว้ ท่าทีเป็นห่วงกังวลได้ปรากฏบนสีหน้าจนไม่เหลือหลอ

ผลแพ้ชนะมาตรแม้นประจักษ์แก่ตา แต่พอจะเห็นได้ในบัดดลคือ หากคุ้ยงังเพี้ยคิดจะใช้ในหนึ่งร้อยกระบวนท่า เอาชัยจนปลิดชีวิตนักพรตชราได้ ก็มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย

ชายชราผู้นั้น ความจริงเดือดดาลจนตาลุกวาวโชติช่วง แต่พลันปรากฏแววปีติยินดีจนหน้าระรื่น หันมากล่าวเสียงเย็นชากับเชิงฮุ้นจื้อว่า

"เจ้ามิใช่เป็นคู่มือกับทารกนี้ และก็รับถ่ายทอดกระบวนท่าฝีมือของเล่าฮูนั้นมิได้ รีบไสหัวไปเถิด"

เชิงฮุ้นจื้อประมือกับคุ้ยงังเพี้ยไปหนึ่งครั้ง ก็รู้กระจ่างแจ้งแก่ใจอยู่แล้ว หากแม้นชายชรากล่าววาจาที่นุ่มนวลกว่านี้บ้าง มันก็จะรีบฉวยโอกาสหาทางล่าถอยอย่างไม่ต้องเสียหน้า แต่ชายชรากลับมากล่าววาจาที่เสียดแทงใจจนแหลมคมเกินไป ทำให้มันต้องอัปยศอดสูต่อหน้าผู้เยาว์ทั้งสอง แล้วมันจะทนทานได้อย่างไรกัน?

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้ารับฝ่ามืออาตมาไปทดลองอีกครั้ง"

เสียงดังพร้อมกับร่างกระโดดปราดมา ท่าซุ่ยเสาะมี่เทียน (เกล็ดหิมะคลุมฟ้า) ฟาดมาจนเห็นสองฝ่ามือเป็นเงาพร่างพรายหมื่นๆ พันๆ ชั้น ครอบคลุมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหมดุดัน

คุ้ยงังเพี้ยรีบผลักจิวอี้เหล็ง เซออกจากข้างกายขณะจะลงมือต่อต้าน พลันเห็นเงาสีเทาพุ่งวาบมา แล้วเสียงระเบิดก็ดังตามติดขึ้น เชิงฮุ้นจื้อที่โถมเข้าจู่โจมอย่างเร่งร้อนรุนแรง ได้ถูกชายชราฟาดกระเด็นไกลไปห้าเชียะ

คำนวณพลังภายใน คุ้ยงังเพี้ยมิได้ด้อยกว่าชายชรานี้เลย แต่กระบวนท่าที่ชายชราใช้มาในตอนนี้กลับยอดเยี่ยมเหนือกว่าคุ้ยงังเพี้ยจนสุดเทียมเทียบ ทำให้คุ้ยงังเพี้ยเข้าใจได้ การจะออกจากหุบเขานี้ น่ากลัวมิใช่เป็นเรื่องง่ายดายแล้ว

ชายชรา พอฟาดเชิงฮุ้นจื้อกระเด็นถอยไปแล้ว แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"วาจาของเล่าฮู เจ้าได้ยินหรือไม่?"

เชิงฮุ้นจื้อ มีเกียรติภูมิที่สูงส่งอยู่ในวงพวกนักเลงปานใด ครั้งนี้ต้องพ่ายแพ้อยู่ต่อหน้าคุ้ยงังเพี้ยถึงสองครั้งสองครา ทำให้ความอับอายของมันกลายเป็นดั่งแค้น เกิดความคิดจะเสี่ยงชีวิตขึ้นทันที จึงเห็นตามันเป็นประกายอำมหิตเจิดจ้า ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ช้าจิน เล่าฮูเสี่ยงกับท่านแล้ว”

กระบวนท่าเชียะตี้เชยลี้ (ทางโลหิตพันลี้) โถมเข้าใส่ช้าจินอย่างสุดเรี่ยวแรงทันที

ชายชรา...แซ่ช้านามจินผู้นี้ มีเจตนาใคร่จะรับคุ้ยงังเพี้ยไว้เป็นศิษย์ แต่ก็จนใจที่มิกล้าลงมือทำอันตรายต่อคุ้ยงังเพี้ย พลังฝีมือมาตรแม้นจะสูงส่งสักเพียงไรก็ไม่มีทางแสดงออกให้คุ้ยงังเพี้ยเห็นได้ ยามนี้เซ็งฮุ้นจื้อลงมือมาจู่โจมใส่ นับเป็นที่สบใจของชายชราพอดี เพราะจะได้แสดงฝีมืออันเยี่ยมยอดให้คุ้ยงังเพี้ยได้เห็น เพื่อคุ้ยงังเพี้ยอาจจะกลับใจยอมรับการถ่ายทอดฝีมือของมันก็ได้

ช้าจินเหลือบแลคุ้ยงังเพี้ยอย่างรวดเร็วแวบหนึ่ง คำรามเสียงก้องว่า

“ฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด)”

เสียงขาดคำร่างพุ่งปราดขึ้นไปในอากาศทันที

คุ้ยงังเพี้ยช้อนตาเพ่งมอง แต่พอเห็นก็ใจเต้นหวั่นไหวปานรัวกลอง เหงื่อยะเยียบไหลออกจากมือจนชุ่มโชก

เห็นร่างที่โถมไปในอากาศของช้าจิน พลันหมุนคว้างดุจดั่งเป็นกังหันต้องพายุ รอบข้างมีประกายสีแดงครอบคลุมไว้ดุจดั่งเป็นกำแพงโลหิต ร่างที่หมุนคว้างไม่หยุดนิ่ง เฉกเช่นกับมังกรเทพยดาโลดแล่นบนท้องฟ้า โลดแล่นอยู่ในกองโลหิตอันเฉิดฉานบาดตา เป็นจริงดั่งนามของมัน ว่ามังกรในทะเลเลือดไม่ผิดเพี้ยน! มังกรเทพยดาในทะเลเลือด!!

เซ็งฮุ้นจื้อพอเห็นใจเต้นหวั่นไหว จนขวัญฝ่อไปสองฝ่ามือเปลี่ยนจากรุกมาเป็นรับ แต่ก็ไม่มีประโยชน์อย่างไรแล้ว

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว เสียงคร่างดังจากปากเซ็งฮุ้นจื้อขึ้น และแล้วร่างได้กระเด็นไปไกลถึงเจ็ดแปดสิบเชียะจึงร่วงหล่นลง ทั่วร่างมันถูกฝ่ามือฟาดใส่ไม่ต่ำกว่าสิบแปดครั้ง เมื่อร่วงสัมผัสพื้นก็มิได้ดิ้นรนสักน้อยนิด ที่แท้สิ้นชีวิตตั้งแต่อยู่กลางอากาศแล้ว

รวดเร็ว รวดเร็วจนเกินไปจริงๆ ด้วยพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยยามนี้ถึงกับดูมิออกว่า ช้าจินใช้กระบวนท่าฝ่ามือใดจึงได้รวดเร็วปานนี้!

ช้าจินเมื่อพลิ้วกายลงถึงพื้น มิได้เหลือบแลดูซากศพเซ็งฮุ้นจื้อสักแวบเดียว กล่าวเสียงเย็นชากับคุ้ยงังเพี้ยว่า

“ฮวยไฮ้เท่งเล้ง พอกระบวนท่าใช้ต้องมีคนตาย คุ้ยงังเพี้ย เจ้ามั่นใจว่าต้านทานมันได้หรือไม่?”

ใบหน้าอันงามสง่าของคุ้ยงังเพี้ยปรากฏแววิตกขึ้นวูบหนึ่ง ส่ายหน้ากล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ข้าพเจ้าเชื่อว่ายากจะต้านทาน”

ช้าจินรีบถามกระชั้นไปทันที

“แล้วเจ้าจะตอบคำขอร้องของเล่าฮู ที่มีต่อเจ้าฉันใด?”

ขณะกล่าว ตาอันคมวาวจ้องมองตาคุ้ยงังเพี้ยแน่วนิ่งไม่กะพริบ

คุ้ยงังเพี้ยส่ายหน้าตอบเสียงราบเรียบว่า

“ข้าพเจ้าลั่นปากคราใดก็ต้องปฏิบัติตามเสมอมา!”

จิวอี้เหล็งกระวนกระวายใจอย่างยิ่ง รีบโยกแขนคุ้ยงังเพี้ยร้องว่า

‘เพี้ยตี๋ อย่าได้เป็นเช่นนี้ ท่าน...”

ช้าจินจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่ง อึกเนิ่นนานพลันแหงนหน้าหัวร่อฮาฮา เสียงสนั่นหวั่นไหวปานคลุ้มคลั่ง เสียงนี้คล้ายเป็นสัตว์ร้ายในป่าสูง ท่ามกลางความรันทดดั่งแค้น หวั่นหวาดกังวล ยังเปี่ยมความอำมหิตโหดเหี้ยม หัวร่อครู่ใหญ่จนพอใจ จึงขบกรามเค้นเสียงให้คุ้ยงังเพี้ยว่า

“เล่าฮูถูกกักอยู่ในหุบเขานี้ตลอดสี่สิบปีมา ได้ฆ่าคนไม่ต่ำกว่ายี่สิบแล้ว ยังไม่เคยมีผู้หนึ่งผู้ใดจะทำให้เล่าฮไปกล่าววาจาอ่อนน้อมกับมันถึงปานนี้ มิคิดว่า...”

เมื่อกล่าวได้เท่านี้ก็เงยหน้าขึ้นช้าๆ ส่งเสียงคล้ายรำพึงรำพันกับตนเองว่า

“วันเวลาเร่งเร้าคนให้เฒ่าชรา เรื่องใดๆ ก็ไม่อาจเป็นไปตามความปรารถนาของคน คิดไม่ถึงว่าวันที่เล่าฮูคิดจะถ่ายทอดวิชาให้ดำรงต่อไป กลับถูกคนปฏิเสธไม่ต้องการ นี่คือชะตาของฟ้าดินหรือ?!”

พอรำพึงถึงประโยคสุดท้าย มันคล้ายดั่งแม้กระทั่งฟ้าก็ถูกชิงชังเข้าไปด้วยแล้ว

คุ้ยงังเพี้ย ตบบ่าจิวอี้เหล็งที่ตื่นตระหนกตกใจจนตะลึงลาน ห้ามมิให้นางเอ่ยปากส่งเสียง ส่วนสองตานั้นจับจ้องระวังช้าจินจนแน่วนิ่ง

ทันใด ช้าจินกล่าวเสียงเย็นชากับคุ้ยงังเพี้ยว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เจ้าตกลงความเป็นตายร้ายดีของตัวเองแล้วกระมัง?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

“ท่านลงมือได้ตามความพอใจเต็มที่”

“เจ้าเข้าใจว่าเล่าฮูมิกล้าฆ่าเจ้าหรือ?”

กระแสเสียงได้บ่งบอกว่าขุ่นเคืองจนถึงขีดสุดแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยรีบผลักร่างจิวอี้เหล็งออกไปเตรียมพร้อมมารับมืออย่างเคร่งเครียด

ทันใดนั้น เสียงหนักๆ ของคนผู้หนึ่งดังขึ้นว่า

“ซ้าซือเฮีย”

ซ้าจินชะงักงันทันที พลันเงยหน้าขึ้นกล่าวอย่างหดหู่ว่า

“เราเข้าใจว่าท่านจะไม่มาอีกตลอดไปแล้ว ท่านมาคราวนี้คงต้องมีสาเหตุหรือเพราะต้องการขัดขวางมิให้เราถ่ายทอดวิชาแก่มันกระมัง?”

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินเสียงก็รู้ตัว รีบเหลียวหน้ามองไป เป็นเทียนมิ้งเจ็งอัจฉริยะยอดเยี่ยมแห่งยุคนี้จริงๆ

เทียนมิ้งเจ็งแย้มยิ้มอย่างปรานีให้คุ้ยงังเพี้ย แล้วหันกล่าวต่อซ้าจินว่า

“ถูกต้อง”

ซ้าจินพอฟังพลันงงงัน แต่แล้วเปล่งเสียงหัวร่อดังกึกก้องสนั่น ตะเบ็งเสียงว่า

“ฮา ฮา...ตลอดสี่สิบปีมา ท่านมิเคยมาเยี่ยมเราสักครั้ง แต่เราหาได้ชิงชังท่านไม่ แม้กระทั่งที่ท่านกักเราอยู่ในที่นี้ เราก็ยังไม่ชิงชังอาฆาตท่าน แต่ท่านจะขัดขวางการถ่ายทอดวิชาของเราแก่ผู้คนอื่นนี้ เป็นความหมายกระไร?”

“พลังฝีมือส่วนตัวของคุ้ยงังเพี้ย ก็ได้ทำให้วงพวกนักเลงระส่ำระสายวุ่นวายพอแล้ว ไม่อาจจะเพิ่มวิชาฝีมือแก่มันขึ้นกว่านี้”

ซ้าจินพอฟังพลันกระซากเสียงอย่างขุ่นเคืองว่า

“ซือตี๋ ขจัดความชั่วก็คือประกอบคุณงามความดี ขอเพียงมันผู้นั้นเป็นคนสมควรถูกฆ่า ฆ่าไปก็จะเป็นไรด้วย?”

เทียนมิ้งเจ็งกล่าวอย่างขุ่นเคืองเช่นกัน

“กล่อมเกลาตักเตือนอบรม ตลอดสี่สิบปีมา มิทราบคนชั่วช้าในวงพวกนักเลงถูกซือตี๋ท่านกล่อมเกลาจนเชื่อฟังไปหมดสิ้นหรือไม่? หากแม้นปัจจุบันนี้ทุกคนต่างกลับใจประกอบคุณงามความดีกันจริง เราซ้าจินยินดีจะฆ่าตัวตายอยู่ในหุบเขานี้เลย”

เทียนมิ้งเจ็งอับจนถ้อยคำจะตอบโต้แล้ว มิใช่ดอกหรือ? วงพวกนักเลงในปัจจุบัน มีแต่ความชั่วช้าอสูรร้ายมารชั่วมีเกลื่อนไปทั่วทุกหัวระแหง ก่อกรรมทำเข็ญจนวุ่นวายอลเวง มีสักกี่คนที่กลับใจประพฤติดีได้?

ใบหน้างามสง่าของคุ้ยงังเพี้ยเริ่มแปรเปลี่ยนอยู่ไปมามิหยุดยั้ง ความคิด

เห็นของช้าจินเป็นเช่นดั่งคุ้ยงังเพี้ยไม่ผิดเพี้ยน ใช้การฆ่าระงับฆ่า ขจัดความชั่วธำรงความดี!

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกว่าเริ่มเข้าใจในตัวชายชราที่รันทดว้าเหว่นี้ได้บ้างแล้ว

เทียนมิ้งเจ็งเอ่ยปากกล่าวว่า

"อาตมาคิดจะพาคุ้ยงังเพี้ยไป ท่านลองคิดดู จะต้านทานการจู่โจมของเราสองได้อยู่หรือ?"

ช้าจินกระซากเสียงอย่างขุ่นเคือง

"หรือในระหว่างเรา จะต้องลงมือต่อสู้กันให้จงได้?"

เทียนมิ้งเจ็งสั่นศีรษะ กล่าวช้าๆ

"มีแต่ทางสายนี้เท่านั้น จึงสามารถยุติการแก่งแย่งชิงดีของเราซือเฮียซือตี๋ทั้งสองได้"

บรรยากาศเปี่ยมด้วยความอำมหิตดั่งเกาทัณฑ์เหนี่ยวเต็มล้า พร้อมที่จะปะทุมาได้ในทุกเวลา ทำให้ทุกคนต้องอัดอั้นจนตึงเครียด

ทันใดนั้น คุ้ยงังเพี้ยเอ่ยปากขึ้นบ้างว่า

"ผู้เยาว์ ยินดีฝึกปรือกระบวนท่านั้นของผู้อาวุโสแซ่ช้า แต่มิทราบต้องกินเวลานานเท่าใด?"

ความแปรเปลี่ยนที่เป็นไปอย่างกะทันหันของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้ทุกคนในหุบเขาต่างตะลึงลานกันหมดสิ้น เนื่องจากเป็นการแปรเปลี่ยนที่ผิดแปลกดั่งฟ้ากับดินเลย!

ยอมตายเพื่อสมบัติ

ตาอันคมกล้าแวววาวของช้าจินกะพริบไปมา คล้ายดั่งการแปรเปลี่ยนที่ผิดคาดหมายนี้ ไม่อาจจะรับเอาไว้ในช่วงเวลากะทันหันก็ปาน

อีกเนิ่นนานให้หลัง ชายชราช้าจินพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

"ซือตี่...ซือตี่ ฮา ฮา ท่านพ่ายแพ้แล้วนับแต่บัดนี้ ฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด) จะปรากฏในวงพวกนักเลงอีกแล้ว!! ฮา ฮา...!"

บนใบหน้างามสะคราญของจิวอี้เหล็งปรากฏรอยยิ้มที่หยาดเยิ้มดั่งบุปผาแย้ม มือขาวผ่องของนางกุมแขนอันแข็งแรงของคุ้ยงังเพี้ยแนบแน่น นางมีความปีติยินดีแทนชายในดวงใจ และก็รู้สึกภาคภูมิใจแทน ที่ต่อจากนี้จะกลายเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในพิภพจบแดนแล้ว...!

เทียนมิ้งเจ็งร้องสรรเสริญพระพุทธคุณด้วยเสียงหนักแน่น กล่าวว่า

"เมื่อฮวยไฮ้เท่งเล้งปรากฏปักเล้งเง็กจี้ (ดรรชนีหยกสยบมังกร) ก็จะอุบัติตาม ซือเฮีย ท่านหากมีความรักทารกนี้ด้วยจริงใจ ก็ไม่บังควรถ่ายทอดกระบวนท่านี้แก่มัน!"

ใบหน้าที่ปีติยินดีจะระรื่นของช้าจิน พลันสูญสลายหายวับไปกับตา มาตรแม้นผู้อื่นสังเกตท่าทีสีหน้ามิออก แต่จากการเงียบขรึมโดยฉับพลันทันทีนี้ ทุกคนต่างคาดเดาได้ว่า ปักเล้งเง็กจี้ (ดรรชนีหยกสยบมังกร) ที่เทียนมิ้งเจ็งกล่าวมาจะต้องเป็นกระบวนท่าวิชาที่ทำลายฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด) โดยเฉพาะแน่นอน

ช้าจินเงยหน้าขึ้นมาอีกครา คล้ายดั่งเป็นนิสัยที่กำลังขบคิดถึงปัญหาอัน

ยากจะคลี่คลาย รำพึงรำพันกับตนเองว่า

"ไม่ เป็นไปมิได้ เป็นไปมิได้เด็ดขาด น่ำฮุนย่อมไม่อำมหิตพอมาทำลายทารกที่เพียงพร้อมสมบูรณ์เช่นนี้ นางเป็นภรรยาของเรา เราเข้าใจนิสัยของนางเป็นอย่างดี ต้องไม่! ต้องไม่อย่างเด็ดขาด!"

ซ้าจินคล้ายดั่งใช้การปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยวนี้ มายืนยันความมั่นใจของตนเองให้แกร่งกร้าว แต่ทว่าความจริงก็ได้ยากที่จะมั่นใจอย่างแน่แท้...

จิวอี้เหล็งฟังวาจานี้ยังมีความนัยแอบแฝง จึงรีบถามด้วยความกังวลใจว่า

"อะไรคือปักเล้งเง็กจี้ (ดรรชนีหยกสยบมังกร)?"

วาจาถามไป แต่นัยน์ตาจับจ้องมองเทียนมึ้งเจ็งจนแน่วนิ่ง คล้ายดั่งจะรอคำตอบจากปากหลวงจีนชรา

เทียนมึ้งเจ็งทอดถอยหายใจเสียงหนักแน่น คิดไม่ถึงว่า เรื่องราวในโลกยังจะมามีเรื่องที่ทำให้หลวงจีนเปี่ยมปริยัติธรรม ต้องทอดถอนใจด้วยความอัดอั้นอันเรื่องนี้จะต้องมีความรุนแรงสาหัส จนมิต้องเอ่ยปากอธิบายก็พอทราบได้

เทียนมึ้งเจ็งมองดูซ้าจินที่ท้อแท้จนรันทด มิได้เอ่ยปากตอบไป

ซ้าจินพลันหันร่างมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้าตามมันไปเถิด ฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด) จะทำให้เจ้าต้องเสียชีวิต"

คุ้ยงังเพี้ยมีนิสัยทระนงโอหัง จากวาจาโต้ตอบของทั้งสอง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยคาดเดาได้ถึงแปดเก้าส่วนแล้ว แต่ทว่า คุ้ยงังเพี้ยก็มีความคิดเป็นส่วนตัว...พอจะใช้กระบวนท่านี้ ฆ่าบรรดาคนที่ควรฆ่าให้หมดสิ้นก่อนที่กระบวนท่าปักเล้งเง็กจี้จะปรากฏขึ้นอีกครั้ง จากนั้น หลบหนีให้ไกลสุดขอบหล้าฟ้าเขียวมิยอมเหยียบย่างเข้าสู่วงพวกนักเลงอีก

ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยพอฟังจึงยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า...

"ความเป็นความตายอยู่ที่ชะตา ฟ้าดินลิขิตแล้วยากจะหลบเลี่ยงบิดผันได้ซือท่านว่าใช่หรือไม่?"

เทียนมึ้งเจ็งเหลือบตาดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง ต้องถอนหายใจอย่างสะทกสะท้อนไปอีกครั้ง กล่าวว่า

"ใช่แล้ว อาตมาเกี่ยวข้องอย่างไร้สาระมากเกินไป"

ขาดคำหันกายเดินออกไปจากนอกหุบเขา อย่างแช่มช้า

ซ้าจินเหลียวร่างกับมาอีกครา กล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

“คุ้ยงังเพี้ย การทระนงดื้อรั้น พอที่จะทำอันตรายคนจนย่อยยับ แต่เล่าฮูยังมีความพึงพอใจเจ้าอยู่นั่นเอง เนื่องจากเราสองมีส่วนละม้ายคล้ายคลึงกัน”

หยุดอยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวสืบต่อไป

“จะฝึกกระบวนท่าวิชานี้ เจ้าต้องอยู่ที่หุบเขานี่เป็นเวลาหนึ่งเดือน”

ขณะนั้น เทียนมิ้งเจ็งได้ไปไกลกว่าสี่ห้าวาแล้ว พอได้ยินจึงหันหน้ากล่าวว่า

“ซือเฮีย มันฝึกสำเร็จในสิบกระบวนท่าฟ้ามรณะ (เทียนเจ๊าะจับเส็ก) เพียงเวลาสามชั่วยามท่านก็สร้างดาวเพชฌฆาตขึ้นมาได้ดวงหนึ่งแล้ว”

หยุดถอนใจอย่างสะทกสะท้อนแล้วจึงกล่าวสืบต่อ

“ค่ายกลนี้ข้าพเจ้าจะทำลายแล้ว ค่ายกลนี้สร้างขึ้นมิใช่เพื่อกักท่าน แต่ตั้งใจกักฮวยไฮ้เท่งเล้งเท่านั้น แต่ทว่า บัดนี้...โอ”

เสียงถอนใจขาดคำ ร่างก็ได้หายลับไปในหมู่โขดหินอันระเกะกะ

เสียงผู้คนอันเซ็งแซ่จอแจ ทำลายความเงียบวังเวง ที่มีเป็นปรกติ ของหุบเขาเจ๊าะแซก็กจนหมดสิ้น ยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มยุคนี้จำนวนยี่สิบกว่าคน กำลังชี้มือวาดเท้าอยู่หน้ากลุ่มก้อนหินอันระเกะกะที่ปากทางเข้า ส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์กันไม่หยุดยั้ง

พวกทั้งหลายนี้คือเหล่ายอดฝีมือที่ลงจากหน้าผาต้วนฮุ้นไง มาเสาะหาร่องรอยของคุ้ยงังเพี้ย เพื่อตั้งใจช่วงชิงลายแทงลึกลับแผ่นนั้น แต่ทว่า โขดหินอันระเกะกะที่ขวางอยู่หน้าปากทางเข้า กักพวกมันไว้เป็นเวลาสามชั่วยาม ทำให้พวกมันไม่มีปัญญาบุกฝ่าเข้าในหุบเขาได้

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง กล่าวอย่างรำคาญใจว่า

“จอมโจรเฒ่า ท่านบอกว่าหลวงจีนซราจะต้องออกมาภายในเวลาสามชั่วยาม ขณะนี้สามชั่วยามก็ได้ผ่านไปแล้ว เหตุไฉนมันจึงยังมิออกมา เฮอะ โจรเฒ่าหากคิดจะเล่นเล่ห์เหลี่ยมลวดลาย น่ากลัวท่านหาคนผิดพลาดไปแล้ว”

ชักตังจืออ๊วงก็รู้สึกหงุดหงิดรำคาญจนแทบทนทานมิได้เช่นกัน เนื่องจากเทียนมิ้งเจ็งคบหากับมันมาเป็นเวลาเนิ่นนานปี ยังมิเคยจะตระบัดสัจจะมาสักครั้งเดียว มีแต่วันนี้เท่านั้น ที่ผิดคำพูด ซึ่งเคยบอกไว้

ทันใด เสียงทอดถอนใจเบาๆ ได้ดังมาจากหลังก้อนหินใหญ่ กล่าวว่า

“อาตมา มาถึงแล้ว”

คนทั้งปวงพอได้ฟังก็ปลาบปลื้มยินดี มิว่าเป็นศัตรูหรือหมู่มิตร พวกมัน

ต่างรุ่มร้อนใจใคร่จะได้ทราบข่าวคราวของคุ้ยงังเพี้ยในบัดดล

จอมมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง แผดหัวร่อเสียงก้อง เดินดาหน้าเข้าต้อนรับ กล่าวว่า

"หลวงจีนเฒ่า คุ้ยงังเพี้ยตายหรือยังมีชีวิต?"

สายตาของหมู่ผู้กล้าจำนวนสี่ห้าสิบคู่ ต่างจับจ้องมองดูหลวงจีนชราเป็นจุดเดียว รอคอยคำตอบอย่างรุ่มร้อนกระวนกระวาย

เทียนมึ้งเจ็งกวาดตา อันวิตกกังวลมองหน้าผู้คนทั้งหลาย ส่งเสียงแซ่มชาวว่า

"ห้วงทุกข์เวิ้งว้างไร้ขอบเขต การกลับใจคือฝากฝั่ง! ประสกทั้งหลายไยไม่ฟังอาตมาสักคำ ละทิ้งการแก่งแย่งชิงดีในลาภยศสมบัติ เพื่อจะได้ใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสงบสุข มิเช่นนั้น เพียงเห็นแก่ลาภยศถ่ายเดียว อาจจะต้องตายอย่างอุจาดตามป่าเขาอันรกร้าง ไยต้องไปเสี่ยงดั่งนั้นเล่า"

เชียวเชี้ยเข่งฉายาวิญญาณเป็น แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ไต้ซือ พวกเราเพียงถามว่าคุ้ยงังเพี้ยเป็นหรือตายเท่านั้น!"

เทียนมึ้งเจ็งกวาดตามองดูหมู่ผู้กล้าอีกครา เห็นแต่ละคนมีท่าโหดเหี้ยมอำมหิต ไม่มีผู้ใดจะกลับใจตามคำตักเตือนได้ ต้องลอบถอนหายใจปลงอนิจจังไปอีกครั้ง ตอบเสียงหนักๆ ว่า

"ยังมีชีวิตอยู่ แต่ทว่า อาตมาวันนี้ขอบอกกล่าวตามความสัตย์จริง ท่านทั้งหลายเมื่อพบกับมันนั้น ก็เป็นเวลาที่ต้องเสีย่ชีวิตด้วย! อาตมาขอยุติวาจาเพียงเท่านี้"

กล่าวขาดคำก็สาวเท้าก้าวเดินออกไป

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"หลวงจีนเฒ่า เล่าฮูยังมีอีกเรื่องหนึ่งใคร่รบกวน..."

เทียนมึ้งเจ็งยังคงก้าวเท้าไปไม่หยุดยั้ง แม้ศีรษะก็มิเหลียวกลับมา แต่ปากกล่าวว่า

"ค่ายกลถูกทำลายไปแล้ว ท่านทั้งหลายบุกเข้าไปได้เต็มที่มิต้องกังวล"

เสียงขาดคำ ร่างได้หายลับไปในป่าศิลาทางเบื้องหน้า

ชักตังจืออ๊วงเมื่อพันพันธะ เพราะการปรากฏตัวของเทียนมึ้งเจ็งแล้ว จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตัวเราก็ยังคิดจะมีชีวิตอีกสักหลายปี ท่านทั้งหลายไปกันเองเถิด"

กล่าวแล้วหันกายทำท่าจะเดินออกไปบ้าง แต่วิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่งแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"รอให้พบกับคุ้ยงังเพี้ยก่อน ท่านจะไปก็ไม่สายเกินนัก"

ขาดคำกระโดดกายเข้าสกัดกั้นขวางทางชักตังจืออ๊วงไว้

จอมโจรขึ้นชื่อลือกระเดื่องถลึงตาจนเป็นประกายแวววาวเจิดจ้า ขณะจะลงมือนั้น ในทันใด...

เสียงหัวร่อที่เย็นยะเยียบจนเสียดกระดูกได้ดังขึ้นขัดขวาง และก็ทำให้หมู่ผักล้าต่างใจหวั่นขวัญหายไปทกผัคน เสียงหัวร่อพอขาดหาย เสียงเย็นชากระด้างของคนผู้หนึ่งดังขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ยอยู่ที่นี้ รบกวนท่านทั้งหลายต้องรอนานเกินไปแล้ว"

กระแสเสียงคล้ายดั่งออกมาจากหล่มน้ำแข็งหมื่นปี มาตรแม้นเป็นวาจาตามมารยาทอันดี แต่ยังทำให้ผู้ได้ยินต้องหวาดหวั่นขวัญฝ่อ

ผู้กล้าหาญทุกคนต่างพากันสยิวกายขึ้นอย่างลืมตัว มองตามต้นเสียงไปเป็นจุดเดียว

เห็นที่เบื้องหน้า บนศิลาใหญ่ที่มีเมื่อครู่เทียนมึ้งเจ็งปรากฏตัว ยามนี้มีบุรุษสตรีอายุเยาว์ที่งามสะคราญปานรูปปั้น ยืนเคียงคู่อยู่ด้วยกันอย่างเยือกเย็น พวกมันต่างรู้ได้ในบัดดล ว่าทั้งสองคนนี้คือคุ้ยงังเพี้ยกับจิวอี้เหล็งที่ร่วงลงจากหน้าผาเมื่อครู่นั่นเอง

ลมในหุบเขาโชยพัดจนชายเสื้อผ้าของทั้งสองพลิ้วปลิวไสว และก็โชยเอารังษีอำมหิตที่เย็นยะเยียบจับใจของคุ้ยงังเพี้ยแผ่ซ่านมาด้วย บรรยากาศที่เซ็งแซ่อัดอั้นของเมื่อครู่ ได้ถูกการปรากฏตัวของคุ้ยงังเพี้ยกวาดล้างจนปลาสนาการหมดสิ้น ที่เกิดขึ้นแทนคือความเงียบงันจนวังเวง เงียบจนคล้ายเป็นสุสานร้าง บรรยากาศยามนี้เปี่ยมความอำมหิตจนผู้คนแทบอึดอัดขาดใจตาย!

ฉับพลันทันใด เสียงคำรามปานฟ้าร้องได้ดังก้องว่า

"เม่งจู๊ ข้าพเจ้าคราวนี้หาท่านพบแล้ว"

ผู้ส่งเสียงดั่งฟ้าร้องนี้ คือซิมเซาทีฉายาจอมพลังทะเลเลือดนั่นเอง วาจายังมิทันจะขาดคำ ร่างสูงใหญ่ปานหอเหล็กก็วิ่งปราดไปที่หน้าโขดหิน คุกเข่าลงกับพื้นแล้วกล่าวสืบต่อ

"ซิมเซาทีขอขมาต่อเม่งจู๊ที่ได้กล่าววาจาก้าวร้าวไร้ความคิด"

ขณะว่ากล่าว ตาอันกลมกว้างก็หรุบต่ำ มิกล้าประสานสายตาสู้คุ้ยงังเพี้ย

อาจบางทีใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ อำมหิตโหดเหี้ยมจนน่าหวาดหวั่นเกินไปก็ได้

กล้ามเนื้อบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยกระตุกอยู่ไม่หยุดยั้ง พลิ้วกายลงสู่พื้นฉุดแขนซิมเซาทีขึ้นจากการคุกเข่า กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ซิมเฮีย รีบลุกขึ้นเถิด ข้าพเจ้าไหนเลยจะตำหนิท่าน"

ซิมเซาทีกระโดดขึ้นจากพื้น คำนึงอยู่ในใจ

"วาจาของซีตี๋ศักดิ์สิทธิ์มาก เพียงเท่านี้เราก็ไม่มีเรื่องอีกแล้ว"

ที่แท้การกระทำของจอมพลังอันโง่เขลา ได้รับคำเสี้ยมสอนมาจากบัณฑิตจอมพิษซีเงกลงนั่นเอง

คุ้ยงังเพี้ยพอพลิ้วกายลงสู่ หมู่ผู้กล้าต่างพากันฮือเข้ามารายล้อมทั้งสามไว้ในระหว่างกลาง ที่แท้พวกมันกลัวคุ้ยงังเพี้ยจะหลบหนีไปนั่นเอง

ชักตังจืออ๊วงกลับรีบผละหนีเอาตัวรอดไปในตอนนี้ หนีอย่างสุดฝีเท้าไปแล้ว

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง สืบกายไปสองก้าว แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย พวกเรามาตั้งมากมายนี้ด้วยจุดประสงค์ใด เข้าใจว่าเจ้าทราบดีอยู่แล้ว?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อสวนคำ

"ถูกต้อง ลายแทงนั้นได้อยู่ในมือของท่านแล้ว"

"เจ้าโจรเฒ่าได้ปล่อยฝีมืออันชั่วร้าย ลายแทงแท้นั้นยังอยู่ในมือเจ้า"

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังก็งุนงง รีบล้วงมือเข้าอกเสื้อพบลายแทงยังคงม้วนอยู่อย่างเรียบร้อย คุ้ยงังเพี้ยที่ชาญฉลาดปราดเปรียว เพียงใช้ความคิดเล็กน้อยก็รู้อยู่แก่ใจว่าเป็นฝีมือที่ชายชรา โถมเข้าชนใส่ตนสองครั้งสองครานั่นเอง จึงรู้สึกเต็มตื้นในพระคุณที่ชายชราการุณย์ให้ยิ่งนัก

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงเห็นคุ้ยงังเพี้ยสอดมือเข้าอกเสื้อตั้งเนิ่นนานก็ยังไม่ถอนมือออกมา ในใจจึงยิ่งแน่ว่า วาจาของชักตังจืออ๊วงมิได้หลอกลวง ต้องแค่นหัวร่อถามว่า

"อยู่กระมัง?!"

คุ้ยงังเพี้ยแหงนหน้าหัวร่อเสียงกึกก้องยาวนาน กระชากลายแทงหนังแพะออกจากอกเสื้อ ดังขวับใหญ่ตะเบ็งเสียงก้องว่า

"ฮา ฮา...อยู่ที่นี้จริงๆ"

ขณะว่ากล่าว สะบัดลายแทงให้แก่หมู่ผู้มีฝีมือรอบข้างดู

ดวงตาของหมู่ผู้มีฝีมือเป็นประกายละโมบจนแวววาว ปั่นป่วนวุ่นวายไปชั่วครู่ จึงสืบเท้าก้าวเข้ามา

ชิมเซาทีสะบัดแขนทั้งสองขึ้นเสมออก คำรามเสียงก้องว่า

"เจ้าผู้ใดไม่ต้องการชีวิต จงเข้ามาให้เราได้เต็มที่"

เสียงคำรามที่ดังโดยกะทันหัน ทำให้เหล่าผู้มีฝีมือต้องพากันชะงักเท้าที่ก้าวไปอย่างลืมตัว พวกนี้หาใช่เกรงกลัวตัวชิมเซาทีไม่ เป็นเพียงปฏิกิริยาตามสัญชาตญาณของหมู่มนุษย์เท่านั้นเอง

คัยงังเพี้ยกัมลงหยิบก้อนหินขึ้นวางทับลายแทงไว้กับพื้น

จากนั้น กวาดตามองไปรอบข้างอย่างเย็นชา ส่งเสียงหนักแน่นว่า

"ผู้ใดมั่นใจว่ามีความสามารถ ลองเข้ามาเก็บมันไป"

ขาดคำก็ถอยกายไปด้านหลัง ทันใดนั้น...

เงาคนถลันวูบมา แหวกฝ่ากลุ่มผู้มีฝีมือโถมเข้าหาลายแทง ด้วยความว่องไวดุจดั่งประกายสายฟ้า ตะปบมือคว้าใส่ลายแทงทันที

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วง นับแต่เห็นคุ้ยงังเพี้ยหยิบก้อนหินทับลายแทง ตาอันกลมโตก็เบิ่งออกไปจับจ้องมองดูหมู่ผู้กล้าอย่างระมัดระวัง ยามนี้เห็นมีคนกล้าโถมเข้ามาจริง จึงตวาดจนดังสนั่นว่า

"นอนให้เราเสีย!"

ฝ่ามืออันใหญ่โตปานพัดใบลาน ฟาดใส่คนผู้นั้นอย่างดุดันทันที

ปฏิกิริยาของฮวยไฮ้ป้าอ๊วง มิอาจกล่าวไม่ว่องไวได้ แต่ไวสักเพียงใดคุ้ยงังเพี้ยยังปราดเปรียวแคล่วคล่องกว่า ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเพิ่งสะบัดฟาดฝ่ามือทั้งสองออกไป ก็เพียงฟาดได้ซากศพที่ตายไปแล้วเท่านั้น

เสียงโครมดังสนั่น ซากศพของคนผู้นั้นแหลกละเอียดจนเละไป กระเด็นไกลถึงสิบกว่าเชียะ ความเปลี่ยนแปลงทั้งมวลนี้ เกิดขึ้นในช่วงเวลาเพียงพริบตาเดียวเท่านั้น!

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงสั่นศีรษะ รำพึงว่า

"มิได้ฟาดคนเป็นเสียได้ น่าเสียดาย น่าเสียดาย"

ยังดีที่เป็นคุ้ยงังเพี้ยฆ่า หากแม้นผู้อื่นมาชิงฆ่า น่ากลัวฮวยไฮ้ป้าอ๊วงจะต้องแผดร้องก้องด่าขึ้นมาตั้งนานแล้ว

สายตาที่เย็นชายิ่งกว่าสายฟ้าของคุ้ยงังเพี้ย กวาดผ่านใบหน้าที่แตกตื่นจนซีดเผือดของหมู่ผู้มีฝีมือแล้ว เค้นเสี้ยงยะเยียบขึ้นว่า

“นี่คือตัวอย่าง ผู้ใดจะเข้ามาอีก?”

หมู่ผู้กล้าหาญมาตรแม้นแต่ละคน ปรารถนาจนน้ำลายสอ แต่จะให้พวกมันลงไปลงมือแย่งชิงเพียงลำพัง ก็ไม่มีผู้ใดจะปรารถนาเสี่ยงอันตรายของชีวิตไปอย่างแน่นอน

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง มาตรแม้นมิเกรงกลัวตัวคุ้ยงังเพี้ย แต่มันกลัวว่า ขณะลงมือต่อสู้กับคุ้ยงังเพี้ยนั้น จะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้อื่นเข้าฉกฉวยลายแทงไปอย่างง่ายดาย

ดังนั้น มันจึงสงบรอคอยโอกาส และใช้สมองอันกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ขบคิดหาทางไปอย่างเคร่งเครียด

ทั่วทั้งบริเวณจึงเงียบงันวังเวงไป ลมหุบเขาโชยพัดหนังแพะ ที่ทุกผู้คนปรารถนาจนน้ำลายสออยู่สะบัดพลิ้ว คล้ายกวักมือเรียกร้องให้หมู่ผู้กล้าเข้าไปแย่งชิงมัน

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาที่อำมหิตโหดเหี้ยม ผ่านหน้าผู้มีฝีมือทั้งหลายไปอีกรอบหนึ่ง แล้วจึงเค้นเสียง

“ท่านทั้งหลายในเมื่อมาเพราะลายแทงนี้ วันนี้หุบเขาสิ้นชีวิตนี้ คือสุสานฝังร่างของท่านแล้ว จะข้ามาหรือไม่ก็ต้องตายเช่นกัน!”

วาจาราบเรียบ แต่มีอำนาจข่มขู่ผู้คนจนขวัญฝ่อ ทำให้ผู้คนมิอาจไม่เชื่อถือได้

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“วาจาของเจ้าออกจะยโสโอหังมากไปแล้ว”

ขาดคำก็สาวเท้าเดินตรงเข้าไป ด้วยทีท่าไม่หวั่นหวาด

วิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่งกลอกตาไปมา ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกไม่ใคร่เหมาะสมพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยและมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง มันต่างเคยเผชิญมาแล้วในความคาดคิดคำนวณของมัน หากมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง เสี่ยงอันตรายไปลงมือช่วงชิงลายแทงอย่างกะทันหัน อย่างมากก็บาดเจ็บเล็กน้อย จะต้องสามารถกระชากชิงลายแทงมาได้ หากแม้นมันฉวยโอกาสที่กำลังปั่นป่วนวุ่นวายหลบหนีไปให้ไกล อย่างนั้น ไยมิใช่ต้องสูญสิ้นความหวังทั้งมวลเลยเล่า

นี่เรียกว่า ลาภยศได้มอมจนหน้ามืดมัว ถึงกับลืมเลือนข้อสำคัญ ในการที่คุ้ยงังเพี้ยกล้าวางลายแทงไว้กับพื้นอย่างบังอาจ หากไม่มีความมั่นใจพอไหนเลยจะกระทำดั่งนี้!

สีหน้าท่าทีของวิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่ง มิได้รอดพ้นจากความสังเกตอันรอบคอบของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง มันลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงว่า

"น่ากลัวเล่ห์ร้ายอันชั่วช้าของวิญญาณเป็นเจ้าต้องเสียเปล่าแล้ว"

ความคิดอุบัติขึ้นในใจ พลันถลันกายเข้าไปสองก้าวทำทีท่าคล้ายจะโถมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ย

วิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่งเห็นเช่นนั้น พลันแค่นเสียงเย็นชาขึ้นเบาๆ ถีบเท้าพุ่งกายไปยังลายแทงบนพื้นดั่งสายฟ้า ด้วยท่วงท่าทีแคล่วคล่องปราดเปรียวประหนึ่งเป็นประกายไฟ

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง พอได้ยินเสียงพลันชะงักเท้าถลันกายออกไปด้านข้างสองก้าว สองตาจับนิ่งอยู่บนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย แสดงให้เห็นชัดว่า มันคิดจะฉวยโอกาสที่คุ้ยงังเพี้ยจัดการวิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่งนั้น ชุบมือเปิบหาประโยชน์

เหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นทั้งหลายแหล่ ล้วนแล้วเกิดขึ้นในช่วงเวลาพริบตาเดียว

แขนที่เหลือเพียงข้างเดียวของวิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่ง ได้ยื่นใกล้กับลายแทงลับแล้ว เพียงอีกห้านิ้วลายแทงที่ทุกคนปรารถนาจนน้ำลายสอก็จะถึงมือมันแล้ว

ทันใด เสียงแค่นอันเย็นยะเยียบดังกระทบโสตวิญญาณเป็น พลังแหลมคมได้พุ่งเข้าใส่จุดชีวิตที่กลางหลังดั่งปลายทวน ลายแทงกับชีวิต มันจำเป็นต้องตัดสินใจเลือกในเวลาพริบตานี้ ว่าจะสละสิ่งไหน?!

พลานุภาพของลาภยศ อาจบางทีจะสำคัญไปกว่าชีวิต วิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่งพาลตัดสินใจอย่างโหดเหี้ยม เบี่ยงกายให้พ้นจุดสำคัญแล้ว นิ้วทั้งห้ายังคงตะกุยไปที่ลายแทงลับผืนนั้น

แสดงอย่างแน่ชัด มันคิดจะยอมถูกจู่โจมจนบาดเจ็บ ก็จะต้องช่วงชิงลายแทงนี้ให้จงได้

แต่ทว่า เหตุการณ์กลับมิเป็นดั่งปรารถนา ความคิดของคนย่อมไม่อาจเอาชัยลิขิตฟ้า วิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่งพอเพิ่งเลี่ยงหลีกจากจุดชีวิตแห่งแรก พลันมีพลังอันแหลมคมอีกห้าสาย พุ่งเข้ามายังจุดชีวิตอีกห้าแห่งของมัน ด้วยความว่องไวจนคล้ายเหนือล้ำกว่าที่มันเบี่ยงกายหลบเมื่อครู่เสียอีก

รอจนวิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่งรู้ว่า ชีวิตมีความสำคัญกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ก็เป็นเวลาสายเกินการณ์แล้ว

เสียงฉาด ฉาดอันสดใสดังขึ้นกระทบโสต วิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่ง เพียงแค่นเสียงจากปากได้เบาๆ วิญญาณอันชั่วร้ายของมันไปรายงานในปรภพแล้ว แต่ทว่า นิ้วทั้งห้าที่งองุ้มของมัน ในที่สุดก็แตะไปบนลายแทงจนได้!

คุ้ยงังเพี้ยเพียงใช้กระบวนท่าเดียว ก็ปลิดชีวิตวิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่งจนตายคาที่ แค่นเสียงเย็นชาแล้วสะบัดเท้าเตะใส่ซากศพวิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่งกระเด็นเข้าใส่ร่างมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงที่กำลังโถมกายเข้ามาอย่างแม่นยำ

เหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนนี้ ล้วนว่องไวดุจกับประกายสายฟ้า มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงฉวยโอกาสที่คุ้ยงังเพี้ยดีดนิ้วจู่โจมใส่วิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่ง กระโดดโถมกายเข้าหมายจะฉวยโอกาสไว้ แต่ก็เผชิญกับซากศพที่คุ้ยงังเพี้ยเตะใส่พอดิบพอดี

คุ้ยงังเพี้ยมีกิริยาว่องไวเกินไป ไม่เพียงหมู่ผู้กล้าจะอกสั่นขวัญหนีไปเท่านั้น แม้กระทั่งมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงก็แตกตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง เนื่องจากเมื่อไม่นานมา มันยังประมือต่อสู้อยู่กับคุ้ยงังเพี้ยหลายครั้งเลย!

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง รีบสลับเท้าสะบัดฝ่ามือฟาดใส่ซากศพวิญญาณเป็นเชียวเชี้ยเข่ง จนดังโครมใหญ่ ขณะพลิ้วกายจะคิดจู่โจมไปนั้น พลังอันแหลมคมก็พุ่งถึงที่ทรวงอกมันแล้ว

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงคาดหมายไม่ถึงจริงๆ ช่วงเวลาเพียงสามวัน พลังฝีมือและท่าร่างของคุ้ยงังเพี้ยจะรวดเร็วจนผู้คนไม่มีปัญญาคาดหมายดังนี้ เป็นเรื่องที่ไม่เคยคิดเลย

ชีวิตร่อแร่จนหวุดหวิด มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงไหนเลยยังจะไปคำนึงถึงการเสื่อมเสียหน้าให้อัปยศอย่างไร รีบถีบเท้าสองข้างอย่างแรง ล้มกายลงกับพื้นแล้วกลิ้งเกลือกไป จนเป็นระยะไกลสามสิบกว่าเชียะจึงกล้ากระโดดขึ้นยืน ช้อนตามองมา เห็นคุ้ยงังเพี้ยยังยืนอยู่ในที่เดิม ไม่มีท่าทีจะไล่ตามมาล่าชีวิตมัน

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงเบิ่งตาอันกลมกว้าง จับจ้องมองดูคุ้ยงังเพี้ยด้วยความงงงันสงสัย ที่แท้มันก็คิดมิออกว่าไฉนช่วงเวลาสั้นๆ พลังฝีมือและกระบวนท่าร่างของคุ้ยงังเพี้ย จึงได้รุดหน้ารวดเร็วจนถึงปานนี้?

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา ก้มกายลงเก็บลายแทงขึ้นม้วนไว้ เค้นเสียงเย็นยะเยียบว่า

“ในเมื่อพวกท่านไม่มีปัญญาช่วงชิงลายแทง ข้าพเจ้าก็จำต้องปลิดชีวิตสุนัขของพวกท่านแล้ว”

กล่าวขาดคำสาวเท้าก้าวช้าๆ เดินตรงเข้ามา

พระอาทิตย์คล้อยต่ำลงไปด้านทิศตะวันตก เงาสลัวของหน้าผาสูง ทอดลงมาในหุบเขา ท่ามกลางความมืดเลือนรางอันวังเวง ยังมีความหวาดหวั่นสะท้านจิตใจ จนผู้คนรู้สึกคล้ายตกเข้าไปในห้วงอเวจี ที่มีแต่ภูตผีปิศาจแน่นขนัด

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงรู้ตัวแล้วว่า อาศัยกำลังของมันเพียงคนเดียว ไม่มีทางที่จะสยบคุ้ยงังพี้ยให้อยู่มือได้ มันรีบกวาดตามองดูหมู่ผู้กล้า แล้วตะเบ็งเสียงกึกก้องขึ้นว่า

"พวกเรามาช่วงชิงลายแทง หรือว่ามายอมตัวให้ผู้อื่นฆ่าฟัน!"

ขณะที่ผู้กล้าหาญกำลังอยู่ในระหว่างลังเล ย่อมเป็นโอกาสง่ายดายต่อการกระตุ้นยุแหย่ ดังนั้น เมื่อได้ยินจึงเกิดการตัดสินใจในบัดดล ต่างเกร็งพลังทำท่าจะจู่โจมเข้าไป

คุ้ยงังเพี้ยยังคงก้าวช้าๆ ตรงเข้ามา มือขวาได้กำด้ามแส้ฮั่งเล้งเปียงเอาไว้แล้ว

ฉับพลันนั้น มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงคำรามสุดเสียงว่า

"พวกเราบุก!"

พลันโถมกายบกเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยเป็นคนแรก ขณะพ่งร่างกระบี่ยาวก็ถูกกระชากมากำไว้ กระบวนท่ามกเอี้ยฮวงฮุ้น (มรสุมในทะเลทราย) จู่โจมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างโหดร้าย

หมู่ผู้กล้าต่างฮือกันเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยดุจดั่งเป็นฝูงผึ้งแตกรัง ตั้งอกตั้งใจจะประหัตประหารคุ้ยงังเพี้ยให้ตายจนได้ จึงกลับทิ้งซิมเซาทีและจิวอี้เหล็งไว้ด้านข้างไม่มีผู้ใดแยแส

นี่กลับมิใช่พวกมันมีความตั้งใจจะร่วมมือกันกลุ้มรุม แต่จุดสำคัญคือ ในตัวคุ้ยงังเพี้ยมีลายแทงที่พวกมันครุ่นคิดใคร่จะได้อยู่ทุกวี่วันนั่นเอง

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา ร่างพลันพุ่งขึ้นบนท้องฟ้า กระบวนท่าอิ้วเล้งชิกไฮ้ (มังกรโลดเจ็ดทะเล) ฟาดเข้าใส่ศีรษะหมู่ผู้กล้าหาญอย่างดุดัน

จู่โจมลงจากที่สูง และกระบวนท่ารวดเร็วดั่งสายฟ้า เพียงพริบตาที่จู่โจมมา ก็มียอดฝีมือตายคากระบวนท่านี้ไปสี่คน นับเป็นอานุภาพอันน่าแตกตื่นตกใจได้อย่างแท้จริง

แต่ลาภยศและผลประโยชน์ที่กระตุ้น หมู่ผู้กล้าพากันลืมความเป็นความตายไปหมดสิ้นแล้ว ทุกคนต่างลนลานเข้าไปหมายจะช่วงชิงลายแทงนี้ให้ได้ หาก

ดูแล้วกลับคล้ายพวกมันพยายามเร่งเร้าให้ตัวเองตายเสียโดยด่วน

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วง และจิวอี้เหล็งพากันตวาดด่าเสียงขุ่นเคือง กระโดดกายกระหนาบเข้ามาทางด้านนอกอีกชั้นหนึ่ง

ซิมเซาที สะบัดฝ่ามือทั้งสองฟาดฟันอย่างดุดัน ฝ่ามือที่ใหญ่โตคล้ายเป็นขวานอันมหึมา พอดีเวลาที่เหล่าผู้มีฝีมือ ต่างตั้งอกตั้งใจฮือเข้าไปช่วงชิงลายแทงคำนึงถึงแต่เบื้องหน้าโดยมิกังวลในด้านหลัง ดังนั้นทิศทางใดที่ซิมเซาทีบุกไป ทิศทางนั้นก็มีคนล้มตาย ช่วงเวลาสั้นๆ ถูกฝ่ามืออันหนักหน่วงฟันใส่จนตายคาที่ไปสามคนแล้ว

พร้อมกับเวลานั้น ก็มีสองคนที่ตายด้วยคมกระบี่ของจิวอี้เหล็ง

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงเหลือบตาแลมาเห็นจิวอี้เหล็งอย่างมิตั้งใจ พลันได้คิดขึ้นมาอีกครั้ง จึงต่อสู้พลางถดถอยร่างพลาง กระแซะใกล้เข้าไปในทางจิวอี้เหล็ง แสดงว่ามันเกิดความคิดอันชั่วร้ายขึ้นมาอีกคราแล้ว...

คุ้ยงังเพี้ยสะบัดแส้ฮั่งเล้งเปียงจู่โจมเข้าใส่หมู่ผู้มีฝีมืออย่างดุร้ายหมายชีวิต เพียงครู่ใหญ่ก็มีคนตายในแส้นี้อีกห้าหกคนแล้ว โลหิตสดๆ กระจัดกระจายเป็นลิ่มกับพื้น หมู่ผู้กล้าหาญต่างเหยียบย่ำตามโลหิตเข้าจู่โจม เป็นการสู้เยี่ยงเสี่ยงชีวิต ส้อย่างอาบเลือดน่าแตกตื่นสะท้านใจยิ่งนัก!

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ได้เลี่ยงกายใกล้กับจิวอี้เหล็งไปทุกขณะแล้ว คุ้ยงังเพี้ยในยามวุ่นวายชุลมุนมิได้ไปสนใจสังเกตเห็น แต่กลับถูกฮวยไฮ้ป้าอ๊วงที่ข้างกายจิวอี้เหล็งพบเห็นอย่างไม่ทันคิดสังเกต

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเป็นคนสมองเฉื่อยชาไม่มีความคิด เมื่อได้พบเห็นสภาพเช่นนั้น มันก็มิกล้าจะจู่โจมออกไปกลับยืนเกร็งกำลังเตรียมพร้อมไว้ รอคอยให้มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงลงมือ ซึ่งกลับทำให้เหล่ายอดฝีมือประดานั้นมีโชคดีรอดตายไปได้อีกหลายคน

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงคาดฝันไม่ถึงว่า ชายโง่เขลาจะสามารถคำนวณแผนการอันชั่วร้ายของมันออก เห็นว่าได้ถดถอยจนมีระยะพอสมควรแล้ว พลันโถมปราดเข้าใส่จิวอี้เหล็งดุจกับประกายสายฟ้าทันที

พลันมีเสียงคำรามปานฟ้าร้องดังขึ้น

“เรารออยู่นานแล้ว”

เสียงดังฝ่ามือฟาดเข้าใส่ พลังฝ่ามือที่ดุดันอำมหิต จู่โจมใส่ท้องและอกของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงดังฟ้าทลาย มิต้องบอกก็ทราบได้ ผู้ที่จู่โจมออก

สกัดกั้นนี้ คือซิมเซาทีที่เกร็งกำลังรอคอยอยู่เนิ่นนานแล้วนั่นเอง

เหตุการณ์อุบัติอย่างฉุกละหุก โค้วซี่เชียงยังมิทันระมัดระวังป้องกันตัวด้วย ฝ่ามือนี้จึงแทบจะถูกซิมเซาทีฟาดใส่อย่างถนัดถนี่ ในยามแตกตื่นตกใจ รีบถลาร่างถอยปราดออกไป แผนการทั้งหลายแหล่นับว่าพังทลายลงจนยับเยิน

จิวอี้เหล็งยามนี้ก็รู้สึกตัวขึ้น รั้งกระบี่กลับมาใช้ท่ามกเอี้ยฮวงฮุ้น (มรสุมทะเลทราย) ร่วมมือกับซิมเซาทีกลุ้มรุมมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

เสียงซิมเซาทีที่คำรามในคราวนี้ กระตันให้คัยงังเพี้ยเหลียวหน้ามองมาพอดีเห็นทั้งสองกำลังร่วมมือเข้าจู่โจมใส่มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอยู่

พลังฝีมือของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง คุ้ยงังเพี้ยรู้แน่แก่ใจ ทราบดีว่าทั้งสองไม่มีทางต่อต้านรับมือได้ จึงตีนตระหนกจนกระวนกระวาย ความอำมหิตก็ประดังขึ้นในบัดดล แส้ฮั่งเล้งเปียงเปลี่ยนเป็นท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรล่องนภากาศ) ทะลวงม่านกระบี่ที่ซับซ้อนหลายชั้นจนทลายกลายเป็นช่องใหญ่ แล้วพุ่งกายขึ้นฝ่าอากาศตรงเข้ามา

ฉับพลันนั้น คุ้ยงังเพี้ยเปล่งเสียงกู่ยาวสะท้านที่สั่นวิญญาณผู้คน โลหิตสาดกระจายลงมาดุจดั่งห่าฝนกระเด็นเซ็นซ่านไปทั่วบริเวณอันกว้างใหญ่

หมู่ผู้กล้าพอได้ยินเสียงกู่ต่างเงยหน้า ก็ต้องแผดร้องด้วยความอกสั่นขวัญหนีไป

“อา...ฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด)!”

“ฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด)!!”

.....

จากนั้น เสียงแผดร้องอันโหยหวนชวนสยดสยองได้ดังทยอยขึ้นไม่หยุดยั้ง ดังจนหุบเขาอันเงียบวังเวงปั่นป่วนแทบอลเวงไป

สี่ปิศาจลั่งซัว

โลหิตฉีดพุ่งเป็นเส้นสาย ดุจดั่งเกาทัณฑ์อันรุนแรง กระจัดกระจายออกมาจากส่วนสัดต่างๆ ของหมู่ผู้มีฝีมือสิบกว่าคน พุ่งฉีดเป็นน้ำพุสีแดงมาตรแม้นสดใสบาดตา แต่เมื่อพุ่งมาพร้อมกับเสียงแผดร้องอันโหยหวน ความน่าหวาดกลัวจึงได้ทดแทนกับความสวยงามที่มันควรจะมีเศษอวัยวะกระจายกลาดเกลื่อน ซากศพล้มกลิ้งระเนระนาด โลหิตติดเมือกลื่นเหนียวทุกแห่งกินบริเวณกว้างถึงห้าสิบเชียะ ยอดฝีมืออันดับสงสิบกว่าคน ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตอยู่ได้แม้แต่คนเดียว

กระบวนท่าฮวยไฮ้เท่งเล้งที่สยบขวัญสั่นวิญญาณของผู้คนในครั้งกระโน้นได้มาปรากฏในวงพวกนักเลงอีกแล้ว และการปรากฏออกมาของมันในวันแรก ก็ใช้โลหิตสดๆ จารึกประวัติการณ์อันน่าหวาดหวั่นขวัญฝ่อไว้!

กาลครั้งก่อน กระบวนท่านี้ไม่มีผู้ใดได้ล่วงรู้ว่าไฉนคนบัญญัติ จึงได้ค้นคว้าไว้เพียงกระบวนท่าเดียวแน่นอน ยิ่งไม่มีผู้ใดทราบ ว่ามันเป็นเพียงกระบวนท่าที่เสื่อมโทรมร่อยหรอจนเหลือหนึ่งเดียว แต่ทว่า บัดนี้มันสมบูรณ์แล้ว เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ยได้ฝึกเจ็ดกระบวนท่าแรกของมันจนสำเร็จมาตั้งแต่เนิ่นนานกาลก่อน

เนื่องจากว่า กระบวนท่านี้คือเป็นกระบวนท่าสุดท้ายของเทียนเจ๊าะซิกเส็ก (เจ็ดท่าฟ้ามรณะ)!

คุ้ยงังเพี้ยงงงันเล็กน้อย ความจริงรู้ดีว่ากระบวนท่านี้ร้ายกาจ แต่คาดหมายไม่ถึงว่ามันจะมีอานุภาพอันน่าแตกตื่นสะท้านขวัญปานนี้ ยิ่งใหญ่รุนแรงอย่างไม่เคยคาดหมาย

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไปรอบข้าง พลันหันร่างวิ่งไปในวงต่อสู้ของมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง

เหตุการณ์ที่อุบัติอย่างกะทันหันในด้านนี้ มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงเห็นถนัดชัดตา ความหวาดหวั่นในใจของมัน ได้รุนแรงจนกระทั่งฝีมือเริ่มรวนเรมิเป็นกระบวน คน...มีผู้ใดบ้างจะไม่กลัวตาย?

คุ้ยงังเพี้ยพลิ้วกายเข้าถึงก็ตวาดเสียงเย็นชาว่า

“โค้วซี่เชียง เวลาที่เจ้าสมควรตายมาถึงแล้ว!”

กระแสเสียงราบเรียบอย่างยิ่ง แต่เย็นชาอำมหิตสุดเปรียบปาน

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง กระโดดออกจากวงต่อสู้ แสร้งหัวร่อฮา ฮา อย่างเยือกเย็นมั่นคง กล่าวว่า...

“คุ้ยงังเพี้ย เจ้ามั่นใจว่าเอาชัยเล่าฮูได้แน่แล้วหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาว่า

“เพราะตัวเรามีความมั่นใจ ดังนั้น เรากล้าตัดสินว่าเจ้าจะต้องตายในเวลาใด สมควรตายในที่แห่งไหน!”

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียง ที่มิเคยปรากฏแววหวาดหวั่นบนใบหน้ายามนี้พลันสั่นกระตุกสองคราแววอำมหิตในดวงตาโชติช่วงขึ้นกว่าเดิม ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ดผู้ใดเป็นฝ่ายมีชัย”

กระบวนท่าควาไฮ้เพ่งม้อ (ข้ามทะเลพิชิตมาร) ฟาดเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างหักหาญสุดกำลังเท่าที่มี

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา สลับเท้าก้าวเบี่ยงใช้กระบวนท่าซิ่งเล้งยิบไฮ้ (มังกรมุ่นทะเล) ออกปะทะต้านทาน ด้วยความแคล่วคล่องว่องไวสุดเปรียบปาน

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงในยามนี้ ตั้งอกตั้งใจเสี่ยงชีวิตกันไปเท่านั้น ถลันกายหลบเลี่ยงจากการตีโต้ของคุ้ยงังเพี้ยไปท่าหนึ่งแล้ว ก็สะอึกร่างโถมเข้าจู่โจมอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว ทุกท่าล้วนแล้วเป็นไม้ตายอันดุร้ายชั่วช้า ล้วนแล้วปรารถนาเสี่ยงชีวิตให้ตายไปทั้งสองฝ่าย

จิวอี้เหล็งจับตามองดูคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่งไม่กะพริบ

มือขาวผ่องของนางกำด้ามกระบี่จนแนบแน่นพร้อมที่จะเสริมกำลังให้แก่คุ้ยงังเพี้ยในทุกเวลา

ฮวยไฮ้ป๊าอ๊วงคล้ายดั่งรู้อยู่แต่แรกแล้วว่า ประมุขจะต้องมีชัย จึงกวาดตามองไปยังเหล่าซากศพบนพื้นอย่างสบายอารมณ์ ในใจก็คำนึงขึ้น

"เจ้าพวกเหล่านี้หากให้เราเป็นคนฆ่า มิทราบน่าสนุกสนานเพียงไร"

คุ้ยงังเพี้ยที่มีความตั้งใจจะฆ่ามารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงให้ได้ กระบวนท่าที่ใช้แล้วจึงไม่นำมาใช้ซ้ำอีกต่อไป พอห้ากระบวนท่าผ่านพ้น สองฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ยพลันปรากฏเป็นสีชมพูระเรื่อ อานุภาพของพลังฝ่ามือก็เริ่มหนักหน่วงรุนแรงขึ้นทุกขณะ

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงเริ่มมีเหงื่อซึมออกจากใบหน้าแล้ว แสดงว่ามันเริ่มต่อต้านรับมือยากลำบากไปทุกขณะ

ชั่วพริบตา กระบวนท่าที่หกได้ใช้ออกไป สองฝ่ามือคัยงังเพี้ยยิ่งแดงเข้มขึ้นกว่าเดิม พลังฝ่ามือยิ่งหนักหน่วงรุนแรงขึ้นอีกหลายเท่า มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงความจริงก็มีฝีมือไม่ต่ำต้อย แต่ต้านทานในเจ็ดกระบวนท่านี้แล้ว ก็ทำให้กำลังร่อยหรอจนแทบปัดป้องต้านรบมิอยู่

ทันใด คุ้ยงังเพี้ยตวาดอย่างขุ่นเคือง แล้วโถมกายปราดขึ้นไปในอากาศรอบร่างคล้ายดั่งมีกำแพงโลหิตแดงฉานแผ่มาปกคลุม ลอยลงครอบใส่มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอย่างแช่มช้า

จิวอี้เหล็งอุทานขึ้นด้วยความหวั่นหวาด ในหุบเขาเจ๊าะแซก็กมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนน่าสยดสยองดังขึ้นอีกครา แล้วทกสิ่งก็คืนส่ความเงียบวังเวงอีกครั้ง อาจบางที มีแต่ความสงบเงียบเท่านั้นจึงจะนิรันดร

มารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงถูกฟาดร่วงกระเด็นไปยี่สิบกว่าเชียะ ทั่วตัวถูกฝ่ามือถึงสิบกว่าแห่ง แต่ยังมิได้ขาดใจตายทันที

ตาที่ซ่านไร้ประกายของมัน จ้องมองคุ้ยงังเพี้ยแล้วฝืนใจกล่าวอย่างอ่อนล้า

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้า...เจ้ามิได้...ฆ่าผิดคน..."

เสียงยังไม่จบคำลมหายใจก็ขาดห้วง...ตายไปแล้ว

เหตุการณ์ตั้งแต่อุบัติจนยุติ กินเวลาเพียงครู่ใหญ่ๆ เท่านั้น ปากซ่องหุบเขาได้คืนกลับเข้าสู่ความวังเวงอีกครา แต่ช่วงเวลาที่ผ่านไปเมื่อครู่นี้ ได้พาชีวิตยอดฝีมือของบู๊ลิ้มติดไปด้วยถึงยี่สิบกว่าคน ทิ้งซากศพให้อุจาดอยู่ในป่าเขาอันรกร้างนี้

ชีวิตของคนเรา ทะนุถนอมให้มันยืนยงคงอยู่นั้นมิใช่เรื่องง่าย แต่ชีวิตหนึ่งจะยุติลงช่างง่ายดายเสียกระไร!

คุ้ยงังเพี้ย เงยหน้าทอดถอนใจอันอัดอั้นออกมา คุ้ยงังเพี้ยหาใช่อำมหิต

นิยมการฆ่าฟันไม่ แต่เพราะความอาฆาตแค้นที่ยิ่งใหญ่ไพศาล ยิ่งใหญ่ดุจดั่งทะเลและขุนเขา ทำให้มิอาจไม่กระทำดั่งนี้

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไปรอบข้าง ตบไหล่จิวอี้เหล็ง แล้วกล่าวเบาๆ ว่า

"เจ้เจ๊ เราไปกันเถิด"

จิวจี้เหล็งรับคำเบาๆ ดวงตานางเพิ่งจะเบือนออกมาจากร่างคุ้ยงังเพี้ยเป็นครั้งแรก มองกวาดไปรอบข้าง สายตาที่เห็นทำให้นางต้องอุทานด้วยความตื่นเต้นตกใจ โถมกายเข้าไปในอ้อมแขนคุ้ยงังเพี้ย ร้องขึ้นด้วยความแตกตื่น

"เพี้ยตี่ ท่าน...ท่านไฉนฆ่าคนตั้งมากมายปานนี้?"

คุ้ยงังเพี้ยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอำมหิตเกินไปหรือ?"

อยู่ต่อหน้าผู้อื่น คุ้ยงังเพี้ยจะแกร่งกร้าวดื้อรั้นทระนงจนโอหังอยู่ตลอดกาล แม้ว่าจะมีเหตุผลมาอธิบายแก้ไขอยู่มากมายสักเพียงไร แต่คุ้ยงังเพี้ยก็มิเคยจะยอมเอ่ยออกจากปากเลย

จิวอี้เหล็งฟุบกายในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างอบอุ่น กล่าวว่า

"ไม่ ไม่"

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงพลันสวนคำขึ้นมาว่า

"มีอันใดน่าหวาดกลัวกัน? ลองคิดดู หากพวกเราไม่ฆ่าพวกมัน ผู้ที่ล้มจมในกองเลือดตอนนี้ สมควรเป็นพวกเราแล้ว"

มิทราบเป็นเวลาใด คนโง่เขลาก็ยังมารู้เหตุผลเหล่านี้ขึ้นจนได้

คุ้ยงังเพี้ยลอบทอดถอนใจ กล่าวว่า

"มิต้องกล่าวแล้ว พวกเราไปกันเถิด"

กระแสเสียงรู้สึกจะกระด้างขึ้นอย่างลืมตัว

จิวอี้เหล็งรีบถามเสียงนุ่มนวลอย่างกังวลใจว่า

"เพี้ยตี่ ท่านโกรธข้าพเจ้า?"

คุ้ยงังเพี้ยส่ายหน้ากล่าวเสียงนุ่มนวล

"ไม่เป็นได้ตลอดกาล"

จริงทีเดียวกับจิวอี้เหล็งที่เปลี่ยนจากดุร้ายป่าเถื่อนมาเป็นอ่อนแอนุ่มนวล คุ้ยงังเพี้ยจะไม่มีวันตัดใจไปประทุษร้ายนางได้แล้ว...จะเป็นร่างกายหรือจิตใจก็ตาม

ทั้งสามหาทิศทางได้ถูกต้องแล้ว พากันโลดลิ่วผ่านหุบเขาลำเนาไม้ ด้วยความรวดเร็วดั่งอาชาฝีเท้าจัด ทำให้ผู้คนไม่มีปัญญาจะเห็นโฉมหน้าของทั้งสาม

ชัดเจนได้...

อาทิตย์คล้อยต่ำจนลับหลังเขา แสงสีแดงระเรื่อจับทั่วไปทั้งขอบฟ้า ทิวทัศน์ยามสนธยาแม้งดงามน่าลุ่มหลง แต่ก็สั้นกะทันหันจนน่าอาลัย

ด่านเง็กมี้งกวนเห็นรำไรอยู่ในขอบฟ้า ทั้งสามต่างพากันวิ่งละลิ่ว จนมาถึงที่หน้าราวป่า สถานที่นี้คุ้ยงังเพี้ยเคยมาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ในด้านจิตใจกลับผิดแปลกกันดั่งราวเป็นฟ้ากับดิน

ทันใดนั้น...

ในป่ามีเสียงสดใสตวาดดังขึ้นว่า

"นี่! ช้าไว้ พวกเจ้าบอกคุ้ยงังเพี้ยอยู่ในป่านี้ แล้วไฉนจึงยังไม่เห็นตัวเล่า?"

เสียงชายชราคนหนึ่งดังกลั้วหัวร่อ

"อาจบางที มันถูกสาขาที่เง็กมี้งกวงคร่าตัวไปก็ได้"

เสียงนั้นแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"อาศัยฝีมืออันต่ำต้อยของพวกเทียนฮวงก้าเจ้า ก็กล้าคุยโอ่คร่าตัวคุ้ยงังเพี้ยไว้ ช่างไร้ยางอายเสียเหลือเกิน!"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงพอได้ยิน รีบกล่าวละล่ำละลักว่า

"นั่นเสียงเน้ยฮวยท่งจื้อ (ทารกดอกบัว) ไป! พวกเรารีบไปฟาดเจ้าลูกหลานอสูร ที่หลอกลวงมันให้ตายคามือกัน"

กล่าวแล้วรีบโถมกายเข้าไปในราวป่าก่อนคล้ายดั่งกับว่ากลัวผู้อื่นจะแย่งลงมือฆ่าฟันกันเสียก่อน

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงนี้ ขอเพียงมีการต่อยตีกัน ไม่ว่าเรื่องใดๆ มันก็ไม่สนใจทั้งสิ้น

คุ้ยงังเพี้ยฉุกแขนจิวอี้เหล็ง วิ่งตามติดด้านหลังสั่งเบาๆ ว่า

"ซิมเฮีย มิต้องตื่นเต้นไป ฟังพวกมันกล่าววาจาใดเสียก่อน"

เสียงนั้นได้ดังขึ้นอีกว่า

"พยัคฆ์ร้ายไม่อาจต้านจิ้งจอกทั้งฝูงได้ ผู้เก่งกล้าก็สู้คนหมู่มากมิอยู่ ยอดฝีมือของเทียนฮวงก้ามีมากมายคับคั่ง คุ้ยงังเพี้ยแม้พลังฝีมือสูงส่งกว่านี้ ก็เป็นเพียงลำพังคนเดียวเท่านั้น"

"เราถามเจ้า คุ้ยงังเพี้ยเคยมาที่นี้จริงๆ หรือ?"

“มานั้นเคยมา แต่ก็เนิ่นนานเต็มทีแล้ว ที่เรียกท่านให้มานี้เพียงแต่เพราะต้องการให้ไกล้สาขาของพวกเราเท่านั้น”

ซิมเซาทีหัวเราะขึ้นอย่างมิอาจอดกลั้น กล่าวว่า

“วิเศษแท้ เน้ยฮวยท่งจื้อทะนงตัวว่าฉลาดกว่าเรา คราวนี้เจ้าก็ถูกคนหลอกเข้าจนได้”

เสียงดังยังไม่ขาดหาย ก็ได้ยินเน้ยฮวยท่งจื้อตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้น

“พวกเจ้ารนหาที่ตาย”

ซิมเซาทีพลันแผดร้องสุดเสียง

“แย่ แย่แล้ว มันตีกันแล้ว”

เสียงพอดัง ร่างรีบวิ่งปราดเข้าไปในป่าอย่างเร่งร้อน

คุ้ยงังเพี้ยฉุดแขนจิวอี้เหล็งเบาๆ มิได้วิ่งเข้าไปร่วมวงต่อสู้ แต่กลับวิ่งไปทางด่านเง็กมี้งกวน วิ่งพลางกล่าวพลางว่า

“พวกมันจะต้องส่งคนไปขอกำลังจากสาขาเป็นแน่ พวกเราคอยสกัดกั้นมันเอาไว้”

เสียงขาดคำร่างถลันหายเข้าไปในส่วนลึกของราวป่าทันที

ในป่ากว้างมีเสียงพลังฝ่ามือดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว เสียงแผดร้องอันโหยหวนดังระงมไปจนทั่ว

เสียงแหบห้าวของซิมเซาทีตะเบ็งขึ้น

“นี่ ทารก เราหาตัวประมุขพบแล้ว”

“ได้พบเจ้เจ๊เราหรือไม่?”

จากนั้น เสียงอันโหยหวนได้ดังขึ้นก่อน แล้วเสียงแหบห้าวของซิมเซาทีจึงกล่าวว่า

“มิเห็นเลย”

“ท่านได้ถามว่ามันพบเจ้เจ๊ของเราบ้างหรือไม่?”

“ฮา ฮา เราลืมไป”

เน้ยฮวยท่งจื้อแค่นเสียงขึ้นว่า

“เราทราบดีว่าคนเยี่ยงท่านย่อมไม่อาจกระทำเรื่องอันเรียบร้อยขึ้นได้”

เสียงขาดคำมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังขึ้นอีกสามครา คิดว่าเมื่อทารกจอมซนไม่ได้ข่าวพี่สาวร่วมสายโลหิต ก็เกิดความขุ่นเคืองขึ้นอย่างจริงจัง พาลระบายโทสะเข้าใส่เหล่าผู้โชคร้ายประดานั้นไป

ในป่ากว้าง พลันมีคนวิ่งอย่างร้อนรนมาสามคนมุ่งสู่ด่านเง็กมี้งกวนอย่างรวดเร็ว

ทั้งสามพอเพิ่งจากวงต่อสู้ไปไม่ไกล พลันมีเสียงเย็นยะเยียบของคนผู้หนึ่งดังขึ้นว่า

"สหายทั้งสามท่าน ข้าพเจ้ารออยู่เนิ่นนานแล้ว"

เสียงไม่ดังกระไรนัก แต่สะท้านแก้วหูจนใจหวั่นไหว ทั้งสามพากันชะงักเท้าเหลียวหน้ามองไป เห็นที่ซึ่งไกลร่วมสามสิบเชียะ มีบุรุษสตรีรูปงามคู่หนึ่งยืนอย่างสงบเยือกเย็น

คนกลางพลันร้องโพล่งไปว่า

"พวกท่านเป็นใคร?"

คุ้ยงังเพี้ยตอบเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ย"

ทั้งสามพอได้ฟัง ต่างคล้ายถูกสายฟ้าฟาดเข้าใส่อย่างถนัดถนี่ ยืนปากอ้าตาค้างพูดไม่ออกทันที

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นก็เค้นเสียงเย็นชาว่า

"พวกท่านมิใช่จะไปขอกำลังหนนจากสาขาเมืองเง็กมี้งกวนดอกหรือ? ขอเพียงพวกท่านผ่านด่านเราคุ้ยงังเพี้ยไปได้ ก็ปล่อยให้พวกท่านผ่านโดยสะดวก ข้าพเจ้าจะไม่ไล่ตามติดเป็นเด็ดขาด"

คนอยู่กลางรู้ดีว่า เหตุการณ์แน่นอนขั้นนี้ แม้เกรงกลัวไปก็ไม่มีประโยชน์ จึงชำเลืองตาบอกใบ้ให้ผู้เคียงข้างทั้งสอง แล้วโถมกายเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว ปากก็สำทับขึ้น

"อย่าได้ลำพอง"

กระบวนท่าหงังเลาะเพ่งซา (สกุณากรีดพื้นทราย) ปาดเข้าใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว

ผู้อยู่ซ้ายขวาทั้งสองก็ได้วิ่งปราดไปทางซ้าย และขวาในเวลาเดียวกันที่ผู้อยู่กลางโถมเข้าจู่โจม

จิวอี้เหล็งขณะคิดจะลงมือสกัดกั้น ก็ถูกคุ้ยงังเพี้ยฉุดมือห้ามเอาไว้

คนกลางนั้นได้จู่โจมเข้ามาถึงตัวแล้ว คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กระบวนท่ากิมเล้งถ้ำเยี้ยว (มังกรทองกางเล็บ) คว้าชีพจรข้อมือของคนผู้นั้นอย่างแม่นยำ แค่นเสียงถามว่า

“ในสาขามีคนมากน้อยเท่าใด?”

เสียงเย็นชาหน้าตาเหี้ยมเกรียม ทำให้ผู้คนต้องหวั่นไหวระย่อ

คนเราไม่มีผู้ใดมิกล้าตายดอก มันผู้นั้นเพียงแต่เป็นมือชั้นสามของสาขาเท่านั้น หาใช่เป็นชนชั้นเยี่ยมของบู๊ลิ้มไม่ ความกลัวตายก็ย่อมต้องเกิดขึ้น เมื่อเห็นจึงร้องละล่ำละลักว่า

“ขอเพียงท่านรับปากไม่ฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายินดีบอก”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา กล่าวว่า

“ตกลง ข้าพเจ้ามิฆ่าท่าน”

คนผู้นั้นพอคลายตื่นตระหนกแล้ว จึงกล่าวว่า

“ในสาขา นอกจากโอ๊วฉายาฉาเท้า (มังกรสามหัว) ก็มีองครักษ์อีกสองท่านที่สำนักใหญ่ส่งมา และยอดฝีมือที่ใคร่ช่วงชิงลายแทงอีกมาก ที่ยินดีร่วมมือกับพรรคเราชั่วคราว พำนักอยู่ในที่นั้น”

“ยังมีอีกหรือไม่?”

“เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมีเพียงเท่านี้”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา ยื่นนิ้วจี้จุดคี้ไฮ้ของคนผู้นั้น ทำลายพลังฝีมือของมันไปหมดสิ้นแล้วคลายมือกล่าวว่า

“เจ้าเป็นคนเดียวของเทียนฮวงก้า ที่รอดชีวิตไปจากเงื้อมมือของคุ้ยงังเพี้ยได้”

ขาดคำ จูงแขนจิวอี้เหล็งวิ่งกลับเข้าไปในวงต่อสู้ของป่าใหญ่

วิ่งไปยังไม่ไกล เสียงต่อสู้พอได้ยินเลือนรางแล้ว เห็นเน้ยฮวยท่งจื้อคล้ายดั่งเป็นผีเสื้ออันแคล่วคล่องโบยบินฉวัดเฉวียนอยู่ท่ามกลางชายฉกรรจ์ร่างใหญ่สามคน มิว่าจะเป็นวาดมือวางเท้า ล้วนแล้วทำให้เหล่าชายฉกรรจ์ต้องหลบเลี่ยงกันอย่างลนลาน มิกล้าต้านทานรับในด้านตรงเลย

ซิมเซาทีมีโลหิตติดตัวไปแล้ว แต่ใบหน้าระรื่นลำพอง คล้ายดั่งว่าในโลกนี้ ไม่มีเรื่องใดที่จะสร้างความหฤหรรษ์ลำพองให้แก่ตัวเองได้มากกว่าการต่อยตีกับผู้อื่น

ซิมเซาทีสะบัดมือฟาดคู่ต่อสู้ที่เหลือเพียงคนเดียวจนล้มพับ ปากก็ตะโกนก้องสมยาก เหลือบดูคุ้ยงังเพี้ยที่วิ่งมาถึงบริเวณต่อสู้แวบหนึ่ง แล้วพลันหันไปบอกกับเน้ยฮวยท่งจื้อว่า

“นี่ทารก แบ่งให้เราสักคนเป็นไร?”

เน้ยฮวยเท่งจื้อที่ยังมีนิสัยทารก พอได้ฟังพาลตวาดขึ้นว่า

"ไม่ให้! ผู้ใดเรียกท่านมิไปถามร่องรอยของเจ้เจ๊เรา"

ผู้มีธัมมะย่อมไม่ช่วงชิงสมบัติที่ผู้อื่นพอใจ ชิมเซาทีมาตรแม้นนิยมชมชอบการต่อยตี แต่ก็เข้าใจว่าผู้อื่นคงชมชอบเช่นมันด้วย ดังนั้น เมื่อเน้ยฮวยท่งจื้อปฏิเสธไม่ยอม จึงมิกล้าจะเข้าแย่งชิงอย่างหักหาญ

เมื่อกลอกตาไปมาแล้วพลันพบเห็นคุ้ยงังเพี้ยยืนเฉยอยู่ จึงเกิดความคิดอันปราดเปรียว รีบกล่าวว่า

"คัยเม่งจ๊อยู่ทางนั้น ท่านรีบไปถามไถ่เองเถิด ให้เรารับเจ้าสามคนนี้ไว้แทน"

ขาดคำกระโดดกายโถมเข้าไป มิรอให้ยอมหรือไม่ก็รับการจู่โจมของชายฉกรรจ์ทั้งสามเอาไว้

เน้ยฮวยท่งจื้อร้อนใจ ใคร่ทราบร่องรอยของเจ้เจ๊ เมื่อได้ยินเช่นนั้น จึงรีบกระโดดออกจากวงต่อสู้จริงๆ ละลิ่วร่างมาถึงข้างกายคุ้ยงังเพี้ย กระหืดกระหอบถามว่า

"เจ้เจ๊ของเราอยู่ที่ใด?"

คัยงังเพี้ยมาตรแม้นมีอายมากกว่าเน้ยฮวยท่งจื้อไม่เท่าใด แต่อปสรรคและอันตรายที่ฟันฝ่ามาในระหว่างนี้ทำให้เติบใหญ่จนมีความเคร่งขรึมขึ้นอีกมากมาย "วันเวลาในวงพวกนักเลงเร่งเร้าคนให้ชรา" นับเป็นวาจาที่ถูกต้อง

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวเสียงราบเรียบขึ้นว่า

"อยู่ที่จิวแกเป้า"

เน้ยฮวนท่งจื้อละล่ำละลักว่า

"ท่านไฉนไม่อยู่ร่วมกับนาง? จิวแกเป้าอยู่ที่ใด?"

ขณะว่ากล่าว พลันพบเห็นที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย มีจิวอี้เหล็งยืนอยู่อีกคนก็งงงันไปชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงสะท้านด้วยความขุ่นเคือง

"ที่แท้...ท่านไม่ต้องการเจ้เจ๊เราแล้ว!"

ขณะว่ากล่าว ตาอันสุกใสคมวาวมีหยาดน้ำเอ่อคลอขึ้นมาบางๆ

เน้ยฮวยท่งจื้อมิรู้ถึงความรักในระหว่างบุรุษสตรีดอก แต่เคยได้ยินเจ้เจ๊บอกมา ว่านางจะอยู่เคียงคู่กับคุ้ยงังเพี้ยตลอดกาล จะไม่ยอมพรากจากกันไปเป็นอันขาด บัดนี้ เห็นจิวอี้เหล็งมาอยู่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ยแทนตำแหน่งเจ้เจ๊ของตน ความกินใจที่เคยมี อุดมคติที่เคยมี อคติที่เคยมี ทำให้เน้ยฮวยท่งจื้อรู้สึกว่า

คุ้ยงังเพี้ยต้องทารุณต่อเจ้เจ๊ตนเป็นแม่นมั่น

แต่ทว่า มันก็ยังมิกล้าลงมือต่อยตีกับคุ้ยงังเพี้ย เนื่องจากเจ้เจ๊เคยห้ามขาด หากมันต่อยตีกับคุ้ยงังเพี้ยเมื่อใด นางจะไม่ยอมพบหน้ากับมันตลอดกาล ดังนั้นพอกระวนกระวายได้แต่หลั่งน้ำตาเท่านั้น

จิวอี้เหล็งรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

"จิวแกเป้าคือบ้านของเรา เจ้เจ๊ท่านตกลงกับคุ้ยกอกอเรียบร้อยแล้ว จะรอพวกเราอยู่ในที่นั้น"

เน้ยฮวยท่งจื้อดีอกดีใจจนรีบเงยหน้าถามคุ้ยงังเพี้ยว่า

"คุ้ยกอกอ ที่นางว่านั้นเป็นความจริง?"

คุ้ยงังเพี้ยสืบกายเข้าไปตบไหล่เน้ยฮวยท่งจื้อเบาๆ กล่าวว่า

"เป็นความจริงตี้ตี่"

กระแสเสียงเต็มไปด้วยความรักอันสัตย์ซื่อบริสุทธิ์

เน้ยฮวยท่งจื้อพอได้ทราบข่าวเจ้เจ๊ ก็กระโดดโลดเต้นด้วยความปีติยินดี ชั่วครู่โถมกายเข้ากอดคุ้ยงังเพี้ยโห่ร้องเสียงก้องว่า

"ขณะนี้พาไปพบเจ้เจ๊เลยเป็นไร?"

มันที่มีนิสัยทารก จะขุ่นเคืองหรือยินดีก็ปรากฏอยู่บนสีหน้าจนหมดสิ้น

ทันใด ที่ด้านข้างมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นสามครั้งซ้อนๆ พวกคุ้ยงังเพี้ยเบือนหน้ามองไป เห็นชายฉกรรจ์สามคนที่ต่อสู้กันอยู่กับซิมเซาที ต่างนอนแน่นิ่งอยู่ในกองโลหิต ดูสภาพน่ากลัวสิ้นชีวิตไปทุกคนแล้ว

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงบ่นพึมพำกับตนเอง

"มืดเสียแล้ว เราไม่มีเวลาพัวพันกับพวกเจ้าอีก"

ขาดคำก็เดินตรงเข้าหาคุ้ยงังเพี้ย ที่แท้มันที่ไม่ฆ่าคนทั้งสามก็เพราะต้องการหาความสนุก แต่เมื่อเห็นอากาศเริ่มขมุกขมัว จึงต้องรีบลงมือประหารพวกมันไป

บนพื้นมีซากศพเกลื่อนกลาดจำนวนสิบกว่าซากโลหิตแข็งตัวเป็นลิ่มๆ ยิ่งดูยิ่งรู้สึกสะอิดสะเอียนน่าหวาดกลัว

คุ้ยงังเพี้ยตบหลังเน้ยฮวยท่งจื้อเบาๆ กล่าวว่า

"เราเรียกเล้งยี้ลงมา ให้จิวเจ้เจ๊เป็นเพื่อนกับท่านไปพบเจ้เจ๊ท่านกันก่อนเป็นไร?"

จิวอี้เหล็งรีบถามว่า

“แล้วท่านเล่า?”

“ข้าพเจ้ากับซิมเฮีย จะไปที่สาขาเทียนฮวงก้าในเมืองเง็กมึ้งกวนสักครู่ก่อน”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มปีติ

“วิเศษแท้ เราในหลายวันนี้เงียบเหงาจนแทบจะคลุ้มคลั่งแล้ว”

จิวอี้เหล็งกล่าวอย่างอาลัยอาวรณ์ว่า

“ข้าพเจ้าก็จะไป คนเมื่อครู่บอกว่าในสาขามียอดฝีมือที่จะชิงลายแทงของท่านอยู่มากมาย ท่านไปกันเพียงสองคน เรา...เราไม่วางใจ”

เน้ยฮวยท่งจื้อเห็นคนทั้งหลายต่างจะไป อารมณ์ทารกกำเริบขึ้นอย่างรุนแรง รีบสอดคำอย่างลนลานว่า

“ข้าพเจ้าก็จะไป! ข้าพเจ้าก็จะไปด้วย”

“ท่านมิใช่จะรีบไปหาเจ้เจ๊ดอกหรือ?”

“เฮอะ! ท่านกลัวเราจะแย่งคู่มือต่อยตีของท่านใช่หรือไม่ ท่านยิ่งขับไล่กีดกันเรา เรายิ่งจะแย่งชิง”

วาจาเน้ยฮวยท่งจื้อจี้เข้าใส่ใจดำฮวยไฮ้ป้าอ๊วงจนมันกระวนกระวายใจยิ่ง มิคำนึงถึงการอับอายหรือไม่ รีบวิงวอนว่า

“ทารกประเสริฐ เรารับรองสนับสนุนให้ท่านไปแน่”

คุ้ยงังเพี้ยรีบส่งเสียงห้ามปรามขึ้น

“มิต้องทุ่มเถียงกัน ต่างไปให้หมดสิ้นก็แล้วกัน แต่ทว่า การไปคราวนี้อย่าได้ชะล่าใจเป็นอันขาด ในเมื่อสาขาด่านเง็กมึ้งกวนมีผู้กล้าคิดช่วงชิงลายแทงจากเรา ย่อมมิใช่เป็นมือชั้นต่ำต้อยธรรมดา เมื่อถึงเวลาสำคัญควรกระทำไปตามสถานการณ์ วู่วามหุนหันมิได้”

กล่าวแล้วเหลือบตามองดูฮวยไฮ้ป้าอ๊วงแวบหนึ่ง แสดงอย่างแน่ชัด วาจาเหล่านี้ส่วนมากกล่าวให้แก่จอมพลังผู้มุทะลุฟัง

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงขอมีเพียงเกิดการต่อยตี มิว่าเรื่องใดก็ไม่คำนึงถึงทั้งสิ้น วาจาของคุ้ยงังเพี้ยนี้จึงมิได้แยแสฟังแม้แต่คำเดียว

ทั้งสี่พากันเดินทางสู่ด่านเง็กมึ้งกวน ด้วยฝีเท้าอันเร่งร้อนรวดเร็ว

อาทิตย์อัสดงลงไปแล้ว ม่านราตรีคลี่มาครอบคลุมจนมืดครึ้มไปทั่วทุกแห่ง นอกด่านเง็กมึ้งกวนมีความหนาวเย็นจนจับใจ ยามนี้จึงไม่ปรากฏมีร่องรอยผู้คนสัญจรไปมาอีกแล้ว

ที่สุดไกล มีเสียงจิ้งจอกเห่าหอนอยู่แว่วๆ ทั่วทุกทางเลือนรางจนสุดสายตา วิกาลของนอกกำแพงใหญ่ ช่างมีความอ้างว้างวังเวงและรกร้างแห้งแล้ง

เดือนดวงใหม่ พาใบหน้าเพียงเสี้ยวเดียวโผล่พ้นขอบฟ้า แสงสีเงินสาดส่องไปทั่วทั้งปฐพี แต่ก็เป็นเพียงเลือนรางสลัวเท่านั้น ยิ่งเพิ่มพูนความลึกลับวังเวงของวิกาลมากขึ้น

ทันใด...

คฤหาสน์หลังใหญ่มหึมาทางนอกด่านเง็กมึ้งกวนมีเงาร่างอันคล่องแคล่วแผ่วเบาสี่สายลอยละลิ่ว ดูแล้วทั้งสี่นี้คล้ายเป็นปุยนุ่นที่ถูกสายลมหอบพัด มิได้คล้ายคลึงเป็นร่างของมนุษย์เลย หากแม้นในโลกนี้มีวิญญาณจริง อย่างนั้นทั้งสี่ควรเป็นวิญญาณจำแลงร่างมาแล้ว

เงาร่างสี่สายหยุดบนชายคาชั่วครู่ แล้วจึงพากันละลิ่วไปทางห้องโถงใหญ่ที่มีแสงไฟจุดสว่างไสวโดยพร้อมกัน แคล่วคล่องแผ่วเบาดจุราวนกน้อยถลาฟ้า

อาณาเขตของตึกใหญ่มหึมานี้ มีหอห้องติดต่อกันจนเป็นอาณาเขตมิต่ำกว่าสองร้อยวา นอกจากกห้องโถงใหญ่นี้มีแสงไฟสว่างไสวแล้ว รอบข้างต่างมืดมิด เงียบ! เงียบวังเวงจนคล้ายสุสาน ตึกใหญ่ที่ไร้แสงไฟความจริงก็น่าหวาดหวั่นอยู่แล้ว แต่ภายในห้องโถงใหญ่ที่มีแสงไฟอยู่เพียงแห่งเดียว ยิ่งรู้สึกบรรยากาศอันน่าหวั่นไหว มีกลิ่นอายของปิศาจอยู่อย่างเข้มข้น!

ปราศจากเงาร่างของผู้คน ทำให้รู้สึกคลางแคลงใจว่าตึกใหญ่หลังนี้จะเป็นตึกร้างไร้ผู้คนพำนัก!

ทั้งสี่พอพลิ้วกายถึงชายคาห้องโถงใหญ่ ในห้องโถงใหญ่พลันมีเสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบดั่งปิศาจคร่ำครวญดังขึ้น

"คุ้ยงังเพี้ย ในที่สุดเจ้าก็แส่เข้ามาตกหลุมพรางจนได้ ฮา ฮา..."

เสียแผดหัวร่ออันคลุ้มคลั่ง คล้ายเป็นสัญญาณที่นัดหมายกันแล้ว พอเสียงหัวร่อดังบนชายคารอบข้าง พลันมีคบไฟจุดออกมาสว่างไสวดุจดั่งกลางวัน ชนชาวบู๊ลิ้มจำนวนเป็นร้อยพากันฮือออกมารายล้อมคนทั้งสี่เอาไว้อย่างแน่นหนา

อาศัยพลังฝีมือของทั้งสี่ ถึงกับไม่อาจหลบรอดโสตประสาทของผู้เปล่งเสียงข่มขู่ พลังฝีมือของคนผู้นี้จึงเป็นที่เดาได้แน่แก่ใจแล้ว!

ทันใดนั้น...

ในห้องโถงใหญ่ ปรากฏร่างชายชราผมขาววิ่งปราดออกมา พอกระทบพื้นก็หันขวับเข้าหา

จิวอี้เหล็งยืนเคียงข้างกายคุ้ยงังเพี้ย ตระหนกจนร้องอุทานด้วยความตกใจ รีบซุกหน้าสะคราญของนางแนบไปบนไหล่คุ้ยงังเพี้ยทันที

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงก็ถอยกายไปก้าวใหญ่อย่างลืมตัวร้องขึ้นว่า

“ลั่งซัวซี่กุ้ย (สี่ปิศาจภูเขาจิ้งจอก)!”

ฝ่าห่าเกาทัณฑ์

สี่ปิศาจแห่งภูเขาลั่งซัว ต่างผมขาวโพลงดั่งไหมเงิน ดูอายุจะต้องสูงวัยกว่าเจ็ดสิบปีแน่ แต่คนทั้งสี่มีสารรูปที่ผู้คนมิกล้าจะประจันหน้าเลย พวกมันแต่ละคนใบหน้ามีแผลเป็นมากมายซับซ้อน จนกล้ามเนื้อบิดเบี้ยวผิดรูปร่าง ฟันสีเหลืองอร่ามยาวเขยินออกนอกปาก ตาทั้งแปดคมวาวราวเป็นตาสัตว์ร้าย ภายใต้คิ้วที่บางหร็อมแหร็ม นอกจากยิ่งเน้นให้เห็นถึงความทุเรศอัปลักษณ์ จนสุดทนทานแล้วคล้ายมิได้เพิ่มกลิ่นอายของมนษย์ มีชีวิตอย่บนใบหน้านี้บ้างเลย

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเป็นคนใจซื่อปากไว เมื่อถอยกายไปก้าวหนึ่งอย่างลืมตัว พลันตะเบ็งเสียงก้องร้องว่า

"สวรรค์ช่วยด้วย ในโลกนี้มีผีอยู่จริงด้วยหรือ?!"

นับว่าถูกต้องจริงๆ ท่ามกลางแสงคบไฟที่ส่องสว่างไสวทั่วทุกด้าน คนทั้งสี่กลับคล้ายเป็นปิศาจพยาบาท ที่ดิ้นรนหนีออกมาจากหัวงอเวจีไม่ผิดเพี้ยน

เน้ยฮวยท่งจื้อและฮวยไฮ้ป้าอ๊วง อยู่ร่วมกันมาหลายวัน จนกลายเป็นคู่หูที่ถูกคอกันมาก พอได้ยินเสียงอุทานก็รีบสวนคำต่อให้

"ชิ้นใหญ่ (หมายถึงตัวโตที่ไร้ประโยชน์) ผู้อื่นเมื่อกาลก่อนแม้นมีสมญาซี้กุ้ย (ผีตาย) อันน่าฟัง แต่ค่ำวันนี้ยังมิได้ตายไปจริงดังฉายาดอก"

ทารกจอมซนได้เปลี่ยนฉายาซี่กุ้ย (สี่ปิศาจ) มาเป็นซี้กุ้ย (ผีตาย) ฟังแล้วก็พอจะรื่นหูอยู่ไม่น้อย

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงที่สมองเฉื่อยชา จึงไม่อาจจะคิดเข้าใจความหมายในวาจาได้ ต้องกล่าวอย่างงุนงงว่า

"พวกมันมิใช่เป็นซี่กุ้ย (สี่ปิศาจ)? แต่กลายเป็นซี้กุ้ย (ผีตาย) นี่เอง เรา

กลับฟังผิดเสียแล้ว”

มันพาลกล่าวอย่างจริงๆ จังๆ แสดงว่าเชื่อถือคิดว่าจริงเสียแล้ว

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วง ยิ่งกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังเพียงไร สี่ปิศาจลั่งซัวยิ่งดั่งแค้นเพียงนั้น ปรกติพวกมันถือโกรธ ที่ผู้คนตำหนิประณามพวกมันอัปลักษณ์อยู่แล้ว วันนี้อยู่ต่อหน้าคนตั้งมากหลายถูกประณามว่าเป็นผีตาย คิดดู พวกมันไหนเลยจะทนทานอยู่ได้?

เสียงเล่าตั้ว (พี่ใหญ่) คำรามอย่างขุ่นเคืองว่า

“ไสหัวออกไปให้เล่าฮ”

เสียงขาดคำร่างถลันเข้าหาฮวยไฮ้ป้าอ๊วงดุจสายฟ้า สะบัดมือตบฉาดใส่ด้วยความแคล่วคล่องปราดเปรียวประหนึ่งนกน้อยถลาลม นับว่าพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมสมกิตติศัพท์ร่ำลือ

พลังฝ่ามือดังครืนครั่นดั่งพายุร้าย อุปมาอสนีบาตฟาดจากฟากฟ้า เป็นอานุภาพคล้ายฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วง หาใช่เป็นคนปากแข็งมืออ่อนไม่ เมื่อเห็นเช่นนั้นก็ตาเหลือกถลนจนประกายเจิดจ้า สองแขนสะบัดฟาดออกต้านรับ พร้อมกับตวาดสำทับว่า

“เรากลัวเจ้าด้วยหรือ?!”

ฝ่ามือของทั้งสองฝ่าย ได้กระแทกเข้าหากันอย่างถนัดถนี่

เสียโครมดังกึกก้องปานฟ้าร้อง ความสูงล้ำต่ำต้อยได้ปรากฏขึ้นในฉับพลันทันที

เล่าตั้วของสี่ปิศาจภูเขาจิ้งจอก ร่างลอยอยู่กลางอากาศจึงไม่มีที่พอจะหยั่งเท้าอาศัยกำลัง เมื่อฝ่ามือทั้งสี่กระแทกเข้าหากัน ร่างจึงถูกกระแทกจนร่วงหล่นลงกับพื้น ระยะความเร็วในการร่วง เมื่อเปรียบกับตอนพุ่งไป คล้ายดั่งยังว่องไวกว่าเสียอีก

ร่างกระแทกกับพื้นดังโครม และยังต้องเซถลาไปถึงเจ็ดแปดก้าวจึงตั้งหลักได้ แต่ก็แทบจะล้มหงายไปกับพื้น แสดงว่าพลังภายในยังด้อยกว่าซิมเซาทีมากมายก่ายกองนัก

ซิมเซาทีเพียงไหล่สั่นสะท้านเล็กน้อย ก็หยุดยั่งร้องโพล่งว่า

“เอ๊ะ? ที่แท้ฝีมือต่ำต้อยเท่านี้เอง!”

อันเรื่องนี้ มิเพียงจอมพลังทะเลเลือดซิมเซาทีรู้สึกสงสัยเท่านั้น แม้อีกสามคนต่างก็รู้สึกเป็นเรื่องมีเลศนัยเสียแล้ว เนื่องจากสี่ปิศาจภูเขาจิ้งจอก มีเกียรติ

ภูมิกระเดื่องบู๊ลิ้มมาเนิ่นนานปี แทบจะเป็นที่หวาดหวั่นของผู้คนทั้งหลายอยู่แล้ว พลังฝีมือย่อมไม่ถึงกับต้องพ่ายแพ้แก่ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงในกระบวนท่าแรกเท่านั้น!

คุ้ยงังเพี้ยจับตามองไปในลานตึก นอกจากชายชราทั้งสี่แล้ว ไม่มีบุคคลสะดุดตาใดๆ ปะปนอยู่ องครักษ์ทั้งสองของพรรคเทียนฮวงก้าที่ได้ทราบมาจากในป่าว่าอยู่ ขณะนี้ก็มิมีร่องรอยออกมาให้เห็นด้วย?

ด้วยความเย่อหยิ่งโอหังจนลำพองของเทียนฮวงก้ามาคำนวณ เมื่อมีองครักษ์ศักดิ์ศรีสูงส่งมาอยู่ในสาขา พวกมันย่อมมิยอมหลบซ่อนคอยลงมือลอบประทุษร้ายในความมืดอย่างเด็ดขาด อย่างนั้น วาจาของคนในป่าน่ากลัวเป็นมดเท็จหลอกลวงไปแล้ว?!

สี่ปิศาจ เมื่อเห็นเล่าตั๋วพลาดท่าในกระบวนแรก มิเพียงไม่มีท่าทีจะล้างแค้นเท่านั้น แต่ละคนกลับปรากฏแววแตกตื่นขึ้นบนใบหน้าจนเห็นชัด

คุ้ยงังเพี้ยผลักจิวอี้เหล็งที่ข้างกายเบาๆ กล่าวช้าๆ ว่า

"สาขาเมื่อเจ็กมึ้งกวน เปลือกนอกเข้มแข็งแต่ข้างในอ่อนแอพวกเราลงไปเถิด"

กล่าวแล้วกระโดดลงไปในทันที

อีกสามคนก็กระโดดตามติด ต่างมีสีหน้าโหดเหี้ยมอำมหิต อาจบางทีเพราะความอำมหิตของคุ้ยงังเพี้ยระบาดให้พวกทั้งสามไปก็ได้ หรืออาจบางทีเพราะความรักพวกพ้องทำให้พลอยชิงชังในศัตรูไปด้วย แต่จะอย่างไร การกระทำของคนทั้งสี่ยามนี้ล้วนแล้วเป็นที่น่าหวาดหวั่นของผู้พบเห็นยิ่งนัก

สี่ปิศาจภูเขาจิ้งจอกพอเห็น แต่ละคนต่างสาวเท้าถอยไปอย่างลืมตัว ตาทั้งแปดของคนทั้งสี่เหลียวซ้ายแลขวาอยู่ไม่หยุดยั้ง มิทราบกำลังรอคอยสิ่งใด

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงตะเบ็งเสียงก้องขึ้นว่า

"เม่งจู๊ ทั้งสี่คนนี้มอบให้เราทั้งหมดได้หรือไม่?"

จากการประฝ่ามือเมื่อครู่ ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคำนวณแน่แก่ใจ ต้องสามารถเอาชัยมันทั้งสี่เป็นแม่นมั่น เนื่องจากว่า ในด้านพลังฝีมือนั้น หาใช่จะโง่เขลาไร้ความคิดดั่งสมองของมันไม่

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไปรอบข้าง ขณะจะเอ่ยปากรับคำ เน้ยฮวยท่งจื้อก็ชิงกล่าวขึ้นอย่างคึกคะนองว่า

"ไฮ้ ท่านนี้กลับรู้จักหาทางเอาเปรียบ ท่านต่อยตีแล้วพวกเราจะทำอย่างไรกัน?"

จากน้ำคำของทั้งสอง แสดงคล้ายดั่งว่า เฒ่าทั้งสี่ที่ทำให้ผู้คนได้ยินนาม แล้วอกสั่นขวัญฝ่อ กลายเป็นสัตว์ที่พวกมันพอจะล่าได้ในทุกเวลา เป็นเศษขยะที่จะกำจัดเสียเมื่อใดก็ได้!

จริงดั่งว่า ใจเยือกเย็นเพียงไรก็ยังต้องมีโทสะ ทั้งสี่มาตรแม้นหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อแล้ว แต่ความจริง พวกมันได้ถูกสถานการณ์บีบคั้นจนไม่มีทางที่จะหลบหนีอย่างไรได้อีกแล้ว

ดังนั้น เล่ายี่ (ที่สอง) ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้าเด็กปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนมทั้งสองคน เห็นพวกเล่าฮทั้งสี่กลายเป็นบุคคลชั้นใดไปแล้ว?"

เสียงขาดคำก็มีทีท่าจะลงมือมาเข่นฆ่ากัน

เน้ยฮวยท่งจื้อกลอกตาคมวาวแล้วพลันสะอึกกายเข้าไปลงมือ

"ทหารเลวอันต่ำต้อยเท่านั้น"

กระบวนท่าเฮี่ยงเจี๊ยวอ๊วยซัว (นกมหากาฬกรีดทราย) จู่โจมเข้าใส่เล่าสี่ที่ยืนใกล้กับเล่าตั้ว ทางหนึ่งก็เอ่ยปากร้องบอกกับฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงว่า

"ชิ้นใหญ่ ท่านหากรีบลงมือมา เราพอจะแบ่งให้ท่านสักสองคน มิเช่นนั้น แม้สักคนเดียวก็ไม่มีส่วนร่วมด้วยแล้ว"

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงรู้นิสัยของเน้ยฮวยท่งจื้อได้ดี รู้ว่าหากตนยังไม่รีบลงมือน่ากลัวมีแต่ต้องยืนดูอยู่เท่านั้น พอได้ฟังไหนเลยจะกล้ารีรอ รีบสะอึกร่างโถมเข้าใส่อีกสองคน สะบัดมือจู่โจมอย่างดุดัน ปากก็รำพึงอยู่

"เจ้าชิงของเราแล้ว ยังบอกว่าแบ่งให้เราสองคน"

วาจาที่กล่าวเปี่ยมด้วยความไม่ยินยอม แต่ไม่ยินยอมก็จะมีปัญญาใดเล่า?

ภายในลานตีกอันกว้างขวาง คนทั้งหกแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม ประหัตประหารกันอย่างลืมตัวไม่กลัวตาย บริวารเทียนฮวงก้าจำนวนเป็นร้อยที่ชูคบไฟอยู่ตามซายคารอบข้าง ต่างกลายเป็นคนดูเท่านั้น มิมีท่าจะเข้าร่วมการเข่นฆ่ากันด้วยเลย

จิวอี้เหล็งกวาดตามองไปรอบข้าง แล้วกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

"เพี้ยตี่ ท่านว่าพวกประดานี้จะลงมาช่วยเหลือหรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ก่อนที่พวกปิศาจลั่งซัวจะพ่ายแพ้ พวกมันไม่ยอมลงมากันดอก"

คุ้ยงังเพี้ยพอเพิ่งกล่าวขาดคำ ในลานตีกพลันมีเสียงสดใสของเน้ย

ฮวยท่งจื้อหัวร่อขึ้น กล่าวว่า

"ฮา ฮา ที่แท้พวกเจ้าเป็นเพียงตัวเฒ่าที่ไร้ประโยชน์เท่านั้น รับมือ!"

ว่องไวจนสุดเปรียบประมาณ เสียงพอดังในลานก็มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนแว่วขึ้น รอจนคุ้ยงังเพี้ยและจิวอี้เหล็งเหลียวหน้ามองมา คู่ต่อสู้ที่ประมือกับเน้ยฮวยท่งจื้อ มีคนหนึ่งล้มฟุบลงขาดใจกับพื้นไปแล้ว

คนที่ล้มลงไปนั้น กลับกลายเป็นชายฉกรรจ์วัยกลางคน หนวดเคราและผมเผ้าที่ขาวโพลง กระจัดกระจายอยู่รอบข้าง แสดงแน่ชัดว่าพวกมันปลอมแปลงมาตบตาคนเท่านั้น

โลหิตได้พุ่งออกจากทวารทั้งเจ็ดของเล่าซำที่ตาย แสดงว่าฝ่ามือนี้เน้ยฮวยท่งจื้อฟาดหนักเกินไป จึงทำให้มันแม้กระทั่งวาจามิทันจะกล่าว ก็ต้องขาดใจตายไปเสียก่อน

จากนั้น ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงพลอยฟาดคู่ต่อสู้จนแผดร้องโอดโอย เล่าตั้วถูกฝ่ามืออันหนักหน่วงของฮวยไฮ้ป้าอ๊วงตายไปคาที่ และมันก็เป็นเพียงชายวัยกลางคนเช่นกัน

สี่ปิศาจได้ตายไปสองแล้ว เหลืออีกสองคนมาต่อต้านกับฮวยไฮ้ป้าอ๊วงและเน้ยฮวยท่งจื้อ ยิ่งไม่มีทางจะรับมือได้เด็ดขาด เห็นว่าที่เหลือทั้งสองคนจะต้องตาย ในมือของทั้งสองในพริบตานี้เป็นแน่แท้แล้ว

ทันใดนั้น...

บนสันหลังคาของห้องโถงใหญ่ มีเสียงตวาดกึกก้องร้องลงมา

"หยุดมือ!"

กระแสเสียงหนักหน่วงมีพลัง และยังดังอย่างกะทันหัน ทำให้ทั้งสี่ต่างต้องชะงักมือไปอย่างลืมตัวจนหมดสิ้น

เสียงนั้นนดังสืบต่อขึ้นว่า

"พวกท่านดูรอบข้างสักคราเป็นไร"

พวกคุ้ยงังเพี้ย ต่างรีบกวาดตามองไปรอบข้าง เห็นบรรดาบริวารเทียนฮวงก้าที่ยืนรายล้อมอยู่รอบข้างเมื่อครู่ ยามนี้ต่างได้ปักคบไฟลงกับหลังคา ในมือของทุกคนถือเกาทัณฑ์คันใหญ่ กำลังน้าวจ้องมาในลานตึกเป็นเป้าเดียวกัน ด้วยจำนวนไม่ต่ำกว่าหลายร้อย คนมีฝีมือสูงส่งกว่านี้ ในยามคับขันก็น่ากลัวจะต้านทานมิอยู่ เพราะเกาทัณฑ์หลายร้อยที่ระดมยิงลงมา ไหนเลยจะฝ่าได้โดยปลอดภัย

เล่ายี่กับเล่าสี่เมื่อเห็นอันตรายถูกคลี่คลาย ความแค้นจะได้ชำระล้างใน

บัดดลแล้ว ต่างต้องแค่นหัวร่อด้วยความลำพองใจ กล่าวว่า

"วันนี้ในลานตึกสาขาเมืองเง็กมึ้งกวน คือสุสานฝังร่างพวกเจ้าเหล่านี้แล้ว"

ขาดคำขณะย่อกายจะกระโดดขึ้นไปบนหลังคานั้น พลันได้ยินเสียงเย็นชาตวาดมาว่า

"หยุดไว้"

ทั้งสองต่างชะงักงันด้วยความงุนงง เล่ายี่เอ่ยขึ้นว่า

"ก้วยซัวโฮ้ว ท่านหมายความว่ากระไร?"

กระแสเสียงแสดงความขุ่นเคืองเป็นอย่างยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวมองไปตามต้นเสียง เห็นบนสันหลังคามีชายฉกรรจ์หน้าเสี้ยมตาหลิมมือถือธงสีเขียวยืนหยัดอยู่ผู้หนึ่ง แสดงว่าเสียงตวาดเมื่อครู่ได้ดังมาจากปากคนผู้นี้เอง

ก้วยซัวโฮ้วแค่นหัวร่อกล่าวขึ้นว่า

"พวกท่านปลอมแปลงมาแอบอ้างได้แนบเนียบยิ่ง แต่ความจริงพวกท่านเป็นเพียงศิษย์ของสี่ปิศาจภูเขาจิ้งจอกเท่านั้น เฮอะ! หลายวันนี้พวกเราถูกพวกเจ้าทั้งสี่ตบตามาบีบคั้นเพียงพอแล้ว"

วาจาชะงักลงเล็กน้อยก็ตวาดขึ้นว่า

"ขณะนี้พวกเจ้าจงสารภาพความจริงมา สี่ปิศาจภูเขาจิ้งจอกไปที่ใดแล้ว"

เล่าสี่แค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"องครักษ์ของเทียนฮวงก้าไปที่ใด พวกท่านก็ไปในที่นั้น!"

น้ำเสียงเข้มแข็งอย่างดื้อรั้น คล้ายดั่งยังมีความถือดีในกำลังที่หนุนหลังอยู่

ก้วยซัวโฮ้วแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"หัวหน้าสาขาและองครักษ์ทั้งสองท่านได้กลับไปยังสำนักใหญ่แล้ว หรือว่าพวกมันก็จะติดตามไปที่สำนักใหญ่ด้วย?"

เล่าสี่ตะเบ็งเสียงหัวเราะดังก้อง ร้องขึ้นว่า

"สำนักใหญ่ของพรรคท่านตั้งอยู่ที่เกาะเง่งเพ็กเต้า (ผนึกมรกต) กระนั้นหรือ?"

คำเง่งเพ็กเต้าพอหลุดจากปาก คุ้ยงังเพี้ยใจสะท้านไปทันที ที่นั้น คือดินแดนชุบชีวิตและเพิ่มพูนพลังฝีมือให้แก่ตัว นับเป็นจุดที่สัมพันธ์กันชั่วชีวิตอย่างยิ่งใหญ่ อย่าว่าแต่ ที่นั้นยังมีสองศรีพี่น้องแซ่เตี้ย ซึ่งประทับใจคุ้ยงังเพี้ยอย่างไม่อาจลืมเลือนอยู่

บัดนี้ หงส์เกียวและเทียนม้อนึ้ง เน้ยฮวยท่งจื้อต่างออกจากเกาะมาแล้ว ฝีมืออันดับเยี่ยมของเกาะก็ร่อยหรอจนมีไม่กี่คน หากแม้นเทียนฮวงก้ามีเจตนาไปจู่โจมเกาะอย่างจริงจัง น่ากลัวเง่งเพ็กเต้าหาผู้ต่อต้านรับมือมิได้ และอาจจะตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้แน่นอน

ใบหน้าที่เยือกเย็นของคุ้ยงังเพี้ย เริ่มปรากฏแววกระสับกระส่ายขึ้นมาบ้างแล้ว

ก้วยซัวโฮ้วงงงันไปซัววูบ พลันมีประกายตาเจิดจ้า แผดหัวร่อกล่าวว่า

"พวกเจ้ารัมากเรื่องเกินไปแล้ว!"

"เฮอะ มากหรือ เทียนฮวงก้าคิดจะยึดครองเกาะเง่งเพ็กเต้า จากนั้น ใช้ชีวิตผู้คนในเกาะเป็นประกันมาแลกเปลี่ยนลายแทงของคุ้ยงังเพี้ย แต่คิดจะให้พวกเราอาจารย์และศิษย์ทำตัวเป็นโล่ป้องกันเกาทัณฑ์พัวพันคุ้ยงังเพี้ยเอาไว้! เฮอะ แสดงว่าพวกท่านในตอนแรก ไม่มีเจตนาจะร่วมมือกันจริงจัง ต่างใช้เล่ห์อุบายเข้าหักหลังในกันและกัน เราต่างฝ่ายต่างไม่มีผู้ใดเสียทีกันดอก"

คุ้ยงังเพี้ยฉวยโอกาสที่เล่าสี่ยังกล่าววาจา ใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณบอกแก่พวกจิวอี้เหล็ง

"พอเสียงกู่ของข้าพเจ้าดังขึ้น พวกท่านรีบกระโดดเข้าไปในห้องโถงใหญ่ให้รวดเร็วสุดฝีเท้า บรรดามือเกาทัณฑ์ในที่นี้ ข้าพเจ้าเป็นผู้ต่อต้านจัดการเอง"

จากนั้น ยกมือโบกห้ามปรามมิให้ทั้งสามส่งเสียงทัดทาน กล่าวสืบต่อไป

"รอข้าพเจ้าจู่โจมพวกมันจนปั่นป่วนรวนเรแล้ว พวกท่านจงรีบพุ่งกายออกมาให้รวดเร็วเต็มที่ด้วย"

พอเพิ่งสั่งขาดคำ ก้วยซัวโฮ้วพลันแผดเสียงกู่เกรี้ยวกราดขึ้น

"ต่างฝ่ายไม่พลาดพลั้งเสียทีต่อกัน! ฮา ฮา พวกเจ้าในขณะนี้ก็ต้องเสียทีแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยเห็นเป็นโอกาสอันสมควร รีบแหงนหน้ากู่เสียงสะท้านกังวาน ร่างได้พุ่งขึ้นอากาศพร้อมเสียงกู่ แส้ฮั่งเล้งเปียงถูกสะบัดออกจากมือ ใช้กระบวนท่าโป๊ยฮึงฮวงโห (ลมฝนแปดทิศ) จู่โจมใส่ด้านขวามืออย่างดุดันทันที

พวกจิวอี้เหล็งทั้งสาม พอได้ยินเสียงกู่ต่างก็รีบพุ่งเข้าไปในห้องโถงใหญ่ด้วยความรวดเร็วปานประกายไฟ...

เหตุการณ์ที่อุบัติทั้งหลายแหล่ ล้วนแล้วรวดเร็วจนคล้ายเพียงกะพริบตาเกิดขึ้นชั่วเวลาที่คุ้ยงังเพี้ยเปล่งเสียงกู่เท่านั้นเอง

แทบเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน ก้วยซัวโฮ้วได้คำรามเสียงเกรี้ยวกราด

“ยิง! ยิง ยิง”

เสียงคำสั่งพอดัง เสียงเกาทัณฑ์ก็ตามติดมา เกาทัณฑ์อันคมกริบเป็นหมื่นๆ พันๆ พุ่งเข้ามาในร่างผู้คนที่ลานตึกดุจดั่งเป็นฝูงตั๊กแตน แน่นหนาซับซ้อนยิ่งกว่าห่าฝนจนนับมิถ้วนว่ามีอยู่เท่าใด ยิ่งไม่มีทางทราบว่าพุ่งมาจากสารทิศใดด้วย!

เล่ายี่กับเล่าสี่ต่างพากันแผดร้องด้วยความหวาดหวั่น

“พวกเจ้ากล้าบังอาจ...”

เสียงร้องมิทันสิ้น ทั้งสองพากันแผดคำราม ถูกเกาทัณฑ์ระดมยิงใส่จนล้มลงขาดใจตาย

เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในเวลาชั่วพริบตาเท่านั้น หากมิใช่คุ้ยงังเพี้ยรู้ตัวแต่แรก น่ากลัวยามนี้พวกทั้งสี่ยากจะหนีรอดให้พ้นห่าฝนของเกาทัณฑ์ที่ระดมยิงลงมาได้

ยามนี้ กระบวนท่าจู่โจมของคุ้ยงังเพี้ย พอดีเพิ่งพุ่งลงจากเบื้องบนอากาศ เห็นเงาขาวเลือนรางของแส้แผ่ไปที่ใด ที่นั้นก็มีโลหิตกระจัดกระจายเป็นฟูฝอย เสียงแผดร้องโหยหวนดังระงมไป ช่วยเพิ่มความน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงให้แก่วิกาลอันมืดมิดวังเวงขึ้นอีกมากหลาย

มือเกาทัณฑ์ทางด้านใต้ ส่วนมากเสียชีวิตด้วยแส้ฮั่งเล้งเปียงของคุ้ยงังเพี้ยไปแล้ว และร่างคุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ อาศัยแรงดีดกระแทก ละลิ่วร่างไปทางด้านหลังของผู้คนทั้งหลาย

เมื่อเป็นเช่นนี้ มือเกาทัณฑ์อีกสามด้านก็ไม่มีโอกาสระดมยิงลงมา

ก้วยซัวโฮ้วพอเห็นก็แตกตื่นตกใจ ความคิดจะรักษาชีวิตรอด ทำให้มันละเลยชีวิตของผู้อื่นไปหมดสิ้น แผดคำรามดังก้องว่า

“ระดมยิงที่ซึ่งคุ้ยงังเพี้ยหลบอยู่ รีบ! รีบด่วน”

คำสั่งก้วยซัวโฮ้วพอเปล่งจากปาก เกาทัณฑ์คมกริบจำนวนมากหลายระดมยิงมาในทิศใต้อีกครั้ง เกาทัณฑ์พุ่งไปที่ใด ที่นั้นก็มีเสียงร้องระงมจนโหยหวน มือเกาทัณฑ์ด้านใต้ที่เหลือเพียงจำนวนเล็กน้อย ต่างต้องตายด้วยเกาทัณฑ์ของพวกเดียวกันจนหมดสิ้น

ชายคามีโลหิตสีแดงหยดหยาดลงเป็นเส้นสาย หลังคามีซากศพกองสุมอยู่เกลื่อนกลาด แม้จะเป็นขุมนรกอันแท้จริง น่ากลัวก็จะไม่อเนจอนาถทุเรศเท่านี้

แต่ทว่า แม้พวกมันจะฆ่าพวกตัวเองไปเป็นจำนวนไม่น้อย แต่ศัตรูที่มีอยู่เพียงคนเดียว...คุ้ยงังเพี้ยยังคงไม่ปรากฏร่องรอยออกให้เห็น จะเป็นหรือตายยัง

เป็นปัญหาที่ไม่อาจคาดเดาได้?!

ฉับพลันทันใด...

บนหลังคาด้านหลังมือเกาทัณฑ์ทิศตะวันออก มีเสียงแค่นหัวร่อยะเยียบเย็นชาดังขึ้นว่า

“เซี่ยวเอี๊ยอยู่ที่นี้”

เสียงไม่ดังสะเทือนเลือนลั่น แต่ชัดเจนแจ่มใสทุกถ้อยคำ!

การปรากฏตัวอย่างกะทันหันของคุ้ยงังเพี้ย เฉกเช่นกับวิญญาณที่ละล่องไม่อาจจับต้องสัมผัส บรรดามือเกาทัณฑ์ทั้งหลายแหล่ พอได้ยินก็หวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อแทบขาดใจ แผดร้องแล้วแตกฮือกันเป็นอลเวง แม้หน้าก็มิเหลียวกลับมา ไม่มีกะใจไปทำอย่างไร รู้จักแต่วิ่งหนีเท่านั้น

ก้วยซัวโฮ้ว เหลียวซ้ายแลขวาอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน ยังไม่เห็นเงาร่างคุ้ยงังเพี้ย ขณะวุ่นวายจนลนลาน เมื่อเห็นด้านตะวันออกกำลังปั่นป่วนก็ทราบว่าคุ้ยงังเพี้ยปรากฏตัวในที่นั้น รีบชี้ไปทางทิศตะวันออกแล้วร้อง...

“ตะวันออก... ตะวันออก...”

ร้องอยู่ซ้ำๆ หลายคำ แต่ก็เพียงตะวันออกเท่านั้น...

เหล่ามือเกาทัณฑ์ได้รู้จากนิ้วและน้ำเสียงของมันแล้วว่าคุ้ยงังเพี้ยอยู่ที่ทางใด จึงเล็งเกาทัณฑ์ระดมยิงไปทางทิศตะวันออกดั่งห่าฝน

บรรดามือเกาทัณฑ์ทิศตะวันออก ก็กำลังวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ไหนเลยจะเคยคาดว่าเกิดเหตุเช่นนี้ ล้วนอยู่ในระหว่างมิทันระวังตัว เกาทัณฑ์แทบทุกดอกจึงแทบจะยิงสัมผัสกับเป้าหมาย ผู้ที่หนีเอาชีวิตรอดได้ มีเพียงส่วนสองส่วนเท่านั้น มือเกาทัณฑ์ทั้งสี่ทิศ ได้ถูกทำลายไปสองทิศแล้ว ก้วยซัวโฮ้วแตกตื่นจนเหงื่อไหลซุ่มโชกโซมกาย เนื่องจากมันยังมิเคยได้เห็นเงาร่างของคุ้ยงังเพี้ยเลย ตั้งแต่เริ่มต้นจนบัดนี้ ยังไม่อาจจะค้นหาศัตรูอันร้ายกาจ อย่าว่าแต่ จะยิงให้ถูกเป้าหมาย

ขณะที่ตาอันเหลือกถลนของก้วยซัวโฮ้ว เหลือบซ้ายแลขวาอย่าลนลานนั้น พลันได้ยินกระเบื้องหลังคาทางด้านหลังดังโครมครามเกรียวกราว เสียงแหบห้าวของคนผู้หนึ่งด่าขึ้นว่า

“อุบาทว์ชาติชั่ว บิดาฆ่าเจ้าเสีย”

ในระหว่างที่ก้วยซัวโฮ้วเนื้อเต้นตัวสั่นด้วยความหวาดหวั่น เมื่อได้ยินเสียงขู่คำรามก็สะดุ้งจนสุดตัว รีบใช้กระบวนท่าทุยซัวเที่ยงไฮ้ (ผลังภูเขาถมทะเล) กระแทกไป แม้กระทั่งผู้มาเป็นใครมันก็มิทันเห็นชัดตา

ได้ยินเสียงฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคำรามก้องว่า

“เจ้ายังคิดต่อสู้?!”

เสียงมิทันขาดปาก กระบวนท่ากิมเล้งถ้ำเยี้ยว (มังกรทองกางเล็บ) ตะปบใส่ชีพจรข้อมือก้วยซัวโฮ้วด้วยทิศทางอันรวดเร็วแม่นยำ เหนือล้ำกว่าก้วยซัวโฮ้วมากมายหลายเท่านัก

ขณะนั้น จิวอี้เหล็งและเน้ยฮวยท่งจื้อก็พุ่งร่างขึ้นบนหลังคา โถมใส่ทางทิศตะวันตกและทิศเหนือทั้งสองแห่ง ลงมือฆ่าฟันเหล่าเกาทัณฑ์อย่างดุดันโหดเหี้ยม แต่ตัวคัยงังเพี้ยมิทราบหายหน้าไปที่ใดแล้ว

เหล่ามือเกาทัณฑ์ที่หวาดหวั่นจนไม่มีใจสู้ ไหนเลยจะรับมือการระดมจู่โจมของทั้งสองได้ และเมื่อสู้ระยะประชิด เกาทัณฑ์ก็ไม่มีทางจะยิงให้ถูกเป้าหมายได้ ดังนั้น เพียงไม่นานก็มีหลายสิบคนที่ต้องบาดเจ็บล้มตายด้วยการเข่นฆ่าของทั้งสอง

ทันใด หนึ่งในจำนวนนั้นได้ตะเบ็งเสียงขึ้น

“หนีเอาชีวิตรอดเถิด”

แล้วมันกระโดดเข้าไปในม่านมืด หนีเอาตัวรอดก่อนทันที เสียงร้องนี้ได้กระตุ้นให้ทุกคนมีสติแจ่มใส บรรดามือเกาทัณฑ์อื่นๆ เมื่อได้ยินเสียงตะเบ็งก็คล้ายถูกกระบองฟาดใส่ศีรษะ แต่ละคนต่างลนลานหนีไปทั่วทุกทิศทาง หนีจนวุ่นวายอลเวงไปทั่วทั้งหลังคาทุกด้าน

จิวอี้เหล็งกับเน้ยฮวยท่งจื้อ ก็ไม่ไล่ล่าฆ่าฟันเพียงไม่นาน พวกมันก็หนีจนไม่เหลือแม้แต่คนเดียว

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วง มีพลังฝีมือเหนือกว่าก้วยซัวโฮ้วมากมายนัก ไม่ถึงสองกระบวนท่า ก้วยซัวโฮ้วก็ร่อแร่จนแทบสิ้นสติเสียที

ขณะเวลานั้น ทางทิศตะวันออก ตก และเหนือทั้งสาม มีไฟฮือโหมขึ้นเป็นลำยาว เพียงชั่วครู่เปลวไฟร้อนแรงก็แลบเลียขึ้นท้องฟ้า สาดส่องสภาพทั่วด้านจนชัดตาดุจดั่งกลางวัน

ท่ามกลางเปลวไฟอันโชติช่วง มีเงาร่างคนผู้หนึ่งวิ่งปราดมา ปรากฏเป็นคุ้ยงังเพี้ยกำลังโถมเข้าในทิศทางนี้

ก้วยซัวโฮ้วพอเห็นตื่นเต้นตกใจ จนขวัญหนีดีฝ่อ มือที่ต่อต้านเป็นพัลวันก็ชะลอไป จึงถูกฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคว้าคอได้อย่างแม่นยำ

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงหัวร่อฮา ฮา ดั่งคลุ้มคลั่ง ร้องขึ้นว่า

"สัตว์เดียรัจฉาน เรียกพวกมือเกาทัณฑ์ให้ระดมยิงอีกเป็นไร?"

ก้วยซัวโฮ้วหาใช่เป็นผู้กล้าหาญอันยิ่งใหญ่อย่างไรไม่ พอตกในกำมือของผู้คน ความรักตัวกลัวตายได้ทำให้มันลืมว่าสิ่งใดคือความอัปยศอดสู รีบวิงวอนด้วยเสียงสั่นสะท้าน

"เอี้ยเอี๊ย (ปู่) อภัยไว้ชีวิตด้วยเถิด ผู้ต่ำต้อยมิใช่เป็นชนชั้นหัวหน้าของสถานที่นี้"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคำรามอย่างขุ่นเคือง

"เอี้ยเอี๊ยอะไรกัน เราเป็นเอี้ยเอี๊ยเจ้า ไยมิใช่พลอยกลายเป็นสัตว์เดียรัจฉานด้วย"

เสียงขาดคำมือทั้งสองบีบลงไป เสียงก้วยซัวโฮ้วครางอีกอักอยู่ชั่วขณะคอก็ถูกฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเด็ดออกจากไหล่จนขาดใจตาย โลหิตพุ่งฉีดกระจายไปดั่งน้ำพุ

ขณะนี้ ไฟทั้งสามด้านได้เผาไหม้จนลามใกล้ยังตัวตึกห้องใหญ่ คุ้ยงังเพี้ยกับจิวอี้เหล็งและเน้ยฮวยท่งจื้อละล่ิวร่างไปที่หน้าห้องโถงใหญ่ในเวลาพร้อมกัน...

เน้ยฮวยท่งจื้อ เห็นการตายของก้วยซัวโฮ้วสยดสยองยิ่งนัก ต้องกล่าวอย่างแย้มยิ้มว่า

"ชิ้นใหญ่ ฝีมือฆ่าคนของท่านนับว่าอำมหิตอย่างยิ่งจริงๆ"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเหวี่ยงซากศพก้วยซัวโฮ้ว ลงจากหลังคา กลอกตาอันเหลือกโปนขึ้น กล่าวว่า

"ท่านคิดจะกราบไหว้เราเป็นอาจารย์ ฝึกฝีมือไว้ประดับตัวบ้าง ใช่หรือไม่?"

"เฮอะ กราบไหว้ท่านเป็นอาจารย์? ท่านเพ้อฝันอีกสามชาติเถิด"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงส่งเสียงกึกก้องว่า

"ไม่กราบไหว้ก็แล้วกันไป เราหากคิดจะรับคนเช่นท่านมาเป็นศิษย์จริง นับแต่นี้เราเห็นทีต้องถูกศิษย์ควบคุมบังคับเป็นแน่แท้"

"รู้ตัวก็ดีแล้ว"

ขณะนั้น ไฟอันฮือโหมได้เผาไหม้จนยิ่งใกล้กว่าเดิมแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงขึ้นว่า

"พวกเรารีบออกไปจากที่นี้เถิด"

เป็นคนวิ่งนำหน้าไปทางทิศใต้อีกสามคนรีบพุ่งกายตามติดโดยกระชั้นชิด

ท่ามกลางไฟอันร้อนแรงเห็นเงาร่างสี่สายกรีดผ่านอากาศไป ออกพันตึกสาขาเมืองเจ็กมี้งกวนอย่างว่องไว

ทั้งสี่วิ่งมาจนกระทั่งถึงหน้าราวป่าในตอนต้น คุ้ยงังเพี้ยพลันชะงักกายกล่าวว่า

"เหล็งเจ๊ ท่านพาพวกมันกลับไปที่จิวแกเป้าก่อนเถิด"

จิวอี้เหล็งงงงันชั่ววูบ รีบถามว่า

"แล้วท่านเล่า?"

คุ้ยงังเพี้ย เหลียวมองดสาขาเจ็กมี้งกวนที่มีไฟฮือโหมจนโชติช่วงแวบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าจะไปที่เง่งเพ็กเต้า (เกาะผนึกมรกต)"

วาจาคุ้ยงังเพี้ยเพ่งขาดคำ อีกสามคนมิทันจะได้ขบคิด ที่ด้านหลังบนต้นไม้พลันมีเสียงกึกก้องร้องขึ้นว่า

"ทารก ที่นั้นเจ้าไปไม่ได้"

จากนั้น เสียงกิ่งไม้ดังซู่ซ่าเกรียวกราว บนยอดไม้มีร่างชักตังจืออ๊วง (ราชันย์ในหมู่โจร) กระโดดลงมา

ทั้งสี่รีบหันกายกลับไป จับจ้องมองเป็นจดเดียว คุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าเหตุไฉนไปมิได้?"

ชักตังจืออ๊วงมีสีหน้าสัตย์ซื่อจริงใจ กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ดรรชนีสยบมังกร (ปักเล้งเง็กจี้) อยู่ที่เกาะเง่งเพ็กเต้านั่นเอง"

จิวอี้เหล็งรู้ดีว่า วิชาดรรชนีสยบมังกร เป็นภัยต่อตัวคุ้ยงังเพี้ยยิ่งนัก จึงต้องอุทานด้วยความตื่นตกใจ รีบคว้าแขนคุ้ยงังเพี้ยขึ้นกำจนแนบแน่น กล่าวว่า

"เพี้ยตี่ อย่าได้ไป อย่าได้ไป"

ความวิตกกังวล และอาลัยอาวรณ์ปรากฏในน้ำเสียงและใบหน้าจนชัดเจน

คุ้ยงังเพี้ยใจเต้นระทึกถี่เร็วและมีความชาญฉลาดปราดเปรียวยิ่ง จากท่าทีตอนที่ชักจินถ่ายทอดวิชาให้ทำให้คุ้ยงังเพี้ยรู้ดีว่าวิชาปักเล้งเง็กจี้ต้องสามารถปลิดชีวิตตนได้แน่นอน แต่ทว่า มิอาจไม่ไปเพราะสาเหตุใดคุ้ยงังเพี้ยเองก็บอกเหตุผลมิถูก เพียงรู้สึกว่าจำเป็นจะต้องไปที่นั้นให้จงได้!

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้าอันงุนงงสงสัยขึ้นช้าๆ กับเสียงอันรันทดปานครำครวญของจิวอี้เหล็ง คล้ายมิได้ยินแม้แต่คำเดียว และคล้ายกับว่ากำลังตัดสินใจในเรื่อง

สำคัญยิ่งใหญ่ก็ปาน

ทันใดนั้น คุ้ยงังเพี้ยแหงนหน้าส่งเสียงกู่ยาวกึกก้องกังวาน จิวอี้เหล็งตัวสั่นสะท้าน พรางคร่ำครวญว่า

“เพี้ยตี่ ท่านจะไปก็ต้องพาเจ้เจ๊ไปด้วยเป็นอย่างไร?”

ในอากาศ มีเสียงอันก้องกังวานของอี้ชิ่วเล้งดังมา คุ้ยงังเพี้ยมีความเยือกเย็นเป็นเช่นปรกติอีกครั้ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ชีวิตย่อมดำเนินไปตามลิขิตฟ้าดิน คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะหลบหนีคนอยู่ได้ชั่วทั้งชาตินี้”

หันหน้ามากล่าวกับพวกจิวอี้เหล็งทั้งสามว่า

“เหล็งเจ๊ ท่านพาพวกนี้กลับไปที่จิวแกเป้าก่อน สาขาเทียนฮวงก้าในเมืองเง็กมึ้งกวนเมื่อถูกทำลายแล้ว มันจะต้องพาลระบายความโกรธไปที่จิวแกเป้า ดังนั้น ขณะนี้ควรจะหลบมันสักครั้งก่อนจะประเสริฐกว่า”

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วง กับเน้ยฮวงท่งจื้อร้องขึ้นพร้อมกันว่า...

“เราสองพอจะเดินทางกันท่านไปก่อน”

อี้ชิ่วเล้ง พุ่งลงจากอากาศ ยังมิทันจะยืนหยัดคุ้ยงังเพี้ยก็กระโดดขึ้นบนหลังมันแล้ว

“เราจะรีบล่วงหน้าไปลำพัง ออกจะว่องไวกว่า ท่านทั้งหลายถนอมตัวไว้”

เสียงขาดคำร่างก็ได้ไปจนไกลโขแล้ว

ในราวป่ามีเสียงร่ำไห้ของจิวอี้เหล็งดังแว่วมา นางได้คนรักในความฝันมาแล้ว แต่ก็เป็นช่วงเวลาที่สั้นเหลือประมาณ

ซักตังจืออ๊วงถอนหายใจรำพึงขึ้นว่า

“หวังว่านางมีสันดานมนุษย์ติดตัวบ้างสักเล็กน้อย ไว้ชีวิตบุปผาพันธุ์ประหลาดของบู๊ลิ้มนี้ให้ยืนยงต่อไปด้วย...”

พายุร้ายชายทะเล

มหรรณพเวิ้งว้างสุดสายตา ไพศาลไปจนชิดขอบฟ้า เวหาสดใสไร้เมฆหมอก ดูมิออกว่าทะเลสะท้อนฟ้าคราม หรือฟ้าครามสะท้อนทะเลให้เห็นเป็นสีเดียว

ระลอกคลื่นทยอยไล่กัน ซัดสาดเข้าสู่ชายหาดเขียมรกตเป็นฟูฝอย... เกาะเง่งเพ็กเต้าหากอยู่ภายในของมัน จะรู้สึกว่ากว้างขวางยิ่งใหญ่ไร้ที่เทียมเทียบ แต่หากอยู่ในกลางอากาศ เปรียบกับท้องมหรรณพ กลับคล้ายกระจ่อยร่อยเช่นไข่มุกในนาไร่อันไพศาล กรวดทรายในทะเลกว้างก็ปานกัน

ทิศเหนือของเกาะยามนี้ มีสี่บุรุษสองสตรียืนแน่วนิ่ง จับจ้องสายตาไปยังเรือน้อยที่กำลังแล่นเข้ามาคล้ายรอคอยสิ่งใด? และก็คล้ายระวังป้องกันศัตรูอยู่!

บุรุษทั้งสี่ต่างมีอายุสูวัยกว่ากลางคน แต่ละคนตาเป็นประกายแวววับดุจกับสายฟ้า เพียงดูก็รู้ว่าต้องเป็นบุคคลมีพลังฝีมืออันเข้มแข็งแกร่งกร้าว ส่วนสตรีสองนาง ต่างมีอายุประมาณยี่สิบ รูปโฉมงามสะคราญปานบุปผา ผิวกายเป็นยองใยราวหยกเนื้อดี ที่แปลกประหลาดกว่านั้น คือทั้งสองต่างมีรูปโฉมโนมพรรณที่คล้ายคลึงกันดั่งพิมพ์เดียว หากมิใช่อาภรณ์ขาวหนึ่ง ครามหนึ่ง ก็แทบทำให้ผู้คนไม่มีบัญญาจดจำว่ามีที่ใดผิดแปลกแตกต่าง

ที่ด้านหลังของคนทั้งหก มีทหารองครักษ์จำนวนยี่สิบแปดคนยืนเรียงรายอย่างแข้มแข็ง

ทันใดดรุณีอาภรณ์ขาวเงยหน้ามองท้องฟ้าถามเสียงละห้อยอย่างรันทดว่า

“เจ้เจ๊ เพี้ยกอกอวันนี้จะมาหรือไม่?”

วาจากล่าวพลาง ตาคู่งามก็จับจ้องมองขอบฟ้าแน่วนิ่งดั่งเดิม คล้ายดั่งกับว่า “เพี้ยกอกอ” ของนางจะร่วงลงมาจากท้องฟ้าได้ในยามนี้ก็ปาน

ดรุณีอาภรณ์ครามเหลือบตาดูม่วยม่วยที่ข้างกายอย่างรักใคร่ปรานี วาจาประโยคนี้ แต่ละวันนางจะต้องถามไถ่อยู่หลายครั้ง แต่นางก็มิรู้สึกเป็นที่เดือดร้อนรำคาญเลย มิใช่ดอกหรือ? นางเองก็กำลังรอคอยให้คุ้ยงังเพี้ยกลับมาเช่นเดียวกัน

ดรุณีอาภรณ์ครามกล่าวเสียงเบาๆ ว่า

"ม่วยม่วย ย่อมมีสักวันหนึ่งที่มันต้องกลับมา แต่ทว่า โอ มิแน่ว่าอาจมาในวันนี้ก็ได้"

ดรุณีอาภรณ์ขาวกล่าวเสียงละห้อย

"อาจบางที เพี้ยกอกอยังโกรธพวกเราอยู่อีก ความจริง ความจริงข้าพเจ้ามิเคยจะขัดใจเพี้ยกอกอมาเลยแม้แต่ครั้งเดียว"

น้ำตาสดใสสองหยาดมิทราบไปปรากฏในดวงตาคู่งามของนางตั้งแต่เมื่อใด ยิ่งดูยิ่งรู้สึกเป็นที่น่าสมเพช

ดรุณีอาภรณ์ครามใจวาบหวิว รีบโยกไหล่น้องสาวเบาๆ คล้ายเป็นการประโลมใจ และก็คล้ายจะยืนยันความมั่นใจของตนเองให้แน่นแฟ้นขึ้นกว่าเดิม

"ม่วยม่วย เป็นไปมิได้ดอก เป็นไปมิได้เด็ดขาด"

แต่กระแสเสียงกลับไม่มีแววมั่นใจแม้แต่น้อยนิด

ชายหาด มีเสียงคลื่นโถมเข้าสาดซัดดังอยู่ซ่าเท่านั้น และก็เป็นเสียงในความเงียบวังเวงอยู่เพียงสิ่งเดียว พวกทั้งหลายคล้ายดั่งกำลังคิดถึงเรื่องอันใด

เรือน้อยพุ่งมาด้วยความรวดเร็วยิ่ง ยามนี้ห่างจากฝั่งมิถึงหนึ่งร้อยวาแล้ว ลำเรือมีความยาวร่วมหกวา หัวเรือมีบุรุษหนุ่มอาภรณ์สีครามยืนหยัดเป็นสง่า

ดรุณีอาภรณ์ครามเบือนตาจ้องมองมาบนเรืออย่างแช่มช้า พอสายตาแลเห็นก็แค่นเสียงเย็นชาขึ้น

"เฮอะ ซุนคี้ นี่เจ้าแส่หาที่ตายเอง!"

กระแสเสียงยามนี้ เหี้ยมเกรียมเย็นชาจนผู้ฟังต้องใจสั่นหวั่นไหว

คนอื่นๆ พอได้ยินต่างจับจ้องสายตาไปบนเรือเป็นจุดเดียวกัน เห็นบุรุษหนุ่มรูปงามที่ยืนอยู่หัวเรือ คือชิกแซอ้วงจื้อนั่นเอง ต่างก็แค่นเสียงอันชิงชังขึ้นพร้อมเพรียงกัน

ยามนี้ เรือได้ห่างจากฝั่งไม่ถึงสี่สิบวาแล้ว พายใหญ่บนเรือมาตรแม้นหยุดยั้งหมดสิ้น แต่ความเร็วของเรือยังเป็นระดับเดิม พุ่งปราดๆ มาประหนึ่งเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ชิกแซอ้วงจื้อบนหัวเรือส่งเสียงก้องกังวานมาก่อน...

“ตั้วกงจู๊ ข้าพเจ้าซุนคี้มาตามกำหนดสัญญาแล้ว”

ดรุณีอาภรณ์คราม นางนี้คือเตี้ยเอียลิ้มผู้เป็นราชธิดาองค์ใหญ่ของเง่งเพ็กก๊ก นางพอฟังก็แค่นหัวร่อเย้ยหยันไปว่า

“จุดประสงค์การมาของท่าน เพียงแต่แส่หาความตาย มีอันใดว่ามาตามคำมั่นสัญญา”

ซิกแซอ้วงจี้อพลันหัวร่อเสียงดังกึกก้อง อย่างมิรู้สึกอนาทร กล่าวว่า

“ตั้วกงจู๊เป็นผู้ดีที่ลืมง่าย ข้าพเจ้าจำได้ เมื่อก่อนนี้เคยใช้คนให้ส่งจดหมายบอกแก่ท่าน อีกสามวันให้หลังจะส่งซากศพของคัยงังเพี้ยมาให้ หรือว่าท่านลืมไปเสียแล้ว?”

คนทั้งหลายพอได้ฟังต่างใจหายวาบ เตี้ยเอียคี้ร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจว่า

“เรามิเชื่อว่าท่านสู้เพี้ยกอกอได้ เรามิเชื่อ เรามิเชื่อ”

เตี้ยเอียลิ้ม มาตรแม้นมีความรุ่มร้อนไม่ต่ำกว่าม่วยม่วย แต่นางเป็นผู้มีความเยือกเย็นหนักแน่นกว่า มิว่าเรื่องอันใดก็ยากจะทำให้นางปรากฏความรู้สึกบนใบหน้า นางยังคงกล่าวเสียงราบเรียบเย็นชาว่า

“อาศัยวาจาท่านซิกแซอ้วงจี้อประโยคนี้หรือ”

ขณะนั้นเรือได้เทียบฝั่งแล้ว ซิกแซอ้วงจี้อโบกมือเข้ามาในเรือ กล่าวเสียงหนักหน่วงว่า

“หามซากศพคุ้ยงังเพี้ยขึ้นฝั่ง”

ในเรือมีเสียงตวาดรับดังกึกก้อง ปรากฏชายฉกรรจ์สามคนหามโลงมหีมาเดินขึ้นฝั่งช้าๆ สายตาของพวกทั้งหลายต่างจับจ้องมาบนโลงเป็นจุดเดียวกันทันที

ขณะนั้นทางขอบฟ้าปรากฏเงาสีดำขึ้นจุดหนึ่ง แต่ไม่มีผู้ใดจะสังเกตพบ

โลงมหีมานี้สร้างด้วยกระจกทั้งสามด้าน ดังนั้น ซากศพในโลงจึงชัดเจนต่อสายตาผู้พบเห็น จากเสื้อผ้าและเค้าหน้ามาดู ปรากฏเป็นคุ้ยงังเพี้ยที่พรากจากพวกทั้งหลายไปเนิ่นนานวันจริงๆ!

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งหกต่างแตกตื่นจนตะลึงลานจริงดั่งคำว่า เรื่องหากไม่เกี่ยวพันกับมันก็แล้วไป หากเกี่ยวก็จะต้องยุ่งยากวุ่นวาย เตี้ยเอียลิ้มที่เยือกเย็นมั่นคงเสมอมา ยามนี้ก็มิอาจจะข่มกลั้นจิตใจของตัวเองเอาไว้ได้แล้ว น้ำตาสดใสได้ไหลลงเป็นทางอยู่บนใบหน้าอันเย็นชา น้ำตาที่ไม่มีเสียงคร่ำครวญ ยังรันทดสลดกว่าการเปล่งเสียงร่ำไห้สนั่นหวั่นไหวเสียอีก

ชายชราสี่คนทางหลังสองดรุณี ต่างพากันเคลื่อนร่างไปอย่างลืมตัว บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ยามนี้ยังสูญเสียความเยือกเย็นที่มีไปเช่นกัน

เนื่องจากซีเง็กลิ้งเชื่อมั่นว่า ในด้านพลังฝีมือนั้นคุ้ยงังเพี้ยที่มีนิสัยแกร่งกร้าวทระนง จึงง่ายดายต่อการลอบประทุษร้ายยิ่ง ดังนั้น ซีเง็กลิ้งจึงกังวลวิตกในด้านนี้ของคุ้ยงังเพี้ยอยู่เสมอมา

ชิกแซอ้วงจื้อกระโดดลงจากหัวเรือ และมีชายอีกสี่คนติดตามมา พวกทั้งห้าต่างมีฝีเท้าคล่องแคล่วแผ่วเบา เพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่ามิใช่เป็นลูกเรือชั้นธรรมดาอย่างเด็ดขาด

คนทั้งหกบนชายฝั่ง ต่างพากันเดินไปยังโลงกระจกอย่างลืมตัว เตี้ยเอียลิ้มสะบัดแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตา ส่งเสียงเย็นชาว่า

"เราจะดูว่ามันคุ้ยงังเพี้ย?"

ชิกแซอ้วงจื้อ มีประกายอันชั่วร้ายอำมหิตขึ้นในดวงตาวูบหนึ่ง ชายชราทั้งสี่ต่างก็เกร็งพลังเข้าไว้ในลำแขน ตระเตรียมจะโถมเข้าจู่โจมกันอย่างดุดัน

ฉับพลันนั้นเตี้ยเอียลิ้มพลันร่ำไห้ขึ้นว่า

"เราจะเปิด"

เสียงขาดคำ กระโดดปราดมาที่หน้าโลงกระจกสะบัดมือจะเปิดฝาโลงออก

ชิกแซอ้วงจื้อคล้ายดั่งไม่อาจอดกลั้นความลำพองใจเอาไว้ได้ มุมปากมันจึงปรากฏรอยยิ้มอันมีเลศนัยชั่วร้ายขึ้น

ทันใด...

เสียงหนักหน่วงดังลงจากอากาศ

"ลิ้มม่วย อย่าได้เปิด"

เงาสีขาวสายหนึ่งพุ่งลงมาบนฝาโลงดุจดั่งประกายไฟ ทำให้แขนที่เกร็งพลังอย่างเข้มแข็งของเตี้ยเอียลิ้ม ไม่อาจงัดฝาโลงเปิดออกดั่งปรารถนา

ความแปรเปลี่ยนที่อุบัติอย่างกะทันหัน โดยเฉพาะปรากฏมาในบรรยากาศอันรันทดหดหู่ ทำให้ผู้คนไม่มีปัญญาขบคิดได้ในเวลาฉุกละหุก

ผู้ที่รู้ตัวได้ก่อนคือชิกแซอ้วงจื้อที่สติแจ่มใสจิตใจเบิกบานตลอดเวลา มันพอเห็นคนที่ยืนบนฝาโลงก็ต้องแตกตื่นจนถอยกายไปสามก้าว ร้องโพล่งว่า

"คุ้ยงังเพี้ย?!"

ทันใดดรุณีทั้งสองพากันร้องเสียงแหลมเล็กขึ้น

“ท่าน!”

“ท่านเอง!”

เงาสีคราม และสีขาวสองสายพุ่งปราดไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน มาตรแม้นมีระยะที่ใกล้ไกลผิดกัน แต่ก็ถึงร่างคุ้ยงังเพี้ยในเวลาพร้อมเพรียงกัน มือขาวผ่องทั้งสี่ต่างกุมมือของคุ้ยงังเพี้ยแนบแน่น ตาที่มีน้ำเอ่อคลอทั้งสี่จับจ้องอยู่บนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย เขม็งนิ่งมิกะพริบไม่มีเสียงรำพัน แต่ความเงียบงันคือทูตสวาทที่ได้ถ่ายทอดกระแสจิตไปให้ ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดทั้งมวลไปบอกต่อกัน

ส่วนอีกสี่คนก็พากันรายล้อมมา กับประมุขที่เคยถกเข้าใจผิดในคราวก่อน พวกทั้งสี่ในยามนี้ นอกจากสำนึกเสียใจแล้ว ยิ่งเพิ่มพูนความเคารพรักขึ้นกว่าเดิมอีกมากมายสุดเปรียบปาน

ดวงตาอันชั่วร้ายของชิกแซอ้วงจื้อ ปรากฏแววหึงหวงริษยาจนแววว้บมันหลงรักตั๋วกงจู๊มาเป็นเวลานานปี แต่ทว่า ความรักที่มีเพียงข้างเดียวมิเคยได้รับความแยแสไยดี บัดนี้ ได้ยืนยันให้มันรู้ว่า พลาดหวังอย่างสิ้นเชิงแล้ว

สืบสาวจนถึงต้นตอ มันมิได้ตำหนิเตี้ยเอียลิ้มกงจู๊ใหญ่ แต่ได้ผลักความผิดพลาดทั้งมวลไปอยู่ในตัวคุ้ยงังเพี้ยจนสิ้นเชิง เนื่องจากว่า เพราะคุ้ยงังเพี้ยปรากฏขึ้นมาอย่างกะทันหัน ทำให้จิตใจอันเย็นชาของเตี้ยเอียลิ้มมีที่ฝากฝัง และก็หนักแน่นอย่างไม่มีสิ่งใดจะโยกคลอนให้หวั่นไหวได้ตลอดกาลด้วย!

ดังนั้น หัวใจของชิกแซอ้วงจื้อยามนี้ มิเพียงชิงชังคุ้ยงังเพี้ยเท่านั้น ยังชิงชังจนใคร่จะประหารให้ตายคาที่ลงตำตา ตายให้เตี้ยเอียลิ้มได้เห็น เพื่อตัดความหวังที่นางฝากฝังไป จากนั้น มันจึงค่อย...

เพราะความรักที่กระตุ้นผลักดัน เพราะน้ำใจที่เดี่ยวเข็ญผลักไส มัน ...ชิกแซอ้วงจื้อได้ลืมความรักแท้ที่บุรุษสตรีพึงมี โอ...ในโลกนี้จะมีสักกี่คนที่คำนึงถึงความจริงจุดนี้ได้?

ชิกแซอ้วงจื้อหน้าโหดเหี้ยมอำมหิตไม่ผิดกับสัตว์ป่า แต่ก็มิลงมือด้วยตนเอง เนื่องจากมันจะกระทำให้สำเร็จในครั้งเดียว ประหารคุ้ยงังเพี้ยให้ตายลงในที่นี้ ความชั่วช้าอำมหิตของจิตใจเป็นที่เห็นได้แน่ชัดแล้ว!

คุ้ยงังเพี้ยจ้องมองทั้งสองนางอย่างซาบซึ้งนิ่งนานถามเบาๆ ว่า

“พวกท่าน ไฉนจึงมาเผชิญกับมันในที่นี้อย่างกะทันหันเล่า?”

เตี้ยเอียคี้กล่าวตอบเสียงสดใสว่า

“ข้าพเจ้า และเจ้เจ๊ต่างมารอท่านในที่นี้ทุกวี่วัน พวกเราทราบว่าท่าน

จะต้องกลับมาเป็นแน่นอน”

วาจามิใช่มากมาย แต่ก็ได้บ่งบอกทุกสิ่งโดยสิ้นเชิง ห้วงสมองของคุ้ยงังเพี้ยพลันปรากฏภาพพจน์ที่น่าตื้นตันทุกเช้าค่ำถึงย่ำสนธยา ลมทะเลโชยพัดเสื้อกระโปรงสองดรุณีที่งามดุจเทพธิดาจนพลิ้ว พวกนางต่างยืนซึมเซาเงยหน้าอันสะคราญ จับจ้องมองทางขอบฟ้าที่สุดสายตา รอคอย...รอคอยด้วยความหวัง รอคอยด้วยความหวังอันเลือนราง...

คุ้ยงังเพี้ยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

“แต่ในที่สด ข้าพเจ้าก็กลับมาแล้ว ใช่หรือไม่?”

ริมฝีปากมีรอยแย้มยิ้ม แต่ในดวงตาอันสดใสกลับปรากฏหยาดน้ำแววว้บ

เตี้ยเอียลิ้มดึงมือขาวผ่องออกช้าๆ ก้มศีรษะลงด้วยความเอียงอาย ความพลุ่งพล่านของเมื่อครู่ ทำให้น้ำใสใจจริงของนางปรากฏไปจนเปิดเผย บัดนี้ นางได้คืนสู่ความเยือกเย็นเป็นปรกติอีกแล้ว

ชิกแซอ้วงจื้อชำเลืองตาบอกใบ้ให้แก่ชายชราที่ข้างตัวทั้งสี่ แล้วทันใดพุ่งกายไปที่คุ้ยงังเพี้ยซึ่งยืนอยู่บนฝาโลง ระดมโหมจู่โจมไปทันที

เป็นการพุ่งใส่ดุจกับสายฟ้าแลบ รวดเร็วจนผู้คนไม่มีเวลาขบคิดใคร่ครวญ

ชายชราข้างตัวมันทั้งสี่ ก็แทบใช้เวลาพร้อมเพรียงกัน จู่โจมใส่คนทั้งสามบนโลงไป พลังฝ่ามืออันอำมหิตของพวกทั้งห้า จู่โจมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยเป็นเป้าหมายเพียงคนเดียวเท่านั้น

กงจู๊ทั้งสองที่กำลังดื่มด่ำเคลิบเคลิ้มอยู่ในความรักอันซาบซึ้ง ลืมเลือนเรื่องศัตรูทางหลังกายไปหมดสิ้นอยู่นานแล้ว แต่ทว่า คุ้ยงังเพี้ยหาได้ลืมไปด้วยไม่ ประสบการณ์ที่ผ่านการเข่นฆ่ามาเนิ่นนานวัน ทำให้คุ้ยงังเพี้ยมิยอมละเลยกับศัตรูคนหนึ่งคนใด ที่มาอยู่ในบริเวณเดียวกัน

เหตุการณ์อุบัติอย่างกะทันหัน ไม่มีเวลาจะให้ขบคิดแล้ว คุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราด รอบเอวแน่งน้อยของสองดรุณี ใช้ท่าร่างที่ว่องไวจนพิสดารพุ่งขึ้นอากาศ จนหลุดออกจากการจู่โจมอย่างหักโหมดุดันไปได้หวุดหวิด

ชิกแซอ้วงจื้อมีเจตนาแน่วแน่จะปลิดชีวิตคุ้ยงังเพี้ยให้จงได้ เมื่อจู่โจมพลาดผิดไหนเลยจะยอมเลิกราวางมือ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสำทับว่า

“หนีไปที่ใด”

ร่างพุ่งโถมตามติด อาศัยกำลังหยั่งเท้าบนฝาโลงพุ่งกายเข้าจู่โจมซ้ำอีกคำรบ

ทันใด เสียงแค่นหัวร่อเย็นชาดังขึ้นว่า

"เจ้าแส่หาที่ตาย"

เสียงดังมาพร้อมกับประกายสีทองพุ่งวาบ บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกรีดพัดก้านทองในมือขึ้นด้วยท่าพู่ฮุ้นเทาะง้วย (เมฆลอยขับจันทร์) สกัดกั้นรุกไล่ของชิกแซอ้วงจื้อเอาไว้ได้

สัตว์เปวไฟเจียวเทียนฮวง และเน้าไฮ้เกากับผู้เสเพลโต๊ะเล้ง ต่างแยกย้ายเข้าจู่โจมใส่ซายซราทั้งสี่อย่างไม่พรั่นพรึง สภาพการต่อสู้ดุเดือดรุนแรงเป็นยิ่งนัก...

คุ้ยงังเพี้ย เมื่อพลิ้วกายสัมผัสพื้นก็คลายร่างสองดรุณีออกเบาๆ มิทราบว่าเป็นเพราะอบอุ่นใจ นางทั้งสองต่างซบหน้าอยู่ในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยมิยอมผละจาก อาจบางที นางรู้สึกว่าที่นี้จึงจะปลอดภัยที่สุดก็ได้

บนใบหน้าอันงามสะคราญของเตี้ยเอียดี้ ปรากฏรอยยิ้มที่หวานหยาดเยิ้ม เตี้ยเอียลิ้มกงจู๊ผู้ซึ่งเย็นชากระด้างอยู่เสมอมา ยามนี้ก็กัมหน้าหรุบตาอย่างซาบซึ้งดื่มด่ำ

ชิกแซอ้วงจื้อเห็นถนัดชัดตา เพลิงริษยาในอกฮือโหมจนเผาผลาญสัมปชัญญะหมดสิ้น มันความจริงมีพลังฝีมือที่มิได้ด้อยกว่าบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งเลย แต่ขณะนี้ ยามที่จิตใจว้าวุ่นด้วยเพลิงแค้น กระบวนท่าจึงได้รวนเรมิเป็นส่ำ ถูกบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งรุกไล่ด้วยพัดก้านทองจนปั่นป่วนอลเวง หากมิใช่มันมีวิชาตัวเบายอดเยี่ยม ก็น่ากลัวจะต้องเป็นอันตรายภายใต้พัดของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งแล้ว

ส่วนพวกสัตว์เปลวไฟทั้งสามคน สกัดกั้นซายซราทั้งสี่เอาไว้ มาตรแม้นยังมีการรุกไล่ตั้งรับ แต่ในสภาพการต่อสู้ทั้งสี่ได้เริ่มตกเป็นฝ่ายรับแล้ว ซายซราทั้งสี่นี้มีพลังฝีมือเท่าใดก็เป็นที่แน่ใจได้

คุ้ยงังเพี้ยตบบ่ากงจู๊เบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า...

"พวกมันมีเจตนามาหาเรื่องกระมัง?"

เตี้ยเอียลิ้มตอบเบาๆ ว่า

"พวกมันยึดเกาะซุยมุ้ยเต้า ที่ห่างจากเกาะเราสามลี้ไปเนิ่นนานแล้ว"

ดวงตาสดใสของคุ้ยงังเพี้ย พลันปรากฏประกายอำมหิตเจิดจ้า คุ้ยงังเพี้ยต้องการล้างแค้น ต้องการทดแทนพวกมัน ที่มาข่มเหงรังแกสองศรีพี่น้องแซ่เตี้ยเนื่องจากเห็นมีฝีมืออ่อนด้อยไม่อาจต้านทาน

คุ้ยงังเพี้ยดันร่างดรุณี ในอ้อมกอดออกเบาๆ กล่าวเสียงหนักหน่วงว่า

"ที่นี้เป็นสุสานฝังกระดูกพวกมันแล้ว!"

ขาดคำสาวเท้าเดินไปในลานการต่อสู้ ดรุณีสองพี่น้องร้องขึ้นด้วยความกังวลใจว่า

"ระวังเจ้าเฒ่าทั้งสี่นั้นไว้"

คุ้ยงังเพี้ยก้าวช้าๆ จนถึงบริเวณต่อสู้ ตวาดเสียงหนักๆ

"หยุดมือ!"

กระแสเสียงคล้ายฟ้าร้องก้องมา สะท้านจิตใจผู้คนจนหวั่นไหว บรรดาคู่ต่อสู้ที่ประหัตประหารกัน พอได้ยินต่างหยุดยั้งมือไปอย่างลืมตัว เหลียวหน้ามองมาที่คุ้ยงังเพี้ยโดยพร้อมเพรียงกัน

พวกเจียวเทียนฮวงทั้งสี่ หลังจากงุนงงเล็กน้อยแล้ว รีบกระโดดปราดมายืนเรียงรายอยู่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย เตรียมพร้อมป้องกันอย่างเคร่งเครียดรัดกุม

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาอันเย็นชามองดูพวกซุนคี้ทั้งห้าส่งเสียงยะเยียบขึ้นว่า

"พวกท่านมากันเพียงห้าคน มิรู้สึกว่าน้อยเกินไปดอกหรือ?"

ซุนคี้ผู้มีฉายาชิกแซอ้วงจื้อ (ราชบุตรเจ็ดดาว) ชิงชังคุ้ยงังเพี้ยจนเข้ากระดูกอยู่แล้ว จึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"คุ้ยงังเพี้ย หากแม้นท่านยังมีความเป็นคน จงมาหักหาญผลาญชีวิตกับเราอ้วงจื้อสักครั้ง มา มา มา"

วาจากล่าวขาดคำ ใบหน้าพลันอำมหิตจนบิดเบี้ยว ก้าวอาดอาดเข้ายังกึ่งกลางบริเวณ

คุ้ยงังเพี้ยสืบเท้าก้าวไปช้าๆ เย้ยหยันขึ้นว่า

"ท่านรู้สึกคู่ควรหรือ?"

กระแสเสียงมาตรแม้นราบเรียบและธรรมดา แต่เมื่อกระทบโสตซุนคี้และพวกพ้อง กลับรู้สึกคล้ายเป็นการชี้หน้าด่าประณาม จนสุดที่จะทนทานได้

ชิกแซอ้วงจื้อแผดหัวร่อขึ้น ด้วยความคั่งแค้นอาฆาต ตวาดเสียงกร้าวว่า

"ฮา ฮา...วาจานี้ออกจากปากของผู้แซ่คุ้ย นับเป็นที่น่าตื่นเต้นสงสัยของเรายิ่งนัก"

ขาดคำ คำรามเสียงก้องว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านรู้จักแต่โหมประโคมตัวเองเท่านั้นหรือ?"

ดวงตาแวววาวของคุ้ยงังเพี้ยเป็นประกายอำมหิตขึ้นวูบหนึ่ง เค้นเสียง

เหี้ยมเกรียมว่า

"ซุนดี้ คุ้ยงังเพี้ยคิดจะฆ่าท่านมาเนิ่นนานแล้ว!"

กระแสเสียงครานี้ เฉกเช่นกับลมโชยจากหล่มหิมะหมื่นปี ทำให้ผู้ได้ยินต้องอกสั่นขวัญฝ่อ พวกซุนดี้ทั้งห้าต่างพากันสยิวกายอย่างลืมตัวไป

คุ้ยงังเพี้ยเดินช้าๆ ถึงกึ่งกลางลาน แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"เชิญท่านลงมือเถิด"

ชิกแซอ้วงจื้อมิทราบเป็นอย่างไร ในห้วงหัวใจได้เกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึง อาจบางที สีหน้าและวาจาอันเย็นชาอำมหิตของคุ้ยงังเพี้ย ได้ทำให้จิตใจของมันหวั่นระย่อไปก่อนแล้ว

ชิกแซอ้วงจื้อ เหลือบตาแลไปที่เตี้ยเอียลิ้มอย่างลืมตัวแวบหนึ่ง แต่สภาพกลับทำให้มันผิดหวังยิ่งเพราะสองตาของเตี้ยเอียลิ้มในขณะนี้ กำลังจับจ้องมองดูแต่คุ้ยงังเพี้ยด้วยความกังวลและมั่นใจเต็มที่ โดยมิได้เหลือบแลมาแยแสมันแม้แต่แวบเดียว

ผิดหวัง อับอาย คั่งแค้น สับสนอลหม่านอยู่ในใจของชิกแซอ้วงจื้อ จนมันต้องยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้นไป

ทันใด เสียงคำรามอันข่นเคืองดังขึ้น

"ทารกแซ่คุ้ย อย่าได้โอหัง เล่าฮูมารับมือเจ้าดูสักหลายท่า"

ในสี่เฒ่าชราที่มา มีผู้หนึ่งโถมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดันอำมหิต

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเย้ยหยันว่า

"ท่านรู้สึกคู่ควรหรือ?"

ชายชราผู้นั้นเดือดดาลจนกระทั่งลำคอตีบตันไม่อาจส่งเสียงโต้เถียงขึ้นได้แล้ว ร่างที่โถมมาใช้ท่าเตี๊ยกฮ่วยซัวฮ้อ (หลั่งเลือดเป็นสายธาร) โถมเข้าฟาดใส่คุ้ยงังเพี้ยจนสุดกำลังเรี่ยวแรง

ชิกแซอ้วงจื้อร้องเสียงหนักๆ ว่า

"ซาซี่อ้วย (องครักษ์ที่สาม) ต้องการจับตาย!"

ที่แท้ชายชราทั้งสี่คือองครักษ์ประจำตัวของราชบุตรเจ็ดดาวซุนดี้นี่เอง

ชายชรานี้มีพลังฝีมือยอดเยี่ยมยิ่งนัก การโหมระดมจู่โจมในครั้งแรกพลังลมอันรุนแรงก็ทะลักมาที่หน้าอกคุ้ยงังเพี้ย จนผู้คนแทบจะไม่มีโอกาสต่อต้านไปตามสัญชาตญาณ

คุ้ยงังเพี้ยใจหายวาบถีบเท้าขวาจนร่างพุ่งขึ้นไปในท้องฟ้าอย่างแคล่วคล่อง

กระบวนท่าคี่หงส์เท่งเกา (หงส์ถลามังกรทะลึ่ง) ฟาดลงใส่ศีรษะชายชราในกลางอากาศอย่างดุร้าย

การหลบจู่โจมและตีโต้ใส่ศัตรู ดูคล้ายสำเร็จขึ้นมาในเวลาพริบตาเดียวเท่านั้น

ชายชราใจหายวาบทันที รีบย่อร่างพุ่งถอยออกไปจนไกลห้าสิบกว่าเชียะ เสียงระเบิดดังโครมขึ้นใส่หลัง ที่ด้านหลังปรากฏหล่มทรายลึกร่วมสามเชียะขึ้นมาในบัดดล หากช้าไปเพียงชั่ววูบ เห็นทีต้องแหลกเละอยู่ในที่นั้นเป็นแน่

ท่ามกลางฝุ่นทรายที่กระจายคละคลุ้งเลือนรางร่างคุ้ยงังเพี้ยพลิ้วลงสู่พื้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกท่านควรเข้ามาทั้งสี่คนจึงจะประเสริฐ มิเช่นนั้น เพียงสองท่าท่านก็ต้องฝังกระดูกไว้ในเง่งเพ็กเต้าแล้ว!"

เป็นวาจาอันหนักแน่นเปี่ยมความมั่นใจ จนผู้คนมิอาจคลางแคลงสงสัยได้

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้และสี่องครักษ์ฝีมือสูง มีความยโสโอหังจนลำพองผยองยิ่ง ไหนเลยจะยอมฮือเข้ากลุ้มรุมก่อนที่ผลแพ้ชนะจะปรากฏให้เป็นที่ทำลายเกียรติภูมิของตัวเองไป

องครักษ์ที่สามจึงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"เจ้าเด็กที่ยโสโอหัง"

เสียงขาดคำท่าโป๊ยฮึงฮวงโห (ลมฝนแปดทิศ) กระหน่ำเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยทั่วทุกทิศทางอีกคำรบหนึ่ง

คุ้ยงังเพี้ยตาแววววาว ความอำมหิตได้ประดังขึ้นจนจับใจ ในพริบตาที่พลังอันมหาศาลเพิ่งจะใกล้ทรวงอก คุ้ยงังเพี้ยก็สลับเท้าเบี่ยงกายหลบไป กระบวนท่าเล้งเกี๊ยช่งฮุ้น (มังกรดั้นหมู่เมฆ) ฟาดไปยังชายโครงขวาขององครักษ์ที่สามพอดีที่นั้นคือจุดอ่อนเพียงแห่งเดียวของมัน

องครักษ์ที่สามคาดหมายไม่ถึงจริงๆ ว่าจู่โจมไปสองกระบวนท่า ล้วนแล้วต้องถูกฝ่ายตรงข้ามตีโต้มาในจุดอ่อนที่ต้องป้องกันตัวเสมอมา ในใจมาตรแม้นดั่งแค้นสุดแสนสาหัส แต่ฝีมือเมื่อด้อยกว่า ก็มิอาจจะดุร้ายหมายขวัญไปได้

ขณะที่คับขันจนร่อแร องครักษ์พลันล้มลงกับพื้น กลิ้งไปทางที่แทบเท้าคุ้ยงังเพี้ย กระบวนท่าฮวงคี่ฮุ้นย่ง (พายุโหมเมฆกระจาย) ฟาดใส่ท้องน้อยของคุ้ยงังเพี้ยจากล่างขึ้นบน

กระบวนท่านี้ใช้ได้อย่างเหมาะสมกลมกลืน ในการสู้ระหว่างประชิดติดตัว

นี้ ความจริงผู้ใดก็ไม่มีปัญญาหลบเลี่ยงหลีกหนี แต่ทว่า มันวันนี้กลับมาเผชิญต่อคุ้ยงังเพี้ย ยอดฝีมืออันดับสูงเยี่ยมแห่งยุค ไหนเลยจะประสบความสำเร็จได้

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา สองฝ่ามือพลันกระแทกลงเบื้องล่างกระหน่ำจนพลังฝ่ามือขององครักษ์ที่สามต้องกระจายจนสลายออกไป เท้าซ้ายก้าวไปเบื้องหน้า เท้าขวาเตะออกดั่งเป็นสายฟ้าแลบ

เสียงดังโครมเกิดขึ้น พร้อมกับเสียงแผดร้องอันโหยหวนขององครักษ์ที่สาม ประกายโลหิตสาดกระจายพร้อมกับซากศพที่ปลิวกระเด็นเป็นวงโค้ง ร่วงโครมลงกับน้ำทะเลสีเขียวคราม หายลับตาไปในเวลาแวบเดียวเท่านั้น

บนผิวน้ำทะเล มีสีแดงลอยขึ้นเป็นวง แต่ไม่เห็นซากศพขององครักษ์ที่สามลอยขึ้น มิต้องถามไถ่มันต้องตายเป็นแน่แท้ ไปรายงานตัวความชั่วช้าในขุมนรกแล้ว

สองกระบวนท่า คุ้ยงังเพี้ยมิได้กล่าวผิดพลาด มันรวดเร็วจนคนไม่ทันจะเข้าช่วยเหลืออย่างไรได้

ทันใดนั้น...

เสียงตวาดอันเกรี้ยวกราดดังซับซ้อนขึ้นสี่ครั้ง ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้และองครักษ์ที่เหลืออีกสามคน ต่างพากันกระโดดเข้าไปพร้อมกับเสียงด่าที่ขุ่นเคืองพวกมันหาใช่มีเจตนาจะฮือเข้ากลุ้มรุมไม่ แต่เป็นการระดมจู่โจมในเวลาพร้อมเพรียงกันเท่านั้น

พลังฝ่ามือสี่สายที่ดุดันปานภูเขาถล่มทลาย กระแทกมาในสามทิศทางเข้ายังหว่างอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างแม่นยำ ลมอันรุนแรงดุจพายุร้าย หอบกรวดทรายปลิวกระจัดกระจายจนแสบผิวกาย การร่วมมือกลุ้มรุมของคนทั้งสี่ นับว่ามีอานุภาพอันน่าแตกตื่นขวัญหายจริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยหน้าเคร่งเครียดเย็นชา สองเท้าสลับพลิ้วร่างฝ่าเข้าไปในม่านพลังของฝ่ายตรงข้ามดุจเป็นปลาน้อยแหวกว่ายสายธาร

พลังลมอันมหาศาล กระแทกกระทั้นจนเสื้อผ้าคุ้ยงังเพี้ยสั่นพลิ้วไม่หยุดยั้ง แต่ละฝ่ามือที่คนทั้งสี่โหมระดมมา คล้ายดั่งลื่นไถลไปเมื่อสัมผัสกับเสื้อผ้าคุ้ยงังเพี้ยดูแล้วยิ่งทำให้ผู้คนต้องอกสั่นขวัญหนี

เตี้ยเอียลิ้มกับเตี้ยเอียคี้ยิ่งดูยิ่งรู้สึกหวาดหวั่นขวัญเสียจนต้องพากันตวาดด่าเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

"พวกเจ้ากลุ้มรุมอย่างไร้ยางอาย"

เสียงขาดคำ ทั้งสองพากันโถมเข้าไปในวงต่อสู้ พวกสัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงทั้งสี่ ต่างก็สาวเท้าไปในบริเวณนั้นทันที

ราชบุตรเจ็ดดาวเห็นเช่นนั้นยิ่งเจ็บช้ำน้ำใจ คำรามอย่างดั่งแค้นขึ้นว่า

“พวกเจ้าสามคนถอยออกไปให้หมด”

องครักษ์ทั้งสาม ต่างดูออกว่าพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยสูงกว่าราชบุตรเจ็ดดาวมากหลายเท่านัก ไหนเลยจะกล้าปล่อยให้ราชบุตรเจ็ดดาวไปประมือกับคุ้ยงังเพี้ยตัวต่อตัว ดังนั้น แม้ได้ยินเสียงตวาดสั่งก็ยังไม่ยอมผละจากออกไป

ทันใด ราชบุตรเจ็ดดาวตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นอีกว่า

“พวกเจ้าได้ยินหรือไม่”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาสวนคำขึ้นว่า

“สถานที่นี้ไม่มีทางรอดให้ปลอดภัยแล้ว”

เสียงขาดคำร่างฝ่าเข้าไปในม่านพลังที่แน่นหนาซับซ้อน กระโดดปราดขึ้นสูงห้าสิบกว่าเชียะในชั่วพริบตา

ทั้งสี่ต่างเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มยุคนี้ ไหนเลยจะปล่อยโอกาสปลอดให้พลาดได้ ต่างพากันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสะบัดฝ่ามือฟาดใส่ร่างคุ้ยงังเพี้ยในกลางอากาศ นี่นับเป็นโอกาสยอดเยี่ยมของการจู่โจมใส่ศัตรูผู้ไม่มีทางต้านรับ เนื่องจากว่าคนพอลอยตัวในอากาศ ก็จะสูญเสียสิ่งหยั่งเท้ามาให้ความเคลื่อนไหวคล่องแคล่ว

สองศรีพี่น้องแซ่เตี้ยพอเห็น ต่างแตกตื่นจนกรีดร้องสุดเสียง พวกสัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงทั้งสี่ ต่างก็ตื่นตกใจจนขวัญหายเหงื่อยะเยียบไหลโซมกาย อาจบางที พวกทั้งสี่ลืมไปว่า ไฉนคุ้ยงังเพี้ยจึงกล้าทะลึ่งร่างขึ้นกลางอากาศในยามคับขัน

ฉับพลันทันใด...

ร่างบนอากาศของคุ้ยงังเพี้ยพลันหมุนดว้าง เงาสีขาวที่รอบกายพลันกลายเป็นสีแดงฉานปานตาข่ายโลหิต โถมเข้าครอบคลุมศีรษะคนทั้งสี่ ด้วยความรวดเร็วว่องไวยิ่งกว่าประกายไฟ

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งพอเห็น ต้องร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นจนขวัญฝ่อ

“ฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด)”

เสียงของซีเง็กลิ้งเพิ่งขาดคำ ในลานก็มีเสียงแผดร้องด้วยความแตกตื่นขององครักษ์ทั้งสาม

“ฮวยไฮ้เท่งเล้ง”

“ฮวยไฮ้เท่งเล้ง”

จากนั้นเสียงร้องอันโหยหวนของทั้งสามได้ดังขึ้นจนกึกก้อง บนพื้นทรายชายทะเลก็กลับคืนสู่ความสงบเงียบอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

เงาสีนดงได้ลับสูญไปกับตา แต่บนพื้นทรายปรากฏซากศพที่แหลกเละขึ้นอีกสามซากแล้ว

พวกองครักษ์ทั้งสามต่างจำได้ว่า กระบวนท่าสุดท้ายที่จู่โจมมาคือวิชาใด แต่ไม่มีปัญญาหลีกหนีให้พ้น เนื่องจากฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด) เมื่อครั้งกระโน้นเคยก่อกวนจนวงพวกนักเลงปั่นป่วนแทบถล่มทลาย โลหิตเนืองนองไปทุกหย่อมหญ้า หาใช่จะเกิดขึ้นเพราะความบังเอิญไม่ มันเป็นวิชาที่มีพลานุภาพยิ่งใหญ่สมจริง!

ในลานการต่อสู้ เหลือแต่ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ที่ยืนตะลึงลานอยู่เพียงผู้เดียว รอยยิ้มอันเย็นชาอำมหิตของคุ้ยงังเพี้ยที่ประจันหน้า หาได้สร้างความรู้ตัวแก่มันไม่

อาบเลือดเกาะมรกต

คุ้ยงังเพี้ยเขม้นมองจ้องหน้าราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้อย่างชิงชัง สาวเท้าก้าว ช้า ๆ ไปหามันด้วยประสงค์ร้าย

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้พลันได้สติขึ้นมาตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ไฉนเจ้าไม่ฆ่าเราไปด้วย?"

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าหาใช่จะสร้างบุญคุณแก่ท่านไม่ แต่คิดจะให้ท่านได้ลิ้มรสการถูกกรรมสนองจนตายอย่างทรมาน"

ขาดคำ กวาดตามองไปยังโลงกระจกที่ด้านข้างแวบหนึ่ง

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้แค่นเสียงอย่างรู้ความหมาย

"ในที่นั้นนับว่ามีกลไกซุกซ่อนอยู่จริง แต่ท่านยังไม่มีศักดิ์ศรีคู่ควรมาจัดการตัวเรา"

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงยะเยียบว่า

"ขอเพียงท่านไม่กลัวตาย"

"กลัวตาย? ฮา ฮา...เราราชบตรหากแม้นขมวดคิ้วตอนก่อนใกล้ตาย ก็จะไม่เรียกว่าซุนคี้"

เตี้ยเอียลิ้มแค่นหัวร่อกล่าวสวนคำว่า

"ซุนคี้ อย่าได้อวดอ้างเป็นกล้าหาญเลย เฮอะ"

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้เหลือบตาแลดูเตี้ยเอียลิ้มแวบหนึ่ง ฝืนหัวร่ออย่างรันทด กล่าวว่า

"แม้กงจู๊จะเย้ยหยันไยเราอ้วงจื้อ แต่เราอ้วงจื้อยังรู้สึกเป็นเกียรติอย่าง

ยิ่งใหญ่ กงจู๊ยังมีคำสั่งอันใดหรือไม่?"

มันเอ่ยคำย้ำอ้วงจื้อ (ราชบุตร) ตลอดเวลาคล้ายดั่งจะอาศัยวาจานี้มายกฐานะศักดิ์ศรีของตนเองให้สูงส่งไว้

เตี้ยเอียลิ้มขมวดคิ้วอย่างชิงชังรังเกียจ แค่นเสียงขึ้นว่า

"สั่งอะไรกัน? เราโกวเนี้ยจะฆ่าท่านแล้ว!"

ชิกแซอ้วงจื้อหะแรกก็งุนงง แล้วพลันเงยหน้าหัวร่อเสียงก้องดั่งคลุ้มคลั่งกล่าวว่า

"ฮา ฮา...ฆ่าข้าพเจ้า? วิเศษมาก เราอ้วงจื้อมิได้รับคำแยแสจากกงจู๊หากสามารถตายในมือกงจู๊ก็นับเป็นเรื่องที่สบอารมณ์สมใจอยู่ ขอเชิญกงจู๊ลงมือเถิด"

กล่าวขาดคำก็หรุบตารอความตาย ด้วยท่าทีที่ปลอดโปร่งใจอย่างยิ่ง

เตี้ยเอียลิ้มงุนงงไปทันที นางมีความชิงชังคนผู้นี้จนจับใจอยู่นานแล้ว จนใคร่จะประหารมันให้ตายคามือ แต่ทว่า สิ่งที่มันมอบแก่นาง คือน้ำใจอันสัตย์ซื่อบริสุทธิ์จริงๆ มาตรแม้นฝีมือของมันจะชั่วร้ายเลวทราม จนผู้คนต้องดั่งแค้นอาฆาต แต่หากสืบสาวถึงต้นตอนั่นเกิดขึ้นเพราะความรักแท้ที่สัตย์จริงของมัน

เตี้ยเอียลิ้มเหลือบตามองมาทางคัยงังเพี้ย คล้ายดั่งคิดจะหาความรู้สึกจากใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย แต่ทว่าสีหน้าคุ้ยงังเพี้ยยังคงเฉื่อยเฉยไร้ปฏิกิริยาใดๆ

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้รอยู่เป็นเวลานาน มิเห็นมีการจู่โจมประหารอย่างไรจึงลืมตาขึ้นมา เห็นเตี้ยเอียลิ้มยังคงลังเลมิตกลงใจ ท่าทีที่คล้ายคนรอความตายก็ปรากฏความหวังขึ้นมาอีกเล็กน้อย มิใช่ดอกหรือ? บุรุษสตรีที่อยู่ในห้วงรัก มีสักกี่คนที่สมองแจ่มใสจิตใจปราดเปรื่องดั่งปรกติ

เตี้ยเอียลิ้มลังเลอยู่ชั่วครู่ เมื่อเห็นใบหน้าอันท้อแท้ผิดหวังของซุนคี้ปรากฏมีแววลำพองขึ้น นางจึงแค่นเสียงเย็นชาว่า

"ในโลงนั้นท่านมีกลไลเยี่ยงไรซุกซ่อนอยู่?"

"มิมีอันใด เพียงแต่เป็นยามอมประสาทเท่านั้น"

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ตอบอย่างเปิดเผยมิอำพราง

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งแคนหัวร่อสวนคำขึ้น

"ยามอมประสาท? วาจาประโยคนี้ท่านหมายเตรียมใช้กับตั๋วกงจู๊โดยเฉพาะกระมัง?"

วาจาประโยคนี้ของซีเง็กลิ้ง นับว่ามีความสำคัญยิ่งนัก และหนักแน่น

ร้ายกาจกว่าเปล่งจากปากเตี้ยเอียลิ้มเสียอีก เป็นที่เห็นว่า จิตใจและไหวพริบบัณฑิตจอมพิษนี้ ยอดเยี่ยมกว่าคนธรรมดาอีกชั้นหนึ่งจริงๆ

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ ยามนี้แม้มีอีกสักร้อยปากก็ยากจะแก้ตัวให้พ้นผิดได้ จึงขุ่นเคืองจนหน้างามสง่าซีดขาวตัวสั่นระริก มิทราบจะกล่าวอย่างไรไปอีกแล้ว

สายตาทุกคู่ในบริเวณ ต่างจับจ้องมองมาที่มันเป็นจุดเดียว ทำให้มันกระสับกระส่ายยิ่งนัก

ทันใด ราชบุตรเจ็ดดาวกระโดดปราดไปที่ข้างโลงกระจก กระชากเสียงขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าจะเปิดออกให้ท่านดู กับมือตัวเองเสียเลย"

สองมือพลันคว้าไปที่ขอบฝา แต่เป็นเวลาเนิ่นนานก็ไม่เปิดออก หยาดเหงื่อยะเยียบได้ไหลจากใบหน้าเป็นสายจนชุ่มโชก แสดงเห็นแน่ชัดว่า เลศนัยอันชั่วร้ายในโลงกระจก มิใช่จะไร้ความหมายดุจดั่งที่มันกล่าวมา

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งพอเห็น แค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ราชบุตร ชีวิตย่อมมีความสำคัญกว่าการเอาชัยไม่แง่งอน ซึ่งนั้นมันไม่มีค่าคู่ควรกันดอก"

เป็นวาจาที่เปี่ยมการเย้ยหยันแดกดัน จนผู้คนยากจะทนทานรับฟัง

ราชบุตรเจ็ดดาวมิอาจที่จะกลบเกลื่อนอย่างไรไปอีกแล้ว มันกัดฟันตัดสินใจ พลันตวาดเสียงก้องแล้วงัดฝาโลงกระเด็นไปดังโครมใหญ่ พร้อมกับฝาโลงที่ถูกงัดกระเด็น ควันสีขาวได้พุ่งขึ้นปะทะหน้าราชบุตรเจ็ดดาวกลุ่มใหญ่ทันที

พอควันสีขาวพุ่งผ่านพ้น ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ครางเบาๆ ขึ้นคำเดียวก็ทรุดฮวบล้มลง

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง เหลือบดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เม่งจู๊คิดจะส่งตัวซุนคี้ ขึ้นไปบนเกาะเจ็กชุยเต้า (เกาะสะสมมรกต) หรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงชั่ววูบก็รู้ด้วยไวปัญญา หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ซีเฮียนับว่ามีความรู้ ที่เหนือล้ำผู้คนจริงๆ ข้าพเจ้ากำลังคิดเช่นว่าอยู่ทีเดียว"

"และยังจะคิดไปเพียงลำพังด้วยกระมัง?"

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อพลางกล่าวอีก

"เรื่องที่ข้าพเจ้าคิดจะกระทำ ถูกท่านเปิดเผยออกเสียจนหมดสิ้นแล้ว"

เตี้ยเอียดี้พอได้ยินว่า คุ้ยงังเพี้ยจะไปเพียงลำพัง นางกระวนกระวายจนกระทืบเท้าร้องขึ้น

"ผู้อื่นก็จะไป"

ตั้วกงจู๊เตี้ยเอียลิ้ม ก็มีแววมุ่งหวังขึ้นในดวงตา ส่วนพวกสัตว์แปลกไฟเจียวเทียนฮวงทั้งสาม ยิ่งมิต้องบอกกันแล้ว ต่างปรารถนาใคร่จะไปจนตัวสั่น

แต่คุ้ยงังเพี้ยกลับส่ายหน้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าใคร่ไปดูลาดเลาพวกศัตรูเท่านั้น จะรีบกลับมาในเวลาอันรวดเร็วแน่นอน"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งยามนี้ สาวเท้าไปยังที่ซึ่งราชบุตรเจ็ดดาวซุนดี้นอนแน่นิ่งอยู่

เตี้ยเอียลิ้มยิ้มแย้มพลางกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ไยมิเข้าไปพบบิดาของข้าพเจ้าก่อนท่านผู้เฒ่า กำลังรอคอยการกลับของท่านอยู่ตลอดเวลาเลย"

นางมาตรแม้นใช้นามพระราชบิดา เป็นข้ออ้างแต่สีหน้าท่าที่เปี่ยมด้วยแววอาลัยอาวรณ์จนปรากฏชัด

คุ้ยงังเพี้ยตกลงใจแน่วแน่อยู่แล้ว จึงยิ้มพลางตอบว่า

"ข้าพเจ้าจะกลับมาในเวลาอันรวดเร็วแน่ เล้งยี้ได้ไปรับพวกหงส์เจ๊แล้ว พวกนางคงจะรีบมาในเวลาอันสั้น พวกท่านอยู่รอรับพวกนางในที่นี้ก็แล้วกัน"

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงขณะอ้าปากจะกล่าวคำ บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งพลันกล่าวว่า

"เม่งจู๊ไปเพียงผู้เดียว ก็สะดวกปราดเปรียวยิ่งนัก พวกเราไปกลับจะทำให้เป็นห่วงต้องคอยกังวล อย่าว่าแต่ การครั้งนี้มิใช่ไปเสี่ยงชีวิตกันด้วย"

คุ้ยงังเพี้ยลอบคำนึงอยู่ในใจ

"คราหนี้ท่านคาดเดาผิดแล้ว"

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงขุ่นเคืองจนตะบึงเสียงก้อง

"มีท่านเท่านั้นที่ปากมากยิ่งนัก"

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้ามองดูท้องฟ้า อาทิตย์กำลังสถิตอยู่กึ่งกลางศีรษะ ยามนี้ควรเป็นเวลาเที่ยงตรงแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบตาแลดูทุกผู้คน อย่างเด็ดเดี่ยวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตกลงใจแน่วแน่แล้ว พวกท่านมิต้องกล่าวให้มากความ"

ขาดคำหันกายเดินไปยังที่โลงกระจก

อาทิตย์เที่ยงแผดแสงแรงกล้า ต้นไม้ใบหญ้าอันเขียวสดใสบนเกาะ เจ็กซุยเต้า ต่างหรุบใบลงด้วยความห่อเหี่ยว คล้ายไม่อาจต้านทานต่อความร้อนแรงของแสงอาทิตย์ และความรุนแรงของลมทะเล

เกาะเจ็กซุยเต้ามิได้กว้างใหญ่กระไรนัก มีอาณาบริเวณร่วมสิบลี้เท่านั้น บนเกาะมีหมู่ไม้หนาแน่นจนร่มเย็น ศิลาลักษณะประหลาดพิกลเกลื่อนกลาด ดอกไม้นานาพันธุ์มีอยู่ดารดาษ นับเป็นดินแดนที่ร่มเย็นตระการ ดุจดั่งเป็นวิมานแมนในแดนดิน

พื้นบนตัวเกาะส่วนมากนูนดั่งเป็นสันเขา เกาะเจ็กซุยเต้านี้มิได้เหนือกฎเกณฑ์นั้น แต่มีส่วนนูนสูงเพียงกึ่งกลางเท่านั้น บริเวณริมทะเลเป็นที่ราบที่มิใคร่สูงกระไรนัก

อาคารหลังมหึมาที่สร้างดั่งเป็นราชวัง ตระหง่านอยู่กลางหมู่ไม้อันร่มเย็น ตัวอาคารสีขาวเมื่อตัดกับใบไม้สีเขียวสด ยิ่งดูยิ่งรู้สึกร่มรื่นเย็นตา คิดว่าบุคคลที่สร้างตึกนี้มาพำนักอาศัย คงต้องเป็นผู้มีรสนิยมดีเป็นแน่แท้

จริงทีเดียว ที่นี้เมื่อคราก่อนคือตำหนักพักร้อนของกษัตริย์เง่งเพ็กก๊ก แต่ทว่า ในหลายวันนี้ มันได้เปลี่ยนเจ้าของไปแล้ว มันสงบทนการคุกคามทำลายของประมุขใหม่

รอบข้างตึกขาวอันมหึมา มีกำแพงสูงร่วมร้อยเชียะกางกั้นไว้ ภายในลานตึก ต้นไม้สูงใหญ่คาคบแผ่กว้างจนร่มเย็น นับเป็นสถานที่น่าพำนักพักผ่อนยิ่ง

ยามนี้ ใต้ร่มไม้อันกว้างขวาง กำลังมีการเลี้ยงฉลองอย่างครึกครื้น ด้วยจำนวนมิต่ำกว่าแปดโต๊ะ แต่ผู้นั่งตามโต๊ะสุราอาหารนี้ ส่วนมากเป็นชนชาวบู๊ลิ้มหาใช่องค์กษัตริย์และขุนนางชั้นผู้ใหญ่ไม่

บนโต๊ะโป๊ยเซียน (แปดเหลี่ยม) ตัวมหึมาทางกึ่งกลาง มีชายชราเสื้อแพรลายงามอายุประมาณเจ็ดสิบปีนั่งเด่นเป็นสง่า สองฟากข้างมีคนที่คล้ายองครักษ์นั่งกระหนาบ คิดว่ามันผู้นี้คงเป็นเจ้าของตึกแน่แท้

ด้านขวามือเป็นชายชรา หน้าตาทุเรศอัปลักษณ์สี่คน ด้านซ้ายเป็นชายวัยกลางคนเพียงสองคนเท่านั้น ส่วนโต๊ะอื่นๆ มีทั้งเฒ่าชราและฉกรรจ์นั่งไว้เป็นจำนวนไม่ต่ำกว่ายี่สิบ

มาตรแม้นอยู่ในระหว่างดื่มกิน แต่กลับไม่มีเสียงสนทนาปราศรัยอันเซ็งแซ่ นับเป็นบรรยากาศที่หนักอึ้งตึงเครียดยิ่ง

ทันใด ชายชราเสื้อแพรที่นั่งหัวโต๊ะกลาง ลุกขึ้นถามว่า

"พี่ท่านทั้งสี่ ไฉนอ้วงจื้อ (ราชบุตร) ยังมิกลับมา?"

คนทั้งสี่ที่นั่งด้านขวามือของโต๊ะ ได้ยินคำถามแล้วยังมิเงยหน้า ผู้นั่งหัวสุดกล่าวอย่างเย่อหยิ่งว่า

"หรือจี๊เฮียยังรู้สึกคลางแคลงสงสัยในอุบายที่เราลั่งซัวซี่กุ้ย (สี่ปิศาจภูเขาจิ้งจอก) อยู่"

ชายกลางคนที่นั่งด้านซ้ายของโต๊ะทั้งสอง แค่นเสียงกล่าวว่า

"ทั้งสี่ท่านเมื่อได้ลายแทงแล้ว มิทราบจะมีความคิดเห็นอย่างไรต่อไป?"

วาจาที่ว่ากล่าว มีแววข่มขู่คุกคามอยู่บ้างจนรู้ตัว

สี่ชายชราอันขี้ริ้วอัปลักษณ์นี้ คือสี่ปิศาจภูเขาจิ้งจอกตัวจริง ด้วยสันดานที่โอหังลำพองของพวกมัน ไหนเลยจะทนการข่มขู่จากผู้อื่นได้ ชายชราที่นั่งหัวสุดแค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

"องครักษ์ใหญ่ทั้งสองท่าน ไฉนกลับมากังวลความปลอดภัยแทนพวกเราสี่พี่น้องเสียเล่า? เฮอะ เฮอะ กุศลเจตนาอันยิ่งใหญ่นี้ เป็นที่ตื้นตันของผู้คนเหลือประมาณ"

ทั้งสองฝ่ายต่างใช้สงครามคารมเข้าเสียดแทงใจกัน ทำให้บรรยากาศลานตีกใต้ร่มไม้ต้องเคร่งเครียดขึ้นทันที คล้ายกลิ่นอายของดินระเบิดที่พร้อมจะปะทุได้ทุกเมื่อ ชายชรากลางคนที่ด้านซ้ายของโต๊ะใหญ่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ทั้งสี่ท่านอย่าได้เข้าใจผิด เราสองคนพี่น้องหากแม้นมีกลิ่นอายของผู้คนคงจะมิได้รับฉายาเป็นอิมเอี๊ยงน่อซัวะ (สองมารยมโลกและมนุษย์โลก) กล่าวกันอย่างจริงใจพวกเรากังวลชีวิตของท่านทั้งสี่ต่างหาก"

สองมารยมโลกและมนุษย์โลกนี้ คือสองในแปดองครักษ์ใหญ่แห่งพรรคเทียนฮวงก้า ผู้หนึ่งคือเอี๊ยงซัวะ (มารมนุษย์โลก) อาวลิบ อีกผู้หนึ่งนามอาวเต็กฉายาอิมซัวะ (มารยมโลก)

พี่ใหญ่ของสี่ปิศาจเดือดดาลจนหน้าแดงฉาน ตบโต๊ะฉาดแล้วผุดลุกขึ้นกระซากเสียงอย่างดังแค้นว่า

"มา มา มา พวกเราใคร่อยากดูว่าผู้ใดกังวลใจในชีวิตของผู้ใด"

สถานการณ์ตึงเครียดขึ้นในฉับพลัน เห็นว่าการต่อสู้อย่างดุดันจะปะทุขึ้นในบัดดลแล้ว หมู่ผู้มีฝีมือตามโต๊ะต่างๆ ต้องพากันผุดลุกขึ้นจากที่จนสับสนทำให้ความตื่นเต้นยิ่งเคร่งเครียดขึ้นกว่าเดิม

ทันใดนั้น ชายชราเสื้อแพรส่งเสียงหนักหน่วงว่า

"ลายแทงจะเป็นของผู้ใด เป็นเรื่องของพวกท่านทั้งสองฝ่าย ขณะนี้อ้วงจื้อยังไม่กลับมา ท่านทั้งหลายไยไม่อดใจรอคอยกันอีกสักครู่เล่า?"

พอดีในเวลานั้น ที่ลานตึกมีบุรุษหนุ่มอาภรณ์ขาวแบกหีบใหญ่เดินช้าๆ เข้ามา หีบใบใหญ่นี้มีผ้าขาวคลุมอยู่ มิทราบภายในหีบจะบรรจุสิ่งใด?

ชายชราเสื้อแพรช้อนตาเห็นหน้าบุรุษหนุ่ม ก็ส่งเสียงขุ่นเคืองขึ้น

"เจ้าเป็นใคร? กล้าบังอาจเข้ามาโดยพลการ?"

ผ้าขาวที่คลุมหีบใบใหญ่ได้บดบังใบหน้าของบุรุษหนุ่มไว้ ทำให้ผู้คนไม่อาจจะเห็นโฉมหน้าแท้จริงของมันได้

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวยังคงเดินช้าๆ เข้าหา ปากก็ตอบเสียงเนิบนาบว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนมาส่งของกำนัล"

สายตาหมู่ผู้มีฝีมือ ต่างจับจ้องมองมาบนร่างบุรุษหนุ่มเป็นจุดเดียว บรรยากาศอันเคร่งเครียดแทบปะทุของเมื่อครู่ กลับถูกบุรุษหนุ่มที่มาอย่างกะทันหันทำลายจนคลายไปมากมาย

ชายชราเสื้อแพรแค่นเสียงเย็นชาขึ้น

"ส่งของกำนัล? ผู้ใดเป็นคนส่ง?"

"เง่งเพ็กก๊ก"

ชายชราพอฟังก็งงงัน พลันแผดหัวร่อด้วยความลิงโลดลำพอง กล่าวว่า

"ฮา ฮา เฒ่าแซ่เตี้ยคิดจะใช้ของกำนัลอันไร้ค่ามาแลกเปลี่ยนเกาะเจ็กซุยเต้าคืนไป? นั่นเป็นการเพ้อฝัน! บริวารเรา ตัดหูผู้ส่งของขวัญวันนี้ทั้งสองข้าง ส่วนของขวัญคืนให้มันไป"

คำสั่งพอเปล่งจากปาก พลันมีชายฉกรรจ์กระโดดมาถึงสี่คน โถมเข้าใส่บุรุษหนุ่มชุดขาวอย่างประสงค์ร้าย

ฉับพลันนั้น...บุรุษหนุ่มชุดขาวตวาดเสียงเย็นชา

"ช้าไว้!"

เสียงตวาดดังสนั่นดั่งสายฟ้า สะเทือนจิตใจผู้คนจนหวั่นไหว คล้ายดั่งมีอำนาจอันยิ่งใหญ่ที่มิอาจลบหลู่ทำลาย ชายฉกรรจ์ที่โถมกายไปทั้งสี่ ต่างต้องชะงักร่างอย่างลืมตัวทันที

บุรุษหนุ่มชุดขาวยามนั้น เดินมาจนถึงหน้าโต๊ะชายชราเสื้อแพร วางหีบใหญ่ที่คลุมผ้าขาวลงบนโต๊ะอย่างเยือกเย็นมิหวั่นไหว เงยหน้าขึ้นเขม้นมองจ้อง

ชายชราแล้วกล่าวว่า

"หรือว่าแม้จะดูสักเล็กน้อยก็มิยอม?"

ท่าทีเยือกเย็นปลอดโปร่ง คล้ายดั่งมิทราบเลยว่า ตนได้ตกเข้ามาภายในวงล้อมอันกล้าแข็งของฝ่ายศัตรูแล้ว

ชายชราเสื้อแพรพอประสานสายตากับบุรุษหนุ่ม หัวใจก็หวั่นไหวจนวาบหวิวอย่างลืมตัว คำนึงอยู่ในใจ

"คนผู้นี้มีนัยน์ตาคมกล้าเหลือเกิน!"

แต่ปากก็กล่าวเสียงแข็งว่า

"เจ้าคิดจะหาที่ตาย"

"วาจาตัดสินของท่านกล่าวมา เร็วเกินไปแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านยังคงดูของขวัญนี้ก่อน จึงค่อยว่ากล่าวเถิด"

ชายชราเสื้อแพรถูกบุรุษหนุ่มอันมีศักดิ์เป็นเพียงคนส่งของขวัญแดกดันต่อหน้าบริวาร ไหนเลยจะทนทานได้ พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"จับคนผู้นี้ไว้ให้เราทันที"

ชายฉกรรจ์ที่ออกจากโต๊ะทั้งสี่ พอได้ฟังต่างรับคำเสียงสนั่น กระโดดเข้ามาใส่บุรุษหนุ่มชุดขาวอีกครั้ง

ตาสดใสของบุรุษหนุ่มชุดขาว พลันเป็นประกายแวววาว แต่ยังยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว คล้ายดั่งไม่เห็นการโถมเข้าจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามเลย

ชายชราเสื้อแพรพอเห็นก็ต้องคำนึงในใจ

"ที่แท้มันมิรู้จักวิชาฝีมือ..."

ความคิดมิทันจะจบสิ้น ชายฉกรรจ์ทั้งสี่คนในนั้นก็โถมเข้าถึงแล้ว!

ทันใด ประกายสีขาวสว่างวูบ โสตประสาทของผู้คนในลานตึก ได้ยินเสียงแผดร้องอันโหยหวนชวนสยดสยองขึ้นสี่ครา เสียงโครมครามดังติดตามกันสี่ครั้ง ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ต่างถูกฟาดกระเด็นไกลออกไปคนละห้าสิบกว่าเชียะ ร่วงละลิ่วลงกระแทกกับพื้นกระอักโลหิตตายไปในบัดดล

รวดเร็ว! รวดเร็วจนผู้คนยากจะขบคิดคำนวณถึง ในหมู่ผู้มีฝีมือแทบจะไม่มีผู้ใดเห็นถนัดชัดตาว่า บุรุษหนุ่มชุดขาวใช้วิชาท่าใด อาจบางที พวกมันทั้งมวลนี้มิได้แยแสสนใจในบุรุษชุดขาวเลยก็ได้

บุรุษหนุ่มชุดขาวใช้เพียงกระบวนท่าเดียวก็สยบศัตรูลงทุกคน ใบหน้าที่เคร่งขรึมสำรวม พลันเย็นชากระด้างดั่งถูกน้ำแข็งสุมใส่ เค้นเสียงยะเยียบว่า

"ดูว่าเป็นของขวัญอันใดเสียก่อน!"

ขาดคำกระชากผ้าขาวที่คลุมหีบใหญ่ออกดังควาก

สายตาของหมู่ผู้มีฝีมือพอเหลือบเห็น ต่างแตกตื่นจนอุทานกันเซ็งแซ่ ตะลึงลานจนอ้าปากตาค้าง กล่าววาจามิออก

เห็นบนโต๊ะของชายชราเสื้อแพร ปรากฏโลงกระจกใบใหญ่ สิ่งที่สร้างความแตกตื่นขวัญหายแก่ผู้คน คือตัวคนที่นอนอยู่ในโลงนี้ ที่แท้คือราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ที่ทุกคนรอคอยอย่างรุ่มร้อน

ชายชราเสื้อแพรแตกตื่นจนหน้าถอดสีร้องโพล่งว่า...

"ผู้ใดเป็นคนฆ่า?"

บุรุษหนุ่มชุดขาวตอบเสียงหนักหน่วงขึ้นว่า

"มันยังไม่ตาย กลับเป็นชีวิตสุนัขของพวกท่าน ต่างควรต้องกังวลกันให้มากไว้"

เสียงขาดคำพลันหันกายวิ่งปราดไปที่หน้าประตูใหญ่

หมู่ผู้มีฝีมือยามนี้ได้สติขึ้นมากันแล้ว พอเห็นต่างคำรามด่าเสียงสนั่นด้วยความขุ่นเคือง โถมกายเข้าไปหาบุรุษหนุ่มดุจกับฝูงผึ้งแตกรัง แต่ก็สายเกินการณ์แล้ว เนื่องจากบรษหน่มชดขาวยามนั้นได้กระโดดมาถึงที่ปากประต หม่ผู้มีฝีมือต่างคำรามเสียงสับสน

"หนีไปที่ใด"

เสียงดังพร้อมกับร่างฮือเข้าหาอย่างสุดกำลังเรี่ยวแรง

ทันใดนั้น เสียงโครมครามดังสนั่นหวั่นไหว ประตูที่ทำด้วยเหล็กกล้าทั้งสองบาน ได้ถูกผลักเข้าปิดจนสนิทแน่น ส่วนบุรุษหนุ่มชุดขาวนั้น กลับหันกายออกบังหน้าประตูไว้

การสกัดหนทางตัวเองของบุรุษหนุ่มชุดขาวนี้ กลับทำให้หมู่ผู้มีฝีมืองุนงงสงสัยไปทั่วหน้า ช่วงเวลานั้นมิว่าผู้ใดก็คิดไม่ออก บุรุษหนุ่มมีเจตนาเยี่ยงไร แต่ละคนจึงต่างตะลึงลานอยู่กับที ลืมการจู่โจมไปหมดสิ้นทันที

ยามนี้ ชายชราชุดขาวได้อุ้มร่างของราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ออกจากโลงกระจกแล้ว เห็นมันยังมิตายจริงดั่งว่าก็คลายใจไปได้ สั่งบริวารให้อุ้มเข้าไปในห้องรักษาพยาบาลกันอย่างเต็มที่ แล้วจึงกระโดดมายังเบื้องหน้าบุรุษหนุ่มชุดขาว ตวาดเสียงกร้าวว่า

"เจ้าเป็นใคร?"

บุรุษหนุ่มชุดขาวกวาดตาอันคมกล้ามองหน้าหมู่ผู้มีฝีมือ เน้นเสียงหนักแน่นขึ้น...

"เซี่ยวเอี๊ยคุ้ยงังเพี้ย!"

หมู่ผู้มีฝีมือพอได้ยิน ต่างร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นตกใจ อาจบางทีในความคิดเห็นของพวกมัน คุ้ยงังเพี้ยไม่สมควรจะแบบบางดั่งนักศึกษา และยิ่งไม่ควรมีอายุเยาว์วัยเท่านี้!

หลังจากผ่านความวุ่นวายไปครู่ใหญ่ สี่ปิศาจภูเขาจิ้งจอกพลันแหวกหมู่ผู้คนออกมา รายล้อมคุ้ยงังเพี้ยเอาไว้ทั้งสามด้าน เล่าตั้วเค้นเสียงยะเยียบขึ้นกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ยเจ้าหากรู้สถานการณ์จงรีบมอบลายแทงในตัวออกมาโดยด่วน"

เวลากล่าวมาคล้ายดั่งเห็นคุ้ยงังเพี้ยยากยิ่งที่จะหนีรอดออกจากเงื้อมมือพวกมันก็ปานกัน

หมู่ผู้มีฝีมือพอได้ฟังว่า ลายแทงอยู่ในตัวคุ้ยงังเพี้ย ความโลภอันรุนแรงก็บังเกิดขึ้นจับใจ แต่ละคนต่างลนลานเข้ารายล้อมในทิศทางนี้ คล้ายกลัวว่าผู้ใดลงมือช้า จะมิได้ลายแทงในตัวคุ้ยงังเพี้ยเป็นกรรมสิทธิ์ก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาคมกล้ามองดูหมู่ผู้มีฝีมืออีกครา แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกท่านไม่ต้องยื้อแย่ง จะตายช้าตายเร็วคลาดเวลากันก็เพียงครึ่งชั่วยามเท่านั้น"

ขาดคำสาวเท้าเดินเข้ามาเบื้องหน้า ด้วยทีท่าเยือกเย็นดั่งเข้ามาในบริเวณไร้มนุษย์ก็ปาน

หัวหน้าสี่ปิศาจภูเขาจิ้งจอก เห็นหมู่ผู้มีฝีมือกระเหี้ยนกระหือปานนั้น พลันเกิดความคิดจะลงมือช่วงชิงก่อน จึงรีบชายตาบอกใบ้แก่อีกสามคนที่ด้านข้าง แล้วสะบัดฝ่ามือฟาดไปยังด้านหลังของหมู่ผู้มีฝีมืออย่างดุดัน

การกระทำนี้เป็นที่ผิดคาดหมายของหมู่ผู้มีฝีมือยิ่ง ผู้ซึ่งอยู่ใกล้ตัวของเล่าตั้วแผดร้องเสียงโหยหวน แล้วล้มฟาดกับพื้นตามพลังมือ สิ้นใจตายไปถึงสามคน ส่วนผู้คนอื่นๆ ต่างกระโดดกายถอยไปจนสับสนอลหม่าน เปิดช่องว่างไว้ในระหว่างกลางขึ้นมา

สี่ปิศาจที่คบคิดกันประกอบกรรมชั่วมาเนิ่นนานปี ดังนั้น พอเล่าตั้วชำเลืองตาบอกใบ้ เล่าซำ เล่าสี่ต่างก็รู้ความหมาย พอเล่าตั้วลงมือ มันทั้งสองพากันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด ใช้กระบวนท่ากิมป้าถ้ำเยี้ยว (เสือดาวกางเล็บ) ตะปบใส่ชีพจรข้อมือทั้งซ้ายขวาของคุ้ยงังเพี้ยอย่างพร้อมเพรียงว่องไว ท่วงท่า

คล่องแคล่วประหนึ่งสายฟ้าแลบ นับว่ามีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อยามสืบเท้าก้าวเดิน ก็เกร็งพลังไว้ในสองแขนขึ้นเตรียมตัวอยู่ก่อนแล้ว มันทั้งสองแม้ลงมือมาว่องไว แต่ไหนเลยจะทำอันตรายต่อคุ้ยงังเพี้ยได้

มีเสียงแค่นอันเย็นชาดังจากปาก แขนที่ห้อยแนบกายทั้งสองข้าง พลันใช้ความรวดเร็วอย่างไม่อาจคาดคิดคำนวณ สะบัดฝ่ามือฟาดใส่ทรวงอกของเล่าซำเล่าสี่ พลังฝ่ามือที่ฟาดทีหลังแต่ถึงก่อน ว่องไวกว่ากรงเล็บของทั้งสองมากมายกายกองนัก

สภาพอันเข้มแข็งและอ่อนแอ เป็นที่ประจักษ์ได้ในการสะบัดมือเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เล่าซำเล่าสี่ต่างร้องอุทานด้วยความตื่นตกใจ รีบรั้งมือกลับจนสุดเรี่ยวแรงเท่าที่มี กระโดดกายถอยปราดไปฉับพลัน แต่แม้หลบหลีกได้รวดเร็วสักเพียงไร พลังฝ่ามืออันเกรี้ยวกราดดุร้าย ยังปาดผ่านทรวงอกของมันทั้งสองจนรู้สึกเจ็บแปลงจับใจ

หัวหน้าสี่ปิศาจภูเขาจิ้งจอกคาดหมายไม่ถึงอย่างเด็ดขาด ว่าพลังฝีมือของคุ้ยงังพี้ยจะสูงล้ำปานนี้ พอเห็นก็เกิดความคิดวาบดั่งประกายไฟ พลันสะอึกกายจ่โจมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ย ส่วนปากก็ตะเบ็งเสียงก้องว่า

"พวกเรารวมกำลังคร่าตัวเจ้าเด็กน้อยนี้ไว้"

เสียงดังพร้อมกับกระบวนท่าจี้เข้าใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว พลังดรรชนีฝ่าอากาศจนเสียงหวีดหวิวแหลมคม แสดงว่ามันจู่โจมมาจนสุดฝีมือแล้ว

คนผู้นี้มีความคิดกลับกลอกไม่เคยแน่นอน ทำให้หมู่ผู้มีฝีมือกลับงุนงงสงสัยไปทั่วหน้า มิว่าผู้ใดก็คาดเดาไม่ถูกว่ามันเป็นศัตรูหรือมิตร แต่มิว่าอย่างไรจิตใจอันละโมบใคร่จะได้สมบัติ ทำให้ผู้มีฝีมือไม่ปรารถนาไปขบคิดสาเหตุ ต่างพากันตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหว แล้วฮือเข้าจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยเป็นพัลวัน

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้มีความอำมหิตโหดเหี้ยม ใคร่จะประหัตประหารให้แหลกลาญคามือ ไหนเลยจะยอมละโอกาสให้สี่ปิศาจภูเขาจิ้งจอกมีเวลาว่าง ยิ่งมิยอมให้หมู่ผู้มีฝีมือฮือเข้ามาหนุนช่วยเหลือ พริบตาที่หัวหน้าสี่ปิศาจพลิ้วกายเข้าจู่โจมนั้น คุ้ยงังเพี้ยก็กระโดดปราดขึ้นไปในท้องฟ้าทันที

เห็นร่างกลางอากาศของคุ้ยงังเพี้ยหมุนคว้าง พลันมีประกายสีแดงกระจายลงใส่สี่ปิศาจอย่างดุร้าย ความรวดเร็วว่องไวในคราวนี้ ไม่มีผู้ใดจะกล้าเชื่อถือว่าเป็นความจริงเลย

พริบตาที่ประกายโลหิตเพิ่งพุ่งลงมา ในลานตึกอันกว้างใหญ่มีเสียงแผดร้องด้วยความแตกตื่นตกใจของเล่ายี่ (ที่สอง) เล่าซำ (ที่สาม) เล่าสี่ (ที่สี่) พร้อมกัน

"อา ฮวยไฮ้เท่ง..."

คำว่า "เล้ง" ยังมิทันหลุดจากปาก เสียงร้องอันแหลมคมโหยหวนของทั้งสามก็ก้องไปทั่วทั้งท้องฟ้าอันเงียบงัน คนที่จู่โจมทั้งสาม ถึงกับไม่มีผู้ใดรอดพ้นจากอันตรายร้ายแรงไปได้

คุ้ยงังเพี้ยละลิ่วร่างลงสู่พื้นแล้ว กวาดตามองดูซายซราที่ล้มตัวลงกับพื้นอย่างแช่มช้าแวบหนึ่ง เค้นเสียงเหี้ยมเกรียมอำมหิต กล่าวกับบรษผู้มีฝีมือที่ยืนงงงันในบริเวณนั้นว่า

"วันนี้ ดินแดนบนเกาะเจ็กชุยเต้า จะเป็นที่ฝังซากศพของพวกท่านแล้ว"

กระแสเสียงคราวนี้เหี้ยมโหดอำมหิต จนไม่มีแววปรานีติดอยู่สักน้อยนิด

หมู่ผู้มีฝีมือทั้งหลาย ปราศจากคนกล้าลงมืออีกต่อไปแล้ว กระบวนท่าฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด) นี้ เมื่อคราครั้งก่อนเคยทำลายบู๊ลิ้มจนเลือดเนืองนองเป็นสายธาร พวกมันต่างรู้สำนึกตัวดี ว่าไม่มีผู้ใดจะทำลายได้ หากเข้าไป รังแต่แส่หาความตายเท่านั้นเอง

ความผิดแปลกระหว่างเป็นและตาย นับว่าผิดกันยิ่งใหญ่ไพศาลนัก พวกมันเมื่อรู้ตัวดีว่าไม่มีฝีมือปัดป้องทำลาย ความหวังจะได้ลายแทงก็เป็นอันมอดมลายด้วย รีรออยู่ที่นี้ไยมิใช่รอความตายอย่างดื้อด้านเล่า?

ดังนั้น พวกมันก็ได้คิดถึงเรื่องอันน่าเหยียดหยามชิงชังขึ้นมา

เงียบงัน เงียบงันจนวังเวง ทันใดมีเสียงขวับแล้วปรากฏเงาร่างคนกระโดดขึ้นบนกำแพงสูง รวดเร็วดั่งกับอสนีบาตฟาดมา

แต่ทว่า มันรวดเร็วสักเพียงไร ยังมีคนว่องไวกว่ามันเสียอีก เงาร่างนั้นเพียงเพิ่งพ้นกำแพง เงาสีแดงวงหนึ่งก็สกัดกั้นทางของมันไว้!

ดังนั้นเองโสตประสาทของหมู่ผู้มีฝีมือ ได้ยินเสียงร้องอันโหยหวนดังขึ้นอีกครั้ง เสียงโครมก็ตามติดมา คนผู้นั้นได้ร่วงลงจากกำแพงที่สูงร้อยเชียะฟาดกับพื้นโลหิตฉีดกระจายออกจากทวารทั้งเจ็ด แสดงว่าสิ้นใจตายไปอีกคนหนึ่งแล้ว

ผู้ที่กระโดดขึ้นไปบนกำแพงคือคุ้ยงังเพี้ย และวิชาที่ใช้มาคราวนี้ ยังคงเป็นกระบวนท่าที่หมู่ผู้กล้าหาญหวาดหวั่นขวัญฝ่อนั้น...ฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด)

คุ้ยงังเพี้ยยืนเด่นอยู่บนกำแพงสูง แค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“เสี่ยงชีวิตเถิด มิเช่นนั้น รอให้ผู้แซ่คุ้ยกระโดดลงจากกำแพงเมื่อใด ก็เป็นเวลาที่พวกท่านอำลาจากโลกนี้แล้ว”

ถึงคราคับขันที่จะต้องเลือกความเป็นอยู่หรือตายไป...

การตัดสินใจเลือกสมบัติและชีวิตนี้ นับเป็นที่อัดอั้นกังวลของผู้คนยิ่งนัก!

ปักเล้งเง็กจี้

หมู่ผู้มีฝีมือต่างเหลียวหน้ามองกันไปมา มิว่าผู้ใดก็ไม่ยอมหลบหนีออกไปก่อนมิเช่นนั้น พวกมันยามนี้หากแตกฮือออกไปทั่วทุกทิศทาง คุ้ยงังเพี้ยแม้จะมีวิชาแบ่งภาคร่างกาย ก็ยากที่จะฆ่าพวกมันให้ตายไปหมดสิ้นทุกตัวคน

สำหรับสาเหตุที่พวกมันไม่หลีกหนี หาใช่จะว่าพวกมันมิกลัวตายไม่ แต่เป็นเพราะความดึงดูดของลายแทงลี้ลับนี้ ยังมีพลานุภาพยิ่งใหญ่ ทำให้พวกมันต่างยังมีเจตนาจะสงบใจรอคอยโอกาสอย่ทกผัดน

ชายชราเสื้อแพรกระโดดมาที่เชิงกำแพง แหงนหน้าตวาดเสียงเย็นชา

“คุ้ยงังเพี้ย กระบวนท่าฮวยไฮ้เท่งเล้งของเจ้านั้น เล่าฮูยังมิได้แยแสสนใจ หากไม่เชื่อเจ้าจงลงมาประมือกับเล่าฮูดูสักสามกระบวนท่า”

วาจาของมันเปี่ยมความมั่นใจยิ่ง ทำให้หมู่ผู้กล้าต่างฝากความหวังไว้ในตัวชายชรานี้ พวกมันยิ่งมิคิดจะหลีกหนีไปแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงเล็กน้อย จับจ้องมองชายชราเสื้อแพรอย่างเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ทันใดนั้นกระโดดปราดลงมาพร้อมกับสำทับว่า

“มิเชื่อท่านทดลองด”

กระบวนท่าชิกไฮ้อิ้วเล้ง (มังกรโลดทะเล) ฟาดใส่ชายชราเสื้อแพรอย่างดุดัน

ชายชราเสื้อแพรแค่นเสียงเย็นชาขึ้นเบาๆ ร่างพลิ้วซ้ายขวาอย่างว่องไว มิทราบมันใช้กระบวนท่าร่างวิชาใด ถึงกับหลุดรอดออกจากม่านฝ่ามืออันเกรี้ยวกราดดุร้ายของคุ้ยงังเพี้ยได้ ร่างอันว่องไวของมัน ประหนึ่งเป็นปุยนุ่นที่ลอยตามสายลมก็ปานกัน

ชายชราเสื้อแพร หลบหลีกจากการจู่โจมได้อย่างง่ายดาย ความมั่นใจก็แน่นแฟ้นขึ้นอักโข ปากตวาดเสียงดังก้องหันกายโถมปราดเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ย สะบัดฟาดเจ็ดฝ่ามือเตะซ้ำใส่อีกสามเท้าทันที

คุ้ยงังเพี้ยหะแรกได้ฟังว่า ชายชราเสื้อแพรมีความมั่นใจในตัวเองถึงปานนั้น จึงเข้าใจว่ามันมีวิธีทำลายกระบวนท่าไม้ตายของตัว ทำให้มิกล้าใช้ฮวยไฮ้เท่งเล้งไป โดยใช้เพียงกระบวนท่าของฝ่ามือมังกรสัตตมรณะ...

บัดนี้ เห็นมันเพียงอาศัยความแคล่วคล่องว่องไวของท่าร่างมาหลบเลี่ยงแล้วตีโต้ใส่ ความกังวลที่มีเพียงประการเดียวจึงได้ปลาสนาการไป

เมื่อเห็นการจู่โจมของชายชราเสื้อแพรใกล้จะถึงตัว แค่นเสียงเย็นชาแล้วถลันร่างโถมเข้าหา ฝ่ามือขาวสะอาดเพียงสะบัดวูบ ก็สกัดกั้นการจู่โจมของชายชราให้ชะงักงันหมดสิ้น ด้วยท่าทีที่เยือกเย็นมิหวั่นไหวลนลานเลย

สองมารยมโลกและมนุษย์โลก เมื่อเห็นคุ้ยงังเพี้ยมิได้ใช้ไม้ตายฮวยไฮ้เท่งเล้ง แต่ชายชราเสื้อแพรก็ไม่มีปัญญาจะเอาชนะได้ มันรู้สำนึกตัวดี ต่อสู้กันต่อไปชายชราเสื้อแพรยากยิ่งที่จะต้านทานฝีมือคุ้ยงังเพี้ยได้เป็นแน่แท้

คุณและโทษเมื่อเทียบกัน พลังฝีมือเมื่อเปรียบขึ้น ขณะนี้ไม่อาจจะรามือยืนดอย่รอบนอกได้อีกแล้ว อาวลิบฉายามารมนษย์โลก พลันหันมาตวาดใส่หมู่ผู้มีฝีมือ...

"ขณะนี้เป็นเวลาที่พวกเราควรร่วมกำลังกันกำจัดมหาภัยให้แก่บู๊ลิ้มแล้ว"

เสียงขาดคำชักชวนมารยมโลก (อิมซัวะ) อาวเต็ก กระโดดเข้าจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยก่อนทันที

หมู่ผู้มีฝีมือ ล้วนแล้วเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน ความหมายในวาจาของมารมนุษย์โลกอาวลิบ พวกมันไหนเลยจะฟังมิออก กำจัดเภทภัยนั้นเป็นข้ออ้างมากลบเกลื่อน แต่การช่วงชิงลายแทงจึงจะเป็นความจริง ดังนั้น พากันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสับสนฮือเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยดุจดั่งทำนบทลายทันที

หมู่ผู้มีฝีมือทั้งหลายแหล่นี้ แต่ละคนต่างมีฝีมือเพียงพอเป็นอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มได้อย่างภาคภูมิ ความว่องไวของพวกมัน จึงเป็นที่คาดหมายกันได้

แต่ทว่าโชคร้ายเหลือเกิน ที่ก่อนพวกมันจะสะอึกกายไปนั้น คุ้ยงังเพี้ยก็ได้พบเห็นก่อนแล้ว เนื่องจากการกลุ้มรุมของพวกมัน กลับทำให้ชายชราเสื้อแพรต้องถึงแก่ความตายไปในบัดดล

ก่อนที่สองมารชั่วร้ายจะจู่โจมเข้ากลุ้มรุม พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียง

เกรี้ยวกราด เงาสีแดงอันบาดตาปรากฏขึ้นอีกครั้ง ความว่องไวในคราวนี้ เฉกเช่นกับสายฟ้าแลบเพียงแวบเดียว

ในลานอันกว้างขวาง มีเสียงแผดร้องโหยหวนของชายชราเสื้อแพรดังขึ้นแล้วเสียงโครมก็ดังตามติดมา ร่างสูงใหญ่ถูกฟาดปลิวกระเด็นเข้าปะทะการโถมเข้ามาของสองมารชั่วร้ายอย่างฉนัดถนี่

ปฏิกิริยาที่แก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้า ว่องไวจนผู้คนไม่เคยคาดคิด คำนวณ สองมารชั่วร้ายตวาดเสียงสนั่น ฝ่ามือทั้งสี่สะบัดฟาดออกไปโดยพร้อมเพรียงกัน เสียงโครมได้ดังสนั่นหวั่นไหวติดตามมา ซากศพของชายชราชดแพรถูกพลังอันหนักหน่วงของสองมารร้าย ฟาดจนแหลกเหลวคามือไป

ร่างของสองมารชั่วร้ายชะงักงัน หมู่ผู้กล้าที่โถมตามหลังมาก็ได้ถึงตัว ฝ่ามืออันคลุ้มคลั่งดั่งมรสุมร้ายกระแทกกระทั้นเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยทั่วทุกทิศทาง ดั่งทำนบทลาย

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อได้ผลในกระบวนท่านั้น ความมั่นใจได้กระเหี้ยนกระหือขึ้นอย่างรุนแรง ส่งเสียงกู่ดังกึกก้องกังวาน ใช้กระบวนท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรล่องนภากาศ) กระโดดปราดขึ้นไปในท้องฟ้า พุ่งใส่หมู่ผู้มีฝีมือทางเบื้องหน้า สองฝ่ามือสะบัดฟาดอย่างดุดันสุดแรง เงาสีแดงกระจัดกระจายไปทั่วบริเวณทันที

ดังนั้นเอง ปากของหมู่ผู้กล้าในลานตึก ส่งเสียงร้องคำ “ฮวยไฮ้เท่งเล้ง” ด้วยความหวาดหวั่นจนสั่นสะท้านทั่ว เสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยองดังตามติดกันไม่หยุดยั้ง ระงมจนจิตใจผู้คนหวั่นไหวขนลุกเกรียว

ทุกสิ่งในโลกดล้ายดั่งชะงักงันไปชั่วคราว มีแต่ความเงียบเท่านั้น จึงจะยั่งยืนนาน!

ในลานตึกใหญ่ เงียบงันวังเวงดุจดั่งเมื่อครั้งแรกๆ อีกครา ทุกสิ่งได้คืนสู่ความยืนยงคงนานอีกครา

โลหิตสีแดงได้ชโลมหญ้าเขียวขจี ในลานตึกจนหมดสิ้น ซากศพสุมทับก่ายกันจนบุปผานานาพันธุ์ต้องล้มระเนระนาด ตึกใหญ่ที่มีทิวทัศน์งามตระการดั่งวิมานแมน ยามนี้มีแต่ซากศพกองสุมจนละม้ายแม้นขุมอเวจีที่น่าสะพรึงกลัว

บรรดาผู้มีฝีมือที่ร่วมในงานเลี้ยงนี้ ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตอยู่ได้ มิว่าจะเห็นแก่ชื่อเสียงหรือลาภยศ มิว่าเป็นแก่ส่วนรวมหรือส่วนตัว บัดนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างของพวกมัน ได้เป็นการสุดสิ้นโดยสิ้นเชิงแล้ว

คุ้ยงังเพี้ย เหม่อมองอย่างตะลึงลานอยู่ในที่นั้น

กระบวนท่าฮวยไฮ้เท่งเล้งได้ฆ่ายอดฝีมืออันดับสูงของวงพวกนักเลงถึงยี่สิบกว่าคน คุ้ยงังเพี้ยหาได้ลิงโลดลำพองไม่ ยิ่งมิรู้สึกภาคภูมิใจด้วย กลับรู้สึกหดหู่อยู่บ้าง แม้ว่าพวกประดานี้กล่าวกันอย่างจริงใจแล้ว แต่ละคนก็ควรต่อการเข่นฆ่าทั้งสิ้น!

คุ้ยงังเพี้ยทอดถอนหายใจหนักๆ หันกายเดินไปที่ปากประตู

ทันใด คุ้ยงังเพี้ยชะงักงันไปทันที

เนื่องจากที่หน้าประตูเหล็กอันใหญ่มหึมา ขณะนี้มีสตรีกลางคนที่หน้าเครงขรึมสง่างาม มายืนอย่างสงบนิ่งอยู่ผู้หนึ่ง

นางมาในเวลาใด? มาจากที่ไหน? คุ้ยงังเพี้ยไม่มีความรู้สึกตัวแม้แต่น้อยนิด และเจตนาการมาของนาง คุ้ยงังเพี้ยยิ่งไม่มีทางสันนิษฐานคาดเดา!

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดูหญิงกลางคนจนตะลึงลานมีความรู้สึกว่า ใบหน้าที่เคร่งขรึมสำรวมของนางนี้คล้ายคลึง...คล้ายคลึงจนแทบเหมือนมารดาที่ล่วงลับของตน...ฮุ่นอีเพี้ย

สตรีกลางคนยามนี้ก็มีสีหน้างุนงงสงสัย รำพึงรำพันเสียงแผ่วเบา

“มัน...มันที่เป็นทารกอันน่าเอ็นดู จะกลายเป็นตัวฆาตกรที่ประหัตประหารผัคน จนหวาดหวั่นระย่อทั่วแผ่นดินทีเดียวหรือ? เป็นไปมิได้! เป็นไปมิได้เด็ดขาด!”

เสียงรำพึงของนางแม้แผ่วเบา แต่ไม่อาจหลุดรอดจากโสตประสาทปราดเปรียวของคุ้ยงังเพี้ยได้ คุ้ยงังเพี้ยจึงรับคำเบาๆ ว่า

“พวกมันล้วนถูกข้าพเจ้าประหารไปจริงๆ”

ความรักในสายเลือดที่บุตรมีต่อมารดา ทำให้นิสัยอันเย่อหยิ่งโอหังของคุ้ยงังเพี้ยมลายไปหมดสิ้น

สตรีกลางคนพอได้ฟัง ต้องขบริมฝีปากด้วยความเจ็บปวดแค้นไปชั่วขณะ ถามด้วยความลำบากว่า

“เจ้าใช้กระบวนท่าฮวยไฮ้เท่งเล้งนั้นฆ่าคน?”

คุ้ยงังเพี้ยงงงันไปชั่ววูบ ลางสังหรณ์อัปมงคล พลันบังเกิดขึ้นจับใจทันที คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกว่า สตรีที่ทำให้ตนคิดถึงมารดาปรานีที่ล่วงลับ จะต้องเป็นภัยกับตนแน่...

คุ้ยงังเพี้ยยังคงตอบเสียงราบเรียบไปว่า

“ใช่แล้ว”

สตรีงามกลางคนพยายามข่มกลั้นอารมณ์ อันพลุ่งพล่านและความรักใคร่ปรานีในใจไว้ เค้นเสียงเย็นชาว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร?"

"ข้าพเจ้ามิทราบว่าท่านเป็นใคร แต่ท่านทำให้ข้าพเจ้าคิดถึงมารดาผู้ล่วงลับไปแล้ว โดยนัยเดียวกันข้าพเจ้าก็รู้ตัวดีว่า ท่านจะต้องเป็นภัยต่อข้าพเจ้า"

ขณะว่ากล่าว ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มที่ผู้คนคาดหมายไม่ถูก เป็นรอยยิ้มอันรันทดหดหู่ ว้าเหว่อ้างว้าง...

สตรีงามนางนั้นไม่มีความเข้มแข็งพอจะดอยต่อไปได้ จากการเห็นในครั้งแรก นางรู้สึกพอใจทารกคนนี้ ความรักใคร่ปรานีที่เกิดขึ้น คล้ายดั่งถูกฝังไว้ในกันบึ้งหัวใจของนางมาเป็นเวลาเนิ่นนานปีก็ปาน

แต่ทว่า นางกลับมิอาจปล่อยปละทารกอันน่ารักนี้ได้!

นางพลันหันหน้ากลับไป ยกมือขวาขึ้นกล่าวว่า

"เจ้ารู้จักแหวนที่เราสวมในนิ้วกลางนี้หรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยชำเลืองตามองไป เห็นบนนิ้วเรียวขาวผ่องของสตรีงาม มีแหวนหยกสีแดงฉานปานโลหิตสวมอยู่วงหนึ่งจริงๆ บนตัวแหวนสลักรูปมังกรสีขาว ด้วยฝีมืออันประณีตงดงามยิ่ง คุ้ยงังเพี้ยเพ่งมองเป็นเวลานาน ต้องตอบอย่างงนงงว่า

"ข้าพเจ้ามิรู้จัก"

"นี่เรียกว่าปักเล้งเง็กจี้ (ดรรชนีสยบมังกร)!"

คุ้ยงังเพี้ย ต้องเซถอยกายไปสามก้าวอย่างลืมตัว ความคิดได้สับสนอลหม่านจนจับต้นชนปลายมิถูก งุนงงจนมิทราบจะตอบอย่างไร

คุ้ยงังเพี้ยหาใช่กลัวตายไม่ แต่มิปรารถนาจะตายในเวลาอันรวดเร็ว เนื่องจากยังมีเรื่องราวอีกหลายหลากที่มิได้กระทำ

แต่ทว่า ทุกสิ่งย่อมล้วนเป็นไปตามลิขิตของฟ้าดิน ไม่อาจเป็นไปดั่งความปรารถนาของผู้คน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่มีโอกาสปฏิบัติตามความปรารถนาของตนแม้แต่น้อยนิด

ยามนั้น สตรีงามกลางคนได้หันกายออกไป แต่แสร้งส่งเสียงเย็นชาอำมหิตถามว่า

"เจ้าเหตุไฉนจึงต้องฆ่าคนตั้งมากมายปานนี้?"

แต่คุ้ยงังเพี้ยมิได้อธิบายเหตุผล อาจบางทีมีความเห็นว่า เรื่องราวเหล่านี้มิจำเป็นต้องอธิบายแล้ว จึงตอบราบเรียบอย่างมิตรงคำถามว่า

“ท่านปรากฏตัวมาเร็วเกินกว่าที่ควร”

“เพราะมีคนฟ้องร้องเจ้า”

“ผู้ใด?”

“ฮุดซิมแห่งอูไหลซาฮุด (สามสงฆ์ฟ้าดิน)”

ดวงตาที่ขุ่นมัวของคุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังวาจาประโยคนี้ พลันมีประกายอำมหิตจนน่าแตกตื่นตกใจ เค้นเสียงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าพอจะพบกับมันได้หรือไม่?”

“ย่อมได้ ยามสามค่ำคืนนี้ เราและมันจะรอท่านที่ลานยอดเขาเซี่ยงังเพ้ง (ลานยิงห่านป่า) เชิงเขาซุยมุ้ยซัว ในที่นั้นเจ้ามีเหตุใดก็อธิบายได้เต็มที่”

คุ้ยงังเพี้ยรำพึงขึ้นอย่างเลื่อนลอย

“เซี่ยงังเพ้ง (ลานยิงห่านป่า) เซี่ยงังเพ้ง”

ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มอันหดหู่ ดุจดั่งวีรบุรุษได้รู้ว่าวาระสุดท้ายของตนเอง น้อมกายกล่าวว่า

“ขอบคุณผู้อาวุโส”

กล่าวแล้วเดินไปเปิดประตูเหล็ก มุ่งหน้าลงจากเขาอย่างเฉื่อยชา

สตรีงามกลางคน เหม่อมองดูเงาคุ้ยงังเพี้ยที่สูญลับตา ทอดถอนหายใจยาวๆ ด้วยความอัดอั้น แล้วพลิ้วร่างออกจากลานตึก ด้วยท่วงท่าที่ว่องไวปานเปลวไฟ

คุ้ยงังเพี้ยก้มหน้าเดินอย่างเลื่อนลอยจนถึงริมทะเลทรายอันเปียกชื้น ได้ยินเสียงคลื่นซัดโถมมาถึง แต่คุ้ยงังเพี้ยยังคงเดินลงไปไม่หยุดยั้ง

ทันใด เสียงสดใสไพเราะได้ร้องขึ้นว่า

“เพี้ยกอกอ รีบถอยกลับมา”

เสียงยังไม่ทันขาดหาย ลมอันหอมกรุ่นก็โชยวาบเข้ามาถึงกาย คว้าแขนคุ้ยงังเพี้ยกระชากรั้งกลับไปในบัดดล

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินก็รู้ตัวคน ช้อนตามองมา คือเตี้ยเอียคี้ที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาจริงๆ

จิตใจอันว้าวุ่นสับสน ทำให้คุ้ยงังเพี้ยสูญเสียความสงบเยือกเย็นที่เคยมีเป็นปรกติ เหม่อมองจ้องหน้าเตี้ยเอียคี้อย่างซึมเซา แล้วกล่าวว่า

“พวกท่านมาตั้งแต่เมื่อใดกัน?”

“เพิ่งถึง เพี้ยกอกอ ข้าพเจ้ารู้สึกสงสัยใจเป็นยิ่งนัก ที่เรือออกใหญ่แต่

ไฉนท่านจึงมิได้เห็นเลย”

คุ้ยงังเพี้ยร้องอืมม์เบาๆ เตี้ยเอียดี้กล่าววาจาใดมานั้น คุ้ยงังเพี้ยมิได้ยินแม้แต่คำเดียวเลยจริงๆ

ทันใด เสียงของเตี้ยเอียลิ้มดังมาจากทางด้านหลังกายว่า

“คุ้ยเซี่ยงกง ข้าพเจ้าคิดว่าท่านมีความในใจอย่างไรอยู่ มีที่ใดที่จะให้เราสองพี่น้องได้รับใช้บ้างหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยมีนิสัยอันทระนงโอหังปานใด มาตรแม้นมีความในใจอยู่จริงแต่ไหนเลยจะบอกเล่าให้แก่นางทราบได้ ต้องสูดลมหายใจลึกๆ เข้าข่มกลั้นความพลุ่งพล่านสับสนของอารมณ์ แล้วยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไม่มีเรื่องในใจอันใดดอก”

“แล้วไฉนตอนพวกเรามา ท่านจึงมิได้พบเห็นเลยเล่า ทั้งที่เรือของเราก็ออกลำโตใหญ่”

“ท่าน...ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้ามิพบเห็น?”

“ความจริงท่านมิได้พบเห็นจริงๆ ซึ่งท่านย่อมรู้กระจ่างแจ้งดีอยู่แล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยหน้าแดงระเรื่อ วาจาของเตี้ยเอียลิ้มมิได้กล่าวผิดพลาด เพราะคุ้ยงังเพี้ยมิได้พบเห็นเรือใหญ่นั้นจริงดั่งว่า จึงต้องแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

“เอาเถิด มิได้พบเห็นก็ไม่พบเห็น เกาะเจ็กซุยเต้าข้าพเจ้าได้ช่วยท่านยึดกลับมาแล้ว พวกเราสมควรกลับไปส่งคนให้มาอยู่รักษาในที่นี้ได้แล้ว”

ขาดคำกระโดดปราดไปที่เรือก่อน คุ้ยงังเพี้ยหวังจะรวบรัดการโต้เถียงที่ไร้สาระนี้ให้ยุติเสียโดยเร็ว เพื่อจะมีโอกาสขบคิดใคร่ครวญเหตุการณ์ในค่ำคืนนี้

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง ที่มิเคยเอ่ยปากเสมอมา รีบไล่ตามติดไปจนถึงเรือก่อนเดินมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย กล่าวเสียงหนักหน่วงว่า

“เม่งจู๊ ข้าพเจ้ายังมิเคยเห็นท่านว้าวุ่นใจดั่งครั้งนี้มาก่อนเลย?”

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยปรากฏแววรำคาญขึ้นจนแจ่มจ้า กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

“ให้เราสงบใจสักครู่ พวกท่านอย่าได้ถามไถ่เลย”

ขณะนั้น สองศรีพี่น้องแซ่เตี้ยและอีกสองคนก็ติดตามมาจนถึงเรือ วาจาของคุ้ยงังเพี้ยพวกทั้งหลายได้ยินถนัดถนี่ชัดกันทุกผู้คน

เตี้ยเอียลิ้มร้องสั่งเสียงกังวานว่า

“ออกเรือ”

พายมหึมาจำนวนมากหลายเคลื่อนไหวไปตามคำสั่งทันที เรือใหญ่ตีวง

กว้างแล้วแล่นตรงไปยังเกาะเง่งเพ็กเต้า

ลมทะเลหอบพัดละอองน้ำเค็มกร่อยลอยมา พัดพาจนเสื้อผ้าผู้คนบนเรือพลิ้วปลิวไสว ฟ้าสดใสทะเลสีคราม จรดจนแนบชิดติดกันในเบื้องไกลสุดสายตา แล่นเรือท่องคลื่นในท้องทะเล สมควรเป็นเรือที่ผู้คนจะจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส

แต่ทว่า บรรยากาศบนเรือยามนี้ กลับเคร่งเครียดอัดอั้นจนผู้คนอึดอัดใจ

สองศรีพี่น้องแซ่เตี้ยยืนกระหนาบสองฟากข้างคุ้ยงังเพี้ย พวกสัตว์เปลวไฟทั้งสี่รายล้อมอยู่สี่ด้าน อาจบางที เพราะถูกความเงียบขรึมกังวานของคุ้ยงังเพี้ยระบาดพวกทั้งหลายพลอยสงบปากคำจนเงียบงันไปด้วย

ตากลมใหญ่สดใสของเตี้ยเอียคี้เบิ่งมองดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างกังวลอยู่เสมอมา คล้ายดั่งมีวาจาหมื่นๆ พันๆ ที่มิทราบจะกล่าวเรื่องราวใดก่อน

เตี้ยเอียลิ้มเหม่อมองท้องทะเลอยู่แน่วนิ่ง จิตใจสับสนอลหม่าน ทันใดนางเอ่ยเสียงราบเรียบขึ้นก่อนว่า

“คนมีโชคเคราะห์ไปตามชะตา ท้องฟ้ามีเมฆฝนไปอย่างไม่อาจคำนวณ คุ้ยเชียงกง การมาเกาะเจ็กชุยเต้าคราวนี้ อาจบางทีคงมีเรื่องแปรเปลี่ยนที่น่าหวั่นหวาดให้แก่ท่านกระมัง?”

มาตรแม้นเป็นคำถามของนาง แต่สายตายังคงจับนิ่งอยู่บนท้องทะเล อาจบางที นางมิกล้าประสานสายตาสู้กับคุ้ยงังเพี้ย เนื่องจากว่า มันจะทำให้นางสูญเสียความเยือกเย็นแจ่มใสไปได้

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่ออย่างเปิดเผย กล่าวว่า

“คนเราแม้มีอายุยืนยาวเพียงไรก็ต้องตาย แต่ควรจะตายในเวลาอันถูกต้องเหมาะสม”

เตี้ยเอียลิ้มพลันหันขวับกลับมา ดวงตาคู่งามปรากฏประกายประหลาดพิกลจนเจิดจ้า จ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยกล่าวว่า

“อาจบางที ข้าพเจ้าพอจะรู้เรื่องราวใดบ้างแล้ว...?”

คุ้ยงังเพี้ยเบือนสายตาหลบจากนางไปอย่างแช่มช้า ยิ้มแล้วกล่าวด้วยความจริงใจว่า

“ด้วยความชาญฉลาดปราดเปรื่องของท่าน มาคำนวณ นี่มิใช่เป็นที่น่าประหลาดใจอย่างไร”

กล่าวแล้ว หันไปยิ้มให้เตี้ยเอียคี้อย่างเลื่อนลอย เดินกลับเข้าไปในห้องท้องเรือ

คุ้ยงังเพี้ยมาชมเชยอย่างจริงใจนี้ หาได้ทำให้เตี้ยเอียลิ้มปลาบปลื้มยินดีไม่ แต่เป็นตรงกันข้าม ดวงตาคู่งามของนาง ปรากฏหยาดน้ำอันแววววับขึ้นเอ่อคลอ นางยื่นมือกำกราบเรือไว้แนบแน่น พยุงร่างอันโงนเงนมิให้ล้มลง รำพึงกับตนเองว่า

"เป็นไปมิได้ เป็นไปมิได้! ในโลกไม่มีผู้ใดจะต่อต้านรับมือท่านได้แล้ว ท่าน...ท่านไม่ถึงกับหลอกลวงผู้คนกระมัง?"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งทอดถอนใจหนักๆ ก้มหน้าลงจนคางแทบจรดอกคล้ายดั่งคิดถึงเรื่องสำคัญอันใด แต่อีกสามคนยังคงเลื่อนลอยมิเข้าใจ

เตี้ยเอียคี้โถมกายมาที่ข้างพี่สาว ละล่ำละลักอย่างกังวลใจว่า

"เจ้เจ๊ ท่านเป็นไรไป?"

เตี้ยเอียลิ้มฝืนยิ้มอย่างหดหู่ พลันถามว่า

"ม่วยม่วย ไม่ยินยอมให้คุ้ยงังเพี้ยพรากจากพวกเราไปกระมัง?"

"ย่อมไม่แน่นอน"

"อย่างนั้น รวมกำลังกับเจ้เจ๊ เราสองเฝ้าเขาเอาไว้"

"เพราะเหตุใด?"

"ท่านมิต้องถามไถ่ โอกาสต่อไปย่อมทราบได้เอง..."

เตี้ยเอียคี้มิเคยเห็นพี่สาวหวาดหวั่น จนปรากฏออกมานอกหน้าดั่งนี้ก่อนเลย นางมาตรแม้นมิเข้าใจต้นสายปลายเหตุของความนี้ แต่เหตุการณ์ได้ประจักษ์แก่นางจนกระจ่าง ว่าเรื่องนี้ต้องเกี่ยวข้องกับการได้หรือเสียเพี้ยกอกออย่างสำคัญ ดังนั้นนางผงกศีรษะอย่างว่าง่าย หันกายวิ่งกลับเข้าไปในห้องท้องเรือ

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง เงยหน้าทอดถอนใจยาวคำนึงว่า

"กงจู้ผู้ปราดเปรื่อง นี่เป็นการป้องกันทางปลายหาใช่ทางต้นไม่ เมื่อฮวยไฮ้เท่งเล้งปรากฏ ขอให้ฟ้าดินโปรดได้เวทนาปรานี อย่าให้นางพลอยปรากฏมาด้วยเลย..."

ลมทะเลหอบเสื้อยาวสีขาวของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ่งพลิ้วไสว บัณฑิตผู้ชาญฉลาดปราดเปรื่องเปี่ยมเล่ห์กลเสมอมา ยามนี้สิ้นคิดจนปัญญาแล้ว ตาอันเจิดจ้าเป็นประกาย มิทราบได้มีหยาดน้ำเอ่อขึ้นมาตั้งแต่เมื่อใด

ส่วนอีกสามคน ยิ่งกระวนกระวายจนเกาหน้าเกาตา เส้นเลือดขึ้นโปนจนเขียวคล้ำ

การปรากฏตัวของคุ้ยงังเพี้ย เคยทำให้พวกทั้งสี่แตกตื่นสงสัย ความ

อาจหาญเปิดเผยของคุ้ยงังเพี้ย ได้ทำให้ทั้งสี่เคารพยำเกรง และวัยของคุ้ยงังเพี้ย ได้ทำให้ทั้งสี่เคารพยำเกรง และวัยของคุ้ยงังเพี้ย วัยที่เยาว์เหลือเกิน ได้ทำให้พวกทั้งปวงรักใคร่เอ็นดูอย่างจริงใจ

สรุปแล้ว ทั้งห้ามารทะเลเลือดพากันทุ่มเทไมตรีที่แท้จริง ความรักอันบริสุทธิ์ให้แก่บุรุษหนุ่มรูปงามจนสิ้นเชิง ความรักของผู้ใหญ่มีต่อผู้เยาว์ ความเคารพเลื่อมใสของบริวารมีต่อเจ้านาย แต่บัดนี้ เหตุการณ์อันน่าหวาดหวั่นจะอุบัติมา อาจบางที พวกทั้งหลายจะไม่มีปัญญา พบกับบุรุษหนุ่มที่ดีพร้อมทุกประการนี้ตลอดชั่วกาลนาน...ไม่อาจพบกับประมุขของตนไปชั่วชีวิต!

ดวงจันทร์โค้งดั่งคิ้วนาง สาดส่องแสงชีดจางอยู่บนลานเซี่ยงังเพ้งที่มีหมู่ไม้เขียวขจีรายล้อม แสงอันรุบรู่ยิ่งเน้นเห็นสถานที่นี้ มีอันตรายน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง

ลานเซี่ยงังเพ้ง (ยิงห่านป่า) สูงชันโดดเด่นอยู่ในลานเชิงเขาซุยมุ้ยซัว สูงกว่าทุกแห่งหนในรอบข้างร่วมหนึ่งร้อยวา คล้ายเป็นศิลามหึมาตามธรรมชาติ และก็คล้ายเป็นดาวดวงใหญ่ที่ร่วงหล่นลงมาสถิตอยู่บนพื้นแผ่นดินก็ปาน

ลานมีความกว้างประมาณสี่สิบวา ราบเรียบดจดั่งกระจก ไม่มีต้นไม้ใบหญ้า ยอดไม้ทางรอบข้างรายล้อมดุจดั่งเป็นกำแพงเตี้ยๆ ยืนอยู่บนลานนี้ สายตาสามารถมองไกลจนสุดขอบฟ้า เมื่อครั้งก่อนๆ อาจบางทีจะเคยมีคนมายิงห่านป่าบนลานนี้ก่อนก็ได้ จึงมีนามลานขึ้นมา

ยามนี้ บนลานมีบุคคลที่ศักดิ์ศรีขัดกันอย่างยิ่งยืนอยู่คู่หนึ่ง หนึ่งเป็นสตรีกลางคนรูปโฉมงดงามสะคราญ แต่อีกหนึ่งกลับเป็นหลวงจีนชราที่คิ้วเคราขาวโพลง

ทั้งสองต่างมีประกายตาอันวาวโรจน์ กวาดมองไปรอบข้างไม่หยุดยั้ง คล้ายดั่งกำลังรอคอยสิ่งใดอยู่

ลมยะเยียบหอบโชยมา จนกิ่งไม้ใบหญ้าไหวอยู่ซู่ซ่ามิขาดหู เสียงอันว้าเหว่น่าวังเวง คล้ายเป็นดนตรีที่มีมาบรรเลงเพลงมรณะ ก่อกวนจิตใจผู้คนจนกลัดกลุ้มรำคาญยิ่ง

ทันใด หลวงจีนชรารูปนั้นกล่าวเสียงหนักหน่วงว่า...

"อาจบางที คุ้ยงังเพี้ยได้หลบลี้หนีหน้า ขณะนี้เป็นเวลายามสามแล้ว"

สตรีงามกลางคนแค่นเสียงเย็นชา คำนึงว่า

"ขอให้เป็นเช่นว่าเถิด"

มิทราบเช่นไรนางจึงไม่พึงปรารถนาจะให้คุ้ยงังเพี้ยมาปรากฏตัวตลอดเวลา

แต่ทว่า เรื่องราวของปุถุชน ไหนเลยจะอาศัยเพียงความหวังภาวนามาตัดสิน ในขณะที่วาจาหลวงจีนชราเพิ่งขาดคำ บนลานพลันปรากฏเงาสีขาวพุ่งวาบ แล้วเสียงอันยะเยียบของคนผู้หนึ่งจึงดังขึ้น

"ฮุดชิม ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านไม่ควรหวังให้ข้าพเจ้ามา"

หลวงจีนชรานี้คือฮุดชิมไต้ซือ หนึ่งในสามสงฆ์ฟ้าดิน เมื่อเห็นคุ้ยงังเพี้ยมาปรากฏ ถึงกับต้องถอยกายไปสองก้าวอย่างลืมตัว อาจบางที เพราะรังษีที่เหี้ยมเกรียมอำมหิตบนร่างคุ้ยงังเพี้ย ทำให้หลวงจีนชราใจหวั่นไหววาบหวิว

สตรีงามกลางคนกล่าวเสียงราบเรียบกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

"ขณะนี้เจ้าพอจะอธิบายเหตุผลที่ฆ่าฟันทำร้ายชนชาวบู๊ลิ้มได้แล้ว?"

ฮุดชิมตื่นตกใจเป็นยิ่งนัก รีบร้องสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วกล่าวว่า

"คนผู้นี้มีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต ประสกหญิงไหนเลยจะฟังวาจาอันโป้ปดของมันได้?"

"มิเช่นนั้น ท่านลงมือไปเองก็แล้วกัน"

สตรีงามกลางคน แค่นเสียงเย็นชาขึ้นสวนคำหลวงจีนชรา

คุ้ยงังเพี้ยสาวเท้าเข้าหาฮุดชิมอย่างแช่มช้า แค่นหัวร่อเสียงเหี้ยมเกรียมกล่าวว่า

"เท็กลื้อเฆ่า ท่านไฉนมิใช่กฎของบู๊ลิ้มอีกเล่า?"

"ฮุดชิมถอยกายไปทีละก้าว ตอบเสียงหนักหน่วงขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้าคิดจะทำอย่างไร?"

สตรีงามกลางคนเห็นคุ้ยงังเพี้ยมิตอบวาจาหลวงจีนเฆ่า ต้องกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"คุ้ยงังเพี้ย หยุดไว้"

เพลิงอาฆาตได้เผาผลาญโลหิตทั่วร่างคุ้ยงังเพี้ยจนเดือดพล่าน แต่สติสัมปชัญญะยังคงแจ่มใสดุจดั่งเดิม คุ้ยงังเพี้ยต้องการฆ่าหลวงจีนฮุดชิม แต่คุ้ยงังเพี้ยก็เข้าใจในสามสงฆ์ฟ้าดินนี้ไม่มีผู้มีฝีมืออ่อนด้อย จะคิดฆ่าหลวงจีนชราก่อนที่สตรีงามกลางคนจะยื่นมือขัดขวางนั้น เป็นโอกาสที่อย่างมากก็มีเพียงกระบวนท่าเดียวเท่านั้น

ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยจึงตกลงใจเด็ดเดี่ยว จะต้องใช้ไม้ตายกระบวนท่านั้นแน่

เป็นเวลาที่เสียงอันขุ่นเคืองของหญิงงามกลางคนเพิ่งตวาดดัง คุ้ยงังเพี้ย

พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“เท็กลื้อเฒ่า มอบชีวิตมา”

ประกายสีแดงพุ่งวาบเข้าครอบคลุมใส่ร่างหลวงจีนชราฮุดซิมด้วยความว่องไวปานสายฟ้า

บนลานศิลามีเสียงฮุดซิมร้องด้วยความแตกตื่นขึ้น

“อา...ฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด)”

โดยเวลาแทบพร้อมเพรียงกัน เสียงสตรีงามกลางคนตวาดอย่างขุ่นเคือง มือขาวผ่องพอสะบัดก็มีสายสีแดงเป็นใยยาว พุ่งเข้าใส่กลางหลังของคัยงังเพี้ยด้วยความรวดเร็วว่องไวจนผู้คนมิกล้าเชื่อถือ

บนลานเซี่ยงังเพ้งมีเสียงคราง ขึ้นสองครั้ง เสียงนั้นคล้ายดั่งจะดังมาในเวลาพร้อมเพรียงกัน

จากนั้น เสียงกรีดร้องอันรันทดหดหู่ได้ดังขึ้นที่เชิงเขา...เพี้ยกอกอ...

บนลานยิงห่านป่า

มือขาวของสตรีงามกลางคน สะบัดอีกวูบประกายสีแดงสายนั้นพุ่งกลับเข้ามาในมือนาง ที่แท้คือแหวนที่นางสวมอยู่ในนิ้วกลางนั่น แสดงว่านางเมื่อครู่เป็นผู้ชัดมันออกไป แต่มิทราบอย่างไร นางจึงรั้งมันกลับมาได้อย่างง่ายดาย

เสียงครางทั้งสองครั้งนั้น ดังจากปากคุ้ยงังเพี้ยและฮุดซิมไต้ซือ

ที่ทรวงอกฮุดซิม ถูกคุ้ยงังเพี้ยฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือจนร่างกระเด็นไกลไปสามเชียะเศษ นอนกระอักโลหิตอยู่บนพื้นสามสี่กอง จนไม่อาจตะกายลุกขึ้นได้ แสดงว่าบาดเจ็บสาหัสมากแล้ว หากมิใช่มีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยม น่ากลัวจะต้องจบสิ้นชีวิตไปในปรโลกแล้ว

ส่วนคุ้ยงังเพี้ยก็ถูกกระบวนท่าปักเล้งเง็กจี้ที่ทำลายวิชาฮวยไฮ้เท่งเล้งโดยเฉพาะ ฟาดเข้าใส่กึ่งกลางหลังอย่างมั่นเหมาะ ต้องกระอักโลหิตออกมาสามกองซ้อนๆ เซถลาไปที่เบื้องหน้าสามสี่ก้าว แต่สันดานอันเข้มแข็งทระนง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยมิกล้าจะล้มกายลงนอน

พอดีในเวลานั้น บนลานเซี่ยงังเพ้งมีร่างสตรีกลางคนพุ่งขึ้นมาอีกสองนาง เห็นทั้งสองมีอายประมาณสามสิบเศษ แต่งกายด้วยสีสันบาดตา แต่งหน้าด้วยเครื่องประทินผิวจนเข้ม แขนขาวผ่องทั้งสองเปิดเผยอยู่นอกเสื้อแขนสั้น ด้วยทีท่าที่ยั่วยวนกวนราคะ นางทั้งสองกวาดมองไปบนลานพร้อมเพรียงกัน ผู้อยู่ด้านขวาพลันกล่าวเสียงเย็นชากับหญิงงามกลางคนว่า

“ผู้ใดือคุ้ยงังเพี้ย?”

กระแสเสียงเปี่ยมการไว้อำนาจมาข่มขู่จนน่าชิงชังยิ่ง

สตรีงามกลางคนลงมือทำร้ายคุ้ยงังเพี้ยจนบาดเจ็บ ยามนี้กำลังสำนึกเสีย

ใจอยู่อย่างยิ่ง เมื่อได้ยินจึงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“พวกท่านหาคุ้ยงังเพี้ยไปไยกัน?”

“ล้างแค้นแทนราชบุตรของพวกเรา”

สตรีงามกลางคนแค่นเสียงเย็นชาว่า

“พวกท่านรออยู่ในที่นี้เป็นเวลาเนิ่นนานแล้วไฉนจึงเพิ่งปรากฏตัวออกมา?”

ทั้งสองพอได้ฟังต่างงุนงง คำนึงว่า

“เรามาซ่อนตัวอยู่ในที่นี้ นางไฉนจึงทราบได้?”

สตรีงามกลางคนคล้ายดั่งเดาความรู้สึกนึกคิดของทั้งสองนางออกแต่ต้น เมื่อเห็นจึงแค่นเสียงขุ่นเคืองกล่าวว่า

“พวกท่านรู้สึกตัวว่าไม่อาจต้านทานฝีมือคุ้ยงังเพี้ย จึงได้สงบใจรอคอยคิดฉวยโอกาสซ้ำเติม ใช่หรือไม่?”

สตรีท่าทียั่วยวนทั้งสองนาง เมื่อได้ฟังต่างหน้าแดงฉาน ที่สตรีงามได้จี้เข้าใส่จุดอ่อนของนาง ทำให้นางไม่มีวาจาจะมากลบเกลื่อนแก้ตัว แต่พวกนางก็มิกล้าชี้หน้าท้าทายกับนาง เนื่องจากว่า เหตุการณ์ที่ปรากฏบนลานทั้งมวลพวกนางต่างรู้เห็นกระจ่างแจ้ง แม้คุ้ยงังเพี้ยก็ยังต้านทานมิได้ พวกนางหากปากกล้า รังแต่แส่หาความตายเท่านั้นเอง

พอดีในเวลานั้น คุ้ยงังเพี้ยหันร่างกลับมาอย่างเชื่องช้า กวาดตามองหญิงงามกลางคนอย่างเย็นชา ส่งเสียงหนักๆ ว่า

“ฮูหยิน ในเมื่อท่านเข้าใจว่าได้ขจัดเภทภัยให้แก่บู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินอยู่สำนึกตนเองว่าสูงส่งด้วยการุณยธรรม สำนึกตนเองว่ามีธัมมะอันยอดเยี่ยม ท่านสมควรจะฆ่าคุ้ยงังเพี้ยเสีย มิเช่นนั้น ความสำเร็จที่ท่านเพียรประกอบมา จะต้องยับเยินไปหมดสิ้น”

กระแสเสียงเปี่ยมความเย้ยหยันดูแคลนอย่างรุนแรงเหลือประมาณ

สตรีงามกลางคนมีศักดิ์ศรีสูงส่งเพียงไรแล้ว นางมาตรแม้นรักความองอาจสง่า เข้มแข็งแกร่งกร้าวของคุ้ยงังเพี้ย และเมื่อครู่ก็สำนึกเสียใจในการลงมือทำร้ายคุ้ยงังเพี้ยจนบาดเจ็บอยู่ แต่ต่อหน้าผู้คนตั้งมากมายปานนี้ นางไม่อาจทนทานการเย้ยหยันแดกดันของคุ้ยงังเพี้ยได้ จึงเห็นหน้านางเคร่งเครียดลงทันที กล่าวเสียงหนักหน่วงว่า

“เจ้าเข้าใจว่าเรามิกล้าฆ่าเจ้า?”

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อฮา ฮา เสียงก้อง กล่าวว่า

"มิกล้า? มีอันใดมิกล้า?! ขุนพลที่มีความสำเร็จต้องฆ่าผู้คนจนเกลื่อนกลาดเป็นหมื่นๆ พันๆ คุ้ยงังเพี้ยแม้ไม่มีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องลือในวงพวกนักเลง แต่ก็พอเชื่อได้ว่า ชีวิตอันไร้ค่านี้ สามารถทำให้ศักดิ์ศรีในวงพวกนักเลงของท่านสูงส่งขึ้นอีกมากมายทำให้ทุกคนต่างรู้ว่า มีสตรีงามที่ฝีมือสูงล้ำในพิภพจบแดนได้ขจัดภัยอันร้ายแรงให้แก่บู๊ลิ้มแล้ว ในบู๊ลิ้มมีกฎระเบียบยืนยงอยู่จวบฟ้าดินสลาย ไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องทำลาย..."

กระแสเสียงเปี่ยมไปด้วยความดั่งแค้นอาฆาต แต่ก็มีแววว้าเหว่รันทด คุ้ยงังเพี้ยไม่ปรารถนาจะอ้างเหตผลที่ตนฆ่าฟันคนตั้งมากมายมาแก้ตัว โดยเฉพาะคนที่มีฝีมือสูงส่งกว่าตน เนื่องจากเช่นนั้น คุ้ยงังเพี้ยมีความคิดเห็น คล้ายไปกระดิกหางวิงวอนของความเวทนากับผู้คนชัดๆ

โลหิตได้ไหลรินจากปากขาวซีดของคุ้ยงังเพี้ยเป็นเส้นสาย หยดหยาดลงใส่อกเสื้อเป็นจุดแต้ม แดงขาวเมื่อขับกัน ยิ่งเด่นชัดถนัดตาเหลือประมาณ

สตรีงามกลางคนยกมือทั้งสองขึ้นแล้ว แต่นางต้องปล่อยห้อยลงอย่างอ่อนล้า นางมิกล้าประสานสายตากับคุ้ยงังเพี้ย ซึ่งนางเองก็มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด

ทันใดนั้น...

ลมหอมกร่นโชยมา สตรีงามท่าทียั่วยวนสองนางกระโดดไปกระหนาบคุ้ยงังเพี้ยทั้งซ้ายขวา สตรีด้านขวาแค้นเสียงเย็นชาว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านยังจะคิดรอดชีวิตไปจากลานนี้หรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงชั่ววูบ พลันแค่นเสียงเย็นชาขึ้น

"ข้าพเจ้ามิรู้จักท่านทั้งสอง"

"แต่ท่านย่อมรู้จักชิกแชอ้วงจี้อ"

คุ้ยงังเพี้ยหน้าแปรเปลี่ยนสีไปทันที เจตนาการมาของพวกนางเป็นที่รู้กระจ่างแล้ว ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

"พวกท่านลงมือเถิด จะให้ประเสริฐ ควรลงมือมาพร้อมกันทั้งสองคน เนื่องจากข้าพเจ้าจะใช้ท่าฮวยไฮ้เท่งเล้งนั้นอีก"

"ฮวยไฮ้เท่งเล้ง"

ทั้งสองอุทานแล้วถอยกายไปคนละสองก้าวอย่างลืมตัว พวกนางมาตรแม้นรู้ดีว่าคุ้ยงังเพี้ยบาดเจ็บสาหัส แต่ทว่า พวกนางต่างไม่มีความมั่นใจจะรับกระบวนท่าอันร้ายกาจนั้นได้

ทันใด สตรีงามกลางคนแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เจ้ามิกลัวตายก็ลองใช้ดู”

ดวงตาทั้งสองของคุ้ยงังเพี้ย ปรากฏประกายอันน่าหวาดหวั่นพรั่นใจขึ้น เจิดจ้า ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดในพริบตา

“ฮวยไฮ้เท่งเล้ง”

เสียงตวาดพอดังกระบวนท่าทะลักตาม ประกายสีแดงพอกระจายวูบก็ครอบคลุมใส่ทั้งสองนางทันที

ดังนั้นเอง เสียงกรีดร้องอันโหยหวนสยดสยองดังก้องไปทั่วทั้งวิกาล สตรีอันยวนยั่วสองนางต่างกระเด็นไปไกลคนละห้าหกสิบเชียะ โลหิตทะลักจนเนืองนองเต็มหน้า สิ้นใจตายไปโดยมิได้ดิ้นรนเลย

เพียงกระบวนท่าเดียวที่ใช้ไป ความจริงเป็นเรื่องชั่วพริบตาเท่านั้น แต่ช่วงเวลาเพียงชั่วพริบตา ก็ได้ตัดสินความเป็นตายของสองคน การกำเนิดชีวิตนั้นมิใช่จะง่ายดายอย่างไร แต่การตัดสินชีวิตให้ตายช่างง่ายดายเหลือประมาณ

ความจริง อวัยวะภายในของคุ้ยงังเพี้ยบอบช้ำจนสาหัสยิ่งอยู่แล้ว บัดนี้ยังมาเกร็งพลังขึ้นด้วยความดื้อรั้น อาการบาดเจ็บยิ่งทรุดหนักลงไป กระบวนท่าฮวยไฮ้เท่งเล้งในครานี้ คุ้ยงังเพี้ยจึงสามารถฟาดได้ห้าฝ่ามือ กำลังก็สูญสิ้นจนร่วงละลิ่วลงถึงพื้น แล้วยังต้องเซไปหลายก้าว กระอักโลหิตพ่งฉีดจากปากมาอีกสองกองใหญ่

มือทั้งสองของสตรีงามซูขึ้นเสมออก ชั่วเวลาพริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยลงมือประหารสองสตรี แต่นางไม่มีกำลังพอจะฟาดออกไป ความแกร่งกร้าวทระนงของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้นางตื่นเต้นสงสัย และยิ่งทำให้นางรักใคร่เอ็นดู

ลมอันยะเยียบโชยพัดมา จนเสื้อผ้าของทั้งสองสั่นพลิ้วดังเบาๆ ราตรีที่เงียบงันวังเวงทำให้ผู้คนอัดอั้นจนหายใจมิออก

คุ้ยงังเพี้ยถอนหายใจหนักๆ หันหน้ามากล่าวว่า...

“ฮูหยิน ท่านเสียคำพูดแล้ว”

สตรีงามสะท้านขึ้นทั้งร่าง แค่นเสียงเย็นชาว่า

“หรือเจ้ายืนกรานจะบังคับให้เราฆ่าเจ้า?”

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้าช้าๆ เหม่อมองดูหมู่ดาวบนท้องฟ้า กล่าวเสียงหนักแน่นว่า

“ในโลกนี้ไม่มีผู้มิกลัวความตายอยู่ แต่กับข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ยยังมีเรื่องที่สำคัญกว่าความตายอยู่อีกมากมาย”

“เรื่องอันใด?”

“ฆ่าคน!”

สตรีงามพอฟังต้องถอยกายไปสองก้าว ด้วยความตื่นเต้น ตาคู่งามพลันเปี่ยมความอำมหิตจนเจิดจ้า

คุ้ยงังเพี้ยเบือนสายตากลับมาอย่างแช่มช้า มองดูสตรีงามแวบหนึ่งแล้วกล่าวว่า

“ดังนั้น ท่านมิฆ่าข้าพเจ้า จะไม่มีปัญญาห้ามปรามข้าพเจ้ามิให้ฆ่าคนดอก”

ขาดคำก็หันกายเดินลงจากลานกว้างไป

มือที่ห้อยแนบกายของสตรีงาม พลันถูกยกขึ้นเสมออกอีกครั้ง แต่ไม่อาจจะผลักออกไปจนแล้วจนรอด ดวงตาแวววาวของนาง ปรากฏหยาดน้ำเลือนรางขึ้นมาแล้ว...

นางรักใคร่เอ็นดูคุ้ยงังเพี้ย ดุจดั่งรักใคร่เอ็นดูบุตรธิดาที่สาบสูญไปเนิ่นนานก็ปานกัน สำหรับสาเหตุที่นางไฉนจึงนิยมชมชอบคุ้ยงังเพี้ย แม้นางเองก็ยังไม่มีปัญญาอธิบายได้

ยามนี้ คุ้ยงังเพี้ยได้เดินช้าๆ มาจนถึงริมลานสูงทันใด สตรีงามกลางคนได้ร้องขึ้นอย่างมิอาจอดกลั้น

“คุ้ยงังเพี้ย เจ้าหยุดไว้”

กระแสเสียงแม้ทุ่มหนักแต่ก็สั่นสะท้าน

คุ้ยงังเพี้ยชะงักเท้าหันกายมากล่าว

“ท่านสมควรลง...”

คำว่ามือมิทันเปล่งจากปาก ก็ต้องชะงักงันทันที เนื่องจากพบเห็นว่าบนใบหน้าสตรีงามยามนี้ มีหยาดน้ำตาสดใสติดอยู่จนแวววาวเห็นชัด

ท่ามกลางแสงเลือนรางสลัวของจันทร์ข้างขึ้น ใบหน้างามของนางไม่มีแววโหดเหี้ยมอำมหิต ยิ่งไม่มีแววชิงชังอาฆาต เพียงคล้ายเป็นใบหน้าของมารดาผู้ปรานี ควรจะมีเปี่ยมความรักเอ็นดูและเวทนา

คุ้ยงังเพี้ยต้องเหม่อมองจ้องนางอย่างงุนงง ในความรู้สึกนึกคิด ใบหน้าของสตรีงามที่ทำร้ายตนจนบาดเจ็บสาหัส มีความรักของมารดาที่ตนได้สาบสูญไปเนิ่นนานปีหลงเหลืออยู่ ทำให้คุ้ยงังเพี้ยต้องสาวเท้าเข้ามาอย่างลืมตัว แต่สัมปชัญญะได้ห้ามปรามคุ้ยงังเพี้ยไว้จนต้องตะกุกตะกักว่า

“ท่าน...ท่านร้องไห้ เพราะเหตุใด?”

บนใบหน้างามสง่าเปี่ยมความงุนงง และกังวลคล้ายดั่งคนที่นางจู่โจมจนบาดเจ็บสาหัสเมื่อครู่ มิใช่เป็นตัวคุ้ยงังเพี้ยเอง!

สตรีงามสะอึกสะอื้นขึ้นว่า

"เจ้าไฉนต้องฆ่าคนตั้งมากมายปานนั้น เพี้ยยี้บอกกับเรา! บอกกับเรา?"

ริมฝีปากขาวซีดของคุ้ยงังเพี้ยสั่นระริกตลอดเวลา ความจริงคิดจะบอกสาเหตุไป แต่เนื่องจากไม่มีหลักฐานอันเพียงพอมายืนยัน เนื่องจากว่า ชนชาวบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดินต่างชี้หน้าตราชื่อว่า ตนเป็นจอมอสูรร้ายที่ประหัตประหารคนอย่างคึกคะนองอำมหิต

คุ้ยงังเพี้ยต้องทอดถอนใจหนักๆ กล่าวเสียงรันทดว่า

"เป็นไปเพราะความจำใจ ขอให้เชื่อถือข้าพเจ้า เชื่อถือข้าพเจ้า..."

คุ้ยงังเพี้ยพึมพำย้ำอยู่หลายครั้งซ้อนๆ แล้วพลันหันกายกระโดดลงจากยอดลานด้วยฝีเท้าที่โซเซไม่มั่นคง

สตรีงามมิได้ส่งเสียงทัดทานขัดขวาง เพียงแต่พึมพำกับตนเอง

"เจ้าบาดเจ็บสาหัสจนเกินไปแล้ว"

บนลานเซี่ยงังเพ้ง มีเสียงทอดถอนใจของฮุดซิมไต้ซือดังขึ้น แล้วตะเกียกตะกายจนลุกขึ้นนั่งได้ กวาดตามองไปรอบลานศิลา พลันกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"คุ้ยงังเพี้ยเล่า?"

สตรีงามกล่าวเนิบนาบสั้นๆ

"ไปแล้ว"

ฮุดซิมใจหายวาบ พลันทอดถอนใจหนักๆ ขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"โอ ความอาฆาตของบุพการี ไพศาลยิ่งกว่าห้วงมหรรณพ มันไปได้ถูกต้องสมควรแล้ว"

ขณะหลวงจีนชราเอ่ยปากกล่าวคำ กล้ามเนื้อบนใบหน้าก็กระตุกด้วยความเจ็บช้ำ นี่มิใช่เป็นการกระตุ้นเพราะอาการบอบช้ำภายใน ยิ่งมิใช่เพราะสายลมยะเยียบที่โหมมา แต่ทว่า เป็นการตำหนิของมโนธรรมประจำใจ!

สตรีงามพอได้เห็นสีหน้าพลันแปรเปลี่ยน หันขวับกลับมากล่าวว่า

"อะไร? ท่านว่าคนที่คุ้ยงังเพี้ยฆ่า ล้วนแล้วเป็นคนที่สมควรฆ่า?"

ฮุดซิมเงยหน้าขึ้นกล่าวเสียงหนักหน่วงว่า

"ประสกหญิง ท่านมิได้กล่าวผิด"

"ไม่ผิด?!"

สตรีงามกลางคนพอทวนคำ ใบหน้าพลันอำมหิตทันที นางชิงชัง นางชิงชังตัวเองที่ถูกผู้อื่นหลอกลวงจนลงมือไปทำร้ายเด็กอันน่าเอ็นดูบาดเจ็บสาหัส ทำลายเด็กที่นางนิยมชมชอบ และยิ่งชิงชังหลวงจีนฮุดซิมที่เคยยกตัวว่าเป็นหัวหน้าชนชาวบู๊ลิ้ม แต่มีจิตใจอันต่ำช้าเลวทราม

ดังนั้น นางจึงเดินเข้าหาฮุดซิมทีละก้าว นางคิดจะฆ่ามัน ฆ่ามันด้วยมือของนางเอง!

จิตใจของหลวงจีนฮุดซิมยามนี้เยือกเย็นแจ่มใส อาจบางที กำลังรู้สึกสำนึกผิด และก็อาจบางทีคิดจะได้รับการปลดเปลื้องจากห้วงทุกข์เสียแต่โดยเร็ว ชำระสะสางหนี้บาปที่ควรจะชดใช้เสียโดยไว คืนบัญชีโลหิตที่ทำให้จิตใจไม่เคยสงบมานานปี

ฮุดซิมเงยหน้ามองท้องฟ้า รำพึงคล้ายดั่งเย้ยหยันตนเองว่า

"ขู่เข็ญมารดามันจนฆ่าตัวตาย ประหารบิดามันจนต้องตายตาม และบัดนี้ ยังคิดจะบีบคั้นบุตรมันให้ตายไปด้วย ทำลายล้างทั้งตระกูล! บรรพชิตที่สละโลกีย์วิสัย...เรานับเป็นบรรพชิตที่สละโลกีย์ได้แล้วหรือ?! เลวทรามต่ำช้า! เลวทรามต่ำช้านัก! ฮา ฮา..."

ท่ามกลางเสียงหัวร่ออันคลั่มคลั่ง ร่างกระโดดปราดขึ้นจากที่ โซซัดโซเซลงจากลานกว้างไปอีกคน

สตรีงามกลางคนยามนี้ กล่าวได้ว่าเข้าใจต้นสายปลายเหตุแล้ว นางชิงชัง นางชิงชังหลวงจีนชราที่บวชเรียนมากกว่าหกสิบปี...ใบหน้างนางจึงโหดเหี้ยมอำมหิต ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไปว่า

"ฮุดซิม ท่านยังคิดมีชีวิตออกจากที่นี้อีกหรือ?"

ฮุดซิมหาได้หวาดหวั่นพรั่นพรึงไปไม่ และมิได้เหลียวหน้ากลับมาด้วย เพียงแต่ส่งเสียงราบเรียบขึ้น

"ประสกหญิง อาตมาเพียงติดค้างหนี้สินของประสกแซ่คุ้ยคนเดียวเท่านั้น และหนี้โลหิตรายนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็มิอาจทวงถามแทนประสกแซ่คุ้ย"'

วาจาขาดคำร่างก็เดินลงจากลานไปอย่างไม่ไยดี

พริบตาที่หลวงจีนชราออกพ้นลานศิลา พลันมีเงาร่างสับสนพุ่งวูบวาบบนลานศิลา มีร่างสตรีหนึ่งบุรุษพลิ้วขึ้นอย่างเงียบเชียบไร้สุ้มเสียง สตรีแต่ละนางต่างงามสะคราญปานเทพธิดา แต่บุรุษนั้นกลับดำสนิทดั่งเป็นถ่านไฟ

สตรีงามกลางคนเหลียวหน้า พลันร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

“เง็กเล้ง! เล้งยี้! เล้งยี้!”

พลันพุ่งกายโถมเข้าหาทารกชายที่ดำสนิททันที

ทารกชายถลันกายหลบไปวูบใหญ่ พลันร้องขึ้นว่า

“นี่...ท่านคิดทำอะไร?”

สตรีงามพอพลาดผิด ชะงักร่างหันมาจ้องหน้าทารก ร่ำน้ำตากล่าวว่า

“เล้งยี้ แม้กระทั่งมารดาเจ้าก็จำมิได้แล้วหรือ?”

ทารกชายดำสนิทเบิ่งตากลมกว้างขึ้นมา สั่นศีรษะกล่าวว่า

“ในวงพวกนักเลง ผู้ใดไม่ทราบว่าสองภูตไม่มีบิดามารดา ท่านอย่าได้เข้าใจผิดไป”

สตรีงามงุนงงทันที พึมพำขึ้นว่า

“สองภูต? ไม่ผิด รับรองไม่ผิดพลาดแน่!”

ที่แท้พวกมาทั้งสี่นี้คือเตี้ยเอียดี้ หงส์เกียว เทียนม้อนึ้ง จิวอี้เหล็ง ส่วนทารกดำสนิทก็คือเน้ยฮวยท่งจื้อ

คุ้ยงังเพี้ยหลบหนีออกมาในขณะที่สองศรีพี่น้องแซ่เตี้ยไปรับพวกหงส์เกียว ดังนั้น พวกหงส์เกียวจึงมิยอมเข้าไปในวังหลวง ต่างวิ่งหาอยู่ในป่าแห่งนี้เป็นเวลาถึงหนึ่งคืนเต็มๆ

บนลานศิลายามนี้ มีร่างชายชราผมขาวโพลงพุ่งขึ้นมาอีกผู้หนึ่ง คือช้าจินที่ได้ถ่ายทอดวิชาฮวยไฮ้เท่งเล้งให้คุ้ยงังเพี้ยนั่นเอง...

ย้อนกล่าวถึงคุ้ยงังเพี้ยเมื่อลงจากลานศิลา ลมปราณที่แตกซ่านไม่ อาจจะผนึกให้รวมกันอีกแล้ว โลหิตหลั่งไหลออกจากปากไม่หยุดยั้ง แต่คุ้ยงังเพี้ยยังคงปลุกปลอบใจให้เข้มแข็ง สาวเท้าก้าวตรงไปยังวังหลวงไม่หยุดยั้ง

ดาวเคลื่อนเดือนคล้อย จนกระทั่งเป็นเวลาใกล้สาง วังหลวงของเง่งเพ็กก๊ก ได้เห็นรำไรแล้ว เพียงผ่านป่าทางเบื้องหน้าไป ก็จะพบเห็นผู้คน

ทันใดนั้น...

ในราวป่ามีเงาคนพุ่งวาบ ปรากฏเป็นร่างราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ที่หน้าโหดเหี้ยมอำมหิต กระโดดมายืนประจันหน้าคุ้ยงังเพี้ย เขม้นมองจ้องด้วยความอาฆาตมาดร้าย แสยะยิ้มกล่าวว่า

“ผู้แซ่คุ้ย เจ้าคล้ายดั่งบาดเจ็บแล้ว?”

คุ้ยงังเพี้ยใจหายวาบ คำนึงขึ้นในใจ

“วันนี้เห็นทีมีอันตรายมากกว่าโชคช่วยแล้ว”

แต่ท่าทียังคงข่มไว้เป็นปรกติดั่งเดิม แค่นหัวร่อเย็นชากล่าวสวนคำว่า

“มิเช่นนั้น ท่านไฉนกล้าปรากฏตัวมา?”

“คุ้ยงังเพี้ย ท่านมิต้องมาอวดอ้างเป็นผู้กล้าหาญต่อหน้าเราซุนคี้ รีบลงมือเถิด”

“ซุนคี้ คุ้ยงังเพี้ยขอบอกกล่าวตามความจริงท่านคิดปลิดชีวิตข้าพเจ้า นี่เป็นโอกาสปลอดอันวิเศษสุด เนื่องจากข้าพเจ้าไม่มีกำลังพอจะรับมือได้อีกแล้ว”

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้หน้าแดงระเรื่อทันที กาลก่อนๆ มันเคยลำพองในพลังฝีมือของตนเองเสมอมา แต่บัดนี้ มันกลับมิอาจไม่ฉวยโอกาสซ้ำเติมผ้อย่ในระหว่างอันตรายแล้ว เนื่องจากมันรู้สำนึกตัวดี ว่าพลังฝีมือด้อยกว่าคุ้ยงังเพี้ยมากมายก่ายกองนัก

ในจิตใจมันก็รู้กระจ่าง ฆ่าคุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ง่ายดายดุจดั่งพลิกฝ่ามือเท่านั้น โดยนัยเดียวกัน มันยิ่งเข้าใจ หากแม้นฆ่าคุ้ยงังเพี้ยไปจริง ในด้านมโนธรรมประจำใจ จะต้องเดี่ยวเข็ญจนเจ็บช้ำไปตลอดกาล

แต่ทว่า มันมิอาจไม่กระทำ เนื่องจากวันใดคุ้ยงังเพี้ยยังมีชีวิตอยู่ วันนั้นก็จะไม่มีทางได้รับหัวใจของเตี้ยเอียลิ้มเด็ดขาด มันลืมนึกถึงความรักในระหว่างคนต่อคน อาจบางที นี่เป็นปมด้อยของปถชนทั้งหลายก็ได้

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ย่างสามขุมเข้าหาคุ้ยงังเพี้ย แค่นเสียงเย็นชาว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เพราะตั๋วกงจู๊ เรามิอาจไม่ฆ่าเจ้าได้!”

เสียงขาดคำพลันสะบัดฝ่ามือฟาดใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดัน

พลังฝ่ามือครืนครั่นดั่งมรสุมร้าย รุนแรงประหนึ่งเป็นภูเขาถล่มทลาย แสดงให้เห็นแน่ชัดว่า มันได้ใช้กำลังมาจนสุดตัวแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยพริ้มตาลงช้าๆ ห้วงสมองเวิ้งว้างว่างเปล่า คล้ายดั่งกับว่าในโลกนี้ไม่มีเรื่องราวใดพอจะไปครุ่นคิดคำนึงอีกแล้ว

พริบตาที่พลังอันหนักหน่วงมหาศาลของราชบุตรเจ็ดดาวพุ่งถึงทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยนั้น...

ฉับพลันทันใด ในราวป่ามีเสียงตวาดอันสดใสดังขึ้น แล้วเสียงระเบิดดังโครมก็ตามติดมา กรวดทรายปลิวกระจัดกระจายคละคลุ้งจนเลือนรางไปทั่วทั้งบริเวณ

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้เซถลาสามก้าวใหญ่ พอช้อนตามองมาก็ต้องอุทานด้วยความตื่นตกใจ

“อา...ท่านคือตั๋วกงจู๊!”

ผู้มาคือเตี้ยเอียลิ้มผู้เป็นราชธิดาองค์ใหญ่ นางเป็นคนเดียวที่อยู่เฝ้ารอคุ้ยงังเพี้ยในวังหลวง แต่ทว่าราตรีอันยาวนานที่ผ่านไป นางยังไม่พบเห็นผู้ใดกลับความรุ่มร้อนกระวนกระวายที่บีบคั้นใจ ทำให้นางต้องหนีออกจากวังมาจนได้ มิคาดว่าพอดีช่วยชีวิตคุ้ยงังเพี้ยอย่างหวุดหวิด

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ก็ได้กระแทกจนนางเซถอยไปสามก้าวเช่นกัน และพลังหลงเหลือของทั้งสองคนกระแทกคุ้ยงังเพี้ยที่อ่อนล้าระโหยลมฟาดลงกับพื้นไป

เตี้ยเอียลิ้มตาแดงฉานทั้งสองข้าง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

“ซุนคี้ เจ้า...เจ้าสมควรตายเสียนานแล้ว”

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้หน้าซีดเผือด มันหาใช่เกรงกลัวพลังฝีมือของเตี้ยเอียลิ้มไม่ แต่ทว่า พฤติการณ์อันเลวทรามต่ำช้าได้ถูกคนที่มันหลงรักมาพบเห็นเข้าแล้ว

มันถอยกายไปทีละก้าวทีละก้าว ด้วยท่วงทีมิได้ตั้งใจเลย

เตี้ยเอียลิ้มแค่นเสียงเย็นชาไปอีกว่า

“ท่านยังคิดหลบหนีหรือ?”

กล่าวแล้วสืบเท้าก้าวเข้าหาอย่างประสงค์ร้าย

ในห้วงสมองของชิกแซอ้วงจื้อ มีแต่คำว่า “หนี” เท่านั้น มันคำนึงอย่างว่องไวขึ้นว่า

“ขณะนี้นางอยู่ในระหว่างเดือดดาลทะยานใจ เราอยู่ไปอีกสักครู่ รังแต่เพิ่มพูนความชิงชังของนางให้มากขึ้นเท่านั้น กลับมิสู้หลบเลี่ยงไปเสียชั่วคราว ในเมื่อนับแต่นี้ก็ยังมีเวลาอีกยาวนานนัก”

ความคิดที่เกิดขึ้นมาคราวนี้กินเวลาเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น

ขณะที่เตี้ยเอียลิ้มจะลงมือ ชิกแซอ้วงจื้อพลันเหลือบแลไปที่คุ้ยงังเพี้ยอย่างคั่งแค้นอาฆาต กระโดดปราดเข้าไปในราวป่า ถลันวูบเดียวก็หายวับ

เตี้ยเอียลิ้มตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสำทับไป

“หนีไปที่ใด!”

กระโดดกายหมายจะไล่ตามไปเข่นฆ่าให้สมแค้น แต่ทว่า เสียงอันระโหยของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

“เตี้ยกงจู๊...”

เป็นกระแสเสียงที่แผ่วเบาอ่อนล้าอย่างยิ่ง เตี้ยเอียลิ้มพอได้ยินตัวพลัน

สั่นสะท้าน ร่างที่กระโดดออกไปพลันพุ่งปราดกลับมาด้วยความรวดเร็วที่เพิ่มเป็นทวีคูณ คล้ายดั่งที่นางกระโดดขึ้นแต่แรก ก็เพื่อจะพุ่งกายเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยจริงๆ

เตี้ยเอียลิ้มพอสัมผัสพื้นพลันพลิกตัวกลับ เมื่อแลประสบก็ต้องร้องอุทานขึ้นด้วยความอกสั่นขวัญหาย

เห็นโลหิตในปากคุ้ยงังเพี้ยทะลักไม่หยุดยั่ง ดุจดั่งเป็นน้ำพุที่พวยพุ่ง สีหน้าขาวซีดดุจดั่งกระดาษ ดวงตาแตกซ่านไร้ประกาย อาการบาดเจ็บเยี่ยงนี้ เป็นที่สาหัสเพียงไรแล้ว?

ร่างอันอ้อนแอ้นของเตี้ยเอียลิ้ม สั่นสะท้านขึ้นมา ปากจิ้มลิ้มอ้าค้างอยู่เนิ่นนาน แต่มิอาจเปล่งวาจามาได้แม้แต่คำเดียว

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบตาแลดูเตี้ยเอียลิ้มที่ตระหนกตกใจจนเสียกิริยาแวบหนึ่ง ต้องลอบถอนหายใจแล้วเอ่ยปากขึ้น

“ตั้วกงจู๊ ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ช่วยถ่ายทอดวาจาให้แก่พวกนางบางประโยค...”

“คำ “วิงวอน และถ่ายทอดวาจา” นี้ ทำให้ร่างเตี้ยเอียลิ้มสะท้านอย่างรุนแรง รีบนั่งยองๆ ลงไปประคองร่างคุ้ยงังเพี้ยขึ้นโอบไว้ กล่าวว่า

“อย่าได้เอ่ยปากกล่าวคำ รีบผนึกลมปราณไว้”

มือของนางเย็นยะเยียบ เย็นจนคล้ายน้ำแข็ง กงจู๊รูปงามมีความหนกแน่นเยือกเย็นเสมอมา ได้เริ่มสูญเสียสติปัญญาที่เคยมีไปหมดสิ้น

คุ้ยงังเพี้ยส่ายหน้าฝืนใจ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าน่ากลัวมิรอดแล้ว”

เตี้ยเอียลิ้มตื่นตกใจจนอุทานสุดเสียง ตะลึงลานอยู่ในที่นั้นไป...

ดวงตาคู่งามถูกหยาดน้ำเอ่อคลอจนพร่ามัว จับจ้องมองดูโลหิตแดงฉานที่ยังไหลรินออกมาจากปากคุ้ยงังเพี้ย ยามนี้นางมีความรู้สึกว่า โลหิตนั้นมิใช่เป็นของคุ้ยงังเพี้ย คล้ายดั่งมีของนางปะปนอยู่ด้วย เนื่องจากนางรู้สึกว่าลำคอตีบตันโลหิตในร่างก็ตีขึ้นแทบกระอักมา

คุ้ยงังเพี้ยยื่นมือเช็ดน้ำตาให้แก่นางอย่างนุ่มนวล ยิ้มพลางกล่าวว่า

“น้ำตานี้ไหลเพื่อข้าพเจ้า?!”

มาตรแม้นปากมีรอยยิ้มปรากฏ แต่ทว่า กระแสเสียงแหบแห้งและแปร่งยิ่งนัก

เตี้ยเอียลิ้มพลันร้องเรียก “เพี้ยตี๋” เบาๆ รั้งร่างคุ้ยงังเพี้ยโอบรัดในอ้อม

อกจนแนบแน่น ปากจิ้มลิ้มสีแดงระดมจูบไปบนโลหิต ที่ไหลออกมาจากปาก คุ้ยงังเพี้ยไม่หยุดยั้ง พลางร่ำน้ำตากล่าวว่า

"เพี้ยตี๋ รีบผนึกลมปราณอย่าให้มีโลหิตไหลอีกเลย เจ้เจ๊กลัว เจ้เจ๊กลัวเหลือเกิน"

อวัยวะภายในของคุ้ยงังเพี้ยแม้ชาด้าน แต่สติยังแจ่มใสมิเลอะเลือนไป คุ้ยงังเพี้ยพอจะรู้สึกว่า ร่างอันอบอุ่นนุ่มนิ่มของเตี้ยเอียลิ้ม กำลังสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง

ครั้งก่อนๆ คุ้ยงังเพี้ยเคยคลางแคลงกงจู๊รูปงามนางนี้ มิว่าจะเป็นเรื่องราวใดก็คงไม่มีความจริงใจเกิดขึ้น นางเย็นชาประหนึ่งเป็นน้ำแข็ง งามสะคราญประหนึ่งบุปผา แต่ทว่า ความเห็นในครั้งก่อนๆ เป็นอันต้องพังทลายไปสิ้นเชิง

เนื่องจากความรักอันร้อนแรงของนางถูกซุกซ่อนเอาไว้ภายในดวงใจยามใดระเบิดออกมา จะมิด้อยกว่าความรักอันร้อนแรงของดรุณีใดๆ ทั้งสิ้น

คุ้ยงังเพี้ย ลูบคลำไหล่ของนางอย่างรักเวทนา กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ลิ้มเจ๊ มิต้องร้องไห้ มิต้องร้องไห้"

เตี้ยเอียลิ้มคล้ายมิได้ยิน ปากจิ้มลิ้มได้ประกบนิ่งอยู่บนปากคุ้ยงังเพี้ย พลังความร้อนได้ไหลเข้าไปในช่องท้องของคุ้ยงังเพี้ยอย่างแช่มช้า...

ความร้อนนี้ได้กระตุ้นหัวใจที่ชาด้านของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้อวัยวะภายในร้อนระอุดุจดั่งถูกไฟสุม โสตประสาทยังได้ยินเสียงหอบหายใจอันหนักหน่วง ของเตี้ยเอียลิ้มจนชัดเจน คุ้ยงังเพี้ยทราบดีว่านางกำลังทำอะไรแล้ว

ดังนั้น ความหวังที่สูญสิ้นของคุ้ยงังเพี้ย ได้ถูกกงจู๊รูปงามอันมีความรักร้อนแรง กระตุ้นให้เกิดกระตือรือร้นขึ้นอีกครั้ง หยาดเหงื่อไหลจากใบหน้าอันขาวซีดของเตี้ยเอียลิ้มมาที่ริมฝีปากคุ้ยงังเพี้ยไม่หยุดยั้ง คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกตัวว่า นางเหน็ดเหนื่อยจนแทบมิอาจทนทานแล้ว แต่นางไม่ยอมหยุดยั้ง!

คุ้ยงังเพี้ยวางมือทั้งสองลงบนไหล่ของเตี้ยเอียลิ้มอย่างแช่มช้า พลันใช้กำลังผลักนางจนห่างไป กล่าวอย่างสมเพชเวทนาว่า

"ลิ้มเจ๊ พักผ่อนสักครู่ก่อน ข้าพเจ้ายังมิถึงต้องตายดอก"

แต่เตี้ยเอียลิ้มกลับกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"เพี้ยตี๋ ท่านรักในตัวข้าพเจ้าหรือไม่?"

ตาทั้งสองเขม้นมองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่ง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยที่มองใบหน้าอันซีดเผือดของนาง ต้องเจ็บแค้นเสียดายใหญ่หลวงยิ่ง รั้งร่างนางเข้ามา

ในอ้อมอกอย่างแช่มช้า กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"รักท่าน ลิ้มเจ๊"

จิตใจเตี้ยเอียลิ้มซาบซึ้งจนดื่มด่ำ ดวงตาทั้งสองกลับปรากฏหยาดน้ำขึ้นเอ่อคลอ นางรอคอยคำพูดนี้มาเป็นเวลาเนิ่นนาน เนิ่นนานเหลือประมาณทีเดียว นางเหลือบดูคนรักอย่างรันทด กล่าวเสียงละห้อยว่า

"ตี้ตี๋ รีบให้ข้าพเจ้าพยาบาลท่านเถิด ท่านทราบหรือไม่ พวกเราต่างปรารถนาตัวท่านกันจริงใจ มิต้องกลัว เจ้เจ๊ไม่ถึงกับเหน็ดเหนื่อยตายดอก"

กล่าวแล้วได้กัมหน้ามาประกบปากอีกครา คุ้ยงังเพี้ยเพียงจูบเบาๆ ไปบนริมฝีปากนางแล้วกล่าวว่า

"ลิ้มเจ๊ รีบสกัดจุดคี้ไฮ้ฮวกของข้าพเจ้าไว้ อาการข้าพเจ้าหากไม่มียารักษา อาจบางทีพยาบาลไม่ทุเลา รีบ...รีบด่วนเถิด"

พอได้ยินคำยาช่วยรักษา ดวงตาเตี้ยเอียลิ้มพลันปรากฏประกายลิงโลดยินดี นางรีบยื่นมือสกัดจุดคี้ไฮ้ฮวกของคุ้ยงังเพี้ยไว้ ปากก็พึมพำว่า

"มิคิดว่าต้นเล่งจื้อเก้าใบ จะช่วยท่านไว้เป็นครั้งที่สอง แต่ในคราวนี้ความสัมพันธ์ของพวกเรา..."

ริมฝีปากจิ้มลิ้ม ปรากฏรอยยิ้มอันหวานหยาดเยิ้ม อุ้มร่างคุ้ยงังเพี้ยขึ้นแล้ววิ่งจนสุดฝีเท้า กลับเข้าไปในวังหลวง

ความรักจากแก่นใจ

อาทิตย์สนธยาคราจะลับฟ้า สาดแสงเรื่อเรืองทั่วไปทั้งขอบนภา สะท้อนบนน้ำทะเลสีครามที่ไพศาลสุดสายตา กลายเป็นประกายระยิบระยับแพรวพราย ฟองขาวทยอยไล่เป็นทิวแถว นางนวลโบยบินเคียงคู่กลับสู่ที่พักนอน สนธยาในเกาะท้องทะเล เป็นทิวทัศน์อีกภาพหนึ่งซึ่งหาดูได้ไม่ง่ายนักปราสาทราชวังของเง่งเพ็กก๊ก สร้างติดต่อกันเป็นทางยาวอยู่ใต้ร่มไม้เขียวสดขจี กำแพงขาวสะอาดหลังคาแดงสดใส มีสีเขียวช่วยขับเน้นจนเด่นตระการปานวิมานในสวรรค์

ตำหนักตะวันตก ในห้องส่วนตัวของกงจู๊ทั้งสองยามนี้มีดรุณีที่งามสะคราญปานเทพธิดาสี่นาง นั่งเรียงรายอยู่ที่หน้าเตียงฟูกแพรนวมหนา สายตาอันแวววาวทั้งแปดของสี่นาง ต่างจับจ้องมองนิ่งอยู่บนหน้าแดงระเรื่อสดใสของบุรุษหนุ่มรูปงามที่กำลังหลับไหลอยู่

ภายในห้องเงียบวังเวง จนแม้เข็มร่วงหล่นก็ต้องได้ยิน แต่บรรยากาศกลับไม่อึดอัดหนักอึ้ง เนื่องจากจิตใจของพวกนางยามนี้ เปี่ยมด้วยความปลาบปลื้มยินดีเป็นล้นพ้น

บุรุษหนุ่มรูปงามบนเตียง กะพริบหนังตาเบาๆ แล้วจึงลืมขึ้นช้าๆ พอกระทบสายตาก็งุนงงไป ทันใด เสียงสดใสไพเราะได้หัวร่อแล้วร้องว่า

“อา...เจ้เจ๊ พวกท่านรีบดู เพี้ยกอกอตื่นแล้ว”

“ดี้ม่วย มีแต่ท่านที่ร้องเก่งนัก หรือพวกเราไม่มีนัยน์ตาจะดูกัน”

เตี้ยเอียลิ้มที่นั่งขวามือตวาดเบาๆ อย่างยิ้มแย้ม

เตี้ยเอียดี้ที่พอคลายวิตกกังวล ความซุกซนคึกคะนองก็ได้กลับมาสู่นิสัยอีกครั้ง พอฟังพลันซอยเท้าถี่ๆ หัวร่อแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าลืมว่าพวกท่านต่างก็นั่งเบิ่งตาจ้องมองดูเพี้ยกอกอมาเนิ่นนาน”

วาจานี้พอกล่าว ดรุณีอีกสามนางต่างหน้าแดงระเรื่อ หงส์เกียตวาดเบาๆ ขึ้น

“คี้ม่วย ท่านอย่าได้หาเรื่องให้ถูกตีเลย”

พวกนางมาตรแม้นกล่าววาจาต่อกัน แต่สายตายังคงมิได้คลาดไปจากใบหน้าอันงามสง่าของคุ้ยงังเพี้ยเลย เนื่องจากว่า ช่วงเวลาพริบตานี้ พวกนางได้รอคอยกันมาเป็นเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ได้สติแจ่มใสเป็นปรกติแล้ว เมื่อลองผนึกลมปราณให้โคจรดู รู้สึกปลอดโปร่งไปทั่วทั้งร่าง ไม่มีที่ติดขัดในส่วนใด ดุจดั่งมิเคยบาดเจ็บมาก่อนก็ปาน จึงต้องงุนงงสงสัยจนเอ่ยถามโพล่งไปว่า

“เจ้าเจ๊ ผู้ใดรักษาพยาบาลข้าพเจ้าให้ทุเลา?”

จิวอี้เหล็งหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“มีเจ้าเจ๊ตั้งมากมายปานนี้ ท่านถามไถ่ผู้ใดกันแน่?”

เตี้ยเอียคี้กลับเชิดปากของนาง กล่าวว่า

“ท่านเพียงถามไถ่เจ้าเจ๊ มิถามม่วยม่วย ช่างลำเอียงเหลือเกิน”

นางกล่าวอย่างคล้ายจะจริงจัง แต่ก็ได้ทำให้ดรณีทั้งสามต้องหัวร่อเสียงเกรียวกราว

เตี้ยเอียคี้ที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา นางคิดอะไรปากก็กล่าวออกมา มิทราบว่ามีที่ใดน่าหัวร่อ เมื่อเห็นทุกคนยังคงส่งเสียงหัวร่อ จึงขุ่นเคืองจนกระทืบเท้าน้อยๆ กล่าวว่า

“ผู้อื่นว่าความจริงมีอันใดน่าหัวร่อด้วย?”

เมื่อกล่าวเสริมมาดั่งนี้ ยิ่งทำให้อีกสามนางหัวร่อจนตัวงอไป

คุ้ยงังเพี้ยทรงกายขึ้นนั่ง เหลือบแลดูพวกนางไปแวบหนึ่ง พลันพบเห็นเตี้ยเอียคี้ขอบตาแดงระเรื่อขึ้น ทราบดีว่าหากสัพยอกต่อไป ม่วยม่วยน้อยที่น่ารักนี้เห็นที่ต้องร่ำไห้แน่ จึงรีบกล่าวว่า

“ม่วยม่วย เข้ามาบอกกับข้าพเจ้าเถิด”

เตียเอียคี้ค้อนควักดรุณีทั้งสามอย่างดุดัน วิ่งปราดไปที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงละห้อยว่า

“ข้าพเจ้ายังคิดว่าท่านมิแยแสข้าพเจ้าเสียอีก”

เป็นวาจาที่รันทดหดหู่จนชัดเจน ทำให้คุ้ยงังเพี้ยใจสะท้านหวั่นไหวจน

ต้องคำนึง

"ไฉนสตรีจึงมีใจระแวงมากมายปานนี้ ต่อไป...เราเห็นทีย่ำแย่แน่แล้ว"

แต่รีบฉุดมือเตี้ยเอียคี้ขึ้นกุมไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เป็นไปได้อย่างไรกัน ม่วยม่วยผู้ใดรักษาอาการของข้าพเจ้าให้ทุเลา?"

เตี้ยเอียคี้ลูบคลำมือคุ้ยงังเพี้ยอย่างซาบซึ้งใจ ปากตอบเสียงสดใสว่า

"บิดามารดาของหยกจูเจ้เจ๊"

"หยกจู? หยกจูคือผู้ใด?"

"เทียนม้อนึ้ง!"

คุ้ยงังเพี้ยทวนคำชื่อนาง แล้วรีบหวาดตามองไปรอบข้าง แต่ไม่เห็นเทียนม้อนึ้งอยู่ในห้องด้วย จึงต้องถามว่า

"ตัวนางเล่า?"

ดรุณีทั้งสี่เมื่อถูกถามจึงเหลียวหน้ามองไป ก็มิเห็นเทียนม้อนึ้งอยู่จริงๆ ต่างบังเกิดความตื่นตกใจมิใช่น้อย ที่แท้พวกนางต่างจดจ่ออยู่บนตัวคุ้ยงังเพี้ย แม้เทียนม้อนึ้งปลีกตัวหลบไปเมื่อใดก็มิทราบได้

ตาแววววาวของหงส์เกียวกลอกกลับไปมา พลันคล้ายนึกถึงเรื่องอันใดขึ้นได้ สีหน้าสดใสพลันเผือดลงรีบกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

"เพี้ยตี๋ ท่านรีบไปหานางปลอบโยนเอาใจนางไว้"

เมื่อเป็นเช่นนี้ ยิ่งทำให้คุ้ยงังเพี้ยงุนงงจนสมองพองโต เอ่ยอย่างเลื่อนลอยว่า

"นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่เล่า?"

กงจู๋ใหญ่เตี้ยเอียลิ้มเป็นคนกล่าวว่า

"มารดานางทำอันตรายท่านจนบาดเจ็บ และก็ช่วยรักษาท่านจนทุเลา นางอาจบางทีเข้าใจว่าท่านคงชิงชังนาง ดังนั้น...รีบไปเถิด ส่วนเรื่องราวอื่นๆ นางจะบอกแก่ท่านได้เอง นางอยู่ห้องทางด้านตะวันออกนี่..."

กล่าวแล้วมิรอให้คุ้ยงังเพี้ยได้ถามไถ่ซักไซ้ รีบฉุดคุ้ยงังเพี้ยลงจากเตียงผลักไสจนออกจากห้องไป

คุ้ยงังเพี้ยมีความฉลาดปราดเปรื่องอยู่แล้ว เพียงใช้ความคิดค้นสาเหตุ ก็พอเดาความได้ถึงแปดเก้าส่วน จิตใจจึงรุ่มร้อนกระวนกระวายขึ้นมา รีบกระโดดปราดไปที่ห้องตะวันออกทันที

ในห้องมีเสียงสะอึกสะอื้นเบาๆ ดังแว่วมา คุ้ยงังเพี้ยได้ยินเสียงก็รู้ตัวตน

มิได้ขบคิดลังเลก็รีบผลักประตูเข้าไป เห็นเทียนม้อนิ้งกำลังร่ำไห้ด้วยความเสียใจอยู่จริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยเดินเบาๆ ไปที่ด้านหลังนาง เรียกเสียงเบาๆ ว่า

“เจ้เจ๊”

เป็นกระแสเสียงอันนุ่มนวลอย่างยิ่ง

เทียนม้อนิ้งได้ยินต้องสะดุ้งสุดตัว พลันหันขวับกลับมาถามเสียงเย็นชาว่า

“ท่านมาทำอะไร?”

คุ้ยงังเพี้ยงนงงไปชั่ววบ เพราะคาดฝันมิถึงว่า นางจะมากลายเป็นเย็นชาอย่างกะทันหัน ช่วงเวลาสั้นกลับมิทราบจะตอบอย่างไรไป ตาสดใสพอกลอกกลิ้งพบบนโต๊ะมีห่อผ้าน้อยๆ วางอยู่ คุ้ยงังเพี้ยใจหายวาบทันที รีบกล่าวว่า

“เจ้เจ๊ ท่านคิดทำอะไร?”

เทียนม้อนิ้งหลบจากสายตาคุ้ยงังเพี้ย ตอบอย่างมิตรงคำถามขึ้นว่า

“รสชาติของปักเล้งเง็กจี้เป็นอย่างไร?”

“มินับว่าสำคัญ”

“ท่านทราบหรือไม่ว่าสตรีนางนั้นคือใคร?”

“มิทราบ”

เทียนม้อนิ้งจับจ้องมองคุ้ยงังเพี้ย ริมฝีปากของนางเผยออยู่หลายครั้งแต่ไม่มีวาจาจะดังออกมาเลย

คุ้ยงังเพี้ยกุมมือขาวผ่องของนางเบาๆ กล่าวว่า...

“เจ้เจ๊ ท่านมีวาจาใดก็ว่ากล่าวมาได้เต็มที่”

เทียนม้อนิ้ง พลันสะบัดหลุดออกจากการเกาะกุมของคุ้ยงังเพี้ย กล่าวเสียงหนักแน่นดั่งตัดสินใจได้เด็ดเดี่ยว

“นางคือมารดาข้าพเจ้า!”

นางเข้าใจเต็มที่ว่า คุ้ยงังเพี้ยจะต้องตื่นเต้นตกใจสุดประมาณ ใบหน้าต้องปรากฏแววขุ่นเคืองอาฆาต แต่ทว่า ใบหน้าของคุ้ยงังเพี้ยยังคงเป็นปรกติมิมีความผิดแปลก เพียงแต่ยิ้มอย่างปีติยินดีแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าหาได้ชิงชังอาฆาตนางไม่ เจ้เจ๊ มีแต่มารดาอันเมตตาปรานี ดั่งนั้น จึงจะมีธิดาที่น่ารักดั่งท่านขึ้นได้”

วาจาประโยคนี้ ผิดคาดหมายของเทียนม้อนิ้งใหญ่หลวงนัก นางมาตรแม้นรู้ดีว่าคุ้ยงังเพี้ยมิเคยโป้ปดมดเท็จมา แต่ยังคงร้องโพล่งอย่างลืมตัวว่า

"ท่านหลอกลวง!"

คุ้ยงังเพี้ยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิได้ขุ่นเคืองอาฆาตนาง มารดาท่านย่อมบอกแก่ท่านได้เอง"

เทียนม้อนึ้งโล่งใจจนปลอดโปร่งไปทันที ยามเมื่อบิดามารดาได้พาตี๋ตี่ไปนั้น นางความจริงคิดจะติดตามไปด้วย เนื่องจากนางกลัวคุ้ยงังเพี้ยจะมิมาแยแสสนใจต่อนางอีก แต่มารดานางกลับยืนยันว่าคุ้ยงังเพี้ยมิได้ชิงชังมารดานาง เฉกเช่นกับที่คุ้ยงังเพี้ยกล่าวมาในขณะนี้ไม่ผิดเพี้ยน

ตาหยาดเยิ้มของนางกวาดอยู่บนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย คล้ายดั่งจะหารอยพิรุธอันใดในใบหน้า แต่นางก็ผิดหวังและปลอดโปร่งใจแล้ว เนื่องจากใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยยามนี้ นอกจากความรักและกังวลสนใจแล้วไม่มีสิ่งใดเจือปนอยู่เลย

คุ้ยงังเพี้ยถามเสียงแผ่วเบาขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ ท่านมิเชื่อถือข้าพเจ้าหรือ?"

เทียนม้อนึ้งพลันครางเบาๆ โถมกายเข้าไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย ริมฝีปากอันจิ้มลิ้มประทับจูบไปบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยแนบแน่นนิ่งนาน

คุ้ยงังเพี้ยลูบคลำผมอันยาวสลวย ไหล่กลมมนของนางอยู่เบาๆ จนเป็นเวลาเนิ่นนาน เนิ่นนานเหลือเกิน ทั้งสองจึงได้คลายวงแขนออกจากกัน คุ้ยงังเพี้ยลูบคลำหน้าผากนางแล้วกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"เจ้เจ๊ แปะบ้อ (ป้า) เล่า?"

เทียนม้อนึ้งซุกหน้าอันผุดผาดอยู่ในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย ตอบเสียงสดใสว่า

"บิดามารดาและตี๋ตี่ต่างไปกันแล้ว ขณะนี้เหลือแต่ข้าพเจ้าเพียงลำพังคนเดียว"

กระแสเสียงเปี่ยมด้วยความว้าเหว่เงียบเหงา และรันทดหดหู่

คุ้ยงังเพี้ยลูบหลังนางเบาๆ ด้วยความรักใคร่ปรานี กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ตี๋ตี่และเจ้เจ๊ทั้งหลาย ต่างรักในตัวท่านยิ่งนัก เจ้เจ๊ ท่านมิเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวดอก"

กล่าวแล้วตบบ่านางเบาๆ เป็นทีปลอบใจ นับว่าเอาอกเอาใจอย่างนุ่มนวลเหลือเกิน

เทียนม้อนึ้งหัวร่อแล้ว เป็นการหัวร่ออย่างอิ่มเอบใจ ต่อให้ดวงตานางมีน้ำตาหลั่งไหลมากมายสักเพียงไร แต่ทว่า ความหมายของน้ำตานี้ มิใช่ความเศร้าเสียใจ แต่เป็นอีกความหมายหนึ่ง

ดังนั้นเองนางจึงใช้เสียงสดใสแผ่วเบาเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้คุ้ยงังเพี้ยฟัง ที่แท้ ช้าจินและสตรีงามกลางคนที่มีแหวนปักเล้งเจ็กจี้ผู้นี้ คือคู่สามีภรรยา เมื่อสิบกว่าปีก่อนถูกเหล่าร้ายใช้เล่ห์อุบายล่อจนพลาดพลั้ง ต้องผละจากกันอย่างชิงชัง ภายหลังกลายเป็นน้ำกับไฟที่มิอาจเข้ากัน และบุตรธิดาทั้งสองของสามีภรรยาก็ได้หายสาบสูญไปในเวลานั้นด้วย

สองสามีภรรยาที่ถูกเทียนมิ้งเจ็งกักขังอยู่ในหุบเขาลึกล้ำเป็นเวลาร่วมสี่สิบปี ได้สูญเสียบุตรธิดาไปจริงๆ ต่างผ่านวันเวลาอันว้าเหว่รันทด ทำให้ช้าจินและภรรยาผู้ซึ่งโหดเหี้ยมอำมหิตจนขึ้นชื่อลือชาของบู๊ลิ้ม...ผู้ซึ่งมีฮวยไฮ้เท่งเล้งและปักเล้งเง็กจี้ ต่างก็สาบสูญไปในวงพวกนักเลงตลอดกาลนาน

ดังนั้น หะแรกที่ช้าจินถ่ายทอดวิชาฮวยไฮ้เท่งเล้งแก่คุ้ยงังเพี้ยแล้ว จึงรีบดั้นด้นมาเง่งเพ็กก๊กหาภรรยา ห้ามปรามมิให้นางลงมือทำร้ายคุ้ยงังเพี้ย แต่ยังช้าไปเพียงชั่วครู่ และเพราะช้าไปเพียงครู่เดียวนี้ สองสามีภรรยา จึงได้ปรับความเข้าใจจนปรองดองกันอีกครั้ง เนื่องจากความรักของบุตรธิดา และความรักที่เหล่าดรุณีทั้งหลายทุ่มเทให้แก่คุ้ยงังเพี้ย ได้ช่วยกระตุ้นนความรักสองสามีภรรยาที่ถูกเก็บงำไว้ในใจเป็นเวลาเนิ่นนานปีให้บังเกิดขึ้นอีกครั้ง

เทียนม้อนิ้งเล่าเหตุการณ์คร่าวๆ ไปแล้ว ฉุดแขนคุ้ยงังเพี้ยกล่าวว่า

“เพี้ยตี่ ท่านดูนี่อะไร?”

กล่าวแล้วชี้ไปที่นิ้วกลางมือของคุ้ยงังเพี้ย ซึ่งมีแหวนสีแดงฉานบาดตาสวมอยู่วงหนึ่ง

คุ้ยงังเพี้ยตะลึงชั่ววูบ ก็ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้น

“อา ปักเล้งเง็กจี้ (ดรรชนีสยบมังกร)!”

เทียนม้อนิ้งตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

“อึมม์ มารดาบอกว่า นับแต่นี้ต่อไป จะไม่มีผู้ใดสามารถสยบท่านอีกแล้ว ดังนั้น มารดาจึงได้กำนัลให้ท่าน”

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดูแหวนสีแดงวงนั้นจนซึมเซาเป็นครู่ใหญ่จึงได้กล่าวว่า

“ขอบพระคุณท่าน”

“ท่านขอบพระคุณผู้ใด?”

คุ้ยงังเพี้ยตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

“มาราดาท่านต่างหาก”

เทียนม้อนิ้งหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ท่านช่างเป็นไปได้ อึมม์ ข้าพเจ้าเพลียใคร่จะนอน”
คุ้ยงังเพี้ยกล่าวเบาๆ ขึ้นว่า
“ข้าพเจ้าส่งท่านไปนอนบนเตียง”
กล่าวแล้วเดินตรงไปที่เตียง แต่เทียนม้อนิ้งรีบรั้งเอาไว้ กล่าวว่า
“อย่าไป อย่าห่างจากข้าพเจ้าไป”
คุ้ยงังเพี้ยสั่นศีรษะ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า
“เจ้เจ๊ ท่านมีนามว่าหยกจูใช่หรือไม่?”
เทียนม้อนิ้งมิได้ตอบ เพียงส่งเสียงอึมม์เบาๆ จากนั้น วงแขนที่โอบรอบเอวของคุ้ยงังเพี้ยได้คลายจนห้อยแนบกาย คุ้ยงังเพี้ยก้มหน้ามอง ที่แท้นางได้หลับไหลไปจริงๆ แล้ว

จริงทีเดียว นางหลับอยู่ในอ้อมอกของชายในดวงใจไปจริง หลายวันมาร่างกายที่อ่อนเพลียเมื่อยล้า แม้มิหนักหนาสาหัสต่อนาง แต่จิตใจที่ตื่นเต้นตึงเครียดมาทั้งวัน มิใช่เป็นเรื่องที่วิชาฝีมือจะข่มกลั้นบังคับได้

ดังนั้นเอง พอนางรู้แน่แก่ใจว่าคนรักมิได้แปรเปลี่ยน จิตใจอันตื่นเต้นจึงได้คลายไป ทำให้นางมิอาจทนทานต่อความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าของร่างกายได้อีกแล้ว

คุ้ยงังเพี้ย โอบอุ้มนางขึ้นไปบนเตียงอย่างแผ่วเบาทะนุถนอม ช่วยคลี่ผ้าห่มคลุมให้แก่นาง จูบหน้าผากเบาๆ แล้วจึงหันกายเดินออกจากนอกห้อง

พอดีในเวลานั้น ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงตะเบ็งเสียงอันกึกก้องที่ปากประตูว่า
“เม่งจู๊ รีบมาด่วนด้วย บรรดาอสูรชั่วร้ายเกาะปั้วเล้งเต้าพากันมาแล้ว”
เสียงขาดคำ ศีรษะอันล้านเลี่ยนก็โผล่เข้ามาในประตู คุ้ยงังเพี้ยตวาดเบาๆ ขึ้น
“อย่าตะเบ็งร้อง ช้าโกวเนี้ยหลับอยู่ เราจะไปทันที”
ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงถูกตำหนิเข้าถนัดใจ ต้องหันกายบ่นพึมพำขึ้น
“มิว่าเรื่องใดล้วนเป็นพวกเหล่าโกวเนี้ยของท่านทั้งสิ้น เราฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคราหน้าเห็นทีไม่อาจใช้เสียงอันก้องกังวานได้อีกแล้ว”
ทันใด คล้ายดั่งนึกถึงเรื่องสำคัญขึ้นได้ รีบกระโดดกายแล้วแผดตะเบ็งขึ้น
“อา เห็นทีแย่แน่ เราหลงกลเจ้าเด็กโง้วตี่เสียแล้ว พวกเหล่านั้นอาจถูกพวกมันฆ่าตายหมดสิ้นแล้วก็ได้”
เสียงขาดคำก็วิ่งไปจนลับตา

คุ้ยงังเพี้ยส่ายหน้าไปมาอย่างอับจนปัญญา ขณะจะเคลื่อนกายออกไป พลันได้ยินเทียนม้อนิ้งร้องเสียงสดใสขึ้น

"เพี้ยตี๋ รอข้าพเจ้าด้วย"

เสียงขาดคำ ร่างโถมเข้ามาในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย ด้วยท่าทีคล่องแคล่วปราดเปรียว คล้ายดั่งกลัวคุ้ยงังเพี้ยจะละทิ้งนางไปจริงๆ ก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ยรุ่มร้อนใจในเหตุการณ์ภายนอก รีบจูบนางเบาๆ แล้วกล่าวว่า

"ท่านมินอนแล้วหรือ?"

เทียนม้อนิ้งหน้าแดงสดใส กระโดดไปคว้ากระบี่ยาวบนโต๊ะ ค้อนควักคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวขึ้น

"ท่านเลวที่สุด!"

เสียงขาดคำร่างพุ่งออกจากนอกประตูไปในบัดดล

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นชาญฉลาดปราดเปรื่อง แต่คราวนี้ก็คิดมิออกว่าตนเลวในเรื่องอันใด แน่นอน คุ้ยงังเพี้ยย่อมคิดไม่ถึงว่า ที่ซ้าหยกจูหมายนั้นคือเรื่องที่ตนอุ้มนางขึ้นไปบนเตียงนั่นเอง

คุ้ยงังเพี้ยส่ายหน้าช้าๆ กระโดดออกจากตำหนักวิ่งผ่านวังหลวงไปยังชายทะเล ยามนี้พลังฝีมือได้ฟื้นฟูเป็นปรกติ ฝีเท้าจึงได้รวดเร็วละลิ่วดั่งเป็นมังกรลอยล่องฟ้า เพียงโลดแล่นมิกี่คราก็มาถึงริมทะเล...

เห็นในทะเลที่ห่างจากฝั่งร่วมร้อยวา มีเรือรบมหึมาของปั้วเล่งเต้าจอดลอยลำอยู่สองลำ ส่วนรอบข้างมีเรือรบที่ชักธงเง่งเพ็กก๊กไม่ต่ำกว่ายี่สิบลำล้อมไว้ แสดงแน่ชัดว่า เรือรบสองลำยามนี้ตกอยู่ในวงล้อมอันหนาแน่นแล้ว

ชายหาดริมทะเล ห้ามารทะเลเลือดกำลังประหัตประหารอย่างสุดกำลังฝีมือ พวกหงส์เกียวก็ต่างหาได้คู่มือต่อสู้กันอย่างดุเดือด ชุลมุนวุ่นวายไปทั่วทั้งชายหาดอันกว้างใหญ่

แม้กระทั่งเทียนม้อนิ้งซึ่งมาล่าที่สุด ยามนี้ก็ยังหาคู่มือประหัตประหารมิได้เช่นกัน

คุ้ยงังเพี้ยกวาดมองดูสภาพการต่อสู้รอบข้าง เห็นยอดฝีมือปั้วเล้งเต้ามากันในจำนวนมิต่ำกว่ายี่สิบคน คำนวณในพลังฝีมือ ต่างล้วนนับเป็นอันดับหนึ่งของวงพวกนักเลงได้เต็มภาคภูมิ หากแม้นพวกหงส์เกียวมิได้รุดหน้ามาทันท่วงที น่ากลัวผู้ใดเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ก็ยังมิอาจคำนวณได้

บนพื้น มีซากศพมิต่ำกว่าห้าซากมาตรแม้นเลือดเนื้อเละเหลว ยากจะจด

จำโฉมหน้าแท้จริง แต่จากเสื้อผ้าที่สวมใส่ก็ดูออกได้ ว่ามิใช่เป็นคนเง่งเพ็กก๊ก เด็ดขาด

ที่ตรงข้ามของบริเวณต่อสู้ ยามนี้มีคนประหลาดเสื้อผ้ารุ่มร่ามสองคนยืนรามือดูอยู่ หนึ่งเป็นชายชราแต่งกายดุจกระยาจก ส่วนอีกผู้หนึ่งนั้นเป็นหลวงจีน

จากตาอันสดใสคมวาวของทั้งสองคนนี้ คุ้ยงังเพี้ยรู้ดีว่า พวกทั้งสองมิใช่เป็นชนชาวนักเลงชั้นธรรมดาอย่างเด็ดขาด แต่ก็มิใช่เป็นชาวเมืองเง่งเพ็กก๊กด้วย เนื่องจากยอดฝีมือของเง่งเพ็กก๊ก คุ้ยงังเพี้ยเคยเห็นหน้ามาทั่วทุกตัวคน

เมื่อมิใช่มิตรก็ต้องเป็นศัตรู คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองดูสภาพการต่อสู้รอบข้าง เห็นชัยชนะได้อยู่ในกำมือแล้ว ไม่มีความจำเป็นให้ตนไปร่วมต่อสู้ด้วย จึงสาวเท้าเดินไปหาตัวประหลาดทั้งสองอย่างแช่มช้า

คนประหลาดคู่นั้นนับแต่คุ้ยงังเพี้ยปรากฏ ต่างได้จับจ้องมองดูอากัป-กิริยาของคุ้ยงังเพี้ยแน่วนิ่ง ยามนี้กระยาจกผู้นั้นร้องสัพยอกต่อหลวงจีนขึ้น

"เท็กลื้อ (ลาโง่หัวล้าน) ตัวสำคัญกำลังมาแล้ว ท่านกลัวหรือไม่?"

จมูกแบนราบของหลวงจีนไหวพะเยิบพะยาบ สั่นศีรษะล้านเลี่ยนกล่าวว่า

"เราดูท่านยิ่งแก่ยิ่งเหลวไหลเลอะเทอะ เราหลวงจีนเคยเกรงกลัวผู้ใดมาบ้าง?"

พอดีเวลานั้นคุ้ยงังเพี้ยได้เดินเข้ามาถึงแล้ว วาจานี้จึงย่อมได้ยินถนัดชัดเจน คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชามองหน้าคนทั้งสอง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ทั้งสองท่านมาจากที่ใดกัน?"

หลวงจีน และกระยาจกต่างเหลียวหน้ามองตากัน จับจ้องมองกันอย่างซึมเซาเป็นชั่วครู่ หลวงจีนจึงเอ่ยขึ้นว่า

"เราหลวงจีนวัดใหญ่ไม่รับ วัดเล็กไม่อยู่ เราตัวเองก็มิรู้ว่ามาจากที่ใดกัน"

กล่าวแล้วผลักไหล่กระยาจกเบาๆ ร้องว่า

"นี่ ขอทานเฒ่า ท่านมาจากที่ใดกัน?"

ตาหยีเล็กของขอทานชราเบิ่งขึ้น ตวาดว่า

"เรามาพร้อมกับท่านแท้ๆ ท่านไฉนยังมาถามไถ่เรา?"

ขณะนี้ วงต่อสู้มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังขึ้นสองคราว พลันมีเสียงกึกก้องของฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงร้องถามขึ้นว่า

"นี่ เล่าตั้ว แบ่งให้เราสักคนเป็นไร"

โรคเก่าของฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงกำเริบอีกแล้ว ตัวเองฆ่าคู่มือตายหมดสิ้นก็มัก

จะไปขอต่อผู้อื่นเสมอมา

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงผู้เป็นพี่ใหญ่ตอบเสียงสั้นๆ

"ไม่ให้"

ขาดคำก็มีเสียงแผดร้องดังขึ้นกึกก้อง แสดงว่าคู่มือของเจียวเทียนฮวงได้ตายไปในฝ่ามือแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยจับตาเย็นชามองดูคนประหลาดทั้งสองกล่าวว่า

"ทั้งสองท่านควรสำรวมกว่านี้ ผู้แซ่คุ้ยมีความอดทนจำกัดยิ่ง"

น้ำเสียงเย็นชากระด้างจนผู้คนต้องใจหวั่นหวาดวาบหวิว

ตัวประหลาดทั้งสองต่างพากันคำนึงขึ้นอย่างลืมตัว

"คนผู้นี้มีน้ำเสียงเย็นชาอำมหิตยิ่งนัก"

กระยาจกชรา เหลือบตาแลดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง แล้วกล่าวว่า

"มาดูการต่อสู้กัน"

"ทั้งสองท่านมิร่วมด้วยหรือ?"

หลวงจีนสั่นศีรษะตอบว่า

"นั่นก็ไม่แน่นัก"

"ทั้งสองท่านช่วยเหลือฝ่ายใดกัน?"

คนประหลาดทั้งสองตอบขึ้นพร้อมเพรียง

"ย่อมต้องช่วยฝ่ายที่พ่ายแพ้!"

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังโทสะพลันเดือดดาลทันที แค่นเสียงเย็นชาว่า

"แล้วทั้งสองไฉนยังไม่ลงมือ?"

หลวงจีนชรามองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย แล้วหัวร่อให้ มือขวาพลันตะปบไปยังชีพจรข้อมือซ้ายของคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว ความรวดเร็วนี่เป็นที่น่าแตกตื่นตกใจ ยิ่งลงมืออย่างมั่นใจแล้วหัวร่อฮา ฮา ร้องขึ้นว่า

"นี่มิใช่..."

คำ "ลงมือหรือ" มิทันเปล่ง ก็ต้องอุทานขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ กระโดดถอยปราดไปห้าก้าวใหญ่ ความแคล่วคล่องว่องไวของการถอยมิได้ด้อยกว่าการลงมือมาเลย

สองตาหลวงจีนมีประกายประหลาดแวววับ จับจ้องคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวว่า

"ทารก เราหลวงจีนคำนวนท่านต่ำเกินไปแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยเค้นหัวร่อเหี้ยมเกรียมอำมหิต กล่าวว่า...

“คำนวณข้าพเจ้านั้น ท่านยังไม่คู่ควร!”

“ขอทานคู่ควรหรือไม่?”

เสียงพอดังพลังอันมหาศาลโถมเข้าถึง ทะลักใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดัน

พลังลมอันครืนครั่นดังสนั่นปานมรสุมร้าย ประหนึ่งเป็นทำนบพังทลาย นับว่ามีอานุภาพอันน่าแตกตื่นตกใจยิง พลังฝีมือของทั้งสองนี้ มิใช่ชนชั้นธรรมดาในบู๊ลิ้มจะเทียมเทียบเปรียบได้จริงๆ

คุ้ยงังเพี้ย พอเห็นก็แค่นหัวร่ออย่างเย้ยหยันดูแคลน สองตามีประกายอำมหิตขึ้นแวววับ สะบัดแขนผลักออกไปหนึ่งฝ่ามือพร้อมทั้งร้องขึ้นว่า

“ท่านก็ไม่คู่ควร!”

เสียงระเบิดเกิดขึ้นโครมใหญ่ คล้ายฟ้าถล่มดินทลาย เป็นที่น่าแตกตื่นตกใจของผู้พบเห็นยิ่งนัก

กระยาจกชรา ถูกกระแทกจนเซถลาไปสามก้าว สองแขนชาจนแทบหมดความรู้สึก เส้นเลือดที่เขียวบนใบหน้าขึ้นโปน สองตาปรากฏแววตระหนกตกใจใหญ่หลวงยิ่ง อาจบางที เพราะคุ้ยงังเพี้ยเป็นทารกอายุเยาว์วัยจนเกินไปก็ได้

คุ้ยงังเพี้ยเพียงไหล่สั่นสะท้านสองครา แค่นเสียงเย็นยะเยียบว่า

“ฝ่ามือนี้เป็นอย่างไร?”

ขณะนั้น ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงกับสัตว์เปลวไฟได้พากันวิ่งเข้ามา ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงพอเห็นมีการต่อยตีเกิดขึ้น มิว่าเรื่องราวใดก็ลืมเลือนไปหมดสิ้น รีบตะเบ็งเสียงกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

“เม่งจู๊ สองคนนี้มอบให้กับเราทั้งสิ้นเป็นไร”

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงรีบร้องขึ้นว่า

“ไม่ได้ ผู้เห็นต้องมีหุ้นด้วย”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

“พวกท่านแบ่งกันคนละคนเถิด แต่ควรระวังตัวไว้”

วาจาประโยคหลังคุ้ยงังเพี้ยความจริงเท่ากับกล่าวไปเปล่าๆ เพราะว่าทั้งสองพอได้ยินวาจาประโยคแรกต่างรีบโถมกายเข้าไปลงมือกันแล้ว

ซิมเซาทีคำรามเสียงก้องขึ้น

“หลวงจีนเป็นของเรา”

ขาดคำกระบวนท่าลุ้ยโหวเกาเกีย (ลมฝนโหมกระหน่ำ) ฟาดใส่หลวงจีน

จนสุดแรง

สองตาของหลวงจีนเป็นประกายแวววับ แค่นหัวร่อร้องสวนคำขึ้น

“ท่านก็เป็นของเรา”

กระบวนท่าลักเพ่งโง้วงัก (พลังทลายห้าบรรพต) ฟาดใส่ซิมเซาทีไปอย่างดุดัน ถึงกับเป็นการหักหาญกันตรงๆ ด้วยกำลัง

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว ฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้งจนมืดครึ้มทั่วบริเวณ

ซิมเซาทีเซถลาถึงสี่ก้าวใหญ่ หลวงจีนก็ถอยกายไปสามก้าว แสดงว่าพลังภายในของทั้งสองฝ่ายทัดเทียมกัน

ขณะนั้น บรรดาผู้มีฝีมือของปั้วเล้งเต้าที่มารุกราน ต่างถูกทำลายจนย่อยยับแทบหมดสิ้น เหลือเพียงสองสามคนที่กระโดดหนีไปในท้องทะเล พวกมันหะแรกเข้าใจว่ากำลังบนเกาะมีจำกัด มิคาดว่าเพียงคำนวณพลาดผิด ถึงกับต้องสังเวยชีวิตยอดฝีมือไปเป็นจำนวนมากหลาย

พวกหงส์เกียวทั้งมวลยามนี้พากันวิ่งมาที่คุ้ยงังเพี้ย แยกย้ายอยู่ทั้งซ้ายขวาจ้องมองดูการต่อสู้อย่างเยือกเย็น

ทันใด คุ้ยงังเพี้ยมีสีหน้าตื่นเต้น ตวาดเสียงก้องว่า

“หยุดมือ!”

กระแสเสียงดังปานอสนีบาตฟาดใส่ สะเทือนแก้วหูทุกผู้คนจนลั่นอื้ออึง ทำให้คู่ต่อสู้ทั้งสี่ต่างพากันหยุดยั้งมือไปกันจริงๆ

ศัตรูยามวิกาล

ทั้งสี่หยุดยั้งมือพร้อมเพรียงกัน ด้วยอากัปกิริยาที่เป็นไปตามสัญชาตญาณ โดยหาได้ขบคิดใคร่ครวญไม่

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชาดูหลวงจีนชราและกระยาจกเฒ่า กล่าวว่า

"ที่แท้สองท่านคือจั๊วข่าย เคี้ยงเจ็ง (กระยาจกงูหลวงจีนยากไร้) อันมีชื่อลือกระเดื่องนั่นเอง ข้าพเจ้ากลับชาเย็นต่ออาคันตุกะทรงเกียรติแล้ว"

กระแสเสียงยามนี้ ยิ่งยะเยียบน่าหวั่นไหวจิตใจ

ถูกแล้ว สองคนนี้หนึ่งคือกังเซ่งบู๊ฉายาจั๊วข่าย (กระยาจกงู) อีกผู้หนึ่งคือเคี้ยงเจ็ง (หลวงจีนยากไร้) นามเหลียวเลี่ยว ซึ่งถูกถือเป็นบุคคลที่ตอแยได้ลำบากยากเย็น มีพฤติการณ์ตามอารมณ์ตนเองเสมอมา ไม่อาจจัดเป็นพวกธัมมะหรืออธรรม ตามปรกติทั้งสองเป็นคู่หูที่มิเคยแยกออกจากกัน ไม่คาดคิดว่า วันนี้ได้พากันมายังเกาะเง่งเพ็กเต้า

หลวงจีนและกระยาจกต่างงงงันไปวูบใหญ่ กังเซ่งบู๊ผู้เป็นกระยาจกงูหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ทารก สายตาของท่านไม่เลว ท่านมีนามกระไร?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ย ทั้งสองท่านมีความใดจะสั่งสอน?"

ทั้งสองพอฟังต่างงงงันไปอีกครั้ง หลวงจีนยากไร้นามเหลียวเลี่ยวสะบัดศีรษะอันล้านเลี่ยน กล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย? อืมม์ พอมีชื่อเสียงเรียงนามอยู่ในวงพวกนักเลงบ้าง ยินดีที่จะแสดงฝีมือให้เราทั้งสองได้เห็นสักท่ากระมัง? ลองดูว่าการมาปั้วเล้งเต้าของ

เราคราวนี้ มิได้เปล่าประโยชน์ไปจริงๆ”

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงยะเยียบกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะมิทำให้ทั้งสองท่านต้องผิดหวังเป็นอันขาด”

กล่าวจบคำก็ทำท่าจะลงมือ แต่ทันใด หงส์เกียวรีบกระตุกชายเสื้อคุ้ยงังเพี้ย แล้วส่งเสียงทางลมปราณขึ้น

“ตี้ตี๋ อย่าได้ฆ่าพวกมัน อาจบางทีการมาของพวกมันครานี้ มิได้มีเจตนาร้ายก็ไม่แน่”

อีกด้านหนึ่ง บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งก็ชำเลืองตาบอกใบ้ให้แก่คุ้ยงังเพี้ยไม่หยุดยั้ง แสดงว่าบัณฑิตอันปราดเปรื่องก็มิต้องการให้คุ้ยงังเพี้ยลงมือทำอันตรายต่อคนทั้งสองนี้เช่นกัน

คุ้ยงังเพี้ยขบคิดชั่วขณะ จึงยกมือทั้งสองขึ้นเสมออก ถามเสียงกระด้างว่า

“ทั้งสองท่านรู้จักฝ่ามือนี้มีนามกระไรหรือไม่?”

พร้อมกับเสียงที่ว่ากล่าว ฝ่ามืออันขาวสะอาดดั่งหยกเนื้อดี เริ่มแดงระเรื่อขึ้นทีละน้อย จวบจนเมื่อวาจาจบคำ ฝ่ามือขาวสะอาดก็ได้กลายเป็นสีแดงฉานปานโลหิตชโลม เพียงเหลือวงกลมสีขาวอยู่ในใจกลางฝ่ามือเท่านั้น

จั๊วข่าย เดี้ยงเจ็งซ้อนตามอง ก็ต้องถอยกายไปคนละสองก้าวด้วยความแตกตื่น ร้องโพล่งขึ้น

“ฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด)!”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา รั้งฝ่ามือทั้งสองกลับอย่างแช่มช้า ถามขึ้นว่า

“หากแม้นข้าพเจ้าลงมือไป ทั้งสองท่านมั่นใจจะรับไว้ได้หรือไม่?”

กังเซ่งบู๊ฉายากระยาจกงูสั่นศีรษะ กล่าวว่า

“เราสองมาตรแม้นไม่อาจต้านทาน แต่ก็มีผู้พอสยบมันได้ ท่านจะกล่าวอย่างไร?”

เทียนม้อนิ้งยามนี้หัวร่อเสียงใสแล้วกล่าวว่า

“พวกท่านน่ากลัวยังมิได้ดูถนัดตาชัดกระมัง”

กล่าวแล้วหันไปบอกกับคุ้ยงังเพี้ย

“เพี้ยตี๋ ยื่นมือขวาให้พวกท่านดูเป็นไร”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ทั้งสองท่านดูที่นิ้วกลางข้าพเจ้า”

กล่าวแล้วยื่นมือไปเบื้องหน้า พอสายตากระยาจกงูและหลวงจีนยากไร้แล

มา ต่างตะลึงลานกับที่ทันที ได้ยินคนทั้งสองรำพึงรำพันคล้ายกับกล่าวกับตนเอง

"ปักเล้งเง็กจี้ ปักเล้งเง็กจี้ (ดรรชนีสยบมังกร)..."

พร้อมกับคำที่ย้ำแล้วย้ำอีก สีหน้าของทั้งสองก็แปรเปลี่ยนไปมาไม่หยุดยั้ง คล้ายดั่งกำลังตกลงใจในเรื่องสำคัญอันใหญ่หลวงก็ปาน

หลังจากเงียบงันกันไปชั่วครู่ หลวงจีนยากไร้นามเหลียวเลี่ยวพลันเอ่ยปากขึ้น

"นี่ ขอทานเฒ่า แม้กระทั่งของที่ทรงค่ามหาศาลทั้งสองก็ยังมอบให้แก่มัน พวกเรายังมีอันใดจะน่าใคร่ครวญขบคิดกัน ท่านเห็นเป็นไร?"

กังเซ่งบู๊ฉายากระยาจกงูหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นี่ไยต้องถามไถ่อีก พวกเรามาตรแม้นมิเคยพบเห็นมา แต่ก็เดาได้ไม่ผิดพลาดแน่ ผู้อื่นว่ามิดี แต่พวกเราจะดื้อรั้นว่ามันดี ซึ่งก็เป็นการถูกต้องตลอดกาล หลวงจีนให้มันเถิด"

ทั้งสองกล่าวกันไปมาเป็นเวาลานาน แต่คุ้ยงังเพี้ยยังฟังมิเข้าใจแม้ประโยคเดียว จึงจับตาเหม่อมองดูทั้งสองคนจนงงงัน

หลวงจีนยากไร้ล้วงเข้าไปในจีวรอันคร่ำคร่าควานหาอยู่เป็นเวลานาน จึงล้วงม้วนกระดาษขึ้นมา กล่าวว่า

"นี่คือแผนผังพยุหทวารฟ้า (เทียนมึ้งติ้ง) กำนัลให้แก่ท่าน"

ขาดคำเหวี่ยงม้วนกระดาษให้แก่คุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยยื่นมือมารับไว้ แต่มิได้คลี่ออกมาดูเพียงสั่นศีรษะแย้มยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิได้ทำคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งสอง ไฉนกล้ารับของกำนัลอันทรงค่าจากทั้งสองท่านด้วย ยังคงขอให้รับกลับไปเถิด"

กล่าวแล้วจะเหวี่ยงลายแทงแผนผังคืนให้แก่หลวงจีนและกระยาจกอีก

หงส์เกียวรีบฉุดแขนเสื้อคุ้ยงังเพี้ย ห้ามปรามมิให้คุ้ยงังเพี้ยเหวี่ยงคืนไปหันหน้ากล่าวกับสองคนอย่างยิ้มแย้มว่า

"แผนผังพยุหทวารฟ้า ชนชาวบู๊ลิ้มในยุคนี้แทบไม่มีผู้ใดมิคิดจะได้ไว้ครอบครอง คาดว่า ยามที่ทั้งสองท่านได้แผนยังนี้มา ย่อมมิใช่ได้โดยง่ายดายเด็ดขาด ดังนั้นทั้งสองท่านลำบากตรากตรำ พวกเรากลับมาได้อย่างง่ายดาย กล่าวกันโดยจริงใจออกจะเป็นที่อางขนางใจอยู่บ้าง"

เป็นวาจาที่กล่าวถูกต้องตรงเป้าหมาย แต่อ้อมค้อมจนรื่นหูน่าฟัง

จั๊วข่ายเบิ่งตาจนกลมกว้าง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ในเมื่อได้มาไม่ง่ายดาย หรือพวกท่านยังคิดว่าเป็นของเทียม?"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งรีบเดินเข้ามา หัวร่อเสียงกังวานกล่าวว่า

"ด้วยศักดิ์ศรีของทั้งสองท่านในวงพวกนักเลง ทำให้ผู้คนมิอาจไม่เชื่อถือได้ เพียงแต่..."

ใบหน้าที่เริ่มปรากฏแววขุ่นเคืองของหลวงจีนกับกระยาจก ต่างคลายลงไปอักโข หลวงจีนยากไร้เหลียวเลี่ยวกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"หรือในเง่งเพ็กก๊กนี้ แม้สุราสักถ้วยก็ไม่มีปัญญาเลี้ยงต้อนรับพวกเรา หากแม้นเราหลวงจีนคาดเดาถูกต้อง อย่างนั้นก็คืนแก่เรามาเลย"

ขณะว่ากล่าวสองตาจับจ้องมองหน้าคุ้ยงังเพี้ยแน่วนิ่ง คล้ายสังเกตดูปฏิกิริยาบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย

มิว่าผู้ใดต่างเข้าใจดี ด้วยคุณค่าอันมหาศาลของแแผนผังเทียนมิ้งติ้ง มิใช่จะเป็นสุราเพียงไม่กี่ถ้วยก็มาเทียมเทียบเปรียบราคา ความจริงได้บ่งบอกอยู่ชัดเจน หากมิใช่สองคนมีเจตนามาคบหากับคุ้ยงังเพี้ย ก็ต้องเป็นการมีแผนอย่างไรอยู่

เตี้ยเอียลิ้มกลอกตาไปมา แล้วพลันประสานมือคารวะต่อจั๊วข่ายกับเคี้ยงเจ็ง เผยยิ้มกล่าวว่า

"เง่งเพ็กก๊กแม้อยู่บนเกาะร้างกลางทะเล ไม่มีอาหารเลิศรส แต่หากสองท่านมิรังเกียจเดียดฉันท์ ก็โปรดเชิญไปสนทนากันในวังเถิด"

วาจาพอขาดคำผายมือเชื้อเชิญ ด้วยท่าทีนุ่มนวลมีสง่าน่าเลื่อมใส

กังเซ่งบู๊ฉายากระยาจกงุงุนงงชั่ววูบ จึงถามว่า

"ท่านเป็นใคร?"

เตี้ยเอียคี้หัวร่อแล้วกล่าวว่า

"นางคือเจ้เจ๊ของเรา กงจู๊ใหญ่แห่งเง่งเพ็กก๊ก"

จั๊วข่าย เคี้ยงเจ็งต่างมีหน้าเคร่งขรึมสำรวม สายตากวาดมองมายังคุ้ยงังเพี้ยดั่งราวนัดไว้ ในดวงตาปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยใหญ่หลวงยิ่ง อาจบางที ทั้งสองจะไม่อาจคาดหมายว่า ดรุณีที่งามปานเทพธิดาทั้งห้าคนที่รอบกายคุ้ยงังเพี้ย ถึงกับมีสองคนทรงศักดิ์สูงเป็นกงจู๊!

เคี้ยงเจ็งเหลียวเลี่ยวได้สำรวมท่าทีอันโอหังลำพองหมดสิ้น กล่าวขรึมว่า

"อาตมาก้าวร้าวสามหาวมากไปแล้ว ขอทานเฒ่าเราไปกันเถิด"

ขาดคำก็เดินนำหน้า มุ่งสู่วังหลวงไปอย่างแช่มช้า

เตี้ยเอียลิ้มเหลียวมองดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง แย้มยิ้มพลางกล่าวขึ้น

"เพี้ยตี่ เรื่องราวทางนี้มอบให้แก่ทหารรักษาพระองค์จัดการก็แล้วกัน"

กล่าวพลางเดินตามไปจนไกลโข คุ้ยงังเพี้ยที่มีความคิดเห็นอีกนัยหนึ่ง จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้เจ๊ พวกท่านไปเป็นเพื่อนสนทนากับผู้อาวุโสทั้งสองท่านก่อน ข้าพเจ้าจะตามไปในบัดดล"

ขณะนั้น บัณฑิตจอมพิษเดินมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย มองหน้าแล้วกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ประมุขมีความเห็นว่าแผนผังนี้น่าเชื่อถือหรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยตอบอย่างยิ้มแย้ม

"ต้องผ่านค่ำคืนนี้ก่อนจึงจะแน่ใจ"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งยิ้มอย่างรู้ความหมาย กล่าวเสียงกังวานว่า

"บริวารก็มีความคิดเห็นเป็นเช่นกัน"

ทั้งสองต่างแย้มยิ้มเข้าหากันอย่างรู้เลศนัย รีบสืบเท้าวิ่งกลับเข้าไปในวังหลวงใหญ่

ยามนี้ อาทิตย์ได้เรี่ยใกล้กับขอบฟ้า ทอแสงที่เจิดจ้าทั่วทั้งท้องนภา ทิวทัศน์ยามสนธยามาตรแม้นงดงามน่าลุ่มหลง แต่ก็เป็นช่วงเวลาที่สั้นยิ่ง เป็นสัญลักษณ์บ่งบอกว่า กาลเวลาของทิวาจะผ่านไปอีกวันหนึ่งแล้ว

อาทิตย์ลับฟ้าจันทราลอยขึ้นแทน ดาวเคลื่อนเดือนคล้อย บนหอยามสูงตระหง่านของวังหลวง มีเสียงเคาะเกราะบอกเวลายามสามดังกังวานชัดเจน เวลาผ่านไปรวดเร็วยิ่ง ขณะนี้ถึงกับเป็นยามสาม (เที่ยงคืน) แล้ว

ในท้องพระโรงอันกว้างใหญ่ ยามนี้มีแสงไฟสว่างไสว เสียงสนทนาอันเซ็งแซ่จอแจได้ดังไกลไปหลายสิบวา แสดงว่าในท้องพระโรงยามนี้กำลังมีการเลี้ยงฉลองอยู่ แต่การเลี้ยงฉลองที่ดำเนินจนถึงเวลานี้ก็ยังมิเลิกรา นับว่ามิใคร่เคยพบเห็นนัก

ทันใดนั้น...

เงาร่างคนขยับอยู่วูบวาบ ปรากฏเงาสี่ห้าสายละลิ่วขึ้นมาบนกำแพงสูงใหญ่ดุจดังวิญญาณร้าย ท่วงท่าแคล่วคล่องว่องไวประหนึ่งเป็นแมวขโมย หรือปักษาราตรี ไม่มีทั้งสุ้มเสียงสำเนียงใดๆ จากวิชาตัวเบานี้มาคำนวณ ย่อมรู้อยู่

แก่ใจว่า ผู้มาหาใช่ชนชั้นธรรมดาไม่...

เงาร่างสี่สาย พอกระโดดขึ้นยืนบนกำแพงใหญ่ ก็กวาดพิจารณาไปรอบข้างชั่วครู่ ทันใดยกมือโบกใบ้แก่กันแล้ววิ่งไปที่ท้องพระโรง พวกทั้งสี่นับว่ามีขวัญดียิ่ง แม้ทราบว่าบรรดาผู้มาร่วมงานเลี้ยงในท้องพระโรง ล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมสุดของวงพวกนักเลง แต่ก็ไม่มีทีท่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง แสดงว่าพวกทั้งสี่ต้องถือดีจนมิเกรงกลัว

ทั้งสี่มีฝีเท้าว่องไวยิ่ง เพียงกระโดดสองสามคราก็มาถึงที่หลังคาท้องพระโรง เงี่ยหฟังอย่างจดจ่อ

บนต้นแป๊ะเอี้ยงมหึมาทั้งสองต้นของหน้าท้องพระโรง มีเสียงแค่นหัวร่ออันเหยียดหยามดังขึ้นสองครา แต่เนื่องจากเป็นเสียงที่เบาเกินไป จึงไม่มีผู้ใดจะได้ยิน

ขณะเวลานั้นเอง เสียงเซ็งแซ่จอแจของท้องพระโรงได้ชะงักงันลงไปในทันที เสียงแหบห้าวของคนผู้หนึ่งพลันตะเบ็งหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“นี่ หลวงจีน ท่านยังไม่รีบดื่มกินให้เร็วกว่านี้ บรรดามุสิกบนหลังคาจะลงมาแย่งชิงแล้ว”

ฟังเสียงก็รู้ตัวคน ต้องเป็นฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงอย่างแน่นอน

อีกเสียงหนึ่งดังขึ้นว่า

“เราหลวงจีนมิถือในของสดคาว จับมุสิกมาเป็นกับแกล้มเหล้าก็ไม่เลวนัก”

คนทั้งสี่ที่บนหลังคา ต่างพากันสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ ขณะจะต้องสวนคำไปทันใด...

เสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบที่ทำให้ขนลุกเกรียวได้ดังขึ้น

“ปั้วเล้งเต้าเพียงส่งตัวต่ำต้อย เช่นพวกท่านทั้งสี่มาเท่านี้เองหรือ?”

กระแสเสียงสดใสชัดเจน คล้ายดั่งดังมาจากด้านหลังของทั้งสี่มิถึงห้าสิบเชียะ

ทั้งสี่ขนลุกเกรียวสมองพองโต รีบหันขวับกลับมา พอสบสายตาก็แตกตื่นจนถอยกายไปสองก้าว เนื่องจากผู้เอ่ยปากกล่าวคำ ใกล้กว่าการคำนวณของพวกทั้งสี่มากมายก่ายกองนัก มีระยะที่ห่างเพียงยี่สิบกว่าเชียะเท่านั้นเอง!

คนผู้นี้สวมอาภรณ์สีขาวสะอาด หน้าขาวผุดผาดปากแดงระเรื่อ ยืนหยัดเด่นเป็นสง่าอยู่บนหลังคา ลมพัดเสื้อพลิ้วปลิวไสว เฉกเช่นเป็นเทพบุตรจุติลงมาจากฟากฟ้า เพียงในร่างของบุรุษหนุ่มรูปงาม คล้ายมีรังษียะเยียบที่ข่มขู่ผู้คน

จนรุนแรง ทำให้อึดอัดใจยิ่งนัก...

ผู้อยู่ขวาสุดของคนทั้งสี่ ตอบเสียงเย็นชาว่า

“ผู้เยาว์ประกาศนามมา!”

บุรุษอาภรณ์ขาวแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“อาศัยพวกท่านทั้งสี่ ที่ไม่อาจพบหน้าผู้คนเช่นนี้ ก็มีศักดิ์ศรีมาถามไถ่ชื่อแซ่ของข้าพเจ้าด้วยหรือ?”

ที่แท้คนทั้งสี่ต่างใช้แพรดำคลุมหน้ามา ทำให้ไม่อาจจะเห็นโฉมหน้าแท้จริงของมันได้

คนทั้งสี่ที่มาครานี้ ต่างมีหน้าที่สำคัญอยู่ในความรับผิดชอบ ไหนเลยจะมีเวลามาประคารมกัน ผู้อยู่หว่างกลางกระตุกชายเสื้อของผู้อยู่ซ้ายขวาเบาๆ พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“เจ้าทดลองดูว่าคู่ควรหรือไม่”

เสียงขาดคำ เงาดำสี่สายพุ่งวาบเข้าใส่บุรุษหนุ่มชุดขาวอย่างว่องไว จนเป็นที่น่าตื่นตกใจยิ่ง

คนทั้งสี่มิทราบได้วางแผนกันแต่แรกแล้ว หรือร่วมกันกลุ้มรุมจู่โจมจนเคยชิน ยามลงมือถึงกับแยกย้ายเป็นสี่มุม ผู้จู่โจมทีหลังกลับถึงก่อน ทั้งรกทั้งรับมีจังหวะกระบวน แทบจะเป็นการสร้างตาข่ายอันหนาแน่นไว้รอบกายคุ้ยงังเพี้ยทำให้ผู้คนไม่มีปัญญากระโดดหลบหลีกได้

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นก็ใจหายวาบ กับพลังฝีมือของทั้งสี่ รู้สึกเลื่อมใสนับถือแต่ก็เพียงเลื่อมใสนับถือเท่านั้น โดยหามีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่

ช่วงพริบตา ฝ่ามือทั้งแปดของคนทั้งสี่ก็ระดมโหมมาใส่ ท่ามกลางพลังฝ่ามือที่กระหน่ำเข้าใส่เป้าหมายของใจกลางเป็นจุดเดียว ความหนักหน่วงของพลังที่ผนึกนี้ ทำให้ผู้คนต้องอึดอัดแทบขาดใจตาย

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายแววับ แค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

“ลงไปเถิด”

ร่างละลิ่วดุจดั่งเป็นหมอกควันไร้สสาร ชั่วเวลาสะบัดวูบก็ฝ่าเข้าไปในฝ่ามืออันมหึมาทั้งแปด คนทั้งสี่ที่ผยองว่าผสานกันอย่างแนบเนียน ไม่มีช่องว่างรอยโหว่เป็นขบวนจู่โจมที่ไม่มีจุดอ่อนพอจะตีโต้ แต่ในสายตาของบุรุษหนุ่มชุดขาวยามนี้ กลับเห็นเป็นมีช่องว่างอยู่ทั่วทุกทิศทาง บุรุษหนุ่มเพียงลั่นปากพูดสั้นๆ คนทั้งสี่เพียงเห็นเงาขาวกระจายมาวูบ ก็สูญหายเป้าหมายศัตรูไปทันที

อากัปกิริยาทั้งหลายแหล่นี้ เกิดขึ้นในช่วงเวลาเอ่ยวาจาสามคำเท่านั้น คนทั้งสี่เมื่อพบเห็นว่าเป็นสถานการณ์ผิดท่า พลังฝ่ามือที่ฟาดกระหน่ำไปก็ไม่มีปัญญารั้งกลับมาแล้ว

เสียงโครมดังกึกก้อง พลังกระจัดกระจายดั่งพายุร้าย ฝ่ามืออันแคล่วคล่องมหึมาทั้งแปดของคนทั้งสี่ถึงกับผลักกระแทกเข้าใส่กันและกันทันที

พลันมีเสียงคราง หนักๆ ขึ้นมา พร้อมกับถูกกระแทกเซถอยไปคนละสี่ก้าว หน้ามืดจนแทบต้องกระอักโลหิต

บนต้นแป๊ะเอี๊ยงทั้งสอง มีเสียงอุทานเบาๆ ด้วยความแตกตื่นสงสัย บุรุษหนุ่มอาภรณ์ขาวนั้นกลับแค่นเสียงหัวร่ออันเย็นชาอยู่ในใจ

พลังฝีมือของคนคลุมหน้าทั้งสี่ ความจริงสูงส่งอย่างยิ่ง ปรกติมิเพียงยากจะพบผู้ต้านทานรับมือเท่านั้น ยังน้อยครั้งนักที่จะร่วมกำลังของทั้งสี่เข้าจู่โจมศัตรู แต่ทว่า โชคร้ายเหลือเกินที่มาเผชิญกับบุรุษหนุ่มชุดขาว อันมีพลังฝีมือสุดยอดจนไม่อาจหยั่งคะเน ดังนั้น เพียงกระบวนท่าแรกก็พลาดพลั้งเสียทีไป

คนทั้งสี่ต่างมีความโชกโชนชำนาญ ในเรื่องต่อสู้พอพลาดท่ากระบวนแรกต่างรีบหันขวับกลับมา ใช้หลังชนหลังจนกลายเป็นท่าตั้งรับอันรัดกุม มีปฏิกิริยาที่ว่องไว จนชนชั้นหนึ่งของบู๊ลิ้มไม่อาจจะนำเทียมเทียบเปรียบด้วยได้

แต่ทว่า ทั้งสี่แม้ว่องไวสักเพียงไร ยังมีคนที่ปราดเปรียวแคล่วคล่องกว่าพวกมันอยู่

คนทั้งสี่ต่างเหลียวร่างกลับมา พลังอันมหาศาลปานฟ้าทลายก็ถึงที่ทรวงอกแล้ว จากนั้น เสียงเย็นชาอำมหิตของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

“ลงไปเถิด”

ทั้งสี่ไม่มีโอกาสจะใช้สมองขบคิดสักน้อยนิด อย่าว่าแต่จะลงมือตีโต้ปัดป้องเลย

เสียงโครมดังสนั่นอีกครั้ง พร้อมกับเสียงครางของคนทั้งสี่ ร่างสูงใหญ่ที่มีผ้าดำคลุมหน้าเป็นลูกหนังสีดำสนิทสี่ลูก กลิ้งลงจากหลังคาร่วงฟาดลงกับพื้นดังป้าบ ป้าบ...

ในห้องท้องพระโรงมีเสียงซิมเซาที ร้องกึกก้องขึ้น...

“เราจะออกไปปัสสาวะสักครู่”

“นี่ นี่ มุสิกเป็นของเราหลวงจีน ท่านอย่าได้ลงมือแย่งชิง”

อีกผู้หนึ่งก็ตะเบ็งสุดเสียงขึ้น

"หลวงจีนทำบุญกุศล เหลือให้เราขอทานเฒ่าสักคน"

ตัวก่อกวนทั้งสามเมื่อเอ่ยรับกันขึ้นมา ก็ล้วนเป็นวาจาของทั้งสามไปหมดสิ้น

แต่บุรุษชุดขาว หาได้สนใจเรื่องราวเหล่านี้ไม่ สายตาคมกล้ากวาดมองไปบนต้นแป๊ะเอี๊ยงทั้งสอง อย่างแช่มช้า แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ถึงเวรท่านทั้งสองแล้ว"

เสียงบุรุษชุดขาวขาดคำ บนต้นแป๊ะเอี๊ยงอันมหึมามีเสียงหัวร่อดังสะเทือนแก้วหูขึ้นสองครา บนต้นด้านขวาแค่นหัวรอกล่าววา

"คุ้ยงังเพี้ย กระบวนท่าซิ่งเล้งชุดไฮ้ (มังกรโลดทะเล) ของท่าน มีอานุภาพดุดันอย่างยิ่งจริงๆ"

ขาดคำก็มีเสียงขวับ ขวับ ดังตามติดมา เงาสีเหลืองสองสายพุ่งวาบมาถึงที่หน้าบุรุษชุดขาว...คือคุ้ยงังเพี้ย ความว่องไวของท่าร่าง ประหนึ่งเป็นสายฟ้าคะนองฝน ชั่ววูบก็ผ่านวาบเข้ามา นับเป็นวิชาตัวเบาที่บรรลุจุดสุดยอดแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามคมกล้ามองมา เห็นเป็นชายชราอาภรณ์สีเหลืองแต่ละคนต่างมีวัยสูงกว่าเจ็ดสิบปี สองตาเป็นประกายคมกล้า ผู้อยู่ด้านซ้ายสูงใหญ่กว่า แก้มขวามีแผลเป็นสีม่วงคล้ำ จมูกบี้แบนปากกว้างใหญ่ ลักษณะชั่วร้ายอัปลักษณ์ยิ่ง

ผู้อยู่ด้านขวาอ้วนเตี้ย หนวดเคราที่ครึ้มไปทั้งสองฟากแก้ม ยาวตั้งหลายนิ้ว ดูแล้วคล้ายเป็นวานรมากกว่าคนธรรมดา

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"คิดว่าท่านทั้งสองคนมาเพราะแผนผังพยุหทวารฟ้านั้นกระมัง?"

ชายชราหนวดเคราครึ้มกลอกตาอันแวววับ หัวร่อเสียงก้อง กล่าวว่า

"เฮอะ เล่าฮูทั้งสองมาดูเรื่องสนุกกัน มิคาดว่าเรื่องสนุกจะสั้นถึงปานนี้"

"เป็นวาจาสัตย์จริง?"

ชายชราหน้าบากแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"เล่าฮูจะไปหลอกลวงเจ้าด้วยหรือ? เฮอะ เจ้าออกจะโอหังลำพองจนผยองเกินไปแล้ว"

ปากมาตรแม้นกล่าวเช่นนั้น แต่ใจก็ขบคิดคำนึง

"ปั้วเล้งเต้ามีผู้เก่งกาจสามารถมากมายนัก หากแผนผังเทียนมึ้งติ้งถูกขโมยมาจริง พวกมันไหนเลยเพียงจะใช้ฝีมือชั้นสองเข้ามา ดูท่าพวกเราก็พลอย

หลงกลกันไปแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“อย่างนั้น ทั้งสองท่านมาจากที่ใดกัน?”

“คุ้ยงังเพี้ย การดำเนินงานของพวกเล่าฮู เจ้าก็คิดจะซักไซ้ไล่เลียงหรือ?”

ความหมายในวาจาคล้ายบอกว่า คุ้ยงังเพี้ยยังไม่คู่ควรถามไถ่

คุ้ยงังเพี้ยมีประกายอำมหิตจนเจิดจ้าน่าหวาดหวั่นขึ้นทันที เค้นเสียงยะเยียบกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามิเพียงจะถามไถ่เท่านั้น น่ากลัวยังจะลองชั่งดว่าทั้งสองท่านมีน้ำหนักเท่าใด?!”

กระแสเสียงราบเรียบเย็นชา ทำให้ผู้ฟังต้องสยิวกายขึ้นอย่างลืมตัว

ชายชราเสื้อเหลืองทั้งสองใจหายวาบ แทบจะสาวเท้าก้าวถอย ในจิตใจของทั้งสองมีความรู้สึกเป็นเช่นกัน

“เด็กผู้นี้ในร่างมันคล้ายมีพลังยะเยียบ ที่ทำให้ผู้คนต้องอึดอัดขาดใจ”

ชายชราหนวดเคราครึ้ม แผดหัวร่อเสียงดังก้องกลบเกลื่อนท่าทีที่น่าอับอายไป แล้วกล่าวขึ้น

“ฮา ฮา...เจ้ารั้งเล่าฮอย่หรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยยักไหล่เบาๆ ชี้กราดไปรอบข้างแล้วกล่าวว่า

“ขอเพียงสองท่านมั่นใจว่าทะลวงออกไปได้!”

ชายชราเสื้อเหลืองทั้งสองต่างกวาดตามองไปรอบข้างอย่างลืมตัว เห็นรอบบริเวณที่ห่างไม่ถึงสี่สิบวา มีร่างดรุณีงามสะคราญห้านางยืนนิ่งอยู่ ที่ด้านหลังของพวกนางคือห้ามารทะเลเลือด และจั๊วข่าย เคี้ยงเจ็ง

ด้วยพลังฝีมือของทั้งสองคน ถึงกับถูกพวกทั้งปวงเข้ามายืนในระยะสี่สิบวาแล้วก็ยังมิรู้สึกตัว มาตรแม้นพวกมันในเวลานั้น กำลังทุ่มเถียงอยู่กับคุ้ยงังเพี้ย แต่พวกประดานี้หากไม่มีพลังฝีมือที่น่าแตกตื่นตกใจ ย่อมมิอาจหนีรอดจากโสตประสาทอันปราดเปรียวของทั้งสองอย่างเด็ดขาด

ชายชราหน้าบากตื่นตระหนกตกใจไม่น้อย แต่ปากแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย พวกเจ้าคิดจะกลุ้มรุมจู่โจมหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยสั่นศีรษะ แค่นหัวร่อเย้ยหยันพลางกล่าวขึ้น

“ทั้งสองท่านยังไม่คู่ควร!”

“อะไร? เจ้าว่ากระไร?!”

ชายชราทั้งสองเป็นผู้มีศักดิ์ศรีอันยิ่งใหญ่ พอได้ฟังพลันคำรามขึ้นด้วยความขุ่นเคือง มีท่าทีคล้ายจะลงมือมาในบัดดลก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ยเย้ยหยันอย่างไม่แยแสขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าว่าทั้งสองท่านยังไม่คู่ควร!"

เสียงครั้งนี้ดังก้องยิ่งกว่าคราแรกหลายเท่านัก

ชายชราตาเป็นประกายอำมหิตอยู่วูบวาบ ชายชราหน้าบากคำรามขึ้น

"รับฝ่ามือเล่าฮูไปลองดูสักครั้งก่อน"

เสียงขาดคำ ฝ่ามือใหญ่ได้ฟาดมาด้วยท่าเชียะตี้เชยลี้ (ทางโลหิตพันลี้) พลังอันครืนครั่นสนั่นทะลักเข้าใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหม

เสียงดังกึกก้องดั่งฟ้าร้อง พลังรุนแรงดุจมรสุมร้าย จนครืนครั่นดุจฟ้าถล่มดินทลาย พลังภายในของชายชรานี้ นับว่าเยี่ยมยอดอย่างยิ่งยวดแล้วจริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยตื่นเต้นจนใจหายวาบ พลังที่เกร็งเอาไว้แต่ก่อน รีบแผ่เข้าไปในสองฝ่ามืออย่างว่องไว ดวงตาเป็นประกายโชติช่วงดั่งดวงดาว ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวว่า

"ลองก็ลอง!"

กระบวนท่าทุยซัวเที่ยงไฮ้ (ผลักภูเขาถมทะเล) กระแทกเข้าปะทะอย่างหักโหมตรงๆ ไป

ทั้งสองต่างลงมือกันว่องไวยิ่ง ผู้ยืนดูรอบข้างทั้งหลายแหล่เห็นเงาร่างถลันวูบ ฝ่ามือทั้งสี่ของทั้งสองปะทะกันถนัดถนี่แล้ว

เสียงระเบิดดังขึ้นปานสายฟ้าทลาย แม้กระเบื้องกระจกบนหลังคา ก็ถูกกระแทกจนแตกกระจายหลายสิบแผ่น พลังที่กระจายปั่นป่วน กระโชกจนเสื้อผ้าของผู้อยู่รอบข้างพลิ้วดังสนั่น นับเป็นการหักหาญอย่างที่บู๊ลิ้มยากจะพบเห็นกันจริงๆ

ชายชราหน้าบากถอยกายไปสี่ก้าว สองแขนปวดชา เลือดลมพลุ่งพล่านสั่นหวั่นไหวอย่างรุนแรง พอช้อนตามองไป ความแตกตื่นตกใจยิ่งเพิ่มพูนขึ้นเป็นทวีคูณ จนต้องอุทานสุดเสียงมา

ที่แท้คุ้ยงังเพี้ยเพียงไหล่สั่นสะท้านเท่านั้น ยังคงยืนอย่างเยือกเย็นอยู่ในที่เดิมได้

นี่ควรเป็นเรื่องที่ไม่อาจจะคาดฝันว่าจริงจัง การรุกและรับครั้งนี้ คุ้ยงังเพี้ยนับเป็นฝ่ายที่ต้องเสียเปรียบเพราะตกเป็นฝ่ายรับ แต่ทว่า กลับกระแทกเอาฝ่าย

รุกจนต้องเซถอยไป หรือจะเป็นว่าพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยจะสูงส่งกว่าชายชรานี้ตั้งมากมายไปได้?

แต่ทว่า ความจริงย่อมต้องเป็นความจริงอยู่นั่นเอง มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจไปบิดเบือนปฏิเสธได้

กังเซ่งบู๊ฉายาจั๊วข่าย ทอดถอนใจอย่างสะทกสะท้อน สะกิดหลวงจีนยากไร้เหลียวเลี่ยวที่ข้างกายแล้วกล่าวว่า

“คลื่นลูกหลังทยอยไล่ลูกแรกอยู่เสมอมาหลวงจีน พวกเราเมื่อเปรียบกับทารกนี้ นับว่าห่างไกลกันสุดกู่แล้วจริงๆ ยังดีที่ครั้งนั้นมิได้ลงมือกับมันอย่างจริงจัง มิเช่นนั้น เห็นทีน่าดูแน่นอน”

หลวงจีนยากไร้เหลียวเลี่ยวร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้น

“โอม มณีตัสสะ เราหลวงจีนมิเคยริษยาเลย”

มาตรแม้นปากจะกล่าวเช่นนั้น แต่จิตใจก็บังเกิดความสะทกสะท้อนอย่างสุดแสน

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชามองดูชายชราเสื้อเหลืองแวบหนึ่ง สาวเท้าก้าวช้าๆ เข้ามา ยิ้มอย่างเหี้ยมเกรียมแล้วกล่าวว่า

“ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า ทั้งสองท่านยังคงเข้ามาพร้อมกันเถิด”

กล้ามเนื้อบนใบหน้าของชายชราเสื้อเหลืองยามนี้กระตุกอย่างรุนแรงถี่เร็ว พวกมันไม่ปรารถนาจะร่วมกำลังไปกลุ้มรุมต่อบุรุษหนุ่มรุ่นเยาว์เพียงคนเดียว แต่หาใช่เพราะความเมตตาปรานีหรือเกี่ยวกับธัมมะใดไม่ เป็นเพราะพวกมันกลัวจะเสื่อมศักดิ์ศรีของตัวเองเท่านั้น...

แต่ทว่า ความจริงได้ประจักษ์แก่มันทั้งสองว่า ควรกระทำอย่างไรแล้ว เนื่องจากพวกมันรู้สำนึกตัวดี มิใช่จะต้านทานฝีมือคุ้ยงังเพี้ยได้แน่นอน

กาลเวลาผ่านไปในความเงียบงันวังเวง บรรยากาศรอบข้างยิ่งเคร่งเครียดจนอึดอัดหายใจแทบมิออก

ดรุณีโฉมสะคราญปานบุปผาทั้งห้านาง ต่างสาวเท้ากระชับวงล้อมเข้ามา แสดงว่าพวกนางมิวางใจให้คุ้ยงังเพี้ยไปสู้กับทั้งสองเพียงลำพัง เพราะทั้งสองเป็นชายชราที่มีฝีมือสูงส่ง ความเป็นมามืดมนมิอาจคาดเดา

แต่ทว่า การเข้ามาของพวกนาง ยิ่งเร่งเร้าการตัดสินใจของชายชราทั้งสองให้ตกลงโดยด่วน

จึงเห็นทั้งสองชายตาบอกใบ้แก่กัน แล้วชายชราหน้าบากพลันคำราม

เสียงก้อง

“นี่เป็นวาจาที่เจ้ากล่าวเอง!”

เสียงขาดคำลงมือไปโดยพร้อมเพรียงกัน จู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหม ดุดันปานอสนีบาตฟาดใส่

ศัตรูกระหนาบหน้าหลัง

ชายชราเสื้อเหลืองร่วมมือเข้ากลุ้มรุมพร้อมกัน อานุภาพจึงได้ดุดันจนน่า หวาดหวั่นขวัญฝ่อนัก ทั้งสองแยกจู่โจมใส่ทางซ้ายขวาของคุ้ยงังเพี้ย สองฝ่ามือที่สะบัดฟาดมากลายเป็นสภาพการล้อมไว้ในระหว่างกลาง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่อาจที่จะถอยเลี่ยงหลบหลีกทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง แสดงว่าพวกมันคิดจะใช้ในกระบวนท่าเดียว เข่นฆ่าคุ้ยงังเพี้ยให้ตายคาที่ไป

เป็นฝ่ามือของทั้งสองละลิ่วพลิ้วไปดุจดั่งกับเป็นปุยนุ่นลอยตามลม ผิดแปลกจากแนวทางธรรมดาสามัญของบู๊ลิ้มยุคนี้ และแง่มุมของเป้าที่พวกมันจู่โจมเข้าใส่ ก็เป็นจุดที่ผู้คนคาดหมายไม่ถึงทั้งสิ้น

เตี้ยเอียลิ้มพอเห็นต้องตื่นเต้นจนหน้าถอดสี ร้องเสียงสะท้านขึ้น

“เพี้ยตี๋ ระวังไว้ ทั้งสองเป็นคนของม้อเต้า (เกาะอสูร)!”

กงจู๊ใหญ่ที่เยือกเย็นเป็นนิสัยผู้นี้ พอตกลงไปในธารรัก ถึงกับสูญเสียความเยือกเย็นที่นางเคยมีอยู่เสมอมาไปหมดสิ้น

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ก็รู้สึกว่าเป็นสถานการณ์อันรุนแรง จิตใจเริ่มลนลานขึ้นมาบ้างแล้ว ช่วงเวลานี้คิดมิออกว่าจะใช้วิชาท่าใดจึงสามารถต้านทานคนทั้งสองได้

ยอดฝีมืออันดับเยี่ยมเมื่อต่อสู้กัน ควรมีท่าที่รวดเร็วอย่างน่าแตกตื่นตกใจ แต่เมื่อคุ้ยงังเพี้ยเกิดลังเล พลังฝ่ามือที่แหลมคมดั่งขวานใหญ่ของชายชราเสื้อเหลืองทั้งสอง ก็ได้ฟาดห่างจากทรวงอกของคุ้ยงังเพี้ยมิถึงห้านิ้วแล้ว...

พอดีในเวลานั้น คำม้อเต้าที่เตี้ยเอียลิ้มร้องบอกไปกระทบโสตคุ้ยงังเพี้ย กระตุ้นให้ความอำมหิตของคุ้ยงังเพี้ยฮือโหมขึ้นทันที

พริบตาที่ฝ่ามือทั้งสี่จะสัมผัสกับทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยนั้น พลันได้ยินคุ้ย

งังเพี้ยตวาดเสียงสนั่น ประกายแดงฉานปานโลหิตพลันพุ่งกระจาย จนทะลวงม่านฝ่ามือปานตาข่ายของชายชราเสื้อเหลืองทั้งสองมาได้ เป็นความว่องไวดุจกับสายฟ้าแลบเพียงแวบเดียวเท่านั้น

จากนั้น มีเงาสีแดงพุ่งวาบแล้วหายวับไปในพริบตา

เสียงแผดร้องโหยหวนน่าสยดสยอง ผสานกับเสียงคราง หนักๆ และเสียงโครมขึ้นอีกครั้ง ซากศพหนึ่งร่วงกระเด็นไปบนหลังคากระเบื้อง ส่วนเงาสีเหลืองอีกสายหนึ่งพุ่งปราดๆ ไปทางทิศใต้ดุจกระต่ายหนีออกจากแร้วนายพราน

"ผู้เยาว์ เกาะม้อเต้ากับเจ้าจะไม่ยอมเลิกรากันตลอดกาล"

โกวเนี้ยโฉมสะคราญทั้งห้าต่างโถมกายไปรายล้อมรอบร่างคุ้ยงังเพี้ย พร้อมเพรียงกัน ส่งเสียงถามด้วยความวิตกกังวลจนเซ็งแซ่

"เพี้ยตี๋ ท่านมิได้บาดเจ็บกระมัง?"

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบมองดูคนทั้งห้าอย่างตื้นตัน สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ฮวยไฮ้เท่งเล้งกับปักเล้งเง็กจี้ช่วยข้าพเจ้าไว้"

กล่าวแล้วกัมศีรษะขบคิดอย่างเคร่งเครียดขึ้นมา

เทียนม้อนึ้งกัมศีรษะมองไปที่นิ้วกลางของคุ้ยงังเพี้ย เห็นแหวนแดงฉานวงนั้นมิได้สวมใส่อยู่ในนิ้วกลางมือขวาแล้ว ก็ตื่นตกใจไม่น้อย รีบเหลียวหน้ามองไปยังซากศพชายชราเสื้อเหลือง จึงพบเห็นแหวนแดงฉานวงนั้นฝังตรึงอยู่ที่จุดเฮี่ยงกี่ฮวกตรงทรวงอกพอดี

เทียนม้อนึ้งรีบวิ่งไปเก็บคืนมา เห็นคนที่ตายนี้คือชายชราหน้าบาก นางลอบด่าในใจว่า "สมน้ำหน้า" อาจบางที ในความรู้สึกนึกคิดของนาง มิว่าผู้ใดที่ประสงค์ร้ายต่อเพี้ยตี๋ ล้วนแล้วสมควรตายไปทั้งสิ้น

นางเดินกลับมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย ยกมือขวาของคุ้ยงังเพี้ยขึ้นเบาๆ สวมแหวนสีแดงฉานให้อย่างนุ่มนวลเป็นธรรมดา คล้ายภรรยาที่ปรนนิบัติต่อสามีก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ยแย้มยิ้มให้นางแล้วกล่าว

"ยังดีที่อยู่บนบก หากแม้นอยู่ในทะเล ไม่มีทางจะเก็บมาแล้ว"

เทียนม้อนึ้งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วันหน้ามารดาย่อมบอกวิธีเรียกกลับให้แก่ท่านแน่นอน"

หงส์เกียวหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

"มิถ่ายทอดให้ก็ไม่เป็นไร ในเมื่อเจ้เจ๊อันประเสริฐผู้นี้คอยช่วยท่านเก็บ

คืนอยู่แล้ว”

ดรุณีทั้งสามนางต่างรู้ดีว่าหงส์เกียวกำลังสัพยอก จึงพากันหัวร่อคิกคิกคักคักขึ้นมา

คุ้ยงังเพี้ยหน้าแดงระเรื่อ จำต้องหัวร่ออย่างขวยเขิน เทียนม้อนึ้งจึงเป็นอันว่าทนทานมิได้ นางเอียงอายจนหน้าแดงฉานหัวใจเต้นถี่เร็ว ในยามกระวนกระวาย พลันเงยหน้ากล่าวว่า

“เจ้เจ๊ หากท่านกล่าวเหลวไหลอีก ข้าพเจ้าก็จะบอกกับพวกนางแล้ว”

หงส์เกียวหัวร่อพลางกล่าวว่า

“มีอันใดน่าว่ากล่าว? เฮอะ เราหากลัวไม่ดอก”

เทียนม้อนึ้งเหลือบดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง พลันหัวร่อเสียงใส

“เรื่องที่ท่านบอกกับข้าพเจ้าที่ปักไฮ้ ท่านลืมไปแล้วกระมัง?”

หงส์เกียวพอฟังหน้าพลันแดงฉานทันที เหลือบแลดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างเอียงอาย ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“เอียเท้า ท่านกล้า”

ดรานี้เป็นที่ผิดคาดหมายของสามดรุณียิ่งนัก พวกนางคาดคิดไม่ถึงว่าดจดั่งหงส์เกียวนี้ก็มีเรื่องกลัวอายต่อผัดน จึงพากันเกิดความสนใจใคร่จะรู้ เตี้ยเอียคื้อดมิได้ต้องคว้ามือเทียนม้อนึ้งขึ้นมากำ วิงวอนว่า

“เจ้เจ๊ เรื่องอันใด? บอกกับม่วยม่วยได้หรือไม่?”

หงส์เกียวตื่นเต้นตกใจเป็นการใหญ่ รีบยื่นมือทำท่าจะจี้กล่าวว่า

“เอียเท้า ดูท่านกล้า?”

ขาดคำกระโดดเข้ามารวบตัวเทียนม้อนึ้ง ยื่นนิ้วไปจี้ที่ซอกแขนของนาง

เทียนม้อนึ้งกลัวจี้เป็นที่สุด พอเห็นเช่นนั้นก็ตัวอ่อนระทวยจนซบเข้าไปในอ้อมอกหงส์เกียว หัวร่อคึกคักแล้ววิงวอนว่า

“เอาเถิด เอาเถิด เจ้เจ๊ที่ประเสริฐ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิ...มิกล้ากลัว”

หงส์เกียวโอบร่างอ้อนแอ้นของนางไว้ หันไปแย้มยิ้มให้อีกสามนางพลางกล่าวว่า

“พวกท่านอย่าได้ถูกเอียเท้านี้หลอกลวงเสียเล่า”

เทียนม้อนึ้งยามนี้อยู่ในเงื้อมมือของผู้อื่น แม้จะมีความคับแค้นเต็มอกไหนเลยจะกล้าเอ่ยออกไป สามดรุณีต่างก็ผิดหวังกันอย่างยิ่ง

บนหอยามมีเสียงเคาะเกราะบอกเวลายามห้า คุ้ยงังเพี้ยพลันมีจิตใจแจ่ม

ใสขึ้นทันที รีบเอ่ยปากกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ทั้งหลายอย่าได้หยอกล้อกันไป พอสว่างแล้วพวกเราก็จะยกกำลังบุกเกาะปั้วเล้งเต้ากัน"

ขาดคำหันไปมองดูห้ามารทะเลเลือด จั๊วข่าย เคี้ยงเจ็งที่รอบข้าง ถามขึ้นว่า

"พี่ท่านทั้งห้ามีความคิดเห็นอันสูงส่งเป็นประการใด?"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งตอบอย่างยิ้มแย้ม

"ประมุขคิดได้ถูกต้องยิ่ง หากมิใช่ช่วงเวลาอันสั้นปราบปรามเหล่าพวกขบถบนเกาะปั้วเล้งเต้าให้ราบคาบ น่ากลัวอีกไม่นาน พวกเกาะม้อเต้าก็จะแห่กันมาล้างแค้น ซึ่งยามนั้น จะไม่มีเวลาออกไปปราบปรามในหนทางไกลอีกแล้ว"

ขอเพียงมีการต่อยตีเกิดขึ้น ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงย่อมเป็นคนแรกที่สนับสนุนเห็นพ้อง มันกระโดดปราดไปผลักหลวงจีนเคี้ยงเจ็งและจั๊วข่าย กล่าวว่า

"นี่พวกท่านมิใช่จะประลองฝีมือจับมุสิกหรือ? ครานี้มีโอกาสกันแล้ว"

จั๊วข่ายนามกังเซ่งบู๊หน้าเครียดทันที แค่นหัวร่อเสียงดัง กล่าวว่า

"กลัวเราสองจะมีสภาพเช่นเศษสวะ ไปแล้วกลับเป็นห่วงให้พวกท่านต้องมากังวล เฮอะ ยังคงมิไปจะประเสริฐกว่า"

ความหมายในวาจาบ่งบอกว่า ไม่พอใจที่คุ้ยงังเพี้ยมิได้เอ่ยชักชวนพวกทั้งสองด้วย

ด้วยความชาญฉลาดของคุ้ยงังเพี้ย ไหนเลยจะฟังมิออกได้ รีบเดินมาที่เบื้องหน้าของทั้งสอง คารวะจนจรดพื้นกล่าวว่า

"ทั้งสองผู้อาวุโสโปรดอย่าได้เข้าใจผิดเป็นอันขาดที่คุ้ยงังเพี้ยเมื่อครู่มิได้ชวนเชิญทั้งสองท่าน ความจริงเพราะไม่ปรารถนาจะให้เรื่องส่วนตัวของเกาะเง่งเพ็กเต้า ทำให้ผู้อาวุโสทั้งสองเพาะศัตรูกล้าแข็งขึ้นอีกเท่านั้น"

คุ้ยงังเพี้ยที่หน้าตาเย็นชาแต่ใจอุ่นระอุ ความกระตือรือร้นอย่างจริงใจของจั๊วข่ายกับเคี้ยงเจ็ง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยยินดีจะเคารพทั้งสองในฐานเป็นผู้มีอาวุโส

เคี้ยงเจ็งเหลือกตาขึ้นมองท้องฟ้า แล้วกล่าวว่า

"ฮา ฮา ขอทานเฒ่า คราวนี้ท่านผิดพลาดไปอีกแล้ว"

จั๊วข่ายเปลี่ยนท่าทีสีหน้าได้รวดเร็วยิ่งนัก หัวร่อ ฮา ฮา แล้วกล่าวว่า

"เฮอะ หลวงจีนมิใช่เราท่านก็อย่าหมายจะได้ไปเลย"

ฉุดหลวงจีนยากไร้รีบกระโดดปราดออกไป หลวงจีนยากไร้จึงด่าอย่าง

ยิ้มแย้ม

“มิใช่ขอทานเฒ่าท่าน น่ากลัวเราหลวงจีนยังเดินทางไม่สำเร็จกระมัง? ช่างเป็นคนหน้าด้านเสียเหลือประมาณ”

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงงุนงงอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน ตากลมโตกลอกกลิ้งไปมา ก็ยังคาดเดามิออกว่าเป็นเรื่องราวใด เมื่อเห็นกระยาจกงูและหลวงจีนยากไร้พากันไปก็วุ่นวายใจยิ่ง รีบลนลานพุ่งร่างตามติดพร้อมทั้งตะเบ็งเสียงขึ้น

“นี่ นี่อย่าไป เรารับรองพวกท่านจะต้องได้ไปก็แล้วกัน”

ที่แท้นักสัมทะลเข้าใจผิดคิดว่าทั้งสองคนจะผละจากไปด้วยความโกรธ

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวมองดูบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งแวบหนึ่ง บัณฑิตซีเง็กลิ้งก็กำลังจับจ้องมองคุ้ยงังเพี้ย ตาทั้งสี่พอประสานทั้งสองต่างต้องฝืนยิ้มขึ้นให้กัน เพราะต่างมีความคิดเห็นเช่นกัน

มีฮวยไฮ้ป๋าอ้วงเพียงคนเดียว ก็พัวพันจนปวดสมองอยู่แล้ว บัดนี้ ยังมีชายชราที่มีจิตใจดีกคะสองดั่งทารกขึ้นอีกสองคน นับแต่นี้ความยุ่งยากเห็นทีจะต้องเพิ่มพูนกว่าครั้งก่อนอีกสามเท่าเป็นแน่แท้ เพราะสองชรานี้มีอุบายอันเจ้าเล่ห์เจ้ากลยิ่งนัก

ครั้นแล้ว คนทั้งปวงพากันเข้าไปพำนักในห้องส่วนตัว ตระเตรียมเริ่มเคลื่อนขบวนในวันรุ่งขึ้น

อาทิตย์อุทัย สาดแสงเรืองรองมาบนท้องทะเล ประกายเจิดจ้าแพรวพรายส่องสว่างให้แก่มวลหมู่มนุษย์อีกครั้ง...เริ่มต้นวันใหม่ขึ้นแล้ว

เรือรบลำหึมา แล่นออกจากเกาะเง่งเพ็กก๊กอย่างแช่มช้า มุ่งหน้าสู่ทิศใต้ต่อไป

เมื่ออาทิตย์แผดแสงแรงกล้าอยู่กึ่งกลางท้องฟ้า ความร้อนระอุยากจะทนทาน ยามนี้เรือรบใหญ่สองลำกำลังแล่นอยู่ในทะเลอันเวิ้งว้างสุดสายตา ฟองคลื่นที่กระจายอยู่สองฟากข้างเรือแผ่เป็นปีกกว้าง ซึ่งน่าจะมีความรวดเร็วยิ่ง แต่ในห้วงมหรรณพอันเวิ้งว้าง กลับไม่มีความรู้สึกขึ้นเลย อาจบางทีเป็นการเปรียบเทียบที่ออกจะยิ่งใหญ่เกินไป

อาทิตย์แผดกล้า ได้กลายเป็นอาทิตย์สนธยาคล้อยต่ำลงไปในผิวน้ำด้านตะวันตก นี่เป็นอัสดงของอีกวันหนึ่งแล้ว

เบื้องหน้าเรือใหญ่ทั้งสองลำ ยามนี้ปรากฏเกาะดำมะเมื่อมขึ้นสี่หย่อม

หลัง สี่หย่อมดำมะเมื่อมของเกาะเป็นเงาสีครามใหญ่มหึมา ที่นั้นคือเกาะปั้วเล้งเต้าแล้ว

ทันใด เรือสองลำได้หยุดเทียบกันในกลางทะเล บนหัวเรือปรากฏตัวคุ้ยงังเพี้ยที่เสื้อขาวสะอาด และดรุณีงามสะคราญอีกห้านาง ส่วนอีกลำหนึ่งปรากฏร่างห้ามารทะเลเลือด จั๊วข่ายกับเคี้ยงเจ็ง

คุ้ยงังเพี้ยมองดูเกาะที่เบื้องหน้าสายตา ปากกล่าวว่า

“พวกเราในขณะนี้แบ่งออกเป็นสี่หน่วย ยึดครองเกาะรอบนอกทั้งสี่เอาไว้ก่อน พอฟ้าสว่างจึงรวมกำลังกันบุกเข้าไป ทำลายพยหทวารฟ้าบนเกาะปั้วเล้งเต้าท่านทั้งหลายมีความเป็นเป็นอย่างไร?”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงใจร้อนวู่วามเป็นที่สุด พอได้ฟังก็รีบกล่าว

“พวกเราจะไปวิธีใด?”

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงแค่นเสียงกล่าวขึ้น

“มีแต่ท่านที่ทุรนทุรายกว่าทุกคน”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกลัวจะเกิดการโต้เถียงจนต้องใช้กำลังตัดสินอีก จึงรีบเอ่ยปากกล่าวขึ้น

“อย่าได้ท่มเถียงกันไป เม่งจ๊คิดจะใช้เรือน้อยลอยลำเข้าไปใช่หรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยผงกศีรษะ แล้วแบ่งพวกพ้องออกเป็นสี่หน่วยทันที

หน่วยแรกคือคุ้ยงังเพี้ย เตี้ยเอียคี้และหงส์เกียว

หน่วยที่สองคือฮวยไฮ้ป้าอ๊วงซิมเซาที จั๊วข่วยกับเคี้ยงเจ็ง

หน่วยที่สามคือห้ามารทะเลเลือดที่เหลือสี่คน

หน่วยที่สี่ เตี้ยเอียลิ้ม ซ้าหยกจู (เทียนม้อนึ้ง) จิวอี้เหล็ง

เรือใหญ่สองลำให้ทหารเฝ้าคุ้มกันรักษา แล้วออกคำสั่งอันเด็ดเดี่ยว เรือน้อยสี่ลำก็พุ่งปราดๆ ไปที่เบื้องหน้าดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง เรือน้อยกระเพื่อมขึ้นลงในคลื่นใหญ่ โคลงเคลงจนน่ากลัวเป็นอันตราย

คุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงกังวานสั่งต่อจอมพลังทะเลเลือดซิมเซาทีว่า

“ซิมเฮีย อย่าได้ฆ่าผู้ไร้ความผิดให้มากนัก”

ซิมเซาทีพอได้ฟังก็งุนงง ขบคิดขึ้นในใจ

“ห้ามมิให้ฆ่าคน แล้วจะไปต่อยตีกันไยเล่า?”

พอความกระวนกระวายเกิดขึ้นก็อ้าปากจะส่งเสียงโต้เถียง พลันถูกกังเซ่งบู๊ผู้เป็นกระยาจกงูกระตุกชายเสื้อไว้ กล่าวเบาๆ ว่า

“รีบรับปากด่วน”

“ใช้ได้อย่างไรกัน?”

หลวงจีนยากไร้หัวร่อพลางกล่าวขึ้น

“เมื่อถึงเกาะนั้นมันมิได้ตามมาดูพวกเรา ยามนั้นการกระทำของพวกเราจะมีผู้ใดมาเห็นกันได้เล่า?”

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงขบคิดก็รู้สึกเป็นความจริง จึงเอ่ยรับเสียงกึกก้องกังวาน

แต่ยามนั้น เรือคุ้ยงังเพี้ยได้ไปจนไกลมากแล้ว คุ้ยงังเพี้ยเมื่อได้ยินเสียงรับกลับศีรษะ กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“น่ากลัวมิใช่เป็นวาจาที่มันกล่าวมาเองแน่”

เรือความจริงเล็กอย่างยิ่งอยู่แล้ว บัดนี้ยังแล่นในทะเลอันเวิ้งว้างไพศาลเฉกเช่นกับใบไม้น้อยที่ลอยตามสายธาร ทั้งสามนั่งอยู่ในเรือก็เบียดเสียดจนเข่าแทบจะชนกัน

เตี้ยเอียดี้นั่งพายอยู่ระหว่างกลาง ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันปลาบปลื้มยินดี มองจ้องคุ้ยงังเพี้ยแล้วยิ้มอย่างซุกซน

“เพี้ยกอกอ ท่านว่ายน้ำไม่เป็น มาอยู่บนทะเลนี้แล้วรู้สึกกลัวบ้างหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

“มีเงือกงามสะคราญดั่งเจ๊ม่วยทั้งสองคอยช่วยเหลือข้าพเจ้ายังกลัวเกรงอันใด”

หงส์เกียวกลอกตาไปมาพลันแค่นเสียงว่า

“เรามิใช่เป็นเงือกงามอะไร ขณะนี้อำนาจในเรืออยู่ในมือเงือกน้อยน้องสาวท่าน หากกลัวเรือล่มท่านต้องปรนนิบัตินางให้พิถีพิพันรอบคอบ”

กล่าวแล้วก็หัวร่อคิกคิกขึ้นมาอย่างมิอาจอดกลั้น

เตี้ยเอียดี้หน้าแดงฉาน รีบผุดลุกขึ้นยืน ขณะจะหันกายไปโต้เถียง พลันมีพลังอันหยุ่นเหนียวดันมาที่กลางหลัง เตี้ยเอียดี้พอเสียหลักร่างอันอ้อนแอ้นก็ล้มลงไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยนั่งอยู่ที่ท้ายเรือ เมื่อเห็นก็ตื่นเต้นตกใจรีบอ้าแขนรวบเข้ามาจนร่างอ้อนแอ้นของเตี้ยเอียดี้ซบในอ้อมอก รู้สึกว่าคล้ายโอบอุ้มปุยนุ่นอันนุ่มนิ่มกลิ่นหอมกรุ่นชอนไชเข้านาสิก จนคุ้ยงังเพี้ยอดมิได้ต้องกัมลงจูบริมฝีปากอันจิ้มลิ้มเบาๆ

เตี้ยเอียดี้สะท้านทั้งร่างปานสายฟ้าฟาด ไม่มีเรี่ยวแรงที่จะดิ้นรนผลักไส

แม้แต่น้อยนิด

หงส์เกียวพอเห็นก็หัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

“เพี้ยตี๋ ครานี้ท่านปลอดภัยเต็มที่แล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยตบไหล่เตี้ยเอียดี้เบาๆ ถามว่า

“ม่วยม่วย หงส์เจ๊กล่าวถูกต้องหรือไม่?”

เตี้ยเอียดี้เอียงอายจนหน้าแดงสดใส แต่จิตใจวาบหวามดื่มด่ำอย่างยิ่ง แต่แสร้งปั้นหน้าจนเคร่งเครียด กัมลงกระซิบริมหูคุ้ยงังเพี้ย

“เพี้ยกอกอ ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านไปจบหงส์เจ๊ในบัดดล มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะโคลงเรือให้ล่ม พวกเราไม่ว่าผู้ใดก็อย่าหมายได้ขึ้นบกตามกำหนดเลย”

นางที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา เมื่อยามเสแสร้งกลั่นแกล้งมา กลับมีทีท่าคล้ายความจริงเหลือเกิน

คุ้ยงังเพี้ยรู้ดีว่านางไม่มีมารยา คิดจะทำอะไรก็กล่าวมาโดยไม่เกรงใจ พอได้กลับกระวนกระวายขึ้นจริงๆ รีบกระซิบกระซาบว่า

“เอาเถิด เอาเถิด ท่านอย่าได้ล่มเรือไปจริงเสียเล่า...”

เตี้ยเอียดี้ ผละออกจากอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างแช่มช้า ผลักคุ้ยงังเพี้ยเบาๆ แล้วกล่าวให้รีบไป

พอเสียงขาดคำ ร่างของคุ้ยงังเพี้ยก็โถมมายังหน้าหงส์เกียว พริบตานั้น ริมฝีปากได้กระทบแก้มขาวของหงส์เกียวถนัดถนี่ สุดท้าย จึงประกบนิ่งอยู่บนปากน้อยของนาง

หงส์เกียวเพียงดิ้นรนเล็กน้อย ก็ระทวยอยู่ในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยมิเคลื่อนไหว หัวใจนางเต็มไปด้วยความหวานซึ้งดื่มด่ำ จนมีเสียงครางขึ้นเบาๆ

วันเวลาเหล่านี้ นางมิเคยถูกชายในดวงใจโอบกอดจูบมา มาตรแม้นเป็นช่วงเวลาเพียงสั้นๆ แต่ก็เป็นเวลาที่นางรอคอยมาเนิ่นนานเหลือเกิน

เตี้ยเอียดี้สะบัดมือโยกแจวเรือลำน้อยไปพลางหัวร่อกล่าวว่า

“เจ้เจ๊ ท่านยังกล้าทำเหลวไหลหรือไม่? เฮอะ”

หงส์เกียวหน้าแดงสดใสผลักร่างคุ้ยงังเพี้ยออกค้อนควักอย่างดุร้ายกล่าวว่า

“ตี๋ตี๋ที่เลวมาก เลวที่สุด...”

ยามนี้ ทิวทัศน์บนเกาะพอจะเห็นได้รำไร คำนวณจากสายตา น่ากลัวห่างจากตัวเกาะมิถึงสองร้อยวาแล้ว

เตี้ยเอียดี้หน้าเคร่งเครียดสำรวม กล่าวว่า

"หงส์เจ๊ เพี้ยกอ จวนจะถึงแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยได้ฟังก็ร้องอืมม์เบาๆ ตาสดใสมองไปยังด้านหลังซึ่งห่างจากลำเรือร่วมร้อยวา รำพึงรำพันกันตนเองว่า

"ดูท่าวันนี้พวกที่มาปั้วเล้งเต้า มิใช่เพียงพวกเราเท่านั้น"

หงส์เกียวกับเตี้ยเอียดี้ต่างรีบเหลียวหลังมองไป เห็นที่ด้านหลังเรือน้อยร่วมร้อยวา กำลังมีเรือน้อยพุ่งปราดๆ ไล่ติดตามมาในทิศทางนี้

หงส์เกียวแค่นเสียงกล่าวว่า

"ดท่าทีพวกมันตั้งหน้ามาหาพวกเราแน่ พวกเรารอดอยมัน"

คุ้ยงังเพี้ยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่ ขึ้นบกเสียก่อนค่อยว่ากล่าว"

คุ้ยงังเพี้ยที่ว่ายน้ำมิเป็น เมื่อเกิดการต่อสู้กันในน้ำ จะไม่มีความมั่นใจเหลืออยู่เลย

หงส์เกียวก็เข้าใจความมุ่งหมายนี้ทันที นางพลอยคว้าพายขึ้นมาช่วยเตี้ยเอียดี้พายเรือไปยังเกาะจนสุดแรง

เรือน้อยความจริงลำเล็กอยู่แล้ว ทั้งสองพอร่วมกำลังกัน เรือก็คล้ายเป็นเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่งพุ่งปราดๆ ขึ้นไปบนเกาะ จนท้องเรือแทบจะลอยพ้นผิวน้ำ

ระยะสองร้อยวา เพียงเวลาชั่วครู่ก็บรรลุถึง คุ้ยงังเพี้ยพลันผุดลุกขึ้นยืนแตะปลายเท้าไปบนท้องเรือ ร่างก็ละลิ่วขึ้นไปบนเกาะน้อยดั่งเหินบิน

หงส์เกียวกับเตี้ยเอียดี้ทิ้งพายออกจากเรือติดตามหลังคุ้ยงังเพี้ยกระชั้นชิดยามนั้น เรือเล็กที่ไล่ตามมา ห่างจากพื้นหาดไม่ถึงหนึ่งร้อยวาแล้ว

เกาะนี้มีอาณาเขตประมาณสิบลี้ ไม้เบญจพรรณและหญ้ารกมีมากหลาย ยามมองผาดๆ คล้ายเป็นเกาะร้างที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย แต่ความจริง ปั้วเล้งเต้าได้ส่งบุคคลสำคัญมาเฝ้ารักษาเกาะนี้ก่อนแล้ว

ยามนั้น ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าคนทั้งสาม คือป่าศิลาประหลาดอันระเกะกะ ต้นไม้ใบหญ้าขึ้นรกรุงรัง ในแสงสนธยาที่สาดส่อง ด้วยสายตาของทั้งสาม ความจริงเห็นได้ชัดเจนทุกสิ่งอัน แต่กลับไม่พบเห็นเงาร่างของผู้ใดเลย!

คุ้ยงังเพี้ยมีฝีมือสูงกำลังใจแกร่ง เมื่อเห็นจึงแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"พวกเราบุก"

ขาดคำเดินนำหน้าออกไปทันที หงส์เกียวกับเตี้ยเอียดี้รีบกระหนาบซ้าย

ขวาเอาไว้

ขณะที่ทั้งสองเพิ่งพ้นจากชายทะเลไปได้ร่วมร้อยวา ใกล้จะถึงป่าศิลาทางเบื้องหน้า พลันได้ยินเสียงตวาดกึกก้องดังขึ้น

"คุ้ยงังเพี้ย คิดมิถึงว่าท่านจะแส่มาตกหลุมพรางเอง"

ขาดคำ เบื้องหน้าปรากฏร่างชายชราผมเผ้าคิ้วเคราขาวโพลง ตาแวววาวราวสายฟ้าขึ้นสองคน

คุ้ยงังเพี้ยชะงักเท้าแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

"ทั้งสองท่านเป็นอะไร?"

ชายชราด้านขวาแค่นเสียงเย็นชา

"เพ็กไฮ้ซังเฮียง (สองผู้กล้าทะเลมรกต)"

เตี้ยเอียคี้ใจหายวาบ ร้องโพล่งขึ้น

"อา...เพ็กไฮ้ซังเฮียง"

พอดีในเวลานั้น เรือน้อยอีกลำหนึ่งก็เทียบฝั่งมา บนเรือมีบุรุษหนุ่มงามสง่าผู้หนึ่ง พุ่งปราดขึ้นดั่งเหินบินทางซ้ายขวาของบุรุษหนุ่มรูปงาม ยังมีชายชราอาภรณ์เหลืองติดตามมาอีกสองคน

เพ็กไฮ้ซังเฮียงพลันมีสีหน้าปีติยินดี คารวะต่อทิศทางนั้นแล้วกล่าวขึ้น

"เป็นที่รบกวนต่อยี่เซี่ยวเอี๊ย (นายเล็กคนที่สอง) ของม้อเต้า (เกาะอสูร) แล้ว"

ท่าทีนอบน้อมยำเกรงของมัน บ่งบอกว่าบุรุษรูปงามนี้ต้องมีศักดิ์ศรีที่ยิ่งใหญ่ไม่น้อย

พอคำม้อเต้ากระทบโสต คุ้ยงังเพี้ยก็ใจระทึกขึ้นทันที

แสดงแน่ชัด วันนี้พวกตนถูกข้าศึกกระหนาบทั้งสองฟากข้างแล้ว

ขณะเวลานั้น รอบข้างพลันปรากฏชายฉกรรจ์ขึ้นเป็นจำนวนยี่สิบกว่าคน แสดงว่าพวกมันได้ลอบซุ่มอยู่ในที่นี้ก่อนแล้ว

ชุมนุมทรชน

คุ้ยงังเพี้ยมิได้กังวลสนใจต่อการกระหนาบเข้ามาของเพ็กไฮ้ซังเฮียง และ ยอดฝีมือของเกาะปั้วเล้งเต้าเลย แต่กับยี่กงจี้อของเกาะม้อเต้า และชายชราที่เคียงข้างกายทั้งสองคนนั้น มิอาจไม่ระวังจนเคร่งเครียดได้ เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ยเคยเผชิญกับมือชั้นสองชั้นสามของเกาะม้อเต้า มาเป็นจำนวนหลายคน ความสูงส่งของพลังฝีมือพวกมัน มิใช่ชนชั้นหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้จะเทียมเทียบเปรียบได้จริงๆ

มิหนำซ้ำ บรษหน่มรปงามที่มาครานี้ ยังมีศักดิ์เป็นกงจี้อที่สองของเกาะม้อเต้า ความสูงส่งในพลังฝีมือของมัน จะต้องเข้าขั้นอันดับหนึ่งของม้อเต้าอย่างเด็ดขาด ซึ่งนี่ก็เป็นเรื่องที่อยู่ในความคาดคิดถูกต้อง

คุ้ยงังเพี้ย หันกายกล่าวกับบุรุษหนุ่มรูปงามอย่างเย็นชา

"ท่านมาเพื่อช่วยเหลือเกาะปั้วเล้งเต้าหรือ?"

สองตาอันคมวาวของยี่กงจี้อกวาดมองไปมาอยู่บนใบหน้าหงส์เกียวกับเตี้ยเอียคี้ เมื่อได้ฟังแล้วก็ยังมิเหลือบแลไปดูคุ้ยงังเพี้ยสักแวบหนึ่ง ไม่ตอบแต่กลับย้อนถามว่า

"โกวเนี้ยทั้งสองท่านนี้เป็นอะไรกับท่าน?"

หงส์เกียวและเตี้ยเอียคี้ได้ถูกบุรุษหนุ่มรูปงามจ้องมองจนโทสะดาลเดือดมาเนิ่นนานแล้ว เมื่อฟังคำถามมิรอให้คุ้ยงังเพี้ยเอ่ยปาก หงส์เกียวก็เค้นเสียงเย็นชาขึ้นก่อนว่า

"ท่านเกี่ยวข้องไปไย?"

ยี่กงจี้อยักไหล่น้อยๆ หัวร่อพลางตอบว่า

"เป็นกุศลเจตนาของข้าพเจ้า ดรุณีที่งามสะคราญทั้งสองท่านอย่าได้เข้า

ใจผิด หากแม้นทั้งสองท่านมิได้มีพันธะเกี่ยวข้องกับคุ้ยงังเพี้ย ข้าพเจ้าคิดจะปล่อยชีวิตของสองท่าน มิหนำซ้ำ...”

พลันชะงักคำไม่กล่าวต่อ แต่ดวงตาปรากฏประกายอันชั่วร้ายเลวทรามอยู่วูบวาบ

โกวเนี้ยทั้งสองนางพอได้ฟัง ต่างขุ่นเคืองจนร่างสั่นระริก ดวงตาแวบวับกลายเป็นประกายเจิดจ้าราวสายฟ้า

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา ความอำมหิตได้ฮือโหมขึ้นจนจับใจ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ผู้แซ่คุ้ยความจริงมีจิตการุณย์ต่อสำสัตว์ แต่ท่านกลับยืนกรานจะแส่หาที่ตาย”

กล่าวแล้วสาวเท้าเดินเข้ามาหายี่กงจื้อแห่งเกาะอสูร ในร่างคุ้ยงังเพี้ยยามนี้ คล้ายมีรังษีอำมหิตที่เย็นจับจิตจับใจ ทำให้ทั้งสามต่างต้องถอยกายไปสองก้าวอย่างลืมตัว

มันเป็นปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นตามสัญชาตญาณอันไม่ทันควบคุม แต่สำหรับกับพวกม้อเต้า ต้องเป็นเรื่องที่อัปยศอดสูอันยิ่งใหญ่นัก เนื่องจากชาวเกาะม้อเต้าน้อยคนนักที่จะเคยปราชัยแก่ผู้คนในวงพวกนักเลงมา อย่าว่าแต่ มันยังมีศักดิ์ศรีเป็นถึงยี่กงจื้อด้วย

ยี่กงจื้อของม้อเต้าพอรู้ตัวว่าเสียกิริยาพลันชะงักเท้าเอาไว้ในบัดดล แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“มา มา มา คุ้ยงังเพี้ย ขอเพียงท่านสามารถรอดจากฝีมือเรากงจื้อได้เกินสามกระบวนท่า เรื่องราวในทางนี้เรากงจื้อจะละมือไม่เกี่ยวข้อง”

ขาดคำก็สาวเท้าเข้ารับหน้า ชายชราที่ยืนเคียงข้างทั้งสองต่างเหลียวหน้ามองตากัน แล้วผู้อยู่ด้านขวาพลันเอ่ยปากขึ้นว่า

“ฆ่าไก่ไยต้องใช้มีดโค ยี่กงจื้อ เรื่องนี้มอบให้แก่บ่าวเฒ่าก็แล้วกัน”

ยี่กงจื้อของม้อเต้าครุ่นคิดดู รู้สึกว่าด้วยศักดิ์ศรีของตนไปประมือกับผู้อื่นออกจะเสื่อมศักดิ์ศรีไปบ้าง จึงผงกศีรษะอนุญาต แล้วถอยกายไปด้านข้างกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เห็นแก่หน้าโฉมงามทรามสวาททั้งสอง ขจัดพลังฝีมือมันไปก็แล้วกัน อย่าถึงกับปลิดชีวิตเลย”

กล่าวแล้ว หันไปมองหงส์เกียวกับเตี้ยเอียดี้อย่างลำพองใจ คล้ายดั่ง

การพ่ายแพ้ของคุ้ยงังเพี้ย ต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอนเด็ดขาด

ดรุณีทั้งสองขุ่นเคืองจนถึงขีดสุด เตี้ยเอียคี้กำหมัดแนบแน่นจะลงมือ แต่ถูกหงส์เกียวฉุดรั้งเอาไว้ กล่าวว่า

"ม่วยม่วย อย่าได้พลุ่งพล่านไป มีเพี้ยกอกอจัดการกับพวกมันแล้ว ท่านเร่งร้อนไปไย"

เตี้ยเอียคี้เชิดปากน้อยๆ ของนางจนสูงชันกล่าวว่า

"เจ้าสุนัขตัวนี้ มันกระตุ้นโทสะผู้คนจนเกินไป"

เตี้ยเอียคี้ที่มิเคยเอ่ยปากด่าผู้คนเสมอมา ยามนี้ถึงกับอดมิได้ต้องเปล่งคำด่าจากปากไป

ขณะนั้น ชายชราเบื้องขวาได้เดินมาจนถึงหน้าคุ้ยงังเพี้ย เขม้นมองจ้องแล้วแค่นเสียงเย็นชาว่า

"หากมิใช่กงจื้อสั่งมา วันนี้..."

วาจามิทันขาดคำ พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ไสหัวไป!"

มือขวาสะบัดวูบ พลังอันแหลมคมก็พุ่งเข้าไปยังจุดเฮี่ยงกีฮวกที่ทรวงอกชายชราดั่งสายฟ้า ความคล่องแคล่วว่องไวของกระบวนท่า ความดุดันของการประหัดประหาร เป็นที่ผิดคาดหมายของชายชรายิ่งนัก

ชายชราในยามแตกตื่นตกใจ รีบสลับเท้าก้าวเบี่ยงเลี่ยงพลิ้วถึงแปดเชียะเศษ ความแคล่วคล่องว่องไวของท่าร่าง มิใช่ชนชั้นหนึ่งในวงพวกนักเลงยุคนี้จะเทียมเทียบเปรียบได้จริงๆ

คุ้ยงังเพี้ย มิเหลือบแลดูชายชราผู้นั้นแม้แต่แวบหนึ่ง ยังคงเดินไปยังยี่กงจื้อของม้อเต้า คล้ายดั่งกับว่าชายชราผู้นั้นเป็นเศษสวะที่ไม่มีค่าควรแก่การเหลือบแลก็ปานกัน

ชายชราพอพลาดท่าในคราแรก หน้าอันเหี่ยวย่นก็แดงฉาน เสียงกู่เกรี้ยวกราดยังดังก็กก้องกังวาน ร่างก็โถมเข้าที่กลางหลังคุ้ยงังเพี้ย สะบัดฝ่ามือฟาดมาในท่าพักลั่งคิ่มเล้ง (แหวกคลื่นคร่ามังกร)

ร่างยังโถมไม่ถึง พลังอันแหลมคมก็ม้วนเข้ากลางหลังคุ้ยงังเพี้ยแล้ว จากพลังลมนี้มาคำนวณ ฝีมือของชายชรานับว่าบรรลุจุดสุดยอดได้แล้วจริงๆ

ยี่กงจื้อของม้อเต้า หัวร่อให้สองดรุณีอย่างอิ่มเอิบลำพอง คล้ายดั่งจะว่า

"พวกท่านดู แม้คนใช้ของเราก็ยังเข้มแข็งกว่าเจ้าเด็กผู้นี้เลย"

ฉับพลันนั้น...

เสียงระเบิดดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว กรวดทรายกระจัดกระจาย เศษไม้ใบหญ้าปลิวคละคลุ้งขึ้นจนสูงร่วมร้อยเชียะ พายุของพลังพุ่งกระจายใส่เสื้อผ้าผู้คนจนสั่นไหวดังพึ่บพับ ที่แท้คุ้ยงังเพี้ยสะบัดฝ่ามือรับการจู่โจมของชายชราอย่างหักโหมตรงๆ ไป

ยี่กงจื้อเกาะม้อเต้าเหลียวหน้ามองมา รอยยิ้มที่มีพลันค้างนิ่งอยู่ทันที

เห็นคุ้ยงังเพี้ยหน้าโหดเหี้ยมอำมหิต ยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่เดิม ดั่งเป็นเทพอสูรจากสรวงสวรรค์ ความเหี้ยมหาญเปี่ยมอำนาจในราศี ทำให้ผู้คนมิกล้าจะเพ่งมองจ้องหน้า ส่วนชายชราที่ลอบจู่โจมทางด้านหลัง ยามนี้กระเด็นไปไกลถึงสิบกว่าเชียะ ใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยย่นขาวซีดดุจดั่งกระดาษ แสดงว่าอวัยวะภายในของมันได้ถูกพลังฝ่ามืออันแกร่งกร้าวดุดันของคุ้ยงังเพี้ยกระแทกจนบอบช้ำไปแล้ว

ยี่กงจื้อเกาะม้อเต้าที่เหลียวมา ความจริงเป็นช่วงเวลาพริบตาเดียว แต่ในเวลาอันสั้นเพียงน้อยนิดนี้ เรื่องราวก็ได้กลับกลายไปอย่างน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงแล้ว...

คุ้ยงังเพี้ยที่เกิดจิตอำมหิตคิดฆ่าฟัน พอกระบวนท่าแรกกระแทกจนชายชรากระเด็นถอย ความอำมหิตยิ่งฮือโหมรุนแรงกว่าเดิม ขณะที่ชายชรายังเซถลาเพิ่งจะยืนหยัดได้มั่นคง คุ้ยงังเพี้ยก็แค่นเสียงเย็นชาแล้วพุ่งกายเข้าไป กระบวนท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรโลดนภากาศ) ฟาดเข้าใส่ชายชราอย่างว่องไว ความรวดเร็วครานี้ คล้ายดั่งยังถึงที่ซึ่งชายชราหยั่งเท้าเสียก่อนอีก

ชายชราพลันเงยหน้าขึ้น เห็นฝ่ามือขาวสะอาดข้างหนึ่งได้ใกล้จนห่างจากทรวงอกมิถึงห้านิ้ว อย่าว่าแต่อวัยวะของมันบอบช้ำเลย แม้จะเป็นปรกติแข็งแรงคิดจะหลบหลีกในช่วงเวลาอันสั้นกะทันหัน หรือใช้กำลังออกมาต่อต้านรับมือ กับฝีมือที่จู่โจมอย่างดุดันอำมหิตของคุ้ยงังเพี้ย ก็เป็นไปมิได้เด็ดขาด

ชีวิตย่อมสำคัญกว่าทุกสิ่ง ไหนเลยจะคำนึงถึงการเสื่อมเสียเกียรติอย่างไร ชายชราคร่างเบาๆ ในลำคอ พลันแหงนร่างล้มหงายกลับไป หมายจะใช้การเกลือกกลิ้งกับพื้นทราย หลบหลีกจากการฟาดใส่ทรวงอกครั้งนี้

ความคิดและการกระทำของมัน ความจริงไม่ผิดพลาด แต่โชคร้ายที่มันมาเผชิญกับคุ้ยงังเพี้ย ซึ่งมีพลังสูงส่งจนมิอาจหยั่งคะเน

พริบตาที่ชายชราใช้ความว่องไวเลี่ยงหลีกจากการฟาดทรวงอก ร่างจะ

สัมผัสกับพื้นดินนั้น เท้าขวาคุ้ยงังเพี้ยพลันเตะตวัดออกไปดุจกับสายฟ้า กระบวนท่าคุ้ยแชพักเต้า (ดาวปิศาจเตะดาวจระเข้) เตะใส่ท้องน้อยชายชราอย่างแม่นยำ

กระบวนท่านี้รวดเร็วเกินไป และกะทันหันไม่คาดหมาย ด้วยหลักวิชาฝีมือธรรมดามาคาดคำนวณจะไม่เกิดขึ้นได้เป็นอันขาด ดังนั้นชายชราเมื่อหลบเลี่ยงการจู่โจมด้านบนได้ ก็มิอาจหลีกหนีจากการเตะใส่ทางเบื้องล่างพ้น

เสียงโครมดังสนั่น ผสานกับเสียงแผดร้องอันโหยหวนชวนสยดสยอง ชายชราที่ร่างสูงใหญ่กำยำกระเด็นไกลออกไปพร้อมกับห่าโลหิตที่สาดกระจาย จนถึงสี่สิบกว่าเชียะจึงร่วงหล่นลง แต่ท้องถูกเตะแตกจนไส้ไหลออกมาเนืองนอง สิ้นใจตายไปอย่างมิได้ดิ้นรนเลย

เหตุการณ์ที่กลับกลายทั้งหลายแหล่นี้ เป็นไปในช่วงเวลาลัดนิ้วมือเดียว ทำให้ผู้คนแม้จะเกิดความคิดเข้าช่วยเหลือก็มิทันท่วงที การประหัตประหารอย่างลืมตัวกลัวตายครานี้ ก็ถึงที่สุดลงแล้ว

ความจริง ด้วยหลักวิชาอันลึกลับพิสดารของเกาะม้อเต้ามาคำนวณ คุ้ยงังเพี้ยจะไม่มีทางเอาชัยได้ในเพียงสองสามกระบวนท่าอย่างเด็ดขาด ยิ่งมิสามารถฟาดชายชราจนตายคามือ แต่เหตุผลสำคัญอยู่ที่ว่า ชายชราไม่บังควรโอหังลำพองว่า มีฝีมืออันแกร่งกร้าวเข้มแข็ง ไม่หักหาญกับคุ้ยงังเพี้ยอย่างตรงๆ ไปหนึ่งฝ่ามือจนทำให้อวัยวะภายในบอบช้ำ แม้กำลังที่จะเลี่ยงหลีกการจู่โจมซ้ำเติมก็ไม่มี ต้องตายลงคาที่อย่างอุจาดตา

ปากน้อยๆ ที่เชิดจนสูงชันของเตี้ยเอียดี้ พลันปรากฏเป็นรอยยิ้มอันหยาดเยิ้ม ฉุดมือขาวผ่องของหงส์เกียวขึ้นโยกไปมา หัวร่อเสียงสดใสแล้วร้องขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ ท่านดูเพี้ยกอกอช่างยอดเยี่ยมกระไรเช่นนั้น"

หงส์เกียวหัวร่อแล้วกล่าวเสียงใสว่า

"น้องท่านนี้ ทั้งหัวใจมีแต่เพี้ยกอกออยู่ผู้เดียวเท่านั้นเอง"

"ท่านยังมิใช่เป็นเช่นกันดอกหรือ จำได้ว่าตอนที่เพี้ยกอกอปลีกตัวไปนั้นท่านร้องไห้ดุร้ายยิ่งกว่าข้าพเจ้าเสียอีก"

หงส์เกียวถูกนางสะกิดใส่แผลเก่า หน้าพลันแดงฉานขึ้นทันที สะบัดมือกล่าวว่า

"เตี้ยเอียเท้า กล้าปากพล่อยอีกหรือไม่"

เตี้ยเอียดี้หัวร่อคิกคิกคักคัก เบียดกายเข้าไปในอ้อมแขนหงส์เกียว สงบปากคำมิกล้ากล่าวต่อไปอีกแล้ว

สองดรุณีที่อยู่ในวงล้อมศัตรูอันกล้าแข็ง ยังมาสัพยอกหยอกเอินอย่างไม่หวาดหวั่นอนาทร กำลังใจที่เห็นก็เพียงพอจะให้ผู้กล้าในวงพวกนักเลงเดารพเลื่อมใสได้แล้ว แน่นอน เพราะพวกนางมีกำลังหนุนหลังอย่างไม่ต้องหวาดหวั่นพรั่นพรึงนั่นเอง

คุ้ยงังเพี้ยเตะชายชราจนกระเด็นไปตายในระยะยี่สิบกว่าเชียะแล้ว พลันหันขวับกลับมา เดินเข้าหายี่กงจื้อแห่งเกาะม้อเต้าอีกครั้ง ตาแววววาวเป็นประกายโชติช่วงดั่งดวงดาว เขม้นมองจ้องหน้าแล้วกล่าวว่า

"ขณะนี้ถึงเวรของท่านแล้ว"

ชายชราที่อยู่ข้างกายยี่กงจื้อแห่งม้อเต้า สะอึกกายตรงเข้าไป มีท่าจะลงมือจู่โจมใส่ แต่ถูกบุรุษหนุ่มฉุดแขนรั้งไว้ ยี่กงจื้อแห่งม้อเต้าแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"ในสามกระบวนท่า ข้าพเจ้านับว่าทำอย่างไรกับท่านไม่ได้จริงๆ ท่านเราไปเผชิญกันบนเกาะปั้วเล้งเต้าเถิด ในที่นั้นไม่มีกำหนดของสามกระบวนท่ามาควบคุม"

ขาดคำก็หันกายทำท่าจะเดินออกไป

แต่คุ้ยงังเพี้ยที่เดือดดาลอำมหิตจนจับใจ ไหนเลยจะปล่อยให้มันออกไปได้อย่างง่ายดาย จึงแค่นเสียงตวาดไปว่า

"ท่านคิดจะไปเสียในบัดนี้ทีเดียวหรือ?"

ยี่กงจื้อแห่งเกาะม้อเต้ายโสโอหังปานใดแล้ว พอได้ยินเสียงตวาดพลันชะงักเท้าหันกาย กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านคิดจะทำอย่างไร?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คิดต้องการกักชีวิตของท่านไว้!"

ยี่กงจื้อแห่งม้อเต้าแผดหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวกล่าวว่า

"ฮา ฮา คุ้ยงังเพี้ย ท่านจะแสดงความโอหังนั้นหาคู่ผิดพลาดไปแล้ว รับมือ"

เสียงขาดคำกระบวนท่าก็ได้ฟาดใส่ ฉวยโอกาสที่ผู้คนยังมิทันระวังจู่โจมใส่ผู้คนขณะไม่ทันป้องกัน ความคิดของคนผู้นี้นับว่าเลวทรามชั่วร้ายอย่างน่าหวาดหวั่นพรั่นใจจริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยเห็นมันฟาดฝ่ามือมา ด้วยท่วงท่าที่คล้ายทั้งฝ่ามือคล้ายทั้งกรงเล็บ พร้อมที่จะแปรเปลี่ยนกระบวนท่าไปตามสถานการณ์อันจำเป็นได้ทุกเมื่อ แต่

กระบวนท่าตะปบก็ยังมีพลังลมอันเกรี้ยวกราด แหลมคมสุดดุดัน มิได้ด้อยไปกว่ากระบวนท่าฝ่ามืออันสูงเยี่ยมของบู๊ลิ้มในตงง้วนเลย วิชาฝีมือเยี่ยงนี้นับว่าน้อยนักที่จะได้พบเห็น

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวเราะเบาๆ กระบวนท่าฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) ฟาดใส่สองฝ่ามือของยี่กงจื้อแห่งม้อเต้า ฝ่ามือก็มีพลังลมอันแหลมคมพุ่งไปเช่นเดียวกัน

บนใบหน้าเคร่งเครียดเย็นชาของยี่กงจื้อแห่งม้อเต้าปรากฏแววลำพองขึ้นวบหนึ่ง พริบตาที่ฝ่ามือทั้งสี่จะปะทะกันนั้น สองฝ่ามือของมันพลันเปลี่ยนกระบวนท่าจากฝ่ามือมาเป็นกรงเล็บตะปบคว้า ตะกุยเข้าใส่ชีพจรสองข้างของคุ้ยงังเพี้ย ความแปรเปลี่ยนที่รวดเร็วว่องไวนี้ ยิ่งกว่าประกายสายฟ้าที่แลบวาบมาเสียอีก

คุ้ยงังเพี้ย ความจริงก็มีความระมัดระวังในสองฝ่ามือของมันอยู่แล้ว ดังนั้น พอฝ่ามือมันเคลื่อนไหวคุ้ยงังเพี้ยก็แปรเปลี่ยนจากฝ่ามือมาเป็นกรงเล็บ ใช้ท่ากิมเล้งถ้ำเยี้ยว (มังกรทองกางเล็บ) ตะปบเข้าใส่ชีพจรข้อมือของยี่กงจื้อแห่งม้อเต้าบ้าง

ยี่กงจื้อแห่งม้อเต้าพอเห็นยิ่งตื่นเต้นตกใจ รีบเปลี่ยนจากกรงเล็บมาเป็นฝ่ามืออีกครั้ง ฟาดใส่ทรวงอกของคุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหมดุดัน พอดีเผชิญกับการแปรเปลี่ยนกระบวนท่าของคุ้ยงังเพี้ยที่ใช้มาในวิชาเซี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรโลดนภากาศ)!

เสียงโครมดังกึกก้องสนั่น กรวดทรายปลิวกระจายคละคลุ้ง

คุ้ยงังเพี้ยถอยถลาถึงสามก้าว แต่ยี่กงจื้อเกาะม้อเต้าเพียงถอยกายไปก้าวเดียวเท่านั้น

หงส์เกียวกับเตี้ยเอียคี้พอเห็น สีหน้าอันผุดผาดพลันแปรเปลี่ยนไปทันที ส่วนผู้มีฝีมือรอบข้างต่างปรากฏแววปีติยินดีจนระรื่น อาจเป็นเพราะพวกมันเข้าใจว่าคุ้ยงังเพี้ยที่ไม่มีผู้ใดปราบปรามได้ วันนี้จะต้องพ่ายแพ้ด้วยมือยี่กงจื้อแห่งเกาะม้อเต้าแล้ว

สำหรับควากพลิกแพลงแปรเปลี่ยนในขณะที่ทั้งสองประมือกัน ไม่มีผู้ใดจะเห็นถนัดชัดตา ดังนั้นความละเอียดของเหตุการณ์ที่ผ่านมา มีแต่คุ้ยงังเพี้ยกับยี่กงจื้อแห่งเกาะม้อเต้าเท่านั้นที่เข้าใจ

กระบวนท่าแรกพอผ่านพ้น คุ้ยงังเพี้ยพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านก็ลองรับมือข้าพเจ้าสักกระบวนท่าหนึ่ง"

เสียงขาดคำกระบวนท่าเล้งกุยชังมิ้ง (มังกรคืนฟากฟ้า) ฟาดไปเจ็ดครั้งซ้อนๆ อย่างว่องไว ร่างก็แฉลบอยู่รอบข้างยี่กงจื้อดุจกับสายฟ้าคะนองฝน

เห็นแต่เงาฝ่ามือซับซ้อนแน่นหนามาทั่วทุกด้าน ดุจเป็นตาข่ายครอบลงมาจากฟากฟ้า ยากยิ่งจะคำนวณว่าเป็นหลอกล่อหรือจริงจัง

ยี่กงจื้อแห่งม้อเต้าที่หน้าเคร่งเครียดกังวล พลันเปลี่ยนไปในบัดดล ตวาดเสียงสดใสแล้วตะกุยไปสิบสองครั้งซ้อนๆ หวังจะคว้าชีพจรข้อมือที่พลิกแพลงจนไม่มีทางคาดเดา แต่ตะกุยอย่างไรก็พลาดผิดโดยสิ้นเชิง

ยี่กงจื้อแห่งม้อเต้าเห็นตะกุยหลายครั้งก็ไม่ปรากฏ รู้ดีว่าย่ำแย่แป็นแน่แล้ว รีบเกร็งพลังใส่ฝ่ามือทั้งสองจนผลเปี่ยมล้น พอดีในเวลานั้น พลังอันดุดันมหาศาลทะลักเข้าใส่ทรวงอกดุจดั่งขุนเขาทลาย

ยี่กงจื้อแตกตื่นตกใจจนหน้าถอดสี สองฝ่ามือเกร็งพลังผลักออกไปจนสุดแรง ปากก็ตะเบ็งเสียงก้องขึ้น

"รับเราหนึ่งฝ่ามือ"

เสียงระเบิดครานี้ คล้ายแผ่นดินได้ถล่มทลายลงไปในบัดดล กรวดหินดินทรายเศษไม้ใบหญ้า กระจายคละคลุ้งไปในรัศมีสามสิบวา นับเป็นการหักหาญอย่างดุดันที่ไม่เคยมีมาในบู๊ลิ้ม

สายตามากมายหลายสิบคู่ ต่างจับจ้องมองไปในลานการต่อสู้อย่างรุ่มร้อน ทุกผู้คนต่างคิดใคร่จะได้เห็นผลการแพ้ชนะครานี้เป็นของฝ่ายใด

เห็นร่างยี่กงจื้อแห่งม้อเต้าเซกรูดๆ ถึงห้าก้าวจึงทรงกายได้ แต่สองแขนต้องปล่อยห้อยลงแนบกาย คนที่ตาแหลมพอมองออกได้ในบัดดล ว่าสองแขนของกงจื้อรูปงามต้องชาจนหมดความรู้สึก มิอาจจะยกขึ้นมาต่อต้านได้อีกแล้ว

ส่วนคุ้ยงังเพี้ยยังยืนเด่นเป็นสง่า เพียงกายท่อนบนสั่นไหวสองสามคราเท่านั้น สองแขนยังคงยกขึ้นป้องอยู่เสมออกดั่งเดิม

ได้ชัยก่อนแล้วพ่ายแพ้คราหลัง ผู้พ่ายแพ้ก่อนแต่ได้ชัยในครั้งสุดท้าย พลังฝีมือของทั้งสองผู้ใดเข้มแข็งผู้ใดอ่อนแอ ทำให้ผู้คนไม่มีปัญญาจะแยกแยะออกได้ แม้กระทั่งหงส์เกียวและเตี้ยเอียดี้ ยามนี้ก็ยังมิอาจเอ่ยปากตัดสิน

แน่นอน ทั้งสองคนเท่านั้นที่จะรู้ว่าผู้ใดสูงผู้ใดต่ำกว่า

คุ้ยงังเพี้ยจ้องมองยี่กงจื้อแห่งม้อเต้าอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ท่านยังเหลือกระบวนท่าสุดท้ายเท่านั้นแล้ว"

ยี่กงจื้อเกาะม้อเต้ายามนี้แขนชาจนยากที่จะยกขึ้นได้ รู้อยู่แก่ใจแล้วว่าหากหักหาญกันอีกครั้ง ผู้พลาดท่าเสียทียังต้องเป็นตนเอง ดังนั้น ตาอันชั่วร้ายของมันกลอกกลิ้งไปมา แล้วแค่นเสียงเย็นชาว่า

"พลังฝีมือของท่านมีเพียงเท่านี้เอง เรื่องราวในทางนี้มิเกี่ยวข้องกับเกาะม้อเต้าของเรา หากแม้นท่านมีความเป็นคนอยู่จริง เรื่องราวเกาะปั้วเล้งเต้าเสร็จสิ้นแล้ว ไยไม่ไปที่เกาะม้อเต้าสักครั้ง?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

"มีอันใดไม่กล้า..."

"อย่างนั้น เรากงจื้อจะไปคอยน้อมต้อนรับท่านอยู่ที่เกาะม้อเต้า เฮอะ! เฮอะ"

กล่าวขาดคำก็หันกายเดินออกไปทันที

คนผู้นี้นับว่ามีเล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้งยิ่งยวด ฉวยโอกาสที่วาจาคุ้ยงังเพี้ยยังกล่าวมิจบคำ รีบใช้วาจาไปย้ำรับ ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่มีทางที่จะหักหาญผลาญชีวิตกับมันต่อไปได้ คุ้ยงังเพี้ยต้องเหม่อมองดูยี่กงจื้อแห่งม้อเต้า และชายชราที่ยืนข้างกายเดินตรงไปยังชายทะเลอย่างงุนงง ช่วงเวลานี้ มิทราบจะกล่าวอย่างไรไปได้

เพ็กไฮ้ซังเฮียงพอเห็นยี่กงจื้อแห่งม้อเต้า สะบัดหน้าไปอย่างไม่ไยดี ก็รู้ว่ามันมิอาจต้านทานฝีมือคุ้ยงังเพี้ยได้อย่างเด็ดขาด หัวใจเกิดความหวั่นไหวจนลนลานทันที เล่าตั้วผู้เป็นพี่ใหญ่เอ่ยปากขึ้นว่า

"ยี่กงจื้อ เกาะท่านและเกาะปั้วเล้งเต้าของเรามีสัญญาร่วมรุกร่วมรับกันแล้ว ไฉนจึงจะไปอย่างไม่ไยดีเล่า?"

ยี่กงจื้อแห่งม้อเต้ามิได้เหลียวหน้ามองมาเลย เพียงส่งเสียงเย็นชาตอบว่า

"สัญญาการร่วมรุกรับ จำกัดแต่เพียงปั้วเล้งเต้าที่นี้มิใช่อยู่ในอาณาบริเวณสัญญาร่วมรุกรับนั้นด้วย"

ขาดคำกระโดดละลิ่วขึ้นไปบนเรือน้อย ช่วยชายชราพายเรือไปอย่างรวดเร็ว

เพ็กไฮ้ซังเฮียงพอเห็นยิ่งกระวนกระวาย เล่ายี่ผู้น้องตะคอกอย่างขุ่นเคืองว่า

"อุบาทว์ชาติชั่ว ไม่มีความกล้าเสียเลย"

เตี้ยเอียคี้หันขวับกลับไป กล่าวว่า

“เจ้าด่าผู้ใด?”

“ด่าคนที่เราใคร่จะด่า!”

คุ้ยงังเพี้ยสอดเสียงเย็นซาขึ้นว่า

“พวกท่านหากรู้สถานการณ์ จงรีบล่าถอยไปทันที”

เพ็กไฮ้ซังเฮียงกวาดตามองดูผู้อยู่รอบข้าง กำลังใจก็เข้มแข็งขึ้นอีกอักโข ร้องพร้อมเพรียงกันว่า

“อาศัยวาจาท่านเพียงประโยคเดียวหรือ?”

เตี่ยเอียดกวาดตามองดูคุ้ยงังเพียแวบหนึ่ง กระชากเสียงขุ่นเคืองขึ้นว่า

“เพี้ยกอกอ ไปพิร่ำพิไรกับพวกมันไยเล่า ท่านไม่ลงมือข้าพเจ้าจะต้องลงมือแล้ว”

ขาดคำนางเดินเข้าหาเพ็กไฮ้ซังเฮียงไปจริงดั่งว่า

ทันใดนั้น...

เสียงที่สนั่นปานฟ้าร้องได้กึกก้องขึ้น

“กงจู๊อันประเสริฐ เหลือไว้ให้เราสมอยากสักสี่ห้าคนเถิด”

ได้ยินเสียงก็รู้ว่าเป็นผู้ใด มันย่อมเป็นจอมพลังทะเลเลือดซิมเซาทีแน่นอน หงส์เกียวคว้าร่างเตี้ยเอียดี้ไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ม่วยม่วย มิต้องให้ท่านลงมือดอก ดาวเพชฌฆาตมาแล้ว”

กล่าวแล้วหันไปมองทางชายทะเล เห็นฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงกำลังวิ่งจากเรือมาดุจดั่งเหินบิน ที่ด้านหลังมีกระยาจกงูและหลวงจีนยากไร้ติดตามมาอย่างสุดฝีเท้า

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงเพียงเห็นมีการต่อสู้ให้ต่อยตี ก็มีฝีเท้าที่รวดเร็วยิ่งกว่าทุกผู้คน ทิ้งระยะหลวงจีนยากไร้ห่างไกลจนต้องตะเบ็งสุดเสียงขึ้น

“นี่ นี่ รู้เห็นต้องมีหุ้นด้วย เมื่อครู่เพียงพบแต่ซากศพกลุ่มใหญ่ ขณะนี้มีคนเป็นแล้ว ท่านไม่อาจจะฮุบเอาไว้เพียงลำพัง เหลือให้หลวงจีนช่วยแผ่บุญกุศลสักสองคน”

กระยาจกงูก็ต้องร้องติดตามขึ้นบ้าง

“เราขอทานขอแบ่งเพียงคนเดียวก็พอแล้ว”

เพ็กไฮ้ซังเฮียงมิรู้จักฮวยไฮ้ป๋าอ๊วง แต่รู้จักจั๊วข่าย เดี้ยงเจ็งดี หัวใจสั่นไหวจนแทบขาดรอนทันที รีบตะเบ็งเสียงสั่งพวกพ้อง

“ชักอาวุธเตรียมพร้อม”

ขณะนั้น ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงได้โถมกายเข้าถึงแล้ว ฝ่ามือกว้างใหญ่ทั้งสอง

สะบัดโครมฟาดใส่เพ็กไฮ้ซังเฮียงอย่างดุร้าย ปากตะคอกสำทับไป

"เจ้าสัตว์เดียรัจฉาน คราวนี้เราหาคนเป็นพบแล้ว"

เสียงขาดคำกระบวนท่าโง้วเต็งไคซัว (สว่านทลายภูเขา) ฟาดไปดุจดั่งมรสุมร้าย จู่โจมใส่เพ็กไฮ้ซังเฮียงทั้งสองคน

ขณะนั้น เคี้ยงเจ็งก็ได้ไล่ตามมาถึง สองฝ่ามือไขว้สลับแล้วก็ปราดเข้าแย่งคู่มือของฮวยไฮ้ป้าอ๊วงมาคนหนึ่งอย่างไม่ยอมฟังเสียง สร้างความขุ่นเคืองแก่ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงจนตาเหลือกถลนปากอ้ากว้าง แต่เนื่องจากเพ็กไฮ้ซังเฮียงต่างมิใช่เป็นมือชั้นธรรมดา ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงจึงไม่อาจจะปลีกเวลามาตะโกนก้องแผดร้องเท่านั้นเอง

จั๊วข่ายไล่ตามมาเป็นคนหลังสุด จึงจำต้องลงมือกับพวกบริวารเหล่านั้นไป

ฉับพลันนั้นเอง เสียงตวาดด่าก็ดังสับสนอลหม่าน เสียงแผดร้องโหยหวนระงมไปไม่ขาดหู ชั่วเวลาเพียงพริบตา ได้ถูกจั๊วข่ายฟาดตายมิต่ำกว่าห้าคนแล้ว

ดาวเพชฌฆาตอันเหี้ยมโหดทั้งสามพอมาถึง คุ้ยงังเพี้ยก็ไม่มีทางจะใช้ฝีมืออย่างไรอีกแล้ว จำต้องเป็นผู้ยืนดูอยู่รอบนอกไป

พอดีในเวลานั้น ริมทะเลมีเสียงสนทนาดังแว่วมา พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งสามต่างรีบเหลียวหน้ามอง เห็นพวกเตี้ยเอียลิ้ม บัณฑิตจอมพิษทั้งหลายแหล่ได้พากันวิ่งเข้ามาถึง

เตี้ยเอียคี้เดินเข้ามาจูงมือคุ้ยงังเพี้ย แล้วเงยหน้าถามเสียงสดใสว่า

"เพี้ยกอพวกมันกำจัดกวาดล้างได้รวดเร็วกว่าพวกเราเสียอีก?"

คุ้ยงังเพี้ยร้องอืมม์เบาๆ ในใจกำลังคิดถึงปัญหาอีกประการหนึ่งอยู่ เนื่องจากด้วยพลังฝีมือของพวกนี้ แม้จะสูงส่งกว่านี้ก็มิอาจใช้ช่วงเวลาสั้นๆ เพียงน้อยนิด ยุติการต่อสู้ลงได้โดยราบคาบ แสดงอย่างแน่ชัดว่า ความนี้จะต้องมีเลศนัยเป็นปัญหาอยู่

เตี้ยเอียคี้เห็นคุ้ยงังเพี้ยมิตอบมา คิ้วเรียวของนางก็ขมวดมุ่นกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"วาจาที่ผู้อื่นถามไถ่ ท่านไฉนไม่ยอมตอบมา?"

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงชั่ววูบพลันหัวร่อแล้วลูบแก้มขาวผ่องของนางเบาๆ กล่าวว่า

"ม่วยม่วยอันประเสริฐ ว่าง่ายง่าย โอกาสหน้าท่านย่อมรู้เอง"

เตี้ยเอียคี้หน้าแดงระเรื่อสดใส ซุกกายเข้าไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย กล่าว

อย่างแง่งอนว่า

“มิมาแล้ว ท่านเลว”

ขณะนั้น พวกเตี้ยเอียลิ้มต่างเร่งรุดเข้าถึงตัวนางเหลือบดูม่วยม่วยแวบหนึ่งแล้วกล่าวว่า

“เพี้ยตี๋ ผู้คนบนเกาะเหล่านั้นล้วนถูกคนอื่นฆ่าตายไปก่อนจนหมดสิ้น”

คุ้ยงังเพี้ยขมวดคิ้ว กล่าวว่า

“ได้พบเห็นเบาะแสที่น่าสงสัยอย่างใดหรือไม่?”

ซ้าหยกจ๊ผู้มีฉายาเทียนม้อนึ้งกล่าวเสียงใสขึ้น

“บนพื้นมีซากแมงป่องตายอยู่มากมายหลายตัว”

คุ้ยงังเพี้ยใจหายวาบ หันมาถามตั๊กจือเซ็งว่า

“พวกท่านได้พบเห็นแมงป่องหรือไม่?”

ซีเง็กลิ้งฉายาตั๊กจือเซ็งกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

“พบ ประมุขได้คิดถึงเรื่องใดแล้วกระมัง?”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างไม่มีความรู้สึกว่า

“สี่ท้าวจัตุโลกาของเทียนฮวงก้ามากันแล้ว ศัตรูของพวกเรานอกจากตังโฮ้วบนเกาะปั้วเล้งเต้า ยังจะต้องมีพวกม้อเต้าและเทียนฮวงก้า”

ขณะเวลานั้น เสียงอันคุ้นหูของคนผู้หนึ่งดังขึ้นว่า...

“ทารก หลวงจีนเฒ่าต้องการพบเห็นภรรยาทั้งห้าของเจ้า”

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังหน้าพลันแดงฉาน เหลียวมองไปเห็นชักตังจืออ๊วง (ราชันย์ในหมู่โจร) กำลังสาวเท้าเข้ามาทางนี้ ชักตังจืออ๊วงยังคงปรากฏกายอย่างลึกลับซับซ้อนอยู่เสมอมา จะไปหรือจะมาไม่เคยมีผู้ใดคาดเดาร่องรอยของมันได้เลย

โกวเนี้ยทั้งห้าต่างหน้าแดงสดใส ก้มศีรษะไปอย่างเอียงอาย

คุ้ยงังเพี้ยน้อมกายคารวะ แล้วกล่าวว่า

“มิทราบเป็นไต้ซือท่านใด?”

“ในใจเจ้าย่อมรู้เองว่าเป็นผู้ใด”

คุ้ยงังเพี้ยขบคิดชั่วขณะก็ผงกศีรษะ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“รบกวนผู้อาวุโสแล้ว เจ๊ม่วยทั้งห้า พวกท่านโปรดตามผู้อาวุโสท่านนี้ไปเถิด”

เตี้ยเอียคี้รีบร้องขึ้น

“เพี้ยกอ แล้วท่านเล่า?”

ชักตังจืออ๊วง (ราชันย์ในหมู่โจร) กล่าวขึ้นว่า

“มันไม่ไป่”

“อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ไป”

“หากท่าน มิคิดจะช่วยเหลือเพี้ยกอกอของท่าน อย่างนั้น ท่านมิต้องไปก็ได้”

โกวเนี้ยทั้งห้า ต่างเหลียวมองมาที่คุ้ยงังเพี้ยเป็นจุดเดียว เห็นคุ้ยงังเพี้ยผงกศีรษะอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส จึงจำต้องติดตามชักตังจืออ๊วงออกไป เตี้ยเอียคี้ยังถามอย่างกังวลใจว่า

“ต้องกินเวลานานเท่าใด?”

“ก่อนสว่างก็จะกลับมาได้”

ขาดคำหันไปกล่าวต่อเตี้ยเอียคี้ว่า

“ดูท่าเรื่องราวประเสริฐเลิศดีทั้งหลายในแผ่นดิน ล้วนมารวมตัวอยู่บนร่างเพี้ยกอกอของท่านจนหมดสิ้น”

ขุมกำลังสามเส้า

อาทิตย์อุทัยเพิ่งไขแสงจากผิวน้ำทะเลด้านตะวันออก แสงเรืองรองผ่อง อำไพสาดส่องมาในเกาะปั้วเล้งเต้าจนเจิดจ้า ลมเย็นโชยพัดเฉื่อยฉิว แสงตะวันที่ไม่มีความร้อนแรงนี้ สมควรเป็นเวลาอรุณที่กล่อมเกลาจิตใจผู้คนให้ปลอดโปร่งแจ่มใสจึงถูกต้อง

อาณาเขตเกาะปั้วเล้งเต้ากว้างใหญ่ไพศาล มาตรแม้นเป็นเพียงเกาะกลางทะเล แต่เมื่อเข้ามาในตัวมัน มิรู้สึกว่ามันจะเล็กกระจ้อยร่อยเลย ต้นไม้เขียวสดใสมีไปทั่วทุกแห่งหน หญ้าละเอียดอ่อนดังพรมกำมะหยี่มีทั่วๆ ไป แม้มิอาจว่าเป็นวิมานแมนในแดนดิน แต่ก็ผิดกับเหล่าเกาะรกร้าง หินโสโครกระเกะกะ หญ้าเหี่ยวเฉารุงรังทั่วทุกทางดั่งเป็นฟ้ากับดิน

ที่นี้เป็นด้านตะวันตกของเกาะปั้วเล้งเต้า และก็เป็นบริเวณรกร้างที่สุดของเกาะนี้ ทั่วทุกทางจะเห็นศิลาระเกะกะมิเป็นระเบียบ ต้นไม้ใบหญ้าแห้งเฉามีอยู่รุงรัง ล้วนเป็นความรกร้างที่น่าหดหู่วังเวง

แต่ทว่า ผิดคาดหมายยิ่งที่ในหมู่โขดหินอันระเกะกะรุงรัง ยามนี้กลับมีผู้คนจำนวนหลายร้อยชุมนุมอยู่เบื้องบน พื้นราบที่สูงเหนือระดับน้ำทะเลร้อยกว่าเชียะได้สร้างปะรำมหึมาเป็นตระหง่าน ปะรำนี้มีความยาวร่วมสี่สิบวา ผู้นั่งกึ่งกลางเป็นชายชราหน้าเหี้ยมโหดเย็นชาสวมเครื่องแบบเต็มยศ คนผู้นี้คือตังโฮ้ว (เจ้าตะวันออก) ที่เป็นขบถคิดคดต่อเง่งเพ็กก๊ก

ขวามือของตังโฮ้ว มีชายชราอาภรณ์ดำผมขาว คิ้วขาวนั่งเคียงกันสองคน ด้านล่างของชายชรา คือยี่กงจื้อของเกาะม้อเต้า แสดงอย่างแน่ชัด ชายชราทั้งสองนี้ก็ต้องเป็นชนชั้นสูงของเกาะอสูรอย่างแน่แท้

เบื้องล่างของยี่กงจื้อเกาะอสูร เป็นเหล่าผู้มีฝีมือท่าทีดึกดักเข้มแข็งจำนวนมากมายหลายคน

ซ้ายมือของตังโฮ้ว เป็นบัณฑิตวัยกลางคนนั่งอย่างสง่า ถัดลงมาก็เป็นหมู่ผู้กล้าหาญทั้งเฒ่าชราและฉกรรจ์ มีจำนวนเทียบเท่ากับด้านขวามือพอดี

รวมจำนวนทั้งซ้ายและขวา มีอยู่ไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยคน และพวกประดานี้เมื่อสามารถนั่งร่วมโต๊ะกับตังโฮ้วได้ แสดงว่าต้องเป็นยอดฝีมือสูงศักดิ์ศรีเด่นของเกาะปั้วเล้งเต้าแน่นอน

ขณะเวลานั้น บนทะเลปรากฏเรือรบมหึมาขึ้นสองลำ บรรดาผู้นั่งในโต๊ะล้วนหันหน้าออกสู่ทะเล จึงย่อมเห็นได้ถนัดชัดตา บัณฑิตที่อยู่ซ้ายมือตังโฮ้วพลันผุดลุกขึ้นยืน สั่งเสียงหนักหน่วงขึ้น

“ตั้งแถว”

เสียงแม้ไม่กึกก้องแต่ก็กังวานชัดเจนได้ยินไปไกล แสดงว่าพลังภายในของคนผู้นี้เยี่ยมยอดยิ่งนัก

คำสั่งพอลั่นจากปาก หมู่ผู้คนที่ชุมนุมรอบข้างทั้งสี่ด้าน พลันเคลื่อนไหวกันอย่างแคล่วคล่องว่องไวชั่วลัดนิ้วมือเดียว ได้เรียงรายเป็นแถวอันเรียบร้อยสองฟากข้าง ถือโต๊ะกลางเป็นจุดศูนย์กลาง ยื่นขยายออกไปเป็นรูปครึ่งวงโค้งจนจรดชายทะเล

แต่ละคน มือถือขวานใหญ่มหึมายืนแน่วนิ่งดุจดั่งเป็นรูปสลักจากศิลา มิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ทำให้เป็นขบวนอันเคร่งเครียดเข้มแข็งอย่างเด่นชัดน่าหวาดหวั่น

ยี่กงจื้อของม้อเต้า หันมากล่าวกับชราที่ข้างกายด้วยเสียงแผ่วเบาว่า

“ซาเจ็ก (อาที่สาม) ผู้มาน่ากลัวเป็นคุ้ยงังเพี้ย”

ชายชราแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

“เจ้าคล้ายดั่งเกรงกลัวมันอย่างยิ่งก็ปานกัน?”

เสียงนี้มีแววตำหนิติเตียนอยู่อย่างชัดเจน ทำให้ยี่กงจื้อต้องตะกุกตะกักตอบว่า

“ผู้หลานประมือกับมันมาครั้งหนึ่ง ดังนั้น...”

ชายชราแค่นเสียงกล่าวว่า

“ยังร้ายกาจไปกว่าเราซาเจ็ก ใช่หรือไม่?”

ยี่กงจื้อแห่งม้อเต้ามิกล้ากล่าวตามความจริง เพียงโพล่งขึ้นว่า

“หามิได้ เพียงแต่...”

“อย่างนั้นก็ไม่ต้องเอ่ยอ้างแล้ว”

สายตาของตังโฮ้วมีประกายอำมหิตน่าหวาดหวั่นแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ขอเพียงกำจัดเจ้าเด็กอุบาทว์คุ้ยงังเพี้ยไป เกาะเง่งเพ็กเต้าก็สามารถยึดได้ในทุกเวลา”

บัณฑิตกลางคนผู้นั้นพอได้ฟังชำเลืองมาทางชายชราสองคนที่เป็นชาวเกาะม้อเต้า ซึ่งนั่งทางขวามือของตังโฮ้ว พอดีพวกมันก็กำลังมองมาในที่นี้ พอสบตาจิตใจของทกคนก็ระทึกขึ้นเล็กน้อย คล้ายดั่งต่างได้แลซึ้งถึงจิตใจของทกฝ่ายก็ปานกัน

ชายชราที่นั่งใกล้ชิดติดกับตังโฮ้ว แสยะยิ้มแล้วกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“พี่ท่านเพียงมีเจตนา ย่อมต้องสมปรารถนาได้ในวันหนึ่ง”

ตังโฮ้วในเมื่อมีความเก่งกล้าจนทรยศต่อประเทศชาติ ก็มิใช่เป็นชนชั้นต่ำต้อยธรรมดา เพียงแต่ว่า มันยามนี้ยังต้องอาศัยกำลังของเกาะม้อเต้าเข้าช่วยเหลือ มิกล้าประกาศตัวเป็นศัตรูกับมันให้เกินไปนัก เมื่อฟังจึงแสร้งหัวร่ออย่างงมงายมิเข้าใจ กล่าวว่า

“ยังขอพึ่งยี่เต้าจู๊ (ประมุขที่สองของเกาะ) และซาเต้าจู๊ (ประมุขที่สามของเกาะ) ทุ่มเทกำลังช่วยเหลืออย่างเต็มกำลังอีกดอก”

ชายชราที่นั่งใกล้ชิดกับตังโฮ้วนี้ คือยี่เต้าจู๊อันเป็นรองประมุขเกาะอสูร เมื่อฟังจึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“พวกเราต่างทุ่มเทกำลังกันเต็มที่ ซึ่งนั่นย่อมเป็นเรื่องจะต้องเกิดขึ้นแน่นอน พี่ท่านไยต้องมาถ่อมตัวไป”

วาจาบ่งบอกอย่างชัดเจน คล้ายดั่งปั้วเล้งเต้าได้ตกเข้ามาในเงื้อมมือของพวกมันแล้ว โดยมิได้เกรงกลัวการขัดขืนของตังโฮ้วแม้แต่น้อยนิด

บัณฑิตผู้นั้นเบือนสายตากลับมาอย่างเงียบงันในห้วงหัวใจมันยามนี้กำลังวาดแผนที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างไรอยู่

ขณะนั้น เรือรบมหึมาสองลำได้แล่นใกล้ตัวเกาะเข้ามาแล้ว ตลอดทางไม่มีอุปสรรคขัดขวาง ไม่มีทั้งเรือรบของเกาะปั้วเล้งเต้าจะไปสกัดกั้น ไม่มีทั้งผู้สอบสวนถามไถ่ คล้ายดั่งตังโฮ้วมีกำลังหนุนหลังจนไม่มีความหวั่นเกรง ต้องการปล่อยให้ทั้งปวงเข้ามาอย่างเปิดเผยอาจหาญ เรือใหญ่เมื่อใกล้ฝั่ง พลันหยุดยั้งลงไปในบัดดล เห็นบนเรือมหึมาทั้งสองลำมีเงาร่างคนพลุกพล่านไปมา แต่ละคน

ท่าร่างคล่องแคล่วเป็นยิ่งนัก เพียงชั่วลัดนิ้วมือก็มีผู้พุ่งกายออกจากเรือมาที่ชายฝั่งเป็นจำนวนถึงสิบสามคน

ผู้นำหน้าเป็นบุรุษรูปงามอาภรณ์ขาว นั่นคือคุ้ยงังเพี้ย! ที่ติดตามโดยกระชั้นชิดคือดรุณีโฉมงามจำนวนห้าคน ห้ามารทะเลเลือดและหลวงจีนยากไร้กับกระยาจกงู

คนทั้งปวงพอสัมผัสพื้น เห็นทหารเลวสองฟากเรียงรายกันด้วยระเบียบอันเข้มแข็ง แต่ละคนถือขวานระวังตรง ด้วยท่าทีที่เคร่งเครียดเอาจริงเอาจัง ทำให้บรรยากาศอบอ้าวราวมีความอำมหิตครอบคลุมไว้ทุกทิศทาง

ดังนั้นเอง ในเวลาขณะนี้ แม้ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงที่นิยมการเป็นกองหน้าออกต่อยตีเสมอมา ก็ยังมิกล้าโถมกายนำเข้าไปก่อน

ตังโฮ้วและประมุขเกาะอีกสองสามคน จับสายตาอันคมวาบเจิดจ้าจับนิ่งบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยเป็นจุดเดียว คล้ายดั่งใคร่จะดูให้รู้แน่ ว่าดาวมฤตยูที่ทำให้ชนชาวบู๊ลิ้มของตงง้วนเพียงได้ยินชื่อก็ขวัญฝ่อ เป็นบุคคลสามหัวหกมือเยี่ยงไรกัน?

แต่ทว่า ภาพที่คนทั้งปวงได้เห็นประจักษ์ตา ทำให้ต้องเกิดความผิดหวังไปบ้าง เนื่องจากความงามสง่าที่มีทีท่าคล้ายบัณฑิตคงแก่เรียนของคุ้ยงังเพี้ย ผิดแปลกจากการคาดเดาคำนวณในใจของพวกทั้งหลาย จนห่างไกลสุดกู่

คุ้ยงังเพี้ย กวาดตาอันเย็นชามองไปยังทหารเลวสองฟากข้าง แค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"พวกเราไปเถิด"

ขาดคำก็สาวเท้าเดินนำหน้าไป โกวเนี้ยทั้งห้ากระหนาบซ้ายขวาของคุ้ยงังเพี้ย ท้ายสุดคือห้ามารทะเลเลือดและจั๊วข่าย เดี้ยงเจ็ง

คุ้ยงังเพี้ย พอเพิ่งเหยียบย่างเข้าระหว่างกลางแถวทหารเลว พลันมีเสียงตวาดดังกัมปนาทปานฟ้าถล่ม เงาร่างคนพลุ่งพล่านสับสน ขวานใหญ่ห้าเล่มได้ชี้ตรงมายังพวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งหกคนทันที

พวกหงส์เกียวทั้งห้าโกวเนี้ย ต่างสะดุ้งขึ้นด้วยความตกใจ อาจบางทีบรรยากาศที่อัดอั้นเคร่งเครียดนี้ ทำให้อากัปกิริยาของพวกนางต่างผิดปรกติไปบ้างก็ได้

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชามองดูพวกทั้งปวงแวบหนึ่ง แล้วจึงช้อนตามองไปยังโต๊ะในปะรำ กล่าวว่า

"บนเกาะปั้วเล้งเต้านอกจากทหารปูปลาจำนวนนี้แล้ว ไม่มีผู้เก่งกาจ

สามารถอีกหรือ?”

เสียงแม้ไม่กึกก้อง แต่กังวานชัดเจน กระทบโสตผู้อยู่ใกล้ไกลจนทั่วถ้วน

ตังโฮ้วแสร้งทำเป็นมิได้ยิน หันหน้าไปสนทนากับเต้าจู๊ทั้งสองข้างทางด้านขวา ท่าทีสีหน้าคล้ายดั่งเหยียดหยามดูแคลนต่อพวกคุ้ยงังเพี้ยยิ่งนัก

คุ้ยงังเพี้ยทระนงโอหังปานใด ไหนเลยจะยอมให้เหยียดหยามเช่นนี้ได้ จึงกล่าวกับคนทั้งห้าด้วยน้ำเสียงเหี้ยมเกรียมว่า

“เจ้านายพวกท่านมิต้องการพวกท่านแล้ว อย่างนั้น ข้าพเจ้าจำเป็นต้องส่งเสริมให้พวกท่านเดินทางกัน”

ขาดคำก้าวช้าๆ เข้าไปหนึ่งก้าว ท่าทีเยือกเย็นปลอดโปร่งมิหวั่นไหว

ชายฉกรรจ์ถือขวานทั้งห้า จับสายตาคมกล้าทั้งสิบมาบนร่างคุ้ยงังเพี้ยจนไม่กะพริบ สองมือกำขวานแนบแน่น เพียงคุ้ยงังเพี้ยขยับกายสักน้อยนิด พวกมันก็จะรวมกำลังฟาดฟันลงมาอย่างสุดแรงทันที

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา สะอึกกายไปก้าวใหญ่ พร้อมทั้งร้องเสียงสดใส

“นอนเสียเถิด”

รวดเร็ว! รวดเร็วจนผู้คนยากจะเชื่อถือ และรวดเร็วจนน่าหวาดหวั่นขวัญฝ่อ คล้ายดั่งคำพูดพอกระทบโสตคนทั้งห้า สายตาพวกมันก็ลายไปวูบใหญ่ เบื้องหน้าไม่ปรากฏเงาร่างคุ้ยงังเพี้ยอีกแล้ว!

พวกมัน มาตรแม้นมิอาจนับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของบู๊ลิ้ม แต่ปฏิกิริยาที่ชำนาญในการต่อสู้ก็มีอยู่ไม่น้อย ดังนั้น พอเห็นสูญเป้าหมายของคุ้ยงังเพี้ย ก็รู้ดีว่าเป็นเรื่องเลวร้าย เสียงตวาดดังสนั่นพอเพิ่งหลุดจากปาก ขวานใหญ่รีบฟาดเข้าในระหว่างกลางทันที

แต่ทว่า คลาดกันเพียงหวุดหวิดน้อยนิด ก็พลาดผิดเป็นระยะสุดแสนไกล พวกมันมิเพียงมีพลังฝีมือ ที่ห่างจากคุ้ยงังเพี้ยอย่างสุดจะเปรียบเทียบเท่านั้น แม้การลงมือก็ยังเชื่องช้ากว่าคุ้ยงังเพี้ยมากมายนัก

ดังนั้นเอง พวกมันเพียงยกขวานขึ้นมา ที่ทรวงอกของทั้งห้าต่างก็ถูกคนละหนึ่งฝ่ามือ ในเวลาแทบพร้อมเพรียงกัน

ดังนั้นเอง...

เสียงแผดร้องอันโหยหวนทั้งฟ้าจึงดังขึ้น ทำลายความเงียบวังเวงของชายฝั่งให้หมดสิ้นไป ร่างสูงใหญ่ล่ำสันทั้งห้ากระเด็นไปในห้าทิศทาง พร้อมทั้งห่าโลหิตที่ฉีดเป็นเส้นสาย กระจัดกระจายรอบด้าน

เสียงโครมคราม ดังติดตามกันมาห้าครั้งซ้อนๆ เมื่อคนทั้งห้าร่วงกระเด็นไกลคนละห้าสิบกว่าเชียะ ศิลาอันระเกะกะกระแทกศีรษะพวกมันจนแตกกระจายยับเยิน มันสมองสีขาวกระจายแปดเปื้อน ขวานอันคมกริบแวววาว นับแต่นี้เป็นต้นไป พวกมันจะไม่มีทางใช้อาวุธนี้ตลอดกาลนาน

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นคล้ายเป็นอุปาทาน ยิ่งคล้ายเป็นมายาภาพ อุบัติวูบเดียวก็หายวับ แต่ความเปลี่ยนแปลงในชั่วพริบตา ได้ทำให้พวกตังโฮ้วที่นั่งตระหง่านในปะรำต่างอกสั่นขวัญหายทุกคนไป

เนื่องจากพวกทั้งหลายไม่มีผู้ใดจะเห็นชัดตาว่า คุ้ยงังเพี้ยใช้วิชาฝีมือท่าใดมา!

คุ้ยงังเพี้ยพลิ้วกายลงที่เบื้องหน้าห้าดรุณี แล้วสาวเท้าก้าวต่อไปอย่างไม่ไยดี ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเช็ดหมัดอยู่ไปมา สะบัดมือตบบ่าจั๊วข่าย เคี้ยงเจ็งแล้วกล่าวว่า

"พวกเรา ขณะนี้สมควรเป็นเวลาพวกเราออกเสนอหน้าบ้างแล้ว"

การกระทำของคุ้ยงังเพี้ยนี้ คล้ายดั่งได้กระตุ้นสันดานเดิมที่สูญหายของฮวยไฮ้ป้าอ๊วงกลับมา ความมุทะลุจึงได้ฮือโหมขึ้นจนรุนแรงยิ่ง

จั๊วข่ายหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วิเศษ วิเศษ มาทางฝั่งซ้ายนั้นเป็นของท่าน มาทางฝั่งขวาเป็นของเรา"

"แล้วเราหลวงจีนเล่า?"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเดินพลางคิดไปพลาง แต่หัวสมองที่เชื่องซึมนี้คิดอย่างไรก็หาวิธีการอันประเสริฐมามิได้ต้องกลอกนัยน์ตาแล้วกล่าวว่า

"คนที่พวกเราสองฟาดไม่ตาย ก็มอบให้เป็นสิทธิ์แก่ท่านจัดการตามอำนาจ"

เคี้ยงเจ็งมิใช่โง่เขลาดั่งฮวยไฮ้ป้าอ๊วง พอฟังพลันเบิ่งตาจนกลมกว้างร้องขึ้นว่า

"วาจาไร้สาระ วาจาบัดซบ คนที่พวกท่านฟาดไม่ตาย อย่างมากก็เหลือเพียงครึ่งชีวิตเท่านั้น มันร่อแร่แล้วเรามีหรือจะลงมือได้? เราไม่ลงมือ พวกเราผู้ใดชิงลงมือก่อนได้ก็เป็นของผู้นั้น"

ขาดคำรีบวิ่งปราดตรงไปก่อนทันที

ขณะเวลานั้น บัณฑิตที่อยู่ข้างกายตังโฮ้วพลันส่งเสียงกู่ยาวกึกก้องกังวาน ทหารเลวที่เรียงรายสองฟากข้างต่างพากันถดถอยเป็นพัลวัน เพียงไม่นานก็พากันกลับมายืนระวังอยู่ฟากข้างโต๊ะใหญ่ เป็นแถวตรงอย่างเคร่งเครียดดั่งเดิม

เมื่อเป็นเช่นนั้น ทั้งสามต่างมิต้องทุ่มเถียงกันไปแล้ว เนื่องจากไม่มีผู้ใดเสนอหน้ามาขัดขวางอีก ทั้งสามจึงต้องงงงันไป

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งพอเห็นบัณฑิตผู้นั้น คิ้วต้องขมวดมุ่นจนแนบแน่น รีบเดินเข้าไปข้างกายคุ้ยงังเพี้ย กล่าวเบาๆ ว่า

"เม่งจู๊ ท่านรู้จักคนที่แต่งกายดุจนักศึกษานั้นหรือไม่?"

"มิเคยเห็น"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกล่าวเสียงแผ่วเบา

"หากแม้นบริวารมิได้จำคนผิด มันผู้นี้จะต้องเป็นตัวเก้งกึงฉายากิมเต็กจือเซ็ง (บัณฑิตขลุ่ยทอง) ที่หลบหนีหน้าจากพวกนักเลงมาเนิ่นนานปี ดูท่าวันนี้พวกเรากลับจะต้องดำเนินการอย่างรอบคอบรัดกุมแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังพลันสั่นสะท้าน สำหรับเรื่องราวของเก้งกึงฉายาบัณฑิตขลุ่ยทองนี้ ตนเคยได้ยินซือแป๋เอ่ยถึงมาบ้างจริงๆ คนผู้นี้มิเพียงจะมีกระบวนขลุ่ยทองอันพลิกแพลงพิสดารจนภูตผีเทพยดาคาดเดามิถูกเท่านั้น เลห์อุบายอันยอกย้อนชั่วร้ายของมันก็เหนือล้ำผู้คน ความหวาดกังวลของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง นับว่ามิใช่จะไร้เหตุผลเลย

พอดีในเวลานั้น ตังโฮ้วได้ส่งเสียงอันเย็นชาขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ฝีมือของท่านนับว่าอำมหิตได้เต็มที่ ถึงกับไม่ยอมปล่อยปละทหารเลวจำนวนไม่กี่คน มิน่าเล่า ในวงพวกนักเลงจึงต่างชิงชังคั่งแค้นตัวท่านทุกคน"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"ทั่วทั้งปั้วเล้งเต้ามีสุนัขบ้าอยู่เกลื่อนกลาด เมื่อไม่มีผู้กำจัดกวาดล้าง ผู้แซ่คุ้ยก็จำต้องออกกำลังรับใช้ไปบ้าง ช่วยเหลือเหล่าที่ไม่มีความสามารถ"

คุ้ยงังเพี้ยด่าทหารเลวของตังโฮ้วเป็นสุนัขบ้าและเห็นพวกตังโฮ้วเป็นผู้อ่อนแอไร้ความสามารถ ปราศจากความคิดที่จะกำจัดสิ่งชั่วร้าย น้ำหนักของวาจานี้นับว่าเพียงพอต่อการทนทานทีเดียว

ตังโฮ้วผุดลุกขึ้นจากที่ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ก่อนที่จะฆ่าคน ท่านเคยส่งเสียงมาหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเบาๆ พลันงอนิ้วมือขวาที่ในแขนเสื้อดีดฝ่าอากาศไป พลังลมแหลมคมพุ่งเข้าใส่คอหอยตังโฮ้วดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ตังโฮ้วมีวิชาฝีมือที่ยอดเยี่ยมมิใช่ย่อย ฟังเสียงลมก็รู้จุดถูกจู่โจม ทราบ

ว่ามีคนลอบประทุษร้ายแล้วมือซ้ายได้ยกดันขึ้นเบาๆ ก็สามารถดีดพลังนิ้วของคุ้ยงังเพี้ยให้ลอยข้ามพันศีรษะ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ฝีมือครานี้ของท่านน่าอัปยศเกินไปแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าผู้อัปยศนั้นควรเป็นท่าน"

ตังโฮ้วกระชากเสียงขึ้นว่า

"เราเจ้าตะวันออกมีอันใดน่าอัปยศ?"

คุ้ยงังเพี้ย แหงนหน้าหัวร่อเสียงกึกก้องกังวาน กล่าวว่า

"ฮา ฮา พลังนิ้วที่ข้าพเจ้าดีดออกไป ท่านสามารถได้ยินถนัดชัดเจน แต่วาจาที่ข้าพเจ้าถามไปก่อนจะฆ่าคน ท่านกลับแสร้งทำเป็นมิได้ยิน โจรทรยศเราว่าท่านอัปยศอดสูนั้นอยู่ที่นี้เอง!"

ความนี้เป็นที่ผิดคาดหมายของตังโฮ้วอย่างยิ่ง ในเวลานั้น จึงอัดอั้นไม่อาจหาวาจามาตอบโต้ได้

บัณฑิตที่นั่งข้างกายตังโฮ้ว ยามนี้ทรงกายขึ้นยืนช้าๆ หัวร่อเสียงกังวานแล้วกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านขณะนี้มาอยู่ในดินแดนของผู้ใด? ท่านสมควรเข้าใจไว้วาจายืดยาวกล่าวรวบรัดให้สั้น วันนี้มีทางเพียงสองสายที่จะทอดให้ท่านเลือกเฟ้น"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา ขณะอ้าปากจะตอบ บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งก็ชิงสวนคำขึ้น

"ทางสองสายนี้ คือหนึ่งเป็นหนึ่งตาย ใช่หรือไม่?"

บัณฑิตผู้นั้นพอได้ฟังก็งุนงงชั่ววูบ ซ้อนตามองเพ่งพิจารณาบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งแล้วกล่าวว่า

"ท่านทายได้เค้าแล้ว"

"เป็นคือสวามิภักดิ์ ตายคือบุกฝ่า ใช่หรือไม่?"

บัณฑิตผู้นั้นตื่นเต้นเป็นยิ่งนัก หัวร่อเสียงกังวานแล้วกล่าวว่า

"ถูกต้องทั้งสิ้น ข้าพเจ้าพอที่จะเรียนถามนามยิ่งใหญ่ของท่านได้หรือไม่?"

ดวงตาของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง พลันมีประกายเจิดจ้าแวววาว แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"บัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึง ท่านกลับเป็นคนธุรกิจมากมายจนลืมง่ายเหลือ

เกิน ยังจำได้หรือไม่ เมื่อยี่สิบปีก่อน มีคนถูกท่านใช้อุบายชั่วร้ายหลอกลวงไปยังเกาะร้างกลางทะเลแล้วก็มิได้กลับมาเลย”

คนผู้นี้คือบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงจริงๆ พอได้ฟังสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนทันที แต่แล้วหัวร่อฮา ฮา กล่าวว่า

“ไฮ้ ที่แท้คือซีเฮีย เรื่องราวเมื่อคราวกระโน้นจะรื้อฟื้นมันไปไย”

วาจาท่าทีเปี่ยมความลำพองอย่างยิ่งยวด สร้างความขุ่นเคืองแก่บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง จนแค่นเสียงว่า...

“ยากนักที่วันนี้มีโอกาสพบพานกันอีกครั้ง ข้าพเจ้าจะขอบอกแก่ท่านก่อนที่เกาะปั้วเล้งเต้าจะพังทลายไปนั้น เราจะให้ท่านตายอย่างมิต้องกลบฝังเลย”

กระแสเสียงเย็นชา แต่หนักแน่นเด็ดเดี่ยวเปี่ยมความมั่นใจเต็มที่

บัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงใจสะท้านหวั่นไหว มันรู้นิสัยใจคอของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งดี ว่าเป็นคนลั่นปากแล้วต้องปฏิบัติตาม ดังนั้น จึงมีความระมัดระวังตัวจนเต็มที่ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“พวกเราคอยดูกันต่อไป”

ขณะเวลานั้น ตังโฮ้วที่ยืนเบิ่งตาด้วยความขุ่นเคือง เพราะไม่มีวาจาจะมาคัดง้างการประณามของคุ้ยงังเพี้ย พลันคำรามเสียงก้องว่า

“พวกเจ้าเป็นใคร?”

คุ้ยงังเพี้ยและพวกพ้องต่างงงงันไปทันที

ฉับพลันนั้น ริมทะเลมีเสียงอันกังวานปานโลหะดังขึ้น

“สี่ท้าวจัตุโลกา”

ตังโฮ้งพอได้ฟังว่าองครักษ์ใหญ่ของเทียนฮวงก้าทั้งสี่ได้พากันมาถึง ต้องลอบตื่นตกใจไม่น้อย เพราะเพียงต้านทานพวกคุ้ยงังเพี้ยก็ยังต้องรวมกำลังของเกาะม้อเต้าเข้าช่วย ซึ่งมันยังพอมั่นใจว่าต้านได้อยู่ แต่หากแม้นมีเทียนฮวงก้าอันเป็นพรรคใหญ่ที่สุดของแผ่นดินตงง้วนมาร่วมด้วย มันเชื่อแน่ว่า ปั้วเล้งเต้าจะไม่มีทางต่อต้านรับมือ จึงเกิดความกระวนกระวายจนร้องโพล่งว่า...

“ปั้วเล้งเต้ากับเทียนฮวงก้า มิเคยมีความขุ่นแค้นอาฆาตกัน พรรคท่านมาคราวนี้ด้วยจุดประสงค์ใดกัน?”

ตังฮง (ผึ้งพิษบูรพา) แสยะยิ้มกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“คนนั้นไม่มีผิด แต่ของวิเศษในตัวทำให้เป็นโทษทัณฑ์”

ประมุขทั้งสองของเกาะม้อเต้า พอได้ฟังก็รู้ความหมายในวาจามัน จึง

แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“อาศัยพวกท่านทั้งสี่คนนี้หรือ?”

เป็นวาจาที่กล่าวอย่างเหยียดหยามดูแคลนยิ่งนัก

น่ำจั๊ว (อสรพิษทักษิณ) มีนิสัยวู่วามที่สุด พอได้ฟังก็แผดเสียงหัวร่อกล่าวว่า

“เราคิดว่าผู้ใดจึงกล้าอ้าปากอย่างไม่มีที่ปิดบัง ที่แท้คือยี่เต้าจู๊ผู้ยิ่งใหญ่ของเกาะม้อเต้านี่เอง เฮอะ เฮอะ ช่างเป็นการเสียกิริยาที่ลืมคารวะ แต่ทว่าท่านจะข่มขู่ผู้คน ควรจะหาเป้าหมายให้ถูกต้อง”

ยี่เต้าจู๊พลันผุดลุกขึ้นยืน กระชากเสียงขุ่นเคืองว่า...

“ท่านคิดหาที่ตาย?”

ขณะที่ความตื่นเต้นได้ตึงเครียดจนแทบจะปะทุบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงพลันโบกมือให้แก่ชายชราทั้งห้ากล่าวว่า

“พวกเราคร่าตัวคุ้ยงังเพี้ยไว้ก่อน”

เสียงดังพร้อมกับร่างพุ่งออกมา เงาดำหกสายต่างโถมใส่คุ้ยงังเพี้ยโดยพร้อมเพรียงกัน

พฤติการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน สร้างความงงงันให้แก่ตังโฮ้วจนพิศวงสงสัย ส่วนหัวหน้าเกาะทั้งสองของม้อเต้าต่างแค่นเสียงเย็นชาแล้วทรุดกายนั่งลงไป

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกลอกตากลับวูบเดียวก็รู้ได้ด้วยไวปัญญาว่า จิตใจเจตนาของบัณฑิตขลุ่ยทองเป็นฉันใด จึงเกิดความเดือดดาลสุดแสนสาหัสตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“เก้งกึง เจ้าออกจะต่ำช้าสารเลวเกินไปแล้ว”

เสียงดังพร้อมกับกระบวนท่าจู่โจมไป พัดก้านทองพอคลี่วิชาท่าคงเชียะไคพิ้ง (นกยูงรำแพน) กรีดเข้าใส่ร่างบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงอย่างดุร้าย

บัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงควงขลุ่ยทองในมือขึ้นในท่าคูโฮ้วทุนลั่ง (ไล่เสือพิชิตจิ้งจอก) ดาหน้าเข้าปะทะแล้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เสียดายที่ท่านรู้ตัวช้าเกินไปแล้ว”

ชายชราอีกห้าคนนั้น ยังมิทันจะโถมมาถึงเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย ก็ถูกผู้เสเพลโต๊ะเล้ง สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวง มังกรปั่นทะเลไฮ้อุยเล้ง และกระยาจกอสรพิษกับเคี้ยงเจ็งต้านรับเอาไว้

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเนื่องจากพุ่งกายเข้าไป จึงไม่มีคู่มือแม้แต่ผู้เดียว สร้างความวุ่นวายใจจนยืนเกาหน้าเกาตาอย่างคั่งแค้น

สี่เท้าจัตุโลกาพอเห็นก็งุนงงไปวูบหนึ่ง ไซกู้ (แมลงพิษปัจฉิม) พลันคล้ายสำนึกขึ้นได้ จึงร้องอ้อแล้วเงยหน้าขึ้นจ้องมองคุ้ยงังเพี้ย กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คุ้ยงังเพี้ย แผนผังพยุหทวารฟ้าอยู่ในตัวเจ้าหรือ?"

เนื่องจากเทียนฮวงก้า โอบอุ้มคุ้มครองต่อบรรดายอดฝีมือที่มีความอาฆาตแค้นของคุ้ยงังเพี้ยในตงง้วนไว้เสมอมา ดังนั้น ในความรู้สึกของคุ้ยงังเพี้ยมีความชิงชังคั่งแค้นพวกเทียนฮวงก้าอยู่เจ็ดแปดส่วนแล้ว จึงแค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

"ถูกต้อง ท่านคิดทำอย่างไร?"

น่ำจั๊ว (อสรพิษทักษิณ) แผดเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้าเป็นเพียงวิญญาณที่รอดออกจากพยุหอสรพิษของเล่าฮู หากรู้สถานการณ์ก็จงรีบมอบแผนผังนั้นมาอย่างว่าง่าย เล่าฮูจะเห็นความดีที่เจ้ามอบแผนผัง อาจบางทีจะไว้ชีวิตเจ้าสักครั้ง"

คุ้ยงังเพี้ยขุ่นเคืองจนตาเป็นประกายอำมหิต แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านกล้ารับฝ่ามือข้าพเจ้าสักครั้งหรือไม่?"

อสรพิษทักษิณ (น่ำจั๊ว) มิทราบว่ามีพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยได้รุดหน้าจนบรรลุจุดไม่อาจหยั่งคะเน ยังเข้าใจว่า เป็นคุ้ยงังเพี้ยที่เมื่อกาลก่อนร่อแร่อยู่ทางริมน่ำแยงซีเกียง จึงแผดหัวร่อแล้วกล่าวเสียงกึกก้องว่า

"อย่าว่าแต่หนึ่งฝ่ามือ แม้เป็นสิบฝ่ามือเล่าฮูก็เกรงกลัวไปไย?"

กล่าวแล้วก้าวอาดอาดเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยอย่างยโส

เตี้ยเอียลิ้มกระตุกแขนเสื้อคุ้ยงังเพี้ยเบาๆ กระซิบว่า

"เพี้ยตี๋ มอบแผนผังให้แก่มันก็แล้วกัน"

คุ้ยงังเพี้ยงงงันชั่ววูบ กล่าวอย่างไม่พอใจ

"เพราะเหตุใด? หรือพวกเราเกรงกลัวมันไปเสียแล้ว?"

หงส์เกียวขมวดคิ้วแนบแน่น รีบกล่าวว่า

"ตี้ตี๋อันประเสริฐ พวกเรามิเห็นจะต้องมาเกี่ยงกันในเรื่องไร้สาระนี้"

"เกี่ยวกันในเรื่องไร้สาระ? น่าหัวร่อ!"

ขณะที่คุ้ยงังเพี้ยตอบโต้อยู่กับหงส์เกียวและเตียเอียลิ้ม น่ำจั๊ว (อสรพิษทักษิณ) ก็ได้เดินเข้ามาจนถึงระยะยี่สิบเชียะ ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงกำลังเงียบเหงาจน

รำคาญใจ พอเห็นก็ตื่นเต้นยินดียิ่ง รีบสะบัดฝ่ามือมหึมาขึ้นพร้อมทั้งคำรามเสียงก้อง

"รับเราสักฝ่ามือค่อยว่ากล่าว"

เสียงขาดคำร่างโถมเข้าหา ฝ่ามือผลักไปในท่าทุยซัวเที่ยงไฮ้ (ผลักภูเขาถมทะเล) จู่โจมเข้ายังทรวงอกน่ำจั๊วอย่างรวดเร็ว

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเป็นนักสู้อันมีชื่อลือกระเดื่องของบู๊ลิ้มมาเนิ่นนานปี พลังฝีมือย่อมเหนือล้ำกว่าสมัยที่คุ้ยงังเพี้ยต่อสู้อยู่ที่ริมน้ำแยงซีเกียงมากมายนัก กระบวนท่าของฮวยไฮ้ป้าอ๊วงพอพ่งไป อสรพิษทักษิณจำต้องชะงักกายด้วยความตื่นตกใจ สองฝ่ามือยกขึ้นกระแทกปะทะอย่างตรงๆ งูประหลาดที่พันอยู่บนข้อมือทั้งสองตัวนั้น ขณะนี้กำลังอ้าปากแลบลิ้นทำทีท่าจะฉกกัดมาอย่างดุร้าย

เตี้ยเอียลิ้มเคยเผชิญน่ำจั๊วมาก่อน รู้ดีว่าในแขนเสื้อมันมีเล่ห์กลอันชั่วร้าย ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเป็นคนที่สติมิใคร่สมบูรณ์ กลัวจะไม่ทันระวังถึงความสำคัญข้อนี้ เพราะคุ้ยงังเพี้ยของนาง นางมิอาจไม่กังวลใจในความปลอดภัยของฮวยไฮ้ป้าอ๊วงได้

ดังนั้นเอง พอฮวยไฮ้ป้าอ๊วงขยับร่าง นางจึงรีบตามติดเข้าไปตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"ซิมเฮีย ระวังงูพิษในมือมัน"

กระบวนท่ามกเอี้ยเชยลี้ (ป่าร้างพันลี้) กระหนาบเข้าใส่ด้านขวาของน่ำจั๊วอย่างว่องไวฉับพลัน

ส่วนอีกสามจัตุโลกาพอเห็นน่ำจั๊วลงมือแล้วต่างพลอยติดตามเข้ามาระวังมิให้คุ้ยงังเพี้ยฉวยโอกาสหลบหนี เบื้องบนนอกอากาศยามนี้ มีเสียงผึ้งบินกันดังหึ่งๆ อยู่กึกก้อง

เมื่อเตี้ยเอียลิ้มลงมือร่วมกลุ้มรุมน่ำจั๊ว ตังฮง (ผึ้งบูรพา) หน้าตาโหดเหี้ยมทันที ยกนิ้วดีดไปในอากาศเป็นสัญญาณ พลันมีผึ้งมหึมาสามตัวพุ่งเข้าใส่มือขาวผ่องของเตี้ยเอียลิ้มดุจดั่งสายฟ้า

เตี้ยเอียลิ้มทางหนึ่งต้องคอยระวังฮวยไฮ้ป้าอ๊วงไว้ ส่วนอีกทางหนึ่งก็กลัวงูพิษประหลาดบนมือน่ำจั๊วฉกกัดเอา ไหนเลยยังจะมีสมาธิไปคำนึงถึงการถูกผู้อื่นลอบประทุษร้ายได้

น่ำจั๊วถูกกระหนาบทั้งทรวงอกและชายโครง ไม่มีปัญญาจะเอาชัยได้ในพริบตา จำต้องถีบเท้าถอยกายกลับไป พริบตาที่น่ำจั๊วถอยกายนั้น เตี้ยเอียลิ้ม

พลันร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวด มือขวาลูบไปบนหลังมือซ้ายล้มหงายลงไปในทันที

คุ้ยงังเพี้ยยืนประจันอยู่เบื้องหน้าน่ำจั๊ว เห็นได้ถนัดชัดเจนยิ่ง จึงตื่นตกใจจนรีบกระโดดปราดไปรวบร่างแน่งน้อยของเตี้ยเอียลิ้มเอาไว้ มิให้นางล้มหงายลงกับพื้นไป

หงส์เกียวตวาดด้วยความขุ่นเคือง พุ่งกายเข้าใส่น่ำจั๊ว คุ้ยงังเพี้ยก็คลายใจได้อักโข รีบถอยกายกลับมาที่เดิม เมื่อก้มหน้ามองดูก็ตระหนกตกจนใจหายวาบ เนื่องจากแขนขาวผ่องของเตี้ยเอียลิ้ม ยามนี้ได้บวมขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า และนางก็สิ้นสติไปแล้วด้วย

เมื่อเป็นเช่นนี้ ยิ่งสร้างความกระวนกระวายให้แก่คุ้ยงังเพี้ยจนเหงื่อท่วมโซมกาย

อุบายป้ายความผิด

ตังโฮ้วยามนี้จึงได้เข้าใจจุดมุ่งหมายที่กิมเต๊กจือเซ็งสั่งจู่โจมพวกพ้องคุ้ยงังเพี้ย เป็นการป้ายความสนใจให้พวกเทียนฮวงก้าจู่โจมใสตัวคุ้ยงังเพี้ย เมื่อพวกมันเกิดการประหัตประหารกัน ทางพวกตนก็มีโอกาสชุบมือตักตวงผลประโยชน์ จึงต้องเอ่ยชมเชยขึ้น

"อุบายอันประเสริฐ อุบายอันประเสริฐ"

ซาเต้าจู๊ (ประมุขที่สามของเกาะ) แห่งม้อเต้าเพียงยิ้มแล้วกล่าวว่า

"อันแผนเช่นนี้ เพียงตบตาท้าวจัตุโลกาทั้งสี่ที่มีหัวคิดอันซึมเซาเท่านั้น ที่น่ากลัวยังเป็นอีกผู้หนึ่งดอก"

ตังโฮ้วงงงันไปชั่ววูบ รีบถามว่า

"คนที่ซาจู๊หมายถึงนั้นคือผู้ใด?"

ซาเต้าจู๊แห่งเกาะอสูรแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ตอนมันปรากฏตัวมา ท่านย่อมรู้ได้เอง"

จิตใจที่ลิงโลดยินดีของตังโฮ้ว พอได้ฟังก็ต้องฝ่อลงไปอีกครั้ง เพราะมันทราบดี เมื่อซาเต้าจู๊ของเกาะอสูรพบเห็นคนผู้มาซ่อนตัวอยู่ และยังยกย่องคนผู้นั้นอย่างยิ่ง เป็นที่เห็นได้ว่า ผู้ยังไม่ปรากฏตัวนี้ความสามารถของมันน่ากลัวยังสูงล้ำกว่าพวกจัตุโลกามากมายก่ายกองนัก ไยมิทำให้หวาดหวั่นกังวลเล่า

คุ้ยงังเพี้ยเห็นพิษผึ้งบนลำแขนเตี้ยเอียลิ้มแผ่ออกอย่างรวดเร็ว ก็เจ็บปวดใจดุจดั่งถูกเข็มแหลมทิ่มแทง มือสั่นระริกทั้งสองโอบรัดร่างแน่งน้อยเตี้ยเอียลิ้มไว้แนบแน่น โดยมิทราบจะช่วยเหลืออย่างไรได้

เตี้ยเอียคี้พลันเดินเข้ามา กล่าวว่า

"เพี้ยกอ เช้าวันนี้เทียนมิ่งไต้ซือได้ให้ยาขจัดพิษข้าพเจ้ามาขวดหนึ่ง มิทราบพอจะใช้ได้หรือไม่"

ในน้ำเสียงอันสดใส เปี่ยมด้วยความรุ่มร้อนกระวนกระวาย

คุ้ยงังเพี้ยฉุกใจได้คิด รีบเงยหน้าขึ้นกล่าว

"รีบล้วงมาให้เรา"

เนื่องจากความกังวลล้นเหลือเกินไป น้ำเสียงจึงออกจะกระด้างผิดปรกติ

เตี้ยเอียดี้และอีกสองดรุณี เมื่อเห็นต่างก็ต้องงงงันไปทันที วาจาที่กระด้างหน้าตาอันเคร่งเครียดของคุ้ยงังเพี้ยนี้ พวกนางเพิ่งจะเคยเห็นเป็นครั้งแรกจริงๆ

เตี้ยเอียดี้ ตระหนกจนต้องถอยกายไปก้าวใหญ่ ตางามของนางเหม่อมองดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างหวาดหวั่นพรั่นพรึง

ซึ่งความจริง คุ้ยงังเพี้ยมิได้ลำเอียงให้แก่ผู้ใดในห้าโกวเนี้ยเลย ยามนี้เพียงแต่เจ็บปวดใจที่อาการของเตี้ยเอียลิ้มรุนแรงสาหัส จิตใจจึงหงุดหงิดกลัดกลุ้มเกินไปเท่านั้น แต่ตัวเองก็ไม่รู้สึกเลย

คุ้ยงังเพี้ยเห็นเตี้ยเอียดี้ ถือขวดหยกสีขาวอยู่ใบหนึ่ง แต่ยืนเซื่องซึมกับที่ ต้องร้องละล่ำละลักไปอีกว่า...

"ดี้ม่วยท่านเป็นอย่างไรไปแล้วเล่า? รีบมอบให้เราเถิด"

เตี้ยเอียดี้ก้มศีรษะลงด้วยความหดหู่ ยื่นขวดหยกสีขาวถึงมือคุ้ยงังเพี้ย น้ำตาสดใสสองสายรินไหลลงจากแก้มขาวผ่องของนาง หยดหยาดลงใส่อกเสื้อดุจเป็นไข่มุกขาดจากสาย

เพราะเป็นความจริง ดรุณีที่อยู่ในห้วงรัก ผู้ใดไม่มีความหวาดระแวงอันรุนแรงเล่า เตี้ยเอียดี้แม้จะมีความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา แต่อย่างไรนางก็เป็นดรุณีที่เพิ่งแรกรุ่น

คุ้ยงังเพี้ยรีบเปิดจุกขวด เทยาเม็ดสีเขียวเข้มโตประมาณถั่วเหลืองออกมาสองเม็ด งัดปากเตี้ยเอียลิ้มออก แล้วหย่อนยาสีเขียวสองเม็ดเข้าไป

ยานี้เทียนมิ่งเจ็งปรุงขึ้นเป็นพิเศษ เมื่อสัมผัสกับน้ำจะละลายทันที ดังนั้นพอยาเม็ดล่วงล้ำเข้าลำคอเตี้ยเอียลิ้ม จึงไหลตามน้ำลายเข้าไปในท้อง

ขณะนั้น บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกับบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึง กำลังหักล้างผลาญชีวิตกันอย่างดุดันอำมหิต เห็นแต่เงาสีทองของพัดแผ่ออกเป็นกลุ่มก้อนดั่งเมฆใหญ่ ขลุ่ยสีทองพุ่งฉวัดเฉวียนดุจดั่งสายฟ้าคะนองฝน รุกรับตีโต้กัน

จนชุลมุนวุ่นวายไม่อาจแยกแยะได้

ส่วนชายชราทั้งห้าที่พากันมาลงมือพร้อมกับบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึง ยามนี้ก็ตกอยู่ในสภาพของฝ่ายรับ กลัวว่าเพียงไม่นาน พวกมันก็ต้องสิ้นชีวิตในที่นี้แน่แล้ว

อีกด้านหนึ่ง หงส์เกียวสู้อยู่น่ำจั๊วตัวต่อตัว ยิ่งมีกระบวนท่าอันหวาดเสียวระดมใส่ไปไม่หยุดยั้ง

พลังฝีมือที่แท้จริงของน่ำจั๊ว ก็ไม่ต่ำต้อยอยู่แล้ว กอปรกับงูพิษพันธุ์ประหลาดที่ลำแขนทั้งสองของมัน ยิ่งคล้ายเป็นพยัคฆ์ร้ายได้เสียบปีก เหี้ยมหาญดุดันเป็นยิ่งนัก เสียดายที่นี้มิใช่แผ่นดินดงง้วน มันไม่อาจจะพาขบวนงูของมันมาด้วย มิเช่นนั้นน่ากลัวยิ่งยากจะต้านทานรับมือมันได้

แต่ทว่า วิชาฝีมือของหงส์เกียวเหนือล้ำกว่าน่ำจั๊วมากมายก่ายกองนัก ดังนั้น มาตรแม้นน่ำจั๊วจะมีงูประหลาดสองตัวบนสองแขนคอยช่วยเหลือ ทำให้คนมิกล้าจะปะทะกับมันอย่างหักโหมตรงๆ ได้ แต่หงส์เกียวมีความปราดเปรียวแคล่วคล่อง คล้ายประกายไฟ ท่าร่างก็ฉวัดเฉวียนจนไม่มีทางขบคิดคำนวณถูกต้อง ทำให้น่ำจั๊วระมัดระวังจนตัวลีบแล้วก็ยังไม่รัดกุมพอ กระเสือกกระสนทั้งซ้ายขวาหน้าหลังจนเหน็ดเหนื่อยร่อแร่แทบสิ้นปัญญา

พอยี่สิบกระบวนท่าผ่านไป น่ำจั๊วได้เริ่มเชื่องช้าซึมเซาลงไปจนเห็นชัด ดูท่าว่าต่อสู้กันอีกเพียงครู่ใหญ่ รับรองว่ามันจะต้องพลาดท่าเสียทีเป็นแน่แท้

ปักเหียก (แมงป่องพายัพ) เหลือกตาประหลาดของมันกลอกกลิ้งไปมา พลันตวาดเสียงก้องแล้วพุ่งกายโถมเข้ามา หมายจะรวมกำลังของทั้งสองสู้กับหงส์เกียวให้จงได้

ช้าหยกจูผู้มีฉายาเทียนม้อนึ้ง ได้เกร็งพลังเตรียมพร้อมอยู่เนิ่นนานแล้ว พอร่างปักเหียกขยับนางก็ตวาดแล้วพุ่งกายเข้ารับหน้า ลงมือได้รวดเร็วว่องไวจนผู้คนไม่ทันจะเห็นชัดตา

นางมีศักดิ์เป็นเอกในสองภูตสามปีศาจ พลังฝีมือย่อมมีความเยี่ยมยอดสมกิตติศัพท์ ปักเหียกมาตรแม้นจะเป็นหนึ่งในสี่ท้าวจัตุโลกา แต่ในวิชาฝีมือเฉพาะตัวมันและเทียนม้อนึ้งก็ยากที่จะแยกว่าผู้ใดสูงล้ำต่ำต้อยกว่ากัน

ดังนั้นเอง การต่อสู้ทั่วบริเวณ นับว่าสองคนนี้มีความดุเดือดรุนแรงยิ่งกว่าทุกคู่

ตังฮง (ผึ้งบูรพา) ไซกู้ (แมลงพิษปัจฉิม) พอเห็นสภาพเช่นนั้น สีหน้า

ต้องแปรเปลี่ยนไปอย่างมิอาจข่มกลั้น พวกมันลอบตื่นเต้นสงสัย ว่าคุ้ยงังเพี้ยไปหาดรุณีที่งามสะคราญ มาเป็นพวกพ้องตั้งมากมายเมื่อใด มิหนำซ้ำ พลังฝีมือของแต่ละนาง ต่างก็สูงล้ำยอดเยี่ยมจนแทบมิอาจหยั่งคะเน

อีกด้านหนึ่ง ตังโฮ้วก็มีความรู้สึกเป็นเช่นกันแน่นอน พวกมันจวบจนบัดนี้ ยังมิเคยเห็นคุ้ยงังเพี้ยลงมือต่อสู้กับผู้ใดเลย

ขณะนั้น เตี้ยเอียลิ้มในอ้อมแขนคุ้ยงังเพี้ยได้ส่งเสียงครางเบาๆ ลืมตาขึ้นช้าๆ มือขาวผ่องของนางได้ทุเลาคืนสภาพปรกติดั่งเดิมแล้ว ประสิทธิภาพของยาขจัดพิษนี้ นับว่ามีความศักดิ์สิทธิ์ดั่งโอสถทิพย์น่าตื่นเต้นยิ่งนัก

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นพิษในแขนของเตี้ยเอียลิ้มคลายออกไป ก็ตื่นเต้นดีใจยิ่งนัก รีบกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เจ้เจ๊ ยังปวดหรือไม่?"

เตี้ยเอียลิ้มยามนี้จึงได้พบเห็นว่าร่างแน่งน้อยของนางฟุบอยู่ในอ้อมอกของชายในดวงใจ นางวาบหวามดื่มด่ำเป็นยิ่งนัก ช้อนตามองดูใบหน้าอันงามสง่าของคุ้ยงังเพี้ย เห็นเหงื่อไหลซุ่มโชกเป็นเส้นสาย ต้องตำหนิขึ้นด้วยความสมเพชเสียดาย

"เจ้เจ๊ยังไม่ถึงกับต้องตายดอก แต่ท่านไยต้องกระวนกระวายจนเป็นเช่นนี้?"

กล่าวพลางยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดเหงื่อบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยอย่างทะนุถนอมด้วยท่วงท่าที่เป็นธรรมดามิเสแสร้ง อาจบางที นางในยามนี้ได้ละเลยเรื่องราวทางรอบข้างไปหมดสิ้นแล้ว และในมุมนี้ นอกจากตัวนางกับคนรัก ไม่มีบุคคลใดหลงเหลืออยู่อีกเลย

เตี้ยเอียคี้ทอดถอนใจเบาๆ แล้วหันกายเบือนออกไป นางหาใช่หึงหวงริษยาไม่ เนื่องจากคนที่คุ้ยงังเพี้ยโอบอุ้มอยู่นี้ คือเจ้เจ๊ร่วมสายโลหิตของนาง แต่ความคิดอันน่ากลัวประการหนึ่ง ได้วนเวียนอยู่ในห้วงสมองอันสับสนท้อแท้ของนางแล้ว

ทันใดนั้น...

เสียงคำรามอันกราดเกรี้ยวโหยหวนดังขึ้นสองครา ทำลายความเงียบวังเวงไปจนหมดสิ้น ได้ยินจั๊วข่ายกังเซ่งบู๊หัวร่อเสียงก้อง แล้วร้องว่า

"หลวงจีน ท่านไฉนมาลงมือพร้อมกับเราเสียเล่า"

เคี้ยงเจ็งเหลียวเลี่ยวหัวร่อแล้วตอบมา

“เนื่องจาก ยังมีผู้คนอีกมากหลายที่รอให้เราหลวงจีนทำพิธีส่งวิญญาณ”

เสียงแผดร้องโหยหวน ได้กระตุ้นให้เตี้ยเอียลิ้มรู้สึกตัว นางดิ้นเบาๆ ด้วยใบหน้าที่ร้อนผะผ่าว ตัดพ้อเสียงแผ่วเบาว่า

“ตี้ตี๋เลวมาก รีบปล่อยเถิด คนตั้งมากมายปานนี้น่าอับอายยิ่งนัก”

กงจู๊ผู้เย็นชากระด้าง ขณะนี้ได้แปรเปลี่ยนจากเดิมจนสิ้นเชิงแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังก็คลายมือ ลุกขึ้นวิ่งไปที่หงส์เกียวกำลังต่อสู้อยู่ ตาสดใสบังเกิดความอำมหิตอยู่วูบวาบ

ขณะนั้น น่ำจั๊วได้ร่อแร่จนเห็นได้ชัดแล้ว แต่การรุกไล่ของหงส์เกียวกลับยิ่งดุดันรุนแรงขึ้นกว่าเดิม

ตังฮงรู้ดีว่า หากขืนสู้อีกต่อไป คงต้องสูญเสียน่ำจั๊วไปจากพวกพ้องเป็นแน่แท้ พลันคำรามเสียงก้องแล้วใช้ท่าพักลั่งเท่าซา (โหมคลื่นกระหน่ำทราย) ฟาดใส่กลางหลังหงส์เกียวอย่างดุดันทันที

กระหนาบมาทั้งหน้าหลัง การต่อต้านนับว่ายากเย็นเข็ญใจยิ่ง คุ้ยงังเพี้ยพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดพุ่งกายปราดไปดั่งสายฟ้า กระบวนท่าเชียะตี้เชยลี้ (ทางโลหิตพันลี้) ฟาดออกต้านทานการจู่โจมของตังฮงนั้นได้อย่างแม่นยำพอดี

เวลาพริบตา ฝ่ามือทั้งสี่ได้กระแทกเข้าหากันอย่างถนัดถนี่

เสียงระเบิดดังสนั่นจนกรวดทรายกระจายคละคลุ้ง ได้ยินคุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาขึ้นสองสามครา จากนั้น มีเสียงโครม โครม ขึ้นอีกสองครั้ง ทั่วทั้งบริเวณต่อสู้คล้ายถูกควบคุมด้วยพลังอันกระจัดกระจายปานพายุร้าย ฝุ่นทรายที่คละคลุ้งจนมืดสลัวตา

ตังโฮ้วและบรรดาผู้มีฝีมือ ต่างกวาดตาคมกล้าเข้าค้นหาในฝุ่นทรายอันกระจายคละคลุ้ง ต่างคิดจะดูผลการต่อสู้ให้รู้แน่ เนื่องจากพวกมันต่างรู้ตัว การปะทะอย่างหักโหมทั้งสามครั้งนี้ เป็นฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยเพียงคนเดียว แต่เนื่องจากทรายและฝุ่นที่กระจายจนมืดครึ้ม ทำให้พวกทั้งปวงไม่มีปัญญาจะเห็นผู้ใดเป็นฝ่ายมีชัยผู้ใดพ่ายแพ้

ลมโชยมาหอบแล้วหอบเล่า หมู่ผู้กล้าหาญต้องพากันอุทานด้วยความแตกตื่นตกใจ!

เห็นคุ้ยงังเพี้ยยืนหยัดเป็นสง่าอยู่ในที่เดิม ด้วยท่วงท่าเยือกเย็นคล้ายเป็นธรรมดา ส่วนข้างกายมีหงส์เกียวยืนชดช้อยเคียงคู่กับช้าหยกจู ทั้งสามคนต่างมีท่าทีที่เยือกเย็นปลอดโปร่งกระไรปานนั้น คล้ายดั่งมิใช่มาเพื่อต้องการประหัต

ประหารกับผู้คนก็ปานกัน

โดยตรงกันข้าม สามในสี่ท้าวจัตุโลกา ยามนี้ต่างถอยกายไปคนละแปดเชียะเศษ หนวดเคราผมเผ้าลุกชี้ชัน หน้าโหดเหี้ยมตาเหลือกถลน แสดงอย่างแน่ชัดพวกมันมิเพียงแต่พลาดท่าเสียทีเท่านั้น ในจิตใจยังเต็มไปด้วยความแตกตื่นสงสัยด้วย

นี่ก็ยากจะตำหนิ นับแต่จากกับคุ้ยงังเพี้ยที่ริมน้ำแยงซีเกียงแล้ว จวบจนบัดนี้ก็เพิ่งเป็นเวลาไม่นาน แต่ความรุดหน้าของวิชาฝีมือ ถึงกับสามารถใช้กำลังเพียงลำพัง ปะทะกับยอดฝีมืออันดับเยี่ยมที่เมื่อครั้งกระโน้นตนไม่อาจทัดเทียมสามคนซ้อน เรื่องจริงที่เกิดขึ้นไยมิใช่ประหลาดจนคล้ายปาฏิหาริย์เล่า!

ประมุขเกาะม้อเต้าทั้งสอง ก็ปรากฏแววตื่นเต้นตกใจขึ้นบนใบหน้าอันซาด้าน กับวาจาที่ยี่กงจื้อบอกมา พวกมันได้เริ่มมีความเชื่อถือขึ้นบ้างแล้ว

ท้าวจัตุโลกาทั้งสี่ วันนี้เท่ากับถูกผู้เยาว์ของวงพวกนักเลงโค่นให้ยับเยินลงต่อหน้าผู้มีฝีมือมากหลาย ทำให้พวกมันต้องยุ่งยากลำบากใจในการจะรุกหรือถอย เพราะหากทะยานเข้าห้ำหัน ไม่แน่ว่าจะทิ้งชีวิตอันชั่วช้าลงที่นี้ แต่หากหลบหนีไป นับว่าอัปยศอดสูจนมิกล้าแบกหน้าสู้ผู้ใดอีกแล้ว

ทันใดนั้น น่ำจั๊วตวาดเสียงกึกก้องขึ้น

"พวกเราบุก!"

ส่วนอีกสามคนต่างมีเจตนาจะรวมกำลังเข้าหักหาญให้ถึงที่สุด พอได้ฟังจึงจะลงมือ พลันมีเสียงเย็นยะเยียบของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

"หยุดมือให้เราทันที"

เสียงดังปานฟ้าผ่าลงมาข้างกาย สะเทือนจนแก้วหูทุกผู้คนลั่นอื้ออึง

ท้าวจัตุโลกา ต่างพากันหยุดยั้งมือด้วยความตื่นตระหนก หันกายคารวะอย่างนอบน้อมแล้วกล่าวขึ้น

"ท้าวจัตุโลกน้อมพบรองประมุข"

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังพลันงุนงงไป ช้อนตามองดูเห็นที่ซึ่งไกลร่วมเจ็ดสิบเชียะ มีชายชราอายุประมาณเจ็ดสิบปีในเสื้อแพรงาม ผมเผ้าหนวดคราขาวโพลงยืนเด่นเป็นสง่าอย่างเยือกเย็น จากดวงตาที่มีประกายคมกล้าดั่งอาวุธร้าย ก็พอคาดคำนวณได้แน่แก่ใจ ว่าคนผู้นี้ต้องมีพลังฝีมือที่บรรลุจุดสุดยอดแล้ว

รองประมุขผู้นั้นแค่นเสียงเย็นชาว่า

"มิต้อง จงไปยืนไว้ทั้งสองข้างให้เรา"

ท้าวจัตุโลกา ต่างรับคำอย่างนอบน้อมยำเกรงแยกย้ายออกไปยืนสองฟากข้างอย่างสำรวมสงบเสงี่ยม

ทันใดนั้น...

มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังขึ้นอีกสามครา ชายชราสามคนที่ประมือต่อสู้อยู่กับฮวยไฮ้ป้าอ๊วง พลอยจบชีวิตของมันลงไปในยามนี้ด้วย ขณะนั้น ทั่วทั้งลานการต่อสู้ จึงเหลือเพียงคู่ของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกับบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงเท่านั้น

รองประมุขกวาดตาอันเย็นชามองดคนทั้งสองแวบหนึ่ง จึงแค่นเสียงขึ้นว่า

"หยุดมือ"

คล้ายดั่งกับว่า พอมันมาถึงก็ห้ามมิให้ผู้ใดมาลงมือต่อสู้กัน

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งและบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงเป็นศัตรูคู่อาฆาตกันมาเนิ่นนานปี ไหนเลยจะยอมหยุดมือเพราะบุคคลที่ไม่มีอำนาจมาสั่ง

ยี่เต้าจู๊ของม้อเต้าแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"รองประมุข สถานที่นี้คือเกาะปั้วเล้งเต้า (เกาะมังกรขด)"

รองประมุขชราแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"สถานที่นี้แม้มิเป็นอาณาบริเวณของตงง้วน แต่ก็มิใช่เป็นดินแดนของเกาะอสูร"

ยี่เต้าจู๊แค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

"ดังนั้น ท่านเราต่างเป็นบุคคลวงนอก ไม่บังควรเกี่ยวข้องให้มากไป"

รองประมุขแค่นหัวร่อ กล่าวอีก

"ทุกทิศทางที่พรรคเราไปถึง จะไม่เคยยอมให้บุคคลที่สามมาอ้าปากกล่าวคำก่อนเลย"

พลันเหลียวไปบอกกับไซกู้ (แมลงพิษปัจฉิม)

"ไปสยบคู่ที่กำลังต่อสู้ให้กับเราทันที"

ไซกู้รับคำเสียงสดใส กระโดดปราดไปในวงต่อสู้ของทั้งสองอย่างว่องไว

ยี่เต้าจู๊เดือดดาลเป็นการใหญ่ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"กีจื้อเซี้ย ท่านออกจะโอหังลำพองมากไปแล้ว"

ขาดคำหันไปชี้ทางไซกู้ กล่าวว่า

"จับตัวไซกู้ไว้ให้เรา"

ขณะนั้น มีชายชราสองคนโถมเข้าหาไซกู้อย่างว่องไวทันที

รองประมุขผู้มีนามว่ากีจื้อเซี้ย มิได้เหลือบแลดูไซกูแม้แต่แวบเดียว หันมากล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านประหัตประหารศิษย์พรรคเราอยู่ไม่หยุดยั้ง ด้วยเหตุผลกลใดแน่?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านอย่าเข้าใจว่าเทียนฮวงก้ามีความยิ่งใหญ่สักเพียงไรเลย ขอเพียงมีคนที่ผู้แซ่คุ้ยต้องการหาตัวหลบซ่อนอยู่ในพรรคเทียนฮวงก้า เทียนฮวงก้าก็จะไม่มีวันอยู่เป็นปรกติสุขได้"

รองประมุขกีจื้อเซี้ยแค่นเสียงขึ้น

"ท่านมีวาจาเชื่องโขยิ่งนัก"

"พวกเราพอจะดูกันต่อไป"

ขณะนั้น ชายชราสองคนได้ประมือกับไซกู้แล้ว คำนวณตามพลังฝีมือทั้งสองชราเมื่อร่วมกำลังจะไม่ด้อยกว่าไซกู้เลย แต่ไซกู้ยังมีความถือดีในพิษร้ายของตัวจึงมิได้หวั่นหวาดแม้แต่น้อย ทุกฝ่ามือปะทะอย่างหักโหมตรงๆ ด้วยท่าทีคล้ายดั่งจะโค่นกันด้วยกำลังภายใน

ยี่เต้าจู๊แห่งเกาะอสูรแสยะยิ้มเสียงเย็นชา จับจ้องมองสองฝ่ามือของไซกู้จนแน่วนิ่ง

พอดีในเวลานั้น ไซกู้ใช้กระบวนท่าน่อเล้งชูจุ้ย (สองมังกรดูดน้ำ) ฟาดปะทะใส่สองฝ่ามือของชายชราที่โหมระดมมาสองฟากข้าง

เสียงโครม โครม ดังสนั่นหวั่นไหว ฝุ่นทรายใบหญ้าปลิวกระจาย นับเป็นอานุภาพอันหน้าตื่นตกใจมิใช่น้อย

สองชายชราแห่งเกาะปั้วเล้งเต้าต่างถอยกายไปคนละสองก้าว ส่วนไซกู้ถูกกระแทกจนเซถลาถึงสี่ก้าวเป็นที่เห็นได้ หากหักหาญกันตรงๆ เช่นนี้ ไซกู้มิใช่จะต้านทานฝีมือของสองชายชราได้เลย

แต่ทว่า ไซกู้กลับไม่มีทีท่าหวั่นวิตก กลับหัวร่อ ฮา ฮา เสียงก้องแล้วร้องว่า

"พวกท่านทั้งสอง ยังคิดจะมีชีวิตรอดหรือ?"

เสียงขาดคำการจู่โจมระดมซ้ำไปด้วยท่าเฮี่ยงเจี๊ยวอ๊วยซัว (นกมหากาฬกรีดทราย) ปาดใส่หว่างเอวของสองชายชราอย่างดุดันโหดร้าย

สองชายชราแค่นเสียงเย็นชาแล้วยกฝ่ามือผลักกระแทกออกต้านทาน ในพริบตาที่ฝ่ามือทั้งหกจะสัมผัสกันนั้น สองชายชราพลันสีหน้าแปรเปลี่ยนไป ฝ่ามือทั้งสี่ห้อยลงอย่างสิ้นเรี่ยวแรง

ส่วนฝ่ามือทั้งสองของไซกู้ ได้ปราดเข้าถึงตัวในชั่วพริบตา

เสียงโครม โครม ดังขึ้นสองครั้ง พร้อมกับเสียงร้องอันโหยหวนดังขึ้นสองครา ท้องของชายชราทั้งสองถูกไซกู้กรีดจนขาดออกจากกัน ตับไตไส้พุงไหลเรี่ยราดโลหิตสาดกระจายกระเด็นไกลไปคนละสามเชียะ สิ้นใจตายทันที

เหตุการณ์ที่อุบัติอย่างรุนแรงเช่นนี้ ผิดคาดหมายของผู้คนอย่างยิ่ง ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยปรากฏแววพิศวงสงสัย ส่วนพวกหงส์เกียวกลับเบือนสายตาไปทางตังโฮ้วเป็นจุดเดียวกัน

เห็นตังโฮ้วมีท่าทีแตกตื่นสงสัย แสดงว่าผู้ตายทั้งสองคนนี้ จะต้องเป็นตัวสำคัญภายในเกาะปั้วเล้งเต้าแน่แท้

ไซกู้ประหารทั้งสองลงไปได้ดั่งใจ รีบกวาดตามองมา เห็นบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งยังคงต่อสู้อยู่กับบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงอย่างหักหาญผลาญชีวิต ก็ต้องแค่นเสียงด้วยความขุ่นเคือง ถีบเท้าโถมกายไปยังคนทั้งสองทันที

ฉับพลันนั้น...

เงาร่างคนพุ่งวาบเข้ามา ร่างของซาเต้าจู๊แห่งเกาะอสูรหายวับไปจากในปะรำ นับเป็นท่วงท่าที่ว่องไวจนผู้คนน่าหวาดหวั่นพรั่นใจนัก

พริบตาที่เงาร่างคนพุ่งมานั้น ในลานพลันบังเกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ผสานกับเสียงครางหนักๆ ของไซกู้ เงาร่างคนได้พุ่งออกจากลานต่อสู้ดุจดั่งเป็นดาวตก จนไกลถึงสามสิบกว่าเชียะจึงร่วงหล่นลง ที่แท้มันคือไซกู้ ซึ่งจะเข้าจู่โจมใส่บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกับบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงนั่นเอง

เหตุการณ์ทั้งหลายเหล่านี้ บังเกิดขึ้นในเวลาเพียงแวบเดียว ทำให้ผู้คนไม่มีทางจะรับมือทันท่วงที...

สายตาของหมู่ผู้มีฝีมือ ต่างจับจ้องมองไปที่เบื้องหน้าไซกู้ เห็นซาเต้าจู๊แห่งเกาะอสูรกำลังยืนอย่างสง่าด้วยท่วงท่าเยือกเย็นปลอดโปร่งอยู่ในที่นั้น

รองประมุขกีจื้อเชี้ย หน้าเคร่งเครียดเย็นชาทันที หันกายเดินเข้าหาซาเต้าจู๊ (หัวหน้าเกาะที่สาม) ของเกาะอสูร

ไซกู้มาตรแม้นถูกกระแทกสาหัสไม่เบา แต่จิตใจมันหาได้หวั่นหวาดพรั่นพรึงไม่ รีบสูดลมปราณลึกๆ สะกดกลั้นความพลุ่งพล่านบอบช้ำของอวัยวะ

ภายในแล้วกล่าวกับซาเต้าจู๊ด้วยเสียงเย็นชาว่า

"เฒ่าอุบาทว์ เราจะดูว่าท่านยังผยองได้อีกนานเท่าใด"

กล่าวแล้วสืบเท้าก้าวไปยังซาเต้าจู๊ (หัวหน้าเกาะที่สาม) แห่งเกาะอสูร ใบหน้าที่เย็นชาอำมหิตของซาเต้าจู๊ บังเกิดความเหี้ยมเกรียมขึ้นวูบวาบ แค่นเสียงว่า

"เพียงวาจาประโยคนี้ เจ้าจะต้องตายในทันที"

ขาดคำสะบัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่ไซกู้

ไซกู้ถือดีไม่มีความหวาดหวั่น ประกายอำมหิตในดวงตากระจายจ้า สะบัดฝ่ามือกระแทกออกต้านรับอย่างหักโหม ถึงกับเป็นการโค่นกันโดยตรง

สี่ฝ่ามือพุ่งเข้าหากันในแวบเดียว ไซกู้พลันฉุกใจได้คิด แต่ฝ่ามือของซาเต้าจู๊ยังมิได้สิ้นแรงห้อยลงอยู่นั่นเอง เห็นว่าฝ่ามือทั้งสี่จะสัมผัสกันอย่างหักหาญแล้ว ไซกู้ที่แตกตื่นตกใจ รีบกู่เสียงเกรี้ยวกราดพุ่งกายปราดถอยไปทันที

แต่ทว่า ซาเต้าจู๊ของม้อเต้าบังเกิดความอำมหิตจับใจแล้ว ไหนเลยจะให้มันหนีรอดออกจากฝ่ามือได้ ร่างไซกู้พอเพิ่งเคลื่อนไหว ฝ่ามือทั้งสองของซาเต้าจู๊ก็ได้กระแทกออกมา

เสียงโครมดังสนั่น พร้อมกับเสียงร้องเกรี้ยวกราดของไซกู้ ร่างกระเด็นละลิ่วจนไกลถึงสามสิบกว่าเชียะ เมื่อร่วงหล่นลงยังต้องกระอักโลหิตออกมาสองกองใหญ่ แต่มิได้ล้มลงกับพื้น

ซาเต้าจู๊เขม้นมองจ้องดูรองประมุขกีจื้อเชี้ยที่กำลังก้าวช้าๆ เข้ามา แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"แมลงพิษอันกระจ้อยร่อย ไหนเลยจะทำอันตรายต่อเล่าฮูได้"

รองประมุขกีจื้อเชี้ยเค้นเสียงเย็นชาว่า

"ผู้คนของเกาะอสูร ในที่สุดก็จู่โจมใส่พรรคเราเข้าแล้ว"

เสียงขาดคำก็มายืนตระหง่านอยู่ที่เบื้องหน้าซาเต้าจู๊ในระยะแปดเชียะ

ยี่เต้าจู๊และยี่กงจื้อจับตาอันคมวาวมองดูคนทั้งสอง แสดงว่าความแปรเปลี่ยนระหว่างทั้งสองนี้ เป็นที่น่าสนใจที่สุด

คุ้ยงังเพี้ยค่อยๆ หันมา เดินไปทางวงต่อสู้ของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง ขณะนี้ คุ้ยงังเพี้ยจำเป็นจะต้องรีบรวบรัดการต่อสู้ให้ยุติโดยด่วน เพื่อรวมกำลังไว้ต่อต้านกับการประหัตประหาร ที่จะเกิดขึ้นในเวลาอันใกล้

ขณะนั้น บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งและบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึง ได้สู้กัน

จนถึงขั้นแตกหักจะปรากฏผลแล้ว ขณะที่คุ้ยงังเพี้ยเพิ่งจะถึงบริเวณต่อสู้ บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งพลันใช้ท่ากิมสี่เชยชิว (พัดทองยั่งยืน) ฉวยโอกาสกรีดไปยังกระดูกไหล่ของบัณฑิตขลุ่ยทอง เห็นพัดสีทองที่รวบและคลี่อยู่ควาก ควาก มีประกายเจิดจ้าแพรวพรายดุจแสงอาทิตย์ ซอนไซสายตาจนลายพร่างพราย...

บัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงก็แค่นเสียงเย็นชา ขลุ่ยทองในมือสะบัดปาดมาด้วยท่าเต๊กเอี้ยเชยเต๋ง (เงาขลุ่ยพันชั้น) ดาหน้าเข้าปะทะอย่างไม่ไหวหวั่น

ทั้งสองต่างลงมือกันด้วยความว่องไว ท่าร่างก็คล่องแคล่วปราดเปรียวพริบตาเดียวกันนั้น ทั้งสองได้กลายเป็นสีในระยะประชิดติดตัว เงาสีทองกระจายออกซับๆ ซ้อนเป็นชั้นๆ แทบครอบคลุมร่างคนทั้งสองไปหมดสิ้น

ทันใด บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราด พัดทองกระแทกปราดลงมา เสียงควาก ควาก ดังขึ้นมาพร้อมกับร่างของสองคนผละออกจากกัน...

เห็นบนไหล่ของบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึง มีโลหิตพุ่งฉีดดั่งน้ำพุ ใบหน้าขาวซีดปานกระดาษ

ที่แท้ มันระวังว่าตัวบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งจะใช้ในท่านี้อยู่แต่แรกแล้ว แต่มิได้คาดหมายว่า จะสามารถใช้ก้านพัดพุ่งพร้อมกันถึงสามก้าน จนทำให้มันต้องเป็นอันตรายบาดเจ็บไปกับพัดทองนี้

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“เก้งกึง เจ้ามิต้องหวาดกลัว ก้านพัดไม่มียาพิษชโลม เนื่องจากเราต้องการให้ท่านตายด้วยแผนของเรา”

บัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงส่งเสียงเย็นชาว่า

“พวกเราคอยดูกันต่อไป”

ขาดคำหันกายเดินกลับเข้าไปในปะรำอีกครั้ง

เหตุการณ์เกิดขึ้นในช่วงเวลาสั้นยิ่งนัก ยุติลงในขณะที่ซาเต้าจู๊แห่งเกาะอสูร และรองประมุขกีจื้อเซี้ยเพิ่งจะเย้ยหยันไปคนละคำสองคำ

ซาเต้าจู๊เกาะอสูรแค่นเสียงเย็นชาว่า

“เทียนฮวงก้า ไหนเลยจะเทียมเทียบเปรียบกับเกาะเราได้? เฮอะ...”

รองประมุขกีจื้อเซี้ยตาเป็นประกายแวววาวพลันถลันร่างเข้าสะบัดฟาดฝ่ามือพร้อมทั้งตวาดสำทับ

“ทดลองดู”

ซาเต้าจู๊มีความระวังตัวอยู่เนิ่นนานแล้ว มันคำรามเสียงก้องขึ้น

“มาได้ประเสริฐ”

สองฝ่ามือพลิกขึ้นฟาดปะทะอย่างว่องไวปานสายฟ้า

พลังอันดุดันทั้งสองสาย กระแทกเข้าใส่ทรวงอกของฝ่ายตรงข้ามดุจดั่งภูเขาถล่มทราย นับเป็นอานุภาพอันน่าแตกตื่นตกใจ ที่ยากยิ่งจะพบเห็นในวงพวกนักเลง

ผู้อยู่ในปะรำต่างผุดลุกขึ้นยืนอย่างลืมตัว คุ้ยงังเพี้ยก็มีทีท่าตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่งขึ้นบนใบหน้า

เสียงระเบิดปานแผ่นดินถล่มทลายดังผ่านไปแล้ว ฝ่ามือทั้งสี่ที่ปะทะกันดังสดใส กระทบโสตของผู้อยู่ในบริเวณอย่างชัดเจน และพลอยสั่นสะเทือนจิตใจของทุกผู้คนจนหวั่นไหวด้วย

ลมหอบกรวดทรายปลิวกระจายมาสัมผัสผิวกายจนเจ็บแปลบ พลังอันวุ่นวายอลเวงของทั้งสอง กระโชกจนเสื้อผ้าหมู่ผู้มีฝีมือสั่นไหวดังสนั่น ช่างเป็นการหักหาญอย่างที่บู๊ลิ้มยากจะพบเห็นจริงๆ

ฝุ่นทรายคละคลุ้งจนมืดมัว เห็นซาเต้าจู๊เซถอยไปก้าวใหญ่ ส่วนรองประมุขแห่งเทียฮวงก้าเพียงไหล่สั่นสะท้านสองสามคราเท่านั้น

ผลการแพ้ชนะ มาตรแม้นมิอาจว่าประจักษ์แจ้งในบัดดล แต่ทกผัคนก็ดูออก ด้านกำลังภายใน ซาเต้าจู๊ของเกาะอสูรยังด้อยกว่ากีจื้อเซี้ยอยู่บ้าง

รองประมุขเทียนฮวงก้า กีจือเซี้ย แค่นเสียงเย็นชา...

“ฝีมือของเกาะอสูร ที่แท้ก็มีเพียงเท่านี้เอง”

ยี่เต้าจู๊บนปะรำพลันผุดลุกขึ้นยืน แค่นเสียงเย็นชาว่า

“ฮึ้งตี้บ้อฮ้วง (ชังแผ่นดินไร้ห่วง) มั่นใจว่าเปรียบกับเล่าฮูได้หรือไม่?”

พอนามฮึ้งตี้บ้อฮ้วงดังขึ้น หมู่ผู้มีฝีมือทั่วทั้งบริเวณต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสี ส่งเสียงอุทานเซ็งแซ่ ที่แท้ทุกผู้คนต่างก็ไม่คาดหมาย ว่าฮึ้งตี้บ้อฮ้วงอันเป็นจอมอสูรที่ฆ่าคนอย่างอำมหิต ปลีกตัวออกไปจากวงพวกนักเลงเป็นเวลาถึงยี่สิบกว่าปี บัดนี้ได้มาเป็นรองประมุขของพรรคเทียนฮวงก้าไปแล้ว!

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงกีจื้อเซี้ยแค่นเสียงเย็นชาว่า

“ทั้งสองท่านหากร่วมมือกันกลุ้มรุม เล่าฮูอาจบางทีจะต้านทานมิอยู่”

เป็นวาจาที่กล่าวอย่างหมดจดเปิดเผย มิได้ปิดบังอำพราง แต่ความจริงมันก็อำพรางผู้คนมิอยู่เช่นกัน

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“เล่าฮูสู้กับท่าน จะต้องใช้การร่วมมือกลุ้มรุมหรือไม่ อย่าเพิ่งเอ่ยขึ้นถกเถียง เราขอถามท่าน เทียนฮวงก้าเคยอาละวาดอยู่แต่ในแผ่นดินตงง้วน วันนี้พลันมาบุกรุกเกาะนอกทะเล ด้วยจิตเจตนาอย่างไรกัน?”

“จิตเจตนาอย่างไร? เราเห็นว่าท่านยังเข้าใจกระจ่างยิ่งกว่าเราเสียอีก นี่เรียกว่ามีโทษฐานพกของวิเศษ”

ตังโฮ้วพลันผุดลุกขึ้นยืน กล่าวว่า

“แผนผังพยุหทวารฟ้าอยู่ในตัวคุ้ยงังเพี้ย ท่านไยไม่...”

วาจาตังโฮ้วมิทันขาดคำ ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวปานคลุ้มคลั่ง...

พลีชีวิตเพื่อรัก

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงแผดหัวร่อครู่หนึ่ง แล้วจึงกล่าวว่า...

“ขอถาม พวกท่านชาวเกาะอสูรมาด้วยจุดประสงค์ใดกัน?”

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรแค่นเสียงขึ้นว่า

“ท่านเล่า?”

“พวกเราแม้คนละทางแต่มีจุดหมายเดียวกัน รู้กันโดยมิต้องว่ากล่าว”

ขาดคำพลันหันไปถามคุ้ยงังเพี้ยเบาๆ

“คุ้ยงังเพี้ย ท่านมาครานี้ด้วยจุดประสงค์ใด?”

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้รู้แล้วว่า แผนผังเทียนมิ๋งติ้งที่ตนได้มาเป็นของเทียม จึงรู้สึกผิดหวังบ้างเล็กน้อยเมื่อได้ฟังจึงแค่นหัวร่อตอบไป

“จุดประสงค์ของข้าพเจ้าอยู่ที่ใด ไยต้องบอกเล่าแก่ท่าน?”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงตาเป็นประกายแวววับ เค้นเสียงเย็นชาว่า

“ท่านควรรู้ว่าเล่าฮูมีความอดกลั้นจำกัดนัก”

ขาดคำเดินเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยอย่างแช่มช้า

คุ้ยงังเพี้ยสาวเท้าเดินหน้าเข้ารับ กล่าวว่า

“ความอดกลั้นของข้าพเจ้าน่ากลัวด้อยกว่าท่าน”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงคิดไม่ถึงว่า คุ้ยงังเพี้ยจะกล้าผยองต่อตนจนถึงเพียงนี้ อยู่ต่อหน้าพวกเกาะอสูร จอมอำมหิตเฒ่าก็รู้สึกอัปยศจนมิอาจกลบเกลื่อน พลันสะอึกเข้าไปอีกก้าวใหญ่ ตวาดขึ้น

“เด็กอุบาทว์ โอหังนัก”

เสียงดังพร้อมกับสองฝ่ามือกระแทกเข้ามา พลังลมอันรุนแรงสุดจะ

เปรียบปาน ทะลักเข้าใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยดุจดั่งอสนีบาตฟาดใส่

ตังโฮ้วลอบลิงโลดอยู่ในใจ ขอเพียงกำจัดคุ้ยงังเพี้ยไปได้ เกาะปั้วเล้งเต้าก็สูญสิ้นมหันตภัยอันยิ่งใหญ่ที่หวาดระแวงอยู่ทุกวี่วันไป

แต่ทว่า เรื่องราวในโลกมักจะไม่เป็นไปตามความปรารถนาของผู้คนเสียเป็นส่วนมาก พริบตาที่ฮี้งตี้บ้อฮ้วงกระแทกสองฝ่ามือออกไปนั้น คุ้ยงังเพี้ยก็กระแทกสองฝ่ามือออกต้านรับดุจกับสายฟ้า

ฝ่ามือทั้งสี่พอปะทะ เสียงระเบิดก็ดังติดตามมา ฮี้งตี้บ้อฮ้วงเซถอยถึงสองก้าวใหญ่ ส่วนทางฝ่ายคุ้ยงังเพี้ยเพียงไหล่สั่นสะท้านวูบเดียวเท่านั้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ มิเพียงฮี้งตี้บ้อฮ้วงจะแตกตื่นจนตะลึงงันเท่านั้น แม้ประมุขที่สองที่สามของเกาะอสูรและพวกตังโฮ้วก็ตระหนกตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ

คุ้ยงังเพี้ย...บุรุษหนุ่มที่มีอายุยังมิถึงยี่สิบ ไม่เพียงจะรับการกระแทกสองฝ่ามือของฮี้งตี้บ้อฮ้วงผู้มีศักดิ์ศรีเป็นรองประมุขเทียนฮวงก้าอยู่เท่านั้น ยังสามารถกระแทกมันเซถอยไปสองก้าว! นี่ควรจะเป็นเรื่องยิ่งใหญ่สะท้านขวัญสั่นวิญญาณผู้คนสักเพียงไรกัน?!

ความคิดหนึ่ง พลันพุ่งวาบขึ้นในห้วงสมองของยี่เต้าจู๊แห่งเกาะอสูร ทำให้รีบพลิ้วกายปราดมา กล่าวกับฮี้งตี้บ้อฮ้วงด้วยเสียงเย็นชาว่า

“วีรบุรุษกำเนิดในวัยเยาว์ ดูท่าวงพวกนักเลงต่อแต่นี้ไม่มีที่ให้พวกเราใช้ฝีมืออีกแล้ว”

ความหมายในวาจามิต้องบอกให้กระจ่างก็รู้อยู่แก่ใจ

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงก็มีความคิดเห็นเป็นเช่นเดียวกัน คำนึงขึ้น

“คุ้ยงังเพี้ยมีอายุเยาว์วัย ก็ประสบความสำเร็จอันน่าแตกตื่นตกใจปานนี้ หากแม้นมีวันเวลาให้มันฝึกปรือน่ากลัวบู๊ลิ้มในภายหน้า จะต้องตกอยู่ในอำนาจบารมีของมันเสียแน่”

คนเรา ผู้ใดบ้าง จะไม่เห็นแก่ตัว? ฮี้งตี้บ้อฮ้วง เมื่อคำนึงถึงแผนการใหญ่ในภายภาคหน้า ก็เกิดความคิดเป็นเช่นเดียวกับพวกเกาะอสูร หมายทำลายล้างอุปสรรคยิ่งใหญ่ออกไปอย่างเด็ดเดี่ยว จึงส่งเสียงกังวานกล่าวขึ้น

“คุ้ยงังเพี้ย ความสำเร็จของท่านทำให้เล่าฮูตื่นเต้นยิ่ง เพื่อเห็นแก่ความปลอดภัยและแผนการใหญ่ในภายภาคหน้า น่ากลัวท่านในวันนี้ ยากจะออกจากเกาะปั้วเล้งเต้าได้แล้ว!”

กล่าวแล้วหันไปมองดูหัวหน้าเกาะอสูรทั้งสองแวบหนึ่ง เจตนาการร่วม

มือกลุ้มรุมปรากฏอยู่จนชัดเจน

พวกหงส์เกียวโกวเนี้ยทั้งห้า เมื่อเห็นต่างตื่นเต้นตกใจ พากันตวาดแล้วกระโดดปราดๆ มารายล้อมรอบกายคุ้ยงังเพี้ยทันที

ซาเต้าจู๊แห่งเกาะอสูรแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ให้พวกเจ้าทั้งหกคน มาประมือกับพวกเล่าฮูทั้งสามคนก็แล้วกัน"

ซึ่งความจริง มันมิได้แยแสสนใจในตัวโกวเนี้ยทั้งห้านี้เลย การที่พวกนางเข้ามาร่วมด้วย กลับยิ่งทำให้พวกมันมีข้ออ้างมาร่วมมือจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยขึ้นอีก

สถานการณ์อันตึงเครียดจะแตกหักได้เกิดขึ้นแล้ว จอมอสรร้ายที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่องของบู๊ลิ้มทั้งสามคน จะร่วมมือกันเข้ากลุ้มรุมต่อผู้เยาว์คราวลูกหลานกันแล้ว

ตังโฮ้วปลาบปลื้มยินดีจนหน้าระรื่น เพราะพวกทั้งสามฝ่ายนี้ ล้วนเป็นภัยต่อเกาะปั้วเล้งเต้าของมันทั้งสิ้น และบัดนี้ พวกมันก็จะประหัตประหารกันเอง ในจิตใจของตังโฮ้วหวังอย่างเต็มที่ ขอให้ทั้งสามต่างต้องตายอย่าได้มีผู้ใดรอดเลย

ขณะเวลานั้นเอง บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งพลันเอื้อนโคลงขึ้น...

"ไร้การใคร่ครวญอันกว้างไกล จะเกิดภัยขึ้นในบัดดล"

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงพอได้ฟังใจหายวาบ หลังจากขบคิดชั่วครู่ก็รู้ด้วยไวปัญญาคำนึงว่า

"เราและคุ้ยงังเพี้ย หาได้มีความอาฆาตแค้นยิ่งใหญ่ไม่ อย่าว่าแต่มันเพียงลำพังก็มิเห็นจะก่อเภทภัยต่อเราได้ เราหากร่วมกำลังกันกำจัดมัน จะทำให้เสียผู้ที่ถ่วงอำนาจเกาะม้อเต้า ต่อไปหัวหน้าเกาะทั้งสองคงจะต้องร่วมมือเข้ากลุ้มรุมเรา แล้วเราจะถอยไปในที่ทางใดได้?"

คนผู้นี้มีสติปัญญาปราดเปรียวลึกซึ้ง เพียงใช้ความคิดชั่ววูบก็รู้ได้อย่างกระจ่างใจ หากแม้นกำจัดคุ้ยงังเพี้ยไปในเวลาขณะนี้ จะต้องมีแต่ผลร้ายต่อมันโดยมิเห็นผลดีอย่างไรเลย

ดังนั้น พลันพลิ้วกายถอยปราด ส่งเสียงเย็นชากล่าวว่า

"ทั้งสองท่านลงมือได้เต็มที่ เรื่องนี้มิได้เกี่ยวข้องกับเล่าฮู"

เต้าจู๊ที่สองที่สามของเกาะอสูรต่างงงงัน ความคิดพอเกิดขึ้นก็รู้ความหมายในเจตนา ต่างต้องแค่นเสียงหัวร่ออันขุ่นแค้นแล้วกล่าวว่า

"กีจื้อเซี้ย ท่านมีเจตนาเยี่ยงไรกัน?"

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงก็แค่นหัวร่อใส่หน้า กล่าวว่า

“เจตนาการป้องกันภัยมิอาจไม่มี อย่าลืมว่าท่านเราต่างอยู่ในสถานการณ์ที่มิอาจปรองดองกันได้อยู่”

ขาดคำถอยปราดไปจนไกลกว่ายี่สิบเชียะบ่งบอกว่ามิยอมลงมืออยู่ชัดเจน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ประมุขทั้งสองของเกาะอสูรก็มิกล้าลงมือต่อคุ้ยงังเพี้ย ดังโฮ้วจึงต้องผิดหวังอย่างยิ่ง

สองประมุขแห่งเกาะอสูรคำนวณสถานการณ์ของปัจจุบันชั่วขณะ ทราบดีว่าหากคุมเชิงกันเยี่ยงนี้ต่อไป จะต้องทำให้การร่วมมือของคุ้ยงังเพี้ยและฮึ้งตี้บ้อฮ้วงเกิดขึ้น มากล้มรมจ่โจมใส่มันเป็นแน่ อย่าว่าแต่ คิดจะได้แผนผังพยุหทวารฟ้า ขณะนี้ก็มิใช่เป็นเวลาสมควร ดังนั้น เมื่อเหลียวซ้ายแลขวาแล้วพลันตวาดเสียงกึกก้องขึ้น

“ถอยเข้าไปในพยุหเทียนมึ้งติ้ง!”

ขาดคำกระโดดปราดเข้าไปในค่ายกลก่อนทันที

ทหารเลวทั้งสี่ด้านพอได้ยินคำถอย ต่างวุ่นวายจนอลเวงทันที เหวี่ยงอาวุธในมือทิ้งกันเป็นโกลาหลเข้าไปในค่ายกลอย่างมิได้คิดชีวิต

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงแค่นเสียงเย็นชาร้องขึ้น

“บก”

ท้าวจัตุโลกาทั้งสี่นอกจากไซกู้ที่บาดเจ็บสาหัสไม่อาจลงมือต่อสู้กับผู้ใดแล้ว อีกสามคนต่างฮือกันจู่โจมไปทางค่ายกลนั้น

ตังฮงออกคำสั่งให้ผึ้งพิษของมันจู่โจม ช่วงเวลาสั้น เสียงแผดร้องโหยหวนก็ดังระงม มีทหารเลวที่วิ่งช้าจำนวนหลายสิบ ต่างถูกผึ้งพิษต่อยตายอยู่นอกค่ายกล...

สองประมุขเกาะอสูรเมื่อออกคำสั่ง ตัวเองขณะจะกระโดดเข้าไปในค่ายกล พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงเย็นชาขึ้น

“หนีไปที่ใด?”

เสียงขาดคำกระบวนท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้งจู่โจมไปฟาดใส่ใจกลางหลังของยี่เต้าจู๊อย่างดุดัน

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรผ่านการต่อสู้จนโชกโชนชำนาญ ขณะกระโดดกายพุ่งไปนั้น คำนวณแน่ว่าคุ้ยงังเพี้ยจะต้องมีการกระทำดั่งนี้ พอพลังลมอันรุนแรงพุ่งมาทางกลางหลัง มันก็ได้ตวาดเสียงก้องแล้วสะบัดมือฟาดกลับมาอย่างรุนแรง

ฝ่ามือของยี่เต้าจู๊คราวนี้ ใช้ได้แม่นยำพอดิบพอดี และการฟาดกลับมา

พอดีปะทะกับสองฝ่ามือของคุ้ยงังเพี้ยอย่างแม่นยำ

เสียงระเบิดสนั่นหวั่นไหวผ่านไปแล้ว เสียงแค่นเย็นชาของยี่เต้าจู๊เกาะอสูรก็ดังตามติด ร่างพุ่งเข้าไปในค่ายกลดุจดั่งเป็นเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่งหายวับลับตาทันที

ห้ามารทะเลเลือดและจั๊วข่าย เคี้ยงเจ็ง ขณะนี้กำลังไล่เข่นฆ่าทหารเลวที่หนีอย่างไม่คิดชีวิต ด้วยพลังฝีมือของคนทั้งเจ็ดมาจู่โจมใส่พวกมือชั้นสองสามของวงพวกนักเลงเหล่านี้ เฉกเช่นกับพยัคฆ์ร้ายพลันเข้าไปในฝูงแกะ บุกในที่ใดที่นั้นก็ทลายราบ ฆ่าจนเหล่าทหารเลวแผดร้องก้องระงมไปทั่วทั้งตัวเกาะ

ฮี้งตี้บ้อฮ้วง พุ่งกายสกัดกั้นซาเต้าจู๊เกาะอสูรไว้ ทั้งสองมีพลังฝีมือที่คู่คี่ทัดเทียมกัน ช่วงเวลาสั้นจึงไม่อาจปรากฏผลแพ้ชนะขึ้นได้ แต่ทว่า ซาเต้าจู๊เกาะอสูรยามนี้ยังมีแผนการอื่นอยู่ มิปรารถนาพัวพันการต่อสู้ให้นานนัก จึงแค่นเสียงหัวร่อกล่าวว่า

“กีจื้อเซี้ย หากแม้นยังมีความเป็นคน จงตามเล่าฮูเข้าไปในค่ายกลด้วยมิเช่นนั้น ลายแทงค่ายกลนี้น่ากลัวต้องตกเป็นกรรมสิทธิ์ของม้อเต้าแล้ว”

ขาดคำเร่งมืออย่างดุดันรุนแรง ฟาดซ้อนๆ สิบสามฝ่ามือจนม่านพลังหนาแน่นซับซ้อน ทำให้ไม่มีช่องว่างรอยโหว่ใดปรากฏต่อสายตาผู้คน แนวทางวิชาฝีมือของม้อเต้านับว่ายอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริงๆ

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงตาเป็นประกายแวววับ คำนวณในใจขึ้น

“เราดูว่าท่าทีเช่นนี้ของเจ้า จะยืนยงได้นานเท่าใด...”

พลันถอยกายออกไปห้าเชียะอย่างไม่คาดหมาย

ซาเต้าจู๊กำลังต้องการให้มันเป็นเช่นนี้ทีเดียว ดังนั้น พอร่างฮี้งตี้บ้อฮ้วงเพิ่งขยับถอยไป ซาเต้าจู๊เกาะอสูรพลันเร่งกำลังที่เท้า กระโดดขึ้นไปในอากาศพุ่งปราดเข้าสู่ค่ายกล ปากก็หัวร่อเสียงกังวานแล้วกล่าวว่า...

“ฮา ฮา กีจื้อเซี้ย เล่าฮูไม่อยู่ร่วมด้วยแล้ว”

เสียงขาดคำ ร่างหายลับไปในค่ายกลทันที

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงเดือดดาลอย่างยิ่ง กวาดตาคมกล้ามองไปรอบข้าง เห็นพวกพ้องของเกาะปั้วเล้งเต้าเหล่าที่ไม่ตาย หนีเข้าไปในค่ายกลหมดสิ้นแล้ว ที่เหลือมีแต่พวกคุ้ยงังเพี้ยกับสี่จัตุโลกาที่ตนพามาเท่านั้น

คุ้ยงังเพี้ยกระโดดกายมายืนประจันหน้าฮี้งตี้บ้อฮ้วง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านเมื่อครู่มิใช่มีเจตนากำจัดข้าพเจ้าไปหรือ?”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงกังวลใจว่าแผนผังเทียนมึ้งติ้ง จะถูกพวกเกาะอสูรชิงไปก่อน ไม่มีกะใจจะมาหักหาญผลาญชีวิตกับคุ้ยงังเพี้ย จึงแค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

"แล้วเมื่อครู่ท่านไฉนไม่ถามดั่งนี้?"

ยามนั้น พวกหงส์เกียวได้พากันเดินมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ยแล้ว คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าเมื่อครู่เกรงกลัวพวกท่านหรือ?"

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงแค่นเสียงกล่าวขึ้น

"รวมกำลังพวกเราสามคน น่ากลัวท่านไม่มีความมั่นใจจะรักษาชีวิตให้ปลอดภัยได้!"

หงส์เกียวพอฟังพลันเดือดดาลยิ่งนัก ตาแวววาวของนางเบิ่งโพลง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"รับโกวเนี้ยไปทดลองดูสักฝ่ามือ ค่อยคุยโอ่ก็ไม่สาย"

เสียงขาดคำฝ่ามือฟาดปาก พลันลมปราณดาวเหนืออันเข้มแข็งทะลักเข้าใส่ทรวงอกฮึ้งตี้บ้อฮ้วงอย่างดุดัน เป็นอานุภาพอันอำมหิตที่น่าแตกตื่นตกใจยิ่ง

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงเป็นมือชั้นยอดที่โชกโชนชำนาญการต่อสู้ พอเห็นก็แตกตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก ฝ่ามือที่ได้เกร็งพลังเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว พลันสะบัดขึ้นฟาดต้านรับ

ฝ่ามือทั้งสี่พอกระแทกเข้าหากัน เสียงระเบิดอันสนั่นปานฟ้าทลายได้ดังตามติดมา ฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้งขึ้นครอบคลุมรัศมีร่วมยี่สิบวา ยังมิได้ด้อยไปกว่าฝ่ามือของคุ้ยงังเพี้ยเมื่อครู่นี้แม้แต่น้อย!

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงเซถลาถึงสามก้าวจึงยืนหยัดได้ ใบหน้าถอดสีด้วยความแตกตื่นตกใจ มันไม่เคยคาดหมายเลยว่า ดรุณีร่างอ้อนแอ้นจะมีกำลังภายในอันน่าหวาดหวั่นขวัญฝ่อปานนี้!

หงส์เกียวเพียงไหล่สะท้านสองสามครั้ง แค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"เมื่อครู่หากรวมกำลังเราสองคน ท่านจะว่ากระไร?"

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วง ไม่อาจผยองลำพองต่อไปได้แล้ว เพราะคุ้ยงังเพี้ยคนเดียวก็ทำให้มันต้านทานมิอยู่ หากยามนี้มามีหงส์เกียวร่วมมือเข้าอีกคน นางซึ่งมีพลังฝีมือและกำลังภายในไม่ด้อยกว่าคุ้ยงังเพี้ย และยังมีโกวเนี้ยอีกสามคนนั้น มันก็มิกล้าจะมั่นใจว่าโกวเนี้ยทั้งสามคนจะมีพลังฝีมือที่ด้อยกว่าคุ้ยงังเพี้ยไปได้!

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงคำนวณสถานการณ์แล้ว กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เจ้ามีความคิดเห็นอย่างไร?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

“วันนี้คุ้ยงังเพี้ยจะอาศัยปากท่าน ถ่ายทอดวาจาไปให้ประมุขพรรคเทียนฮวงก้า เมื่อเรื่องราวทางนี้ยุติผู้แซ่คุ้ยจะต้องกลับตงง้วน หากยามนั้นเทียนฮวงก้าปกป้องผู้ที่ข้าพเจ้าต้องการค้นหาและยอมให้หลบซ่อนตัวอยู่เทียนฮวงก้าจะต้องพินาศย่อยยับไป”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงมาตรแม้นแตกตื่นตกใจในพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ย แต่มันเป็นบุคคลที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่องของบู๊ลิ้มมาเนิ่นนานปี และบัดนี้ ยังมีศักดิ์ศรีสูงส่งถึงรองประมุขพรรค ไหนเลยจะยอมอ่อนข้อทางคารมแก่คุ้ยงังเพี้ยจึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“พรรคเราหากแม้นมีความเห็นว่าจำเป็นเช่นนั้น เมื่อถึงเวลาย่อมมีความยินดีคอยต้อนรับท่าน”

ขาดคำพลันหันตวาดใส่ท้าวจัตุโลกา

“ประคองไซกู้ขึ้นมา พวกเราเข้าค่ายกล”

เนื่องจากน้ำเสียงที่หนักแน่นจริงจัง แสดงว่ามันต้องมีความสามารถเข้าไปในค่ายกลนี้ได้ คุ้ยงังเพี้ยแม้มิคาดหมายว่ามันจะกล้าเข้าไปในค่ายกล แต่เนื่องจากวาจาได้ลั่นจากปาก และขณะนี้ก็ไม่สมควรจะตั้งตัวเป็นศัตรูกับพรรคเทียนฮวงก้า จึงย่อมไม่อาจขัดขวางการดำเนินงานของพวกมันได้

เตี้ยเอียลิ้มส่งเสียงเย็นชากล่าวรำพึงขึ้นว่า

“เทียนมึ้งติ้งยามนี้เพิ่มขึ้นอีกเจ็ดขบวน น่ากลัวพวกมันแส่เข้าไปหาที่ตายเท่านั้น”

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงชั่ววูบ รีบถามด้วยความสงสัยใจ

“ท่านทราบอย่างไรว่ามีเพิ่มขึ้นเจ็ดกระบวน?”

จิวอี้เหล็งหัวร่อเสียงใส กล่าวว่า

“พวกเราพี่น้องทั้งห้าคน มิเพียงทราบเท่านั้น ยังรู้วิธีทำลายมันเสียอีกด้วย”

“ผู้ใดบอกพวกท่าน?”

“มิบอกกับท่าน”

คุ้ยงังเพี้ยมองดูนางนี้ หันไปจ้องมองนั้น แต่พวกโกวเนี้ยทั้งสี่ ต่างคล้ายมีเจตนาจะหยอกล้อกับคุ้ยงังเพี้ย จึงพากันเบือนหน้าหนีไปทุกผู้คน

คนนี้มิบอก คนนั้นมิกล่าว ทันใดคุ้ยงังเพี้ยคิดถึงเตี้ยเอียคี้ไร้เดียงสา

จึงรีบเบือนหน้าไปทางเตี้ยเอียดี้

พอดีในเวลานั้น เห็นเตี้ยเอียดี้กำลังซอยเท้าวิ่งไปยังตัวตังฮงโดยมิส่งเสียงบอกกล่าว

ตังฮง (ผึ้งบูรพา) เพราะต้องการเข้าค่ายกล กลัวพวกผึ้งพิษจะหานายมิพบจนทำให้หลงทางไป ยามนี้จึงระดมพวกผึ้งพิษลงมาบินห้อมล้อมอยู่รอบตัวมันจนซับซ้อนแน่นหนาด้วยจำนวนเป็นพันๆ หมื่นๆ

เตี้ยเอียดี้มิจู่โจมผู้ใด แต่มาตั้งหน้าจู่โจมใส่คนที่มีอันตรายที่สุด จึงยิ่งทำให้คุ้ยงังเพี้ยกับโกวเนี้ยทั้งสี่กระวนกระวายจนขวัญหนีดีฝ่อ

คุ้ยงังเพี้ยในยามแตกตื่นตกใจ รีบร้องโพล่งไป

“ดี้ม่วยม่วย ใช้ไม่ได้”

เตี้ยเอียดี้ก็ตกลงใจแน่วแน่แล้ว เสียงตะโกนพอดังกระทบโสตก็มิยอมเหลียวมามองสักแวบ กลับพุ่งกายปราดเข้าไปรวดเร็วขึ้นกว่าเดิมเสียอีก

ตังฮงถูกเสียงตะโกนก้องของคุ้ยงังเพี้ยเรียกจนหันหน้ามา พอดีเห็นร่างเตี้ยเอียดี้พุ่งปราดเข้าใส่ ก็แค่นเสียงอย่างขุ่นเคืองใจว่า

“นางทารก แส่หาที่ตาย”

มือขวาชี้ไปที่เบื้องหลัง พลันมีผึ้งมหึมาสิบกว่าตัวบินโถมใส่ศีรษะเตี้ยเอียดี้ ส่วนตังฮงถลันกายหลบเข้าไปในค่ายกลเทียนมึ้งติ้งพอดี

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นยิ่งแตกตื่นตกใจจนหน้าถอดสี กู่เสียงกึกก้องกังวานแล้วกระโดดปราดไปบนอากาศ กระบวนท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรล่องนภากาศ) ฟาดใส่ผึ้งใหญ่ทั้งสิบกว่าตัว

การกระโดดและจู่โจมของคุ้ยงังเพี้ย มาตรแม้นแคล่วคล่องว่องไวยิ่ง แต่จนใจที่เมื่อพุ่งร่างขึ้นนั้น ฝูงผึ้งได้บินมาถึงศีรษะเตี้ยเอียดี้แล้ว รอจนพลังฝ่ามืออันกล้าแข็งฟาดเข้าถึง แม้จะฟาดจนผึ้งเจ็ดแปดตัวที่บินอยู่ทางหลังต่างร่วงลงตายกับพื้น แต่ยังมีอีกสามตัวที่บินมาถึงหน้าเตี้ยเอียดี้

เตี้ยเอียดี้ขณะพุ่งกายวิ่งออกไป มีเจตนาจะให้หมู่ผึ้งพิษนี้ต่อยนางสักครั้งเพื่อจะพิสูจน์ดูว่าคุ้ยงังเพี้ยรักนางหรือไม่ แต่ทว่า เมื่อเผชิญกับผึ้งมหึมาที่มีพิษร้ายกาจสุดแสน นางกลับเกิดความกวาดกลัวขึ้นมาเสียแล้ว ฝ่ามือขาวผ่องรีบตบไปยังผึ้งใหญ่ทั้งสองอย่างลืมตัว

แต่นางที่อยู่ในกลางอากาศ พลังยากจะเกร็งให้เปี่ยมล้นได้ ฝ่ามือที่ฟาดไปนี้ มาตรแม้นถูกนางตบร่วงไปตัวหนึ่ง แต่ยังมีตัวหนึ่งที่ต่อยใส่หลังมือนางอย่าง

ถนัดถนี่

พอดีเวลานั้น คุ้ยงังเพี้ยพุ่งกายเข้าไปทัน แต่เตี้ยเอียคี้ส่งเสียงครางแล้วร่วงลงสู่พื้น

คุ้ยงังเพี้ยทั้งตระหนกทั้งเจ็บปวดใจ พอถึงพื้นจึงตำหนิขึ้นเบาๆ

"คี้ม่วย นี่ท่านคิดทำอะไร?"

กล่าวแล้วรีบยื่นมือไปโอบร่างแน่งน้อยของนางไว้

เตี้ยเอียคี้กำลังคลางแคลงใจว่าคุ้ยงังเพี้ยมิรักนาง บัดนี้ ยังได้ยินคุ้ยงังเพี้ยตำหนินาง ยิ่งยืนยันว่า ความคิดของนางไม่ผิดพลาด ขณะคุ้ยงังเพี้ยจะถูกตัวนางพลันร้องเสียงแหลมขึ้น

"ผู้ใดต้องการให้ท่านเกี่ยวข้อง"

กระโดดออกจากอ้อมแขนคุ้ยงังเพี้ยอย่างแรง วิ่งไปทางทิศตะวันออกจนสุดฝีเท้าทันที

เมื่อเป็นเช่นนี้ ยิ่งผิดคาดหมายของคุ้ยงังเพี้ยนักจนต้องตะลึงลานกับที่ไป

ชั่วพริบตา เตี้ยเอียคี้ได้วิ่งไปไกลหลายสิบวาแล้ว ช้าหยกจูกระวนกระวายจนกระทืบเท้าร้องว่า

"เพี้ยตี๋ ท่านยังไม่รีบตามไป จะรออะไรอยู่"

วาจากระตุ้นจนคุ้ยงังเพี้ยได้สติทันที ร้องเสียงก้องว่า

"คี้ม่วยม่วย"

พุ่งกายตามติดออกไปจนสุดฝีเท้าทันที

หงส์เกียวและเตี้ยเอียลิ้มก็ทำท่าจะวิ่งตามติด แต่ถูกเทียนม้อนึ้งและจิวอี้เหล็งฉุดเอาไว้ หงส์เกียวทั้งสองมิทราบความนัยจึงละล่ำละลักว่า

"พวกท่านฉุดไว้ไปไยกัน?"

ช้าหยกจูรีบกล่าวว่า

"คี้ม่วยเข้าใจในตัวเพี้ยตี๋ผิด ขณะนี้สมควรให้ไปอธิบายปรับความเข้าใจในเมื่อเพี้ยตี๋มียาขจัดพิษติดไป พวกท่านต่างก็ตามไป ไยมิใช่กลายเป็นที่กีดหน้าขวางตาเล่า"

เตี้ยเอียลิ้มงุนงงชั่ววูบ ทวนคำขึ้นว่า

"เข้าใจผิด? เข้าใจผิดได้อย่างไรกัน?"

ช้าหยกจูหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ยังมิใช่เป็นตอนเพี้ยตี๋รักษาอาการของท่านนั้นมีท่าสนิทสนมจนเกินไป"

แล้วเล่าเหตุการณ์ในตอนนั้นให้ฟังอย่างละเอียด สตรีทั้งสองนางจึงเพิ่งเข้าใจได้ในบัดดล

หงส์เกียวหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“มิคิดว่าเอียเท้าตัวน้อยนี้ ยังมีความหวาดระแวงอยู่ตั้งมากมาย”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งต้องส่ายหน้าอยู่ไปมา ขบคิดในใจขึ้นว่า

“เม่งจู๊มาอยู่ในวงของดรุณีโฉมงามทั้งห้า ความเจ็บปวดในวันเวลาภายหน้า น่ากลัวยังมีอีกมากมายหลายหลากนัก”

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงมิเข้าใจความรักของบรุษสตรีเลย เมื่อเห็นจึงต้องเอ่ยอย่างงุนงงว่า

“กงจู๊น้อยเป็นคนว่าง่ายที่สุดเสมอมา ไฉนวันนี้กลับมีความโกรธขึ้นเสียเล่า?”

จั๊วข่ายกับเตี้ยงเจ็งนั้นก้มหน้ามิว่ากล่าว คล้ายดั่งพวกทั้งสองในตอนนี้กำลังขบคิดเรื่องอันสำคัญยิ่งอยู่

วิชาตัวเบาของคุ้ยงังเพี้ย ความจริงก็ยอดเยี่ยมยิ่ง บัดนี้เมื่อซอยเท้าไล่ตามอย่างคลุ้มคลั่ง ความรวดเร็วนั้นยิ่งน่าแตกตื่นตกใจ เพียงกระโดดโลดแล่นสิบกว่าครั้งก็ห่างจากเตี้ยเอียคี้มิถึงยี่สิบวา

คุ้ยงังเพี้ยไล่พลางตะโกนก้องไปพลาง

“คี้ม่วย คี้ม่วย รีบหยุดไว้”

เตี้ยเอียคี้ทำหูทวนลมมิสนใจ ยังคงวิ่งไปที่เบื้องหน้าดุจดั่งคลุ้มคลั่ง มือซ้ายของนางแม้นถูกผึ้งพิษต่อยไปเข็มหนึ่ง แต่มิได้สาหัสเท่ากับเตี้ยเอียลิ้ม จนถึงต้องล้มลงทันที แต่การวิ่งอย่างหักโหมคลุ้มคลั่งนี้ ทำให้เลือดลมพุ่งรุนแรงกว่าปรกติ กอปรกับถึงเวลาพิษจะกำเริบ ยามนี้แขนซ้ายของนางบวมจนกระทั่งมิอาจเคลื่อนไหวแล้ว

ผ่านโขดหินระเกะกะไปหย่อมหนึ่ง ระยะของทั้งสองฝ่ายก็ย่นจนกระทั่งห่างมิถึงห้าสิบเชียะแล้ว

ทันใดนั้น คุ้ยงังเพี้ยพบเห็นเตี้ยเอียคี้กระโดดขึ้นไปบนโขดหินใหญ่ เบื้องหน้าอันเวิ้งว้างกว้างขวาง จวบจนเมื่อคุ้ยงังเพี้ยพบเห็นก็แตกตื่นตกใจจนขวัญหาย

คุ้ยงังเพี้ยว่ายน้ำมิเป็น หากเตี้ยเอี้ยคี้กระโดดลงไปในน้ำ นางมาตรแม้นจะเชี่ยวชาญในทางน้ำ แต่นางที่ถูกพิษร้ายกำเริบ ย่อมยากที่จะทนทานได้นานนัก ตนเห็นทีจะต้องตายกับนางในน้ำเป็นแน่แท้

พริบตา เตี้ยเอียดี้ได้ห่างจากน้ำทะเลมิถึงห้าเชียะ คุ้ยงังเพี้ยในยามแตกดื่นลนลาน ตะเบ็งสุดเสียงไปว่า

"ดี้ม่วย รีบหยุดไว้"

ขาดคำถีบกายพุ่งไปจนสุดกำลังเรี่ยวแรงที่มี โถมเข้าหาเตี้ยเอียดี้ในทันที

ลึกล้ำน้ำใจนาง

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อเห็นเตี้ยเอียคี้ห่างจากน้ำทะเลมิถึงห้าเชียะ ก็รุ่มร้อนใจดั่งไฟเผาผลาญ ตวาดเสียงก้องแล้วโถมกายปราดไปประหนึ่งเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ความจริง คุ้ยงังเพี้ยได้ไล่ตามจนห่างจากด้านหลังเตี้ยเอียคี้มิถึงสิบเชียะแล้ว บัดนี้ ในยามกระวนกระวายโถมกายไปจนสุดแรง ความรวดเร็วว่องไวจึงคล้ายสายฟ้าแลบ ส่วนเตี้ยเอียคี้ที่พิษกำเริบรนแรง กำลังฝีมือจึงกระทบกระเทือนจนด้อยไปมาก ดังนั้น ด้วยเหตุผลที่ซับซ้อนนี้ ร่างที่คล้ายเกาทัณฑ์ของคุ้ยงังเพี้ยจึงได้ไล่ตามทัน รวบเอวแน่งน้อยของนางไว้พอดี

พลังที่โถมอย่างรุนแรง ยังได้พาทั้งสองถลาไปอีกสองเชียะเศษ จนเบื้องหน้าไม่ถึงครึ่งเชียะก็คือทะเลอันกว้างใหญ่

เตี้ยเอียคี้ยามนี้สมองเลอะเลือนจนแทบสิ้นสติ น้ำตาไหลเนืองนองเต็มหน้าซีดเผือดของนาง ยิ่งดูยิ่งรู้สึกเป็นที่เวทนา

คุ้ยงังเพี้ยคว้าร่างนางโอบรัดไว้แนบแน่น ละล่ำละลักว่า

“คี้ม่วย นี่ท่านคิดทำอะไร?”

ในคำตำหนินี้เปี่ยมความรักใคร่เอ็นดู และสมเพชเวทนา

แต่ทว่า วาจาเมื่อกระทบโสตเตี้ยเอียคี้ที่กำลังกินใจ จึงยิ่งขุ่นเคืองขึ้นกว่าเดิม นางดิ้นรนจนสุดแรงแล้วร้องว่า

“ผู้ใดต้องการให้ท่านมาเกี่ยวข้อง ปล่อยข้าพเจ้า ปล่อยข้าพเจ้า ไร้ยางอาย”

กระแสเสียงแหบแห้งเล็กน้อย กำลังที่ดิ้นรนก็ยิ่งอ่อนล้า แสดงว่าพิษผึ้ง

กำลังกำเริบจนเต็มที่แล้ว

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดูน้องน้อยที่นุ่มนวลไร้เดียงสา มิทราบว่าวันนี้ไฉนจึงมาแปรเปลี่ยนเป็นดุร้ายมุทะลุ และก็คิดมิออกว่าตนไปทำให้นางผิดใจตั้งแต่เมื่อใด

วาจาของนางแต่ละคำ คล้ายเป็นเกาทัณฑ์อาบยาพิษ ทิ่มทะลวงเข้าใส่ดวงใจอันว้าเหว่เงียบเหงาเย็นชาของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้รู้สึกชาวูบไปทั่วร่าง และรู้สึกสั่นสะท้านวาบหวิว

คุ้ยงังเพี้ยรำพึงในใจว่า

"อาจบางทีเราผิดจริง อาจบางที เพราะนิสัยเราไม่เหมาะสมจะอยู่กับผู้ใด มาตรแม้นเราจะมีน้ำใจไมตรีอันระอุคุกรุ่นก็ตาม"

ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยจึงต้องยิ้มอย่างเย็นชา ยิ้มอย่างที่ผู้คนเห็นแล้วต้องงุนงงมิเข้าใจ

เตี้ยเอียดี้ได้สติขึ้นช้าๆ อาจบางที ความอบอุ่นในอ้อมอกของคุ้ยงังเพี้ยได้จุดไฟรักที่นางเข้าใจว่าได้ดับมอดไปแล้วให้คุโพลงขึ้นอีกครั้งก็ได้ ดังนั้น นางจึงมิดิ้นรนต่อไป เพียงซบอย่างซาบซึ้งอยู่ในทรวงอกคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยมือหนึ่งโอบเตี้ยเอียดี้ไว้ อีกมือหนึ่งล้วงเข้าในอกเสื้อ หยิบขวดยาขจัดพิษออกมาเปิดจดเทยาเม็ดส่งถึงปากเตี้ยเอียดี้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"กงจู๊น้อย รีบรับประทานยาสองเม็ดนี้ไปเถิด"

คำกงจู๊น้อยสร้างความตกใจให้แก่เตี้ยเอียดี้จนแทบกระโดดขึ้นทั้งตัว เนื่องจากคำเรียกหานี้บ่งบอกความแปลกหน้าและเย็นชาเหลือเกิน

นางรีบเงยหน้าร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก แต่คุ้ยงังเพี้ยกลับยิ้มแย้มแล้วกล่าวว่า

"รีบรับประทานยาขจัดพิษลงไปเถิด อย่าให้พิษกำเริบรุนแรงกว่านี้เลย"

หยาดน้ำตาที่คล้ายไข่มุกขาดจากสาย ร่วงรินลงบนใบหน้านางไม่หยุดยั้ง ช่วงเวลาสั้นๆ นี้ นางรู้สึกว่าตนได้เติบใหญ่ขึ้นอีกมากมาย ทราบเรื่องราวที่นางมิเคยทราบมาอีกมากมาย ดังนั้น นางรู้สึกว่าคนคล้ายกระทำผิดไปแล้ว

นางจึงสั่นศีรษะอย่างอ่อนล้า ส่งเสียงละห้อยว่า

"ไม่ ไม่ต้องการ ข้าพเจ้ายินดีตายในลักษณะนี้"

กล่าวแล้วเบือนหน้าหนีไปมิยอมให้คุ้ยงังเพี้ยป้อนยา...

คุ้ยงังเพี้ยถอนหายใจเบาๆ รู้สึกว่าร่างของเตี้ยเอียดี้สั่นระริกรุนแรงยิ่งเฉกเช่นกับเจ้เจ๊นางเมื่อถูกผึ้งพิษต่อยแล้วไม่ผิดเพี้ยน ดังนั้น ทราบว่าไม่อาจถ่วง

เวลาต่อไปได้แล้ว

คุ้ยงังเพี้ยจึงหยิบยาใส่ปากตนเอง พลันรัดแขนทั้งสองแนบแน่นกว่าเดิม ก้มหน้าประกบปากไปบนปากจิ้มลิ้มของเตี้ยเอียคี้ ดีดปลายลิ้นเบาๆ ก็ส่งยาสองเม็ดนั้นเข้าไปในปากเตี้ยเอียคี้ได้

อากัปกิริยาที่กระทำอย่างกะทันหันของคุ้ยงังเพี้ยนี้ผิดคาดหมายของเตี้ยเอียคี้ยิ่ง แต่ทว่า นางมิได้ดิ้นรน นางเพียงส่งเสียงครางเบาๆ ก็กลืนยาทั้งสองเม็ดลงไป

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้าขึ้นช้าๆ กล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"กงจู๊น้อย โปรดอภัยด้วย"

เตี้ยอียคี้พลันดิ้นหลุดออกจากอ้อมแขนคุ้ยงังเพี้ยเบิ่งตาทั้งสองจนกลมกว้าง ร้องเสียงสะท้านว่า

"เพี้ยกอกอ ท่านเมื่อก่อนมิเคยเรียกข้าพเจ้าเป็นกงจู๊น้อย เหตุไฉน... ขณะนี้...ท่านเปลี่ยน..."

วาจายังกล่าวมิจบคำ ก็ร่ำไห้จนไม่มีเสียงว่ากล่าว นางสำนึกเสียใจสำนึกเสียใจที่ตนไม่บังควรไปกระทำเรื่องกระทบกระเทือนใจต่อคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยหันหน้าเข้าหาทะเล รำพึงรำพันคล้ายเย้ยหยันตนเองขึ้น

"คุ้ยงังเพี้ยประสบเคราะห์กรรมอันใหญ่หลวงมาแต่เยาว์วัย นิสัยใจคออาจมีที่ผู้คนยากจะอโหสิได้ แต่ข้าพเจ้าถามไถ่ตัวเองได้อย่างแน่ใจ มิเคยมีอคติไปทำร้ายต่อผู้ใดอย่างไร้สาเหตุ กงจู๊สองพี่น้องมีพระคุณในการชุบชีวิตผู้แซ่คุ้ยขึ้นอีกครา มาตรแม้นว่าชีวิตของข้าพเจ้านี้มิมีค่าเท่าใด แต่ทว่า การประทานของท่านสองพี่น้อง กลับทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่อาจที่จะปฏิบัติตามปณิธานที่ยังไม่เสร็จสิ้นในช่วงเวลาอันสั้นได้"

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ ดวงตาแวววาวของคุ้ยงังเพี้ยได้มีน้ำตาเอ่อคลอขึ้นบางๆ หยุดกลืนน้ำลายแล้วกล่าวสืบต่อไป

"นับแต่ต้นจนปัจจบัน ข้าพเจ้ามิเคยกล่าววาจาว่าจะทดแทนพระคุณของพวกท่านมาเลย แต่ในส่วนลึกของหัวใจข้าพเจ้า ยังคงสำนึกพระคุณของพวกท่านตลอดมา...จวบจนข้าพเจ้าตาย"

ด้านหนึ่งมีเสียงร่ำไห้อันเศร้าเสียใจของเตี้ยเอียคี้ดังแว่วมา และบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยยามนี้ก็มีหยาดน้ำสดใสติดอยู่ คุ้ยงังเพี้ยถอนหายใจหนักๆ หันกายมากล่าวว่า...

“กงจู๊น้อย พวกเรากลับไปเถิด ข้าพเจ้าอาจบางทีมีที่ใดทำให้ท่านต้องผิดหวัง แต่นี่มิใช่เป็นคำขอขมาก็จะคลี่คลายได้ อาจบางที มีสักวันหนึ่งก่อนที่คุ้ยงังเพี้ยจะลาจากโลกนี้ พวกท่านจะรู้ดีว่าข้าพเจ้ามิใช่มีเจตนากลั่นแกล้ง”

คุ้ยงังเพี้ยมิเคยเอ่ยเรื่องหลังครั้งอดีตให้แก่ผู้ใดฟังมาก่อน ยอมกัดฟันรับความกระทบกระเทือนใจจากสิ่งแวดล้อมอย่างไม่เคยตัดพ้อต่อว่า ฝืนทนด้วยความเข้มแข็งแกร่งกร้าว จวบจนปัจจุบัน

พริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามา ได้ฉวยโอกาสนั้นเช็ดหยาดน้ำตาบนใบหน้า กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“กงจู๊น้อย พิษของท่านคลายไปแล้วกระมัง อาจบางที พวกนั้นจะรอนานเกินไป พวกเรากลับไปเป็นไร”

เป็นกระแสเสียงที่อบอุ่นนุ่มนวลยิ่ง แต่ทว่า เตี้ยเอียคี้ที่น้ำตาเนืองนองจนเปียกอกเสื้อ พลันร้องสุดเสียงขึ้น

“เพี้ยกอกอ อย่าได้ อย่าได้เข้าใจข้าพเจ้าผิด...”

เสียงดังพร้อมกับร่างโถมเข้าในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยอีกครั้ง โอบรัดร่างไว้จนแนบแน่นแล้วร่ำร้องว่า

“เพี้ยกอกอ ดราหน้าข้าพเจ้าจะไม่ถือดีตามอารมณ์อีกแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ซุกซนแล้ว ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังวาจาท่านตลอดไป ตลอดกาลนาน”

คุ้ยงังเพี้ยตื้นตันใจยิ่งนัก ลูบคลำผมอันยาวสลวยของนางเบาๆ เพราะส่วนลึกอันจริงใจ คุ้ยงังเพี้ยก็มีความรักในน้องน้อยที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาอย่างยิ่ง มาตรแม้นวาจาเมื่อครู่ของนางจะเสียดแทงใจเป็นรอยแผล แต่ทว่า การรำพันขอร้องอันรันทดของนางดรานี้คล้ายเป็นยาสมานแผลนั้นจนเหือดหาย คุ้ยงังเพี้ยต้องเปลื้องเสื้อคลุมออกจากไหล่คลุมให้แก่นางเบาๆ แล้วกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“คี้ม่วย ข้าพเจ้าไม่เคยเข้าใจท่านผิดดอก ยังเจ็บปวดหรือไม่?”

ความจริง เตี้ยเอียคี้มิรู้สึกหนาวเย็นเลย แต่เสื้อคลุมนี้ได้คลุมจิตใจอันเย็นสะท้านของนางจนอบอุ่น นางเบียดกายเข้าไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างนุ่มนวล แนบแก้มไปบนลำคอคุ้ยงังเพี้ย ส่งเสียงสดใสขึ้น

“ท่านโอบรัดข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่เจ็บปวดแล้ว...”

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงเล็กน้อย แต่ก็กล่าวว่า

“หากแม้นข้าพเจ้ามิโอบกอดเล่า?”

“อย่างนั้น มันจะเจ็บปวดเหลือเกิน”

ขณะว่ากล่าวสองแขนยิ่งรัดคุ้ยงังเพี้ยแนบแน่นกว่าเดิม คล้ายดั่งกลัวคุ้ยงังเพี้ยจะผละออกไปอย่างกะทันหันก็ปาน

คุ้ยงังเพี้ยไม่มีปัญญาที่จะขัดใจต่อน้องน้อยผู้นี้ได้ ต้องตบไหล่นางเบาๆ กล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าย่อมมิอาจโอบกอดท่านเช่นนี้ตลอดไป"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่าท่านรักข้าพเจ้าหรือไม่ก็พอใจแล้ว มิเช่นนั้นข้าพเจ้าไหนเลยจะปล่อยให้ผึ้งพิษมาต่อยเล่า"

กระแสเสียงสดใสรันทด ทำให้ผู้ฟังต้องรู้สึกเศร้าสลด มิรู้สึกว่าเป็นการเสแสร้งแกล้งกล่าวเลย

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงทันที ขณะนี้มิได้รู้สึกว่านางมีเจตนากลั่นแกล้งรบกวนการกระทำของนางมาตรแม้นจะวู่วามตามอารมณ์บ้าง แต่เจตนาคือเกิดขึ้นจากส่วนลึกของหัวใจจริง เกิดจากความรักอันสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ที่เป็นทั้งน่าสมเพชและน่ารัก

ทันใด คุ้ยงังเพี้ยต้องโอบรัดร่างนางแนบแน่นขึ้น ด้วยความสะทกสะท้อนจนเป็นเวลานาน จึงได้กล่าวว่า

"ม่วยม่วย เมื่อคร่ข้าพเจ้าคงต้องกระทำเรื่องราวใดให้ท่านเสียใจมาใช่หรือไม่"

"หามิได้ เป็นข้าพเจ้าหวาดระแวงไปเอง"

"เราไปกันเถิด อาจบางที พวกนั้นจะรอจนรำคาญมากแล้ว"

อาณาบริเวณของเกาะปั้วเล้งเต้ามาตรแม้นกว้างใหญ่ แต่จากที่นี้ไปยังที่ตั้งค่ายกลของพวกมันก็มิไกลเท่าใด ดังนั้น ทั้งสองใช้ฝีเท้าอย่างเร่งร้อนเพียงชั่วครู่ก็กลับมาได้

เตี้ยเอียคี้วิ่งเคียงไหล่กับคุ้ยงังเพี้ยจนมาถึงพวกหงส์เกียวทั้งสี่และห้ามารทะเลเลือดที่กำลังกังวล พอเห็นทั้งสองคนกลับมา ต่างก็คลายใจไปได้อักโขฮวยไฮ้ป้าอ๊วงกลอกตากลมกว้างพลางรีบร้องขึ้นว่า

"ไฮ้! พวกท่านไปวิ่งรอบเกาะปั้วเล้งเต้าหรือ? ไฉนจึงเป็นเวลานานปานนี้จึงกลับมา"

หงส์เกียวโถมไปฉุดมือเตี้ยเอียคี้ไว้ กล่าวว่า

"ม่วยม่วย ดรานี้เห็นทีได้รับประทานของหวานจนพอใจแล้วกระมัง ดูหน้าท่านยังแดงระเรื่อไม่คลายเลย"

ขณะว่ากล่าว มือก็ได้ลูบหน้าอันแดงระเรื่อของเตี้ยเอียคี้ ซึ่งทำให้สามดรุณีต่างรีบจับตามาบนใบหน้านางเป็นจุดเดียว

เยี่ยงนี้ได้ทำให้เตี้ยเอียคี้อับอายจนหน้าแดงฉาน กระทืบเท้าร้องอย่างแง่งอนขึ้น หาว่าทุกคนรังแก แล้วโถมไปในอ้อมอกหงส์เกียว ออดอ้อนออเซาะขึ้นอย่างแง่งอน ทำให้คนทั้งปวงต้องหัวร่อกันสนั่นหวั่นไหว

ยามนั้น ดรุณีทั้งห้าได้สัพยอกหยอกล้อจนเป็นก้อนกลม ช่วงเวลานี้เสียงหัวร่ออันสดใสดังอยู่ไม่ขาดหู กลับละเลยคุ้ยงังเพี้ย ให้เงียบเหงาอยู่อีกด้านหนึ่งอย่างไม่ไยดี

จั๊วข่าย เดี้ยงเจ็งกวาดตามองรอบข้าง แล้วสาวเท้ามาที่เบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย จั๊วข่ายหัวร่อเสียงกังวาน แล้วกล่าวว่า

"คุ้ยเฮียเราจั๊วข่ายเดี้ยงเจ็งอาละวาดให้วงพวกนักเลงมานานปี แม้จะไม่มีเรื่องสมความปรารถนาทุกๆ ประการ แต่ก็มิเคยจะอัปยศอดสูดุจดั่งวันนี้ พวกเราทั้งสองคิดจะอำลาท่านไปในบัดดลเลย"

คุ้ยงังเพี้ยที่มีใจกว้างเปิดเผย ไหนเลยจะคาดเดาความหมายในวาจาของขอทานเฒ่าได้ จึงกล่าวอย่างงุนงงว่า

"กังเฮียหมายถึงเรื่องอันใด?"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งเห็นคุ้ยงังเพี้ย ถามอย่างงุนงงสงสัยก็ต้องร่ำร้องอยู่ในใจด้วยความหวาดหวั่นวิตก

จริงดั่งที่บัณฑิตชาญฉลาดคาดเดา หลวงจีนยากไร้เบิ่งตาที่หยีเล็กขึ้นแล้วแค่นเสียงเย็นชาว่า

"คุ้ยเฮียมิทราบจริงๆ?"

คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยเป็นคนที่อ่อนแอใจขลาด พอได้ฟังก็พลอยถลึงตาแค่นหัวร่อให้บ้างกล่าวว่า

"ทั้งสองท่านมีวาจา ไยไม่บอกออกมาโดยตรงอ้อมค้อมคลุมเครือเช่นนี้ไหนเลยเป็นพฤติการณ์ของชายชาติชาตรี?"

จั๊วข่ายแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"คุ้ยเฮียเคยได้ตรวจตราแผนผังพยุหทวารฟ้าแผ่นนั้นหรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นมีนิสัยสัตย์ซื่อเปิดเผย แต่ก็มีความชาญฉลาดปราดเปรื่องยิ่ง พอจั๊วข่ายพาดพึงถึงเรื่องแผนผังพยุหทวารฟ้า ก็เข้าใจด้วยไวปัญญาคำนึงในใจว่า

“ที่แท้พวกท่านเข้าใจว่า เรารู้แผนผังนี้เป็นของปลอมแต่แรกแล้ว แต่แสร้งมากลั่นแกล้งพวกท่าน”

ดังนั้น จึงล้วงเข้าอกเสื้อดึงแผนผังทั้งม้วนออกมา กล่าวอย่างหนักแน่นจริงใจว่า

“ทั้งสองท่าน คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี ย่อมพิสูจน์ซึ้งถึงการคบคนควรคบด้วยใจ อย่าว่าแต่ผู้แซ่คุ้ยในตอนแรกมิทราบว่าแผนผังนี้เป็นของปลอม แม้จะรู้ดีว่าทั้งสองท่านมอบแผนผังปลอมมา ข้าพเจ้าก็ปรารถนาจะคบทั้งสองท่านไว้เป็นสหายแน่นอน”

วาจาชะงักลงเล็กน้อยแล้ว จึงกล่าวอย่างอาจหาญต่อไป

“บุญคุณในวัตถุสิ่งของนั้นมีค่าพอจะประเมิน มีแต่น้ำใจไมตรีของมิตรแท้อันหนักแน่นเท่านั้นจึงจะหาค่ามิได้ ไม่อาจจะประเมินเป็นราคา! วาจานี้ลั่นออกจากปากคุ้ยงังเพี้ยที่เปล่งขึ้นจากใจจริง ทั้งสองท่านจะไปหรืออยู่ข้าพเจ้ามิกล้าเหนี่ยวรั้งอย่างเด็ดขาด”

จั๊วข่าย เคี้ยงเจ็งเหม่อมองดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างงุนงงเป็นครู่ใหญ่ จึงค่อยๆ ก้มหน้าลงไป ความเปิดเผยจริงใจของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้ทั้งสองรู้สึกละอายในความใจแคบเห็นแก่ตัวของตนเอง แต่ด้วยศักดิ์ศรีของทั้งสองก็มิอาจจะรับผิดอย่างเปิดเผย เนื่องจากผู้ที่อยู่ในบริเวณ นอกจากห้ามารทะเลเลือดแล้ว กล่าวได้ว่าล้วนเป็นเป็นอนุชนรุ่นหลังของบู๊ลิ้ม มิว่าจะมีพลังฝีมือสูงส่งขั้นใด พวกทั้งหลายย่อมจะต้องมีอาวุโสที่ด้อยกว่า ดังนั้น ทั้งสองจึงย่อมไม่อาจเปิดปาก

สถานการณ์ยามนี้ สำหรับคนทั้งสองแล้ว นับว่ากระอักกระอ่วนยิ่งนัก

ทันใด บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งหัวร่อเสียงกังวานแล้วกล่าวว่า

“จิตใจเจตนาของท่านประมุข พี่ท่านทั้งสองก็ได้เข้าใจแล้ว พวกเราสมควรจะวางแผนขึ้นต่อไปกันได้กระมัง”

วาจาประดานี้เท่ากับคลี่คลายสถานการณ์อันกระอักกระอ่วนของจั๊วข่ายเคี้ยงเจ็งอย่างสวยงาม

เคี้ยงเจ็งหัวร่อฮา ฮา แล้วกล่าวว่า

“จิตใจของคุ้ยเฮีย ทำให้เราทั้งสองรู้สึกอับอายใจยิ่งนัก และก็ทำให้เราสองได้สำนึกว่าพบกับคนที่มีค่าควรแก่การคบหา หากแม้นคุ้ยเฮียมิรังเกียจว่าเราสองทะเยอทะยานใฝ่สูง เราสองยินดีจะขอติดตามท่าน”

ความขุ่นหมองกินใจที่มีได้ปลาสนาการจนหมดสิ้น บรรยากาศก็กลม

เกลียวกันอย่างสนิทสนมอีกครั้ง คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อดังกังวานกล่าวว่า

"พี่ท่านทั้งสองถ่อมตัวเกินไปแล้ว"

พลางหันมาถามต่อบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งว่า

"ซีเฮียมีความคิดเห็นอันยอดเยี่ยม ต่อเรื่องนี้เป็นเช่นไร?"

บัณฑิตจอมพิษสั่นศีรษะช้าๆ กล่าวกับหงส์เกียวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ความคิดเห็นของหงส์โกวเนี้ยเล่า?"

หงส์เกียวผลักร่างเตี้ยเอียคี้ในอ้อมอกออกเบาๆ กล่าวเสียงเด็ดเดี่ยวว่า

"พยหทวจรฟ้าพวกมันเพียงตั้งเจ็ดขบวน พวกเราเข้าไปทำลายมันให้พินาศก็แล้วกัน"

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงชั่ววูบ จึงกล่าวขึ้น

"ทำลายด้วยวิธีใด? พวกเราไม่มีแผนผังของมันอยู่?"

ช้าหยกจูเดินเข้ามากล่าวว่า

"เมื่อเรือถึงฝั่งท่าย่อมจะต้องเทียบ พวกเราเข้าใจในค่ายกลก็แล้วกัน"

หันมากล่าวกับหงส์เกียวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"เจ้เจ๊ ท่านจัดการแบ่งปันพวกเราเสียเถิด"

ที่โกวเนี้ยทั้งห้ามาทำลับสมคมนัย เสแสร้งแกล้งคล้ายลึกลับอย่างยิ่ง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกคล้ายว่า ตนไม่มีความหมายไปแล้ว เนื่องจากจะมีตนหรือไม่ค่ายกลนี้ก็ทำลายได้ ดังนั้นจึงก้มหน้ามิว่ากล่าว

โกยเนี้ยทั้งห้าในยามนี้แต่ละคนต่างกระเหี้ยนกระหือคึกคัก ไม่ว่าผู้ใดก็มิไปสนใจปฏิกิริยาของคุ้ยงังเพี้ย

หงส์เกียวหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ในค่ายกลที่ตั้งเป็นเจ็ดขบวนนี้ พวกเราห้าพี่น้องพอจะไปทำลายคนละขบวน ส่วนอีกสองขบวน..."

วาจานางมิทันขาดคำ คุ้ยงังเพี้ยพลันเงยหน้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทำลายหนึ่งขบวน พวกท่านบอกวิธีทำลายให้ข้าพเจ้าก็แล้วกัน"

กระแสเสียงออกจะกระด้างแปร่งหูผิดปรกติ

มิใช่ดอกหรือ บุรุษเพศย่อมจะหวังตนเป็นหลักให้ดรุณีมาพึ่งพิงอาศัย แต่ทว่า คุ้ยงังเพี้ยในขณะนี้กลับต้องมาอยู่ในสถานการณ์ที่ตรงกันข้าม ด้วยนิสัยใจคอของคุ้ยงังเพี้ย คิดดู คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะอดรนทนอยู่ได้

จั๊วข่าย เคี้ยงเจ็งก็กล่าวขึ้นบ้างว่า

“เราสองก็ทำลายหนึ่งขบวน”

หงส์เกียวมีความชาญฉลาดปราดเปรียวเพียงใดแล้ว หะแรกนางมาตรแม้นจะละเลยปฏิกิริยาของคุ้ยงังเพี้ยไปบ้าง แต่ยามนี้นางก็พบเห็นแล้วว่า เรื่องราวจะต้องผิดพลาดเป็นแน่ แต่อยู่ต่อหน้าผู้คนตั้งมากมายปานนี้ นางไหนเลยจะกล่าวเป็นวาจาออกไปได้

ในดวงตางามของนาง ปรากฏประกายวิงวอนขอร้องขึ้นมา แต่คุ้ยงังเพี้ยกลับมิหันไปมองนาง ดังนั้น จิตใจนางยิ่งอัดอั้นขึ้นกว่าเดิม ต้องถอนหายใจแล้วกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“เพี้ยตี๋ ท่านและซีเฮียกับซิมเฮีย ทำลายติ้มซัวติ้ง (ค่ายกลทรายดูด) ก็แล้วกัน แต่ควรระวังเล่ห์ร้ายที่ซุ่มอยู่ในนั้นให้รัดกุม”

ครั้นแล้ว จึงได้บอกวิธีทำลายค่ายกลทรายดูดนี้ให้แก่คุ้ยงังเพี้ยอย่างละเอียดถี่ถ้วน

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้จึงทราบว่า ดรุณีทั้งห้าต่างรู้วิธีทำลายค่ายกล แต่ตนกลับมิทราบเลยสักน้อยนิด บัดนี้ คุ้ยงังเพี้ยยิ่งรู้สึกว่า มีตนอยู่คล้ายไร้ความหมายเหลือเฟือจนไม่เป็นที่น่าภูมิใจ

คุ้ยงังเพี้ยมองหน้าบัณฑิตจอมพิษ และซิมเซาทีทั้งสอง ยิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“เมื่อขบวนค่ายกลทำลายง่ายดายปานนี้ ข้าพเจ้าเพียงคนเดียวก็ทำลายให้พินาศได้ ซีเฮียกับซิมเฮียแยกกันเป็นเพื่อนพวกนางทั้งห้าคนก็แล้วกัน”

ขาดคำหันกายวิ่งปราดไปที่ค่ายกลทันที

พวกหงส์เกียวโกวเนี้ยทั้งห้า พอเห็นต่างตื่นเต้นตกใจยิ่ง หงส์เกียวพุ่งกายเข้าขวางหน้าคุ้ยงังเพี้ยไว้กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“เพี้ยตี๋ ท่านโกรธหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้ามองท้องฟ้า เห็นอาทิตย์ได้คล้อยไปจากกึ่งกลางศีรษะนับเป็นเวลาบ่ายแล้ว จึงรีบเสเรื่องขึ้นว่า

“เวลาบ่ายคล้อยมากแล้ว ท่านรีบไปบอกพวกนั้นเถิด”

ขาดคำยังคงวิ่งตรงไปที่ค่ายกล จนห่างเพียงห้าสิบกว่าเชียะเท่านั้น หงส์เกียวต้องรีบห้ามขึ้นอย่างหวาดหวั่นพรั่นพรึงว่า

“พวกนางย่อมรู้จักบอกกันเอง เพี้ยตี๋ ท่านต้องรับปากกับเรา อย่าได้วู่วามหุนหันเป็นอันขาด”

นางรีบยื่นมือไปกำมือคุ้ยงังเพี้ยบีบไว้จนแนบแน่น แต่คุ้ยงังเพี้ยที่ยังเป็นทารกใหญ่ ย่อมมีความถือดีอยู่ในใจรุนแรงนัก รีบสะบัดมือแล้วก้าวถอยไป กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ไม่มีข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ย ค่ายกลนี้พวกท่านก็ทำลายได้อยู่เช่นกัน ความเป็นตายของข้าพเจ้า จะเกี่ยวข้องกับสถานกาณ์ใหญ่อย่างไรกัน?"

ขาดคำพุ่งกายเข้าไปในค่ายกล หายลับตาไปในวูบเดียว

การกระทำอย่างหุนหันของคุ้ยงังเพี้ยนี้ สร้างควาแตกตื่นตกใจให้แก่หงส์เกียวจนขวัญหนีดีฝ่อ ละล่ำละลักร้องทั้งน้ำตาว่า

"เพี้ยตี๋ ฟังวาจาของเจ้เจ๊ ขอวิงวอนท่าน"

แต่กล่าวเพียงครึ่งเดียว คุ้ยงังเพี้ยก็หายลับไปในค่ายกลเทียนมึ้งติ้งแล้ว

คนอื่นๆ พอได้ยินต่างฮือกันเข้ามา เตี้ยเอียลิ้มร้องด้วยความตื่นตระหนกว่า

"เพี้ยตี๋เข้าไปในคนเดียวเท่านั้นหรือ? พวกเารีบเข้าไปหาด่วน!"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งสั่นศีรษะ ห้ามปรามว่า

"ค่ายกลเทียนมึ้งติ้งที่ใหญ่โตมโหฬาร พวกเราคิดจะเข้าไปหาคนเพียงลำพัง มันง่ายดายอย่างไรกัน? ความคิดเห็นของข้าพเจ้า พวกเรามิสู้รีบทำลายค่ายกลนี้ให้พินาศเสียก่อน ยามนั้น จะเวิ้งว้างไปทั่วทุกแห่งหน หาตัวประมุขคงไม่ยากเย็นแล้ว"

หยุดชั่วขณะ จึงกล่าวสืบต่อไป

"ด้วยพลังฝีมือของประมุขแม้จะปิดตาทั้งสองข้าง ผู้อื่นก็อย่าหมายเอาชัยในตัวประมุข ในจำนวนหนึ่งพันกระบวนท่า"

เตี้ยเอียดี้ กระวนกระวายจนน้ำตาเนืองนองหน้าร้องขึ้นว่า

"ท่านยังมิทราบความน่ากลัวของเทียนมึ้งติ้งนี่ดอก เราจะเข้าไปหาเพี้ยกอกอ"

ขาดคำทำท่าจะวิ่งเข้าไปในค่ายกลจริงๆ ทำให้หงส์เกียวรีบคว้าร่างนางเอาไว้ กล่าวว่า

"ดี้ม่วย ซีเฮียกล่าวถูกต้องแล้ว ขณะนี้วิธีเพียงประการเดียวของเราคือพยายามช่วงชิงเวลาให้เร็วที่สุดรีบด่วน พวกเราดำเนินไปตามแผนการขึ้นแรกให้เคร่งครัด"

จากนั้น กล่าวกับจั๊วข่ายเดี้ยงเจ็งอย่างหนักแน่นว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสองท่านโปรดจำไว้ให้มั่น พอเข้าไปในขบวนปั้วซึงติ้ง (ค่ายกลต้นหม่อน) จะต้องทำลายต้นหม่อนเตี้ยๆ ที่หน้าค่ายกลทั้งสองต้นก่อน นี่เป็นเรื่องที่สำคัญสุดละเลยมิได้"

จั๊วข่าย เคี้ยงเจ็งผงกศีรษะรับคำ แต่ในใจก็ลอบคำนึงขึ้น

"หรือต้นหม่อนทั้งสองนั้น ก็จะกักเราให้จนปัญญาไปได้"

ทั้งสองหารู้ไม่ว่า การชะล่าใจในคราวนี้ ได้กลายเป็นเภทภัยอันยุ่งยากในภายหลัง

ครั้นแล้ว สิบสองคนได้แบ่งออกเป็นสิบหน่วยเป็นพวกโกวเนี้ยแยกย้ายกันนำทาง ส่วนอีกหน่วยหนึ่งคือจั๊วข่าย เคี้ยงเจ็งสองคู่หู เร่งรุดเข้าสู่ค่ายกลอย่างรีบร้อน

ในค่ายกลทวารฟ้า

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อกระโดดเข้าไปในค่ายกลเทียนมึ้งติ้งตามลำพัง รู้สึกว่ารอบข้างมีเมฆหมอกมืดครึ้มจนเลือนราง เย็นยะเยียบวังเวงใจยิ่งนัก ทั่วทุกทางเวิ้งว้างไร้ฟากฝั่ง ดุจดั่งตกเข้าไปในป่าร้างปราศจากสิ่งมีชีวิต คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นรู้วิธีเดินในค่ายกลจากปากของหงส์เกียวแล้ว แต่เมื่อเห็นสภาพเช่นนี้ ยังต้องแตกตื่นตกใจอยู่ไม่น้อย

คุ้ยงังเพี้ยสูดลมหายใจลึกๆ เข้าข่มกลั้นอารมณ์อันว้าวุ่นหงุดหงิดแล้ว จึงได้ก้าวเท้าไปตามทางที่หงส์เกียวบอกไว้อย่างเคร่งครัด จนเป็นระยะทางอันไกลโข

ทันใด เบื้องหน้าปรากฏแสงสว่างอันเจิดจ้า มีทางคดเคี้ยวแคบเล็กมากมายจนซับซ้อน หากมิใช่รู้วิธีเดินภายในค่ายกลติ้มซัวติ้งนี้แล้ว น่ากลัวเดินกลับสักหนึ่งปี ก็อย่าหวังเดินเข้าถึงใจกลางค่ายกลได้ นับว่าค่ายกลทวารฟ้ามิใช่จะไร้ความหมายจริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยจดจำทิศทางได้แม่นยำแล้ว รีบสาวเท้าเข้าไปในค่ายกลติ้มซัวติ้งอย่างระมัดระวัง ทางที่ซับซ้อนก่ายกันเป็นจำนวนมากหลาย จุดประสงค์เพียงต้องการให้หลงทางเท่านั้น

ทันใดบนทางแยกด้านขวามือ มีเงาร่างคนผู้หนึ่งพุ่งวาบมาที่แท้คือยี่กงจื้อของเกาะอสูร ดวงตามันยามนี้ปรากฏประกายอำมหิตชั่วร้ายจนวูบวาม อาจบางทีมันเข้าใจว่าคุ้ยงังเพี้ยถึงคราวโชคร้ายแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยพลันชะงักร่างไว้ในบัดดล กวาดตาเย็นชามามองหน้าแล้วกล่าวว่า

“ท่านมาหาเราคุ้ยงังเพี้ยโดยเฉพาะกระมัง?”

ยี่กงจื้อแห่งเกาะอสูร แสยะยิ้มเสียงเหี้ยมเกรียมกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ในเมื่อท่านตกเข้ามาในค่ายกลเทียนมึ้งติ้ง ก็มีแต่ต้องก้มหน้ารับชะตากรรมเท่านั้น"

ขาดคำ พลันสะอึกกายเข้ามาจนห่างจากเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยห้าเชียะ ใบหน้าปรากฏแววอิ่มเอิบลำพองจนผยองยิ่ง คล้ายดั่งกับคุ้ยงังเพี้ยได้ตกอยู่ในกำมือของมันแล้วก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจเอาชัยข้าพเจ้าได้แน่แล้ว?"

ยี่กงจื้อแห่งม้อเต้าแผดหัวร่อเสียงก้อง ร้องขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้าอย่าลืมว่าขณะนี้อยู่ในค่ายกลเทียนมึ้งติ้ง เจ้าจงกล่าวอย่างจริงใจ เจ้าเห็นหน้าเราหรือไม่? ฮา ฮา..."

ที่แท้ มันยังเข้าใจผิดคิดว่าคุ้ยงังเพี้ยเข้ามาตามลายแทงปลอมแผ่นนั้นและพลาดท่าเสียทีจนหลงกับผวกพ้องไปหมดสิ้น

มิคาดว่า เสียงแผดหัวร่อของมันไม่ทันขาดหาย พลังลมอันดุดันรุนแรงก็ทะลักมาถึงทรวงอกแล้ว เสียงอันเย็นชาของคุ้ยงังเพี้ยดังกระทบโสตว่า

"รับฝ่ามือเราดสักครั้ง!"

เสียงดังพร้อมพลังฝ่ามือได้พุ่งเข้าถึงตัว

คราวนี้เป็นที่ผิดคาดหมายของยี่กงจื้อยิ่งนัก จนต้องอุทานขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ สองเท้าใช้กำลังทั้งตัวเท่าที่มีถีบกายกระโดดไปทางด้านขวามือแปดเชียะ ละล่ำลงไปยังทางแพร่งอีกสายหนึ่ง

ยี่กงจื้อแห่งเกาะอสูรมาตรแม้นในยามฉุกละหุกจนกระโดดหลบเลี่ยงกระบวนท่าจู่โจมไปได้อย่างหวุดหวิด แต่ก็สร้างความแตกตื่นตกใจแก่มันจนเหงื่อกาพแตกโซม

แต่ทว่า เรื่องประหลาดพิกลหาได้หยุดยั้งเพียงเท่านั้นไม่ พริบตาที่ร่างยี่กงจื้อเพิ่งจะสัมผัสกับพื้น พลันรู้สึกสะท้านขึ้นที่กลางหลัง ฝ่ามือข้างหนึ่งได้ฟาดมาบนจุดป้วยซิมฮวก จากนั้นเสียงเย็นชาอำมหิตของคุ้ยงังเพี้ยดังขึ้นว่า

"เหตุการณ์คราวนี้ เป็นที่ผิดคาดหมายของท่านอย่างยิ่งกระมัง?"

น้ำเสียงเย็นยะเยียบดุจดั่งลมหอบจากหล่มน้ำแข็งเสียดกระดูกจนสะท้านใจ ทำให้ต้องสั่นสยิวขึ้นอย่างลืมตัว

ยี่กงจื้อแห่งเกาะอสูร พอเลินเล่อต่อศัตรูไปชั่ววูบ มิคิดว่าต้องตกอยู่ใน

เงื้อมมือของศัตรูอย่างง่ายดาย ในยามนี้ทั้งแตกตื่นทั้งตกใจ ทั้งอับอายทั้งสำนึกผิด เป็นความรู้สึกที่สับสนอลหม่าน จนมันไม่อาจจะกล่าววาจาออกมาโต้เถียงได้

เหงื่อเย็นยะเยียบไหลจากหน้าผากเป็นเส้นสายดั่งห่าฝน มันรู้ซึ้งถึงนิสัยของคุ้ยงังเพี้ย ยิ่งรู้ดีว่าคุ้ยงังเพี้ยยามประมือต่อสู้กับศัตรูเป็นฉันใด ดังนั้น เหงื่ออันเย็นยะเยียบนี้ คือสัญลักษณ์ของการหวาดหวั่นขวัญเสียของมัน

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นยะเยียบขึ้นอีกว่า

“ข้าพเจ้าหากคิดจะฆ่าท่านในบัดนี้มันง่ายดายดุจดั่งพลิกฝ่ามือเท่านั้น ท่านเชื่อถือหรือไม่?”

ยี่กงจื้อเกาะอสูร มาตรแม้นหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ แต่ปากยังแข็งโอหังดั่งเดิม แค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“แวบโอกาสคนมิทันระวัง ท่านนับเป็นผู้กล้าหาญประเภทใด?”

พอดีในเวลานั้น ที่ด้านหลังคุ้ยงังเพี้ยปรากฏชายชราขึ้นมาผู้หนึ่ง ชายชรานี้สวมอาภรณ์สีดำหน้าเย็นชากระด้าง สองตามีประกายโหดเหี้ยมชั่วร้ายแวววาว จ้องมองดูคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่ง ย่องกริบเคลื่อนกายเข้ามา มิกล้าให้มีเสียงดัง...มันคือซาเต้าจู๊ของเกาะอสูร

คุ้ยงังเพี้ย มิได้รู้ตัวต่อการปรากฏตัวของหัวหน้าเกาะที่สามเลย ยังคงส่งเสียงเย็นชากล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเคยได้ลอบจู่โจมท่านหรือ?”

ยี่กงจื้อแห่งเกาะอสูรไม่มีวาจาจะโต้เถียง เนื่องจากในตอนนั้นผู้ท้าทายต่อคุ้ยงังเพี้ยคือตนเอง บัดนี้ตนตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรู แต่กลับประณามฝ่ายตรงข้ามมิใช่เป็นผู้กล้าหาญ จะเป็นทั้งเหตุทั้งผลก็ไม่อาจที่จะกล่าวขึ้นโต้เถียงได้แล้ว

ขณะนั้น ซาเต้าจู๊แห่งเกาะอสูรได้เข้ามาจนห่างจากหลังคุ้ยงังเพี้ยมิถึงสิบเชียะ ความจริงมันยามนี้พอจะลงมือฟาดคุ้ยงังเพี้ยให้ตายคาที่ไปได้ แต่มันยังไม่ยอมลงมือ มันต้องการใกล้กว่านี้อีกสักเล็กน้อย รอให้มีความมั่นใจจนเต็มที่เสียก่อน จึงฟาดคุ้ยงังเพี้ยให้ตายคามือไปในครั้งเดียว

พลังฝีมือของซาเต้าจู๊ ความจริงสูงส่งอย่างยิ่ง มิหนำซ้ำยังอยู่ในขณะที่คุ้ยงังเพี้ยมิทันระวังตัว ซึ่งแน่นอน คุ้ยงังเพี้ยย่อมไม่รู้ว่ามีความตายได้มารอหน้าอยู่ในบัดดลแล้ว

ยี่กงจื้อแห่งเกาะอสูรแค่นหัวร่อเสียงเย็นชากล่าวว่า

“เจ้าคิดจะจัดการกับเรากงจื้อฉันใด?”

กระแสเสียงมาตรแม้นยังแข็งกระด้างดั่งเดิม แต่ก็ไม่อาจอำพรางความหวาดหวั่นใจให้มิดชิดได้

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบ กล่าวว่า

“น่ากลัวมิให้ท่านมีชีวิตออกไปจากที่นี้เฮอะ...”

เสียงแค่นหัวร่อของคุ้ยงังเพี้ยมิทันขาดคำ พลันมีเสียงอันกึกก้องปานโลหะดังขึ้น

“ระวังข้างหลัง!”

กระแสเสียงทัมหนักและถี่เร็ว ความคับขันพอกระทบโสตก็รู้ได้ทันที

ในพริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยได้ยินเสียงนั้น ก็รู้สึกมีพลังอันดุดันปานพะเนินเหล็ก กระแทกมาทางกลางหลังจากพลังนี้คาดคำนวณ ทราบดีว่ากำลังที่ยังมิทันสัมผัสกายนี้อย่างน้อยต้องมีน้ำหนักกว่าพันตำลึงแน่ ผู้ที่ต้านทานมิว่าจะมีพลังฝีมือสูงส่งเพียงไร ย่อมต้องตายคาที่อย่างแน่นอน

สถานการณ์คับขันยิ่งยวดแล้ว ไม่มีเวลาให้คุ้ยงังเพี้ยมาลังเลอย่างไร มือขวาคุ้ยงังเพี้ยที่ทาบอยู่ใจกลางของยี่กงจื้อแห่งม้อเต้า พลันกระแทกผางออกไปจนร่างยี่กงจื้อต้องเซถลาไปที่เบื้องหน้า อย่างมิอาจต้านทานขัดขืน คุ้ยงังเพี้ยรีบฉวยโอกาสนั้นกดฝ่ามือซ้ายไปบนบ่ายี่กงจื้อ ใช้ความว่องไวที่คล้ายประกายไฟ ดีดร่างพุ่งปราดขึ้นไปบนท้องฟ้าทันที

ในความรู้สึกของสัญชาตญาณ คุ้ยงังเพี้ยมั่นใจว่าผู้ส่งเสียงเตือนภัยแก่ตนนี้ต้องเป็นมิตรมิใช่ศัตรู ดังนั้นร่างที่พุ่งละลิ่วจึงได้พลิ้วไปยังที่ทางแห่งนั้น

เรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหลายแหล่ล้วนแล้วคล้ายเป็นสายไฟในพริบตาเท่านั้น

ขณะที่คุ้ยงังเพี้ยเพิ่งพุ่งพ้นจากด้านหลังของยี่กงจื้อเกาะอสูรนั้น พลังมหาศาลปานภูเขาทลายก็ได้ทะลักเข้าถึงตัว ได้ยินซาเต้าจู๊ของเกาะอสูรร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ แล้วเสียงโครมก็ดังตามติดมา ร่างสูงโปร่งสง่าของยี่กงจื้อเกาะอสูรถูกกระแทกปลิวกระเด็นไกลไปถึงสิบกว่าเชียะ แม้ว่าซาเต้าจู๊เกาะอสูรจะรู้ตัวจนรีบรั้งพลังคืนกลับมาสี่ส่วน แต่ยี่กงจื้อที่มิได้ระวังป้องกันตัวเลยยังถูกอานุภาพอันดุดันของฝ่ามือ กระแทกจนกระอักโลหิตออกสองกองใหญ่ แทบจะสิ้นสติสมประดีไป

ยี่กงจื้อเกาะอสูร นับว่าเป็นผู้มีปฏิกิริยาอันแคล่วคล่องปราดเปรียว ความจริงคิดจะฉวยโอกาสที่คุ้ยงังเพี้ยพุ่งกายหลบปราดไปนั้น ฟาดฝ่ามือใส่แก่คุ้ยงังเพี้ยสักครั้ง แต่คาดหมายไม่ถึงว่า คุ้ยงังเพี้ยจะมีแผนอันรอบคอบรัดกุมกว่า

มัน การผลักไปในคราวนี้ทำลายแผนของมันจนยับเยินไปหมดสิ้น ทำให้มันไม่มีโอกาสสะบัดมือฟาดมาทำร้าย แต่กลับเป็นอันตรายด้วยฝ่ามือซาเจ็กของมันเอง

เรื่องราวทั้งหลายล้วนเป็นไปตามลิขิตของชะตา ไม่อาจสมปรารถนาผู้คนได้สักน้อยนิด

ขณะที่ยี่กงจื้อเกาะม้อเต้าถูกกระแทกจนกระเด็นฟาดกับพื้นนั้น คุ้ยงังเพี้ยก็ได้ละลิ่วร่างลงไปในที่ซึ่งมีเสียงเตือนภัย ตาคมกล้าพอกวาดมองมา ขณะจะหาผู้ส่งเสียงพลันมีพลังลมอันแหลมคมพุ่งวาบมา ฝ่ามือที่มีกำลังภายในแกร่งกร้าวตะปบใส่ชีพจรมือซ้ายดุจดั่งสายฟ้า ความแคล่วคล่องว่องไวของกระบวนท่าทำให้ผู้คนไม่มีปัญญาขบคิดไตร่ตรอง

คุ้ยงังเพี้ยกระชากแขนเบี่ยงกายไปตามสัญชาตญาณอันเคยชิน มือขวาตะปบไปในท่ากิมเล้งถ้ำเยี้ยว (มังกรทองกางเล็บ) คว้ายังใจกลางฝ่ามือของผู้จู่โจมมาเป็นการใช้ฟันต่อฟัน ที่รวดเร็วแม่นยำ จนคล้ายคุ้ยงังเพี้ยมิได้ขบคิดไตร่ตรองสักน้อยนิด

คุ้ยงังเพี้ยหลบจู่โจมและตีโต้ไป เกิดขึ้นในเวลาแทบพร้อมเพรียงกัน จึงมีเสียงอุทานด้วยความตื่นเต้นตกใจ แล้วมือขวาพลันกระชากรั้งกลับ พร้อมกับร่างพ่งกลับออกไปสิบกว่าเชียะ

คุ้ยงังเพี้ยหาได้ไล่ล่าเข้าซ้ำเติมไม่ ช้อนตามองไปก็ต้องงงงันทันที คำนึงในใจ

"หรือว่ามันเป็นผู้เตือนภัยแก่เรา?!"

ที่แท้ ผู้รั้งมือพลิ้วกายถอยไปนี้ คือบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงนั่นเอง!

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"ผู้ร้องเตือนภัยเมื่อครู่คือท่านหรือ?"

บัณฑิตขลุ่ยทองแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ถูกแล้วข้าพเจ้าเอง แต่ทว่าท่านอย่าได้เข้าใจผิดไป ที่ข้าพเจ้าบอกหาใช่มีเจตนาช่วยชีวิตท่านไม่"

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นดื้อรั้นทระนงเย็นชากระด้าง แต่ก็มีความสำนึกในบุญคุณ และความแค้นเป็นยิ่งนักจึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"จะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะคืนชีวิตแก่ท่านสองครั้ง"

ขณะนั้น ซาเต้าจู๊ของเกาะอสูรกำลังรักษาพยาบาลยี่กงจื้ออย่างกุลีกุจอ ไม่มีเวลาว่างจะมาเกี่ยวข้องกับเรื่องราวด้านนี้ บัณฑิตขลุ่ยทองพอได้ฟังเขม้นมอง

จ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่งครู่ใหญ่ พลันเงยหน้าขึ้นหัวร่อเสียงกึกก้อง กล่าวว่า

"ฮา ฮา คุ้ยงังเพี้ย อยู่นอกค่ายกลตัวเรารู้ดีว่ามิใช่คู่มือของท่าน แต่ในค่ายกลเทียนมึ้งติ้งนี้ ฮา ฮา น่ากลัวท่านจะต้องสยบยอมรับการเชือดเฉือนของเราแล้ว"

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ย ปรากฏแววอำมหิตขึ้นวูบหนึ่ง เค้นเสียงเย็นชาว่า

"ท่าน มิรู้สึกจะคุยโอ่อย่างไม่กระดากปากดอกหรือ?"

ดวงตากิมเต็กจือเซ็ง ปรากฏแววอำมหิตชั่วร้าย พลันแค่นหัวร่อแล้วเบี่ยงกายไปทางด้านข้างวบหนึ่ง ร่างกรีดเป็นครึ่งวงกลมอันงดงาม โถมไปทางด้านหลังคุ้ยงังเพี้ยด้วยท่วงท่าที่ว่องไวอย่างน่าแตกตื่นตกใจ

คุ้ยงังเพี้ยตื่นตระหนกเล็กน้อย ปากแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ค่ายกลเทียนมึ้งติ้งนี้ น่ากลัวยังกักตัวผู้แซ่คุ้ยมิอยู่!"

เสียงดังพร้อมกับร่างหันไป เท้าซ้ายขวาก้าวสลับกันชั่วขณะ ร่างพลันพุ่งปราดดุจเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง ไปยังที่กลางหลังกิมเต็กจื้อเซ็งอย่างว่องไว

รอจนกิมเต็กจือเซ็งพลิ้วกายสัมผัสพื้น คุ้ยงังเพี้ยก็ได้มายืนที่ข้างหลังมันทิ้งระยะห่างเพียงแปดเชียะเท่านั้น ความนี้เป็นที่ผิดคาดหมายของกิมเต็กจือเซ็ง (บัณฑิตขลุ่ยทอง) อย่างยิ่งยวด มันหันกายมองหน้าคุ้ยงังเพี้ยแล้วร้องโพล่งว่า

"ท่านกำลังใช้มายากล..."

วาจามิทันจบคำพลันรู้สึกผิดท่า รีบชะงักคำพูดไว้ในบัดดล

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"บัณฑิตขลุ่ยทอง หากแม้นรู้สถานการณ์รีบทำลายค่ายกลนี้ไปเสียเทียนมึ้งติ้งไม่มีปัญญาจะกักตัวผู้แซ่คุ้ยอยู่อีกแล้ว"

กิมเต็กจือเซ็งกลอกนัยน์ตาไปมา พลันตวาดเสียงก้องแล้วเบี่ยงกายโถมเข้าจู่โจมด้านขวามือของคุ้ยงังเพี้ย ฝ่ามือกว้างใหญ่พอกางมา ตะปบใส่ชีพจรมือซ้ายคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว ที่แท้มันยังไม่ยินยอมเลิกราตามคำข่มขู่

คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะแยแสสนใจในฝีมือมัน จึงแค่นหัวร่อแล้วยกมือซ้ายพลิกไปในท่ามมกเอี้ยเชยลี้ (แผ่นดินร้างพันลี้) ปาดใส่สองไหล่ของบัณฑิตขลุ่ยทอง ส่วนมือขวางอนิ้วดุจตะขอ ใช้ท่ากิมเล้งถ้ำเยี้ยว (มังกรทองกางเล็บ) ตะปบยังชีพจรมือขวาของกิมเต็กจือเซ็งดุจสายฟ้า

เลี่ยงการจู่โจมและตีโต้กลับไป ล้วนแล้วเป็นการกระทำได้ในชั่วเวลาอันน้อยนิดหวุดหวิด เมื่อเป็นเช่นนี้ทำให้กิมเต็กจือเซ็งไม่มีโอกาสจะกระโดดเลี่ยงหลบ

หนี ไหนเลยยังจะมีเวลามาตีโต้ต่อต้าน

กิมเต็กจือเซ็งรู้สึกตาลายไปวูบใหญ่ ชีพจรข้อมือขวาก็ถูกคุ้ยงังเพี้ยคว้าไว้อย่างแม่นยำแนบแน่น

คุ้ยงังเพี้ย เขม้นมองจ้องตากิมเต็กจือเซ็งอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากท่านคิดจะมีชีวิตรอดต่อไป ควรกระทำตามวาจาของข้าพเจ้าจะประเสริฐยิ่ง"ห

น้ำเสียงยะเยียบเหี้ยมเกรียม ทำให้ผู้ฟังรู้สึกเป็นอำนาจข่มขู่ที่มิอาจขัดขืนปฏิเสธ

บัณฑิตขลุ่ยทองยามนี้ตกมาในกำมือของศัตรู ในใจมาตรแม้นยังไม่ยินยอมแพ้ แต่ก็จนปัญญาจะดิ้นรนได้ มันชำเลืองแลดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง จึงกล่าวเสียงเย็นชาขึ้น

"วาจาที่ท่านกล่าวเมื่อครู่จะนับหรือไม่?"

คนผู้นี้มีเล่ห์กลอันยอกย้อนลวดลายที่ร้ายเหลือ ในอันตรายคับขันปานนี้ถึงกับเล่นทวงถามหนี้สินบุญคุณกันขึ้นมาแล้ว

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยเป็นประกายขึ้นวูบหนึ่ง นิ้วทั้งห้าในมือขวาคลายออกไปผลักร่างที่สูญเสียกำลังจะต่อต้านของกิมเต็กจือเซ็ง จนกระเด็นไกลถึงแปดเชียะแล้วแค่นเสียงว่า

"ย่อมต้องนับเป็นวาจา ไสหัวท่านไปเถิด"

กิมเต็กจือเซ็งแสยะยิ้มกล่าวขึ้น

"หากแม้นข้าพเจ้ายังมิไปเล่า?"

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยเป็นประกายอำมหิตวูบใหญ่แค่นเสียงหนักๆ

พลันมีเสียงคำรามอันสนั่นหวั่นไหว

"กิมเต็กจือเซ็ง เจ้านอนให้เล่าฮูเสียเถิด"

กระแสเสียงคล้ายเป็นเกาทัณฑ์พุ่งฝ่าอากาศ จากไกลเป็นใกล้ด้วยความว่องไวจนสุดคาดคำนวณ หางเสียงมิทันจะขาดหู พลังกดดันอันหนักหน่วงดุจภูเขาทลายก็ทะลักพาถึงกลางหลังกิมเต็กจือเซ็งแล้ว

กิมเต็กจือเซ็งกำลังจดจ่ออยู่ที่ตัวคุ้ยงังเพี้ยจนเคร่งเครียด ไหนเลยจะเคยคาดคิดว่ามีคนลอบทำร้ายมันด้านหลังอย่างกะทันหัน รอจนมันรู้ตัวจะคิดเลี่ยงหลีกก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว สร้างความแตกตื่นแก่มันจนหน้าถอดสีขวัญหนีดีฝ่อ

เสียงขาดคำพลังดุดันโถมถึงตัว เห็นว่ากิมเต็กจือเซ็งจะต้องตายในน้ำมือ

ผู้จู่โจมนี้เป็นแน่แล้ว

ฉับพลันทันใด

เสียงตวาดอันเกรี้ยวกราดพอดัง เสียงระเบิดสนั่นหวั่นไหวก็ตามติดมา พลังอันปั่นป่วนดุจมรสุมโถมกระแทกออกไปทั่วทุกทาง จนร่างที่ตะลึงลานไร้สติของกิมเต็กจือเซ็งต้องเซถลาถึงสามก้าวใหญ่จึงตั้งหลักได้ กรวดหินดินทรายกระจายคละคลุ้งจนตาผู้คนยากจะเบิ่งขึ้นมองได้

กิมเต็กจือเซ็งลอบร้องอยู่ในใจ ว่าโชคดีที่หนีรอดความตาย เมื่อเหลียวหน้ามาดก็ต้องตะลึงลานไปทันที

เห็นคุ้ยงังเพี้ยกับซาเต้าจู๊เกาะอสูรยืนประจันหน้ากันอย่างเหี้ยมเกรียมและที่เบื้องหน้าซาเต้าจู๊เกาะอสูรปรากฏรอยเท้าที่ลึกร่วมห้านิ้วขึ้นสามรอย

จากสภาพนี้มาคาดคำนวณ เป็นที่รู้แน่แก่ใจว่าคนลอบลงมือประทุษร้ายนั้นคือซาเต้าจู๊เกาะอสูร ส่วนผู้ช่วยชีวิตมันกลับเป็นตัวคุ้ยงังเพี้ยเสียได้!

คุ้ยงังเพี้ยคล้ายดั่งรู้ตัวว่ากิมเต็กจือเซ็งกำลังจับจ้องมองตน จึงส่งเสียงเย็นซาไปทั้งที่หน้าก็มิเหลียวกลับ

“กิมเต็กจือเซ็ง ครั้งต่อไปหากท่านมาก้าวร้าวจนตกอยู่ในกำมือผู้แซ่คุ้ยนั่นก็ต้องเป็นกาลมรณะของท่านแล้ว”

กระแสเสียงเหี้ยมเกรียมอำมหิต ไร้น้ำจิตน้ำใจไมตรี คล้ายดั่งเท่าที่กระทำไปเมื่อครู่ ล้วนเพื่อเป็นการชดใช้หนี้สินเท่านั้น

บัณฑิตขลุ่ยทองลอบคำนวณสถานการณ์เบื้องหน้า แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“น่ากลัวไม่มีครั้งหน้าต่อไป”

ขาดคำซ้อนตามองมาที่ซาเต้าจู๊เกาะอสูร กล่าวว่า

“ซาเต้าจู๊ ข้าพเจ้าในขณะนี้ยินดีจะร่วมมือกับท่าน?”

ซาเต้าจู๊เกาะอสูรแสยะยิ้ม เค้นเสียงขึ้นว่า

“แล้วเจ้าเมื่อครู่ไฉนจึงส่งเสียงเตือนภัยแก่มัน?”

“ตอนนั้นข้าพเจ้ายังมิทราบ ว่ามันมีความรู้จัดเจนในค่ายกลนี้มากกว่าพวกม้อเต้าของท่าน ดังนั้น คิดจะเหลือชีวิตมันไว้คอยถ่วงอำนาจพวกท่าน”

ซาเต้าจู๊เกาะอสูรเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ที่แท้ตอนแรกที่เจ้าบอกเล่าวิธีเดินในค่ายกลแก่เรา หาได้ละเอียดหมดไม่ เจ้ามีเจตนาเยี่ยงไร?”

กิมเต็กจือเซ็งหัวร่ออย่างเยือกเย็นปลอดโปร่ง กล่าวว่า

"เรียกว่าคนไม่มีใจทำร้ายพยัคฆ์ แต่พยัคฆ์มีเจตนาทำร้ายคน ข้าพเจ้าคำนวณถึงแผนการใหญ่ของเกาะปั้วเล้งเต้าในอนาคต ไหนเลยจะไม่ระแวดระวังพวกท่านเอาไว้บ้างเล่า"

ซาเต้าจู๊เกาะอสูรร้องคำรามอย่างคั่งแค้น

"ในความเห็นของเราเต้าจู๊ น่ากลัวเจ้าไม่อาจมีชีวิตรอดผ่านวันนี้แน่!"

บัณฑิตขลุ่ยทองแค่นหัวร่อ กล่าวสวนคำขึ้น

"นั่นเป็นเรื่องภายภาคหน้า ขณะนี้ซาเต้าจู๊จะว่ากระไร?"

วาจากิมเต็กจือเซ็งพอขาดคำ พลันมีเสียงเย็นยะเยียบดังมาทางกลางหลังว่า

"น่ากลัวมิใช่เป็นเรื่องของภายภาคหน้ากระมัง!"

บัณฑิตขลุ่ยทองแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย รู้ดีว่ามันตกอยู่ในกำมือของยี่เต้าจู๊เกาะอสูรเสียแล้ว แต่มันที่เลือดเย็นชั่วร้ายเปี่ยมเล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้งมาตรแม้นจิตใจหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ แต่ก็มิยอมหันกายกลับไปแสร้งยิ้มแล้วกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เฮอะ ที่แท้ยี่เต้าจู๊ก็มาแล้ว คุ้ยงังเพี้ยรับรองหนีไม่รอดจากเงื้อมมือของพวกเราแน่"

ขณะว่ากล่าว สายตาก็กลอกกลิ้งไปมาทั้งซ้ายขวาไม่หยุดยั้ง

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"บัณฑิตขลุ่ยทอง เจ้าคิดจะมาเล่นลวดลายต่อหน้าเล่าฮูนั้น น่ากลัวยังด้อยอยู่อีกไกลโข มิเชื่อเจ้าก็ทดลองดูเป็นไร"

บัณฑิตขลุ่ยทองใจหายวาบทันที มันมีความรู้ซึ้งใจ หากไม่ฉวยโอกาสที่ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรมิทันระวังเตรียมพร้อม หลบหนีออกไปจากเงื้อมมือเสียก่อน มันจะไม่มีโอกาสรอดชีวิตอย่างเด็ดขาด ช่วงเวลานี้จึงตื่นตระหนกจนเหงื่อเย็นยะเยียบไหลชุ่มโชกโซมกาย

คุ้ยงังเพี้ยมิได้เหลียวหน้าไปตลอดเวลา เพียงแต่ใช้โสตประสาทของตัวก็รู้แน่แก่ใจ ว่าตนตกอยู่ในสภาพถูกศัตรูกระหนาบทั้งหน้าหลัง เป็นสถานการณ์อันคับขันร่อแร แต่ที่น่าหวาดกลัวยิ่งกว่านี้ คือคนที่จะรุมกระหนาบเจ้าจู่โจมตนล้วนเป็นคนมีพลังฝีมือที่ไม่ด้อยกว่าตนทั้งคู่ เพราะมันล้วนเป็นประมุขของเกาะอสูร

หากแม้นสู้กันตัวต่อตัว คุ้ยงังเพี้ยจะไม่มีความหวั่นเกรงในพวกมัน แต่หากสองคนร่วมกำลังกันเข้ากลุ้มรุม กระหนาบทางหน้าหลังโดยพร้อมเพรียงกัน

คุ้ยงังเพี้ยก็จะไม่มีทางเอาชัยศัตรูได้เลย

สถานการณ์คับขันอย่างเห็นได้ชัดแก่ตา คุ้ยงังเพี้ยฉวยโอกาสที่กิมเต็กจือเซ็งกำลังต่อรองกับยี่เต้าจู๊เกาะอสูรนั้น คำนวณแผนต่อต้านศัตรูไว้อย่างรอบคอบเมื่อยี่เต้าจู๊กล่าววาจาจบคำ คุ้ยงังเพี้ยพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด กระบวนท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรโลดนภากาศ) ฟาดปราดเข้าใส่ซาเต้าจู๊อย่างว่องไวดุจดั่งสายฟ้า

ยี่เต้าจู๊พอเห็นต้องตื่นเต้นตกใจจนร้องโพล่งไป

“อย่าได้ปล่อยให้มันทะลวงผ่านไปเด็ดขาด”

นี่นับเป็นโอกาสปลอดที่บัณฑิตขลุ่ยทองจะผละหนีไปได้ วาจายี่เต้าจู๊พอเพิ่งหลุดจากปาก บัณฑิตขลุ่ยทองพลันล้มร่างลงกับพื้นกลิ้งไกลไปแปดเชียะ เมื่อกระโดดขึ้นมา สองตาจับจ้องมองหน้ายี่เต้าจู๊เกาะอสูรจนแน่วนิ่ง เพื่อระวังการรุกไล่จู่โจมของมัน

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูร มีความคิดพุ่งวาบดั่งสายฟ้า คำนวณสถานการณ์รอบข้างละเอียดแล้ว กล่าวกับกิมเต็กจือเซ็งด้วยเสียงเย็นชาว่า

“รับรองมิให้เจ้ามีชีวิตรอดพ้นวันนี้อย่างเด็ดขาด”

ขณะนั้น กระบวนท่ามังกรโลดนภากาศ (เชี่ยงฮวงปวยเล้ง) ของคุ้ยงังเพี้ยได้จู่โจมมาจนถึงหน้าซาเต้าจู๊เกาะอสูรแล้ว

พลังฝ่ามือทั้งสองของคุ้ยงังเพี้ย มีความรุนแรงจนเสียงดังกึกก้องอึงคะนึง ร่างผสานกับสองฝ่ามือจนคล้ายน้ำหนึ่งอันเดียว เป็นเส้นตรงที่ยาวเหยียด ดูเผินๆ คล้ายคลึงเป็นมังกรที่กำลังโลดแล่นอยู่ในอากาศจริงๆ แสดงว่าเป็นอานุภาพที่ยิ่งใหญ่ไพศาลนัก

ซาเต้าจู๊เกาะอสูรแม้รู้ดีว่ามีพลังภายในที่ด้อยกว่าคุ้ยงังเพี้ยอยู่บ้าง แต่มันมีเจตนาที่จะกำจัดคุ้ยงังเพี้ยไปให้ได้ จึงมิอาจไม่ต้านรับอย่างหักโหมตรงๆ เพื่อสกัดกั้นมิให้คุ้ยงังเพี้ยกระโดดข้ามหลบหนีไป

เห็นว่าพลังฝ่ามืออันน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญของคุ้ยงังเพี้ยกระแทกเข้ามาจนใกล้สัมผัสกาย ซาเต้าจู๊เกาะอสูรต้องกัดฟันตัดสินใจ แยกเท้ายืนหยัดมั่นคงแล้วใช้ท่าลักเพ่งโง้วงัก (พลังทลายฟ้าบรรพต) กระแทกออกต้านรับอย่างหักโหม

พอดีในเวลานั้น ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรก็ใช้กระบวนท่าทุยซัวเที่ยงไฮ้ (ผลักภูเขาถมทะเล) ไล่มาทางกลางหลังคุ้ยงังเพี้ย ฟาดเข้าใส่อย่างว่องไวฉับพลัน

เนื่องจาก ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรต้องไปประฝีปากกับกิมเต็กจือเซ็ง ทำให้เสีย

เวลาไปบ้าง ดังนั้นพลังฝ่ามือที่ได้ฟาดซ้ำเติมมา จึงได้เชื่องช้ากว่าคุ้ยงังเพี้ยเล็กน้อย

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นมิได้เห็นการจู่โจมของยี่เต้าจู๊เกาะอสูร แต่ฟังจากเสียงก็รู้ทิศทาง ทราบดีว่ายี่เต้าจู๊เกาะอสูรจู่โจมเข้าซ้ำเติมมาด้วยแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ พริบตาที่ฝ่ามือทั้งสี่จะสัมผัสกันนั้น คุ้ยงังเพี้ยพลันกู่เสียงยาวกึกก้องกังวาน ชะงักร่างที่โถมไปเอาไว้ฉับพลันทันด่วน สองเท้าสะกิดพื้นแล้วร่างตีลังกาขึ้นไปในอากาศ แฉลบปาดผ่านปลายพลังฝ่ามือของเต้าจู๊เกาะอสูรไปอย่างหวุดหวิดหวาดเสียว

ซาเต้าจู๊เกาะอสูรความจริงระแวดระวังว่า คุ้ยงังเพี้ยจะหลบหนีออกจากการกระหนาบอยู่แล้ว แต่คาดฝันไม่ถึงอย่างเด็ดขาด ว่าคุ้ยงังเพี้ยจะหนีกลับไปทางด้านหลัง เนื่องจากที่ด้านหลังของคุ้ยงังเพี้ยมียี่เต้าจู๊เกาะอสูรคุมเชิงอยู่ หากคุ้ยงังเพี้ยกล้ากระทำเช่นนี้ ก็เท่ากับนำชีวิตออกมาล้อเล่นกับความตายอย่างมิต้องสงสัย แน่นอนพวกมันย่อมมิทราบดอกว่า สิบแปดท่ามังกรตลบของคุ้ยงังเพี้ยเป็นวิชาตัวเบาที่สูงล้ำสุดยอดในแผ่นดิน

การเสี่ยงอันตรายอย่างหวุดหวิดเสียวของคุ้ยงังเพี้ยนี้ เป็นพฤติการณ์ที่แคล่วคล่องรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ จนทำให้สองหัวหน้าเกาะอสูรที่มีพลังฝีมือสงล้ำสุดยอด ไม่อาจจะมีโอกาสขบคิดหนทางมาต่อต้านจัดการได้ทัน

ดังนั้น รอจนทั้งสองพบเห็นว่าคุ้ยงังเพี้ยสูญร่องรอยไปจากระหว่างกลางฝ่ามือทั้งสี่ของคนทั้งสองก็ใกล้จะปะทะกันแล้ว

จากจู่โจมศัตรูมากลายเป็นหักหาญผลาญกันไปเองกับเต้าจู๊ ผู้มีพลังฝีมืออันสูงล้ำสุดยอดทั้งสองคนมาว่ากล่าว ช่างเป็นเรื่องอัปยศอดสูอย่างยิ่งใหญ่ไม่มีใดเทียบจริงๆ ดังนั้น ทั้งสองพากันตวาดเสียงกึกก้องกระชากรั้งพลังที่ฟาดออกไปจนกลับมาได้ห้าส่วนอย่างรุนแรงสุดกำลัง

เสียงโครมดังกึกก้องสนั่น เมื่อสี่ฝ่ามือกระแทกเข้าใส่กันถนัดถนี่ มาตรแม้นทั้งสองเพียงใช้กำลังคนละห้าส่วน แต่ด้วยพลังฝีมือของทั้งสองมาคำนวณ ยังคงยิ่งใหญ่มิใช่ชั่ว

ทั่วบริเวณ มีแต่กรวดทรายกระจายคละคลุ้งจนกว้างร่วมสิบเชียะ แม้จะเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มยุคนี้ ทุ่มเทกำลังเข้าหักหาญกันจนสุดตัว ก็ยากที่จะบรรลุสภาพเช่นนี้

หัวหน้าเกาะทั้งสองต่างหน้าแดงฉานไป ต้องถอยกายคนละหนึ่งก้าวใหญ่

พริบตา ที่ร่างของทั้งสองเพิ่งจะยืนหยัดได้มั่นคง เบื้องบนอากาศพลันมี

เสียงคุ้ยงังเพี้ยตวาดลงมาว่า

"เฒ่าอุบาทว์ รับเราหนึ่งฝ่ามือไปทดลอง"

เสียงดังพร้อมกับฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) ถูกฟาดลงมา เสียงพอกระทบโสต การจู่โจมก็ห่างจากศีรษะของทั้งสองประมุขเกาะอสูรไม่เท่าใดแล้ว

เป็นเวลาที่รวดเร็วจนแทบหายใจมิทัน แต่คุ้ยงังเพี้ยกลับใช้ช่วงเวลากล่าววาจาสั้นๆ สามารถฟาดจู่โจมแล้วรั้งกลับ ความรวดเร็วว่องไวเป็นที่คำนวณได้แก่ใจแล้ว

ประมุขทั้งสองของเกาะอสร กำลังจะหันกายไปหาตัวคัยงังเพี้ยมาคิดบัญชี กลับไม่คาดหมายว่า คุ้ยงังเพี้ยจะแส่เข้ามาหาอันตรายไปเอง บุกเข้าอยู่ในวงกระหนาบของทั้งสองอีกครั้ง เมื่อเห็นเช่นนี้ จึงตรงกับหลักวิชาในพิชัยสงคราม ที่ว่า "อุบัติอย่างศัตรูไม่คาดหมาย จู่โจมในด้านที่ศัตรูไม่ระวัง"

สองประมุขเกาะอสูรในยามแตกตื่นตกใจ ต่างคำรามเสียงก้องด้วยความขุ่นเคือง กระแทกฝ่ามือขึ้นเบื้องสูงเป็นการต้านทานรับไว้ พร้อมกันนั้นรีบถีบเท้าพลิ้วร่างถอยปราดไป แสดงว่าจะใช้อาการกระโดดถอยกลับนี้ ลดพลังกระแทกให้น้อยลงไปบ้าง

เสียงระเบิดดังปานแผ่นดินถล่มทลาย ทรายกระจายจนมืดมัวสลัวตา แม้ยื่นมือยังยากจะเห็นนิ้ว การปะทะอย่างหักหาญกันคราวนี้ นับว่ายากยิ่งที่จะพบเห็นในที่อื่นได้

กิมเต็กจือเซ็งสองตาเหลือกค้างด้วยความตื่นตะลึง จ้องมองดูทรายที่อบอวลคละคลุ้งนั้นแล้วพึมพำขึ้นกับตนเอง

"คิดไม่ถึงว่า คุ้ยงังเพี้ยที่มีอายุยังเยาว์วัย พลังการฝึกปรือก็ได้บรรลุจุดสุดยอดอันมิอาจจะหยั่งคะเนได้ มิน่าเล่า เจ้าเฒ่าทั้งสองของเกาะอสูรจึงตั้งอกตั้งใจจะกำจัดมันให้ได้ มันนับว่าเป็นที่น่า หวาดหวั่นสะท้านขวัญของผู้คนจริงๆ"

ลมรวยรินโชยพัดมา ฝุ่นทรายที่กระจายได้ช้าลงไปตามลม ในเทียนมิ้งติ้งกระจ่างจนประจักษ์ตาได้ทุกแง่ทุกมุมอีกคราหนึ่งแล้ว

เห็นยี่เต้าจู๊กับซาเต้าจู๊เกาะอสูร ยืนห่างกันในระยะประมาณยี่สิบเชียะบนพื้นเบื้องหน้าของทั้งสองปรากฏรอยเท้าลึกสามรอยและสี่รอย แสดงอย่างแน่ชัดการฟาดปะทะของเมื่อครู่ ทั้งสองมิได้มีเปรียบแม้แต่น้อยนิดเลย

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ยืนหยัดมั่นอยู่ในระหว่างกลางของคนทั้งสองคน บนใบหน้างามสง่ามีแววเหี้ยมเกรียมอำมหิตจนเย็นชา ดวงตามีประกายอันน่าหวาดหวั่น

สะท้านขวัญอยู่เจิดจ้า

ทั้งสามคนยามนี้ยืนเรียงกันเป็นแถวตรง หัวหน้าเกาะทั้งสองจับตาอันอาฆาตมาดร้าย จ้องมองดูคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่งมิกะพริบ ดูท่าทีคล้ายดั่งปรารถนาจะฟาดคุ้ยงังเพี้ยให้ตายคามือในฉับพลันทันที

ทันใดนั้น ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรแค่นเสียงขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เล่าฮูเห็นแก่แผนภายภาคหน้า มิอาจไม่ฆ่าท่านแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยปรากฏรอยยิ้มที่ผู้คนไม่อาจเข้าใจความหมาย กล่าวเสียงหนักแน่นเยือนชาว่า

“สมควรบอกว่าเห็นแก่เกาะอสูร!”

ซาเต้าจู๊เกาะอสูรแค่นเสียงเย็นชาแล้วสวนคำขึ้น

“ท่านคิดบุกเกาะอสูร?”

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรแสยะยิ้มเสียงเย็นชา แล้วกล่าวว่า

“น่ากลัวท่านไม่มีโอกาสตลอดกาลนาน”

เสียงขาดคำผงกศีรษะให้ซาเต้าจู๊เกาะอสูร ทั้งสองพากันสาวเท้าหาคุ้ยงังเพี้ยอย่างโหดเหี้ยมอีกครา

ในค่ายกลทรายดูด

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองดูคนทั้งสอง กล่าวเสียงเย็นชา

"พวกท่านมั่นใจว่า เอาชัยข้าพเจ้าได้แน่หรือ?"

ขณะว่ากล่าว ได้เกร็งพลังขึ้นไว้สองฝ่ามือจนเปี่ยมล้น เป็นที่เห็นได้ชัด คุ้ยงังเพี้ยก็มีความหวาดหวั่นกังวลในตัวประมุขทั้งสองคนของเกาะอสูรเป็นยิ่งนัก

ขณะเวลานั้น ทั้งสองต่างก้าวเข้ามาคนละห้าเชียะ ระยะของทั้งสามจึงห่างกันสิบเชียะ ที่ซึ่งคุ้ยงังเพี้ยยืนพอดีอยู่ในระหว่างกลาง

ทันใดนั้น...

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรคำรามเสียงก้อง

"เจ้าเข้าใจว่าเล่าฮูสยบเจ้ามิอยู่หรือ?"

เสียงขาดคำทำท่ากี้อลั่งเท่าซา (คลื่นใหญ่ทลายพื้นทราย) ฟาดเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหมสุดแรงไปสามฝ่ามือซ้อนๆ

ซาเต้าจู๊เกาะอสูรก็ลงมือฟาดกระบวนท่าเจียซีไก้ตี้ (บังฟ้าคลุมดิน) ในเวลาพร้อมเพรียงกัน สองฝ่ามือหนึ่งก็ฟาดลงจากบนหนึ่งกระแทกขึ้นจากล่าง สกัดกั้นทางถอยทั้งล่างและบนของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่อาจที่จะหนีรอดออกจากการรุมกระหนาบของทั้งสองอีกครั้ง

หากแม้นปะทะกับทั้งสองในด้านตรง คุ้ยงังเพี้ยหาได้เกรงกลัวพวกมันไม่ แต่ขณะนี้ทั้งสองกระหนาบมาทั้งหน้าหลัง คุ้ยงังเพี้ยจึงมิอาจไม่ระแวดระวังให้รอบคอบรัดกุมได้

คุ้ยงังเพี้ยบังเกิดความคิดวาบอย่างว่องไว ก็มีแผนการต่อต้านขึ้นได้แล้ว ขณะเวลานั้นพอดีพลังฝ่ามืออันหักโหมดุดันของหัวหน้าเกาะทั้งสองโถมเข้าถึง...

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา พลันพลิ้วกายถอยปราดไปวูบหนึ่ง หายลับเข้าในค่ายกลที่มีเมฆหมอกเลือนรางจนมืดครึ้ม

หัวหน้าเกาะทั้งสองพลาดท่าไปครั้งก็ได้บทเรียนมาครา ทั้งสองพอเห็นคุ้ยงังเพี้ยมิได้ตีโต้กลับมา ต่างระวังว่าจะเป็นเช่นดั่งครั้งก่อนอีก พลังจึงถูกรั้งกลับโดยฉับไว รอคอยให้คุ้ยงังเพี้ยหันร่างจนหลบหนี แล้วจึงค่อยจู่โจมซ้ำเติมไป แต่มิคาดว่าคุ้ยงังเพี้ยกลับถลันกายหลบหายเข้าในค่ายกลอันเลือนราง

ทั้งสอง จับจ้องมองดูทิศทางที่คุ้ยงังเพี้ยสูญลับ ขณะงุนงงอยู่นั้น พลันได้ยินบัณฑิตขล่ยทองตะโกนก้องขึ้น

"ระวังมือขวา"

เสียงดังพอกระทบโสต พลังอันมหาศาลปานมรสุมก็ทะลักเข้าทางด้านขวามือจริงๆ

ทั้งสองต่างแตกตื่นตกใจยิ่งนัก ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วเกร็งพลังใส่สองฝ่ามือ ฟาดไปยังพลังที่ทะลักมาจนสุดกำลังเรี่ยวแรงทันที

พลังฝ่ามือกระแทกจนฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้งเต็มทั่วทั้งบริเวณ แต่กลับไม่มีปฏิกิริยาจะสะท้อนกลับมา ยิ่งไม่มีพลังจะปะทะกระแทก ทำให้สองหัวหน้าเกาะอสูรซึ่งต่างก็เป็นผู้เชี่ยวชาญอันกลอกกลิ้ง เมื่อเห็นต้องใจเต้นมิเป็นส่ำ พากันถลันกายแล้วเกร็งพลังไว้ในฝ่ามือ เตรียมพร้อมจะรับการแปรเปลี่ยนในทุกเวลาอย่างเคร่งเครียด

ขณะที่ทั้งสองเพิ่งรั้งฝ่ามือกลับมานั้น พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยตวาดขึ้นว่า

"รับมือ!"

เสียงขาดคำพลันมีร่างปรากฏออกมาในเมฆหมอกที่เลือนราง พลังอันมหาศาลปานภูเขาถล่มทลาย ทะลักเข้าใส่ทรวงอกของสองหัวหน้าเกาะอสูร อย่างโหดเหี้ยมดุร้าย

จากการเร้นกายจนมาปรากฏและลงมือจู่โจมเข้าเข่นฆ่า มีความว่องไวดุจกับประกายสายฟ้า รวดเร็วจนผู้คนไม่อาจคาดคำนวณถึง

สองหัวหน้าเกาะอสูรต่างถูกกลั่นแกล้งจนเดือดดาลปานไฟเผาร่าง พากันคำรามเสียงกึกก้องสนั่น สะบัดฝ่ามือฟาดออกต้านรับอย่างหักโหมมิยอมหลบเลี่ยง

ขณะนี้ คุ้ยงังเพี้ยไม่มีทางจะกระโดดหลีกหนีอีกแล้ว พริบตาเดียวนั้นฝ่ามือทั้งหกก็ปะทะหันถนัดถนี่...

เสียงระเบิดดังจนกึกก้องปานแก้วหูแตกทำลาย ทั้งสามต่างพากันถอย

ไปคนละครึ่งก้าว

คุ้ยงังเพี้ยต้านด้วยหนึ่งต่อสอง มาตรแม้นว่าสองหัวหน้าเกาะอสูรต่างมิทันจะเกร็งพลังขึ้นเตรียมพร้อมจนเปี่ยมล้นได้ แต่อย่างน้อยก็มีพลังถึงเจ็ดส่วนขึ้นไปด้วย พลังการฝึกปรือของทั้งสามมาคำนวณ อันกำลังภายในเจ็ดส่วนนี้ ควรมีความยิ่งใหญ่ไพศาลเพียงไร

บัณฑิตขลุ่ยทองจ้องมองดูการต่อสู้ด้วยความแตกตื่นขวัญหาย มันเป็นคนที่มีเล่ห์อุบายยอกย้อนแนบเนียน หัวหน้าทั้งสองของเกาะอสูรมีชีวิตอยู่ นับว่าเป็นผลร้ายต่อมันอย่างยิ่งก็จริง แต่คุ้ยงังเพี้ยกลับมีเภทภัยอันใหญ่หลวงแก่ทั่วทั้งเกาะปั้วเล้งเต้าสร้างความข่มขู่คุกคามให้อันน่าหวาดหวั่นให้อย่างไม่อาจคลายใจได้

คำนวณผลหนักเบาและดีร้ายแล้ว ความตั้งใจที่จะกำจัดคุ้ยงังเพี้ย ยิ่งหนักแน่นกว่าคนของเกาะอสูรเสียอีก มันขบคิดอย่างรวดเร็วก็ได้ตกลงปลงใจแน่วแน่ จึงใช้วิธีส่งเสียงทางลมปราณ บอกวิธีเดินในค่ายกลให้แก่สองหัวหน้าเกาะอสูรจนถี่ถ้วน

ในกระบวนท่าปะทะอย่างหักหาญ คุ้ยงังเพี้ยคำนวณพลังฝีมือของสองหัวหน้าเกาะอสูรออกว่า หากต่อสู้อยู่ในค่ายกลเทียนมิ้งติ้ง มาตรแม้นมิอาจโค่นทั้งสองให้พ่ายแพ้ลงไปในเวลาสั้นๆ แต่หากยืดเวลาเนิ่นนาน ตนก็มีหวังเอาชัยฝ่ายตรงข้ามได้ ดังนั้นแค่นหัวร่อให้คนทั้งสองแล้วกล่าวว่า

"ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า ทั้งสองท่านยังคงไสหัวกลับไปจะประเสริฐกว่า"

หัวหน้าเกาะอสูรทั้งสองในยามนี้ได้รู้วิธีเดินในค่ายกลนี้แล้ว ก็มีความกระเหี้ยนกระหือจนคึกคัก ความคิดจะล้างแค้นรุนแรงกว่าเดิมมากมายหลายเท่านัก ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรแสยะยิ้มกล่าวว่า

"ปิศาจน้อยแซ่คุ้ย วันนี้เล่าฮูไม่ถลกหนังของเจ้าออกมา สาบานไม่อยู่เป็นผู้คน รับมือ"

เสียงขาดคำ ร่างโถมเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างดุร้าย ซาเต้าจู๊เกาะอสูร ก็ได้จู่โจมเข้ากระหนาบในเวลาพร้อมกัน...

ขณะนี้พวกมันมิหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อความร้ายกาจของค่ายกลเทียนมิ้งติ้งแล้ว จึงได้ปล่อยใจจู่โจมกันอย่างไม่กังวล ทั้งความรวดเร็วและพลังรุนแรง จึงยิ่งดุดันกว่าเมื่อครู่มากมายนัก

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นต้องตื่นเต้นตกใจ คำนึงว่า

"หรือพวกมันจะเสี่ยงชีวิตกันแล้ว?"

ความคิดวาบขึ้นดุจสายฟ้า ต้องรีบถอยกายหลบไปในค่ายกลอีกครั้ง คิดจะอาศัยมันเป็นกำแพงป้องกันภัย สลายกำลังของเต้าจู๊ให้เสื่อมโทรมลงบ้าง จากนั้น จึงค่อยออกมาขยี้ทำลายเสียในคราเดียว

แต่ทว่า คุ้ยงังเพี้ยไม่เคยคาดหมาย บัณฑิตขลุ่ยทองจะอาศัยมือเจ้าเกาะทั้งสองมากำจัดตน ยอมบอกความพลิกแพลงซับซ้อนของค่ายกล ให้แก่หัวหน้าเกาะอสูรทั้งสองจนรู้กระจ่างแจ้ง

ขณะที่คุ้ยงังเพี้ยเพิ่งถอยกายหลบเข้าไปในใจกลางค่ายกลอันเลื่อนราง พลันรู้สึกมีพลังฝ่ามือที่หนักหน่วงเป็นหมื่นๆ ตำลึงสองสาย พุ่งกระแทกมาทั้งซ้ายขวาดุจดั่งกับภูเขาถล่มทลายลงทับใส่ ความรวดเร็วว่องไวของคราวนี้ เป็นที่น่าแตกตื่นขวัญหายยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยเห็นสภาพก็ตระหนกตกใจ ขณะนี้จะเลี่ยงหลีกหนีก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว ความอำมหิตบังเกิดขึ้นจนสองตาแวววับ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"มาได้ประเสริฐ!"

กระบวนท่าเล้งกุยซังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) ใช้ออกต่อต้านไปในชั่วพริบตา เมื่อร่างกระโดดปราดขึ้นอากาศ พลังฝ่ามือสองสายก็กระแทกออก แยกกันต้านทานการจู่โจมของยี่เต้าจู๊แห่งม้อเต้า ปฏิกิริยาอันคล่องแคล่วว่องไวนับว่าผิดความคาดหมายของผู้คนยิ่งนัก

ขณะเวลานั้น พลังฝ่ามือของทั้งสองฝ่ายได้ปะทะกันถนัดถนี่

มีเสียงครืนครั่นโครมครามดังสนั่นหวั่นไหวไม่หยุดยั้ง ร่างที่อยู่กลางอากาศของคุ้ยงังเพี้ย อาศัยพลังฝ่ามือของทั้งสองที่กระแทกมา ตีลังกาโลดแล่นไปทางด้านหลังดุจดั่งเป็นนกน้อยถลาลม ด้วยความงดงามปลอดโปร่ง ดูท่าทีคล้ายไม่มีวี่แววบาดเจ็บเลย

ประมุขเกาะอสูรทั้งสองพอเห็นได้ท่าในกระบวนท่า มาตรแม้นมิอาจทำอันตรายคุ้ยงังเพี้ยให้บาดเจ็บแต่สามารถสกัดกั้นการลอบจู่โจมทำร้ายของคุ้ยงังเพี้ยได้แล้ว ต่างพากันโล่งใจไปอักโข คำรามด้วยความขุ่นเคืองขึ้น แล้วทั้งสองกระโดดกายไล่ตามติดไปในบัดดล

บัณฑิตขลุ่ยทองพอเห็นสองประมุขเกาะอสูรจะไล่ตามคุ้ยงังเพี้ย ริมฝีปากก็ขยับเขยื้อนอย่างลืมตัว แต่รีบเม้มไว้ในบัดดล ลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจแล้วคำนึงขึ้น...

“นี้เรียกว่าแส่หาที่ตายกันเอง”

ยี่กงจื้อเกาะม้อเต้าเพ่งนัยน์ตาจับจ้องมองหน้ากิมเต็กจือเซ็งอยู่ไม่กะพริบ กิมเต็กจือเซ็งลืมถึงการอยู่ในบริเวณของยี่กงจื้อเกาะอสูร ส่วนยี่กงจื้อเกาะอสูรนั้นมิทราบว่าด้านหลังของมันยังมีคนยืนจับจ้องสนใจอยู่อีกผู้หนึ่งเช่นกัน

สถานการณ์นี้ เป็นการคุมเชิงกันคนละฝ่ายอย่างที่ต่างมิรู้ตัวกัน

ส่วนคุ้ยงังเพี้ยที่อาศัยพลังกระแทกครานั้น ละลิ่วร่างจนพุ่งไปไกลถึงสามสิบกว่าเชียะจึงร่วงลง ทันใดความคิดหนึ่งได้พุ่งวาบขึ้นในห้วงสมองคุ้ยงังเพี้ยต้องรีบก้มหน้ามองดู ก็ตระหนกจนใจหายวาบ ร้องโพล่งขึ้น

“อา...ติ้มซัวติ้ง (ค่ายกลทรายดูด)!”

เสียงขาดคำร่างก็ได้ห่างจากพื้นมิถึงห้าเชียะ

เบื้องล่างเป็นทรายสีเหลืองสด ซึ่งมีบริเวณกว้างประมาณยี่สิบวา บนพื้นทรายจากเหนือจรดใต้มีศิลาสีดำมะเมื่อมเรียงกันอยู่สามก้อน นับเป็นที่หยั่งเท้าเพียงแห่งเดียวของค่ายกลนี้ ส่วนรอบข้างเป็นหมอกอันคละคลุ้งเลือนราง คล้ายดั่งจะกว้างขวางจนไร้ขอบเขต

ที่ซึ่งคุ้ยงังเพี้ยร่วงละลิ่วลงครานี้ ห่างจากศิลาดำก้อนใกล้ที่สุดอย่างน้อยต้องหกวา และขณะที่ร่างสงจากพื้นเพียงห้าเชียะนี้ หากไม่มีที่ใดหยั่งเท้าอาศัยกำลังจะกระโดดพลิ้วกลางอากาศออกไปอีกหกวา นับเป็นเรื่องที่มิอาจเกิดขึ้นได้เด็ดขาด แต่ทว่า หากไม่สามารถพลิ้วกายลงไปบนศิลาดำ เห็นทีต้องตกเข้ามาในหล่มทรายดูดนี้เป็นแม่นมั่น

สัญชาตญาณการรักชีวิต ทำให้คุ้ยงังเพี้ยต้องสูดลมหายใจลึกๆ อย่างลืมตัวเท้าขวาพลันแตะไปบนหลังเท้าซ้าย กระโดดกายไปทางศิลาดำเบื้องหน้าอย่างสุดเรี่ยวแรงเท่าที่มี

พอดีในเวลานั้น เบื้องบนอากาศของหล่มทรายดูด ปรากฏหัวหน้าเกาะทั้งสองขึ้นมาในเวลาพร้อมกัน พวกมันยกสองฝ่ามือขึ้นป้องกันเสมออก คล้ายดั่งเกร็งพลังไว้จนเปี่ยมล้นอยู่

คุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ สองเท้าสัมผัสกับพื้นแล้ว มาตรแม้นจะตีลังกาพุ่งไกลมาได้สี่ห้าวา แต่เมื่อยามละลิ่วถึงพื้น ยังคงห่างจากศิลาดำประมาณห้าเชียะอยู่ ในหล่มทรายดูดนี้ มิว่าเป็นสิ่งใดก็ไม่อาจลอยอยู่บนพื้นทรายได้ คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นเกร็งพลังให้ตัวเบาจนสุดความสามารถ แต่สองเท้าเมื่อสัมผัสกับพื้นทราย ยังคงถูกดูดจนจมถึงเข่าในเวลาอันรวดเร็ว

ประมุขเกาะอสูรทั้งสองคนนั้น ความจริงคิดจะกระโดดจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ยในอากาศ แต่ยามทั้งสองเห็นคุ้ยงังเพี้ยสัมผัสพื้นแล้วต้องจมลึกลงไป ต่างก็แตกตื่นตกใจจนร้องโพล่งขึ้น

"แย่แล้ว นี่คือหล่มทรายดูด!"

แต่ก็เป็นเวลาที่สายเกินไป

วิชาตัวเบาของทั้งสองคนนี้ยังไม่อาจเทียบเท่าคุ้ยงังเพี้ย ยิ่งย่ำแย่กว่านั้นคือพวกมันมิรู้วิธีทำลายหล่มทรายดูด จึงคิดจะหาที่มาหยั่งเท้าให้ปลอดภัยสักแห่งก็ไม่มีปัญญา

แต่ทั้งสองคนรู้ว่า ไม่อาจจะพุ่งร่างลงต่ำด้วยกำลังต่างรีบสลายพลังทั้งร่างออกไปในฉับพลันทันที เกร็งลมปราณให้ตัวเบาแล้วลอยช้าๆ ลงไป

เสียงดังฉึกขึ้นเบาๆ ทรายได้ดูดทั้งสองจนจมถึงท้องน่อง

ขณะเวลานั้น พลันมีเสียงหนักหน่วงของคนผู้หนึ่งหัวร่อดังก้อง กล่าวว่า

"ฮา ฮา...คิดมิถึงว่าพวกเราทั้งมวลต่างมาพบพานกันในหล่มทรายโดยทั่วถ้วนไม่บกพร่องเลย"

คุ้ยงังเพี้ยและหัวหน้าเกาะทั้งสองต่างเหลียวมองไปตามต้นเสียง ขณะนี้จึงพบเห็นผู้ส่งวาจาคือรองประมุขพรรคเทียนฮวงก้านามฮึ้งตี้บ้อฮ้วงนั่นเอง

เห็นทรายได้ดูดมันจนกระทั่งจมถึงทรวงอกแล้ว ที่ซ้ายขวาของมันในระยะประมาณห้าเชียะ น่ำจั๊ว (งูทักษิณ) และไซกู้ (แมลงพิษปัจฉิม) ถูกทรายดูดจนกระทั่งถึงไหล่ บนทรายเหลือแต่เพียงศีรษะเท่านั้น ดูท่ายิ่งน่าหวาดหวั่นสั่นสยิวเป็นพิเศษ

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรเย้ยหยันเสียงเย็นชา

"ที่แท้รองประมุขยังมาถึงก่อนพวกเราเสียอีก ดูท่ารองประมุขต่างจะชิงรุดหน้า ในทุกเรื่องราวเสียให้ได้จริงๆ"

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงแค่นหัวร่อตอบมาว่า

"ไหนเลยจะกล้า ไหนเลยจะกล้า โบราณมีว่าไม่รู้ก็ไม่ผิด เล่าฮูผิดอยู่ที่ไม่รู้นี่เอง"

หยุดเล็กน้อยแล้ว จึงกล่าวสืบต่อไป

"แต่ทว่า ประมุขเกาะทั้งสองท่าน มีศักดิ์สูงส่งจนเป็นคนควบคุมเกาะปั้วเล้งเต้า แต่กลับไม่รู้ตำแหน่งแห่งที่ของหล่มทรายดูดในค่ายกลพู่ซาติ้งเสียได้นับเป็น..."

“ผู้ใดว่าเกาะอสูรมาควบคุมเกาะปั้วเล้งเต้า?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อสวนคำขึ้น

“ความกำเริบเสิบสานของเกาะอสูร น่ากลัวมิหยุดยั้งอยู่เพียงเกาะปั้วเล้งเต้ากระมัง?”

ซาเต้าจู่คำรามขึ้นด้วยความขุ่นเคือง

“ทารกแซ่คุ้ย หากเจ้ากล้ากล่าวเหลวไหลต่อไป ระวังเล่าฮูฟาดเจ้าให้ตายคามือ”

ขาดคำรีบเกร็งพลังขึ้นทำท่าจะฟาดไป แต่ร่างกลับต้องจมหายลงกว่าเดิมถึงครึ่งเชียะ ทำให้รีบลนลานสลายพลังออกอย่างแตกตื่นตกใจ

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเย้ยหยันขึ้นว่า

“อาศัยฝีมืออันต่ำต้อยของท่านหรือ?”

กระแสเสียงเปี่ยมด้วยความเย้ยหยันดูแคลน แต่กล่าวอย่างเยือกเย็นคล้ายเป็นธรรมดา

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“ซาเต้าจู๊ นี่ใช่เป็นสถานที่จะมาแสดงความดุร้าย มิเช่นนั้นพวกเราเห็นจะต้องพรากจากกันไปตลอดกาลนานแล้ว ฮา ฮา”

น้ำเสียงเปี่ยมการเย้ยหยันดูแคลนอย่างเจ็บแสบยิ่ง...

ซาเต้าจู๊มีนิสัยวู่วามอย่างยิ่งอยู่แล้ว พอได้ฟังคำเย้ยหยันมาจากปากของทั้งสอง โทสะพลันดาลเดือดจนร่างจมลึกไปอีกครึ่งเชียะทันที ขณะนี้ได้จมจนถึงเอวแล้ว!

ยี่เต้าจู๊พอเห็นรีบตวาดเสียงหนักๆ

“เล่าซำ อย่าลืมว่าผู้อื่นกำลังต้องการให้ท่านตายเสียโดยไว”

ซาเต้าจู๊เกาะอสูรก็เป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์ที่ชาญฉลาดกลอกกลิ้ง พอฟังวาจาก็ใช้ความคิด รู้ทันทีว่าตนหลงกลฮี้งตี้บ้อฮ้วงไปแล้ว เพื่อรักษาชีวิตให้ดำรงคงอยู่เพลิงโทสะของมันพลันปลาสนาการไปหมดสิ้นทันที

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“น่ากลัวรองประมุขจะต้องตายก่อนหน้าเรา”

ทันใด เสียงอันประหลาดพิกลดังขึ้นที่ริมฝั่งหล่ม...

“ระยะห่างกันไม่นานเท่าใดนักดอก”

ฟังเสียงก็รู้ว่าเป็นผู้ใด ซาเต้าจู๊ขบกรามเค้นเสียงว่า

“ผู้เยาว์ เมื่อเล่าฮูขึ้นฝั่งแล้วจะต้องทำลายเกาะปั้วเล้งเต้าให้พินาศย่อยยับ จับเจ้าเด็กอุบาทว์ที่กลอกกลิ้งชั่วร้าย สับให้เป็นหมื่นๆ พันๆ ท่อน”

เป็นเสียงอาฆาตแค้นอย่างจริงใจ

ผู้มาคือบัณฑิตขลุ่ยทองจริงๆ มันเมื่อได้ฟังคำอาฆาต กลับไม่มีวี่แววหวาดหวั่นแม้แต่น้อย ยังแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าเชื่อว่า ซาเต้าจู๊มีความสามารถดั่งว่าจริง แต่พวกท่านในขณะนี้ขึ้นฝั่งได้หรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยยามนั้น จับตาจ้องมองแต่โขดหินสีดำที่อยู่เบื้องหน้าห้าเชียะ คุ้ยงังเพี้ยเคยลองเคลื่อนเท้าหมายจะก้าวไปอยู่สองสามครั้ง แต่นอกจากร่างจะจมลึกลงไปอีกหลายนิ้วแล้ว ไม่มีทางจะบุกเข้าไปได้สักน้อยนิด ใจใจจึงหวั่นไหวไปไม่น้อย

คุ้ยงังเพี้ยรู้วิธีทำลายค่ายกลนี้ ยิ่งรู้ดีถึงความร้ายกาจของมัน หาใช่อยู่ที่หล่มทรายดูดนี่ไม่ แต่เป็น...

ยี่เต้าจู๊ชำเลืองตาไปห้ามปรามซาเต้าจู๊มิให้เอ่ยปากด่าทอ สูดลมหายใจลึกๆ ข่มกลั้นอารมณ์อันพลุ่งพล่านเดือดดาลไว้ แล้วกล่าวช้าๆ ว่า

“เอาเถิด กิมเด็กจือเซ็ง ขณะนี้พวกเราสมควรเปิดใจกันได้แล้ว”

“เปิดใจอะไรกัน?”

ยี่เต้าจู๊หัวร่อพลางกล่าวว่า

“พวกเรายินดีสละแผนผังค่ายกลเทียนมิ้งติ้งไปโดยไม่มีเงื่อนไข ท่านเห็นเป็นอย่างไร?”

ประมุขทั้งสองของเกาะอสูรต่างมีสีหน้าเหี้ยมเกรียมอำมหิต การวิงวอนของความช่วยเหลือกับผู้อื่นกับทั้งสองคนแล้ว กล่าวได้ว่าเป็นความอัปยศอดสูอันยิ่งใหญ่ โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในสถานการณ์เช่นนี้

ยี่เต้าจู๊แห่งเกาะอสูรเค้นเสียงเย็นชาว่า

“นี่เป็นการรู้แล้วยังแสร้งถามของท่าน”

กิมเด็กจือเซ็งหาได้ขุ่นเคืองอย่างไรไม่ กลับหัวร่อ ฮา ฮา แล้วหันไปกล่าวต่อรองประมุขเทียนฮวงก้าว่า

“รองประมุข มีเงื่อนไขอันใดจะแลกเปลี่ยนบ้างหรือไม่?”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงเค้นเสียงยะเยียบขึ้น

“นี่เป็นฝีมือบีบคั้นหาประโยชน์ของเจ้าหรือ?”

กิมเต็กจือเซ็งหัวร่อแล้วกล่าขึ้น

“นับว่าใช่เถิด”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ แต่ปากกล่าวไปว่า

“เจ้าต้องการเงื่อนไขใด?”

“เทียนฮวงก้า จะไม่มาบุกรุกเกาะนี้ตลอดกาลนาน?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงมีแผนอยู่อีกประการหนึ่ง จึงผงกศีรษะรับคำขึ้น

“เล่าฮูรับปากให้เจ้าก็แล้วกัน”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงรับปากรวดเร็วง่ายดายดั่งนี้ มันลืมไปว่ากิมเต็กจือเซ็งก็เป็นคนที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์จนขึ้นชื่อลือชาทั่วทั้งบู๊ลิ้มแล้ว

กิมเต็กจือเซ็งลอบหัวร่ออยู่ในใจ หันไปกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยว่า

“คุ้ยเฮียเล่า?”

คุ้ยงังเพี้ยมีประกายตาอำมหิตจนเจิดจ้าน่าหวาดหวั่น แค่นเสียงยะเยียบตอบมา

“กิมเต็กจือเซ็ง ท่านสามารถฆ่าข้าพเจ้าหรือไม่ เราอย่าเพิ่งถกเถียงกันก่อน ที่ควรจะมาวิจารณ์นั้น คือ ท่านยังสามารถรอดอยู่ได้อีกนานเท่าใด!”

กระแสเสียงยะเยียบเหี้ยมเกรียม จนผัดนใจสั่นหวั่นไหว

กิมเต็กจือเซ็งต้องสยิวกายขึ้นอย่างลืมตัว นี่เป็นปฏิกิริยาตามสัญชาต-ญาณเท่านั้น อาจบางทีเพราะวาจาคุ้ยงังเพี้ย ทำให้มันสังหรณ์ถึงเรื่องที่น่าหวาดหวั่นประการหนึ่งขึ้นมา

กิมเต็กจือเซ็งข่มกลั้นอารมณ์อันหวั่นไหวชั่วขณะจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“แต่ข้าพเจ้าขณะนี้สามารถปลิดชีวิตท่านให้ตายได้โดยง่ายดาย?”

คุ้ยงังเพี้ยเย้ยหยันเสียงเย็นชา

“ท่านจงรีบลงมือมา มิเช่นนั้น น่ากลัวท่านจะไม่มีโอกาสอีกแล้ว”

เป็นวาจาที่กล่าวอย่างปลอดโปร่งใจยิ่ง คล้ายดั่งคนที่กิมเต็กจือเซ็งจะฆ่านั้น มิใช่เป็นตัวคุ้ยงังเพี้ยเองก็ปานกัน

กิมเต็กจือเซ็งพอฟังใจหายวาบไปอีกครั้ง คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นเพียงกล่าวสองประโยค แต่ทุกประโยคต่างทำให้มันต้องเนื้อเต้นตัวสั่น ขวัญหนีดีฝ่อไป

รอบบริเวณบ่อทรายดูด พลันเงียบงันจนอึดอัดแทบขาดใจตาย หมู่ผู้คนในหล่มทราย นอกจากคุ้ยงังเพี้ยจ้องมองดูหมู่เมฆบนท้องฟ้า ขบคิดอย่างเคร่งขรึมเยือกเย็นแล้ว สายตาทุกผู้คนต่างจับนิ่งอยู่บนหน้ากิมเต็กจือเซ็งเป็นจุดเดียว

เนื่องจากว่ามันในขณะนี้ มีอำนาจที่จะตัดสินใจความเป็นตายของพวกทั้งหลายได้

สัญชาตญาณของมนุษย์ ซึ่งก็เป็นจุดอ่อนของมนุษย์ ได้ปรากฏจนเปิดเผยหมดสิ้นในยามนี้

ทันใด สองตากิมเต็กจือเซ็งเป็นประกายเจิดจ้าขึ้นวูบใหญ่ เค้นเสียงยะเยียบว่า

"ข้าพเจ้ามาตรแม้นไม่ปรารถนาฆ่าฟันให้สิ้นซาก แต่เพื่อความปลอดภัยของเกาะจะดำรงต่อไป ไม่อาจปล่อยให้ท่านทั้งหลายรอดพ้นไปได้ข้าพเจ้าต้องการ..."

วาจามันมิทันขาดคำ ซาเต้าจี๊เกาะอสรพลันกระซากเสียงขึ้น

"เจ้าคิดเปลี่ยนใจคืนคำ"

"ข้าพเจ้ากลับคำในขณะนี้ กับการที่พวกท่านขึ้นฝั่งแล้วจึงกลับคำเปลี่ยนใจ ผลดีผลร้ายของการนี้ไม่อาจจะยกขึ้นเทียมเทียบเปรียบกันได้เลย?"

ขาดคำยกฝ่ามือทำท่าจู่โจมออกมา

ผู้อยู่ในหล่มทรายดูด มาตรแม้นแต่ละคนมีพลังฝีมือลึกล้ำจนยากจะหยั่งคะเน แต่ยามนี้ไม่มีแม้จะต่อต้านรับมือได้ แม้กระทั่งลมปราณก็ยังมิอาจเกร็งให้ผนึกตัว

ดท่าพอสองฝ่ามือของกิมเต็กจือเซ็งฟาดมา พวกทั้งหลายจะต้องจมหายไปใต้พื้นทรายแน่แล้ว ขณะที่ความคับขันกำลังหวุดหวิดร่อแร่ พลันมีเสียงตวาดสดใสดังขึ้น แล้วพลังฝ่ามืออันครืนครั่นดุร้ายพุ่งเข้าใส่จุดฮ่วยซิมฮวกที่กลางหลังกิมเต็กจือเซ็งทันที

ขณะนั้น กิมเต็กจือเซ็งหากไม่คำนึงถึงเรื่องราวใด ผลักพลังฝ่ามือที่เกร็งไว้จนสุดแรงออกมา แม้พอสามารถฆ่าพวกยอดฝีมืออันดับเยี่ยมสุดของบู๊ลิ้มให้จมตายไปใต้พื้นทรายดูดได้ก็จริง แต่ตัวมันเห็นทีจะต้องจบชีวิตภายใต้ฝ่ามือที่ฟาดใส่กลางหลังอย่างดุดันนี้เช่นกัน

กิมเต็กจือเซ็งมาตรแม้นจะเอ่ยย้ำแล้วย้ำอีก ว่าเห็นแก่ความปลอดภัยของเกาะปั้วเล้งเต้า แต่หากจะให้มันตายไปเพื่อความสงบสันติของปั้วเล้งเต้าตลอดกาลนานนั้น มันจะต้องปฏิเสธโดยต้องมิขบคิดแม้แต่น้อย อาจบางทีนี่เป็นความชาญฉลาดของมันเอง

ดังนั้น พอพลังฝีมือกระแทกเข้าถึง กิมเต็กจือเซ็งพลันหันกายกลับมาฟาดต้านรับ โดยมิต้องใคร่ครวญอีก

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ฝุ่นทรายกระจายจนคละคลุ้งทั่วไป กิมเต็ก

จือเซ็งและผู้ที่บุกเข้าลอบจู่โจม ต่างถอยกายไปคนละสองก้าว เมื่อซ้อนตามองจึงเห็นผู้ที่ลอบจู่โจมใส่ตนนั้น คือยี่กงจื้อแห่งเกาะอสูรนั่นเอง

กิมเต็กจือเซ็งใจหายวาบ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับลืมยี่กงจื้อไปเสียได้"

บนใบหน้าขาวซีดของยี่กงจื้อเกาะอสูร ปรากฏแววอำมหิตจนบิดเบี้ยว แค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

"เจ้าไม่สมควรลืมคนที่จะปลิดชีวิตสุนัขของเจ้า"

พลังฝีมือของยี่กงจื้อเกาะอสร กิมเต็กจือเซ็งรัซึ้งจนกระจ่างแจ้ง มันทราบดีว่า อาศัยพลังฝีมือของมันเพียงลำพัง จะหมายเอาชัยในตัวยี่กงจื้อนั้น เป็นเรื่องที่มิอาจสำเร็จอย่างเด็ดขาด จิตใจจึงเกิดความหวั่นหวาดพรั่นพรึงขึ้นจนขวัญเสีย

ประมุขทั้งสองของเกาะอสูร พอเห็นยี่กงจื้อมาปรากฏตัว ต่างมีสีหน้าตื่นเต้นยินดีขึ้นอย่างมิอาจข่มกลั้น แต่ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงกลับกระสับกระส่ายใจขึ้นมา เนื่องจาก พอกิมเต็กจือเซ็งพ่ายแพ้แก่ฝีมือยี่กงจื้อเกาะอสูรมันเห็นที จะต้องตายในเงื้อมมือของพวกเกาะอสูรเป็นแม่นมั่น

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงอันยะเยียบเย็นชาของคนผู้หนึ่งดังขึ้นทางหลังกายยี่กงจื้อเกาะอสร

"ยี่กงจื้อคล้ายดั่งบาดเจ็บภายในแล้วกระมัง?"

พวกม้อเต้าทั้งสามต่างแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก เนื่องจากพวกมันฟังออกว่าผู้ส่งเสียงคือตังโฮ้ว!

พลังฝีมือของยี่กงจื้อเกาะอสูรคู่ดีกับตังโฮ้ว มาตรแม้นมิได้บาดเจ็บ แต่ก็ย่อมไม่อาจต้านทานการรุมกระหน่ำของสองคนได้ อย่าว่าแต่อวัยวะภายในยามนี้ยังบอบช้ำอยู่

กิมเต็กจือเซ็ง ยามนี้พอเห็นตังโฮ้วปรากฏตัวก็คลายใจจนโล่งอก หันไปแค่นหัวร่อให้ยี่กงจื้อเกาะอสูรกล่าวว่า

"ยี่กงจื้อ ในความเห็นของข้าพเจ้า ท่านยังคงลงไปเป็นเพื่อนกับพวกเจ็กเจ่กทั้งหลายเถิด"

กล่าวแล้วก้าวช้าๆ เข้าหายี่กงจื้ออย่างเอาเป็นตาย

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงกวาดตาเย็นชา มองดูคนบนฝั่งทั้งสามแล้วแค่นหัวร่อให้ยี่เต้าจู๊ กล่าวว่า

"ยี่เต้าจู๊เข้าใจว่ามีความหวังหลุดพ้นจากอันตรายหรือ?"

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรแค่นหัวร่อกล่าวตอบมา

“ย่อมประเสริฐเลิศกว่ารองประมุขที่ไม่มีหวังมากนัก”

คุ้ยงังเพี้ยสอดเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ความหวังถึงมีก็เท่ากับไม่มี!”

ซาเต้าจู๊พอฟังพลันกระชากเสียงขึ้น

“เจ้าเข้าใจว่าเจ้าทราบหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยชำเลืองตาอันเหยียดหยาม มองหน้าซาเต้าจู๊ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านไยไม่มองไปบนฝั่งก่อนจึงค่อยเห่าหอน”

เต้าจู๊ทั้งสองต่างมองไปบนชายฝั่ง ก็ต้องเย็นเฉียบไปครึ่งร่างทันที

เห็นตังโฮ้วและกิมเต็กจือเซ็งยามนี้ ได้ร่วมมือกันรุมกระหน่ำต่อยี่กงจื้อเกาะอสูรแล้ว กระบวนท่าล้วนโหดเหี้ยมอำมหิต ทุกท่าล้วนเป็นไม้ตายที่หมายพิฆาตฆ่ายี่กงจื้อให้ตายคามือทั้งสิ้น

ยี่กงจื้อเกาะอสูรที่บาดเจ็บอยู่แล้ว ทั้งไม่มีความชำนาญทิศทางของค่ายกลเทียบเท่ากับสองคนนั้น ดังนั้นเอง เพียงประมือได้ไม่กี่ท่าก็ร่อแร่จนแทบเป็นอันตรายแล้ว

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงพอเห็นก็เค้นเสียงขึ้น

“ดูท่าพวกเราอีกไม่นาน ก็ต้องฝังสังขารใต้พื้นทรายแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้นบ้าง

“ข้าพเจ้ากลับมีแผนการออกจากห้วงอันตรายอยู่วิธีหนึ่ง เพียงกลัวเต้าจู๊ทั้งสองท่านไม่ยอมร่วมมือเท่านั้น”

เต้าจู๊เกาะอสูรทั้งสอง ยามนี้ได้รู้เห็นจนกระจ่างใจ คิดอาศัยกำลังฝีมือของยี่กงจื้อเอาชัยในตัวตังโฮ้วกับกิมเต็กจือเซ็ง แล้วมาช่วยเหลือพวกมัน ก็ไม่อาจจะเป็นไปได้แล้ว ดังนั้นจึงต้องถามอย่างสนใจ

“วิธีการใด ลองบอกมาฟังดู?”

หักเล่ห์ชิงเหลี่ยม

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบตาดูศิลาดำที่ห่างจากเบื้องหน้าประมาณห้าเชียะแวบหนึ่ง กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“บนหินดำสามก้อน ต่างพอหยั่งเท้าทรงกายได้ ข้าพเจ้าห่างจากศิลาดำนี้ประมาณห้าเชียะ ทั้งสองท่านเพียงใช้ฝ่ามือผลักมา ก็พอจะผลักให้ข้าพเจ้าเข้าถึงที่ริมหินดินแล้ว จากนั้น...”

ยี่เต้าจี๊เกาะอสรแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“จากนั้น ท่านจึงค่อยฉุดพวกเราขึ้นไป ใช่หรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยฟังออกว่าน้ำเสียงของมันเย้ยหยันเหน็บแนม ทราบดีว่าเรื่องนี้มิอาจสำเร็จตามแผนได้ จึงกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นเช่นนั้นจริง”

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ลูกคิดของท่านดีดผิดพลาดแล้วหรือ พวกเล่าฮูจะถูกทารกอมมือหลอกลวงจนหลงกลไปได้?”

กล่าวจบคำก็แค่นหัวร่อเสียงเย็นชาไม่หยุดปาก คล้ายดั่งภาคภูมิใจที่มันฉีกกระชากแผนการร้ายของคุ้ยงังเพี้ยได้ก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อใส่หน้าไปให้บ้าง สงบปากคำขบคิดโดยมิว่ากล่าวต่อไปอีก

ขณะนั้น ยี่กงจื้อเกาะอสูรบนฝั่งถูกรุกกระหน่ำจนเหงื่อท่วมโซมกาย ยากจะต้านทานต่อไปได้อีกนานเท่าใดนัก ส่วนตังโฮ้วและกิมเต็กจือเซ็งที่รุมเข้ารุกไล่ยิ่งกระหน่ำยิ่งดุดันโหดร้ายกระบวนท่าอันตรายระดมโหมมาอย่างดุดันยากต้านทาน

สถานการณ์เพียงมองปราดเดียวก็รู้กระจ่าง แสดงว่ายี่กงจื้อเกาะอสูรไม่อาจจะทนทานได้อีกกี่กระบวนท่าแล้ว

ประมุขทั้งสองของเกาะอสูร ยิ่งดูยิ่งหวั่นไหวจนใจฝ่อ เนื่องจากความเป็นตายของทั้งสอง ได้ฝากไว้ในตัวยี่กงจื้อเพียงคนเดียว และความหวังที่มีเพียงใยเดียว ก็จะละลายกลายเป็นอากาศธาตุในบัดเดี๋ยวนี้แล้ว

ซาเต้าจู๊เกาะอสูรมองดูคุ้ยงังเพี้ย ที่กำลังขบคิดอย่างเคร่งขรึมแวบหนึ่ง ถามว่า

"ยี่กอพวกเราย่อมต้องรีบคิดหาวิธีช่วยตนเองขึ้นโดยด่วนจึงจะสมควร?"

ยี่เต้าจู๊แห่งเกาะอสูร ไยมิใช่กระวนกระวายต่อเรื่องราวที่เกี่ยวพันความเป็นตายของมันเล่า เพียงแต่ในชั่วชีวิตมันนี้ มีแต่ความเจ้าเล่ห์เจ้ากลระแวงคลางแคลงจนเป็นสันดาน มิเคยยอมเชื่อถือผู้ใดมาก่อน จึงมิยินยอมรับแผนที่คุ้ยงังเพี้ยเสนอมา เมื่อได้ฟังจึงสั่งว่า

"ท่าน รีบบอกวิธีเดินในค่ายกลให้แก่หลานเราโดยละเอียดก่อน ให้มันสามารถต้านทานได้อีกครู่หนึ่ง เราค่อยๆ คิดหาหนทางต่อไป"

ซาเต้าจู๊แห่งเกาะอสูร จึงต้องดำเนินไปตามคำสั่งนั้น โดยส่งเสียงทางลมปราณบอกแก่ยี่กงจื้อ ให้รู้วิธีเดินเหินภายในค่ายกลที่มีทางอันซับซ้อน

ขณะนี้คุ้ยงังเพี้ยได้ปลดสายรัดเอวออกมา ลองเหวี่ยงไปคล้องที่หินดำเบื้องหน้า ด้วยพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ย จะเหวี่ยงสายรัดเอวอันอ่อนนุ่มนิ่มไปนี้ความจริงมิเป็นปัญหาอย่างไรเลย แต่จนใจที่หินดำนั้นใหญ่เกินไป สายรัดเอวเมื่อเหวี่ยงออกไปก็ไม่มีปัญญาจะคล้องมันเอาไว้ ที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้นคือ ผู้ก่อตั้งค่ายกลนี้คล้ายดั่งคำนวณได้แต่แรกแล้วว่า ผู้ที่ตกมาในหล่มทรายดูดจะต้องมีปฏิกิริยาดั่งนี้ จึงได้ฝนหินดำนั้นจนราบเรียบและลื่นยิ่ง และให้ความสูงของมันเสมอกับพื้นทรายดูด จนมิว่าเชือกหรือสายใดไม่อาจจะคล้องมันเอาไว้ได้

ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยขว้างไปหลายครั้งหลายครา

มิเพียงไม่อาจคล้องหินดำก้อนนั้นอยู่เท่านั้น

ยังกลับทำให้ตัวเองต้องจมลึกลงไปอีกถึงครึ่งเชียะ คราวนี้ทรายได้ท่วมมาจนถึงหว่างอกแล้ว

ยี่กงจื้อแห่งเกาะอสูรบนฝั่ง เมื่อทราบหนทางของค่ายกลละเอียดถี่ถ้วนขึ้นกว่าเดิม มาตรแม้นยังพอทนทานการรุกกระหน่ำได้อีกหลายเท่า แต่บาดเจ็บภายในยิ่งสาหัสลงกว่าเดิม กอปรกับพลังฝีมือของตังโฮ้วที่มิได้ด้อยไปกว่ามัน

บัดนี้ยังมีกิมเต็กจือเซ็งเป็นผู้ร่วมรุมอีกคนหนึ่ง มันไหนเลยจะต้านทานรับอยู่ได้นาน หากมิใช่เห็นแก่ชีวิตตนเป็นสำคัญ น่ากลัวมันไม่อาจทนทานต้านรับไปเนิ่นนานแล้ว

สองประมุขเกาะอสูรในยามนี้ ไม่มีความคิดเห็นอย่างไรขึ้นช่วยชีวิตตนเองได้แล้ว ซาเต้าจู๊กระหึดกระหอบเสียงแผ่วเบาว่า

"ยี่กอ ข้าพเจ้าเห็นว่ายังคงกระทำไปตามแผนการของคุ้ยงังเพี้ยดูสักครั้งจะประเสริฐกว่า"

บนใบหน้าอันโหดเหี้ยมเย็นชาของยี่เต้าจ๊มีความตื่นเต้นขึ้นเล็กน้อย แต่สันดานอันหวาดระแวงของมันให้ในช่วงเวลาสั้น ไม่อาจตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยวไปได้

พอดีเวลานั้น ยี่กงจื้อที่ต่อสู้อยู่บนฝั่ง ก้าวพลาดจนเซถลา แทบจะถูกตังโฮ้วฟาดใส่ถนัดถนี่ สถานการณ์นับว่าคับขันจนสุดที่จะเปรียบประมาณแล้ว

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูร เห็นแก่ชีวิตที่ต้องดิ้นรนให้สุดฤทธิ์ มิอาจจะงอมือรอดูอยู่ได้แล้ว ดังนั้นจึงกล่าวเสียงเย็นชากับคุ้ยงังเพี้ยว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เมื่อท่านขึ้นไปบนหินดำนั้นได้แล้วจะปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาจริงหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ในเมื่อไม่เชื่อถือข้าพเจ้า ท่านไยต้องมาถามไถ่ดั่งนี้ให้มากความ?"

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรกล่าวขึ้นอีก

"ในชีวิตของเล่าฮูมิเคยเชื่อถือผู้ใดมาก่อนเลย"

"ข้าพเจ้าหาได้บีบบังคับให้ท่านเชื่อถือข้าพเจ้าไม่"

ซาเต้าจู๊เกาะอสูรเอ่ยปากขึ้นบ้างว่า

"แต่นี่เป็นทางสายเดียวที่เจ้าจะมีทางรอดชีวิตอยู่ได้ เจ้าจะต้องวิงวอนขอร้องต่อพวกเรา"

คุ้ยงังเพี้ยได้ยินพลันหันขวับกลับมา ดวงตาทั้งสองเป็นประกายเจิดจ้าดั่งสายฟ้า เขม้นมองจ้องหน้าซาเต้าและยี่เต้าจู๊จนแน่วนิ่ง กล่าวเสียงเหี้ยมเกรียมว่า

"ชีวิตที่วิงวอนขอร้องมา ข้าพเจ้าเห็นว่ามิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า! ข้าพเจ้ามีเจตนาเพียงจะร่วมมือกันและกันเท่านั้น มิใช่วิงวอนต่อผู้ใด"

ยามนั้น ยี่กงจื้อบนฝั่งร่อแร่จนเห็นชัดแล้ว ยี่เต้าจู๊พลันตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ส่งเสียงหนักแน่นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ท่านเตรียมพร้อมไว้”

ขาดคำ ร่วมมือกับซาเต้าจู๊พากันผลักพลังฝ่ามือออกไปโดยพร้อมเพรียงพร้อมกับพลังฝ่ามือที่ถูกผลักออก ร่างของประมุขเกาะทั้งสองก็จมลงไปในทรายอย่างแช่มช้า

พลังอันรุนแรงมหาศาลดันมาบนหลังของคุ้ยงังเพี้ย จนทำให้ร่างเคลื่อนไปที่หินดำมหึมาช้าๆ จริงดั่งคาด แต่พร้อมกับร่างที่ได้ลื่นไปทางเบื้องหน้า คุ้ยงังเพี้ยก็จมต่ำลงไปในทรายอย่างแช่มช้าเช่นกัน

จากห้าเชียะ ย่นเหลือสี่เชียะ...สามเชียะ...สองเชียะ...ทรายได้ดูดร่างคุ้ยงังเพี้ยจนกระทั่งถึงปลายคาง หากระยะห่างกว่านี้อีกสักสามเชียะ น่ากลัวร่างที่ลอยเข้าไปของคุ้ยงังเพี้ย ยังมิทันถึงหินดำเบื้องหน้าก็ต้องจมมิดศีรษะเสียก่อนแล้ว

ทันใด...

กิมเต็กจือเซ็งตวาดเสียงก้อง

“แย่แล้ว มีคนจวนจะปีนขึ้นบนหินดำได้แล้ว”

ขาดคำกระโดดปราดไปที่ชายฝั่งหล่มโคลนอย่างรวดเร็ว

ตังโฮ้วพอได้ฟังก็ต้องงงงันชั่ววูบ มันจะอย่างไรคาดคิดไม่ถึง ว่าศัตรูคู่อาฆาตทั้งสี่คน ชิงชังจนใคร่จะประหัตประหารกันอยู่ทุกเวลา จะมาร่วมมือร่วมใจกันในยามนี้ได้

ยี่กงจื้อเกาะอสูรพอได้ฟัง ก็เกิดการตื่นเต้นยินดี เนื่องจากในความคาดคิดของมัน จะขึ้นบนหินดำจำเป็นต้องร่วมมือกัน และในหล่มทรายดูดนั้น นอกจากเจ็กเจ่กทั้งสองของมันแล้ว ยังมีผู้ใดสามารถกระทำได้เล่า?

ความหวังที่บังเกิดขึ้นทำให้จิตใจอันท้อแท้คึกคักอีกมากหลาย ฉวยโอกาสที่ตังโฮ้วชะงักงันไปชั่ววูบฝืนใจเกร็งลมปราณขึ้นแล้วตวาดเสียงก้องดั่งฟ้าร้องพุ่งกายโถมเข้าใส่กิมเต็กจือเซ็งที่กำลังวิ่งอย่างสุดฝีเท้า

คุ้ยงังเพี้ยในหล่มทรายดูด ยามนี้แตะมือทั้งสองไปบนหินดำได้แล้ว ใช้กำลังเล็กน้อย ร่างกระโดดละลิ่วขึ้นไปยืนบนหินดำได้ ท่าทีก็ผ่อนคลายไปอักโข

คุ้ยงังเพี้ยเบือนหน้ามองไปในหล่มทรายดูด เห็นประมุขเกาะอสูรทั้งสองยามนี้เหลือแต่ศีรษะลอยอยู่บนทรายเท่านั้น หากมิใช่ชีวิตร่อแร่ใกล้จะดับสูญ น่ากลัวจะอย่างไร มันก็ไม่ยอมช่วยเหลือคุ้ยงังเพี้ยขึ้นจากหล่มทรายอย่างเด็ดขาด

ขณะนั้น ตังโฮ้วได้ถมกายมาจนถึงด้านหลังยี่กงจื้อเกาะอสูรแล้ว ฝ่ามือเกร็งกำลังฟาดใส่หลังยี่กงจื้อจนสุดเรี่ยวแรง

คุ้ยงังเพี้ย รีบเหวี่ยงปลายสายรัดเอวไปที่สองประมุขเกาะอสูรอย่างมิได้ลังเลรีรอ คล้ายไม่เคยคิดถึงปัญหาที่ช่วยเหลือคนทั้งสองขึ้นมาแล้ว จะมีผลสุดท้ายเป็นประการใด

การกระทำอันเด็ดเดี่ยวของคุ้ยงังเพี้ยนี้ ผิดความคาดหมายของสองหัวหน้าเกาะอสูรเป็นยิ่งนัก อาจบางทีในความคิดของพวกมัน ผิดแปลกจากการกระทำของคุ้ยงังเพี้ยเป็นตรงกันข้าม

หัวหน้าทั้งสองของเกาะอสูร รีบตะปบคว้าสายรัดเอวไว้อย่างว่องไว ยี่เต่าจูร้องขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เล่าฮูในตอนนั้นเข้าใจท่านผิดไปแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยสาวสายรัดเอวในมือเข้ามาช้าๆ ปากแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ก่อนที่จะขึ้นมาได้ ท่านมิกลัวว่ากล่าวเร็วเกินกว่าเหตุไปหรือ?"

ขณะเวลานั้น บนฝั่งมีเสียงยี่กงจื้อแผดร้องดังโหยหวน จากนั้นเสียงกิมเต๊กจื้อเซ็งตวาดขึ้น

"คุ้ยงังเพี้ย ปล่อยมือ"

สองหัวหน้าเกาะอสูรต่างตื่นเต้นตกใจจนขวัญหายตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"คุ้ยงังเพี้ย รีบสาวด่วน"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านพยายามผายลมให้น้อยกว่านี้ หากข้าพเจ้าไม่สาว ท่านจะสามารถทำอย่างไรกับข้าพเจ้าได้?"

ปากว่ากล่าวเช่นนั้น แต่สองมือยังคงสาวสายรัดเอวเข้ามาไม่หยุดยั้ง

กิมเต๊กจื้อเซ็งพอเห็นใจเต้นไม่เป็นส่ำ เพราะคุ้ยงังเพี้ยคนเดียวก็ทำให้มันไม่มีปัญญาต่อต้านรับมือแล้ว หากแม้นปล่อยให้อสูรร้ายทั้งสองนี้ขึ้นมาได้ เกาะปั้วเล้งเต้าน่ากลัวจะถูกทำลายจนพินาศย่อยยับไปจริงดั่งคำอาฆาต

ตังโฮ้วยิ่งหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ เนื่องจากหากมันไม่อาจทำลายล้างพวกคุ้ยงังเพี้ยในหล่มทรายนี้ บัลลังก์กษัตริย์ที่มันเพียรสร้างอย่างลำบากยากเย็นน่ากลัวจะถูกทำลายไปในบัดดลนี้แน่นอน

ตังโฮ้ว เหลือบมองดูกิมเต๊กจื้อเซ็งแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเรารีบทำสายรัดเอวนั้นให้ขาดก่อน จึงค่อยหาทางจัดการกับคุ้ยงังเพี้ย"

ขาดคำสะบัดฝ่ามือฟาดไปยังสายรัดเอวนั้นอย่างดุดัน

พลังฝีมือของทั้งสอง มาตรแม้นมิทัดเทียมกับคุ้ยงังเพี้ย แต่การร่วมกำลังฟาดมานี้ก็มิใช่จะด้อยความรุนแรงเลย

เห็นพลังฝ่ามือที่ครืนครั่นดั่งพาย ทะลักใส่ฝุ่นทรายจนคละคลุ้งดจุดั่งหมอกหนาพุ่งเข้าหาสายรัดเอวในมือคุ้ยงังเพี้ย และสองอสูรที่รั้งปลายสายรัดเอวนั้นอย่างโหดเหี้ยม

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา สายรัดเอวในมือขวาถูกเปลี่ยนไว้ในมือซ้าย ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วสะบัดฟาดไปในท่าเชยลี้ฮวงฮุ้น (เมฆฝนพันลี้) กระแทกหาพลังฝ่ามือทั้งสองที่ฟาดมาตรงๆ

เสียงดังโครมขึ้นเบาๆ พลังฝ่ามือของทั้งสองถูกฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ยฟาดจนเบนเบี่ยงออกไป กระแทกใส่ทรายที่อยู่ด้านหลังของเต้าจู๊ทั้งสองห้าหกเชียะ จนทรายยุบหายเป็นหล่มใหญ่สี่ห้าเชียะ แต่มันก็คืนตัวได้อย่างรวดเร็ว

คุ้ยงังเพี้ยกระแทกพลังฝ่ามือของตังโฮ้ว และกิมเต็กจือเซ็งจนเบนเบี่ยงไปได้ในครั้งเดียว กำลังของมือซ้ายก็กระตุกใส่สายรัดเอว จนสายรัดเอวที่นุ่มนิ่มพลันแข็งแกร่งคล้ายเป็นกระบองเหล็กกล้า กระชากและตวัดขึ้นมาอีกครา ก็พาสองประมุขเกาะอสูรขึ้นบนหินดำได้

หัวหน้าเกาะอสูรทั้งสองพอหลุดพ้นอันตรายความเหี้ยมหาญในใจก็เกิดขึ้นในทันที เห็นยี่เต้าจู๊ที่หน้าเคร่งเครียดเย็นชา พลันปรากฏแววอำมหิตจนบิดเบี้ยวเกร็งพลัง ใส่ฝ่ามือทั้งสองแนบแน่นเปี่ยมล้น ยกขึ้นช้าๆ มา...

คุ้ยงังเพี้ยที่ใจสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ ไหนเลยจะเคยคาดถึงเรื่องเหล่านี้ ขณะนั้นจับตาจ้องมองตังโฮ้วบนฝั่ง แค่นเสียงเย็นชาว่า

“ตังโฮ้ว ท่านยังมีวาจาใดจะว่ากล่าว?”

ตังโฮ้วตาเป็นประกายอำมหิตดั่งสัตว์ร้าย พลันแค่นเสียงเย็นชาขึ้น

“เราตังโฮ้วจะรอพวกท่านในวัง”

ขาดคำ หันไปชายตาบอกใบ้ให้กิมเต็กจือเซ็ง แล้วพากันวิ่งลนลานออกไป

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรเห็นคุ้ยงังเพี้ยมิเคยระแวงแคลงใจในตัวมันเสมอมา ฝ่ามือที่เกร็งพลังไว้จนเปี่ยมล้นทั้งสองข้าง ก็ไม่มีปัญญาจะผลักออกไป อาจบางทีมโนธรรมอันดีงามที่ถูกฝังไว้เนิ่นนานปี ยามนี้ได้ดิ้นรนจนปรากฏขึ้นเล็กน้อย

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรจับจ้องมองดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุร้าย ชั่วขณะ พลันกระชากร่างซาเต้าจู๊ที่ข้างกาย กระโดดไปยังหินดำอีกก้อนหนึ่ง

คุ้ยงังเพี้ยชำเลืองตาเย็นชามองดูทั้งสอง หันกายสะบัดสายรัดเอวในมือ

หมายจะเหวี่ยงไปให้รองประมุขเทียนฮวงก้าและบริวารอีกสองคนของมันในหล่มทราย

ทันใดนั้น ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านคิดทำอะไร?"

คุ้ยงังเพี้ยได้ฟังก็หันหน้ามา เห็นหัวหน้าเกาะอสูรทั้งสองหน้าตาอำมหิตบิดเบี้ยว สายตาแวววับทั้งสี่ปรากฏประกายเหี้ยมเกรียมจนคล้ายสัตว์ป่า ต้องตื่นตกใจไม่น้อย แต่ตอบเสียงเย็นชาว่า

"ช่วยพวกมันขึ้นมา"

ซาเต้าจูถามเสียงเย็นยะเยียบว่า

"พวกมันเป็นญาติกับเจ้า? หรือว่าเป็นมิตรร่วมตาย?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงตอบไป

"มิใช่ญาติและมิใช่มิตร แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าต่างฝ่ายหากคิดจะประลองฝีมือ สมควรมีโอกาสทัดเทียมกันจึงถูกต้อง"

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรแผดหัวร่อเสียงกึกก้องกังวานกล่าวว่า

"ฮา ฮา...นี่เรียกว่าพระพุทธรูปดินข้ามลำธาร ตัวเองยังยากจะป้องกันให้ปลอยภัย ยังคิดไปพิทักษ์ผู้อื่นเสียอีก"

คุ้ยงังเพี้ยตาแวววาว กล่าวเสียงเย็นยะเยียบว่า...

"เรื่องที่ข้าพเจ้าตกลงปลงใจจะกระทำ มิเคยเปลี่ยนความคิดมาก่อนเลย"

ยี่เต้าจู๊แสยะยิ้มเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"ขอเพียงท่านเชื่อมั่นว่าหนีรอดออกจากฝ่ามือของเล่าฮูได้ก็เชิญ"

คุ้ยงังพี้ยได้ฟังก็แหงนหน้าหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

"ฮา ฮา...ท่านหมายความว่า อาศัยกำลังท่านเพียงลำพังหรือ?"

ในวาจาที่ทระนงโอหัง เปี่ยมความเหยียดหยามดูแคลน จนผู้คนไม่มีปัญญาทนทานรับได้

ริมฝีปากยี่เต้าจู๊ ขยับเขยื้อนอยู่หลายครั้งคล้ายดั่งจะเน้นคำว่า "ใช่แล้ว" แต่จะอย่างไรมันก็เป็นคนที่จิตใจชั่วร้ายเลือดเย็นจึงไม่อาจเปล่งออกจากปากเสมอมา

คุ้ยงังเพี้ยใจเต้นระทึกถี่เร็ว มีความรู้ซึ้งว่าหากแม้นอยู่บนพื้นดิน ยังพอจะสู้ระหว่างสองต่อหนึ่ง แต่บนหินดำนี้ไม่มีความมั่นใจดั่งนั้นเลย เนื่องจากหินดำที่หยั่งเท้า เพียงถูกกระแทกถอยสามก้าวก็ต้องตกลงไปในหล่มทรายดูด ยามนั้นน่ากลัวมีแต่ต้องรามือรับการฆ่าฟันของผู้คนอย่างมิอาจต้านทานแล้ว

การรวมกำลังของหัวหน้าเกาะอสูรทั้งสองคนกระแทกให้คุ้ยงังเพี้ยเซถอย

ไปสามก้าวนี้ มิใช่เป็นเรื่องยากเย็นที่ไม่อาจสำเร็จได้เลย

ยี่เต้าจู๊เงียบงันชั่วครู่ พลันเอ่ยเสียงเย็นชาขึ้นว่า...

“จุดประสงค์ของเล่าฮู คือต้องการกำจัดท่านไปจากโลก ท่านหากยังมีบริวาร ไยไม่เรียกพวกมันออกมาให้พร้อมเพรียงกันเสียเลย?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงพอได้ฟังก็แค่นเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

“นี่เรียกว่าแม่ซีต้องการมีบุตร...แม้รู้แน่แล้วว่าไม่อาจเป็นไปได้ แต่ยังดื้อด้านกระทำ”

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรแสยะยิ้ม กล่าวว่า

“แต่มันพอกระทำได้ เพียงไม่ยอมกระทำเท่านั้น...”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

“ท่านเคยผ่อนปรนวันเวลาหรือไม่?”

ยี่เต้าจู๊ส่งเสียงเถียงอย่างกลอกกลิ้งว่า

“โบราณว่าไว้ ผู้เตรียมพร้อมย่อมไม่มีภัย ในเมื่อมันมิพาคนเข้ามา ย่อมแสดงว่ามันถือดีมิเกรงกลัว”

เมื่อเป็นเช่นนี้ ฮี้งตี้บ้อฮ้วงก็ถูกมันโต้จนไม่มีวาจาเถียงต่อ สร้างความขุ่นเคืองจนต้องแค่นเสียงอย่ไม่หยดยั้ง

คุ้ยงังเพี้ยที่ทระนงโอหัง ไหนเลยจะยอมแพ้ไปง่ายดาย อย่าว่าแต่ขณะที่ทั้งสองโต้เถียงกันนั้น คุ้ยงังเพี้ยได้คิดแผนการอันประเสริฐไว้แล้ว จึงกล่าวเสียงเย็นชาสวนคำขึ้นว่า

“พวกท่านเข้าใจว่า รวมกำลังของสองคนแล้วสามารถเอาชัยในข้าพเจ้าได้?”

ซาเต้าจู๊ที่มีนิสัยวู่วามหุนหัน อดกลั้นทนทานมิได้อยู่นานแล้ว จึงแค่นเสียงเย็นชาขึ้น

“เจ้ากล้าทดลองดูหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อเสียงกึกก้องกังวาน กล่าวว่า

“มีอันใดมิกล้า?!”

สองหัวหน้าเกาะอสูร เหลียวหน้ามองตากันแวบหนึ่ง ต่างเกร็งพลังขึ้นไว้ในฝ่ามือทั้งสองจนเปี่ยมล้นค่อยๆ ยกมือขึ้นเสมออก พลันตวาดพร้อมเพรียงกันขึ้น...

“รับมือ!”

เสียงดังพร้อมกับฝ่ามือทั้งสี่ได้ผลักกระแทกออกมาดุจเป็นสายฟ้าฟาด

ฝ่ามือคราวนี้ทั้งสองต่างได้ใช้กำลังภายในไปจนถึงสิบส่วน พลังฝ่ามือจึงคล้ายมรสุมคลุ้มคลั่งโถมเข้าใส่หน้าผา ทรายกระจายคละคลุ้งเต็มท้องฟ้า นับเป็นอานุภาพที่น่าหวาดหวั่นขวัญเสียยิ่งนัก

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นกล่าวอย่างปลอดโปร่งไม่แยแส แต่ความจริงก็ตื่นเต้นจนตึงเครียดยิ่งแล้ว เนื่องจากว่าหากถูกกระแทกร่วงลงไปในหลุมทรายเมื่อใด เมื่อนั้นก็มีแต่ความตายเพียงทางเดียวที่รออยู่

ดังนั้น พอเห็นกระบวนท่าจู่โจมของหัวหน้าเกาะทั้งสองทะลักมา รีบตวาดเสียงกึกก้อง มือที่เกร็งพลังบรรจจนเปี่ยมล้นทั้งสองข้าง กระแทกออกต้านรับโดยฉับพลัน

พลังฝ่ามือทะลักไปดุจภูเขาถล่มทลาย ความดุดันอำมหิตคล้ายดั่งมิได้ด้อยกว่าพลังฝ่ามือของหัวหน้าเกาะทั้งสองที่ร่วมกันจู่โจมเลย

ทั้งสองฝ่าย มีระยะห่างกันอยู่สิบกว่าเชียะก็จริง แต่พลังฝ่ามือของทั้งสองพุ่งเข้าปะทะกันในช่วงเวลาเพียงพริบตาเท่านั้น

เสียงระเบิดดังสนั่น ปานฟ้าทลายลงมาในบัดดล กรวดทรายปลิวกระจัดกระจายในรัศมียี่สิบเชียะ คละคลุ้งจนมืดครึ้มมิเห็นสิ่งใด

หัวหน้าเกาะอสูรทั้งสองต่างถูกกระแทกจนถอยกายไปก้าวใหญ่ ตาทั้งสี่เขม้นมองจ้องไปยังที่ซึ่งคุ้ยงังเพี้ยเมื่อครู่ยืนอยู่ ฝ่ามือทั้งสองยามนี้ถูกเกร็งยกขึ้นป้องเสมออกอีกครั้งแล้ว

ฝุ่นทรายได้ซาไปทีละน้อย ม่านอันหนาทึบค่อยเลือนรางจางหาย ภาพที่ปรากฏต่อเบื้องหน้าสายตาของทั้งสองคือ บนหินดำที่คุ้ยงังเพี้ยยืนอยู่เมื่อครู่ ยามนี้ไม่มีเงาร่างคุ้ยงังเพี้ยอีกแล้ว

ซาเต้าจู๊แห่งเกาะอสูรพอเห็นก็ตื่นเต้นยินดี ขณะขยับเท้าจะกระโดดไปกลับถูกยี่เต้าจู๊รั้งเอาไว้ จึงต้องร้องด้วยความกระวนกระวาย

“ยี่กอ คุ้ยงังเพี้ยถูกกระแทกร่วงลงในหล่มทรายดูดแล้ว ท่านไยไม่รีบ...”

“ดูให้ถนัดชัดตาก่อนจึงค่อยไปก็ไม่สาย”

ทันใด เสียงอันเหี้ยมเกรียมเย็นชาได้ดังขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ากลับยินดีต้อนรับให้ท่านเข้ามาหาที่ตาย”

หัวหน้าเกาะอสูรทั้งสองต่างแตกตื่นตกใจยิ่ง รีบเพ่งสายตามองฝ่าฝุ่นทรายออกไป เห็นคุ้ยงังเพี้ยยามนี้ยืนอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นอยู่บนหินดำก้อนที่สาม ห่างจากหินดำที่ยืนหยัดอยู่นั้น กำลังมีคนสามคนค่อยๆ เคลื่อนกายเข้าไป

ที่แทบเท้าอย่างแช่มช้า

ฝุ่นทรายในอากาศซาจนบางเบา พลันได้ยินซาเต้าจู๊เกาะอสูรร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

“อา...พวกฮึ้งตี้บ้อฮ้วง จวนจะปีนถึงก้อนหินแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“มีความสามารถ ท่านไยไม่ลองเข้ามาขัดขวางดู?”

ที่แท้ คุ้ยงังเพี้ยเมื่อได้ประสานมือไปแล้ว อาศัยพลังกระแทกอันรุนแรงตีลังกาถอยกลับมายืนบนหินดำก้อนที่สาม และอาศัยฝุ่นทรายที่กระจายคละคลุ้งมืดครึ้มเหวี่ยงสายรัดเอวไปที่เบื้องหน้าพวกฮึ้งตี้บ้อฮ้วงทั้งสาม และเหยียบปลายสายรัดเอวเอาไว้ ให้พวกมันสาวตามสายเข้ามา ตัวคุ้ยงังเพี้ยยังยืนหยัดอยู่ที่นั้นรับหน้าที่พิทักษ์ป้องกันให้

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรมาตรแม้นขุ่นเคืองจนอัดอก แต่มันรู้ดีว่าคุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมือร้ายกาจ ตนคิดจะขัดขวางมิให้มันช่วยคน จำจะต้องกระโดดไปบนหินดำก้อนที่สองเสียก่อน แต่ช่วงเวลาที่มันกระโดดลอยตัวนี้ คุ้ยงังเพี้ยก็มีเวลาเหลือเฟือที่จะฟาดมันให้ร่วงหล่นลงไปในหล่มทรายเสียก่อน

ชั่วพริบตา พวกฮึ้งตี้บ้องฮ้วงทั้งสามก็กระโดดขึ้นไปบนหินดำได้ สี่คนยืนอออยู่บนก้อนหินดำเบียดเสียดจนแทบจะกระแทกไหล่กันแล้ว

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงมองดูหน้าคุ้ยงังเพี้ย แล้วกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ท่านช่วยชีวิตเล่าฮูไว้ครั้งหนึ่ง วันหน้าเล่าฮูจะต้องทดแทนพระคุณนี้คืนแก่ท่าน”

คุ้ยงังเพี้ยตอบเสียงเย็นชา

“ข้าพเจ้าช่วยท่านหาใช่เพราะต้องการ การทดแทนไม่ เป็นการให้มีความยุติธรรมเท่านั้น ท่านควรจะเข้าใจให้กระจ่างด้วย”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงตาเป็นประกายเจิดจ้า ส่งเสียงเย็นชาว่า

“ชั่วชีวิตเล่าฮู มิเคยยอมรับพระคุณของผู้ใดก่อน”

คุ้ยงังเพี้ยก็ส่งเสียงเย็นชาขึ้นบ้างว่า

“ชั่วชีวิตของผู้แซ่คุ้ย ก็ไม่ยินดีจะแผ่พระคุณให้แก่ผู้ใด ข้าพเจ้าช่วยชีวิตท่านในวันนี้ วันหน้าท่านเราเผชิญกันในแผ่นดินตงง้วน อาจบางที จะทวงถามกลับคืนจากร่างท่านก็ได้”

เป็นน้ำเสียงอันเหี้ยมเกรียมอำมหิตที่จริงจังยิ่งนัก

“อย่างนั้น เมื่อครู่ท่านไม่บังควรช่วยเหลือเรา ควรฆ่าเราไปจึงถูกต้อง”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อกล่าวอีก...

“ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้วว่า ต้องการให้ท่านถ่ายทอดวาจาแก่ประมุขพรรคเทียนฮวงก้า จึงย่อมไม่อาจให้ท่านตายไปเสียในที่นี้”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงเหม่อมองดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างงงงัน มันที่อาละอาดมาในบู๊ลิ้มเนิ่นนานปี พบพานผู้คนมามากมายก่ายกอง จะเป็นนิสัยใจคอเยี่ยงไร มันก็สามารถคาดคำนวณได้ ในการสนทนาปราศรัยเพียงสองสามคำ มีแต่คุ้ยงังเพี้ยเท่านั้น ที่มันยิ่งรู้จักก็ยิ่งเลอะเลือนมิเข้าใจ

จากสายตาคราแรกมันรู้สึกว่า คุ้ยงังเพี้ยเป็นคนที่ยึดมั่นในบุญคุณและความแค้น แยกแยะเรื่องราวได้กระจ่างแจ้ง แต่บัดนี้มันกลับรู้สึกว่า คุ้ยงังเพี้ยมิเข้าใจเรื่องบุญคุณความแค้นอะไรเลย

เป็นเวลาเนิ่นนานให้หลัง ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงจึงถอนหายใจหนักๆ กล่าวว่า

“เอาเถิด คุ้ยงังเพี้ย เราฮึ้งตี้บ้อฮ้วงยอมรับพ่ายแพ้แก่มือท่านก็แล้วกัน วันหน้าเมื่อพบพานกันในดินแดนตงง้วน เล่าฮูจะมอบชีวิตนี้คืนให้แก่ท่านเอง”

กระแสเสียงพลุ่งพล่านดาลใจ ทำให้คนรู้สึกว่ามันมิคล้ายเป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์ที่อาละวาดในบู๊ลิ้มมาเนิ่นนานปีเลย

ยามนี้ บนที่สูงทางด้านขวามือของค่ายกลพู่ซัวติ้งมีเสียงแผ่วเบาดังแว่วมา คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินใจหายวาบ รีบซ้อนตามองจ้องไปยังสองหัวหน้าเกาะอสูร กล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ทั้งสองท่านยังคิดประลองอีกหรือไม่?”

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรแค่นเสียงโต้มา

“ท่านกล้ามาที่หินดำก้อนกลางหรือไม่?”

ที่เบื้องสูงด้านขวา มีเสียงดังเบาๆ แว่วมาอีกครา ในครั้งนี้ผู้อยู่บนก้อนหินต่างได้ยินกันทุกคน แต่นอกจากคุ้ยงังเพี้ยแล้ว พวกมันยังมิไปสนใจสังเกตนัก...

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคิดว่าท่านยังคงถนอมกำลังเอาไว้ ไปประมือพิสูจน์กับผู้แซ่คุ้ยบนเกาะม้อเต้าจะประเสริฐกว่า”

“ที่นี้ก็เป็นเช่นกัน!”

คุ้ยงังเพี้ยกวาดมองไปยังด้านขวามือ ซึ่งมีหมอกปกคลุมเลือนราง แค่นเสียงขึ้นว่า

“แต่ข้าพเจ้า มิคิดจะถูกทับตายภายในค่ายกลพู่ซัวติ้งนี้”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงพอฟังก็งุนงง ต้องทวนคำขึ้น

“ทับตาย? ถูกอะไรทับตาย!”

ขณะเวลานั้น ด้านขวามือมีเสียงดังถี่ๆ ขึ้นติดต่อตามกัน คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาว่า

“น่ากลัวพวกปั้วเล้งเต้า จะทำลายค่ายกลพู่ซัวติ้งแล้ว ข้าพเจ้า...”

วาจามิทันขาดคำ ด้านขวามือพลันมีเสียงระเบิดดังครืนครั่นโครมคราม เสียงศิลาแตกกระจายได้ดังจนอื้ออึงไป คุ้ยงังเพี้ยร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก”

“ศิลาถมค่ายกล ได้ถูกพังให้ทลายลงมาแล้วรีบหนี”

เสียงดังพร้อมกับร่างวิ่งออกไปจากนอกค่ายกลติ้มซัวติ้งจนสุดฝีเท้าราวเหินบิน

บุญคุณหรือความแค้น

ขณะที่คุ้ยงังเพี้ย หัวหน้าเกาะอสูรทั้งสองและพวกฮึ่งตี้บ้อฮ้วง ยังทุ่มเถียงไม่เป็นที่ตกลงกันนั้น ด้านขวามือพลันมีเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว จากนั้น ศิลาก้อนใหญ่ๆ เล็กๆ และกรวดหินดินทรายพังทลายลงมา ใส่ค่ายกลติ้มซัวติ้งดั่งห่าฝน คุ้ยงังเพี้ยร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ แล้วรีบพุ่งกายถอยปราดหนีไป ส่วนคนอื่นๆ ก็แตกฮือออกไปทั่วทุกทิศทาง หนีเอาชีวิตรอดเป็นโกลาหล

ความจริง คุ้ยงังเพี้ยคิดจะปลีกตัวหนีไปเพียงลำพังก็ได้ ย่อมไม่มีปัญหาใดมาขัดขวาง แต่นิสัยที่สัตย์ซื่อถือมั่น มีความเห็นว่า การอาศัยโอกาสนี้ทำร้ายผู้คนเป็นที่น่าอับอายต่อมโนธรรมประจำใจ ดังนั้น จึงเปล่งเสียงเตือนภัยให้ทุกคนรู้ตัว

คุ้ยงังเพี้ยความจริงก็รู้วิธีทำลายค่ายกลติ้วซัวติ้งแล้ว และยิ่งรู้อานุภาพของศิลาถมค่ายกลยามทลายลงมาว่ายิ่งใหญ่เพียงไร ดังนั้นพอร่างพุ่งจากหินดำก็ปราดไปดุจดั่งประกายสายฟ้า ชั่วพริบตาจึงไปไกลหลายสิบวาทันที

คุ้ยงังเพี้ยพอเพิ่งหยุดยั้งร่าง ด้านหลังก็มีเสียงดังสนั่นปานฟ้าผ่าลงมา แสงสว่างทางเบื้องหน้ากระจ่างจ้าขึ้นทันที ที่แท้เมฆหมอกซึ่งบดบังอยู่เมื่อตอนแรกได้ปลาสนาการจนไร้ร่องรอย

คุ้ยงังเพี้ยต้องสูดลมหายใจลึกๆ ชะงักเท้ารำพึงขึ้นว่า

"ในติ้มซัวติ้ง บัดนี้เป็นที่ทำลายไปแล้ว"

ขณะว่ากล่าว ซ้อนตากวาดมองไปทางเบื้องหน้ามิหยุดยั้ง

เห็นท่ามกลางฝุ่นทรายที่คละคลุ้งเลือนราง กระจัดกระจายออกไปรอบข้างดั่งเป็นไอของน้ำเดือด ปั่นป่วนอยู่อย่างดุดันไม่หยุดยั้ง

ในความมืดครึ้มของฝุ่นทรายที่คละคลุ้ง ยังเห็นเงาคนเคลื่อนไหวอยู่ไปมา กำลังวิ่งปราดๆ เข้าในทิศทางนี้ ด้วยจำนวณไม่ต่ำกว่าสี่ห้าคน

ใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยปรากฏท่าทีที่สับสนซับซ้อนรำพึงรำพันกับตนเอง

"ที่แท้พวกมันมิได้ถูกทับตายอยู่ในค่ายกลติ้มซัวติ้งด้วย"

กระแสเสียงคล้ายดั่งมีความโล่งใจ และก็คล้ายมีความหดหู่อยู่บ้าง มิใช่ดอกหรือ ในจำนวนพวกนี้ตายน้อยไปคนหนึ่ง คุ้ยงังเพี้ยก็มีศัตรูอันกล้าแข็งเพิ่มขึ้นคนหนึ่งด้วย

ชั่วพริบตา มีสองคนวิ่งปราดมาจนห่างจากเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยเพียงแปดเชียะ ผู้นำหน้ายังอุ้มบุรุษหนุ่มอยู่ในอ้อมอกอีกคน

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายเจิดจ้าคมวาว เค้นเสียงเย็นชาว่า

"ที่แท้เต้าจู๊ทั้งสองท่านยังไม่ตาย"

คนเบื้องหน้าทั้งสองคือเต้าจู๊เกาะอสูรจริงๆ เห็นพวกมันยามนี้ทั้งเรือนร่างหน้าตามีแต่ฝุ่นทรายเกาะอยู่จนหนา นอกจากดวงตาทั้งสองที่กลอกกลิ้งมีแววคนมีชีวิตแล้ว ดูผาดๆ คล้ายเป็นรูปปั้นจากดินโคลนเสียอีก

ยี่เต้าจู๊สะบัดเสื้อผ้าสลัดฝุ่นทรายออกจากร่างแล้วแสยะยิ้มเสียงเย็นชากล่าวว่า

"เล่าฮูไหนเลยจะตายก่อนหน้าท่านไปได้"

กล่าวแล้วกวาดมองดูซาเต้าจู๊แวบหนึ่ง จึงสาวเท้าก้าวมาหาคุ้ยงังเพี้ย

ซาเต้าจู๊คล้ายรู้ความหมายในสายตาที่ยี่เต้าจู๊กวาดมองมัน จึงก้มกายวางยี่กงจื้อเกาะอสูรกับพื้น พลอยสาวเท้าก้าวเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยอีกคน ทั้งสองยืดที่กระหนาบซ้ายขวาเอาไว้ ทำให้คุ้ยงังเพี้ยต้องตกอยู่ในระหว่างกลางพอดี

คุ้ยงังเพี้ยแม้มีสีหน้าที่เยือกเย็นปลอดโปร่ง แต่ในใจก็ยังหวั่นหวาดวิตกต่อสองอสูรร้าย ที่มีพลังฝีมืออันเยี่ยมยอดอย่างยิ่งยวด ดังนั้น จำต้องเกร็งพลังไว้ในสองแขนจนเปี่ยมล้น เตรียมพร้อมจะรับมืออย่างเคร่งเครียด บรรยากาศเงียบงันจนน่าอึดอัด ทั้งสามต่างคล้ายได้ยินเสียงหัวใจของตัวเอง กำลังเต้นอย่างถี่เร็ว ความเงียบงันวังเวงแม้จะเป็นสัญลักษณ์ของการยั่งยืนนาน แต่ทว่า ในเวลาและขณะนี้ เบื้องหลังของความเงียบงัน คล้ายได้แฝงความอำมหิตที่เหี้ยมโหดดุร้ายเหลือจะเปรียบประมาณได้

ลมเย็นโชยมาเฉื่อยฉิว หอบพัดฝุ่นทรายที่คละคลุ้งเต็มท้องฟ้าจนซาไป อาทิตย์อันร้อนแรงสาดแสงอยู่กึ่งกลางท้องฟ้าพอดี ภายในบริเวณหลายสิบวาแห่ง

นี้ บัดนี้มิใช่อยู่ใต้อำนาจของค่ายกลจะคุกคามผู้คนอีกแล้ว ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรกวาดตามองดูซาเต้าจู๊ผู้เป็นน้องอีกครั้ง เห็นมันกำลังยืนในทิศทางสามเส้ากับคนอยู่ห่างจากที่ซึ่งคุ้ยงังเพี้ยยืนมิถึงสี่เชียะเท่านั้นเอง

ทันใด...

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรคำรามด้วยความขุ่นเคืองขึ้น

“คุ้ยงังเพี้ย รีบมือ”

เสียงดังพร้อมกับร่างพุ่งขึ้นอากาศ กระบวนท่าบ้วนม้อเทียนเซี่ยม (หมื่นมารทะยานจากฟ้า) สองฝ่ามือกลับกลายเป็นม่านฝ่ามือมากมายสุดคณานับละลิ่วพลิ้วเข้ามาใส่ร่างด้านซ้ายของคุ้ยงังเพี้ย ดุจดั่งเป็นหิมะโปรยปราย จุดสำคัญครึ่งซีกร่างคุ้ยงังเพี้ยตกอยู่อานุภาพฝ่ามืออันมากหลายนี้จนแน่นหนา

พริบตาที่ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรลงมือจู่โจมนั้น ซาเต้าจู๊เกาะอสูรก็สะอึกกายเข้าไป ฟาดท่าเต้าเซียวม้อเชี้ยง (ธรรมเสื่อมมารผยอง) กระหน่ำเข้าชายโครงด้านขวาของคุ้ยงังเพี้ยดุจกับประกายสายฟ้า

ทั้งสองต่างมีศักดิ์ศรีเป็นถึงประมุขเกาะอสูร ลงมือมาจึงพลิกแพลงดุร้ายมิว่าเป็นกระบวนท่าหรือด้านกำลังภายใน ไม่ใช่ชนชั้นหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้จะเทียมเทียบเปรียบได้เลย ดังนั้นเอง พอกระบวนท่าจู่โจมของทั้งสองหักโหมมา คุ้ยงังเพี้ยพลันรู้สึกว่า มีภูเขาสองลูกบีบกระชับเข้ามาทั้งซ้ายขวา คล้ายดั่งเป็นอานุภาพที่กำลังคนไม่อาจต่อต้านขัดขืน จึงแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก

ชั่วเวลาพริบตานั้น พลังอันมหาศาลของทั้งสองฝ่ายกระแทกเข้าจนห่างจากกายคุ้ยงังเพี้ยมิถึงหนึ่งเชียะ สถานการณ์ไม่อนุญาตให้คุ้ยงังเพี้ยได้ขบคิดใคร่ครวญอย่างไรอีก ต้องแค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้นว่า

“มาได้ประเสริฐ”

เสียงขาดแคลนพลันพุ่งกายขึ้นไปในอากาศ พลิ้วเป็นวงอย่างคล่องแคล่วบหนึ่ง แล้วสองฝ่ามือฟาดลงมาทั่วทั้งสี่ด้าน ในชั่วเวลาพริบตาที่ร่างยังหมุนคว้างเห็นประกายสีแดงปานโลหิต กระจัดกระจายครอบคลุมร่างคุ้ยงังเพี้ยเอาไว้จนหมดสิ้น พลังฝ่ามือที่แหลมคมดุจดั่งอาวุธร้าย กระแทกกระทั้นลงมาพร้อมกับร่างที่กำลังหมุนอยู่ อานุภาพกดดันในครั้งนี้ มิได้ด้อยไปกว่าพลังฝ่ามือของหัวหน้าเกาะทั้งสองคนหนึ่งคนใดเลย

เสียงโครมโครมดังขึ้นสองครั้ง ฝุ่นทรายที่กำลังซาลงมา กระจัดกระจายจนมืดครึ้มไปอีกครั้ง แผ่ซ่านออกครอบคลุมรอบบริเวณอย่างรวดเร็วอีกครา

การจู่โจมเกิดขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหัน แต่ก็ยุติลงอย่างรวดเร็วเช่นกัน เป็นที่ผิดคาดหมายของผู้คนยิ่งนัก

หัวหน้าเกาะอสูรทั้งสอง หมายมั่นจู่โจมให้คุ้ยงังเพี้ยตายไปในทันที แต่พริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยพุ่งกายขึ้นตีโต้ลงมานั้น ก็ได้ยุติยกแรกของการพิสูจน์ความเป็นความตายลงไป

ร่างกลางอากาศของคุ้ยงังเพี้ย ตีลังกาเป็นครึ่งวงกลมอย่างสวยงามแล้วละลิ่วลงมาบนที่เดิม ใบหน้าอันแดงระเรื่อมีหยาดเหงื่อสดใสซึมออกมามากมาย

ย้อนดูหัวหน้าเกาะอสูรทั้งสอง เห็นมันแยกย้ายอยู่ยังซ้ายขวาซึ่งไกลกว่าที่เดิมสิบกว่าเชียะ ตาอันแวววาวทั้งสี่ปรากฏมีแววแตกตื่นสงสัย และหวาดหวั่นพรั่นพรึงอยู่จนเจิดจ้า

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

“ฮวยไฮ้เท่งเล้ง นับเป็นสัญลักษณ์กระบวนท่าคร่าวิญญาณของชนชาวบู๊ลิ้มในตงง้วนได้อย่างเต็มปากเต็มคำ แต่ในสายตาของเกาะอสูร เฮอะ เฮอะ มันก็เพียงเท่านี้เอง”

วาจากล่าวอย่างเชื่องโขภาคภูมิยิ่ง แต่ทว่า ในส่วนลึกของหัวใจมันคิดอย่างไรนั้น ไม่มีผู้ใดจะทราบได้...

คุ้ยงังเพี้ยเองก็ลอบตื่นตกใจมิใช่น้อย เพราะนับแต่ฝึกวิชาฮวยไฮ้เท่งเล้งมา ยังไม่มีผู้ใดสามารถหนีเอาชีวิตรอดจากกระบวนท่านี้ได้ แม้กระทั่งมารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงอันยอดเยี่ยมปานนั้น ก็ยังไม่อยู่เหนือกฎเกณฑ์นี้ แต่ทว่า วันนี้ถูกสองอสูรร้ายสามารถหลบเลี่ยงอย่างปลอดภัยไม่มีบาดเจ็บแม้แต่ผิวกาย!

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชามองดูหัวหน้าเกาะทั้งสองแล้ว กล่าวเสียงเด็ดเดี่ยวว่า

“ทั้งสองท่านไยไม่ลองดูอีกสักครั้ง?”

ซาเต้าจู๊เกาะอสูรเหลือบตาดูยี่เต้าจู๊แวบหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เจ้าเข้าใจว่าเล่าฮูกลัวเจ้า?”

ปากมาตรแม้นกล่าวเช่นนั้น แต่ร่างยังคงยืนในที่เดิมมิเคลื่อนไหว

คุ้ยงังเพี้ยชาญฉลาดเพียงไร พอเห็นไหนเลยจะไม่เข้าใจได้ จึงลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ สาวเท้าก้าวไปหาซาเต้าจู๊เกาะอสูรพลางแค่นเสียงขึ้นว่า

“ท่านไยไม่ทดลองดู?”

กระแสเสียงคราวนี้เหี้ยมเกรียมอำมหิต จนผู้ฟังต้องขนลุกเกรียว ซา

เต้าจู๊เกาะอสูรถอยกายไปก้าวใหญ่อย่างลืมตัว ท่าทีล้วนเป็นไปตามสัญชาตญาณเท่านั้น

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรพลันถอยกายไปก้าวใหญ่ตวาดเสียงเย็นชาว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านคิดทำอะไร?"

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินก็ชะงักเท้า มิได้เหลียวหน้าแต่ปากตอบเสียงเย็นชา

"ท่านไยไม่เข้ามาพร้อมกัน?"

"นี่เป็นวาจาที่ท่านกล่าวเอง!"

ทันใดนั้น...เสียงเย็นชาของอีกผู้หนึ่งดังขึ้นว่า

"ไยต้องให้มันกล่าวเองเล่า? เฮอะ เฮอะ พวกท่านมิใช่ได้ร่วมมือกลุ้มรุมกันมาคราหนึ่งแล้วหรือ?"

กระแสเสียงเต็มไปด้วยการเหยียดหยามดูแคลนจนผู้คนยากยิ่งจะทนทานได้

คุ้ยงังเพี้ยและหัวหน้าเกาะอสูรทั้งสามคน ต่างเหลียวมองไปตามต้นเสียง เห็นเบื้องหน้าค่ายกลติ้มซัวติ้งประมาณสามสิบเชียะ มีร่างฮี้งตี้บ้อฮ้วงและสี่ท้าวจัตุโลกา ที่ฝุ่นทรายกระจายติดเต็มร่าง ยังมีสภาพทุลักทุเลมากกว่าสองหัวหน้าเกาะอสรเสียอีก แสดงให้เห็นว่า คนทั้งห้าได้หนีออกจากค่ายกลล่าสด

ยี่เต้าจู๊พอได้ยินใจหายวาบ จากน้ำเสียงของฮี้งตี้บ้อฮ้วงมาคำนวณ แสดงว่าการที่มันจะร่วมมือกับคุ้ยงังเพี้ยกลุ้มรุมจู่โจมใส่พวกตน ยังมีมากไปกว่ายอมร่วมมือกับพวกตนไปจู่โจมใส่คุ้ยงังเพี้ย ดังนั้น ต้องเกิดความวิตกกังวลขึ้นอย่างรุนแรง

ซาเต้าจู๊แค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"เรายังเข้าใจว่ารองประมุขถูกกักในค่ายกลติ้มซัวติ้งเสียอีก?"

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงแสยะยิ้มเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"ทั้งสองท่านยังไม่ถูกทับตายในค่ายกลติ้มซัวติ้ง ผู้คนทั่วแผ่นดินไหนเลยยังจะมีคนสมควรตายเหลืออยู่"

กล่าวแล้วสาวเท้าเดินเข้ามาในทิศทางนี้ ดวงตาที่แวววาวปรากฏความอำมหิตโหดเหี้ยมจนเห็นชัด

สี่ท้าวจัตุโลกาพอเห็นรองประมุขรุกเข้าไป ต่างพากันสาวเท้าก้าวตามติดมา คนทั้งห้าเรียงเป็นแถวตรง ดูแล้วมีอานุภาพอันเหี้ยมหาญที่มิอาจกล้ำกลายไปก้าวก่าย

ยี่เต้าจู๊กวาดตามองดูคนทั้งห้าแวบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“รองประมุขมิเห็นว่าเป็นโอกาสอันประเสริฐอย่างยิ่งดอกหรือ?”

ขณะว่ากล่าว สายตาก็เหลือบแลไปที่คุ้ยงังเพี้ยเป็นนัย

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงขบกรามกล่าวว่า

“กับแผนการใหญ่ของพรรคเราในภายภาคหน้า และการดำรงคงอยู่ หรือล่มสลายของเกาะท่านมาว่ากล่าว นี่นับว่าเป็นโอกาสอันประเสริฐเลิศล้ำจริงๆ แต่หากขุมกำลังสามเส้าที่ถ่วงกันถูกทำลาย น่ากลัวโอกาสนั้นก็จะต้องมาถึงเวรเล่าฮูเข้าแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยรัซึ้งถึงคำ “โอกาส” ที่พวกมันหมายคือร่วมมือมากำจัดตน แต่คุ้ยงังเพี้ยไม่ปรารถนาถอนตัวไปเอ่ยปากกล่าวคำ เพียงส่งเสียงเย็นชาแค่นออกมาเบาๆ เท่านั้น

ซาเต้าจู๊แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“อาจเป็นไปได้”

ยี่เต้าจู๊กลับหัวร่อ ฮา ฮา เสียงก้อง สวนคำขึ้นว่า

“หากแม้นเล่าฮูรับรองว่า ภายในเกาะปั้วเล้งเต้าจะไม่ก้าวก่ายรุกรานท่านอย่างเด็ดขาด รองประมุขมีความเห็นเป็นอย่างไร?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงต้องหวั่นไหวได้คิด รัดีว่ามันผู้นี้มีวาจาอันหนักแน่นมิเคยคืนคำ ยิ่งรู้กระจ่างดีว่ายามนี้เป็นโอกาสอันประเสริฐที่จะร่วมมือกันกำจัดคุ้ยงังเพี้ยไป เนื่องจากพวกหงส์เกียวเหล่านั้นเร่งรุดมาทัน พวกมันมิเพียงจะกำจัดคุ้ยงังเพี้ยไม่ได้เท่านั้น ยังน่ากลัวจะต้องเป็นอันตรายยากจะรักษาชีวิตให้ปลอดภัยได้เสียอีก

แต่ทว่า อีกด้านหนึ่งนั้น มันไม่อาจตกลงปลงใจให้เด็ดเดี่ยวได้ ชีวิตของมันนี้ คุ้ยงังเพี้ยได้เสี่ยงอันตรายที่หวาดเสียวของชีวิต ช่วยมันออกจาก เงื้อมมือของหัวหน้าเกาะทั้งสองมา บัดนี้ มิเพียงไม่คิดทดแทนเท่านั้น ยังคิดจะบีบคั้นข่มขู่ชายชาติชาตรีควรที่มีบุญคุณและความแค้นที่แยกกันกระจ่าง แล้วจะให้มันลงมือได้อย่างไรกัน?

น้ำหนักของผลดีและผลร้าย ความผิดแปลกระหว่างบุญคุณและความแค้น ต่อให้ฮี้งตี้บ้อฮ้วงมีจิตใจอำมหิตชั่วร้ายยิ่งกว่านี้ในขณะนี้ก็ไม่อาจตัดสินใจโดยฉับพลันทันด่วนได้ มันต้องลังเลว่าจะสละสิ่งใดอยู่อย่างงุนงง

ขณะที่ฮี้งตี้บ้อฮ้วงลังเลไม่ตกลงใจ ก็ทำให้บริเวณเกิดความวังเวงจนน่าหวาดหวั่น หัวใจของประมุขเกาะอสูรรุ่มร้อนกระวนกระวายอย่างใหญ่หลวงจริง แต่คุ้ยงังเพี้ยก็ไยมิใช่หวาดหวั่นพรั่นพรึงเล่า เนื่องจากว่า หากรวมกำลังสามคน

กลุ้มรุมเข้าจู่โจม คุ้ยงังเพี้ยจะไม่มีทางรักษาเอาตัวรอดให้ปลอดภัยเลย แต่ว่าสันดานอันทระนงโอหัง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่ปรารถนาเอ่ยปากคำกล่าวคำ

งูทักษิณ (น่ำจั๊ว) อดมิได้ต้องส่งเสียงเบาๆ ขึ้น

"ท่านรองประมุข ในความเห็นของผู้ต่ำต้อย..."

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงตาเป็นประกายวาววับทันที เค้นเสียงยะเยียบสอดขึ้น

"ท่านเข้าใจว่าอย่างไร?"

น่ำจั๊วใจหายวาบ รีบลนลานขึ้นว่ามิกล้า แล้วก้มศีรษะถอยหลังไปอย่างหวาดหวั่นพรั่นพรึง

ยี่เต้าจู๋เกาะอสูรแค่นเสียงขึ้น

"รองประมุขยังมีความหวั่นเกรงใจเรื่องใดอยู่กระมัง?"

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงแค่นเสียงเย็นชาขึ้น

"เล่าฮูไยต้องหวาดหวั่นพรั่นพรึงสิ่งใด เพียงแต่..."

วาจากล่าวได้เท่านี้ก็ชะงักงัน ช้อนตามองมาทางคุ้ยงังเพี้ย พอดีประสานสายตากับคุ้ยงังเพี้ย

สายตาทั้งสองพอประสาน ฮี้งตี้บ้อฮ้วงใจสะท้านอย่างลืมตัวทันที เนื่องจากในสายตานี้เปี่ยมด้วยความหนักแน่นเด็ดเดี่ยว เย็นชาทระนงจนทำให้มันรู้สึกว่ามีเจตนาที่เลวทรามชั่วช้าอย่างน่าอับอายยิ่งนัก

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ท่านเมื่อไม่มีความหวาดหวั่น แล้วยังรีรออะไร?"

กระแสเสียงเย็นชาทระนงและเด็ดเดี่ยวมั่นคงยิ่ง

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงงุนงงทันที มันแม้รู้ดีว่าไม่อาจต้านทานฝีมือคุ้ยงังเพี้ยได้ แต่ก็มั่นใจเด็ดขาดว่าคุ้ยงังเพี้ยไม่อาจต้านทานการกลุ้มรุมของสามคน แต่มันยังมิเข้าใจว่าคุ้ยงังเพี้ยมีเจตนาเยี่ยงไรแน่?!

ใบหน้าของประมุขเกาะอสูรทั้งสองปรากฏแววปีติยินดีขึ้นชั่ววูบหนึ่ง ความปลาบปลื้มปีตินี้เกิดจากห้วงดวงใจ ต่อให้มันที่มีความชำนาญการปั้นสีหน้าควบคุมอารมณ์เพียงไหน แต่ทว่า ยังปรากฏออกมาอย่างลืมตัว

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงจับตาจ้องมองหน้าคุ้ยงังเพี้ยแน่วนิ่ง กล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย เล่าฮูเชื่อมั่นว่าท่านไม่อาจต้านทานการรวมกำลังจู่โจมของเราสามได้"

กระแสเสียงหนักแน่นแต่จริงใจ เพียงแต่เพราะสันดานอันทระนงโอหัง

ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่ปรารถนาจะไปกัมศีรษะให้กับผู้ใด

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสามารถต้านทานได้หรือไม่ ไยต้องให้ท่านมากังวลใจแทน?"

ความเย็นชาทระนงของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้ฮี้งตี้บ้อฮ้วงรู้สึกกระอักกระอ่วนใจ ใบหน้าที่อำมหิตชั่วร้ายปรากฏแววดั่งแค้นขึ้นวูบหนึ่ง แค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านจงเข้าใจให้กระจ่างกว่านี้ เพื่อความรุ่งเรืองจำเริญของพรรคเราในภาคหน้า การกำจัดท่านจึงเป็นเรื่องที่จะต้องเกิดขึ้นเด็ดขาด นอกเสียจากท่านยอมรับปากนับแต่นี้ไม่รังควานต่อพรรคเรา?"

ยี่เต้าจู๊แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เราเห็นว่าคุ้ยงังเพี้ยไม่ยอมรับปากแน่"

วาจาและความหมายต่ำช้าเลวทราม เพราะเป็นการกระตุ้นยุแหย่อยู่อย่างเปิดเผย ทำให้คนไม่มีปัญญาจะโต้เถียงมา เนื่องจากความถือดีของนิสัยเช่นคุ้ยงังเพี้ยก็ยากยิ่งที่จะรับปากจริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชามองดูประมุขเกาะอสูรทั้งสอง แล้วเค้นเสียงขึ้นว่า

"ท่านกลับมีเล่ห์กลอันยอกย้อนแนบเนียนยิ่ง คุ้ยงังเพี้ยไม่ยอมรับปากจริงๆ นอกเสียจาก คนที่ผู้แซ่คุ้ยจะตามหา เทียนฮวงก้ายินยอมอัปเปหิมันออกนอกพรรคได้เท่านั้น"

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงพอได้ฟัง สีหน้าแปรเปลี่ยนไปมาหลายครั้งหลายคราว แล้วพลันกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"คุ้ยงังเพี้ย นี่เป็นเรื่องของภายภาคหน้า ขณะนี้อย่าเพิ่งถกเถียงกัน"

ตังฮงพอฟังก็รู้ว่าเหตุการณ์จะแปรเปลี่ยน ต้องสอดคำไปอย่างลืมตัว

"รองประมุข..."

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงพลันเอ่ยวาจาเย็นชา สอดคำของมันว่า

"ท่านมีชีวิตจนถึงบัดนี้ ผู้ใดเป็นคนประทานให้แก่ท่าน?"

ยี่เต้าจู๊พอฟังใจเต้นระทึกทันที แสยะยิ้มกล่าวว่า

"หรือรองประมุข จะไม่เคยได้ยินคำไร้พิษมิเป็นชาติชาตรีมาเลย"

ฮี้งตี้บ้อฮ้วง แหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวกล่าวว่า

"เล่าฮูแยกแยะบุญคุณความแค้นกระจ่างมาแต่ไหนแต่ไร นับแต่เล่าฮูออกจากสำนักอาจารย์มา มิเคยได้รับพระคุณจากผู้ใดแม้แต่น้อยนิด แต่วันนี้กลับถูกทารกนี้ช่วยชีวิตขึ้นจากหล่มทรายดูด เล่าฮูในวันนี้จะขอกล่าวทางด้านส่วนตัว

สักคำ พระคุณนี้เล่าฮูจะต้องทดแทนชดใช้ให้ได้เด็ดขาด”

กล่าวแล้ว สาวเท้าไปยังยี่เต้าจู๊เกาะอสูรอย่างเอาเป็นเอาตาย

ปักเหียก (แมงป่องพายัพ) ก้าวตามติดเข้ามาอย่างลืมตัว ส่งเสียงขึ้นว่า

“ท่านรองประมุข...”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงกระซากเสียงสอดคำขึ้นอีกว่า

“เล่าฮูขณะนี้ปฏิบัติในเรื่องส่วนตัว ทั้งสี่ท่านจะปฏิบัติอย่างไร เล่าฮูยามนี้ไม่เกี่ยวข้องสนใจ”

ยี่เต้าจู๊แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“รองประมุข เล่าฮูหวังว่าท่านใคร่ครวญให้รอบคอบแล้วจึงกระทำ”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงกล่าวอย่างเปิดเผย

“เล่าฮูปฏิบัติการใดไม่เคยเปลี่ยนใจมาก่อนเลย ท่านไยต้องมาทักท้วงให้มากเรื่องเล่า”

“คุ้ยงังเพี้ยไม่ช่วยเหลือท่านแน่นอน”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงแค่นเสียงขึ้นทันที

“เล่าฮูกำลังหวังให้มันเป็นเช่นนั้น!”

ขาดคำก็เดินห่างจากเบื้องหน้ายี่เต้าจู๊ มิถึงห้าเชียะ

ใบหน้าที่โหดเหี้ยมเย็นชาของยี่เต้าจู๊เกาะอสูรกระตุกอยู่เบาๆ ลอบเกร็งกำลังภายในขึ้นมาไว้ทั้งสองฝ่ามือ แค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

“คนที่รองประมุขจะหาตัวคือเล่าฮูกระมัง?”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงแหงนหน้าแผดร้องเสียงดัง กล่าวว่า

“เล่าฮูกระทำเรื่องราวใด แบ่งแยกบุญคุณความแค้นจนชัดเจนอยู่เสมอมา รับมือ”

เสียงขาดคำสะบัดฟาดไปในท่าทีงั่วไล้ฮัง (อินทรีจากนอกฟ้า) ปาดใส่ที่คอหอยของยี่เต้าจู๊เกาะอสูรเป็นกระบวนท่าที่ว่องไวปราดเปรียวปานสายฟ้าแลบ

เห็นพลังแหลมคมพุ่งทะลวงดุจมีดใหญ่ ความหนาวเย็นแผ่กระจายออกไปรอบข้าง ประหนึ่งเป็นภูเขาถล่มทลายลงมาในเบื้องหน้า ทำให้ผู้พบเห็นต้องแตกตื่นขวัญหายไปได้จริงๆ

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรเตรียมพร้อมอยู่นานแล้ว พอเห็นไหนเลยจะกล้าชะล่าใจ แค่นเสียงเย็นชาขึ้นแล้วสะบัดฝ่ามือกระแทกเข้าไปในระหว่างกลางอย่างดุดัน ฝ่ามือพุ่งเป็นวงโค้งละลิ่วไปมา จนไม่อาจจับทิศทางได้มั่นคง ดูเผินๆ คล้ายแผ่ว

เบาไร้พลัง แต่ความจริง พลังอันดุดันรุนแรงได้ทะลักเข้าใส่ฮึ้งตี้บ้อฮ้วง พอดีสกัดกั้นการจู่โจมของฮึ้งตี้บ้อฮ้วงไว้ได้

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงลอบแค่นเสียงในใจ มิรอให้สองฝ่ามือปะทะกันตรงๆ ก็ได้ใช้ความรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟแลบพุ่ง เบี่ยงกายสะบัดฝ่ามือฟาดเข้าจู่โจมซ้ำเจ็ดฝ่ามือสิบสามเท้า

เท้าและฝ่ามือระดมโหมใส่ในเวลาพร้อมกัน ดูคล้ายจะเกิดขึ้นในเวลาวูบเดียว พลังฝีมือของคนผู้นี้นับว่ายอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริงๆ

ยอดฝีมือปะทะกัน ความสำคัญอยู่ที่ชิงเป็นฝ่ายลงมือก่อน ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงมีกระบวนท่าจู่โจมที่รวดเร็วยิ่งนัก ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรก็มีกระบวนท่าที่ไม่เชื่องช้า ใช้การรุกเข้าสกัดการรุก จึงมิยอมจะตกเป็นฝ่ายรับเลย

จึงเห็นในลานการต่อสู้ ปรากฏเงาร่างคนพลุกพล่านฉวัดเฉวียน ฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้งเลือนรางและพลังฝ่ามือที่แข็งแกร่งดุดัน กระจัดกระจายออกปะทะใส่เสื้อผ้าของผู้ยืนดูอยู่รอบข้างจนสั่นพลิ้วปลิวไสวไม่หยุดยั้ง

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชามองดูซาเต้าจู๊ และสี่ท้าวจัตุโลกาแวบหนึ่ง จึงถอยกายออกไป ทั้งสองคนที่ต่อสู้กันนี้ มิว่าฝ่ายใดมีชัยคุ้ยงังเพี้ยต่างก็ไม่กังวลสนใจ เนื่องจากพวกมันล้วนเป็นศัตรูที่ไม่มีทางไกล่เกลี่ยปรองดองกับคุ้ยงังเพี้ยทั้งสิ้น

ซาเต้าจู๊เกาะอสูรและสี่ท้าวจัตุโลกา ต่างจ้องมองการต่อสู้ด้วยความตื่นเต้น ต่างเกร็งพลังไว้ในสองฝ่ามือ เตรียมพร้อมที่จะเข้าเสริมกำลังทางพวกของตนในทุกเวลา

เวลาผ่านไปทีละน้อย ทีละน้อย อีกชั่วครู่ คู่ต่อสู้ทั้งสองก็รุกรับตีโต้กันไป ห้าสิบกว่ากระบวนท่าแล้ว แต่กลับไม่มีผู้ใดสามารถช่วงชิงสถานการณ์เป็นฝ่ายรุกไล่ได้ยังคงคู่คี่ก้ำกึ่งไม่มีฝ่ายใดจะหักล้างกันลงได้

ตาทั้งสองของซาเต้าจู๊ เป็นประกายอำมหิตอยู่วูบวาบ คล้ายดั่งได้ตกลงปลงใจในเรื่องสำคัญอันยิ่งใหญ่ สาวเท้าก้าวช้าๆ เข้าไปในลานการต่อสู้ คล้ายดั่งลืมว่ายังมีคนอื่นร่วมอยู่ในบริเวณนี้ด้วย

พอร่างซาเต้าจู๊เคลื่อนไหว สี่ท้าวจัตุโลกาก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้ พากันก้าวเข้ามาในเวลาเดียวกันเคลื่อนเข้าสู่ลานการต่อสู้เช่นกัน ท่วงทีที่ปรากฏแสดงว่ากระทำมาเพื่อประท้วงการเคลื่อนไหวของซาเต้าจู๊เท่านั้น

คุ้ยงังเพี้ย กวาดตามองดูทั้งสองฝ่ายอย่างเย็นชา ลอบแค่นเสียงอยู่ในใจโดยไม่เอ่ยปาก

ขณะเวลานั้นเอง ที่หลังคุ้ยงังเพี้ยปรากฏร่างดรุณีโฉมสะคราญขึ้นสองคน พวกนางพอสัมผัสพื้นต่างกวาดตามองมาบนหลังคุ้ยงังเพี้ยเป็นจุดเดียว สาวเท้าวิ่งปราดมาอย่างเร่งร้อน

คุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมือชั้นใดแล้ว พอสองดรุณีสัมผัสพื้นก็รู้สึกตัว เมื่อสองดรุณีสาวเท้าคุ้ยงังเพี้ยก็แค่นเสียงเย็นชาแล้วหัวขวับกลับมา ประกายอำมหิตปรากฏในสายตาจนแวววับ แต่พอแลประสบก็ต้องงุนงงไป

สองดรุณี พอเห็นความอำมหิตโหดเหี้ยมบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย ต่างตระหนกตกใจจนขวัญหายไปทันที ชะงักเท้ามิกล้าก้าวเข้ามาอีก จนเนิ่นนาน ผู้ซึ่งมีอายุเยาว์วัยจึงร้องเสียงสดใสว่า

"เพี้ยกอกอ สีหน้าของท่านเมื่อครู่ดุร้ายเหลือเกิน"

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองดูทั้งสองแวบหนึ่งจึงระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ที่แท้คือหงส์เจ๊กับคี้ม่วย"

กระแสเสียงมีแววบอกความหมางเมิน ชาเย็นจนเห็นชัด

หงส์เกียวกับเตี้ยเอียคี้ต่างงุนงงทันที คิ้วเรียวงามของทั้งสองนางต้องขมวดม่นจนแนบแน่นไป

หงส์เกียวเข้าใจซึ้งถึงนิสัยของคุ้ยงังเพี้ย ทราบดีว่า คุ้ยงังเพี้ยขุ่นเคืองพวกนางที่เมื่อทราบวิธีทำลายค่ายกลนี้แล้ว แต่มิได้บอกเล่าให้คุ้ยงังเพี้ยทราบก่อน ทำให้ต้องกระวนกระวายและตื่นตกใจไปเสียเนิ่นนาน ดังนั้น จึงเดินเข้ามากล่าวเสียงละห้อยว่า

"เพี้ยตี๋ ท่านยังขุ่นเคืองเจ้เจ๊อยู่หรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยยังมีความดื้อรั้นดั่งทารกใหญ่ เมื่อได้ฟังจึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องมีโทสะโกรธเคืองพวกท่าน การยึดเกาะปั้วเล้งเต้าคืนให้แก่เง่งเพ็กเต้า เป็นหน้าที่ที่ข้าพเจ้าพึงกระทำ มีคนช่วยเหลือข้าพเจ้าให้สำเร็จข้าพเจ้าตื่นเต้นยินดีอย่างยิ่งอยู่แล้ว ไหนเลยยังจะมีการขุ่นเคืองขึ้น"

กล่าวแล้วเบือนหน้าออกช้าๆ หงส์เกียวที่มีความฉลาดปราดเปรียว รู้ดีว่านับแต่การเข้าใจผิดในครั้งกระโน้นแล้ว คุ้ยงังเพี้ยยังคงมีความกินใจอยู่อย่างลึกซึ้งมิเคยคลายออกไป ในคราวนี้อาจบางทีจะกระตุ้นให้คุ้ยงังเพี้ยหวนนึกถึงความหลังครั้งนั้นก็ได้

นางกังวลวิตกอยู่แต่เรื่องนี้เสมอมา เมื่อเห็นก็ต้องทอดถอนใจด้วยความ

ขุ่นเดือง กัมศีรษะหลั่งน้ำตาเตี้ยเอียดี้เมื่อเห็นหงส์เจ๊ที่เก่งกล้าสามารถสารพัดหลั่งน้ำตาลงต่อหน้านาง ก็แตกตื่นตกใจยิ่งนัก ยิ่งมิทราบจะทำอย่างไรจึงจะสมควร

คุ้ยงังเพี้ยพอเพิ่งหันกายไป พอดีฮี้งตี้บ้อฮ้วงกับยี่เต้าจู๊ได้สู้จนถึงขั้นแตกหัก ฝ่ามือทั้งสี่เกร็งพลังภายในจนเปี่ยมล้น กระแทกเข้าหากันอย่างแม่นยำ

เสียงระเบิดดังสนั่นปานแผ่นดินถล่มทลาย กรวดทรายกระจายคละคลุ้งไปทั่วทั้งบริเวณ พลังอันพลุ่งพล่านมหาศาลดุจพายุร้าย กระจัดกระจายไปในรัศมียี่สิบกว่าวา นับเป็นอานุภาพที่น่าแตกตื่นตกใจยิ่งนัก

ท่ามกลางฝุ่นทรายที่หนาแน่นเลือนราง ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรถอยถึงสามก้าวจึงตั้งหลักได้ รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านจนแทบกระอัก สองแขนก็ปวดชาจนยากจะยกขึ้น ในใจยิ่งแตกตื่นเลื่อมใสในพลังฝีมือของฮี้งตี้บ้อฮ้วงนัก

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงก็ถอยกายไปสามก้าว พอดีหยุดยืนห่างจากเบื้องหน้าซาเต้าจู๊มิถึงสามเชียะ เลือดลมในอกก็พลุ่งพล่านจนแทบกระอักเช่นกัน

ใบหน้าซาเต้าจู๊เกาะอสูร พลันปรากฏแววอำมหิตขึ้นวูบใหญ่ ฝ่ามือขวายกขึ้นเล็กน้อยหงายใจฝ่ามือมาด้านนอก ตบเข้าใส่จุดชีวิตที่กลางหลังฮี้งตี้บ้อฮ้วงอย่างดุดันโหดร้ายทันที

ฝุ่นทรายที่คละคลุ้งเลือนราง บดบังสายตาของสี่ท้าวจัตโลกาทั้งสี่ไปและซาเต้าจู๊เกาะอสูรก็พอดีอยู่ทางด้านหลังของฮี้งตี้บ้อฮ้วง จึงยิ่งไม่เป็นที่ให้ผู้คนพบเห็นง่ายดาย ฝ่ามือนี้นับว่าลอบทำร้ายได้อย่างแนบเนียนพอดี

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงพอรู้ตัวว่ามีคนลอบประทุษร้าย จะหลบเลี่ยงก็สายเกินไปแล้ว ยิ่งย่ำแย่ไปกว่านั้น คือขณะนี้แม้จะเกร็งพลังหลบถอยก็ไม่มี ลมปราณแตกซ่านจนมิอาจผนึกตัวได้ทัน จำต้องทอดถอนใจคำนึงขึ้น

“ชีวิตเราสิ้นสุดแล้ว”

พริบตาที่คับขันปานประกายไฟ พลันได้ยินเสียงแค่นอันเย็นยะเยียบจนจิตใจผู้คนหวั่นไหวดังจากอากาศ จากนั้น ที่ด้านหลังของฮี้งตี้บ้อฮ้วงก็เกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวจนแก้วหูอื้ออึง

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงรู้ดีว่าได้รับการช่วยชีวิตแล้ว รีบหันขวับกลับไป เห็นซาเต้าจู๊เกาะอสูรกำลังถอยกรูดๆ จนไกลกว่าห้าเชียะ ใบหน้าซีดเผือดทรวงอกสะท้อนถี่เร็วแสดงว่าอวัยวะภายในบอบช้ำแน่นอน

และที่ด้านหลังไม่ไกลนักปรากฏตัวคุ้ยงังเพี้ยยืนอย่างเหี้ยมหาญเยือกเย็น

เหตุการณ์เพียงมองปราดเดียวก็รู้กระจ่าง ฮี้งตี้บ้อฮ้วงต้องเหม่อมองดู

คุ้ยงังเพี้ยแล้วส่งเสียงอันงงงัน

“ท่านไฉนจึงต้องช่วยชีวิตเล่าฮู?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อตอบว่า

“ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้ว ต้องการให้ท่านถ่ายทอดวาจาแก่ประมุขพรรคเทียนฮวงก้า”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน ไหนเลยจะมิเข้าใจความหมายนี้ได้ ต้องลอบขบคิดอยู่ในใจชั่วขณะ จึงเงยหน้ากล่าวว่า

“เล่าฮูรอท่านอยู่ในตงง้วนสามเดือน เมื่อครบกำหนดเวลาสามเดือน วงพวกนักเลงจะไม่มีเราฮี้งตี้บ้อฮ้วงปรากฏร่องรอยเด็ดขาด”

จบคำหันไปกล่าวต่อสี่ท้าวจัตุโลกาทั้งสี่ว่า

“พวกเราไปเถิด”

พอคำสั่งขาดหาย ร่างวิ่งปราดออกจากนอกค่ายกลก่อนทันที

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชามองดูคนทั้งห้า จากความหมายในวาจาของฮี้งตี้บ้อฮ้วง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยได้รับความรู้อย่างไรขึ้นมาบ้าง แต่คุ้ยงังเพี้ยก็มิมุ่งหวังในเรื่องเหล่านั้น จึงจับตาเย็นชามองดูหัวหน้าเกาะทั้งสองแล้วกล่าวว่า

“ท่านจะคิดเห็นอย่างไร?”

ยี่เต้าจู๊เป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์อันกลอกกลิ้งยิ่งนัก ขณะที่คุ้ยงังเพี้ยตอบโต้อยู่กับฮี้งตี้บ้อฮ้วง มันก็คำนวณสถานการณ์เบื้องหน้าจนกระจ่างแจ้ง ทราบดีว่าหากเป็นศัตรูกับคุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ รับรองจะมิได้ท่ามีเปรียบอย่างไรแน่นอน อย่าว่าแต่การปรากฏตัวของหงส์เกียวกับเตี้ยเอียคี้เลย ดังนั้น พอได้ฟังจึงแสร้งแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“เล่าฮูแม้จะหักหาญกับฮี้งตี้บ้อฮ้วงมาหนึ่งฝ่ามือ แต่ยังเชื่อมั่นว่าสามารถรับฝีมือคุ้ยงังเพี้ยท่านอยู่”

คุ้ยงังเพี้ยยโสโอหังปานใด พอได้ฟังจึงเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

“ผู้แซ่คุ้ยจะไม่เอาเปรียบนี้อย่างเด็ดขาด ท่านกำหนดวันเวลามาเองเถิด”

“ภายในครึ่งเดือน เล่าฮูรอต้อนรับอยู่ที่เกาะม้อเต้า”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อสวนคำ

“ไยต้องครึ่งเดือน...”

หงส์เกียวพอฟังใจสั่นสะท้าน รีบเงยหน้าอันเนืองนองด้วยน้ำตา กล่าวว่า

“เพี้ยตี่ ท่านมิอาจ...”

ยี่เต้าจู๊เกาะอสูรสอดคำขึ้นในทันที

“กี่วัน?”

“ภายในห้าวัน!”

พอดีเวลานั้น พลันได้ยินเตี้ยเอียดี้ที่สงบปากคำตะเบ็งเสียงแหลมเล็ก

“อา ไฟ ไฟ”

คนทั้งปวงต่างงุนงงไปชั่ววูบ จึงเบือนหน้ากวาดตามอง เห็นควันโขมงได้ครอบคลุมทั่วทกด้าน เปลวไฟสีแดงฉานแลบเลียอยู่ไปมา มาตรแม้นมีระยะห่างไกลยิ่งแต่ก็เห็นได้แน่ชัด ทั่วทั้งเทียนมิ้งติ้งถูกไฟอันร้อนแรงล้อมไว้แล้ว หากมิใช่ค่ายกลติ้มซัวติ้งถูกทำลายแล้ว น่ากลัวพวกทั้งปวงจะถูกไฟคลอกตายในค่ายกลเป็นแน่แท้

ยี่เต้าจู๊กวาดตามองดูซาเต้าจู๊แวบหนึ่ง จึงกล่าวเสียงเย็นชากับคุ้ยงังเพี้ยว่า

“หากแม้นสามารถรอดตัว เล่าฮูจะต้องรอต้อนรับท่านที่เกาะอสูร”

ขาดคำรีบร้องขึ้นว่า

“เล่าซำ พวกเราไป”

แล้วกระโดดเข้าไปในค่ายกล หายลับไปในบัดดล

ส่วนซาเต้าจู๊ก้มกายลงอุ้มยี่กงจู๊บนพื้น กระโดดตามติดไปโดยกระชั้นชิด

ในค่ายกลปั้วซิงติ้ง

คุ้ยงังเพี้ย มองดูทิศทางที่คนทั้งสองลับตา แค่นเสียงเย็นชาขึ้นเบาๆ ทันใด นั้น เสียงสดใสของดรุณีร้องขึ้นว่า

"เพี้ยตี๋ พวกเราจะทำอย่างไร?"

คุ้ยงังเพี้ยหันกายกลับมาช้าๆ ท่าทีเยือกเย็นปลอดโปร่งอย่างยิ่ง กล่าวว่า

"หงส์เจ๊ พวกนางเล่า"

ความเยือกเย็นของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้หงส์เกียวยิ่งรุ่มร้อนใจ เนื่องจากนางรู้นิสัยของคุ้ยงังเพี้ยดี และยิ่งรู้ซึ้งว่า หากคุ้ยงังเพี้ยยิ่งเยือกเย็น การตกลงใจก็ยิ่งหนักแน่นเด็ดเดี่ยว และยามนี้ความเด็ดเดี่ยวของคุ้ยงังเพี้ย คือตั้งใจจะผละจากพวกนางไปนั่นเอง!

หงส์เกียวน้ำตาเอ่อคลอ กล่าวเสียงสะท้านว่า

"เพี้ยตี๋ พวกนางอยู่ในค่ายกลปั้วซิงติ้ง จะให้เรานำทางไปหรือไม่?"

กระแสเสียงอ่อนโยนนุ่มนวล เปี่ยมด้วยความหวังพึ่งพิงอาศัย ไหนเลยจะละม้ายดรุณีที่มีฝีมือสูงส่งยอดเยี่ยม

ยามนั้น เตี้ยเอียดี้ก็ได้เดินมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย คว้ามือคุ้ยงังเพี้ยขึ้นกำแนบแน่น น้ำตาเอ่อคลอโดยมิได้ว่ากล่าว เหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนในหลายวันนี้ ได้ทำให้น้องน้อยที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา ได้รู้เรื่องราวเพิ่มขึ้นอีกมากมายหลายประการ นางมีความรู้ตามสัญชาตญาณว่า ในระหว่างพวกนางจะต้องเกิดเรื่องอันสำคัญอย่างยิ่งขึ้นแล้ว เพียงแต่นางบอกมิออกว่าเป็นเรื่องราวใดเท่านั้น

ริมฝีปากคุ้ยงังเพี้ยขยับเขยื้อนอยู่หลายครา แต่ในที่สุด ยังกล้ำกลืนฝืนไว้ พวกหงส์เกียวทั้งห้ามาอำพรางวิธีทำลายค่ายกลต่อคุ้ยงังเพี้ย มาตรแม้นเคย

ทำให้คุ้ยงงเพี้ยรู้สึกเจ็บช้ำเสียใจ แต่นั่นหาใช่จุดสำคัญของสาเหตุไม่ สำคัญสุดก็คือจากปากคำและท่าทีของพวกฮี้งตี้บ้อฮ้วงกับสองอสูรเกาะม้อเต้า ที่ตั้งหน้าตั้งตาจะกำจัดตนอย่างจริงจัง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกสำนึกตัวว่า อนาคตของตนจะต้องมีภยันตรายที่ร้ายแรงสุดแสน และทำให้รู้สึกว่า ตนไม่บังควรจะพลอยทำให้โกวเนี้ยทั้งห้าเกิดอันตรายตามไปด้วย ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยจึงตัดสินใจอย่างน่าหวาดกลัวขึ้น

แน่นอน คุ้ยงังเพี้ยหาได้เข้าใจความรักอันสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ของดรุณีทั้งห้าโดยกระจ่างไม่

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“ทำลายค่ายกลนั้นต้องกินเวลานานหรือไม่?”

หงส์เกียวมิตอบ แต่ย้อนถามขึ้น

“เพี้ยตี๋ ท่าน...ท่านไฉนจึงหัวร่อดั่งนี้?”

กระแสเสียงเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

ยามนี้ ไฟรอบด้านยิ่งฮือโหมรุนแรงยิ่งกว่าเดิม แสดงว่าไฟได้ไหม้ใกล้เข้ามาอีกแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยลอยถอนหายใจ เสเปลี่ยนเรื่องว่า

“ไม่มีอันใด ข้าพเจ้าเห็น...”

“ไม่ เพี้ยตี๋ ท่านไม่อาจอำพรางเจ้เจ๊ต่อไป ไม่อาจ ไม่อาจอำพรางเด็ดขาด”

กล่าวแล้วโถมเข้าไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ย แนบหน้าลงบนไหล่คุ้ยงังเพี้ยอย่างแนบแน่น

เตี้ยเอียคี้เห็นเจ้เจ๊เป็นเช่นนั้น นางยิ่งตื่นตระหนกขึ้นเป็นทวีคูณ ร่างแน่งน้อยได้เบียดแทรกเข้าไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างลืมตัว น้ำตาพร่างพรูดุจห่าฝน

แขนที่ชาทั้งสองข้างของคุ้ยงังเพี้ย ยังรู้สึกว่าร่างแน่งน้อยของดรุณีสะคราญสองนาง สั่นระริกไม่หยุดยั้ง ม่านน้ำตาจึงได้เอ่อขึ้นมาบดบัง จนภาพเบื้องหน้าเลือนรางพร่ามัว

เป็นความจริง น้ำใจรักอันสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ของพวกนาง ได้บ่มหัวใจอันเย็นกระด้างของคุ้ยงังเพี้ยอบอุ่นขึ้นบ้าง แต่ก็ไม่มีทางเหนี่ยวรั้งความตั้งใจของคุ้ยงังเพี้ยให้คลอนแคลนได้ โดยนัยกลับกัน ยิ่งยืนยันการตกลงใจมั่นคงขึ้นอีก

เมฆหมอกแห่งความเศร้าสลดรันทดครอบคลุมคนทั้งสามจนหนาแน่น ทั้งสามต่างคล้ายลืมเปลวไฟที่กำลังเผาไหม้อยู่ฮือโหมไปหมดสิ้น

ทันใดนั้น คุ้ยงังเพี้ยสูดลมหายใจลึกๆ เข้าข่มกลั้นอารมณ์อันว้าวุ่นหงุดหงิด หัวร่อเสียงกังวานแล้ว

"หงส์เจ๊ คี้ม่วย อยู่ดีๆ ไยมาร่ำไห้ไปเล่าไปเถิด พวกเราไปดูค่ายกลปั้วซึงติ้งทำลายไปแล้วหรือไม่ จึงค่อยรวมกำลังกันทะลวงออกไป"

กล่าวแล้วยกแขนเสื้อขึ้นซับน้ำตาให้แก่สองดรุณีด้วยท่าทีนุ่มนวลเอาใจคล้ายดั่งกอกอกำลังปลอมโยนต่อน้องน้อยก็ปานกัน

แต่ทว่า ความเจ็บแค้นขมขื่นในหัวใจคุ้ยงังเพี้ยมีผู้ใดทราบเล่า?

หงส์เกียวเงยหน้าขึ้นช้าๆ ถามอย่างกังวลใจว่า...

"เพี้ยตี่ ท่านกำลังคิดเรื่องอันใด? ลองบอกกับเจ้เจ๊ดูได้หรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยรีบเบือนสายตาออกไป ยิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"มิมีอันใดดอก พวกเราไปกันเถิด"

ยกมือดันร่างสองดรุณีให้ออกจากอ้อมอก หงส์เกียวจับตาอันพิศวงสงสัยจ้องมองมา ดวงตาพลันปรากฏประกายประหลาดพิกลจนเจิดจ้า เน้นเสียงหนักแน่นว่า...

"เพี้ยตี่ วันใดที่ท่านผละจากเรา เจ้เจ๊ก็มีแต่ต้องใช้ความตายติดตามไปแล้ว"

ขณะว่ากล่าวน้ำตาสดใสก็ได้ไหลลงเป็นเส้นสาย บ่งบอกความหนักแน่นเด็ดเดี่ยวมิคลอนคลาย

เตี้ยเอียดี้ก็สะอึกสะอื้นขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าก็มีความคิดเห็นเช่นกัน"

เรื่องราวใดๆ ในโลกนี้ ต่างสามารถจะอาศัยความพึงพอใจเพียงลำพังได้ แต่เรื่องความรักนั้นมิได้เด็ดขาด มันจะต้องมีความเห็นพ้องพอใจทั้งสองฝ่าย ความพอใจเพียงฝ่ายเดียว รังแต่จะทำให้ความรักบอบช้ำยังเยินเท่านั้น

คุ้ยงังเพี้ยถอนหายใจหนักๆ ริมฝีปากขยับเขยื้อนอยู่เนิ่นนานก็ไม่มีวาจาเปล่งออกมา เนื่องจากคุ้ยงังเพี้ยทราบดี ดรุณีทั้งสองหาใช่จะมาข่มขู่ตนเพียงลมปากไม่

จากท่าทีที่ยุ่งยากลำบากใจของคุ้ยงังเพี้ย หงส์เกียวก็รู้แน่ว่าการคาดคำนวณของนางไม่ผิดพลาด นางกุมมือคุ้ยงังเพี้ยบีบเบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เพี้ยตี่ พวกเราไปกันเถิด"

คุ้ยงังเพี้ยร้องโพล่งไปอย่างลืมตัว

“หยกเจ๊ คี้ม่วย ข้าพเจ้า...”

“เพี้ยตี๋ ท่านมิต้องกล่าวแล้ว หวังว่าท่านจดจำวาจาเจ้เจ๊ไว้ตลอดกาล ความรักที่เจ้เจ๊มีต่อท่านสามารถตีแผ่แก่ฟ้าดินได้”

เหลือบแลมาดูเตี้ยเอียคี้แวบหนึ่ง ถามขึ้นว่า

“คี้ม่วย ท่านว่าใช่หรือไม่”

เตี้ยเอียคี้มองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย ผงกศีรษะแล้วเอ่ยรับปากไป ท่าทีเปี่ยมด้วยความเจ็บช้ำแต่จริงใจ โกวเนี้ยอันบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ในใจนางเกิดความยินดีปรีดาหรือเศร้าโศกรันทด จะไม่มีวันอำพรางสายตาผู้อื่น เพราะต้องปรากฏอยู่บนใบหน้าอันสะคราญโฉมหมดสิ้น

มนุษย์หาใช่พืชพันธุ์วัตถุธาตุ ผู้ใดจะไร้น้ำใจ? อย่าว่าแต่ที่คุ้ยงังเพี้ยเกิดความคิดเช่นนั้น ก็เพราะเห็นแก่ความรักเวทนา ใบหน้าจึงได้บิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว ต้องร้องโพล่งอย่างมิอาจข่มกลั้น

“ข้าพเจ้าหาใช่ไม่รักพวกท่าน แต่เนื่อง...”

“พอแล้ว พอแล้ว พวกเราพึงพอใจมากแล้ว”

กล่าวขาดคำก็โถมเข้าไปในอกคุ้ยงังเพี้ย ส่งเสียงนุ่มนวลว่า

“เพี้ยตี๋ คนเราแม้มีอายยืนยาวสักเพียงไรก็ย่อมต้องตายจนได้ในวันหนึ่ง ดังนั้น ความตายหาใช่สิ่งที่น่าหวาดกลัวไม่ มีแต่ไร้ความรักเท่านั้น จึงเป็นวันเวลาอันระทมข่มขืนยิ่ง เพี้ยตี๋ ท่านจะใจดำอำมหิตจนทอดทิ้งพวกเราไปหรือ?”

กระแสเสียงรันทดหดหู่ ดุจดั่งมาร่ำไห้รำพันจนผู้คนได้ฟังต้องหวั่นไหวสะท้านใจ

ตาสดใสของคุ้ยงังเพี้ยมีหยาดน้ำเอ่อคลอขึ้นอีกครั้ง รำพึงเสียงเบาๆ

“อาจบางทีเราผิดไปแล้ว”

“แต่นั้นก็เกิดขึ้นเพราะความรักพวกเรา”

กล่าวแล้วจูบแก้มคุ้ยงังเพี้ยเบาๆ ถอยกายออกเอ่ยขึ้นว่า

“ตี้ตี๋ พวกเราไปหาพวกนั้นกันเถิด”

โดยมิรอให้คุ้ยงังเพี้ยรับปาก หงส์เกียวรีบวิ่งปราดเข้าไปในค่ายกลก่อน

คุ้ยงังเพี้ยกับเตี้ยเอียคี้จึงได้ไล่ตามติดไป ชั่วพริบตาก็ไปไกลโข ทิศทางที่ผ่าน เห็นแต่เป็นโขดหินอันระเกะกะเกลื่อนกลาด ต้นไม้ใบหญ้าหักโค่นเป็นกองมาตรแม้นยังมีหมอกบางคลุม แต่ยังพอเห็นแสงอาทิตย์ได้รำไร แสดงว่าค่ายกลที่ทุกคนหวาดหวั่นพรั่นพรึง ถูกโกวเนี้ยทั้งสามทำลายจนแทบพินาศย่อยยับแล้ว

ขณะวิ่งกันนั้น พลันเห็นร่างเตี้ยเอียคี้ขยับเท้าหายวูบ คุ้ยงังเพี้ยตระหนกยิ่งนัก รีบกระโดดกายตามติดไป ทันใด เบื้องหน้ากระจ่างแจ้งสดใส ได้ยินเสียงตวาดอันเจื้อยแจ้วดังมาแล้ว พลังดุดันของพลังฝ่ามือก็ตบเข้าใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างรวดเร็ว

การนี้ผิดคาดหมายคุ้ยงังเพี้ยยิ่ง ต้องแค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้นแล้วสะบัดฝ่ามือขวา หมายจะฟาดปะทะออกไป แต่พอช้อนตาเห็นก็แตกตื่นจนร้องสุดเสียง

"ลิ้มเจ๊..."

แล้วกระชากรั้งฝ่ามือขวากลับอย่างหักโหม

ผู้จู่โจมนี้คือกงจู๊ใหญ่เตี้ยเอียลิ้มจริงๆ เนื่องจากเตี้ยเอียคี้ที่วิ่งลนลานเข้ามาในค่ายกล ทำให้นางเข้าใจผิดคิดว่า มีศัตรูไล่ล่าน้องสาวของนาง จึงเกิดความขุ่นเคืองขึ้นอย่างใหญ่หลวง พอร่างคุ้ยงังเพี้ยถลันตามเข้าค่ายกล นางมิทันจะได้ดูชัดตาก็ฟาดใส่ไปหนึ่งฝ่ามือ

เสียงร้องอันตกใจของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้นางตระหนกจนสะดุ้งตัวลอย รีบกระชากรั้งพลังที่ฟาดออกไปสิบส่วนกลับมาครึ่งหนึ่งอย่างรุนแรง

เสียงโครมดังสนั่น เมื่อทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยถูกฟาดถนัดถนี่จนร่างกระเด็นไปสี่ห้าเชียะ ยังดีที่คุ้ยงังเพี้ยเกร็งพลังขึ้นต้านทานเอาไว้ก่อน และเตี้ยเอียลิ้มก็ใช้เพียงห้าส่วนเท่านั้น จึงมิได้รับบาดเจ็บ มาตรมิเช่นนั้นฝ่ามือนี้เห็นทีพอทนทานทีเดียว

ร่างคุ้ยงังเพี้ยที่ละล่องกลางอากาศพอพลิ้วลงกับพื้นก็มีลมหอมหวนพุ่งเข้ามา เตี้ยเอียลิ้มโถมกายมาถึงเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย ใช้มือแบบบางของนางลูบคลึงอยู่บนทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างลุแก่โทษ กล่าวปลอบโยนขึ้นว่า

"เพี้ยตี๋ เจ้เจ๊มิได้ทำอันตรายท่านบาดเจ็บกระมัง?"

คุ้ยงังเพี้ยฝืนหัวร่อตอบว่า

"ยังไม่ถึงกับตาย!"

"อะไร? บาดเจ็บแล้วหรือ?"

เสียงของเตี้ยเอียลิ้มสั่นสะท้านขึ้นเล็กน้อย ทำให้คุ้ยงังเพี้ยมิอาจจะตัดใจไปหยอกล้อนางได้ ต้องกุมมือขาวผ่องของนาง กล่าวว่า

"ดูท่านกระวนกระวายถึงปานนี้ หากข้าพเจ้าบาดเจ็บแล้วไหนเลยยังจะกล่าววาจาได้เล่า"

เตี้ยเอียลิ้มยิ้มแย้มอย่างโล่งใจ ฉุดแขนคุ้ยงังเพี้ยให้เดินเข้าไปในค่ายกล

แต่ทันใด เสียงอันดังสนั่นปานฟ้าร้องของฮวยไฮ้ป้าอ๊วงดังกระทบโสตคุ้ยงังเพี้ยขึ้น

“นี่ หลวงจีน ขอทาน พวกท่านตายแล้วหรือไม่?”

ได้ยินหลวงจีนเคี้ยงเจ็งตะคอกอย่างขุ่นเคือง

“ท่านอย่าได้กล่าววาจาบัดซบให้มากไป เราและขอทานเฒ่าต่างอึดอัดจนแทบขาดใจแล้ว ท่านยังมิรีบลงมือ รออะไรอยู่”

เสียงนี้กระท่อนกระแท่นบอกความลำบากยากยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยรีบมองตามต้นเสียงไป เห็นห้ามารทะเลเลือด กำลังตะกุยทึ้งกิ่งก้านหม่อนเขียวขจีที่พันอยู่เป็นกลุ่มก้อน ใต้การบงการของเทียนม้อนึ้งซ้าหยกจู๊ และที่รอบบริเวณยังมีกิ่งก้านหม่อนสีเขียวกองสุมอยู่กองใหญ่ ทั้งห้าต่างกุลีกุจอจนเหงื่อท่วมโซมกาย ดูท่าทีน่ากลัวทำงานกันอย่างเหนื่อยยากมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยกระโดดมาที่เบื้องหน้าคนทั้งห้า ถามอย่างงุนงงว่า

“จะต้องดึงนานเท่าใดจึงคลี่มันออกได้หมด?”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วง กระซากรากใหญ่เส้นหนึ่งจนขาดออกจากกัน กล่าวละล่ำละลักว่า

“ผู้ใดทราบเล่า? อุบาทว์แท้ ฉุดลากคลี่คลายตั้งครึ่งวัน ข้างในยังมีตั้งมากมายปานนั้น ช่างอุบาทว์ชาติชั่วนัก”

วาจาประโยคหนึ่ง แต่มีคำอุบาทว์ตั้งสองครั้ง ดูท่าทีนักสู้ผู้มุทะลุกระวนกระวายไปจริงแล้วก็ได้

คุ้ยงังเพี้ยมองดูกิ่งก้านของต้นหม่อนที่ถูกกองสุมดั่งเนินเขาน้อย คิดจะมองหาตัวหลวงจีนยากไร้และกระยาจกงูว่าอยู่ที่ใดแน่ แต่เพ่งมองสักเพียงไรก็ยังไม่พบวี่แววแม้แต่น้อย ต้องกล่าวด้วยความสงสัยใจว่า

“พวกมันเข้าไปได้อย่างไรกัน?”

จิวอี้เหล็งกลั้นหัวร่อกล่าวว่า

“ก่อนจะเข้าไปในเคยบอกแก่พวกท่านแล้ว พอเข้าค่ายกลจะต้องฟันต้นอ่อนของหม่อนทั้งสองทางหน้าค่ายไป แต่พวกท่านกลับมิยินยอมเชื่อฟังคำตักเตือนเสียเลย”

“ต้นหม่อนอ่อนงอกงามเร็วปานนี้ทีเดียวหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยมีท่าทีที่มิยอมเชื่อถือขึ้นบ้างแล้ว เตี้ยเอียลิ้มจึงต้องกล่าวว่า

“เมื่อสมัยโบราณ มกุ้ยเอ็งที่มีความสามารถปานนั้น (ความละเอียดอยู่

ในเรื่องซิยิ่นกุ้ย) ตอนบุกทำลายค่ายกลเทียนมึ้งติ้ง ท่านเข้าใจว่าปั้วซึงติ้งนี้จะทำลายได้ง่ายดายนักหรือ?"

"อะไร? ค่ายกลปั้วซึงติ้งคือหนึ่งในร้อยแปดค่ายเทียนมึ้งติ้งครั้งโบราณนั้นหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยต้องตื่นเต้นขึ้นบ้างเล็กน้อยแล้ว เพราะมิคาดว่า จะเป็นค่ายกลอันขึ้นชื่อลือกระเดื่องของสมัยโบราณ

เตี้ยเอียลิ้มผงกศีรษะรับคำอย่างหม่นหมอง คุ้ยงังเพี้ยจึงรีบร้องขึ้นด้วยความตระหนก

"แล้วจะทำอย่างไรกัน"

พอดีเวลานั้น หงส์เกียวเดินมาถึงที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย จึงกล่าวสวนคำขึ้น

"นอกเสียจากจะหารากต้นหม่อนนี้ให้พบ ฟันมันขาดจากกันเสีย มิเช่นนั้นแม้จะคลี่คลายอีกครึ่งวันก็ฉุดลากมันไม่ออกได้หมดสิ้นดอก"

"ฉุดทิ้งไม่หมดสิ้น?!"

คุ้ยงังเพี้ย ทวนคำแล้วเหม่อมองดูพื้นดินอย่างเซื่องซึม กำลังใช้ความคิดด้วยรอบคอบสุขุม ว่าจะไปหารากต้นหม่อนนี้จากที่ใด

เห็นบนพื้นดิน มีรอยเท้าอันสับสนอยู่ซับซ้อน แสดงว่าเป็นรอยเท้าของห้ามารทะเลเลือด ที่กำลังวุ่นวายต่อการฉุดกระชากรากหม่อนออกมา

ทันใด ความคิดหนึ่งได้พุ่งวาบขึ้นสมองคุ้ยงังเพี้ยจนต้องร้องโพล่ง

"กิ่งก้านต้นหม่อนเมื่อฉุดลากไม่หมดสิ้น พวกเราไยไม่ขุดอุโมงค์ลอดไปตัดรากต้นหม่อนให้หมด?"

แล้วหันมามองหน้าหงส์เกียว ถามว่า

"หงส์เจ๊ ท่านว่าวิธีนี้ใช้ได้หรือไม่?"

หงส์เกียวพอฟังก็ฉุกใจได้คิด มองหน้าคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เพี้ยตี๋ ย่อมได้แน่นอน โอ...พวกเราเมื่อตอนนั้นต่างถูกความกระวนกระวายก่อนกวนจนปั่นป่วนไปหมดสิ้น"

แล้วรีบหันมาห้ามปรามห้ามารทะเลเลือด บอกเล่าวิธีให้แก่พวกทั้งห้าฟัง

ผู้เสเพลโต๊ะเล้งร้องขึ้นด้วยความยินดี

"หากคิดวิธีนี้ได้เสียแต่แรก เรื่องราวก็มิใช่คลี่คลายกันไปนานแล้วดอก หรือ ช่างเป็นไปได้ เราไฉนจึงคิดไม่ถึง"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเบิ่งตาจนกลมกว้าง ร้องขึ้นว่า

“เราซากอยังคิดไม่ออก อย่าว่าแต่ท่าน”

ที่แท้ นักสู้ผู้มุทะลุยังเข้าใจว่าตนเองมีสมองปราดเปรื่องกว่าผู้อื่นเลย

ผู้เสเพลโต๊ะเล้งหัวร่อ แล้วถามขึ้นว่า

“ท่านหรือ?”

นักสู้ผู้มุทะลุทวนคำตนเป็นเช่นไร? แต่ก็สร้างความขบขันให้แก่พวกทั้งปวงจนหัวร่อกันสนั่นหวั่นไหว มีแต่บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งเท่านั้นที่เงียบงันไร้สุ้มเสียง คล้ายดั่งกำลังคิดถึงเรื่องสำคัญอันใดอยู่

คุยงังเพียกล่าวเสียงหนักแน่นขึ้น

“รีบลงมือกันเถิด ชักช้าไฟน่ากลัวจะลามมาถึงแล้ว”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งพอฟัง สองตาเป็นประกายเจิดจ้าขึ้นทันที ถามว่า

“ไฟนี้เป็นพวกเกาะปั้วเล้งเต้าจุดขึ้นเผาหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยผงกศีรษะรับคำ แต่มิทราบเจตนาการถามของบัณฑิตผู้ชาญฉลาด

ทันใด บัณฑิตจอมพิษหันหน้ามาถามต่อกิ่งก้านกองใหญ่ของต้นหม่อนขึ้น

“ทั้งสองท่านแนบร่างอยู่กับพื้นหรือไม่”

เสียงจั๊วข่ายร้องดังแผ่วเบาออกมาว่า

“ต่างถูกทับจนแทบจมเข้าไปในดินแล้ว”

บัณฑิตจอมพิษเหลือกตาอันเป็นประกายอำมหิตขึ้นวูบหนึ่ง หันมามองหน้าคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวเสียงหนักแน่นว่า

“ประมุข อนุญาตให้บริวารเป็นผู้บงการช่วยคนทั้งสองออกมาได้หรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ย เดามิออกว่าบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งมีเจตนามุ่งหมายอย่างไร แต่ยังผงกศีรษะอนุญาตให้เป็นผู้บงการช่วยเหลือคน

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งปรากฏแววขอบพระคุณขึ้นบนใบหน้า รีบพาพวกพ้องห้ามารทะเลเลือดลงมือขุดอุโมงค์กันเป็นที่แข็งขัน

ขณะนั้น ไฟอันร้อนแรงได้เผาไหม้ใกล้เข้ามาแล้ว คุ้ยงังเพี้ยรู้ดีว่าไฟจะลามใส่ในเวลาอันใกล้ ก็รู้สึกกระวนกระวายขึ้นมาบ้าง

เตี้ยเอียคี้เดินมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย ถามเสียงสดใสว่า

“เพี้ยกอกอ พวกเราจะออกไปอย่างไร?”

หงส์เกียวหัวร่อแล้วสวนคำขึ้น

“ย่อมต้องขี่อี้ซิ่วเล้งออกไปนั่นเอง”

กล่าวแล้วมิรอฟังคำตอบของคุ้ยงังเพี้ย รีบส่งเสียงกู่ยาวกึกก้องกังวานขึ้นทันที

พื้นดินความจริงก็มิแกร่งเท่าใด เมื่อห้ามารทะเลเลือดรวมกำลังกันอย่างแข็งขัน เพียงไม่นานก็ขุดเป็นหลุมใหญ่มหึมา ซอนเข้าไปทางค่ายกลปั้วซึงติ้ง

ขณะเวลานั้น บนอากาศมีตัวอี้ชิ่วเล้งโถมลงมา คุ้ยงังเพี้ยเหลือบดูหงส์เกียวแวบหนึ่งแล้วกล่าวว่า

"เจ้าเจ๊ ท่านพาพวกนางออกไปก่อนก็แล้วกัน"

หงส์เกียวเชิดปากตอบว่า

"ไม่! เราจะออกไปพร้อมกับท่าน"

ที่แท้นางยังมิไว้วางใจ กลัวคุ้ยงังเพี้ยจะหนีหน้าออกไปอีก

คุ้ยงังเพี้ยละล่ำละลักขึ้นว่า

"ท่านเป็นอย่างไรไปแล้วเล่า?"

กระแสเสียงมีแววตำหนิเล็กน้อย ทำให้หงส์เกียวต้องก้มศีรษะลงด้วยความหดหู่ ดวงตาปรากฏหยาดน้ำเอ่อคลอขึ้นอีกครั้ง

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นก็ใจอ่อน ต้องเดินเข้าไปกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"หงส์เจ๊ ท่านมิต้องร้องไห้ดอก ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะไม่หนีจากพวกท่านไปก็แล้วกัน รีบด่วนด้วยเถิด อี้ชิ่วเล้งไม่อาจบรรทุกคนทีละตั้งมากมายปานนี้"

หงส์เกียวเงยหน้าขึ้นมองคุ้ยงังเพี้ย พลันกล่าวเสียงเด็ดเดี่ยวว่า

"เพี้ยตี๋ ท่านควรจำวาจาของเจ้าเจ๊ไว้ให้มั่น"

กล่าวแล้วพาโกวเนี้ยทั้งสี่ขึ้นขี่อี้ชิ่วเล้ง โบยบินออกจากค่ายกลไป

ขณะนั้น บัณฑิตจอมพิษซีเจ็กลิ้งพลันกระโดดขึ้นจากหล่มใหญ่ คุ้ยงังเพี้ยรีบถามว่า

"ต้องอีกนานเท่าใด?"

"สำเร็จในบัดดลนี้แล้ว"

ขาดคำหันร่างเดินออกไป สะบัดฝ่ามือฟาดใส่พวกกิ่งก้านต้นหม่อนทั้งรอบข้างให้ห่าง

คุ้ยงังเพี้ยมิทราบความมุ่งหมาย ของบัณฑิตอันปราดเปรื่อง ต้องเดินเข้าไปถามว่า

"ซีเฮียกวาดพวกกิ่งก้านเหล่านี้ไปด้วยประโยชน์ใด?"

"เพื่อรักษาค่ายกลนี้ มิให้ถูกไฟเผาผลาญเป็นเถ้าถ่าน"

คุ้ยงังเพี้ยถามด้วยความสงสัยใจขึ้นอีก

“เหลือมันไว้ทำอะไร?”

ดวงตาบัณฑิตจอมพิษ มีประกายอำมหิตขึ้นวูบใหญ่ ส่งเสียงหนักๆ ว่า

“ใช้แผนของมันน้อมคืนให้แก่ตัวมัน”

คุ้ยงังเพี้ยจวบจนบัดนี้จึงได้เข้าใจ ต้องมีรอยยิ้มขึ้นบนริมฝีปากเล็กน้อย รีบลงมือช่วยบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง กวาดพวกกิ่งก้านของต้นหม่อนออกไปเพื่อตัดเชื้อเพลิงมิให้เผาไหม้เข้ามา

เทียนซัวซิ่งโซ่ว

ท้องฟ้าเป็นสีครามสดใส กระจ่างไร้เมฆหมอกใด ๆ อาทิตย์ร้อนแรงมาตร แม้นยังเป็นแสงแผดกล้า แต่หากเปรียบกับแสงไฟที่ฮือโหมจนแทบท่วมฟ้าของปั้วเล้งเต้า ก็จะต้องด้อยจนน้อยความหมายไป

เทียนมึ่งติ้ง ความจริงเป็นค่ายกลที่เกาะปั้วเล้งเต้าอาศัยเป็นด่านสำคัญสำหรับป้องกันศัตรูที่จะมาบุกรุก แต่บัดนี้กลับต้องถูกทำลายไปด้วยน้ำมือของพวกมันเอง

ควันอันหนาทึบพวยพุ่งขึ้นท้องฟ้าเป็นกลุ่มก้อน ไฟอันร้อนแรงเผาไหม้จนดังสนั่นหวั่นไหว เปลวไฟได้ลามเลียเข้ามา ล้อมใส่ค่ายกลปั้วซึงติ้งจนเหลือที่ว่างระหว่างกลางเพียงสี่สิบวาเท่านั้น เห็นบรรดาทหารเลวภายใต้การบงการของตังโฮ้วกับบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงหอบกิ่งไม้ใบหญ้าแห้งและถังน้ำมันปลา ทุ่มเข้ามาในทิศทางนี้ไม่หยุดยั้ง และที่รอบข้างยังมีพวกหญ้าแห้งกิ่งไม้จำนวนมากมายกองสุมดุจกับเป็นเนินใหญ่

บัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงมองดูตังโฮ้วแวบหนึ่งแค่นหัวร่อใส่ค่ายกลปั้วซึงติ้งกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย พวกเจ้ายังมีวาจาสั่งเสียใดจะกล่าวหรือไม่?”

ท่าทีของมันอิ่มเอิบลำพองเป็นยิ่งนัก ตังโฮ้วพลอยเหลือบตามองไปในค่ายกลบ้าง กล่าวอย่างคลางแคลงใจขึ้น

“พวกมันจะออกไปจากเทียนมึ่งติ้งแล้วหรือไม่?”

กิมเต็กจือเซ็งกล่าวอย่างมั่นใจว่า

“เป็นไปมิได้ พวกมันอยู่ในค่ายกลจะดูมิเห็นความเปลี่ยนแปลงทางด้าน

นอกอย่างเด็ดขาด นอกเสียจากไฟจะเผาไหม้จนถึงข้างกายพวกมัน”

ตังโฮ้วขมวดคิ้ว กล่าวว่า

“ขณะนี้พวกมันควรรู้ตัวแล้ว”

ใบหน้าอันเลือดเย็นชั่วร้ายของบัณฑิตขลุ่ยทองก็ปรากฏแววคลางแคลงสงสัยขึ้นบ้าง พลันห้ามปรามเหล่าทหารเลวมิให้เหวี่ยงเชื้อเพลิงเข้าไป เพ่งตาจ้องมองดูในค่ายกลจนแน่วนิ่ง

หญ้าแห้งเผาไหม้รวดเร็วยิ่งนัก ไม่นานหญ้าที่ถูกเหวี่ยงเข้าไปก็ไหม้เป็นเถ้าถ่าน เปลวไฟได้โทรมลงจนต่ำไปมากมาย เหตุการณ์ภายในค่ายกลปั้วซึงติ้งสามารถแลเห็นได้ถนัดชัดตา

บัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึง เพ่งมองจ้องดูอยู่ชั่วครู่เห็นในค่ายปั้วซึงติ้งยังเป็นสีเขียวสดใสดุจดั่งเดิม ไม่มีวี่แววจะเหี่ยวเฉาเพราะไฟอันร้อนแรงนี้เลย ทราบดีว่ามีคนตกอยู่ในค่ายกลมิได้ออกมา เมื่อมองดูตามพื้นพลันเห็นมูลดินใหม่ขุดออกมากองไว้ และกิ่งไม้ใบหญ้ารอบข้างได้ถูกกวาดจนกระทั่งกลายเป็นช่องว่างกลมใหญ่คล้ายจะใช้เป็นที่ตัดไฟมิให้ลามไป เพื่อรักษาค่ายปั้วเล้งซึงติ้งให้คงอยู่ไว้

บัณฑิตขลุ่ยทอง ที่มีเล่ห์อุบายอันชั่วร้ายกลอกกลิ้ง พอเห็นต้องแค่นเสียงกล่าวว่า

“มิต้องคลอกมันแล้ว พวกมันต่างหลบหนีเข้าไปในใต้ดินของปั้วซึงติ้งหมดสิ้นแล้ว”

ตังโฮ้วพอฟังก็ฉุกใจได้คิด กล่าวว่า

“พวกเราเผาปั้วซึงติ้งไปด้วยเลย มิใช่สำเร็จดอกหรือ?”

บัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึง แค่นหัวร่ออย่างโหดเหี้ยมกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเห็นว่าจับเป็นจะประเสริฐกว่า ยามนี้เปลวไฟได้โทรมจนเหลือไม่มากนัก”

บัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงพอกล่าวขาดคำ พลันคว้าหญ้าแห้งสองฟ่อน แล้วกระโดดเข้าไปในค่ายกล จุดหญ้าแห้งทั้งสองฟ่อน ด้วยความรวดเร็วแคล่วคล่องจนลุกโพลง ยัดเข้าไปที่ปากหลุมซึ่งพวกห้ามารทะเลเลือดขุดไว้ แค่นหัวร่อเค้นเสียงว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ขณะนี้เจ้าจะหนีไปที่ใด?”

กล่าวแล้ว สองตาจับจ้องมองปากหลุมจนแน่วนิ่งด้วยท่วงท่าที่ภาคภูมิลำพองยิ่ง

ขณะนั้น บริวารทางฝั่งตรงข้ามมิทราบว่าบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงเข้าไป

ในค่ายกลแล้ว ยังคงเหวี่ยงหญ้าแห้งและน้ำมันปลาเข้ามาไม่หยุดยั้ง บัณฑิตขลุ่ยทองพอเห็นจึงต้องแผดสุดเสียงด้วยความขุ่นเคือง

"เพ้ย! เรากุนซีออยู่ในนี้ มิต้องเหวี่ยงมาแล้ว"

ขณะเวลานั้น บนโขดหินสูงด้านหลังตังโฮ้วพลันมีร่างบุรุษสตรีเจ็ดคนพุ่งเข้ามา ละลิ่วร่างถึงพื้นก็มิส่งเสียงทักทาย ต่างเดินเข้าคว้าหญ้าแห้งเหวี่ยงเข้าไปในค่ายกล หญ้าแห้งที่มีน้ำมันปลาชโลมจนเปียกชุ่ม พอกระทบเปลวไฟก็เผาไหม้ฮือโหมขึ้นทันที

บัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงกำลังตวาดใสทหารทางฝั่งตรงข้ามอยู่ พลันรู้สึกมีความร้อนเพิ่มขึ้นทางเบื้องหลังอย่างรุนแรง ก็ตกใจเป็นยิ่งนัก ขณะเวลานั้นเบื้องหน้ามีเสียงอันยะเยียบเหี้ยมเกรียมดังขึ้นว่า

"เก้งกึง ท่านพลิกดูแผ่นศิลาที่ใต้เท้าว่ามีอักษรเขียนว่าอย่างไร?"

บัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึง พอได้ยินเสียงนั้นก็อกสั่นขวัญฝ่อ สัญชาตญาณทำให้มันยกเท้าเขี่ยแผ่นศิลาให้หงายออกมา เห็นมีอักษรเขียนอยู่...เก้งกึงตายในถ้ำนี้...เบื้องล่างลงนามว่าบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งอย่างชัดเจนบรรจง!

เหงื่อยะเยียบไหลออกจากใบหน้าบัณฑิตขลุ่ยทองเป็นเส้นสาย

ยามนี้ ตังโฮ้วทางนอกค่ายกลได้เห็นผับกรกมาถนัดชัดตาแล้ว ในยามแตกตื่นขุ่นเคืองต้องร้องโพล่งสุดเสียง

"เจ้าคือคุ้ยงังเพี้ย?!"

ถูกแล้ว ผู้มาคือคุ้ยงังเพี้ยกับโกวเนี้ยทั้งห้า คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินจึงหันมาแค่นหัวร่อให้ กล่าวว่า

"ท่านรู้สึกตื่นเต้นสงสัยมากนักหรือ?"

สายตาคมกล้าดั่งกระบี่โฮ้วจ้องมองอยู่บนหน้าตังโฮ้วจนแน่วนิ่ง ส่วนเท้าก้าวเข้าหาอย่างแช่มช้า

ตังโฮ้วต้องถอยกายไปสองก้าวอย่างลืมตัว ใบหน้าปรากฏแววหวาดกลัวจนซีดเผือด

ยอดฝีมือที่เป็นองครักษ์รายล้อมรอบข้างตังโฮ้ว พอได้ฟังผู้บุกรุกมาคือคุ้ยงังเพี้ย ต่างพากันกระชากอาวุธออกจากฝัก เตรียมพร้อมกันอย่างเคร่งเครียด ชายชราอายุประมาณเจ็ดสิบปีผู้หนึ่ง สะอึกกายเข้ามาก้าวใหญ่ กล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านแส่เข้ามาหาที่ตายกระมัง?"

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชามองดูชายชรา แล้วกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลาย อย่าได้วู่วามไปจะประเสริฐ ข้าพเจ้ามาเพื่อหาตังโฮ้วเพียงคนเดียวเท่านั้น”

ชายชราหัวร่อเสียงสนั่นปานคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า

“ฮา ฮา...ทารกแซ่คุ้ย เจ้าได้เห็นเราแซมิ่นโฮ้ว (พยัคฆ์หน้าเขียว) เป็นคนเช่นไรไปแล้ว?”

ขาดคำก็สาวเท้าเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยอย่างไม่หวาดหวั่น สร้างความขุ่นเคืองแก่คุ้ยงังเพี้ยจนหน้าอำมหิต แค่นเสียงขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ยเห็นท่านเป็นคนบัดซบ ที่ไม่มีความคิด!”

แซมิ่นโฮ้วเดือดดาลเป็นการใหญ่ คำรามเสียงก้องว่า

“นอนให้เราเสีย”

เสียงขาดคำร่างโถมปราดไป แส้หางเสือในมือสะบัดฟาดออกมาเป็นม่านอันพร่างพราวแน่นหนา ทะลักเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยดุจดั่งเป็นคลื่นใหญ่ในทะเลกว้าง

ส่วนคนอื่นๆ เมื่อเห็นแซมิ่นโฮ้วลงมือ ก็ต่างพากันฮือเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยเป็นโกลาหล คล้ายดั่งกลัวแซมิ่นโฮ้วจะแย่งความดีความชอบไปเสียก่อน แต่ทว่าพวกมันถึงกับลืมว่าคู่ต่อสู้ที่อยู่เบื้องหน้า คือคุ้ยงังเพี้ยซึ่งมีพลังฝีมือสูงส่งจนสุดหยั่งคะเน!

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่ออย่างโหดเหี้ยมอำมหิต ในพริบตาที่แส้หางเสือของแซมิ่นโฮ้ว จะมาสัมผัสกับทรวงอกนั้น พลันพลิกฝ่ามือขวาขึ้นในท่าฮุ้นเล้งซาฮิ้ง (มังกรสามปรากฏ) ฟาดปราดไปดุจดั่งสายฟ้า

ร่างที่กระโดดเข้าจู่โจมของแซมิ่นโฮ้ว ยังมิทันจะลงสัมผัสพื้น พลันรู้สึกตาลายไปวูบใหญ่ ร่างคุ้ยงังเพี้ยก็ได้หายวับออกไป มันก็เป็นผู้ที่ผ่านการต่อสู้มาจนโชกโชนชำนาญ พอเห็นเช่นนั้นก็อกสั่นขวัญหนี เสียงร้องยังมิทันจะหลุดจากปาก พลังอันหนักหน่วงปานพะเนินเหล็กได้กระแทกถึงที่ทรวงอกแล้ว

เสียงแผดร้องอันโหยหวนน่าสยดสยอง กึกก้องจนเหล่าผู้มีฝีมือที่ถือเข้ามาต้องชะงักงันด้วยความตื่นตระหนก แต่ละคนต่างลนลานถอยหลังไปอย่างสุดฝีเท้าทันที

เสียงโครมดังสนั่น พร้อมกับร่างแซมิ่นโฮ้วฟาดกระเด็นไกลไปถึงสามสิบกว่าเชียะ โลหิตทะลักออกจากซากศพเป็นเส้นสาย

จากการจู่โจมจนถึงตัวตาย กินเวลามิถึงหนึ่งกระบวนท่า หมู่ผู้กล้าหาญจึงต่างอกสั่นขวัญหนี ต่อให้กำเริบเสิบสานสักเพียงใด ก็ไม่มีผู้ใดจะกล้าบุกเข้าไป

หาคุ้ยงังเพี้ยอีกแล้ว เนื่องจากพลังฝีมือของแซมิ่นโฮ้วมิได้ต่ำต้อยกว่าพวกมันทั้งมวลเลย

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชามองดูหมู่ผู้มีฝีมือ แล้วกล่าวว่า

"ยังมีคนใดที่สนใจใคร่ทดลอง?"

หมู่ผู้มีฝีมือเหลียวหน้ามองตากันไปมา ไม่มีผู้ใดจะกล้าเสนอหน้าอีกแล้ว ทันใดนั้น...

เสียงแข็งกร้าวของชายชรา ดังมาทางด้านหลังคุ้ยงังเพี้ยขึ้น

"คุ้ยงังเพี้ย เจ้าขณะนี้ลำพองผยองยิ่ง"

กระแสเสียงยะเยียบเย็นชา แสดงว่าผู้มาไม่มีเจตนาดีอย่างเด็ดขาด

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังใจหายวาบ หันขวับกลับไปเห็นที่ห่างจากด้านหลังประมาณหกเจ็ดวา มีชายชราผมขาวโพลงหน้าซูบสดใสยืนเด่นอยู่ ข้างกายยังมีบุรุษหนุ่มหน้าตาอำมหิตจนบิดเบี้ยวยืนเคียงข้าง คุ้ยงังเพี้ยจำได้ว่ามันผู้นี้คืองักดีฮงฉายาซะมดขาว ที่เคยพบกันในดินแดนปักไฮ้ เจตนาการมาของทั้งสองคนนี้ คุ้ยงังเพี้ยเพียงมองปราดเดียวก็เข้าใจกระจ่าง จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านน่ากลัวคือตัวเทียนซัวซิ่งโซ่ว (เฒ่าเทพยดาเทียนซัว)?"

ทั้งที่รู้ว่ามันคือเทียนซัวซิ่งโซ่ว แต่คุ้ยงังเพี้ยก็มิยอมยกย่องเป็นผู้อาวโส ใช้คำเทียนซัวซิ่งโซ่ว ออกไปโดยตรง เป็นที่เห็นความเย่อหยิ่งโอหังอันใหญ่หลวง และชายชรานี้ไหนเลยจะทนทานการตีเสมอของคุ้ยงังเพี้ยได้ จึงคำรามด้วยความขุ่นเคืองเป็นที่สุดว่า

"ฮา ฮา ฮา...ยโสโอหังลำพองนัก คุ้ยงังเพี้ยเล่าฮูความจริงไม่มีเจตนาจะฆ่าเจ้า แต่บัดนี้เปลี่ยนความคิดแล้ว"

เสียงหัวร่อดังสนั่นคล้ายระฆังใหญ่ สะเทือนแก้วหูจนอื้ออึงไป

โกวเนี้ยทั้งห้า ความจริงกำลังวุ่นวายอยู่กับการเหวี่ยงฟ่อนหญ้าเข้าไปในค่ายกล เมื่อได้ยินเสียงหัวร่อจึงต่างพากันหยุดมือ เดินช้าๆ เข้ามาในทิศทางนี้

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาขึ้น แล้วหันหน้าบอกกับโกวเนี้ยทั้งห้าว่า

"เจ้าเจ๊ พวกท่านอย่าได้หยุดมือ ที่นี้มีข้าพเจ้าจัดการเพียงลำพังก็เหลือเฟือแล้ว"

หงส์เกียวกล่าวอย่างไม่วางใจ

"เพี้ยตี่..."

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

“มิต้องกังวลใจดอก”

ความเยือกเย็นปลอดโปร่งของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้เทียนซัวซิ่งโซ่วยิ่งยากจะทนทานกล้ำกลืน มันแค่นเสียงเย็นชาถามว่า

“ผู้ถูกกักอยู่ในกองไฟคือผู้ใด?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อสวนคำขึ้นว่า

“ท่านไม่คู่ควรถามไถ่!”

เทียนซัวซิ่งโซ่วคำรามเสียงก้อง

“เล่าฮสั่งเจ้าให้หยุดมือ?”

“หากแม้นข้าพเจ้ามิหยุดมือเล่า”

เทียนซัวซิ่งโซ่ว แผดเสียงหัวร่อเสียงกึกก้องร้องว่า

“ขอเพียงเจ้ามีความสามารถพอ”

ขาดคำหันมากล่าวต่อชะมดขาวงักคีฮงว่า

“ฮงยี้ ไปสยบนางทารกเหล่านั้นให้อยู่มือ”

ชะมดชาวงักคีฮงนับแต่พบหงส์เกียวกับเทียนม้อนิ้งที่ปักไฮ้มาครั้งหนึ่งแล้ว ก็ไม่มีทางจะข่มกลั้นอารมณ์ตนเอง ยามนี้ เพียรอ้อนวอนจนเทียนซัวซิ่งโซ่วยอมออกจากสำนักมาด้วย ทางหนึ่งหมายจะล้างแค้นการหักข้อมือของคุ้ยงังเพี้ยก็จริง แต่ส่วนอีกทางหนึ่งหวังที่จะได้ตัวหงส์เกียวกับเทียนม้อนิ้งมาเป็นคู่ชมเชยสำหรับเรื่องที่พลังฝีมือของมัน จะเพียงพอกระทำตามความปรารถนาหรือไม่นั้น มันกลับมิเคยไปคิดคำนึงถึงเลย

ดังนั้น ถือดีว่ามีเทียนซัวซิ่งโซ่วหนุนหลังอยู่ พอได้รับคำสั่งจึงน้อมกายรับคำ เดินตรงเข้าไปหาโกวเนี้ยทั้งห้าทันที

คุ้ยงังเพี้ย กวาดตาเย็นชามองหน้าชะมดขาวแล้วสั่งว่า

“ครั้งก่อนหักข้อมือ ครั้งนี้เห็นทีต้องตัดข้อมือทิ้งแล้ว”

ชะมดขาวงักคีฮง มาตรแม้นไม่มีข้อความอาฆาตอันยิ่งใหญ่จนมิยอมอยู่ร่วมฟ้ากับคุ้ยงังเพี้ย แต่ความริษยาที่ได้ประดังรุนแรงจนกลายเป็นความแค้นทำให้มันชิงชังคุ้ยงังเพี้ยจับจิตจับใจ พอได้ฟังจึงแค่นหัวร่อเค้นเสียงขึ้นว่า

“น่ากลัวพวกนางไม่ใจดำพอ มาลงมือกับเราเชี่ยวเอ๊ย เนื่องจากที่นี้คือสุสานฝังซากศพของท่านแล้ว!”

กล่าวพลางก้าวอาดๆ ไปยังโกวเนี้ยทั้งห้าอย่างยโส

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นยิ่งเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดเสียงเย็นชาว่า

“เจ้าจงหยุดให้เรา”

เทียนซัวซิ่งโซ่วหัวเราะเสียงก้อง ร้องขึ้นว่า

“ฮงยี้ เดินไปเต็มที่มิต้องกังวล”

ชะมดขาวงักคีฮงยังคงเดินไปอย่างเชื่องโขมิหวั่นไหว อาจบางทีเข้าใจว่าคุ้ยงังเพี้ยมิอาจต้านทานฝีมือของเทียนซัวซิ่งโซ่วก็ได้

ทันใด คุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงหนักหน่วงว่า

“งักคีฮง หากท่านยังคงก้าวไป คุ้ยงังเพี้ยจะให้ท่านหลั่งเลือด”

กระแสเสียงเหี้ยมเกรียมแต่หนักแน่น ทำให้ผู้ได้ยินต้องอกสั่นขวัญแขวน ชะมดขาวงักคีฮงต้องชะงักเท้าอย่างลืมตัว มิกล้าก้าวเข้าไปดั่งเดิมแล้ว

เทียนซัวซิ่งโซ่วพอเห็นก็เดือดดาลยิ่ง คำรามขึ้นว่า

“ตัวมาร มีอาจารย์อยู่ที่นี้ เจ้ายังกลัวอะไร?”

ขณะนั้น หงส์เกียวได้หันร่างมา เหตุการณ์ทางนี้ทั้งมวลมิอาจรอดจากโสตประสาทนาง นางหันไปแย้มยิ้มให้แก่คุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวว่า

“เพี้ยตี๋ จะฆ่ามันหรือไม่?”

กระแสเสียงสดใสดุจดั่งระฆังเงิน รอยยิ้มหยาดเยิ้มยั่วยวน ทำให้ผู้ได้เห็นต้องใจสั่นขวัญกระเจิง หวั่นไหวด้วยความรัญจวน คล้ายดั่งอากัปกิริยาของนางต่างงามรัดรึงน่าดูถึงที่สุด

ชะมดขาวงักคีฮงเหม่อมองจนใจหวั่นไหวรัญจวนมิอาจข่มกลั้น มันรู้สึกชิงชังตนเองที่ไฉนมิใช่เป็นคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยยิ้มให้หงส์เกียว แล้วกล่าวว่า

“หงส์เจ๋ ข้าพเจ้าบอกแล้วจะตัดมือทั้งสองของมัน ท่านอย่าได้ปลิดชีวิตของมันก็แล้วกัน”

หงส์เกียวหัวร่อเสียงใส รับคำขึ้นว่า

“ก็ได้ แต่เป็นการกรุณามันมากไป”

รอยยิ้มแย้มบนใบหน้าพลันปลาสนาการ ดวงตาคู่งามปรากฏประกายอันคมวาวเจิดจ้าราวกับสายฟ้า จ้องหน้าชะมดขาวงักคีฮงแล้วเค้นเสียงว่า

“ท่านจะลงมือเอง หรือต้องการให้เราโกวเนี้ยลงมือ?”

นางมาตรแม้นอยู่ในระหว่างขุ่นเคืองถึงขีดสุด แต่ชะมดขาวงักคีฮงกลับรู้สึกว่านางยิ่งงามขึ้นกว่าเดิม

ชะมดขาวงักคีฮงช้อนตาขึ้นมอง แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าและโกวเนี้ย มีความอาฆาตแค้นยิ่งใหญ่อย่างไรอยู่ด้วยหรือ? เพราะเหตุใด...”

“ไม่มีเหตุผลจะน่าว่ากล่าวแล้ว หากท่านไม่ลงมือจัดการเอง เราโกวเนี้ยก็จะลงมือแล้ว”

“โกวเนี้ย...”

เทียนซัวซิ่งโซ่วพอเห็น ยิ่งคั่งแค้นเดือดดาลตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ตัวอุบาทว์ หรือเจ้าเกิดกลัวนางขึ้นมาแล้ว?”

หงส์เกียวแค่นเสียงเย็นชาต่อไปว่า

“ชะมดขาว ท่านลงมือในขณะนี้ เราโกวเนี้ยยังพอจะต่อให้ท่านสามท่าก่อน”

ความหมายในวาจา บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าชะมดขาวงักคีฮงเป็นเศษสวะที่ไม่มีความหมายให้นางกังวลใจเลย

ชะมดขาวงักคีฮงเหลือบตาแลดูอาจารย์อย่างยุ่งยากลำบากใจ มันหาใช่เกรงกลัวในตัวหงส์เกียวไม่ แต่จุดประสงค์สำคัญ คือกลัวจะกระทบกระเทือนใจนางจนเกิดความขุ่นเคือง ยากจะได้รับความรักจากนางในภายหน้า

เทียนซัวซิ่งโซ่วยิ่งแค้นเคืองจนสดระงับ คำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

“ศิษย์ของเทียนซัวซิ่งโซ่ว ไยต้องให้เอียเท้าปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนมต่อ”

หงส์เกียวแค่นหัวร่อสวนคำขึ้นว่า

“หากแม้นไม่ต้องต่อ ภายในสามกระบวนท่า เราโกวเนี้ยจะต้องตัดมือทั้งสองของมันมาเด็ดขาด”

เทียนซัวซิ่งโซ่วไม่อาจอดรนทดต่อไปได้แล้ว ตะเบ็งสุดเสียงขึ้น

“ฮงยี้ หากแม้นเจ้ายังเป็นศิษย์ของเราเทียนซัวซิ่งโซ่ว เจ้าจงลงมือให้เราในบัดนี้เลย มิเช่นนั้นความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับศิษย์ของเราจะต้องสะบั้นจากกันทันที”

ชะมดขาวงักคีฮงยุ่งยากลำบากใจ ไม่อาจที่จะตัดสินใจได้ ต้องเบือนหน้ามองมาทางหงส์เกียวอีกครั้ง เห็นใบหน้าอันสะคราญละลานตาของนาง ได้กลายเป็นสีเขียวคล้ำไปแล้ว นอกจากแวว่อำมหิตใคร่ฆ่าฟันไม่มีวี่แววสมเพชเวทนาสักน้อยนิด มันต้องลอบทอดถอนใจด้วยความรันทด กล่าวว่า

“โกวเนี้ยฆ่าข้าพเจ้าเสียประเสริฐกว่า มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าเพียงมีลมหายใจตราบใด ก็จะไม่ยอมปล่อยคุ้ยงังเพี้ยให้หลุดมือ มิหนำซ้ำ ยังจะกระทำ

โดยไม่คำนึงถึงฝีมือใดๆ ด้วย”

กล่าวและสาวเท้าเดินเข้าหาหงส์เกียวช้าๆ

หงส์เกียวพอฟังก็ใจสะท้าน ใบหน้านางพลันมีแววอำมหิตเข้มข้นขึ้นกว่าเดิม เพราะเพี้ยตี๋ของนางไม่กลัวจะกระทำเรื่องน่ากลัวใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้น แค่นเสียงเย็นยะเยียบว่า

“ฆ่าเจ้ามิใช่เป็นเรื่องยากเย็นอย่างไร เจ้าลงมือมา”

คุ้ยงังเพี้ยหันหน้ากล่าวว่า

“หงส์เจ๊ อย่าได้ฆ่ามัน”

“เพี้ยตี๋ เรา...”

กระแสเสียงมีแววกังวลใจขึ้นเล็กน้อยแล้ว

ชะมดขาวงักคีฮงเห็นหงส์เกียวมีความโอนอ่อนผ่อนตามคุ้ยงังเพี้ยปานนี้ ความริษยาในอกยิ่งโหมรุนแรง ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าขอเอาเปรียบแล้ว”

เสียงขาดคำกระบวนท่าฮุงฮวยฮุดลิ้ว (แยกบุปผาปาดกิ่งหลิว) จู่โจมเข้ายังทรวงอกอันอวบอูบของหงส์เกี่ยว มันหาใช่มิทราบว่าต่อสู้กับสตรี หากจู่โจมไปในจุดแห่งนี้ เป็นที่ผิดกฎเกณฑ์ของบู๊ลิ้มอย่างไม่อาจอภัยกันได้ แต่มันต้องการจะกระทำให้คุ้ยงังเพี้ยได้เห็น

ตาคู่งามของหงส์เกียวมีแววอำมหิตจนเจิดจ้าขึ้นกว่าเดิม มือขาวผ่องสะบัดปาดออกมา กระบวนท่าหงส์เม่งเก้าเทียน (หงส์ร้องก้องฟ้า) กระโดดกายปราดขึ้นจากที่สะบัดเข้าใส่ท้ายทอยของชะมดขาวงักคีฮงดุจกับพายุร้าย เป็นกระบวนท่าที่ว่องไวจนน่าแตกตื่นตกใจของผู้พบเห็น คล้ายดั่งคิดจะใช้เพียงท่าเดียว ฟาดชะมดขาวงักคีฮงให้ตายคามือไป

เทียนซัวซิ่งโซ่วพอเห็นกระบวนท่าจู่โจมก็ใจหายวาบ มันรู้ได้ทันที ว่าด้วยพลังฝีมือของชะมดขาวงักคีฮง ยากยิ่งจะต้านทานการจู่โจมเยี่ยงนี้ได้

ดังนั้น จึงต้องสะอึกกายเข้าไปสองสามก้าวอย่างลืมตัว

แต่คุ้ยงังเพี้ยกลับแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“หงส์เจ๊ของเราบอกแล้ว ในสามกระบวนท่าจะตัดมือทั้งสองของมัน ท่านไยต้องมากระวนกระวายไปในขณะนี้ด้วย แม้ว่าท่านคิดจะลงมือ แต่มีข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ท่านก็ไม่มีโอกาสดอก”

ขณะที่คุ้ยงังเพี้ยเอ่ยปากกล่าวคำ หงส์เกียวกับชะมดขาวงักคีฮงก็ได้รุก

รับไปในท่าที่สอง

ขณะนี้ชะมดขาวงักคีฮงกำลังใช้ท่าเล่งหงส์ฮวงฮุ้น (มังกรเสือพันตู) ฟาดใส่ที่ทรวงอกและท้องน้อยของหงส์เกียว เป็นกระบวนท่าที่ดุดันแคล่วคล่องดุจดั่งกับเสี่ยงชีวิต แต่ต่ำช้าเลวทรามน่าชิงชังยิ่ง

ภายในสามกระบวนท่า มันล้วนแล้วใช้วิชาอันสารเลวโฉดชั่ว ไม่เพียงจะผิดคาดหมายของคุ้ยงังเพี้ยอย่างยิ่งเท่านั้น ยังผิดความคาดคิดของเทียนซัวซิ่งโซ่วอีกด้วย

ใบหน้าสะคราญของหงส์เกียวได้กลายเป็นสีเขียวคล้ำ เห็นดวงตาทั้งสองของนางแวววาวดั่งราวพยัคฆ์ร้าย พริบตาที่สองฝ่ามือของชะมดขาวงักคีฮงจะสัมผัสกับทรวงอกของนางนั้น พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“แส่หาที่ตาย”

เท้าน้อยๆสะกิดพื้นเบาๆ ร่างพุ่งวาบออกไปด้านข้างดั่งประกายไฟ ความว่องไวของท่วงท่าเป็นที่ยากจะคาดคิดคำนวณถึง

หงส์เกียวพอเบี่ยงกายไป ชะมดขาวงักคีฮงก็ฟาดพลาดผิดโดยสิ้นเชิง เสียงร้องแย่มิทันจะหลุดจากปาก พลันได้ยินเสียงหงส์เกียวตวาดขึ้น

“นอนลง!”

มีเสียงโครม โครม ดังขึ้นสองครั้งซ้อน เสียงแผดร้องโหยหวนก็ดังจากปากงักคีฮง จากนั้น เสียงดังป้าบก็ตามติดมา ร่างของชะมดขาวงักคีฮงกระเด็นไกลไปสามสิบกว่าเชียะจึงฟาดกับพื้น โลหิตทะลักออกจากปากไม่หยุดยั้ง สิ้นสติสมประดีไปแล้ว

บนพื้นเดิมเหลือแต่เพียงฝ่ามืออยู่สองข้าง และโลหิตสดๆ อีกกองหนึ่ง! พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“เฒ่าทารก ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้วว่าท่านไม่มีโอกาสเข้าช่วยเหลือได้ทัน”

ที่แท้เสียงดังโครมครามสองครั้งของเมื่อครู่หนึ่ง คือเป็นคุ้ยงังเพี้ยประมือกับเทียนซัวซิ่งโซ่วอย่างหักโหมคนละครั้ง

เทียนซัวซิ่งโซ่วเมื่อเห็นศิษย์รักถูกตัดมือไปต่อหน้าต่อตา จนล้มฟาดกับพื้น เป็นตายร้ายดีก็ยังมิอาจทราบได้ มันที่ลำเอียงต่อพวกพ้องจนเป็นสันดาน จึงดั่งแค้นจนแทบกระอักโลหิตตาย คำรามเสียงก้องว่า

“ทารก มอบชีวิตมา”

เสียงขาดคำกระบวนท่าเทียนซัวเลาะเฮี้ย (สนธยาเหนือเทียนซัว) ฟาดใส่คุ้ยงังเพี้ยอย่างเกรี้ยวกราดอำมหิต

เทียนซัวซิ่งโซ่วนับเป็นบุคคลชั้นยอดเยี่ยม ที่บู๊ลิ้มในตงง้วนยกย่องยำเกรงว่าเป็นยอดฝีมือที่มิอาจแตะต้องตอแย ไม่ว่าจะเป็นพลังฝีมือหรือวิชาท่าต่างๆ ล้วนแล้วมีความยอดเยี่ยมเป็นพิเศษจนพิสดาร สองฝ่ามือพอกระแทกมา พลันเห็นพลังอันมหาศาลปานพายุร้ายทะลักใส่ ความยะเยียบได้เสียดผิวกายจนเป็นที่น่าแตกตื่นตกใจยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นมีพลังฝีมืออันเข้มแข็ง แต่เห็นสภาพนี้แล้วก็ยังต้องใจหวั่นไหว ไหนเลยจะกล้าชะล่าเลินเล่อ รีบตวาดเสียงกึกก้องขึ้นว่า

"ไม่แน่นัก"

เสียงดังร่างก็กระโดดปราด กระบวนท่าเชียะตี้เชยลี้ฟาดออกปะทะอย่างหักหาญตรงๆ

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว เมื่อฝ่ามือทั้งสี่ได้ปะทะกันอีกคำรบหนึ่ง

พลังฝ่ามือกระจายออกไปที่ใด ที่นั้นศิลาแตกกระจายหญ้าปลิวกระเด็นเซ็นซ่าน ความรุนแรงของมันกระแทกใส่จนฝุ่นทรายเศษศิลากระจายคละคลุ้งในรัศมีสิบวา นับเป็นการหักหาญอย่างดุดันที่บู๊ลิ้มยากจะพบเห็นมา

ในฝุ่นทรายที่คละคลุ้งจนมืดครึ้ม เทียนซัวซิ่งโซ่วถอยกรูดๆ ถึงสามก้าวใหญ่ เลือดลมในอกคล้ายดั่งชะงักงันไปชั่ววูบ ต้องคำนึงด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย

"มันผู้นี้มีอายุยังเยาว์วัย ไฉนจึงได้มีพลังภายในที่แกร่งกร้าวจนผิดคาดคำนวณของผู้คน?"

คุ้ยงังเพี้ยก็ถอยกายไปสองก้าว คำนึงอยู่ในใจขึ้นบ้าง

"พลังของคนผู้นี้ถึงกับมิได้ด้อยกว่ามารโครงกระดูกโค้วซี่เชียงเลย"

เป็นเหตุการณ์เพียงเวลาชั่วพริบตาเท่านั้น เทียนซัวซิ่งโซ่วใช้กระบวนท่าเดียว ก็หยั่งกำลังคุ้ยงังเพี้ยได้ว่า มิได้ด้อยกว่ามันสักน้อยนิด จึงเปลี่ยนแผนการต่อสู้ไปในฉับพลันทันที คำรามก้องแล้วโถมเข้าใส่เป็นคำรบสองลงมือหวดกระหน่ำมาเจ็ดกระบวนท่าซ้อนๆ

แลเห็นเทียนซัวซิ่งโซ่วสะบัดฝ่ามือมาจนคล้ายเป็นหิมะอันหนาแน่น ละลิ่วพลิ้วไปตามลมจนไม่อาจคาดคำนวณทิศทางถูกต้อง แต่ความรุนแรงของพลังเฉกเช่นกับเป็นภูเขาถล่มแผ่นดินทลาย ความหนาวเย็นกระจายออกครอบคลุมรอบข้างจนเสียดผิวกาย คุ้ยงังเพี้ยก็แค่นเสียงเย็นชาแล้วดาหน้าออกต้านรับสองฝ่ามือ

สะบัดขึ้นมา ได้ใช้วิชาท่าเทียนเล้งชิกเจ๊าะเจี้ย (มังกรสัตตมรณะ) ออกต่อต้านแล้ว

ยามนั้น จึงได้มีพลังลมกระจัดกระจายอื้ออึง เงาฝ่ามือเงาร่างและเงาเท้าพร่างพรายสับสน เสียงอึกทึกกึกก้องปานมรสุมในท้องทะเล ไหนเลยจะดูได้ชัดตาว่า ทั้งสองใช้กระบวนท่าใดเข้าประหัตประหารกัน

ยามนี้ ไฟที่รุนแรงได้เผาจนใกล้ใจกลางค่ายปั้วซึงติ้งแล้ว ตังโฮ้วความจริงหวังให้เทียนซัวซิ่งโซ่วสามารถสยบพวกคุ้ยงังเพี้ยอยู่มือ เพื่อให้พวกมันมีโอกาสช่วยเหลือกิมเต็กจือเซ็งออกจากกองไฟ จะได้ปรึกษาหารือถึงแผนการใหญ่ มิคาดว่าเทียนซัวซิ่งโซ่วก็ยังไม่มีปัญญาปราบปรามคุ้ยงังเพี้ยให้พ่ายแพ้ได้ จึงกระวนกระวายใจจนใหญ่หลวงนัก

พอดีในเวลานั้น มีเสียงบัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงละล่ำละลักออกจากในค่ายกลว่า

“อ้วงเอี๊ย รีบช่วยดับไฟเป็นการด่วนด้วย”

จากนั้น มีเสียงอันเหี้ยมเกรียมเย็นชาของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งร้องขึ้นว่า

“เก้งกึง น่ากลัวมีแต่อุโมงค์ใต้ดิน พอจะให้ท่านซ่อนตัวหลบภัยเท่านั้น” บัณฑิตขลุ่ยทองเก้งกึงเป็นแขนขวาที่ตังโฮ้วถนอมอย่างยิ่ง บัดนี้ เห็นตำตาว่ามันจะถูกคลอกตายภายในค่ายปั้วซึงติ้งแล้ว ไหนเลยจะไม่ช่วยเหลือจนสุดกำลัง จึงตัดใจไม่กลัวตาย ตวาดใส่ยอดฝีมือที่เรียงรายรอบข้างขึ้น

“ดับไฟ ผู้ขัดขวางฆ่าฟันโดยไม่ต้องถามไถ่”

คำสั่งพอดังหมู่ผู้มีฝีมือต่างกระชากอาวุธออกจากฝัก โถมเข้าใส่โกวเนี้ยทั้งห้า ที่กำลังหอบฟ่อนหญ้าเหวี่ยงเข้าไปในกองไฟ

จิวอี้เหล็งแค่นหัวร่อ ร้องขึ้นว่า

“นี่พวกเจ้าเข้ามาหาที่ตายกันเอง”

ขณะจะลงมือ พลันได้ยินฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงแผดร้องขึ้นว่า...

“โกวเนี้ยอันประเสริฐ ยกให้เราทั้งหมดเถิด”

มิรอให้จิวอี้เหล็งตอบคำ รีบโถมเข้าไปหาเหล่ายอดฝีมืออย่างขมีขมันสะบัดมือได้ก็ฟาดใส่อย่างสนุกสนานเป็นยิ่งนัก

“ตัวร้าย ท่านนี้ไม่มีน้ำใจของสหายเลย พอมีเรื่องสนุกก็ได้ลืมเราหลวงจีน กับขอทานไปจนหมดสิ้นเลย”

ที่แท้ ตัวร้ายทั้งสามได้สุมหัวร่วมกันเป็นกลุ่มอีกแล้ว

แดนโลกันตร์ในเกาะอสูร

ยอดฝีมือเหล่านี้ มาตรแม้นแต่ละคนมีฝีมือเข้มแข็งแกร่งกร้าว แต่เมื่อเปรียบกับทั้งสามแล้วยังด้อยกว่ากันมากอักโข ดังนั้น พอทั้งสามคนร่วมมือกันได้พลันมีผู้บาดเจ็บล้มตายไปหลายคนทันที

ช่วงเวลานั้น เสียงตวาดด่าอันสับสน เสียงแผดร้องและเสียงครวญครางดังระงมไม่ขาดหู เกาะปั้วเล้งเต้าที่เคยสุขสงบอยู่เสมอมา ในพริบตาได้กลายเป็นโลกันตร์ในโลกมนษย์ไปแล้ว

ตังโฮ้วเห็นสถานการณ์ย่อยยับลงกับตา ทราบดีว่ายอดฝีมือทั้งมวลนี้ไม่อาจจะต้านทานได้อีกนานเท่าใด แต่มันก็เป็นผู้ที่กลอกกลิ้งยิ่งนัก จึงได้หลบหน้าหนีไปเนื่องจากทราบดีว่า ภายใต้การรอคอยของพวกคุ้ยงังเพี้ย ตนพอเคลื่อนไหวรังแต่จะทำให้ถูกจับกุมมือเร็วไวขึ้นอีกเท่านั้น ดังนั้น หันไปกระซิบกระซาบบอกองครักษ์ที่ข้างกายอยู่หลายคำ แล้วโถมกายพุ่งเข้าหาพวกฮวยไฮ้ป้าอ๊วงทั้งสาม องครักษ์ผู้นั้นจึงฉวยโอกาสหลบเข้าหลังก้อนหินใหญ่ วิ่งกลับไปในวังดั่งเหินบินทันที

ตังโฮ้วเองก็เป็นผู้ที่มีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยม เมื่อเข้าร่วมวงต่อสู้ สถาน-การณ์พลันแปรเปลี่ยนไปในบัดดล บรรดายอดฝีมือที่ร่อแร่จะเพลี่ยงพล้ำ ต่างมีจิตใจคึกคักขึ้นอีกอักโข ตั้งอกตั้งใจกลุ้มรุมใส่คนทั้งสามอย่างเต็มมือไปอีกครา

ขณะนี้ไฟร้อนแรงได้เผาไหม้ถึงใจกลางค่ายกลแล้ว พวกหงส์เกี้ยวทั้งหลายต่างพากันระบายลมจากปากอย่างโล่งอก ได้ยินเสียงบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกล่าวอย่างจริงใจว่า

"ขอบพระคุณโกวเนี้ยทุกท่านที่กรุณาช่วยเหลือเหตุการณ์ ทางนี้มอบ

ให้ข้าพเจ้าจัดการในทุกเรื่องราวได้แล้ว”

กล่าวพลางก้าวเข้าไปในกองไฟที่ยังมิได้มอดไหม้หมดสิ้น มุ่งสู่ใจกลางค่ายกลอย่างเยือกเย็น

พอหงส์เกียวหันกายมา เห็นฮวยไฮ้ป้าอ๊วงและกระยาจกงูกับหลวงจีนยากไร้ ได้ตกเข้าไปในวงล้อมอันหนาแน่นของพวกตังโฮ้วและยอดฝีมืออันดับสูง ก็ต้องตวาดเสียงกราดเกรี้ยวแล้วโถมเข้าร่วมวงต่อสู้ทันที

โกวเนี้ยอีกสี่นางและพวกสัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวง พอเห็นหงส์เกียวพุ่งเข้าร่วมการต่อสู้ มิว่าผู้ใดก็ไม่ยอมล้าหลัง ต่างตวาดเสียงขุ่นเคืองดังกึกก้องพุ่งกายเข้าร่วมวงตะลุมบอนไปในบัดดล

เมื่อพวกทั้งปวงเข้าร่วมต่อสู้ สถานการณ์ก็กลายเป็นสภาพด้านนอกทะลวงเข้าไปด้านในทลายออกมา เหล่ายอดฝีมือทั้งหลายซึ่งความจริงเพียงแต่มีเปรียบอยู่เล็กน้อยเท่านั้น ไหนเลยจะต้านทานการกระหนาบด้วยพลังที่เหนือกว่าตั้งสี่ห้าเท่าได้ ดังนั้น เพียงไม่นานก็ต้องล้มตายไปอีกสามสี่คน จิตใจที่เพิ่งจะเข้มแข็งคึกคักจึงพลันทลายจนย่อยยับไปอีกครั้งหนึ่งแล้ว

อีกด้านหนึ่ง คุ้ยงังเพี้ยกับเทียนซัวซิ่งโซ่วก็ได้สู้จนถึงขั้นแตกหักจะปรากฏผล ทั้งสองคนรุกไล่กันไปไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยกระบวนท่าแล้ว

เทียนซัวซิ่งโซ่วยิ่งสู้ยิ่งแตกตื่นตกใจ มีความรู้สึกว่า กระบวนท่าฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยคล้ายจะสยบฝีมือของมันไว้ได้ในทุกๆ วิชา ทำให้มันไม่มีปัญญาจะทุ่มเทกระบวนท่าใดให้ถึงขั้นสุดยอดจนจบสิ้นได้ แต่ทุกกระบวนท่าที่คุ้ยงังเพี้ยโหมกระหน่ำมา มันกลับไม่มีปัญญาจะต้านทานรับเอาไว้ มักถูกคุกคามจนต้องถอยร่นไปทุกครา

หยาดเหงื่อยะเยียบได้ไหลหลั่งจากใบหน้าเทียนซัวซิ่งโซ่วเป็นเส้นสาย มันในขณะนี้มีความสำนึกเสียใจขึ้นบ้างแล้ว สำนึกเสียใจที่ไม่บังควรถือดีเกินไปนำชีวิตและเกียรติภูมิที่เพียรสร้างอย่างลำบากยากเข็ญ มาทำลายจนย่อยยับภายในเวลาครู่เดียวเท่านั้น!

ย้อนดูฝ่ายคุ้ยงังเพี้ย มาตรแม้นใบหน้าอันงามสง่าจะแดงเข้มขึ้นกว่าเดิมอีกมา แต่ยังคงเยือกเย็นเป็นปรกติ มิมีท่าทีเหนื่อยหอบอย่างไร คล้ายหาได้ใช้พลังออกทุ่มเทอย่างใหญ่หลวงไปไม่

ขณะเวลานั้น ที่อันสุดไกลพลันมีเสียงโห่ร้องดังอื้ออึงกึกก้อง ฟังจากกระแสเสียงในคราวนี้ รู้ดีว่าผู้คนจะต้องไม่น้อยกว่าหลายร้อยเป็นแน่แท้

คุ้ยงังเพี้ยลอบซำเลืองตาแลไป เห็นประกายอาวุธกระจัดกระจายจนเจิดจ้า กินบริเวณกว้างไพศาล ฮือมาในทิศทางนี้ดุจดั่งเป็นน้ำทะลักจากทำนบทลาย น่ากลัวตังโฮ้วได้เรียกระดมทหารบนเกาะมาใช้ในคราวนี้จนหมดสิ้นแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นก็ตื่นเต้นยิ่งนัก นับแต่ออกคลุกคลีในวงพวกนักเลงมาเคยต่อสู้ลักษณะนี้ยังมิเคยจะลงมือมาก่อนเลย เนื่องจากฝ่ายตรงข้ามล้วนเป็นทหารเลวที่ไม่มีวิชาฝีมือติดตัว คำนวณตามพลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ย การวาดมือวางเท้าแต่ละครั้ง ต้องสามารถทำลายพวกมันจนแหลกลาญย่อยยับอย่างง่ายดาย แต่ทว่าทหารเหล่านี้ยังไม่มีโทษทัณฑ์ควรแก่ความตาย!

คุ้ยงังเพี้ยใช้กระบวนท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรล่องนภากาศ) ฟาดจนเทียนซัวซิ่งโซ่วต้องถอยร่นถึงแปดเชียะแล้ว กล่าวเสียงหนักๆ ขึ้น

"หาก ท่านอาลัยในเกียรติภูมิที่สร้างมาชั่วชีวิต ขณะนี้เป็นเวลาที่ท่านสมควรจะปลีกตัวไปแล้ว ผู้แซ่คุ้ยยินดี..."

เทียนซัวซิ่งโซ่วกระซากเสียงดั่งแค้นขึ้น

"ทารกแซ่คุ้ย รอเจ้ามีชัยในตัวเล่าฮูแล้วจะผายลมก็ยังไม่สายเกินไป"

เสียงขาดคำกระบวนท่าปวยพักงื่อเฮี้ยว (น้ำตกโกรกกระแทก) พลิกร่างฟาดจ่โจมเข้าใส่อย่างเร่งร้อนรนแรง

ยามนี้ทหารเลวจำนวนหลายร้อยได้ฮือเข้ามาจนใกล้จะถึงค่ายกลเทียนมึ้งติ้งแล้ว ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยต้องปรากฏแววอำมหิตขึ้นวูบใหญ่ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เฒ่าบัดซบ ท่านมิรู้จักดีชั่วเลย"

เสียงขาดคำร่างพุ่งขึ้นไปในอากาศ ประกายโลหิตเลือนรางแผ่กว้างเป็นวงใหญ่ ครอบคลุมลงใส่ศีรษะเทียนซัวซิ่งโซ่วอย่างหักโหมโหดร้าย

เทียนซัวซิ่งโซ่ว พอเห็นก็แตกตื่นจนหน้าถอดสี ร้องอุทานจนสุดเสียงในทันที

"อา...ฮวยไฮ้เท่งเล้ง!"

ปากมาตรแม้นตะโกนก้องนามกระบวนท่านี้ออกมา แต่มิทราบจะเลี่ยงหลบหลีกด้วยวิธีใด เนื่องจากยามเมื่อรู้ตัวว่าสถานการณ์ผิดพลาดท่า ประกายแดงเลือนรางที่กว้างขวางสุดสายตา ครอบคลุมลงใส่ร่างมันอย่างแน่นหนาทั่วทุกทิศทางแล้ว ต้องหลับตาถอนหายใจงอมือรอความตายอย่างสิ้นปัญญา

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นกำความมีชัยไว้ในมือ แต่ยังมิคิดจะฆ่ามันเสีย เนื่อง

จาก เทียนซัวซิ่งโซ่วกับคุ้ยงังเพี้ยมิใช่มีความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่ต่อกัน มิหนำซ้ำชั่วชีวิตคนผู้นี้ ก็มิใคร่กระทำเรื่องเลวร้ายกระไรนัก ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นเทียนซัวซิ่งโซ่วละเลยการปัดป้องตีโต้ ก็รีบรั้งกระบวนท่ากลับโดยฉับไว พลิ้วกายลงพื้นแล้วตวาดเสียงเย็นชา

"ท่านไปเสียเถิด"

เทียนซัวซิ่งโซ่วพอได้ยินพลันเบิ่งตา ใบหน้าไม่เพียงจะมีแววปลาบปลื้มปีติที่มีโอกาสได้รอดชีวิต กลับบูดบึ้งอย่างขุ่นเคืองอาฆาต ตวาดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

"เจ้าไฉนไม่ฆ่าเรา?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"เนื่องจากท่านและข้าพเจ้าไม่มีความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่ต่อกัน ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องฆ่าท่าน"

เทียนซัวซิ่งโซ่วแค่นเสียงเย็นชาขึ้นต่อไป

"แต่เจ้าและเล่าฮูได้เพาะความแค้นอันยิ่งใหญ่มิยอมอยู่ร่วมฟ้ากันได้ เจ้าไม่ฆ่าเราในบัดนี้ วันหน้าเจ้าจะต้องเสียใจภายหลัง"

กระแสเสียงดื้อรั้นแกร่งกร้าว บ่งบอกความจริงใจอย่างยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ย แหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวกล่าวว่า

"รอท่านมีโอกาสเผชิญกับผู้แซ่คุ้ยอีกครั้ง น่ากลัวท่านจะไม่มีเวลามากล่าววาจาดั่งนี้อีกแล้ว เชิญท่านไสหัวตัวเองไปได้"

เทียนซัวซิ่งโซ่วดั่งแค้นจนตาเป็นประกายอำมหิต เค้นเสียงยะเยียบกล่าวขึ้น

"ความอาฆาตของการทำร้ายศิษย์ เหยียดหยามตัวเราให้อัปยศนี้ ชั่วชีวิตของเล่าฮูจะไม่ยอมลืมเลือนไปเป็นอันขาด คุ้ยงังเพี้ย เราคอยดูกันต่อไป"

เสียงขาดคำก็ถลึงตาจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยอย่างอาฆาตมาดร้าย แล้วจึงอุ้มชะมดขาวงักคีฮงบนพื้นขึ้น กระโดดปราดๆ ออกไปดั่งสายฟ้า

ขณะนี้ เหล่าทหารเลวได้เข้าสู่ค่ายกลเทียนมิ้งติ้งแล้ว ภายใต้การออกคำสั่งบงการขององครักษ์ประจำตัวตังโฮ้ว ได้ตีวงล้อมอันกว้างใหญ่กักพวกคุ้ยงังเพี้ยไว้ในระหว่างกลางจนเข้มแข็งแน่นหนา

ผู้ที่ออกคำสั่งบงการกระโดดขึ้นไปบนก้อนหินใหญ่ ตวาดเสียงกึกก้องขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย พวกท่านตกอยู่ในวงล้อมอันหนาแน่นแล้ว ยังไม่ทิ้งอาวุธยอมแพ้ จะรออะไร?”

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไปรอบข้าง เห็นเหล่าทหารมีจำนวนมิต่ำกว่าสี่ห้าร้อยคน ช่วงเวลานี้ต้องลำบากใจขึ้นในทันที

ฉับพลันนั้น ความคิดประหลาดได้พุ่งวาบขึ้นในห้วงสมองของคุ้ยงังเพี้ย เหลียวหน้ามองมาอีกครา เห็นตังโฮ้วและยอดฝีมืออันดับสูงของปั้วเล้งเต้าที่ต่อสู้อย่างดุเดือดไม่ยอมตาย เหลือจำนวนเพียงสิบกว่าคนเท่านั้นก็ตื่นเต้นยินดีเป็นที่ยิ่ง รีบปลดแส้ฮั่งเล้งเปียงที่เคียนเอวออกมา ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วโถมกายปราดเข้าหา

เห็นมีเงาแส้พร่างพรายกระจัดกระจายถี่ยิบ ดุจดั่งเป็นม่านประกายสายฟ้า กวาดใส่เหล่ายอดฝีมือภายในวงต่อสู้ การจู่โจมที่รวดเร็วในครานี้ ทำให้ผู้คนไม่มีปัญญาจะเห็นถนัดชัดตาได้!

เสียงแผดร้องโหยหวนระงม สยบเสียงตวาดว่าจนเงียบหายไปหมดสิ้น ห่าโลหิตกระจายดุจสายฝนซโลมจนพื้นดินเปียกชุ่มเนืองนอง เศษอวัยวะกระเด็นเซ็นซานทั่วทุกทิศทาง ซากร่างล้มกองสุมเป็นหย่อมๆ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างคืนกลับสู่ความสงบเงียบดังเดิม แต่เหล่ายอดฝีมือก็ตายหมดสิ้นไม่เหลือแม้แต่ผู้เดียว!

การกลับกลายที่อุบัติอย่างกะทันหัน ทำให้ผู้คนในบริเวณต้องงงงันไปทันที ฉับพลันนั้น ตังโฮ้วถีบเท้าทั้งสองพุ่งกายออกไปจากนอกค่ายกล ที่แท้มันรู้ตัวว่าไม่หนีตอนนี้ก็มิได้แล้ว

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา ร่างที่เพิ่งพลิ้วลงสู่พื้นพลันกระโดดปราดขึ้นอีกครั้ง พุ่งวูบเดียวก็ไกลหลายสิบกว่าวา พอดีสกัดหน้าตังโฮ้วได้อย่างแม่นยำ

ตังโฮ้วถูกคุ้ยงังเพี้ยข่มขู่จนขวัญหนีดีฝ่อแล้ว พอช้อนตามาเห็นเป็นคุ้ยงังเพี้ย รีบสะบัดหน้าหนีไปทางทิศตะวันออก ที่ด้านนั้น พลันมีเสียงตวาดสดใสดังขึ้นมา พอช้อนตามองเห็นหงส์เกียวสกัดขวางอยู่เบื้องหน้ามัน

ตังโฮ้วถูกสกัดขวางสองครั้งสองครา ก็เกิดความหวั่นหวาดขึ้นมามากแล้ว เหลียวหน้ามองไปด้านหลัง เห็นทั้งทิศตะวันออก ตะวันตก เหนือและใต้ถูกสกัดเอาไว้จนหมดสิ้น ทราบดีว่า จะคิดรอดออกจากวงล้อมนี้เห็นทีไม่มีหวังแน่ ต้องคำรามอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

“พวกเจ้ามีความเป็นคนจงรุมล้อมเข้ามา”

กงจู๊ใหญ่เตี้ยเอียลิ้มแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ตังโฮ้ว เป็นเวลาสมควรที่จะใช้ชีวิตถ่ายโทษแล้ว”

ขาดคำก็สาวเท้ามาหาอย่างแช่มช้า

กล้ามเนื้อบนใบหน้าตังโฮ้วกระตุกอยู่ไปมา ร้องเสียงกึกก้องขึ้น

“ออกคำสั่งพวกมันให้จู่โจมเข้ามา”

เสียงร้องขาดคำกระชากกระบี่ยาวออกจากฝัก มั่นหมายจะสู้เยี่ยงสัตว์จนตรอกอีกครั้ง

องครักษ์ผู้นั้นพอได้รับคำสั่ง รีบหันกายโบกมือ

“พวกเรา...”

คำสั่งมิทันจะเปล่งจากปากได้จบประโยค ก็ต้องคร่างหนักๆ แล้วร่วงลงมาจากเหนือโขดหิน ที่ท้ายทอยของมันมีกระสุนเงินฝังอยู่เม็ดหนึ่ง นี่คือฝีมืออันเยี่ยมยอดของผู้เสเพลโต๊ะเล้ง

องครักษ์ที่มีอำนาจออกคำสั่งบ่งการ มาตรแม้นมิทันจะออกคำสั่งไป แต่จากท่าทีของมือที่โบกใส่ เหล่าทหารทั้งปวงก็รู้ความหมายของตัวมันได้แล้ว ดังนั้นส่งเสียงรับจนกึกก้องสนั่น ทหารทั้งปวงฮือเข้ามาในระหว่างกลางดุจดั่งเป็นน้ำทลายจากทำนบมา

ตังโฮ้วพอเห็นทหารได้ลงมือจู่โจมเข้าแล้ว ก็คำรามเสียงกึกก้องกังวานสะบัดกระบี่แทงเข้าใส่คุ้ยงังเพี้ยทันที กระบวนท่ามิทันจะจบสิ้น พลันหันขวับเข้าไปกรีดใส่หว่างอกหงส์เกียว จากนั้นหมุนร่างพุ่งเข้าใส่เตี้ยเอียลิ้มกับซ้าหยกจูที่แท้มันคิดจะพัวพันคนทั้งสี่เอาไว้ในคราเดียว

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงแค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้น มือทั้งสองสะบัดอยู่ไปมาระเบิดไฟพิษอันร้ายกาจสิบกว่าลูก ก็พุ่งออกไปดุจดั่งเป็นห่าฝนโหมลงมาจากฟากฟ้ากระจัดกระจายไปรอบข้างได้ในชั่วพริบตา

เสียงระเบิดโครมครามดังสนั่นหวั่นไหว กระสุนระเบิดเพลิงพอดีกระจายอยู่เบื้องหน้าของเหล่าทหารเลยที่กำลังฮือเข้ามา ช่วงเวลานั้นไฟมากมายหลายหลากสี พุ่งวูบวาบออกไปทั่วทุกทิศทาง ทำให้เสียงแผดร้องครวญครางดังระงมสับสน มีทหารมากมายหลายสิบคนที่ถูกไฟเผาไหม้จนตายลงคาที่นั้น

เหล่าทหารเลวต้องพากันชะงักร่าง มิกล้าจะบุกเข้าจู่โจมอีกแล้ว

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกวาดตาแวววาวไปรอบข้างขณะจะเอ่ยปาก พลันเห็นชะง่อนหินสูงที่เมื่อครั้งก่อนกักเตี้ยเซ็งฮุ้นกษัตริย์เง่งเพ็กก๊กไว้ ปรากฏร่างเตี้ยเทียนเล้งรัชทายาทแห่งเง่งเพ็กก๊กในเกราะทองคำ หมวกทองคำขึ้นมา ก็

ฉุกใจได้คิดด้วยไวปัญญา ร้องเสียงหนักๆ ขึ้นว่า

"ตังโฮ้วขบถต่อราชบัลลังก์ หมิ่นพระบรมเดชานุภาพองค์กษัตริย์ พวกท่านหากยังขายชีวิตแทนมันต่อไป ที่นี่น่ากลัวจะต้องเป็นสุสานฝังซากร่างของพวกท่านแล้ว มิเชื่อท่านเหลียวมองดูอีกสักครั้งเป็นไร"

กระแสเสียงที่เปล่งไปด้วยกำลังภายใน จึงซอนไซเข้าสู่โสตประสาทของทุกผู้คนอย่างชัดเจน

เหล่าทหารเลวตอนแรกเห็นคุ้ยงังเพี้ยใช้เพียงกระบวนท่าเดียว ฆ่ายอดฝีมืออันดับเยี่ยมที่พวกมันมีความเลื่อมใสว่าเป็นยอดคนตายถึงสิบกว่าคน ก็มีความหวั่นหวาดจนขวัญหนีดีฝ่ออยู่แล้ว บัดนี้พอได้ยินวาจาอันชัดเจนของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง ต่างยิ่งตื่นเต้นตกใจกลัว รีบพากันเหลียวหน้ามองกลับไปอย่างลืมตัวทุกผู้คน

การเหลียวมองครานี้ กำลังใจที่ใคร่จะสู้ก็ปลาสนาการหมดสิ้นทันที เห็นบนท้องทะเลยามนี้ มีเรือรบลำใหญ่มหึมาทอดสมอเรียงรายกันด้วยจำนวนมากมายหลายร้อยลำ และที่ด้านหลังพวกมัน ยังมีกองทหารที่สวมเสื้อเกราะครบครันยืนเรียงรายด้วยจำนวนมากมายนับมิถ้วน เป็นอานุภาพอันยิ่งใหญ่ที่ข่มขู่จนขวัญเสียไม่มีกะใจจะสู้อีกแล้ว!

ทันใดนั้นหัวหน้าผู้หนึ่งได้ร้องกึกก้องขึ้น

"องค์กษัตริย์เสด็จถึง วางอาวุธลง"

เสียงดังพร้อมกับมีผู้วางอาวุธ คุกเข่าลงยอมจำนนก่อน

จากนั้น มีคนทิ้งอาวุธคุกเข่าตามไปเป็นจำนวนมากหลาย จนกระทั่งเต็มไปทั่วทั้งบริเวณนั้น

ตังโฮ้วคาดคิดไม่ถึงว่าองค์กษัตริย์จะเสด็จมาเอง เมื่อเห็นจึงรู้ว่าไม่มีทางจะต่อต้านดิ้นรนอีกแล้ว พลิกกระบี่ในมือกลับปาดเข้าใส่คอหอยของตัวเองทันที

กิริยาของมันว่องไวและกะทันหันเกินไป รอจนคนทั้งมวลรู้ตัวใคร่จะเข้าช่วยเหลือก็สายเกินการณ์แล้ว

โลหิตพุ่งออกจากลำคอตังโฮ้วเป็นเส้นสาย ยาวหลายเชียะ ซากศพที่ปราศจากศีรษะยังยืนหยัดอยู่เป็นเวลานานจึงทรุดล้มลงกับพื้น ผู้ที่ทรยศต่อประเทศชาติจึงอำลาโลกไปในลักษณะนี้ จบสิ้นชีวิตอันชั่วช้าของมันไปแล้ว

ตังโฮ้งพอตาย เกาะปั้วเล้งเต้าย่อมพลอยล่มสลายไปด้วย คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ากวาดตามอง แย้มยิ้มให้เตี้ยเอียลิ้มแล้วกล่าวขึ้น

“ลิ้มเจ๊ พระราชบิดาของท่านมาแล้ว”

รอยยิ้มครานี้ มีความประหลาดพิกลจนเป็นที่เห็นได้...

เตี้ยเอียลิ้มเหลียวหน้ามองไป เห็นบิดาของนางกำลังเดินช้าๆ เข้ามาพรั่งพร้อมด้วยทหารองครักษ์ที่พิทักษ์อยู่สองฟากข้างเป็นจำนวนมากหลาย นางต้องร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มดีใจ

“พระราชบิดา”

แล้วพาเตี้ยเอียดี้ผู้น้อง พุ่งกายโถมเข้าหาอย่างรวดเร็ว

ดินแดนที่สูญเสียไปครั้งหนึ่ง ได้ถูกยึดกลับมาส่เง่งเพ็กก๊กด้วยกำลังของหมู่ผู้มีฝีมือ ที่พยายามมิยอมหวั่นหวาด คนทั้งหลายเห็นผลงานที่พวกตนมานะพยายามสำเร็จถึงขั้นนี้ ต่างแย้มยิ้มด้วยความยินดีทั่วทุกตัวคน...

แต่ทว่า ในที่นี้มีเพียงคนเดียวมิเคยแย้มยิ้ม ผู้นั้นคือคุ้ยงังเพี้ยที่จิตใจว้าวุ่นสับสน ปั้วเล้งเต้ามาตรแม้นจะมีค่ายกลเทียมมิ้งติ้งเป็นปราการอันเข้มแข็งป้องกันอยู่ แต่คุ้ยงังเพี้ยยังแน่ใจว่า จะตีชิงกลับมาได้อย่างมั่นคง แต่ทว่าสถานที่ซึ่งตนจะไปต่อจากนี้ คุ้ยงังเพี้ยคล้ายไม่มีความมั่นใจจะเอาชัยได้อย่างแน่นอน... ที่นั้นคือม้อเต้า (เกาะอสูร) และตงง้วน

หงส์เกียวเดินช้าๆ มาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย ถามอย่างกังวลใจว่า

“เพี้ยตี๋ ท่านกำลังคิดเรื่องราวใด?”

คุ้ยงังเพี้ยร้องอ้อเบาๆ ช้อนตามอง เห็นกษัตริย์เง่งเพ็กก๊กได้มาจนห่างจากเบื้องหน้าห้าสิบเชียะเท่านั้น ราชบุตรเตี้ยเทียนเล้งก้าวยาวๆ นำอยู่ที่เบื้องหน้า สองศรีพี่น้องกระหนาบทั้งซ้ายขวา เป็นภาพที่งดงามของครอบครัว ซึ่งน่าปลาบปลื้มประโลมใจเหลือประมาณ

คุ้ยงังเพี้ยสาวเท้าก้าวเข้ารับหน้า น้อมกายคารวะแล้วกล่าวขึ้น

“คุ้ยงังเพี้ยขอน้อมรับเสด็จองค์กษัตริย์”

เตี้ยเซ็งฮุ้นแย้มยิ้มอย่างปรานี กล่าวขึ้นว่า

“เพราะเรื่องราวภายในของเรา รบกวนหลานเราต้องตรากตรำจนเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว”

กล่าวพลางกุมมือคุ้ยงังเพี้ยไว้ ถามขึ้นว่า

“หลานเราเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามาหลายวัน สมควรพักผ่อนกันได้บ้างแล้ว เรายังมีเรื่องราวมากหลายใคร่จะสนทนากับท่าน ไปเถิด กลับไปพักผ่อนที่วังก่อนค่อยสนทนากัน”

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบตาดูเตี้ยเซ็งฮุ้นอย่างตื้นตันใจแวบหนึ่ง จึงกล่าวอย่างสัตย์ซื่อจริงจัง

"คุ้ยงังเพี้ยขอบพระคุณที่ได้การุณย์เมตตา แต่ขณะนี้มีเรื่องสำคัญอันเร่งร้อนที่จะต้องรีบกระทำ ไม่อาจร่วมทางกลับได้ ขอพระองค์ท่านโปรด..."

เตี้ยเซ็งฮุ้นสีหน้าแปรเปลี่ยนไปในบัดดล กล่าวว่า...

"มีเรื่องเร่งร้อนอันใด? หรือว่าท่านรังเกียจประเทศเราเล็กเกินไป ไม่ปรารถนาจะพำนักพักผ่อน?"

กระแสเสียงเปี่ยมความไม่พึงพอใจ จนรู้ได้ชัดเจน...

สองศรีพี่น้องรู้ซึ้งในนิสัยใจคอของคุ้ยงังเพี้ย พอเห็นก็กระวนกระวายจนเหงื่อยะเยียบไหลโซมกาย

มิคาดว่า เหตุการณ์กลับผิดคาดหมายของนางทั้งสองอย่างยิ่ง เพราะคุ้ยงังเพี้ยเพียงส่งเสียงทุ้มหนักกล่าวขึ้น...

"คุ้ยงังเพี้ยเป็นลูกไก่ในมวลหมู่มนุษย์ ทุกที่ทางทั่วทั้งใต้หล้า ล้วนพอพักพิงพำนักได้ทั้งสิ้น พระองค์ทรงการุณย์ต่อข้าพเจ้า เฉกเช่นกับบิดามารดาที่ล่วงลับไปแล้ว นี่คือวาจาอันจริงใจของคุ้ยงังเพี้ย"

กล่าวถึงประโยคหลังๆ กระแสเสียงแหบเครือไปเล็กน้อย ดึงมือออกจากการเกาะกุมเบาๆ หันกายกลับไป น้ำตาอันสดใสได้เอ่อขึ้นคลอต่อดวงตาอันกระจ่างอยู่บางๆ

กระยาจกงูและหลวงจีนยากไร้ ลอบเบือนสายตามองผ่านใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยไป ในใจต่างคำนึงอย่างสะทกสะท้อน

"ที่แท้มันอายุเยาว์วัย ก็ต้องเผชิญประสบการณ์อันยากแค้นของปุถุชนแล้ว ผู้ใดจะยอมเชื่อถือเล่า?"

เตี้ยเซ็งฮุ้นได้ฟังก็ใจหวั่นไหว รีบเดินเข้าไปตบบ่าคุ้ยงังเพี้ยเบาๆ กล่าวอย่างปรานี

"เพี้ยยี้ อาจบางทีเราไม่มีศักดิ์ศรีควรเป็นบิดาท่าน บิดาท่านย่อมจะต้องเป็นวีรบุรุษอันยอดเยี่ยมอย่างยิ่งกระมัง?"

คุ้ยงังเพี้ยมิได้เหลียวหน้ากลับ แต่สูดลมหายใจลึกๆ เข้าข่มกลั้นอารมณ์สะกดความคิดคำนึงถึงเรื่องราวในอดีตของตนไว้ รับคำขึ้นว่า

"ในดวงใจของบุตรธิดา บิดาย่อมต้องเป็นวีรบุรุษอันแกล้วกล้าอยู่เสมอมิแปรเปลี่ยน"

เตี้ยเอียลิ้มร้องอย่างแง่งอนขึ้นว่า

“พระราชบิดาไฉนจึงมักรื้อฟื้นเรื่องที่เสียดแทงใจคนให้เจ็บช้ำอยู่เสมอเล่า”

เตี้ยเซ็งฮุ้นเหลือบแลดูธิดาน้อยแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“เอาเถิด ไม่รื้อฟื้น เพี้ยยี้ ท่านยินยอมบอกเราว่าจะไปที่ใดหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยตอบเสียงราบเรียบว่า

“ม้อเต้า (เกาะอสูร)!”

“อะไร? ท่านจะไปทำอะไรในที่นั้น?”

สองศรีพี่น้องและอีกสามโกวเนี้ย ต่างมีแววตื่นตระหนกตกใจปรากฏบนใบหน้า

คุ้ยงังเพี้ยหันร่างกลับอย่างแช่มช้า ยิ้มพลางกล่าวว่า

“นี่เป็นคำนัดหมายที่ข้าพเจ้าได้ลั่นปากกับยี่เต้าจู๊และซาเต้าจู๊เกาะอสูร”

เตี้ยเซ็งฮุ้นถามอย่างไม่ไว้วางใจว่า

“ผู้ใดร่วมทางไปกับท่าน?”

คุ้ยงังเพี้ยมิทันจะเอ่ยปากตอบ หงส์เกียวรีบชิงกล่าวขึ้นว่า

“ข้าพเจ้า”

เทียนม้อนึ้งและจิวอี้เหล็งพลอยร้องขึ้นพร้อมกัน

“ยังมีพวกเรา”

คุ้ยงังเพี้ยความจริงคิดจะยืนกรานว่าตนไปเพียงลำพังเท่านั้น แต่มิได้คาดว่าพวกนางจะกล่าวรวดเร็วปานนี้

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงรุ่มร้อนใจไปแล้ว ขณะเอ่ยปากก็ถูกบัณฑิตจอมพิษห้ามปรามไว้ ต้องร้องอย่างกระวนกระวายขึ้นว่า

“ท่าน...ท่านทำอย่างไรของท่านเล่า หากไม่เอ่ยปากก็จะมิมีส่วนอีกแล้ว?”

บัณฑิตจอมพิษกล่าวเสียงกังวานขึ้นว่า

“พระองค์โปรดวางพระราชหฤทัยได้เต็มที่ พวกเราพี่น้องทั้งห้า ตั้งแต่เริ่มสัตย์สาบานกันบนเกาะฮ้วยเต้า ก็ได้ปฏิญาณแล้วจะรับใช้ไปจนจวบวันตายจึงเลิกรา ขอเพียงพวกเรามีลมหายใจอยู่ตราบใด จะไม่ยอมให้หัวหน้าต้องเสียทีอย่างแน่นอนเด็ดขาด!”

เป็นวาจาที่ร้ายกาจอย่างยิ่งจริง เพราะเท่ากับยืนยันว่าพวกทั้งห้าคนต่างต้องไปอย่างแน่นอนเด็ดขาด

เดี้ยงเจ็งร้องเสียงกึกก้องขึ้นบ้าง

“เรามิมีวาจาคมคาย แต่เราจะต้องไปให้ได้เด็ดขาด”

เตี้ยเซ็งฮุ้นจับตาดูคุ้ยงังเพี้ย รู้สึกสงสัยใจอยู่บ้างที่หนุ่มอายุเยาว์วัยผู้นี้ไฉนจึงได้รับความรักใคร่ภักดีจากคนตั้งมากมาย?

ทันใด เตี้ยเอียลิ้มได้เอ่ยเบาๆ ขึ้น

“พระราชบิดา บุตรี...บุตรี...”

เตี้ยเซ็งฮุ้นเหลือบแลดูธิดาน้อยทั้งสองนางแวบหนึ่ง ถอนใจกล่าวว่า

“จิตใจทั้งสองของเจ้าเรารัดี พวกเจ้าไป”

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินก็ร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

“ลิ้มเจ๊ ดินแดนของประเทศยังมีอีกมากหลายที่มิได้ยึดกลับมา พวกโจรทรยศยังมิได้...”

วาจาไม่ทันขาดคำ พลันชะงักคำไม่อาจกล่าวต่อ เนื่องจากโกวเนี้ยทั้งสอง กำลังส่ายหน้าด้วยน้ำตาอันเอ่อคลอ

เตี้ยเซ็งฮุ้นถอนหายใจหนักๆ กล่าวว่า

“อย่างนั้น เราจะกลับแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยถอนหายใจหนักๆ เช่นกัน พลันหันหน้ามามองบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งแล้วเรียกขึ้น

“ซีเฮีย...”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งรีบเบือนสายตาออกไปทันที กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“เม่งจู๊ ข้าพเจ้าไม่ยอมรับปาก”

บัณฑิตจอมพิษหันขวับกลับมา เห็นในดวงตาอันสดใสมีหยาดน้ำตาเอ่อคลอ พลันคุกเข่ากับพื้นกล่าวว่า...

“ซีเง็กลิ้งขอกราบลาประมุข ห้ามารทะเลเลือดขอสาบาน ภายในเวลาหนึ่งเดือนนี้จะช่วงชิงดินแดนที่สูญเสียกลับคืนให้หมดสิ้น หากแม้นในหนึ่งเดือนนี้ประมุขท่านไม่กลับเกาะเง่งเพ็กเต้า ห้ามารทะเลเลือดจะขอตายตามประมุขไปรับใช้ในปรภพ!”

กระแสเสียงพลุ่งพล่านอาจหาญ ทำให้ผู้ฟังต้องดื่มด่ำสะท้านใจ

จั๊วข่ายกับเดี้ยงเจ็งทั้งสองก็พลอยน้อมกายกล่าวว่า

“ชายชาติชาตรีอันมีโลหิตคุกรุ่น ชายชาติชาตรีที่เข้มแข็งห้าวหาญ เรา

สองก็จะรับปากอยู่ที่นี้ต่อไป และเป็นกำหนดเวลาเดือนหนึ่งเช่นกัน”

คุ้ยงังเพี้ย เงยหน้าหัวร่อเสียงดังกึกก้องสะท้านจนอึงอลไปทั่วทั้งท้องฟ้า ทั้งเหี้ยมหาญทั้งแกร่งกร้าว มิทราบเป็นความเศร้าเสียใจในวาระสุดท้ายของวีรบุรุษหรือเป็นความเหี้ยมหาญที่สยบธรณีไว้ในอานุภาพ? หัวร่อขาดคำจึงกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ยขอขอบพระคุณท่าน”

ขาดคำคารวะต่อเตี้ยเซ็งฮุ้นจนจรดพื้น พุ่งกายปราดจากที่ไปอย่างรวดเร็ว

โกวเนี้ยทั้งห้าเห็นคุ้ยงังเพี้ยไป ก็พากันกราบลาเตี้ยเซ็งฮุ้นติดตามไปโดยกระชั้นชิดทันที

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงขณะจะขยับกาย ก็ถูกผู้เสเพลโต๊ะเล้งฉุดไว้ ร้องขึ้นว่า

“พวกเราไม่ไปแล้ว”

“อะไร? นี่ก่อกวนอย่างไรกัน?”

ที่แท้นักสู้ผู้มุทะลุฟังอยู่ตั้งครึ่งวัน ยังมิทราบว่าเป็นเรื่องราวใดกันแน่

เดือนดวงเสี้ยวลอยอยู่กึ่งกลางฟากฟ้า ดาราระยิบระยับเกลื่อนไปทั่วท้องนภา เกาะมหึมาที่มีโขดหินระเกะกะจนซับซ้อนเลือนราง มีเรือน้อยลำหนึ่งลอยเข้าฝั่งอย่างแช่มช้า คลื่นที่โหมซัดมาอย่างรุนแรง ยอเรือน้อยขึ้นไปจนถึงกลางอากาศ แต่แปลกอยู่ที่ว่า เรือน้อยกลับมิได้ล่มลงไปตามแรงคลื่น

ทันใด บนเรือน้อยมีเงาดำหกสายพุ่งวาบขึ้นอย่างว่องไว จากเสื้อผ้าที่เห็นมาคำนวณ ควรเป็นหนึ่งบุรุษห้าสตรี...พวกคุ้ยงังเพี้ยและโกวเนี้ยทั้งห้านั่นเอง

พริบตาที่ร่างคุ้ยงังเพี้ยและโกวเนี้ยทั้งห้า พลิ้วกายลงสู่พื้น เรือน้อยก็ถูกคลื่นยอกระแทกใส่โขดหินชายหาดดังโครมใหญ่ แตกกระจัดกระจายไปทันที

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามองมา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“หากแม้นพวกเรา ไม่สามารถสยบเกาะม้อเต้าให้พ่ายแพ้ น่ากลัวแม้เรือที่จะกลับไปก็ไม่มีแล้ว นี่เรียกว่าเป็นการตัดสินใจทำลายเรือเพื่อสู้ตาย!”

วาจาคุ้ยงังเพี้ยพอขาดคำ พลันได้ยินเสียงหัวร่อที่ยะเยียบแว่วมาแต่ไกล เสียงหัวร่ออันเยือกเย็นหวาดหวั่น จนผู้คนต้องตัวสั่นขนลุกเกรียว ทำให้โกวเนี้ยทั้งห้าต้องตื่นตกใจจนสะดุ้งตัวลอย

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบตาดูต้นเสียงหัวร่อแวบหนึ่งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“พวกเราได้ตกอยู่ในการคุมเชิงของพวกมันแล้วดี้ม่วย ท่านกลัวหรือไม่?”

เตี้ยเคียดี้กำมือคุ้ยงังเพี้ยจนแนบแน่น

กล่าวว่า

“อยู่กับท่าน ข้าพเจ้าไม่เคยมีความกลัวตลอดกาล”

ขณะว่ากล่าว เท้าก็มิได้ว่างไว้ ต่างก็พากันเดินไปในโขดหินอันระเกะกะของชายเกาะ เห็นโขดหินแห่งนี้มีลักษณะอันประหลาด สับสนซับซ้อนจนน่าหวั่นหวาดทุกแบบทุกลักษณะมีอยู่ครบครัน มองไปในความมืดเลือนราง ดุจดั่งเป็นปิศาจชั่วร้ายน่าหวาดกลัวผุดโผล่ออกมา กอปรกับประกายไฟเขียวเรืองตามช่องหินที่ระยิบระยับ ดุจกับเป็นขุมอเวจีที่มีแต่ภูตผีปิศาจก็ปานกัน

เดินทางได้อีกไม่กี่ก้าว พลันเห็นบนศิลาก้อนใหญ่มีอักษรมหึมาสลักสองตัว และชโลมด้วยโลหิตแดงฉานบาดตา

“กุ้ยฮวก (อาณาจักรปิศาจ)”

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบดูโกวเนี้ยทั้งห้าแวบหนึ่ง ถามขึ้นว่า

“พวกท่านกลัวหรือไม่?”

หงส์เกียวแค่นเสียงหนักๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เมื่อมาแล้วก็พำนักอย่างสงบใจ แม้เป็นอาณาจักรปิศาจ พวกเราก็ต้องบุกทะลวงกันอย่างเด็ดขาด”

วาจากระตุ้นความห้าวหาญของผู้คนจนฮือโหม ต่างพากันกระโดดปราดเข้าไป ในหมู่โขดหินอันระเกะกะทันที

ยิ่งเดินเข้าลึกเท่าใด หินประหลาดยิ่งแน่นหนามากขึ้นทุกครา และทิศทางก็เลอะเลือนจนยากจะจดจำ คุ้ยงังเพี้ยรีบชะงักร่างส่งเสียงห้ามปรามขึ้น

“พวกเราเดินกันดั่งนี้ หากแม้นบนก้อนหินมีคนลอบจู่โจมมา จะเป็นที่ระแวดระวังไม่รัดกุมเลย พวกเราไยไม่กระโดดขึ้นไปเดินทางกันบนยอดก้อนหิน”

โกวเนี้ยทั้งห้าต่างสนับสนุนว่ามีเหตุผล แต่ในทันใด บนยอดก้อนหินมีเสียงหัวร่อฮิฮะอันเย็นยะเยียบน่าหวาดหวั่นดังมา จึงพากันเงยหน้ามองไป ต้องตระหนกตกใจจนต้องกรีดร้องเสียงสับสน โถมกายไปที่ข้างคุ้ยงังเพี้ยอย่างเร่งร้อน

แม้เป็นตัวคุ้ยงังเพี้ย เมื่อเห็นก็ยังขนลุกเกรียว

ในอาณาจักรปิศาจ

คุ้ยงังเพี้ยสูดลมหายใจลึก ๆ ข่มกลั้นความตื่นเต้นตึงเครียดจนสงบลงได้บ้าง เพ่งตาจ้องมองไปอีกครั้ง การมองคราวนี้สร้างความตระหนกตกใจให้จนใหญ่หลวงยิ่ง

เห็นบนยอดหินอันเรียวแหลมทุกทิศทาง มีตัวประหลาดอาภรณ์ดำผมยาวสยายประบ่ายืนอยู่ก้อนละหนึ่งคน มิทราบมายืนขึ้นในเวลาใด และด้วยพลังฝีมือของพวกตน ถึงกับไม่รู้สึกตัวได้!

คุ้ยงังเพี้ยต้องคำนึงในใจ

"หรือพลังฝีมือของพวกประดานี้ ได้บรรลุขั้นไปมาอย่างไร้สุ้มเสียงวี่แวว?"

แต่แล้วก็ต้องคำนึงขึ้นอีกครั้ง

"เป็นไปไม่ได้! ยี่เต้าจู๊กับซาเต้าจู๊ผู้เป็นหัวหน้าของเกาะ ยังมีพลังฝีมือที่มิเห็นจะเหนือกว่าเราคุ้ยงังเพี้ย พวกประดานี้เป็นเพียงบริวารที่พิทักษ์เกาะเท่านั้น พลังฝีมือของมันไหนเลยจะเหนือล้ำกว่าหัวหน้าเกาะทั้งสองได้ ความนี้จะต้องมีเลศนัยอันซับซ้อนอย่างไรเป็นแม่นมั่น"

ขณะที่คุ้ยงังเพี้ยใช้ความคิดใคร่ครวญอยู่นั้น เป็นช่วงเวลาเพียงชั่วพริบตาเดียว จึงกวาดตามองมาที่โกวเนี้ยทั้งห้า เห็นสีหน้าของพวกนางยังเปี่ยมความตื่นตระหนก จึงหัวร่อเสียงกังวานแล้วกล่าวว่า

"พวกท่าน อย่าได้ปลอมแปลงเป็นปิศาจมาข่มขู่ผู้คนเลย ผู้ใดเป็นหัวหน้าในที่นี้ รีบออกมาโต้ตอบกัน"

กระแสเสียงกึกก้องกังวานปานโลหะ สะเทือนแก้วหูผู้คนจนอื้ออึง โกวเนี้ยสะคราญโฉมทั้งห้าได้ยินเสียงนี้แล้วจิตใจก็แจ่มใสขึ้นในบัดดล ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงได้คลายไปมากมายไม่น้อย

ซ้าหยกจูฉายาเทียนม้อนึ้ง รีบคว้าเข้มเจ็ดก้าวสะบั้นวิญญาณ (ชิกโป้ว ตุยฮุ้นจำ) ขึ้นกำใหญ่ ตาแววววาวของนางกวาดมองไปบนยอดหินที่มีตัวประหลาดสี่คนยืนหยัดอยู่สี่ทิศ

วาจาคุ้ยงังเพี้ยพอกล่าว ตัวประหลาดบนโขดหินกลับมิมีปฏิกิริยาใดๆ แต่ละคนต่างยืนแน่วนิ่งอยู่บนยอดก้อนหินดุจเป็นรูปสลักจากศิลาดั่งเดิม แต่รอบข้างกลับมีเสียงหัวร่อฮิฮะดังขึ้นหลายครั้งหลายครา ในความมืดครึ้มวังเวงยิ่งรู้สึกเป็นที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง

จิตใจที่เพิ่งสงบของโกวเนี้ยทั้งห้า ต้องระทึกมาในบัดดลอีกครั้ง

ตาคมวาวของคุ้ยงังเพี้ย พลันมีประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้า แค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"หากแม้นพวกท่านยังไม่ออกมาตอบโต้ตอแยจนเชี่ยวเอี๊ยมีโทสะเดือดดาลจะทำลายอาณาจักรปิศาจของพวกท่านให้ราบเป็นหน้ากลองทันที"

ในวาจาอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวนี้ เปี่ยมโทสะอันดาลเดือดจนรู้ได้

ในความมืดครึ้ม มีเสียงแค่นหัวร่ออันยะเยียบเย็นชาดังมาจากสี่ด้าน และยังมีเสียงหัวร่อฮิฮิที่สับสนอยู่ทั่วทุกทิศทาง ในเสียงหัวร่อนี้ ยากยิ่งที่จะคำนวณแน่ว่าดังมาจากสารทิศใด!

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ย มีประกายอำมหิตจนโชติช่วง ขณะจะพุ่งกายสวนออกไป พลันได้ยินซ้าหยกจูตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"กินเข็มสะบั้นวิญญาณของโกวไหนไน่ (ย่า) เจ้าเสียก่อน"

เสียงขาดคำเข็มพุ่งออกจากมือ เข็มอาบยาพิษเล่มสั้นๆ พลันกลับกลายเป็นใยสีเงินจำนวนหมื่นๆ พันๆ สาย ในเวลาพริบตาเดียว พุ่งเข้าใส่ตัวประหลาดสี่คนบนสี่ทิศทางของยอดก้อนหินแหลม

พลังฝีมือของเทียนม้อนึ้งความจริงก็ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งอยู่แล้ว และเข็มอาบยาพิษกำนี้นางได้ซัดไปด้วยพลังที่เกร็งเตรียมพร้อมอยู่เนิ่นนาน ความรุนแรงว่องไวจึงเป็นที่คาดคิดได้ ดังนั้น จึงคล้ายเป็นประกายสายฟ้าแลบวาบหนึ่ง เข็มสะบั้นวิญญาณจำนวนมหาศาลก็พุ่งมาถึงที่เบื้องหน้าทรวงอกของตัวประหลาดทั้งสี่ แต่ทว่า ตัวประหลาดทั้งสี่ต่างยังเฉยเมยคล้ายมิรู้สึก ยังยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหวอยู่ในที่นั้นดั่งเดิม!

เทียนม้อนึ้งพอเห็นก็งุนงงสงสัยไปวูบใหญ่ คำนึงอยู่ในใจ

"พวกมันไม่มีความรู้ในวิชาฝีมือ? หรือว่าฝึกปรือถึงขั้น..."

ขณะที่ความขบคิดของนางยังไม่ปรากฏผลสรุปนั้น ฉับพลันทันใด...

พลังยะเยียบดั่งราวคมอาวุธทะลักมาจากทั่วทุกทิศทาง ทะลวงเข้าใส่คนทั้งหกอย่างไร้สุ้มเสียงใดๆ ความดุดันของอานุภาพ เฉกเช่นกับภูเขาถล่มแผ่นดินทลายน่าหวาดหวั่นพรั่นใจเป็นยิ่งนัก!

คนทั้งหกต่างจดจ่ออยู่บนตัวประหลาดเหนือก้อนหินใหญ่ทั้งสี่ ไหนเลยจะเคยคาดว่ามีคนลอบประทุษร้ายอย่างชั่วช้า ดังนั้น รอจนคนทั้งปวงรู้ตัวว่าผิดพลาดท่าแน่ พลังที่ทะลักมาอย่างอำมหิตปานพายุร้าย ก็ห่างจากหลังกายพวกทั้งหกมิถึงครึ่งเชียะเท่านั้น

คุ้ยงังเพี้ยใจหายวาบ ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"พวกเราระวังทางด้านหลัง"

เสียงดังพร้อมกับร่างหันขวับไป ใช้ท่าชุยปอต๊กลั่ง (ผลักคลื่นไล่ระลอก) กระแทกเข้าไปทางด้านหลังอย่างไม่ต้องเล็งเป้าหมายในบัดดล

ขณะนั้น โกวเนี้ยทั้งห้าก็หันกายกลับมาตามเสียงตวาดว่า ต่างสะบัดมือฟาดหรือผลักไปทางด้านหลังอย่างว่องไว เป็นการรวมกำลังของคนทั้งหกอย่างบังเอิญมิตั้งใจ และฝ่ามือของทั้งหกยังกระแทกออกไปตามหกทิศทางจนเป็นรูปครึ่งวงกลม พอดีคลี่คลายการลอบจู่โจมอย่างหักโหมอำมหิตในครั้งนี้ได้

พลังฝีมือของทั้งหกนี้ ล้วนเป็นชั้นยอดเยี่ยมของบู๊ลิ้มยุคนี้ แม้จะเป็นการลงมืออย่างฉุกละหุกลนลาน พลังภายในยังไม่ทันเกร็งขึ้นจนถึงขีดสุด แต่ฝ่ามือที่พวกทั้งหกฟาดออกไปนี้ ก็มิใช่ชนชั้นหนึ่งธรรมดาของบู๊ลิ้มจะต้านทานรับมือได้

พริบตานั้น พลังฝ่ามือที่คล้ายมรสุมในทะเลคลุ้มคลั่ง จากพวกทั้งหกที่เป็นแกนกลาง กระจายออกไปรอบข้างดุจดั่งเป็นแสงทองยามอาทิตย์อุทัย ขยายกว้างออกไปในทุกทิศอย่างรวดเร็ว ปะทะกับพลังลมอันรุนแรงที่โหมระดมมาจากทั่วทุกทาง จนเสียงดังครืนครั่นอยู่เบาๆ ไม่หยุดยั้ง แล้วกระแทกกระทั้นออกไปทางรอบข้างอย่างดุดัน

จากนั้น เสียงระเบิดดังโครมครามสนั่นหวั่นไหว พลังฝ่ามือที่ทั้งหกฟาดออกไป ปะทะใส่ผนังศิลารอบข้างอย่างถนัดถนี่รุนแรง

พลังอันกล้าแข็งปะทะกับศิลาพลันปรากฏประกายเขียวเรืองพุ่งขึ้นท้องฟ้าหกสาย แสงสีเขียวเรืองกระจัดกระจายไปรอบข้าง ละลิ่วพลิ้วอยู่หว่างกลางอากาศดุจดั่งเป็นหิมะแผ่วเบาลอยลงมา ท่ามกลางความมืดของวิกาลรู้สึกสะดุดตาจนชัดเจนยิ่ง

ขณะนี้ เกาะม้อเต้าได้คืนสู่ความสงบเยือกเย็นอีกครั้ง ยังคงไม่เห็นร่องรอยผู้คนดุจดั่งเดิม

ไฟเขียวเรืองที่กระจายไปรอบๆ ทิศ ขณะนี้เริ่มลอยต่ำลงมาแล้ว แต่พร้อมกับการลอยต่ำของมันได้ รวมเข้าไปหาคนทั้งหกอย่างแช่มช้า โปรยปรายลงใส่เหนือศีรษะมา

ราตรีมืดมิดจนคล้ายเข้าถ้ำ ไม่ปรากฏร่องรอยผู้คนแม้แต่เงา แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ก็ยังรู้สึกเนื้อตัวสั่นด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

เตี้ยเอียดี้มีอายเยาว์วัยที่สด และก็ซกซนไร้เดียงสา พอเกิดความหวาดหวั่นอดมิได้ต้องร้องขึ้นอย่างลืมตัว

"เพี้ยกอกอ ข้าพเจ้ากลัว"

เสียงพอดังร่างรีบเบียดเข้าไปในอ้อมอกคุ้ยงังเพี้ยคล้ายดั่งว่าเพี้ยกอกอของนาง สามารถต้านทานเภทภัยทุกสิ่งให้แก่นางได้ก็ปาน

โกวเนี้ยอีกสี่นางเมื่อเห็นเช่นนั้น ความจริงจิตใจหวั่นหวาดอยู่แต่แรกแล้ว เพียงต่างคนต่างกลัวจะถูกฝ่ายตรงข้ามหัวร่อเยาะ จึงพากันกัดฟันต้านทานเอาไว้ บัดนี้พอถูกเตี้ยเอียดี้เปิดเผยจุดอ่อน พวกนางต่างไม่อาจอดกลั้นอยู่ได้แล้ว แต่ละนางต่างเบียดร่างอันอ้อนแอ้นเข้าไปหาคุ้ยงังเพี้ย เพียงชั่วขณะ ทั้งหกก็เบียดกันจนกลายเป็นกระจุก พอดียัดเยียดคุ้ยงังเพี้ยอยู่ในใจกลาง

ขณะนี้ สะเก็ดไฟเขียวเรืองได้ลอยต่ำลงมาจนห่างจากศีรษะคนทั้งหกมิถึงสามเชียะแล้ว เห็นท่าว่าเพียงชั่วขณะก็จะลงสัมผัสกับร่างกายของพวกทั้งหลาย สร้างความหวาดหวั่นให้แก่โกวเนี้ยทั้งห้าจนรีบปิดตาสนิทแน่น ฟุบกายไปบนร่างคุ้ยงังเพี้ยทันที

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้ากวาดตามองดูสะเก็ดไฟเขียวเรืองเหล่านั้นแวบหนึ่ง ลอบแค่นหัวร่อแล้วคำนึงขึ้น

"เฮอะ ฝีมืออันต่ำช้าดั่งภูตผีปิศาจของพวกเจ้าเซี่ยวเอี๊ยเมืออยู่ที่เกาะเง่งเพ็กเต้า เคยรับรู้ความนี้จากในอุโมงค์ทางอเวจีมาแล้ว ขณะนี้ยังขนออกมาแสดงซ้ำอีกครั้ง น่ากลัวพวกเจ้าจะต้องเสียแผนการไปเปล่าประโยชน์"

ขณะขบคิดก็ล้วงชุดไฟขึ้นจากอกเสื้อ กวัดแกว่งตามลมวูบหนึ่ง พลันมีไฟพวยพุ่งจนโชติช่วง ยกขึ้นเหนือศีรษะอย่างแช่มช้า

ขณะนี้ บรรดาสะเก็ดไฟเขียวเรืองที่ลอยละล่องลงมา แทบจะสัมผัสกับมือที่ชูขึ้นแล้ว คุ้ยงังเพี้ยยกชุดไฟกรีดเป็นวงในกลางอากาศ แสงสีเขียวเรืองเป็น

จุดแต้มที่เกิดขึ้นจากลิ่งฮ้วย (ฟอสฟอรัส) ซึ่งเผาไหม้ง่ายดายอย่างยิ่งอยู่แล้ว พอถูกความร้อนกระทบก็เกิดเสียงซู่ซ่าขึ้นสับสน สูญหายไปในบัดดล

ขณะนั้นเอง รอบข้างมีเสียงอุทานดังขึ้นเบาๆ อีกครา คล้ายดั่งตื่นเต้นสงสัยต่อการที่คุ้ยงังเพี้ยทำลายอาวุธร้ายของมันอย่างแคล่วคล่องง่ายดาย!

เสียงที่อุทานอันตื่นเต้นดังขึ้น ในวิกาลที่เงียบวังเวงเยี่ยงนี้ คุ้ยงังเพี้ยย่อมได้ยินถนัดชัดเจนยิ่ง ตาคมกล้าจึงจ้องมองไปต้นเสียงที่อุทาน แต่ทว่าภาพที่กระทบต่อสายตา นอกจากโขดหินประหลาดที่มีลักษณะคล้ายปีศาจแล้ว ไม่พบพานสิ่งใดทั้งสิ้น ต้องคำนึงอยู่ในใจอย่างสงสัย

"ขณะนี้ศัตรูอยู่ในความมืดเราอยู่ในความสว่างอาจจะถูกมันลอบจู่โจมได้ในทุกโอกาส เรามิสู้แสร้งทำเป็นไม่ทราบ หาทำเลอันมั่นเหมาะมาตั้งหลักก่อนจึงค่อยว่ากล่าว"

ขณะขบคิดตาคมวาว ก็มองไปรอบข้างอีกครั้ง เห็นตัวประหลาดที่ยืนอยู่บนปลายหินแหลมทั้งสี่ ยังคงตัวตรงแน่วนิ่งดุจดั่งเดิม เข็มพิษเจ็ดก้าวสะบั้นวิญญาณของเทียนม้อนึ้งซึ่งซัดไป กระทบกับตัวประหลาดทั้งสี่แล้วมันยังคงยืนแน่วนิ่งอยู่ที่เดิมมิเป็นอันตราย ทำให้คุ้ยงังเพี้ยฉุกใจได้คิดด้วยไวปัญญา รีบผลักโกวเนี้ยทั้งห้าเบาๆ แล้วส่งเสียงทางลมปราณกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าเห็นว่า บรรดาตัวประหลาดที่ยืนอยู่บนปลายก้อนหินแหลม ต้องเป็นหุ่นจำลองที่สวมใส่เสื้อผ้ามาตบตาเสียมากกว่า ขณะนี้ศัตรูอยู่ในความมืดพวกเราอยู่ในความสว่าง พวกเรามิสู้ยึดสถานที่สูงเอาไว้สักแห่ง เพื่อจะได้เป็นหลักอยู่สูงจู่โจมทางเบื้องต่ำมาต่อต้านกับพวกมันไว้"

หงส์เกียวลืมตาอันแวววาวของนาง ลอบชำเลืองแลไปทางด้านนอก เห็นบรรดาไฟเขียวเรืองเหล่านั้น มิทราบสูญหายไปตั้งแต่เมื่อใด จึงคลายความหวาดกลัวลงไปอักโข รับคำเบาๆ

"แต่เสียงหัวร่อเหล่านั้นดั่งมาจากบนศิลาแน่นอน ไฉนจึงว่าเป็นหุ่นจำลองเล่า?"

กล่าวแล้วเงยหน้าอันงามผุดผาดของนางขึ้นอย่างแช่มช้า

โกวเนี้ยอีกสี่นางพอได้ยินคำสนทนาของคุ้ยงังเพี้ยกับหงส์เกียว ต่างพลอยเงยหน้าขึ้นมา เทียนม้อนึ้งกวาดตามองดูตัวประหลาดที่นางซัดเข็มพิษออกไปจู่โจมเมื่อครู่นี้แล้ว ก็รู้ได้ในบัดดล ร้องโพล่งขึ้นว่า

"ต้องเป็นหุ่นจำลองแน่นอน!"

เทียนม้อนึ้งคลุกคลีในวงพวกนักเลงมาเนิ่นนานปี มีความรอบรู้อันกว้างขวาง กอปรกับพลังฝีมือของนางก็สูงส่งยอดเยี่ยม นับแต่ออกมาจากสำนักอาจารย์มิใคร่จะพบศัตรูที่ต่อต้านฝีมือนางได้ เข็มอาบยาพิษเจ็ดก้าวสะบั้นวิญญาณของนาง ยิ่งมิใคร่เคยใช้ แต่ทว่า นางมิใช้แล้วไป ยามใดซัดไปจะต้องไม่มีผู้คนสามารถหลบหลีกได้พ้น บัดนี้นางซัดเข็มอาบยาพิษทั้งกำด้วยพลังสุดตัว พวกประดานี้ถึงกับไม่เป็นอันตรายแม้แต่ผิวกาย ในโลกไหนเลยจะมีผู้มีฝีมือสูงส่งถึงขั้นนี้ได้?!

วาจาเทียนม้อนึ้งพอขาดคำ นางพลันถีบเท้าพุ่งกายอ้อนแอ้นไปดุจเป็นหมอกควันบางเบา ตีลังกากลางอากาศแล้วละลิ่วปราดลงไปบนศีรษะ ตัวประหลาดนั้นก็ยังคงแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหวดุจดั่งเดิมจริงๆ

เทียนม้อนึ้ง ใช้ปลายเท้าเตะศีรษะตัวประหลาดเบาๆ รีบร้องลงมาว่า

"เพี้ยตี่ เหล่านี้ล้วนสลักขึ้นจากศิลาทั้งสิ้น!"

พวกคุ้ยงังเพี้ย ได้เกร็งกำลังเตรียมพร้อมกันอยู่ก่อนแล้ว พอเสียงบอกของเทียนม้อนึ้งเพิ่งดังจากปาก พวกทั้งปวงรีบพากันกระโดดละลิ่วจากที่ ลงไปยืนบนศีรษะมนุษย์หินเหล่านั้นทันที

กิริยาของพวกทั้งปวงนี้ เกิดขึ้นได้ในเวลาชั่ววูบเดียว รอจนคนทั้งหกลงยืนบนหัวห่นศิลา ในความมืดก็มีเสียงอทานดังด้วยความตื่นเต้นขึ้นอีกครั้ง แสดงว่าพวกที่ลอบคุมเชิงอยู่ในเงามืด มิคาดหมายว่าคนทั้งหกจะใจกล้าจนกระโดดขึ้นไปยืนบนหัวหุ่นศิลาเหล่านั้น

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาอันเย็นชามองไปรอบข้างกล่าวขึ้นว่า

"เป็นเวลาใกล้ยามสี่แล้ว ฝีมืออันต่ำช้าของอาณาจักรปิศาจพวกท่านยังมีอีกเท่าใด ทุ่มเทออกมาให้จนหมดสิ้นเป็นไร? มิเช่นนั้น พอฟ้าสว่างก็น่ากลัวว่าบรรดาวิญญาณอนาถาในที่นี้ จะไม่มีเกาะป้องกันให้ใช้ความชั่วร้ายได้อีกแล้ว"

วาจาคุ้ยงังเพี้ยพอขาดคำ ในความมืดมีเสียงอันทุ้มหนักเย็นชาของคนผู้หนึ่งสวนขึ้นทันทีว่า

"ทารกแซ่คุ้ย น่ากลัวก่อนฟ้าจะสว่างเจ้าต้องกลายเป็นวิญญาณเฝ้าค่ายกลแห่งนี้ไปแล้ว"

กระแสเสียงหนักแน่นเด็ดเดี่ยว เปี่ยมความมั่นใจจนคล้ายเห็นว่าพวกคุ้ยงังเพี้ยไม่มีทางหนีออกจากค่ายกลแห่งนี้เด็ดขาด

คุ้ยงังเพี้ย กวาดตามองดูโกวเนี้ยทั้งห้าแวบหนึ่ง แค่นหัวร่อตอบไป

"ท่านยังมีไม้ตายอันชั่วร้ายอย่างไร ไยไม่ทุ่มเทออกมาในหมดสิ้น?"

พริบตาที่วาจาคุ้ยงังเพี้ยเพิ่งขาดคำ รอบข้างพลันมีเสียงกู่อันแหลมคมเกรี้ยวกราดดังขึ้นมา เงาสีขาวพลุกพล่านอยู่วูบวาบ บรรดาก้อนหินที่รอบๆ กายปรากฏตัวประหลาดเสื้อยาวสีขาว ดุจดั่งกับซากศพขึ้นถึงยี่สิบกว่าคน

พวกประดานี้ปรากฏตัวอย่างกะทันหัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เห็นถนัดตาว่าพวกมันโผล่มาจากทิศทางใด ช่างคล้ายเป็นปิศาจที่มาไปอย่างไร้สุ้มเสียงวี่แววจริงๆ

โกวเนี้ยทั้งห้าใจเต้นระทึก จนแทบต้องกรีดร้องออกจากปาก

คุ้ยงังเพี้ยก็ใจหายวาบ แต่มิยอมแสดงออกนอกหน้า แสร้งแค่นหัวร่ออย่างเยือกเย็นแล้วกล่าวขึ้น

"ปลอมแปลงเป็นภูตผีปิศาจ นับเป็นพฤติการณ์ที่วงพวกนักเลงเหยียดหยามจนไม่ยอมเอ่ยประณาม ท่านทั้งหลายหากแม้นมีวิชาฝีมืออันแท้จริงอยู่กับตัว ไยไม่ใช้โฉมหน้าอันแท้จริงออกมาเผชิญกัน?"

กระแสเสียงดังกึกก้องกังวาน คล้ายดั่งกล่าวกับพวกเหล่าวิญญาณเสื้อขาว แต่ก็คล้ายดั่งเตือนสติโกวเนี้ยทั้งห้า ว่าพวกมันหาใช่ภูตผีปิศาจอันแท้จริงไม่

ทันใดนั้น...

ที่ด้านหลังปิศาจสีขาว มีเสียงร้องคร่ำครวญที่คล้ายภูตผีโหยหวนขึ้นสามครั้ง เงาดำถลันวูบที่เบื้องหน้าของวิญญาณสีขาวยี่สิบกว่าคน ปรากฏตัวประหลาดใส่เสื้อสีดำคล้ายกับยมบาลขึ้นมาสามคน

คนทั้งสามแยกย้ายยืนเป็นสามเส้าพอดี

ตัวประหลาดเสื้อดำ ที่แต่งกายคล้ายยมบาลทางเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงขึ้น

"คุ้ยงังเพี้ย เรายมบาลเจ้าชีวิต ตัดสินว่าเจ้าต้องตายในยามสี่ค่ำคืนนี้ ก็ต้องตายแน่นอนเด็ดขาด ยังไม่มอบชีวิตมา จะคอยเวลาใดกัน?"

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินก็ฉุกใจคิด รีบกวาดตามองไปยังกงจู๋ใหญ่เตี้ยเอียลิ้ม เห็นนางใช้ตาอันแวววาวจ้องมองมาที่ตนเช่นกัน ยิ่งยืนยันความคาดคิดของตนจนแน่นแฟ้นกว่าเดิม แค่นหัวร่อตอบไปว่า

"เสียงของท่านรู้สึกคุ้นหูยิ่ง คิดว่าพวกเราเคยเผชิญกันในที่ใดมาก่อนกระมัง?"

ยมบาลอาภรณ์ดำผู้นั้นตื่นตกใจ แค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้นว่า

"เฮอะ พบกันในเวลาและสถานที่นี้มิใช่ดอกหรือ?"

กงจู๋ใหญ่เตี้ยเอียลิ้ม พลันแค่นหัวร่อสวนคำขึ้นว่า...

“หากแม้นเรากงจู๊มีความจำไม่เลว ท่านจะต้องเคยไปที่เง่งเพ็กก๊กมาครั้งหนึ่งแน่?”

ขณะว่ากล่าว ตาที่คมวาวดั่งสายฟ้าเขม้นมองจ้องหน้ายมบาลผู้นั้นจนแน่วนิ่ง

ขณะนี้ ยมบาลที่อยู่ทางด้านหลังคุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงขึ้นว่า

“นางทารก พวกเจ้าคงจะมาฝากสัมพันธ์เพื่อเป็นญาติมิตรกันกระมัง?”

วาจาเปี่ยมความหมายอันหยาบช้า ทำให้โกวเนี้ยทั้งห้าต่างหน้าแดงฉานทุกคนขุ่นเคืองจนหน้าบูดบึ้งเย็นชา ความอำมหิตปรากฏขึ้นจนโชติช่วง ปรารถนาใคร่จะฟาดผู้ส่งเสียงนั้นให้ตายคามือไปในบัดดล

คุ้ยงังเพี้ยแหงนหน้าหัวร่อเสียงกึกก้องกังวาน กล่าวว่า

“ที่แท้เป็นสามหัวหน้าตึกนอกของเกาะม้อเต้านี่เอง รู้จักแต่เสแสร้งเป็นภูตผีปิศาจมาหลอกคนเท่านั้น! ฮา ฮา...น่าหัวร่อนัก น่าหัวร่อ ผู้แซ่คุ้ยกลับคำนวณเกาะม้อเต้าจนสูงส่งเกินไปแล้ว ฮา ฮา...ช่างทำให้ผู้คนต้องผิดหวังอย่างยิ่ง”

กระแสเสียงดังกึกก้องกัมปนาท สะท้านทั่วไปทั้งท้องฟ้า เย้ยหยันประณามอย่างเจ็บแสบจนผู้คนไม่มีปัญญากล้ำกลืนฝืนทนได้

ผู้ที่ประจันทางด้านตรงกับคุ้ยงังเพี้ย ต้องคำรามขึ้นอย่างขุ่นเคืองว่า

“ลูกสุนัข เจ้าขณะนี้จึงจำออกว่าตั๋วเอี๊ยเป็นใครก็สายเกินไปแล้ว”

ชะงักวาจาลงเล็กน้อย ตาเป็นประกายแววับดุจกับสัตว์ป่า โบกมือไปทางเบื้องหน้าแล้วตะโกนก้องขึ้นว่า

“พวกเราบุก”

เสียงขาดคำสะบัดฝ่ามือฟาดท่า เซี่ยงฮวงบ้วนลี้ (ลมกระโชกหมื่นลี้) เข้าใส่ทรวงอกของคุ้ยงังเพี้ยทันที

ฝีมือของหัวหน้าตึกนอกเกาะม้อเต้าทั้งสามนี้ คุ้ยงังเพี้ยเคยเผชิญกับคนผู้หนึ่งบนเกาะเง่งเพ็กเต้ามาแล้ว รู้ดีว่ามันทั้งสามอย่างไรก็มีพลังฝีมือไล่เลี่ยกันดังนั้นจึงมิได้แยแสต่อการจู่โจมของพวกมันเลย พอเห็นก็แค่นเสียงกล่าวว่า

“อาศัยฝีมืออันต่ำต้อยของท่านก็คู่ควรมาจู่โจม?”

ขณะว่ากล่าวสะบัดฝ่ามือฟาดไปในท่าพักลั่งเท่าซา (ผลักคลื่นโถมทราย) ปะทะไปด้วยพลังอันดุดันปานพายุร้าย

พริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยเพิ่งลงมือต่อต้านไปนั้น พลันเห็นเหล่าวิญญาณเสื้อขาวจำนวนมากหลาย พากันสะบัดมือซัดมาวุ่นวาย ไฟสีเขียวเรืองเป็นกลุ่มก้อนก็

พุ่งเข้าสู่ระหว่างกลางดั่งเป็นลูกเห็บตกลงมา

ขณะไฟเขียวเรืองหลุดจากมือ มีจุดใหญ่ประมาณเม็ดถั่วเท่านั้น แต่พอปะทะกับสายลมก็โตใหญ่ดุจดั่งกำปั้นขึ้นในทันที เสียงซู่ซ่าดังอยู่ไม่ขาดหู ดุจดั่งกับไฟอันร้อนแรงกำลังเผาไหม้ ทำให้ผู้ได้ยินต้องหวาดหวั่นขวัญฝ่อไปสิ้น

คุ้ยงังเพี้ยคาดหมายไม่ถึง พวกประดานี้ต่างสามารถใช้อาวุธลับอันชั่วร้ายมีอานุภาพยิ่งใหญ่ พอเห็นก็กระวนกระวายใจรุนแรงนัก กู่เสียงยาวสะท้านกังวานแล้วสะบัดมือกระชากแส้ฮั่งเล้งเปียงออกจากเอว พลิ้วร่างขึ้นสู่อากาศใช้ท่าฮุนเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) กวาดแส้อันทรงอิทธิฤทธิ์ไปตามประกายไฟเขียวเรืองที่มากมายดั่งสายฝน

ขณะนั้น ผู้ที่แต่งกายดุจดั่งยมบาลทั้งสามคน ต่างลงมือระดมจู่โจมเข้ามาแล้ว พวกมันวิ่งวนล้อมคนทั้งหกอย่างรวดเร็ว และใช้ฝ่ามือฟาดมาตามโอกาสที่อำนวย จนผู้คนยากยิ่งจะป้องกันให้รัดกุมแข็งแรงได้

โกวเนี้ยทั้งห้ามาตรแม้นต่างมีฝีมืออันยอดเยี่ยมน่าสะท้านใจ แต่เมื่อตกอยู่ในสภาพที่ตั้งรับโดยมิอาจจะรุกไล่เช่นนี้ ก็ไม่มีปัญญาจะใช้ฝีมืออันยอดเยี่ยมของพวกนางให้เต็มที่สร้างความกระวนกระวายแก่นางจนเหงื่อไหลชุ่มโชกเต็มใบหน้า

คุ้ยงังเพี้ยสะบัดกวัดแกว่งแส้ฮั่งเล้งเปียงในมืออยู่ทางรอบๆ ข้างของโกวเนี้ยทั้งห้า ด้วยความว่องไวดุจดั่งสายฟ้าคะนองฝน แต่อย่างไรก็รู้สึกหนักแรงเป็นยิ่งนัก โดยเฉพาะเรื่องที่สร้างความรุ่มร้อนกระวนกระวายอย่างสุดแสน คืออาวุธลับที่ซัดจู่โจมไม่หยุดหยั้ง ยังคงหนาแน่นดุจดั่งเดิมมิสร่างซา คล้ายไม่มีวันจะหมดสิ้นเลิกราก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นมีพลังฝีมือกล้าแข็งลึกล้ำ แต่เมื่อต้องตั้งรับอย่างรุ่มร้อนเป็นเวลานาน หากเผลอไปเพียงชั่ววูบ คงต้องเป็นอันตรายสักคนแน่นอน และหากแม้นเป็นเช่นนั้น ก็ต้องเจ็บช้ำน้ำใจไปชั่วชีวิต!

ไฟเขียวเรืองที่ถูกแส้ฮั่งเล้งเปียงของคุ้ยงังเพี้ยฟาดร่วงลงมานั้น พอสัมผัสพื้นพลันมีไฟเขียวพวยพุ่งขึ้นเป็นลำยาว เผาไหม้อยู่เนิ่นนานก็ไม่โทรมดับ เพียงไม่นานพื้นศิลาที่ใต้เท้าคนทั้งหกก็กลายเป็นทะเลเพลิงเขียวเรืองหย่อมใหญ่กว้างขวาง

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นก็ต้องคำนึงขึ้นด้วยความตื่นเต้นตกใจ

“บรรดาไฟเขียวเรืองเหล่านี้ เป็นเช่นดั่งไฟพิษของสัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงไม่ผิดเพี้ยนเลย หากแม้นถูกมันสัมผัสกับร่างโดยบังเอิญ ไยมิใช่ต้องถูก

เผาตายทั้งเป็นเล่า?”

ความคิดพุ่งวาบขึ้นดุจสายฟ้า พลันเกิดปฏิภาณในหัวงสมองขึ้นมา กระบวนท่าของแส้ฮั่งเล้งเปียงแปรเปลี่ยนไปในบัดดล จู่โจมใส่ที่รอบข้างอย่างดุดันอำมหิต

พอเปลวไฟเขียวเรืองสัมผัสกับแส้ฮั่งเล้งเปียงต่างพุ่งกระจายออกไปทางด้านนอก บริเวณไฟเผาไหม้ยิ่งกว้างขวางขึ้นมาในบัดดล

ดังนั้น หัวหน้าตึกทั้งสามของเกาะอสูรที่แต่งกายดุจยมบาล ถูกคุกคามจนต้องถอยร่นไป วงล้อมจึงยิ่งนานยิ่งแผ่กว้าง กระทั่งอานุภาพการจู่โจมของพวกมันลดน้อยลงไปมากมายหลายเท่า

หงส์เกียวพอเห็นก็คลายใจได้ หันมาเหลือบตาดูเทียนม้อนึ้ง ร้องเบาๆ ว่า

“ม่วยม่วย ใช้ตุยฮุ้นจำ (เข็มสะบั้นวิญญาณ) ต่อต้านพวกมัน”

เทียนม้อนึ้งความจริงคิดเช่นนี้อยู่แต่แรกแล้ว เพียงถูกกลุ้มรุมจนไม่อาจจะใช้มือไปล้วงได้ ยามนี้พอหลังกดดันลดน้อย นางรีบคว้าเข็มอาบยาพิษเจ็ดก้าวสะบั้นวิญญาณขึ้นมากำหนึ่ง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นแล้วซัดเข็มพิษจำนวนมากมายออกไปในบัดดล

ประกายสีเขียวเรืองเป็นเส้นสายคล้ายใยแมงมุม แผ่ออกเป็นรูปโค้งดั่งพัดเล่มมหึมา

บรรดาวิญญาณร้ายชุดสีขาว แม้แต่ละคนก็เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของวงพวกนักเลงได้ แต่เมื่อเทียบกับเทียนม้อนึ้ง พลังฝีมือยังด้อยกว่ากันอีกมากมายอักโข กอปรกับพวกมันต่างตั้งอกตั้งใจจู่โจมใส่ศัตรูอย่างจดจ่อ

ไหนเลยจะเคยคาดหมายว่าศัตรูยังมีเวลาว่างมาตีโต้กลับ ดังนั้น พอเข็มเจ็ดก้าวสะบั้นวิญญาณของเทียนม้อนึ้งซัดออกไป ไม่มีผู้ใดจะพบเห็นรู้ตัวเลย

เทียนม้อนึ้งมีพลังข้อที่แข็งแกร่งยิ่งนัก เข็มอาบยาพิษที่แหลมเล็กเพียงกระจายวูบก็หายวับ แต่รอบข้างมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังสับสนอลหม่านทันที มีผู้ล้มฮวบลงไปสี่ห้าคน พอร่วงสัมผัสพื้นเพียงดิ้นอยู่ชั่วขณะ ก็สิ้นใจตายไปเป็นปิศาจจริงดั่งสภาพของมันแล้ว เข็มเจ็ดก้าวสะบั้นวิญญาณนับว่า มีความสมจริงดั่งสมญานาม

เทียนม้อนึ้งพอได้ผลตามการตีโต้ ก็เกิดความตื่นเต้นจนใจคึกคัก หัวร่อเสียงสดใสแล้วร้องว่า

“เราโกวเนี้ยยังเข้าใจว่าพวกเจ้าฆ่าไม่ตาย ทำลายไม่หมดเสียอีก ที่แท้พวกเจ้าก็รู้จักตายเช่นกัน มิใช่เป็นวิญญาณภูตผีปิศาจอันชั่วร้ายดั่งที่ตบตามา รับ

มือ”

เสียงขาดคำ เข็มอาบยาพิษกำที่สองก็ถูกซัดออกไปอีกครั้ง

ในครั้งนี้ บรรดาวิญญาณชุดสีขาวมาตรแม้นต่างตื่นเต้นระวังตัว แต่ยังมีสองสามคนที่หลบเลี่ยงไม่ทันท่วงที ถูกเข็มอาบยาพิษซัดใส่จนล้มตายกับพื้น

ความตายอันน่าหวาดหวั่น ทำให้บรรดาวิญญาณชุดขาวเหล่านั้น แต่ละคนเกิดหวั่นหวาดจนตัวเกร็งไปตามๆ กัน กำลังการจู่โจมจึงได้ลดน้อยไปกว่าครึ่งอย่างลืมตัว

ส่วนชายที่แต่งกายดจยมบาลทั้งสาม พอเห็นสภาพต้องลอบตื่นเต้นตกใจพวกมันคาดหมายไม่ถึงเลยว่า สถานการณ์จะกลับกลายได้รวดเร็วปานนี้ ทำให้พวกมันไม่มีโอกาสที่จะช่วยเหลือเหนี่ยวรั้งอย่างไรได้ทัน ก็ต้องสูญเสียบริวารไปตั้งมากมายหลายคน

พลันได้ยินเสียงยมบาลเสื้อดำทั้งสาม กู่ประหลาดขึ้นในเวลาพร้อมเพรียงกัน แล้วโถมเข้ารุกไล่อย่างเร่งร้อนรวดเร็วขึ้นอีกครั้ง

เหล่าวิญญาณชุดขาวทางรอบข้าง พอได้ยินเสียงกู่เป็นสัญญาณก็โล่งใจจนคลายความหวาดกลัวไปมากมาย คล้ายดั่งจะมีกำลังหนุนมาช่วยเหลือในบัดดลก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชาไปรอบข้าง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ฮา ฮา ฝีมือปิศาจในเกาะม้อเต้า มีเพียงเท่านี้เอง”

ขณะที่วาจาคุ้ยงังเพี้ยเพิ่งหลุดจากปาก ในทันใดศิลาที่คนทั้งหกยืนอยู่มีควันขาวพวยพุ่งออกทางปาก และจมูกเป็นกลุ้มก้อน ลอยละล่องขึ้นสู่เบื้องสูงโดยไม่กระจายหายไปตามลม ขณะนี้อี้จู๊ทั้งสามคนที่กลุ้มรุมจู่โจมก็พลันชะงักมือไปหมดสิ้น แสดงว่ากลัวพลังฝ่ามือจะกระแทกพวกควันอันคละคลุ้งกระจายออกไป

หัวหน้าตึกทั้งสามมาตรแม้นหยุดยั้งการจู่โจม แต่อาวุธลับทางด้านข้างกลับหนาแน่นเข้มแข็งขึ้นกว่าเดิมอีกมากมาย

จิวอี้เหล็งร้องขึ้นอย่างร้อนรน

“เพี้ยตี๋ สักครู่เมื่อควันขาวเหล่านี้ยิ่งทึบขึ้น สายตาพวกเราจะต้องถูกบดบังไป เห็นทีต้องรามือให้ศัตรูฆ่าฟันตามอำเภอใจแล้ว?!”

คุ้ยงังเพี้ยไยไม่กระวนกระวายใจเช่นกัน ในยามคับขัน ยังคิดหาทางอันปลอดภัยมาต่อต้านมิได้

ควันขาวยิ่งพวยพุ่งยิ่งหนาทึบ สายตาของคนทั้งหกก็เริ่มเลือนรางไม่

ชัดเจนขึ้นมา

พลันได้ยินอี้จู๊ผู้หนึ่งซึ่งอยู่ทางนอกค่ายกล หัวร่อ ฮา ฮา อย่างลำพอง แล้วร้องว่า

"ทารกแซ่คุ้ย ฝีมือของพวกปิศาจเป็นอย่างไร? ฮา ฮา..."

เป็นการหัวร่ออย่างผยองลำพองเป็นยิ่งยวดนัก

ทันใดนั้น เตี้ยเอียลิ้มกล่าวเบาๆ ว่า

"พวกเราไยไม่เกร็งพลังฝ่ามือ ฟาดหัวหุ่นจำลองศิลาให้แหลกละเอียด จะได้กระแทกผู้ที่ปล่อยควันในห่นนี้ตายไปด้วย?"

เป็นวาจาที่เตือนสติให้ทุกคนรู้ตัวทันที หงส์เกียวหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"ลิ้มม่วยชาญฉลาดอย่างยิ่งจริงๆ มิน่าเล่าเพี้ยตี๋จึงได้ทะนุถนอมท่านนัก"

เตี้ยเอียลิ้มหน้าแดงฉาน ลอบชำเลืองแลไปที่คุ้ยงังเพี้ยซึ่งเลื่อนลอยไร้หนทาง ร้องเพ้ยเบาๆ แล้วกล่าวว่า

"ไม่มีความสำรวมเสียเลย มิกล่าววาจากับท่านแล้ว"

เสียงขาดคำก็สะบัดฝ่ามือฟาดใส่หัวหุ่นจำลองศิลาที่ใต้เท้าอย่างดุดันรุนแรง

เสียงดังฉานสนั่น หัวศิลาถูกนางฟาดจนกระจายเป็นผุยผง จากนั้นภายในศิลามีเสียงคำรามอันเจ็บปวดโหยหวนดังออกมา ควันขาวปลาสนาการไปในบัดดล

น่าสมเพชผู้ที่ซ่อนตัวอยู่ในหุ่นศิลา แม้คนที่ยืนบนศีรษะมันเป็นใครก็ยังไม่เห็น ก็ต้องไปรายงานตัวในขุมนรกอย่างโง่งมมิรู้ความ

โกวเนี้ยอีกสี่คนพอเห็นเช่นนั้น ต่างสนุกสนานขึ้นเป็นยิ่งนัก สะบัดฝ่ามือฟาดใส่หัวหุ่นศิลาทางใต้เท้าอย่างรวดเร็ว ด้วยพลังฝีมือของพวกนาง การสะบัดฝ่ามือฟาดศิลาที่ข้างในกลวงให้แหลกละเอียดนั้น เป็นเรื่องง่ายดายที่กระทำกันอย่างปลอดโปร่งใจ

ในอาณาจักรปิศาจอันเงียบวังเวง มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนน่าหวาดหวั่นดังมาจากภายในหุ่นศิลาที่ถูกฟาดจนหัวละเอียด ควันขาวที่พวยพุ่งออกมาจากปากหุ่นได้เริ่มจางหายไปตามเสียงร้องอันโหยหวนนั้น ฝีมือในครั้งนี้ก็เป็นที่ผิดคาดหมายของสามหัวหน้าตึกนอนอย่างยิ่ง จนต้องพากันงงงันไปทันที

เทียนม้อนึ้งตวาดเสียงกราดเกรี้ยว สะบัดมือซัดเข็มพิษเจ็ดก้าวสะบั้นวิญญาณ (ชิกโป้วตุยฮุ้นจำ) ออกไปอีกกำใหญ่ ก็มีผู้ล้มตายตามความร้ายกาจไปอีกหลายคน

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"ทั้งสามท่านยังมีฝีมือร้ายกาจเยี่ยงไร รีบแสดงออกมาให้หมดสิ้นเถิด มิเช่นนั้น พอสว่างก็ไม่อาจจะใช้ได้อีกแล้ว"

พ่ายแพ้มาซ้ำๆ ซ้อนๆ สร้างความดาลเดือดให้แก่สามหัวหน้าตึกนอก ที่ยโสโอหังจนแทบคลั่งใจตาย หนึ่งในจำนวนนั้นคำรามขึ้นอย่างดั่งแค้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ย พวกเจ้ามิต้องลำพองผยองไป ในประวัติของเกาะม้อเต้าไม่มีผู้ใดสามารถบุกอาณาจักรปิศาจผ่านไปได้สักคนเดียว"

ขาดคำ แหงนหน้าก่เสียงเกรี้ยวกราดยาวนาน แล้วตะโกนก้องขึ้น

"บุกทั่วทุกด้าน"

คำสั่งอันกึกก้องกังวานดังไปแล้ว แต่มันกลับยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว

คุ้ยงังเพี้ยกำลังพิศวงสงสัย ที่มันออกคำสั่งให้บุกมาทั่วทุกด้านแล้ว แต่กลับไม่มีผู้ใดลงมือบุกมา ขณะความคิดยังคงสับสน พลันเห็นควันหนาทึบพวยพุ่งมาทั่วทั้งสี่ด้านอย่างรุนแรง จึงรู้สึกได้ในบัดดล ว่าเป็นเหตุผลอันใด

หงส์เกียวพอเห็นรีบร้องขึ้นว่า

"ในปากและจมูกของหุ่นศิลาทุกตัว ต่างสามารถพ่นควันมาได้ หุ่นศิลาบริเวณนี้มีไม่ต่ำกว่าหลายร้อยน่ากลัวเวลาไม่นานเท่าใด ที่นี้ก็จะถกควันหนาทึบบดบังจนมองมิเห็นหน้ากันแล้ว พวกเราไม่คุ้นกับทำเล และไม่มีปัญญาจะคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ยามนั้นจะทำอย่างไรดี?"

จิวอี้เหล็งที่ซุกซนคะนอง พอเห็นควันหนาก็ฉุกใจได้คิด หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับมีวิธีที่น่าสนุกอยู่ประการหนึ่ง"

นางในห้วงคับขันอันหวาดเสียว ยังอุตส่าห์คิดหาวิธีน่าสนุกสนานขึ้นได้ ทำให้เตี้ยเอียคี้รีบละล่ำละลักถามขึ้น

"วิธีน่าสนุกเยี่ยงไร? รีบบอกมาเถิด เจ้เจ๊อันประเสริฐ ผู้อื่นนั้นกระวนกระวายจนแทบตายอยู่แล้ว"

จิวอี้เหล็งกวาดตามองไปรอบข้าง นอกจากที่ซึ่งพวกตนทั้งหกยืนแล้ว ทั่วบริเวณได้ถูกหมอกหนาบดบังจนหมดสิ้น มองไปคล้ายเป็นเมฆขาวอันหนาทึบ จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"รออีกสักครู่เถิด"

เตี้ยเอียคี้ร้องอย่างกระวนกระวายขึ้น

"ต้องรออีกนานเท่าใด? เพี้ยกอกอ ท่านรีบเรียกนางบอกออกมาโดย

ด่วนเถิด ผู้อื่นจะคลั่งใจตายแล้ว”

คล้ายดั่ง “เพี้ยกอกอ” ของนาง ไม่ว่าเรื่องใดๆ ย่อมคลี่คลายแก้ไขให้นางได้ก็ปานกัน

โกวเนี้ยทั้งสี่ถูกนางกระตุ้นจนต้องแย้มยิ้มออกมา

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไปรอบข้าง เห็นควันอันหนาทึบได้เริ่มคลุมเข้ามาในทิศทางนี้ ก็เริ่มมีความกระวนกระวายเช่นกัน ดังนั้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

“เหล็งเจ๊ รีบบอกเถิด”

จิวอี้เหล็งผงกศีรษะอย่างยิ้มแย้ม ชี้ไปที่เบื้องล่างและบอกเหตุผลของนาง ด้วยวิชาส่งเสียงทางลมปราณ

คนทั้งห้ามองตามปลายนิ้วที่ชี้อยู่ของนาง เห็นไฟเขียวเรืองทางเบื้องล่างได้โทรมจนดับหมดสิ้น ก็ฉุกใจได้คิดกระโดดลงจากหัวหุ่นศิลา พุ่งไปหาซากศพของตัวประหลาดชุดขาวที่ตายด้วยเข็มพิษของเทียนม้อนึ้ง

อุบายก่อกวนศัตรู

ควันหนาทึบได้แผ่เข้ามาจากรอบนอกทุก ๆ ด้าน จนสายตาของสามหัวหน้าตึกนอกเกาะอสูร พลอยถูกบดบังจนมองมิเห็นเหตุการณ์ภายใน ทั้งหกคนกระโดดลงจากหัวหุ่นศิลามา ด้วยวิชาตัวเบาอันเงียบกริบ พวกมันจึงไม่มีผู้ใดจะพบเห็นได้

ยามนั้น สามหัวหน้าตึกนอกคำนวณดูเวลาแล้ว ทราบดีว่าควันหนาได้บดบังทั่วทั้งอาณาจักรปิศาจของมันหมดสิ้น จึงแค่นเสียงเย็นชา ต่างส่งเสียงชักชวนแก่กันแยกย้ายเป็นสามทาง ย่องเข้าไปในที่ซึ่งคนทั้งหกยืนอยู่เมื่อคร่อยางลอบเร้นเงียบเชียบ

กาลเวลาภายใต้บรรยากาศอันเหี้ยมเกรียมน่าหวาดหวั่น คล้อยผ่านไปอย่างแช่มช้าน่าอึดอัด จนเป็นเวลาใกล้ยามสี่แล้ว

ขณะนี้ สามตึกนอกของเกาะอสูร พาบรรดาปิศาจชุดขาวอีกมากมายย่องเข้าใกล้จุดหมายไปอย่างแช่มช้า เห็นหัวหน้าตึกชุดดำด้านตะวันตกและใต้ ยกมือขวาขึ้นโบกกลางอากาศ ปากกู่เสียงกึกก้องขึ้นมา

“บุกจู่โจม!”

คำสั่งสนั่นปานฟ้าร้อง เหล่าปิศาจชุดขาวทางด้านหลัง พอได้ยินคำสั่งก็สะบัดอาวุธลับที่กำอยู่ในมือมาเนิ่นนาน ซัดออกไปในระหว่างกลางเป็นห่าฝน จึงเป็นไฟเขียวเรืองฝ่าอยู่กลางหมอกขาวเป็นเส้นสาย สับสนดุจกับเป็นหิ่งห้อยจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ ที่โบยบินอยู่กลางอากาศ เป็นภาพที่น่าชมอย่างยิ่งนัก

ไฟเขียวเรืองเมื่อกระทบกับแง่หิน ส่งเสียงระเบิดดังโครม โครมอยู่ไม่หยุดยั้ง ประกายไฟสีเขียวแตกกระจัดกระจายไปรอบข้าง เมื่อมีควันหนาสีขาวคอยเน้นยิ่งเห็นเป็นภาพอันน่าหวาดหวั่นสะพรึงกลัว ไม่ผิดกับขุมนรกในโลกันตร์เลย

นอกจากนี้แล้ว ไม่มีสุ้มเสียงสำเนียงใดๆ ดังปะปนเลย

รอยยิ้ม ที่มีอยู่บนใบหน้ายมบาลชุดดำเหล่านั้น พอเห็นสภาพต้องค้างจนนิ่งงันอ้ำอึ้ง ดวงตามีประกายชั่วร้ายของพวกมัน กลอกกลิ้งไปมาอยู่ไม่หยุดยั้ง พลันร้องสุดเสียงขึ้นด้วยคล้ายคิดเหตุผลออก

"ทารกแซ่คุ้ย ขณะนี้เจ้าได้ตกอยู่ในวงล้อมของเราเล้ว ยังมีวาจาใดจะกล่าว?"

กระแสเสียงมาตรแม้นเหี้ยมเกรียมอำมหิต แต่ไม่มีแววลิงโลดลำพองของเมื่อคร่ แสดงว่าวาจาของมันมีจุดประสงค์เพียงจะสืบเสาะดทิศทางของคนทั้งหกเท่านั้น เพราะมันมั่นใจว่า จะต้องซุกซ่อนหลบหนีอาวุธลับอยู่ในแง่มุมใดของอาณาจักรปิศาจแห่งนี้

แต่ทว่า ทั่วทุกทิศทางยังคงเงียบวังเวงดุจดั่งเดิม ไม่มีเสียงขานรับของผู้ใดโต้ตอบมาเลย

หัวหน้าตึกเสื้อดำ ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกแน่ใจจนแน่นแฟ้น คำรามเสียงขุ่นเดืองขึ้นว่า

"ผู้แซ่คุ้ย หรือว่าเจ้า..."

เสียงมิทันขาดหาย พลันได้ยินทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ มีเสียงร้องอันโหยหวนน่าสยดสยองดังขึ้นสองครา เป็นเสียงของคนใกล้ตายที่แผดร้องด้วยความเจ็บปวดหวาดหวั่น จนผู้ได้ฟังต้องขนลุกเกรียวทั่วร่าง

อี้จู๊อาภรณ์ดำทั้งสาม ต่างเป็นผู้ชั่วร้ายอันมีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้ง พอได้ยินเสียงนั้น ไหนเลยจะมิเข้าใจเหตุผล ดังนั้น ใบหน้าของทั้งสามต่างแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง แผดเสียงกึกก้องขึ้น

"แยกย้ายกันออกไปค้น"

คำสั่งของอี้จู๊ทั้งสามดังขึ้นพร้อมกัน บรรดาวิญญาณเสื้อขาวจำนวนมากหลาย พอได้ฟังต่างกระจัดกระจายออกไปรอบข้าง หาทำเลอันเหมาะสมแล้วก็แยกย้ายกันออกค้นตามโขดหินต่างๆ เป็นวุ่นวาย

ยมบาลเสื้อดำทางตะวันตกเฉียงเหนือแสยะยิ้มอย่างดั่งแค้นแล้วกล่าวขึ้น

"ในเมื่อเข้ามาที่อาณาจักรปิศาจของเรา ไม่กลัวเจ้าจะสามารถบินหนีขึ้นไปบนท้องฟ้าได้"

ที่แท้ มันยังถือดีว่าบริวารทุกคนของมัน ชำชองชำนาญในทำเลของอาณาจักรปิศาจ จะต้องค้นหาตัวพวกคุ้ยงังเพี้ยและพวกพ้องมาฆ่าตายได้ไม่ยากนัก

หัวหน้าตึกด้านตะวันออกเฉียงใต้ ยามนั้นก็เอ่ยปากขึ้น

"หากไม่คับขันจำเป็นที่สุด ห้ามมิให้ฆ่าเหล่าดรุณีทั้งห้าคนนั้น"

ที่แท้ มันยังมีความคิดอันอุบาทว์ลามกไม่เสื่อมคลาย แต่เสียดายที่พวกมันคำนวณเหตุการณ์ผิดพลาดไปมากหลาย

ขณะนั้น บรรดาวิญญาณที่ใส่อาภรณ์ขาวอยู่รอบนอกสุด ได้แผ่ขยายเป็นบริเวณร่วมสี่ห้าสิบวา พลันได้ยินเสียงตัวประหลาดอาภรณ์ขาวผู้หนึ่ง แผดร้องขึ้น...

"นี่! เจ้าไฉนจึงเดินรวดเร็วปานนี้ ได้เห็นสิ่งใดเป็นพิรุธแล้วกระมัง?"

เสียงขาดคำ ก็สาวเท้าก้าวยาวๆ ไปที่เบื้องหน้า เห็นห่างจากหน้ามันเพียงประมาณสามเชียะเศษ กำลังมีตัวประหลาดสีขาวยืนดาหน้ารับอยู่สองคน

ผู้อยู่ด้านซ้ายแค่นหัวร่อแล้วกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ไม่มี ท่านเล่า?"

ขณะนี้คนผู้นั้นได้เข้าใกล้ทั้งสองคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้า ตัวประหลาดอาภรณ์ขาวกวาดตามองดูคนทั้งสองแล้วกล่าวขึ้นอีก

"พวกท่านมิได้พบเห็นสิ่งพิรุธใดๆ ทางเบื้องหน้ามาเลย แล้วไฉน..."

คำถามมิทันจะจบสิ้น พลันได้เห็นคนซ้ายมือสะบัดแขนขึ้นอย่างว่องไว ตบเข้าใส่ทรวงอกของมันด้วยความรวดเร็วและโหดเหี้ยมดร้ายทันที

มันผู้นั้นคาดฝันไม่ถึงว่า พวกพ้องเดียวกันมาลงมือทำร้ายมันอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุ พอเห็นจึงงงงันไปวูบใหญ่แล้วร้องโพล่งขึ้น

"เจ้าทำอะไร?"

เสียงขาดคำ พลังฝ่ามือนั้นฟาดเข้าใส่ทรวงอกของมันพอดี จนต้องแผดร้องดังโหยหวน ล้มโครมลงไปไกลจากที่เดิมแปดเก้าเชียะ เท้าทั้งสองกระตุกชั่ววูบก็สิ้นใจอยู่ในที่นั้น...ทรวงอกถูกฟาดจนยุบลึกลงไป

ขณะเวลานั้น พวกที่ตามหลังอีกห้าหกคนก็ได้ติดตามเข้ามาถึง หนึ่งในจำนวนนั้นพอเห็นก็ร้องขึ้นอย่างขุ่นเคือง

"ไฉนพวกกันเองก็มาลงมือฆ่ากันเสียเล่า?"

เสียงของผู้เอ่ยถามขาดคำ พลันได้ยินเสียงตวาดอันขุ่นเคืองดังมาจากด้านหลัง

"เจ้าห้ามปรามได้หรือ? นอนลง!"

ฝ่ามือพอสะบัดก็ฟาดเข้าใส่ใจกลางหลังของคนผู้นั้นอย่างถนัดถนี่แม่นยำ จนเสียงดังโครมขึ้นกึกก้องผสานกับเสียงแผดร้องอันโหยหวน คนผู้นั้นถูกฝ่ามือ

ฟาดจนโลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า สิ้นใจตายไปในทันที

ส่วนคนอื่นๆ เมื่อแลเห็นพวกที่อยู่ข้างกายตนได้ลงมือฆ่ากันขึ้นมาแล้ว และทุกกระบวนท่าล้วนเป็นวิชาไม้ตายปลิดชีวิตได้อย่างง่ายดาย ดังนั้น แต่ละคนต่างรู้สึกคับขัน จนหวาดเสียวขึ้นมาอย่างบอกมิถูก พากันชะงักเท้าแล้วมองหน้ากันอยู่ไปมา พอสบสายตาของฝ่ายตรงข้าม ความคลางแคลงสงสัยก็ยิ่งรุนแรงขึ้นอย่างไม่อาจข่มกลั้น ต่างคำนึงขึ้นในใจ

"ยังดีที่เราพบเห็นทันท่วงทีมิเช่นนั้น จะต้องถูกมันลอบประทุษร้ายเป็นแน่แท้"

เมื่อพวกมัน ต่างมีความคิดเห็นเป็นเช่นเดียวกัน ก็พากันอย่างขุ่นเคืองขึ้นพร้อมกัน

"ที่แท้เจ้าเป็นสายลับศัตรู!"

ผู้อยู่เบื้องหน้าก็เข้าใจว่าตนคำนวณถูกแล้ว คำรามอย่างดังแค้นขึ้นบ้าง

"เจ้าจึงเป็นสายลับศัตรู!"

เสียงขาดคำ ก็ฟาดเข้าใส่ผู้อยู่ทางเบื้องหน้าอย่างหักโหมโหดร้ายทันที

คนผู้นั้นเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว รีบใช้กระบวนท่าอันคล่องแคล่วหลบเลี่ยงจากการจู่โจม แล้วตีโต้ใส่คนผู้นั้นอย่างดุร้ายว่องไว ด้วยกระบวนท่าไม้ตายอันเหี้ยมโหด

สองคนในด้านนี้พอประมือ เหล่าผู้ที่อยู่ด้านข้างก็พากันตื่นเต้นขึ้นบ้างแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็คิดจะช่วงชิงเป็นฝ่ายลงมือก่อนเพื่อเอาเปรียบ จึงพากันตวาดด่าอย่างขุ่นเคือง ลงมือกระหน่ำใส่ผู้อยู่ทางเบื้องหน้าก่อนในบัดดล

ควันหนายังคงพวยพุ่งออกมาอยู่ไม่หยุดยั้งสร่างซา สายตาของผู้อยู่ในบริเวณนั้น ยิ่งนานยิ่งเลือนรางทุกขณะ ในระยะสามเชียะไม่มีทางจะเห็นฝ่ายตรงข้ามได้ถนัดชัดตาแล้ว และในระหว่างพวกพ้องกันเอง หลบไปหลบมาก็ยากยิ่งที่จะไม่กระทบกระทั่งกันเองบ้าง และต่างฝ่ายต่างกลัวจะถูกผู้อื่นลอบประทุษร้ายจู่โจม พอกระทบกันน้อยนิด ก็ลงมือประหัตประหารชีวิตกันขึ้นทันที

เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงเปลี่ยนสภาพจากการจู่โจมฝ่ายตรงข้ามมาเป็นตะลุม-บอน โดยมิทราบฝ่ายใดฝ่ายไหน วุ่นวายจนอลเวงไปทั่วทั้งอาณาจักรปิศาจ

ส่วนวิญญาณชุดขาวสองคน และผู้ที่ฟาดจู่โจมทางกลางหลังรวมสามคนนั้น รีบฉวยโกาสที่พวกในทิศทางนี้ตะลุมบอนกันอย่างดุเดือดวุ่นวาย หลีกเลี่ยงหายเข้าไปภายในควันหนาอย่างเงียบเชียบ

บรรดาบริวารที่แต่งกายเป็นปิศาจชุดขาวเหล่านั้น ส่วนมากมีพลังฝีมือที่คู่คี่ก้ำกึ่ง หากสู้กันตัวต่อตัวยังยากที่จะปรากฏผลแพ้ชนะกันขึ้นได้ บัดนี้ เมื่อตะลุมบอนอย่างวุ่นวาย สภาพก็กลับกลายไปจนสิ้นเชิง เนื่องจากไม่ว่าผู้ใด ก็มิอาจต้านทานการรุมกระหน่ำจากคู่ต่อสู้ถึงสองคนได้ในเวลาเดียว

เพียงไม่นาน ภายในหมอกควันอันหนาทึบ มีเสียงแผดร้องดังระงมไม่หยุดยั้ง มีหลายคนที่ตายด้วยฝีมือของพวกพ้องเดียวกันไปแล้ว

เสียงคำรามอันเจ็บปวดโหยหวนดังกระทบหูของสามหัวหน้าตึกฝ่ายนอกทันที มันพอได้ยินก็ตื่นตกใจจนตัวลอย รีบพาบริวารที่ยังเหลือมุ่งหน้าสู่ทิศทางที่กำลังต่อสู้กันอย่างเร่งร้อน

ขณะนี้ หมอกหนาทึบอบอวลมากมายไปกว่าเดิมหลายเท่า สายตาของแต่ละคนเพียงมองเห็นในระยะประมาณสองเชียะเท่านั้น อี้จู๊ทั้งสามมาตรแม้นใจรุ่มร้อนดั่งไฟสุม แต่มิอาจจะวิ่งจนสุดฝีเท้าได้ เนื่องจากหากเดินผิดพลาด จะต้องชนก้อนหินอันระเกะกะตายไปเป็นแน่แท้

ดังนั้น การเดินๆ หยุดๆ เป็นไปถึงชั่วหม้อข้าวเดือด อี้จู๊ทั้งสามจึงได้วิ่งมาจนถึงบริเวณที่ต่อสู้กันอยู่ ทอดตามองไป เห็นในบริเวณมีปิศาจเสื้อขาวอยู่เพียงห้าคนเท่านั้น และยังคงประหัตประหารกันอย่างลืมตัวไม่กลัวตาย บนพื้นมีเสียงครวญครางดังระงม

น่ากลัวผู้บาดเจ็บก็มีอยู่มากมายไม่น้อย ส่วนผู้ตายนั้นย่อมไม่มีเสียงดังออกมา จึงมิทราบตายไปมากมายเท่าใด

อี้จู๊ทั้งสาม พอเห็นสภาพต่างเดือดดาลจนอัดอก คำรามเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“ทรยศแล้ว ทรยศแล้ว หรือพวกเจ้าลืมกฎระเบียบของเกาะเราไป...”

วาจาบริภาษยังมิทันจะจบคำ พลันรู้สึกมีพลังลมแหลมคมพุ่งเข้าใส่ใจกลางหลังมัน ก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบสะบัดฝ่ามือกระแทกมาทางด้านหลังเป็นการปัดป้องอย่างแคล่วคล่องว่องไว นับว่าไม่เสียทีที่เป็นยอดฝีมือชั้นหัวหน้าตึกเลย

แต่ทว่า เหตุการณ์กลับผิดความคาดหมายของมันยิ่งนัก เนื่องจากฝ่ามือที่มันสะบัดฟาดกลับไปนี้ มีพลังลมอันรุนแรงดุจพายุร้าย แต่พลังแหลมคมที่ลอบจู่โจมมามิทราบสูญสลายไปตั้งแต่เมื่อใด ไม่มีแววเค้ามูลเลย...

พอดีในเวลานั้น ปิศาจเสื้อขาวที่อี้จู๊ทั้งสามพามาจำนวนสิบกว่าคน เร่ง

รุดเข้ามาถึง ระยะที่กระชั้นชิดสายตาก็ไม่อาจจะเห็นถนัดชัดเจน รอจนพวกมันรู้ตัวว่าผิดพลาดท่า ก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

เสียงโครมดังสนั่น ปิศาจชุดขาวสิบกว่าคนนั้นถูกฟาดตายไปสามคนทันที ส่วนอีกเจ็ดแปดคนมองไม่ถนัดตาว่าเบื้องหน้าเป็นผู้ใดฟาดการจู่โจม พอเห็นพวกพ้องล้มตายลงคาตา ต่างเข้าใจว่าที่เบื้องหน้าเป็นศัตรู พากันคำรามขึ้นด้วยความขุ่นเดือง หนึ่งในจำนวนนั้นตะเบ็งเสียงขึ้น

"ใช้ระเบิดลิ่งฮ้วย (ฟอสฟอรัส)!"

พลันสะบัดมือซัดระเบิดไฟเขียวเรืองออกไปกำใหญ่ จู่โจมเข้าใส่อี้จู๊ของพวกมันทันที

อี้จู๊สองคน พอเห็นสภาพการอันเลวร้ายเช่นนั้น ต่างคำรามขึ้นด้วยความดั่งแค้น

"หยุดมือ หลงกลศัตรูจนจู่โจมกันเองแล้ว..."

วาจาของทั้งสองมิทันจะขาดคำ พลันเห็นในควันหนาทึบมีเงาร่างสองสายปรากฏออกมา ขณะที่พุ่งขึ้นสู่อากาศ ต่างใช้กระบวนท่าเซี่ยงฮวงบ้วนลี้ (พายุร้ายหมื่นลี้) จู่โจมเข้าใส่อี้จู๊ทั้งสองอย่างโหดร้ายทันที

อี้จู๊ทั้งสองคาดหมายไม่ถึงว่า บริวารของมันจะกล้าบังอาจลงมือทำร้ายมันเช่นนั้น พวกมันที่มีความโอหังลำพองจนผยองยิ่ง ไหนเลยจะอดกลั้นโทสะครานี้ได้ ในความเดือดดาลต่างลืมเลือนความผิดชอบชั่วดีไปหมดสิ้น ผู้หนึ่งคำรามเสียงก้องว่า

"พวกเจ้ารนหาที่ตาย"

เสียงขาดคำร่างพุ่งขึ้นไป จู่โจมเข้าใส่บริวารชุดขาวเจ็ดแปดคนนั้นอย่างดุดันอำมหิต

บริวารทั้งแปดคนมาตรแม้นรู้ดีว่ามีฝีมือด้อยกว่าอี้จู๊ทั้งสองมากมายหลายเท่านัก แต่ทว่า เพื่อเป็นการป้องกันชีวิตของตัวเอง มิอาจรามือรอความตาย ยิ่งมิอาจไม่ลงมือต่อต้านป้องกัน อย่าว่าแต่ การลงมือมาก่อนนี้ มิใช่เป็นฝ่ายพวกมันด้วย

อี้จู๊ทั้งสอง ตะลุยเข้าไปอย่างดุดันดั่งแค้น ปิศาจชุดขาวเจ็ดแปดคน ไหนเลยจะต้านทานอยู่ได้นาน เพียงชั่วขณะก็มีสี่คนถูกฟาดตายลงในบริเวณนั้น

ส่วนอีกหกคนที่ต่อสู้กันอยู่อีกด้านหนึ่ง มีอีกสองคนล้มตายลงไป ปิศาจชุดขาวยี่สิบกว่าคน ขณะนี้บาดเจ็บล้มตายมากมายกว่าครึ่งไปแล้ว

เสียงตวาดด่า เสียงแผดร้อง เสียงครวญครางดังระงมจนสับสนวุ่นวาย ผู้ได้ยินต้องอกสั่นขวัญหายไปหมดสิ้น ดุจดั่งกับตกเข้าไปภายในห้วงอเวจีอันมืดมิดก็ปานกัน

ขณะเวลานั้น รอบข้างพลันมีเสียงหัวร่อคิกคักดังขึ้นมา จากนั้น มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังจนสะท้านสะเทือน แสดงว่ามีผู้บาดเจ็บล้มตายไปอีกแล้ว

อี้จู๊ที่ยืนสงบนิ่งอยู่อีกผู้หนึ่ง พอได้ยินเสียงก็ฉุกใจคิด จึงรู้ได้ในบัดดล ร้องตะโกนก้องขึ้นว่า

“อย่าได้ลงมือกัน พวกเราหลงกลการก่อกวนของศัตรูเข้าแล้ว”

ต่อให้มันรู้สำนึกถึงแผนการของคุ้ยงังเพี้ยสักเพียงใด อี้จู๊ทั้งสองในยามนี้ได้ลงมือจนกระทั่งเกิดโทสะดาลเดือด ไหนเลยจะยอมหยุดยั้งมาฟังได้ เนื่องจากว่าหากแม้นพวกมันหยุดมือ ก็เท่ากับเป็นการสยบยอมค้อมศีรษะแก่พวกบริวาร

ส่วนบริวารหลายคนนั้น เห็นอี้จู๊ทั้งสองต่างไม่ยอมหยุดมือ ยังคงโหมกระหน่ำเข้าใส่อย่างโหดร้ายอำมหิต รู้ดีว่า หากแม้นตนหยุดมือก็เท่ากับรอความตาย มิสู้กัดฟันต้านทานไปอีกสักระยะหนึ่ง รอคอยเหตุการณ์ที่อาจจะแปรเปลี่ยนบางทีพอจะมีหวังรอดชีวิตหลงเหลืออยู่อีกสักเล็กน้อย

ขณะนั้น เสียงครวญครางดังระงมมาจากทั่วทุกทิศทางมากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า ควันหนาทึบก็ได้หยุดยั้งไปแล้ว กอปรกับลมทะเลที่รุนแรง เมื่อควันหนาไม่มีการพุ่งเข้าเพิ่มเติม ควันที่เหลือจึงถูกลมทะเลโชยพัด จนกระทั่งบางไปมากมาย กระจัดกระจายตามลมไปตลอดเวลา

สามหัวหน้าตึกนอกอสูร ความจริงเป็นพวกเล่าเจ้าเล่ห์กลอกกลิ้งชั่วร้าย พอเห็นสภาพเช่นนั้นทราบดีว่า หากลงมือกระหน่ำต่อไป เท่ากับเป็นการฆ่าพวกพ้องกันเอง รังแต่ทำให้เจ็บช้ำน้ำใจในหมู่พวกศัตรูลิงโลดดีใจไปโดยใช่เหตุ

ดังนั้น หัวหน้าตึกทั้งสองพลันกระโดดปราดออกจากวงต่อสู้ ตวาดเสียงหนักๆ ขึ้นว่า

“พวกเจ้าทรยศแล้ว ต่างถอดผ้าคลุมหน้าให้เราทันที”

ขณะนี้ปิศาจชุดขาวที่ต่อสู้กับอี้จู๊ทั้งเจ็ดคนเหลือเพียงสามคนเท่านั้นเอง พวกที่บาดเจ็บล้มตายส่วนมากตายลงกับมือพวกเดียวกันทั้งสิ้น

ปิศาจชุดขาวทั้งเจ็ดคน พอได้ยินเสียงต่างก็ถอยกายไปห้าเชียะ ยื่นมือถอดถุงคลุมหน้าออกมา ในเวลานั้น ต่างเหลียวหน้ามองตากันอยู่ไปมา งงงันไปหมดสิ้นทันที

ที่แท้ พวกมันตะลุมบอนกันเป็นเวลาตั้งเนิ่นนาน ล้วนแล้วเป็นการต่อสู้อยู่กับพวกกันเองทั้งสิ้น ใบหน้าที่รอดชีวิตเหลืออยู่ ทำให้พวกมันรู้ได้ในบัดดล ว่าผู้ที่ตายลงกับมือนั้นเป็นเหล่าใดบ้าง ดังนั้น จึงพากันแยกย้ายออกไปหาสหายที่บาดเจ็บล้มตายของตนจนวุ่นวายอีกครา

ยามนี้ ยมบาลที่มีศักดิ์เป็นหัวหน้าตึกทั้งสามต่างถอดถุงคลุมหน้าออกมาบ้าง เห็นชายชราอายุห้าสิบเศษ ที่เมื่อครั้งก่อนเคยไปอาละวาดในเง่งเพ็กก๊ก ยามนี้เหลียวหน้าไปทางชายชราด้านหลังซึ่งมีรูปกายผอมแห้งผมหงอกขาว กล่าวว่า

"เล่าตั้ว (พี่ใหญ่) ขณะนี้พวกเราจะจัดการสถานใด?"

ที่แท้ คนผู้นั้นก็คืออี้จู๊อันดับหนึ่งของตึกนอก

อี้จู๊ อันดับหนึ่งกวาดตาเย็นชามองไปรอบข้าง ส่งเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"จัดการสถานใด? เราจะทราบได้อย่างไร?"

กระแสเสียงเปี่ยมความไม่พอใจอย่างยิ่ง ทำให้อี้จู๊ผู้เอ่ยคำถามก็ต้องกระซากเสียงอันขุ่นเคืองขึ้นบ้าง

"มาถลึงตาจ้องหน้าข้าพเจ้าไปไยกัน? เหตุการณ์ล้วนแล้วกระทำขึ้นตามข้อตกลงของพวกเรา มิใช่เป็นความคิดเห็นของข้าพเจ้าเพียงลำพัง ช่างไม่มีเหตผลเสียเลย!"

อี้จู๊อันดับหนึ่งกระซากเสียงขึ้นว่า

"เจ้าด่าผู้ใดว่าไม่มีเหตุผล?"

ตาหยีเล็กพลันมีประกายเย็นยะเยียบพุ่งวาบออกมาสองสาย เส้นเลือดสีเขียวบนหน้าผากก็โปนขึ้นจนสูงชัน ดูท่าทีหากแม้นกล่าวผิดหูอีกสักคำ คงต้องลงมือกันมาเป็นแน่แท้ นิสัยคนผู้นี้นับว่ารุนแรงดั่งดินระเบิดจริงๆ

ชายชราร่างอ้วนเตี้ยที่อยู่ระหว่างกลางคนทั้งสอง พอเห็นรีบกล่าวเสียงหนักๆ อย่างรุ่มร้อน

"เล่าตั้ว เล่าซำ นี่พวกท่านทำอะไรกัน? หรือพวกเจ้าลืมเลือนกฎระเบียบของเกาะไปกันจนหมดสิ้นแล้ว?"

กระแสเสียงเย็นยะเยียบคล้ายออกคำสั่งไปก็ปาน

เล่าตั้วกับเล่าซำพอได้ยินคำ "กฎระเบียบ" ต่างหัวใจสะท้านหวั่นไหวจนรีบหุบปากมิกล้ากล่าวคำทันที สีหน้าก็ปรากฏแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นอย่างมิอาจข่มกลั้นกลบเกลื่อน

เล่ายี่เมื่อเอ่ยปากสยบการทุ่มเถียงของคนทั้งสองได้ จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

“ขณะนี้พวกคุ้ยงังเพี้ยจะต้องยังอยู่ในอาณาจักรของเรา กลไกเมื่อถูกพวกมันทำลายไป ขณะนี้มีแต่ต้องอาศัยวิชาฝีมือแท้จริง เข้าห้ำหั่นประหัตประหารกับมัน!”

วาจาเล่ายี่พอขาดคำ พลันได้ยินเสียงกังวานของคนผู้หนึ่งหัวร่อดังอยู่ยาวนาน กล่าวว่า

“ฮา ฮา...ที่แท้วิชาฝีมือพวกปิศาจในอาณาจักรของท่านก็มีอยู่น้อยนิดเท่านี้นี่เอง”

เสียงดังอยู่ทางห่างเพียงห้าเชียะเศษ แล้วปรากฏปิศาจชุดขาวผู้หนึ่งขึ้นอย่างไม่มีวี่แวว

เล่าซำพอเห็น ตาทั้งสองข้างเหลือกถลนด้วยความดั่งแค้นจนแดงฉาน คำรามเสียงกึกก้องขึ้น

“ที่แท้พวกเจ้าใช้วิชาฝีมืออันน่าอัปยศมิกล้าอวดผู้คน...”

ปิศาจชุดขาวทางเบื้องหน้าพลันส่งเสียงสดใสดังขึ้นว่า

“นี่เรียกว่าใช้หอกของมันคืนสนองแก่ตัวของมันเองดอก”

หัวหน้าตึกนอกทั้งสามของเกาะอสูรได้ฟังต่างเพ่งมองไป เห็นด้านหลังอันไม่ไกลนัก มีปิศาจชดขาวผู้หนึ่งยืนสงบนิ่งอย่างเยือกเย็นอย่ มาเมื่อใด พวกมันต่างไม่มีผู้ใดจะรู้สึกพบเห็น แต่คำนวณจากเสียงอันไพเราะ ปิศาจชุดขาวนางนี้ต้องเป็นสตรีเด็ดขาด

อี้จู๊ทั้งสามของเกาะอสูรกวาดตามองไปรอบข้างอีกครั้ง เห็นในหกทิศทางที่ใกล้ชิด ยามนี้มีปิศาจชุดขาวยืนอยู่หกคน พอดีรายล้อมพวกมันไว้ระหว่างกลาง

เมื่อเป็นเช่นนี้เห็นทีดีแน่ พวกมันตอนต้นใช้บริวารปลอมแปลงเป็นปิศาจชุดขาวไปล้อมศัตรูผู้บุกรุก ขณะนี้กลับถูกพวกปิศาจชุดขาวล้อมเอาไว้ไปเสียแล้ว

ซาอี้จู๊เลิกคิ้วดกหนาจนสูงชัน คำรามเสียงกึกก้องว่า

“คุ้ยงังเพี้ย หากแม้นเจ้ายังมีความเป็นคน จงเผยโฉมหน้าแท้จริงออกมา ประมือกับเราอี้จู๊ดูสักหลายกระบวนท่า”

เสียงขาดคำก็กวาดตาคมวาวมองไปรอบข้างคล้ายดั่งจะหาตัวคุ้ยงังเพี้ยว่ายืนอยู่ในแง่มุมใด

ขณะนี้ ควันหนาทึบได้ถูกลมทะเลอันรุนแรงหอบหายไปหมดสิ้น เหลือเพียงบางๆ ดุจดั่งเป็นหมอกยามอรุณ แสงดาววับแวมอยู่กลางฟากฟ้า เป็นเวลาที่ผ่านยามห้าไปแล้ว

ในหมู่ปิศาจชุดขาวทั้งหกคน มีผู้หนึ่งเดินช้าๆ ออกมา แค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"ซาอี้จู๊ (หัวหน้าตึกที่สาม) หากแม้นมีความเป็นคนจนกล้าลงมือต่อสู้กับข้าพเจ้า เมื่อตอนอยู่เง่งเพ็กเต้าไยต้องรีบลนลานหลบหนีเอาชีวิตรอด?"

ขาดคำก็ยกมือขึ้นกระตุกถุงคลุมหน้าเหวี่ยงทิ้งไป เห็นเป็นคุ้ยงังเพี้ยที่งามสง่าหน้าตาหล่อเหลานั้นจริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยพอแสดงโฉมหน้าแท้จริงออกมา มิต้องกล่าวก็รู้ว่า ปิศาจชุดขาวทั้งห้านั้นคือโกวเนี้ยทั้งห้านั่นเอง พวกนางในยามนี้ ความหวาดหวั่นขวัญเสียต่อพวกภูตผีปิศาจสูญสลายคลายไป แต่ละนางจึงมีความดึกดักเข้มแข็ง กระเหี้ยนกระหือใคร่จะลงมือกันเต็มที่ เมื่อเห็นคุ้ยงังเพี้ยกระชากถุงคลุมหน้าเปิดเผยตัวเองออกมา ก็พากันดึงถุงคลุมหน้าทิ้งไปในบัดดล

ตาหยีเล็กของอี้จู๊อันดับหนึ่งเบิ่งขึ้นมาเพ่งพิจารณาดูคุ้ยงังเพี้ยเพียงชั่วครู่ในใจต้องคำนึงอย่างงุนงงขึ้น

"คนผู้นี้มีอายุยังไม่ครบยี่สิบปี ไฉนเต้าจู๊ทั้งสองจึงได้ออกคำสั่งเตรียมพร้อมทั้งเกาะอย่างหนักแน่นจริงจัง คล้ายดั่งเกรงกลัวมันเสียเหลือประมาณ?"

แต่มันที่มีจิตใจอันเลือดเย็นกลอกกลิ้ง มาตรแม้นมิยินยอมเชื่อ แต่ก็ไม่ปรากฏมาบนสีหน้า

บรรดาบริวารที่รอดชีวิตอย่างโชคช่วย เมื่อตอนต้นต่างถูกพวกคุ้ยงังเพี้ยใช้อุบายก่อนกวนกลั่นแกล้ง จนต้องประหัตประหารกันเองไปอย่างน่าดั่งแค้น กำลังมีโทสะอัดอยู่เต็มอกไม่มีที่ใดพอจะระบาย พอเห็นคุ้ยงังเพี้ยที่แบบบางดั่งนักศึกษา ก็คล้ายพบเห็นแหล่งระบายโทสะได้พอดี ชายฉกรรจ์หนึ่งในจำนวนนั้น คำรามเสียงกึกก้องขึ้นว่า

"เด็กอุบาทว์ เจ้าสมควรตายตั้งเนิ่นนานแล้ว!"

เสียงขาดคำร่างพุ่งจากที่ ท่าซังเอ็งพักโถ่ว (อินทรีตะปบกระต่าย) โถมเข้ากระหน่ำใส่ศีรษะคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุร้าย ท่าทีที่เหยียดหยามดูแคลนต่อคุ้ยงังเพี้ยได้ปรากฏมาจนเปิดเผยหมดสิ้น

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงยะเยียบเย็นชา มิได้ช้อนตาเหลือบแลดูมันผู้นั้นสักแวบเดียว แต่เพ่งตาตระหนก

"เห็นทีแย่แน่"

พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“กลับไป!”

ฝ่ามือขวาสะบัดเพียงวูบเดียว ก็หยุดยั้งดุจดั่งเป็นสายฟ้าแลบ

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหวไล่หลังมา ในอากาศพลันมีเสียงร้องอันเจ็บปวดจนโหยหวน ร่างสูงใหญ่ของชายฉกรรจ์ผู้นั้น กระเด็นข้ามศีรษะอี้จู๊ทั้งสามไปจนไกลโข ร่วงฟาดลงบนโขดหินซึ่งไกลหลายสิบเชียะดังโครมใหญ่ พอกระทบพื้นก็แน่วนิ่งมิได้ดิ้นรน แต่จากโลหิตที่ฉีดจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า รู้ดีว่าวิญญาณมันลงไปรายงานตัวในขุมนรกแล้ว

เหตการณ์กลับกลายไปจนผิดคาดหมายอย่างยิ่ง อี้จู๊ทั้งสามของเกาะอสรและบรรดาบริวารที่รอดชีวิต พอเห็นต่างต้องสะดุ้งจนอกสั่นขวัญหาย ช่วงเวลานั้นต่างปากอ้าตาค้างจนมิทราบจะกระทำอย่างไร

จิวอี้เหล็งเหลือบตาแลดูเตี้ยเอียคี้แวบหนึ่ง สาวเท้าก้าวเข้าไปร้องเสียงสดใสว่า

“คี้ม่วยม่วย เจ้าสามคนนั้นให้ท่านเป็นคนจัดการ สามคนนี้มอบให้แก่ข้าพเจ้าก็แล้วกัน”

ในโกวเนี้ยทั้งห้า นางเป็นผู้มีความคึกคะนองซุกซน ลวดลายก็มากมายหลายหลากนัก

เตี้ยเอียคี้สาวเท้าเข้าไปหนึ่งก้าว ถามอย่างสงสัยใจว่า

“พวกมันไม่ต่อสู้ พวกเราจะลงมือได้อย่างไรเล่า?”

จิวอี้เหล็งหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“พวกเดียรัจฉานเกิดมาเพื่อให้คนหยอกล้อ ไหนเลยจะรอให้เดียรัจฉานมาหยอกล้อคนก่อนเล่า”

ขาดคำกวาดตาแวววาวกลับมา กระบวนท่าคาอี่เทียนฮุ้น(นางแอ่นฝ่าเมฆ) กระโดดข้ามศีรษะคนทั้งหก ละลิ่วไปที่ข้างกายเตี้ยเอียคี้อย่างรวดเร็วว่องไว

ชายฉกรรจ์ทั้งหกความจริงถูกวาจาที่นางประณามมาเมื่อครู่ กระตุ้นจนโทสะดาลเดือดอย่างยิ่งอยู่แล้ว พอเห็นจิวอี้เหล็งกล้ากระโดดข้ามศีรษะมันไป ต่างรีบเกร็งกำลังเตรียมพร้อม เงยหน้ามองอย่างดั่งแค้นอาฆาต

คนทั้งหกต่างมีท่าทีที่เป็นไปตามสัญชาตญาณ มิคาดว่า พอเงยหน้าก็แสบนัยน์ตาทั้งสองจนจับใจ ฝุ่นขาวจำนวนมากมายได้ถูกซัดเข้าใส่นัยน์ตา จนพากันร้องโอดโอยโหยหวนรีบก้มหน้าลงมามือทั้งสองขยี้ตาจนน้ำตาหลั่งไหลไม่หยุดยั้ง

คนทั้งห้าพอเห็นสภาพ ต่างก็ต้องหัวร่อจนเสียงเซ็งแซ่เกรียวกราว

จิวอี้เหล็งพอทรงกายกับพื้น ชายตาบอกใบ้แก่หงส์เกียว กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“เจ้เจ๊ สมควรเป็นเวลาที่พวกเราจัดการกวาดล้างพวกมันแล้ว?”

ขาดคำฉุดแขนเตี้ยเอียคี้ที่ข้างกาย หันร่างไปตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“รับมือ”

เสียงดังท่ามกเอี้ยเชยลี้ (ป่าร้างพันลี้) ฟาดเข้าใส่ทรวงอกของอี้จู๊ทั้งสามอย่างดุดันทันที

เตี้ยเอียคี้บริสุทธิ์ไร้เดียงสา ในช่วงเวลานี้มาตรแม้นเดาเจตนาความคิดของจิวอี้เหล็งมิออก แต่ก็รู้ดีที่นางฉุดตนนั้นเพื่อให้เข้าร่วมจู่โจมด้วยแน่นอน ดังนั้นเองพอจิวอี้เหล็งลงมือ นางก็ฟาดกระบวนท่าฮุ้นฮวยฮุดลิ่ว (แหวกบุปผาปัดกิ่งหลิว) ออกไปใส่ลำคอของอี้จู๊ทั้งสามในเวลาพร้อมเพรียงกัน

อี้จู๊ทั้งสามที่เห็นจิวอี้เหล็งกลั่นแกล้งบริวารทั้งหกคนของมันอยู่ตำตาโทสะก็อัดอกจนชิงชังจิวอี้เหล็งเข้ากระดูกอยู่นานแล้ว ขณะนี้เห็นนางถึงกับกล้าลงมือจู่โจมใส่พวกมันอย่างไม่เจียมตัว ก็พากันคำรามเสียงกึกก้องขึ้นพร้อมกัน

“เอียเท้าหาที่ตาย”

ทั้งสามพากันโหมกำลังจู่โจมเข้าใส่จิวอี้เหล็งและเตี้ยเอียคี้โดยพร้อมเพรียงดั่งนัดกันไว้ทันที

พลังฝีมือของหัวหน้าตึกนอกเกาะอสูร ต่างเข้มแข็งสูงส่งยิ่งนัก แม้กระทั่งตั้วกงจู๊เตี้ยเอียลิ้ม เมื่อประมือกับอี้กงจื้อทั้งสาม ยังยากจะต้านทานเกินสามกระบวนท่าได้ ลองคิดดู เตี้ยเอียคี้กับจิวอี้เหล็ง ไหนเลยจะต้านทานฝีมือของพวกมันอยู่ได้เล่า มิหนำซ้ำยังเป็นการลงมือมาโดยพร้อมเพรียงถึงสามคนด้วย

เห็นเงาฝ่ามือพร่างพรายกระจัดกระจาย ดุจดั่งเป็นหิมะโปรยปรายจากฟากฟ้า แต่รวมจุดเข้าใส่คนทั้งสองซึ่งอยู่กลางดุจดั่งเป็นมรสุมอันคลุ้มคลั่ง พลังกดดันหนักหน่วงดุจดั่งภูเขาถล่มทลาย จนผู้คนแทบอึดอัดขาดใจตาย ความดุร้ายของอานุภาพนี้ เป็นที่แตกตื่นตกใจต่อผู้พบเห็นยิ่งนัก

จิวอี้เหล็งพอเห็นสภาพก็ตระหนกจนขวัญหนี นางเมื่อตอนต้นเห็นคุ้ยงังเพี้ยใช้เพียงกระบวนท่าเดียวก็ฟาดบริวารของอี้จู๊ทั้งสามตายคามือได้อย่างง่ายดาย จึงเข้าใจผิดคิดว่า เมื่อบริวารมีฝีมือเท่านี้ อี้จู๊ทั้งสามก็ไม่ควรมีฝีมือที่ยิ่งใหญ่น่าตระหนกตกใจเท่าใดนัก จึงคิดจะลงมือมาเป็นกองหน้า สร้างความดีความชอบขึ้นก่อน ยามนี้ พอเห็นทั้งสามคนลงมือ มีอานุภาพที่ผิดจากคาดหมายของนาง

ดั่งฟ้ากับดิน แต่ทว่า ขณะนี้ตกอยู่ในวงกระหน่ำอันดุดันรุนแรง จะคิดปลีกตัวออกไปก็ไม่อาจกระทำได้เด็ดขาด จึงรู้สึกสำนึกเสียใจยิ่งนัก

เตี้ยเอียลิ้มเคยเห็นพลังฝีมือของอี้จู๊ที่สามมาแล้ว ขณะที่คิดจะเอ่ยปากห้ามปราม มิคาดว่าจิวอี้เหล็งมีท่าทีที่ว่องไวเหลือเกิน ทำให้นางไม่มีโอกาสจะส่งเสียงทักท้วงทัดทานได้ทัน

ยามนี้ เห็นม่วยม่วยและจิวอี้เหล็งตกอยู่ในวงกระหน่ำอันดุร้ายรุนแรง ความเป็นตายจะต้องอุบัติในชั่วพริบตา ก็ตื่นตระหนกจนหน้าถอดสีซีดเผือด กรีดร้องเสียงแหลมเล็กขึ้นทันที

พอดีในเวลานั้น ได้ยินคุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

“บังอาจนัก!”

จากนั้น เสียงตวาดอันสดใสดังขึ้นอีกสองครา

พลันเห็นประกายสีแดงกระจายวูบ จากนั้น มีเสียงระเบิด โครม โครม โครม ขึ้นสามครา หัวหน้าตึกนอกของทั้งสามของเกาะอสูร ต่างถอยกายไปคนละก้าว เลือดลมในอกพลุ่งพล่านดาลเดือดแทบกระอักออกมา

นี่ยังเป็นเพราะพวกมันมีปฏิกิริยาแคล่วคล่องปราดเปรียว ไม่เช่นนั้น น่ากลัวต้องตายในฝ่ามือของคนทั้งสามแน่แล้ว

จิวอี้เหล็งที่คิดว่าต้องตายแน่นอน จึงรามือมิได้ใช้กระบวนท่าที่สองออกปัดป้อง แต่ทว่า พอเห็นได้รับการช่วยเหลือก็โล่งอกไปทันที ความซุกซนคะนองเกิดขึ้นมาอีกครา เหลียวหน้าแลบลิ้นให้แก่เตี้ยเอียคี้ ยกนิ้วชี้ไปยังอี้จู๊ที่สองที่สาม ซึ่งยืนทางเบื้องหน้า เป็นที่บอกใบ้ให้นางลงมือ

เตี้ยเอียคี้ที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา พอเห็นมือจิวอี้เหล็งก็รู้ความหมายในบัดดล นางจึงผงกศีรษะรับทราบไว้...

ทั้งสองโบกมือบอกใบ้แก่กัน พลันตวาดเสียงสดใสขึ้นในทันที

“มอบชีวิตมา!”

เสียงดังจากปากพร้อมกับกระบวนท่าจู่โจมโหมไปฟาดใส่จุดป้วยซิมฮวกที่กลางหลังของทั้งสอง

อี้จู๊ทั้งสามเพิ่งประฝ่ามือกับคุ้ยงังเพี้ย หงส์เกียวและซ้าหยกจูมาคราหนึ่ง ในใจยังเต้นระทึกด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง จนลืมว่าที่ด้านหลังยังมีอีกสองคนคอยหมายปองร้ายอยู่

พอได้ยินเสียงตวาดจนจะเหลียวหน้าก็ไม่ทันการแล้ว...

เสียงโครมโครมดังสนั่นหวั่นไหวผ่านไป ในอากาศก็มีเสียงครางอันเจ็บปวดโหยหวนดังขึ้นสองครา อี้จู๊ที่สองที่สามของเกาะอสูร ต่างกระอักโลหิตคนละสามกองใหญ่ ระทวยร่างทรุดลงกับพื้นไป

ดิ้นราบบนพื้นอยู่ชั่วขณะ ซาอี้จู๊ฝืนใจรวมลมปราณอีดสุดท้าย กล่าวคำอาฆาตอย่างดั่งแค้น

“ชั่วชีวิตของเล่าฮู มีแต่พลาดพลั้งในครั้งนี้ทีเดียว แต่ก็ต้องเสียชีวิตอยู่ในครั้งนี้”

ขาดคำกระอักโลหิตออกมาอีกหลายกอง เท้ากระตกขึ้นวบหนึ่ง ก็ร่วมทางกับเล่ายี่ไปรายงานตัวในขุมนรกตามสันดานอันชั่วร้าย

ความนี้เป็นที่ผิดคาดหมายของอี้จู๊อันดับหนึ่งยิ่ง ตาอันชั่วช้าอำมหิตของมัน กวาดมองไปที่คุ้ยงังเพี้ยทั้งสาม เกิดความคิดพุ่งวาบขึ้นอย่างว่องไว

“คุ้ยงังเพี้ยเพียงคนเดียว เราก็ไม่อาจต้านทานรับมือได้ เมื่อมีสตรีอีกสองนางมาร่วมมือ เราน่ากลัวแม้สามกระบวนท่าก็ไม่อาจต้านทานรับมือไว้ คงต้องเสียชีวิตในที่นี้เป็นแม่นมั่น ผู้ชาญฉลาดย่อมไม่ยอมเสียทีท่าทั้งที่รู้เห็นตำตา”

พอได้คิดเช่นนั้น ก็ตวาดเสียงกึกก้องใส่บริวารที่ยังเหลืออยู่อีกหกคน

“พวกเราบุก!”

เผชิญสี่เทพบุตร

หัวหน้าตึกนอกเกาะอสูร มีคำสั่งอันเข้มงวดกวดขันดั่งประกาศิตอยู่เสมอ มาไม่มีผู้ใดกล้าขัดขืนทัดทาน ชายฉกรรจ์ทั้งหกมาตรแม้นมีความหวาดกลัวพวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งหกจนจับใจ แต่พอได้ยินคำสั่งก็มิอาจไม่บุกเข้าไปต่อสู้ได้ ดังนั้นต่างพากันตวาดก้องแล้วโถมกายเข้าใส่คนทั้งหก ระดมการจู่โจมอย่างหักโหมสุดกำลัง มีสภาพดั่งเป็นสัตว์จนตรอกที่ยอมสู้ตาย

อี้จ๊อันดับหนึ่งแค่นเสียงเย็นชาอยู่ในใจ ฉวยโอกาสที่คนทั้งหกลงมือตีโต้ปัดป้องมานั้น กระโดดกายไปที่หลังก้อนหินใหญ่ วิ่งไปทางใจกลางเกาะอย่างรวดเร็วไม่คิดชีวิต

ในอาณาจักรปิศาจที่เงียบวังเวง มีเสียงโหยหวนดังขึ้นหกครั้งซ้อนๆ น่าสมเพชชายฉกรรจ์ทั้งหกคน แม้จะถูกหลอกใช้เป็นโล่ป้องกันภัยก็ยังไม่รู้ตัว ต้องตายอย่างเลอะเลือนงมงายอยู่ในที่นี้ ทิ้งชีวิตให้จบสิ้นอย่างไร้คุณค่า

คุ้ยงังเพี้ยหยุดมือกวาดตามองไป มิเห็นอี้จ๊ผู้นั้นหลบหน้าหนีไปที่ใดแล้วก็ต้องกล่าวอย่างดั่งแค้นขึ้นว่า

“เสียท่ามันอีกแล้ว”

พวกหงส์เกียวต่างเดินเข้ามา ถามว่า

“เพี้ยตี๋ พวกเราสมควรทำอย่างไรเล่า?”

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้ามองดูท้องฟ้า เห็นทิศตะวันออกมีสีขาวรำไรขึ้นแล้ว จึงกล่าวว่า

“พวกเราบุกเข้าไปในเกาะต่อไป”

ขาดคำ หันมากล่าวกับจิวอี้เหล็งอย่างเคร่งเครียดว่า

"เหล็งเจ๊ ท่านภายหน้าอย่าได้กระทำอย่างเหลวไหลตามอารมณ์เช่นนี้อีก"

จิวอี้เหล็งพอฟังคำตำหนิ หน้าพลันแดงฉานขึ้นทันที นางมาตรแม้นมีความสำนึกเสียใจ ที่ปฏิบัติวู่วามผลีผลามเกินไปบ้าง แต่ทว่า สตรีส่วนมากก็มีนิสัยดื้อรั้น อยู่ต่อหน้าเจ้เจ๊ม่วยม่วยตั้งหลายคน ถูกคุ้ยงังเพี้ยตำหนิอย่างรุนแรงจริงจัง นางไหนเลยจะไม่ละอายขายหน้าได้ ดังนั้น จึงเชิดปากน้อยๆ ของนางขึ้นจนสูงชัน กล่าวว่า

"ผู้อื่นไปเหลวไหลตามอารมณ์เมื่อใด?"

คุ้ยงังเพี้ยหน้าเครียดขึ้นทันที กล่าวว่า

"ยังว่าไม่เหลวไหลตามอารมณ์ แทบจะเสียชีวิตไปด้วยแล้ว ยังว่าไม่เหลวไหล"

จิวอี้เหล็ง ยิ่งกระวนกระวายจนน้ำตาเอ่อคลอร้องเสียงสดใสขึ้นเถียงไปว่า

"ผู้อื่นเสียชีวิตจะเกี่ยวข้องอันใดกับท่าน ผู้ใดต้องการให้ท่านมาช่วยเหลือ"

คุ้ยงังเพี้ยยังเป็นทารกใหญ่ ที่มีนิสัยดื้อรั้นทระนง พอเห็นจิวอี้เหล็งมิยอมรับผิด โทสะก็ดาลเดือดขึ้นทันที จนสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ขณะจะอ้าปากส่งเสียงตำหนิไป หงส์เกียวก็รีบชิงไกล่เกลี่ยขึ้นในบัดดล

"เพี้ยตี่ เหล็งม่วยกระทำไปด้วยเจตนาดีเท่านั้น สำหรับต่อสู้กับศัตรู ผู้ใดไม่คิดจะรวบรัดการต่อสู้ให้ยุติเสียโดยเร็วเล่า"

จิวอี้เหล็งน้ำตาเอ่อคลอจนแทบหยดหยาด ลอบปรายตามองดูคุ้ยงังเพี้ยปราดหนึ่ง สะอึกสะอื้นขึ้นว่า

"พลังฝีมือของข้าพเจ้าต่ำต้อยใช้มิได้ เป็นห่วงต้องคอยถ่วงให้ท่านกังวล ท่านก็บอกออกมาเสียแต่โดยตรง ไยต้องเป็นเช่นนี้..."

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังหัวใจพลันเต้นระทึก เมื่อแรกเริ่มที่ตำหนิจิวอี้เหล็งนั้นยังมิได้คิดถึงความข้อนี้ บัดนี้ จิวอี้เหล็งพอรื้อฟื้น ก็เกิดความกระสับกระส่ายใจขึ้นทันที สำนึกเสียใจที่ตนไม่บังควรกล่าววาจารุนแรงแข็งกร้าวเกินไป รีบร้องโพล่งขึ้นว่า

"ท่านอย่าได้คิดเหลวไหลไปเป็นไร?"

"ผู้ใดคิดเหลวไหลอีกเล่า?"

จิวอี้เหล็งเจ็บช้ำน้ำใจ จนฟุบกายไปบนก้อนหินใหญ่ สะอึกสะอื้นด้วยความเศร้าเสียใจขึ้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ เหตุการณ์ก็ยุ่งยากกันมาแล้ว โกวเนี้ยอีกสี่นาง มาตรแม้น

ต่างกระวนกระวายใจยิ่งยวดนัก แต่ไม่มีทางจะปลอบโยนอย่างไรได้ ช่วงเวลานั้นต่างเหลียวหน้ามองตากันไปมา มิทราบจะทำอย่างไรจึงเหมาะสม

เตี้ยเอียลิ้มกระตุกชายเสื้อหงส์เกียวเบาๆ ชายตาบอกใบ้ให้กับอีกสองดรุณี แล้วนางจึงได้เดินนำเข้าไปในกลางใจเกาะก่อน สามนางเมื่อเห็นก็รู้ได้ด้วยไวปัญญา ทยอยตามกันออกไปเป็นทิวแถว มีแต่ดรุณีเท่านั้นจึงเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของดรุณีด้วยกัน

คุ้ยงังเพี้ยเห็นโกวเนี้ยทั้งสี่ยิ่งไปยิ่งไกล กังวลพวกนางจะประสบอันตรายที่ร้ายแรง ก็รีบเข้าไปตบไหล่จิวอี้เหล็งอย่างรุ่มร้อนกระวนกระวาย กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“เหล็งเจ๊ อย่าร่ำไห้ไปเลย พวกนางเข้าในเกาะกันหมดแล้ว”

จิวอี้เหล็งตอบเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าไม่ไป ท่านไปหาพวกนางก็แล้วกัน”

คุ้ยงังเพี้ยละล่ำละลักขึ้น

“ท่านดู ท่านใช้อารมณ์ออกมาอีกแล้ว”

จิวอี้เหล็งหันขวับกลับมา เบิ่งตาจนกลมกว้างกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้น

“ผู้ใดใช้อารมณ์? ท่านจะไปก็ตามใจ เราโกวเนี้ยมิเกี่ยวข้องสนใจด้วย”

อาจบางที นางคิดถึงคนผู้มีฝีมือไม่ทัดเทียมผู้อื่น ทำให้เกิดความเข้าใจผิดในวาจาคุ้ยงังเพี้ยไปอย่างจริงจัง

คุ้ยงังเพี้ยลอบถอนหายใจ กล่าวเสียงนุ่นนวลว่า

“ท่านมิไป จะไปที่ใด?”

จิวอี้เหล็งแค่นเสียงเย็นชากล่าวสั้นๆ ว่า

“กลับ”

กระแสเสียงเด็ดเดี่ยวหนักแน่นยิ่งนัก

“เรือถูกกระแทกชนแตกทำลายไปแล้ว”

จิวอี้เหล็ง เห็นคุ้ยงังเพี้ยไม่เหนี่ยวรั้งนางอย่างจริงๆ จังๆ ยิ่งเข้าใจในตัวคุ้ยงังเพี้ยผิดมากกว่าเดิม เข้าใจว่าคุ้ยงังเพี้ย กลัวนางจะเป็นห่วงคอยต้องมากังวลจนกลายเป็นภาระ จึงแค่นหัวร่อเสียงเย็นชากล่าวว่า

“นี่เป็นเรื่องของเราโกวเนี้ยเอง ไยต้องให้ท่านมารุ่มร้อนใจกับเรื่องไร้สาระด้วย?”

คุ้ยงังเพี้ยลอบหัวร่ออย่างหม่นหมองใจ กล่าวว่า...

“แต่ข้าพเจ้าเป็นผู้พาท่านมา”

จิวอี้เหล็งกระซากเสียงขึ้นทันที

“ผู้ใดต้องการให้ท่านพา?”

ขาดคำหันกายเดินไปที่ชายทะเลอย่างแง่งอน คุ้ยงังเพี้ยมองเงาร่างอ้อนแอ้นของนาง พึมพำอยู่ในใจ

“ไปเถิด ไปเถิด มาอยู่ร่วมกับเราคุ้ยงังเพี้ยท่านจะต้องตกอยู่ในมรสุมอันโหดเหี้ยม น่าหวาดหวั่นไปตลอดกาล”

ทันใด ยังเกิดความคิดวาบขึ้นในห้วงสมองอีกครั้ง รีบพ่งกายไปสกัดขวางจิวอี้เหล็งไว้ กล่าวว่า

“เหล็กเจ๋ ข้าพเจ้าเรียกอี้ชิ่วเล้งมาส่งท่านกลับไปในทะเลทรายเถิด”

จิวอี้เหล็งเห็นนางเดินมาตั้งเนิ่นนาน คุ้ยงังเพี้ยมิได้ส่งเสียงทักท้วงเหนี่ยวรั้ง เข้าใจว่าคุ้ยงังเพี้ยวิ่งตามโกวเนี้ยทั้งสี่ไปแล้ว อดมิได้ต้องหลั่งน้ำตาอันเศร้าเสียใจจนเนืองนองหน้า

ขณะนี้ได้ยินคุ้ยงังเพี้ยไล่ตามติดมา จึงกล่าวเสียงเนิบนาบขึ้นว่า

“ไม่ต้อง”

ขาดคำสะบัดหน้าเดินทางต่อไปอย่างไม่ไยดี

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดูเงาหลังจิวอี้เหล็งอย่างงุนงง พลันฝืนยิ้มด้วยความรันทด กล่าวว่า

“เหล็งเจ๋ คุ้ยงังเพี้ยเมื่อตอนต้น ได้ตั้งสัตย์สาบานอันยิ่งใหญ่ไว้ ขอเพียงข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ยมีลมหายใจอยู่ตราบใด จะไม่ให้พวกท่านต้องพลาดพลั้งเสียทีแม้แต่น้อยนิด วันนี้เหล็งเจ๋ใคร่จะไป คุ้ยงังเพี้ยขอท่านจะอย่างไร ก็ควรส่งเสริมข้าพเจ้าให้เป็นไปตามสัตย์ปฏิญาณ ขี่เล้งยี้กลับไปโดยปลอดภัย หากข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ยมีวาสนารอดออกไปจากเกาะม้อเต้าย่อมไปหาท่านที่ทะเลทรายอย่างแน่นอน แต่หากเสียชีวิตอยู่ในม้อเต้าเล้งยี้ก็พอจะมีคนดูแลมันสืบต่อไป”

กล่าวจบคำมิรอให้จิวอี้เหล็งเหลียวหน้าตอบวาจา ก็ส่งเสียงกู่อันกึกก้องยาวนานขึ้นทันที

จิวอี้เหล็งรักคุ้ยงังเพี้ยด้วยใจจริงมิมีอคติเคลือบแคลง เท่าที่นางจะผละจากคุ้ยงังเพี้ยไป เพียงกลัวจะเป็นห่วงให้คุ้ยงังเพี้ย ต้องคอยพะวักพะวนมาคุ้มครองเท่านั้น บัดนี้ฟังวาจาอันเด็ดเดี่ยวถึงเช่นนั้น ก็ตื่นตกใจจนขวัญหาย พลันชะงักเท้าหันกายกล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านกล่าวตามความจริงท่านมิรู้สึกว่าข้าพเจ้าจิวอี้เหล็งฝีมือต่ำต้อยเกินไป เป็นภาระให้ท่านต้องคอยกังวลใจ ใช่หรือไม่?"

วาจากล่าวพลางสองตาเขม้นมองหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่งมิกะพริบ

คุ้ยงังเพี้ยส่ายหน้าอย่างหม่นหมอง ฝืนยิ้มกล่าวขึ้น

"หากว่าเป็นที่ถ่วงให้กังวล มีแต่ข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ยถ่วงจิวโกวเนี้ยให้กังวลเท่านั้น"

จิวอี้เหล็งใจสะท้านหวั่นไหว รีบถามขึ้น

"วาจานี้หมายความกระไร?"

คุ้ยงังเพี้ยยิ้มเล็กน้อยตอบว่า

"คุ้ยงังเพี้ยมีศัตรูอยู่ทั่วแผ่นดิน อยู่ร่วมกับข้าพเจ้ารังแต่จะมีเรื่องเดือดร้อนรำคาญอันไร้สาเหตุ พร้อมที่จะเสียชีวิตได้ในทุกเวลาโอกาส จิวโกวเนี้ยก็เป็นคนชาญฉลาดปราดเปรื่อง ไฉนมิทราบความข้อนี้?"

พอดีในเวลานั้น บนอากาศมีตัวอี้ชิ่วเล้งพลิ้วปราดลงมา คุ้ยงังเพี้ยชำเลืองตามองดูพาหนะที่จงรักภักดีแวบหนึ่ง หัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"เล้งยี้ ส่งจิวโกวเนี้ยกลับไปที่ทะเลทรายเถิด"

ชะงักวาจาเล็กน้อย หันมาบอกกับจิวอี้เหล็งว่า...

"จิวโกวเนี้ย ข้าพเจ้าขอล่วงหน้าไปก่อนแล้ว"

ขาดคำก็หันกายทำท่าจะเดินออกไป จิวอี้เหล็งรีบพุ่งร่างสกัดหน้าคุ้ยงังเพี้ยไว้ แล้วกล่าวว่า

"เพี้ยตี๋ ข้าพเจ้าก็จะไป"

เป็นวาจาที่เปี่ยมความวิงวอนขอร้องจนชัดเจนและจากวาจาของคุ้ยงังเพี้ยนางรู้ดีว่านางคิดมากไปอย่างไร้เหตุผลจริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยเลิกคิ้ว ถามด้วยความงุนงง

"ท่านก็จะไป?"

จิวอี้เหล็งสะอึกสะอื้นขึ้นว่า

"เพี้ยตี๋ เจ้าเจ๊เมื่อครู่ระแวงใจมากเกินไป ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าทราบดีว่าท่านรักข้าพเจ้า จึงได้ตำหนิข้าพเจ้า"

เสียงดังพร้อมกับน้ำตาที่หลั่งไหล มีทีท่าน่าสมเพชเวทนายิ่งนัก

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ใจว้าวุ่นจนสับสน มิทราบจะกล่าวอย่างไรจึงสมควร นิ่งอั้นอยู่เนิ่นนาน จึงกล่าวว่า

“เหล็งเจ๊ ท่านยังคงไปเสียเถิด”

จิวอี้เหล็งเงยหน้าอันแตกตื่นตกใจขึ้น กล่าวอย่างหวาดหวั่น

“เพี้ยตี่ ท่าน...ท่านมิยอมอภัยให้เจ้เจ๊?”

กระแสเสียงสั่นระริกขึ้นแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยกลัวคนร่ำไห้ต่อหน้าที่สุด เนื่องจากพอฝ่ายตรงข้ามร้องไห้ ตนก็มีจิตใจวุ่นวายสับสน คุ้ยงังเพี้ยต้องจ้องมองดูจิวอี้เหล็งอยู่แน่วนิ่งเนิ่นนาน กล่าวว่า

“เอาเถิด ท่านอย่าได้ร่ำไห้ไปเลย พวกเราเดินทางกัน”

จิวอี้เหล็งตื่นเต้นยินดีเป็นยิ่งนัก รีบกระโดดไปข้างกายคุ้ยงังเพี้ยฉุดมือแล้วกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“เจ้เจ๊คราหน้าจะไม่วู่วามตามอารมณ์อีกแล้ว”

ใบหน้าอันผุดผาดมีหยาดน้ำตาอยู่เนืองนอง แต่ปากน้อยๆ กลับปรากฏรอยยิ้มแย้ม โกวเนี้ยผู้นี้ช่างซุกซนจนร้ายกาจจริงๆ

คุ้ยงังเพี้ย ยกแขนเสื้อซับน้ำตาบนใบหน้านางเหลียวไปกล่าวกับอี้ชิ่วเล้งว่า

“เล่งยี้ เจ้าไปเถิด”

กล่าวแล้วจูงมือจิวอี้เหล็งวิ่งกลับเข้าไปในใจกลางของเกาะอสูรต่อไป

อี้ชิ่วเล้งเบิ่งตามองดูนายของมันอย่างงุนงง สมองที่ฉลาดน้อยกว่ามนุษย์จะไม่มีวันคิดออกได้เด็ดขาด ว่าไฉนนายมันจึงมีความคิดกลับไปกลับมามิแน่นอน

ยามนี้ ขอบฟ้าตะวันออกปรากฏแสงสีพรายของอรุณขึ้นมา จนงามละลาน บ่งบอกสัญลักษณ์ของอาทิตย์อุทัยในวันใหม่ จะโผล่พ้นผิวน้ำขึ้นมาแล้ววันอันตื่นเต้นหวาดเสียวจะเริ่มขึ้นในบัดดลแล้ว

คุ้ยงังเพี้ย กังวลใจในโกวเนี้ยทั้งสี่จะประสบพบอันตราย จึงจูงมือจิวอี้เหล็งกระโดดโลดแล่นอยู่ในโขดหินอันระเกะกะดั่งเหินบิน ด้วยความว่องไวราวสายฟ้าแลบพุ่ง เพียงกระโดดวูบเดียวก็ผ่านไป เท้าทั้งสองของจิวอี้เหล็งแทบมิใคร่ได้สัมผัสกับพื้น ร่างนางละลิ่วละล่องดั่งเหาะเหินเดินอากาศ ในจิตใจจึงเลื่อมใสนับถือวิชาตัวเบาของเพี้ยตี่เหลือประมาณ

วิ่งผ่านอาณาจักรปีศาจไปแล้ว เบื้องหน้าเป็นศิลาอันราบเรียบกว้างขวาง มีบริเวณร่วมร้อยวา ซ้ายและขวาติดทะเล พอดีเป็นลักษณะคล้ายเวทีที่สร้างขึ้นจากฝีมือมนุษย์ ด้านตรงข้ามเป็นป่าใหญ่ที่มีต้นไม้สูงชันหนาทึบ สีเขียวสดขจีจน

แทบหยดหยาด แต่คุ้ยงังเพี้ยดูมิออกว่าเป็นต้นไม้พันธุ์ใดกัน

บนลานศิลามีซากศพเกลื่อนกลาด ไม่ต่ำกว่าสิบซาก แขนขาขาดกระจาย สังขารกะรุ่งกะริ่ง โลหิตเนืองนองเป็นลิ่มๆ แสดงว่าตายไปเนิ่นนานแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยชะงักเท้าพิจารณาไปชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างสงสัยใจ

"พวกเรา เพิ่งแยกกับพวกหงส์เจ๊มาไม่นานเท่าใด พวกประดานี้หากแม้นถูกพวกนางฆ่า ไฉนจึงตายจนตัวแข็งไปอย่างผิดเวลา?"

จิวอี้เหล็งกวาดตามองไปบ้าง พลอยกล่าวด้วยความคลางแคลงสงสัยขึ้น

"จริงทีเดียว อาณาจักรปิศาจห่างจากที่นี้ไม่ไกล หากแม้นพวกนางต่อสู้กันอยู่ที่นี้จริง พวกเราก็ควรได้ยินเสียงผิดปรกติกันขึ้นบ้าง หรือพวกประดานี้มิใช่พวกนางลงมือฆ่า?"

ขณะที่จิวอี้เหล็งว่ากล่าว คุ้ยงังเพี้ยได้ก้มพิจารณาดูบรรดาซากศพอย่างละเอียด พลันร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

"อา...หรือว่าท่านมาแล้ว?!"

จิวอี้เหล็งงงงันชั่ววูบ รีบถามขึ้น

"ผู้ใด? ผู้ใดมา?"

"คนผู้นี้ถูกฆ่าด้วยกระบวนท่าฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด) ข้าพเจ้าคิดว่าต้องเป็นท่านผู้นั้นแน่นอน เนื่องจากท่านผู้นั้นรู้วิชาท่านี้อยู่"

จิวอี้เหล็งชาญฉลาดปราดเปรื่อง พอได้ฟังก็ร้องขึ้นอย่างยินดี

"ท่านหมายถึงซ้าแป๊ะแปะ (ลุง)? พวกนั้นมาแล้ว?"

คุ้ยงังเพี้ยผงกศีรษะรับคำ

"ใช่แล้ว พวกเรารีบไล่ติดตาม"

ขาดคำฉุดแขนจิวอี้เหล็งวิ่งปราดๆ ไปที่เบื้องหน้าอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

พริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยพุ่งกายออกนั้น ในป่าทึบเบื้องหน้าพลันมีเสียงกู่ยาวกึกก้องกังวานดังกระชั้นถี่เร็ว แสดงว่าผู้ส่งเสียงกำลังต่อสู้กับศัตรูอันกล้าแข็งอยู่

จิวอี้เหล็งได้ยินรีบละล่ำละลักขึ้น

"เพี้ยตี๋ นั่นเป็นเสียงกู่ของหงส์เจ๊"

คุ้ยงังเพี้ยกระวนกระวายใจยิ่ง เนื่องจากในพวกนางทั้งสี่คน พลังฝีมือของหงส์เกียวสูงที่สุด บัดนี้นางยังส่งเสียงกู่มาเรียกตนอีก แสดงว่านางไม่มีกำลังจะไปคุ้มกันผู้อื่นอีกแล้ว อย่างนั้นคนที่ประมือกับนางจะต้องมีพลังฝีมือที่ไม่ด้อยกว่านางเด็ดขาด

คุ้ยงังเพี้ยเร่งพลังจนสุดฝีเท้า กระโดดโลดแล่นไม่กี่คราวก็ถึงริมป่าใหญ่ รีบพุ่งกายขึ้นไปบนยอดไม้ วิ่งตามยอดใบคาคบอย่างเร่งร้อน พลางคำนึงขึ้นด้วยความสงสัย

"ด้วยพลังฝีมือของหงส์เจ๊ แม้จะเผชิญกับหัวหน้าเกาะที่สองที่สามทั้งสองคน ก็ไม่ถึงกับต้องพ่ายแพ้แก่พวกมัน หรือบนเกาะอสูรนี้ ยังมีบุคคลที่ฝีมือร้ายกาจกว่านั้นอยู่อีกด้วย?"

ขณะขบคิดก็ได้วิ่งผ่านป่าใหญ่ไปแล้ว เบื้องหน้าพลันกระจ่างจ้าสดใส กลายเป็นเนินซึ่งมีหญ้าเขียวสดขจีดังพรมมรกต เนินนี้ทอดยาวตรงไปเบื้องหน้าด้วยอาณาเขตไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยวา และขาดไปในกลางคัน ดูมิออกว่าเบื้องหน้าจะเป็นราบต่ำหรือหุบเหวอันลึกล้ำ

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองอยู่บนยอดไม้ สายตาพอเหลือบแลก็ต้องสะดุ้งจนงงงันไป

เห็นบนเนินอันเขียวชอุ่ม ยามนี้มีสิบกว่าคนที่กำลังต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตายอยู่ในที่นั้น นอกจากโกวเนี้ยทั้งสี่แล้ว ยังมีเน้ยฮวยท่งจื้อรวมตัวอยู่อีกผู้หนึ่งด้วย

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นเน้ยฮวยท่งจื้อ ก็รีบคำนึงขึ้น

"เน้ยฮวยท่งจื้ออยู่ที่นี้ อย่างนั้น ซ้าจินกับภรรยาก็ต้องมาด้วยอย่างเด็ดขาด เหตุไฉนพวกทั้งสองจึงไม่ร่วมวงต่อสู้เล่า?"

ขณะขบคิดร่างก็พุ่งลงจากยอดไม้พลิ้วไปที่บริเวณการต่อสู้

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองไปในการต่อสู้ เห็นโกวเนี้ยทั้งสี่และเน้ยฮวยท่งจื้อกำลังประมือกับเหล่าบุรุษหนุ่มวัยยี่สิบเศษๆ สี่คน

ผู้ที่ประมือกับหงส์เกียวนั้นมีอยู่ถึงสองคน ดูจากความว่องไวและกระบวนท่าร่างของมัน คล้ายมิได้ด้อยกว่ายี่เต้าจู๊ ซาเต้าจู๊ทั้งสองคนนั้นเลย

เตี้ยเอียดี้ เทียนม้อนึ้งร่วมกำลังกันต่อต้านศัตรูเพียงผู้เดียว แต่ก็คู่ดี ก้ำกึ่งเท่านั้น เน้ยฮวยท่งจื้อกับเตี้ยเอียลิ้ม รวมกำลังสู้กันอีกผู้หนึ่ง ก็ไม่อาจหักโค่นฝ่ายตรงข้ามให้พ่ายแพ้ไปได้ สภาพการต่อสู้ยังคงคู่คี่เช่นกัน

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นพลันขุ่นเคืองจนคิ้วตั้งชัน ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"จูเจ๊ คี้ม่วย พวกท่านไปช่วยทางลิ้มเจ๊ คนผู้นี้มอบให้ข้าพเจ้าก็แล้วกัน"

เสียงขาดคำร่างพุ่งเข้าไปในวงต่อสู้ กระบวนท่าเชี่ยงฮวยปวยเล้ง (มังกรล่องนภากาศ) ฟาดไปอย่างดุดันคล้ายอสนีบาตฟาดลั่น กระแทกจนผู้คนนั้นต้องถอยร่นไปสองก้าวใหญ่

เหล่าดรุณีพอเห็นคุ้ยงังเพี้ยเร่งรุดมาทัน จิตใจพลันดึกดักขึ้นอีกอักโข คล้ายดั่งได้พบกำลังหนุนยิ่งใหญ่ที่พอพึ่งพิง ความหวาดหวั่นที่ไม่มีต้นสายปลายเหตุในดวงใจ พลอยปราสนาการจนไม่หลงเหลือไปทันที ความเข้มแข็งกระตือรือร้นได้บังเกิดขึ้นจนดึกดักเข้มแข็ง

ขณะนี้จิวอี้เหล็งตวาดเสียงกราดเกรี้ยว แล้วโถมเข้าไปในวงต่อสู้ของหงส์เกียว กลายเป็นสองต่อสองไปแล้ว มาตรแม้นว่าพลังฝีมือของนาง หากต่อต้านตัวต่อตัว จะไม่อาจรับมือคู่ต่อสู้คนใดคนหนึ่งได้เลย แต่เมื่ออยู่ในความพิทักษ์ปกป้องของหงส์เกียว ก็ปรากฏผลของการดอยถ่วงกำลังอย่างยิ่งใหญ่มาในบัดดล ทำให้หงส์เกียวมีโอกาสโหมกำลังต่อต้านศัตรูได้เต็มมือขึ้นกว่าเดิม

เตี้ยเอียดี้กับเทียนม้อนึ้งพากันรับคำ แล้วพุ่งร่างเข้าไปในวงต่อสู้ของเตี้ยเอียลิ้ม รวมกำลังของสี่คนกลุ้มรุมใส่ศัตรูเพียงผู้เดียว ซึ่งย่อมต้องมีชัยได้อย่างแน่นอนเด็ดขาด

เนื่องจากการปรากฏตัวของคุ้ยงังเพี้ย สภาพการต่อสู้จึงได้กลับกลายไปในทันที

คนที่ต่อสู้กับคุ้ยงังเพี้ย เห็นดรุณีที่สวยสะคราญบาดตาทั้งสี่ อีกไม่นานก็ต้องตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกมันแล้ว กำลังลอบลิงโลดอยู่ในใจ มิคาดว่าจะมาปรากฏตัวคุ้ยงังเพี้ยขึ้นกลางคัน ทำลายแผนของมันจนย่อยยับไปอย่างน่าเสียดาย จึงต้องขุ่นเคืองจนคำรามเสียงก้อง

“เด็กน้อยเจ้าเป็นอะไรกับพวกนาง?”

เสียงดัง พร้อมกับกระหน่ำเข้ามาสี่ฝ่ามือซ้อนๆ พลังแหลมคมดังอาวุธร้าย ดุดันปานภูเขาถล่มทราย

คุ้ยงังเพี้ยพลันใช้กระบวนท่าฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) ต้านทานการจู่โจมเอาไว้จนชะงัก แค่นหัวร่อตอบไปว่า

“ข้าพเจ้าจะเป็นอะไรกับพวกนาง ท่านไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง”

“เกี่ยวไม่ได้? เฮอะ! เด็กน้อย เราซานึ้งกุน (เทพบุตรที่สาม) ของเกาะอสูรพอใจสตรีคนใด ผู้ใดกล้าสอดมือเข้าขัดขวางเกี่ยวข้อง มันก็ตั้งใจเป็นศัตรูกับพวกเราเท่านั้น”

แววอำมหิต ปรากฏในดวงตาคุ้ยงังเพี้ยวูบใหญ่ แค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบแล้วสวนคำไป

“ข้าพเจ้าไม่เพียงจะเกี่ยวข้องขัดขวางเท่านั้น ยังจะปลิดชีวิตสุนัขของ

ท่านอีกด้วย”

คนผู้นั้นตะลุยไล่เข้าเจ็ดฝ่ามือซ้อนๆ แผดหัวร่อเสียงก้องร้องขึ้น

“เจ้าคู่ควรหรือ? ฮา ฮา...”

คุ้ยงังเพี้ยอำมหิตจนจับใจไปแล้ว พริบตาที่เสียงหัวร่อของคนผู้นั้นเพิ่งดังลั่นจากปาก พลันส่งเสียงกู่เกรี้ยวกราดยาวกังวาน ร่างพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าดุจเป็นพญามังกร กระบวนท่าเล้งกุยชังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) ฟาดเข้าใส่ศีรษะของมันผู้นั้นดุจพะเนินเหล็ก

กระบวนท่าเร่งร้อนรวดเร็ว ดุจอสนีบาตฟาดมาว่องไวจนผู้คนไม่มีปัญญาเห็นถนัดชัดตา พลังก็หนักหน่วงดุจเป็นขุนเขาใหญ่ร่วงลงใส่ ทำให้ผู้ต้านทานไม่มีกำลังจะปัดป้องตีโต้ ทั้งรวดเร็ว ทั้งดุร้าย ทั้งรุนแรงล้วนบรรลุจุดยอดทั้งสิ้น

คนผู้นั้นคาดคิดไม่ถึงเลยว่า บุรุษหนุ่มที่ร่างอ้อนแอ้นดั่งนักศึกษา ไม่มีที่ใดจะสะดุดตา จะมามีพลังฝีมือเหลือล้ำกว่ามันได้ จึงแตกตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ เห็นว่าไม่มีหวังจะรอดออกจากห้วงอันตรายนี้แล้ว ก็ต้องกัดฟันตัดสินใจล้มร่างกลิ้งไปในท่าร่าง ลั่งลื้อต้ากุ้น (ลาคร้านกลิ้งเกลือก) กลิ้งร่างจนไกลออกไปสามสิบกว่าเชียะอย่างรวดเร็ว

เสียงระเบิดดังโครมใหญ่ เมื่อฝ่ามือนั้นของคุ้ยงังเพี้ยฟาดไปบนพื้นหญ้าอันเขียวขจี กระแทกจนกลายเป็นหล่มลึกหลายเชียะใหญ่มหึมาขึ้นในบัดดล

คนผู้นั้นถูกเหยียดหยามไปในกระบวนท่านี้ โทสะได้กลายเป็นความอำมหิตทันที พริบตาที่คุ้ยงังเพี้ยฟาดฝ่ามือลงกับพื้นจนดังสนั่นหวั่นไหว มันพลันคำรามเสียงกึกก้องดั่งแค้น ร่างที่กลิ้งเกลือกกับพื้นพุ่งย้อนกลับดุจเป็นประกายสายฟ้า ห่าฝนสีเงินกลุ่มใหญ่โถมเข้าครอบคลุมใส่ศีรษะคุ้ยงังเพี้ยยิ่งกว่าประกายไฟ!

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นก็ลอบตื่นเต้นตกใจคำนึงขึ้นว่า

“ช่างเป็นท่าร่างอันว่องไวร้ายกาจนัก”

ขณะขบคิดก็มิได้ยืนเฉยรออันตราย รีบใช้ท่าเต้าจ้วงแซอี๊ (ดาวเคลื่อนเดือนคล้อย) พลิ้วร่างไปจนไกลกว่าสามสิบเชียะ หลบเลี่ยงการจู่โจมที่กระหน่ำใส่ศีรษะไปได้อย่างหวุดหวิดหวาดเสียว

คนผู้นั้นพอจู่โจมมิได้ผล รีบตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสำทับไปในบัดดล

“ดูว่าเจ้าจะหนีขึ้นไปบนท้องฟ้าได้หรือไม่?”

ขาดคำก็โถมจู่โจมเข้าใส่อีกครั้ง อย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

ขณะนี้ คุ้ยงังเพี้ยดูชัดตาแล้วว่า ในมือมันเป็นกระบี่ที่มีคมดุจกับฟันเลื่อย

จึงขบคิดอยู่ในใจ

"อาวุธที่มันผู้นี้ใช้ เป็นเช่นดั่งสามหัวหน้าตีกนอกเกาะอสูรไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่พลังฝีมือของมันสูงส่งกว่าสามหัวหน้าตีกนอกมากมายนัก"

ขณะขบคิด ความอำมหิตก็ตามติดขึ้นมาจนจับใจ...

ชั่วพริบตา เพลงกระบี่ของคนผู้นั้นก็โหมมาถึงตัวคุ้ยงังเพี้ยตาแววับดุจกับสายฟ้า พลันตวาดเสียงกึกก้องขึ้น

"รับมือ!"

มือขวาสะบัดวูบไปที่ด้านหน้า กระบวนท่าเล้งเกี๊ยช่งฮุ้น (มังกรดั้นหมู่เมฆ) ได้ใช้ออกไปในบัดดล แส้ฮั่งเล้งเปียงที่ถูกสะบัดตามติด บังเกิดเสียงขวับเขวียวอันน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ พุ่งเข้าไปหากระบี่ฟันเลื่อยของคนผู้นั้นอย่างว่องไวจนไม่ทันคาดคิด

คนผู้นั้นหะแรกเข้าใจว่า ในร่างคุ้ยงังเพี้ยไม่มีอาวุธติดมา จึงคิดใช้อาวุธเข้าเอาเปรียบ สยบคุ้ยงังเพี้ยอยู่ในบารมีหาทางได้เปรียบไว้เสียก่อน ดังนั้นจึงจู่โจมไปอย่างมิต้องหวาดหวั่นกังวลใจ เนื่องจากมันคำนวณแน่ คุ้ยงังเพี้ยมิกล้าใช้มือเปล่ามาตะปบคว้าอาวุธของมันอย่างเด็ดขาด

มิคาดว่า เรื่องราวใดๆ ในโลกมักมิเป็นไปตามความปรารถนาของผู้คนเสมอมา อาวุธที่คุ้ยงังเพี้ยติดตัวอยู่นี้ ยังมีความร้ายกาจมากกว่าของมันเป็นสิบๆ เท่า ดังนั้น พอแส้ฮั่งเล้งเปียงคุ้ยงังเพี้ยปรากฏมันก็สะดุ้งจนขวัญหาย คำว่า "แย่" เพ่งหลุดจากปาก เสียงเปรื่องปร่างก็ดังตามติดมา มือเบาหวิวไปในบัดดลที่แท้กระบี่ฟันเลื่อยคู่ชีวิต ถูกแส้คุ้ยงังเพี้ยหวดจนหักเป็นสองท่านไปแล้ว

ซานึ้งกุนของเกาะอสูร เป็นผู้ที่ผ่านการต่อสู้มาจนโชกโชนช่ำชองแล้ว พออาวุธคู่มือหักสะบั้นก็รู้ตัวว่าเสียท่าแน่ แต่มันยังไม่หวาดหวั่นจนลนลาน พลันคำรามเสียงดั่งแค้นขึ้นมา

"รับมือ"

กระบี่ครึ่งท่อนในมือมัน ถูกซัดเข้าใส่จุดช่วงกีฮวกที่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุร้าย ร่างก็ฉวยสภาวะนั้นกระโดดถอยปราดออกไป หมายจะหนีหลบพ้นการรุกไล่ซ้ำเติมของคุ้ยงังเพี้ย

ความคิดและแผนของมันมิได้ผิดพลาด แต่โชคร้ายที่มันมาเผชิญเป็นคู่มือคุ้ยงังเพี้ยเข้า กระบี่ครึ่งเล่มของมันพอเพิ่งซัด คุ้ยงังเพี้ยก็เดาเจตนาของมันออกได้ในบัดดล ดังนั้น มิไปแยแสต่อกระบี่ครึ่งท่อนเล่มนั้น ร่างที่ยังลอยตัวกลาง

อากาศ พลันใช้ท่าฮุ้นเล้งจับโป้ยฮวง (มังกรพลิกสิบแปดตลบ) หลบจากกระบี่สั้นไปอย่างหวุดหวิด แต่ร่างคงพุ่งปราดไปทางเบื้องหน้า พอดีสกัดร่างคนผู้นั้นไว้อย่างมั่นเหมาะ

คนผู้นั้นเข้าใจอย่างแม่นมั่นว่า มันต้องหนีรอดได้เด็ดขาด แต่พอเหลียวหน้ามา ทันใดบนศีรษะมีเสียงตวาดอันเย็นชาดังขึ้น

"ท่านจะหนีไปที่ใด"

เสียงดังพร้อมกับพลังอันกล้าแข็ง ห่างจากศีรษะมิถึงสามนิ้วเท่านั้น

เหตุการณ์อบัติอย่างฉกละหกไม่คาดหมาย คนผู้นั้นไม่มีโอกาสจะใช้ความขบคิดอย่างไร ก็ถูกฝ่ามือฟาดใส่จนดังโครมใหญ่สนั่นหวั่นไหว

ดังนั้นเอง เสียงร้องอันโหยหวนกราดเกรี้ยวก็ทำลายความอัดอั้นวังเวงของสถานที่นี้ และสั่นสะท้านจิตใจของเทพบุตรอีกสามคนจนหวั่นไหวไปด้วย

ขณะที่เสียงโหยหวนชวนสยดสยองยังไม่ทันจางหายไปนั้น ในลานการต่อสู้ก็มีเสียงร้องโหยหวนดังตามติดขึ้นอีกครา คนที่พวกเตี้ยเอียลิ้มทั้งสี่กลุ้มรุมอย่างดุร้ายได้เสียชีวิตไปในเวลานี้อีกคนแล้ว

ขณะนั้น จึงเหลือเทพบุตรอีกสองคนที่ต่อสู้อยู่กับหงส์เกียวและจิวอี้เหล็งความจริง เมื่อจิวอี้เหล็งร่วมวงต่อสู้เข้าไป พวกมันก็รู้สึกยากจะต้านทานรับมือได้อีกนานนัก ขณะนี้มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนของคนใกล้ตายดังตามติดมาอีกสองครา พวกมันรู้แน่ว่าสหายได้ตายลงในที่นี้แล้ว ยิ่งหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อลนลานกระบวนท่าของมันจึงสับสนจนอลหม่านไปอย่างลืมตัว

ช้าหยกจูเงยหน้ามองท้องฟ้า เห็นอาทิตย์อุทัยเพิ่งโผล่พ้นขึ้นมา จึงคำนึงขึ้น

"เพิ่งผ่านได้สองด่านก็ต้องเสียเวลาเนิ่นนานปานนี้ รอจนบุกเข้าถึงชั้นในไยมิใช่ต้องถึงเวลามืดค่ำอีกเล่า..."

ขณะขบคิด ก็ลอบคว้าเข็มเจ็ดก้าวสะบั้นวิญญาณขึ้นมาสองเล่ม จับจ้องมองเป้าหมายจนแม่นยำแล้วพลันตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

"พวกเจ้านอนลงเสียเถิด"

เสียงขาดคำเข็มพิษพุ่งวาบออกไป หายวับเพียงชั่ววูบ

เทพบุตรทั้งสองกำลังอยู่ในระหว่างอันตรายที่ร่อแร่ ไหนเลยจะมีเวลาไปกังวลถึงเรื่องอื่นใด รอจนพวกมันรู้ตัวว่ามีผู้ลอบประทุษร้าย เข็มพิษนั้นก็สัมผัสกายแล้ว...

ดังนั้น จึงมีเสียงอันโหยหวนดังขึ้นอีกสามคราน่าสมเพชเทพบุตรทั้งสี่ แม้ศัตรูจะเป็นใครก็ยังมิทันถามไถ่ ต้องหลับตาตายไปอย่างโง่งมงายอยู่บนเกาะอสูรนี้นี่เอง

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบตาแลดูเทียนม้อนึ้งแวบหนึ่ง ขณะจะเอ่ยปากตำหนินางไม่บังควรฉวยโอกาสซ้ำเติมผู้อยู่ในระหว่างอันตราย เทียนม้อนึ้งชำหยกจูรีบเอ่ยปากกล่าวอย่างยิ้มแย้มก่อนว่า

"ตี้ตีอันประเสริฐ อย่าได้ตำหนิติเตียนเราเลย เราหากไม่ลงมือ มิทราบต้องเสียเวลาไปถึงเมื่อใดจึงเสร็จสิ้น"

เตี้ยเอียลิ้มเกรงจะเกิดทุ่มเถียงจนกลายเป็นเรื่องขึ้นมาอีก จึงเอ่ยปากบ้างว่า

"เพี้ยตี่พวกเราขณะนี้จะเดินทางต่อไปกันใช่หรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างจนปัญญา

"ไปกันเถิด"

ตัวประหลาดอันร้ายกาจ

เน้ยฮวยท่งจี้อรีบเดินมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ยอย่างรวดเร็วกล่าวว่า

"เมื่อผ่านหุบเขาบ้อเก๊กก๊ก (ไร้ขอบเขตสิ้นสุด) ก็เป็นชั้นในใจกลางเกาะม้อเต้าแล้ว ผู้คนของชั้นในยังมีความร้ายกาจกว่าพวกชั้นนอกมากมายหลายเท่านัก"

ขณะว่ากล่าวก็ชี้กราดไปที่เบื้องหน้า คุ้ยงังเพี้ยมองตามปลายนิ้วไป หันมาแย้มยิ้มแล้วกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้น

"ท่านมาตั้งแต่เมื่อใด?"

เน้ยฮวงท่งจี้อตอบอย่างยิ้มแย้ม

"น่ากลัวพวกท่านมาไม่นาน พวกเราก็ไล่ตามมาทัน"

คุ้ยงังเพี้ยมีความคิดฉลาดปราดเปรื่อง จากคำ "พวกเรา" ที่เน้ยฮวยท่งจี้อบอกมา ก็คาดเดาได้ในบัดดลว่า ต้องเป็นพวกซ้าจินกับภรรยามาแน่นอนแล้วอย่างนั้น บรรดาซากศพบนเวทีศิลา ต้องตายด้วยน้ำมือของพวกนี้เข่นฆ่านั่นเอง

คนทั้งปวงเดินพลางสนทนาปราศรัย จนกระทั่งมาถึงที่ยอดเนินอย่างไม่รู้ตัว ทอดตามองไปทางด้านล่างเห็นเป็นหุบเขาศิลา กว้างใหญ่ประมาณลี้เศษ ในหุบเขาไม่มีหมู่ไม้ใบหญ้าแม้แต่ต้นเดียว บนศิลายังพอเห็นเปลือกหอยติดอยู่หนาแน่น แสดงว่า หุบเขาแห่งนี้เมื่อไม่นานมา ยังเป็นบริเวณใต้ทะเล

จิวอี้เหล็งกัมมองลงไป เห็นสถานที่นี้ห่างจากกันหุบเขาประมาณแปดสิบวา คำนวณตามส่วนสูง กันหุบเขาน่ากลัวยังอยู่ใต้ระดับพื้นแผ่นดินเสียอีก

เน้ยฮวงท่งจี้อชี้ไปที่ซากปลาตายกองใหญ่ในใจกลางหุบเขา กล่าวว่า

"เพี้ยกอกอ นามของบ้อเก๊กก๊กได้มาจากกองปลานี้นี่เอง"

คุ้ยงังเพี้ยขมวดคิ้ว ถามว่า

“ผู้ใดอาศัยอยู่ในหุบเขานี้ ท่านทราบหรือไม่?”

“ไม่มีผู้อาศัยอยู่เลย”

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวซ้ายแลขวาพิจารณาอยู่เนิ่นนาน คำนึงในใจ

“หุบเขานี้ผนังศิลาขวางไว้ทั้งสี่ด้าน ไม่เห็นมีทางออกใดๆ กลับคล้ายเป็นบึงใหญ่ลึกล้ำ หากไม่มีผู้คนอาศัย น่ากลัวภายในยังจะมีเลศนัยอย่างไรกระมัง”

มาตรแม้นขบคิดอยู่ในใจเช่นนั้น แต่สังเกตร่องรอยพิรุธของมันมิออกเลย

หงส์เกียวถามขึ้นมาในเวลานั้นว่า

“เพี้ยตี๋ จะลงไปหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยขบคิดชั่วครู่ จึงกล่าวขึ้น

“เมื่อหุบเขานี้เป็นทางที่จำต้องผ่าน ย่อมต้องลงไปแน่นอน เพียงแต่...”

เตี้ยเอียลิ้มรีบกล่าวสอดคำขึ้น

“ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าหุบเขาแห่งนี้ออกจะมีเลศนัยน่าสงสัยอยู่บ้าง”

เน้ยฮวยท่งจื้อกล่าวขึ้น

“จะเข้าสู่ในกลางเกาะอสูร จำต้องผ่านทางสายนี้เท่านั้น เนื่องจากบนเนินหญ้าสองฟากนั้น มีดินระเบิดรุนแรงฝังไว้ด้วยระยะทางยาวหลายลี้ เดินทั้งสองฟากข้างนั้น เท่ากับเป็นการแส่หาที่ตายเท่านั้น”

ซ้าหยกจูกล่าวอย่างประหลาดใจว่า

“ตี้ตี๋ เจ้าไฉนจึงมีความรู้ภูมิประเทศแถบนี้จนช่ำชอง ผู้ใดบอกเล่าแก่เจ้ากัน?”

เน้ยฮวยท่งจื้อหัวร่อแล้วตอบขึ้น

“ย่อมเป็นบิดามารดาบอกกับข้าพเจ้าเอง”

“ท่านทั้งสองอยู่ที่ใด?”

“ข้าพเจ้ามิทราบ”

ขณะที่สองพี่น้องสนทนากันนั้น คุ้ยงังเพี้ยตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยว จึงกล่าวเสียงหนักแน่นว่า

“คนของเกาะอสูรในเมื่อคุกคามบังคับให้ผู้เข้ามาในเกาะ จำต้องเดินผ่านหุบเขาแห่งนี้ให้จงได้ เป็นที่เห็นได้ว่า ในหุบเขาจะต้องมีกลไกกับดักอันน่ากลัวอย่างไรซุกซ่อนอยู่ แต่เมื่อพวกมันจะทำลายเกาะอสูรให้พังพินาศ ย่อมมิอาจจะถอยไปเพราะความข้อนี้ได้ พวกเราลงไปเถิด”

กล่าวแล้วฉุดแขนจิวอี้เหล็งกับเตี้ยเอียลิ้มพลิ้วละลิ่วลงไปดั่งเหินบิน

หงส์เกียวเหลือบดูเตี้ยเอียดี้แวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า
“ดี้ม่วย มาเถิด ให้เราฉุดท่านลงไป”
ขาดคำก็คว้าร่างเตี้ยเอียดี้ กระโดดละลิ่วตามลงไปทันที
เน้ยฮวยท่งจื้อเหลือบตาดูเจ้เจ๊ ถามอย่างสงสัยใจว่า
“เจ้เจ๊ ไฉนเพี้ยกอกอมิฉุดท่าน”
ที่แท้มันเข้าใจว่าคุ้ยงังเพี้ยลำเอียง รักผู้อื่นมากกว่าเทียนม้อนึ้งผู้พี่
เทียนม้อนึ้งยิ้มแย้มแล้วตอบว่า
“เพี้ยตี๋รู้ดีว่าพลังฝีมือของพวกเรา พอที่จะลงไปได้เองโดยปลอดภัย”
เน้ยฮวยท่งจื้อจึงหัวร่ออย่างโล่งอก กล่าวขึ้น
“อ้อ ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง นี่ เจ้เจ๊ มันดีต่อท่านหรือไม่?”
ตาดำขลับคู่ใหญ่เบิ่งมองดูหน้าเทียนม้อนึ้ง จนแน่วนิ่ง
เทียนม้อนึ้งถูกน้องชายจ้องมอง จนอายหน้าแดงตวาดเสียงเกรี้ยวกราด
“ผู้ใดให้เจ้ามาเกี่ยวข้องมากเรื่อง? รีบลงไปเถิด”
เน้ยฮวยท่งจื้อแลบลิ้น แสยะหน้าล้อเลียนแล้วกล่าวขึ้น
“ไม่เกี่ยวก็ไม่เกี่ยว มันจะต้องดีต่อท่านอย่างยิ่ง มิเช่นนั้น...”
เทียนม้อนึ้งกระทืบเท้าตวาดไป
“เจ้าแส่หาเรื่องเจ็บตัว”
ขาดคำก็ทำท่าจะไล่ตบตีน้องชาย เน้ยฮวยท่งจื้อรีบกระโดดลงจากเนินสูง ไปยังหุบเขาเบื้องล่างทันที เทียนม้อนึ้งจึงพลิ้วกายตามติดไปในบัดดล ขณะที่สองเท้าของเทียนม้อนึ้งเพิ่งสัมผัสพื้นพลันได้ยินที่เชิงผาด้านล่างมีเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลดังขึ้น แล้วกล่าวว่า
“โอ้โฮ ไปหาเทพธิดามาแต่ใดตั้งมากมาย เราผู้เฒ่ารู้สึกมีบุญวาสนา ในสตรีไม่น้อยเลย”
กระแสเสียงดังมาราวเกาทัณฑ์พุ่งฝ่าอากาศ จากไกลเป็นใกล้มาได้ในพริบตา เสียงขาดคำที่เบื้องหน้าคนทั้งเจ็ด ปรากฏร่างสูงเพียงสามเชียะขึ้นผู้หนึ่ง
ความว่องไวในท่าร่างของคนผู้นี้ ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริงๆ คนทั้งปวงเพียงเห็นเป็นเงาสีเทาสายหนึ่งพุ่งวาบเข้ามาเท่านั้นเอง
คุ้ยงังเพี้ยเพ่งมองจ้องไป เห็นคนผู้นี้หน้าแดงเต่งตึงดั่งทารก ศีรษะล้านเลี่ยนจนเป็นเงา คิ้วเรียวตาสุกใส จมูกโด่งปากแดงระเรื่อ เค้าหน้ายังมีความเรียบ-ร้อยไม่ขัดตา เสียดายที่ร่างต่ำเตี้ยเกินไป ดูแล้วคล้ายเป็นทารกอายุห้าหกปีเท่านั้น

คุ้ยงังเพี้ย กวาดตามองดูคนผู้นั้นอย่างเย็นชากล่าวขึ้น
“ท่านเป็นคนเฝ้าหุบเขาแห่งนี้หรือ?”
ทารกนั้นหัวร่อพลางตอบว่า
“เจ้าไฉนเรียกเราผู้เฒ่าเป็น “ท่าน” เท่านั้น ช่างไร้เหตุผลเสียจริง”
เน้ยฮวยท่งจื้อ เบิ่งตาอันกลมใหญ่ขึ้นมองท้องฟ้ากล่าวว่า
“เราเข้าใจว่าเรียกท่านตี้ตี๋กลับคล้ายคลึงเหมาะสมดี”
ทารกศีรษะล้านพอได้ฟัง ตาก็เบิกโพลง ตวาดขึ้นว่า
“เหลวไหล! ทรยศกันเสียแล้ว แม้กระทั่งเจ้าที่เป็นเด็กปากยังไม่สิ้นกลิ่นน้ำนม ยังกล้ามากล่าววาจาก้าวร้าวล่วงเกิน แม้เป็นซือแป๋ของเจ้า บิดามารดาของเจ้า พอเห็นเรายังต้องเรียกเล่าเฮีย (พี่ใหญ่) อย่าว่าแต่เจ้า ช่างไร้เหตุผลเสียจริง”

เน้ยฮวยท่งจื้อเบิ่งตาจนกลมใหญ่ ตวาดขึ้น

“ผายลม!”

ทารกศีรษะล้านพลันกล่าว

“ช่างไร้เหตุผล ช่างไร้เหตุผล ดูเราจะลงมือสั่งสอนเจ้าแล้ว”

เสียงขาดคำร่างหมุนพลิ้ว พลันจู่โจมเข้ามาด้วยท่วงท่าที่ว่องไวจนแตกตื่นตกใจผู้พบเห็นยิ่งนัก

เน้ยฮวยท่งจื้อ มีศักดิ์ศรีเป็นหนึ่งในสองภูตสามปิศาจ พลังฝีมือย่อมมีความยอดเยี่ยมอยู่สมตัว พอเห็นการจู่โจมจึงแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

“ท่านยังด้อยมากมายนักดอก”

ขาดคำกระบวนท่าฮุนฮวยปุ้กลิ้ว (แหวกบุปผาตัดกิ่งหลิว) กรีดไปยังทารกศีรษะล้านด้วยกระบวนท่ารวดเร็วรุนแรงเป็นยิ่งนัก

มิคาดว่า เหตุการณ์ผิดคาดหมายผู้คนยิ่งนัก กระบวนท่าของเน้ยฮวยท่งจื้อเพิ่งใช้ไปได้ครึ่งทาง พลันเห็นเงาคนเบื้องหน้าสลายหายวับไปกับตา สองฝ่ามือจึงฟาดพลาดผิดโดยสิ้นเชิง ต้องตื่นตกใจจนร้องออกไป

“แย่แน่”

เสียงมิทันจะขาดปาก พลันรู้สึกเจ็บแปลบที่ชีพจรข้อมือขวา ที่แท้ถูกทารกศีรษะล้านคว้าเอาไว้แนบแน่นแล้ว

ได้ยินทารกศีรษะล้านแค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้นว่า

“ผู้ใดด้อยห่างไกล?”

กระแสเสียงครานี้บ่งบอกแววลำพองใจยิ่งนัก คนทั้งปวงเมื่อเห็นสภาพ

นั้น ต่างตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง ที่ทารกศีรษะล้านอันไม่สะดุดตาจะมีพลังฝีมือที่น่าแตกตื่นขวัญเสียปานนี้ เทียนม้อนิ้งซ้าหยกจู พอเห็นน้องชายพลาดท่าถูกจับกุม ความรักในสายเลือดทำให้นางตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"เด็กน้อย รนหาที่ตาย"

เสียงดังจากปากพร้อมกับร่างพุ่งปราดไป กระบวนท่าม้อนิ้งซัวฮวย (นางอสูรซัดบุปผา) โถมจู่โจมใส่ศีรษะทารกอย่างรวดเร็ว ฝ่ามือพลิ้วละลิ่วดั่งเป็นเกล็ดหิมะโปรยปราย จู่โจมเข้ายังจุดชีวิตทั่วร่างของชายชราศีรษะล้าน

ทารกศีรษะล้านเห็นการจู่โจมนี้แล้ว ไม่มีแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงเลย กลับหัวร่อฮา ฮา เสียงก้อง จี้จุดสลบของเนี้ยฮวยท่งจื้อแล้วทิ้งลงกับพื้น สองมือกรีดไปในอากาศเป็นวง มิทราบว่าใช้กระบวนท่าวิชาใด แต่พอดีสกัดกั้นการจู่โจมของเทียนม้อนิ้งจนชะงักงันในกลางอากาศ

เทียนม้อนิ้งอับจนปัญญาจะทำอย่างไรได้ จำต้องรั้งกระบวนท่าเปลี่ยนเป็นเทียนม้อฮั่งตี่ (เทพอสูรจุติ) จู่โจมเข้าใส่เป็นคำรบสอง

จิวอี้เหล็ง เตี้ยเอียลิ้ม และเตี้ยเอียตี้สองพี่น้อง พอเห็นเทียนม้อนิ้งถูกสกัดกั้นจนไม่อาจรุกไล่ได้ผลต่างพากันตวาดขึ้นดั่งราวกับนัดไว้ สะอึกกายเข้าไปใช้กระบวนท่าจู่โจมเข้าใส่ทารกศีรษะล้านอย่างว่องไวฉับพลัน

ขณะนี้ทารกศีรษะล้าน พอดีปัดป้องกระบวนท่าจู่โจมครั้งที่สองของเทียนม้อนิ้งจนต้องรั้งกลับ เมื่อเห็นสามดรุณีจู่โจมเข้ามากลุ้มรุม ก็หัวร่อเสียงกึกก้องแล้วร้องขึ้น

"ฮา ฮา...เราผู้เฒ่าวันนี้มีโชคดีในเรื่องสตรี"

ขณะกล่าวพลิกฝ่ามือทั้งสองขึ้นวูบใหญ่ ต้านทานการจู่โจมของสามดรุณีจนต้องรีบรั้งกลับไป และยังลงมือตีโต้อย่างเร่งร้อนรวดเร็ว รุกไล่จนโกวเนี้ยทั้งสี่ปั่นป่วนเป็นพัลวันไปทันที

คุ้ยงังเพี้ยขมวดคิ้วนิ่วหน้า ที่เห็นชายชราเพียงลำพัง แต่สามารถรุกไล่จนโกวเนี้ยทั้งสี่วุ่นวายไม่เป็นขบวน จึงคิดอยู่ในใจ

"ผู้คนของเกาะอสูร หากแม้นมีฝีมือเทียบเท่ากับคนผู้นี้สักสี่ห้าคน วันนี้ก็น่ากลัวยากจะออกพ้นเกาะอสูรได้แล้ว"

หงส์เกียวขมวดคิ้วเรียวงามจนแนบแน่น เดินไปที่วงต่อสู้อย่างแช่มช้า

ทารกศีรษะล้านหัวร่อแล้วร้องขึ้นว่า

"นี่ นางงาม เจ้าไฉนไม่ร่วมเข้ามาอีกคนเล่า อ้อ! หรือว่าเจ้ารังเกียจที่

คนมากจะเบียดเสียดกันเกินไป มา มา มา เราจะปล่อยให้ล้มลงไปสักคนให้เจ้าเข้ามาแทนที่นั้น”

เสียงขาดคำพลันหันกายขวับ จากนั้น มีเสียงคราง เบาๆ ดังแว่วขึ้น จิวอี้เหล็งได้ล้มตัวลงไปตามเสียงพูดของมันในบัดดล

หงส์เกียวคาดหมายไม่ถึงว่า คนผู้นี้จะมีฝีมือว่องไวปานนั้น ถึงกับทำให้นางไม่มีโอกาสจะเข้าช่วยเหลือได้ทันท่วงที สร้างความขุ่นเคืองแก่นางจนตวาดเสียงเกรี้ยวกราด ขณะจะลงมือไปนั้น พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยตวาดด้วยความขุ่นเคืองขึ้น

“ท่านออกจะผยองเกินไปแล้ว”

เสียงขาดคำร่างพุ่งไปในอากาศ และกระบวนท่าฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด) ฟาดจู่โจมใส่ศีรษะทารกหัวล้านอย่างว่องไว

เห็นประกายสีแดงเพียงกระจายวูบ เงาฝ่ามือเป็นหมื่นๆ พันๆ ก็ครอบคลุมจุดสำคัญของร่างกายทารกศีรษะล้านจนหมดสิ้น แสดงว่า คุ้ยงังเพี้ยในยามนี้บังเกิดความอำมหิตขึ้นจนจับใจแล้ว

ชายชราศีรษะล้านพอช้อนตาเห็น ก็ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นตกใจ

“อา...ฮวยไฮ้เท่งเล้ง”

ร่างพลันล้มฟุบกับพื้นกลิ้งปราดออก หลบเลี่ยงอย่างหวุดหวิดหวาดเสียวไปได้

เสียงโครมสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าร้อง พื้นดินถูกคุ้ยงังเพี้ยฟาดจนกลายเป็นหล่มใหญ่ไปในทันที

คุ้ยงังเพี้ยพลิ้วกายลงสู่พื้น จ้องมองทารกศีรษะล้านด้วยความแตกตื่นสงสัย นับแต่ใช้กระบวนฮวยไฮ้เท่งเล้งมา มันผู้นี้คือคนแรกที่สามารถหนีรอดออกจากฝ่ามือได้โดยปลอดภัย

ทารกศีรษะล้านผู้นั้น ยามนี้ก็จับตาอันตื่นเต้นสงสัยจ้องมองหน้าคุ้ยงังเพี้ยเดาไม่ออกว่า ไฉนคุ้ยงังเพี้ยที่มีอายุเยาว์วัย ก็ไปฝึกวิชาที่สะท้านพิภพจบแดนมาได้จนสำเร็จ

คุ้ยงังเพี้ย เหลียวหน้ามองหงส์เกียวแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“เจ้เจ๊ ท่านช่วยคลายจุดให้พวกนี้เถิด”

แล้วหันกายประสานตาทารกศีรษะล้านเค้นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

“ท่านในเมื่อสามารถหลีกหนีกระบวนท่าฮวยไฮ้เท่งเล้งของข้าพเจ้าได้ย่อมมิใช่เป็นผู้ปราศจากชื่อเสียงเรียงนาม ไยไม่บอกนามยิ่งใหญ่มาให้เป็นที่รู้จัก”

ทารกศีรษะล้านกะพริบตากล่าวขึ้น

"เมื่อเจ้าสามารถฝึกวิชาฮวยไฮ้เท่งเล้งได้ก็ย่อมเป็นผู้มีความสามารถเหนือปุถุชน แต่เจ้าทราบหรือไม่ฮวยไฮ้เท่งเล้งยังมีคนสามารถทำลายได้อยู่?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

"ท่านหมายถึงมันกระมัง?"

ขณะว่ากล่าวก็ยกฝ่ามือขวาขึ้นช้าๆ ทารกศีรษะล้านซ้อนตามองมา ก็ต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

"อา...ปักเล้งเง็กจี้ (ดรรชนีสยบมังกร)!"

จากนั้น รำพึงรำพันขึ้นกับตนเองว่า

"หรือสองสามีภรรยาปรองดองกันได้แล้ว?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้นอีกว่า

"ท่านมั่นใจว่าต้านทานได้แน่หรือไม่?"

ทารกศีรษะล้านหน้าเคร่งขรึมสำรวม กล่าวว่า

"ฮวยไฮ้เท่งเล้งกับปักเล้งเง็กจี้ เราผู้เฒ่ามาตรแม้นไม่มีปัญญาทำลายคลี่คลายได้ แต่หากคิดจะอาศัยวิชานี้มาทำร้ายเราผู้เฒ่า ก็ยังไม่อาจเป็นผล"

ขณะนั้น หงส์เกียวได้คลายจุดให้แก่เน้ยฮวยท่งจื้อและจิวอี้เหล็งทั้งสองจนคลาย พอได้ฟังจึงหันกายกล่าวว่า

"อาศัยการกลิ้งหนีบนพื้นนั้นหรือ?"

ทารกศีรษะล้านเห็นหงส์เกียวสามารถคลายจุดที่มันจี้สยบอยู่อย่างง่ายดาย ก็ต้องคำนึงด้วยความตื่นเต้นตกใจ

"ดูมิออกว่าเหล่าทารกประดานี้ ต่างมีพลังฝีมืออันสูงเยี่ยมยอดทั้งสิ้น ดูท่าเรามาอยู่ในหุบเขาบ้อเก๊กก๊กนี้ มิใช่เป็นการคอยโดยเปล่าประโยชน์แน่"

พอขบคิดเสร็จสิ้นก็เหลือบมาทางหงส์เกียว กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หากรวมกำลังเจ้ากับทารกนี้สองคน อาศัยความเหี้ยมหาญของฮวยไฮ้เท่งเล้งเข้าเสริม เราผู้เฒ่าอาจบางทีจะสู้พวกเจ้ามิได้จริงๆ แต่ทว่า พวกเจ้าแม้เอาชัยต่อเราผู้เฒ่าไปได้ ก็น่ากลัวจะต้องเสียเวลากันอย่างยุ่งยากลำเค็ญแน่"

ทารกศีรษะล้านกล่าวอย่างสัตย์ซื่อจริงใจ ไหนเลยจะมีท่าทีกำลังเผชิญศัตรูผู้กล้าแข็งอยู่

คุ้ยงังเพี้ยที่มีสันดานทระนงโอหัง พอฟังก็แค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"ไยต้องรวมกำลังเราถึงสองคน เพียงข้าพเจ้าลำพัง เชื่อมั่นว่าสามารถ

สยบท่านอย่างเด็ดขาด”

ทารกศีรษะล้านตาเหลือกพลิก ร้องเสียงประหลาดขึ้นว่า

“เราผู้เฒ่าบอกกับพวกเจ้าตามความสัตย์จริง เจ้าหากคิดจะใช้ฮวยไฮ้เท่งเล้งและปักเล้งเง็กจี้มาจู่โจมเราให้พ่ายแพ้ น่ากลัวสามวันสามคืนก็ยังยากปรากฏผลแพ้ชนะกันขึ้นได้”

กระแสเสียงหนักแน่นเด็ดเดี่ยวแสดงว่ามิใช่เป็นวาจาสัพยอกหรือคุยโอ่เลย

เตี้ยเอียลิ้มกลอกตาไปมา คำนึงขึ้นว่า

“วาจาคนผู้นี้อาจบางทีมิหลอกลวง แต่ทว่า ในวงพวกนักเลงยุคปัจจุบันนี้ ผู้ที่ไม่ถูกสองกระบวนท่าไม้ตายของเพี้ยตี่ทำร้าย คิดไม่ออกว่าผู้ใดมีความสามารถเช่นนี้อยู่เลยจริงๆ”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าแม้ไม่ใช่สองกระบวนท่านี้ ก็สามารถสยบท่านอยู่มือได้เช่นกัน”

วาจานี้พอลั่นออกจากปาก ไม่เพียงทารกศีรษะล้านจะตื่นเต้นสงสัยอย่างยิ่งเท่านั้น แม้โกวเนี้ยทั้งห้าก็ยังต้องสะดุ้งขึ้นอย่างลืมตัว เนื่องจากพวกนางอยู่กับคุ้ยงังเพี้ยมาเป็นเวลานาน รู้ซึ้งจนกระจ่างใจ คุ้ยงังเพี้ยนอกจากมีฮวยไฮ้เท่งเล้งเป็นไม้ตายสยบศัตรแล้ว ก็มิเห็นจะมีวิชาอันน่าแตกตื่นสะท้านโลกอย่างไรอย่อีก

ดังนั้น หงส์เกียวต้องรีบร้องอย่างร้อนรน

“เพี้ยตี่”

ทารกศีรษะล้านกลับสอดคำขึ้นว่า

“ทารก หากเจ้ากล่าววาจาพลั้งปากมา เราเฒ่าอนุญาตให้เจ้าถอนคำพูดได้เป็นพิเศษสักครั้ง”

จากวาจาประโยคนี้ เป็นที่รู้ว่ามันมีความกลอกกลิ้งลึงซึ้งยิ่งนัก

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่ออย่างทระนง กล่าวว่า

“วาจาข้าพเจ้ามีน้ำหนักยิ่งกว่าขุนเขา ไยต้องถอนคำพูดกลับมา เพียงแต่ว่า พอกระบวนท่านี้ของข้าพเจ้าใช้ออก น่ากลัวท่านยากจะหนีเอาชีวิตรอดได้”

ทารกศีรษะล้าน เป็นผู้มีจิตใจอันกลอกกลิ้งปราดเปรื่องยิ่งนัก ตอนเพิ่งพบเห็นคุ้ยงังเพี้ย ในใจก็รู้สึกว่าคุ้ยงังเพี้ยเป็นคนที่รอบคอบสุขุม หาใช่ผู้ยโสโอหังจนลำพองไม่ ดังนั้น วาจาคุ้ยงังเพี้ยยามนี้แม้จะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม แต่มันก็มิกล้าไม่เชื่อถือ จึงใช้ความคิดอย่างรวดเร็วดุจดั่งสายฟ้าคำนึงขึ้น

“ในโลกยังมีวิชาฝีมือใด ที่สามารถใช้เพียงกระบวนท่าเดียวก็ปลิดชีวิต

เราบ้อเก๊กท่งจื้อให้ตายคาที่ได้?"

ความคิดได้คร่ำครวญซ้ำๆ ซ้อนๆ แต่กินเวลาเพียงชั่วพริบตาเท่านั้น จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หากแม้นท่านฟาดเราไม่ตายดั่งว่า?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อสวนคำขึ้น

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่ามิอาจรับมือของท่านได้"

ทารกศีรษะล้านหัวร่อฮา ฮา ร้องขึ้นว่า

"ฮา ฮา สนุกมาก หมดจดชัดเจนมาก"

ขาดคำก็เพ่งมองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย กล่าวสืบต่อไป

"ตกลง ระหว่างเราถือวาจานี้เป็นสัญญา ท่านลงมือมาเถิด"

แล้วยืนตั้งท่าเกร็งกำลังคอยต้านรับอย่างเคร่งเครียด คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อแล้วร้องขึ้น

"รับมือ"

เสียงขาดคำกระบวนท่าซิ่งเล้งชุดไฮ้ (มังกรโลดทะเล) ฟาดไปยังทรวงอกของทารกศีรษะล้านแต่ไกล

ทารกศีรษะล้านพอเห็นก็หัวร่อเสียงก้อง ร้องขึ้นว่า

"ฮา ฮา ทารก เจ้าแพ้เด็ดขาดแล้ว ฝ่ามือมังกรสัตตมรณะ (เทียนเล้งชิกเจ๊าะเจี้ย) ไหนเลยจะทำอย่างไรกับเราผู้เฒ่าได้แม้ขุมขนหนึ่ง

เสียงขาดคำร่างหมุนพลิ้ว มิทราบใช้วิชาท่าร่างอันใด จึงได้พลิ้วกายมาที่ข้างขวาคุ้ยงังเพี้ยดุจกับสายฟ้า ฝ่ามือขวาสะบัดวูบก็มีพลังอันหนักหน่วงมหาศาลกระแทกเข้าใส่ซายโครงขวาคุ้ยงังเพี้ยดั่งภูเขาถล่มทลาย

คุ้ยงังเพี้ยคาดหมายไม่ถึงว่า มันจะมีปฏิกิริยาต่อต้านได้รวดเร็วปานนี้ จึงตื่นตกใจจนสะดุ้งตัวลอยรีบสลับเท้าก้าวขยับกาย กระบวนท่าเปลี่ยนเป็นฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) ฟาดออกไปในบัดดล

ทารกศีรษะล้านหัวร่อเสียงกึกก้องกังวาน ร้องขึ้นว่า

"ใช้ไม่ได้ ใช้ไม่ได้ ท่านแพ้แน่นอนเด็ดขาดแล้ว"

ขณะว่ากล่าวร่างก็หมุนคว้างอยู่ไปมา แต่จู่โจมใส่ถึงสิบกว่าฝ่ามือแล้ว รุกไล่จนคุ้ยงังเพี้ยต้องถอยร่นอยู่ตลอดเวลา

หกคนที่ชมการต่อสู้อยู่ด้านนอก ต่างบังเกิดความรุ่มร้อนใจขึ้นมาในบัดดล เนื่องจากสถานการณ์ที่เห็นอยู่กับตา คุ้ยงังเพี้ยนับว่าเป็นฝ่ายพ่ายแพ้จริงๆ แล้ว

แต่ทว่าคุ้ยงังเพี้ยที่ต่อสู้อยู่อย่างดุดัน ใบหน้ายังคงปรากฏแววเยือกเย็นดั่งตอนต้น กับการเสียดสีเหน็บแนมของทารกศีรษะล้าน คล้ายดั่งมิได้ยินกระทบหูเลย

ฝ่ายทารกศีรษะล้าน เมื่อเห็นสามารถรุกไล่จนคุ้ยงังเพี้ยถอยร่นเป็นพัลวันก็ภาคภูมิลำพองยิ่งนัก เปล่งเสียงหัวร่อดังกึกก้องแล้วร้องขึ้น

“ฮา ฮา...แม้เป็นปิศาจเฒ่าแป๊ะเล้งซิ่งกุนมาต่อสู้กับเรา ยังมิใช่ต้านทานรับมือเราได้เลย อย่าว่าแต่เจ้าที่เป็นศิษย์ของมัน”

ขาดคำก็ฟาดกระหน่ำเข้าใส่อีกเจ็ดฝ่ามือ อย่างว่องไว

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินมันประณามอาจารย์ตน โทสะพลันดาลเดือดขึ้นทันที ดวงตาเป็นประกายอำมหิตอยู่แววับ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าตอนต้นมิคิดจะฆ่าท่าน แต่ท่านกลับยืนกรานแส่หาที่ตายไปเอง”

ทารกศีรษะล้านหัวร่อพลางกล่าวสวนคำขึ้น

“ฝ่ามือมังกรสัตตมรณะเราได้เห็นมาหมดสิ้นทั้งชุด ขณะนี้ เจ้าได้ใช้ถึงห้าฝ่ามือแล้ว ไหนเลยจะทำอย่างไรกับเราได้ ยังเหลืออีกสองกระบวนท่าไฉนไม่รีบแสดงออกมาในทันที?”

คุ้ยงังเพี้ยเค้นหัวร่อเสียงยะเยียบ กล่าวขึ้น

“สองกระบวนท่าของข้าพเจ้าพอใช้หมดสิ้นน่ากลัวชีวิตท่านก็ต้องไปรายงานตัวในปรภพแล้ว”

ขาดคำกระบวนท่าก็กระชั้นถี่เร็ว ใช้ท่าที่หกออกไปในบัดดล!

ทารกศีรษะล้านมีความคิดอันยอกย้อนสุขุมยิ่งพอได้ฟังก็คำนึงอยู่ในใจ

“พอสองกระบวนท่าสุดท้ายผ่านไป น่ากลัวมันยังมีวิชาอื่นอยู่อีก เรากลับจะต้องระวังอย่างเคร่งเครียดรัดกุม อย่าให้พ่ายแพ้แก่มือทารกผู้นี้ไปจริงๆ”

ขณะได้คิดก็เพิ่มกำลังมือตามไปเช่นกัน รุกไล่ไปสองกระบวนท่าอย่างเร่งร้อนแล้วร้องขึ้น

“ขณะนี้สมควรเป็นกระบวนท่าที่เจ็ดแล้ว”

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยเป็นประกายอำมหิตจนโชติช่วง พริบตาที่วาจาของทารกศีรษะล้านขาดคำ ร่างก็พุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“เล้งกุยชังมิ้น (มังกรคืนฟ้ากฟ้า)”

เสียงดังพร้อมกับศีรษะพุ่งลงมาดุจเป็นมังกรโถมตะปบเหยื่อ ทารกศีรษะล้านมิได้ตีโต้ออกปัดป้อง การโถมลงมาของคุ้ยงังเพี้ย มันรีบถีบเท้าใส่พื้นเล็กน้อย

ร่างก็พุ่งย้อนไปในทิศทางตรงข้ามดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงขึ้น

"แม้ท่านจะไหวทัน แต่ก็สายเกินไปแล้ว"

ขณะขบคิดกระบวนท่านั่งทั้งเจ็ดที่มีอยู่บนผนังถ้ำในหุบเขาเชี่ยงชุยก๊กก็ปรากฏขึ้นในห้วงสมองอย่างแจ่มใสชัดเจน ครั้นแล้วเกร็งพลังลมปราณจนสูงสุด ร่างที่กำลังพุ่งวาบพลันพลิ้วเบี่ยงออกด้านข้าง ปราดตามติดไปถึงศีรษะทารกหัวล้านได้ดั่งสายฟ้า ฝ่ามือขวาผลักออกไปเบาๆ พลังที่ไร้สภาพอันหนักหน่วงก็โถมทับลงมาดั่งพะเนินเหล็กร่วงหล่นลง

ทารกศีรษะล้านพุ่งกายหนีไปได้สี่สิบกว่าเชียะขณะจะเหลียวหน้ามาดู พลันรู้สึกมีพลังอันไร้สภาพได้มาถึงเหนือศีรษะแล้ว มันก็เป็นผู้ที่มีพลังฝีมืออันสูงส่งยอดเยี่ยม แต่พอสัมผัสกับพลังกระแทกอันดุดันพลันหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ มิทันจะได้เห็นหน้าคุ้ยงังเพี้ยก็ต้องร้องโพล่งขึ้นด้วยความแตกตื่น

"อา เทียนเจ๊าะชิกเส็ก (เจ็ดท่าฟ้าประหาร) ชีวิตเราจบสิ้นแล้ว"

พอดีในเวลานั้น มีเสียงร้องอันดีนตระหนกดังแว่วมาแต่ไกลขึ้นสองครั้ง

"ใช้ไม่ได้"

สงครามเล่ห์คารม

ยามนี้ พลังไร้สภาพที่คุ้ยงังเพี้ยตบฟาดออกไป ได้กรายจนใกล้ศีรษะทารกหัวล้านนั้นแล้ว แต่พอมีเสียงร้องห้ามดังแว่วมาแต่ไกล คุ้ยงังเพี้ยก็งุนงงไปชั่ววูบ รีบเกร็งพลังลมปราณ กระชากกำลังที่ตนฟาดออกไปคืนกลับมาถึงห้าส่วนในบัดดล

เสียงโครม ดังกึกก้องปานฟ้าถล่มดินทลาย เศษศิลากระจัดกระจายจนคละคลุ้งไปทั่วทั้งบริเวณพลังอันปั่นป่วนดุจพายุร้าย กระแทกกระทั้นไกลในรัศมีเจ็ดแปดสิบเชียะจนหนาแน่น

คุ้ยงังเพี้ยพลิ้วร่างลงกับพื้น ช้อนตามองไปเห็นบนหน้าผาด้านตรงข้ามมีสองสามีภรรยาวัยกลางคนยืนเคียงคู่กันอยู่ จากโฉมหน้าของสตรีกลางคน คุ้ยงังเพี้ยจำได้ว่านางคือสตรีอัจฉริยะที่ประทานแหวนปักเล้งเง็กจี้แก่ตน นามน่ำฮุนภรรยาของซ้าจินนั่นเอง แต่ชายกลางคนที่ยืนเคียงคู่อยู่กับนาง คุ้ยงังเพี้ยจำมิได้ว่าเป็นผู้ใดกัน

ฉับพลันนั้น...

เทียนม้อนึ้งซ้าหยกจูและเน้ยฮวยท่งจื้อ ต่างพากันร้องขึ้นพร้อมเพรียงเรียกบิดามารดา โถมเข้าไปในอ้อมอกของสามีภรรยาวัยกลางคนนั้น สองสามีภรรยาวัยกลางคนก็กำลังลูบไล้ทั้งสองอย่างเมตตาปรานีอยู่

ทารกศีรษะล้านช่วงชิงชีวิตกลับมาจากหัตถ์มัจจุราชได้อย่างหวุดหวิด ขวัญฝ่อใจวาบหวิวอยู่เป็นเวลานาน จึงสามารถแย้มยิ้มให้คุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวว่า

“ทารก ที่แท้เจ้ายังมีฝีมือแท้จริงอยู่ เจ้าไฉนไม่บอกเสียแต่แรก? ทำให้เราแทบจะต้องทิ้งชีวิตเฒ่าซราอยู่กับมือของเจ้าเสียแล้ว”

ขณะว่ากล่าวยังมีหน้าระรื่นเบิกบาน คล้ายดั่งลืมเลือนเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อ

ครู่ไปจนหมดสิ้นแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยจวบจนบัดนี้ ยังมิทราบว่าทารกศีรษะล้านจะเป็นศัตรูหรือมิตร จึงแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

“นี่เป็นการแส่หาของท่านเอง”

ขณะนั้น โกวเนี้ยอีกสี่นางต่างเข้าไปคารวะต่อน่ำฮุนและสามี แยกย้ายยืนอยู่สองข้างของทั้งสองคน ต่อแต้มจนกลายเป็นภาพพจน์ของครอบครัวอันสุขสมบูรณ์

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบตาดูเทียนมอนังและเนยฮวยทั้งจอแวบหนึ่ง เห็นทั้งสองกำลังซบอยู่บนอ้อมอกบิดามารดาอย่างอบอุ่นเป็นสุข ความหดหู่ที่ยากจะใช้วาจามากล่าวบรรยาย พลันจู่โจมเข้าจับใจคุ้ยงังเพี้ยทันที

เป็นความจริง กระแสจิตของบิดาและบุตร ยิ่งใหญ่ไพศาลว่าอำนาจใดในใต้หล้า อย่าว่าแต่ คุ้ยงังเพี้ยยังเป็นทารกใหญ่ แม้จะเป็นวัยฉกรรจ์เต็มตัว เมื่อเห็นภาพอันอบอุ่นซาบซึ้งเช่นนี้ ก็จะต้องคิดถึงบิดามารดาที่เสียชีวิตไปแล้ว ยากยิ่งนักจะมิให้เกิดความสะทกสะท้อนจนรันทดหดหู่ได้

คุ้ยงังเพี้ยเบือนสายตาออกอย่างแช่มช้า เหม่อมองดูหมู่เมฆที่ลอยคว้างอยู่ทางขอบฟ้าจนแน่วนิ่ง จมเข้าไปในภวังค์ความคร่นคิดจนเคลิบเคลิ้มลืมตัว

ขณะนั้น ชายกลางคนชี้ไปที่ทารกศีรษะล้าน กล่าวต่อเหล่าดรุณีอย่างหนักแน่นจริงจัง

“ท่านผู้นี้ก็คืออัจฉริยะประหลาดที่ชนชาวนักเลงถือคล้ายเป็นมังกรเทพยดาเห็นหัวโดยไม่เคยเห็นหางนามบ้อเก๊กท่งจื้อ (ทารกไร้ที่สิ้นสุด)

โกวเนี้ยทั้งห้าต่างใจสะท้านหวั่นไหวไปทันที คำนึงขึ้นด้วยความแตกตื่น

“อะไร?! คนผู้นี้ดูเปลือกนอกยังไม่ควรมีอายุเกินสิบปี ไฉนมันจึงกลับกลายเป็นตัวประหลาดพิกลที่วงพวกนักเลงทั้งฝ่ายอธรรมและธัมมะมิกล้าไปแตะต้องตอแยของเมื่อหกสิบปีก่อน นามบ้อเก๊กท่งจื้อ?”

ในใจของพวกนางครุ่นคิดเช่นนั้นก็จริง แต่มิกล้าจะรีรอให้เสียมารยาท รีบพากันเข้ามาคารวะแนะนำตัว

บ้อเก๊กท่งจื้อหน้าแดงระเรื่อ โบกมือขวักไขว่แล้วร้องขึ้นว่า

“มิต้อง มิต้อง พวกเจ้าอย่าได้สะกิดแผลของเราเลย”

ขณะร้องเอะอะ เหล่าดรุณีก็ได้คารวะกันไปจนครบถ้วนแล้ว ทำให้บ้อเก๊กท่งจื้อกระวนกระวายจนตาเหลือกถลน กล่าวเสียงกระด้างขึ้น

"วิเศษมาก ช้าจิน พวกท่านสองสามีภรรยาดีกันแล้ว แต่จับเรามาเป็นเครื่องหย่อนอารมณ์หาความสำราญใจเสียนี่"

น่ำฮุนหน้าแดงระเรื่อหัวร่อพลางกล่าวขึ้น

"ผู้ใดจับท่านมาหย่อนอารมณ์กัน ช่างเป็นการทำคุณบูชาโทษ มิรู้จักเจตนาดีของผู้คนเลย"

บ้อเก๊กท่งจื้อเบิ่งตาขึ้นกล่าว

"ผู้ใดทำคุณบูชาโทษ? พวกท่านลองคิดดูหากแม้นพวกท่านมาเร็วกว่านี้สักก้าว เราบ้อเก๊กท่งจื้อไหนเลยจะเสียหน้าจนอัปยศอดสปานนี้?"

ช้าจินหัวร่อเสียงก้องกังวาน กล่าวว่า

"ฮา ฮา...นี่เรียกว่าได้รับบทเรียนมาคราหนึ่งก็มีความชาญฉลาดขึ้นอีกเล็กน้อย"

บ้อเก๊กท่งจื้อกระทืบเท้าร้องขึ้น

"ปากเดียวของเราไม่สู้สองปากของท่านได้ วันนี้นับว่าเป็นคราวเคราะห์ของเราก็แล้วกัน"

ขาดคำพลันชี้ไปที่คุ้ยงังเพี้ย กล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นใคร บตรเขยยอดดวงใจของท่านกระมัง?"

วาจากล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังเป็นยิ่งนัก

หงส์เกียวนั้นในใจสังเกตคุ้ยงังเพี้ยอยู่เนิ่นนานแล้ว ดังนั้น รีบเดินมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย ผลักแขนเบาๆ แล้วกล่าวว่า

"เพี้ยตี๋ ท่านไฉนมิไปคารวะซ้าแป๊ะแปะ?"

การผลักนี้ทำให้คุ้ยงังเพี้ยสะดุ้งจากภวังค์อันเคลิบเคลิ้มมาประจันกับความจริงขึ้นอีกครั้ง คุ้ยงังเพี้ยสูดลมหายใจลึกๆ ข่มกลั้นอารมณ์อันว้าวุ่นสับสนจนสงบลงได้บ้าง ฝืนหัวร่อแล้วคารวะต่อช้าจินกับน่ำฮุนกล่าวขึ้น

"คุ้ยงังเพี้ยขอกราบพบแป๊ะแป่ แป๊ะบ้อ"

ช้าจินหัวร่อฮา ฮา เสียงก้อง แล้วว่า

"เพี้ยยี้ มิต้องมิต้อง เจ้าน่ากลัวจะจำเรามิได้กระมัง?"

กล่าวแล้วล้วงหน้ากากขึ้นจากอกเสื้อส่วมใส่ลงไป พลันกลับกลายเป็นชายชราหน้าเหี่ยวย่นผมขาวโพลงไปทันที

คุ้ยงังเพี้ยฝืนใจแย้มยิ้มขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"ผู้หลานจำแป๊ะแปะได้แล้ว"

บ้อเก๊กท่งจื้อเห็นพวกทั้งปวงเมื่อพบปะกันแล้วก็สนทนาปราศรัยถึงเรื่องเก่าๆ อย่างสนุกสนาน โดยไม่มาแนะนำตนให้รู้จักด้วย จึงส่งเสียงกึกก้องร้องขึ้น

“ซ้าจิน หรือท่านลืมเราไปเสียแล้ว?”

ซ้าจินกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เรารู้ตั้งนานแล้วว่า วานรวู่วามทนทานอยู่ไม่ได้นานแล้ว”

ขาดคำ หันไปบอกคุ้ยงังเพี้ยว่า

“เพี้ยยี้ ท่านคือบ้อเก๊กท่งจื้อที่มีเกียรติภูมิสะท้านทั่วแผ่นดินของเมื่อหกสิบปีก่อน เจ้าไปรู้จักไว้เถิด”

คุ้ยงังเพี้ยไม่มีข้ออาฆาตแค้นอันลึกซึ้งอย่างไรกับตัวบ้อเก๊กท่งจื้อ บัดนี้เมื่อซ้าจินแนะนำยิ่งไม่อาจจะดื้อรั้นตามอารมณ์ รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ผู้เยาว์ขอคารวะต่อผู้อาวุโส”

กล่าวแล้วคารวะอย่างนอบน้อมจนจรดพื้นไป

ยกย่องผู้อื่นเป็นผู้อาวุโสนี้ คุ้ยงังเพี้ยมิใคร่จะเคยเอ่ยปากเลย บ้อเก๊กท่งจื้อมาตรแม้นมิรู้เรื่องราวคราวก่อนๆ ของคุ้ยงังเพี้ย แต่มันก็เป็นนักเลงเก่าอันกลอกกลิ้งโชกโชน จากพฤติการณ์ของคุ้ยงังเพี้ย มันพอคาดคำนวณนิสัยใจคอของคุ้ยงังเพี้ยได้บ้าง จึงรีบกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

“มิกล้ารับ หากคำนวณกันตามพลังฝีมือ เรากลับสมควรเรียกท่านเป็นพี่เสียด้วยเลย”

เป็นการกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจัง บ่งบอกมิใช่สัพยอกหยอกล้อเลยจริงๆ

ซ้าจินหัวร่อพลางกล่าวว่า

“เป็นไฉนเด็กซนเช่นท่านก็รู้จักเกรงใจมีมารยาทขึ้นแล้ว?”

บ้อเก๊กท่งจื้อเบิ่งตากระซากเสียงว่า

“การศึกษาไม่มีก่อนหลัง ผู้บรรลุความสำเร็จคืออาจารย์ นี่มีอันใดจะไม่ถูกต้อง? ช่างไร้เหตุผลเสียจริง”

กล่าวขาดคำก็เสริมขึ้นว่า

“ที่นี้มิใช่สถานสนทนาปราศรัยกัน หากแม้นถูกเจ้าพวกลูกหลานอสูรในเกาะม้อเต้าพบเห็น พวกเราก็จะต้องจมลงไปใต้ท้องทะเลทันทีไป พวกเราไปปรึกษาแผนการกันในที่นั้นก่อนจึงค่อยว่ากล่าว”

กล่าวแล้วเดินนำหน้าไปทางด้านหลังหน้าผาก่อน

น่ำฮุนหัวร่อพลางกล่าวขึ้นว่า

“คิดไม่ถึงเลยว่า บ้อเก๊กท่งจื้อท่านก็จะเกิดกลัวเกรงเรื่องราวขึ้นเสียแล้ว”

บ้อเก๊กท่งจื้อกล่าวเสียงหนักแน่นจริงจัง

“ท่านอย่าได้เข้าใจว่า เรื่องราวจะง่ายดายปานนั้น กล่าวกันอย่างสัตย์จริง พวกเราหากแม้นมีความมั่นใจเอาชัยได้เพียงครึ่งเดียว ก็ลงมือไปตั้งเนิ่นนานแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังก็ฉุกใจคิด คำนึงเพียงลำพัง

“ด้วยพลังฝีมือของบ้อเก๊กท่งจื้อ ยังไม่มีความมั่นใจจะได้ชัยแม้เพียงครึ่งเดียว หรือเกาะม้อเต้ายังจะมีบุคคลที่น่าหวาดกลัวยิ่งกว่านี้ด้วย?!”

คุ้ยงังเพี้ยเป็นผู้เดินอยู่หลังสุด ดังนั้น สีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปตามความคิดจึงไม่มีผู้ใดจะสังเกตพบเห็นได้

น่ำฮุนเหลียวหน้ามองมาแวบหนึ่ง เห็นคุ้ยงังเพี้ยเดินก้มหน้าอยู่ล้าหลังสุดก็ได้คิดขึ้นในบัดดล คำนึงว่า

“เด็กผู้นี้จะต้องหม่นหมองกับความในใจ โอ เจ้าไฉนไม่บอกออกมาเล่า?”

ขณะขบคิดก็สาวเท้าไปยังคุ้ยงังเพี้ย

ส่วนช้าจินพอได้ฟังก็งุนงงไป รีบถามขึ้น

“อ้วงทั้ง (เด็กดื้อ) คำ “พวกเรา” ที่ท่านว่านั้นคือผู้ใดบ้าง?”

บ้อเก๊กท่งจื้อกล่าวอย่างเคร่งขรึม

“เมื่อเราบอกไป ท่านอาจบางทีจะไม่ประณามว่า เราเกรงกลัวเรื่องราวแล้ว พวกนั้นก็คือทงเทียนเต้าหยิน (นักพรตบรรจบฟ้า) อ้วงฮ่วยเซ้ง เล็งเจ็ง โฮ้วเจ็งและป้าเจ็ง (หลวงจีนมังกร เสือโคร่ง เสือดาว) กับอี้งคี้อูฉายาคี้มี้งเกี่ยม (กระบี่ปาฏิหาริย์)!”

ช้าจินถามขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

“พวกท่านตั้งมากมายปานนี้ ยังไม่มีความมั่นใจจะเอาชัยได้?”

ขณะนั้นได้พากันมาถึงที่ผนังศิลา บ้อเก๊กท่งจื้อใช้กำลังผลักก้อนหินที่ยื่นนูนออกมา บังเกิดเสียงเอี๊ยดอ๊าดขึ้นชั่วขณะ บนเชิงผนังที่ห่างจากพื้นประมาณสามสิบวา ปรากฏปากถ้ำที่สูงพอคนลอดขึ้น บ้อเก๊กท่งจื้อชี้ไปที่ปากถ้ำแล้วกล่าวว่า

“พวกเราเข้าไปในถ้ำค่อยว่ากล่าวเถิด”

แล้วกระโดดเข้าไปเป็นคนแรก คนอื่นๆ จึงกระโดดตามติดเข้าไปเป็นทิวแถว

คุ้ยงังเพี้ยพอเดินถึงเชิงผนัง พลันได้ยินเสียงอันปรานีร้องเรียกขึ้น

“เพี้ยยี้ เจ้ากำลังคิดถึงเรื่องใด?”

คุ้ยงังเพี้ยได้ยินเสียงเรียกอย่างกะทันหัน สะดุ้งตกใจจนตัวลอยทันที เงยหน้ามองน่ำฮุนมายืนอยู่ข้างกายตั้งแต่เมื่อใดมิทราบ จึงกระดากจนหน้าระเรื่อกล่าวว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิได้คิดเรื่องใด”

น่ำฮุนยกมือขาวผ่องลูบคลำไหล่กว้างของคุ้ยงังเพี้ยเบาๆ กล่าวว่า

“เพี้ยยี้ เจ้าเป็นเพราะยังหมางใจที่เราเคยทำร้ายเจ้าจนบาดเจ็บ จึงไม่ยอมบอกออกมา?”

กล่าวแล้วตาคู่งามทั้งสองจับจ้องมองหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่ง สร้างความตื่นตกใจแก่คุ้ยงังเพี้ยอย่างยิ่ง รีบร้องโพล่งขึ้น

“หามิได้ แป๊ะบ้อ ข้าพเจ้ามิเคยหมางใจตัวท่านมาเลย”

“บนลานเซี่ยงังเพ้งก็ไม่ชิงชังดั่งแค้น?”

คุ้ยงังเพี้ยสั่นศีรษะปฏิเสธเสียงเด็ดเดี่ยว

“ไม่เคยมีมาเลย”

ในกระแสเสียงที่ว้าเหว่เงียบเหงานี้ เปี่ยมความจริงจังจนหนักแน่นยิ่ง

ดวงตาอันแวววาวของน่ำฮุนเริ่มมีหยาดน้ำเอ่อขึ้นช้าๆ นางคล้ายดั่งรู้สึกว่า บรษหน่มที่พลังฝีมือสงล้ำในใต้หล้า แต่เย็นชาเงียบขรึมผู้นี้ คล้ายดั่งมีความหม่นหมองรันทดแฝงอยู่ในใจมากมายเกินไป ความเจ็บแค้นที่ซ่อนอยู่ในกันบึ้งของหัวใจ ได้เคี่ยวเข็ญคุกคามอย่างทารุณตลอดเวลา จนทำให้มันไม่อาจจะระบายออกแก่ผู้คนทั้งหลายได้เลย

น่ำฮุนอดมิได้ต้องกุมมือทั้งสองของคุ้ยงังเพี้ย โยกไปมาพลางถามว่า

“เพี้ยยี้ เจ้ามีเรื่องขุ่นใจอันใด? เจ้ามีความในใจอันคับแค้นลำเค็ญเพียงไหน ไยไม่บอกออกมา?”

คุ้ยงังเพี้ยตาเปียกชุ่ม ตะกุกตะกักขึ้นว่า

“แป๊ะบ้อ ข้าพเจ้า...”

“เด็กประเสริฐ บอกมาเถิด รีบบอกมาเถิด?”

คุ้ยงังเพี้ยพลันดึงมือทั้งสองกลับมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าหวนคิดถึงเรื่องราวที่อั้งเฮียะก๊ก และบิดามารดาที่เสียชีวิตไปของข้าพเจ้า ท่านเหล่านี้ไม่มีพฤติการณ์ที่เป็นเภทภัย หรือให้ร้ายแกผู้คนในวงพวกนักเลง แต่ทว่า ต่างต้องตายอยู่ในน้ำมือของพวกในบู๊ลิ้มไป”

กระแสเสียงราบเรียบแต่สั่นสะท้าน พอขาดคำร่างก็พุ่งเข้าไปในปากถ้ำ

ห้วงหัวใจของน่ำฮุน ประทับรอยยิ้มน้อยๆ ของคุ้ยงังเพี้ยนั้นไว้จนแนบแน่น ในรอยยิ้มนี้ได้ครอบคลุมความว้าเหว่รันทด เศร้าสลดหดหู่ เดือดดาลดั่งแค้นขุ่นเคืองอาฆาต มากมายหลายหลากจนสับสน และก็คล้ายได้บ่งบอกความคิดในหัวใจทุกๆ ประการจนเปิดเผย

น่ำฮุนยกแขนเสื้อซับหยาดน้ำตาบนใบหน้า รำพึงรำพันกับตนเองว่า

"นับแต่นี้ต่อไป เราจะรักเจ้าถนอมเจ้าดุจดั่งมารดาผู้ให้กำเนิด..."

เสียงขาดคำ ร่างก็กระโดดเข้าไปในปากถ้ำอย่างรวดเร็ว

บ้อเก๊กท่งจื้อกดปุ่มศิลาบนผนัง ปิดปากถ้ำจนสนิทแน่น มองจากภายนอกไป ไม่มีร่องรอยพิรุธใดๆ หลงเหลืออยู่เลย ขณะนี้ ที่ผนังศิลาด้านตรงข้ามมีเงาร่างหนึ่ง พุ่งวาบหายวับไปสู่ทิศทางด้านในของเกาะอสูร...

บ้อเก๊กท่งจื้อ ปิดปากถ้ำเรียบร้อยแล้ว หันกายตะโกนเข้าไปในปากถ้ำ

"นี่ หลวงจีนนักพรต พวกเราคราวนี้พอจะวางแผนบุกเกาะอสูรได้แล้ว"

เสียงดัง พร้อมกับร่างเดินเข้าไปในถ้ำอย่างเร่งร้อน...

ทันใด ในถ้ำมีเสียงดังเอี๊ยด ปรากฏแสงสว่างพวยพุ่งเป็นลำยาว จากนั้นมีเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณของหลวงจีน และเสียงสรรเสริญเทพเจ้าของนักพรตดังขึ้น แล้วในผนังถ้ำก็มีผู้เดินช้าๆ ออกมาห้าคน

คุ้ยงังเพี้ยเพ่งตามองเข้าไป เห็นผู้เดินหน้าเป็นหลวงจีนชราวัยกว่าเจ็ดสิบปีสามรูป หนึ่งสูงโปร่ง สองต่ำเตี้ย แต่ต่างมีใบหน้าเมตตาปรานี คิ้วเคราขาวโพลง บ่งบอกความแตกฉานในปริยัติธรรมอยู่อย่างชัดเจน

ที่ด้านหลังหลวงจีนชราทั้งสามรูปเป็นนักพรตชราที่ผมเผ้าหนวดเคราคิ้วขาวโพลง คนผู้นี้ร่างกายเตี้ยเล็กแต่สองแขนยาวผิดปรกติ ตาเป็นสีแดง ดูผาดๆ คล้ายวานรที่บำเพ็ญภาวนาจนกลับร่างเป็นมนุษย์ อายุสูงวัยกว่าแปดสิบปี

ผู้อยู่ด้านขวามือของนักพรตเฒ่า เป็นชายชราที่สวมอาภรณ์สีเขียว หลังสะพายกระบี่มีลวดลายโบราณอายุก็อยู่ในวัยประมาณเจ็ดสิบปี

จากประกายสายตาของพวกประดานี้ มาคำนวณพลังฝ่ามือน่ากลัวต่างมิได้ด้อยกว่าบ้อเก๊กท่งจื้อเลย

คุ้ยงังเพี้ยใจสะท้านหวั่นไหวเล็กน้อย คำนึงขึ้น

"ด้วยพลังฝ่ามือของพวกประดานี้ รวมกำลังกันแล้วยังไม่มีหวังได้ชัยแม้เพียงครึ่งเดียว?! อย่างนั้นผู้คนของด้านในเกาะอสูร น่ากลัวมีพลังฝีมือที่บรรลุจุดสูงสุดเยี่ยมเทียมเทพยาแล้ว?"

บ้อเก๊กท่งจื้อได้แนะนำซ้าจินกับภรรยา ในขณะที่คุ้ยงังเพี้ยกำลังกัมหน้าขบคิดอย่างเคร่งเครียดอยู่

ซ้าจินกับภรรยา ต่างเป็นบุคคลรุ่นเดียวกับพวกนี้ทั้งสิ้น มาตรแม้นต่างไม่เคยประมือต่อสู้กันมา แต่เคยพบหน้ากันอยู่หลายครั้ง ความตื้นลึกหนาบางของพลังฝีมือ ต่างรู้อยู่แก่ใจเป็นอันดี

ดังนั้น ต่างทักทายปราศรัยกันตามมารยาทไปครู่หนึ่ง คนทั้งห้าต่างคิดอยู่ในใจ

"ซ้าจินกับภรรยา มาตรแม้นมีไม้ตายอันสดยอด เช่นฮวยไฮ้เท่งเล้ง กับปักเล้งเง็กจี้ แต่คิดจะอาศัยไม้ตายนี้มาเอาชัยพวกเกาะอสูร น่ากลัวยังยากจะกระทำได้"

ขณะขบคิด สีหน้าก็ต่างแปรเปลี่ยนไปจากปรกติ อ้วงฮ่วยเซ้งฉายาทงเทียนเต้าหยิน (นักพรตบรรจบฟ้า) แบะปากแหลมที่คล้ายวานรของมันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มีซ้าเฮียมาถึง เกาะม้อเต้าก็ทำลายได้ในเวลาที่กำหนดแล้ว"

ซ้าจินก็เป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน ไหนเลยจะฟังความหมายในวาจานี้มิออก จึงยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

"อ้วงเฮียต้องขบขันมากแล้ว ข้าพเจ้ามีความรู้สึกสำนึกตัวดี ที่มาคราวนี้เพียงหวังจะเป็นเบี้ยหน้าม้าเท่านั้นเอง"

ชายชราที่สะพายกระบี่โบราณ กวาดตามองดูผู้คนทั้งหลายแล้วคำนึงอยู่ในใจ

"พวกประดานี้ นอกจากเจ้าสองสามีภรรยาแล้วต่างเป็นทารกใหญ่ทั้งสิ้น ช่วยให้เรื่องสำเร็จนั้นไม่เพียงพอ แต่ทำให้เรื่องยับเยินนั้นเหลือเฟือแน่ เจ้ายังมาเสแสร้งแกล้งทำเป็นเกรงใจไปไยกัน"

ขณะขบคิดก็กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"ซ้าเฮียไยต้องเกรงใจถึงปานนี้ พวกเราเหล่านี้มีผู้ใดจะเผยอขึ้นเทียมเทียบเปรียบกับท่านได้?"

น่ำฮุนหัวร่อเสียงเย็นซ้ากล่าวว่า

"อึ้งเฮียมีฉายาคี้มึ้งเกี่ยม (กระบี่ปาฏิหาริย์) ไยต้องถ่อมตัวถึงปานนี้ ในความคิดเห็นของข้าพเจ้าควรจะเปลี่ยนคำ "พวกเรา" ให้กลายเป็น "พวกท่าน" ยังจะเหมาะสมกลมกลืนกว่ามากนัก?"

วาจาอันแหลมคม เพียงประโยคเดียวก็จี้เข้าใส่ใจดำอึ้งคี้อูฉายากระบี่ปาฏิหาริย์อย่างแม่นยำ

หน้าเหี่ยวย่นของคี้มึ้งเกี่ยมแดงระเรื่อ ขณะจะเอ่ยปาก บ้อเก๊กท่งจื้อซึ่งรู้สึกเป็นสถานการณ์ที่มิใคร่ถูกต้อง จึงรีบชิงกล่าวขึ้นก่อนว่า

"ในเมื่ออย่างไรก็ควรร่วมแรงร่วมใจ ไยต้องเกรงใจไปเล่า เรายังมิได้แนะนำครบทั่วทุกตัวคนเลย"

อ้วงฮ่วยเซ้งฉายาทงเทียนเต้าหยินคิดอยู่ในใจ

"เจ้าพวกร่นเยาว์ของวงพวกนักเลงเหล่านี้ ก็คิดจะแตะต้องไปหนึ่งส่วนด้วยหรือ?"

พอได้คิดถึงความสำคัญ จึงรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พวกซ้าเฮียทั้งแปดคนก็มาเพราะของสิ่งนั้นหรือ"

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังมาตรแม้นมิทราบของสิ่งนั้นที่มันหมายถึงอะไร แต่ในใจก็บังเกิดความชิงชังรังเกียจขึ้นถึงเจ็ดส่วน คำนึงอยู่ในใจ

"ที่แท้พวกเจ้า เหล่ามีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องลือทั้งหลายนี้ ต่างพากันมาด้วยผลประโยชน์ทั้งสิ้น"

ซ้าจินมิทราบว่าของสิ่งนั้น ที่ทงเทียนเต้าหยินกล่าวหมายถึงสิ่งใด แต่ก็มิยอมอ่อนข้อให้ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามาตรแม้นมิทราบ ของที่อ้วงเฮียบ่งชี้คือสิ่งใด แต่เมื่อร่วมแรกร่วมใจกันแล้วแบ่งปันกันตามยุติธรรม"

หลวงจีนชราทั้งสามรูปพอได้ฟัง สีหน้าพลันเคร่งเครียดขึ้นทันที หลวงจีนรูปสูงโปร่งกล่าวเสียงกังวานขึ้น

"โอม มณีตัสสะ ควรแบ่งปันกันตามพลังฝีมือ และความคิดความชอบรายละเอียดของเรื่องราว พวกเราเข้าไปปรึกษาหารือกันในถ้ำเถิด"

วาจาของพวกทั้งหลาย ต่างรวมจุดอยู่ในผลได้ผลเสียของลาภสมบัติ จึงมิได้เอ่ยถึงเรื่องแนะนำอย่างไร

เตี้ยเอียคี้บริสุทธิ์ไร้เดียงสา ไม่มีเล่ห์กลมารยากับผู้ใด ทุกสิ่งต่างถือตามความรู้สึกที่นึกคิด เมื่อเห็นพวกทั้งปวงมิได้แยแสสนใจในตัวคุ้ยงังเพี้ย ก็มีโทสะเกิดขึ้นทันที กล่าวเสียงกังวานไปในบัดดลว่า

"คุ้ยงังเพี้ยพอจะแบ่งได้สักส่วนหนึ่งหรือไม่?"

วาจากล่าวพลางชี้ไปที่คุ้ยงังเพี้ย

นาม “คุ้ยงังเพี้ย” สามคำพอเปล่งไป คนทั้งห้าต่างสะท้านขึ้นทั้งร่าง เหลียวขวับจับตามาบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยเป็นจุดเดียวดั่งราวกับนัดไว้ คล้ายดั่งถูกความแปรเปลี่ยนที่อุบัติอย่างกะทันหัน สยบจิตใจจนหวั่นไหวไปทันที

โบราณว่าไว้ “กระต่ายจิ้งจอกเศร้า” นับแต่คุ้ยงังเพี้ยออกจากสำนักอาจารย์ ก็ตั้งตัวเป็นศัตรูรังควานกับซาฮุด น่อเต๋า (สามสงฆ์สองพรต) และชนชาวบู๊ลิ้มของตงง้วนอย่างเอาเป็นเอาตาย จนกลายเป็นดาวเพชฌฆาต ที่ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินหวาดหวั่นดั่งเป็นพยัคฆ์ร้าย หลวงจีนเล้งเจ็ง โฮ้วเจ็ง และป้าเจ็ง กับทงเทียนเต้าหยิน คี้มึ้งเกี่ยม พอได้ยินว่าคนผู้นี้คือคุ้ยงังเพี้ย สีหน้าต่างแปรเปลี่ยนไปอย่างลืมตัวทันที

หลวงจีนชราร่างสูงโปร่งส่งเสียงหนักๆ ขึ้นว่า

“อาตมามีนามกักชิว ผู้คนตั้งฉายาว่าเล้งเจ็ง (หลวงจีนมังกร)...”

ชี้ไปที่หลวงจีนซ้ายขวาทั้งสองรูป แล้วแนะนำขึ้นว่า

“สองท่านนี้เป็นซือตี๋ของอาตมา กักติ๊งฉายาโฮ้วเจ็ง (หลวงจีนเสือโคร่ง) กักอินฉายาป้าเจ็ง (หลวงจีนเสือดาว) คาดว่าประสกแซ่คุ้ยจำพวกอาตมาทั้งสามมิได้กระมัง?”

หลวงจีนกักชิวฉายาเล้งเจ็ง มาแนะนำตัวเองเช่นนี้ เท่ากับเป็นการอวดอำนาจเข้าข่มขู่คุ้ยงังเพี้ย บรรดาผู้อยู่ในบริเวณ ล้วนเป็นคนชาญฉลาดปราดเปรื่องทั้งสิ้น ไหนเลยจะฟังความหมายมิออกได้ เพียงแต่ว่า วาจานี้หลวงจีนกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยโดยตรง ผู้อื่นไม่อาจสอดปากได้เท่านั้น

คุ้ยงังเพี้ยมีความชิงชังต่อพวกนักพรตและหลวงจีนจนจับใจมาแต่ไหนแต่ไร เมื่อได้ยินเช่นนั้น ก็หัวร่อเสียงเย็นชากล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ย มิเชื่อเรื่องคุณไสยมาแต่ไหนแต่ไร...”

วาจากล่าวเท่านั้นก็พลันชะงักงัน มิยอมกล่าวต่อไป เป็นความหมายบอกว่า หากในด้านฝีมือแล้วมิเคยเกรงกลัว! แม้จะใช้เวทคาถาก็ไม่เป็นที่อนาทร

มันเป็นคำท้าทายกันอย่างซึ่งหน้าทีเดียว ทำให้บ้อเก๊กท่งจื้อต้องคำนึงขึ้นในใจ

“เด็กผู้นี้มีความเย็นชาทระนงเหลือเกิน แต่สามสงฆ์ที่เป็นบุคคลรุ่นอาวุโส ไม่บังควรจะมาอวดอำนาจข่มขู่ผู้เยาว์กว่า จนทำให้ต้องถูกเย้ยหยันไปกับปากคำของเด็กเยาว์วัย”

สามสงฆ์คาดหมายไม่ถึงว่า คุ้ยงังเพี้ยจะกระด้างปานนี้ โฮ้วเจ็ง (หลวง

จีนเสือโคร่ง) ขุ่นเคืองใจจนคำนึงขึ้น

"คนผู้นี้นับว่ายโสโอหังจนลำพองยิ่ง"

ครั้นแล้ว รีบแค่นหัวร่อขึ้น กล่าวว่า

"ประสก เข้าใจเจตนาการแนะนำตัวของซือเฮียเราหรือไม่?"

จิวอี้เหล็งอดมิได้ ต้องแค่นหัวร่อแล้วกล่าวสวนคำขึ้น

"ไต้ซือเป็นบุคคลรุ่นอาวุโสที่สูงด้วยวัยวุฒิ มาบีบคั้นคุกคามผู้เยาว์วัย มิรู้สึกเกินกว่าเหตุบ้างดอกหรือ?"

โกวเนี้ยทั้งห้าต่างมีความรู้สึกเป็นเช่นเดียวกัน เมื่อได้ฟังจึงเบือนสายตาทั้งสิบ จับนิ่งอยู่บนใบหน้าหลวงจีนทั้งสามอย่างไม่พึงพอใจ

คุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ กลับยิ้มแย้มอย่างไม่คาดหมายกล่าวว่า

"หรือไต้ซือคิดจะอธิบายกันสักคราก่อน?"

กักอินฉายาป้าเจ็งกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"อาตมาคิดว่าประสกแซ่คุ้ยคงไม่โง่เขลาถึงปานนั้น"

กระแสเสียงเย็นชาอำมหิตอย่างยิ่งยวด

คุ้ยงังเพี้ยตาเหลือกประกายแววับ แค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"หลวงจีนทั้งสามรปจงฟัง คุ้ยงังเพี้ยขอกล่าวกับท่านตามความสัตย์จริง ข้าพเจ้าเพียงเห็นท่านคราแรกก็ดูออก พวกท่านมีหน้าปรานี แต่มีจิตใจเลวร้าย มิใช่บรรพชิตที่เปี่ยมเมตตาธรรมอะไร หวังว่าสามท่านควรเข้าใจให้กระจ่างไว้ ข้าพเจ้ามิใช่จะกังวลกับการฆ่าคนให้ตายเพิ่มขึ้นอีกสักสองสามคน!"

กระแสเสียงราบเรียบหนักหน่วง แต่มีอำนาจที่สยบขวัญผู้คนจนระย่อหวั่นไหวได้

โกวเนี้ยทั้งห้าพอได้ฟัง ต่างรู้สึกปลอดโปร่งใจเป็นอย่างยิ่ง คล้ายดั่งคุ้ยงังเพี้ยได้ระบายความอัดอั้นในอกของพวกนางออกไปก็ปานกัน

วาจาที่คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างเปิดเผยกระจ่างแจ้งเป็นที่ผิดคาดหมายของสามหลวงจีนหนึ่งนักพรต และอึ้งคี้อูอย่างยิ่ง เพราะอยู่ต่อหน้าพวกมีฝีมือตั้งมากหมายปานนี้ ยิ่งทำให้พวกทั้งปวงละอายจนไม่อาจจะแบกหน้าอยู่ต่อไปได้

ดังนั้นเอง ใบหน้าของสามหลวงจีนจึงเคร่งเครียดเย็นชา กักซิวไต้ซือฉายาเล้งเจ็ง (หลวงจีนมังกร) เปล่งเสียงดังกึกก้องกังวาน กล่าวว่า

"ประสกแซ่คุ้ยมีอาถรรพณ์ฆ่าฟันอันเหี้ยมโหดรุนแรงอยู่จริงๆ เป็นที่เชื่อได้ว่ากิตติศัพท์ร่ำลือในวงพวกนักเลง หาใช่เป็นโคมลอยที่ไร้ความจริงไม่ พวก

อาตมาทั้งสามคน ในเมื่อวันนี้มาพบพานกับประสกท่าน ในสถานที่เหมาะสมเช่นนี้ เห็นทีจะต้อง...”

น่ำฮุนมีความรักใคร่เอ็นดูคุ้ยงังเพี้ยยิ่ง มิรอให้หลวงจีนมังกรกักชิวกล่าววาจาจบคำ รีบชิงสอดขึ้นก่อนว่า

“ไต้ซือจะขจัดเภทภัย ให้แก่วงพวกนักเลงแล้วกระมัง?”

หลวงจีนเสือโคร่งกักติ๊งแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“หรือประสกหญิงมิเห็นพ้องด้วย?”

อ้วงฮ่วยเซ้งฉายาทงเทียนเต้าหยินเห็นน่ำฮนเบนเข้าข้างคัยงังเพี้ย ก็ไม่พอใจอยู่แต่แรกแล้ว ยามนี้สืบกายเข้าไปหนึ่งก้าว สอดคำขึ้นว่า

“นี่เป็นเรื่องของเต้าเฮียทั้งสามและประสกแซ่คุ้ยโดยเฉพาะ อาตมาคิดว่าผู้อื่นอย่าได้สอดมือเกี่ยวข้องจะประเสริฐยิ่ง”

ความหมายในวาจา เป็นการบ่งบอกอย่างเปิดเผย หากผู้อื่นสอดมือเกี่ยวของ มันก็ต้องนับเข้าเป็นส่วนหนึ่งด้วยเช่นกัน

ซ้าจินแค่นหัวร่อกล่าวบ้าง

“หรืออ้วงเฮีย จะคิดเป็นสักขีพยานการต่อสู้กระมัง?”

อึ้งคี้อูฉายากระบี่ปาฏิหาริย์แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“จะหากรรมการมาเป็นสักขีพยาน นับข้าพเจ้าเข้าไปส่วนหนึ่งก็ได้”

สถานการณ์ตึงเครียดจนแทบปะทุขึ้นแล้ว บรรยากาศหนักอึ้งจนรู้สึกอึดอัดแทบขาดใจ

บ้อเก๊กท่งจื้อพอเห็น ก็ต้องร้องขึ้นด้วยความขุ่นเคือง

“ฮา! เห็นทีดีแน่ ยังมิทันจะเข้าชั้นในของเกาะอสูร พวกเราก็จะต้องมาหักหาญผลาญชีวิตให้ตกตายไปเสียฝ่ายหนึ่งก่อน นี่เป็นการก่อกวนเรื่องอันใดกันเล่า?”

เตี้ยเอียคี้แค่นเสียงยะเยียบขึ้น

“ในเมื่อจะร่วมใจกันทำลายศัตรู ก็ไม่บังควรอวดวิเศษว่ามีวัยวุฒิสูงกว่า”

หลวงจีนเสือดาวกักอินพอได้ฟัง กระชากเสียงด้วยความขุ่นเคืองขึ้นว่า

“ผู้ใดอวดวิเศษว่ามีวัยวุฒิสูง? ขอประสกหญิงบอกกล่าวให้เป็นที่เข้าใจ”

หงส์เกียวหัวร่อเสียงสดใส กล่าวอย่างไม่เกรงใจ

“คือไต้ซือทั้งสามท่านนั่นเอง”

เป็นวาจาที่กล่าวอย่างปลอดโปร่งเบิกบานคล้ายมิได้แยแสต่อคนทั้งสาม

เลย เป็นการดูแคลนอย่างน่าคลั่งใจยิ่งนัก

หลวงจีนเสือมังกรทั้งสาม ต่างเป็นบุคคลชั้นอาวุโสสูงของพวกนักเลงยุคนี้ อย่าว่าแต่เป็นผู้เยาว์วัยกว่า แม้จะเป็นผู้อาวุโสรุ่นเดียวกัน ก็ไม่มีผู้ใดจะกล้ามาประฝีปากแดกดันต่อพวกมันได้ จึงต่างมีโทสะดาลเดือดเป็นการใหญ่ หลวงจีนมังกรพลันสะอึกกายเข้ามาก้าวหนึ่ง กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"หรือประสกหญิงคิดว่าอาตมารังแก่ได้ง่าย?"

ตาอันสุดใสของคุ้ยงังเพี้ยเป็นประกายอำมหิตอยู่แวววับ เคลื่อนกายช้าๆ เข้าไป กล่าวว่า

"น่ากลัวทั้งสามท่าน ยังมิทันจะหาของที่ต้องการได้พบ ก็ต้องทิ้งซากศพไว้ในถ้ำนี้ก่อนแล้ว"

อันตรายในถ้ำใหญ่

บ้อเก๊กท่งจื้อ พอเห็นสถานการณ์ผิดพลาดท่า ขณะคิดจะเอ่ยปากห้ามปราม ไกล่เกลี่ย พลันมีความคิดวูบหนึ่งขึ้นห้วงสมองจนต้องคำนึง...

“พวกเจ้าห้าคนต่างตั้งใจมาเพื่อได้ของวิเศษนั้น หาใช่มีเจตนาใคร่จะช่วยเหลือเราอย่างไรไม่ แม้จะประหารตัวประหลาดทั้งสองคนนั้นไปได้จริงดั่งต้องการ ก็น่ากลัวว่าของนั้นยังจะต้องเป็นชนวนให้เกิดการห้ำหั่นประหัตประหาร ไหนเลยจะยอมแบ่งปันกันโดยง่ายดาย ปล่อยให้ทารกนี้สั่งสอนพวกมันให้รู้สำนึกตัวเสียบ้างก็ประเสริฐอยู่”

พอได้คิดเช่นนั้น เท้าขวาที่ก้าวออกไปก็หดกลับมาโดยฉับไวทันที

ซ้าจินกับน่ำฮุนสามีภรรยาความจริงไม่มีไมตรีกับคนทั้งห้าอย่างไรอยู่แล้ว และแน่ใจว่าคุ้ยงังเพี้ยย่อมไม่ถึงกับต้องพ่ายแพ้แก่มือพวกมัน จึงยิ่งคร้านที่จะไปเกี่ยวข้องสนใจกับเรื่องไร้สาระนี้

ผู้ที่กระตือรือร้นอย่างจริงจัง มีแต่โกวเนี้ยทั้งห้าและเน้ยฮวยท่งจื้อหกคนเท่านั้นเอง พวกทั้งหกต่างกระเหี้ยนกระหือใคร่จะลงมือจัดการกับพวกเฒ่าทั้งห้าอันน่าชิงชังอย่างยิ่งยวด

หลวงจีนทั้งสามรูป เห็นคุ้ยงังเพี้ยยโสโอหังอย่างลำพองปานนี้ ต่างคั่งแค้นจนอกแทบระเบิดแตกตาย ในหน้าที่เสแสร้งเป็นโอบอ้อมอารีย์มีการุณยธรรมพลันปลาสนาการจนหมดสิ้นในบัดดล ที่บังเกิดขึ้นแทน คือความอำมหิตอันเหี้ยมเกรียมโหดร้าย เฉกเช่นกับสัตว์ป่าที่จะกระโดดเข้าตะปบคนกินเป็นอาหารก็ปานกัน

หลวงจีนเสือดาวกักอิน สะบัดแขนจีวรกว้างใหญ่ขึ้นวูบ พลันสืบกายเข้ามา ถามเสียงอำมหิตขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ท่านมาเพราะต้องการของสิ่งนั้นเช่นกันหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา ตอบอย่างไม่อนาทรขึ้นว่า

“ใช่เป็นอย่างไร มิใช่ก็เป็นอย่างไร?”

ช้าหยกจูฉายาเทียนม้อนึ้งนั้นดูออกว่า หลวงจีนเสือดาวกักอินมีเจตนาอย่างไร นางจึงแค่นหัวร่อแล้วกล่าวขึ้นบ้าง

“เพี้ยตี๋ ไฉนแม้เรื่องนี้ก็มิทราบ หากท่านมาเพราะของนั้นมันก็จะต้องฆ่าท่านเสียก่อน เพื่อตัดคนที่จะขอแบ่งของวิเศษไปให้น้อยเสียส่วนหนึ่ง เฮอะ!”

นางเองก็มิทราบว่าของนั้นคือสิ่งใด แต่แสร้งกล่าวอย่างคลุมเครือจนคล้ายจะทราบแต่มิทราบ

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ไม่ว่าของนั้นจะเป็นอะไร เพียงมีข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ยอยู่ด้วย พวกท่านก็อย่าหมายได้มันเลย”

คราวนี้ น้ำเสียงหนักแน่นเด็ดเดียว จนไม่มีทางจะผ่อนคลายแก้ไขอย่างไรได้เลย

ลาภยศ สมบัติ ที่กระตุ้นความละโมบจนมัวเมาสันดานของคนจึงปรากฏขึ้นเปิดเผย พอวาจาคุ้ยงังเพี้ยกล่าวออกไป ไม่เพียงสามหลวงจีนจะบังเกิดความอำมหิตจนจับใจเท่านั้น แม้อ้วงฮ่วยเซ้งฉายาทงเทียนเต้าหยินกับอึ้งคี้อูฉายาคี้มึ้งเกี่ยมก็พลอยเกิดความอำมหิตคิดฆ่าฟันขึ้นเช่นกัน ต่างมีท่าทีกระเหี้ยนกระหือขึ้นทั้งห้าคน

หลวงจีนเสือดาวกักอิน สะอึกกายเข้าไปก้าวใหญ่ เกร็งพลังแผ่ไปในสองแขนจนเปี่ยมล้น กล่าวเสียงยะเยียบว่า

“อาตมาเห็นทีจะเป็นต้องขจัดเภทภัย ให้แก่แผ่นดินแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ย แหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

“ช่างเป็นข้ออ้างที่โอ่อ่าภาคภูมิกระไรปานนั้น?! ฮา ฮา...”

เสียงหัวร่อดังสะท้านกังวาน จนถ้ำใหญ่สั่นไหวฝุ่นละอองพร่างพรู แสดงว่ามีความชิงชังคั่งแค้นพวกทั้งปวงนี้จนจับใจอยู่แล้ว

หลวงจีนเสือดาวกักอินพอได้ยินเสียงหัวร่อนี้ ก็ตื่นตกใจจนขวัญหาย คำนึงด้วยความตื่นเต้นว่า

“คนผู้นี้มีอายุยังเยาว์วัยแท้ๆ ไม่คาดว่าจะมามีพลังภายในที่สูงล้ำจนไม่อาจหยั่งคะเนได้ เราเห็นจะต้องลงมือเอาเปรียบก่อนเสียแล้ว”

ความคิดพุ่งวาบขึ้นดุจสายฟ้า พลันตวาดก้องขึ้นว่า

“อาตมาขอเอาเปรียบแล้ว”

เสียงขาดคำกระบวนท่าเพ่งซาเลาะงัง (สกุณาถลาทราย) ไม่รอให้เสียงหัวร่อคุ้ยงังเพี้ยขาดหาย ก็โหมเข้าใส่อย่างรวดเร็วปานอสนีบาตฟาดลั่น ฝ่ามือดันกระแทกเข้าใส่จุดซ่วงกีฮวกที่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ย

ถ้ำที่แคบยาว ทำให้พลังฝ่ามือผนึกตัวไม่กระจายหลวงจีนเสือดาวกักอินความจริงเป็นผู้มีพลังฝีมือที่ลึกล้ำอย่างยิ่ง กอปรกับการเตรียมพลังตระเตรียมอยู่แต่แรกแล้วการลงมือในคราวนี้ จึงย่อมมีอานภาพอันรนแรงอย่างน่าหวั่นไหวสะท้านใจ

เห็นพลังฝ่ามือของหลวงจีนชรา พุ่งมาประหนึ่งพายุร้ายโหมกระหน่ำว่องไวยิ่งกว่าประกายสายฟ้าแลบพุ่งเป็นการจู่โจมอย่างหักโหมโหดร้าย ประหนึ่งฟ้าถล่มดินทลาย

คุ้ยงังเพี้ยมีระยะใกล้กับหลวงจีนเสือดาวกักอินยิ่งนัก จนแทบจะยื่นมือก็สัมผัสได้ ดังนั้น พอหลวงจีนเสือดาวกักอินกระแทกฝ่ามือออกมา พลังอันมหาศาลนั้นก็แทบสัมผัสทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยในชั่วพริบตา

พริบตาที่คับขัน จนคล้ายชีวิตแขวนบนเส้นด้าย พลันมีเสียงตวาดอันกราดเกรียว ร่างแน่งน้อยอ้อนแอ้นสายหนึ่งพ่งวาบเข้ามาขวางหน้าคัยงังเพี้ยไว้ กระบวนท่าทุยซัวเที่ยงไฮ้ (ผลักภูเขาถมทะเล) กระแทกรับอย่างหักโหมตรงๆ ออกไปในบัดดล

เสียงระเบิดที่ดังขึ้นในครั้งนี้ สะเทือนเลื่อนลั่นจนแก้วหูทุกผู้คนสั่นระริก จากนั้น เสียงโครมครามก็ได้ตามติดมาเป็นเวลาพักใหญ่ ที่แท้ศิลาบนเพดานถูกพลังสะท้อนอันมหาศาลกระแทกใส่จนพังทลาย เศษศิลากระจัดกระจายออกรอบข้าง ฝุ่นละอองคละคลุ้งไปทั่วทั้งถ้ำใหญ่ จนแม้ภาพเบื้องหน้าก็พร่ามัวไม่อาจแลเห็นได้

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินก็งงงันไปชั่ววูบ พลันรู้สึกมีร่างอันนุ่มนิ่มโถมเข้ากระแทกใส่อ้อมอก จึงรีบก้มมองเห็นเตี้ยเอียลิ้มซบอยู่ในอ้อมอกด้วยใบหน้าที่ซีดเผือดไร้สีเลือด

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นก็แตกตื่นตกใจ จนต้องร้องถามโพล่งออกไป

“ลิ้มม่วยท่านมีความชาญฉลาดปราดเปรื่องคำนวณเรื่องราวได้ดั่งตาเห็นเสมอมา ไฉนคราวนี้จึงไม่อาจข่มอารมณ์ไว้ได้เลยเล่า?”

บ้อเก๊กท่งจื้อพอฟังก็ฉุกใจคิด ลอบถอนใจยาวเบาๆ คำนึงขึ้นว่า

“นี่เรียกว่าคนวงในกังวลใจวุ่นวายไป”

เตี้ยเอียลิ้มเงยหน้าขึ้นถามอย่างกังวลใจว่า

“ท่านรับบาดเจ็บหรือไม่? ไฉนประจัญกับศัตรูแล้วมีท่าซะล่าใจปานนี้?”

ยามนั้น หงส์เกียวได้เดินเข้ามาหา คุ้ยงังเพี้ยดันร่างเตี้ยเอียลิ้มมอบให้หงส์เกียวอย่างแผ่วเบาทะนุถนอม กล่าวว่า

“หงส์เจ๊ ลิ้มเจ๊บาดเจ็บแล้ว ท่านประคองนางไปทางด้านข้าง ช่วยรักษาพยาบาลแก่นางด้วย”

ขาดคำพลันหันกายสืบเท้าเข้าไปก้าวใหญ่ แค่นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

“กักอินเท็กลื้อ (ลาโง่หัวล้าน) เซี่ยวเอี๊ยวันนี้จะต้องให้ท่านหลั่งเลือดภายในห้าก้าว ทิ้งซากศพให้อุจาดอยู่ในถ้ำนี้!”

หลวงจีนเสือดาวกักอินพอฟาดฝ่ามือแรกก็ทำอันตรายต่อเตี้ยเอียลิ้มจนบาดเจ็บ ยิ่งมั่นใจหนักแน่นกว่าเดิมอีกอักโข พอฟังจึงแค่นหัวร่อสอดคำขึ้นว่า

“ประสกเชิญได้ตามใจชอบ”

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายวาววับดุจกับสายฟ้าพลันตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

“รับมือ”

เสียงตวาดขาดคำกระบวนท่าจู่โจมออกไป วิชาท่าดี่ทุยฮ่องักุ (พลังกลืนพสุธา) กระแทกออกไปอย่างดุดันทันที

หลวงจีนเสือดาวกักอินเตรียมพร้อมอยู่แต่แรกแล้ว พอสองฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ยขยับ หลวงจีนชรามิรอให้คุ้ยงังเพี้ยจู่โจมเข้ามา พลอยคำรามเสียงกึกก้องปานพยัคฆ์ร้าย

“มาได้ประเสริฐ”

ยังคงเป็นท่าเพ่งซาเลาะงัง (สกุณาถลาทราย) ฟาดออกปะทะดั่งครั้งก่อนอีกครา

ระยะที่กระชั้นชิดกับพลังอันเข้มแข็งแกร่งกร้าว พอฝ่ามือทั้งสองขยับออกกระแทก พลังนั้นก็แทบจะกระทบกันทันทีทันใดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวจนคล้ายถ้ำจะถล่มทลายลงในบัดดล จากนั้นเสียงซู่ซ่าเกรียวกราวก็ดังตามติดมาอีกหน ฝุ่นละอองคละคลุ้งจนมืดมัวสลัวตา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจจะเห็นฝ่ายใดมีชัยฝ่ายใดพ่ายแพ้

พริบตาที่ฝ่ามือทั้งสองเพิ่งกระแทกกัน ฝุ่นละอองคละคลุ้งยังมิได้ซาไปนั้น พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยตวาดอย่างขุ่นเคืองเป็นคำรบสองขึ้นว่า

“เท็กลื้อ (ลาโง่หัวล้าน) นอนให้เราเสีย”

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครั้ง จากนั้นมีเสียงคราง หนักๆ ของหลวงจีนเสือดาวกักอินแทนขึ้น มิต้องถามไถ่ก็ทราบได้ ว่าหลวงจีนซราบาดเจ็บไปแล้ว

ขณะที่หลวงจีนเสือดาวกักอินครางออกมา ในถ้ำพลันมีแสงสว่างพวยพุ่งเป็นเส้นสายอย่างไม่คาดหมาย สาดส่องบนฝุ่นละอองที่คละคลุ้งปั่นป่วน แต่คุ้ยงังเพี้ยกับหลวงจีนเสือดาวกักอิน มิทราบได้หายไปในที่ใดแล้ว

โกวเนี้ยทั้งห้าพอเห็นก็ตื่นเต้นตกใจอย่างยิ่งยวดร้องโพล่งขึ้นว่า

“เพี้ยตี่ ท่านอยู่ที่ใด?”

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู พลิกข้อมือกระชากกระบี่คี่มึ้งเกี่ยมออกจากหลัง สะบัดวูบเดียวก็มีประกายกระบี่แผ่ออกเป็นสามหย่อมดั่งราวบุปผาสามดอก หัวร่อเสียงกึกก้องกังวานแล้วกล่าวอย่างเย็นชา

“อยู่ในห้องศิลา”

โกวเนี้ยทั้งห้าพอได้ฟัง ต่างทำท่าจะช่วงชิงประตูเข้าไป พลันได้ยินอึ้งคี้อูตวาดอย่างชั่วช้าขึ้นว่า

“ขอเพียงพวกท่านมั่นใจว่ามีความสมารถเพียงพอ ลองทะลวงด่านเข้ามาดูก็ได้ไม่ขัดข้อง”

ขณะนี้ฝุ่นละอองได้ซาไปหมดสิ้นแล้ว เห็นอึ้งคี้อูฉายากระบี่ปาฏิหาริย์ยืนขวางหน้าประตูด้วยท่าทีอันเหี้ยมเกรียมดุร้าย สองตาเป็นประกายแวววาว จับจ้องมองดูพวกอยู่ในถ้ำทุกคนอย่างประสงค์ร้าย

ถ้ำศิลาและห้องข้างใน มีประตูอันแคบเล็กกางกั้นขวางไว้ ตัวอึ้งคี้อูยืนถือกระบี่บังอยู่หน้าประตู สายตาจึงได้ถูกร่างอันสูงใหญ่ของมันบังจนไม่อาจเห็นเหตุการณ์ภายในห้อง ผู้อยู่ด้านนอกแม้จะรุ่มร้อนกระวนกระวายอย่างไร หากใคร่จะได้รู้เห็นเหตุการณ์ในห้องศิลา ก็มีแต่ต้องจู่โจมอึ้งคี้อูให้พ้นออกจากประตูก่อนเท่านั้น

ยามนั้นหลวงจีนมังกรและเสือโคร่งกับทงเทียนเต้าหยิน พากันหายลับตาไปแล้ว คาดว่าต่างเข้าไปในห้องศิลากันหมดสิ้น

บ้อเก๊กท่งจื้อพอเห็นสภาพนั้น โทสะก็ระเบิดขึ้นอย่างไม่อาจระงับ แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“คี้มึ้งเกี่ยมอึ้งคี้อู กรรมการของท่านเป็นได้อย่างไรกัน?”

อึ้งคี้อูตอบกลับมาด้วยเสียงเย็นชา

“พวกท่านดั้งดันมาเป็นระยะทางไกลหลายพันลี้ จนถึงม้อเต้าด้วยจุดประสงค์อันใด? ไหนเลยจะให้คนเพียงลำพังมาทำลายแผนการใหญ่ให้ย่อยยับได้ บ้อเก๊กท่งจื้อ ท่านก็ออกจะเหลวไหลมิเข้าใจความสำคัญของเรื่องราวเสียแล้ว”

บ้อเก๊กท่งจื้อเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระชากเสียงอันขุ่นแค้นขึ้นว่า

“พวกเจ้าเหล่านี้เรียกว่าหักหลังอย่างบัดซบ ในตอนต้นหากมิใช่เรา บ้อเก๊กท่งจื้อช่วยเหลือไว้ พวกท่านไหนเลยจะมีวันนี้อยู่”

คี้มึ้งเกี่ยมแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“กาลเวลาตอนนั้นกับตอนนี้มันคนละสมัย รื้อฟื้นถึงมันไปไยกัน?”

บ้อเก๊กท่งจื้อไม่อาจระงับความขุ่นเคืองไว้ได้แล้ว ต้องเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นอย่างดั่งแค้น กล่าวว่า

“มิคิดว่าคี้มึ้งเกี่ยมท่านก็มากล่าววาจาเช่นนี้ออกจากปากได้ ประเสริฐประเสริฐจริงๆ คิดว่าเราบ้อเก๊กท่งจื้อนัยน์ตาสุนัขบอดไปก็แล้วกัน”

เสียงขาดคำ เกร็งพลังทั้งมวลเอาไว้ในสองแขนจนเต็มที่

น่ำฮุนนั้นกังวลความปลอดภัยของคุ้ยงังเพี้ยอย่างจริงใจ นางสะอึกกายเข้าไปก้าวใหญ่ หมายจะทะลวงการจู่โจมให้อึ้งคี้อูพ้นปากประตูเสียก่อน แต่พลันได้ยินอึ้งคี้อแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา แล้วกล่าวขึ้นว่า

“น่ำฮุน ท่านมั่นใจว่าทะลวงผ่านม่านตาข่ายกระบี่ปาฏิหาริย์ของเราไปได้ก็เชิญเข้ามาเต็มที่ ยามนั้นหากเกิดเภทภัยอย่างไรขึ้น อย่ามาตำหนิว่าเราอึ้งคี้อูจะใช้กระบี่ปาฏิหาริย์อย่างไม่คำนึงถึงไมตรีในหนหลัง”

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูกล่าวมิทันขาดคำ พลันได้ยินบ้อเก๊กท่งจื้อคำรามอย่างขุ่นเคืองขึ้น

“คี้มึ้งเกี่ยม ท่านออกจะลำพองใจมากไปแล้ว”

เสียงดังพร้อมกับร่างพุ่งพ้นจากพื้น กระบวนท่าฮ่ำซาเซี่ยเอี้ย (ทรายพัดเงาจาง) พุ่งกายเข้าไปฟาดใส่หนึ่งฝ่ามืออย่างว่องไวปราดเปรียว

ตัวถ้ำที่แคบเล็ก ทำให้พลังฝ่ามือผนึกตัวไม่กระจัดกระจาย จึงดุดันปานสายฟ้าสาด พลังนี้พุ่งเข้ายังทรวงอกกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูอย่างโหดร้ายปานภูเขาถล่มทลายเข้าใส่ นับเป็นอานุภาพอันดุดันอย่างยิ่งยวดแสดงให้เห็น บ้อเก๊กท่งจื้อได้เกิดโทสะอำมหิตขึ้นอย่างจริงจัง ใคร่ฆ่าฟันกันเต็มที่แล้ว

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูเจ้าเล่ห์เพทุบายเหลือร้ายนัก พอเห็นกระบวนท่าหักโหมอย่างโหดเหี้ยมดุดัน มันก็ไม่ปะทะกันโดยตรง กลับเบี่ยงกายหลบเข้าไปใน

หลังประตูศิลา ปล่อยให้พลังฝ่ามือพุ่งผ่านพันร่าง ยามนั้นร่างต่ำเตี้ยของบ้อเก๊กท่งจื้อก็วิ่งไปจนใกล้จะถึงปากประตูแล้ว

พริบตาที่ร่างบ้อเก๊กท่งจื้อจะเข้าประตูไปนั้น พลันได้ยินกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูคำรามดังก้อง

"ขอล่วงเกินแล้ว"

ประกายสีเงินกระจายออกเจิดจ้า ดุจกับเป็นตาข่ายมหึมา ครอบคลุมเข้าใส่ร่างบ้อเก๊กท่งจื้ออย่างหนาแน่น จู่โจมโหมใส่จุดสำคัญทั่วร่างอย่างโหดร้ายดุดัน

ประกายกระบี่แฉลบแปลบปลาบ ดั่งงูร้ายเป็นหมื่นๆ พันๆ ตัว ทั้งซ้าย ขวาหน้าหลังและล่างบนรวดเร็วรุนแรงอย่างสุดแสน ทำให้ผู้คนมิทราบจะป้องกันในจุดใดๆ ได้

บ้อเก๊กท่งจื้อคาดหมายไม่ถึงว่า กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูจะมีน้ำใจอันชั่วร้ายอำมหิตถึงปานนี้ พอเห็นจึงตื่นเต้นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง ในยามฉุกละหุกคับขันรีบสะบัดเท้าถีบเข้าใส่ประตูศิลา จนร่างพุ่งปราดกลับไปดั่งสายฟ้า

มีเสียงดังควากขึ้นเบาๆเมื่อชายเสื้อยาวของบ้อเก๊กท่งจื้อถูกกระบี่ปาฏิหาริย์ของอึ้งคี้อูกรีดขาดออกไปยาวร่วมครึ่งเชียะ หากแม้นปฏิกิริยาของบ้อเก๊กท่งจื้อช้าไปเพียงวูบจะต้องเป็นอันตรายกับกระบี่ปาฏิหาริย์ไปอย่างแน่แท้

บ้อเก๊กท่งจื้อพอพลิ้วกายสัมผัสพื้นได้ หน้าอันเต่งตึงดั่งทารกได้กลายเป็นสีแดงฉานปานโลหิต ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำรามขึ้น

"ประเสริฐมาก คี้มึ้งเกี่ยม บ้อเก๊กท่งจื้อมีลมหายใจอยู่ตราบใด ขอสาบานไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ากับท่านอย่างเด็ดขาด"

คี้มึ้งเกี่ยม พอมีเปรียบในท่าแรกก็ยโสโอหังจนลำพองยิ่ง แค่นหัวร่อใส่หน้าแล้วกล่าวว่า

"อึ้งคี้อูไหนเลยจะเป็นคนกลัวมีเรื่อง? เฮอะ!"

บ้อเก๊กท่งจื้อแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่านี่อยู่ที่ใด?"

"ผู้ใดมิทราบว่าอยู่ในหุบเขาบ้อเก๊ก?"

บ้อเก๊กท่งจื้อแสยะยิ้ม กล่าวเสียงเย็นชา

"พวกท่านเคยได้ฟังนามบึงฉลามของเกาะอสูรมาบ้างหรือไม่?"

คี้มึ้งเกี่ยมที่มีเล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้งชั่วร้ายความคิดสุขุมรอบคอบ พอได้ฟังก็รู้ว่าวาจานี้ต้องมีสาเหตุเลศนัย ต้องสะท้านใจจนหวั่นไหว แต่ยังข่มไว้มิให้

ปรากฏขึ้นนอกหน้า แสร้งทำเป็นหัวร่ออย่างไม่อนาทรร้อนใจ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ใช่แล้ว ในเกาะอสูรนับว่ามีวังฉลามอยู่จริง ในบึงมีฉลามอดโซเป็นพันๆ ตัว ดุร้ายจนน่ากลัวยิ่งนัก แต่ขณะนี้ไม่เอ่ยถึงบึงนั้นออกจะเร็วเกินกว่าเหตุอยู่บ้าง?"

บ้อเก๊กท่งจื้อหัวร่อเสียงกึกก้องกังวาน กล่าวว่า

"ยังเร็วกว่าเหตุ? ฮา ฮา...พวกท่านอยู่ในบึงแล้วยังไม่รู้สึกสำนึกตัว ยังมากล่าวว่าเร็วเกินกว่าเหตุอีกหรือ?"

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูที่ว่ายน้ำไม่เป็น พอได้ยินก็ต้องตื่นเต้นจนต้องร้องโพล่งขึ้น

"อะไร! บ้อเก๊กก๊กก็คือบึงปลาฉลามร้ายในเกาะอสูร?"

พริบตาที่กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูงงงันไปนั้น พลันได้ยินหงส์เกียวตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"หลีกไป!"

เสียงขาดคำกระบวนท่าจู่โจมโหมเข้าถึงหงส์เม่งเก้าเทียน (หงส์ร้องก้องฟากฟ้า) อันกระบวนท่าที่มีพลังดุจดั่งภูเขาถล่มแผ่นดินทลาย ทะลักเข้าใส่ทรวงอกกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูอย่างรวดเร็วโหดร้าย ร่างแน่งน้อยของนางก็ฉวยสภาวะพุ่งวาบตามติดเข้าไปกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูเพิ่งงงงันไปชั่ววูบก็แตกตื่นตกใจจนขวัญหาย ได้ยินเสียงตวาดเกรี้ยวกราดของหงส์เกียว มันมิได้ขบคิดอย่างไรก็รีบใช้กระบวนท่าลั่งกังเจาะเต้า (สกัดเรือกลางลำน้ำเชี่ยว) จู่โจมเข้าใส่อย่างไม่ยอมลืมหูลืมตา

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูที่ใช้การจู่โจมอย่างหักโหมเด็ดขาดดั่งนี้ เป็นที่สบใจของหงส์เกียวพอดี พลังอันดุดันที่นางฟาดออกไปใส่อย่างดุร้ายรุนแรง จึงกระแทกเข้าใส่มันอย่างถนัดถนี่ จนเสียงดังตึงตังโครมครามถี่ยิบแล้ว ตัวคี้มึ้งเกี่ยมต้องเซถลาถอยไปถึงสามก้าวอย่างเสียหลัก เลือดลมในกายวูบไปปานจะขาดห้วง จนลมหายใจก็แทบระบายมิออกมา ใบหน้าเหี่ยวย่นของมันกลายเป็นสีแดงฉานทันที

แต่ทว่า หงส์เกียวก็เพราะถูกพลังกระบี่ของอึ้งคี้อูที่สกัดกั้น ทำให้ไม่อาจจะบุกเข้าไปในห้องศิลาได้เช่นกัน

คนผู้นี้สามารถรับฝ่ามือของหงส์เกียวที่จู่โจมอย่างดุร้ายได้ แม้ว่ามันจะมีกระบี่อยู่ในมือ แต่ก็พอจะนับเป็นชั้นเยี่ยมสุดของวงพวกนักเลงยุคนี้ได้แล้ว

ในระหว่างโกวเนี้ยทั้งห้า หงส์เกียวเป็นผู้มีพลังฝีมือสูงสุด บัดนี้ เมื่อนางยังไม่มีปัญญาจะทะลวงเข้าไปในห้องศิลา โกวเนี้ยอีกสี่นางก็ต่างกระวนกระวายจน

ไม่มีวิธีใดๆ ขึ้นอีกแล้ว

บ้อเก๊กท่งจื้อกวาดตาอันโหดร้ายมองดูกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู กล่าวว่า

“แม้รวมกำลังพวกมันทั้งสี่คน ก็น่ากลัวแตะต้องผิวกายคุ้ยงังเพี้ยมิได้ดอก ไยต้องลำพองผยองไป?”

เป็นวาจาที่บ้อเก๊กท่งจื้อ กล่าวอย่างมีความหมายลึกล้ำ โกวเนี้ยทั้งห้าพอได้ฟัง ต่างใคร่ครวญอย่างรอบคอบ ก็คลายใจไปอีกอักโข คนทั้งห้าจึงรวมตัวเข้าหากัน ปรึกษาหาวิธีจะบุกสู่ห้องศิลากันอยู่ซุบซิบ

ขณะนั้น เหตการณ์ภายในห้องศิลา ก็กำลังเข้าขั้นคับขันตึงเครียด ตื่นเต้นปานจะระเบิดออกมาในบัดดล

ห้องศิลานี้มีบริเวณสามสิบกว่าเชียะ ระหว่างกลางเป็นโต๊ะยาวอยู่ตัวหนึ่ง รอบข้างมีม้าหินเรียงรายอยู่สิบกว่าตัว นอกจากนี้เวิ้งว้างไม่มีข้าวของใดๆ เลย

ขณะนั้น คุ้ยงังเพี้ยยืนอยู่บนโต๊ะยาวอย่างสง่าใบหน้าเหี้ยมเกรียมเย็นชา ดวงตาเป็นประกายอำมหิตอยู่แววววับ จับจ้องหน้าหลวงจีนมังกรกักซิวที่ประจันกันด้านตรง ส่วนมุมใต้ของห้องศิลา หลวงจีนเสือดาวกักอินที่บาดเจ็บนั่งชิดติดกับผนังห้อง ใบหน้ามันยามนี้ขาวซีด มุมปากมีคราบโลหิตติดเกรอะกรัง แสดงว่าฝ่ามือที่สองของคัยงังเพี้ย ได้ฟาดใส่หลวงจีนเสือดาวกักอินจนบาดเจ็บสาหัสไม่น้อย

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชามองไปรอบข้างแวบหนึ่ง แล้วเย้ยหยันเสียงยะเยียบเย็นชาขึ้นว่า

“หลวงจีนปริยัติธรรมสูงส่ง ท่านเข้าใจว่าตัวคุ้ยงังเพี้ยได้ตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกท่านแล้วหรือ?”

หลวงจีนมังกรกักซิวสวนคำเสียงหนักแน่นไปว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ท่านอย่าได้เข้าใจว่ามีกำลังหนุนคอยช่วยเหลืออยู่ด้านหลัง ท่านลองมองไปที่ประตูห้องดูน่ากลัวพวกมันมิทันจะเข้ามาในห้องศิลา ท่านก็ต้องทิ้งซากศพอุจาดอยู่ในห้องนี้ก่อนแล้ว”

ที่กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูเฝ้าหน้าประตูนั้น ขณะที่คุ้ยงังเพี้ยเข้ามาในห้องก็ได้เห็นอยู่ก่อนแล้ว แต่ถือดีว่ามีฝีมือสูงกำลังใจจึงเข้มแข็งแกร่งกร้าว มิได้แยแสสนใจอย่างไรเลย จึงแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

“ไยต้องอาศัยมือผู้อื่นมาช่วยเหลือ เพียงข้าพเจ้าลำพังคนเดียวก็มั่นใจว่ากำจัดพวกท่านได้อย่างแน่นอน”

ทงเทียนเต้าหยิน แผดเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

“ฮา ฮา คุยโอ่เขื่องโขนัก ลองชิมฝ่ามืออาตมานี้ดูสักครั้ง ค่อยคุยประโคมก็ไม่สายไป”

เสียงดังพร้อมกับการจู่โจมโหมไป จับจ้องดูจุดสำคัญทางกลางหลังคุ้ยงังเพี้ยจนแม่นยำแล้ว พลันสะบัดท่าติกต้ออึ้งเล้ง (ทะลวงขั้นแตกหัก) พลังอันมหาศาลปานพายุร้ายจู่โจมไปด้วยความว่องไวปราดเปรียวยิ่งกว่าสายฟ้าแลบพุ่ง

เสียงดังพร้อมกับกระบวนท่าประดังใส่ เฉกเช่นกับการลอบทำร้ายไม่ผิดเพี้ยน

คุ้ยงังเพี้ยแม้จะกล่าวว่ามิได้แยแสคนทั้งสามอยู่ในสายตา แต่ความจริงใจก็มีความระมัดระวังตัวอยู่ทุกชั่วขณะ เนื่องจากในห้องศิลาที่แคบเล็กดั่งนี้ มาเผชิญหน้ากับยอดฝีมือที่มีพลังการฝึกปรือสูงล้ำ ด้วยจำนวนตั้งมากมายหลายคน หากรับมือมิรัดกุมเท่าที่ควรก็พร้อมจะตายได้ในทุกเวลาโอกาส

เสียงของทงเทียนเต้าหยิน พอดังออกจากปากคุ้ยงังเพี้ยพลันรู้สึกตัวในบัดดลมีพลังกดดันที่หนักหน่วงมหาศาลโถมเข้ามาถึงกลางหลังดั่งพะเนินเหล็กก็ตื่นตกใจยิ่งนัก รีบใช้ท่าแป๊ะเฮาะซงเทียน (กะเรียนขาวพุ่งฟ้า) ทะลึ่งร่างขึ้นสูงไปห้าเชียะ ฝ่ามือหนึ่งก็ฟาดสะบัดกลับไปทางด้านหลังด้วยกระบวนท่าฮ้วยเท้าม้องวย (เหลียวหลังมองจันทร์) ปะทะต้านทานอย่างเร่งร้อนรุนแรง

หลวงจีนมังกรกับเสือโคร่งทั้งสอง พอเห็นคุ้ยงังเพี้ยเผ่นกายขึ้นไปในอากาศ ไม่มีที่จะหยั่งเท้าทรงร่างต่างแตกตื่นยินดีเป็นที่ยิ่ง พากันตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้นพร้อมเพรียงว่า

“ดูเจ้าจะหนีไปซ่อนที่ใดได้”

เสียงดังพร้อมกับการจู่โจมประดังใส่ ต่างใช้ท่าทุยเท็งม้องวย (ผลักหน้ามองจันทร์) ออกไปกระแทกใส่คุ้ยงังเพี้ยในเวลาเดียวกันทันที

เสียงพลังดังครืนครั่น ดั่งมรสุมร้ายกลางทะเลใหญ่ ดุดันประหนึ่งมหาวาตภัยเข้าทำลายทุกสรรพสิ่ง ความกดดันที่กระแทกมาทั้งสามด้านนั้น ไม่ผิดกับขุนเขาเคลื่อนย้ายเข้าบีบรัด เป็นอานุภาพอันน่าแตกตื่นขวัญหาย แสดงว่าคนทั้งสองต่างหักโหมจนสุดกำลังไปแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยที่ผ่านการต่อสู้อย่างใช้ชีวิตเป็นเดิมพันมาหลายๆ ร้อยครั้ง จึงมีประสบการณ์ในการหักหาญอย่างโชกโชนช่ำชองยิ่งนัก ยามเมื่อกระโดดกายพุ่งขึ้นไปบนอากาศ ก็รู้ดีว่าเปิดโอกาสอันปลอดให้แก่ศัตรูจะฉาบฉวยแล้ว แต่เรื่องราวดำเนินเป็นไปในขั้นนี้ก็ไม่มีทางเหนี่ยวรั้งให้คืนกลับมาได้ ดังนั้นเอง พอท่า

ฮ้วยเท้าม้องง้วย (เหลียวหน้ามองจันทร์) ตบใส่ทงเทียนเต้าหยินแล้ว มิรอให้หลวงจีนเสือโคร่งและมังกรทั้งสองลงมือเข้ารุมกระหน่ำ รีบใช้ท่าฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) จู่โจมเข้าใส่หลวงจีนทั้งสองอย่างรวดเร็วว่องไวก่อนทันที

หลวงจีนเสือโคร่งและมังกรทั้งสอง มีการจู่โจมที่ว่องไวปานประกายไฟพริบตาที่ได้จู่โจมไปนั้น ไล่เลี่ยกับเวลาที่คุ้ยงังเพี้ยตีโต้กลับมา กอปรกับระยะที่ใกล้ชิดและพลังฝ่ามืออันแข็งแกร่งมหาศาล

ดังนั้น เสียงโครม โครม โครม ได้ระเบิดขึ้นสามครั้งซ้อนๆ เมื่อพลังฝ่ามือของทั้งสามฝ่ายกระแทกเข้าปะทะกันอย่างถนัดถนี่

เศษศิลากระจายจนคล้ายสะเก็ดระเบิด ฝุ่นทรายบนพื้นคละคลุ้งมืดมัวดุจกับถ้ำใหญ่นี้จะพังทลายลงมาในบัดดลก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ยพลิ้วกายลงสู่พื้น รู้สึกเลือดลมในอกพลุ่งพล่านปานจะกระอักออกมา แสดงว่าฝ่ามือนี้ได้เป็นฝ่ายพลาดพลั้งเสียทีไปไม่น้อย

หลวงจีนมังกร เสือโคร่ง และทงเทียนเต้าหยินทั้งสามคน ต่างถอยไปคนละก้าวใหญ่ พอช้อนตามองมา เห็นคุ้ยงังเพี้ยที่ยังปลอดภัยมิเป็นอันตราย ต่างก็แตกตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ คำนึงขึ้นว่า

“รวมกำลังของเราสามคน ถึงกับยังทำอันตรายมันมิได้?! ดูท่าคำร่ำลือถึงตัวคุ้ยงังเพี้ยที่วงพวกนักเลงเล่าระบาดอยู่ในขณะนี้ มิใช่จะเป็นการระบายสีเกินเลยความจริง มันมีความร้ายกาจสมกิตติศัพท์ของมันจริงๆ”

ในจำนวนสี่คน ผู้ย่ำแย่ที่สุดต้องนับหลวงจีนเสือดาวกักอิน เนื่องจากมันที่นั่งขัดสมาธิหลับตาผนึกลมปราณรักษาตัว ไม่อาจจะขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวร่างกาย พอได้ยินเสียงก็รู้ตัวว่าเป็นฝ่ายย่ำแย่แน่ แต่ก็จนปัญญาจะดิ้นรนอย่างไร ต้องถูกเศษศิลาซัดเข้าใส่ร่างจนเจ็บแปลบแทบจะแหลกลาญ ศีรษะก็เจ็บปวดจนแทบระเบิดออกเป็นเสี่ยงๆ ฝุ่นละอองกระจายเต็มร่างจนคล้ายเพิ่งโผล่ขึ้นมาจากใต้พื้นดินก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อถูกกระหน่ำจนตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำในกระบวนท่าแรก โทสะยิ่งระเบิดจนไม่อาจระงับ สองเท้าพอสัมผัสกับโต๊ะ พลันตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้นว่า

“จมูกโคเฒ่า ท่านก็รับฝ่ามือเซี่ยวเอี๊ยไปทดลองดูสักครั้ง”

เสียงดังพร้อมกับการจู่โจมโหมไปใส่ แคล่วคล่องว่องไวยิ่งกว่าประกายสายฟ้าในท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรล่องนภากาศ) อ้วงฮ่วยเซ้งฉายาทงเทียนเต้า

หยินตระเตรียมอยู่จนเคร่งเครียดแล้ว พอเห็นการจู่โจมโหมมาก็รีบตวาดเสียงก้องขึ้นว่า

"อาตมาไหนเลยจะกลัวท่าน"

เสียงดังพร้อมกับท่าอุ้งห่วยเต็งเซียน (สำเร็จมรรคผลเป็นเซียน) ดาเข้าปะทะอย่างอาจหาญไม่หวาดหวั่น

หลวงจีนเสือมังกรทั้งสอง พอเห็นคุ้ยงังเพี้ยโถมเข้าจู่โจมใส่ทงเทียนเต้าหยินจนสุดตัว เปิดช่องว่างทางกลางหลังเอาไว้จนอ้ากว้าง นับเป็นโอกาสปลอดที่หาไม่ได้อีกแล้วในชั่วชีวิตนี้ ไหนเลยจะปล่อยให้ผ่านมือไปง่ายดาย ดังนั้น ต่างพากันตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหว ถีบเท้าโถมกายตามติดไปอย่างแคล่วคล่องว่องไว ท่ามกลางเสียงตวาดที่กราดเกรี้ยว กระบวนท่ากิมกังฮั่งม้อ (เทวราชพิชิตมาร) ฟาดใส่กลางหลังคุ้ยงังเพี้ยอย่างชั่วช้าดุดันทั้งสองคนและทงเทียนเต้าหยินรวมกันเป็นกำลังสามเส้าที่ต่อต้านเข้ากระหนาบทั้งหน้าหลัง คุ้ยงังเพี้ยอยู่ในระหว่างกลาง ยากจะปัดป้องให้รอบคอบทั่วทุกทิศทาง จึงนับว่าผิดหลักการต่อสู้อย่างยิ่ง

มิคาดว่า คุ้ยงังเพี้ยที่พุ่งกายเข้ารุกไล่ใส่ทงเทียนเต้าหยินนั้น เจตนาแท้จริงหมายจะล่อให้หลวงจีนเสือมังกรทั้งสองจู่โจมดั่งนี้ เมื่อเห็นหลวงจีนเสือมังกรทั้งสองได้หลงกลตนไปจริงดั่งคาด ก็ลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจอย่างปลาบปลื้ม

พริบตา ที่พลังฝ่ามืออันดุร้ายอำมหิตทั้งสามสายกระหน่ำมาทั้งหน้าหลังจะสัมผัสกับทรวงอกและกลางหลังคุ้ยงังเพี้ยนั้น พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อแล้วพุ่งกายปราดขึ้นไปอย่างว่องไวไม่คาดหมาย เมื่อร่างถึงกลางอากาศตีลังกาตลบหนึ่งใช้หลังดันกับเพดานศิลาของห้อง จนร่างพุ่งปราดกลับมาดุจเป็นเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง ละลิ่วไปที่ด้านหลังหลวงจีนเสือมังกรทั้งสามรูป กระบวนท่านี้คือไม้ตายของมังกรสิบแปดตลบ (เทียนเล้งจับโป๊ยฮวง) ที่สุดยอดของโบราณกาลเคยก่อกวนบู๊ลิ้มจนปั่นป่วนแทบถล่มทลาย แต่เสียดายที่คนทั้งสามลืมเลือนไม้ตายอันสุดยอดของแป๊ะเล้งซิ่งกุนนี้ไปเสีย ทำให้ต้องพลาดท่าหลงกลในคราวนี้

คุ้ยงังเพี้ยเพิ่งสัมผัสกับพื้น พลังฝ่ามือของทั้งสามก็ปะทะกันโดยถนัดถนี่

มีเสียง "โครม" ดังขึ้นกึกก้องจนห้องศิลาสั่นไหวในฝุ่นละอองที่คละคลุ้งกระจัดกระจายมีเสียงทงเทียนเต้าหยินครางหนักๆ ขึ้นมา แสดงว่าพลังของมันเพียงลำพัง ไม่อาจต้านทานกับพลังของสองหลวงจีนที่กระหน่ำไปได้

คุ้ยงังเพี้ยชิงชังคนทั้งสามจนจับใจ พอสองเท้าเพิ่งสัมผัสพื้นก็ตวาดเสียงกึกก้องสำทับไป

“ยังมีเชี่ยวเอี๊ยอีกหนึ่งฝ่ามือ”

เสียงพอขาดคำการจู่โจมก็โหมใส่ ท่งเล้งเกี๊ยซ่งฮุ้น (มังกรดั้นหมู่เมฆ) ระดมเข้าใส่กลางหลังหลวงจีนเสือมังกรทั้งสองรูปในบัดดล

หลวงจีนเสือมังกรทั้งสอง เพิ่งประมือกับทงเทียนเต้าหยินไปท่าหนึ่งอย่างดุดัน มาตรแม้นอวัยวะภายในไม่บอบช้ำบาดเจ็บ แต่พลังภายในของทงเทียนเต้าหยินก็แกร่งกร้าวมหาศาลยิ่งนัก ในการปะทะอย่างหักหาญคราวนี้ กระแทกจนสองหลวงจีนอกอัดอั้น ลมปราณพลุ่งพล่านแตกซ่าน แขนทั้งสองก็ชาจนหมดความรู้สึกในช่วงเวลาอันสั้น ไหนเลยจะเกร็งพลังขึ้นต้านทานการจู่โจมได้เต็มที

กระบวนท่าของคุ้ยงังเพี้ยรวดเร็วรุนแรงยิ่ง เสียงขาดคำการจู่โจมก็โหมถึงตัว สองหลวงจีนจะคิดหลบเลี่ยงก็ไม่อาจทันท่วงที จำต้องกัดฟันตัดสินใจหันขวับกลับมากระแทกฝ่ามือออกต้านรับอย่างจนตรอก

เสียงโครมดังสนั่นขึ้นอีกครั้ง ฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้งไปอีก แต่ครั้งนี้มีเสียงคราง หนักๆ ขึ้นสองครา แสดงว่าหลวงจีนเสือมังกรทั้งสอง มิได้มีเปรียบดุจดั่งเดิมอีกแล้ว

ขณะนั้น สถานการณ์ในห้องศิลาได้กลับกลายไป คุ้ยงังเพี้ยได้แปรสภาพจากการถกล้อมมาเป็นการอยู่กระหนาบด้านนอก ต่อต้านเพียงกำลังด้านหน้าเท่านั้น

ห้องศิลา จึงได้คืนกลับสู่ความเงียบงันอัดอั้นไปอีกครั้ง ฝุ่นละอองร่วงพร่างพรูลงสู่โต๊ะและม้าหินจนหนาร่วมหุน หน้าตาของแต่ละฝ่ายพอมองเห็นกันได้ถนัดชัดเจนอีกแล้ว

เห็นสองหลวงจีนเสือมังกรยืนอยู่หน้า ทงเทียนเต้าหยินยืนอยู่ข้างหลัง สีหน้าทั้งสามต่างซีดขาวราวกระดาษ ตาคมวาวเบิกจนกลมกว้าง มิทราบเป็นความอับอายหรือขุ่นเคือง

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูแม้รู้ดีว่าสถานการณ์ในห้องศิลากลับกลายไปใหญ่หลวง แต่มันต้องยืนหันหน้าคุมเชิง เหล่ายอดฝีมือภายในถ้ำแคบ มิกล้าเหลียวมามองเหตุการณ์ทางในห้องศิลาด้านหลัง จึงมีแต่ลอบกระวนกระวายใจอยู่ฝ่ายเดียว เนื่องจากตัวของมันเองก็ยังต้องระวังจนตัวลีบอยู่แล้ว

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อแค่นๆ พลันกระชากแส้ฮั่งเล้งเปียงออกจากเอวดังขวับใหญ่ สะบัดมือวูบก็มีเสียงดังฉาดขึ้นสดใส หัวร่อแค่นๆ เสียงยะเยียบแล้วกล่าวว่า...

“ทั้งสามท่านยังมีคำสั่งเสียอันใดหรือไม่?”

กระแสเสียงครานี้ เหี้ยมเกรียมเย็นชาจนจับใจ แสดงให้เห็นแน่ชัดว่า

ดาวเพชฌฆาตน้อยเกิดความอำมหิตคิดฆ่าฟันขึ้นแล้ว

หลวงจีนเสือโคร่งกักติ๊ง มาตรแม้นหวาดหวั่นขวัญเสีย แต่ปากยังแข็งไม่ยอมอ่อนน้อม มันแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านเข้าใจอาตมาจะพ่ายแพ้แก่ฝีมือท่านจริงหรือ? เฮอะ เฮอะ"

กล่าวจบคำยังแค่นหัวร่อเฮอะฮะ ขึ้นอีกสองคราเป็นที่เหยียดหยามวาจาของคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อใส่หน้า กล่าวว่า

"เท็กลื้อ อวัยวะภายในของท่านคล้ายดั่งมิใคร่เป็นปรกติแล้วกระมัง?"

สองตาเป็นประกายแวววับดุจกับสายฟ้า มือถือแส้เดินช้าๆ เข้าไปหาอย่างเอาเป็นเอาตายการสู้หน้ากับความตายโดยไม่อาลัยชีวิตนั้นน้อยคนนักที่จะกระทำได้ ทั้งสามในยามนี้ต่างอวัยวะภายในบอบช้ำบาดเจ็บ เห็นพญามัจจุราชย่างสามขุมเข้ามาหาอยู่ตำตา ก็พากันรู้ว่า ชีวิตของตัวเองเริ่มหดสั้นเข้าไปทีละน้อย ต่างก็ต้องถอยกายไปคนละก้าวอย่างลืมตัว

ชีวิต จะอย่างไรก็เป็นสิ่งทรงค่าน่าทะนุถนอม แม้กระทั่งบรรพชิตที่บำเพ็ญภาวนามาคนละหลายๆ สิบปีเช่นทั้งสาม ก็ยังไม่อาจจะเห็นความเป็นตายเป็นเรื่องธรรมดา

ขณะเวลานั้นเอง ในถ้ำพลันมีเสียงสั่นสะท้านของเตี้ยเอียคี้ดังขึ้นว่า

"เพี้ยกอกอ ท่านเป็นปรกติดีหรือ?"

ที่แท้ พวกนางได้ยินเสียงปะทะฝ่ามืออย่างสนั่นหวั่นไหวขึ้นหลายครั้งหลายคราซ้อนๆ ฝุ่นละอองในห้องพุ่งทะลักออกไปทางนอกถ้ำเป็นกลุ่มก้อนไม่ขาดสาย แต่กลับมิได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวภายในห้องศิลาดำเนินต่อไป ความมั่นใจที่เคยมีอยู่ก็พลอยปล่าสนาการจนไม่หลงเหลืออีกแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินเสียงถาม พลันนึกถึงตัวกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูยังคงเฝ้าอยู่ที่ปากประตู ตาอันสุกใสพลันเป็นประกายอำมหิตขึ้นวูบใหญ่ ตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"เฒ่าแซ่อึ้ง รับมือ"

กระบวนท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรโลดนภากาศ) ฟาดออกไปทางแส้ฮั่งเล้งเปียง จนคล้ายสายฟ้าพุ่งวาบเข้าใส่จุดเง็กจิ้นที่ท้ายทอยของกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูอย่างว่องไวรวดเร็ว

อึ้งคี้อู จับจ้องสนใจต่อผู้คนภายในห้องจนจดจ่อ ไหนเลยจะคาดว่า คุ้ย

งังเพี้ยยามนี้ยังจะมีเวลามาจู่โจมเข้าใส่มันทางด้านหลัง พอได้ยินก็แตกตื่นตกใจยิ่งกระบี่ปาฏิหาริย์ของมัน รีบสะบัดปาดมาทางด้านหลังอย่างลุกรน

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูพอเพิ่งหันกายกลับมาพลันได้ยินเสียงตวาดอันสับสนดังขึ้นในถ้ำ

“รับมือ”

เสียงดังพร้อมกับเงาร่างพุ่งอยู่วูบวาบ ภายในห้องศิลามีคนถลันปราดเข้าไปเป็นจำนวนแปดคน ด้วยความว่องไวประหนึ่งสายฟ้าคะนองฝน สถานการณ์พลันแปรเปลี่ยนไปบัดดล

แผนร้ายเหนือคาดหมาย

พริบตาที่คนทั้งปวงฮือกันเข้ามานั้น แส้ฮั่งเล้งเปียงของคุ้ยงังเพี้ย ก็สัมผัส กับกระบี่คี้มิ้งเกี่ยมของอึ้งคี้อู เสียงดังติงตังถี่ยิบอยู่หลายครา พร้อมกับประกายไฟสาดกระจายจ้า

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูรู้สึกว่าเจ็บแปลบที่ง่ามมือดั่งถูกเข็มแหลมทิ่มแทงใส่ กระบี่คู่ชีวิตแทบต้องหลุดกระเด็นออกไป ในความแตกตื่นจนขวัญหาย รีบรั้งกระบี่กลับแล้วกระโดดปราดไปทางด้านข้าง ละล่ิวร่างไปในระหว่างกลางหลวงจีนเสือมังกรทั้งสองรูปนั้น

กระบี่คี้มิ้งเกี่ยมเป็นอาวุธวิเศษที่อึ้งคี้อูอาศัยสร้างอำนาจบารมี เมื่อมันพลิ้วลงสู่พื้นก็รีบกัมหน้ามองเห็นบนกระบี่อันแวววาว ปรากฏรอยบิ่นโตประมาณเม็ดข้าวสารขึ้นสองจุด ก็เจ็บช้ำน้ำใจยิ่งกว่าถูกมีดกรีดเฉือน

ยังดีที่คี้มิ้งเกี่ยมเป็นกระบี่วิเศษของโบราณ มิเช่นนั้น น่ากลัวต้องถูกแส้ฮั่งเล้งเปียงของคุ้ยงังเพี้ยฟาดจนหักสะบั้นเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไปแล้ว

คุ้ยงังเพี้ย พอจู่โจมกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูจนต้องกระโดดถอยร่นหลบหนี ก็มิได้ลงมือไล่ตามซ้ำเติม เพียงส่งเสียงแค่นหัวร่ออย่างเย้ยหยัน ถือแส้มั่นอยู่ในที่เดิมอย่างเหี้ยมหาญองอาจ

ผู้ถลันเข้ามาในห้องศิลาก่อนทุกคน คือโกวเนี้ยทั้งห้าที่ใจวู่วามดั่งถูกไฟเผาผลาญ พวกนางพอเข้าในห้องศิลา เห็นคุ้ยงังเพี้ยปลอดภัยไร้อันตราย ต่างระบายลมออกจากปากอย่างโล่งอก แยกย้ายยืนเคียงสองฟากข้างคุ้ยงังเพี้ย ท่าทีอันกังวลลุ่มหลงปรากฏออกมาทางสีหน้าท่าทีจนเปิดเผยชัดเจน

บ้อเก๊กท่งจื้อ ซ้าจินและน่ำฮุนพร้อมทั้งเน้ยฮวงท่งจื้อฮือตามติดเข้ามา

โดยกระชั้นชิด บ้อเก๊กท่งจื้อพอละลิ่วร่างถึงพื้นก็แค่นเสียงด้วยความขุ่นเคืองขึ้นว่า

"คี้มึ้งเกี่ยม ขณะนี้ควรเป็นเวลาคิดบัญชีของเราสองกันแล้วกระมัง?"

คี้มึ้งเกี่ยมยามนี้ ได้สังเกตเหตุการณ์ภายในห้องศิลาจนชัดเจนแล้ว เห็นคนทั้งสี่ต่างมีท่าทีผิดปรกติ สีหน้าก็เผือดขาวไปกว่าเดิมมากมาย รู้สึกนึกตัวว่าสถานการณ์ย่ำแย่แน่แล้ว ก็ต้องคำนึงขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

"คิดไม่ถึงว่าเจ้าเด็กคุ้ยงังเพี้ย จะมีพลังฝีมือสูงล้ำจนไม่อาจหยั่งคะเนปานนี้! ดูท่าวันนี้เห็นทีต้องพ่ายยับเยินแน่แล้ว!"

ที่คร่นคิดนี้ เป็นเวลาที่รวดเร็วชั่ววูบเท่านั้น มาตรแม้นรู้แน่แก่ใจว่าสถานการณ์ยับเยินย่ำแย่ แต่มันก็มิยอมอ่อนน้อมยอมรับความพ่ายแพ้ กลับแผดเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว เค้นเสียงยะเยียบกล่าวว่า

"พวกท่านไยไม่เข้ามาให้พร้อมเพรียงกันเสียเลย เราคี้มึ้งเกี่ยมหากแม้นขมวดคิ้วสักน้อยนิด นับแต่นี้ต่อไปเราจะเลิกใช้ชื่อแซ่อย่างแน่นอนเด็ดขาด!"

เป็นวาจาที่ทระนงเข้มแข็ง นับไม่เสียทีที่เป็นผู้เหี้ยมหาญของวงพวกนักเลงยุคนี้

จิวอี้เหล็งที่คะนองซุกซนอย่างยิ่ง พอได้ฟังก็หัวร่อเสียงสดใสสวนคำขึ้นว่า

"ในยามนั้น วิญญาณของท่านได้เข้ารายงานตัวในปรภพแล้ว ชื่อแซ่จะเลิกใช้หรือไม่ก็ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน ยังจะมาแสร้งทำเป็นโอ่อ่าอาจหาญไปไยกัน?"

บ้อเก๊กท่งจื้อหัวร่อร่า แล้วกล่าวว่า

"จริงทีเดียว มิใช่โกวเนี้ยบอกมา เราแท็บจะหลงกลมันไปอีกแล้ว"

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูรู้ดีว่า บ้อเก๊กท่งจื้อมีเจตนาเย้ยหยันเหน็บแนมมันก็ดั่งแค้นจนหนวดเคราสั่นระริกกระชากเสียงขึ้นว่า

"บ้อเก๊กท่งจื้อ บิดาไม่ปะทะคารมกับพวกท่าน พวกท่านมีความกล้าหาญฮือกันเข้ามาหรือไม่?"

ซ้าจินแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

"คี้มึ้งเกี่ยม ท่านเชื่อมั่นว่าต้านทานการฮือเข้าไปพร้อมกันของพวกเราได้หรือ?"

บ้อเก๊กท่งจื้อหน้าเคร่งขรึมสำรวม กล่าวเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

"อึ้งคี้อู จัดการกับท่านที่ทรยศไร้ความกตัญญูนี้ ไยต้องร่วมมือกันเข้าไปกลุ้มรุม เพียงเล่าฮูคนเดียวก็เหลือเฟือแล้ว"

ขาดคำตาเป็นประกายวาววับ ตวาดเสียงกึกก้องขึ้น

"รับมือ!"

เสียงขาดคำกระบวนท่าไป๊ซัวอุ้นเจี้ย (ทะลักฝ่ามือทลายภูเขา) ฟาดโครมเข้าใส่อย่างหักโหมโหดร้าย

บ้อเก๊กท่งจื้อรู้ดีว่ากระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูมีพลังฝีมือสูงส่งยอดเยี่ยม การจู่โจมไหนเลยจะกล้าชะล่าเลินเล่อจึงเห็นพลังฝ่ามือคราวนี้มีความดุดันปานพายุพุ่งเสียงครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวผู้คนจนระย่อ

อึ้งคี้อูรู้ดีว่าสถานการณ์ยับเยินแล้ว ตกลงใจจะเสี่ยงชีวิตกันให้ถึงขั้นแตกหักเสียเลย พอเห็นการจู่โจมก็แค่นเสียงเย็นชาออกมา กระบี่คี้มึ้งเกี่ยมสะบัดขึ้นแล้ว เสือกแทงไปที่คอหอยของบ้อเก๊กท่งจื้อด้วยท่าเซี่ยวจี้น่ำเทียน (ชี้ฟ้าทักษิณ) อย่างแคล่วคล่องว่องไว

เห็นประกายกระบี่พุ่งเป็นเส้นสาย สลับซับซ้อนจนไม่อาจคาดคำนวณว่าจู่โจมในทิศทางใด ความรวดเร็วดุร้าย ต่างบรรลุถึงจุดขีดสุดทั้งสิ้น

บ้อเก๊กท่งจื้อเห็นการตีโต้มาอย่างเสี่ยงชีวิต ก็รีบเปลี่ยนกระบวนท่าไปในบัดดล เบี่ยงกายเตี้ยเล็กวูบหนึ่งก็ถลันหายเข้าไปในม่านกระบี่ เสียงตวาดสำทับพอกึกก้องระดมโหมใส่ไปเจ็ดฝ่ามือสามเท้า กระบวนท่าไม้ตายอันพิสดารว่องไวระดมโหมไล่อย่างรวดเร็วดุร้าย ยามมองผาดๆ คล้ายดั่งจู่โจมไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน

บ้อเก๊กท่งจื้อมีร่างเตี้ยเล็กผิดส่วนสัด แต่พลังฝีมือได้ฝึกปรือมาจนสูงล้ำยามกระโดดโลดแล่นคล้ายดั่งเป็นกระสุนที่ถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์คันแข็งแกร่ง ว่องไวปราดเปรียวยิ่งกว่าสายฟ้าคะนองฝน จนผู้คนยากยิ่งจะคำนวณแน่ว่ามันอยู่ในสารทิศใดกัน

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู แม้จะมีกระบี่คี้มึ้งเกี่ยมอันคมกริบวิเศษ มีเพลงกระบี่ที่พลิกแพลงพิสดารจนภูตผีเทพยดาคาดคำนวณไม่ได้ แต่เมื่อเผชิญกับบ้อเก๊กท่งจื้อที่เตี้ยเล็กดั่งเป็นลูกหนัง ก็รู้สึกไม่มีหวังจะได้ชัยไปเลย

แต่ทว่า ยังคงควงกระบี่คี้มึ้งเกี่ยมจนเป็นม่านอันหนาแน่นซับซ้อน ลมฝนไม่อาจจะทะลวงเข้าไปสัมผัสกายได้ คล้ายดั่งคิดจะป้องกันตัวให้รัดกุมก่อนแล้วจึงค่อยหาโอกาสตีโต้เอาชัยในภายหลัง

เพียงชั่วพริบตา ทั้งสองได้หักหาญผลาญกันไปสิบกว่ากระบวนท่า แต่ไม่มีฝ่ายใดจะช่วงชิงเป็นผู้มีเปรียบของกันและกัน เป็นที่เห็นได้แน่ชัดถนัดตา ทั้งสองหากคิดจะปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้ามนั้น น่ากลัวจะต้องพันห้าร้อยกระบวนท่าเสีย

ก่อน จึงพอจะได้เค้ามูลร่องรอย...

ขณะนี้ หลวงจีนเสือดาวกักอินที่นั่งผนึกลมปราณพักผ่อนอยู่ทางมุมห้องได้ทรงกายขึ้นช้าๆ มาแล้ว เนื่องจากความสนใจของคนทั้งหลายต่างรวมจุดอยู่ในคู่ต่อสู้ระหว่างบ้อเก๊กท่งจื้อกับกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู จึงไม่มีผู้ใดไปพบเห็นว่าหลวงจีนชราได้ลุกขึ้นมาแล้ว

หลวงจีนเสือดาวกักอินเมื่อครู่แม้จะอยู่ในระหว่างหลับตาเดินลมปราณแต่อาศัยโสตประสาทที่ได้ฟังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในห้องทั้งหลายแหล่ ก็รู้แจ้งกระจ่างดั่งตาเห็น ยามนี้ดวงตาอันคมวามเป็นประกายแววับจับจ้องกลางหลังคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่ง เคลื่อนกายเข้ามาอย่างแช่มช้าไม่มีสุ้มเสียง

หลวงจีนมังกรและเสือโคร่งทั้งสอง ยืนประจันหน้ากับพวกคุ้ยงังเพี้ย ดังนั้น สภาพทางด้านหลังทั้งสองจึงเห็นได้ถนัดชัดเจน ริมฝีปากของหลวงจีนมังกรสั่นระริกสองครา แต่ก็ต้องหยุดยั่งเอาไว้มิส่งเสียงออกมา

ท่าทีของหลวงจีนชรา มาตรแม้นคุ้ยงังเพี้ยและโกวเนี้ยทั้งห้ามิได้สังเกตเห็น แต่ยังไม่อาจหนีรอดจากสายตาของน่ำฮุนได้ นางพอเห็นก็ฉุกใจได้คิดต้องเหลียวหน้ามองกลับมาอย่างลืมตัว

พริบตาที่น่ำฮนเบือนหน้ามานั้น หลวงจีนเสือดาวกักอินก็ลงมือจู่โจมโดยไม่ส่งเสียงอย่างไร กระโดดกายพุ่งเข้ามาฟาดท่าเนียบไฮ้บ้อเปียง (ทะเลบาปไร้ฝั่ง) ฟาดยังกลางหลังคุ้ยงังเพี้ยดุจกับอสนีบาตฟาดทำลาย ดุเดือดโหดร้ายสุดจะเปรียบประมาณ

น่ำฮุนพอเห็นแตกตื่นตกใจยิ่งนัก จะเคลื่อนกายเข้าช่วยเหลือรับแทนก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว กระวนกระวายจนร้องขึ้นด้วยความแตกตื่น

"เพี้ยยี้ ข้างหลัง!"

คุ้ยงังเพี้ยผ่านศัตรูมามากมายหลายหลาก พอเสียงกระทบโสตก็รู้สึกมีพลังกดดันกระแทกมาถึงกลางหลัง มาตรแม้นตกใจมิใช่น้อย แต่ยังเยือกเย็นมั่นคงดั่งบรรพตใหญ่ คิ้วทั้งสองเลิกขึ้นสูงแล้วสะบัดฝ่ามือฟาดกลับมาในท่าเชี่ยงฮวงปวยเล้ง (มังกรกระโดดนภากาศ) แส้ฮั่งเล้งเปียงที่หวีดหวิวเสียดประสาท ถูกพุ่งออกจากชายโครงซ้ายมาทางด้านหลังดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ร่างก็ฉวยสภาวะที่สบัดกระบวนท่า ล้มกลิ้งออกไปทางด้านขวาดุจกับสายฟ้า

เสียงโครมดังสนั่นปานฟ้าทลาย จากนั้น เสียงแผดร้องอันโหยหวนสะท้านใจก็ดังตามติดขึ้น ประกายโลหิตสาดกระจัดกระจาย เสียงโครมดังกึกก้อง

แล้วร่างสูงใหญ่ของหลวงจีนเสือดาวกักอิน ได้ถูกคุ้ยงังเพี้ยหวดด้วยแส้จนปลิวกระเด็นไกลออกไปห้าเชียะ เมื่อร่วงสัมผัสกับพื้นแล้วยังชักอยู่อีกชั่วครู่ วิญญาณอันชั่วร้ายจึงได้ไปรายงานในห้วงอเวจี ที่ทรวงอกมีคราบโลหิตติดเป็นทางยาวปากแผลจากปลายแส้ทะลวงจนกว้างเท่ากับชามโคม

น่าสมเพชที่หลวงจีนชรา ถูกความละโมบกระตุ้น ให้มาหมายช่วงชิงของวิเศษ แต่ของวิเศษยังมิทันจะผ่านสายตา ก็ต้องอำลาจากโลกนี้ไปเสียแล้ว

น่ำฮุนกระโดดปราดมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย นั่งยองๆ ลงประคองขึ้นมาแล้วถามว่า

"เพี้ยยี้ บาดเจ็บบ้างหรือไม่?"

โกวเนี้ยทั้งห้าที่งุนงงไปชั่ววูบ ต่างฮือกันเข้ามารายล้อมจนรอบข้าง

คุ้ยงังเพี้ยพลิกกายกระโดดขึ้นยืน แย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"แป๊ะบ้อ มิเป็นไร"

หงส์เกียวพอเห็นสีหน้าคุ้ยงังเพี้ย ก็รู้ว่าคุ้ยงังเพี้ยพลาดท่าเสียทีแล้ว นางรีบส่งเสียงถามอย่างกังวลสนใจยิ่งว่า

"เพี้ยตี๋ มันทำร้ายท่านในที่ใด?"

กล่าวแล้วรีบยื่นมือประคองสองไหล่คุ้ยงังเพี้ยด้วยท่าทีที่เป็นไปอย่างธรรมดามิเสแสร้ง ทำให้ผู้พบเห็นต้องรู้สึกเป็นเรื่องไม่มีที่ขัดนัยน์ตาเลย

โกวเนี้ยอีกสี่นาง ต่างจับสายตาอันกังวลวิตกมามองดูคุ้ยงังเพี้ยเป็นจุดเดียวกันทั้งสิ้น

คุ้ยงังเพี้ยแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไหล่ซ้ายข้าพเจ้าถูกปลายพลังฝ่ามือมันปาดเข้าใส่ ผนึกลมปราณสักครู่ก็ทุเลาเป็นปรกติได้"

เตี้ยเอียลิ้มละล่ำละลักขึ้นทันที

"อย่างนั้น รีบเริ่มผนึกลมปราณในบัดนี้เถิด"

น่ำฮุนก็ลูบกระดูกไหล่คุ้ยงังเพี้ยอยู่ไปมายิ้มอย่างปรานีแล้วกล่าวว่า

"พวกเราจะพิทักษ์ให้แก่ท่าน อย่าได้ทำให้เสียเวลา รีบผนึกกำลังขึ้นมาเถิด"

คุ้ยงังเพี้ยตื่นตันใจยิ่งนัก ต้องผงกศีรษะรับคำแล้วทรุดกายนั่ง หลับตาเกร็งลมปราณให้โคจรพักผ่อนกาย โกวเนี้ยทั้งห้ายืนรายล้อมอยู่รอบข้างจนกลายเป็นวงกลมพอดี

น่ำฮุนก้าวช้าๆ ออกจากนอกวง กวาดตามองดูกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูที่ยังสู้อย่างดุเดือดอยู่กับม้อเก๊กท่งจื้อ แล้วจึงเบือนสายตาจ้องมองหน้าหลวงจีนชรามังกรกับเสือโคร่ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หลวงจีนเสือมังกร คิดไม่ถึงว่า พวกท่านที่เป็นชนชั้นเลื่องเกียรติศักดิ์ศรีสูง ถึงกับมากระทำเรื่องลับๆ ล่อๆ เช่นพวกลักเล็กขโมยน้อยขึ้นได้ วันนี้พวกท่านจะต้องตอบให้เราน่ำฮุนได้เข้าใจกระจ่างเสียบ้างแล้ว"

หลวงจีนเสือมังกรเห็นซือตี่ตายด้วยแส้ฮั่งเล้งเปียงของคุ้ยงังเพี้ยลงตำตาเพลิงแค้นในอกก็ฮือโหมจนสดระงับอยู่แล้ว พอได้ยินคำคุกคามจึงตวาดเสียงกึกก้องว่า

"ประสกตั้งหน้าหาเรื่องราว หรือว่าอาตมากลัวท่านไปด้วย?"

น่ำฮุนแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"หาเรื่องราว? เฮอะ! พวกท่านกลับบ่ายเบี่ยงจนหมดมลทินเลยหรือ?"

หลวงจีนเสือโคร่งกักติ๊งกระซากเสียงขึ้นว่า

"ประสกกล่าววาจาใดควรระวังไว้ พวกเราบ่ายเบี่ยงภาระอันใด มีหรือจะไม่รับผิดชอบได้?"

น่ำฮุนแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

"การกระทำของกักอิน พวกท่านมิได้เห็นตำตา?"

หลวงจีนมังกรกักชิวพลันสะอึกกายเข้าไปก้าวใหญ่ กระซากเสียงกล่าวขึ้น

"จะบอกหรือไม่เป็นเรื่องของอาตมา ท่านเกี่ยวข้องได้หรือ?"

น่ำฮุนหัวร่อคักคัก แล้วกล่าวสวนคำ

"เมื่อเห็นแล้วไม่บอกก็เป็นการสมรู้ร่วมคิด"

หลวงจีนเสือโคร่งแผดร้องหัวร่อ กล่าวขึ้น

"ประสก ท่านออกจะคุกคามผู้คนจนเกินไปแล้ว ควรทราบไว้ อาตมามิใช่เป็นพวกกลัวเรื่องราวใด"

เสียงแผดหัวร่อในครานี้ บ่งบอกสันดานอันชั่วร้ายของหลวงจีนชรามาจนเปิดเผยชัดเจน

น่ำฮุนรีบสะอึกกายเข้าไปอย่างว่องไว ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"อย่างนั้น ท่านรับมือเราทดลองดูกสักครา"

เสียงขาดคำมือขาวผ่องพลิกวูบ ฟาดโคมออกไปในบัดดลทันที

หลวงจีนมังกรกักติ๊งก็มิใช่เป็นชนชั้นปากแข็งมืออ่อน มันตวาดเสียงกึกก้องขึ้นว่า

“อาตมารับไว้ก็แล้วกัน”

ขาดคำก็ฟาดฝ่ามือออกปะทะต้านทาน จนเสียงระเบิดกึกก้องสะท้านเศษศิลาและฝุ่นละอองปลิวกระจายคละคลุ้งไป

น่ำฮุนไหล่สั่นสะท้านเล็กน้อย ส่วนหลวงจีนชราต้องถอยกายไปถึงสามก้าวใหญ่

เพียงกระบวนท่าเดียว ผลแพ้ชนะก็ประจักษ์ตาน่ำฮุนเบิ่งตาอันคมวาวจนกลมกว้าง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดอีกครั้ง หมายจะรุกไล่เข้าไปซ้ำเติมให้อยู่มือ พลันมีเสียงเอี๊ยดอ๊าดดังขึ้นทางด้านขวาของห้องศิลา นางรีบรั้งมือกลับไว้ในบัดดล

เสียงที่ดังสนั่นหวั่นไหวในคราวนี้ทำให้ทุกผู้คนต่างเหลียวหน้ามองไปทันที พลันมีเสียงเข้มแข็งของชายชราร้องขึ้นว่า

“บ้อเก๊กเฮีย แย่แน่แล้ว พวกมันปล่อยน้ำเข้ามาในบึงแล้ว”

เสียงขาดคำ ในห้องก็มีชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลง หน้าตามีแววโอบอ้อมอารีย์ ที่ด้านหลังของชายชราปรากฏปากถ้ำสีดำขึ้นมาอีกแห่งหนึ่ง แสดงว่าเมื่อครู่ชายชราได้เข้ามาทางถ้ำแห่งนี้

ชายชราพอเข้าถ้ำ เห็นบ้อเก๊กท่งจื้อต่อสู้กับกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูอย่างดุดันเอาเป็นเอาตาย ก็กระวนกระวายใจยิ่งนัก เกร็งลมปราณตวาดสดเสียงไปว่า

“หยุดมือ!”

เสียงดังคล้ายฟ้าผ่าลงมาข้างกาย สะท้านแก้วหูจนอื้ออึงไปทุกผู้คน

คู่ต่อสู้ที่ประหัตประหารกันอย่างดุดัน พอได้ยินเสียงก็พากันหยุดมือแล้วผละออกจากกันในทันที

ชายชรารีบเดินปราดเข้าไปหาบ้อเก๊กท่งจื้อ กล่าวว่า

“บ้อเก๊กเฮีย พวกมันปล่อยน้ำเข้ามาในบึงแล้วจะทำอย่างไรเล่า?”

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูพอได้ฟังว่า คนของเกาะอสูรได้ปล่อยน้ำเข้ามาในบึง ก็แตกตื่นตกใจจนขวัญหาย รีบสาวเท้าหมายจะวิ่งมายังชายชราผู้นี้

ชายชราพอเห็นก็สั่นศีรษะ กล่าวว่า

“สายเสียแล้วเมื่อตอนข้าพเจ้าเข้ามาในอุโมงค์ลับก็ถูกพวกมันรู้ตัวเสียก่อน น่ากลัวยามนี้รอบข้างขอบบึงฉลามถูกผู้คนฝ่ายมันยึดครองจนหนาแน่นหมดสิ้นแล้ว พอกระโดดขึ้นไปมิได้ ก็ต้องร่วงลงมาในบึง เห็นทีต้องตายอยู่กับปากฉลามทั้งฝูงใหญ่อย่างแน่นอน”

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูที่ว่ายน้ำไม่เป็น พอได้ยินก็แตกตื่นขวัญเสีย ร้อง

ขึ้นว่า

"ท่าน...ท่านไฉนไม่บอกเสียแต่แรก?"

บ้อเก๊กท่งจื้อแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

"สักครู่ เราสองเมื่อตกอยู่ในฝูงฉลามร้ายรายล้อม ค่อยมาสู้กันให้แตกหักอีกสักครั้ง"

กล่าวแล้วมิไปแยแสต่อตัวกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู แต่หันมาแนะนำกับชายชราว่า

"ทั้งสองท่านนี้ก็คือซ้าจินกับน่ำฮุนค่สามีภรรยาที่มีเกียรติภมิกระเดื่องเลื่องลือในบู๊ลิ้มของตงง้วนมาเนิ่นนานปี"

ชายชรารีบหันมาน้อมกายคารวะต่อทั้งสองแล้ว กล่าวว่า

"เล่าฮู ตั๋วเต้าจู๊ (หัวหน้าเกาะคนใหญ่) แห่งเกาะอสูร ยินได้รู้จักกับท่านทั้งสอง"

โกวเนี้ยทั้งห้าพอได้ฟังว่า คนผู้นี้คือหัวหน้าใหญ่ของเกาะอสูร ต่างมีสีหน้าตื่นเต้นจนตัวเกร็ง รีบผนึกกำลังไว้ในสองฝ่ามืออย่างเคร่งเครียด

บ้อเก๊กท่งจื้อรู้ดีว่า ยามนี้ไม่มีเวลาจะมาอธิบายให้กระจ่างได้ จึงรีบเอ่ยปากถามขึ้น

"เมื่อตอนท่านมา ทีตี้ซังเล้ง (สองวิญญาณฟ้าดิน) ทั้งสองอสูรรู้ตัวหรือไม่?"

ชายชราสั่นศีรษะถอนหายใจ กล่าวว่า

"เล่าฮูแม้รู้ดียากจะหลบรอดออกจากหูตาของสองอสูรร้าย แต่เหตุการณ์ก็กระชั้นจนคับขันยิ่งมิอาจไม่มาบอกให้รู้ตัวได้"

ขาดคำเหลียวซ้ายแลขวามองไปรอบข้าง แล้วถามว่า

"พวกมันยังไม่ได้มา?"

"มิเห็นมีผู้ใดมาเลย"

ตั๋วเต้าจู๊พอฟังสีหน้าพลันรันทดหดหู่ แหงนหน้าถอนหายใจยาวๆ แล้วกล่าวว่า

"โอ คุณธรรมเสื่อมโทรมจนจืดจาง น้ำใจผู้คนบอบบางยิ่งกระดาษ ดูท่านับแต่นี้ต่อไปเกาะม้อเต้าจะไม่มีวันสุขสันติได้แล้ว"

ท่าทีสีหน้าของเต้าจู๊ผู้ชรา ทำให้โกวเนี้ยทั้งห้าและซ้าจินกับน่ำฮุนต้องพิศวงสงสัยยิ่งนัก เพราะพวกทั้งปวงตั้งใจมาเพื่อทำลายเกาะม้อเต้าอันมีอำนาจ

สูงสุด กลับตกอยู่ในระหว่างวิงวอนผู้คนให้ช่วยเหลือตน

เตี้ยเอียลิ้มเหลือบแลดูตั๋วเต้าจู๊แวบหนึ่ง คำนึงอยู่ในใจ

"ดูจากลักษณะท่าทีของคนผู้นี้ มีความโอบอ้อมอารีย์อย่างจริงใจ ผิดกับยี่เต้าจู๊และซาเต้าจู๊จนคล้ายฟ้ากับดิน หรือว่า พวกมันเกิดจิตคิดทรยศ เกาะม้อเต้าถูกบุคคลนอกยึดครองไปแล้ว?"

บ้อเก๊กท่งจื้อหัวร่อฮา ฮา กล่าวว่า

"ฮา ฮา เฒ่าที่รัก มิต้องกระวนกระวายไป ฟ้าดินย่อมไม่ขับไล่คนให้จนตรอกดอก พวกมันไม่มาย่อมยังมีผู้สามารถถกฟ้าดินดลใจ ผลักดันให้มาช่วยเหลือในครานี้"

ตั๋วเต้าจู๊พอฟังก็ตื่นเต้นยินดียิ่ง รีบประสานมือคารวะต่อซ้าจินกับภรรยาจนจรดพื้น กล่าวขึ้นอย่างนอบน้อมจริงใจ

"เล่าฮูขอกราบท่านผู้มีพระคุณทั้งสองท่าน"

กล่าวแล้วก็ทอดถอนใจยาวๆ อีกครั้ง

"โอ...เกาะอสูรมีโอวาทให้ทำนุบำรุงแต่มาตุภูมิถิ่นเกิดอยู่หลายชั่วคน มิเคยไปแก่งแย่งชิงดีกับพวกโลกภายนอก มาตรแม้นโลกภายนอกจะมีกิตติศัพท์ร่ำลือ ว่าเกาะอสรเช่นดั่งเป็นอาณาจักรปิศาจ มาได้ไม่มีหวังกลับ แต่นั่นเป็นเพราะเกาะเราไม่ปรารถนาจะถูกลากเข้าไปในวงพวกนักเลงด้วย จึงจำต้องใช้การกระทำอันจนใจและจำเป็นเช่นนั้น"

หยุดทอดถอนใจอีกครา จึงกล่าวสืบต่อไป

"เหตุการณ์ดั่งนี้เป็นมาหลายชั่วคน ต่างอยู่อย่างสุขสงบรื่นรมย์ มิคาดว่า พอตกมาถึงรุ่นของเล่าฮู ก็เกิดเรื่องอันร้ายแรงขึ้นมา อาจบางทีเพราะเล่าฮูไม่มีสติปัญญาความสามารถจะเป็นผู้นำที่ดี จึงทำให้ชือตี๋ทั้งสองเกิดความไม่พอใจชักนำเอาสองจอมอสูรที่อำมหิตโหดร้ายสะท้านพิภพ และศิษย์ของพวกมันฮือกันเข้ามาในเกาะนี้ กะการวางแผนยกกำลังเข้ากำราบปราบปรามบู๊ลิ้มของตงง้วน ทำลายโอวาทและรากฐานของเกาะอสูรที่ไม่มีความทะเยอทะยานมาหลายชั่วคน จนยับเยินหมดสิ้น"

หยุดถอนหายใจด้วยความสะทกสะท้อนจึงยอมกล่าวสืบต่อไป

"หากได้รับการช่วยเหลือ อย่างเต็มกำลังของท่านทั้งสอง ขจัดกวาดล้างสองอสูรร้ายที่ยิ่งใหญ่ ไม่เพียงทุกชีวิตในครอบครัวของเล่าฮู จะจารึกเอาไว้จวบจนวันตายเท่านั้น แม้ศิษย์ของเกาะม้อเต้าทุกผู้คน ก็จะเทิดทูนพระคุณนี้เอาไว้

จวบชั่วชีวีหาไม่”

ขาดคำ คารวะอย่างนอบน้อมจนจรดพื้นอีกครั้ง

ช้าจินต้องคำนึงขึ้นด้วยความตื่นเต้นตกใจ

“ทีตี้ซังเล้งทั้งสองนี้ เป็นจอมอำมหิตอันมีเกียรติภูมิยิ่งใหญ่เพียงไร? ไฉนแม้กระทั่งตั๋วเต้าจู๊ผู้มีฝีมืออันเข้มแข็งสุดยอดจนสะท้านแผ่นดิน ยังสู้กับมันทั้งสองมิได้เล่า?!”

ขณะขบคิดก็รีบคารวะตอบ กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

“เต้าจ๊กล่าวรนแรงเกินไปแล้ว ข้าพเจ้าผู้น้องจะมีความสามารถสักเพียงไร ไหนเลยจะกล้าคุยโอ่ยึดเกาะกลับคืนจากศัตรูได้”

ตั๋วเต้าจู๊งุนงงไปชั่ววูบ เข้าใจว่าช้าจินไม่ยินยอมช่วยเหลือ ต้องกล่าวอย่างรุ่มร้อนลืมตัวขึ้นว่า

“หรือช้าเฮียไม่ยินดีช่วยเหลือข้าพเจ้า? โอ นี่ก็ยากจะตัดพ้อตำหนิเพราะท่านและข้าพเจ้ามิเคยรู้จักมักคุ้นกันมา ผู้ใดจะยินยอมเสนอหน้าออกไปเพราะศัตรูอันกล้าแข็งเช่นนี้”

วาจาชะงักลงเล็กน้อย สองตาพลันมีประกายเจิดจ้าแวววับ คล้ายดั่งตัดสินใจได้เด็ดเดี่ยวแล้ว กล่าวว่า...

“เอาเถิด ขอกล่าววาจาที่ไม่น่าฟังสักประโยค ขอเพียงกำลังความสามารถของข้าพเจ้ากระทำได้ ยินดียอมรับปากเงื่อนไขที่ช้าเฮียเสนอมาทุกๆ ประการ”

เป็นวาจาที่สัตย์ซื่อจริงใจ ไม่มีเล่ห์ร้ายเคลือบแคลงเลย

“เตี้ยเอียลิ้มพอเห็นก็ต้องคำนึงอยู่ในใจ

“คนผู้นี้มีจิตใจอันโอบอ้อมอารีย์ เปี่ยมธัมมะจริงๆ”

บ้อเก๊กท่งจื้อหัวร่อแล้วสวนคำขึ้นว่า

“เฒ่าที่รัก ท่านหาคนผิดไปแล้ว ผู้ที่เราหมายถึงนั้นมิใช่ช้าเฮียผู้นี้”

“ผู้ใด?”

บ้อเก๊กท่งจื้อหัวร่อร่า พลางกล่าวว่า

“ท่านลองคาดเดาดู”

ตั๋วเต้าจู๊เหลียวหน้ากวาดตาไปรอบข้าง เห็นนอกจากช้าจินกับภรรยาแล้ว ล้วนเป็นทารกใหญ่ทั้งสิ้นดูไม่ออกเลยจริงๆ ว่าจะมีผู้ใดที่สามารถเช่นดั่งบ้อเก๊กท่งจื้อว่ามา จึงรีบสั่นศีรษะกล่าวอย่างรุมร้อนใจว่า

“บ้อเก๊กเฮีย เรื่องได้คับขันจนแทบถึงขี้นแตกหักแล้ว ท่านไยต้องมาสัพยอกหยอกล้อให้ข้าพเจ้ารุ่มร้อนใจไปอีกเล่า?”

บ้อเก๊กท่งจื้อหัวร่อพลางกล่าวขึ้น

“เอาเถิด เอาเถิด บอกกับท่าน คือคนผู้นี้เอง”

กล่าวแล้วชี้ไปยังคุ้ยงังเพี้ยที่เพิ่งจะลุกขึ้นยืนมา

ตั๋วเจ้าจู๊พอเห็นคุ้ยงังเพี้ย ที่เป็นทารกใหญ่อายุยังไม่ถึงวัยฉกรรจ์ ก็พิศวงสงสัยใหญ่หลวงนัก จนต้องเหลียวหน้ามาถามว่า

“บ้อเก๊กเฮีย?”

“ไฮ้! เฒ่าที่รัก ท่านอย่ามีตาที่ปราศจากแวว เลย ท่านทราบหรือไม่ซือตี๋ที่ชั่วร้ายทั้งสองของท่านนั้นเคยพ่ายแพ้อยู่กับมือผู้ใดกัน?”

ตั๋วเต้าจู๊ขบคิดชั่วครู่ พลันร้องด้วยความแตกตื่นว่า

“หรือน้องผู้นี้คือคุ้ยงังเพี้ย?!”

คุ้ยงังเพี้ย แม้จะอยู่ในระหว่างผนึกลมปราณพักผ่อน แต่กับเรื่องราวและวาจาที่ดำเนินอยู่เมื่อครู่ ได้รู้กระจ่างชัดเจนหมดสิ้น จิตใจที่เคียดแค้นชิงชังต่อตั๋วเต้าจู๊ที่มีอยู่แต่แรก ปลาสนาการจนหมดสิ้นไปเนิ่นนานแล้ว ดังนั้น จึงรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“ผู้เยาว์คือคุ้ยงังเพี้ย”

ตั๋วเต้าจู๊งุนงงชั่ววูบ พลันคารวะจนจรดพื้นในทันที กล่าวขึ้น

“น้องท่านโปรดอภัยให้เล่าฮูที่มิได้รู้ตัวก่อน เรื่องราวในทางนี้ยังหวังว่าน้องท่านอย่าได้ถือโทษโกรธเคืองโปรด...”

คุ้ยงังเพี้ยรีบกล่าวตัดบทอย่างยิ้มแย้ม

“ตั๋วเต้าจู๊มิบอก ข้าพเจ้าก็จะเข้าไปดูลาดเลาในเกาะสักครั้ง เพียงแต่ว่าคนที่ตั้งใจจะหาในตอนแรกนั้นคือตั๋วเต้าจู๊ท่าน ส่วนบัดนี้เปลี่ยนเป้าหมายไปเท่านั้นดอก สำหรับจะสามารถมีชัยได้หรือไม่ ยังมิอาจจะคาดคำนวณแน่แก่ใจ”

เป็นวาจาที่กล่าวอย่างเปิดเผยสัตย์ซื่อ แต่ก็มิทำให้ผู้รับฟังรู้สึกระคายหูลำบากใจ

ขณะนี้ในถ้ำมีน้ำทะเลไหลบ่าเข้ามาแล้ว กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูพอเห็นก็ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้น

“อา...อา...น้ำ...น้ำทะลักเข้ามาแล้ว”

ตั๋วเต้าจู๊มิได้มีความตื่นเต้นตกใจแม้แต่น้อยกล่าวว่า...

“เมื่อตอนข้าพเจ้าเข้าในถ้ำ น้ำทะเลก็ได้บ่าขึ้นจนท่วมปากถ้ำแล้ว น่ากลัวอีกเพียงไม่นาน ถ้ำที่ข้าพเจ้าเข้ามาก็จะถูกน้ำท่วมจมหาย พวกเราจะต้องรีบหาทางดำเนินอย่างไรโดยด่วน”

บ้อเก๊กท่งจื้อกล่าวขึ้นมา

“พวกเราพาลเปิดประตูถ้ำ ออกไปฆ่าเหล่าฉลามร้ายให้หมดสิ้นไป จึงค่อยคิดบัญชีกับพวกมันในโอกาสหน้าก็แล้วกัน”

ตั๋วเต้าจู๊สั่นศีรษะ กล่าวว่า

“ฉลามในบึงนี้มีอยู่เป็นจำนวนหมื่นๆ พันๆ จะฆ่าให้หมดสิ้นได้อย่างไร? แม้นับว่าฆ่าได้ก็ไม่มีเรี่ยวแรงจะไปต่อต้านกับศัตรูผู้กล้าแข็งอีกแล้ว”

เทียนม้อนึ้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เมื่อตอนพวกเราเข้าในหุบเขา มิเห็นมีน้ำทะเลอยู่เลย พวกมันเลี้ยงฉลามร้ายในที่ใดกัน?”

ตั๋วเต้าจู๊ถอนหายใจ กล่าวว่า

“นี่คือแผนการอันอุบาทว์ของสองวิญญาณร้าย พวกมันเห็นสถานที่นี้มีระดับต่ำกว่าน้ำทะเลมาก จึงสั่งให้คนไปเจาะตามผนังศิลารอบๆ ข้าง จนสามารถระบายน้ำทะเลให้ไหลเข้ามาท่วมแอ่งใหญ่ ที่คล้ายบึงนี้แล้วหาทางล่อฉลามเข้าไปกักขังไว้ในถ้ำ เป็นจำนวนมาก จากนั้น ปิดสองฟากของปากถ้ำเอาไว้ รอจนผู้คนเข้ามาในหุบเขาแล้ว มันจึงค่อยทลายประตูศิลาเปิดปากถ้ำ ปล่อยปลาฉลามเข้ามาในนี้ซึ่งคล้ายเป็นแอ่ง”

เตี้ยเอียลิ้มรีบถามขึ้น

“อย่างนั้น ถ้ำนี้ก็มีทางทะลุออกทะเลได้?”

“ถูกแล้ว”

เตี้ยเอียลิ้มพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“พวกมันเมื่อเฝ้ารออยู่ที่เบื้องบนแอ่งน้ำ พวกเราหากขึ้นไปโดยตรง จะต้องเสียเปรียบอย่างมากมายแน่นอน พวกเราไยไม่เข้าทางอุโมงค์ถ้ำสู่ทะเลใหญ่เสียก่อน จากนั้น มุ่งตรงเข้ายังใจกลางของเกาะ ยึดครองจุดสำคัญอันคล้ายหัวใจเอาไว้ ค่อยมาต่อต้านจัดการพวกมันในภายหลัง?”

ตั๋วเต้าจู๊พอได้ฟังก็ปลาบปลื้มยินดียิ่ง ร้องขึ้นว่า

“แผนนี้นับว่าวิเศษเลิศล้ำจริงๆ ชีวิตทั้งครอบครัวของเล่าฮูมีหวังรอดได้แล้ว”

วาจาชะงักลงชั่วขณะ พลันก็ขมวดคิ้วกล่าวอีกว่า

“แล้วพวกฉลามเหล่านั้นจะทำอย่างไรกับมัน?”

เตี้ยเอียลิ้มกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“ฉลามเมื่ออยู่ในน้ำ สายตาของมันสั้นที่สุด แต่ประสาทจมูกปราดเปรียวร้ายกาจนัก พวกเราเมื่อเข้าในแอ่งน้ำ จะให้ประเสริฐ อย่าได้เผชิญกับมันในด้านตรง หากมิคับขันจำเป็นยิ่ง อย่าได้ฆ่าพวกมันด้วย มิเช่นนั้น พอฉลามร้ายได้กลิ่นคาวเลือดจะต้องฮือกันมาเป็นฝูงใหญ่ยากต่อการกำจัดกวาดล้างยิ่ง”

นางกล่าวอย่างสมเหตสมผล ทำให้ผู้ได้ฟังต้งเลื่อมใสนับถือ

ตั๋วเต้าจู๊ต้องกล่าวด้วยความพิศวงสงสัยขึ้นว่า

“โกวเนี้ยไฉนจึงรู้เรื่องสัตว์ในทะเลได้ชัดเจนกระจ่างปานนี้?”

น่ำฮุนอธิบายขึ้นอย่างยิ้มแย้มว่า

“นางทั้งสองคือกงจู๊ของเง่งเพ็กก๊ก!”

กล่าวแล้วชี้ไปยังสองศรีพี่น้องแซ่เตี้ย

ตั๋วเต้าจู๊ตื่นตกใจยิ่งนัก รีบคารวะอย่างนอบน้อมกล่าวว่า

“เล่าฮูขอกราบพบกงจู๊”

เตี้ยเอียลิ้มหน้าระเรื่อสดใส รีบกล่าวว่า

“ผู้เยาว์มิกล้ารับ พวกเราเดินทางกันเถิด”

ผจญภัยแอ่งฉลามร้าย

ทงเทียนเต้าหยิน พอจะมีวิชาทางน้ำอยู่บ้างจึงไม่ใคร่แตกตื่นตกใจนัก สอง หลวงจีนเสือมังกรก็เชี่ยวชาญช่ำชองในวิชาทางน้ำไม่เบา ดังนั้น จึงไม่วิตกกังวลเท่าใด มีกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูเท่านั้นที่ว่ายน้ำไม่เป็น พอได้ยินเสียงเตี้ยเอียลิ้มบอกให้เดินทาง ไหนเลยจะทนทานความกระวนกระวายได้ รีบสะบัดกระบี่คี้มึ้งเกี่ยมออกขวางประตูศิลาไว้ร้องขึ้น

"ผู้ใดจะเปิดประตถ้ำให้น้ำทะลักเข้ามา จะต้องผ่านด่านของเล่าฮเสียก่อน"

การมาสกัดกั้นขวางทางอย่างกะทันหันของมัน เป็นที่ผิดคาดหมายของทุกผู้คนยิ่ง จนต่างต้องตะลึงลานไปด้วยความสงสัยใจ บ้อเก๊กท่งจื้อหัวร่อกล่าวขึ้น

"ท่านคงกลัวจะประมือพิสูจน์กับเล่าฮูในน้ำกระมัง? ฮา ฮา ฮา.."

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู กระซากเสียงอย่างดื้อด้านขึ้นว่า

"ในสถานการณ์ที่อยุติธรรมเช่นนี้ เล่าฮูไม่มีความจำเป็นจะต้องไปพิสูจน์ฝีมือกับท่าน"

ขณะเวลานี้ ประตูลับที่ตั้วเต้าจู๊เข้ามาเมื่อครู่ก็มีน้ำไหลเข้ามาแล้ว กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูตระหนกจนหน้าถอดสีกล่าวเสียงหนักๆ กับหลวงจีนเสือและมังกรว่า

"ไต้ซือทั้งสองท่าน รีบปิดประตูศิลาแห่งนั้นไว้โดยด่วน"

หลวงจีนเสือโคร่งและมังกรก็เป็นผู้มีความฉลาดปราดเปรื่อง รู้ซึ้งแก่ใจหากแม้นลงมืออย่างวู่วามไม่ยั้งคิดในตอนนั้น ไม่เพียงจะเป็นการบาดหมางกับพวกผู้มีฝีมือทั้งหลายเท่านั้น ยังมิใช่เป็นแผนปลอดภัยอันยั่งยืนด้วย พวกผู้คนรุ่นนี้มาตรแม้นจะมีเปลือกนอกที่เปี่ยมธัมมะ ปากกล่าวแต่คำอารีย์มีคุณธรรม แต่ความจริงล้วนแล้วเป็นพวกที่เห็นประโยชน์ยิ่งใหญ่สำคัญกว่าทุกสิ่งใด ไหนเลยจะยอม

ก้าวร้าวล่วงเกินผู้อื่นเพื่อมันเพียงลำพัง

ดังนั้น หลวงจีนมังกรจึงก้มศีรษะ กล่าวว่า

"ประสกแซ่อึ้ง พวกเราหากสกัดประตูศิลาไว้ก็เท่ากับเป็นฉลามในถ้ำแห่งนี้ (หมายความว่าต้องจมน้ำตายอยู่ในถ้ำ) นับว่าไม่คู่ควรกันเลย"

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูละล่ำละลักว่า

"ไต้ซือ ท่าน..."

ขณะนี้ น้ำที่ไหลเอื่อยได้กลายเป็นไหลทะลักดั่งทำนบทลาย กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูพอเห็นน้ำที่ไหลหลากตั้งมากมายปานนั้น ก็วุ่นวายใจไปทันที รีบกระโดดเข้าไปสกัดยังประตูศิลาแห่งนั้น

ตั้วเต้าจู๊พอเห็นประตูไม่มีผู้สกัดกั้นขวางทาง รีบกระโดดเข้าไปในถ้ำก่อน วิ่งตรงจนถึงปากถ้ำ เตี้ยเอียลิ้มรีบสาวเท้าไล่ติดตาม กล่าวว่า

"อย่าเปิดประตูถ้ำจนหมด ระวังมิให้ฉลามโถมเข้ามาทำร้ายคน"

ตั้วเต้าจู๊ผงกศีรษะ กล่าวรับคำ

"กงจู๊วางใจ เล่าฮูเข้าใจได้"

กล่าวแล้วเริ่มเปิดกลไกประตูอย่างแช่มช้า น้ำทะเลที่อัดอยู่ทางภายนอกพอประตศิลาถกเปิดก็ไหลทะลักเข้ามาตามร่องนั้น ดจดั่งเป็นน้ำโกรกกระแทกชั่วเวลาครู่เดียว น้ำก็ไหลหลั่งจนท่วมข้อเท้า

ขณะนี้ พวกคุ้ยงังเพี้ยต่างเข้ามาภายในถ้ำแล้ว ช้าจินมองดูน้ำทะเลที่ทะลักดังทำนบทลายแวบหนึ่ง จึงเบือนหน้ามองหน่ำน่ำฮุนพลางกล่าวว่า

"ฮุนม่วย ข้าพเจ้าว่ายน้ำไม่เป็น ท่านจะต้องช่วยเหลือเสียบ้างแล้ว"

น่ำฮุนค้อนควักให้ กล่าวอย่างแง่งอนขึ้นว่า

"ผู้ใดจะทิ้งท่านไปได้เล่า..."

วาจาไม่ทันจบคำพลันหน้าแดงฉาน ชะงักวาจามิยอมกล่าวต่อ แต่ยังค้อนควักช้าจินอย่างดุร้ายไปอีกครา

ช้าจินแลบลิ้นยาวเหยียด กล่าวเบาๆ ว่า

"นี่จึงจะเป็นม่วยม่วยอันประเสริฐ"

น่ำฮุนหน้ายิ่งแดงเข้มขึ้นกว่าเดิม แต่มิกล้าจะตวาดเสียงดังกระไร นางแค่นเสียงด้วยความขุ่นเคืองอย่างโหดร้าย

"ไร้ยางอาย ท่านลองกล่าวมาเป็นไร"

ช้าจินมีความเกรงกลัวนางอยู่จริงๆ พอได้ฟังก็รีบกล่าวเบาๆ ขึ้น

“เอาเถิด เอาเถิด ไม่กล่าวก็ไม่กล่าว”

ขณะนี้น้ำทะเลในถ้ำได้เอ่อขึ้นจนท่วมเข่า กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูต้องใช้กำลังทั่วทั้งตัวอย่างลำบากยากเข็ญ จึงปิดประตูลับแห่งนั้นไปได้ พลันได้ยินเสียงที่ปากถ้ำมีน้ำไหลหลั่งมาจนดังสนั่นหวั่นไหวอีกแห่ง ก็รีบรั้งกระบี่พลิกร่างวิ่งกลับมา พลันได้ยินบ้อเก๊กท่งจื้อแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“คี้มึ้งเกี่ยม ท่านคิดจะต่อยตีก็เข้ามาได้เต็มที่”

บ้อเก๊กท่งจื้อ ความจริงมีส่วนสูงเพียงสามเชียะเท่านั้น น้ำที่เพิ่งจะท่วมถึงขาอ่อนของคนอื่นๆ แต่ก็ได้ท่วมถึงลำคอของมันแล้ว ยามว่ากล่าวเห็นศีรษะของมันโผล่อยู่เหนือน้ำเท่านั้นเอง เป็นศีรษะอันล้านเลี่ยนมีประกายมันแววับ

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูรู้ดีว่า บ้อเก๊กท่งจื้อเชี่ยวชาญในทางน้ำดุจกับเป็นปลากลับชาติมาเกิด แต่ตัวของมันแม้ว่ายน้ำพยุงร่างมิให้จมก็ยังทำไม่ได้ ไหนเลยจะกล้ารับปากต่อสู้กับมันอย่างเปิดเผย มีแต่ดั่งแค้นกระวนกระวายจนเหงื่อแตกโซมเต็มหน้าผาก แค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้นว่า

“บ้อเก๊กท่งจื้อ ท่านคิดจะทำอย่างไร?”

ปากแข็งแต่ใจหวาด เพียงได้ยินเสียงก็รู้อยู่ทุกผู้คน

ขณะนั้น น้ำได้ไหลบ่าเข้ามาจนท่วมศีรษะบ้อเก๊กท่งจื้อ แต่เห็นถีบเท้าเบาๆ ร่างก็ลอยขึ้นมาได้อีกครา หัวร่อแล้วกล่าวว่า

“เล่าฮูมิเคยจะตีสุนัขตกน้ำมาแต่ไหนแต่ไร จะคิดทำอย่างไร ท่านมีแต่ต้องไปถามคู่หูทั้งสองของท่านดู...”

กล่าวแล้ว กวาดตามองไปยังหลวงจีนมังกรเสือโคร่งและทงเทียนเต้าหยินสองเท้ากระทุ่มวูบหนึ่ง ศีรษะล้านเลี่ยนบนผิวน้ำก็หายวับไปกับตา ไม่ทราบหลบหน้าอยู่ที่ใดอีกแล้ว

ขณะนี้ น้ำในถ้ำได้เอ่อสูงจนถึงทรวงอกของทุกคน หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งยืนแยกย้ายอยู่ทางซ้ายขวาของคุ้ยงังเพี้ย ต่างกุมมือคุ้ยงังเพี้ยไว้คนละข้าง หงส์เกียวถามเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

“เพี้ยตี่ ท่านกลัวหรือไม่”

คุ้ยงังเพี้ย เหลือบตาแลดูผู้อยู่ซ้ายขวาทั้งสองแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวอยู่บ้างจริงๆ”

เทียนม้อนึ้งกล่าวสัพยอกขึ้นว่า

“หรือท่านไม่เชื่อถือเรากับหงส์เจ๊เลย?”

คุ้ยงังเพี้ยสั่นศีรษะ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มิใช่ข้าพเจ้าไม่เชื่อถือท่านทั้งสอง แต่เป็นเนื่องจากข้าพเจ้าว่ายน้ำไม่เป็น พอเห็นน้ำก็รู้สึกกลัวขึ้น..."

ทั้งสองนางพอได้ฟัง ต่างหัวร่อกันคิกคิก คักคัก มือที่กุมมือคุ้ยงังเพี้ยได้บีบแรงลงไปกว่าเดิมเล็กน้อย คล้ายดั่งบอกกล่าวกับชายในใจว่า มีเราสองอยู่เคียงข้าง ท่านมิต้องเกรงกลัวภัยใดๆ ดอก

จิวอี้เหล็ง มาตรแม้นจะถือกำเนิดในทะเลทราย แต่การอยู่ร่วมรวมกับเจ๊ม่วยที่เก่งกาจสามารถในทางน้ำหลายๆ วันเข้า ฝีมือทางน้ำของนางจึงจะพอฝึกปรือจนใช้ได้ ดังนั้น เมื่อเห็นน้ำทะลักมาก็มีท่าทีกระเหี้ยนกระหือคึกคักยิ่ง

ยามนี้ ระดับน้ำได้สูงจนถึงลำคอแล้ว ตั้วเต้าจู๊พลันล้วงกั้นหยั่นที่ยาวประมาณสองเชียะขึ้นจากอกเสื้อรวมห้าเล่ม ถามว่า

"ผู้ใดไม่มีอาวุธ?"

ช้าจินกับภรรยารับไปคนละเล่ม คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นไม่มีอาวุธสำหรับใช้ในน้ำ แต่เนื่องจากไม่มีความรู้ในทางน้ำ จึงไม่อาจจะใช้ได้

พอดีในเวลานั้น หลวงจีนเสือมังกรทั้งสอง ประคองร่างกระบี่ปาฏิหาริย์อึ่งคี้อเดินเข้ามาหา ตั้วเต้าจ๊สบัดกั้นหยั่นในมือขึ้นสามเล่ม กล่าวต่อคนทั้งสองว่า

"ได้ซือทั้งสองท่าน ยังไม่มีอาวุธกระมัง?"

หลวงจีนเสือมังกรทั้งสองพอเห็น ต่างร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเบาๆ กล่าวว่า

"โอ มณีตัสสะ อาตมาทั้งสองมิได้ใช้อาวุธมาเป็นเวลานานปีแล้ว"

บ้อเก๊กท่งจี้อเห็นทั้งสองเสแสร้งแกล้งดัดถึงปานนี้ ก็ต้องแค่นเสียงอย่างขุ่นเคืองแล้วเหน็บแนมขึ้นว่า

"ได้ซือทั้งสองท่าน มาตรแม้นมีจิตใจเกื้อการุณย์ต่อสำสัตว์ แต่น่ากลัวเหล่าฉลามร้ายที่หิวโหยจนสุดทนทาน คงไม่คำนึงถึงเรื่องราวเหล่านั้น อย่าว่าแต่เมื่อครู่ที่ในห้องศิลา ตบะที่ทั้งสองท่านสำรวมมาก็ได้เปิดเผยออกมาหมดสิ้นแล้ว หากแม้นยังเป็นเช่นนี้ต่อไป..."

คำเย้ยหยันยังมิทันจะจบคำ ก็ชะงักปากไว้ไม่กล่าวต่อ

มาตรแม้นบ้อเก๊กท่งจี้อจะเย้ยหยันแดกดัน แต่ก็เป็นวาจาจริงทุกถ้อยคำ

หลวงจีนเสือและมังกรทั้งสองในยามนี้ ชิงชังอาฆาตตัวบ้อเก๊กท่งจี้อจนเข้ากระดูก มาตรแม้นรู้ดีว่าที่มันกล่าวมาถูกต้องตรงความจริง แต่ไม่มีปัญญาจะ

ด้านหน้าอยู่รับอาวุธไปได้อีกแล้ว

หลวงจีนมังกรกักชิวแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ประสกบ้อเก๊กมีเจตนาอย่างไร อาตมาขอรับไว้ด้วยใจ ชั่วชีวิตนี้จะไม่ลืมเลือนก็แล้วกัน อาวุธนั้นอาตมาทั้งสองไม่จำเป็นต้องใช้"

ตั้วเต้าจู๊เกาะอสูรเห็นทั้งสองไม่ยอมรับอาวุธ ก็มิเดี่ยวเข็ญขอร้อง สะบัดมือขวาเหวี่ยงกั้นหยั่นให้ไปปักอยู่ในผนังศิลาฟากข้างจนมิดหายถึงด้าม

ขณะนี้ น้ำทะเลได้ท่วมถึงปลายจมูกแล้ว ตั้วเต้าจู๊ทะลึ่งกายยืนบนผิวน้ำกล่าวเสียงกังวานว่า

"ท่านทั้งหลายโปรดสูดลมหายใจลึกๆ กลั้นลมปราณแล้วตามหลังเล่าฮูเล่าฮูจะเปิดประตูถ้ำในบัดนี้แล้ว"

ขาดคำก็ชะงักเล็กน้อย มือขวากำไปยังปุ่มกลไกที่ผนังศิลา กระชากออกมาทางด้านนอกอย่างแรงทำให้ปากถ้ำเปิดอ้าขึ้นในบัดดล

น้ำทะเลที่ทะลักเข้ามา ได้อัดแน่นภายในช่องว่างทุกๆ ส่วนของถ้ำ มีพรายน้ำใหญ่พุ่งขึ้นเป็นกลุ่มก้อนชั่วพริบตา ทั่วทั้งถ้ำศิลาก็มีกระแสน้ำอัดจนเปี่ยมล้นไป

ตั้วเต้าจี๊เกาะอสรนำหน้า แหวกว่ายออกจากถ้ำไปก่อน

ขณะนี้ทั่วทั้งหุบเขาบ้อเก๊กก๊กได้ถูกน้ำทะเลท่วมท้นจนทั่ว อาทิตย์ที่แผดกล้าอยู่กลางท้องฟ้า สาดส่องจนใต้ทะเลสดใสกระจ่างตา ทิวทัศน์ใต้ท้องน้ำเป็นไปอีกประการหนึ่งซึ่งไม่เคยพบเห็นเลย

สายตาใต้ท้องน้ำมาตรแม้นไม่ชัดเจนเทียมเท่ากับบนบก แต่ยามนี้เป็นเวลาที่อาทิตย์อยู่กึ่งกลางท้องฟ้า แสงสว่างมีร้อนแรงเหลือเฟือ ดังนั้น ทอดตามองไปรอบข้าง ยังพอจะแลไกลได้ไม่น้อย

เห็นภูเขาใต้ท้องน้ำที่มีแสงสว่างสอดส่อง เป็นตะปุ่มตะป่ำแพรวพราวด้วยสีสันลานตา น่ารักน่าดูยิ่งนัก อยู่ภายในใต้ท้องน้ำ เฉกเช่นเข้าในถ้ำพญามังกรซึ่งเป็นอีกโลกหนึ่ง

คุ้ยงังเพี้ยเบิ่งตามองไปรอบข้าง เห็นในท้องน้ำมีความเคลื่อนไหวอยู่สับสนอลหม่าน ที่แท้กลายเป็นฉลามตัวมหึมาฮือออกมาจากทั่วทุกทาง แต่ละตัวใหญ่จนคล้ายเป็นลำเรือ ครีบใหญ่ที่พลิกอยู่ไปมา ทำให้ร่างพุ่งปราดๆ ดุจกับสายฟ้า หัวใหญ่ของมันพอเงยปากก็กว้างดุจเป็นประตูถ้ำ เขี้ยวขาวแวววาวยาวหลายๆ นิ้ว ฉลามนับเป็นอันธพาลใหญ่ในทะเล เพียงจากรูปกายภายนอกของ

มันมาคำนวณ ก็แน่ใจว่ามันรับตำแหน่งได้อย่างเต็มภาคภูมิ

ตัวเล็กที่สุดของที่สุดมันมีความยาวร่วมสิบเซียะเศษ ยามแหวกว่ายวนเวียนมีความคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่งนัก ท่าทีก็อาจหาญดุร้ายไม่น่าไว้วางใจ

อาจบางที เป็นเพราะเสียงเปิดปากถ้ำเมื่อครู่มีความดังสนั่นหวั่นไหวจนเกินไป สร้างความแตกตื่นตกใจแก่เหล่าอันธพาลในทะเล ดังนั้น พอประตูถ้ำเปิดออก พวกมันก็พากันฮือเข้ามาในทิศทางนี้อย่างรวดเร็วดั่งเป็นสายฟ้า

ตั๋วเต้าจู๊ที่อยู่ด้านหน้า จึงเป็นด่านแรกที่ต้องเผชิญกับมัน รีบกัมศีรษะถีบจนร่างดิ่งลงไปเบื้องล่างกลายเป็นอยู่ต่ำกว่าฝงฉลามร้ายไปทันที

ด้านหลังของตั๋วเต้าจู๊ คือโกวเนี้ยทั้งห้าและคุ้ยงังเพี้ยที่ตามติดโดยกระชั้นชิด มือซ้ายของหงส์เกียวกำกระบี่คู่มืออย่างแนบแน่น มือขวาของเทียนม้อนึ้งกำกั้นหยั่นอันคมกริบไว้ ทั้งสองต่างจูงมือคุ้ยงังเพี้ยคนละข้าง ส่วนโกวเนี้ยอีกสามนางแยกย้ายเป็นสี่ด้านคอยปกป้องคุ้มกันให้

พวกนางพอเห็นตั๋วเต้าจู๊ดำดิ่งลงไป ก็รีบดำตามติดในบัดดล พอดีหลบฝูงฉลามร้ายพ้นอย่างหวุดหวิด ด้านหลังของพวกนางคือบ้อเก๊กท่งจื้อ ซึ่งความจริงก็คิดจะดำลงตามติดแต่พอเงยหน้ามองมา เห็นฉลามใหญ่ตัวหนึ่งได้มาจนถึงเพียงห้าเชียะเท่านั้น หากแม้นดำดิ่งลงไป ไยมิต้องชนกับมันอย่างถนัดถนี่ ในความแตกตื่นตกใจ รีบถีบเท้าอย่างเร่งร้อนจนร่างลอยขึ้นสู่เบื้องสูงทันที

ในระยะประมาณห้าเชียะฉลามร้ายสามารถแลเห็นได้ชัดเจนแล้ว มันพอเห็นมีของสิ่งหนึ่งลอยขึ้นไปทางเบื้องสูง ก็รีบเงยหน้าสะบัดหางตามติดไปในบัดดล

บ้อเก๊กท่งจื้อพอเห็นก็ต้องคำนึงขึ้น

“เปรียบความเร็วเราไม่เทียบเท่าเจ้าแต่ทว่าหากเจ้ายังตามติดมา เราต้องฆ่าเจ้าแล้ว”

ความคิดมิทันจบสิ้นก็ได้ยินเสียงซู่ซ่าดังสนั่นหวั่นไหว ร่างได้ลอยพ้นผิวน้ำขึ้นมาในทันใด

บ้อเก๊กท่งจื้อคาดคิดมิถึง พอซะล่าใจก็เปิดเผยร่องรอยออกมาจนชัดเจน แต่ทว่า ทารกชราที่มีฝีมือสูงส่งกำลังใจเข้มแข็ง รีบฉวยโอกาสนั้นกวาดตามองไปรอบข้าง เห็นรอบๆ บึงฉลามร้ายมีเงาคนอยู่สับสนคับคั่ง ทราบดีว่าจะออกจากบึงฉลามตามผิวน้ำ ไม่มีหวังหลงเหลืออยู่อีกแล้ว จึงรีบกัมหน้าลงไป ดำดิ่งลงสู่ใต้น้ำอีกครั้ง

ขณะนี้ ฉลามมหึมาตัวนั้นได้พุ่งมาจนห่างจากกายไม่ถึงสองเชียะ บ้อเก๊ก

ท่งจื้อรู้ดีว่า จะคิดเลี่ยงหลีกก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว รีบกวาดตามองมา เห็นฉลามตัวนี้มีความยาวประมาณสิบกว่าวา ก็ลอบแค่นเสียงเย็นชาในใจขึ้น

"เจ้ามาตรแม้นโตใหญ่กว่าเราหลายสิบเท่า แต่เจ้าอย่ามาหมายคิดอาศัยความนี้รังแกคนเลย ตอแยให้เรามีโทสะ ดูว่าเราไม่ฆ่าเจ้าก็ประหลาดไปนัก"

ขณะที่ขบคิดได้ดำดิ่งจนลึกลงไปอีกสิบกว่าเชียะ

ฉลามร้ายยามนี้ได้พบเห็นเป้าหมายของมันแล้ว ไหนเลยจะยอมปล่อยให้ผ่านไป จึงเห็นมันโบกหางโตใหญ่วูบ ร่างก็พุ่งขวับเข้าใส่บ้อเก๊กท่งจื้ออย่างแม่นยำว่องไว ปากใหญ่พออ้าฟันขาวแวววาวก็ปรากฏ นับเป็นที่หวาดหวั่นสะท้านขวัญต่อผู้พบเห็นยิ่งนัก

บ้อเก๊กท่งจื้อเห็นเป็นท่าทียุ่งแย่แน่ รีบถีบเท้าไปทางด้านซ้ายอย่างแรงจนกายพุ่งมาทางด้านขวาดุจกับสายฟ้า กั้นหยั่นในมือขวายกขึ้นชูสูงแล้วกรีดปลาบไปเสียงควากดังขึ้นเบาๆ ก็กรีดท้องของฉลามร้ายจนเป็นแผลยาวห้าหกเชียะ โลหิตพุ่งฉีดไปตามตัวที่กำลังโถมเข้ามาของมันเป็นทางยาว กลิ่นคาวคละคลุ้งทันที

บ้อเก๊กท่งจื้อมิได้ฆ่าฉลามร้ายตายไปในครั้งเดียวก็ตื่นเต้นอยู่อย่างยิ่ง คำนึงว่า

"หากยังไม่รีบหนี สักครู่เมื่อฉลามได้กลิ่นคาวเลือดแล้วฮือเข้ามา เห็นจะต้องยุ่งยากลำบากแน่"

พอได้คิดก็รีบถ่วงร่างดำดิ่งลงไปทางก้นบึ้งใหญ่ทันที

เนื่องจากร่างบ้อเก๊กท่งจื้อ ที่พลิ้วอยู่วูบวาบด้วยความว่องไวแคล่วคล่องยามนี้จึงได้ล้ำหน้าพวกคุ้ยงังเพี้ยไปเสียอีก

ฉลามร้ายเมื่อถูกกรีดท้องจนบาดเจ็บสาหัส เมื่อยามเจ็บปวด สันดานอำมหิตของมันก็กำเริบอย่างรุนแรง ไหนเลยจะปล่อยบ้อเก๊กท่งจื้อให้หนีรอดไปได้ หางใหญ่โบกสะบัดไปมา พุ่งตามติดดุจกับเป็นเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่งด้วยความดั่งแค้น

พวกตั๋วเต้าจู๊และคุ้ยงังเพี้ย กำลังเดินอยู่บนพื้นใต้ท้องน้ำ ความจริงมิถูกหมู่ฉลามพบเห็น ยามนี้พอเตี้ยเอียคี้เงยหน้า เห็นหางมหึมาของฉลามกำลังไล่ติดตามบ้อเก๊กท่งจื้อไม่ยอมเลิกรา และบนตัวของมันยังมีเลือดไหลเป็นทางสายยาวเหยียดอยู่อีกด้วย ทราบดีว่าหากไม่กำจัดมันไปในบัดนี้ เพียงไม่นานก็ต้องชักนำให้ฉลามตามติดมาเป็นจำนวนมากมาย ดังนั้น รีบถีบเท้าพุ่งขึ้นไปเบื้องสูง ร่างแน่งน้อยพุ่งเข้าเคียงข้างฉลามใหญ่ได้ในเวลาพริบตาเดียว

ฉลามร้ายยามนี้จับจ้องมองบ้อเก๊กท่งจื้อจนไม่ยอมเบือนเป้าหมาย กับร่างแน่งน้อยของเตี้ยเอียคี้ที่พุ่งมา มิทราบว่าไม่เห็นหรือไม่มีเจตนาจะไปสนใจไยดี จึงยังคงแหวกว่ายเข้าไล่ตามบ้อเก๊กท่งจื้อไม่ยอมเลิกรา

ชั่วพริบตา เตี้ยเอียคี้ก็ห่างจากฉลามใหญ่ไม่ถึงสิบเชียะ ร่างแน่งน้อยที่พุ่งปราดๆ ดุจดั่งเป็นปลา พลันทะลึ่งกายขึ้นไปเบื้องสูง พลังที่โถมไปเบื้องหน้าจึงกลายเป็นพุ่งขึ้นสู่เบื้องสูง จนเหนือหัวมหึมาของฉลามได้ในเวลารวดเร็ว

ขณะนี้ ฉลามใหญ่พุ่งเข้ามาพอดิบพอดี กั้นหยั่นในมือของเตี้ยเอียคี้จึงได้แทงสวนเข้าใส่ดวงตามหึมาที่โตประมาณไข่ห่านทั้งสองของมันอย่างแม่นยำรวดเร็ว

ฉลามร้ายที่มีพลังพุ่งไปอย่างรุนแรง กอปรกับกำลังข้อมืออันเข้มแข็งของเตี้ยเอียคี้ พลังนั้นไหนเลยจะต่ำกว่าหนึ่งร้อยตำลึงได้ จึงมีเสียงดังซู่ซ่าขึ้นสองคราจนสนั่น จากนั้น น้ำสีดำก็พวยพุ่งขึ้นมาสองสาย

เตี้ยเอียคี้ได้ผลในกระบวนท่าเดียว ร่างแน่งน้อยพลันงองุ้ม แล้วพุ่งดิ่งลงไปทางหมู่พวกคุ้ยงังเพี้ยอีกครา แคล่วคล่องว่องไวยิ่งนัก

ฉลามร้ายยามนี้ตาบอดทั้งสองข้าง เจ็บปวดรวดร้าวสุดจะทนทาน กอปรกับได้กลิ่นคาวเลือดของตัวมันเอง คอยก่อกวนประสาทความรู้สึก จึงไม่รู้ว่าศัตรูหนีหายไปในทิศทางใด สร้างความดั่งแค้นแก่มันจนปากอ้ากว้างใหญ่ ดิ้นรนจนน้ำกระจัดกระจายเป็นคลื่นปั่นป่วน

ขณะเวลานั้นเอง รอบข้างพลันมีฉลามอีกมากหลายแหวกว่ายเข้ามา ทั้งใหญ่ทั้งเล็กเป็นจำนวนไม่ต่ำกว่าพันตัว พวกมันพอเห็นฉลามมหึมานัยน์ตาเสียมองมิเห็นต่างก็แยกเขี้ยวขาวแวววาวจนกว้างใหญ่โถมเข้าไปอย่างรวดเร็วดั่งฝูงผึ้งแตกรัง

ฉลามมหึมามาตรแม้นมีพลังอันมหาศาล แต่จนใจที่นัยน์ตามองไม่เห็นไม่อาจที่จะต้านทานต่อสู้ เพียงชั่วครู่บนตัวก็ถูกงับขาดไปหลายแห่ง เลือดแดงไหลปั่นป่วนไปตามคลื่นที่กระฉอก กระจัดกระจายกว้างออกไปทุกครา กระตุ้นให้มีปลาฉลามร้ายฮือเข้ามามากขึ้นกว่าเดิม

ขณะนี้ พวกที่อยู่บนหน้าผาเหนือแอ่งน้ำ เห็นหมู่ฉลามชุมนุมกันอยู่เป็นจุดเดียว แล้วยังมีเลือดแผ่กระจายขึ้นมาบนผิวน้ำ ต่างก็เข้าใจว่า คนที่โผล่ขึ้นเหนือน้ำเมื่อครู่ ได้ถูกฉลามฉีกกินเป็นอาหารไปแล้ว แต่พวกมันก็รู้ซึ้งถึงฝีมือทางน้ำของตั้วเต้าจู๊ ว่ากล้าแข็งจนไร้ผู้เปรียบปาน ดังนั้น ก่อนจะเห็นตั้วเต้าจู๊ศพลอยขึ้นขึ้นเหนือน้ำ ไม่ว่าผู้ใดก็มิกล้าผละจากไปในตอนนี้

ฝูงฉลามถูกกลิ่นคาวเลือดล่อมาจนมากมายคับคั่งต่างพุ่งเข้าใส่เป้าหมาย

ของมัน คือบนหลังฉลามมหึมาที่มีเลือดไหลแดงฉานนั้น พวกคุ้ยงังเพี้ยทั้งปวงที่เดินอยู่ทางก้นบึง กลับปลอดภัยไม่มีฉลามร้ายมากวน

ขณะนี้ พวกทั้งหลายได้ชุมนุมกันเป็นกลุ่มอีกครั้ง คุ้ยงังเพี้ยมองไปทางซ้ายขวาเห็นพวกพ้องของตนต่างอยู่กันครบหน้า ไม่พบแต่พวกทงเทียนเต้าหยินทั้งสี่คนเท่านั้น ก็มิไปสนใจแยแส

ขณะนี้ ฉลามยิ่งชุมนุมยิ่งมาก ตั้วเต้าจู๊กลัวจะพลาดพลั้งชะล่าใจ ถูกพวกมันพบเห็นเข้าก็จะต้องยุ่งยากมากแล้ว ดังนั้น รีบเดินอย่างเร่งร้อนนำไปไม่หยุดยั้ง

มิคาดว่า ยิ่งเกรงกลัวสิ่งใดมักจะพบกับสิ่งนั้นเสมอมา...

ขณะนี้ ฉลามมหึมาที่บาดเจ็บตัวนั้น ไม่อาจต้านทานฝูงฉลามที่โถมเข้ากัดทิ้งด้วยจำนวนมากหลายได้ มันพลันสะบัดหางใหญ่หมายจะทะลวงออกจากวงล้อมอันหนาแน่น ซึ่งบังเอิญเหลือเกิน ทิศทางที่มันโถมอย่างดุดัน คือทางที่พวกคุ้ยงังเพี้ยกำลังมุ่งหน้าไป

การดิ้นรนอย่างสุดชีวิตของฉลามใหญ่ในคราวนี้มีกำลังที่ไม่ต่อกว่าพันตำลึง เห็นเงาสีแดงกระจายวูบมันก็ได้พุ่งมาจนห่างจากเบื้องหน้าพวกคุ้ยงังเพี้ยประมาณสิบเซียะเท่านั้น

ตั้วเต้าจู๊พอเห็นก็ตื่นเต้นตกใจยิ่งนัก รีบหันมาโบกมือให้แก่พวกที่อยู่ทางด้านหลังรู้ไว้ แล้วถีบกายพุ่งกลับไปอย่างแคล่วคล่อง

โกวเนี้ยทั้งห้ามีอยู่สี่คน ที่มักแหวกว่ายเล่นในท้องทะเล กับสันดานของพวกฉลามร้ายรู้กระจ่างแจ้งแก่ใจเป็นอันดี พอเห็นตั้วเต้าจู๊พุ่งกายถอยกลับมา ก็ทราบดีว่าฝูงฉลามจะติดตามมาในบัดดลแน่แล้ว ดังนั้น หงส์เกียวกับเทียนม้อนึ้งรีบรั้งร่างคุ้ยงังเพี้ยพุ่งปราดกลับไปทางด้านหลังดั่งสายฟ้าบ้าง

ขณะนี้ ฉลามตาบอดที่เพิ่งดิ้นหลุดออกจากวงล้อมมา ได้ถูกหมู่ฉลามรายล้อมเข้ากัดทึ้งอีกครั้งแล้ว เห็นแต่ฉลามที่แน่นขนัดก่อกวนจนพื้นน้ำปั่นป่วนเป็นมรสุม ต่างฮือเข้ามาจนสับสนอลหม่านไปทั้งบริเวณ

เลือดแดงฉานของฉลามใหญ่ แผ่กระจายกว้างเป็นบริเวณหลายสิบเซียะ แต่ฉลามมหึมายังคงดิ้นรนจนสุดกำลัง ไม่ยอมตาย แต่ก็ไม่มีกำลังหลีกหนีได้อีกครั้ง ไม่อาจรอดจากคมเขี้ยวของพวกพ้องที่กัดทึ้งอยู่ตลอดเวลา

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดูหมู่ฉลาม ที่ฉวัดเฉวียนอยู่ภายในน้ำทะเลสีแดง ความแคล่วคล่องของมันทำให้ต้องคำนึงอย่างสะทกสะท้อน

“เข่นฆ่าประหารกันในหมู่เดียว กัดกินเนื้อทั้งเป็นเช่นนี้ โลกมนุษย์ถึง

กับมีสัตว์ที่อำมหิตทารุณเยี่ยงนี้อยู่ด้วย”

เพียงไม่นาน ฉลามมหึมาตัวนั้นก็ถูกกระชากทึ้งจนท้องขาด ไส้พุ่งไหลเกลื่อนกลาดเนื้อหนังถูกกัดกินจนเหลือกระดูกขาวโพลง เห็นว่าเพียงไม่นานก็จะต้องกลายเป็นอาหารรองท้องของพวกพ้องไปแล้ว

ตั๋วเต้าจู๊รีบหันไปโบกมือบอกใบ้ให้แก่โกวเนี้ยทั้งห้า พุ่งกายอ้อมเป็นวงใหญ่แหวกว่ายตรงไปทางเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว

คนทั้งห้าต่างรู้ความหมาย จึงพากันอ้อมฝูงฉลามร้ายมุ่งไปทางเบื้องหน้าไม่หยุดยั้ง

ขณะนี้ ที่ซึ่งห่างประมาณยี่สิบวา ปรากฏปากถ้ำดำมะเมื่อมขึ้นอยู่แห่งหนึ่ง ทางปากถ้ำกำลังมีฉลามใหญ่ยาวหลายวา วนเวียนอยู่ดั่งจะพิทักษ์รักษา

ตั๋วเต้าจู๊ชี้ไปที่ปากถ้ำทางเบื้องหน้า ยกกั้นหยั่นในมือตั้งตรง แล้วโถมกายไปทางปากถ้ำอย่างรวดเร็ว แสดงให้เห็นว่าปากถ้ำนี้ก็คือทางออก ดังนั้น จึงกล้าพุ่งเข้าต่อต้านกับฉลามร้ายทั้งสองตัวอย่างอาจหาญ

เตี้ยเอียลิ้มพอเห็นตั๋วเต้าจู๊แหวกว่ายตรงไปอย่างรวดเร็ว กลัวว่ามันเพียงลำพัง ในช่วงเวลาสั้นจะไม่อาจกำจัดฉลามมหึมาทั้งสองตัว จนอาจต้องเกิดการล่อให้ฝูงฉลามร้ายฮือกันมาอีกครั้ง จึงรีบยกกระบี่ของนางชี้ตรง พุ่งกายเข้าไปอีกผู้หนึ่งทันที

ฉลามร้ายสองตัวที่วนเวียนอยู่ทางปากถ้ำ ก็มีความมุ่งหมายของมันอยู่ ดังนั้น พอเห็นศัตรูในถ้ำไม่มีผู้ใดออกมา แต่ทางด้านหลังกลับมีศัตรูพุ่งเข้ามาหา ต่างสะบัดหางวกร่างกลับเข้าใส่อย่างโหดร้าย

ตั๋วเต้าจู๊อยู่หน้าจึงเป็นด่านแรกที่มันจู่โจม รีบพลิ้วกายพลิกเป็นวง แหวกว่ายผ่านใต้ท้องฉลามร้ายไป ทั้งสองฝ่ายต่างมีความแคล่วคล่องปราดเปรียวเพียงวูบเดียวก็เฉียดกันไป ตั๋วเต้าจู๊ฉวยโอกาสนั้นแทงกั้นหยั่นในมือจนสุดแรง เสียงดังฉึกขึ้นเบาๆ ท้องฉลามร้ายก็ถูกกรีดจนขาดกระจาย โลหิตสีแดงพุ่งวาบพร้อมกับไส้พุ่งทะลักออกมาเนืองนอง ฝีมือทางน้ำของคนผู้นี้นับว่าเข้มแข็งเหลือประมาณจริงๆ

ขณะนั้น เตี้ยเอียลิ้มก็ได้เผชิญกับฉลามร้ายตัวที่สองพอดี

ฉลามร้ายพุ่งเข้ามาหาด้วยความรวดเร็วรุนแรงดั่งสายฟ้า แต่เตี้ยเอียลิ้มยังไม่แยแสดั่งมิแลเห็น รอจนกระทั่งฉลามร้ายห่างจากกายไม่ถึงสามเชียะ พลันบิดกายอันแน่งน้อยวูบหนึ่ง ก็เลี่ยงหลบไปทางด้านข้างอย่างแคล่วคล่องว่องไว

พอดีในตอนนั้น ฉลามพุ่งเข้ามาถึงตัวอย่างหวุดหวิด

เตี้ยเอียลิ้มจับจ้องมองเขม็งนิ่ง กระบี่ยาวในมือแทงสวบออกไปจนดังฉึกใหญ่ ทะลุเข้าไปในเหงือกของมันอย่างแม่นยำ นี่เป็นจุดอ่อนที่ปลิดชีวิตของฉลามร้ายได้อย่างง่ายดาย

เห็นเลือดสีแดงพุ่งเป็นเส้นสายจนแผ่กระจายเป็นวงกว้างทันที

ทั้งสองมาตรแม้นจะลงมือก่อนหลัง แต่ก็ห่างกันเป็นเวลาชั่วครู่เดียวเท่านั้น และต่างใช้เพียงกระบวนท่าก็ฆ่าอันธพาลใหญ่ในทะเลไปได้อย่างง่ายดายทั้งสองคน

ตั๋วเต้าจู๊รู้ดีว่าพอมีโลหิตพุ่งกระจาย ที่นี้ก็มิอาจจะหยุดยั้งอยู่ไม่นาน ขณะจะโถมกายพ่งเข้าไปในปากถ้ำนั้น

ฉับพลันทันใด...

น้ำทะเลหมุนวนจนปั่นป่วน ในถ้ำมีเสาสีดำมหึมาที่โตร่วมเต็มโอบยื่นออกมาสองสายอย่างรวดเร็วว่องไว เพียงงอและสะบัดอีกวูบ ก็ลากฉลามใหญ่ที่ยังไม่ขาดใจตายทั้งสองตัวเข้าไปในถ้ำทันที

ตั๋วเต้าจู๊พอเห็นก็ตื่นเต้นตกใจจนขวัญหาย คำนึงขึ้นว่า

"ดูท่าทีถ้ำแห่งนี้ไม่อาจจะออกไปได้แล้ว"

ขณะนั้น หงส์เกียวก็ได้เห็นของที่ยื่นออกมาจากปากถ้ำเช่นกัน นางต้องคำนึงขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ

"ไฉนจึงใหญ่โตปานนี้?"

ตั๋วเต้าจู๊เห็นว่าถ้ำนี้มิอาจจะผ่านไปได้ รีบหันร่างกลับมาโบกมือทำท่าหมายจะให้เปลี่ยนเส้นทาง

มิคาดว่า...

พอเหลียวหน้าพลันเห็นทั่วทุกทิศทาง มีฉลามจำนวนมากมายแหวกว่ายเข้ามา ทั้งใหญ่ๆ เล็กๆ ไม่ต่ำกว่าพันตัว ก็ตื่นตกใจจนร้องคร่ำครวญเสียงโหยหวนว่า

"รู้แต่แรกว่าถ้ำนี้มีสัตว์ดุร้ายนั้นเฝ้าอยู่ ก็ไม่ควรฆ่าฉลามสองตัวนั้นเลย ยามนี้มีศัตรูกระหนาบมาทั้งหน้าหลัง จะต่อต้านจัดการอย่างไรได้เล่า"

ส่วนหงส์เกียวนั้นลอบคำนึงอยู่ในใจขึ้นว่า

"ขณะนี้มีแต่ต้องยึดถ้ำนี้เอาไว้เป็นกำแพงป้องกันภัยไว้ก่อน เพื่อต่อต้านกับพวกฉลามอันดุร้ายเหล่านี้"

ความคิดพุ่งวาบดุจกับสายฟ้า ก็รีบยื่นมือขวาของคุ้ยงังเพี้ยให้แก่เตี้ยเอียคี้ ยกกระบี่เพ็กหงส์เกี่ยมอันวิเศษสุดของนางขึ้นมา พุ่งกายไปในถ้ำดุจกับเป็นปลาน้อย

ความลับในกล่องหยก

หงส์เกียวเมื่อพุ่งร่างไปพร้อมกับกระบี่หงส์มรกตอันวิเศษสุด พอถึงปากถ้ำ ก็ชะงักตามองไป

เห็นในถ้ำมีความกว้างใหญ่แต่ดำมืดมิด มิทราบว่ามีความยาวอยู่เท่าใด แต่ปากถ้ำยามนี้มีเลือดสดๆ กระจายจนแดงฉาน กลิ่นคาวคละคลุ้งจนสะอิดสะเอียนยิ่ง

หงส์เกียวร่มร้อนใคร่จะหลดพ้นออกจากอันตรายที่คับขัน ไหนเลยจะคำนึงถึงเภทภัยใดๆ นางถีบเท้ากระทุ่มไปทางด้านหลัง ร่างที่เพิ่งจะลอยพ้นจากที่เดิมก็พุ่งวาบไปที่เบื้องหน้าดุจกับเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

เมื่อใกล้ไปอีกห้าสิบเชียะ พลันเห็นทางด้านซ้ายขวาซึ่งห่างประมาณแปดเชียะ มีประกายเขียวเรืองโตประมาณกำปั้นสองจุด กำลังกะพริบอยู่ รอบข้างของแสงสีเขียวเรืองนี้เลือนรางมืดครึ้ม แสดงว่า ถูกเลือดของฉลามร้ายแผ่กระจายออกมา

หงส์เกียวหะแรกเมื่อเห็นขายาวเหยียดที่ยื่นออกจากปากถ้ำทั้งสองสายนั้นแล้ว บัดนี้เมื่อเทียบกับตาใหญ่มหึมาเขียวเรืองที่เห็นอยู่ในบัดนี้ นางก็คาดเดาได้มั่นใจว่าสัตว์ในถ้ำใหญ่นั้นคือตัวอะไร ต้องคำนึงด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย

"ปลาหมึกยักษ์เมื่ออยู่ในทะเล ก็เป็นสัตว์ที่ยากจะต่อต้านจัดการได้ และตัวที่เฝ้าอยู่ในถ้ำยังใหญ่โตถึงปานนี้ ถ้ำที่แคบเล็กยากยิ่งต่อการหลบหลีกให้แคล่วคล่อง ขายาวเหยียดทั้งแปดของมันก็มีความแคล่วคล่องจนคาดเดาไม่ถูก แล้วจะกำราบปราบปรามมันอย่างไรได้เล่า?"

หงส์เกียวเล่นน้ำทะเลมาเป็นเวลานานปี มีความรอบรู้ในสันดานของสัตว์

น้ำจนกระจ่างแก่ใจ กอปรกับนางที่มีพลังฝีมืออันสูงล้ำสุดยอด วิชาทางน้ำก็กล้าแข็งไร้ผู้เทียมเทียบ สัตว์ร้ายในท้องทะเลไม่มีชนิดใดที่นางจะกลัวเกรงเลย แต่บัดนี้ พอเห็นปลาหมึกยักษ์ในถ้ำใหญ่ ก็เกิดความลังเลใจไม่อาจหักหาญขึ้นมา เป็นที่เห็นได้ชัดว่า ปลาหมึกยักษ์มหึมานี้จะต้องมิใช่เป็นสัตว์ปราบได้ง่ายดายนัก

ทันใดนั้น ความคิดอันพิเศษพิสดารได้พุ่งขึ้นในห้วงสมองอันคับขันของหงส์เกียว คิดอย่างรวดเร็วขึ้น

“เราไยไม่หาทางหลอกล่อให้มันออกจากถ้ำปล่อยมันไปสู้กับฉลามร้ายนั่นดู”

ช่วงเวลาฉุกละหุกคับขัน จนไม่มีโอกาสให้นางได้ไคร่ครวญโดยสุขุมรอบคอบอีกแล้ว พอได้คิดก็ลงมือไปทันที

ขณะนี้สายตานางเริ่มจะคุ้นกับความมืดในถ้ำใหญ่ จนพอจะมองเห็นสิ่งใดๆ ได้เลือนราง ดังนั้น กำกระบี่เพ็กหงส์เกี่ยมในมือแนบแน่น ใช้ท่าเจ็งง้อซี่โฮ้ว (ดรุณีแทงพยัคฆ์ร้าย) แทงเข้าใส่หนวดยาวเหยียวของปลาหมึกยักษ์ข้างหนึ่งทันที

ปลาหมึกยักษ์ตัวนั้นความจริงเห็นหงส์เกียวตั้งแต่เพิ่งย่างเข้ามาทางปากถ้ำแล้ว เพียงแต่มันกำลังวุ่นวายอยู่กับการกลืนกินเซลยสองตัวที่ได้มาอย่างง่ายดายกอปรกับร่างหงส์เกียวอ้อนแอ้นแบบบาง มันจึงมิได้หวั่นหวาดในตัวนาง ดังนั้น จึงยอมให้นางพุ่งเข้าไปใกล้ รุกล้ำปากถ้ำอย่างง่ายดาย

ขณะนี้มันเห็นหงส์เกียวพุ่งร่างเข้ามายังหนวดที่ยาวเหยียดของมัน มันไหนเลยจะรู้จักความร้ายกายของมนุษย์ เข้าใจว่าสัตว์ตัวเล็กๆ สีขาวนี้ จะต้องเป็นอาหารของมันอย่างแน่นอน และย่อมไม่กล้าแตะต้องมันอีกด้วย ดังนั้น หนวดยาวยังคงมิได้เคลื่อนไหวขึ้นมาทำร้าย

หงส์เกียวพุ่งกายวูบเข้าไปจนใกล้ เห็นมันยังคงแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว ก็ลอบตัดสินใจอย่างดุร้าย กระบี่วิเศษสุดพลันแทงสวนขึ้นสู่เบื้องสูงจนดังฉึกใหญ่ กระบี่ยาวจมหายเข้าไปในหนวดมหึมาของมันจนถึงด้าม โลหิตได้พุ่งฉีดออกมาในบัดดลทันที

ปลาหมึกยักษ์ที่ชะล่าใจจนพลาดพลั้งอย่างเจ็บปวด หนวดยาวเหยียดของมันอีกหลายสาย มิต้องใช้ความคิดก็พุ่งปราดมาดุจสายฟ้า ฟาดเข้ายังร่างแน่งน้อยของหงส์เกียวด้วยความว่องไวแคล่วคล่องเป็นยิ่งนัก

หงส์เกียวพอได้ท่าในกระบวนแรก ก็คำนวณแน่ว่ามันจะต้องการจู่โจมเช่นนี้มา ดังนั้นรีบหงายร่างหลบไปทางด้านขวา สองเท้าสะกิดผนังศิลาของถ้ำ

พุ่งกายปราดออกไปทางปากถ้ำด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าพวกปลาทั้งหลาย ร่างแน่งน้อยพุ่งจนถึงปากถ้ำ จึงหลบเลี่ยงหนวดยาวเหยียดที่ฟาดมาอย่างดุดันของมันโดยหวุดหวิดหวาดเสียวได้

หงส์เกียวเข้าใจเต็มที่ว่า ปลาหมึกยักษ์จะต้องไล่ติดตามมาอย่างขุ่นเคืองอาฆาต แต่ทว่า ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไมง่ เมื่อปลาหมึกยักษ์ตัวใหญ่เห็นฟาดนางไม่ถูก และนางก็หนีออกไปทางปากถ้ำด้วยความแตกตื่นตกใจ มันยังเสียดายไม่ยอมทิ้งอาหารในปากไป ไหนเลยจะยอมไล่ติดตามมาทางปากถ้ำอีก

หงส์เกียวคำนวณแน่ว่า พวกฝงฉลามร้ายทางด้านนอกขณะนี้ได้ไล่ตามติดถึงตัวแล้ว กังวลใจว่าพวกทั้งมวลเมื่อสู้กันนานไป อาจจะประสบอันตรายก็ได้ จึงตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว ขบฟันแนบแน่นแล้วโถมเข้าไปในถ้ำเป็นคำรบสอง

ขณะนี้ ปลาหมึกยักษ์เตรียมพร้อมคอยรับมืออยู่แล้ว ตามหีมาทั้งสองของมันจับจ้องมองที่หงส์เกียวจนแน่วนิ่ง หนวดยาวเหยียดสี่สายลอยกระเพื่อมอยู่ในสายน้ำ พร้อมที่จะตวัดรัดคร่านางมาเป็นอาหาร

หงส์เกียวตื่นเต้นจนใจระทึก มือกำกระบี่เพ็กหงส์เกี่ยมจนแนบแน่นแหวกว่ายเข้าไปอย่างแช่มช้าทีละน้อย

ระยะห่างจากหกวา สี่วา เหลือสองวาแล้วร่างได้เข้าไปในภายในรัศมีการจู่โจมของหนวดมหึมาที่ยาวเหยียด...

ฉับพลันทันใด...ตาที่สุกใสที่คล้ายโคมใหญ่ของปลาหมึกยักษ์กลอกไปมา แล้วหนวดยาวทั้งสี่ก็พุ่งปราดออกมาประกายสีแดงคล้ำกระจายวูบ ว่องไวจนคล้ายเป็นตาข่ายสีแดงที่เหวี่ยงออกมาครอบคลุมใส่ร่างแน่งน้อยของหงส์เกียวที่กำลังแหวกว่ายอยู่อย่างคล่องแคล่ว

หนวดยาวทั้งสี่รวบเข้าหากันในเวลาพร้อมเพรียง ไม่มีเส้นใดจะเชื่องช้าหรือว่องไวกว่ากัน และไม่มีก่อนหลัง กระจายมาจากทั่วทิศทางจนไม่อาจคำนวณแน่ว่าจะจู่โจมในจุดใด มิทราบจะต่อต้านจัดการกับหนวดเส้นใดก่อนจึงจะได้!

ในท้องน้ำมิเป็นเช่นดั่งบนบก หงส์เกียวพอเห็นก็ตื่นตกใจจนอกสั่นขวัญหาย

ในยามฉุกละหุกคับขันกระบี่เพ็กหงส์เกี่ยมพลันใช้ไปในท่าค้วงฮวงโจ้วโหว (มรสุมรุมกระหน่ำ) กรีดจากซ้ายไปขวาเป็นวงกว้างในฉับพลันทันที

เสียงซู่ซ่าดังขึ้นสองครา ประกายโลหิตกระจายไปรอบข้าง ที่แท้หงส์เกียวได้ใช้กระบี่คมกริบอันวิเศษสุดตัดปลายหนวดปลาหมึกยักษ์ขาดออกไปสองเส้นจนหลุดกระเด็นไปตามน้ำ แต่หนวดยาวเหยียดอีกสองเส้นนั้นได้รัดเข้ายัง

เอวอันแน่งน้อยและเท้าทั้งสองของนางจนแนบแน่น

มันเป็นสถานการณ์ที่ปัดป้องด้านบน แต่ยากจะระวังทางด้านล่างให้รอบคอบได้

หงส์เกียวรู้สึกว่า บนเอวและเท้าคล้ายถูกห่วงเหล็กกล้าสองห่วงรัดไว้จนเจ็บแปลบจับใจ เจ็บปวดจนนางต้องอ้าปากร้องออกมา

เหตุการณ์ทั้งหลายแหล่นี้อุบัติขึ้นมาในชั่วพริบตาที่แทบจะพร้อมเพรียงกัน

พอร่างแน่งน้อยของหงส์เกียวถูกรัดเอาไว้ในหนวดมหึมาได้ หนวดยาวอีกสองเส้นของปลาหมึกยักษ์ก็พ่งวาบเข้ามาหา เป้าหมายคือลำคอและทรวงอกของหงส์เกียว

คราวนี้หากถูกรัดเข้าไป หงส์เกียวแม้จะมีความสามารถสูงเยี่ยมเทียมฟ้าก็น่ากลัวยากจะทะลวงหลบหนีออกไปได้จากการรัดอย่างแนบแน่น จนเนื้อแทบแหลกลาญของหนวดยาวแข็งแรง

หงส์เกียวพอเห็นก็ตื่นตกใจ จนรีบสะบัดกระบี่เพ็กหงส์เกี่ยมสุดแรง กระบวนท่าเชียกกิมตัวนเง็ก (ตัดทองสะบั้นหยก) ฟันจากบนลงล่าง จนประกายอันบาดตากระจายจ้า เสียงควากๆ ดังเบาๆ ขึ้นสองครั้งแล้ว ปลายหนวดยาวเหยียดที่รัดอย่บนร่างนางทั้งสองเส้น ก็ถูกกระบี่วิเศษตัดจนขาดสะบั้นออกจากกัน

ขณะเวลานั้น หนวดยาวอีกสองเส้นของปลาหมึกยักษ์ก็ได้จู่โจมเข้ามาถึงตัวพอดี

เมื่อถูกงูกัดสักครั้ง ก็กลัวเชือกเปียกน้ำไปนานปี หงส์เกียวไหนเลยจะกล้ารีรอต่อสู้อยู่ได้ อย่าว่าแต่จุดประสงค์ของนางหาใช่จะมาฆ่าปลาหมึกยักษ์มหึมาให้ตายภายในถ้ำแห่งนี้ไม่

ในพริบตาที่หนวดยาวอีกสองเส้นของมัน เพิ่งจะตวัดเข้าจู่โจม หงส์เกียวรีบถีบเท้าพุ่งกายออกไปทางด้านหลังอย่างว่องไวแคล่วคล่อง ร่างที่พุ่งไปในคราวนี้คล้ายเป็นเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง วูบเดียวก็มาถึงปากถ้ำ จึงหลบเลี่ยงหนวดอันยาวเหยียดที่จะรวบเข้ารัดได้อย่างหวุดหวิด

ปลาหมึกยักษ์พลาดท่าเสียทีไปสองครั้ง มิสามารถรัดสัตว์ตัวเล็กๆ ที่มันดูแคลนมาเป็นอาหารได้อย่างหมาย โทสะก็ดาลเดือดขึ้นในทันที คลายหนวดอีกสองเส้นทิ้งซากปลาฉลามสองตัว ซึ่งยังไม่หมดทิ้งไปอย่างไม่ไยดี หนวดทั้งแปดรวบแล้วพุ่งตามติดออกมาอย่างโกรธแค้น

หงส์เกียวยามนี้ได้พุ่งร่างมาจนถึงปากถ้ำแล้วลอบชำเลืองเห็นปลาหมึก

ยักษ์พุ่งตามติดออกมา ก็ตื่นเต้นดีใจเป็นยิ่งนัก พยายามใช้กำลังทั้งมวลเท่าที่มี พุ่งถอยไปทางด้านหลังดุจดั่งเป็นปลาน้อยหนีภัย แหวกว่ายจนสุดเรี่ยวแรง

ขณะนี้ บรรดาผู้อยู่นอกถ้ำได้ลงมือต่อสู้กับฝูงปลาฉลามร้ายขึ้นแล้ว เห็นน้ำในทะเลทั่วบริเวณนั้นเป็นสีแดงเรื่อด้วยโลหิตที่กระจัดกระจายด้วยบริเวณหลายสิบวา โกวเนี้ยทั้งสี่และพวกบ้อเก๊กท่งจื้อ ตั๋วเต้าจู๊ รายล้อมเป็นวงกลม ปล่อยตัวคุ้ยงังเพี้ยไว้ในระหว่างกลางรวมกำลังต้านทานการจู่โจมของฝูงปลาฉลามร้าย ที่พุ่งฉวัดเฉวียนเข้าประหัตประหารอย่างดุดันอำมหิต

ฝูงฉลามร้ายพุ่งเข้าจู่โจมคราใด เห็นเขี้ยวขาวจำนวนมากมายแววับดั่งราวกับป่าใหญ่ ยามรุกยามถอยแคล่วคล่องว่องไวปานสายฟ้า เป็นอานุภาพที่น่าแตกตื่นขวัญเสียยิ่งนัก

หงส์เกียวพอพุ่งร่างออกจากถ้ำ พอดีเผชิญกับฉลามร้ายที่วกกลับมาอีกตัวหนึ่ง นางรีบพลิกร่างพุ่งขึ้นสู่เบื้องสูง กระบี่เพ็กหงส์เกี่ยมสะบัดฟาดลงมา เสียงดังฉับก็เกิดขึ้น เมื่อฟันหัวฉลามตัวนั้นหลุดออกตามคมกระบี่ทันที

ขณะเวลานั้น ปลาหมึกยักษ์มหึมาก็ไล่ถึงปากถ้ำแล้ว มันเห็นหงส์เกียวอยู่ห่างจากเบื้องหน้าไม่ไกลเท่าไรนัก ขายาวเหยียดของมันก็ตะกุยตะกาย โถมออกมาจากปากถ้ำในทันที

หงส์เกียวเห็นปลาหมึกยักษ์ตามติดออกมานอกถ้ำก็ลอบตื่นเต้นยินดีเป็นที่ยิ่ง รีบถ่วงร่างดำดิ่งลงไปโถมเข้าหาทางหมู่พวกคุ้ยงังเพี้ย เนื่องจากว่าฉลามร้ายส่วนมากต่างชุมนุมกันอยู่ในที่นั้น ปลาหมึกยักษ์โกรธแค้นที่หงส์เกียวตัดปลายหนวดมันไปตั้งหลายเส้น ไหนเลยจะยอมปล่อยให้สัตว์น้อยตัวนี้หนีรอดไปได้ ดังนั้น มันรีบพุ่งตัวตามติดลงไปทางเบื้องล่าง ไล่นางอย่างกระชั้นชิดมิยอมเลิกรา

การหนีและไล่ในคราวนี้ เวลาเพียงชั่วพริบตาก็มาถึงเบื้องหน้าพวกคุ้ยงังเพี้ยแล้ว

ฝูงปลาฉลามเห็นปลาหมึกยักษ์พุ่งตัวเข้ามาอย่างดุร้าย ยังเข้าใจว่ามันมาเพื่อหวังทำลายพวกมัน พลันมีฉลามหลายตัวที่เบนเป้าหมาย พุ่งเข้าใส่ปลาหมึกยักษ์เป็นการต่อต้านป้องกันเอาไว้ก่อน

เป้าหมายสำคัญของปลาหมึกยักษ์คือตัวหงส์เกียว บัดนี้ พลันเห็นมีปลาฉลามพุ่งเข้ามาสกัดกั้นกางขวางก็โกรธแค้นเป็นยิ่งนัก หนวดยาวเหยียวทั้งแปดสะบัดปัดป่าย มีฉลามร้ายสามสี่ตัวซึ่งยาวหลายวา ถูกหนวดของมันรัดแล้วเหวี่ยง

กระเด็นออกไปจนไกลโข หนวดที่ยังเหลืออีกหลายเส้น สะบัดฟาดไม่หยุดยั้ง แม้กระทั่งหมู่ฉลามที่มิได้เข้าเกี่ยวข้อง ก็ยังมีอีกหลายตัวพลอยเคราะห์ร้ายไปในครานี้ด้วย

เมื่อเป็นเช่นนั้น ทำให้เป้าหมายของพวกฉลามร้ายพลอยแปรเปลี่ยนไป ฉลามสี่ตัวพอเพิ่งถูกเหวี่ยงกระเด็นออกไป ก็มีอีกสิบกว่าตัวฮือเข้ารายล้อมปลาหมึกยักษ์เป็นการแก้แค้นทันที

ขณะนี้หงส์เกียวได้ว่ายมาที่ข้างกายพวกคุ้ยงังเพี้ยแล้ว รีบยกมือบอกใบ้ให้แก่คนทั้งหลาย ค่อยๆ เคลื่อนกายไปทางปากถ้ำอย่างแช่มช้า

เดินพลางสู้พลาง จึงไม่อาจจะไปได้ว่องไวนัก ยังดีที่หมู่ฉลามร้ายในตอนนี้ได้เริ่มเปลี่ยนเป้าหมายไปทีละน้อย กำลังที่คุกคามผู้คนทั้งหลาย จึงผ่อนคลายลงไปมากมาย มิเช่นนั้น น่ากลัวการเคลื่อนไหวของพวกทั้งหลาย ยังจะต้องเป็นปัญหาใหญ่อันน่าหนักใจ

ขณะนี้ปากถ้ำได้เห็นอยู่เบื้องหน้าไม่ไกล จากสายตาในน้ำมาคำนวณคนทั้งปวงห่างจากปากถ้ำเพียงไม่กี่วาเท่านั้นแล้ว

ขณะเวลานั้นเองในทันใด...เมือกสีดำมะเมื่อมคล้ายเป็นควันไฟแผ่กระจายกว้างมาในรัศมีหลายสิบวา ตัวอันมหึมาของปลาหมึกยักษ์ ได้ถกน้ำเมือกสีดำสนิทปกคลุมไว้จนทั่ว น่ากลัวเป็นเพราะปลาหมึกยักษ์ ถูกฝูงปลาฉลามจู่โจมอย่างดุดันจนหวาดหวั่นขึ้นมา จึงคิดใช้หมึกดำในตัวออกอำพรางสายตา หมายหลบหนีเอาตัวรอดก่อน

ความจริง ปลาหมึกยักษ์ที่ใหญ่โตมโหฬารปานนี้ ฉลามร้ายไม่กี่ตัวย่อมไม่เป็นที่หวาดกลัวของมันเลย แต่ทว่า มดหากมีมากก็กัดช้างจนตายได้ ฉันใดฉันนั้นฉลามที่เป็นหมื่นๆ พันๆ และแต่ละตัวก็ยังยาวตั้งหลายวา ไม่มีตัวเล็กๆ น้อยๆ อยู่เลย หนวดทั้งแปดของมันก็ถูกหงส์เกียวฟันจนขาดไปถึงสี่ ไหนเลยจะต่อต้านได้โดยปลอดภัย

ปลาฉลามและปลาหมึกยักษ์ ต่างเป็นสัตว์น้ำเช่นเดียวกัน ต่างรู้สันดานของกันและกันเป็นอันดี เมื่อเห็นปลาหมึกยักษ์พ่นหมึกดำออกมา ก็รู้ดีว่ามันต้านทานมิได้ หมายจะหลบหนีเอาตัวรอดแล้ว ดังนั้น ยิ่งฮือกันเข้าไปมากมายขึ้นกว่าเดิม ดังคำนิยามที่ว่า ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ผู้เข้มแข็งกินผู้อ่อนแอ ก็มาปรากฏในตอนนี้จนหมดสิ้น

ในตอนนั้น ฝูงฉลามเป็นพันๆ มิได้โถมเข้าจู่โจมห้ำหั่น แต่แหวกว่ายวน

เวียนอยู่รอบบริเวณของหมึกดำ รอคอยโอกาสที่จะซ้ำเติมอย่างเยือกเย็น

เมื่อเป็นเช่นนี้ ความกดดันของผู้คนทั้งหลายก็ผ่อนคลายไปอักโข รีบพากันเร่งฝีเท้าให้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม อีกครู่ใหญ่ จึงพากันเข้าไปในถ้ำได้โดยปลอดภัย

ตั๋วเต้าจู๋มือถือกั้นหยั่นเดินเบิกทางนำหน้า คุ้ยงังเพี้ยและโกวเนี้ยทั้งห้าอยู่ระหว่างกลาง ซ้าจิน น่ำฮุนและบ้อเก๊กท่งจื้อระวังหลัง

พอเข้าไปในถ้ำ ฝูงฉลามก็ไม่ไล่ล่าทำร้ายอีกแล้ว ภายในถ้ำที่เป็นอุโมงค์ตรงไม่คดเคี้ยว มาตรแม้นมีความยาวอย่างยิ่ง แต่ก็เดินได้โดยไม่หนักแรงกระไรนัก อีกไม่นาน คนทั้งปวงก็ได้มาถึงปากถ้ำทางปลาย

แสงสว่างของน้ำทะเลที่ลอดมา เห็นทางปากถ้ำยังมีซี่กรงเหล็กซึ่งโตประมาณแขนเด็กสิบกว่าซี่ กางกั้นขวางทางออกของคนทั้งหลายไว้ ไม่อาจจะลอดออกไปได

ตั๋วเต้าจู๋พอเห็นก็ใจหายวาบ พอดีในเวลานั้นหงส์เกียวได้ก้าวตามติดเข้าถึง นางยกกระบี่เพ็กหงส์เกี่ยมในมือ ปาดไปยังซี่กรงเหล็กมหึมาทางเบื้องหน้าทันที

เพ็กหงส์เกี่ยมคือกระบี่โบราณ อันมีความคมกริบวิเศษ สามารถฟันเหล็กฟันหยกดจดั่งฟันหยวก การตัดซี่กรงเหล็กไม่กี่ซี่นี้ เป็นเรื่องที่ง่ายดายอย่างยิ่งอยู่ พอซี่กรงสัมผัสกับคมกระบี่ก็หักสะบั้นออกจากกันทันที

อีกไม่นาน นางก็ฟันซี่กรงเหล็กขาดห้าซี่ เผยเป็นช่องกว้างประมาณแปดเชียะขึ้น คนทั้งปวงจึงแหวกว่ายเป็นทิวแถวออกไป

พอพ้นซี่กรงเหล็ก เบื้องหน้าอันไม่ไกลคือท้องทะเลกว้างใหญ่ คนทั้งปวงทะลึ่งกายขึ้นเหนือน้ำแหวกว่ายขึ้นฝั่ง แล้วต่างระบายลมหายใจอย่างโล่งอกที่รอดพ้นมาได้โดยปลอดภัย

บ้อเก๊กท่งจื้อลูบคลำศีรษะอันล้านเลี่ยน พลางกล่าวว่า

“ในคราวนี้ นับว่ากลับมาในโลกของพวกเราอีกคราวแล้ว นี่พวกเราจะผนึกกำลังพักผ่อนผึ่งเสื้อผ้าให้แห้งในที่นี้ก่อนหรือไม่?”

วาจาถาม พร้อมกับนัยน์ตาจ้องมองหน้าคุ้ยงังเพี้ยคล้ายดั่งรอคำตอบของคุ้ยงังเพี้ยคนเดียว

คุ้ยงังเพี้ยยืนประจันหน้ากับโกวเนี้ยทั้งห้า และพอดีหันหน้าเข้าหาพวกบ้อเก๊กท่งจื้อด้วยเมื่อได้ฟังจึงช้อนตามองไปทางโกวเนี้ยทั้งห้า

ภาพที่แลเห็น น้ำทะเลซึ่งซุ่มโชกได้ทำให้เสื้อกระโปรงบางของพวกนาง

แนบเนื้อจนสนิทแน่น มาตรแม้นมิเห็นผิวกาย แต่ส่วนสัดโค้งนูนของร่างมีอยู่เท่าใด ก็ได้เปิดเผยออกมาจนหมดสิ้น ยามนั้นต้องตะลึงลานจนตาค้างไม่อาจเบือนหน้าไปได้

หงส์เกียวหน้าแดงระเรื่อ ตำหนิแง่งอนด้วยเสียงแผ่วเบาขึ้นว่า

"ไร้ยางอาย มาเพ่งมองจ้องพวกเราจนตาเขม็งไปไยกัน?"

กล่าวแล้วยังค้อนควักคุ้ยงังเพี้ย อย่างดุดันไปอีกครั้ง

โกวเนี้ยอีกสี่นางยามนี้ ต่างก้มศีรษะจนคางแทบจรดอก เอียงอายจนสุดจะเปรียบประมาณ ท่าทีที่ดึกดักเข้มแข็งดังพญามังกรตอนอยู่ในทะเล ได้ปลาสนาการจนมิทราบหายไปที่ใดหมดสิ้นแล้ว เหลือแต่ความเอียงอายของอิสตรีปรากฏอยู่จนชัดเจน

ตั๋วเต้าจู๊เมื่อเห็นสภาพเช่นนี้ รีบส่งเสียงกล่าวขึ้นว่า

"น้ำทะเลพอสัมผัสกาย หากไม่ใช้น้ำจืดชะล้างแม้ผึ่งแห้งก็น่ากลัวจะเป็นอันตรายต่อผิวหนังได้"

พลางชี้ไปที่ป่าทึบทางเบื้องหน้า กล่าวสืบต่อไปว่า

"ป่าทึบที่เบื้องหน้านี้ มีทางทอดตรงไปทางหลังตึกพำนักของเล่าฮูก่อน อาบน้ำชะล้างน้ำทะเลหมดจดเสียก่อน อีกประการหนึ่ง การพักผ่อนออกกำลังก็ปลอดภัยมากไปกว่าที่นี้บ้าง"

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังกวาดตามองมาทางซ้าจินกับภรรยาและโกวเนี้ยทั้งห้า เห็นพวกทั้งปวงมิได้ส่งเสียงทักท้วงคัดค้าน จึงรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น่ากลัวจะรบกวนเต้าจู๊มากเกินไปเท่านั้น"

ตั๋วเต้าจู๊รีบหัวร่อขึ้น กล่าวว่า

"กงจื้อโปรดอย่าได้กล่าวเช่นนี้เป็นอันขาด เล่าฮูจะขอนำทางในบัดดล"

กล่าวแล้วกระโดดเข้าไปราวป่าอย่างว่องไว บ้อเก๊กท่งจื้อ ซ้าจินกับภรรยาและเน้ยฮวยท่งจื้อ พากันติดตามหลังเป็นทิวแถว

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบตาแลดูโกวเนี้ยทั้งห้า แล้วกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ พวกเราไปกันเถิด"

จิวอี้เหล็งเชิดปากน้อยของนางจนสูงชันกล่าวว่า

"ท่านล่วงหน้าไปเสียก่อนเถิด"

คุ้ยงังเพี้ยถามอย่างงุนงงสงสัย

"พวกเราไปด้วยกันมิใช่ประเสริฐมากหรือ?"

กล่าวแล้วก็ได้เดินนำหน้าออกไป จนอ้อมพ้นร่างโกวเนี้ยทั้งห้าแล้วจึงกระโดดร่าง หมายวิ่งปราดออกจากที่ แต่พอเกร็งลมปราณพลันรู้สึกอึดอัดในอกขึ้นวูบหนึ่งจนตาลายพร่างพราย แทบต้องกระอักโลหิตออกมา

ขณะนั้น โกวเนี้ยทั้งห้าพอดีหันกายจะเดินทาง เมื่อเห็นสภาพก็ตื่นเต้นตกใจยิ่ง ท่ามกลางเสียงร้องอันเซ็งแซ่สับสน พากันพุ่งกายรายล้อมเข้าไปทันที

เตี้ยเอียลิ้มรีบถามอย่างกังวลใจขึ้นก่อนว่า

"เพี้ยตี๋ ท่านเป็นอย่างไรไปแล้ว?"

คุ้ยงังเพี้ยฝืนใจกลั้ำกลืนความเจ็บปวดรวดร้าวในอกไว้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มิเป็นไร พวกท่านเดินล่วงหน้าไปก่อน ข้าพเจ้าจะตามไปในบัดดล"

มาตรแม้นปากกล่าวไม่เป็นไร แต่ใบหน้างามสง่าที่แดงระเรื่อ ยามนี้ได้กลายเป็นขาวซีดอย่างน่าวิตก

หงส์เกียวเป็นผู้รู้นิสัยใจคอของคุ้ยงังเพี้ยดีกว่าทุกคน นางกระวนกระวายจนรีบฉุดมือคุ้ยงังเพี้ยขึ้นถามว่า

"เพี้ยตี๋ ท่านหลอกลวงคน ท่านรีบบอกมารู้สึกไม่สบายในที่ใด?"

คุ้ยงังเพี้ยสูดลมหายใจลึกๆ พลันความรู้สึกเจ็บปวดในอกค่อยบรรเทาลงไปมากมาย จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มิเป็นไรเลยจริงๆ เพียงเมื่อครู่รู้สึกเจ็บแปลบที่ทรวงอก น่ากลัวกลั้นลมหายใจอยู่ในท้องทะเลนานเกินไปก็ได้"

ขณะว่ากล่าว ใบหน้าที่ขาวซีดก็เริ่มแดงระเรื่อขึ้นทีละน้อย

เตี้ยเอียลิ้มมีวิชาการแพทย์แตกฉานชำนาญ พอได้ฟังก็ต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า ตาคมวาวชะม้ายมองคุ้ยงังเพี้ย ปลอบโยนเสียงนุ่มนวลว่า

"เพี้ยตี๋ สักครู่เมื่ออาบน้ำแล้วท่านผนึกลมปราณพักผ่อนสักครู่ก่อนได้หรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยลอบหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงขึ้นว่า

"เรามิได้เจ็บไข้บอบช้ำ ผนึกลมปราณพักผ่อนไปไย?"

แต่จิตใจมาตรแม้นคิดเช่นนั้น ปากกลับตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

"ได้ ได้แน่นอน"

โกวเนี้ยอีกสามนาง นอกจากเตี้ยเอียคี้ที่อยู่ร่วมกับเตี้ยเอียลิ้มมาเป็นเวลานานวัน ต่างรู้สึกซึ้งจนแน่แก่ใจ ตั้วกงจู๊ของเง่งเพ็กก๊กที่งามสง่าภาคภูมิ ปรกติมิใคร่พร่ำกล่าววาจา มีความสุขุมรอบคอบ และหนักแน่นเยือกเย็นเสมอมา เมื่อ

เห็นนางขมวดคิ้วนิ่วหน้าหัวใจของนางทั้งสี่ต่างเต้นระทึก เมื่อได้ฟังจึงร้องขึ้นพร้อมกัน

"สักครู่เมื่อเพี้ยตี่มิอยู่ในโอวาท พวกเราคราวหน้าก็อย่าได้ไปสนใจ"

คุ้ยงังเพี้ยก็เลยต้องแสยะหน้าล้อเลียน แล้ววิ่งเข้าไปในป่าดังเหินบิน

คุ้ยงังเพี้ยบุรุษหนุ่มที่เงียบขรึมกังวลอยู่เสมอมา วันนี้กลับกลายเป็นครึกครื้นร่าเริง นับเป็นความรู้สึกที่ไม่เคยมีมาตั้งแต่กาลก่อนเลย แม้กระทั่งตัวคุ้ยงังเพี้ยเองก็บอกไม่ถูกว่าเป็นเพราะสาเหตุใด

ดรุณีงามสะคราญทั้งห้า เมื่อเห็นคุ้ยงังเพี้ยวิ่งเข้าไปในราวป่า จึงพลอยไล่ตามติดกันไปเป็นทิวแถวบ้าง

หมู่ไม้เขียวขจีสูงชันเสียดฟ้า ตึกรามหอห้องติดต่อกันเป็นทิวแถว มาตรแม้นมิอาจคุยโอ่ว่าโอพารปานปราสาทราชวัง แต่อยู่ในเกาะกลางทะเล ที่รกร้างห่างไกลจากแผ่นดินใหญ่ สามารถก่อสร้างตึกรามหอห้องที่กินบริเวณกว้างหลายลี้ ก็มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายที่จะพบเห็นได้มากนัก

นี่เป็นศูนย์กลางของหัวใจแห่งเกาะม้อเต้า และเป็นที่พำนักของตั๋วเต้าจู๊ด้วย ยามนี้ในห้องโถงอันกว้างใหญ่ มีเทียนเล่มมหึมาจุดไว้สว่างไสวไปทุกแง่มุม ห้องโถงซึ่งมีความกว้างใหญ่หลายสิบวา ได้จัดโต๊ะสุราอาหารขึ้นสิบกว่าตัว ผู้มีเกียรติได้นั่งในโต๊ะอาหาร มีทั้งเฒ่าชราและชายฉกรรจ์ บุรุษสตรีมีครบครัน รู้สึกครึกครื้นเป็นยิ่งนัก

แต่ทว่า...

บรรดาผู้นั่งตามโต๊ะอาหาร ต่างดื่มกินกันด้วยท่าทีนอบน้อมสำรวมเป็นยิ่งนัก ไม่มีทั้งการหยอกล้อ ไม่มีทั้งการทุ่มเถียง ไม่มีทั้งการโห่ร้อง คล้ายดั่งว่าในจิตใจของแต่ละคนต่างมีความอัดอั้นกังวลจนตึงเครียด และเท่าที่พวกทั้งปวงมาในครานี้ก็เป็นเพียงร่วมสนองเท่านั้น

สองโต๊ะกึ่งกลาง มีผู้นั่งเต็มสิบสองที่ โต๊ะทางด้านขวามือคือคุ้ยงังเพี้ยและโกวเนี้ยทั้งห้า ด้านซ้ายเป็นตั๋วเต้าจู๊และภรรยา ร่วมด้วยซ้าจินและภรรยา บ้อเก๊กท่งจื้อ เน้ยฮวยท่งจื้อ รวมหกคน ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่มีสองโต๊ะนี้เท่านั้นที่รับประทานกันอย่างดุดันจริงจัง

กาลเวลาผ่านไปอย่างไม่รู้สึกตัว จนอาทิตย์ได้คล้อยใกล้จะลับขอบฟ้า

ยามนี้ ผู้คนทั้งสองโต๊ะต่างอิ่มหนำสำราญแล้ว หงส์เกียวกระตุกชายเสื้อคุ้ยงังเพี้ยเบาๆ กระซิบว่า

“เพี้ยตี๋ ลิ้มม่วยม่วยมิใช่เรียกให้ท่านผนึกลมปราณพักผ่อนดอกหรือ? ท่านควรรีบปฏิบัติตามเสียก่อน”

คุ้ยงังเพี้ยตอบอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ข้าพเจ้าอดอยากมาตั้งวันเต็มๆ รู้สึกหิวกระหายยิ่งนัก ขณะนี้ยังรับ-ประทานไม่อิ่มเลย”

แต่ความจริง คุ้ยงังเพี้ยอิ่มหนำมาตั้งนานแล้ว เพียงแต่ในใจยังมีความคิดเห็นอยู่อีกประการหนึ่ง จึงไม่ยอมจะผนึกลมปราณพักผ่อนให้เสียเวลาไปเท่านั้น

ขณะนี้ ตั้วเต้าจ๊ที่นั่งอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง พลันลุกขึ้นยืนแล้วเดินเร่งร้อนเข้าไปด้านใน มิว่าผู้ใดก็คำนวณไม่ถูกว่าประมุขใหญ่จะทำอะไร

อีกโต๊ะหนึ่ง เตี้ยเอียคี้ขมวดคิ้วกล่าวอย่างแง่งอนขึ้น

“เพี้ยกอกอ ท่านคราก่อนๆ รับประทานอาหารรวดเร็วยิ่งนัก ไฉนครั้งนี้จึงได้เชื่องช้าจนผิดธรรมดา ผู้อื่นต่างกระวนกระวายจนแทบตายอยู่แล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อพลางตอบว่า

“ข้าพเจ้าไม่มีเรื่องราวใดอยู่เลยจริงๆ พวกท่านไยต้องกระวนกระวายใจไปเล่า?”

เตี้ยเอียลิ้มที่เบิ่งตาจ้องมองหน้าคุ้ยงังเพี้ยอยู่ตลอดเวลา ยามนี้พลันสวนคำขึ้นว่า

“เพี้ยตี๋ ความจริงท่านรับประทานอิ่มตั้งนานแล้ว แต่ท่านมิยอมวางซามลงเท่านั้น”

หงส์เกียวมีความชาญฉลาดปราดเปรื่องยิ่งนัก พอได้ฟังก็เอ่ยขึ้นว่า

“เพี้ยตี๋ ท่านมีความคิดเห็นเป็นอย่างไรแน่? สุขภาพของตัวเองมิรักถนอมไว้ให้ดี หรือว่ายังต้องให้ผู้อื่นมาวิตกกังวลแทนท่าน มารุ่มร้อนวุ่นวายแทนท่านด้วย...”

เพราะความกระวนกระวายใจ ยามกล่าววาจาจึงออกจะรุนแรงกว่าปรกติบ้าง

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป แต่เพียงชั่ววูบก็หายวับ เหลือบตาแลดูหงส์เกียวอย่างเฉยเมย ในใจก็คำนึงขึ้น

“ท่านไหนเลยจะรู้ความคิดเห็นของเรา”

แต่ก็ตอบออกไปอย่างไม่ขบคิดใคร่ครวญ

“ข้าพเจ้ามิได้เรียกร้องให้พวกท่านมากังวลใจแทนเลย”

“อย่างนั้นเป็นพวกเราแส่หาความกลัดกลุ้มรำคาญเองกระมัง?”

โกวเนี้ยทั้งห้าแทบจะส่งเสียงถามขึ้นพร้อมเพรียงกันในทันที

คุ้ยงังเพี้ยสะท้านใจจนกล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกเบาๆ ปรากฏริ้วรอยของความวุ่นวายให้เกิดขึ้นมาอย่างเปิดเผย และก็คล้ายเป็นความขมขื่นที่ถูกผู้อื่นเข้าใจผิด

แต่ทว่า คุ้ยงังเพี้ยมิได้อธิบายออกไป นี่เป็นนิสัยของคุ้ยงังเพี้ย และก็เป็นสันดานอันทระนงกล้าแข็งที่กระตุ้นหนุนอยู่

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบตาแลดโกวเนี้ยทั้งห้าอย่างเฉยเมย ยิ้มพลางกล่าวว่า

“หามิได้ มิใช่พวกท่านแส่หาความยุ่งยากรำคาญเอง แต่เป็นเพราะข้าพเจ้านำพาความยุ่งยากรำคาญให้แก่พวกท่านมากมายเกินไป”

ขาดคำก็วางชามและตะเกียบลง ลุกขึ้นยิ้มให้โกวเนี้ยทั้งห้าแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคิดออกไปเดินเล่นทางนอก จะรีบกลับมาในบัดดล”

โกวเนี้ยทั้งห้าพอได้ฟัง ต่างพากันลุกขึ้นยืน ร้องขึ้นพร้อมเพรียงว่า

“พวกเราไป”

เนื่องจากสีหน้าของคุ้ยงังเพี้ย ทำให้พวกนางต่างดูออกว่ามิใช่เป็นเรื่องธรรมดาสามัญ และการกระทำของคุ้ยงังเพี้ยในคราก่อนๆ ต่างไม่ปรารถนาให้ผู้อื่นมากังวลวิตกแทน แม้กระทั่งพวกนางที่สนิทสนมดุจกับเป็นคนคนเดียวก็ไม่นอกเหนือกฎเกณฑ์นั้น ตอนต้นที่มาเกาะม้อเต้า คุ้ยงังเพี้ยก็มีเจตนาที่จะมาเพียงลำพัง หากมิใช่พวกหงส์เกียวและเตี้ยเอียดี้ใช้ความตายเข้าขู่เข็ญคุกคามน่ากลัวยามนี้พวกนางต่างต้องแยกกับคุ้ยงังเพี้ยไปแล้ว

หงส์เกียวช้อนตาอันรันทดมองดูคุ้ยงังเพี้ย แล้วกล่าวขึ้น

“เพี้ยตี่ ท่านควรทราบไว้ พวกเรามีความรักถนอมท่านเพียงไร จึงได้...จึงได้บังคับท่าน ท่าน...ท่านไฉนไม่พอใจขึ้นอีกแล้วเล่า?”

เป็นเสียงอันหดหู่ที่สั่นเครือ ปานน้ำตาจะหยดหยาด...

คุ้ยงังเพี้ยรีบสั่นศีรษะปฏิเสธขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าทราบดี แต่...ข้าพเจ้ามิใช่มีเจตนากลั่นแกล้ง”

กระแสเสียงครานี้ คล้ายดั่งบ่งบอกความวุ่นวายใจที่อลเวงอย่างไม่อาจระงับได้

เตี้ยเอียลิ้มเอ่ยขึ้นบ้างว่า

“แล้ว...แล้วท่านกำลังคิดถึงเรื่องอันใด?”

พอดีในเวลานั้น ตั้วเต้าจู๊เกาะอสูรเดินประคองกล่องหยกเข้ามาจดถึงหน้าโต๊ะคุ้ยงังเพี้ย วางกล่องหยกลงอย่างทะนุถนอมระวัง กล่าวว่า

"กงจือ เล่าฮิวขอร้องให้ท่านโปรดรับมันเอาไว้เป็นการคารวะขอบคุณจากเกาะม้อเต้า"

ที่คุ้ยงังเพี้ยวุ่นวายใจเมื่อครู่ ก็เป็นเพราะขบคิดหาทางไล่ศัตรูให้พ้นเกาะม้อเต้าไปด้วยวิธีใด บัดนี้ เรื่องราวยังมิทันจะลงมือกระทำ ตั้วเต้าจู๊ก็มาสมนาคุณให้ คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะยอมรับเอาไว้เล่า จึงรีบโบกมือกล่าวว่า

"ใช้มิได้ ใช้มิได้อย่างเด็ดขาด ข้าพเจ้าจะสามารถปฏิบัติภารกิจของเต้าจู๊ให้สำเร็จหรือไม่ก็ยังมิอาจคาดเดา ไฉนจะมาผยองลำพองรับรางวัลโดยมิได้ประกอบคุณงามความดี"

ขณะว่ากล่าวใบหน้าอันงามสง่าก็กระวนกระวายจนแดงฉานไปแล้ว

คนทั้งปวงทางโต๊ะนั้นพอได้ยิน ต่างพากันลุกขึ้นเดินมา สตรีงามที่แต่งกายดุจชาววังซึ่งยืนข้างกายตั้วเต้าจู๊ กล่าวว่า

"กงจื้อโปรดมิต้องถ่อมตัวเกินไป สิ่งที่บรรจุในกล่องนี้คือตำราวิชาฝีมือที่เกาะม้อเต้าอาศัยมันมาพิทักษ์รักษาเกาะและขับไล่ศัตรูผู้รุกราน เท่าที่ม้อเต้าสามารถอยู่อย่างสุขสงบสันติมาทุกๆ ชั่วคน ก็พึ่งพาอาศัยกล่องหยกใบนี้ทั้งสิ้น มิคิดพอตกทอดถึงมือสามีข้าพเจ้า ซึ่งเข้าใจว่าเกียรติภูมิของม้อเต้าได้สถาปนาไว้ตั้งแต่หลายๆ ชั่วคนมา นับแต่นี้คงไม่มีผู้ใดกล้าบุกรุกก่อกวนอีกแล้ว ดังนั้น วิชาฝีมือชั้นสูงของตำราในกล่องนี้ จึงมิได้ฝึกปรือเลย จนทำให้ต้องกลายเป็น เภทภัยในวันนี้ขึ้นมา"

ตั้วเต้าจู๊กล่าวสืบต่อคำภรรยาขึ้นว่า

"ม้อเต้าสามารถชิงคืนมาได้จากฝีมือกงจื้อ เล่าฮูย่อมต้องขอบพระคุณอย่างจริงจังอยู่ แต่หากไม่อาจตีชิงคืนด้วยฝีมือกงจื้อได้ อย่างนั้น ทุกชีวิตในครอบครัวเล่าฮู ก็จะพลอยสูญสิ้นไปกับการล่มสลายของเกาะม้อเต้าด้วย หากจะปล่อยวิชาฝีมือของต้นตระกูลม้อเต้าถูกเหล่าโจรร้ายที่ชั่วช้าได้ไป กลับมิสู้จะให้มันหนีพ้นเกาะนี้ไปพร้อมกับกงจื้อ เพื่อเป็นเครื่องมือในการขจัดปัดเป่าเภทภัย กำจัดความอยุติธรรมชั่วร้าย ช่วยเหลือชนชาวโลกให้อยู่เป็นปรกติสุขในภายภาคหน้า ซึ่งก็ไม่เสียทีที่เราท่านมีวาสนาได้พบพานกันในครั้งนี้"

เป็นวาจาที่สัตย์ซื่อจริงใจ ดุจดั่งเปล่งออกมาจากส่วนลึกของหัวใจทุกถ้อยกระทงความ

บ้อเก๊กท่งจื้อยามนี้ก็สวนคำด้วยเสียงอันหนักแน่นว่า

“ทารกแซ่คุ้ย รับเอาไว้เถิด การคบคนควรคบที่ใจ นับแต่นี้ต่อไป ขอเพียงท่านยังจำผู้อาวุโสที่มีจิตใจเปี่ยมการุณยธรรมท่านนี้เอาไว้ ได้ฝากฝังภาระสำคัญของตัวท่าน และทุกชีวิตของชาวเกาะผู้ใฝ่ฝันสันติไว้ให้แก่ท่านก็เพียงพอแล้ว”

ตั้วเต้าจู๊หัวร่อพลางกล่าวว่า

“อ้วงท้ง (เด็กดื้อ) ท่านไฉนวันนี้จึงมีวาจาที่เปลี่ยนแปลกไปกว่านิสัยเดิมเล่า?”

บ้อเก๊กท่งจื้อกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังขึ้นว่า

“พวกเราสัพยอกหยอกล้อก็เป็นเวลา เรื่องสำคัญก็ควรจะกล่าวให้เป็นที่จริงจัง”

คุ้ยงังเพี้ยขบคิดอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน พลันเงยหน้าคล้ายดั่งตัดสินใจเด็ดเดี่ยวลงได้แล้ว

ศัตรู ที่บุกรุกมาทำร้ายเกาะอสูรพ้นจากดินแดน วาจาเล่าฮูที่ลั่นปากไว้ในครั้งก่อน บัดนี้ ยังคงปฏิบัติตามไม่คืนคำ...กำนัลกล่องหยกนี้โดยดี”

ทงเทียนเต้าหยินกลอกนัยน์ตาวาวของมันกล่าวว่า

“วาจานี้เป็นความจริง? แล้วเด็กน้อยรับปากหรือไม่?”

กล่าวพลางชี้ไปที่คุ้ยงังเพี้ยอย่างเหยียดหยาม

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ฟังพลันชะงักเท้า กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“นี่เป็นเรื่องในระหว่างพวกท่าน ข้าพเจ้าไม่มีที่ใดจะรับปากหรือไม่!”

วาจาชะงักลงเล็กน้อย จึงกล่าวสืบต่อขึ้น

“แต่ทว่า...”

หลวงจีนมังกรกักชิว พอเห็นคุ้ยงังเพี้ยมีเจตนาคลอนแคลนไม่หนักแน่น ในพวกประดานี้มีแต่คุ้ยงังเพี้ยเท่านั้น ที่เป็นศัตรูยิ่งใหญ่ของมันทั้งสี่ เป็นเภทภัยที่พวกมันต่างหวาดระแวงกันอยู่ทุกคน ดังนั้น กลัวคุ้ยงังเพี้ยจะเปลี่ยนเจตนาดั้งเดิม จึงมิรอให้กล่าวออกมาก็รีบสอดคำถามขึ้นทันที

“แต่ทว่าอะไร? หรือประสกแซ่คุ้ยมีความเห็นว่า วาจาเมื่อครู่มิใคร่จะมั่นคงเหมาะสม?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“แต่ข้าพเจ้า เมื่อครู่ได้รับปากจะรักษาของสิ่งนี้แทนเต้าจู๊อยู่แล้ว รอเรื่องราวเกาะอสูรเสร็จสิ้นจึงค่อยคืนกลับให้ ดังนั้น ทั้งสี่ท่านหากคิดจะได้กล่องนี้ ควรจะรอให้ข้าพเจ้าคืนแก่เต้าจู๊ แล้วพวกท่านจึงค่อยไปปรึกษาหารือกัน!”

กระบี่ปาฏิหาริย์ อึ้งคี้อูช่วงชิงกล่องวิเศษมาอยู่กับมือแล้ว ไหนเลยจะยอมคืนกลับให้ พอได้ฟังจึงปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยวทันทีว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ขอเพียงท่านมีความสามารถ ก็ลองช่วงชิงมันจากมือของพวกเราทั้งสี่ไปเป็นไร?”

สองหลวงจีน หนึ่งนักพรตนั้นมีความคิดเห็นอีกประการ ต่างคำนึงอยู่ในใจ

“ขอเพียงตั๋วเต้าจู๊กระทำดั่งว่าจริงแม้จะมอบคืนให้แก่เจ้าเด็กน้อยชั่วคราวก็ควรจะมอบคืนไป เพื่อมิต้องเป็นที่หมางใจกับเจ้าเด็กน้อย จนกลายเป็นเรื่องวุ่นวายยากจะคลี่คลายไกล่เกลี่ย”

ดังนั้นเอง ทงเทียนเต้าหยินจึงรีบกล่าวขึ้นว่า

“อึ้งเฮีย พวกเราพอจะปรึกษาหารือกันได้อีก”

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูเบิกตาจนกลมกว้าง ตวาดขึ้นว่า

“ไม่มีอันใดจะปรึกษาหารือได้แล้ว อาศัยพวกทหารรูปปลาเหล่านี้ก็คิดสกัดกั้นขวางทางพวกเรา? น่ากลัวยังกระทำมิได้!”

มันกล่าวอย่างองอาจเหี้ยมหาญเปี่ยมเหตุผลคล้ายดั่งกระตุ้นกำลังใจให้แก่สองหลวงจีนหนึ่งนักพรต และก็คล้ายจะย้ำความมั่นใจให้แก่ตนเอง ซึ่งความจริงแล้วในใจมันยามนี้ มีความหวาดกลัวที่มิได้ด้อยกว่าสองหลวงจีนหนึ่งนักพรตเลย แต่ทว่า เพราะกล่องวิเศษได้มาอยู่กับมือแล้ว มันยอมตายโดยไม่ยอมคืนให้เท่านั้น

บ้อเก๊กท่งจ้อกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นมาว่า

“อึ้งคี้อู ท่านโหมประโคมตัวเองจนโอ่อ่าได้อีกเท่าใด?”

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู สะบัดกระบี่แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“เฮอะ ท่านก็เข้ามาทดลองดูเป็นไร?”

บ้อเก๊กท่งจื้อพอได้ฟังก็ขยับไหล่ พุ่งกายปราดเข้าไปพร้อมกับตบท่าตังเอี๊ยงเชี่ยวหงส์ (หงส์ถลาหาอาทิตย์) ปากก็สำทับขึ้น

“เล่าฮูกำลังมีเจตนาเช่นนี้ทีเดียว”

เสียงขาดคำฝ่ามือฟาดเข้าถึง พลังดังครืนครั่นดุจดั่งเป็นพะเนินเหล็กโถมทลาย

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูมิกล้าประมาทเลินเล่อ แขนขวาหนีบกล่องหยกไว้แนบแน่น เบี่ยงกายหลบเลี่ยงอกไป แล้วกระบี่คี้มึ้งเกี่ยมในมือผลักกระแทกออกไปจนกลับกลายเป็นท่ากื้อโฮ้วมี่นงั่ว (กันเสือไว้นอกประตู) ประกายอันเจิดจ้าบาดตาของกระบี่พวยพุ่งออกเป็นสามกลุ่มก้อน ม้วนเข้าใส่สองข้อมือของบ้อเก๊กท่งจื้ออย่างดุดันว่องไวปานสายฟ้า เป็นที่น่าแตกตื่นตกใจยิ่งนัก

พลังฝีมือแท้จริงของบ้อเก๊กท่งจื้อ ยังสูงส่งกว่ากระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูอยู่ครึ่งขั้น แต่ทว่า กระบี่คี้มึ้งเกี่ยมในมืออึ้งคี้อูนี้ เป็นอาวุธวิเศษที่คมกริบยิ่ง จึงช่วยเสริมฝีมือที่ด้อยกว่าให้สูงขึ้นทัดเทียมกัน

พริบตานั้น เงาร่างสองสายก็ปะทะเข้าหากัน ยามนี้กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูได้สะบัดอาวุธคู่ชีวิต ปัดป้องทางเบื้องหน้าไว้จนเข้มแข็งแกร่งกร้าว ฝ่ามือที่เป็นเลือดเนื้อของบ้อเก๊กท่งจื้อ ไหนเลยจะกล้าปะทะกับกระบี่วิเศษได้ จึงจำต้องพลิ้วร่างถอยปราดออกไปอย่างจนใจ

กระบี่ปาฏิหาริย์แค่นหัวร่อ ถามว่า

“เป็นอย่างไร?”

บ้อเก๊กท่งจื้อแค้นเคืองจนหน้าแดงฉาน คำรามเสียงก้องว่า

“มิต้องลำพองไป”

เสียงขาดคำ ร่างสะอึกเข้าหมายจะลงมืออีกครั้ง พลันได้ยินหลวงจีนเสือโคร่งตะเบ็งเสียงก้องขึ้นว่า

“ช้าก่อน!”

เสียงนี้คล้ายสายฟ้าฟาดลงมาข้างกาย สะเทือนจนแก้วหูลั่นอยู่อื้ออึง

บ้อเก๊กท่งจื้อพอได้ยินก็ชะงักงัน หันหน้ามาแค่นหัวร่อขึ้นว่า

“กักติ๊ง ท่านมีวาจาใดจงรีบกล่าวเถิด?”

หลวงจีนเสือโคร่งกักติ๊งผงกศีรษะน้อยๆ กล่าวว่า...

“ประสก โปรดระงับโทสะอันดาลเดือดเอาไว้ชั่วคราว อาตมามีวาจาจะกล่าวจริงๆ”

ชะงักลงเล็กน้อยแล้ว หันหน้าไปกล่าวต่อตั้วเต้าจู๊ว่า

“อาตมาคิดขอถามประสกท่าน หากแม้นพวกอาตมายอมรับปากต่อสู้เพื่อเกาะอสูรสักครั้ง ประสกจะยินยอมมอบกล่องหยกนี้ให้พวกอาตมาปกปักรักษาก่อนหรือไม่?”

บ้อเก๊กท่งจื้อแค่นหัวร่อแล้วชิงถามขึ้นก่อนว่า

“หากแม้นพวกท่านเกิดเคราะห์ร้ายตายไปเล่า?”

ทงเทียนเต้าหยินแค่นเสียงตอบแทนขึ้น

“ไต้ซือมิใช่เอ่ยปากกับท่าน”

บ้อเก๊กท่งจื้อสวนคำขึ้นทันที

“แต่วาจาของเล่าฮูก็เป็นความจริงจัง”

ตั้วเต้าจู๊ ฉวยโอกาสที่บ้อเก๊กท่งจื้อทุ่มเถียงประฝีปากกับพวกมัน คำนึงอยู่ในใจอย่างรวดเร็วว่องไวแล้วกล่าวสอดคำขึ้นทันทีว่า

“เล่าฮูเคยรับรองไว้ ทั้งสี่ท่านเมื่อขับไล่ของอสูรร้ายพ้นเกาะนี้ไปแล้ว จะมอบกล่องหยกเป็นของสมนาคุณ หากแม้นขณะนี้ก็มอบให้แก่ท่านทั้งสี่ สักครู่เมื่อตอนลงมือต่อสู้กัน นับว่าไม่มีความสะดวกมากมาย ดังนั้น...”

หลวงจีนมังกรกักชิวกล่าวเสียงหนักๆ สอดคำขึ้น

“ดังนั้น ประสกคิดจะรับกลับไปก่อน ใช่หรือไม่?”

ตั้วเต้าจู๊ตอบอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“เป็นเช่นนั้นจริงๆ

ทงเทียนเต้าหยินแค่นเสียงเย็นชา กล่าวว่า

“หรือตั๋วเต้าจู๊ไม่เชื่อถือพวกเราเสียแล้ว?”

เป็นวาจาที่ข่มขู่คุกคามอย่างดุดัน คล้ายดั่งกับว่าตั๋วเต้าจู๊เกาะอสูร มิกล้าจะก้าวร้าวล่วงเกินพวกมันก็ปานกัน

ตั๋วเต้าจู๊เกาะอสูร ที่มีอานุภาพกระเดื่องเดชในแควันทะเล มีฝีมือจนถึงขั้นปรมาจารย์แห่งยุค ไหนเลยจะเป็นคนหวาดกลัวขวัญอ่อน พอได้ฟังจึงเปล่งเสียงหัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า

“ก็พอจะกล่าวเช่นนั้นได้”

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู ความจริงก็กลัวกล่องหยกจะถูกพวกตั๋วเต้าจู๊ยึดกลับไปอยู่แล้ว พอเห็นทงเทียนเต้าหยินโต้เถียงกับพวกตั้งเต้าจู๊จนแตกหัก ไม่อาจจะสมัครสมานไกล่เกลี่ย ก็ลอบยินดีอยู่ในใจ รีบแค่นหัวร่อแล้วกล่าวสวนคำขึ้นว่า

“แต่ขณะนี้กล่องหยกอยู่ในมือของเล่าฮูแล้ว ตั๋วเต้าจู๊จะว่ากล่าวอย่างไรอีกเล่า?”

ตั๋วเต้าจู๊เกาะอสูร หัวร่อเสียงกังกึกก้องกังวาน กล่าวว่า

“ฮา ฮา...ทั้งสี่ท่านคิดผิดแล้ว เกาะอสูรมาตรแม้นต่อต้านกับสองวิญญาณนั้นมิได้ แต่คิดจะกำจัดพวกท่านทั้งสี่ นับว่ายังไม่เป็นปัญหายุ่งยากอย่างไรเลยจริงๆ พวกท่านหากรู้สถานการณ์ดี ก็ควรจะคำนวณให้แน่แก่ใจอีกสักครั้ง”

หลวงจีนเสือโคร่งกักติ๊งแค่นหัวร่อกล่าวขึ้นบ้าง

“ตั๋วเต้าจู๊ในเมื่อมีความสามารถเช่นนั้น ไยไม่ลงมือมาในบัดดลเสียเลย?”

กล่าวขาดคำ ก็เกร็งพลังไว้ในสองฝ่ามือจนเต็มที่ มีท่าทีเหี้ยมหาญไม่หวาดหวั่น

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามองดูซ้าจิน กับน่ำฮุนแวบหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

“การชิงกล่องหยกคืนเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า”

เสียงขาดคำพลันปลดแส้ฮั่งเล้งเปียงออกมา ชี้หน้ากระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู แล้วกล่าวว่า

“คี้มึ้งเกี่ยม ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านควรจะเจียมตัวและสำนึกสถานการณ์ไว้ให้กระจ่างใจกว่านี้”

เป็นกระแสเสียงที่ยะเยียบข่มขวัญ จนผู้รับฟังต้องใจสั่นหวั่นไหว

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูใจเต้นระทึก มันที่ไม่เคยประมือต่อสู้กับคุ้ยงังเพี้ย

มาก่อนเลย แต่เหตุการณ์ในห้องศิลาของแอ่งฉลามร้ายนั้น รวมกำลังสามหลวงจีนหนึ่งนักพรตถึงสี่คน ก็ยังไม่มีปัญญาปราบปรามคุ้ยงังเพี้ยให้พ่ายแพ้ได้ จึงเป็นที่เห็นแน่แก่ใจ พลังฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยจะต้องไม่ด้อยกว่ามันอย่างเด็ดขาด!

แต่ทว่า จะให้มันมอบกล่องหยกคืนอย่างว่าง่ายเช่นนั้น มันก็ยังไม่ยินยอมเป็นอย่างยิ่ง

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู ลอบกวาดตามองมาทางข้างกาย เห็นในขณะนี้สองหลวงจีนหนึ่งนักพรต ต่างเกร็งพลังขึ้นเตรียมพร้อมกันแล้ว ก็คลายใจได้อักโข ตวาดเสียงก้องขึ้น

"หรือเล่าฮูยังกลัวเกรงท่านไปด้วย?"

คุ้ยงังเพี้ยสะบัดแส้ยาวแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้เกรงกลัวจะประเสริฐยิ่ง"

ช้าจินฉุดแขนน่ำฮุน กระโดดกายปราดไปที่ข้างโกวเนี้ยทั้งห้า กล่าวกับสองหลวงจีนหนึ่งหนักพรตว่า...

"สู้กันตัวต่อตัว เล่าฮูเห็นควรด้วย ทั้งสามท่านโปรดถอยไปอยู่อีกด้านหนึ่งเสีย"

ทงเทียนเต้าหยินแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ถอยหรือไม่ถอย เป็นเรื่องของอาตมา ท่านไม่ต้องมาเกี่ยวข้อง!"

ช้าจินแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"หรือท่านก็คันมือคิดใคร่จะทดลอง?"

ทงเทียนเต้าหยินแสยะยิ้ม กล่าวว่า

"หรือท่านคิดว่า จะร่วมประลองมือกับอาตมาสักสองสามท่าดู?"

ช้าจินตาเป็นประกายแวววาว ตวาดเสียงกึกก้องว่า

"กำลังคิดเช่นนั้นพอดี"

เสียงขาดคำร่างพุ่งจากที่ กระบวนท่าเชี่ยงฮังก้วนยิก (รุ้งพุ่งหาอาทิตย์) ฟาดเข้าใส่ทรวงอกทงเทียนเต้าหยินอย่างแคล่วคล่องว่องไวพลังคราวนี้มีเสียงลมครืนครั่น ด้วยน้ำหนักมากกว่าพันๆ ตำลึง รวดเร็วว่องไวประหนึ่งอสนีบาตฟาดลั่น พลังฝีมือของคนผู้นี้นับว่าเป็นที่น่าตื่นเต้นสะท้านขวัญอย่างแท้จริง

ขณะที่ทงเทียนเต้าหยินเอ่ยปากกล่าวนั้น ก็เกร็งพลังเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว พอได้ยินเสียงจู่โจมเข้ามา จึงคำรามขึ้นโดยมิได้ใคร่ครวญว่า

"อาตมายังจะกลัวท่านด้วยหรือ!"

เสียงดังพร้อมกับร่างสะอึกเข้าต้านรับไว้อย่างไม่หลบเลี่ยง

ระยะที่กระชั้นชิด พลังฝ่ามือที่รุนแรง ในพริบตาฝ่ามือของทั้งสี่ก็ปะทะกันอย่างถนัดถนี่

เสียงระเบิดดังโครมใหญ่ผ่านไปแล้ว พลังฝ่ามือที่กระจัดกระจายจนปั่นป่วนคล้ายพายุร้าย กระพือพัดจนเทียนใหญ่ในห้องโถงดับไปถึงสิบกว่าเล่ม เสียงเกรียวกราวโครมครามดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครา บรรดาโต๊ะเก้าอี้ที่อยู่ละแวกใกล้เคียง ถูกพลังกระแทกจนล้มหงายไปมากมายหลายตัว ถ้วยชามกระจัดกระจายจนเกลื่อนทั่วพื้น

ท่ามกลางพลังฝ่ามือที่ปั่นป่วน ซ้าจินถอยกายไปก้าวใหญ่ สองแขนชาวูบหัวใจเต้นถี่เร็ว รู้สึกตื่นเต้นตกใจต่อพลังภายในของทงเทียนเต้าหยินอยู่ไม่น้อย

ทงเทียนเต้าหยินเซถอยถึงสองสามก้าวใหญ่ หูอื้อตาลายใจเต้นระทึกสองแขนชาจนยากจะยกขึ้นมาได้ ความแตกตื่นสงสัยในใจ มิได้ด้อยไปกว่าซ้าจินเลย

เมื่อปะทะอย่างหักโหมไปคราหนึ่งแล้ว ผลแพ้ชนะก็ปรากฏจนกระจ่างตา

หลวงจีนมังกรกักชิว คำนวณสถานการณ์ภายในห้องใหญ่ รู้สึกว่ายามนี้มีกำลังน้อยกว่าฝ่ายตรงข้ามมากมายก่ายกองนัก หากหักหาญกันอย่างดุดันจริงจังขึ้นมา กล่าวได้เต็มปากว่า มีแต่ผลร้ายโดยปราศจากประโยชน์แม้แต่น้อยนิดอย่าว่าแต่ในใจมันยามนี้ก็มีเล่ห์อุบายขึ้นอีกประการหนึ่งแล้ว

ดังนั้น จึงเดินเข้ามาฉุดแขนทงเทียนเต้าหยิน กล่าวว่า

“เต้าเฮีย พวกเราก็ลองถอยออกไปสักชั่วคราว พวกมันหากคิดจะถือพวกมากเข้าเอาชัย พวกเราค่อยลงมือไปก็ไม่สาย”

ทงเทียนเต้าหยินแม้จะไม่ยินยอมแพ้แก่การกระแทกอย่างดุดันในครั้งนี้ แต่ความจริงประจักษ์แจ้งแก่ใจ มันรู้ดีและก็มีความเกรงกลัวขึ้นบ้างแล้วจริงๆ ดังนั้น จึงฉวยโอกาสแก้ขวยขึ้นว่า

“ซ้าจิน พวกเราย่อมมีโอกาสได้เผชิญกันในขั้นแตกหักแน่นอน!”

กล่าวจบคำก็ตามหลวงจีนมังกรกักชิวถอยออกไปจากกลางห้อง

ซ้าจินแค่นหัวร่อ กล่าวเย้ยหยันขึ้น

“น่ากลัวยังไม่ถึงคราวให้เราท่านมาประลอง ท่านก็ต้องขาดใจจนตัวแข็งไปนานแล้ว”

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู พอเห็นกำลังหนุนถูกถอนกลับ ความหวาดหวั่นยิ่งประดังขึ้นจนกระสับกระส่าย พอดีในเวลานั้น หลวงจีนเสือโคร่งเดินเข้ามากล่าวว่า

“ประสกแซ่อึ้ง กล่องหยกอยู่ในมือท่านเช่นนี้ไม่สะดวกกับการต่อสู้ ให้อาตมารักษาแทนท่านไว้ก่อนเป็นไร?”

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูเจ้าเล่ห์จนกลอกกลิ้งเพียงใดแล้ว พอได้ฟังก็เข้าใจกระจ่างขึ้นทันที คำนึงอยู่ในใจ...

“เฮอะ! เท่าที่พวกเจ้าถอยไปนั้น ที่แท้มีเจตนาเรียกให้เรามอบกล่องหยกแก่พวกเจ้า จากนั้น จึงใช้เราเป็นโล่ป้องกันภัยไปต่อต้านกับคุ้ยงังเพี้ย จากนั้น ให้พวกเจ้าหลบหนีไปได้อย่างง่ายดาย? เฮอะ! ลูกคิดคิดได้ร้ายกาจสาหัสมาก แต่เสียดายที่พวกเจ้าใช้อุบายผิดคนไปแล้ว”

มิรอให้หลวงจีนเสือโคร่งกักติ๊งกล่าวจบ กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูก็ปฏิเสธอย่างเด็ดขาดขึ้น

“ไต้ซือวางใจได้เต็มที่ ไม่มีความขัดข้องอันใดเกิดขึ้นดอก”

หลวงจีนเสือโคร่งกักติ๊งหน้าเปลี่ยนสีทันที กล่าวว่า...

“หรือประสกแซ่อึ้งไม่เชื่อถือในตัวอาตมา?”

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู แสยะยิ้มอย่างชั่วร้าย กล่าวว่า

“หามิได้ ไต้ซืออย่าคิดมากไป”

ขาดคำมิรอให้หลวงจีนเสือโคร่งได้กล่าวอย่างไรมาอีก ก็ชิงตวาดขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย รับมือ!”

เสียงตวาดขาดคำ การจู่โจมก็เปิดฉากขึ้นกระบี่อันร้ายกาจได้ใช้ไปในท่าเตี๊ยมเจี๊ยะอุ้ยกิม (สกัดศิลาเป็นทอง) แทงเข้าใส่จุดสำคัญที่ท้องน้อยคุ้ยงังเพี้ยอย่างว่องไว

กระบี่พุ่งมาพร้อมกับประกายเงินกระจายเจิดจ้าดุจดั่งเป็นสายฟ้าแลบออกหมู่เมฆ วูบวาบจนพร่างพราวตากระจัดกระจายจ้าพร้อมทั้งพลังอันยะเยียบกระหน่ำเข้าใส่เป้าหมาย จนคลายถูกเหวี่ยงเข้าไปในหล่มน้ำแข็ง

คุ้ยงังเพี้ยลอบชมเชยอยู่ในใจว่า

“เป็นกระบี่อันวิเศษยอดเยี่ยมสมกิตติศัพท์จริงๆ”

ใจมาตรแม้นนึกชมเชยเพลงกระบี่ฝ่ายตรงข้าม แต่ไม่มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึง กลับแค่นหัวร่อใส่หน้าแล้วสะบัดแส้ฮั่งเล้งเปียงขึ้นด้วยท่าซิ่งเล้งชุดไฮ้ (มังกรโลดทะเล) พุ่งวาบออกไปดุจประกายไฟ ร่างได้เบี่ยงออกทางด้านขวา ในขณะที่ปลายแส้พุ่งปราดเข้าตีโต้ใส่ศัตรู...

ปลายแส้สีแดงฉานของฮั่งเล้งเปียง กรีดผ่านอากาศจนเป็นประกายแดง

ฉานยาวเหยียด ม้วนเข้าใส่ตัวกระบี่คี่มึ้งเกี่ยมของกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู โดยละทิ้งท่าหลอกล่อมาเป็นหักหาญอย่างจริงจัง ฟาดเข้าใส่ด้วยความแม่นยำอย่างยิ่งยวด

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูเมื่อตอนอยู่ในถ้ำแอ่งฉลามร้าย เคยถูกคุ้ยงังเพี้ยใช้แส้ฮั่งเล้งเปียงหวดกระหน่ำจนกระบี่คี้มึ้งเกี่ยมบิ่นไปสองจุด บัดนี้ไหนเลยยังจะกล้าใช้กระบี่คู่ชีวิตไปสัมผัสกับแส้ฮั่งเล้งเปียงอันร้ายกาจได้อีกเล่า

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูลอบร้องคร่ำครวญอยู่ในใจ ที่อาวุธร้ายของมันมาเผชิญกับอาวุธข่มกันได้ ต้องรีบรั้งกระบวนท่ากลับ แล้วกระโดดถอยไปในด้านขวาอย่างว่องไว

คุ้ยงังเพี้ย ใช้กระบวนท่าเดียวก็ตีโต้ใส่ศัตรูจนถอยร่น ความดึกดักพลันบังเกิดขึ้นอีกอักโข แส้ฮั่งเล้งเปียงม้วนแล้วทะลวงซ้ำเข้าไป จนกลายเป็นท่าเชี่ยงฮวยปวยเล้ง (มังกรโลดนภากาศ) ทิ่มแทงเข้าใส่ทรวงอกกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูอย่างดุดัน

เปลี่ยนกระบวนท่าในหว่างกลางอากาศ โดยไม่ต้องอาศัยพื้นมาหยั่งเท้าเร่งพลัง กระบวนท่าก็แปรเปลี่ยนไปได้ดั่งใจปรารถนา มีความว่องไวยิ่งกว่าประกายสายฟ้า แคล่วคล่องว่องไวดุจกับสายลม กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูพอเพิ่งหยั่งเท้าแตะกับพื้น ปลายแส้สีแดงบาดตาของคุ้ยงังเพี้ย ก็ห่างจากทรวงอกของมันมิถึงครึ่งเชียะเท่านั้น

สถานการณ์อันคับขันร่อแร่ มันไหนเลยยังจะคำนึงถึงคุณค่าของกระบี่วิเศษ รีบหงายร่างลัมไปทางด้านหลังอย่างลนลาน กระบี่สะบัดฟาดขึ้นมาต่อต้านป้องกันชีวิต จนประกายวูบวาบครอบคลุมไปทั่วทั้งทรวงอกอย่างหนาแน่น

มีเสียง...เปรื่องปร่างติงตังดังสดใสถี่ยิบ เมื่อปลายแส้กับกระบี่สัมผัสเข้าหากัน ประกายไฟกระจัดกระจายเป็นกลุ่มก้อน เสียงโลหะที่แหลมเล็กเสียดแทงใจผู้คนจนสะท้านหวั่นไหว

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูรู้สึกซาที่ง่ามมือไปวูบใหญ่ กระบี่คี้มึ้งเกี่ยมแทบจะหลุดกระเด็นออกไป อาศัยการถอยร่างมานั้น ลอบชำเลืองไปที่ตัวกระบี่คี้มึ้งเกี่ยม เห็นบนคมกระบี่แวววาวราวกับน้ำค้าง มีรอยบิ่นที่โตประมาณเม็ดข้าวสารขึ้นอีกสามสี่แห่งแล้ว ความเจ็บปวดและแตกตื่นตกใจที่ประดังกันจนสับสนอลหม่านทำให้มันต้องตวาดด่าเสียงสนั่นหวั่นไหว แล้วพุ่งกายโถมเข้าหาคุ้ยงังเพี้ยอีกครั้งในพริบตา ระดมฟาดไปเจ็ดกระบี่ซ้อนๆ อย่างยอมตาย

คุ้ยงังเพี้ย ไหนเลยจะหวาดหวั่นกระบี่คี้มึ้งเกี่ยมของมัน แส้ฮั่งเล้งเปียง

สะบัดไปอย่างแคล่วคล่องว่องไว พลันกลับกลายคล้ายเป็นงูร้ายจำนวนหมื่นๆ พันๆ พุ่งฉกเข้าใส่ประหนึ่งเป็นสายฟ้าคะนองฝน

จึงเห็นพลังแส้ที่ดังหวีดหวิวซู่ซ่าครอบคลุมเข้าใส่ประกายกระบี่ที่กระจายจ้ารอบบริเวณจนหนาแน่นหลายสิบวา พลังอันเย็นยะเยียบกระจายจนเสียดผิวกายผู้อยู่รอบข้าง นับเป็นสภาพการณ์ต่อสู้ที่ดุเดือดรุนแรงอย่างที่บู๊ลิ้มยากจะพบเห็นจริงๆ

พลังฝีมือของพวกเกาะอสูรทุกคน มาตรแม้นยอดเยี่ยมไม่น้อย แต่การต่อสัเยี่ยงใช้ชีวิตเป็นเดิมพันนี้ พวกมันมิใคร่ได้พบเห็นบ่อยนัก ดังนั้น แต่ละคนจึงต่างเบิ่งตาจับจ้องมองจนตะลึงลานไปจนหมดสิ้น

กาลเวลาผ่านไปในความตื่นเต้นจนตัวเกร็ง ยามนี้ฟ้าได้เริ่มเลือนรางไปในสนธยา ลมเย็นโชยเฉื่อยฉิวไม่ขาดระยะ ทำให้ผู้คนรู้สึกปลอดโปร่งระรื่นเป็นพิเศษ

ทงเทียนเต้าหยิน เหลือบตามองดูหลวงจีนเสือมังกรทั้งสองรูปแวบหนึ่ง ส่งเสียงทางลมปราณกล่าวขึ้นว่า

"ไต้ซือทั้งสองท่าน มีความเห็นต่อสถานการณ์ของวันนี้เป็นฉันใด?"

หลวงจีนเสือมังกรทั้งสอง กำลังกระวนกระวายอย่างยิ่งอยู่ทีเดียว หลวงจีนมังกรจึงรีบกล่าวว่า

"กระบวนเพลงกระบี่และพลังภายในของคี้มิ้งเกี่ยมมาตรแม้นยอดเยี่ยมอย่างยิ่งยวด แต่เมื่อเปรียบกับตัวคุ้ยงังเพี้ยแล้ว ยังห่างไกลกันอีกระยะยาวโข ในความคิดเห็นของอาตมา สถานการณ์ของวันนี้น่ากลัวมิใคร่จะปลอดโปร่งใจเท่าใดนัก"

การตอบโต้ของทั้งสองนี้ มาตรแม้นมิได้ส่งเสียงออกมา แต่ริมฝีปากที่สั่นไหวขยับเขยื้อนของทั้งสอง มิได้รอดพ้นจากความสังเกตของหงส์เกียว เตี้ยเอียลิ้มและซ้าหยกจูทั้งสามนางไปได้ ดังนั้น พวกนางทั้งสามจึงจับตาคุมเชิงดูบรรพชิตทั้งสามจนแน่วนิ่งมิกะพริบ

ขณะนี้ ทงเทียนเต้าหยินได้ส่งเสียงทางลมปราณกล่าวขึ้นอีกครั้ง

"แต่ของนั้นยามนี้อยู่ในตัวคี้มิ้งเกี่ยม พวกเราไหนเลยจะยอมกลับมือเปล่าไปได้เล่า?"

คนผู้นี้นับว่ามีความละโมบ จนไม่คำนึงถึงอันตรายใดๆ แม้กระทั่งจะตายก็ยังไม่สำนึกตัว จนถึงขั้นนี้แล้วมันยังไม่ลืมเจตนาการช่วงชิงของวิเศษอีก

หลวงจีนเสือโคร่งกักติ๊งกล่าวขึ้นบ้างว่า

“พวกเราไยไม่ฉวยโอกาสนี้ลงมือช่วงชิงกล่องหยกให้ได้ แล้วค่อยหลบหนีไปในภายหลัง?”

ทงเทียนเต้าหยินรีบสนับสนุนขึ้นทันที

“อาตมากำลังมีเจตนาเช่นนั้นอยู่ทีเดียว”

หลวงจีนเสือมังกรทั้งสองพอได้ฟัง ต่างเกร็งพลังลมปราณกันไว้จนเปี่ยมล้น ตระเตรียมจะลงมือช่วงชิงกล่องหยกในตัวคี้มึ้งเกี่ยมมาไว้

แต่ทงเทียนเต้าหยินนั้นลอบคำนวณอยู่ในใจว่า

“กล่องหยกเราจะต้องชิงให้ได้ มิเช่นนั้น หากถกเท็กลื้อทั้งสองตัวนี้ชิงไปก่อน น่ากลัวเมื่อถึงเวลาเราสองหมัดก็ยากจะต้านทานกับฝ่ายมันสี่ฝ่ามือ ของภายในกล่องไหนเลยยังจะมีส่วนเป็นของเรา?”

ขณะขบคิดก็สาวเท้าก้าวช้าๆ เข้าไปอย่างลืมตัว...

ความคิดของทงเทียนเต้าหยินนี้ ได้ถูกมันคำนวณอย่างแม่นยำโดยบังเอิญ เพราะหลวงจีนเสือมังกรทั้งสองรูป มีเจตนาร้ายที่หมายจะฮุบเอาไว้เป็นของตัวอยู่จริงๆ

หลวงจีนทั้งสองพอเห็นทงเทียนเต้าหยินเดินเข้าไป ไหนเลยจะยอมอยู่ล้าหลัง ต่างลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจด้วยความชิงชัง พลอยเคลื่อนกายตามติดจนกระชั้นชิดไปบ้าง

พวกหงส์เกียวโกวเนี้ยทั้งห้า พอเห็นบรรพชิตทั้งสามมีสีหน้าที่กลับกลายไปมาไม่หยุดยั้ง เกรงกลัวพวกมันจะลงมือกลุ้มรุมทำร้ายคุ้ยงังเพี้ยอย่างชั่วช้า ทั้งสามพอเคลื่อนเท้า นางทั้งห้าก็สะอึกกายก้าวเข้าหาทันที

ซ้าจิน น่ำฮุน บ้อเก๊กท่งจื้อ เน้ยฮวยท่งจื้อและตั๋วเต้ากับภรรยา ยามนี้ต่างเหลือบตาแลกันไปมา พลอยสาวเท้าเดินกระจายอยู่รอบข้าง ทำให้กลายสภาพเป็นโอบล้อมเอาไว้อย่างเข้มแข็งหนาแน่น

เสียดายที่ตอนนี้สองหลวงจีน หนึ่งนักพรตกำลังหักเล่ห์ชิงเหลี่ยมกันอย่างเอาเป็นเอาตาย สมาธิและความสนใจจดจ่ออยู่บนกล่องหยกจนหมดสิ้น มิว่าผู้ใดก็ไม่มีกะใจจะไปเหลือบแลดูเหตุการณ์รอบข้าง ดังนั้นทั้งสามจึงไม่มีผู้ใดจะได้เห็นว่าถูกล้อมเข้าไว้ในระหว่างกลางแล้ว

ขณะนั้น คุ้ยงังเพี้ยและกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูได้หักหาญผลาญชีวิตกันร่วมสิบกระบวนท่าแล้ว

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู แม้มีเพลงกระบี่ที่ลึกล้ำพิสดาร แต่กระบวนท่าแส้ยั่งเล้งเปียงของคุ้ยงังเพี้ยล้วนเป็นวิชาโบราณอันร้ายกาจสุดยอด ที่สูญการถ่าย

ทอดจากวงพวกนักเลงมานานปี แนวทางการพลิกแพลงเคลื่อนไหวของกระบวนท่า ไม่มีผู้ใดในบู๊ลิ้มยุคนี้จะทราบได้ ดังนั้น แต่ละกระบวนท่าที่คุ้ยงังเพี้ยโหมจู่โจมเข้าหา ล้วนเป็นไม้ตายที่ไม่มีผู้ใดจะลงมือทำลายปัดป้องได้โดยรัดกุมเลย

ขณะนี้ กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูตกเป็นฝ่ายรับอันร่อแร่ไปแล้ว หยาดเหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลรินลงจากหน้าผากดุจดั่งห่าฝน จนใบหน้าเหี่ยวย่นเปียกชุ่มโชกไปหมดสิ้น

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูพอกระวนกระวายใจ ก็หวังจะให้มีการช่วยเหลือขึ้นมาในบัดดล ดังนั้น จึงลอบชำเลืองตามาทางด้านหลัง เห็นสหายค่หทั้งสามกำลังก้าวเข้ามาด้วยท่าทีประสงค์ร้าย สีหน้าบอกแววผิดปรกติอยู่อย่างเห็นชัด

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูก็เป็นผู้เจ้าเล่ห์เลือดเย็นจนชั่วร้ายยิ่ง พอเห็นสีหน้าท่าทีของทั้งสาม พลันเข้าใจกระจ่างได้ในบัดดล ความหวังที่เหลือเพียงประการเดียวไม่เพียงจะสะบั้นสูญสิ้นเท่านั้น แม้กระทั่งยังจะต้องเพิ่มศัตรูอันกล้าแข็งขึ้นอีกสามคนด้วย ยิ่งแตกตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อไปทันที

ขณะหวาดหวั่นจนลนลาน การต่อต้านก็เริ่มรวนเรมิเป็นกระบวน พอดีในเวลานั้น พลันได้ยินคุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงก้องขึ้น

"มอบชีวิตให้แก่เซี่ยวเอี๊ยเถิด"

เสียงดังพร้อมกับการจู่โจมพุ่งเข้าถึงตัว กระบวนท่าเล้งกุยซังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) โหมประดังเข้าหาอย่างดุร้าย แส้ฮั่งเล้งเปียงที่ฝ่าอากาศจนเสียงหวีดหวิวเสียดประสาท สว่างวูบเดียวก็พุ่งมาถึงทรวงอกกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูดุจเป็นสายฟ้า

เพราะสถานการณ์บีบคั้นบังคับ กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูในยามนี้ นอกจากจะถอยหนีไปทางด้านหลังแล้ว ไม่มีทางเลี่ยงหลบหลีกที่ใดเหลืออยู่อีกเลย

สองหลวงจีนหนึ่งนักพรต กำลังรอโอกาสเช่นนี้อยู่ทีเดียว เมื่อเห็นเป็นช่องว่างพอจะฉกฉวย ทั้งสามต่างพากันพุ่งกายตะปบมือไป ในเวลาพร้อมเพรียงกันคว้าใส่กล่องหยกที่ซอกแขนซ้ายของกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูในบัดดล

ทั้งสามพอเคลื่อนไหว หงส์เกียวก็ตวาดเสียงสดใสขึ้นบ้างว่า

"บังอาจนัก"

ร่างพุ่งวาบเข้าปะทะหน้า ด้วยความว่องไวดุจกับสายฟ้า

จากนั้น เตี้ยเอียลิ้ม ซ้าหยกจู เตี้ยเอียคี้และจิวอี้เหล็ง ต่างรีบโถมกายเข้าไปหาคนทั้งสามจนสับสน ในห้องโถงใหญ่จึงวุ่นวายอลเวงไปในบัดดล

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว จนห้องสั่นสะเทือนผ่านไปแล้ว

สามคนและโกวเนี้ยทั้งห้า ได้หักหาญกันอย่างตรงๆ ไปหนึ่งฝ่ามือ กล่องหยกมิทันจะช่วงชิงมาได้กลับถูกฝ่ายตรงข้าม กระแทกจนเซถลาถอยมาหลายก้าว โทสะจึงดาลเดือดขึ้นจนไม่อาจระงับได้แล้ว

เหตุการณ์ทั้งหลายแหล่นี้ อุบัติขึ้นมาในเวลาชั่วพริบตาเดียว ทั้งสามลอบจู่โจมแต่ถูกสกัดขวาง แส้ฮั่งเล้งเปียงของคุ้ยงังเพี้ยก็ได้ฟาดเข้าถึงตัว...

กระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูในยามนี้ มาตรแม้นอยู่ในสถานการณ์ร่อแร่คับขันแต่ยังสามารถรักษาความเยือกเย็น

มั่นคงไว้ พอเห็นสภาพรอบข้างปั่นป่วนจนอลเวง ความคิดก็พุ่งวาบดุจกับสายฟ้า

"ฉวยโอกาสที่กำลังวุ่นวายปั่นป่วน เราไยไม่หาทางหลบหนีเอาตัวรอด?"

ความคิดพอพุ่งวาบ กระบี่คี้มึ้งเกี่ยมก็ควงขึ้นจนกลายเป็นท่ายิกเสาะโอวที้ (สนธยาฟ้ามือ) สกัดกั้นป้องกันจุดสำคัญทั่วร่างไว้ แล้วพุ่งกายถอยปราดมาดุจดั่งเหินบิน

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้เกิดจิตอำมหิตฆ่าฟันแล้ว ไหนเลยจะยอมให้มันหลบหนีเอาชีวิตรอดได้ พอเห็นก็ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวว่า

"หนีไปที่ใด!"

แส้ฮั่งเล้งเปียงสะบัดวูบในอากาศ การจู่โจมยังคงพุ่งปราดมิเปลี่ยนแปลงแต่กลับกลายจากท่าเล้งกุยซังมิ้น (มังกรดีนฟากฟ้า) มาเป็นเชี่ยงฮวยปวยเล้ง (มังกรโลดนภากาศ) พุ่งวาบเข้าหาอย่างว่องไว ไม่ว่าผู้ใดก็ดูมิออกว่าเปลี่ยนกระบวนท่าในกลางอากาศได้อย่างไรกัน

ขณะเวลานั้น พลันมีเสียงตวาดอันกึกก้องขึ้น

"อึ้งคี้อู ท่านกลับไปเถิด"

เสียงพลันดัง พร้อมกับพลังฝ่ามืออันดุดันรุนแรงกระแทกเข้าใส่กลางหลังกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อูอย่างดุร้าย และในเวลานั้น แส้ฮั่งเล้งเปียงของคุ้ยงังเพี้ยก็ห่างจากทรวงอกมิถึงสองนิ้วเท่านั้น

ยามเข้ามีประตู ยามถอยไม่มีทาง!

ดังนั้นเอง เสียงแผดร้องอันโหยหวนชวนสะท้านผ่านไปแล้ว ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่ก็เงียบงันลงไปอีกครั้ง

สองวิญญาณฟ้าดิน

เสียงแผดร้องอันโหยหวนนี้ สะท้านแก้วหูทุกผู้คนภายในห้องโถง จนการ ต่อสู้ที่กำลังดำเนินอยู่อย่างวุ่นวายอลเวง ต้องชะงักแล้วพากันเหลียวหน้าจับจ้องมองไปตามต้นเสียงเป็นจุดเดียว ช่วงเวลานั้น เงียบงันจนแม้เข็มร่วงหล่นก็ยังได้ยิน

ขณะเวลานั้นเอง...

เสียงดังป้าบขึ้นสนั่นหวั่นไหว ร่างกลางอากาศของกระบี่ปาฏิหาริย์อึ้งคี้อู ที่ถูกปลายแส้ฮั่งเล้งเปียงทะลวงทรวงอกหล่นลงไปบนพื้นศิลา จนเลือดนองไปทั่วทั้งรัศมีสิบเชียะ

กระบี่คี้มึ้งเกี่ยมที่เป็นอาวุธสร้างบารมีแก่มัน ยามนี้ปักตรึงอยู่บนพื้นศิลาที่ห่างจากซากร่างประมาณสี่ห้าเชียะลึกไปจนเหลือแต่ด้าม แต่ที่ชายโครงของมันยังคงหนีบกล่องหยกขาวนั้นไว้จนแนบแน่นมิยอมปล่อย

ร่างอันสั่นระริกของคี้มึ้งเกี่ยมบิดไปมา จ้องมองดูสองหลวงจีนหนึ่งนักพรตแล้ว คำรามกระท่อนกระแท่นขึ้นอย่างดั่งแค้น

“เจ้าพวกเจ้าเหล่าเดียรัจฉานที่หาความดีงามมิได้ เล่าฮูแม้จะตาย ก็... ก็ไม่ยอม...ยอมให้มันตกถึงมือเจ้า...เจ้า...เจ้าทั้งหลาย”

ขาดคำคว้ากล่องหยกในซอกแขน ฝืนใจรวมกำลังทั้งมวลเหวี่ยงไปให้แก่คุ้ยงังเพี้ย และร่างก็สิ้นแรงล้มโครมลงกับพื้นสิ้นใจตายไปทันที

น่าอนาถ ที่มันดั้นด้นมาเป็นระยะทางหลายพันลี้ ด้วยจุดประสงค์ใคร่จะได้กล่องหยกใบนี้ แต่เมื่อได้มาถึงมือแล้ว ก็ต้องเสียชีวิตไปเพราะมัน กล่าวได้ว่าหลงดีใจเปล่าไปชั่วคราว

กล่องหยกพอถูกเหวี่ยงออกจากมือ ในทันใด...

สองสงฆ์หนึ่งพรตพากันตวาดก้อง พุ่งร่างไปยังกล่องหยกบนอากาศดุจ

สายฟ้า เร่งร้อนรวดเร็วประหนึ่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนไปแล้วทั้งสามคน พากันตะปบมือหมายยื้อแย่งช่วงชิงเป็นโกลาหล

คุ้ยงังเพี้ยตาเป็นประกายแวววับ ความอำมหิตบังเกิดขึ้นจนจับใจ ตวาดอย่างขุ่นเคืองว่า

"แส่หาที่ตาย!"

ฮั่งเล้งเปียง สะบัดไปในกระบวนท่าฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรสามปรากฏ) พุ่งเข้าใส่จุดเฮี่ยงกีฮวกที่ทรวงอกของสองสงฆ์หนึ่งพรตดุจประกายไฟ พร้อมกันนั้นร่างพ่งปราดตรงยังเบื้องหน้า ตะปบมือคว้าใส่กล่องหยกดจกับสายฟ้า

สมาธิจิตใจของสองสงฆ์หนึ่งพรต จดจ่ออยู่บนกล่องหยกโดยสิ้นเชิง จวบจนปลายแส้สีแดงฉานจะสัมผัสกับกายแล้วจึงได้รู้สึกตัว สร้างความแตกตื่นต่อพวกทั้งสามจนแทบต้องอุทานออกมา

เห็นแน่ชัดว่าทั้งสามต้องตายลงในปลายแส้เป็นแน่แท้แล้ว ขณะเวลานั้นนอกห้องโถงพลันมีเสียงตวาดอันขุ่นเคืองดังเข้ามา

"เด็กน้อย หยุดมือ"

เสียงสะเทือนเลื่อนลั่นปานฟ้าผ่าลงข้างกาย สะท้านแก้วหูจนอื้ออึงแทบแตกทำลาย

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินใจก็สั่นหวั่นไหว จนมือเชื่องช้าไปชั่ววูบอย่างลืมตัว สองสงฆ์หนึ่งพรตฉวยโอกาสนั้นพุ่งกลับไปดั่งประกายไฟ พอเท้าแตะพื้นก็พุ่งย้อนอีกครั้ง จนถลันออกนอกห้องโถงใหญ่ได้อย่างว่องไว

คุ้ยงังเพี้ยยื่นมือรับกล่องหยกไว้ หันไปโยนให้แก่ตั๋วเต้าจู๊ แล้วกล่าวว่า

"เต้าจู๊รับไว้"

เสียงขาดคำร่างได้ไล่ตามมาถึงปากประตูห้องโถง

ขณะเวลานั้น พลันมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนมาจากนอกห้องโถงใหญ่ถึงสามครั้ง เป็นเสียงอันหวาดหวั่นพรั่นพรึงสยดสยองสะเทือนจิตใจผู้คนจนหวั่นไหวระย่อ แสดงว่ามีคนไปในบัดนี้แล้ว และจากเสียงนั้นมาคาดคำนวณ จะต้องเป็นของสองหลวงจีนหนึ่งนักพรตแน่แท้

นี่นับเป็นเรื่องที่สร้างความแตกตื่นขวัญเสียแก่ผู้คนได้เต็มที่ เนื่องจากว่าด้วยเวลามาคำนวณ ผู้บุกรุกสามารถใช้เพียงกระบวนท่าเดียวก็ฆ่าสองสงฆ์หนึ่งพรตตายคามือได้อย่างง่ายดาย

สองสงฆ์หนึ่งพรต มิใช่เป็นชนชั้นต่ำต้อยฝีมือธรรมดา ผู้ใดเล่ามีพลัง

ฝีมือสุดยอดถึงปานนี้?!

ใบหน้าตั้วเต้าจู๊ปรากฏแววหวาดหวั่นจนลนลานขึ้นมา อาจบางทีหัวหน้าเกาะผู้ชราคำนวณรู้ว่าเป็นใครมาแล้ว

ขณะนั้น คุ้ยงังเพี้ยได้พุ่งกายตามติดจนถึงนอกห้องโถงใหญ่ โกวเนี้ยทั้งห้าพร้อมกับซ้าจินและภรรยาก็ทยอยไล่ตามมาถึงนอกห้องโถง สายตาพอกวาดแลต่างต้องตื่นตกใจเป็นใหญ่หลวงนัก

เห็นที่ซึ่งห่างจากหน้าห้องโถงใหญ่ยี่สิบกว่าวา อันเป็นโขดหินระเกะกะขณะนี้มีซากศพโลหิตชุ่มโชกเนืองนองกองอยู่สามซาก กล้ามเนื้อบนใบหน้าบิดเบี้ยวบอกความหวาดหวั่นจนขวัญเสียตอนก่อนตาย นั่นคือสองสงฆ์หนึ่งพรตที่เพิ่งหนีออกมาจากในห้องโถงใหญ

ห่างจากเบื้องหน้าซากศพทั้งสามประมาณสิบห้าวา มีชายชราร่างผอมสูงสองคนยืนสงบนิ่งอยู่ หนึ่งสวมเสื้อยาวสีขาวหนึ่งสีดำจากดวงตาที่มีประกายแววับราวกับสายฟ้าของทั้งสองมาคำนวณ พลังฝีมือของทั้งสองนี้ได้บรรลุจุดยอดอย่างแน่แท้มิต้องคลางแคลง!

ยี่เต้าจู๊กับซาเต้าจู๊ของเกาะอสูร ยืนแยกย้ายอยู่ทางซ้ายขวาของชายชราทั้งสอง ด้วยท่าทีนอบน้อมยำเกรงยิ่ง เป็นที่เห็นได้แน่ชัด ชายชราประหลาดที่ผอมจนเหลือหนักหุ้มกระดูกทั้งสองนี้ คือหัวหน้าของพวกมันนั่นเอง

ที่ด้านหลังคนทั้งสี่ มีชายฉกรรจ์ถึงร้อยกว่าคนยืนแยกย้ายเรียงราย แต่ละคนท่าทีกระเหี้ยนกระหือดึกดัก บนใบหน้าอันเหี้ยมเกรียมของพวกมัน คล้ายดั่งโอหังลำพองในการที่มันสามารถต่อต้านกับตั้วเต้าจู๊ได้

ขณะนั้น ยี่เต้าจู๊ (หัวหน้าเกาะที่สอง) จ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย แล้วแสยะยิ้มกล่าวว่า

"เด็กน้อย นับว่าเจ้าเคารพต่อสัจจะอยู่จริง แต่มามิถูกต้องตามกาลเวลาเสียแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อแค่นๆ กล่าวว่า

"ท่านคล้ายดั่งลำพองใจยิ่ง"

ยี่เต้าจู๊เค้นหัวร่อสวนคำขึ้น

"ไม่อาจจะว่าลำพองใจ เพียงแต่เกาะม้อเต้านับแต่นี้ จะมีเกียรติภูมิกึกก้องขจรขจาย ระบือลือกระเดื่องทั่วทั้งบู๊ลิ้มในแผ่นดินแล้ว"

กล่าวถึงตอนนี้ ก็กวาดตามองดูตั้วเต้าจู๊แวบหนึ่ง คล้ายดั่งจะว่า

“ท่านริษยาหรือไม่?”

ตั๋วเต้าจู๊ก้าวช้าๆ ออกมา ถอนใจกล่าวว่า

“ยี่ตี๋ ซาตี๋ ผู้พี่มาตรแม้นมีความบกพร่อง พวกท่านก็สมควรคิดเห็นแก่ชีวิตชาวเกาะเราเอาไว้บ้างสักเล็กน้อย พวกเราค่อยปรึกษาหารือกันก็ได้ เกาะม้อเต้าที่มีความสงบสันติอยู่เสมอมา ไหนเลยจะฉุดเข้าพัวพันกับมรสุมฆ่าฟันในบู๊ลิ้ม จนทำให้ชีวิตพวกพ้องต้องปลิดปลงลงมากมาย ยังชีพกันด้วยความวุ่นวายกระสับกระส่าย?”

ความหมายในวาจา สะทกสะท้อนต่อชะตากรรมครานี้เป็นยิ่งนัก

ซาเต้าจู๊พลันสะอึกกายไปก้าวใหญ่ กล่าวว่า

“เฮอะ ท่านอย่าได้พร่ำย้ำแต่คำเมตตาปรานีไปเลย อย่าเห็นว่าในโลกมีแต่ท่านเป็นคนชาญฉลาดอยู่ผู้เดียว อื่นๆ ล้วนโง่เขลาเบาปัญญาทั้งสิ้น เฮอะ เฮอะ ท่านเป็นประมุขบงการอยู่ลำพัง แต่กลับเห็นพวกเราเป็นเดียรัจฉานที่เลี้ยงไว้ ต้องออกแรงรับใช้ท่านไปจนสุดฝีมือ ท่านกลับคิดได้ไม่เลวเลย”

ตั๋วเต้าจู๊สั่นศีรษะ กล่าวว่า

“ขอเพียงซือตี๋ทั้งสองท่านยินยอมเคารพต่อคำสอนของอาจารย์ผู้มีพระคุณผู้พี่ยินดีมอบสิทธิ์อำนาจในมือให้แก่ซือตี๋ทั้งสองก็ได้”

คัยงังเพี้ยครำนึงดูสถานการณ์รอบข้างอย่างเคร่งเครียดสุขุม แล้วคำนึงในใจ

“สถานการณ์ของวันนี้น่ากลัวยากจะผ่านพ้นการต่อสู้อย่างดุเดือดเป็นแน่แท้”

พอได้คิดก็หันมามองหน้าหงส์เกียว ถามว่า

“หงส์เจ้เจ๊”

หงส์เกียวงุนงงชั่ววูบ รีบรับคำเสียงสดใส

“อืมม์ เรื่องอันใด?”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวเสียงแผ่วเบาขึ้นว่า

“พวกท่านรู้จักจัดตั้งค่ายกลทวารฟ้าหรือไม่?”

หงส์เกียวถามอย่างไม่เข้าใจว่า

“ท่านถามเรื่องนี้ไปไย?”

คุ้ยงังเพี้ยขมวดคิ้วย้ำขึ้นอีกคำ

“ข้าพเจ้าเพียงถามพวกท่านตั้งค่ายกลทวารฟ้าเป็นหรือไม่?”

“เป็น”

ใบหน้าอันงามสง่าของคุ้ยงังเพี้ย ปรากฏรอยปีติยินดีขึ้นวูบหนึ่ง แต่หงส์เกียวกลับพิศวงสงสัยจนงุนงงไป นางคิดมิออกว่าไฉนคุ้ยงังเพี้ยจึงได้มาถามไถ่เรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับความสำคัญ ในช่วงเวลาอันคับขันเปี่ยมอันตรายนี้เลย

คุ้ยงังเพี้ยถามย้ำอีกครั้งว่า

“ตั้งค่ายกลทวารฟ้า จะต้องกินเวลามากมายและใช้อุปกรณ์มากหลายด้วยหรือไม่?”

หงส์เกียวขมวดคิ้วแนบแน่น ถามว่า

“เพี้ยตี๋”

คุ้ยงังเพี้ยยื่นมือกำมือนุ่มนิ่มของนางจนแนบแน่น กล่าวอย่างบริสุทธิ์จริงใจขึ้นว่า

“หงส์เจ๊มิต้องถามไถ่ ภายหน้าข้าพเจ้าย่อมบอกเล่าแก่พวกท่านแน่ โปรดตอบข้าพเจ้าเถิด”

หงส์เกียวรับคำอย่างนุ่มนวล มาตรแม้นจิตใจนางจะวุ่นวายกระสับกระส่ายเปี่ยมความวิตกกังวล แต่นางก็ไม่ปรารถนาจะมาฝ่าฝืนความต้องการของเพี้ยตี๋ที่รักจึงตอบเสียงละห้อยว่า

“เพี้ยตี๋ มิต้องกินเวลานานเท่าใด และมิต้องใช้อปกรณ์เครื่องใช้มากมายด้วย”

คุ้ยงังเพี้ยแย้มยิ้มพลางกล่าว

“วิเศษยิ่ง พวกท่านรีบปลีกตัวออกไป จัดการตั้งค่ายกลล้อมตัวตึกใหญ่เอาไว้ทุกๆ ด้าน โปรดจำไว้ตอนถอนตัวออกไปต้องมีท่าทีธรรมดา อย่าให้พวกมันจับพิรุธเห็นเป็นอันขาด”

หงส์เกียวใจสะท้านหวั่นไหว รีบถามว่า

“ท่านหมายความว่า จะกักพวกมันเอาไว้ในค่ายกลให้หมดสิ้น?”

คุ้ยงังเพี้ยหัวเราะแล้วกล่าวว่า

“ถูกแล้ว”

“เพี้ยตี๋ ท่านสู้ตัวประหลาดทั้งสองนั้นได้หรือ?”

ความจริงเป็นเช่นว่าจริงๆ เนื่องจากการตายอย่างง่ายดายของสองสงฆ์หนึ่งพรตมาคำนวณ แน่ใจว่ามิใช่เป็นฝีมือของยี่เต้าจู๊อย่างเด็ดขาด เนื่องจากพลังฝีมือของทั้งสองนี้ คุ้ยงังเพี้ยเคยพบเห็นมาจนชี้งแก่ใจ

แม้นเป็นฝีมือของตัวประหลาดทั้งสองกระทำ หากลงมือพร้อมกันมาทั้ง

สองคน ก็มิเป็นที่น่าตื่นเต้นสงสัย แต่หากเป็นการลงมือเพียงคนเดียว อย่างนั้น พลังฝีมือของมันน่ากลัวต้องสูงส่งกว่าคุ้ยงังเพี้ยเป็นแน่แท้!...

หงส์เกียวตะปบมือคว้ามือคุ้ยงังเพี้ยขึ้น ถามว่า

"เพี้ยตี่ อย่างนั้น เมื่อพวกเราปลีกตัวออกไปแล้วท่านจะทำอย่างไร?"

คุ้ยงังเพี้ยตอบเสียงราบเรียบว่า

"ที่นี้ยังมีคนอยู่มากหลาย พวกท่านไปโดยมิต้องกังวลใจได้เต็มที่ แม้จะเป็นข้าพเจ้าประมือกับพวกมันขึ้นจริงจัง น่ากลัวในสี่ห้ากระบวนท่า พวกมันยังทำอันตรายต่อข้าพเจ้ามิได้เป็นเด็ดขาด"

การสนทนาของทั้งสอง โกวเนี้ยอีกทั้งสี่ก็ได้ยินถนัดชัดหู แต่พวกนางต่างมิได้สอดปากกล่าวถามเท่านั้น

เตี้ยเอียลิ้มกล่าวเบาๆ ขึ้นว่า

"เพี้ยตี่ อย่างนั้นก่อนที่พวกเราจะย้อนกลับมา ท่านอย่าได้แตกหักกับพวกมันจะประเสริฐยิ่ง ได้หรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยหวังให้พวกนางรีบไปตั้งค่ายกล จึงผงกศีรษะรับคำอย่างไม่ใคร่ครวญว่า

"ได้แน่"

ช้าหยกจูกล่าวด้วยความกังวลวิตกว่า

"ท่านต้องเชื่อฟังวาจาไว้จริงๆ"

แล้วจึงได้พาโกวเนี้ยทั้งห้ากลับเข้าไปในห้องโถงใหญ่อีกครั้งหนึ่ง

ช่วงเวลาที่คุ้ยงังเพี้ยกับหงส์เกียวสนทนากันนั้น ยี่เต้าจู๊และซาเต้าจู๊มาตรแม้นกำลังโต้เถียงอยู่กับตั๋วเต้าจู๊ไม่หยุดปากก็จริง แต่การกระทำของคนทั้งสอง ก็มิรอดตาพวกมันไป มันทั้งสองปากว่ากล่าวแต่กลับจับจ้องมายังทิศทางของคุ้ยงังเพี้ย

แต่ทว่าพวกมันกลับเข้าใจความหมายผิดพลาดไปคิดว่าโกวเนี้ยทั้งห้าเข้าไปจัดการต่อหมู่ครอบครัว ที่มิรู้จักฝีมือการต่อสู้ให้หลบซ่อนตัวพ้นบริเวณอันคับขันเปี่ยมอันตรายนี้เสีย จึงลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงขึ้นว่า

"จะอย่างไรพวกเจ้าในวันนี้ต่างไม่อาจหนีรอดพ้นอันตราย ให้พวกเจ้าไปจัดการก็ได้"

แน่นอน พวกมันย่อมคาดฝันไม่ถึงว่า โกวเนี้ยทั้งห้าจะรู้จักตั้งค่ายกลทวารฟ้าขึ้นกักพวกมัน!

ขณะนั้น การทุ่มเถียงของเต้าจู๊ทั้งสาม ได้ถึงขั้นแตกหักยืนกรานไม่ยอมลงให้แก่กันแล้ว ตัวประหลาดร่างสูงที่มิเคยเอ่ยปากเสมอมา คนด้านขวาที่ใส่เสื้อยาวสีขาวพลันเปล่งเสียงเย็นยะเยียบกล่าวขึ้นว่า

"มีอันใดน่าถกเถียงกันไป ขอเพียงพวกท่านเชื่อมั่นว่ารักษาเกาะม้อเต้าเอาไว้ได้ ก็จงมาอัปเปหิพวกเราออกไป หากรู้สำนึกตัวว่าต่อต้านมิได้ เฮอะ ทุ่มเถียงไปก็ไม่มีประโยชน์"

กระแสเสียงยโสโอหัง แต่เปี่ยมพลังอันสมบูรณ์แกร่งกร้าว

ยี่เต้าจู๊และซาเต้าจู๊พอได้ยินต่างรีบหุบปากหยุดทุ่มเถียง หันมารับคำอย่างนอบน้อมยำเกรง

"ถูกแล้ว"

ครั้นแล้ว ยี่เต้าจู๊กระโดดปราดออกไป ชี้หน้าแล้วร้องขึ้นว่า

"มา มา มา ท่านใดเชื่อมั่นว่าต่อต้านฝีมือเล่าฮูอยู่?"

วาจายโสโอหัง แสดงว่ามันถือดีที่มีกำลังหนุนอันเข้มแข็ง จึงไม่มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อผู้ใด...แม้นจะเป็นคุ้ยงังเพี้ย

ตั๋วเต้าจู๊ถอนใจยาวก้าวช้าๆ ออกมา กล่าวว่า

"คิดไม่ถึง พวกเราซือเฮียตี๋ในวันนี้ก็ต้องมาประหัตประหารกันไปเอง โอ..."

กระแสเสียงเปี่ยมความสะทกสะท้อนตื้นตัน ตั๋วเต้าจู๊ที่ไม่เคยทะเยอทะยานไปก่อเรื่องระรานผู้ใด จิตใจยามนี้มีแต่ความเจ็บช้ำขมขื่นจนสาหัสยิ่ง

ยี่เต้าจู๊แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ไม่มีอันใดน่าว่ากล่าว ผู้สำเร็จก็เป็นกษัตริย์ ผู้พ่ายแพ้ก็เป็นขบถท่านออกมาเถิด"

ตั๋วเต้าจู๊สีหน้างุนงงเซื่องซึม ก้าวออกมาจนถึงกึ่งกลางลาน กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ซือตี๋ ลืมคำพร่ำสอนของอาจารย์ไปจนหมดสิ้นแล้วจริงๆ หรือ"

ยี่เต้าจู๊ตาเป็นประกายอำมหิต พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"อย่าได้พร่ำพิไร"

เสียงขาดคำการจู่โจมระดมใส่ กระบวนท่าเซียะตี๋เชยลี้ (ธารเลือดพันลี้) ผสานเสียงหวีดหวิวเสียดประสาทพุ่งปราดไปยังทรวงอกตั๋วเต้าจู๊อย่างดุดัน จากพลังอันหนักหน่วงกล้าแข็งของฝ่ามือครานี้มาคำนวณ แสดงว่ามันทุ่มเทไปจนสุดกำลังความสามารถแล้ว

ตั้วเต้าจู๊ พลิ้วกายหลบออกด้านข้างไปห้าเชียะ เลี่ยงหลีกฝ่ามือนี้ได้อย่างหวุดหวิด แต่มิตีโต้กลับในทันที...

ยี่เต้าจู๊พอจู่โจมพลาดผิด สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปในบัดดล สองตาปรากฏแววอำมหิตจนเจิดจ้าราวสัตว์ป่า คำรามอย่างดั่งแค้นขึ้นว่า

“เฆ่าบัดซบ อย่าได้ยโสโอหังไป”

เสียงขาดคำกระบวนท่าแปรเปลี่ยน ช่วงพริบตาที่ไวกว่าประกายไฟ ตบฝ่ามือใส่สองครั้งซ้อนๆ

เห็นเงาฝ่ามือกระจัดกระจายหนาแน่น พลังดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว มีอานุภาพเพียงพอที่จะถล่มทลายฟ้าดินให้ย่อยยับไป ทุกเงาฝ่ามือที่จู่โจมโหมมาล้วนเป็นจุดสำคัญในร่างตั้วเต้าจู๊ทั้งสิ้น จิตใจเจตนาของคนผู้นี้ นับว่าอำมหิตชั่วร้ายจนถึงขีดสุดแล้ว

หัวหน้าเกาะทั้งสามของม้อเต้า มีระดับพลังฝีมือที่คู่คี่ก้ำกึ่งกันตลอดทุกชั่วคน การโหมระดมจนสุดฝีมือของยี่เต้าจู๊คราวนี้ ทางหนึ่งคิดใคร่จะประหารตั้วเต้าจู๊ให้ตายคาที่ลงตำตา ส่วนอีกทางหนึ่งก็คิดจะอวดโอ่ฝีมือความสามารถของมันต่อหน้าชายชราผอมสูงทั้งสองด้วย

เห็นเงาฝ่ามือที่กระจัดกระจายแผ่กว้างจนคล้ายแหใหญ่มหึมาครอบคลุมลงมาอย่างดุดัน ตั้วเต้าจู๊ที่จนปัญญาจะต่อต้าน จำต้องกลิ้งร่างกับพื้นจนพุ่งหลุดพันรัศมีแปดเชียะ จึงจะกระโดดขึ้นยืนหยัดอีกครา

พริบตาที่ตั้วเต้าจู๊เพิ่งจะกระโดดขึ้นจากพื้น ยี่เต้าจู๊พลันตวาดเสียงก็กก้อง กระบวนท่าติ๊กต่ออึ้งเล้ง (ทะลวงโถมเข้าทลาย) พุ่งกายไปฟาดใส่ทรวงอกตั้วเต้าจู๊ ความรวดเร็วว่องไวของกระบวนท่า นับว่ามิใช่ชนชั้นหนึ่งธรรมดาของบู๊ลิ้มจะเทียบเทียมเปรียบได้เลยจริงๆ

ขณะที่ตั้วเต้าจู๊ลัมกลิ้งร่างทางพื้นนั้น ก็คำนวณได้ว่ายี่เต้าจู๊จะต้องซ้ำเติมมาในลักษณะนี้ ดังนั้นตวาดเสียงกึกก้องขึ้น

“กลับไป”

สองฝ่ามือ พลันสะบัดฟาดออกปะทะด้วยความว่องไวดุจสายฟ้า

จึงมีเสียงระเบิดสนั่นหวั่นไหว พื้นศิลาแตกเป็นช่องใหญ่หลายนิ้วไปในทันที พลังฝ่ามือที่กระแทกกระทั้นกันจนกระจัดกระจายไปรอบข้าง สัมผัสกับร่างแล้วเจ็บแปลบดั่งคมมีดกรีดเฉือน ยะเยียบไปทั่วทั้งผิวกายทุกผู้คน

ร่างที่โถมตรงไปของยี่เต้าจู๊ เมื่อสัมผัสพื้นแล้วยังต้องเซถอยมาอีกสอง

ก้าว สองแขนปล่อยห้อยแนบกายอย่างสิ้นเรี่ยวแรง

ตั้วเต้าจู๊ไหล่สั่นสะท้านเพียงเบาๆ แสดงว่ากำลังภายในของตั้วเต้าจู๊ยังฝึกปรือได้สูงส่งกว่ายี่เต้าจู๊อยู่มากมาย

ตั้วเต้าจู๊ กระแทกจนยี่เต้าจู๊ต้องถอยกายไปในกระบวนท่าเดียว สองตาพลันเจิดจ้าแวววับ ความอำมหิตประดังขึ้นจับใจจนหน้าเขียวคล้ำ เค้นเสียงเย็นชากล่าวว่า

"ไมตรีของซือเฮียซือตี่ระหว่างเรา เป็นที่สะบั้นไปหมดสิ้นแล้ว เล่าฮูตกลงใจจะกำจัดศิษย์ทรยศให้แก่เกาะนี้ ท่านเข้ามาเถิด"

ยี่เต้าจู๊ระดมจู่โจมถึงสี่กระบวนท่า ยังไม่อาจระคายผิวกายตั้วเต้าจู๊ให้เป็นอันตรายได้ ก็เกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นไม่น้อย คำนึงอยู่ในใจ

"มันในปรกติมิเคยอวดโอ่ฝีมือให้แก่ผู้ใดได้เห็น คิดไม่ถึงว่าพลังการฝึกปรือกำลังภายในมัน ยังสูงล้ำเหนือกว่าเราไปได้ ยังดีที่เรากับเล่าซำมิได้ก่อการอย่างวู่วามผลีผลาม มิเช่นนั้น ไยไม่ต้องพลาดพลั้งเสียทีไปเล่า?"

ขณะขบคิดอยู่นั้น ปากก็แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คุยโอ่เชื่องโขนัก รับมือเราทดลองดูสักท่า"

เสียงขาดคำพลันใช้ท่าค้วงฮวงเป้าโหว (ลมฝนโหมกระหน่ำ) ทุ่มเทกำลังเข้าฟาดใส่ทรวงอกตั้วเต้าจู๊อย่างหักโหมดุดัน พลันดังครืนครั่นดั่งมรสุมร้ายกำเริบเป็นที่หวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อผู้ได้ยินยิ่งนักแล้ว

ตั้วเต้าจู๊แค่นหัวร่อร้องขึ้นว่า

"มาได้ประเสริฐ"

เสียงดังพร้อมกับร่างสะอึกเข้าหา กระบวนท่าฮุนฮวยฮุดลิ้ว (แหวกบุบผาตัดหลิว) ตะปบยังชีพจรข้อมือของยี่เต้าจู๊อย่างว่องไวดุจประกายไฟ

พลังการตีโต้ที่ว่องไว ดุจสายลมหนักหน่วงยิ่งกว่าพะเนินเหล็ก แคล่วคล่องปราดเปรียวอย่างพอดิบพอดี มิมีที่ใดติดขัดเลย

ยี่เต้าจู๊จึงอับจนปัญญาจะดิ้นรนแก้ไข จำต้องถีบเท้าถอยกายออกมาอีกคราตั้วเต้าจู๊ลงมือสองครั้ง ยี่เต้าจู๊ต้องเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำถูกตีโต้จนถอยร่นทั้งสองครา ในความอับอายคั่งแค้นที่ประดัง ก็คำรามกึกก้องแล้วสะอึกร่างเข้าหาเป็นคำรบสาม สะบัดเจ็ดฝ่ามือเตะซ้ำใส่อีกสิบสองเท้า ทุกทีท่าล้วนมีพลังเข้มแข็งแกร่งกร้าว ดุร้ายอำมหิตจนสุดเปรียบประมาณ

ตั้วเต้าจู๊ ไหนเลยจะเป็นผู้หวาดหวั่นขวัญอ่อน ในเสียงแค่นเย็นชาที่

ดังเย้ยหยัน ก็สะบัดฝ่ามือคืนไปให้เจ็ดกระบวนท่าติดต่อกัน

ในพริบตานั้น จึงมีพลังฝ่ามือที่ดังอึงอลกึกก้อง เงาฝ่ามือพร่างพรายกระจายจ้า พลังของทั้งสองฝ่ายที่กระจัดกระจายออกมา ม้วนใส่ชายเสื้อผ้าของหมู่ผู้ล้อมดูจนสั่นพลิ้วดังพึ่บพั่บ นับเป็นอานุภาพที่น่าตระหนกตกใจไม่น้อย

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาอันเย็นชา มองดูตัวประหลาดร่างผอมสูงทั้งสองแวบหนึ่ง เห็นสีหน้าของทั้งสองเฉื่อยชามิแปรเปลี่ยน เย็นยะเยียบดุจดั่งสลักออกจากก้อนน้ำแข็ง กับการต่อสู้ของสองคน มิได้แยแสสนใจ ดั่งราวไม่มีความปรารถนาเกี่ยวข้อง

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นเช่นนั้นก็หวั่นไหวได้คิด คำนึงอยู่ในใจ

“ทั้งสองนี้กับสภาพการต่อสู้ และเหตุการณ์รอบบริเวณ เย็นชาไม่แยแสแสดงว่ามันสองคนต้องมีพลังฝีมือที่เหนือล้ำกว่ามากมาย มิเช่นนั้น ไหนเลยจะสงบเยือกเย็นถึงปานนี้”

ตัวประหลาดทั้งสอง ก่อนที่คุ้ยงังเพี้ยสนใจสังเกตพวกมัน ก็สังเกตสีหน้าท่าทีของคุ้ยงังเพี้ยก่อนแล้ว ในจิตใจของทั้งสองก็สะท้านสะเทือนเช่นกัน เนื่องจากว่า ความเย็นชากระด้างของคุ้ยงังเพี้ยมิได้ด้อยกว่าพวกมันเลย

ขณะนี้ สภาพการต่อสู้ของทั้งสองได้เป็นไปร่วมยี่สิบกระบวนท่าแล้ว มาตรแม้นยังมีรุกรับตีโต้ดุจดั่งเดิม แต่ผู้มีสายตาคมกล้าเพียงมองปราดเดียวก็รู้แน่แก่ใจ ยี่เต้าจู๊ได้เริ่มตกอยู่ในสภาพเพลี่ยงพล้ำ ไม่อาจทนทานได้อีกนานเท่าใดแล้ว

ซาเต้าจู๊ ต้องเคลื่อนกายไปหนึ่งก้าวอย่างลืมตัวมีทีท่าคล้ายจะฉวยโอกาสลงมือช่วยเหลือไปก็ปานกัน

บ้อเก๊กท่งจื้อลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงขึ้นว่า...

“เจ้าอย่าได้วู่วามไปจะประเสริฐ ควรสำนึกตัวไว้ให้ดีเถิด”

ขณะนั้น เป็นเวลาอาทิตย์ตกดิน ดวงจันทร์เริ่มลอยขึ้น...ถึงยามต้นแล้ว

ชั่วขณะ ทั้งสองก็ได้ประหัตประหารกันไปสิบกว่ากระบวนท่า

ขณะนี้ สภาพการต่อสู้ได้กลายเป็นไล่ต้อนข้างเดียวแล้ว ยี่เต้าจู๊ตกเป็นฝ่ายถูกกระหน่ำอยู่ถ่ายเดียวในทุกวิถีทาง จากกระบวนท่าที่สองใช้ออกมาคำนวณได้แน่แก่ใจ พลังฝีมือของตั้วเต้าจู๊ลึกล้ำซำนาญกว่ายี่เต้าจู๊ไปมากมายก่ายกองนัก...มาตรแม้นจะเป็นหลักวิชาเดียวกันก็ตามที

บ้อเก๊กท่งจื้อเกร็งพลังทั้งมวลไว้ในฝ่ามือทั้งสองข้าง เคลื่อนเท้าก้าวช้าๆ เข้ามาที่เบื้องหน้า

ขณะเวลานั้นเอง พลันได้ยิน...

ซาเต้าจู๊คำรามเสียงกึกก้องขึ้นว่า

“เฒ่าอุบาทว์อย่าได้บังอาจ รับมือ”

กระบวนท่าจู่โจม ได้โหมใส่ตั้วเต้าจู๊อย่างหนักหน่วงดุจคลุ้มคลั่ง พลังอันมหาศาลแผ่ทะลักออกไปจนเสียงสะเทือนเลือนลั่น แสดงว่ามันได้เกร็งพลังเตรียมพร้อมอยู่เป็นเวลาเนิ่นนานเต็มทีแล้ว

บ้อเก๊กท่งจื้อ เปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวร้องสวนคำไปว่า

“ยังมีเราอยู่อีกคน”

เสียงดังพร้อมกับท่าตีโต้ได้ต่อต้านไป ฝ่ามือทั้งสองสะบัดฟาดจู่โจมเข้าใส่ในพริบตา

เสียงระเบิดดังสนั่น ปานฟ้าถล่มแผ่นดินทลายจึงได้อุบัติขึ้นในฉับพลัน

ซาเต้าจู๊เซถลาถึงสองก้าวจึงยืนหยัด ส่วนบ้อเก๊กท่งจื้อนั้นเพียงถอยกายไปก้าวเดียว กระบวนท่าหักหาญอย่างดุดันกันไปครั้งหนึ่ง พลังฝีมือสูงล้ำต่ำต้อยก็ปรากฏได้ชัดเจน บ้อเก๊กท่งจื้อยังมีฝีมือเหนือกว่าซาเต้าจู๊อยู่ครึ่งขั้นจริงๆ ซาเต้าจู๊หมายช่วยเหลือยี่เต้าจู๊ แต่ถูกสกัดขวางไว้กลางคัน โทสะก็ประดังขึ้นจนหน้ามืดตาลาย คำรามเสียงก้อง แล้วโถมกายปราดเข้าหาบ้อเก๊กท่งจื้อดั่งเหินบิน ชั่วเวลาพริบตาระดมฟาดไปแปดฝ่ามือซ้อนๆ

บ้อเก๊กท่งจื้อใช้กระบวนท่าเดียว ก็หยั่งพลังฝีมือของซาเต้าจู๊ออก ความมั่นใจได้เพิ่มพูนขึ้นจนหนักแน่น ลงมือต่อไปพลางปากก็แค่นหัวร่อแล้วเย้ยหยันขึ้นพลาง

“ท่านอย่างมากก็มีเพียงเท่านี้เอง ถึงกลับกล้าทรยศหักหลังอย่างชั่วช้าไม่กลัวผู้อื่นจะหัวร่อจนฟันร่วงดอกหรือ”

ขณะเย้ยหยันมือก็ต่อต้านไปเจ็ดกระบวนท่าซ้อนๆ

ทั้งสองคนนี้ลงมือประหัตประหารกัน ดั่งอาฆาตมาดร้ายอยู่เนิ่นนานปี ส่วนอีกข้างหนึ่ง ยี่เต้าจู๊ยิ่งกระวนกระวายจนร้อนรุ่ม มันหวังให้ซาเต้าจู๊สามารถช่วยเหลือมันทันท่วงที แต่มิคิดเลยว่า จะถูกบ้อเก๊กท่งจื้อขัดขวางไว้ในกลางคัน ทำให้แผนการของมันต้องพังทลาย ชีวิตร่อแร่อยู่ในระหว่างอันตรายแล้ว

ยี่เต้าจู๊พอจิตใจหวั่นไหว การต่อต้านก็ได้เริ่มรวนเรจนมิเป็นกระบวน ตั้วเต้าจู๊คำรามเสียงขุ่นเคืองขึ้นในบัดดล

“นอนให้เราเสีย”

กระบวนท่าแปรเปลี่ยนเป็นต๊กพี่ฮั่วซัว (ฟาดทลายเขาฮั่วซัว) กระหน่ำใส่ทรวงอกยี่เต้าจู๊ดุจภูเขาทลายลงใส่จริงๆ

ยี่เต้าจู๊รู้ตัวว่าผิดพลาดท่า ขณะจะลงมือออกปัดป้องต้านทาน ก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

จึงมีเสียงโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว จากนั้น เสียงแผดร้องอันโหยหวนสะท้านใจดังอยู่ยาวนาน ร่างสูงใหญ่ของยี่เต้าจู๊ถูกฟาดกระเด็นละลิ่วไปไกลถึงยี่สิบกว่าเชียะ เมื่อร่างฟาดลงกับพื้น ยังต้องกระอักโลหิตสดๆ ออกมาอีกห้ากองใหญ่

คนทั้งปวงพอเห็นสภาพต่างงงงันไป คิดไม่ถึงว่าตัวประหลาดทั้งสองกลับไม่ลงมือช่วยเหลือดั่งคาดหมายเลย

ยี่เต้าจู๊ฝืนกำลังยันกายจนลุกขึ้นนั่ง ดวงตาที่แตกซ่านไร้ประกายจับจ้องมองตัวประหลาดทั้งสอง แล้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ชั่วชีวิตเล่าฮู กะการวางแผนไว้ไม่เคยผิดพลาด คิดมิถึงว่าขณะนี้กลับถูกผู้อื่นวางแผนลอบประทุษร้ายไป ฮา ฮา น่าหัวร่อนัก...น่าหัวร่อ...”

เสียงหัวร่อเกรี้ยวกราดรันทด พร้อมกับโลหิตสดๆ ที่ทะลักออกทางปากเป็นทางยาว สภาพน่าหวาดหวั่นสยองขวัญอย่างยิ่งนัก

ตัวประหลาดเสื้อดำเหลือบตามองดยี่จ๊อย่างเย็นชาไปแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“เจ้ายังไม่ตาย?”

ยี่เต้าจู๊แผดหัวร่อเสียงก้อง แล้วร้องว่า

“ไม่นานนักดอก ฮา ฮา...ทีตี้ซังเล้ง (สองวิญญาณฟ้าดิน) เล่าฮูเมื่อตายแล้วจะจำแลงเป็นวิญญาณอาฆาต ไม่ยอมปล่อยปละพวกเจ้าทั้งสองให้ผ่านพ้นไปได้เป็นอันขาด”

เสียงหัวร่อดังกึกก้อง พลันยกฝ่ามือฟาดใส่ขม่อมของตัวเองจนแหลกละเอียด โลหิตและมันสมองสาดกระจาย สิ้นใจตายในพริบตา

น่าอนาถ ที่มันทะเยอทะยานหมายจะยึดครองเกาะอสูรไว้ในบารมี จึงได้มีความคิดทรยศหักหลัง แต่คำนวณผิดพลาดไปชักนำพยัคฆ์ร้ายเข้ามาในบ้าน จนทำให้ต้องประสบอันตรายถึงแก่ความตาย เป็นกรรมที่สนองต่อบาปชั่วร้ายของมันอย่างไม่ผิดพลาด เป็นที่เตือนสติผู้คนให้รู้สำนึกตัวได้อย่างดีทีเดียว

ขณะเวลานั้น พลันมีเสียงคำรามอันกราดเกรี้ยวโหยหวนดังขึ้น

“คืนชีวิตยี่กอเรามา”

เงาดำมืดมาสายหนึ่ง พุ่งเข้าหาทีตี้ซังเล้งดั่งสายฟ้า...

หักหาญสองวิญญาณ

ทีตี้ซังเล้งแค่นเสียงเย็นชาขึ้นพร้อมกัน กับเงาร่างที่โถมเข้าจู่โจมอย่างว่องไว ดั่งสายฟ้า เพียงกวาดตาเย็นชามองดูแวบเดียวร่างมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย คล้ายดั่งกับว่า เป้าหมายที่เงาร่างนั้นจะจู่โจมมิใช่เป็นมันสองก็ปานกัน

บ้อเก๊กท่งจื้อพอได้ฟังก็งุนงงไปอย่างลืมตัว รีบรั้งการจู่โจมและชะงักร่างที่แท้ซาเต้าจู๊ซึ่งต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตายกับมัน ได้เปลี่ยนเป้าหมายไปอย่างไม่คาดฝัน จ่โจมไปหาบคคลอื่นเสียแล้ว

พริบตานั้น ซาเต้าจู๊ที่โถมกายไปพร้อมกับม่านฝ่ามืออันกระจายเต็มท้องฟ้า จู่โจมจนห่างเบื้องหน้าสองวิญญาณฟ้าดินมิถึงห้านิ้วเท่านั้น

ขณะเวลานั้นเอง พลันมี...

ชายชราเสื้อขาวตาวดเสียงกึกก้องขึ้น

“เจ้ามาได้พอดี นอนลง”

เสียงขาดคำเห็นฝ่ามือขาวสะบัดออกไปกระบวนท่าเดียว ใจกลางฝ่ามือปรากฏเงาสีเขียวเข้มพุ่งเป็นเส้นสาย แสดงว่า มิเพียงจะเป็นพลังฝ่ามือที่พุ่งเพียงกำลังภายในเท่านั้น

เสียงร้องอันโหยหวนสยดสยอง ดังกึกก้องทำลายความสงบงันของวิกาลจนสิ้นเชิง คล้ายเป็นเสียงเกาทัณฑ์ที่พุ่งฝ่าอากาศ ดังยืนยาวนานจนสะท้านหู ห่างไกลออกไปในรัศมีสามสิบกว่าวา

ร่างของซาเต้าจู๊ไปได้ไวเพียงไร แต่ก็กลับมาได้ไวกว่า กระเด็นไกลถึงสามสิบกว่าวา สองเท้าเพียงกระตุกอยู่ครั้งเดียวก็สิ้นใจตายอย่างง่ายดาย

มันทั้งสองมีเจตนาร้ายใคร่จะยึดครองเกาะม้อเต้า จึงชักชวนกำลังหนุน

จากภายนอก ทำให้กลายเป็นชักนำพยัคฆ์ร้ายเข้าบ้าน จนต้องประสบการประหารดั่งนี้ นับว่าน่าอนาถใจต่อผู้พบเห็นเหลือหลาย

ตั๋วเต้าจู๊มาตรแม้นชิงชังซือตี๋ทั้งสอง ที่ไม่บังควรชักนำพยัคฆ์ร้ายเข้ามาในถิ่น ทำลายความสุขสงบของม้อเต้าที่ดำรงมาหลายชั่วอายุคน แต่จะอย่างไรชายชราผู้นี้มีจิตใจเมตตาปรานี เมื่อเห็นซือตี๋ทั้งสองต้องตายด้วยฝีมือของบุคคลภายนอกอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุอยู่ตำตา โทสะก็ทะยานขึ้นจนสุดระงับ คำรามเสียงก้องไปว่า

"เล่าฮเสี่ยงกับพวกเจ้าแล้ว"

เสียงขาดคำร่างก็กระโดดขึ้นมา หมายพุ่งกายออกไปเสี่ยงชีวิตเพื่อล้างแค้นแทนซือตี๋

คุ้ยงังเพี้ยรีบกระโดดปราดเข้าไป คว้าชีพจรข้อมือขวาตั๋วเต้าจู๋ไว้ดุจกับสายฟ้า ตวาดเสียงเย็นชาว่า

"ตั๋วเต้าจู๋ เยือกเย็นไว้บ้าง"

ตั๋วเต้าจู๋งุนงงชั่ววูบ พลันตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้น...

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านคิดทำอะไร?"

คุ้ยงังเพี้ยยิ้มเล็กน้อย ตอบว่า

"มิทำอะไร ข้าพเจ้าเพียงเรียกให้ตั๋วเต้าจู๋สงบเยือกเย็นกว่านี้บ้าง เนื่องจากเกาะม้อเต้าในปัจจุบันเพียงอาศัยท่านเท่านั้นที่จะมาปกป้องคุ้มครอง"

เป็นวาจาที่กล่าวอย่างเปิดเผยชัดเจนยิ่ง

ความจริง วาจาคุ้ยงังเพี้ยนี้กล่าวอย่างมีเหตุผลสมจริง เนื่องจากว่าพลังฝีมือของตั๋วเต้าจู๋เกาะอสูรได้เป็นที่เห็นอย่างแน่ชัด ไม่อาจต้านทานฝีมือสองวิญญาณได้อย่างเด็ดขาด

แต่ทว่า ตั๋วเต้าจู๋ยามนี้เจ็บช้ำน้ำใจที่ซือตี๋ทั้งสองตายลงตำตา ความอาฆาตและดั่งแค้นได้ยึดครองจิตใจไปจนหมดสิ้น ไหนเลยจะมีความคิดใคร่ครวญเรื่องราวอื่นๆ จึงเข้าใจแต่ว่า

คุ้ยงังเพี้ยสกัดกั้นขวางตนไว้ด้วยเจตนาอันไม่สัตย์ซื่อ จึงแค่นเสียงเย็นชา ตวาดขึ้นว่า

"ปล่อยมือ"

เสียงดังพร้อมกับท่าทุยเท้งม่องง้วย (ผลักหน้าต่างชมจันทร์) กระแทกยังทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดัน

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นก็ตื่นตกใจยิ่ง รีบตวาดขึ้น

“หยุดมือ”

มือขวาใช้กำลังคว้าลงไป พลังทั่วร่างตั้วเต้าจู๊ก็ปลาสนาการออกไปในบัดดล ฝ่ามือขวาที่กระแทกก็ปล่อยห้อยลงแนบกายอย่างอ่อนล้า แต่สองตายังคงถลึงจ้องมองคุ้ยงังเพี้ยด้วยความเดือดดาลดั่งแค้น

ขณะนี้เต้าจู๊ฮูหยินก็ได้โถมกายเข้าถึงตัว นางเป็นผู้ดูอยู่ด้านข้างจึงมีสติแจ่มใสเยือกเย็นว่า รู้ซึ้งว่าการกระทำของคุ้ยงังเพี้ยนี้ มีเจตนาดีอย่างเห็นได้ชัด ก็รีบเดินเข้ามาตัดพ้อต่อว่า

“เต้าจู๊ ท่านเสียสติไปแล้วหรือ จิตใจเจตนาของผู้อื่นเป็นฉันใด ท่านไยไม่ใช้ความคิดไปใคร่ครวญดู ก็จะ...”

ตั้วเต้าจู๊กระชากเสียงขึ้นว่า

“คิดอะไร?”

“คิดอะไร? หรือว่าท่านเป็นศัตรูคู่มือกับพวกมันทั้งสองได้”

ตั้วเต้าจู๊พอฟังก็ฉุกใจได้คิด ช่วงเวลานี้จิตใจก็ได้สงบเยือกเย็นลงกว่าเมื่อครู่มากมายนัก หลังจากขบคิดแล้วก็เพิ่งเข้าใจได้กระจ่าง ว่าตนไม่อาจต้านทานฝีมือของสองวิญญาณร้ายอย่างเด็ดขาด การเข้าไปก็เท่ากับแส่หาความตายอย่างไร้ประโยชน์เท่านั้นสีหน้าจึงแดงฉานด้วยความละอาย มองหน้าคุ้ยงังเพี้ยอย่างลุแก่โทษแล้วกล่าวขอขมาขึ้นว่า

“เล่าฮูเมื่อครู่...”

คุ้ยงังเพี้ยตอบอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“ขอเพียงเต้าจู๊เข้าใจก็ประเสริฐแล้ว”

ขาดคำคลายมือออกจากการเกาะกุมไป

ช่วงเวลานี้ สองวิญญาณฟ้าดินมีแต่จับตาเย็นชาจ้องมองดู โดยมิส่งเสียงอย่างไรออกทักท้วงท้าทาย ส่วนชายฉกรรจ์ร้อยกว่าคนที่รายล้อมอยู่ด้านหลัง มิได้รับคำสั่งจากสองวิญญาณ ผู้ใดก็ไม่กล้าลงมือโดยพลการ ดังนั้น จึงต่างเหม่อมองดูเหตุการณ์รอบข้างอย่างงุนงงไป

ฉับพลันทันใด ตัวประหลาดเสื้อขาวได้ส่งเสียงเย็นชาเอ่ยขึ้นถามว่า

“พวกเจ้าจะเป็นผู้ใดเข้ามารับความตายก่อน ตกลงเรียบร้อยแล้วหรือไม่”

เป็นวาจาที่ลำพองผยองหยิ่ง

คล้ายดั่งการต่อสู้ในวันนี้พวกมันเป็นฝ่ายมีชัยไว้อย่างแน่นอนเด็ดขาดแล้ว

แต่ทว่า ยากจะตำหนิที่พวกมันยโสโอหังปานนี้ เนื่องจากฝีมือของยี่เต้าจู๊ ซาเต้าจู๊เมื่อเปรียบกับมันทั้งสองแล้ว นับว่าด้อยกว่ากันมากมายก่ายกองนัก และพวกประดานี้ยังเป็นบุคคลในยุคสมัยเดียวกันด้วย แม้มีพลังฝีมือสูงส่งกว่านี้ ก็จะไม่ยอดเยี่ยมถึงปานใดไปได้ดอก ดังนั้น พวกมันจึงมั่นใจว่าต้องมีชัยอย่างเด็ดขาด คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อแค่นๆ เดินช้าๆ เข้าไป กล่าวว่า

"ท่านมีวาจาที่โอหังลำพองมาก"

ชายชราเสื้อขาว พอเห็นคุ้ยงังเพี้ยที่มีอายุเยาว์วัยปานนั้น ความชะล่าใจก็ได้เกิดขึ้นทันที เปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าวว่า

"ฮา ฮา...ม้อเต้าคงไม่มีผู้สามารถอยู่อีกแล้ว จึงได้ใช้เด็กน้อยเจ้าออกมาแส่หาที่ตายก่อน แต่ทว่าเยี่ยงนี้ก็ประเสริฐอยู่ ฆ่าตัวเล็กแล้วย่อมมีตัวใหญ่เสนอหน้าตามหลังมาเอง"

ขณะกล่าวก็เดินเข้าหาอย่างเชื่องช้าโอหัง ด้วยท่าทีที่เยือกเย็นลำพองยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยที่มีสันดานทระนงโอหัง ไหนเลยจะยอมรับการเหยียดหยามของมันได้ จึงแค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวดูแคลนขึ้นว่า

"เฒ่าทารก ประกาศนามมา"

ตัวประหลาดเสื้อขาวแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"เจ้าเรียกเล่าฮูว่ากระไร?"

คุ้ยงังเพี้ยยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

"เด็กน้อย"

จากเฒ่าทารกกลับกลายเป็นเด็กน้อย แสดงว่าได้ลดอาวุโสมันต่ำลงไปอีกชั้นหนึ่ง ตัวประหลาดเสื้อขาวที่ยโสโอหังจนเป็นสันดาน ไหนเลยจะเคยถูกผู้คนดูแคลนเช่นนี้มา จึงดั่งแค้นจนหน้าเหี่ยวย่นกลายเป็นสีแดงฉาน ดวงตาสดใสกลายเป็นประกายอำมหิตโชติช่วงคำรามอย่างขุ่นเคืองว่า

"เจ้ารีบลงมือมา ดูเล่าฮูจะสามารถฟาดเจ้าให้ตายในฝ่ามือแรกหรือไม่"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านยังมิได้ประกาศนามมาเลย"

ตัวประหลาดเสื้อขาวคำรามด้วยความขุ่นเคืองขึ้น

"เจ้าสามารถรอดชีวิตในกระบวนท่าแรก อย่างนั้น ค่อยถามก็ไม่สายเกินไป"

ดวงตาสดใสของคุ้ยงังเพี้ย เป็นประกายแวววับ ความอำมหิตปรากฏขึ้น

บนใบหน้าจนเปี่ยมล้น เค้นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบแล้วกล่าวขึ้น

"ท่านออกจะผยองลำพองเกินไปบ้างแล้ว รับมือ!"

เสียงขาดคำการจู่โจมก็โหมไปในท่าเชี่ยงฮวยปวยเล้ง (มังกรโลดนภากาศ) พลังดังครืนครั่นดั่งฟ้าถล่มดินทลาย กระแทกจู่โจมใส่ทรวงอกของตัวประหลาดเสื้อขาวอย่างดุดัน

ตัวประหลาดเสื้อขาว ที่ประมาทคุ้ยงังเพี้ยจนไม่มีความแยแสแก่ใจ ดังนั้นแม้รู้ดีว่าคุ้ยงังเพี้ยจะลงมือจู่โจมมาแล้ว แต่ยังมิได้เกร็งพลังขึ้นเตรียมพร้อมป้องกันตัวเลย

ยามนี้ พอเห็นพลังฝ่ามือของคุ้ยงังเพี้ยมีความเข้มแข็งแกร่งกร้าว น่าแตกตื่นตกใจเป็นล้นพ้น ก็ตระหนกจนใจสั่นหวั่นไหว แผดคำรามเสียงก้องขึ้นว่า

"เล่าฮูฟาดเจ้าให้ตาย"

ในยามฉุกละหุกคับขัน เพียงเกร็งพลังขึ้นได้เจ็ดส่วนก็ผลักกระแทกออกไปต้านรับ

พริบตาที่คล้ายประกายสายฟ้า ฝ่ามือทั้งสี่ของคนทั้งสองก็กระแทกเข้าหากันอย่างถนัดถนี่

เสียงระเบิดดังสนั่นปานแผ่นดินจะพังทลายลงไปในบัดดล เศษศิลาปลิวกระจัดกระจายดุจห่าฝน ฝุ่นละอองคละคลุ้งเต็มไปทั้งท้องฟ้า พลังที่กระจัดกระจายแผ่กว้างออกไปหลายสิบวา เป็นอานุภาพอันน่าแตกตื่นขวัญเสียเหลือจะกล่าวได้

คุ้ยงังเพี้ยเซถอยไปสองก้าว รู้สึกปวดชาทั่วทั้งสองแขน ทรวงอกอัดอั้นไปวูบหนึ่ง ก็ต้องคำนึงขึ้นด้วยความแตกตื่นว่า

"ผู้นี้มีกำลังภายในอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวมาก"

ส่วนตัวประหลาดเสื้อขาวนั้นเซถลาถึงสี่ก้าวใหญ่ ความแตกตื่นตกใจของมันมากมายกว่าคุ้ยงังเพี้ยหลายเท่านัก เนื่องจากว่า นับแต่มันก้าวสู่แผ่นดินตงง้วนนี่เป็นคนแรกที่สามารถกระแทกจนมันเซถอยมาได้ สองตาของมันจึงเบิ่งตามองใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยอย่างงุนงง ในใจก็คำนึงขึ้นด้วยความแตกตื่นสงสัย

"หรือว่ามันผู้นี้จะมีวิชาคาถาอาคม?"

ความเงียบงันได้อัดอั้นมาเป็นเวลาชั่วครู่...

คุ้ยงังเพี้ยพลันแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านขณะนี้สมควรประกาศนามได้แล้วกระมัง?"

ตัวประหลาดเสื้อขาว ตาเป็นประกายแวววับด้วยความอำมหิต ลอบเกร็ง

พลังทั้งมวลไว้ในสองฝ่ามือ ตวาดเสียงก้องขึ้นว่า

"เล่าฮูเทียนเล้งเตียว (วิญญาณอินทรีฟ้า)"

เสียงขาดคำร่างโถมเข้าหา กระบวนท่าเชี่ยงฮังเต็งเทียน (รุ้งยาวขนานฟ้า) ฟาดเข้าใส่ตัวคุ้ยงังเพี้ยอย่างดุดันโหดร้าย

ในครานี้ มันมิได้ประมาทเลินเล่อในศัตรูอยู่ต่อไป ฝ่ามือที่ฟาดมาก็ระดมพลังทั้งมวลจู่โจมไป จึงเห็นพลังฝ่ามือดังครืนครั่นดุจดั่งมรสุมโหมกระหน่ำใส่หน้าผาเป็นที่สะท้านขวัญสั่นวิญญาณผู้คนยิ่งนัก

คุ้ยงังเพี้ยเมื่อได้ท่าในกระบวนแรก ก็คำนวณแน่แล้ว เทียนเล้งเตียวจะต้องโหมจู่โจมมาด้วยความขุ่นเคืองดั่งแค้น ดังนั้น ลอบเกร็งพลังไว้ในฝ่ามือเพื่อป้องกันตัวไว้ก่อนเมื่อเห็นเทียนเล้งเตียวจู่โจมโหมหาก็แค่เสียงอันขุ่นเคืองตวาดขึ้นว่า

"หรือยังจะกลัวท่านไปด้วย"

เสียงดังพร้อมกับร่างสะอึกเข้าใส่ สะบัดฝ่ามือฟาดปะทะออกไปในทันใด

เสียงระเบิดสนั่นหวั่นไหว จนแก้วหูลั่นอื้ออึงผ่านไปแล้ว คุ้ยงังเพี้ยและเทียนเล้งเตียวต่างถอยคนละสามก้าว ในคราวนี้เป็นการคู่คี่ก้ำกึ่ง ไม่มีผู้ใดจะปรากฏความมีเปรียบเลย

การประฝ่ามือทั้งสองครั้งสองครา ทั้งสองฝ่ายต่างก็มีความตื่นเต้นตกใจในพลังฝีมือของคู่ต่อสู้อยู่อย่างมากมาย ในเมื่อพลังฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง นั่นก็มีแต่ต้องอาศัยกระบวนท่าของผู้ใดลึกล้ำพิสดารกว่าเท่านั้นเอง

ดังนั้น ทั้งสองฝ่ายพอผละออกจากกันชั่ววูบก็โถมเข้าหาอีกครา พากันตวาดเสียงกึกก้องขึ้นพร้อมเพรียง โถมจู่โจมเข้าใส่คู่ต่อสู้อย่างหักโหม ความว่องไวของกระบวนท่า ทำให้ผู้คนยากจะแยกแยะออกได้ชัดเจน แสดงจนเห็นชัด ทั้งสองต่างมีเจตนาจะช่วงชิงเป็นฝ่ายรุกไล่เหนือเชิงกว่า

ตัวประหลาดเสื้อดำในยามนี้ ได้สูญเสียความยโสโอหังในตอนต้นไปจนสิ้นเชิง คุ้ยงังเพี้ย...พลังฝีมือของบุรุษหนุ่มผู้นี้ นับเป็นที่ผิดคาดหมายของมันอย่างใหญ่หลวง ความมั่นใจที่จะต้องเอาชัยได้อย่างแน่นอน เด็ดขาดของมันในคราแรก ขณะนี้ถูกถอนไปจนลดน้อยอีกอักโข เนื่องจากมันเมื่อเห็นกระบวนท่าการจู่โจมรุกไล่ของคุ้ยงังเพี้ยได้ถนัดชัดตาแล้ว มันก็ไม่มีทางจะมั่นใจว่า เทียนเล้งเตียวต้องเป็นฝ่ายมีชัยอย่างเด็ดขาด...

ยามนี้ ยังคลางแคลงสังสัยขึ้นบ้างแล้ว เทียนเล้งเตียวจะมีชัยได้หรือไม่เล่า?

เหล่าชายฉกรรจ์ที่ยืนอยู่ด้านหลังชายชราเสื้อดำ ยามนี้ต่างปากอ้าตา

ค้างจนตะลึงลาน ตอนต้นพวกมันต่างเข้าใจว่า ในหมู่พวกคุ้ยงังเพี้ยนี้ ตั้วเต้าจู๊เป็นผู้มีพลังฝีมือสูงส่งที่สุด แต่ในใจว่า ตั้วเต้าจู๊ต้องไม่อาจต้านทานฝีมือสองวิญญาณฟ้าดินอย่างเด็ดขาด การทรยศตีตัวออกห่างเกาะม้อเต้า จึงได้กลายเป็นความเพ้อฝันที่วาดวิมานในอากาศอย่างเพริศแพร้ว หวังว่าเมื่อทีตี้ซังเล้งโค่นตั้วเต้าจู๊พ่ายแพ้ไปอีกผู้หนึ่ง พวกมันก็จะต้องมีตำแหน่งสำคัญในเกาะอสูร ได้รับอำนาจและความสุขที่สมบูรณ์

จวบจนเมื่อเห็นคุ้ยงังเพี้ย หักหาญกับเทียนเล้งเตียวไปสองฝ่ามืออย่างตรงๆ แล้ว ความมั่นใจของพวกมันก็ต้องคลอนแคลนอย่างใหญ่หลวง ความหวาดหวั่นก็เริ่มประดังขึ้นจับใจทันที

อีกด้านหนึ่ง ซ้าจินกับภรรยาพร้อมทั้งพวกตั้วเต้าจู๊เกาะอสูร ยิ่งหวาดหวั่นจนขวัญเสียไปกว่าเดิม

เพราะคุ้ยงังเพี้ย คือกำลังสำคัญของพวกตนที่มีเพียงคนเดียว หากแม้นคุ้ยงังเพี้ยพ่ายแพ้ ผลสุดท้ายของเกาะม้อเต้าจะเกิดขึ้นในสถานใด จะต้องยับเยินจนมิกล้าไปขบคิดเป็นแน่แท้

ชั่วพริบตา คุ้ยงังเพี้ยได้ประมือกับเทียนเล้งเตียวไปถึงสิบกว่ากระบวนท่า แต่ทว่า ยังเป็นสภาพค่ีคี่ก้ำกึ่งไม่มีฝ่ายใดจะหักค่ต่อสู้ให้พ่ายแพ้ลงได้ ไม่มีผู้ใดจะเป็นฝ่ายเหนือเชิงมีเปรียบเลย

คุ้ยงังเพี้ย ได้ใช้เจ็ดฝ่ามือมังกรสัตตมรณะไปจนหมดสิ้น แต่ก็ถูกเทียนเล้งเตียวหลบเลี่ยงทำลายไปทุกๆ ท่า ผู้สามารถรับฝ่ามือมังกรสัตตมรณะ (เทียนเล้งชิกเจ๊าะเจี้ย) ของคุ้ยงังเพี้ยได้จนครบชุดนั้น หลังจากซ้าจินแล้วก็เป็นตัวเทียนเล้งเตียวผู้เดียวเอง!

ดังนั้น คุ้ยงังเพี้ยจึงบังเกิดความแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง

ความจริง คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะทราบว่า ในสิบกว่ากระบวนท่าที่หักหาญกันนี้ เทียนเล้งเตียวได้ทุ่มเทพลังฝีมือซึ่งมันฝึกปรือมาในระยะหลายสิบปีจนหมดสิ้นมิเหลือหลอ มาตรมิเช่นนั้น มันไหนเลยจะหลบเลี่ยงทำลายเจ็ดฝ่ามืออันร้ายกาจ และยังคงยืนหยัดอยู่ในสภาพไม่พ่ายแพ้ได้อีกเล่า

ขณะเวลานั้นเอง โกวเนี้ยทั้งห้าก็ได้เดินออกมาจากห้องโถงใหญ่ เห็นสีหน้าของพวกนางต่างเหน็ดเหนื่อยจนเหงื่อซุ่มโชก แสดงอย่างแน่ชัด ช่วงเวลาเพียงชั่วครู่นี้ พวกนางต่างมีความตื่นเต้นตึงเครียด มิได้ด้อยไปกว่าผู้หนึ่งผู้ใดในบริเวณการต่อสู้เลย มิเช่นนั้น งานหนักหน่วงสักเพียงใด ไหนเลยจะทำให้พวก

นางเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จนเห็นชัดตาปานนี้เล่า

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นโกวเนี้ยทั้งห้าออกมาสมทบ รู้ดีว่าค่ายกลเทียนมิ้งติ้งจัดตั้งเรียบร้อยแล้ว. ความกังวลใจก็ปลาสนาการจนโล่งอกลอบคำนึงขึ้น

"ในคราวนี้ใช้ไม้ตายออกหักหาญ ผลาญชีวิตกันได้แล้ว"

ความคิดพุ่งวาบขึ้นดุจสายฟ้า กระบวนท่าเล้งกุยชังมิ้น (มังกรคืนฟากฟ้า) พอดีใช้ไปจบสิ้น ยามนี้เทียนเล้งเตียวกำลังใช้ท่าเป้าโหวเกียลุ้ย (พายุฝนโหมสายฟ้า) ดาออกปะทะอย่างหักหาญ คุ้ยงังเพี้ยพลันรั้งกระบวนท่ากลับโดยฉับไว ตวาดเสียงก้องไปว่า...

"รับกระบวนท่านี้ไปทดลองดู"

เสียงดังพร้อมกับร่างถลันขึ้นไปในอากาศ พุ่งวาบคราเดียวก็ข้ามศีรษะเทียนเล้งเตียวไปดุจเป็นอินทรีใหญ่ สองฝ่ามือสะบัดวูบประกายสีแดงก็กระจายออกจนเจิดจ้า เงาสีขาวสายหนึ่งได้พุ่งเข้าใส่ศีรษะเทียนเล้งเตียวยิ่งกว่าสายฟ้า

รอบบริเวณมีเสียงแผดร้องอันตื่นตระหนกดังขึ้นกึกก้อง

"อา ฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด)"

"เฮอะ ปักเล้งเง็กจี้ (ดรรชนีสยบมังกร)"

ใบหน้าของซ้าจินและภรรยา ต่างปรากฏรอยยิ้มขึ้นมาทันที เนื่องจากกระบวนท่านี้ของคุ้ยงังเพี้ยได้ใช้ไม้ตายอันสุดยอดของทั้งสองออกมาพร้อมเพรียงกัน แต่ทว่า...

รอยยิ้มบนใบหน้าคนทั้งสอง เพียงปรากฏชั่ววูบก็หายวับไปกับตา...

เนื่องจากเทียนเล้งเตียวได้ใช้กระบวนท่าร่างที่สวยงามจนสุดจะเปรียบปานหลบเลี่ยง ไม้ตายอันสุดยอดท่านี้ไปได้อย่างง่ายดาย

ความจริง ร่างเทียนเล้งเตียวที่อยู่กลางอากาศไม่มีทางจะหลบเลี่ยงหลีกอย่างไร แต่วิชาตัวเบาของคนผู้นี้ได้ฝึกปรือบรรลุจุดสุดยอดที่ไม่มีผู้ใดในใต้หล้าจะเทียมเทียบเปรียบติด ดังนั้น จึงมีฉายาเทียนเล้งเตียว (วิญญาณอินทรีฟ้า) ดังนั้น พอกระบวนท่าไม้ตายของคุ้ยงังเพี้ยโหมลงไป มันรู้ดีว่าไม่มีทางทำลายได้ จึงรีบปลีกตัวพลิ้วร่างหลบออกด้านข้าง กระบวนท่ามาตรแม้นจะทุลักทุเลน่าละอาย แต่ก็นับว่าถูกมันหลบลี้หนีออกไปได้!

คุ้ยงังเพี้ยพลิ้วกายลงสู่พื้น กวาดตาเย็นชาจ้องหน้าเทียนเล้งเตียวแล้วกล่าวว่า

"กระบวนท่านี้ของข้าพเจ้าเป็นอย่างไร?"

ในท่าทีที่เย็นชากระด้าง ยังมีความปลอดโปร่งอารมณ์ปะปนอยู่ คล้ายดั่งมิได้แยแสในฝีมือของเทียนเล้งเตียวเลย

แต่ทว่า มีผู้ใดจะรู้ความวิตกกังวลในห้วงลึกของหัวใจคุ้ยงังเพี้ยเล่า เนื่องจากที่ทรวงอกในยามนี้กำลังมีความเจ็บปวดขึ้นมาทีละน้อย แต่หาใช่ถูกเทียนเล้งเตียวทำร้ายจนบอบช้ำไม่ มันเป็นเพราะ...

ใบหน้าเหี่ยวย่นของเทียนเล้งเตียวเขียวคล้ำ สองตาเป็นประกายแววว้บด้วยความอำมหิต แสยะยิ้มแค่นเสียงขึ้นว่า

"มันก็เท่านั้นเอง เจ้ารับฝ่ามือเล่าฮไปลองดสักท่าเสียบ้าง"

เสียงขาดคำร่างพุ่งไปในอากาศอีกครั้ง สองแขนตีวงจนกลายเป็นรูปโค้งที่สวยงาม จนสุดเปรียบปาน สองฝ่ามือที่กระแทกลงด้านต่ำ ปรากฏประกายสีเขียวเข้มขึ้นมาในฉับพลัน

หงส์เกียว พอเห็นต้องร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นลนลานว่า

"ตี้ตี่ อย่าปะทะกับสองฝ่ามือมัน"

จิตใจคุ้ยงังเพี้ย ยามนี้มีแผนอยู่อีกสถานหนึ่ง เสียงกรีดร้องของหงส์เกียวพอดังออกจากปาก สองฝ่ามือเทียนเล้งเตียวก็กระแทกเข้าถึงตัว คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงขึ้นร้องว่า

"มาได้ประเสริฐ"

สองฝ่ามือพลิกวูบ ก็ใช้ท่าเทียนเจ๊าะชิกเส็ก (เจ็ดกระบวนท่าฟ้ามรณะ) ออกไปในบัดดล

เห็นฝ่ามือพร่างพราวจนจับเค้ามิถูก ลิ่วละล่องจนมิทราบข้างใดหลอกล่อข้างใดจริงจัง แต่พลังอันมหาศาลที่ไร้สภาพ กระหน่ำมาอย่างหนักหน่วงจนผู้คนยากที่จะดิ้นรนหลบหนี ลมหายใจก็อึดอัดยากจะระบาย

เจ็ดกระบวนท่าฟ้าประหาร เป็นวิชาสุดยอดที่ต้องบำเพ็ญภาวนาด้วยจิตใจสมาธิ กระบวนท่าเป็นไปตามความปรารถนาของหัวใจที่เกิดขัน ในโลกนี้ยังจะมีสิ่งใดที่รวดเร็วเกินกว่าความคิดในหัวใจเล่า?

กระบวนท่านี้ของคุ้ยงังเพี้ยพอใช้ไป ชายชราเสื้อดำที่ยืนดูอยู่ด้านข้าง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยว คำนึงด้วยความแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย

"แย่แน่ เล่าตั้วต้องพลาดพลั้งแล้ว"

ความคิดของตัวประหลาดเสื้อดำ พอเพิ่งเกิดขึ้นพลันได้ยินเทียนเล้งเตียวแค่นเสียงเย็นชา กระบวนท่าจู่โจมมิทันจะโถมลงหมดสิ้น ร่างก็ปลิวละลิ่วไป

ทางด้านหลังดั่งเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง แสดงอย่างแน่ชัด กระบวนท่าจู่โจมของมันมิทันจะใช้ออกไปหมดสิ้น

คุ้ยงังเพี้ยได้ท่าในกระบวนแรก ความฮึกเหิมก็บังเกิดขึ้นจนฮือโหม มิกังวลต่อความเจ็บปวดในทรวงอก ยังตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสำทับไปว่า

"หนีไปที่ใด"

เสียงดังพร้อมกับร่างจู่โจมโหมหาอีกครั้ง ในชั่วพริบตา สะบัดฟาดไปสองกระบวนท่าซ้อนๆ ม่านฝ่ามือที่ครอบคลุมจนหนาแน่นไปทั่วทั้งบริเวณ ทุกฟากข้างของเทียนเล้งเตียว มีฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ยกระหน่ำมาทั่วทุกทิศทางทันที

เทียนเล้งเตียวเสียที่มีพลังฝีมืออันสูงส่งแกร่งกร้าว แต่มิอาจจะใช้ออกต้านทานปัดป้อง สร้างความขุ่นเคืองแก่มันจนตาแดงฉานเส้นเลือดโปนแทบระเบิด แต่ฝีมือเมื่อไม่ทัดเทียมกับผู้คน จะมีปัญญาดิ้นรนอย่างไรได้เล่า

ช้าจินพอเห็นก็ต้องคำนึงขึ้นด้วยความพิศวงสงสัย

"เด็กน้อยนี้ ไปฝึกวิชาเจ็ดท่าฟ้าสังหารสำเร็จตั้งแต่เมื่อใด ไฉนใช้หลักวิชามาในการต่อสู้ประหัตประหารได้ ยังดีที่ตอนอยู่ในหุบเขาคราวก่อน มันยังฝึกฝนค้นคว้ามิสำเร็จ ไม่เช่นนั้น กระบวนฮวยไฮ้เท่งเล้งของเรา ไหนเลยจะทำอันตรายต่อมันได้เล่า"

แต่ในใจน่ำฮุนนั้นคำนึงด้วยความปลาบปลื้มยินดี

"หยกจูช่างมีสายตาคมกล้าจวิเศษนัก ถึงกับพอใจมันขึ้นได้"

ขณะนั้นตัวประหลาดเสื้อดำเห็นเทียนเล้งเตียวตกอยู่ในม่านฝ่ามืออันประหลาดพิสดารของคุ้ยงังเพี้ย ทะลวงซ้ายหลบขวาก็ไม่อาจหนีออกมาจากอานุภาพที่ครอบคลุมอย่างหนาแน่นได้ ก็เกิดความกระวนกระวายใจจนขวัญหนีดีฝ่อ คำนึงด้วยความว่องไวดุจสายฟ้า

"หากแม้นเราลงมือช่วยเหลือ พวกทางฝ่ายของมันย่อมไม่ยอมงอมือยืนดูเป็นแม่นมั่น เรามิเกรงกลัวต่อพวกมันก็จริง แต่ช่วงเวลานี้ เล่าตั้วก็น่ากลัวจะต้องเสียชีวิตไปเป็นแม่นมั่น มิสู้..."

พอความคิดพุ่งวาบ พลันหันไปตวาดใส่หมู่ผู้มีฝีมือทางด้านหลังว่า

"บุก! อย่าปล่อยให้ผู้ใดรอดชีวิตไปเป็นอันขาด"

ปากตะโกนสั่งกึกก้อง แต่ร่างของมันกลับยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว

หมู่ผู้มีฝีมือทั้งร้อยกว่าคน แต่ละคนต่างหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ รู้ดีว่าเมื่อสองวิญญาณพ่ายแพ้ พวกมันก็จะไม่มีทางรอดชีวิตอยู่ต่อไปได้ คุณและโทษที่

เกี่ยวพันอย่างแนบเช่นนี้ พวกมันไหนเลยจะมีผู้งอมือดูอยู่ได้ ต่างคิดอยู่เป็นเช่นกัน ในเมื่อจะถูกประหารเพราะความทรยศ มิสู้โถมเข้าเสี่ยงกันให้ถึงที่สุดไปจะประเสริฐกว่า

ดังนั้น พอได้รับคำสั่งก็พากันคำรามเสียงกึกก้อง โถมไปยังหมู่พวกตั้วเต้าจู๊อย่างดุร้ายคลุ้มคลั่งทันที

พวกมันมีจำนวนมากมายถึงร้อยกว่าคน การฮือเข้ากลุ้มรุมอย่างคลุ้มคลั่งครานี้ ทำให้ทั่วบริเวณวุ่นวายจนอลเวงทันที เสียงผู้คนเซ็งแซ่สับสน เสียงอาวุธกระทบกันอึงอล ดุจดังเป็นสนามรบของทหารจำนวนมหึมาก็ปานกัน

หมู่ผู้มีฝีมือทั้งขบวนนี้ ต่างหาคู่มือมาได้ในเวลาอันสั้น ชั่วพริบตานั้นพวกทางฝ่ายตั้วเต้าจู๊ก็ไม่มีผู้ใดจะว่างเว้นคู่ต่อสู้เลย ทุกผู้คนต่างต้องปัดป้องการจู่โจมอย่างสุดกำลัง หักหาญผลาญชีวิตของเหล่าผู้ทรยศอย่างดุดัน

แต่ทว่า ด้วยพลังฝีมือของพวกมัน ไหนเลยจะเทียมเทียบเปรียบกับพวกตั้วเต้าจู๊ อันล้วนเป็นผู้มีความยอดเยี่ยมที่ชนชาวนักเลงเพียงได้ยินชื่อก็อกสั่นขวัญหนี ดังนั้นเอง พอประมือกันเพียงชั่วครู่ เสียงแผดร้องอันโหยหวนก็ระงมไปทั่วทั้งท้องฟ้า เสียงครวญครางดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วบริเวณ ทำให้ผู้ได้ยินต้องอกสั่นขวัญหนขนลุกเกรียว

โกวเนี้ยทั้งห้ามาตรแม้นไม่ปรารถนาฆ่าคน แต่ยามนี้ เพื่อชายในดวงใจที่พวกนางรัก ไม่อาจจะใจอ่อนไปคำนึงถึงความเมตตาการุณย์ใดๆ หากมีศัตรูคนใดกล้ำกรายเข้าใกล้พวกนาง มันเหล่านั้นก็แทบไม่มีผู้ใดจะหนีพ้นจากสองกระบวนท่า ต้องแดดิ้นลงที่แทบเท้าไปทุกคน

ส่วนพวกบ้อเก๊กท่งจื้อ ยามนี้ยิ่งมีความอำมหิตจนฮือโฮม ต่างละศีลปาณาเข้าฆ่าฟันเป็นการใหญ่ทะลวงซ้ายทลายขวาโถมเข้าไปในหมู่ศัตรูอย่างหักโหมดุดัน ดุจเป็นพยัคฆ์ร้ายบุกเข้าไปในฝูงเกาะ ฝ่ามือหรือเท้าที่ระดมเข้าไปในทิศทางใด แทบไม่มีการพลาดผิดเป้าหมายไปเลย

ช่วงเวลานั้น ทั่วทั้งบริเวณมีซากศพที่บาดเจ็บล้มตายไม่ต่ำกว่าห้าสิบคนแล้ว

ยามนี้ คุ้ยงังเพี้ยได้รุกไล่ใส่เทียนเล้งเตียวจนร่อแร่แทบมิอาจปัดป้องรับมืออยู่ ไม่มีทางจะตีโต้ดิ้นรนอีกแล้ว จากสถานการณ์มาคำนวณ เพียงอีกไม่กี่กระบวนท่า เทียนเล้งเตียวก็ต้องเสียชีวิตใต้ฝ่ามือคุ้ยงังเพี้ยอย่างเด็ดขาด

ตัวประหลาดเสื้อดำปรากฏรอยยิ้มอันโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้นบนใบหน้าอัน

เหี่ยวย่น ลอบเกร็งพลังขึ้นไว้ในสองฝ่ามือ จิตใจก็ลอบคำนวณขึ้นว่า

"เพื่อเป็นทางออกของภายภาคหน้า พวกเราไหนเลยจะมีชีวิตร่วมฟ้าอยู่กับเจ้าได้"

หงส์เกียวที่จับจ้องสังเกตอยู่ตลอดเวลา พอเห็นมันเดินไปยังทางด้านคุ้ยงังเพี้ยอย่างประสงค์ร้าย ก็กระวนกระวายใจใหญ่หลวงนัก แต่จนใจที่ในยามนี้ผู้กลุ้มรุมจู่โจมนางมีจำนวนถึงสิบกว่าคน หงส์เกียวมาตรแม้นมีพลังฝีมืออันสุดยอดที่แทบทัดเทียมคุ้ยงังเพี้ย แต่ช่วงเวลานั้นก็ไม่อาจจะฆ่าพวกประดานี้ให้ตายหมดสิ้นในท่าเดียวได้ แต่กาลเวลาได้คับขันจนฉกละหกยิ่ง ไม่อาจจะรีรอต่อไปแม้แต่ชั่วอึดใจเดียว จึงสร้างความกระวนกระวายให้แก่ดรุณีฝีมือยอด จนเหงื่อแตกซุ่มโชกเต็มหน้าดั่งห่าฝน

เตี้ยเอียลิ้มเข้าใจเจตนาร้ายอันชั่วช้าของตัวประหลาดเสื้อดำอยู่แต่แรกแล้ว แต่นางรู้สำนึกตัวว่ามีพลังฝีมือไม่ทัดเทียมกับหงส์เกียว ยากยิ่งจะต้านทานการรุมกระหน่ำของตัวประหลาดเสื้อดำให้หยุดยั้งได้ ดังนั้นก็ฉุกใจได้คิด สู้พลางถอยพลางมาทางข้างกายหงส์เกียวไม่หยุดยั้ง นางมีความปรารถนาจะมาแทนตัวหงส์เกียว

เป็นที่แน่ชัด นางคิดจะใช้ฝีมือนางแทนตัวหงส์เกียว ให้หงส์เกียวไปต่อต้านกับตัวประหลาดชุดดำนั้นเอาไว้ จะได้มิต้องเป็นเภทภัยแก่เพี้ยตี๋ของนาง

หงส์เกียว ยามนี้เห็นตัวเตี้ยเอียลิ้มที่สู้พลางถอยพลางมาทางตน นางรีบถอยกายไปหาเตี้ยเอียลิ้มอย่างเร่งร้อน แต่ดวงตาคู่งามทั้งสองของนาง ยังคงจับจ้องทุกอากัปกิริยาบทของตัวประหลาดชุดดำจนแน่วนิ่งดังเดิม เห็นตัวประหลาดชุดดำในยามนั้น ได้ย่างเข้าใกล้วงต่อสู้ของคุ้ยงังเพี้ยและเทียนเล้งเตียวทีละน้อย จนมีระยะห่างไม่ถึงสิบเชียะ ก็สามารถจู่โจมโหมเข้าหาถึงตัวแล้ว

หงส์เกียววู่วุ่นใจแทบขาดรอน ร้องละล่ำละลักว่า

"ลิ้มม่วย รีบด่วนด้วย"

เตี้ยเอียลิ้มไหนเลยจะไม่กระวนกระวาย พอได้ฟังกระบี่คู่มือพลันใช้กระบวนท่าพิสดารอันดุร้าย ฟันชายฉกรรจ์ที่ขวางหน้าจนขาดสองท่อนไปถึงสองคนแล้วร้องขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ มาแล้ว"

ขณะเวลานั้นเอง พลันได้ยินตัวประหลาดเสื้อดำ คำรามเสียงกึกก้องขึ้น

"เด็กอุบาทว์ อย่าโอหังบังอาจ ยังมีเราตี้เล้งซิ่ว (วิญญาณสัตว์ดิน) อยู่

ที่นี้”

จากนั้น มีเสียงตวาดอันกราดเกรี้ยวของหงส์เกียวดังสำทับมา แต่ก็สายเกินไปแล้ว

พริบตาที่ร่างหงส์เกียวพุ่งโถมเข้าหาอย่างว่องไวดุจสายฟ้า เสียงครางหนักๆ ได้ดังขึ้นสามคราว พร้อมทั้งเสียงโครมติดตามมาจนสนั่นหวั่นไหว สะเทือนโสตประสาทของทุกคนจนตาลายพร่างพราย โกวเนี้ยทั้งห้าพอได้ยิน หัวใจพลันวาบหวิวไปในเวลาเดียวกัน...

ลางสังหรณ์อัปมงคล จู่โจมเข้าจับใจพวกนางในทันที!

ท้อแท้ทอดอาลัย

ขณะที่หงส์เกียว เห็นตี้เล้งซิ่วลอบลงมือจู่โจมทำร้ายคุ้ยงังเพี้ย ในยาม กระวนกระวายอย่างใหญ่หลวง มาตรแม้นจะส่งเสียงตวาดเกรี้ยวกราดออกห้าม ปราม แต่ยังคงไม่อาจหนีพ้นออกจากการพัวพันของเหล่าชายฉกรรจ์ที่ลืมตัวไม่กลัวตาย สร้างความเจ็บช้ำให้แก่นาง จนหัวใจแทบแหลกลาญสลาย จึงตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"พวกเจ้าหาที่ตาย"

เสียงขาดคำพลันกระชากกระบี่เพ็กหงส์เกี่ยมออกจากหลัง โหมระดมไปทางรอบข้างดุจดั่งเป็นพายุฝนกระหน่ำลง

ความจริงด้านหลังฝีมือของหงส์เกียว ยังมิถึงขั้นต้องใช้อาวุธออกประหัตประหาร เหล่าพวกนั้นประมือกับนาง อย่างมากก็เพียงสองสามท่าเท่านั้นเอง บัดนี้ พอมีอาวุธวิเศษอันคมกริบจู่โจมเข้าใส่ ลองถามดู ผู้ใดจะต่อต้านนางได้

พริบตานั้น เศษแขนขาและร่างกายกระจายออกไปรอบทิศ โลหิตสาดกระเซ็นดุจห่าฝน ในรัศมีหลายวารอบข้าง มีแต่ซากร่วงหล่นลงไม่หยุดยั้ง เสียงแผดร้องโหยหวนดังก้องระงม เป็นสยดสยองจนไม่อาจจะทนดูต่อไป

ส่วนโกวเนี้ยอีกสี่คนและพวกซ้าจิน ยามนี้ยิ่งมีความอำมหิตจนฮือโหมรวบรวมกำลังกันเข้ารุกไล่เหล่าชายฉกรรจ์อย่างไม่ยอมเวทนาปรานี ทั่วทั้งบริเวณในยามนี้ จึงกลายเป็นสภาพรุกไล่ฆ่าฟันอยู่เพียงข้างเดียวเท่านั้น

อีกด้านหนึ่งคุ้ยงังเพี้ยและสองวิญญาณฟ้าดินกำลังกัดฟันฝืนยันร่างขึ้นจากพื้นอย่างแช่มช้าลำบาก ในระหว่างคนทั้งสาม มีระยะห่างกันยี่สิบกว่าเชียะ เป็นที่เห็นว่าการหักหาญอย่างดุร้ายของเมื่อครู่ ทั้งสองฝ่ายต่างก็ได้ทุ่มเทพลังทั้ง

มวลออกไปประหัตประหารกันแล้ว

โลหิตสีแดงฉานเน้นกับผิวหน้าที่ขาวซีดเผือดทั้งสามแล้ว ยิ่งเป็นที่เด่นชัดขัดนัยน์ตา และเพิ่มความหวาดหวั่นสยิวให้แก่จิตใจผู้คนจนขวัญหาย

เทียนเล้งเตียว เขม้นมองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยอย่างแน่วนิ่ง ดวงตาทั้งสองของมันยามนี้ได้สูญเสียประกายอันโหดเหี้ยมอำมหิต และอาฆาตแค้นของเมื่อตอนต้นจนหมดสิ้น สิ่งที่เกิดแทนคือความเลื่อยลอยมึนงงจนเชื่องซึม มันสูดมหายใจลึกๆ เข้าข่มกลั้นเลือดลมที่พลุ่งพล่านดาลเดือดในอกจนสงบลงบ้างแล้ว จึงเอ่ยปากเปล่งเสียงขึ้น

"คุ้ยงังเพี้ย ชั่วชีวิตเล่าฮูยังมิเคยเลื่อมใสนับถือผู้ใดมา แม้กระทั่งอาจารย์ผู้ประสาทวิชาแก่เราก็อยู่ในจำนวนนั้น"

คุ้ยงังเพี้ยยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก กล่าวเสียงแหบแห้งขึ้นว่า

"ด้วยความสามารถของท่าน อาจบางทีในโลกนี้ไม่มีคนมีคุณค่าให้ท่านเลื่อมใสนับถือได้"

เทียนเล้งเตียวหัวร่อเสียงเบาๆ ฝืนใจกล่าวว่า

"แต่เล่าฮกลับเลื่อมใสนับถือท่านแล้ว"

ในกระแสเสียงราบเรียบ บ่งบอกความจริงใจอันบริสุทธิ์ ความจริงแล้วด้วยศักดิ์ศรีของมันที่กระเดื่องเลื่องลือ วาจาที่กล่าวย่อมไม่ฝืนใจจริงแน่นอน และบัดนี้ยังกล่าวมาในสถานการณ์ย่อยยับที่เห็นกับตา ยิ่งยืนยันว่ามิใช่จะกล่าวอย่างโป้ปดมดเท็จเพียงคารมเลย

จะได้รับคำยกย่องชมเชยจากปากของบุคคลเช่นทีตี้ซังเล้ง ความจริงมิใช่เป็นเรื่องง่ายดายกระไรเลย แต่ทว่า ใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยกลับไม่มีแววปีติยินดีแม้แต่น้อยนิด อาจบางที ในจิตใจยามนี้ยังมีเรื่องอีกมากมายก่ายกองที่จำเป็นต้องให้ไปขบคิดใคร่ครวญ หรืออาจบางทีคุ้ยงังเพี้ย ไม่มีความต้องการให้ผู้ใดมาเคารพเลื่อมใสตนเลย

คุ้ยงังเพี้ย กวาดตามองผ่านใบหน้าตี้เล้งซิ่วแวบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านบาดเจ็บเป็นเช่นไร?"

ใบหน้าตี้เล้งซิวไม่ปรากฏแววอับอายเสียใจ ต่อการที่ได้ลอบประทุษร้ายบุคคลอื่น ในยามมิทันระวังตัวเลย มันหัวร่อเบาๆ แล้วกล่าวอย่างเปิดเผย

"อาการบาดเจ็บของเล่าฮูสาหัสมาก แต่น่ากลัวอาการจะไม่หนักกว่า

คุ้ยงังเพี้ยท่าน แต่เล่าฮูมิได้รู้สึกว่าการลอบประทุษร้ายท่านในครั้งนี้ มีความอับอายน่าเสียใจกระไรเลย”

มันระดมคำพูดติดต่อตามมาโดยมิติดขัด ความหมายในวาจามีบ่งบอกดั่งว่ามันยังมีเหตุผลอันหนักแน่นจริงจังพอจะมาแก้ตัวต่อการกระทำคราวนี้ก็ปานกัน

บนใบหน้าที่ซีดขาวของคุ้ยงังเพี้ย ปรากฏแววขุ่นเคืองวูบหนึ่ง แต่เพียงพริบตาเดียวก็ปลาสนาการจนไม่มีเค้ามูลร่องรอย แค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“ใช่แล้ว อาจบางทีเป็นพฤติการณ์ตามสันดานของท่าน”

ตี้เล้งซิ่วมาตรแม้นฟังออกว่าคุ้ยงังเพี้ยด่าประณามมัน แต่กลับไม่มีโทสะเดือดดาล ยังคงหัวร่อเบาๆ แล้วกล่าวขึ้น

“ในโลกนี้นอกจากคุ้ยงังเพี้ยท่านแล้ว ไม่มีคนใดจะคู่ควรให้เล่าฮูไปลงมือลอบทำร้าย!”

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังก็งงงันไปชั่ววูบ พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มมขึ้น

“ตามที่ท่านบอกมา ข้าพเจ้ากลับนับว่ามีบุญวาสนาไม่น้อยเลย?”

เทียนเล้งเตียวส่ายหน้ากล่าวว่า

“กลับเป็นตรงกันข้าม หากแม้นท่านไม่มีพลังฝีมือที่น่าแตกตื่นตกใจปานนี้ ท่านย่อมมิกล้าเสนอหน้าออกมาเป็นศัตรูของเราสองอย่างจริงจัง เมื่อไม่เป็นศัตรูของเราสอง ท่านก็ไม่ถึงกับต้องบาดเจ็บภายในเท่านี้”

มันส่งเสียงช้าๆ กล่าวอย่างเยือกเย็น จนคล้ายเป็นสหายเก่าที่กำลังสนทนาปราศรัยก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวขึ้นบ้างว่า

“ข้าพเจ้ามาตรแม้นบาดเจ็บไม่น้อย แต่มีทั้งสองท่านเป็นคู่สนอง แม้จะตายไปเพราะการนี้ก็ยังจะมีความเศร้าเสียใจอะไรกัน?”

ตี้เล้งซิ่วกวาดตามองไปรอบข้าง เห็นชายฉกรรจ์ที่พามาจำนวนร้อยกว่าคนยามนี้เหลืออยู่มิถึงยี่สิบสามสิบคนเท่านั้น ก็สะท้านใจอย่างใหญ่หลวง คำนึงขึ้นว่า

“ยามนี้ยังไม่ไป น่ากลัวไม่มีโอกาสจะหลบหนีแล้ว”

ดังนั้น รีบชายตาบอกใบ้ให้แก่เทียนเล้งเตียว แต่ปากกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพีย น่ากลัวพวกเล่าฮูไม่มีโอกาสจะมาสนองอยู่กับท่านอยู่แล้ว หากแม้นท่านรอดชีวิตในวันนี้ เราอาจบางทียังมีโอกาสในภายหน้าอีก”

เทียนเล้งเตียวกล่าวเสริมขึ้นอีกคำว่า

“บัลลังก์หนึ่ง ยากจะมีสองกษัตริย์นั่งทัดเทียมพวกเราที่ยื้อแย่งชิงดีกัน

มิใช่เป็นเพราะความอาฆาตแค้น และมิใช่เป็นความขุ่นข้องหมองใจด้วย”

ขาดคำก็หันกายเดินไปทางชายทะเล ด้วยฝีเท้าโซเซมิมั่นคง

คุ้ยงังเพี้ยเหม่อมองดูเงาหลังของทั้งสอง ฝืนใจเกร็งลมปราณภายในขึ้นกล่าวเสียงกึกก้องกังวาน

“ทั้งสองท่านมั่นใจจะไปได้พ้นหรือ?”

เทียนเล้งเตียวกับตี้เล้งชิ่วได้ยินก็หันร่างมา ตี้เล้งชิ่วแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา แล้วกล่าวว่า

“หรือท่านคิดจะรั้งพวกเราสองอยู่ได้?”

แต่เทียนเล้งเตียวกลับกล่าวว่า

“เท่าที่พวกเราสองจะไป เพียงคิดให้โอกาสรอดชีวิตแก่ท่านสักครั้งดอกเพื่อจะได้มีโอกาสพิสูจน์ความสูงล้ำต่ำต้อยในภายภาคหน้า มิเช่นนั้น เฮอะ เฮอะ”

คุ้ยงังเพี้ยสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวเสียงเย็นชาว่า...

“ข้าพเจ้าเห็นว่ามิจำเป็นต้องรอไปพิสูจน์ฝีมือกันในภายภาคหน้าดอก ตัวผู้แซ่คุ้ยเข้าใจว่า พวกท่านตายไปรวดเร็วเพียงไร โลกก็มีความสุขสงบได้รวดเร็วเพียงนั้น”

ยามนี้รอบข้างมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังระงมไม่ขาดห ตัวทีตี้ซังเล้งต้องเบือนตามองไปตามทิศทางที่มีเสียงแผดร้อง การมองครานี้สร้างความแตกตื่นแก่พวกมันจนขวัญหาย เนื่องจากว่าชายฉกรรจ์สามสิบกว่าคนที่ฮือเข้ากลุ้มรุมหงส์เกียวนั้น ขณะนี้เหลือเพียงสามคนเท่านั้น

บรรดาชายฉกรรจ์ประดานี้ มาตรมิอาจนับว่ามีฝีมือที่สูงล้ำสุดยอด แต่ทุกคนก็รับตำแหน่งยอดฝีมืออันดับหนึ่งหรือสองของวงพวกนักเลงได้อย่างเต็มภาคภูมิ หงส์เกียวสามารถใช่ช่วงเวลาสั้นๆ อันน้อยนิด ปลิดชีวิตตายไปถึงยี่สิบเจ็ดคน ความสูงส่งของพลังฝีมือนาง เพียงมองปราดเดียวก็รู้แน่แก่ใจได

เทียนเล้งเตียว ต้องคำนึงด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย...

“แม้นเปลี่ยนเป็นตัวเรา ในช่วงเวลาสั้นๆ เพียงเท่านี้ ก็ยากยิ่งที่จะปลิดชีวิตผู้คนไปได้มากมายเทียบเท่านางทารกหญิง ยังมีอายุเยาว์แท้ๆ ก็มามีพลังฝีมือสูงส่งถึงปานนี้ นับเป็นที่น่าแตกตื่นตกใจของผู้คนยิ่ง”

ความคิดพอพุ่งขึ้นถึงตอนนี้ ก็ต้องคำนึงต่อไป

“ขณะนี้ เราและเล่ายี่ต่างบอบช้ำภายในจนสาหัส ยากจะต้านทานฝีมือนางอยู่ได้ ไม่รีบหนีไปในยามนี้น่ากลัวไม่มีโอกาสอีกแล้ว”

ความคิดพุ่งวาบขึ้นดุจสายฟ้า กินเวลาเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น

รีบชายตาบอกไบ้ให้แก่ตี้เล้งชิ่วแล้วกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยด้วยเสียงเย็นชาว่า

“เล่าฮู มิปรารถนาฉวยโอกาสซ้ำเติมผู้อยู่ในอันตรายเสมอมา ทิ้งชีวิตท่านให้รอดอยู่อีกสักหลายวันเถิด...”

กล่าวขาดคำก็หันกายจะเดินออกไป

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ทั้งสองท่านเคยได้ยินนามค่ายกลเทียนมึ่งติ้งหรือไม่?”

สองวิญญาณฟ้าดินพอได้ฟังต่างใจหายวาบ หันขวับกลับมา ถามว่า

“ท่านถามเรื่องนี้ไปไยกัน?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“มิทำอะไร เพียงถามทั้งสองท่านจะสามารถออกจากค่ายกลนี้ได้หรือไม่เท่านั้น”

ตี้เล้งชิ่วขบคิดอย่างรวดเร็ว คำนึงว่า

“มันอาจบางท์คิดถ่วงเวลาออกไป รอให้นางทารกหญิงนั้นมาซ้ำเติมเราก็ได้”

ยิ่งคิดยิ่งเป็นเหตผลอันน่าจะถกต้อง จึงแค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย เล่าฮูตักเตือนท่าน ยังคงอย่าได้ใช้เล่ห์อุบายไปเลย มิเช่นนั้นเฮอะ เฮอะ น่ากลัวก่อนที่นางทารกหญิงจะรุดเข้ามาถึง ท่านก็ต้องไปรายงานในปรภพเสียก่อนแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยทระนงโอหังปานใดแล้ว ไหนเลยจะทนทานการขู่เข็ญคุกคามของผู้คน วาจาตี้เล้งชิ่วพอขาดคำ ก็แค่นหัวร่อแล้วสวนคำขึ้นว่า

“จัดการกับท่านทั้งสอง ข้าพเจ้าไยต้องถ่วงเวลา ข้าพเจ้าเพียงคิดจะบอกกล่าวกับพวกท่าน พวกท่านหากมีความสามารถออกจากค่ายกลเทียนมึ่งติ้งได้ ก็เชิญตามสะดวกเถิด มิเช่นนั้นถูกกักอยู่ในค่ายกล ไยมิต้องทำให้ผู้แซ่คุ้ยต้องกลายเป็นผู้ลอบทำร้ายคนไป?”

สองวิญญาณฟ้าดินไม่มีความสามารถทำลายค่ายกลเทียนมึ่งติ้งจริงๆ ดังนั้นพอได้ฟังก็ใจหายวาบ ความอำมหิตชั่วร้ายตามสันดานพลันบังเกิดขึ้น บนสีหน้าเหี่ยวย่นของสองชรา มิใช่ดอกหรือ หากรอบบริเวณถูกคุ้ยงังเพี้ยก่อตั้งค่ายกลเทียนมึ่งติ้งขึ้นจริงดั่งว่า พวกมันไยมิใช่กลายเป็นสัตว์ในครอกจนตรอกออกมิได้?

ตี้เล้งซิ่วมีนิสัยที่วู่วามกว่า ในความแตกตื่นขุ่นเคืองที่ประดัง จึงตวาดเสียงกึกก้องขึ้นว่า

"อย่างนั้น เล่าฮูฟาดเจ้าเด็กน้อยให้ตายก่อนจึงค่อยว่ากล่าว!"

เสียงขาดคำก็สะบัดมือหมายฟาดไป แต่ถูกเทียนเล้งเตียวฉุดแขนไว้

เทียนเล้งเตียวแสยะยิ้มกล่าวว่า

"เล่าฮู จะเดินออกไปให้เจ้าดูก่อนจึงค่อยว่ากล่าว..."

คุ้ยงังเพี้ย ได้รวบรวมพลังที่หลงเหลือทั้งมวลอยู่ในสองฝ่ามือตั้งเนิ่นนานแล้ว จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ทั้งสองท่านหากคิดจะไปจริง ก็เชิญเถิด"

เมื่อเป็นเช่นนี้ วาจาคุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างเย็นชาธรรมดายิ่ง แต่ทว่า ในความเย็นชากลับกระตุ้น ความคลางแคลงสงสัยของเทียนเล้งเตียวจนใหญ่หลวงยิ่ง ความจริงนี่ก็เป็นสันดานอันหวาดระแวงของปุถุชนต่างเข้าใจว่า การหลอกลวงผู้คนยิ่งกล่าวจนรุนแรงหนักหนา เรื่องราวก็ยิ่งจะมิเป็นจริงดั่งคำข่มขู่คุกคาม แต่โดยนัยตรงกันข้าม อันตรายที่จะเกิดขึ้นก็ยิ่งใหญ่ไพศาลนัก

เทียนเล้งเตียว ชำเลืองแลดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านเสแสร้งแกล้งทำเป็นเยือกเย็นไม่อนาทร โดยคิดให้เล่าฮูเชื่อถือท่านหรือ?"

แสดงแน่ชัด จิตใจมันยังคงเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่งดั่งเดิม ไม่อาจจะตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวลงได้

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่ออย่างเย้ยหยันดูแคลน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้กล่าวมาในตอนแรกเริ่ม อีกสักครู่ เมื่อถึงตอนท่านจะเสียชีวิต อย่าได้กล่าวหาว่าข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ยลอบประทุษร้ายพวกท่านก็แล้วกัน"

โลหิตสดๆ ยังหยดหยาดจากมุมปากเป็นเส้นสายไม่หยุดยั้ง แสดงแน่ชัดว่า ที่คุ้ยงังเพี้ยมิได้รักษาพยาบาลตัวทันท่วงที นับเป็นเรื่องน่าหวาดกลัวอย่างยิ่ง แต่ทว่า สถานการณ์รอบข้าง ทำให้คุ้ยงังเพี้ยไม่มีเวลาจะไปรักษาตัวดั่งปรารถนา

ใบหน้าเทียนเล้งเตียว พลันปรากฏแววอำมหิตขึ้นวูบใหญ่ พลันรวมพลังที่หลงเหลือทั้งมวลเอาไว้ในสองฝ่ามือชายตาบอกใบ้ให้ตี้เล้งซิ่วแล้วแค่นเสียงเย็นชา...

"ไม่ว่าอย่างไร เพราะเล่าฮูกลัวจะขาดทุน มีแต่ต้องส่งท่านไปรอในปรภพเสียก่อนแล้ว"

เสียงขาดคำ ตี้เล้งซิ่วที่ได้ฉวยช่วงเวลาพริบตานี้เกร็งพลังทั้งมวลอยู่ใน

สองฝ่ามือ ทางเปลือกนอกที่เห็นเทียนเล้งเตียวเยือกเย็นไม่ลนลาน แต่ความจริงช่วงเวลาที่มันกล่าววาจานี้ เพียงต้องการให้ตี้เล้งซิ่วมีโอกาสตระเตรียมให้พรักพร้อมไว้ จิตใจอันเลือดเย็นชั่วร้ายของคนผู้นี้ นับว่ายากจะหาคนทัดเทียมเชื่อได้จริงๆ

คุ้ยงังเพี้ยจับตามองดูสองวิญญาณฟ้าดิน ที่กำลังย่างสามขุมเข้ามาหาตนด้วยประสงค์ร้ายหมายขวัญ ก็ลอบคำนวณหาแผนการต่อต้านอยู่ในใจ และมีความกระจ่างแจ้ง หากแม้นอาศัยพลังฝีมือตนในยามบาดเจ็บสาหัสเช่นนี้ มาต้านทานการจู่โจมของสองคนที่มีพลังฝีมือไม่ด้อยกว่าตน แต่อาการบอบช้ำกลับเบาบางกว่าตนมากหลาย มิใช่เป็นเรื่องที่ง่ายดายอย่างไรเลย

ระยะของทั้งสองฝ่ายถูกย่นใกล้เข้ามา ในบรรยากาศอันตึงเต้นจนตึงเครียดรอบข้าง มาตรแม้นยังมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังอยู่ไม่หยุดยั้งดั่งเดิม เสียงแผดร้องก้องด่ายังคงสนั่นหวั่นไหวเช่นเมื่อครู่ แต่กับทั้งสามคนแล้ว คล้ายมิไปแยแสสนใจฟังเลย

ตาทั้งสี่ของสองวิญญาณฟ้าดิน ยามนี้กำลังมีประกายอำมหิตชั่วร้ายจนโชติช่วงดั่งสัตว์ป่า เขม้นมองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยที่ขาวซีดราวกระดาษจนไม่กะพริบ

ระยะห่างได้ย่นจากสี่เชียะเหลือสามเชียะ สองเชียะ ฉับพลันนั้น...

เทียนเล้งเตียว ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"คุ้ยงังเพี้ย วันนี้ในปีหน้าเป็นวันครบรอบการตายของเจ้าแล้ว รับมือ!"

เสียงดัง พร้อมกับรวมพลังไว้ในฝ่ามือข้างเดียว กระแทกเข้าใส่ทรวงอกคุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหมดุดัน

ในเวลาพร้อมกับที่เทียนเล้งเตียวกระแทกมือจู่โจมมานั้น ตี้เล้งซิ่วกลับอ้อมไปทางด้านขวาของคุ้ยงังเพี้ย กำหมัดต่อยเข้ายังซายโครงของคุ้ยงังเพี้ยจนสุดกำลัง

การห้ำหั่นในครั้งนี้ เปรียบกับเมื่อตอนแรกเริ่มแล้ว ผิดแปลกดั่งเป็นฟ้ากับดิน มิเพียงไม่มีพลังลมฝ่ามืออันหนักหน่วงมหาศาล แม้กระทั่งการถลันหลบหลีกอย่างรวดเร็วดุจประกายสายฟ้าก็ไม่ปรากฏขึ้นอีกแล้ว แสดงอย่างแน่ชัดพวกทั้งมวลได้บรรลุถึงขั้นสิ้นกำลังปานเกาทัณฑ์พุ่งจนสุดแรง ไม่ว่าผู้ใดก็เกร็งพลังขึ้นมาต่อต้านกับศัตรูมิได้แล้ว

แต่ทว่า ภระบวนท่าที่เชื่องช้าเนิบนาบ หากแม้นจู่โจมเข้าใส่ร่างของคนหนึ่งคนใด ก็พอเพียงจะทำให้มันตายลงคาที่ได้ เนื่องจากว่าในตัวต่างสูญสิ้นเรี่ยวแรง จนร่างก็โงนเงนแทบล้มลงไปอยู่แล้ว

เห็นแน่ชัดว่าหกฝ่ามือของสามคนใกล้จะสัมผัสกันโดยถนัดถนี่ พอดีในเวลานั้น...

พลันมีเสียงเกรี้ยวกราดอันดั่งแค้นดังตวาดว่า

“สุนัขเฒ่าบังอาจนัก”

เสียงดัง พร้อมกับพลังหนักหน่วงน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญสองสายทะลักลงมาจากกลางอากาศ กระแทกใส่สองวิญญาณฟ้าดินจนหักโหมดุดัน ความว่องไวที่วูบเดียวก็มาดุจกับประกายสายฟ้า เป็นที่เห็นได้ว่าผู้โถมจู่โจมนี้มีความเร่งร้อนกระวนกระวายใจอยู่เพียงไร...

สองวิญญาณฟ้าดินยามนี้ แม้จะทุ่มเทสมาธิจิตใจรวมตัวอยู่ในร่างคุ้ยงังเพี้ยโดยสิ้นเชิง แต่ทว่าผู้ฝึกพลังฝีมือต่อสู้นั้น สัญชาตญาณอันเคยชินทำให้มีปฏิกิริยาการป้องกันตัวขึ้นมาก่อน อย่างเป็นไปเองมิตั้งใจ...เพียงพลังฝ่ามือที่ทะลักมาอย่างกล้าแข็ง ทั้งสองก็รู้ได้แก่ใจ ว่ามิใช่พลังหลงเหลือของมันในยามนี้จะต่อต้านปัดป้องได้เป็นอันขาด แต่ทว่าจะคิดกระโดดเลี่ยงหลบหลีกออกไป ก็ไม่มีกำลังเพียงพอดั่งปรารถนาได้ แต่ทว่า สัญชาตญาณการรักชีวิตทำให้พวกมันมิอาจไม่หาทางหลบหลีกจากฝ่ามือ ป้องกันชีวิตของตนเองเอาไว้

ดังนั้น โดยไม่คำนึงถึงว่าจะทเรศตาต่อผู้พบเห็นสักเพียงไร ทั้งสองพากันล้มลงกับพื้นกลิ้งห่างไปถึงเจ็ดแปดเชี่ยะได้ในเพียงชั่วพริบตา

เสียงโครม โครม ดังสนั่นหวั่นไหว บนพื้นศิลาแข็งแกร่ง พลันปรากฏหล่มลึกสองสามเชียะขึ้นสองหล่มในทันที กรวดทรายกระจัดกระจายคละคลุ้งกระเซ็นเข้าใส่ร่างสองวิญญาณฟ้าดินจนเต็มตัว พริบตานั้น มันทั้งสองจึงคล้ายเป็นรูปดินที่เพิ่งผุดโผล่ออกจากพื้น...

สองวิญญาณฟ้าดิน ลอบร้องอยู่ในใจขึ้นพร้อมกัน...

“โชคดี”

ทั้งสองชำเลืองตามอง เห็นฝุ่นละอองที่กระจายคละคลุ้ง บดบังสายตาจนสลัวไม่ชัดเจน ก็ได้คิดขึ้นในบัดดล

“หากมิฉวยโอกาสนี้หนีเอาตัวรอดเสียก่อน รอสักครู่จะต้องงอมือรอความตายเป็นแน่แท้”

ทั้งสองต่างมีความคิดเห็นเป็นเช่นนั้น ไม่ว่าผู้ใดก็มิส่งเสียงชักชวน รีบพากันวิ่งไปทางด้านหลังดั่งราวกับนัดกัน วิ่งจนสุดฝีเท้าเท่าที่เรี่ยวแรงมีหลงเหลือ

คุ้ยงังเพี้ยที่บาดเจ็บจนสาหัสยิ่ง บัดนี้ยังต้องเกร็งพลังหลงเหลือขึ้นหมาย

ต่อต้านกับศัตรู อาการบาดเจ็บจึงทรุดหนักไปอีกเท่าหนึ่งในทันที สองฝ่ามือเมื่อตบออกแล้ว ร่างถลาล้มคว่ำไปเบื้องหน้า

ทันใด มีเสียงกรีดร้องดังขึ้น

"อา...เพี้ยตี๋!"

เสียงร้องมิทันจบคำ ร่างของคุ้ยงังเพี้ยก็ร่วงลงไปในอ้อมอกของดรุณีที่สวมใส่เสื้อกระโปรงสีเหลืองอ่อน โลหิตที่มุมปากยังคงหลั่งทะลักเป็นเส้นสาย ทำให้อกเสื้อสีเหลืองอ่อนของดรุณีน้อยซุ่มโชกเป็นสีแดงฉานไปหย่อมใหญ่

ดรุณีน้อยอาภรณ์เหลือง ยามนี้จิตใจว้าว่นด้วยความหวาดหวั่นจนลนลานไหนเลยจะคำนึงถึงเรื่องราวใด โอบอุ้มร่างคุ้ยงังเพี้ยทรุดนั่งลงกับพื้น ถามด้วยความเจ็บปวดใจว่า

"เพี้ยตี๋ รีบ...รีบผนึกกำลังรักษาอาการบอบช้ำโดยด่วน เจ้เจ๊จะช่วยเหลือท่าน"

ขณะว่ากล่าว ได้ทาบฝ่ามือขวาไว้ที่กลางหลังคุ้ยงังเพี้ยจนแนบแน่น

คุ้ยงังเพี้ย ช้อนตาพร่ามัวขึ้นมองหน้าดรุณีน้อยแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"หงส์เจ๊ มิต้องเสียเวลาแล้ว ข้าพเจ้า..."

ผู้ที่มามิต้องบอกก็ทราบว่าเป็นหงส์เกียว

ที่แท้ หงส์เกียวซึ่งกังวลความปลอดภัยของคุ้ยงังเพี้ยจนจับใจ มาตรแม้นต่อสู้อยู่กับเหล่าชายฉกรรจ์ที่ฮือเข้ากลุ้มรุมอย่างบ้าคลั่ง แต่จิตใจนางก็ผูกพันอยู่บนร่างคุ้ยงังเพี้ยจนแนบแน่น ยามเมื่อนางเพิ่งฟาดฟันชายฉกรรจ์ที่เหลือสามคนจนตายคากระบี่ พริบตาเดียวกับที่คุ้ยงังเพี้ยหักหาญกับสองวิญญาณฟ้าดินไปตรงๆ

หงส์เกียวได้ยินเสียงคุ้ยงังเพี้ยครางหนักๆ นางยิ่งหวาดหวั่นจนขวัญเสีย รีบร้องขึ้นว่า

"อย่าได้กล่าวเลย รีบ...รีบด่วนด้วย"

คุ้ยงังเพี้ยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"อาการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมรู้ดีอยู่ ทีตี๋ซังเล้งเล่า?"

หงส์เกียววุ่นวายไปกับอาการบอบช้ำของคุ้ยงังเพี้ย ได้ยินจึงรีบกล่าวขึ้น

"ผู้ใดมีเวลาไปเกี่ยวข้องสนใจกับพวกมัน เพี้ยตี๋"

"แต่ข้าพเจ้าได้รับบาดเจ็บ เพราะต้องการกำจัดพวกมัน"

หงส์เกียวกระวนกระวายจนน้ำตาไหลพราก สะอึกสะอื้นขึ้นว่า

"เพี้ยตี๋ รีบฟังวาจาของเจ้เจ๊ ผนึกลมปราณรักษาอาการบาดเจ็บเถิด

เจ้เจ๊จะกระวนกระวายใจตายอยู่แล้ว”

ขณะว่ากล่าวก็โยกไหล่คุ้ยงังเพี้ยเบาๆ อยู่ไม่หยุดยั้ง

คุ้ยงังเพี้ยคำนึงขึ้นด้วยความหม่นหมองใจ

“ฝ่ามือของตี้เล้งชิ่วครานั้น ได้ทำให้อวัยวะภายในของเราแหลกละเอียดจนเคลื่อนที่ไปหมดสิ้นแล้ว ในโลกยังจะมีผู้ใดสามารถรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บของเราได้อีกเล่า?”

ในใจมาตรแม้นรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง แต่สีหน้ายังมิแสดงออกมาให้เห็นแสร้งแย้มยิ้มอย่างเยือกเย็นแล้ว กล่าวว่า

“ฆ่าทีตี้เซ้งเล้งเสียก่อนค่อยว่ากล่าวเถิด”

หงส์เกียวร้องเสียงสั่นสะท้านขึ้น

“พวกมันออกไม่พ้นค่ายกลทวารฟ้าดอก”

“แต่ทว่าพวกมันไม่ตายข้าพเจ้าก็ยังไม่อาจคลายใจหายกังวลได้”

ขณะนั้น เตี้ยเอียลิ้มได้กระโดดตรงเข้ามา นางพอเห็นสีหน้าคุ้ยงังเพี้ยหัวใจก็วาบหวิวแทบขาดรอนละล่ำละลักถามขึ้นว่า

“อาการของเพี้ยตี๋สาหัสอย่างยิ่งแล้วกระมัง?”

หงส์เกียวซ้อนตาที่เนืองนองด้วยน้ำตาขึ้นรับคำว่า

“ใช่แล้ว แต่เพี้ยตี๋มิยอมรักษาอาการบาดเจ็บ”

เตี้ยเอียลิ้มชาญฉลาดปราดเปรื่องยิ่งนัก ได้ฟังก็ใจหายวาบ ร้องโพล่งว่า

“เพี้ยตี๋ เพราะสาเหตุใดเล่า?”

คุ้ยงังเพี้ยรู้ดีว่าไม่มีหวังรอดชีวิตต่อไป ความกังวลใจที่เหลือเพียงประการเดียว นั่นคือทีตี้ซังเล้งยังไม่ตาย จึงแสร้งกล่าวอย่างราบเรียบขึ้นว่า

“มิสาหัสนักดอก ลิ้มเจ๊ ท่านรีบไปจัดการประหารตัวประหลาดทั้งสองนั้นโดยด่วน”

หงส์เกียวรีบกล่าวสวนคำขึ้นว่า

“ท่านเมื่อครู่ไฉนจึงว่าเสียเวลาเปล่าเล่า?”

ในดวงตาอันแวววาวของเตี้ยเอียลิ้ม มีหยาดน้ำเอ่อคลอจนแทบหยดหยาด แสดงอย่างแน่ชัด โกวเนี้ยที่สติปัญญาฉลาดปราดเปรื่องนางนี้ ได้เดาเค้ามูลของเรื่องราวอยู่คร่าวๆ แล้ว

นางผงกศีรษะอย่างนุ่มนวล ถามว่า

“ข้าพเจ้าฆ่าสองคนนั้นแล้ว ท่านจะยอมรักษาตัวตามวาจาหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยคิดคำนึงอยู่ในใจ

“ยามนั้น น่ากลัวเราแม้กำลังจะเอ่ยวาจาก็ไม่มีแล้ว ยังจะไปเอ่ยถึงเรื่องรักษาพยาบาลอันใดเล่า?”

จิตใจมาตรแม้นคิดคำนึงเช่นนี้ แต่มิแสดงออกมาให้ทุกคนเห็น เพียงแต่รับคำเบาๆ ว่า

“ยอมแน่”

เตี้ยเอียลิ้มจับตาจ้องมองดูคุ้ยงังเพี้ยอย่างซาบซึ้งเป็นชั่วครู่ จึงหันกายวิ่งปราดออกไปอย่างเร่งร้อน น้ำตาที่ทะลักมาจนเนืองนอง ได้บดบังสายตานางจนพร่ามัวนางแทบจะรู้สึกว่า ทั่วทั้งร่างของนางได้ชาด้านจนหมดสิ้นแล้วหงส์เกียวยกแขนเสื้อขึ้นซับคราบโลหิตที่มุมปากคุ้ยงังเพี้เบาๆ กล่าวอย่างกังวลสนใจว่า

“เพี้ยตี๋ ท่านขณะนี้มิเชื่อฟังวาจาเจ้เจ๊แล้วหรือ”

คุ้ยงังเพี้ยส่ายหน้าปฏิเสธขึ้นว่า

“เชื่อฟังตลอดกาล”

หงส์เกียวฝืนยิ้มกล่าวว่า

“แต่ท่านมิยอมรักษาตัว?”

คุ้ยงังเพี้ยลอบทอดถอนใจ ด้วยความหม่นหมองรันทด คนเราผู้ใดเล่าจะปรารถนาตายไปอย่างง่ายดาย อย่าว่าแต่คุ้ยงังเพี้ยเองยังมีเรื่องราวอีกมากหลายที่กระทำมิสำเร็จ

แต่ทว่าเรื่องเหล่านี้ก็ไม่อาจจะเป็นไปตามความปรารถนาของคุ้ยงังเพี้ยแล้ว

คุ้ยงังเพี้ย เพ่งมองจ้องตาหงส์เกียวอย่างแน่วนิ่งเป็นเวลาเนิ่นนาน ริมฝีปากซีดขาวสั่นกระตุกอยู่ไม่หยุดยั้ง แต่มิมีเสียงใดๆ เปล่งดังออกมาเลย อาจบางที คุ้ยงังเพี้ยรวบรวมความเข้มแข็งขึ้นกล่าววาจามาไม่ได้แล้วโลหิตยังคงหลั่งไหลออกจากมุมปากคุ้ยงังเพี้ยไม่หยุดยั้ง เน้นกับผิวหน้าที่ขาวซีดเผือด ยิ่งรู้สึกเด่นชัดจนน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง

หงส์เกียวเจ็บปวดใจในอาการของชายในดวงใจยิ่ง ซับโลหิตให้พลางสะอึกสะอื้นขึ้นพลาง

“ตี๋ตี๋ ท่าน...ท่านมีวาจาใดเอาไว้ว่ากล่าวในคราวหน้าเถิด ขณะนี้...”

คุ้ยงังเพี้ยสอดคำขึ้นทันที

“หงส์เจ๊ ข้าพเจ้าขณะนี้มิอาจไม่กล่าวแล้ว”

กระแสเสียงเริ่มมีแววอ่อนล้าจนได้ยินถนัดชัดหู

หงส์เกียวรีบละล่ำละลักขึ้นว่า

“เพราะสาเหตุใด?”

ขณะเวลานั้น เตี้ยเอียดี้ ซ้าหยกจู จิวอี้เหล็ง และอีกหลากหลายต่างพุ่งกายโถมเข้ามาในทิศทางนี้ การต่อสู้อาบเลือดของเมื่อครู่เพิ่งจะยุติลงในช่วงเวลาขณะนี้เอง

ดรุณีทั้งสามพอเห็นสภาพของคุ้ยงังเพี้ย ต่างแตกตื่นจนปากอ้าตาค้าง หัวใจวาบหวิว ไม่อาจเปล่งเสียงออกจากปากได้แม้แต่คำเดียว ตางามทั้งหกต่างจับจ้องมองมาจนเชื่องซึมตะลึงลาน อาจบางที ความแปรเปลี่ยนที่อุบัติอย่างใหญ่หลวงผิดคาดหมาย ทำให้พวกนางไม่มีทางจะต้านรับไว้ในเวลาอันกะทันหันก็ได้ ตั้วเต้าจู๊เอ่ยปากถามเสียงหนักหน่วงว่า

“คุ้ยเฮีย ท่านคล้ายดั่งบาดเจ็บไม่เบาเลย โอ...เพราะเรื่องในเกาะม้อเต้าของพวกเรา...”

คุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ อวัยวะภายในชาจนหมดความรู้สึก แต่สติสัมปชัญญะยังแจ่มใสอย่างยิ่ง เหม่อมองดูใบหน้าที่เปี่ยมความเจ็บช้ำน้ำใจของตั้วเต้าจู๊แวบหนึ่ง ฝืนกำลังเค้นรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า

“เรื่องนี้นับเป็นที่ผิดคาดหมายของข้าพเจ้ายิ่งนัก เจตนาการมาแต่ต้นของข้าพเจ้า คือมุ่งยังเกาะม้อเต้าโดยตรง ไหนเลยจะเคยคิดว่าข้าพเจ้าจะต้องมาบาดเจ็บเพื่อพิทักษ์ป้องกันเกาะม้อเต้า”

ตั้วเต้าจู๊ผงกศีรษะกล่าวอย่างเจ็บปวดใจ

“ใช่แล้ว ท่านสมควรรู้สึกสำนึกเสียใจ”

กระแสเสียงยังเปี่ยมด้วยความลุแก่โทษ อย่างเปี่ยมล้น

คุ้ยงังเพี้ยส่ายหน้า กล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ยกระทำเรื่องราวใด มิเคยมีการสำนึกเสียใจภายหลัง”

ตั้วเต้าจู๊ถอนหายใจหนักๆ กล่าวว่า

“ม้อเต้าไม่มียาวิเศษที่สามารถชุบชีวิตให้ฟื้นคืนจากความตาย แต่ทว่ามิทราบคุ้ยเฮียจะยอมให้เล่าฮูรับใช้จนสุดกำลังใจสักครั้งหรือไม่?”

กระแสเสียงที่จริงจังหนักแน่น ยังเปี่ยมความมุ่งหวังอยู่เต็มที่

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ย ปรากฏแววหม่นหมองขึ้นเล็กน้อย กวาดตามองดูหมู่โกวเนี้ยที่ยืนเซื่องซึมอยู่รอบข้าง แล้วกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

“ในโลก น่ากลัวไม่มียาใดพอจะช่วยชีวิตข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ยได้อีกแล้ว”

ชิงชีวิตจากมัจจุราช

วาจาประโยคนี้พอกล่าวจากปาก คนทั้งปวงต่างอุทานด้วยความแตกตื่น ตกใจ พวกทั้งหลายมาตรแม้นสังเกตจากสีหน้า รู้ดีว่าอาการคุ้ยงังเพี้ยสาหัสไม่น้อย แต่มิเคยคาดหมายเลยว่า ด้วยพลังฝีมือขั้นคุ้ยงังเพี้ย จะบาดเจ็บสาหัสถึงปานนั้นไปได้

บนใบหน้าที่เชื่องซึมของโกวเนี้ยทั้งสาม ยามนี้ขาวซีดปานกระดาษ ทั่วทั้งบริเวณยามนี้คล้ายจมอยู่ในความเงียบวังเวงอันอึดอัดน่าหวาดหวั่น ความเจ็บช้ำรันทดอันน่าสลด ความกดดันได้บีบคั้นชีวิตจิตใจของทุกผู้คนจนรู้สึกว่า แม้ลมหายใจก็ยากจะระบายออกมาได้

ฉับพลันทันใด...

โกวเนี้ยทั้งสาม พากันร้องเสียงแหลมเล็กขึ้นพร้อมกัน

“เพี้ยตี๋ตี๋ ท่านมิอาจ...”

เสียงร้องดังพร้อมกับร่างโถมเข้าหาคุ้ยงังเพี้ย ดั่งเหินบินความกระทบกระเทือนใจที่รุนแรงเหลือประมาณครานี้ ทำให้พวกนางตกเข้าไปในขั้นลืมตัวจนเสียสติ พวกนางต่างลืมไปถึงว่า ร่างกายของคุ้ยงังเพี้ยในยามนี้จะทนการโถมเจ้าไปหาของพวกนางอยู่หรือไม่ จะทนทานการกระแทกกระทั้นของร่างกายพวกนางอยู่หรือ

พวกซ้าจินที่ยืนรายล้อมอยู่รอบข้าง ไม่มีผู้ใดจะยื่นมือออกขัดขวาง อาจบางที พวกนางทั้งปวงยังมีความเชื่องซึมเซาไม่น้อยกว่าโกวเนี้ยทั้งสามเท่าใดดอก

ขณะเวลานั้นเอง ฉับพลัน...

มีเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณ อันสะเทือนขวัญของผู้คนดังมาจาก

เบื้องไกลสามสิบกว่าเชียะขึ้นว่า

"โอม มณีตัสสะ ประสกหญิงทั้งสามท่าน อย่าได้เร่งความตายของประสกแซ่คุ้ยให้เร็วกว่านี้?"

กระแสเสียงดังสะท้านกังวานไปทั่วทั้งเทือกทิวเขา สั่นวิญญาณผู้คนจนหวั่นไหว นี่คือวิชาไซจี้อฮ่อ (ราชสีห์คำราม) ของสถาบันสงฆ์

สามดรุณีพอได้ยินเสียงนั้น จิตใจพลันแจ่มใสขึ้นในบัดดล รีบลนลานชะงักร่างที่โถมเอาไว้อย่างเร่งร้อน หยุดอยู่เคียงข้างกายคุ้ยงังเพี้ยในบัดดล

หงส์เกียวพอได้ยินกระแสเสียงนั้น ในใจพลันเกิดความหวังขึ้นรำไรอีกใยหนึ่งทันที ดวงตาที่เยิ้มด้วยหยาดน้ำ เหม่อมองไปยังต้นเสียงที่ดังขึ้นด้วยความวิงวอนขอร้องอย่างจริงใจ

เห็นที่ซึ่งไกลสามสิบกว่าเชียะ มีหลวงจีนชราจีวรสีเทายืนเด่นเป็นสง่าอยู่รูปหนึ่ง หลวงจีนชราคืออัจฉริยะบุคคลอันดับหนึ่งของแผ่นดิน ที่ได้พรากจากกันมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว...เทียนมิ้งเจ็ง!

ตั๋วเต้าจู๊อยู่แต่บนเกาะม้อเต้ามาเนิ่นนานปี มาตรแม้นเคยได้ยินกิตติศัพท์ของหลวงจีนเทียนมิ้งเจ็ง แต่มิเคยจะรู้จักหน้า เมื่อเห็นหลวงจีนชราสามารถเข้ามาในรัศมีสามเชียะได้โดยมิมีสุ้มเสียงผิดปรกติใดๆ เกิดขึ้น เข้าใจผิดคิดว่ามีเจตนาร้าย แทบจะมิทันใช้ความคิดอย่างไร รีบพุ่งกายปราดไปที่เบื้องหน้าเทียนมิ้งเจ็งตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"ท่านเป็นใคร? กล้าบังอาจบุกรุกเกาะม้อเต้าของเรา!"

เสียงดัง พร้อมกับสองฝ่ามือได้เกร็งพลังขึ้นตั้งเสมอออก เตรียมพร้อมจะจู่โจมออกไปในทุกเวลา

ซ้าจินคิดจะเอ่ยปากอธิบาย แต่เทียนมิ้งเจ็งก็ชิงกล่าวขึ้นก่อนว่า

"อาตมาคืออาตมา..."

ตั๋วเต้าจู๊กระชากเสียงอันขุ่นเคืองขึ้นว่า

"ก็สมควรมีชื่อหรือฉายาอยู่บ้าง?"

เทียนมิ้งเจ็งเหลือบตาดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง กล่าวว่า...

"ประสกแซ่คุ้ยบาดเจ็บไม่น้อย จะยอมให้อาตมาได้ตรวจดูสักครั้งหรือไม่?"

เท่าที่ ตั๋วเต้าจู๊พุ่งกายเข้าสกัดขวางหน้าเทียนมิ้งเจ็งเอาไว้ จุดประสงค์คือกลัวมีคนบุกเข้าทำร้ายต่อคุ้ยงังเพี้ย บัดนี้ พอได้ยินเทียนมิ้งเจ็งจะเข้าไปตรวจอาการคุ้ยงังเพี้ย หัวใจก็หวั่นไหวด้วยความหวาดหวั่น แค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

“ขอเพียงท่านทะลวงด่านเล่าฮูผ่านไปได้ก็เชิญ”

เทียนมิ้งเจ็งยังคงกล่าวอย่างนุ่มนวลมิมีโทสะ

“ประสกคิดจะเห็นคุ้ยงังเพี้ยตายเร็วกว่านี้ บ้างกระมัง?”

ตั๋วเต้าจู๊แค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

“อย่างน้อยที่สุด ก่อนเล่าฮูจะขาดใจตาย จะไม่ยอมให้ผู้หนึ่งผู้ใด ไปแตะต้องทำร้ายคุ้ยเฮียเป็นอันขาด”...

กระแสเสียงเด็ดเดี่ยวมั่นคงอย่างจริงจังนัก

เทียนมิ้งเจ็งฉกใจได้คิด รีบถามว่า

“เพราะคุ้ยงังเพี้ยช่วยท่านรักษาบัลลังก์ของราชันย์เกาะม้อเต้าไว้?”

ตั๋วเต้าจู๊แค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“เล่าฮูจะเป็นตายร้ายดีก็ไม่มีที่น่าเสียดาย ยังจะไปเอ่ยพาดพิงถึงตำแหน่งหัวหน้าเกาะอะไรอีก?”

“นั่นเป็นเพราะสาเหตุใด?”

ตั๋วเต้าจู๊กล่าวอย่างสะทกสะท้อนขึ้นว่า

“เพราะคุ้ยเฮียทำให้เกาะม้อเต้าของเรา สลัดหลุดจากวังวนฆ่าฟันจนว่นวายออกมาได้ ประสบความสุขสงบดจดั่งเดิมขึ้นอีกครั้ง”

เทียนมิ้งเจ็งแย้มยิ้มอย่างปรานี กล่าวว่า

“ท่านกำลังคิดเห็นแก่วิญญาณของเกาะม้อเต้าทุกชีวิต?”

ตั๋วเต้าจู๊กล่าวตอบเสียงเย็นชา

“นี่คือโอวาทคำสอนของบรรพบุรุษ แห่งเกาะทุกชั่วคน”

เทียนมิ้งเจ็งกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“อาตมามีฉายาเทียนมิ้งเจ็ง ประสกท่านจะอนุญาตให้อาตมาตรวจอาการประสกแซ่คุ้ยดูสักครั้ง หรือไม่?...”

“เทียนมิ้งเจ็ง?”

ตั๋วเต้าจู๊อุทานด้วยความตื่นเต้นสงสัย จับจ้องมองดูเทียนมิ้งเจ็งจนตะลึงลาน แต่ในแววตายังปรากฏแววเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่งอยู่

บ้อเก๊กท่งจื้อหัวร่อแล้วร้องสวนคำมา

“รีบปล่อยท่านเข้ามาเถิด ในแผ่นดินนอกจากท่านแล้ว น่ากลัวไม่มีผู้ใดจะสามารถรักษาอาการบาดเจ็บของคุ้ยงังเพี้ยได้อีก”

เฒ่าทารกที่คะนองไม่เคยสำรวมตัว แต่ยามกล่าววาจาในครานี้ ก็ยัง

เปี่ยมด้วยความเคารพนอบน้อมยิ่งนัก...

ตั๋วเต้าจู๊หน้าแดงฉาน มีทีท่าหวาดหวั่นจนลนลาน รีบเบี่ยงกายไปด้านหลังอย่างเร่งร้อน น้อมกายเปิดทางกล่าวว่า

"เล่าฮูมีนัยน์ตาที่ปราศจากแวว ยังหวังได้ซือโปรดกรุณาอโหสิให้ด้วย"

เทียนมิ้งเจ็งผงกศีรษะคารวะตอบ สามเท้าเดินตรงไปที่คุ้ยงังเพี้ย ปากก็กล่าวว่า

"ประสกมิต้องถ่อมตัวเกินไป อาตมารับไว้มิอยู่"

เสียงขาดคำร่างกำยำถึงที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย กวาดตามองตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าคุ้ยงังเพี้ยอย่างแช่มช้า กล่าวต่อหงส์เกียวว่า

"ประสกหญิงจะปล่อยประสกแซ่คุ้ยให้นอนราบลงได้หรือไม่?"

หงส์เกียวรีบผงกศีรษะรับ วางร่างคุ้ยงังเพี้ยนอนราบไปบนพื้นหญ้าอย่างแผ่วเบาทะนุถนอม เงยหน้าขึ้นถามด้วยความกังวลใจ

"ผู้อาวุโส ท่านดูเพี้ยตี๋ยังมีทางช่วยเหลือหรือไม่?..."

กระแสเสียงสั่นระรัวเปี่ยมความหวาดกลัวจนขวัญเสีย ดรุณีน้อยที่เผชิญกับอันตรายแล้วยังมีความหนักแน่นเยือกเย็น แต่ยามนี้ได้กลับกลายเป็นสตรีที่อ่อนแอจนทนทานความหวาดหวั่นมิได้

เทียนมิ้งเจ็ง แย้มยิ้มให้แก่หงส์เกียวอย่างปรานี กล่าวว่า

"ประสกอย่าได้เรียกอาตมาเป็นผู้อาวุโส ประวัติความเป็นมาของท่านอาตมารู้กระจ่างอยู่แล้ว"

วาจาชะงักไปชั่วขณะ จึงกล่าวสืบต่อ

"ยารักษาโรคที่ไม่ตาย พระแผ่อานิสงส์ให้แก่ผู้มีวาสนา"

คุ้ยงังเพี้ยในยามนี้ ชาด้านไปทั่วทั้งมือและทุกส่วนสัดของร่างกาย แต่สติยังคงแจ่มใสดุจเดิม ยิ้มให้แก่เทียนมิ้งเจ็งแล้วรวมกำลังเปล่งเสียงว่า

"ผู้เยาว์ก็นับเป็นคนมีบุญวาสนาอีกหรือ?"

เทียนมิ้งเจ็งส่ายหน้า กล่าวว่า

"ประสกมิใช่เป็นคนมีวาสนาในสถาบันสงฆ์"

คุ้ยงังเพี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในเมื่อสถาบันสงฆ์ไม่มีทางจะแผ่อานิสงส์ให้แก่ผู้เยาว์ น่ากลัวในโลกนี้ไม่มียาใดจะรักษาโรคภัยของผู้เยาว์ให้ทุเลาได้อีกแล้ว?"

มาตรแม้นหัตถ์มัจจุราช จะยื่นมาจนถึงเบื้องหน้าสายตา แต่วาจาของ

คุ้ยงังเพี้ย ยังคงเยือกเย็นดุจดั่งเดิมคล้ายดั่งว่าผู้ที่จะตายลงไปในบัดนี้ มิใช่เป็นตนเองก็ปานกัน

เทียนมิ้งเจ็งยิ้มพลางกล่าวขึ้นว่า

"วาจาของประสกท่าน คล้ายดั่งมีความเชื่อมั่นในตนเองยิ่ง?"

คุ้ยงังเพี้ยฝืนกำลังกล่าวอีก

"อาการของผู้เยาว์ ตนเองย่อมเข้าใจว่ากระจ่างยิ่งกว่าทุกผู้คน"

"เปรียบกับเมื่อครั้งเลาะงังฮงเป็นอย่างไร?"

คุ้ยงังเพี้ยงงงันไปชั่ววบ เพราะเป็นความจริงด้วยอาการเมื่อครั้งอย่ยอดเขาเลาะงังฮง เทียนมิ้งเจ็งก็ยังสามารถรักษาจนทุเลาเป็นปรกติ อาการบอบช้ำภายในของขณะนี้ หากเทียนมิ้งเจ็งจะรักษา นับว่ามิใช่เป็นเรื่องยากเย็นเข็ญใจเลยจริงๆ

คุ้ยงังเพี้ย เพ่งมองหน้าเทียนมิ้งเจ็งจนแน่วนิ่งชั่วขณะ พลันถามขึ้นว่า

"ไต้ซือเข้าใจว่าข้าพเจ้ายังบังควรจะรักษาให้รอดชีวิตอยู่อีกหรือ?"

เทียนมิ้งเจ็งได้ฟังพลันฉุกใจคิด กล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"อาตมาเข้าใจว่า ท่านที่ผ่านภยันตรายอย่างใหญ่หลวงมาหลายครั้งหลายครา ที่สมควรเปลี่ยนก็ควรจะเปลี่ยนแล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"แต่ผู้เยาว์เป็นศิลาดื้อด้านไม่มีทางเกลี้ยกล่อมให้กลับกลาย"

เทียนมิ้งเจ็งยิ้มอย่างปรานี กล่าวว่า

"ศิลาก็อาจจะเกลี้ยกล่อมให้กลับกลายไปได้ อย่าว่าแต่ อาตมาอาจรักษาอาการบาดเจ็บของท่านทุเลาเป็นปรกติ ท่านจะต้องสูญเสียพลังความสามารถบางประการไป อดีตเป็นเรื่องที่ผ่านพ้นไปแล้ว ท่านมิกลับกลายก็ต้องกลับด้วยความจำเป็น"

คุ้ยงังเพี้ยมีความชาญฉลาดปราดเปรียว พอได้ฟังหัวใจสั่นสะท้านอย่างรุนแรง ใบหน้าที่งามสง่าแปรเปลี่ยนไปอย่างใหญ่หลวง กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ผู้เยาว์คิดว่าไต้ซือเสียความคิดโดยไม่มีประโยชน์แล้ว"

เทียนมิ้งเจ็งกล่าวอย่างปรานีสืบต่อไป

"นี่เป็นชะตาของฟ้าดิน"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ฟ้าจะประหารข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ย ไต้ซือเชื่อมั่นว่ามีความสามารถกลับ

กลายลิขิตของฟ้าได้หรือ?”

เทียนมิ้งเจ็งกล่าวอย่างสำรวมหนักแน่นว่า

“อาตมาบอกกล่าวไปตามความจริงเท่านั้น”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวสวนคำขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ยก็ขอบอกกล่าวตามความสัตย์จริง หากต้องการให้ข้าพเจ้าคุ้ยงังเพี้ยสูญเสียพลังฝีมือ ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า มิสู้ตายไปเสียจะหมดจดกว่า”

คุ้ยงังเพี้ยในความเดือดดาลดั่งแค้น จึงกล่าววาจาอันกระด้างระคายหูยิ่ง

เทียนมิ้งเจ็งถอยกายไปก้าวหนึ่ง กล่าวว่า

“อย่างนั้น อาตมาก็จนปัญญาจะรับใช้ ประสกควรใคร่ครวญขบคิดให้ละเอียด การยังชีวิตย่อมประเสริฐกว่าความตายมากนัก”

คุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงเด็ดเดี่ยวขึ้นว่า

“ไม่มีความจำเป็นจะต้องขบคิดใคร่ครวญ หากแม้นได้ชีอจะกลับไปโปรดอภัยที่คุ้ยงังเพี้ยในสภาพร่อแร่รอความตาย มิอาจจะลุกขึ้นน้อมส่งได้”

ขาดคำก็พริ้มตาลงอย่างแช่มช้า บ่งบอกความเด็ดเดี่ยวอย่างยิ่งยวด

การตกลงใจของคุ้ยงังเพี้ยนี้ ทำให้ทั้งสี่ดรุณีต่างสูญเสียความคิดไปหมดสิ้น ดจดั่งกับตกเข้าไปในเรือน้อยที่ขาดหางเสือ ลอยเคว้งคว้างอย่กลางทะเลใหญ่ โดยมิทราบจะมุ่งหน้าสู่ที่ใดจึงจะได้

หงส์เกียวร่ำไห้รำพันขึ้นว่า

“เพี้ยตี่ ท่าน...ท่านจะตัดใจได้หรือ”

คุ้ยงังเพี้ยยังคงพริ้มตาสนิทแน่น เพราะไม่มีความกล้าพอจะไปเห็นใบหน้าของโกวเนี้ยทั้งสี่ ที่เปี่ยมความรันทดหดหู่ หวาดหวั่นพรั่นพรึง และตะลึงจนลนลาน

เป็นความจริง คุ้ยงังเพี้ยเองก็มิยอมจะพรากจากพวกนางไป แต่ทว่าจะให้คนที่ดึกดักเข้มแข็งเปี่ยมพลังความสามารถปานพยัคฆ์ร้าย มากลับกลายเป็นคนอ่อนแอเปราะบาง ไม่มีเรี่ยวแรงกำลังใดๆ หลงเหลือ คุ้ยงังเพี้ยไหนเลยจะทนทานได้!

คุ้ยงังเพี้ย พยายามกล้ำกลืนความเจ็บปวดรวดร้าวเอาไว้ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“เจ้เจ๊ พวกท่านเข้าใจข้าพเจ้าได้แน่ ความเป็นความตายมาตรแม้นผิดแปลกกันดั่งฟ้ากับดิน แต่เมื่อมีชีวิตมิสู้กับตาย ก็มิสู้ตายไปเสียจะหมดจดกว่า”

ซ้าจินเหลือบแลดูเทียนมิ้งเจ็งแวบหนึ่ง กล่าวเสียงหนักๆ ขึ้น

"ซือเฮีย อาจบางทีข้าพเจ้าซ้าจินไม่มีเกียรติพอที่จะวิงวอนขอร้องอะไรท่านได้อีกแล้ว?"

ใบหน้าอันสงบเยือกเย็นของเทียนมิ้งเจ็ง บังเกิดแววพลุ่งพล่านขึ้นอยู่ชั่วครู่ แต่ก็ข่มได้จนเป็นปรกติในพริบตา เหลือบแลดูซ้าจินอย่างเฉื่อยชาแวบหนึ่งสาวเท้าอันหนักอึ้งเดินตรงไปที่คุ้ยงังเพี้ย กล่าวว่า

"ซือตี่ อาจบางทีไม่มีความเข้าใจในตัวเราตลอดกาล"

ซ้าจินหัวร่อเสียงกอง กล่าวว่า

"ฮา ฮา การขบคิดใคร่ครวญเป็นเวลาเนิ่นนานปี ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องราวได้อีกมากหลาย"

เทียนมิ้งเจ็งเลิกคิ้วถามขึ้น

"แต่มิเกี่ยวกับการเข้าใจในตัวอาตมา?"

"ใช่แล้ว มิเกี่ยวเลย"

เทียนมิ้งเจ็งชะงักเท้าหันกาย เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า...

"น่ำซือม่วยก็ชิงชังเราด้วยหรือ?"

น่ำฮุนหัวร่อแค่นๆ กล่าวว่า

"ในชีวิตของเราสาม ซือเฮียเป็นพี่ใหญ่มีอาวุโสสูง ก็เฉกเช่นกับเป็นบิดาไหนเลยจะมีบุตรชิงชังบิดาอยู่ได้?"

กระแสเสียงกระด้างระคายหู เสียดแทงใจอย่างล้นพ้น

เทียนมิ้งเจ็งถอนหายใจหนักๆ กล่าวว่า

"จุดอ่อนในชั่วชีวิตอาตมาก็อยู่ที่นี้ เป็นทั้งจุดอ่อนและความบกพร่อง ที่อาตมาต้องเสียใจอยู่ชั่วกาลนาน"

กล่าวแล้วเดินมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย นั่งยองๆ ลงอย่างแช่มช้า

ซ้าจินที่ขุ่นเคืองจนหน้าบูดบึ้ง ยามนี้ได้พลุ่งพล่านจนผิดปรกติไป อีกครู่ใหญ่จึงได้เอ่ยขึ้นว่า

"ซือเฮียให้เกียรติแก่ข้าพเจ้าใหญ่หลวงมากแล้ว"

เทียนมิ้งเจ็งมิได้เงยหน้า แต่ส่งเสียงทุ้มหนักกล่าวว่า

"แต่ยังมิอาจประสานรอยร้าวในระหว่างซือตี่ของเราให้กลมกลืนได้ดั่งเดิม"

ซ้าจินแย้มยิ้มเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"ซือเฮียย่อมนับได้ว่าช่วยข้าพเจ้าซ้าจินอย่างเต็มกำลังมาครั้งหนึ่ง"

เทียนมิ้งเจ็งมิได้ตอบโต้มาอีก แต่ยื่นมือคว้าชีพจรข้อมือขวาคุ้ยงังเพี้ยขึ้นตรวจตราอย่างพินิจพิเคราะห์

บนหน้าอันผุดผาดสะคราญของโกวเนี้ยทั้งสี่ ต่างบังเกิดแววตื่นเต้นและตื้นตันขึ้นจนเห็นได้ชัด ตาแวววาวทั้งแปดจับจ้องมองนิ่งอยู่บนใบหน้าหลวงจีนชราเป็นจุดเดียว คล้ายดังจะค้นหาคำตอบใดๆ มาจากใบหน้าอันระเรื่อแต่เยือกเย็นของหลวงจีนนี้

คุ้ยงังเพี้ยกะพริบตาเบาๆ ยิ้มแล้วกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ได้ซือ น่ากลัวท่านต้องเสียเวลาเปล่าไปอีกแล้ว?"

เทียนมิ้งเจ็งวางมือคุ้ยงังเพี้ยลง แล้วกล่าวขึ้น

"ในแผ่นดินไม่มีโรคใดที่อาตมามิสามารถรักษาพยาบาลได้"

จิตใจที่ตึงเครียดจนแทบขาดของหมู่ผู้คน พอได้ฟังต่างก็คลายลงไปจนโล่งอก เนื่องจากว่าวาจาของหลวงจีนชราประโยคนี้ เท่ากับเป็นการบ่งบอกอย่างหนักแน่น ว่าชีวิตของคุ้ยงังเพี้ยถูกช่วงชิงกลับมาจากหัตถ์มัจจุราชแล้ว

แต่บนใบหน้าอันงามสง่าของคุ้ยงังเพี้ย กลับไม่มีแววปลาบปลื้มยินดีเลย อาจบางที ความในใจอันหนักอึ้งได้ทำให้คุ้ยงังเพี้ยมิรู้สึกเสียดายอาลัยในชีวิตของตนอีกเท่าใดนัก

คุ้ยงังเพี้ยแย้มยิ้มแล้วกล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"ได้ซือช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้อีกคราแล้ว แต่ทว่า ข้าพเจ้ากลับต้องทำให้ได้ซือผิดหวัง"

เทียนมิ้งเจ็งล้วงยาออกจากอกเสื้อมาเม็ดหนึ่งถอนใจกล่าวว่า

"อาจบางที ในวงพวกนักเลงยุคนี้ กำลังต้องการดาวเพชฌฆาตไว้สักดวงหนึ่งก็เป็นได้"

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ในสายตาของสาวกพุทธองค์ นี่มิใช่เป็นการขัดเจตนารมณ์ของฟ้าดินดอกหรือ?"

เทียนมิ้งเจ็งผงกศีรษะกล่าวตอบ

"ใช่แล้ว แต่อาตมาเชื่อมั่นว่า ท่านต้องไม่ฆ่าผู้ที่ปราศจากโทษทัณฑ์ความผิดแน่"

แล้วยื่นยาให้คุ้ยงังเพี้ย ถอนหายใจพลางกล่าวสืบต่อไป

"ท่านกลืนกินลงไปเถิด"

คุ้ยงังเพี้ยยื่นมือรับยาเม็ดไว้ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ยหากกลืนยาเม็ดนี้ลงไป ในความรู้สึกนึกคิด อาจจะเพิ่มพูนพันธนาการอันหนักอึ้งเข้าไปอีกประการหนึ่ง แต่ทว่า...”

เทียนมิ้งเจ็งสอดคำขึ้นทันที

“แต่ทว่า ท่านในยามนี้มิอาจไม่รักษาชีวิตไว้ใช่หรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยตอบอย่างยิ้มแย้ม

“ใช่แล้ว ชีวิตคือผลของคนที่เพาะพันธุ์อันใดขึ้นมาควรจะได้รับ (หมายถึงผู้ทำกรรมชั่วต้องได้รับกรรมชั่ว)”

เทียนมิ้งเจ็งกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังขึ้นว่า

“ผลย่อมเกิดขึ้นมาจากสาเหตุ กงกรรมกงเกวียนย่อมเวียนระไวไม่เลือกราประสกเคยได้คิดถึงขั้นนี้บ้างหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ย ส่ายหน้าตอบว่า

“มิเคยคิดไปถึง และก็ไม่ปรารถนา...”

เทียนมิ้งเจ็งสอดคำขึ้นอีกครั้ง

“อาตมาเพียงหวังว่านับแต่นี้ไป หากท่านมีเวลาก็ควรขบคิดดูสักครั้งอาการบาดเจ็บสาหัสไม่บังควรจะถ่วงให้ยืนยาวนัก ประสกรับประทานยานี้ลงไปเถิด”

กล่าวแล้วก็ทรงกายขึ้นช้าๆ ด้วยทีท่าอันเยือกเย็นแต่กังวลยิ่ง

เทียนม้อนิ้งและโกวเนี้ยอีกสามนาง อยู่ร่วมรวมกับคุ้ยงังเพี้ยมาเป็นเวลานาน รู้ซึ้งถึงนิสัยของคุ้ยงังเพี้ย ทราบดีว่า มาตรแม้นบนใบหน้าจะเฉื่อยชามิมีความรู้สึกขุ่นเคืองอย่างไร แต่ทุกถ้อยกระทงความที่กล่าว ก็ได้ครอบคลุมถึงความรันทดหดหู่อย่างใหญ่หลวง ดังนั้น พวกนางจึงไม่หวังให้คุ้ยงังเพี้ยที่อยู่ในระหว่างบาดเจ็บสาหัส ไปรื้อฟื้นถึงเรื่องเจ็บช้ำน้ำใจใดๆ เพียงแต่เมื่อครู่พวกนางไม่มีจะสอดปากสอดคำขึ้นกล่าวเท่านั้นเอง

“เพี้ยตี๋ รีบกลืนยาลงไปเถิด มีวาจารอไว้รักษาอาการทุเลาเป็นปรกติค่อยว่ากล่าวก็ได้

หงส์เกียวกัมกายลงประคองคุ้ยงังเพี้ยขึ้นมา พร่ำย้ำด้วยความกังวลสนใจว่า

“เพี้ยตี๋ รีบกลืนกินยาลงไปเถิด เจ้เจ๊ช่วยท่าน”

ขณะว่ากล่าว มือขาวผ่องข้างหนึ่งก็ทาบไปบนจุดป้วยซิมฮวกที่กลางหลังคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองดูผู้ยืนรอบกายไปครั้งหนึ่ง เห็นสีหน้าของทุกผู้คนปรากฏแววววิตกกังวลอยู่เปี่ยมล้ม ก็รู้สึกตื้นตันใจเป็นยิ่งนัก หย่อนยาเข้าไปในปากแล้วหลับตาผนึกลมปราณขึ้นมา

ขณะเวลานี้ คนทั้งปวงจึงได้ระบายลมจากปากยาวๆ คล้ายดั่งผลักพะเนินเหล็กในอกออกไปได้แล้ว

เทียนมิ้งเจ็งจับตามองหน้าช้าจินกับภรรยาจนแน่วนิ่ง เป็นครู่ใหญ่จึงกล่าวว่า

“อาตมาสมควรไปแล้ว ซือตี่ซือม่วยถนอมตัวไว้ด้วย”

ขาดคำหันกายเดินไปที่ชายทะเลอย่างแช่มช้า ฝีเท้าเนิบนาบหนักอึ้งแสดงเห็นถึงความชราภาพและว้าเหว่ของหลวงจีนชราอยู่อย่างชัดเจน

แต่ทว่า รสพระธรรมคำสอนของพุทธองค์อาณาจักรสงฆ์อันวิเวกวังเวงมาตรแม้นบรรเทาความกลัดกลุ้มของชีวิตไปได้บ้าง แต่หากมองไปอีกแง่มุมหนึ่งไยมิใช่เป็นการฉุดกระชากลากตนไปให้พ้นจากโลกมนุษย์ ยัดเยียดไปยังอีกโลกหนึ่งดอกหรือ? ช้าจินกับภรรยามีความขุ่นข้องหมองหมางในตัวเทียนมิ้งเจ็งอย่างยิ่งก็จริง แต่ทว่าพวกทั้งหลายจะอย่างไรก็เป็นศิษย์ร่วมสำนักอาจารย์เดียวกันมา แม้มีอคติหรือขุ่นข้องหมองใจลึกล้ำสักเพียงไร ก็ไม่มีทางลบล้างน้ำใจไมตรีในครั้งก่อนๆ ให้เหือดหายไปหมดสิ้นได้ ยามนี้เมื่อเห็นสภาพอันว้าเหว่น่ารันทด ท่าทีที่หดหู่ชวนสลดต่างก็ใจอ่อนจนมิอาจข่มกลั้น ร้องโพล่งออกโดยพร้อมเพรียงกัน

“ซือเฮีย...”

เทียนมิ้งเจ็งได้ยินก็ชะงักเท้าแต่มิหันกาย เพียงส่งเสียงหนักๆ ขึ้นว่า

“ซือตี่ซือม่วย ยังมีเรื่องใดจะสั่งเสียอีกกระมัง?”

ใบหน้าช้าจินพลุ่งพล่านจนกล้ามเนื้อกระตุกอยู่ไปมา ต้องสูดลมหายใจลึกๆ เข้าข่มกลั้นอารมณ์อันหวั่นไหวจนสงบลงได้แล้ว จึงส่งเสียงหนักๆ กล่าวขึ้น

“ซือเฮียจะไปที่ใด?”

เทียนมิ้งเจ็งได้ยินก็งงงัน เพราะคล้ายมิเคยคาดคิดว่าซือตี่ที่ชิงชังอาฆาตตนมาเนิ่นนานปี ยามนี้จะเกิดมีความสนใจในทิศทางที่ตนจะไปขึ้นได้

ใบหน้าอันสงบเยือกเย็นของหลวงจีนชรา จึงบังเกิดความพลุ่งพล่านจนหวั่นไหว เนิ่นนาน อีกเนิ่นนานให้หลัง จึงกล่าวขึ้น

“ไปในสถานที่ไม่มีผู้ใดจะล่วงรู้ได้!”

น้ำฮุนถามเสียงเบาๆ ไปว่า

“พวกเรายังมีวันได้พบหน้ากันอีกหรือไม่?”

เทียนมิ้งเจ็งสั่น ศีรษะถอนหายใจขึ้นว่า

“อาจบางทีไม่มีแล้ว”

จำพรากและตายจาก เป็นเรื่องที่เจ็บช้ำลำเค็ญของชั่วชีวิตหนึ่ง เรื่องราวใดในใต้หล้า หามีที่รุนแรงเกินกว่านี้ไม่ ความคับแค้นรันทดของเหตุการณ์ ได้ซะล้างความหมองหมางเครียดขึ้งที่พวกทั้งสามเคยมีต่อกันจนจางไปอักโข ช้าจินถอนใจหนักๆ แล้วกล่าวว่า

“ที่ผ่านไปขอให้มันเป็นอดีต อย่าได้รื้อฟื้นขึ้นอีกเลย”

เทียนมิ้งเจ็งใจสะท้านหวั่นไหว ถามโพล่งไปว่า

“ซือตี่ไม่เครียดขึ้งชิงชังอาตมาอีกแล้วหรือ?”

ช้าจินเบือนสายตาออกจากใบหน้าเทียนมิ้งเจ็งอย่างแช่มช้า ส่งเสียงหนักหน่วงกล่าวว่า

“อดีตเป็นเรื่องที่ผ่านพ้นไปหมดสิ้นแล้ว พวกเราเป็นซือเฮียซือตี่”

ใบหน้าที่ราบเรียบสงบของเทียนมิ้งเจ็ง พลันสั่นกระตุกด้วยความพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง รีบหันกายกลับไปในบัดดล ถอนใจกล่าวว่า

“แต่อาตมาจะลืมเลือนเรื่องนี้มิได้ตลอดกาลนาน”

น้ำฮุนเอ่ยปากขึ้นบ้างว่า

“ลืมเสียได้จะประเสริฐยิ่ง”

เทียนมิ้งเจ็งสาวเท้าช้าๆ เดินออกไป กล่าวว่า...

“ปุถุชนอันมากล้นสุดคณนานับ มีผู้ใดจะเพรียบพร้อมสมบูรณ์ทุกประการ?”

ตั้วเต้าจู๋รีบถามอย่างเร่งร้อนขึ้น

“ไต้ซือจะต้องการเรือข้ามทะเลหรือไม่?”

เทียนมิ้งเจ็งสั่นศีรษะตอบมาว่า

“มิต้องดอก เมื่ออาตมาสามารถมา ก็สามารถไปได้ ขอบใจตั้วเต้าจู๋มากแล้ว”

เสียงขาดคำร่างก็ได้ไปจนไกลหลายสิบวา หายลับในค่ายกลเทียนมิ้งติ้งในบัดดล

ธัมมะค้ำจุนโลก

ช้าจิน เบือนสายตามาทางน่ำฮุนอย่างหม่นหมองรันทด พอดีประสาน สายตาที่น่ำฮุนเบือนมา เห็นดวงตาทั้งสองของนางยามนี้ ก็มีแววเศร้าสลดจนหดหู่

อาจบางที สามีภรรยาที่ได้พลัดพรากจากเทียนมิ่งเจ็งมาเนิ่นนานปีคู่นี้ กับซือเฮียซึ่งเปี่ยมความเมตตา แต่อ้างว้างว้าเหว่ ได้เกิดมีความเห็นใจและอโหสิความผิดพลาดในหนหลังจนหมดสิ้นแล้ว

ขณะนี้ คุ้ยงังเพี้ยได้ลืมตาอันสุกใสขึ้นช้าๆ มีเสียงเตี้ยเอียคี้ปรบมือโห่ร้องด้วยความตื่นเต้นยินดีขึ้นว่า

"อา เพี้ยกอกอตื่นแล้ว เพี้ยกอกอตื่นแล้ว!"

ความลิงโลดยินดีได้ปรากฏในสีหน้าท่าทีจนเปี่ยมล้น สภาพอันเศร้าหมองกังวลของเมื่อครู่ มิทราบได้ปลาสนาการไปที่ใดจนไม่หลงเหลือแม้แต่ร่องรอยเลย

จิวอี้เหล็งเผยอยิ้มกล่าวเสียงใสขึ้นว่า

"คี้ม่วย มีแต่ท่านที่รู้จักร่ำร้อง ผู้อื่นต่างก็เห็นอยู่ตั้งเนิ่นนานแล้ว"

จริงทีเดียว สายทั้งแปดของโกวเนี้ยทั้งสี่ หลังจากคุ้ยงังเพี้ยกลืนยากินยาเม็ดลงแล้ว ก็จับจ้องมองอยู่บนใบหน้าอันงามสง่าจนแน่วนิ่ง วาจาที่ช้าจินกับภรรยาสนทนาต่อเทียนมิ่งเจ็งนั้น แต่ต้นจนปลายพวกนางมิมีผู้ใดจะได้ยินแม้แต่คำเดียวเลย เพราะสมาธิจิตใจต่างจดจ่ออยู่แต่คุ้ยงังเพี้ยเพียงผู้เดียวเท่านั้น แต่ทว่า ช้าจินกับภรรยากลับเป็นตรงกันข้ามกับพวกนาง หลังจากคุ้ยงังเพี้ยกลืนกินยาลงแล้ว ทั้งสองก็รู้แน่แก่ใจ ว่าอาการจะต้องไม่เป็นปัญหาน่าหนักใจแล้ว เนื่องจากเทียนมิ่งเจ็งเป็นคนที่มีสัจจะวาจาอันหนักแน่น ในเมื่อยืนยันว่าสามารถรักษา

อาการของคุ้ยงังเพี้ยให้ทุเลาเป็นปรกติได้ ไหนเลยยังจะมีปัญหาต้องข้องใจกระไรอีก

ดังนั้นเอง เสียงเตี้ยเอียดี้ที่ร้องออกมา ได้ทำลายความหม่นหมองกังวลที่พวกนางขบคิด ให้สะบั้นลงไปในบัดดล ตั๋วเต้าจู๊กับบ้อเก๊กท่งจื้อ กระโดดปราดมาที่ข้างกายคุ้ยงังเพี้ย แทบจะเป็นเวลาเดียวกัน ทั้งสองเอ่ยถามขึ้นพร้อมเพรียงว่า

"อาการของคุ้ยเฮียทุเลาจริงแล้วหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยยืนขึ้นจากพื้นอย่างแช่มช้า มองดูทั้งสองด้วยความตื้นตันใจตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

"ได้รับพระคุณความกังวล ของทั้งสองท่านมากแล้ว"

ขณะว่ากล่าว ก็เหลียวตามองไปรอบข้างอย่างรวดเร็ว แต่ทว่า มิได้พบเห็นคนที่ช่วยชีวิตตน...เทียนมิ้งเจ็ง

ตั๋วเต้าจู๊ยักไหล่อย่างกระสับกระส่ายใจ กล่าวนอบน้อมว่า

"คุ้ยเฮียเสี่ยงอันตรายที่คับขัน ใช้กำลังเพียงลำพังเหนี่ยวรั้งชีวิตของหลายพันคนภายในเกาะนี้ ให้ดำรงคงอยู่อย่างปรกติสุข เล่าฮูที่มีศักดิ์เป็นเต้าจู๊ ไม่อาจที่จะรับภาระนี้ให้เต็มความสามารถ ยังกลับรั้งชีวิตชราเอาไว้ต่อไปได้ พระคุณที่การุณย์ในครานี้ ไม่เพียงชั่วชีวิตเล่าฮูยากจะทดแทนได้แม้หนึ่งในหมื่น แม้จะเป็นชีวิตใดๆ ในเกาะม้อเต้าทุกคน ก็ได้รับพระคุณนี้แผ่การุณย์ไปจนถ้วนทั่วจวบจนชั่วชาติ คุ้ยเฮียหากแม้นยังมีความเกรงใจ เล่าฮูก็จะไม่มีที่ยืนหยัดทรงร่าง ต้องแทรกแผ่นดินหนีเสียแล้ว"

เต้าจู๊ผู้ชรากล่าววาจายืดยาวด้วยสีหน้าเปี่ยมความอับอาย ประสานมือคารวะต่อคุ้ยงังเพี้ยจนจรดพื้นแล้วกล่าวว่า

"คุ้ยเฮีย ที่นี้มิใช่สถานที่จะสนทนากัน โปรดเชิญเข้าไปในห้องโถงใหญ่พักผ่อนสักครู่ก่อนเป็นไร"

คุ้ยงังเพี้ยรีบคารวะตอบ กล่าวอย่างไม่สบายใจ

"คำนวณตามศักดิ์ศรีและวัยวุฒิ เต้าจู๊และผู้อาวุโสซ้าจินคบหารุ่นเดียวกัน หากแม้นเรียกข้าพเจ้าเป็นพี่เป็นน้องดั่งนี้ ผู้เยาว์ไม่อาจที่จะรับไว้ได้ ยังขอให้เต้าจู๊โปรด..."

ตั๋วเต้าจู๊รีบสอดคำขึ้นว่า

"หรือคุ้ยเฮีย เห็นเล่าฮูไม่มีศักดิ์ศรีพอจะคบกับท่านในรุ่นเดียวที่เทียบเท่าเสมอกัน?"

เป็นวาจาเปล่งมาจากน้ำใสใจจริง มิได้มีข้อเคลือบแคลงน่าสงสัยเลย

คุ้ยงังเพี้ยยิ่งกระสับกระส่ายใจไปกว่าเดิม แต่ในช่วงเวลานี้ มิทราบจะอธิบายอย่างไรจึงจะได้

น่ำฮุนเหลือบแลดูซ้าหยกจู ผู้เป็นธิดาสุดที่รักกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

"พวกเราที่คลุกคลีในวงพวกนักเลง ไหนเลยจะมิแบ่งแยกเฒ่าชราและทารกกัน อย่าว่าแต่ การช่วยเหลือผู้ประสบอันตราย การกำจัดผู้เลวทรามชั่วร้าย เป็นภาระหน้าที่ที่พวกเราสมควรกระทำ พึงปฏิบัติ เต้าจู๊ก็โปรดอย่าได้ยืนกรานความคิดเห็นของตนเองไปนักเลย"

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินมีคนช่วยกล่าวแทน ก็ตื่นเต้นยินดียิ่งนัก รีบกล่าวสวนคำขึ้นว่า

"แป๊ะบ้อกล่าวถูกต้องยิ่ง ผู้อาวุโสโปรดอย่าได้ยืนกรานอีกต่อไปเลย"

ตั๋วเต้าจู๊เห็นคุ้ยงังเพี้ยว่ากล่าวมาด้วยความจริงใจสัตย์ซื่อ จึงจำต้องเน้นคำหนักๆ ขึ้นว่า

"อย่างนั้น เล่าฮูเคารพก็มิสู้เชื่อฟังคำสั่ง เห็นแต่ต้องทำให้หลานเราเสียเปรียบมากมายไปแล้ว"

ขณะเวลานั้น เตี้ยเอียลิ้มได้หิ้วศีรษะของสองวิญญาณฟ้าดินวิ่งกลับมาด้วยท่าทางเหน็ดเหนื่อย เหงื่อซ่มโชกโซมหน้า นางพอเห็นคุ้ยงังเพี้ยยืนอย่างปรกติอยู่ภายในหมู่คน ช่วงเวลานั้น ก็ต้องงุนงงจนกล่าววาจามิออก นิ่งอั้นอยู่เป็นเวลาเนิ่นนานจึงสูดลมหายใจลึกๆ แล้วถามไปว่า

"เพี้ยตี๋ ท่านทุเลาดีแล้วหรือ? ผู้ใดรักษาพยาบาลให้ท่าน?"

จิวอี้เหล็งหัวร่ออย่างซุกซน กล่าวว่า

"ยังดีที่เมื่อครู่ท่านมิอยู่ด้วย..."

วาจากล่าวเพียงเท่านั้นพลันชะงักไว้ มิยอมจะบอกต่อไป ทำให้เตี้ยเอียลิ้มต้องถามโพล่งขึ้น

"หรือเกิดเรื่องราวใดขึ้นมากระมัง?"

จิวอี้เหล็งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหมายความว่า หากแม้นท่านอยู่ด้วยน่ากลัวท่านกระวนกระวายจนคลั่งใจตายไปนานแล้ว..."

เตี้ยเอียลิ้มพอได้ฟังหน้าพลันแดงฉานด้วยความอับอาย ทราบดีว่าหลงกลจิวอี้เหล็งเข้าแล้ว จึงลอบกลอกตามอง เห็นโกวเนี้ยทั้งสี่ต่างกำลังเม้มริมฝีปากกลั้นหัวร่อ ก็กระวนกระวายใจยิ่งนัก ค้อนควักจิวอี้เหล็งอย่างดุดันแล้วกล่าวขึ้น

“น่ากลัวท่านก็มิดีไปเท่าใดดอก ดูขอบตาท่านยังแดงระเรื่ออยู่เลย”

จิวอี้เหล็งคาดหมายไม่ถึงว่า เตี้ยเอียลิ้มจะตีโต้มาได้รวดเร็วปานนี้ ยามนั้นก็หาวาจาอันเหมาะสมมาย้อนเถียงไปมิได้ จึงต้องร้องด้วยความกระวนกระวาย

“วาจาเหลวไหล คนใดชอบตาแดง?”

เตี้ยเอียลิ้มเมื่อได้ท่าย่อมมิยอมอ่อนข้อให้ บีบคั้นตามติดไปในทันที

“มิเชื่อท่านไปส่องกระจกดู ผู้ใดจะหลอกลวงท่าน น่าอายขายหน้านัก”

จิวอี้เหล็งยิ่งฟังยิ่งอับอาย พอกระวนกระวายก็ร้องขึ้นว่า

“ดเราจะยอมอภัยให้ท่านหรือไม่”

กล่าวแล้วก็โถมกายจะเข้าไปจัดการต่อเตี้ยเอียลิ้มซึ่งนางรีบร้องอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านกล้า? ดูมือเราที่มีแต่โลหิต หากท่านกล้าเข้ามา รับรองเราจะทำให้หน้าท่านเปื้อนด้วยโลหิตเลย”

จิวอี้เหล็งเมื่อเห็นก็มิกล้าจะโถมเข้าไปจริงๆ

พวกนางพออยู่ด้วยกัน เกิดเรื่องล้อเลียนกันเมื่อใด มิว่าเรื่องราวใดก็ลืมไปหมดสิ้น ช้าจินกลัวพวกนางเมื่อหยอกล้อกันต่อไป สักครู่อีกสามนางก็ต้องผสมเข้ามาในสนามการต่อสู้ น่ากลัวต้องไม่มีวันหยุดยั้งเลิกราแน่ จึงรีบสอดคำอย่างเร่งร้อนว่า

“เอียลิ้ม ศีรษะที่ท่านหิ้วอยู่นี้คือของทีตี้ซังเล้งหรือ?”

เมื่อช้าจินกล่าวสอดขึ้นมา จิวอี้เหล็งไหนเลยจะกล้าคึกคะนองต่อไปได้ จึงถลึงตาค้อนควักเตี้ยเอียลิ้มอย่างดุดันไปคราหนึ่งแล้วถอยกลับมาทางด้านข้าง

เตี้ยเอียลิ้มกวัดแกว่งศีรษะคนในมือ กล่าวว่า

“ใช่แล้ว”

ตั้วเต้าจู๊พอได้ฟังรีบมองมาทางศีรษะทั้งสองในมือเตี้ยเอียลิ้ม เพ่งพิจารณาดู เป็นหัวของสองวิญญาณฟ้าดินจริงๆ ต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัยว่า...

“อา...ตั้วกงจู๊ไล่ล่าจนฆ่าสองโจรร้ายไปกับมือ ตามติดทันตรงที่ใดกัน?”

น่ากลัวตั้วเต้าจู๊ยังมิทราบว่ารอบบริเวณ ได้ถูกตั้งเป็นค่ายกลเทียนมิ้งติ้งไปแล้ว

เตี้ยเอียลิ้มตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

“เท่าที่ข้าพเจ้าสามารถฆ่าทั้งสองได้ หนึ่งนั้นเป็นเพราะทั้งสองต่างบอบช้ำภายในจนสาหัส อีกประการหนึ่ง พวกมันถูกกักอยู่ในค่ายกลเทียนมิ้งติ้ง มิอาจ

เคลื่อนไหวโดยสะดวกเท่านั้นเอง

ตั้วเต้าจู๊และบ้อเก๊กท่งจื้อพอได้ฟัง ต่างต้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“เทียนมิ้งติ้ง? บนเกาะมีเทียนมิ้งติ้งอยู่ที่ใด?”

เตี้ยเอียลิ้มชายตามาทางคุ้ยงังเพี้ย กล่าวว่า

“เพี้ยกอกอเรียกให้พวกเราตั้งกั้นขึ้น อยู่ที่บริเวณตัวตึกใหญ่นี้เอง”

ตั้วเต้าจู๊พอฟังจึงเพิ่งเข้าใจในเรื่องราว ขบคิดเพียงลำพัง

“ที่แท้โกวเนี้ยทั้งห้าผละไปในกลางคันเพราะตั้งค่ายกลเทียนมิ้งติ้งนั่นเอง คิดมิถึงว่า เรากับคุ้ยงังเพี้ยที่พบพานกันโดยบังเอิญ มันถึงกับกะการวางแผนในเกาะม้อเต้าเราอย่างละเอียดรอบคอบปานนี้ได้”

ขณะขบคิดอยู่นั้น ทีท่าอันขอบคุณตื้นตันก็ปรากฏอยู่จนชัดเจน ตาสดใสกวาดตามองมาที่ใบหน้าคุ้ยงังเพี้ย ถอนใจกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ยหลานเรา วาจาที่ว่าจะทดแทนพระคุณนั้น เล่าฮูมิอาจจะกล่าวพร่ำไปได้อีกแล้ว ขณะนี้ ขอเชิญท่านทั้งหลายไปพักผ่อนที่ห้องโถงใหญ่สักชั่วคราวก่อนเป็นไร”

จบคำก็มิรอให้พวกทั้งปวงได้เอ่ยปาก รีบหันไปสั่งบริวารว่า

“พวกเจ้าจัดการกับซากศพพวกนี้ พยายามกลบฝังให้เร็วที่สุด ส่วนพวกที่ตกอยู่ในค่ายกลเทียนมิ้งติ้งเรียกให้พวกมันกลับมาพบเรา อย่าได้คุกคามรังควานพวกมันอีกเลย”

จิตใจของประมุขเกาะผู้ชรา นับว่ากว้างขวางเปี่ยมมุทิตาการุณย์ เป็นที่เลื่อมใสนับถือต่อผู้คนยิ่งนัก

หงส์เกียวหัวร่อเสียงใส แล้วกล่าวว่า

“น่ากลัวพวกนี้จะเข้าไปในค่ายกลเทียนมิ้งติ้งมิได้ ไม่สู้ให้พวกเราไปจัดการทำลายค่ายกลเสียในบัดนี้ก่อนเถิด”

ขณะว่ากล่าวตาคู่งามก็กวาดมองมาทางคุ้ยงังเพี้ยไม่หยุดยั้ง แสดงว่ากำลังของความเห็นจากคุ้ยงังเพี้ยอยู่...

คุ้ยงังเพี้ยรุ่มร้อนใจใคร่จะล้างแค้นแทนผู้บังเกิดเกล้า ปรารถนาจะรีบรุดโบยบินไปถึงตงง้วนในพริบตา จึงรีบผงกศีรษะกล่าวว่า

“ก็ดี ผู้เยาว์ยังมีเรื่องสำคัญต้องไปปฏิบัติในตงง้วนสักครั้ง กุศลเจตนาของเต้าจู๊ คุ้ยงังเพี้ยขอกราบรับไว้ด้วยใจเถิด”

กล่าวแล้วประสานมือคารวะต่อตั้วเต้าจู๊อย่างนอบน้อมจริงใจ

ตั้วเต้าจู๊พอได้ฟังว่าคุ้ยงังเพี้ยจะไปในบัดดล ก็ตื่นเต้นเป็นยิ่งนัก สองสามีภรรยารีบเดินเข้ามาเหนี่ยวรั้งอย่างจริงใจ ตั้วเต้าจู๊กล่าวขึ้นว่า

"หรือจะพักผ่อนอยู่ที่นี่ สักวันสองวันก่อนก็ไม่ได้?..."

ตั้วเต้าจู๊ฮูหยินกล่าวขึ้นบ้างว่า

"คุ้ยงังเพี้ยหลานเรา หรือรู้สึกบนเกาะนี้ไม่มีที่ใดพอจะอาลัยอาวรณ์สักน้อยนิดเลย?"

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังก็ลอบกระวนกระวาย ร้องโพล่งว่า...

"ผ้าวโสโปรดอย่าเข้าใจผิด วันเวลาภาคหน้ายังมีอีกยาวนานนัก รอผู้เยาว์ปฏิบัติเรื่องสำคัญเสร็จสิ้นก่อนแล้ว ยามนั้น น่ากลัวมิเพียงอยู่ที่เกาะท่านวันสองวันเท่านั้นดอก"

บ้อเก๊กท่งจื้อ มีไมตรีกับตั้วเต้าจู๊สนิทสนมกลมเกลียวที่สุด พอได้ฟังจึงสอดคำขึ้น

"มิทราบหลานเราไปในตงง้วนด้วยกิจสำคัญอันใด จะให้เล่าฮูปฏิบัติแทนได้หรือไม่?"

เป็นการกล่าวอย่างสัตย์ซื่อจริงใจ แต่คุ้ยงังเพี้ยส่ายหน้าตอบว่า

"เรื่องนี้จะต้องเป็นข้าพเจ้าไปด้วยตนเองจึงจะได้ กศลเจตนาของผ้าวุโส ผู้เยาว์กราบรับไว้แล้ว"

บ้อเก๊กท่งจื้อสีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า...

"หรือพลังฝีมือของเล่าฮูจะด้อยกว่าคนผู้นั้นมากมายเกินไป?"

ความหมายในวาจา บ่งบอกว่าเข้าใจผิดที่คุ้ยงังเพี้ยกล่าวมาอย่างรุนแรง แต่คุ้ยงังเพี้ยมีพระคุณต่อม้อเต้ายิ่งใหญ่ มันไม่อาจที่จะอาละวาดอยู่เท่านั้น

ตั้วเต้าจู๊ที่มีความคิดเห็นเป็นเช่นเดียวกับบ้อเก๊กท่งจื้อ จึงกล่าวขึ้นในบัดดลว่า

"หากแม้นมันคนเดียวมีกำลังน้อยไป เล่าฮูก็พอจะไปด้วยอีกผู้หนึ่ง"

คุ้ยงังเพี้ยยังคงสั่นศีรษะปฏิเสธขึ้นว่า

"ขออาวุโสทั้งสองท่านโปรดอภัย เรื่องนี้ผู้เยาว์ไม่มีทางจะขอยืมมือผู้อื่นไปกระทำได้เลยจริงๆ หาใช่..."

บ้อเก๊กท่งจื้อมีนิสัยร้อนวู่วาม กอปรกับอคติที่มีอยู่ก่อน ทำให้ไม่ได้ขบคิดใคร่ครวญความหมายในวาจาคุ้ยงังเพี้ย มิรอให้คุ้ยงังเพี้ย จบคำก็ชิงสวนขึ้นมาอีกว่า

“ดูท่าผู้ที่ท่านต้องการหานั้น พลังฝีมือจะต้องสูงล้ำกว่าเราสองแน่แล้ว?”

ยามว่ากล่าว มาตรแม้นใบหน้ายังมีรอยยิ้มอยู่ แต่ทว่า ความหมายในวาจาได้บ่งบอกอย่างเปิดเผยว่า ไม่มีความพึงพอใจอย่างยิ่งแล้ว

ซ้าจินกับภรรยารู้ดี เท่าที่คุ้ยงังเพี้ยเร่งร้อนใคร่จะไปในแผ่นดินตงง้วน จุดประสงค์ก็เพื่อล้างแค้นแทนผู้บังเกิดเกล้า แต่เมื่อเห็นบ้อเก๊กท่งจื้อไม่เข้าใจในสาเหตุและยังคุกคามอยู่มิหยุดปาก ก็มิพอใจขึ้นบ้างเล็กน้อย

ดังนั้น ซ้าจินจึงกล่าวเสียงราบเรียบขึ้นว่า

“เรื่องราวใดในโลกมีอยู่หลายหลากที่สหายพอจะช่วยเหลือกระทำแทนได้ แต่ก็มีเรื่องราวมากหลายที่บุคคลภายนอกไม่อาจยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ ยังหวังว่าบ้อเก๊กเฮียเข้าใจเอาไว้บ้าง”

บ้อเก๊กท่งจื้อเลิกคิ้วถามขึ้น

“คนวงนอก? เล่าฮูนับได้ว่าเป็นคนวงนอกจริงๆ แต่ทว่า เล่าฮูเชื่อมั่นหากแม้นเล่าฮูมิใช่คนวงนอกแล้วคล้ายดั่งไม่มีเรื่องราวใดที่ช่วยเหลือกันมิได้”

น่ำฮุนเห็นบ้อเก๊กท่งจื้อมิได้มีเหตุผลอันน่านับถือก็รู้สึกขุ่นเคืองอยู่ในใจ จึงกล่าวว่า

“ความกตัญญูที่บุตรมีต่อผู้บังเกิดเกล้า ก็เป็นเรื่องที่ผู้อื่นสามารถยื่นมือเข้าช่วยเหลือด้วยหรือ?”

ตั๋วเต้าจู๊เพิ่งเข้าใจในสาเหตุ จึงกล่าวว่า

“ที่แท้หลานเราจะไปหาบิดาในตงง้วนเอง วาจาที่เล่าฮูกล่าวมาเมื่อครู่กลับเป็นที่ขัดต่อเหตุผลอันสมควรไปบ้างจริงๆ”

กล่าวแล้วก็แย้มยิ้มให้คุ้ยงังเพี้ยเป็นที่ลุแก่โทษ

บ้อเก๊กท่งจื้อหัวร่อเสียงสดใสอย่างปลอดโปร่งใจ กล่าวว่า

“ฮา ฮา เล่าฮูช่างเป็นเฒ่าบัดซบที่งมงายได้จริงๆ หลานเรา ท่านอย่าได้นึกตำหนิติเตียนไปเลย”

ความขุ่นข้องคลางแคลง ก็ได้ปลาสนาการไปหมดสิ้น

คุ้ยงังเพี้ยฝืนยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

“บิดามารดาผู้อาภัพได้ล่วงลับไปนานปีแล้ว”

ตั๋วเต้าจู๊และบ้อเก๊กท่งจื้อต่างงุนงงไปชั่ววูบ ที่แท้ขณะนี้พวกทั้งสองยิ่งงมงายไปกว่าเดิมอีก

ซ้าจินส่งเสียงหนักๆ กล่าวขึ้น

“นี่คือสาเหตุที่มันมิอาจจะรอดอยู่ได้แม้แต่วันครึ่งวัน จะต้องไปสะสางความแค้นในตงง้วนให้จงได้”

ทั้งสองต่างเป็นผู้ชาญฉลาดปราดเปรื่อง เมื่อซ้าจินกล่าวถึงเท่านี้ ทั้งสองมีหรือจะยังไม่เข้าใจในสาเหตุ รอยยิ้มบนใบหน้าบ้อเก๊กท่งจื้อปลาสนาการทันที กล่าวเสียงหนักแน่นว่า

“เล่าฮูขณะนี้เข้าใจแล้ว หากแม้นคุ้ยงังเพี้ยยินยอมรับปาก เล่าฮูกลับยินดีที่จะไปตงง้วนสักครั้งด้วย”

ขณะว่ากล่าว สองตาจับจ้องมองหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่งมิกะพริบ

คุ้ยงังเพี้ยส่ายหน้ากล่าวอย่างตื้นตันใจว่า

“ผู้อาวุโสได้ปลีกตัวออกจากวงพวกนักเลงมานานปี ไยต้องเห็นแก่เรื่องของผู้เยาว์ ลากตัวเข้าพัวพันในมรสุมผิดชอบชั่วดีอีกเล่า หากแม้นผู้อาวุโสมิเห็นเป็นอื่น คุ้ยงังเพี้ยขอกล่าวอย่างบังอาจสักคำ เรื่องของผู้เยาว์ไม่ปรารถนาให้ผู้ใดยื่นมือเกี่ยวข้อง”

วาจาของคุ้ยงังเพี้ยในครานี้ มาตรแม้นกล่าวอย่างยโสโอหัง แต่บ้อเก๊กท่งจื้อกลับไม่มีโทสะเกิดขึ้น เหลือบแลดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่งแล้วจึงกล่าว

“นี่เป็นเรื่องที่เล่าฮเดาได้แต่แรกแล้ว ดูท่าเห็นมีแต่ต้องรับคำตามคำสั่ง”

คุ้ยงังเพี้ยแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

“ขอบพระคุณในความเห็นใจของผู้อาวุโส”

ซ้าจินนั้นลอบคำนึงอยู่แต่ในใจ

“น่ากลัวเฒ่าเจ้าเล่ห์กำลังคิดอุบายอันกลอกกลิ้งอย่างไรอยู่อีกกระมัง? เจ้าเคยมีความใจกว้างหมดจดเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด”

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามองดูโกวเนี้ยทั้งห้า แล้วกล่าวว่า

“เจ้เจ๊ พวกท่านไปทำลายค่ายกลได้แล้ว”

พวกหงส์เกียว เห็นความเข้าใจผิดได้คลี่คลายจนปลาสนาการ ต่างก็รับคำแล้วแยกย้ายออกไปรอบข้างอย่างรวดเร็ว

ตั้วเต้าจู๊หันไปสั่งต่อชายฉกรรจ์ที่รายล้อมอยู่ว่า

“พวกเจ้าแยกย้ายกันไป เรียกพวกที่อยู่ในค่ายกลกลับมา อย่าได้รบกวนโกวเนี้ยทั้งหลายท่านให้ยุ่งยากลำบากเลย”

ชายฉกรรจ์จำนวนหลายสิบคน ต่างรับคำแล้วแยกย้ายออกไปรอบข้างอย่างรวดเร็ว

ตั้วเต้าจู๊เหลือบแลคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง หันไปกล่าวกับฮูหยินอยู่หลายคำ เห็นเต้าจู๊ฮูหยินผงกศีรษะแล้วหันร่างวิ่งกลับไปในห้องโถงใหญ่

ซ้าจินมองหน้าคุ้ยงังเพี้ย แล้วถามขึ้นว่า

"คุ้ยงังเพี้ย จะกลับไปเง่งเพ็กเต้าก่อนหรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยขบคิดชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"จะต้องกลับไปสักครั้งเนื่องจากห้ามารทะเลเลือดรอข้าพเจ้าอยู่ที่เกาะนั้น"

น่ำฮุนถามขึ้นว่า

"พวกท่านจะไปด้วยกันหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างมิต้องขบคิดใคร่ครวญ

"ผู้หลานหวังจะสามารถไปเพียงลำพัง"

ซ้าจินผงกศีรษะเป็นทีเห็นพ้อง แต่ในใจก็ลอบคำนึงขึ้น

"น่ากลัวไม่อาจจะเป็นดั่งปรารถนากระมัง"

ขณะนั้น เต้าจู๊ฮูหยินเดินออกมาจากห้องโถงใหญ่พอดี เห็นสองมือนางประคองกล่องหยกเดินอย่างนอบน้อมถึงเบื้องหน้าตั้วเต้าจู๊ กล่าวว่า

"เต้าจู๊ นำมาแล้ว"

ตั้วเต้าจู๊รับกล่องหยกอย่างทะนถนอม ยื่นให้คุ้ยงังเพี้ยพร้อมทั้งกล่าวว่า

"หลานเราโปรดรับไว้เถิด"

คุ้ยงังเพี้ยงงงันชั่ววูบก็รีบโบกมือกล่าวว่า

"จะใช้ได้อย่างไรกัน"

"หรือท่านเห็นวิชาฝีมือในคัมภีร์นี้ไม่มีคุณค่าพอจะเหลือบตาแล?"

คุ้ยงังเพี้ยรีบปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยวขึ้น

"หามิได้ หามิได้ ผู้เยาว์มิใช่คิดเช่นนั้นจริงๆ วิชาฝีมือในกล่องคือของวิเศษที่เกาะท่านใช้พิทักษ์รักษาอธิปไตย คุ้ยงังเพี้ยมีบุญวาสนาเพียงไร จึงจะกล้ายึดครองเอาไว้ อีกประการ ของนี้คือมรดกที่ตกทอดมาจากบรรพชนของเกาะเต้าจู๊ หากแม้นมอบให้ผู้อื่นอย่างง่ายดาย ก็มิใช่เป็นเรื่องที่บุตรหลานพึงกระทำ ขอเต้าจู๊โปรดอย่าได้กระทำดั่งนี้ไปเป็นอันขาด คุ้ยงังเพี้ยจะไม่ยอมรับอย่างเด็ดเดี่ยวแน่นอน"

ตั้วเต้าจู๊กล่าวอย่างเร่งร้อนขึ้น

"เล่าฮูได้ลั่นปากอยู่ก่อนแล้ว..."

"เรื่องคับขันจำเป็นก็อาจจะพลาดพลั้ง..."

"ท่านเข้าใจว่าเล่าฮูเป็นคนที่ไม่มีสัจจะวาจาถึงปานนั้นหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยสั่นศีรษะปฏิเสธอีก

"เต้าจู๊หากไม่เคารพในสัจจะวาจา ไหนเลยจะกระทำเช่นนี้ ผู้เยาว์มิใช่คนที่ไม่รู้จักความผิดชอบชั่วดี การคบคนควรคบด้วยใจ มิใช่อยู่ในวัตถุสิ่งของ เชื่อมั่นว่าเต้าจู๊จะต้องเข้าใจได้"

มือที่ประคองกล่องหยกของตั๋วเต้าจู๊สั่นระริกอยู่เล็กน้อย เพราะของที่บรรจุอยู่ในกล่องหยก คือตำราวิชาพิทักษ์รักษาเกาะอันสูงสุด ที่บรรพบุรุษของม้อเต้าตกทอดมา แน่นอน มันที่เป็นประมุขของเกาะรุ่นนี้ก็ไม่ยินดีที่จะมอบวิชาเร้นลับของตันตระกูลไปให้ผู้อื่น ยิ่งมิยินยอมให้ของวิเศษสุดต้องหลุดมือในรุ่นตน แต่ทว่า สิ่งแวดล้อมที่บีบคั้น สถานการณ์ที่บังคับ ทำให้เต้าจู๊ผู้ชรามิอาจไม่กระทำดั่งนี้ได้

เมื่อเห็นคุ้ยงังเพี้ยเข้าใจในตนอย่างกระจ่าง มิมีท่าทีเครียดขึ้งรังเกียจก็ตื้นตันใจใหญ่หลวงนัก เห็นดวงตาอันแวววาวของประมุขผู้ชรามีหยาดน้ำเอ่อคลอจนพร่ามัว มองหน้าคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวว่า

"อย่างนั้น เล่าฮูก็จะรับกลับไว้"

มาตรเป็นวาจาสั้นๆ แต่ก็กล่าวอย่างลำบากยากเย็นยิ่ง

คุ้ยงังเพี้ยแย้มยิ้มเล็กน้อย เปลี่ยนเรื่องไปในบัดดลว่า

"ผู้เยาว์จะขอรบกวนศิษย์บนเกาะ ใช้เรือส่งพวกเรากลับไปที่เง่งเพ็กเต้าได้หรือไม่?"

ตั๋วเต้าจู๊รีบกล่าวในบัดดล

"ไม่เป็นปัญหาอันใด คุ้ยงังเพี้ยหลานเราจะไปในบัดนี้เลยหรือ?"

เป็นการกล่าวด้วยความอาลัยอาวรณ์จนเห็นชัด แต่คุ้ยงังเพี้ยก็ตัดใจกล่าวว่า

"สมควรไปแล้ว"

ขณะนั้น โกวเนี้ยทั้งห้าได้ทำลายค่ายกลทวารฟ้าไปแล้ว เห็นหมู่ชายฉกรรจ์ทั้งกลุ่มใหญ่กำลังควบคุมเหล่าทรยศที่รอดจากความตายสิบกว่าคน มุ่งหน้าเข้ามาในทิศทางนี้

ตั๋วเต้าจู๊มองดูพวกมันแวบหนึ่ง แล้วส่งเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"พวกเจ้าไปยืนอยู่อีกด้านหนึ่ง รอส่งอาคันตุกะเรียบร้อย ยังมีการพิจารณากันอีกครั้ง"

วาจาชะงักลงชั่วขณะ จึงกล่าวสืบต่อ

"ในหมู่พวกเจ้า คัดเลือกออกมาสี่สิบคน ใช้เรือเร็วของเรา ส่งพวกคุ้ยกงจื้อกลับไปที่เกาะเง่งเพ็กเต้า..."

คุ้ยงังเพี้ยในจิตใจสายตาของพวกเกาะม้อเต้า มีอำนาจบารมีอันสูงส่งดุจดั่งเป็นเทพเจ้า พอได้ฟังว่าจะไปส่งคุ้ยงังเพี้ย แต่ละคนต่างยื้อแย่งจะไปจนวุ่นวาย ในที่สุดยังต้องเป็นตั๋วเต้าจู๊สั่งให้หัวหน้าเรือเป็นคนไปเลือกเอง จึงสงบความวุ่นวายในการแก่งแย่งนี้ไปได้

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้มีความร้อนร่มใจใคร่จะรีบเร่งไป เมื่อเห็นเรื่องราวเสร็จสิ้นเรียบร้อยก็สาวเท้าแล้วกล่าวว่า

"อย่างนั้น ผู้เยาว์ขอกราบลาในบัดนี้เลย"

คารวะอย่างนอบน้อมจนจรดพื้นต่อตั๋วเต้าจู๊และฮูหยิน จึงได้สาวเท้าเดินนำหน้าออกไป

เต้าจู๊ฮูหยินยังกล่าวขึ้นว่า

"พวกเราส่งท่านระยะหนึ่ง สมควรไม่ถึงกับปฏิเสธกระมัง?"

คุ้ยงังเพี้ยรู้ดีว่าบ่ายเบี่ยงมิได้ จึงตอบอย่างยิ้มแย้ม

"อย่างนั้นก็ต้องขอรบกวนท่านทั้งหลายแล้ว"

คนทั้งปวงพากันเดินไปที่ริมทะเล เพียงไม่นานก็ถึงชายทะเลที่มีคลื่นโหมซัดอยู่สาดซ่า ทางเบื้องหน้าหินก้อนใหญ่มหึมา ยามนี้มีเรือลำมโหฬารจอดทอดสมอสงบนิ่งอยู่ ตัวเรือฉาบสีไว้สดใสสะอาดตา มีสะพานแดงฉานพาดระหว่างตัวเรือกับก้อนหินใหญ่ ลูกเรือทั้งหลายแต่ละคนมีท่าทีกระเหี้ยนกระหือคึกคัก ยืนเรียงรายอยู่ที่กราบเรือจนแน่นขนัด

พวกคุ้ยงังเพี้ยและตั๋วเต้าจู๊ร่ำลากันอย่างอาลัยแล้ว จึงเดินขึ้นก้อนหินใหญ่ข้ามสะพานเข้าไปในเรือ

ตั๋วเต้าจู๊มองพวกคุ้ยงังเพี้ยในเรือ แล้วร้องไปว่า

"อยู่บนเกาะเล่าฮูมิได้ปฏิบัติตนให้สมเป็นเจ้าของ ขอพวกท่านยอมลดตัวรับประทานอาหารบนเรือ สักมื้อเถิด วันหน้ามีเวลาว่าง หลานเราและโกวเนี้ยทั้งหลายท่าน โปรดสละเวลามาเยี่ยมเยียนกันบ้าง"

คุ้ยงังเพี้ยโบกมือร่ำลา

"ขอรบกวนเต้าจู๊แล้ว"

ลูกเรือมากหลายพากันร้องส่งเสียงสนั่นหวั่นไหว พายใหญ่มหึมาจ้ำขึ้น

พร้อมเพรียงกัน เรือใหญ่ก็ได้แล่นออกไปในทะเลอย่างแช่มช้า ยิ่งแล่นยิ่งเร็ว จนอีกชั่วครู่ก็ไปไกลร่วมร้อยวา

ตั้วเต้าจู๊กับภรรยาและบ้อเก๊กท่งจื้อ ยืนอยู่นิ่งบนหาดทรายชายทะเลมองดูจนเงาของเรือหายลับไปทางขอบฟ้า จึงพากันกลับเข้าในเกาะอย่างรันทดหดหู่

อันตรายรอบด้าน

เมฆดำทะมึนเป็นกลุ่มก้อนหนาแน่น แผ่กว้างไปทั่วทุกทิศทาง ขอบฟ้าละอองฝนเป็นเส้นสายโปรยปรายอยู่บนใบอ่อนสีเขียวขจี ยิ่งเน้นเห็นถึงความสดใส เดือนสามนับเป็นเวลาปลายฤดูชุนเทียน ใกล้จะย่างเข้าสู่ฤดูร้อน แต่ทว่าที่แห่งนี้ยังคงมีความหนาวเย็นผิดฤดูอยู่บ้าง

นี่เป็นตัวเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง มีนามเชี่ยวซัวติ้ง เนื่องจากสถานที่นี้อยู่ในเทือกเขาซงซัวที่ตั้งวัดเสียวลิ้มยี่ ดังนั้น ตัวเมืองมาตรแม้นมิใหญ่โอพารแต่ก็มีความรุ่งเรืองคึกคักยิ่งนัก แต่ทว่า ยามนี้เป็นปลายเดือนสาม ผู้ที่ขึ้นเข้าไปนมัสการตามวัดวาอารามมีน้อยยิ่งนัก ดังนั้น ในเมืองจึงรู้สึกจะเงียบเหงาผิดธรรมดาอยู่บ้างป้ายอันสูงใหญ่โอพารของเหลาสุราแจ้ซิมเล้าตระหง่านเป็นสง่าในละอองฝนอันโปรยปราย ที่ในเมืองน้อยอันสมถะทุกที่ทางแห่งนี้ ยิ่งเป็นที่สะดุดตาเหลือประมาณ แต่ทว่า ผู้มาร่ำสุราภายในโรงเตี๊ยมอันโอ่อ่ากลับมีอยู่น้อยนิดเพียงไม่กี่คน เหล่าผู้รับใช้กำลังเบิ่งตาเหม่อมองดูละอองฝนทางหน้าร้าน ผู้จัดการนั่งสัปหงกอยู่บนเก้าอี้ ยามมองผาดๆ เหลาสุราสง่างามโอพารกับพวกประดานี้ ออกจะขัดกันมากมายไม่น้อย

ขณะเวลานั้น ทางมุมตรอกถนนตรงข้ามโรงเตี๊ยมมีคนสองคนกำลังวิ่งอย่างเร่งร้อนดั่งเหินบิน หนึ่งเสื้อยาวสีครามหนึ่งสีขาว ความรวดเร็วของฝีเท้าทำให้ผู้คนยากจะเห็นโฉมหน้ามันได้ถนัดชัดตา อยู่ต่อหน้าคนหมู่มากในเวลากลางวัน มันทั้งสองถึงกับไม่กลัวจะสร้างความแตกตื่นตกใจ ใช้วิชาตัวเบาวิ่งตามถนนในเมืองมาได้อย่างน่าคลางแคลง

พริบตานั้น ทั้งสองได้พุ่งเข้ามาในเหลาแจ้ซิมเล้า หยุดอยู่ที่เบื้องหน้า

ผู้รับใช้ สร้างความแตกตื่นแก่ผู้รับใช้ที่นั่งตะลึงลานจนสะดุ้งสุดตัว มันขยี้ตาไปมาแล้วพลันน้อมร่างร้องเรียกอย่างเคารพยำเกรง

"อา อ้วงจื้อกับงักเอี๊ยนี่เอง พวกท่านมาตั้งแต่เมื่อใด?"

อ้วงจื้อกับงักเอี๊ยที่แท้คือชิกแซอ้วงจื้อ (ราชบุตรเจ็ดดาว) ซุนคี้ กับชะมดขาว (แป๊ะลี้) งักคีฮง ผู้พลาดหวังจากสนามรัก อาฆาตแค้นคุ้ยงังเพี้ยจนเข้ากระดูกทั้งสองคน

สำหรับที่มันสองไฉนจึงมารวมหัวอยู่ด้วยกัน อาจบางทีท่านจะรู้สึกสงสัยอย่บ้าง แต่ความจริง มิเป็นเหตผลที่ย่งยากซับซ้อนกระไรเลย ทั้งสองต่างมีโรคเดียวกัน จึงเกิดความเห็นใจในกันและกัน ยังมีคู่อาฆาตที่ชิงชังร่วมกัน ดังนั้น พอพบพานก็ย่อมจะคบหากันอย่างสนิทสนม ร่วมทางกันได้โดยกลมเกลียวไป

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ถลึงตากระชากเสียงขึ้นว่า

"แผดร้องไปไย ช่างเป็นราษฎรที่โง่เขลาเสียจริง"

มันผู้นี้จะไปแห่งหนใดก็ไม่ลืมศักดิ์ฐานะของตัวเองอยู่เสมอมา

ชะมดขาวงักคีฮง ขยับแขนที่ซ่อนอยู่ในเสื้อของมันเบาๆ กล่าวว่า

"ฮุดอิ้นได้ซือในระหว่างนี้มาบ้างหรือไม่?"

ผู้รับใช้ครานี้มิกล้าแผดเสียงดังๆ กล่าววาจาแล้วต้องลดลงกระซิบว่า

"มิได้มาตั้งหลายวัน กลับเป็นตัวฮุดซิมได้ซือดอก ขณะนี้ยังอยู่ที่เมืองเลย"

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้กล่าวว่า

"พวกเราพบกับท่านมาแล้ว รอสักครู่ เมื่อมีบุรุษสตรีอายุเยาว์กลุ่มหนึ่งและยังมีเฒ่าอุบาทว์อีกห้าคนมา เจ้าจะต้องรับรองพวกมันไว้เป็นอันดี เปิดสุราเต๊กเฮียะแซร้อยปีไหนั้นให้พวกมันดื่มกัน"

"สุราเต๊กเฮียะแซร้อยปี ในโรงเตี๊ยมเรามีอยู่เพียงไหเดียวเท่านั้น บ่าวมิกล้าตัดสินใจ"

ขณะว่ากล่าวก็ชายตาไปมองยังผู้จัดการ ที่ได้สติตื่นขึ้นจากสัปหงกแล้ว

ผู้จัดการพอได้ฟังรีบลนลานลุกขึ้น กล่าวว่า

"ตั้วเอี๊ยทั้งสองท่านเรียกเจ้าเปิด เจ้าเปิดก็แล้วกัน ยังจะมีอันใดไม่กล้าตัดสินใจ หรือว่าวาจาที่ท่านเจ้าของร้านสั่ง เจ้าลืมไปแล้วหรือ? ช่างบัดซบเสียจริงๆ"

หันมาประจบประแจงขึ้นอย่างยิ้มแย้มว่า

“ผู้รับใช้มิเข้าใจในควรมิควร หวังว่าอ้วงจื้อและงักเอี๊ยโปรดได้กรุณาอภัยด้วย”

ชิกแซอ้วงจื้อแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“สุราไหนั้นพวกท่านวางไว้ในที่ใด?”

ผู้จัดการร้านรีบลนลานกล่าวขึ้น

“อยู่ห้องเก็บสุราใต้ดิน ตั้วเอี๊ยจะต้องการดูหรือไม่?”

ชะมดขาวงักคีฮงกล่าวสวนคำขึ้น

“ย่อมต้องดู ไปอุ้มออกมาเถิด”

ราชบุตรเจ็ดดาวล้วงทองแท่งหนักหลายตำลึงออกมาจากอกเสื้อ โยนไปบนโต๊ะแล้วกล่าวว่า

“เท่านี้พอหรือไม่?”

ตาหยีเล็กของผู้จัดการเบิ่งจนกลมกว้าง น้อมกายกล่าวว่า

“มากเกินไปแล้วตั้วเอี๊ย”

“มิต้องพร่ำพิไร เพียงพวกเจ้าไม่เสียเปรียบก็ใช้ได้แล้ว เรียกคนไปยกไหสุรามาเถิด”

ผู้จัดการรีบลนลานรับคำ แล้วสั่งผู้รับใช้ให้ไปอุ้มไหสรามาจากห้องใต้ดิน พลันได้ยินชะมดขาวงักคีฮงกล่าวว่า

“สักครู่เมื่ออาคันตุกะมา ห้ามมิให้ว่าพวกเราออกเงินทองเชิญ พวกมันชำระค่าอาหาร ก็ให้พวกมันชำระ ทราบหรือไม่?”

ผู้จัดการรีบลนลานรับปาก แต่ในใจก็ต้องขบคิดด้วยความพิศวงสงสัย

“ในโลกยังจะมีคนโง่เขลาบัดซบดั่งนี้ ออกเงินเลี้ยงอาหารอาคันตุกะแล้วยังมิต้องการให้ผู้ถูกเลี้ยงได้ทราบ ผู้อื่นจะออกเงินก็ห้ามมิให้ไม่รับไว้ การจะให้เงินทองก็มิใช่ให้มาในวิธีนี้เลย ดูท่าวันนี้เห็นทีมีลาภใหญ่ขึ้นมาแล้ว”

ขณะขบคิดยังมิจบสิ้น งักคีฮงกับราชบุตรเจ็ดดาวก็เปลี่ยนความคิด มิให้ไปอุ้มไหสุราออกมา แต่สองคนจะลงไปดูที่ห้องเก็บสุราใต้ดินเอง

ขณะเวลานั้นที่นอกประตูมีเสียงอันกึกก้องของคนผู้หนึ่งตะเบ็งร้องว่า

“นี่ ผู้รับใช้ในร้านไสหัวออกมาให้เราสักคน”

ผู้จัดการรีบเรียกผู้รับใช้ขึ้น

“รีบออกไปต้อนรับ มีลูกค้ามาแล้ว”

ความจริงมิต้องให้มันสั่ง ผู้รับใช้ก็วิ่งลนลานไปเนิ่นนานแล้ว

ชั่วขณะ ผู้รับใช้ได้พาลูกค้ากลุ่มใหญ่เดินเข้ามา ผู้จัดการร้านพอกวาดตามองก็ต้องร้องอยู่ในใจ

"มากันแล้ว เอ๊ะ! เจ้าเด็กผู้นี้นับว่างามสง่าจริงๆ เมื่อหลายวันก่อนเรายังคิดว่า นอกจากอ้วงจื้อและบุรุษหนุ่มแซ่งักแล้ว ในโลกจะไม่มีบุรุษใดงามสง่ายิ่งกว่ามันทั้งสองอีก บัดนี้ เมื่อเปรียบกับผู้นี้พวกมันก็ต้องด้อยจนต่ำต้อยมากแล้ว"

ตามองกวาดแลไปมา สมองก็ขบคิดขึ้นอีก

"บรรดาเอียเท้าเหล่านี้ แต่ละนางงามสะคราญปานเทพธิดา เจ้าเด็กไปสรรหามาจากที่ใดกัน"

ผู้มาคือพวกคุ้ยงังเพี้ยนั่นเอง ความจริงคุ้ยงังเพี้ยคิดจะมาเพียงลำพัง แต่ไม่มีปัญญาสลัดหลุดจากการพัวพันของโกวเนี้ยทั้งห้าและห้ามารทะเลเลือด จึงจำต้องร่วมทางกับพวกทั้งสิบมา

ขณะที่ผู้จัดการร้านยังขบคิดคำนึง คุ้ยงังเพี้ยและพวกก็พากันทรุดกายนั่ง ได้ยินฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงคำรามเสียงก้องขึ้นว่า

"รีบยกสุรามา บิดาคอแห้งแทบตายแล้ว"

ผู้รับใช้ลนลานแล้ววิ่งอย่างเร่งร้อนออกไป

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งเหลือบตามองดูฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ซากอ มิว่าท่านไปถึงที่ใด ต่างก็กลัวคนอื่นจะไม่ได้ยินเสียงของท่าน"

ชิมเซาทีฉายาฮวยไฮ้ป๋าอ๊วง เบิ่งตาจนกลมกว้าง กล่าวว่า

"เรามิลักมิขโมย ยังกลัวผู้คนใดไปเล่า?"

ผู้เสเพลโต๊ะเล้ง กวาดตามองดูคุ้ยงังเพี้ยที่กำลังขมวดคิ้วขบคิด กล่าวเสียงเบาๆ ว่า

"พวกท่าน อย่าได้ทุ่มเถียงกันให้หนวกหูได้หรือไม่?"

กล่าวแล้วลอบชำเลืองบอกใบ้ให้แก่คคนทั้งสอง

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงเป็นผู้ที่มิเคยกลัวฟ้ากลัวดิน แต่กลัวเพียงเม่งจู๊อายุเยาว์จะไมร่าเริงเบิกบานเท่านั้น เมื่อเห็นก็รีบชะงักปาก แต่ยังถลึงจ้องมองบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งไปแวบหนึ่ง แสดงว่ายังมีความไม่พึงพอใจอักโข

ขณะเวลานั้น ผู้รับใช้สามสี่คนทยอยกันยกสุราอาหารมาเป็นโกลาหล คนทั้งปวงอยู่ในระหว่างหิวโหยกระหาย พอได้กลิ่นหอมหวนของอาหาร ต่างยิ่งรู้สึกหิวจนทนทานแทบมิได้

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงมิได้กลิ่นใดๆ ทั้งสิ้น กลิ่นแรกที่ได้ก็คือสุรา ต้องคำนึงอยู่ในใจว่า

"เราเหยียบย่ำมาทั่วทุกแห่งหนของตงง้วนแล้ว ยังมิเคยพบพานสุราอันยอดเยี่ยมเยี่ยงนี้มาก่อน วันหน้ามีเวลาจะต้องมานั่งเล่นที่นี้เสียบ้างเป็นแน่"

ขณะขบคิดอยู่ ก็ชายตามองดูคุ้ยงังเพี้ยไม่หยุดยั้ง เนื่องจากประมุขมิทันจะลงมือ ไม่ว่าผู้ใดก็มิกล้าลงมือดื่มกินไปก่อน

คุ้ยงังเพี้ยยื่นมือยกถ้วยสุราขึ้นมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าดื่มมิเป็น เมื่อสุราถ้วยนี้ผ่านไปแล้วทุกท่านเชิญตามสบายก็แล้วกัน"

ขาดคำยกถ้วยสุราจ่อมาที่ริมฝีปาก แต่แล้วพลันวางถ้วยลงไปอีกครั้ง ผุดลุกขึ้นยืนแค่นเสียงกล่าวว่า

"ฮุดซิม เราท่านมิได้พบกันนานแล้ว?"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเห็นว่าสุราอันหอมเลิศกลิ่นประเสริฐมาถึงริมฝีปาก แต่มิทันจะได้ดื่ม ก็ต้องแผดด่าอยู่ในใจว่า

"อุบาทว์ชาติชั่วบัดซบ เช้าไม่มาสายไม่มา ตั้งหน้าตั้งตาเลือกมาในเวลานี้"

ขณะขบคิดก็ได้ผุดลุกขึ้นด้วยความขุ่นเคืองสุดแสนสาหัส

เห็นที่นอกประตูยามนี้ มีหลวงจีนชราหน้าตาปรานีคิ้วขาวโพลงยืนสงบสำรวมอยู่รูปหนึ่ง หลวงจีนชราช้อนตาดูคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวว่า

"ใช่แล้ว มิพบกันนาน"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ไต้ซือตั้งหน้ามาหาคุ้ยงังเพี้ยโดยตรงกระมัง?"

ฮุดซิมไต้ซือผงกศีรษะ ส่งเสียงราบเรียบสงบกล่าวว่า

"พระแผ่อานิสงส์แก่ผู้มีบุญวาสนา"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วง ถูกหลวงจีนชราก่อกวนจนมิได้ดื่มสุราให้สมอยาก จึงคำรามสวนขึ้นว่า

"ผู้ใดไปมีบุญวาสนาอันอุบาทว์กับท่าน?"

ฮุดซิมไต้ซือยังคงส่งเสียงราบเรียบดั่งเดิมขึ้น

"พบพานกันได้ก็มีบุญวาสนา"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคำรามด้วยความขุ่นเคือง

“ผู้ใดพบกับท่าน ผู้นั้นโชคร้ายมหันต์”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งยามนี้ได้สังเกตเห็นว่าดวงตาคุ้ยงังเพี้ยปรากฏแววอำมหิตจนโชติช่วง จึงลอบกระตุกแขนเสื้อฮวยไฮ้ป้าอ๊วงไว้ เป็นที่ให้มันเชื่อฟังวาจาของประมุข

คุ้ยงังเพี้ยสูดลมหายใจลึกๆ ข่มกลั้นอารมณ์อันพลุ่งพล่านดาลเดือดจนสงบ แล้วกล่าวว่า

“ไต้ซือรู้เจตนาการมาของข้าพเจ้าหรือไม่?”

ฮุดซิมไต้ซือกล่าวอย่างสงบต่อไป

“หลังจากแยกกันที่ลานเซี่ยงังเพ้งแล้ว อาตมาก็รู้ว่าต้องมีวันเช่นนี้อยู่แน่นอน เพียงแต่...”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาสอดขึ้นว่า

“เพียงแต่ท่านมิได้คาดฝันว่าข้าพเจ้าจะรอดชีวิตอยู่ได้กระมัง?”

ฮุดซิมสืบกายเข้ามาอีกก้าวหนึ่ง สั่นศีรษะกล่าวว่า...

“เพียงแต่อาตมาคิดไม่ถึงว่าท่านจะมารวดเร็วเช่นนี้”

ประกายอำมหิตในดวงตาคุ้ยงังเพี้ยปรากฏขึ้นวูบใหญ่ กล่าวว่า

“แต่ข้าพเจ้ากลับรู้สึกเชื่องช้าเกินไป”

หลวงจีนชราก้าวช้าๆ เข้ามาในเหลาสุรา ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ใช่แล้ว ท่านย่อมมีความรู้สึกเช่นนี้”

วาจากล่าวขาดคำ ร่างได้มาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยด้วยระยะไม่ถึงสามเชียะ ท่าทีเยือกเย็นมิหวาดหวั่นลนลานเลย

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อแค่นๆ กล่าวว่า

“ฮุดซิม ระหว่างเรามาเปิดอกกล่าวกันอย่างเปิดเผย ท่านมีความคิดเห็นเป็นอย่างไร?”

ฮุดซิมไต้ซือยังคงกล่าวอย่างไม่มีโทสะ

“ประสก นี่เป็นตัวเมืองที่มีคนคับคั่งจอแจ ประสกเห็นว่าที่นี้ใช้ได้แน่หรือ”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“นี่คือสาเหตุที่ท่านกล้าปรากฏตัวมากระมัง?”

ฮุดซิมไต้ซือชำเลืองแลดูถ้วยสุราบนโต๊ะแวบหนึ่ง แล้วกล่าวว่า

“อาตมามานัดหมายสถานที่กับท่านเท่านั้น”

คุ้ยงังเพี้ยผลักเก้าอี้ออกจากหลัง กล่าวว่า

“ท่านเป็นคนกำหนดก็แล้วกัน”

“ท่านไม่กลัวจะเสียเปรียบ?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

“หากคุ้ยงังเพี้ยมีความหวาดกลัวอยู่สักน้อยนิด ก็ไม่เหยียบย่ำเข้ามาในตงง้วนดอก”

ฮุดซิมไต้ซือผงกศีรษะ กล่าวว่า

“บนเนินจ้อฮดกังทางด้านเหนือห่างจากตัวเมืองประมาณห้าสิบลี้เป็นอย่างไร?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ฮุดอิ้นอยู่ที่นั้นด้วยกระมัง?”

ฮุดซิมไต้ซือสั่นศีรษะกล่าวเสียงหนักแน่นว่า

“ความคิดเห็นของฮุดอิ้นกับอาตมามิคล้ายคลึงกัน”

“ท่านหมายความว่ามีท่านเพียงลำพังคนเดียว”

ฮุดซิมไต้ซือส่ายหน้าดั่งเดิม กล่าวว่า

“มิทราบได้ มีคนมากน้อยเท่าใดจะไป อาตมามิทราบเลยจริงๆ แต่รับรองมิใช่มีอาตมาคนเดียวก็แล้วกัน”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ฮุดซิม ท่านเปิดเผยอย่างยิ่ง”

ฮุดซิมไต้ซือกล่าวเสียงราบเรียบ

“ประสกเยินยอเกินความจริงแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยทรงกายออกจากโต๊ะอย่างแช่มช้ากล่าวว่า

“อย่างนั้นก็ไปกันได้”

ฮุดซิมไต้ซือส่ายหน้า กล่าวว่า

“ประสกมิดื่มสุราสักเล็กน้อยหรือ”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงกลืนน้ำลายไปหลายอึก ร่ำร้องอยู่ในใจ

“เท็กลื้อตัวนี้กล่าววาจามาตั้งครึ่งวันเพิ่งมีประโยคนี้เป็นภาษาคนเท่านั้น”

แต่คุ้ยงังเพี้ยกลับแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าไม่มีความเยือกเย็นสำรวมปานนั้น”

เป็นวาจาที่ฮุดซิมคำนวณแน่แต่แรกแล้ว จึงยื่นมือยกถ้วยสุราบนโต๊ะ

ขึ้นกล่าวว่า

“อาตมาดื่มสักน้อย ประสกท่านจะอนุญาตหรือไม่”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“อาจบางทีข้าพเจ้าไม่สมควรกล่าวห้าม แต่...”

ฮุดซิมไต้ซือรีบชิงดื่มสุราในถ้วยไปทันที เมื่อหมดถ้วยจึงกล่าว

“ขอบพระคุณประสก”

ขณะกล่าวก็ยื่นถ้วยสุราในมือวางไปบนโต๊ะ มิทราบจะมีเจตนาหรือไม่ตั้งใจ ถ้วยสราพอกระทบกับพื้นโต๊ะก็ล้มกลิ้งไปหลายใบทันที

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วง พอเห็นตาพลันเหลือกถลน จะอาละวาดออกไปในบัดดล แต่ถูกบัณฑิตจอมพิษขัดขวางไว้ และเห็นนัยน์ตาอันสุกใสของบัณฑิตผู้ชาญฉลาดเหม่อมองดูพื้นโต๊ะจนตะลึงลาน

ช้าหยกจูก็มีความแตกตื่นตกใจปรากฏในดวงตาคู่งาม เพราะในขณะนี้น้ำสุราที่หกลงมาจากถ้วย ได้ทำให้หน้าโต๊ะที่ราบเรียบเป็นมัน ผุไหม้จนกลายเป็นหล่มตะปุ่มตะป่ำ แต่เสียดายที่คุ้ยงังเพี้ยอยู่ในระหว่างโทสะดาลเดือด มิได้ก้มหน้าลงมองเท่านั้น

ฮดซิมไต้ซือพอดื่มสราตกถึงท้อง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่ก็เป็นปรกติได้ในพริบตา กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ประสกตามอาตมาไปในขณะนี้เลยหรือ”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาขึ้น

“ข้าพเจ้ามิเพียงจะตามท่านไปเท่านั้น หากแม้นฮุดอิ้นมิอยู่ที่นั้นด้วย น่ากลัวข้าพเจ้ายังจะขึ้นไปบนวัดเสียวลิ้มยี่ที่ซงซัวอีกสักครั้ง”

เป็นกระแสเสียงอันหนักแน่นเด็ดเดี่ยวยิ่ง

ฮุดซิมไต้ซือพอฟัง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า

“อาตมาเชื่อมั่นว่าประสกท่านปฏิบัติงานใด จะต้องได้ผ่านการขบคิดใคร่ครวญอย่างรอบคอบก่อน”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อกล่าวสวนคำขึ้น

“อาจบางทีมิเป็นก็ได้”

ฮุดซิมไต้ซือกล่าวอีกว่า

“อาตมาเชื่อมั่นว่าประสกจะไม่ไปคุกคามรังแกต่อศิษย์สถาบันสงฆ์ที่ปราศจากความผิดเหล่านั้น”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“ฮุดอิ้นปราศจากความผิด?”

“นอกจากฮุดอิ้นแล้ว”

ซ้าหยกจูฉายาเทียนม้อนึ้ง กวาดตาอันรันทดมองมาที่ฮุดซิมไต้ซือแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“ไต้ซือ เพี้ยตี่จะไม่ทำเช่นนั้นแน่นอน”

คุ้ยงังเพี้ยได้ฟังก็ต้องลอบคำนึงอยู่ในใจ

“ดูท่าทีท่านกลับไปมีความเห็นใจมันเหลือหลายนัก”

แต่ฮุดซิมไต้ซือกล่าวขึ้นอีกว่า

“ประสกแซ่คุ้ยมิได้รับปาก?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“รอจนก่อนที่ท่านจะตาย ข้าพเจ้าย่อมบอกกล่าวแก่ท่านแน่”

ฮุดซิมไต้ซือแย้มยิ้มแล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

“ในยามนั้น อาตมาจะไม่มีกำลังไปบอกข่าวแม้แต่น้อยนิดอีกแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงอำมหิตขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ากลัวฮุดอิ้นจะหลบหนีเอาตัวรอด”

ฮุดซิมไต้ซือขบคิดอยู่ในใจ

“ท่านเน้นอยู่ทุกถ้อยคำว่ากลัวฮุดอิ้นหลบหนี แต่ขอให้เทพยดาฟ้าดินจงมีทิพยเนตร ให้คนที่ท่านหามีเพียงซือเฮียเราผู้เดียวก็พอแล้ว”

พอขบคิดก็หันร่างกล่าวว่า

“พวกเราไปกันเถิด”

แล้วเดินนำหน้าออกจากประตูไปก่อนทันที

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชา ก้าวตามติดไปโดยกระชั้นชิด จากนั้น โกวเนี้ยทั้งห้าและพวกสัตว์เปลวไฟอีกสามก็ไล่ตามออกไป เหลือแต่ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงและบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งเพียงสองคนเท่านั้น

บัณฑิตจอมพิษจ้องตาฮวยไฮ้ป้าอ๊วง แล้วกล่าวว่า...

“ซากอ ท่านยังไม่ไป?”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงมองไปที่โต๊ะแวบหนึ่งกล่าวว่า

“เราคิดจะดื่มสักถ้วย ตี้ตี๋ ถ้วยเดียวก็พอ”

“ท่านเห็นพื้นโต๊ะแล้วหรือไม่?”

“ซี่ตี่ ท่านทำบุญกุศล สุราเลิศรสเช่นนี้ ชั่วชีวิตเราเพิ่งจะเคยพบเห็นเป็นครั้งแรกเอง”

“สุราเลิศรส! เฮอะ ท้องของท่านจะมีความแข็งแรงมั่นคง หรือว่าโต๊ะนี้แข็งแรงมั่นคงกว่า ท่านดูให้แน่แก่ใจแล้วจึงค่อยว่ามาเถิด”

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงกัมหน้ามองดูพื้นโต๊ะแวบหนึ่งก็ต้องกล่าวด้วยความงงงันว่า

“นี่มันเป็นเรื่องอย่างไรกัน?”

“ในสุรามียาพิษ”

“ผู้ใดเป็นคนใส่?”

บัณฑิตจอมพิษแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“วันหน้าย่อมทราบได้เอง ประมุขไปแล้ว พวกเรารีบไล่ตามเถิด”

ขาดคำไม่รอให้ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงตอบมา รีบวิ่งปราดออกจากประตู ชั่วพริบตาหายลับไปทางมุมตรอกเบื้องหน้า

ขณะเวลานั้นเอง ด้านในของเหลาสุราปรากฏตัวราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้และชะมดขาวงักคีฮงออกมา ได้ยินราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้คำรามอย่างขุ่นเคืองขึ้น

“คิดมิถึงว่าเท็กลื้อเฒ่า จะมาทรยศในกลางคัน ทำให้แผนการของพวกเราต้องยับเยินไปหมดสิ้น”

ชะมดขาวงักคีฮงขบกรามคำรามบ้างว่า

“ปล่อยเด็กอุบาทว์ให้รอดไปได้ อย่างง่ายดายอีกครั้ง ขณะนี้ควรทำอย่างไรกัน?”

ราชบุตรเจ็ดดาว หน้าบิดเบี้ยวด้วยความอำมหิต กล่าวว่า

“เมื่อใช้ไม้อ่อนไม่สำเร็จ ก็มีแต่ต้องใช้ไม้แข็งแล้ว ขณะนี้ท่านรีบไปบอกกับฮุดอิ้นบนซงซัว ข้าพเจ้าจะสะกดรอยไปคุมเชิงพวกมัน ค่อยดำเนินการไปตามโอกาสอำนวย”

ชะมดขาวงักคีฮงรีบกล่าวว่า

“วิเศษ ตกลงทำดั่งนี้ รอเรื่องราวทางนั้นของพวกมันเสร็จสิ้น พวกเราก็เร่งรุดไปทันเวลาแน่”

ทั้งสองตกลงกันได้ ก็พากันออกจากประตูแยกทางไปตามแผนการอย่างเร่งร้อนทันที

บนเนินแห่งเภทภัย

ทางทิศเหนือของตัวเมืองเชี่ยวชัวติ้งห้าสิบลี้ที่เป็นเนินสูงร่วมร้อยวา ทางตะวันออกและตะวันตกทอดยาวติดกับขุนเขาตระหง่านง้ำละอองฝนได้ชะล้างหมู่สนที่แน่นขนัดไปทั้งเชิงเขา จนใบเรียวแหลมกายเป็นสีสดใสขจี มองไปแต่ไกลคล้ายเป็นทะเลสีเขียวกระจ่างตา

ลมเฉื่อยฉิวโชย ละอองฝนโปรยเป็นเส้นสายอากาศอันหนักอึ้งหนาวเย็น ทำให้คนยิ่งรู้สึกกลัดกลุ้มรำคาญ อาจบางทีฟ้าดินกำลังหลั่งน้ำตาอันอัดอั้นรันทดให้แก่ความอาฆาตแค้นของมนุษย์ทั้งหลายในใต้หล้า

กึ่งกลางของเนินอันสูงชัน บนสันอันสูงสุดของเนินแห่งนี้ มีศิลาก้อนมหึมาที่โตใหญ่ร่วมสิบวาตระหง่านง้ำ ศิลาเป็นสีเขียวเทา ทางยอดเป็นพื้นราบเรียบดุจกระจก กว้างใหญ่ประมาณสิบกว่าเชียะ ตำนานเล่าลือว่าเคยมีหลวงจีนรูปหนึ่ง มานั่งบำเพ็ญภาวนาอยู่บนศิลาก้อนนี้จนสำเร็จมรรคผลปรินิพพาน จึงเรียกเนินแห่งนี้ว่าจ้อฮุดกัง (เนินพระประทับ)

รอบข้างของศิลาใหญ่ สนโบราณลำต้นตระหง่านสูงชันจนเสียดฟ้าจนต้องแหงนคอตั้งบ่า ยิ่งเน้นเห็นสถานที่นี้มีความเข้มแข็งสง่าโอ่อ่าน่าเคารพ เมื่อมาถึงทำให้ผู้คนคล้ายดั่งได้มาสู่ดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ ขณะนี้บนยอดเนินก้อนหินมีหลวงจีนชราหน้าตาปรานีคิ้วเคราขาวโพลง นั่งขัดสมาธิอย่างเยือกเย็นสำรวม ท่าทีที่เยือกเย็นสำรวมนี้ ทำให้คนพบเห็นจะต้องรู้สึกเคารพเลื่อมใสขึ้นในทันที

เบื้องหน้าหลวงจีนชรา มีคนยืนเคียงไหล่เรียงรายอยู่ถึงสิบกว่าคน บุรุษหนุ่มผู้อยู่กลางสวมเสื้อสีขาวสะอาดข้างกายบุรุษหนุ่มเสื้อขาวมีดรุณีน้อยหน้าตางามสะคราญอีกห้านาง และชายชราอีกห้าคน

พวกทั้งปวงนี้คือ คุ้ยงังเพี้ยกับโกวเนี้ยทั้งห้าและห้ามารทะเลเลือด

ขณะนั้น หลวงจีนชราที่นั่งขัดสมาธิกล่าวขึ้นว่า

“ประสกแซ่คุ้ย ขณะนี้ท่านลงมือได้แล้ว”

จิตใจก็ถูกเพลิงแค้นเผาผลาญจนฮือโหม แต่สติสัมปชัญญะยังมิได้เสื่อมสลายไปหมดสิ้น ได้ยินเสียงเย็นยะเยียบ กล่าวว่า

“ฮุดซิม ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าจะเอาเปรียบต่อท่านลักษณะนี้หรือ?”

ฮุดซิมได้ซือยิ้มอย่างเยือกเย็น แล้วกล่าวว่า

“ประสกแซ่คัย นับแต่เรื่องนั้นเกิดขึ้นแล้ว อาตมาก็สำนึกผิดอย่างขมขื่น โอ...พอพลาดพลั้งก็กลายเป็นความแค้นไปชั่วชีวิต อาตมาขณะนี้ไม่มีทางจะแก้ตัวให้กลับกลายแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ย มาตรแม้นมีเปลือกนอกที่เย็นชากระด้าง แต่จิตใจอันแท้จริงดีงามเปี่ยมธัมมะ วาจาของฮุดซิมทำให้คุ้ยงังเพี้ยใจอ่อน และก็ทำให้เห็นใจ แต่ทว่าหากเพราะความเห็นใจมาละเลยต่อข้ออาฆาตที่ยิ่งใหญ่จนไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าไปดั่งนี้หรือ? ไม่ได้! ไม่ได้เด็ดขาด!

คุ้ยงังเพี้ยสูดลมหายใจลึกๆ สลัดความคิดอันสับสนอลหม่านในใจออกไป แค่นหัวร่อกล่าวว่า

ฮุดซิมได้ซือเหลือกตาดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่งกล่าวว่า...

“วาจาของประสกมิตรงกับใจจริง!”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“อาจบางทีมิตรงกับใจจริง แต่ทว่า กับฮุดซิมท่าน วาจานี้เป็นความหนักแน่นจริงจังที่สุด”

ฮุดซิมได้ซือถอนหายใจ กล่าวว่า

“โอ ใช่แล้ว แต่ทว่า อาตมากลับไม่มุ่งหวังให้ท่านปล่อยปละละเลยอาตมา เพาะพันธุ์ใดก็ได้ผลเช่นนั้น เป็นพระธรรมคำสอนของพุทธองค์ที่ถูกต้องตรงความจริง อาตมาได้เพาะพันธุ์ชั่วอันหยาบช้า ไหนเลยจะยอมฝ่าฝืนต่อกรรมที่ฟ้าจะสนองได้”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“ดังนั้น ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านลงมือ”

ฮุดซิมได้ซือยืนกรานเสียงหนักแน่น

“อาตมาไม่ลงมือเด็ดขาด”

คิ้วเรียวของคุ้ยงังเพี้ยพลันเลิกสูงชัน เค้นเสียงเย็นยะเยียบว่า

“ฮุดซิม ข้าพเจ้าหวังว่าท่านอย่าบีบคั้นข้าพเจ้าเกินไปนัก มิเช่นนั้น ผู้แซ่คุ้ยยินดีจะได้รับคำประณามว่าเป็นคนคุกคามรังแกผู้อ่อนแอ ก็จะฟาดท่านให้ตายอยู่บนศิลาก้อนนี้”

ฮุดซิมไต้ซือได้ฟัง สีหน้าไม่มีแววหวาดหวั่นพรันพรึงเลย ยังคงหัวร่อแล้วกล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

“ประสกท่านหากจะลงมือก็โปรดรีบด่วนด้วย มิเช่นนั้น จะต้องเศร้าเสียใจไปชั่วชีวิตแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยพอฟัง เข้าใจผิดคิดว่า ฮุดซิมไต้ซือมีแผนการอันชั่วร้ายไว้ก่อนแล้ว เพลิงโทสะในอกยิ่งฮือโหมรุนแรง แผดหัวร่ออย่างคั่งแค้นแล้วกล่าวขึ้น

“ฮา ฮา...ที่ข้าพเจ้ามา คำนวณแน่แล้วว่าท่านต้องมีหมากตานี้อยู่ ในเมื่อกล้ามาย่อมไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึง ท่านไยไม่เรียกพวกมันออกมาให้หมดสิ้นเสียเลย?”

ฮุดซิมไต้ซือสั่นศีรษะไปมา สูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ประสกไม่เชื่อถืออาตมาเลย?”

คุ้ยงังเพี้ยขบกรามแค่นเสียงขึ้น

“พวกท่านหากแม้นมีคุณค่าน่าเชื่อถือ ในตอนนั้นก็มิถึงกับบีบบังคับบิดามารดาข้าพเจ้า จนต้องฆ่าตัวตายอยู่ที่หุบเขาอั๊งเฮียะก๊กแล้ว”

เป็นวาจาอันคั่งแค้นรันทดจนสุดจะเปรียบประมาณ!

ฮุดซิมไต้ซือคล้ายดั่งกลัวจะถูกรื้อฟื้นถึงเรื่องราวคราวกระโน้น พอฟังสีหน้าอันสงบเยือกเย็นก็ต้องพลุ่งพล่านจนแปรเปลี่ยน จนอีกเนิ่นนานให้หลังจึงสามารถเปล่งเสียงได้ว่า

“ประสกแซ่คุ้ย เรื่องราวในคราวก่อนก็กลายเป็นอดีตที่ผ่านไแล้ว อาตมาเรียกให้ท่านลงมือ สาเหตุคือเพื่อต้องการชดใช้หนี้สินของบัญชีเก่ารายนั้น ประสกท่านอย่าได้คิดให้มากไป”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง เห็นคุ้ยงังเพี้ยมีโทสะฮือโหมจนมิอาจระงับความอำมหิตยิ่งเพิ่มพูนขึ้นจนสุดทวี กลัวว่าหากข่มกลั้นใจมิอยู่ จะลงมือฆ่าฮุดซิมที่ไม่มีกำลังพอต่อต้านปัดป้อง กลายเป็นที่มัวหมองราคีต่อเกียรติภูมิ จึงรีบเดินเข้ามากล่าวว่า

“ประมุข วาจาของฮุดซิมอาจบางทีไม่หลอกลวง...”

คุ้ยงังเพี้ยเห็นบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งก็มามีเจตนาปกป้องแก่ฮุดซิม ในยามขุ่นเคืองสุดแสนสาหัส ไหนเลยจะยอมให้ขบคิดค้นหาสาเหตุ ตาแวววาวได้ถลึงจนกลมกว้าง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ซีเฮียเข้าใจว่าคำนวณไม่ผิดพลาดหรือ?"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งที่ชาญฉลาดปราดเปรียวเปี่ยมไหวพริบ พอได้ยินวาจาคุ้ยงังเพี้ย ก็รู้ดีว่างังเพี้ยเข้าใจความหมายของตนผิดพลาดไป รีบน้อมกายคารวะ แล้วอธิบายเรื่องราวความนัย

ขณะเวลานั้นเอง ได้ยินเทียนม้อนึ้งสอดคำขึ้นว่า...

"เพี้ยตี่ ฮุดซิมได้กลืนยาพิษร้ายแรงลงไป จนไม่มีกำลังจะต่อต้านได้แล้ว"

คุ้ยงังเพี้ยพอฟังพลันงุนงงไปชั่ววูบ จากนั้น เรื่องราวทั้งหลายแหล่ก็กระจ่างแจ้งแก่ใจ

เหตุไฉนเมื่อตอนต้นเทียนม้อนึ้งจะเอ่ยปากลำเอียงเข้าปกป้องฮุดซิมอยู่ในเหลาสุรา

เหตุไฉน ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงที่มีนิสัยร้อนวู่วามดั่งเปลวเพลิง แต่ขณะนี้กลับสงบปากคำมิส่งเสียงว่ากล่าว

เรื่องราวทั้งแหล่ ต่างคลี่คลายจนเข้าใจด้วยวาจาเพียงประโยคเดียวของเทียนม้อนึ้ง

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองดูฮุดซิมด้วยความพิศวงสงสัย คาดคำนวณจิตใจฮุดซิมมิออกเลย ไฉนจึงมากลืนกินยาพิษร้ายแรงลงไปอย่างกะทันหันมิทราบว่าได้กลืนกินเข้าไปตั้งแต่เมื่อใดกัน?

เวลาอันอึดอัดกลัดกลุ้ม ได้ผ่านไปในความเงียบงันวังเวง ทันใด ฮุดซิมได้ถอนใจหนักๆ แล้วกล่าวทำลายความเงียบว่า

"ประสกแซ่คุ้ย เวลาที่ท่านจะล้างแค้นมีเหลือไม่มากแล้ว ท่านสมควรจะฉวยโอกาสไว้จึงถูกต้อง"

ในกระแสเสียงที่ราบเรียบเยือกเย็นนี้ ยังมีความสะทกสะท้อนครอบคลุมอยู่มากมายหลายหลากนัก

ตาอันคมวาวของคุ้ยงังเพี้ย เบือนมาจ้องหน้าซีดขาวของฮุดซิมอย่างลืมตัวอีกคราว คุ้ยงังเพี้ยมิปรารถนาที่จะมอง เนื่องจากไม่ยอมเชื่อถือสายตาของตัวเองว่าหลวงจีนชรามีความสงบเยือกเย็นจะบิดเบือนความจริงไปได้ จนถึงกับขู่เข็ญบังคับให้บิดามารดาของตนต้องฆ่าตัวตาย ยิ่งไม่เชื่อว่า หลวงจีนชราผู้เปี่ยมความ

ปรานี จะเป็นฆาตกรอันโหดเหี้ยมไร้ศีลธรรม!

แต่ทว่า ความจริงประจักษ์อยู่เบื้องหน้าสายตามิอาจจะปฏิเสธไปได้

ใช่แล้ว กาลเวลานับว่าเหลืออยู่ไม่มากจริงๆ เนื่องจากริมฝีปากที่ซีดขาวของฮุดซิม มีโลหิตไหลซึมออกมาเป็นเส้นสายอย่างแช่มช้า ช่างเป็นผงพิษที่ร้ายแรงเหลือประมาณทีเดียว คุ้ยงังเพี้ยสืบเท้าก้าวเข้าไปอย่างเชื่องซึมเซาเป็นสัญชาตญาณเท่านั้น หาใช่ตั้งใจอย่างไรไม่

กล้ามเนื้อบนใบหน้าฮุดซิมกระตุกเฉยๆ อยู่ครู่หนึ่ง คล้ายดั่งไม่มีปัญญาจะขมกลั้นความเจ็บปวดรวดร้าวของยาพิษที่กัดกร่อนอวัยวะภายใน

นอกจากฮุดซิมแล้ว สายตาเท่าที่มีทุกคู่ ต่างจับจ้องมองดูฝีเท้าของคุ้ยงังเพี้ย พวกทั้งหลายต่างมีความคิดเห็นเป็นเช่นกัน ไม่ปรารถนาให้คุ้ยงังเพี้ยลงมือฆ่าฮุดซิมที่ปราศจากกำลังจะต่อต้านป้องกันตัวให้ตายคามือไปจริง สาเหตุของเจตนานี้ หนึ่งนั้นเป็นเพราะมโนธรรมประจำใจที่มีในกมลสันดานของปุถุชนอีกประการหนึ่ง กลัวคุ้ยงังเพี้ยจะแปดเปื้อนเป็นราคีต่อเกียรติภูมิที่กระเดื่องเลื่องลือไปเพราะการนี้

ฝีเท้าอันหนักอึ้งของคุ้ยงังเพี้ยเหยียบย่ำอยู่บนพื้นศิลาที่มีใบสนแห้งร่วงหนา จนเกิดเสียงดังซู่ซ่าเบาๆ ความจริงเสียงแผ่วเบาที่เป็นธรรมดา แต่ยามนี้เมื่อได้ยินกระทบหู กลับรู้สึกหนักอึ้งจนทุกผู้คนอึดอัดแทบขาดใจ

ใกล้แล้ว! ใกล้เข้าไปมากแล้ว ยามนี้ ห่างจากแท่นศิลาที่ฮุดซิมนั่งอยู่มิถึงสามสิบเชียะ หากคุ้ยงังเพี้ยลงมือไปในขณะนี้ พอที่จะฟาดฮุดซิมให้ตายไปได้อย่างง่ายดาย

มุมปากฮุดซิมมีโลหิตไหลหลั่งลงมามากมายกว่าเดิมทุกขณะ จนจีวรสงฆ์สีเทาที่ครองได้กลายเป็นแดงฉานไปหย่อมใหญ่ ยิ่งดูยิ่งรู้สึกบาดนัยน์ตาสะท้านใจทันใดนั้น คุ้ยงังเพี้ยชะงักเท้าเอาไว้ ยกฝ่ามือขวาขึ้นมาเสมออกอย่างแช่มช้า ลำแขนในยามนี้กำลังสั่นระริกอยู่เบาๆ มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ ว่าเป็นเพราะจิตใจพลุ่งพล่านหวั่นไหว หรือไม่มีปัญญาข่มกลั้นความรู้สึกอันสับสนซับซ้อนของจิตใจ

ฮุดซิมได้ชื่อลอบถอนหายใจยาวๆ พริ้มตาที่แตกซ่านไร้ประกายลงอย่างแช่มช้า ทรวงอกสะท้อนขึ้นถี่เร็วด้วยความพลุ่งพล่าน แต่สีหน้ายังคงสงบเยือกเย็นเปี่ยมความปรานี เป็นที่เห็นแน่ชัด หลวงจีนชราหาได้พลุ่งพล่านดาลใจไปเพราะความตาย ที่กำลังกรายมาหาไม่

ตาสุกใสของคุ้ยงังเพี้ย เบือนมาจ้องหน้าฮุดซิมอีกครั้ง มือยิ่งสั่นสะท้าน

รุนแรงมากไปกว่าเดิมแล้ว

กาลเวลาผ่านไปในบรรยากาศ อันหนักอึ้งหดหู่แต่ละคน แทบจะได้ยินเสียงหัวใจของตนเองกำลังเต้นถี่เร็ว แต่ละคนบนสีหน้าต่างปรากฏแววเวทนาเห็นใจ แต่ทว่า ทุกผู้คนต่างไม่มีปัญญาจะเอ่ยปากห้ามปราม

มิใช่ดอกหรือ บุตรล้างแค้นแทนผู้บังเกิดเกล้าคือหน้าที่ของบุตรหลานพึงปฏิบัติ นับเป็นความกตเวทีประการหนึ่งได้!

ทันใด คุ้ยงังเพี้ยปล่อยฝ่ามือขวาห้อยลงมาอย่างแรง กล่าวด้วยความเจ็บช้าว่า

"ฮุดซิม ข้าพเจ้ามิฆ่าท่านแล้ว ท่านไปเถิด"

แม้กระแสเสียงก็ยังสั่นเครือ แสดงว่าฝืนใจกล่าวจนสุดเรี่ยวแรงแล้ว

การตกลงใจที่เป็นไปอย่างกะทันหันของคุ้ยงังเพี้ยนี้ ผิดคาดหมายทุกผู้คนยิ่งใหญ่นัก แทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกันนั้น ทุกคนต่างส่งเสียงอุทานขึ้นเบาๆ

ฮุดซิมลืมตาอันฝ้ามัวขึ้นจนกลมกว้าง ฝืนหัวร่อด้วยความคับแค้นรันทดกล่าวว่า

"ประสกแซ่คัย เพราะสาเหตุใด?"

คุ้ยงังเพี้ยเงยหน้างามสง่าขึ้นอย่างแช่มช้า ส่งเสียงกระด้างเย็นชากล่าวว่า

"เนื่องจากข้าพเจ้าทราบดี ว่าท่านรับประทานยาพิษในเวลาใดแล้ว"

ฮุดซิมยังคงฝืนใจยิ้ม แล้วกล่าวขึ้น

"นั่นเป็นการสมยอมของอาตมาโดยพร้อมใจ"

คุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงสั่นสะท้านด้วยความพลุ่งพล่านขึ้น...

"ท่านช่วยชีวิตของบรรดาสหายรักของข้าพเจ้าไว้ทั่วทุกตัวคน"

ฮุดซิมฝืนกำลังกล่าวอย่างเยือกเย็น

"เพื่อบุญคุณความแค้น?"

บัณฑิตจอมพิษษซีเง็กลิ้งสวนคำขึ้นในตอนนั้น

"และก็เป็นการเห็นใจกับอโหสิกรรม"

คุ้ยงังเพี้ยมิได้ส่งเสียงโต้เถียง แต่ท่าทีสีหน้ากลับปรากฏแววเจ็บช้ำและพลุ่งพล่าน

ฮุดซิมมองจ้องคุ้ยงังเพี้ย เป็นเวลาเนิ่นนานเหลือเกิน จึงได้ฝืนกำลังยิ้มขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

“ประสกแซ่คุ้ย เมื่อคราวกระโน้นบิดามารดาท่านถูกอาตมาคุกคามบังคับจนตาย...”

“มิต้องรื้อฟื้นขึ้นอีกต่อไปแล้ว...”

ฮุดซิมยังคงหัวร่อดั่งเดิม กล่าวว่า

“และบัดนี้อาตมากลับกลืนกินยาพิษร้ายแรงลงไปเอง อาตมามิได้ถูกผู้หนึ่งผู้ใดคุกคามบังคับ และมิได้ถูกผู้ใดโอบล้อมเอาไว้ แต่ทว่า มีอำนาจที่ทรงพลังยิ่งใหญ่กว่านั้นบีบคั้นบังคับต่ออาตมาอยู่ ทำให้อาตมามิอาจไม่ทำเช่นนี้ได้”

นัยน์ตาอันสุกใสของคุ้ยงังเพี้ย ปรากฏหยาดน้ำเอ่อคลอขึ้นบางๆ แต่มิยอมปล่อยให้น้ำตาหลั่งไหลลงมา

ฮุดซิมมองจ้องคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวเสียงทุ้มหนักสืบต่อไป

“พวกท่านทราบว่า เป็นพลานุภาพของกำลังใดหรือไม่?”

โลหิตสดๆ ที่ไหลออกจากมุมปาก จนหยดหยาดกลายเป็นเส้นสายไปแล้ว จีวรที่ทรวงอกเป็นสีแดงฉานจนบาดตา แต่หลวงจีนชรายังคงเฉยเมยคล้ายมิรู้สึกตัว

ไม่มีผู้ใดเอ่ยปากกล่าวคำ แต่ทว่า ทุกผู้คนต่างรู้แล้วว่าหลวงจีนชราจะกล่าววาจาใดมา

ฮุดซิมถอนหายใจยาวๆ อีกครั้ง กล่าวว่า

“มโนธรรม”

เป็นวาจาสั้นๆ แต่หนักหน่วงอย่างยิ่ง คล้ายดั่งใช้กำลังทั่วร่างจึงสามารถเปล่งออกได้

คุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงเฉื่อยชากล่าวขึ้น

“ท่านหากรู้จักรักถนอมชีวิต ขณะนี้สมควรหุบปากลงได้แล้ว”

ฮุดซิมฝืนยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

“เวลาที่อาตมาสามารถกล่าววาจานั้น มีอยู่ชั่วลัดนิ้วมือเดียวเท่านั้นเอง อย่าว่าแต่อาตมาก็ไม่ปรารถนาที่จะละทิ้งโอกาสชดใช้หนี้สิน จะปลดเปลื้องจากมลทิน อาตมาต้องการมาตายอยู่เบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยท่าน ให้ท่านได้กตเวทีสมหน้าที่ของบุตรหลาน”

กล้ามเนื้อบนใบหน้าของคุ้ยงังเพี้ยสั่นกระตุกอย่างรุนแรง ริมฝีปากสั่นระริกอยู่หลายคราคล้ายจะกล่าววาจาใด แต่ทว่าในที่สุดก็กลั้ำกลืนเอาไว้ได้

ฮุดซิมพริ้มตาลงช้าๆ ใช้กระแสเสียงที่อ่อนล้าเอ่ยขึ้น

“ท่านเป็นบุคคลที่มีน้ำใจไมตรีสุดซึ้ง ขณะนี้อาตมามิต้องได้รับคำตอบ

จากปากท่าน อาตมาก็เชื่อมั่นว่าท่านต้องไม่ไปลงมือกับบรรดาศิษย์ของเสียวลิ้มยี่ที่ปราศจากความผิดเหล่านั้น”

คุ้ยงังเพี้ยมิได้ตอบ เนื่องจากว่ามิทราบควรตอบอย่างไร

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงพลันอดมิได้ต้องเอ่ยปากกล่าวขึ้น

“ท่านจะตายก็รีบตายไปเถิด ไยต้องมาทนทรมานอันลำเค็ญเช่นนี้ เราเชื่อมั่นว่าประมุขของพวกเราย่อมไม่ยอมลงมือกับเหล่าที่ปราศจากความผิดคิดร้ายเราก็เป็นเช่นกัน ท่านวางใจเอาไว้เถิด”

มาตรแม้นเป็นวาจาที่กล่าวอย่างระคายห ไม่น่าฟัง แต่นั่นเป็นวาจาที่เปล่งออกจากใจจริง มิทำให้ผู้ได้ฟังต้องขุ่นข้องหมองหมาง

ฮุดซิมคล้ายดั่งยังมิวางใจ ถามเสียงกระท่อนกระแท่นขึ้นว่า

“ประสกแซ่คุ้ย ท่านว่า...ใช่หรือไม่...”

ตาที่มีแววเจ็บปวดรวดร้าวจนแตกซ่าน จ้องมองมายังใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยด้วยความวิงวอน ปรารถนาใคร่จะได้รับคำตอบเพื่อประโลมใจในปรภพ

คุ้ยงังเพี้ยผงกศีรษะอย่างลืมตัว กล่าวว่า

“ใช่แล้ว แต่ข้าพเจ้ามิทราบว่าไฉนจึงต้องรับปากท่าน”

ฮุดซิมฝืนยิ้มอย่างปลาบปลื้มประโลมใจ รวมกำลังฮึดสุดท้ายกล่าวขึ้น

“เนื่องจาก...เนื่องจาก...อาตมาครานี้...หาใช่ทำเพราะ...ทำเพราะอาตมา...เนื่องจาก...ในโลกนี้...นับแต่นี้ก็จะไม่มี...อาตมา...”

วาจาคำสุดท้ายพอเปล่ง ก็ต้องกลืนลมหายใจอีดสุดท้ายเข้าไป อำลาจากโลกตลอดชั่วกาลนาน

หลวงจีนอาวุโสสูงแห่งยุค เนื่องจากความคิดที่ผิดพลาดเพียงวูบเดียวของครั้งกระโน้น เพื่อเกียรติภูมิอันกระเดื่องเลื่องลือ จึงยอมลงมือฆ่าฟันผู้ปราศจากความผิด ในชั่วชีวิตของหลวงจีนชรา มาตรแม้นเคยกระทำเพียงครั้งเดียว แต่ทว่าในครั้งนั้นก็คล้ายเพาะพันธุ์มหันตภัยเอาไว้ฆ่าตัวตายในภายภาคหน้า

โชคเคราะห์บาปกรรมไร้ประตู มีแต่ผู้คนจะหยิบฉวยกันเอง นี่ไยมิใช่เป็นบทเรียนที่ปุถุชนทั้งหลายพึงสังวรณ์ไว้ดอกหรือ?!

คุ้ยงังเพี้ย เหม่อมองดูซากศพหลวงจีนฮุดซิมที่นั่งมรณะอย่างเยือกเย็นสงบ ที่ปรากฏในดวงตายามนี้ คือหยาดน้ำสดใสสองหยด ซึ่งในที่สุดก็หลั่งไหลลงมาแล้ว มิว่าผู้ใดก็มิทราบ คุ้ยงังเพี้ยหลั่งน้ำตาด้วยความยินดีปรีดาที่ได้ล้างแค้นแทนผู้บังเกิดเกล้าสำเร็จ? หรือหลั่งน้ำตาปลงอนิจจังในการมรณะของหลวงจีน

อาวุโสสูงสุดแห่งยุคนี้!

โกวเนี้ยทั้งห้า ต่างพากันเคลื่อนกายเข้ามาก้าวใหญ่ คิดจะไปปลอบใจคุ้ยงังเพี้ยให้คลายความหม่นหมองบ้าง

ขณะเวลานั้นเอง พลันได้ยินบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"ยอดคนสารทิศใด? ในเมื่อกล้ามาไฉนจึงต้องซุกหัวซ่อนหางอยู่เล่า!"

เสียงตวาดของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งครานี้ ทำให้ทุกผู้คนต่างต้องตกตะลึงจนงงงันไป

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเบิ่งตาจนกลมกว้าง มองดูโกวเนี้ยทั้งห้าและคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง เห็นสีหน้าทุกคนต่างเลื่อนลอยงุนงง แสดงว่ามิได้รู้สึกต่อการนี้สักน้อยนิด จึงอดมิได้ต้องร้องขึ้นว่า

"เอ๊ะ! หนอนตำรา ท่านไปเรียนวิชาฟังพสุธามาตั้งแต่เมื่อใด?"

ที่แท้ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเข้าใจว่า แม้กระทั่งโกวเนี้ยทั้งห้ากับคุ้ยงังเพี้ยที่มีพลังสูงส่งปานนั้น ยังฟังมิได้ยินว่ามีคนซ่อนกายอยู่ในละแวกใกล้เคียง บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งย่อมไม่สมควรจะรู้ตัวจึงถูกต้อง

แต่ความจริง ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงละเลยความสำคัญไปข้อหนึ่ง นั่นคือสมาธิจิตใจของคนทั้งหลายในยามนี้ ต่างมิใช่จดจ่ออยู่อยู่บนตัวคุ้ยงังเพี้ย ก็ทุ่มเทอยู่บนซากศพฮุดซิมไต้ซือ จึงมิได้ไปสนใจสังเกตเหตุการณ์อื่นใดทั้งสิ้น จึงย่อมมิได้ยินแน่นอน

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง เป็นคนที่มีสติปัญญาเฉียบแหลม ภูมิปฏิภาณปราดเปรียวเฉลียวฉลาด เมื่อมาถึงเนินจ้อฮุดกังก็รู้ดีว่าอาจมีคนติดตามหลังมา เพราะกลัวพวกพ้องทั้งหลาย ในยามจิตใจพลุ่งพล่านหวั่นไหวถูกผู้คนลอบประทุษร้ายอย่างง่ายดาย ดังนั้น จึงสนใจอยู่กับความเคลื่อนไหวทางลอบข้างอย่างจดจ่อตลอดเวลา จะมีเสียงลมพัดใบไม้ไหวสักน้อยนิด ก็ไม่อาจรอดหูรอดตาของบัณฑิตจอมพิษไปได

ขณะเวลานั้น ที่ด้านในป่าสนด้านขวามือ พลันมีเสียงร้องสรรเสริญพระ-พุทธคุณที่ก้องกังวานดังขึ้น

"โอม มณีตัสสะ พวกอาตมามาที่นี่เนิ่นนานแล้ว"

เสียงขาดคำ ในป่าสนมีหลวงจีนจีวรเหลืองเดินช้าๆ ออกมาถึงแปดรูป แต่ละรูปต่างมีอายุประมาณสี่สิบปี

หลวงจีนจีวรเหลืองทั้งแปดรูปนี้ สีหน้าเคร่งขรึมสำรวม ท่าทีเคร่งเครียดจริงจัง ดุจดั่งเผชิญกับศัตรูผู้กล้าแข็ง แสดงอย่างแน่ชัด พวกนี้มีเจตนาร้าย!

คุ้ยงังเพี้ยและโกวเนี้ยทั้งห้า ในขณะที่เสียงตะคอกของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งดังขึ้นมา จิตใจก็สะท้านจนแจ่มใส ความรู้สึกสับสนได้ปลาสนาการจนหมดสิ้นทันที

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชามองดูหลวงจีนทั้งแปดรูป แล้วกล่าวว่า

"หัวหน้าผู้บงการ ไฉนไม่ออกมาพบกันสักครั้ง?"

ในป่าสนมีเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณดังก้องกังวานขึ้นอีกครั้ง

"ประสกมีสายตาประเสริฐมาก"

เสียงขาดคำ ในป่ามีหลวงจีนชราเดินช้าๆ ออกมารูปหนึ่ง ชราจนคิ้วเคราขาวโพลง มีใบหน้าเมตตาเปี่ยมความปรานี

งังเพี้ยพอเห็นหลวงจีนรูปนี้ สีหน้าพลันเคร่งเครียดลงทันที ดวงตาก็มีประกายอำมหิตอยู่วูบวาบแค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

"ฮุดอิ้น มิได้พบกันนานแล้ว?"

ผู้มาคือฮุดอิ้นไต้ซือ หัวหน้าของสามสงฆ์!

ฮุดอิ้นแย้มยิ้มแล้วตอบอย่างเยือกเย็นขึ้น

"ยากนักที่ประสกยังจำอาตมาได้"

คุ้ยงังเพี้ยพลันสะอึกกายไปสองก้าว แค่นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

"ฮุดอิ้น ในเมื่อท่านมาถึงที่นี้ ก็ย่อมตกลงใจจะต้านรับการจู่โจมด้วยวิธีใดได้แล้ว มา มา มา ระหว่างท่านเรา วาจาไร้สาระอย่าได้ว่ากล่าว ท่านออกมาเถิด"

เป็นน้ำเสียงที่เด็ดเดี่ยวแกร่งกร้าว บ่งบอกความจริงจังอันไม่อาจไกล่เกลี่ยคลี่คลาย

ในดวงตาที่เวทนาปรานีของฮุดอิ้น พลันปรากฏแววอำมหิตชั่วร้ายอย่างที่ยากจะสังเกตเห็นได้ขึ้นวูบหนึ่ง แสร้งทำเป็นงุนงงแล้วถามอย่างพิศวงสงสัย

"ที่อาตมามานี้ มิใช่มีเจตนาต่อสู้ชิงดีกับประสกท่าน แต่เป็นเพราะใคร่จะขอร้องให้ประสกท่านอธิบายความประการหนึ่ง"

ขาดคำจึงชะงักชั่วครู่ แล้วกล่าวสืบต่อ

"วัดเรามิเกี่ยวข้องพัวพันกับบู๊ลิ้มเสมอมา แต่ประสกท่านฆ่าเจี้ยงเล่า (ผู้อาวุโส) ของวัดเราไปถึงสองรูปซ้อนๆ มิทราบว่ามีเจตนาเป็นฉันใดกันแน่?"

กล่าวแล้วกวาดตามองไปทางป่าสนรอบบริเวณครั้งหนึ่ง

บัณฑิตจอมพิษโจหายวาบ คำนึงขึ้นว่า

“น่ากลัวผู้มาไม่เพียงเป็นพวกมันเท่านั้น ประมุขหากตอบโต้ไม่รอบคอบรัดกุม อาจจะเป็นการสร้างความอาฆาตมาตรร้ายไปทั่วทั้งบู๊ลิ้มก็ได้”

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้มีโทสะดาลเดือดจนสติเลอะเลือน เปล่งเสียงหัวร่อด้วยความเดือดดาลทะยานใจ กล่าวว่า

“ฮา ฮา...ฮุดอิ้น นี่เป็นการรู้แล้วแสร้งถามชัดๆ ข้าพเจ้ามิเพียงฆ่าพวกมันเท่านั้น แม้ตัวท่านในวันนี้ก็อย่าหมายมีชีวิตรอดกลับไปที่เสียวลิ้มยี่เลย”

หลวงจีนจีวรเหลืองทั้งแปดรูปพอได้ฟัง บนใบหน้าอันเคร่งขรึมสำรวม ก็ปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้นพร้อมกัน...

ฮุดอิ้นแสร้งทำทีเป็นตื่นเต้นตกใจ กล่าวว่า

“หรือประสกท่านเห็นการฆ่าคนเป็นของสนุก?”

คุ้ยงังเพี้ยจะเอ่ยปากว่าไป พลันได้ยินบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกล่าวสวนคำขึ้น

“ไต้ซือ สาวกพุทธองค์เคารพในสัจจะวาจาจริง ไต้ซือเมื่อคราวครั้งกระโน้น ได้ไปเดี่ยวเข็ญบังคับผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองของประมุขแซ่คุ้ยตายในหุบเขาอั๊งเฮียะก๊กอยู่ชัดๆ แต่ขณะนี้ กลับมาแสร้งทำเป็นมิทราบ หรือไต้ซือจะเป็นคนที่ลืมง่ายดั่งนี้จริงๆ?”

น้ำเสียงของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งก้องกังวานผิดปรกติ แสดงว่ามีเจตนาที่มุ่งหมายในหลายประการ

ฮุดอิ้นกล่าวตอบด้วยความหนักแน่นเยือกเย็น

“ไหนเลยจะมีเรื่องเช่นนั้น มิทราบผู้ใดจะเป็นพยานยืนยันได้”

เป็นวาจาที่ผิดคาดหมายของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง เพราะคาดฝันไม่ถึงเลยว่า ฮุดอิ้นที่มีศักดิ์ศรีสูงส่งจนได้รับความเลื่อมใสจากบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดิน จะกลายเป็นอันธพาลที่ไม่มีสัจจะวาจา ใช้ความดื้อด้านมาปฏิเสธความผิดต่อหน้าอย่างปากแข็ง

ซีเง็กลิ้งอดมิได้ต้องแค่นหัวร่อใส่หน้า แล้วกล่าวว่า...

“ไต้ซือมีความกล้ากล่าววาจาดังนี้มา นับว่าน่าเคารพนับถือยิ่ง”

ฮุดอิ้นกล่าวอย่างเฉื่อยเฉยไม่ละอายใจ

“อาตมากล่าวไปตามความเป็นจริง มีอันใดจะน่าเคารพเลื่อมใสกัน?”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งอดมิได้ ต้องกระซากเสียงขุ่นเคืองขึ้น

“ฮุดอิ้น ท่านมิได้ไปที่หุบเขาอั๊งเฮียะก๊กมาจริงๆ?”

วาจาของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งเพิ่งขาดคำ พลันได้ยินเสียงแค่นหัวร่อดังมาจากราวป่าด้านซ้ายมือว่า

“แม้จะไปจริงๆ แต่นั้นก็ไปเพื่อจรรโลงคุณธรรมอันดีงามของบู๊ลิ้ม เป็นชนชาวบู๊ลิ้มแล้ว ไม่คำนึงถึงคุณธรรมอันดีงาม ไหนเลยจะพิทักษ์รักษาประเพณีของบู๊ลิ้มเอาไว้ได้”

เสียงขาดคำ ในป่าสนพลันปรากฏตัวน่ำจั๊ว (งูทักษิณ) เดินออกมา ที่ด้านข้างของมันยังมีชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำติดตามอยู่อีกเก้าคน

พวกคุ้ยงังเพี้ยพอเห็นน่ำจั๊วปรากฏตัว ทราบดีว่าบริวารของพรรคเทียนฮวงก้าก็พากันมาถึงแล้ว และพวกมันพอมาถึง ย่อมไม่ใช่มีเพียงสิบคนนี้อย่างแน่นอนเด็ดขาด

หงส์เกียวกลอกตาอันแวววาวของนางไปมา แค่นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

“ในเมื่อท่านทั้งหลายพากันมาแล้ว ยังจะต้องเชื้อเชิญออกทีละคนด้วยหรือ?”

ในป่าด้านหน้าและหลัง มีเสียงหัวร่อดังสนั่นขึ้นสองครั้ง แล้วปรากฏร่างตังฮง (ผึ้งบูรพา) ปักเหียก (แมงป่องพายัพ) ออกมา ที่ด้านหลังของทั้งสองก็มีชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำติดตามมาฝ่ายละเก้าคนเช่นกัน

ด้วยสภาพการขณะนี้มาคำนวณ แสดงว่าพวกมันมีเจตนาร้ายอยู่แน่ชัด

นัยน์ตาอันกลมกว้างของฮวยไฮ้ป้าอ๊วง ปรากฏแววยินดีขึ้นวูบหนึ่ง พึมพำกับตนเองว่า

“ในคราวนี้พอที่จะยึดเส้นยึดสายได้แล้ว”

ฮุดอิ้นกวาดตามองสามในสี่ท้าวจัตุโลกา ผงกศีรษะคารวะแล้วกล่าวว่า

“คิดมิถึงว่าท่านทั้งหลายก็มาแล้ว ดูท่านี่เป็นชะตาฟ้าดลบันดาล”

ความหมายในวาจา เท่ากับบอกฟ้าได้ช่วยให้พวกมันมีโอกาสกำจัดพวกคุ้ยงังเพี้ยให้แตกดับไปแล้ว

แต่ตังฮง (ผึ้งบูรพา) แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ขณะนี้ พวกเราได้ยืนอยู่ในแนวเดียวกันชั่วคราว”

ฮุดอิ้นหัวร่อแล้วกล่าวสวนคำขึ้น

“นับแต่นี้น่ากลัวจะเป็นเช่นกันตลอดไป”

น่ำจั๊ว (งูทักษิณ) กล่าวขึ้นบ้างว่า

“ไต้ซือหมายความว่า ท่านก็จะเข้าร่วมในพรรคเรา?”
ฮุดอิ้นพลันแสยะยิ้มอย่างชั่วร้าย กล่าวขึ้น
“อาตมาเพียงคำนึงคุณธรรมของวงพวกนักเลง”
คุ้ยงังเพี้ย เปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นด้วยความดั่งแค้น กล่าวว่า
“คุณธรรม คุณธรรม หลวงจีนทุศีล คุณธรรมเรียกร้องให้ท่านมาหรือ”
ทันใด ในป่าสนมีเสียงตวาดกราดเกรี้ยวดังขึ้น
“ข้าพเจ้าเป็นคนบอกข่าวเอง คิดไม่ถึงกระมัง?”

หลั่งเลือดชโลมเนิน

เสียงขาดคำ ทางป่าสนด้านหลังหลวงจีนจีวรเหลืองแปดรูป พลันปรากฏ บุรุษหนุ่มรูปงามกระโดดปราดออกมาสองคน

ทั้งสองกระโดดมาที่เบื้องหน้าหลวงจีนทั้งแปดรูป กวาดตามองดูผู้คนอย่างโอ่อ่าโอหัง สีหน้าท่าทีปรากฏแววลำพองจนผยองยิ่ง

หงส์เกียวพอเห็นคนทั้งสอง คิ้วเรียวงามของนางต้องขมวดมุ่น แค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

“เรายังเข้าใจว่าเป็นใคร ที่แท้ชิกแซอ้วงจื้อกับแป๊ะลี้นี่เอง”

ใช่แล้ว ทั้งสองคนก็คือชิกแซอ้วงจื้อ (ราชบุตรเจ็ดดาว) ซุนคี้กับแป๊ะลี้ (ชะมดขาว) งักคีฮง แน่นอนพวกฮุดอิ้น ก็คือกำลังที่พวกมันออกไปบอกข่าวตามมานั่นเอง

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้เหลือบแลดูเตี้ยเอียลิ้มแวบหนึ่ง ในดวงตาปรากฏประกายอันประหลาดพิสดารอยู่เจิดจ้า จากนั้นเบือนสายตามองมาทางสามคนของเทียนฮวงก้า ประสานมือขึ้นกล่าวว่า

“ขอบพระคุณทุกท่านที่กรุณาช่วยเหลือ”

ปักเปียก (แมงป่องพายัพ) แสยะยิ้มกล่าวว่า

“ช่วยเหลือ?” เทียนฮวงก้ามิเคยช่วยเหลือผู้หนึ่งผู้ใดมาเลย ที่พวกเรามาในคราวนี้ เพราะเห็นแก่เรื่องของตัวเอง ท่านอย่าได้ปิดทองบนใบหน้าตัวเองไปให้มากนัก”

เป็นวาจาที่ไม่มีความเกรงใจแม้แต่น้อย แสดงอย่างแน่ชัด พวกเทียนฮวงก้ามิได้แยแสศักดิ์ศรีของราชบุตรเจ็ดดาวอยู่ในสายตา ดังนั้นจึงกล่าววาจา

ก้าวร้าวระคายหูให้

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ที่ยโสโอหังยิ่งยวด พอฟังดิ้วก็เลิกจนสูงชัน แต่แล้วยังกล้ำกลืนฝืนทนอยู่ได้ เนื่องจากว่า พวกมันขณะนี้ยังต้องวิงวอนผู้อื่นมาเสริมกำลังอยู่

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ยิ้มน้อยๆ แล้วกล่าวว่า

"จุดประสงค์ของท่านเรา มาตรแม้นมิคล้ายกัน แต่เป้าหมายก็ต้องตรงกันอยู่"

น่าจั่วหัวร่อเสียงเย็นชา แล้วกล่าวว่า

"วาจาประโยคนี้ยังนับว่าถูกต้อง"

ชะมดขาวงักคีฮงกวาดตาดูโกวเนี้ยทั้งห้า หัวร่ออย่างลำพองใจแล้วกล่าวว่า

"โกวเนี้ยทุกท่าน ขณะนี้พวกท่านตกอยู่ในวงล้อมอันหนาแน่นแล้ว ความเป็นตายร้ายดีก็อยู่ในกำมือของผู้อื่น โกวเนี้ยทั้งหลายเคยได้คิดถึงเรื่องเหล่านี้บ้างหรือไม่?"

เป็นวาจาที่เปี่ยมความข่มขู่คุกคามอยู่อย่างชัดเจน

หงส์เกียวพอฟังว่า พวกประดานี้ล้วนถกมันทั้งสองเรียกร้องให้มา ก็มีความชิงชังต่อมันจนเข้ากระดูกแล้ว พอวาจาชะมดขาวงักคีฮงขาดคำ นางจึงหัวร่อขึ้นด้วยความขุ่นแค้นแสนสาหัส กล่าวว่า

"วาจาของท่านกล่าวจบแล้วหรือไม่?"

หงส์เกียวที่มีความงามผุดผาดบาดตา มาตรแม้นอยู่ในอารมณ์ขุ่นเคืองสุดแสนสาหัส แต่ยามยิ้มยังหยาดเยิ้มจนผู้คนต้องลุ่มหลงรัญจวน อย่าว่าแต่ชะมดขาวงักคี้ฮงซึ่งลอบหลงรักนางอยู่นานแล้ว ดั่งคำว่า

"ผู้อยู่ในสถานการณ์ก็มัวเมา" มันไหนเลยจะสังเกตความขุ่นเคืองหรือปีติของหงส์เกียวออกมาได

วาจาหงส์เกียวพอขาดคำ มันพลันหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"แต่ทว่า โกวเนี้ยทุกท่านหากยินยอมกลับใจเสียในตอนนี้

พวกเรายังพอจะเปิดทางให้โกวเนี้ยรอดชีวิตได้อยู่"

หงส์เกียวแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

"ท่านคิดว่า อาศัยพวกท่านที่เป็นตัวประกอบชั้นสาม สามารถจัดการพวกเราให้ล้มตายลงในที่นี้ได้แล้ว?"

ชะมดขาวงักคีฮงกลัวว่าจะเกลี้ยกล่อมนางยอมมิได้ จึงรีบกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังขึ้นว่า

"สู้กันลำพังตัวต่อตัว ผู้ใดเป็นฝ่ายมีชัยก็ยังมิอาจคาดคำนวณได้ แต่ทว่าพวกท่านอย่าลืมเสีย ที่นี้มีคนของเทียนฮวงก้า นอกจากภายในนี้แล้ว ภายนอกยัง..."

ทันใด น่ำจั๊วแค่นหัวร่อแล้วสอดคำขึ้น

"ท่านมิรู้สึกปากมากเกินไปดอกหรือ!"

ชะมดขาวงักคีฮงงงงันชั่ววบ รีบชะงักวาจาแล้วกล่าวเปลี่ยนเรื่องขึ้นว่า

"โดยสรุปแล้ว สถานการณ์ของวันนี้ ท่านทั้งหลายต้องมีเภทภัยมากไปกว่าโชคช่วย"

หงส์เกียวแค่นหัวร่อสวนคำขึ้น

"อย่างนั้น กลับจะต้องขอบคุณในเจตนาดีของท่านกระมัง?"

ชะมดขาวงักคีฮงหัวร่ออย่างร่าเริง กล่าวขึ้น

"หามิได้ .หามิได้ข้าพเจ้าเพียงเพราะ..."

หงส์เกียวมิรอให้มันกล่าววาจาจบคำ รีบสอดขึ้นในทันที

"ท่านยังจำเมื่อตอนแยกทางกันครั้งแรก เราเคยกล่าววาจาใดไปบ้าง?"

พอขาดคำดวงตาแวววาวของนาง ปรากฏความอำมหิตจนโชติช่วง เคลื่อนเท้าก้าวช้าๆ มาหาชะมดขาวงักคีฮง

ชะมดขาวงักคีฮง ถูกความลุ่มหลงมัวเมาจนสมองเลอะเลือน เข้าใจผิดคิดว่าหงส์เกียวเกิดความหวาดกลัว มีเจตนาจะเกลี้ยกล่อมมันให้เข้าพวก เพื่อจะหาทางปลีกตัวหลุดพ้นจากอันตรายครานี้ กับประกายที่เจิดจ้าของนาง ถึงกับมิได้พบเห็นความผิดปรกติใดๆ เลย

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้รีบเตือนเสียงเบาๆ ขึ้นว่า

"งักคีฮง ท่านควรมีสติแจ่มใสกว่านี้บ้าง"

ชะมดขาวงักคีฮงกลับเข้าใจผิด คิดว่าราชบุตรเจ็ดดาวริษยามัน จึงแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"ท่านอย่าได้พร่ำพิไรไป"

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ และชะมดขาวงักคีฮงความจริงไม่มีไมตรีอันลึกซึ้งอย่างไรอยู่ เท่าที่พวกมันรวมหัวเข้าด้วยกัน เป็นเพียงต้องการแสวงหาผลประโยชน์ในกันและกันชั่วคราวเท่านั้น มันพอเห็นชะมดขาวงักคีฮงมิรู้จักชั่วดีถึง

ปานนี้ ก็ลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงขึ้นว่า

"นี่เป็นการแส่หาที่ตายของเจ้าเอง จะกล่าวรำพันต่อผู้อื่นมิได้"

ขณะขบคิดก็ก้าวถอยไปช้าๆ

ชะมดขาวงักคีฮงในยามนี้ ทุ่มเทความคิดอยู่แต่แง่ดีทุกซอกมุม แต่มันขบคิดจนสมองเหือดแห้ง ก็คิดมิออกว่า ตอนที่หงส์เกียวตัดมือทั้งสองของมันไปนั้นยังเคยกล่าววาจาทอดไมตรีอย่างไรมา จึงต้องปลอบประโลมใจตัวเองขึ้นอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง

"อาจบางที ยามนั้นข้าพเจ้าไม่ได้ยินกระมัง?"

ขณะขบคิดก็รีบยิ้มประจบประแจง กล่าวขึ้นว่า

"โกวเนี้ยโปรดได้อโหสิ ข้าพเจ้าในยามกะทันหันรื้อฟื้นความทรงจำมิได้"

ขณะนี้ระยะของทั้งสองฝ่ายได้ห่างกันไม่ถึงสิบเชียะแล้ว

หน้าอันผุดผาดสะคราญของหงส์เกียว พลันเคร่งเครียดเย็นชา ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ต้องการให้โกวเนี้ยเตือนสติท่านหรือไม่?"

ชะมดขาวงักคีฮงใจหายวาบไปอย่างลืมตัว ชะงักเท้าเอาไว้ในบัดดล สัญชาตญาณได้บ่งบอกกับมันอย่างเปิดเผย ว่ามิอาจจะเดินเข้าไปใกล้กว่านี้อีกแล้ว

แต่ทว่า มันยังคงไม่ยินยอมเลิกรา ร้องโพล่งไปว่า...

"โกวเนี้ยบอกมาฟังดู?"

ความอำมหิต ปรากฏขึ้นบนใบหน้าหงส์เกียววูบใหญ่ เค้นเสียงยะเยียบกล่าวขึ้นว่า

"คราวหน้าเมื่อพบกัน ก็เป็นกาลแตกดับของท่าน..."

นางมีน้ำเสียงอันสดใสไพเราะ วาจาพร่างพรูมาประดุจเป็นไข่มุขที่ร่วงหล่นลงในจานหยก ผู้คนฟังแล้วมิรู้สึกว่าเสียเวลาอย่างไรเลย

วาจาหงส์เกียวพอขาดคำ พลันตวาดกราดเกรี้ยวขึ้นว่า

"วันนี้เป็นวันตายของเจ้าแล้ว รับมือ"

เสียงขาดคำกระบวนท่าเก้าเซียวเม่งหงส์ (หงส์ร้องก้องนภา) ฟาดเข้าหาชะมดขาวงักคีฮงดั่งสายฟ้า

เป็นฝ่ามือที่จู่โจมด้วยความรวดเร็ว ดุจอสนีบาตฟาดใส่ ว่องไวปราดเปรียวจนผู้คนคาดไม่ถึง

พลังฝีมือของหงส์เกียวสูงส่งกว่าชะมดขาวงักคีฮงมากมายหลายเท่านัก

อย่าว่าแต่งักคีฮงในยามนี้ ได้เมาความงามของนางจนหน้ามืดสติเลอะเลือน มิอาจรวบรวมพลังทั้งมวลขึ้นต่อต้านป้องกันตัว แม้จะเป็นในระหว่างจิตใจแจ่มใสสติปัญญาปราดเปรียว มือปลอมทั้งสองนั้นมิอาจใช้ให้เป็นประโยชน์ได้มากเท่าใด

เสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยองยิ่ง ก้องกังวานไปทั่วทั้งป่าเขา ทำให้ผู้คนต้องขนลุกเกรียวด้วยความหวาดหวั่น

เสียงโครมดังสนั่น เมื่อร่างกำยำล่ำสันของชะมดขาวงักคีฮงกระเด็นไปฟาดกับพื้น ซึ่งห่างไกลกว่าห้าสิบเชียะ โลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ดดั่งน้ำพุ สิ้นใจตายในทันที

น่าอนาถที่ปณิธานยิ่งใหญ่ของมันมิทันสำเร็จ แต่กลับมัวเมาในอิสตรีเกิดความชั่วร้ายขึ้นบดบังปัญญาจนต้องทำให้ต้องถูกฆ่าตายอย่างอุจาด เป็นที่เห็นได้ว่ากงกรรมกงเกวียนสนองกันไป โดยไม่มีที่ผิดพลาดแม้แต่น้อย

หลวงจีนทั้งแปดรูป และบริวารเทียนฮวงก้าทั้งมวล ต่างตื่นตกใจจนตะลึงลานไปหมดสิ้น ช่วงเวลานี้ มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจจะเปล่งเสียงออกจากปากได้!

พวกนี้ในตอนต้น ต่างเข้าใจว่าคุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมืออันสูงส่งหยั่งคะเน ดังนั้น ทุ่มเทความสนใจทั้งมวลอยู่ในการต่อต้านกับคุ้ยงังเพี้ยเพียงลำพัง มิเคยคาดคิดถึงว่า ดรณีน้อยที่งามตาปานหยาดฟ้า ก็จะมามีพลังฝีมือที่สงส่งจนผัดนไม่อาจหยั่งคะเนดั่งนี้!

หากแม้นคำนวณตามสภาพที่เห็น ดรุณีน้อยอีกสี่นาง แม้จะมีพลังฝีมือไม่เทียบเท่า ก็น่ากลัวมิได้ด้อยไปสักมากน้อยเท่าใด ดังนั้นเอง จิตใจของหมู่ผู้มีฝีมือรอบด้าน ได้เริ่มวิตกกังวลขึ้นบ้างแล้ว

หงส์เกียวกวาดตาเย็นชามองดูซากศพชะมดขาวงักคีฮงแวบหนึ่ง พลันหันหน้ามาทางราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ ตวาดเสียงแหลมเล็กขึ้น

"ซุนคี้ ขณะนี้เวรเจ้าแล้ว"

เสียงขาดคำ ก็เคลื่อนเท้าก้าวเข้าไปหาราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ทันที

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้มีพลังฝีมือที่ทัดเทียมกับเตี้ยเอียลิ้ม จึงย่อมรู้สำนึกตัวเป็นอันดี ไหนเลยจะกล้าเผยอหน้าขึ้นรับมือกับหงส์เกียวได้ พอเห็นหงส์เกียวเดินอย่างอาฆาตมาดร้ายเข้าไปหามัน มันก็ถอยกายไปด้านหลังทีละก้าว ทีละก้าวอย่างหวาดหวั่นจนลืมตัว

ฮุดอิ้นนิ่งคิดอยู่ในใจอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

"หากมิห้ามปรามขัดขวางเสียแต่เนิ่นๆ โดยยอมถูกพวกมันทำลายไปที

ละหน่วย น่ากลัวความมีชัยในวาระสุดท้าย จะเลือนรางจนยากคำนวณได้”

พอตกลงใจก็รีบเอ่ยปากอย่างเร่งร้อนขึ้น

“ประสกหญิงมาฆ่าฟันดั่งนี้ มิรู้สึกขัดเจตนารมณ์ของฟ้าดินหรือ?”

หลวงจีนชรานี้มีรูปลักษณะที่เมตตาอารีย์ แต่จิตใจเลวทรามชั่วร้ายเปี่ยมอุบายอันเลือดเย็น วาจาทุกถ้อยคำล้วนขัดกับใจจริงจนสุดกู่

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวสวนคำขึ้นว่า

“ฮุดอิ้น ท่านจะเสนอหน้าออกห้ามปรามกระมัง?”

กล่าวแล้ว สาวเท้าก้าวเข้าไปในบริเวณกลางลานอย่างประสงค์ร้าย

ฮุดอิ้นกวาดตามองดูสามในสี่ท้าวจัตุโลกา ร้องเสียงหนักๆ ขึ้นว่า

“อาตมาเพราะต้องการกอบกู้มหันตภัยอันร้ายแรงในคราวนี้ ไหนเลยจะยินยอมให้พวกท่านทำลายไปทีละหน่วย ทีละคน โดยยอมเห็นพวกพ้องแนวเดียวกันต้องหลั่งเลือดเสียชีวิตลงตำตา ย่อมต้องเสนอหน้าออกขัดขวางห้ามปรามแล้ว”

ปากของหลวงจีนชราแม้จะว่าเสนอหน้า แต่เท้ากลับมิได้ขยับเขยื้อนออกจากที่เดิมเลย

น่ำจั๊ว ปักเหียก และตังฮง พอได้ยินวาจาของฮุดอิ้น ต่างก็ฉุกใจได้คิดขึ้นทันที คำนึงอยู่ว่า

“จริงทีเดียว พวกคุ้ยงังเพี้ยเหล่านี้แต่ละคนมีพลังฝีมืออันสูงส่งสุดยอด หากยามนี้ยังไม่ลงมือ รอมันฆ่าฟันพวกฮุดอิ้นตายไปหมดสิ้นแล้ว น่ากลัวโอกาสของการพ่ายแพ้หลบหนีก็จะไม่มีอีกแล้ว”

แน่นอน พวกมันต่างเป็นนักเลงเก่าอันกลอกกลิ้งโชกโชน ความหมายในวาจาของฮุดอิ้น ย่อมได้ฟังจนกระจ่างใจ แต่ทว่า สถานการณ์ในยามนี้ก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ แม้มิคิดจะถูกคุกคามให้ร่วมมือกันไปกลุ้มรุมก็ไม่ได้เสียแล้ว

ตังฮงจึงเป็นคนเอ่ยปากขึ้นก่อน

“นับพวกเราเทียนฮวงกา เข้าไปส่วนหนึ่งด้วยก็ได้...”

ขาดคำ กวาดตามองมาทางน่ำจั๊วกับปักเหียก กล่าวสืบต่อไป

“ตัวประหลาดเฒ่าทั้งสอง พวกท่านมีความเห็นเป็นอย่างไร?”

น่ำจั๊วแสยะยิ้ม กล่าวขึ้น

“เล่าฮูกำลังคิดอยู่เช่นนั้นพอดี”

ปักเหียนนั้นถลึงตาจ้องหน้าฮุดอิ้น กล่าวเสียงหนักๆ

“หลวงจีนใหญ่ พวกเราร่วมกันเข้าไปทันที”

ฮุดอิ้นเห็นแผนของตนสำเร็จดั่งปรารถนา ก็รีบรับคำขึ้นว่า

“อาตมาไปในบัดดล”

เสียงขาดคำก็เดินเข้าหาคุ้ยงังเพี้ย แต่ทว่า เท้าของมันยังคงรักษาระดับเดียวกับคนทั้งสาม มิยอมจะรวดเร็วกว่าแม้แต่ก้าวเดียวตลอดเวลา

บรรยากาศอันหนักอึ้งตึงเครียด ได้เขม็งเกรียวจนถึงขั้นจะปะทุแล้ว

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วง และพวกมารทะเลเลือดทั้งห้าต่างกระเหี้ยนกระหือกันจนคึกคัก ตระเตรียมลงมือด้วยความกระตือรือร้น ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงร้องขึ้นด้วยความสนุกสนานว่า...

“ในที่สุดก็รอจนถึง”

โกวเนี้ยทั้งห้าก็ลอบเกร็งพลังภายในขึ้นผนึกตัวไว้ทิศทางที่พวกนางเลือกยืน คือรอบข้างคุ้ยงังเพี้ย อาจบางทีแม้กระทั่งในสถานการณ์อันคับขันปานนี้ พวกนางก็ยังไม่ปรารถนาจะผละห่างไปจากคุ้ยงังเพี้ยเลย

ทั้งสองฝ่ายเริ่มย่นระยะกระชั้นชิดเข้าไปทุกขณะ แต่ในยามนั้น ในป่าสนพลันมีเสียงตวาดหนักๆ ดังขึ้นมา...

“คนของเทียนฮวงก้า จงถอยให้เราทั้งสิ้น!”

เสียงตวาดเกรี้ยวกราด ที่ดังอย่างไม่คาดหมายสร้างความตื่นตกใจให้แก่ทุกคนบนลานหญ้า สายตาเท่าที่มีต่างเบือนมองไปทางต้นเสียงอย่างลืมตัวทันที

ทันใด ตัวประหลาดเฒ่าทั้งสามพากันร้องขึ้นพร้อมเพรียง

“อา รองประมุข”

ท่าทีสีหน้าเปี่ยมความตื่นเต้นสงสัยเป็นล้นพ้น

ถูกแล้ว ผู้มาคือรองประมุขพรรคเทียนฮวงก้านามกีจื้อเซี้ยฉายาฮึ้งตี้บ้อฮ้วง

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“รองประมุข มิได้พบกันนานแล้ว”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงตอบเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“มิได้พบกันนาน”

ขณะนั้น ตังฮงได้เอ่ยปากถามอย่างคลางแคลงสงสัย

“รองประมุขไฉนมิได้ขัดขวางห้ามปราม?”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงเน้นเสียงเย็นชาหนักแน่นว่า

“เทียนฮวงก้าจะไม่สอดตัวเข้าไปในบุญคุณความแค้นของผู้อื่น”
น่ำจั๊วส่งเสียงระรัวขึ้นบ้าง
“แต่ทว่า ก้าจู๊ (ประมุข) ได้...”
ฮี้งตี้บ้อฮ้วงมิรอให้วาจาน่ำจั๊วกล่าวจบคำ แค่นหัวร่อสอดขึ้นว่า
“ในที่นี้ผู้ใดมีสิทธิ์บงการ?”
ทั้งสามพากันน้อมกายตอบขึ้น
“รองประมุขบงการ”
ฮี้งตี้บ้อฮ้วงส่งเสียงเย็นชา กล่าวว่า
“อย่างนั้น จงถอยออกไปให้เรา”
ตังฮงขมวดคิ้วกล่าวขึ้นอย่างลำบากใจ
“แต่พวกเรามีคำสั่งของท่านประมุขอยู่ในหน้าที่”
ฮี้งตี้บ้อฮ้วงพอฟังก็ฉุกใจคิด ลอบแค่นหัวร่อแล้วดำนึงขึ้น
“ที่ไม่ใช้เรามาในครานี้ เราก็คำนวณเจตนาได้แต่แรกแล้ว เฮอะ เสียดายที่เจ้ามิจับกุมเราคุมขังเอาไว้เสีย”
ความคิดมาตรแม้นเกิดขึ้นอยู่วูบวาบ แต่สีหน้ายังคงข่มเป็นปรกติมิมีพิรธ แสร้งแค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า...
“คำสั่งอะไรกัน ไฉนเรามิทราบเลย?”
ตังฮงพอฟังก็รีบล้วงมือเข้าอกเสอ ดึงธงแพรสีเหลืองทองออกมาผืนหนึ่ง สะบัดกวัดแกว่ง แล้วกล่าวอย่างลำพองผยองใจ
“ประกาศิตวัชสุวรรณอันสูงสุดของพรรค”
คนทั้งมวลกวาดตามองไป เห็นธงแพรสีเหลืองทองนี้มีความกว้างเพียงครึ่งเชียะ รอบด้านสี่มุมมีอักษรสีแดงฉานอยู่สี่ตัว กึ่งกลางปักรูปภาพคนด้วยไหมดำ น่ากลัวภาพนี้ก็คือเทียนฮวงก้าจู๊ (ประมุขพรรค) กระมัง
ฮี้งตี้บ้อฮ้วงหัวร่อแค่นๆ แสร้งทำเป็นมิเชื่อกล่าวว่า
“ประกาศิตวัชสุวรรณเป็นสัญลักษณ์อันสูงสุดยอดของพรรคเทียนฮวงก้า ประมุขไหนเลยจะมอบให้แก่พวกท่าน รีบนำมาให้เราดูว่าแท้หรือเทียม”
เป็นวาจาที่กระด้างดั่งคำสั่ง กลับนับมีอำนาจของรองประมุขที่น่าระย่ออยู่บ้างจริงๆ
ตังฮงที่มิได้หลอกลวง ไหนเลยจะกลัวกับการพิสูจน์ พอฟังจึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“รองประมุขกล่าวถูกต้องแล้ว”

ขาดคำก็เดินส่ายอาดๆ อย่างยโสโอหัง ตรงไปยังรองประมุขฮี้งตี้บ้อฮ้วง ท่วงท่ามันในครานี้ หยิ่งผยองจนลำพองยิ่งนัก

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงยื่นมือรับธงสีทองมาแล้ว พลันตวาดเสียงก้องขึ้นว่า

“เจ้านอนให้เราเสีย”

เสียงดังพร้อมกับสะบัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่ท้องน้อยตังฮงอย่างว่องไว

ตังฮงไม่เคยคาดฝันว่า ฮี้งตี้บ้อฮ้วงจะกล้าฝ่าฝืนกฎของพรรคอย่างเปิดเผย ลงมือฆ่าฟันมันตามพลการรอจนเมื่อรัตัวก็ไม่ทันท่วงทีเสียแล้ว

พลังฝีมือของฮี้งตี้บ้อฮ้วง สูงส่งกว่าตังฮงมากมายหลายเท่านัก และบัดนี้ยังอยู่ในระยะอันกระชั้นชิด เป็นการลงมือที่ตังฮงมิทันจะรู้ตัว แล้วตังฮงไหนเลยจะหลีกเลี่ยงรอดพ้นไปได

ดังนั้นเอง เสียงแผดร้องที่โหยหวนชวนสยดสยอง ทำลายความเงียบงันของเนินเขานี้จนหมดสิ้น ร่างสูงใหญ่ของตังฮง ถูกฟาดจนกระเด็นไกลไปสามสิบกว่าเชียะ อวัยวะภายในแหลกละเอียดจนขาดใจตายคาที่

ความเปลี่ยนแปรที่อุบัติอย่างกะทันหัน ผิดคาดหมายของทุกผู้คนจนใหญ่หลวงนัก ไม่ว่าผู้ใดก็คิดมิออกฮี้งตี้บ้อฮ้วงที่มีศักดิ์เป็นรองประมุขพรรค เหตุไฉนจึงลงมือฆ่าตังฮงต่อหน้าต่อตาคนเป็นจำนวนมาก

แต่ทว่า ที่แปลกยิ่งกว่านั้น คือน่ำจั๊ว ปักเหียกไม่มีสีหน้าตื่นเต้นสงสัยไปกับการนี้เลย คล้ายดั่งว่า พวกทั้งสองต่างคาดคำนวณแน่ว่า เรื่องราวจะต้องเกิดขึ้นในทำนองนี้

ฮี้งตี้บ้อฮ้วง พอฟาดตังฮงตายคามือไปแล้ว กวาดตาเย็นชามองหน้าคนทั้งสองแวบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

“ตังฮงไปได้ธงประกาศิตปลอมนี้จากที่ใดกัน?”

น่ำจั๊วพอฟังก็แค่นหัวร่อ ตอบว่า

“รองประมุข พฤติการณ์ของท่านนับว่าไม่ผิดข้อสันนิษฐานของท่านประมุขเลย”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วง เห็นน่ำจั๊วมีท่าทีเยือกเย็นหนักแน่นก็ตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่งคำนึงอยู่ในใจ

“ประมุขมีสติปัญญาเฉียบแหลม กลอุบายกลอกกลิ้งชั่วร้าย อาจบางทีจะแสร้งใช้ตังฮงมาเป็นเครื่องพิสูจน์การทรยศต่อพรรคของเราก็ได้”

มาตรแม้นมีความตื่นตกใจไม่น้อย แต่สีหน้ายังคงข่มให้เป็นปรกติมิแปรเปลี่ยน ส่งเสียงเย็นชา กล่าวว่า...

“ก้าจู๊ (ประมุข) สันนิษฐานได้เรื่องราวใด?”

น่ำจั๊วแสยะเสียงเย็นชา แล้วตอบว่า

“ว่าท่านทรยศต่อเทียนฮวงก้า!”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงแค่นเสียงเย็นชาอย่างมั่นคงมิหวั่นไหว กล่าวว่า

“ทรยศต่อพรรค? น่าหัวร่อ เทียนฮวงก้าได้สร้างขึ้นมาด้วยมือเราและประมุขฟันฝ่าอุปสรรคอันยากแค้นจนสำเร็จเช่นดั่งวันนี้ เราเหตุไฉนจะทรยศต่อพรรค?”

น่ำจั๊วกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“กีจื้อเซี้ย นับแต่กลับจากเกาะปั้วเล้งเต้าแล้ว ก้าจู๊ก็คลางแคลงใจว่าท่านไม่ภักดีต่อพรรคอีกแล้ว เพียงแต่ไม่มีหลักฐานอันมั่นคงยืนยันเท่านั้น จึงไม่อาจจะลงโทษทัณฑ์แก่ท่านได้ แต่บัดนี้มิเป็นเช่นนั้นแล้ว...”

คุ้ยงังเพี้ยพอฟัง ต้องลอบคำนึงด้วยความตื่นตกใจว่า

“ประมุขพรรคเทียนฮวงก้า มีสติปัญญาและเล่ห์อุบายลึกซึ้งถึงปานนี้ น่ากลัวมันต้องเป็นศัตรูที่จัดการหักล้างลำบากยิ่ง”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วง เห็นสถานการณ์ได้ย่อยยับไปกับตา ไม่อาจจะไกล่เกลี่ยให้สมัครสมานกันได้อีกแล้ว ก็ตะเบ็งเสียงหัวร่อจนสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

“ฮา ฮา ประมุขน่ากลัวคาดคิดไม่ถึง ว่าเราจะทรยศต่อพรรคจนแตกหักกันไปข้างหนึ่งกระมัง? ฮา ฮา...”

ใบหน้าเยือกเย็นหนักแน่นของน่ำจั๊วพลันตื่นเต้นจนตึงเครียดขึ้นกล่าวว่า

“ก้าจู๊เรียกท่านกลับไป ท่านอาจบางทีจะลงโทษสถานเบาก็ได้”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงหัวร่อพลาง กล่าวว่า

“ดังนั้น เราว่ามันคาดคำนวณไม่ถึง”

พอขาดคำหันมากล่าวต่อคุ้ยงังเพี้ยว่า

“คุ้ยเฮีย ในที่สุดเราท่านก็พบพานกันอีกครั้งแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงเย็นชาตอบว่า

“สมควรอยู่ในสถานการณ์เป็นศัตรูกัน”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงสำทับกล่าวว่า

“หามิได้ นี่คือโอกาสเดียวที่เล่าฮูจะทดแทนพระคุณการช่วยชีวิตที่ท่านมี

ต่อเล่าฮูในเกาะปั้วเล้งเต้า”

น่ำจั๊วกล่าวสวนคำขึ้นทันที

“กีจื้อเซี้ย ท่านมั่นใจว่าหนีรอดพ้นจากฝ่ามือของก้าจู๊ได้แล้วหรือ?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วง เปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

“ชั่วชีวิตของกีจื้อเซี้ย เคารพอยู่แต่คำบุญคุณและความแค้น ความเป็นความตายของชีวิต เล่าฮูได้ละเลยนอกความสนใจมานานปีแล้ว นี่ก็เป็นเรื่องที่ประมุขเทียนฮวงก้าคาดคำนวณไม่ถึงอีกเช่นกัน ฮา ฮา...”

น่ำจั๊วเห็นสถานการณ์ผิดพลาดท่า ลอบชำเลืองตาบอกใบ้ให้แก่ปักเหียก แล้วทั้งสองก็ถอยกายไปทีละก้าว ทีละก้าว

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงหัวร่อพลางกล่าวขึ้น

“ทั้งสองท่านยังคิดจะหนีกลับไปบงการให้ไช้ไฟคลอกอีกหรือ?”

ฮุดอิ้นร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

“ไฟคลอก!”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“ไต้ซือน่ากลัวคิดไม่ถึง ว่าท่านก็เป็นผู้หนึ่งที่จะถูกไฟคลอก?”

ฮุดอิ้นร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

“เป็นแผนของเทียนฮวงก้า?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงผงกศีรษะรับคำ

“ถูกต้อง”

ฮุดอิ้นในขณะนี้ ตกอยู่ในสถานการณ์ที่รุกมิได้ถอยมิออกเสียแล้ว เมื่อเทียนฮวงก้าก็พลอยคำนวณหมายพิฆาตมันในแผนการ ย่อมไม่ยอมให้มันหลบหนีไปในขณะที่จุดไฟคลอกมา ฮี้งตี้บ้อฮ้วงมาตรแม้นเยือกเย็นมิลนลาน แต่ก็คล้ายมีแผนปลอดภัยอยู่ในใจแล้ว แต่มันก็ลำเอียงเข้าข้างคุ้ยงังเพี้ย แน่นอน ย่อมไม่ยอมจะให้มันหลุดหนีไปได้ ขณะนี้มันนอกจะทะลวงออกจากวงล้อมหนาแน่นของเทียนฮวงก้า ก็ไม่มีทางอื่นใดพอจะรอดได้อีกแล้ว

ขณะเวลานั้น พลันได้ยินฮี้งตี้บ้อฮ้วงร้องขึ้นว่า

“อย่าปล่อยให้คนของเทียนฮวงก้าหนีไปมิได้แต่คนเดียว ปักเหียก หนีไปที่ใด”

เสียงดังพร้อมกับร่างกระโดดติดตามปักเหียก ที่กำลังหลบหนีอย่างไม่คิดชีวิต

ทั้งสองหนีไล่กันทำให้สถานการณ์วุ่นวายจนอลเวงทันที

คนทั้งปวงขณะนี้รู้ตัวแล้วว่า มีอันตรายคุกคามอยู่รอบข้าง ไหนเลยจะกล้าปล่อยให้บริวารเทียนฮวงก้าหลบหนีออกไปได้ มีเสียงฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคำรามดังสนั่น แล้วโถมกายไปยังหมู่ชายฉกรรจ์ชุดดำทั้งปวงปากก็ร้องว่า

“พวกเดียรัจฉาน อย่าได้หนี”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคำรามยังมิทันจะขาดคำ ก่อนที่ร่างจะพุ่งออกไป อีกสี่คนที่ข้างกายก็ได้ลงมือไปก่อนแล้ว เป้าหมายย่อมเป็นพวกชายฉกรรจ์ชุดดำเหล่านั้นนั่นเอง

พร้อมกับที่ห้ามารทะเลเลือดโถมกายเข้าลงมือ โกวเนี้ยทั้งห้าก็โถมกายไล่ตามน่ำจั๊วไปอย่างรวดเร็ว

น่ำจั๊วเคยเห็นพลังฝีมือของพวกโกวเนี้ยทั้งห้ามาแล้ว รู้สำนึกตัวดีว่าไม่มีทางต่อต้าน ไหนเลยจะกล้าหันหน้ามาสู้อย่างดื้อด้าน ในยามกระวนกระวาย พลันคำรามเสียงกึกก้องขึ้นว่า

“พวกท่านหากไม่กลัวงูก็ตามมา”

สองมือสะบัดไปทางเบื้องหลัง งูพิษประหลาดที่พันอยู่บนแขนทั้งสองตัวก็พ่งเข้าใส่ใบหน้าโกวเนี้ยทั้งห้าที่ติดตามมาอย่างรวดเร็ว

โกวเนี้ยทั้งห้า แม้มีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง แต่การกลัวพวกหนอนแมลงก็เป็นจุดอ่อนของสตรีเพศอยู่แต่ไหนแต่ไร ดังนั้น พอเห็นมีงูพุ่งเข้าใส่ต่างต้องชะงักเท้าด้วยความแตกตื่นตกใจ น่ำจั๊วจึงได้ฉวยโอกาสนั้น กระโดดปราดเข้าในราวป่าดังสายฟ้า

พอด้านนี้วุ่นวาย ราชบุตรเจ็ดดาวในด้านนั้นรีบฉวยโอกาสหลบหนีเข้าไปในป่าสน คุ้ยงังเพี้ยที่ทุ่มเทความสนใจอยู่ในตัวฮุดอิ้น ย่อมไม่มีเวลาไปเกี่ยวข้องบังคับมันอีกแล้ว

ราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้พอหนีพ้น ฮุดอิ้นก็ไม่อาจจะข่มใจให้เยือกเย็นอยู่ได้ สองเท้าสะกิดพื้นอย่างแรงแล้วกระโดดปราดเข้าไปในป่าสนบ้าง

ฉับพลันนั้น

คุ้ยงังเพี้ยตวาดก้องขึ้น

“โจรทุศีลหยุดไว้”

ร่างพุ่งวาบเข้าสกัดขวางฮุดอิ้นด้วยความว่องไวดุจประกายไฟ

สันดานอันหยาบช้า

ฮุดอิ้นคาดคำนวณไม่ถึงว่า คุ้ยงังเพี้ยจะมีปฏิกิริยารวดเร็วปานนี้ พอเห็นทางถอยถูกสกัดขวาง ก็รู้แน่แก่ใจ การต่อสู้เยี่ยงเสี่ยงชีวิตในวันนี้ ไม่มีทางหลบหลีกไปพ้นแล้ว จึงรีบสูดลมหายใจลึกๆ เกร็งพลังไว้ในสองฝ่ามือ ตวาดเสียงเย็นชาว่า

"ประสกแซ่คุ้ย ท่านยังคงเปิดทางจะประเสริฐกว่า"

คุ้ยงังเพี้ยแสยะยิ้มอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต ล้วงมือเข้าอกเสื้อดึงมีดสั้นออกมาเล่มหนึ่ง สะบัดฝ่ามือพ่งไปปักตรึงที่แทบเท้าฮุดอิ้น คำรามเสียงกึกก้องว่า

"โจรทุศีลฮุดอิ้น นี่เป็นคนสุดท้ายที่สองแล้ว"

ฮุดอิ้นพอเห็นมีดสั้นเล่มนั้น หัวใจก็หวั่นไหวจนวาบหวิว ถอยกายออกไปก้าวใหญ่ด้วยความลืมตัวทันที

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่ออันเหี้ยมเกรียมอำมหิต กล่าวอีกว่า

"ได้ซือราศีอันโอ่อ่าโอหังของท่านเมื่อครั้งที่ไปอั๊งเฮียะก๊ก ปลาสนาการไปที่ใดหมดสิ้นแล้ว?"

ฮุดอิ้นพยายามข่มกลั้นอารมณ์อันหวั่นไหวจนเยือกเย็นลงได้แค่นเสียงตอบว่า

"ประสกมั่นใจหรือว่าจะสยบอาตมาอยู่ได้?"

คุ้ยงังเพี้ยตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่น กล่าวว่า

"ฮุดอิ้นท่านเข้าใจว่ามีพลังฝีมือสูงกว่าฮุดกักมากน้อยเท่าใด?"

พอเอ่ยถึงนามฮุดกัก ใบหน้าที่ตื่นเต้นจนตึงเครียดของฮุดอิ้น พลันแปรเปลี่ยนไปอย่างใหญ่หลวง

แต่หาใช่เพราะความอาฆาตแค้นไม่ มันกลับเป็นว่าสภาพการตายของ

ฮุดกัก ทำให้จิตใจต้องว้าวุ่นหวั่นไหว เนื่องจากมันเองก็สำนึกตัวดี พลังฝีมือของมันจะสูงกว่าฮุดกักก็ไม่มากเลย

คุ้ยงังเพี้ย คล้ายมีเจตนาจะข่มขู่จิตใจฮุดอิ้นให้หวาดหวั่นพรั่นพรึงเสียก่อน เมื่อเห็นจึงเค้นเสียงเย็นยะเยียบขึ้นว่า

"มันเมื่อพ่ายแพ้ในการต่อสู้แล้ว ทนความเจ็บปวดรวดร้าวมิได้ต้องฆ่าตัวตายไป อาวุธที่ประหารก็เป็นเช่นนี้ไม่ผิดเพี้ยน ผิดอยู่ที่หมายเลขไม่เหมือนกันเท่านั้น"

ฮุดอิ้นกลืนน้ำลายลงอึกใหญ่ ส่งเสียงกึกก้องว่า...

"อาตมาอาจไม่ถึงกับต้องเป็นเช่นนั้น"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ขอเพียงท่านทนทานความเจ็บปวดเช่นนั้นอยู่"

ฮุดอิ้นใจเต้นระทึกถี่เร็ว สายตาเบือนไปทางหลวงจีนจีวรเหลืองทั้งแปดรูป ทางด้านหลังอย่างลืมตัว นี่ล้วนเป็นสัญชาตญาณที่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาขึ้น มิได้ตั้งใจจริงจังเลย

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาขึ้นอีกครั้ง

"ด้วยพลังฝีมือของโกวเนี้ยทั้งห้า จัดการกับคนทั้งแปดน่ากลัวไม่มีปัญหากระไรกระมัง?"

เป็นน้ำเสียงที่ราบเรียบสม่ำเสมอ แต่มีความเย็นยะเยียบจนน่าหวาดหวั่นสะท้านใจ

ได้ยินเสียงสดใสของเตี้ยเอียลิ้มดังขึ้นว่า

"เพี้ยกอกอ ท่านวางใจไปจัดการกับลาโง่หัวล้านตัวนี้เถิด ลาโง่หัวล้านอีกแปดนั้น หากแม้นกล้าขยับเขยื้อนเคลื่อนตัวโดยพลการ จะต้องให้มันกลายเป็นซากศพในป่านี้ทันที"

ฮุดอิ้น ต้องเบือนตามองไปที่ห่างไกลอย่างลืมตัวอีกครั้ง เห็นโกวเนี้ยทั้งห้ายืนห่างจากศิษย์ทั้งแปดมิถึงสิบเชียะ ความหวังทั้งมวลที่มี คล้ายดั่งกลายเป็นอากาศธาตุไปในการเหลือบแลมองครานี้จนหมดสิ้น!

ใบหน้าที่เปี่ยมเมตตาปรานีของฮุดอิ้น เริ่มกระตุกด้วยความพลุ่งพล่านไม่หยุดยั้ง แม้ไม่ยอมเชื่อถือ คุ้ยงังเพี้ยจะเอาชัยในตัวมันไปได้จริง แต่ทว่า ในด้านจิตใจ มันรู้สึกว่าตนเป็นฝ่ายพ่ายแพ้จนยับเยินแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อแล้วสืบเท้าเข้ามาก้าวใหญ่

“ฮุดอิ้น ท่านสมควรลงมือแล้ว”

ฮุดอิ้นพลันเงยหน้าขึ้นมา แต่ยามเมื่อสายตาประสานกับสายตาที่เปี่ยมความแค้นจนแวววาวโชติช่วงของคุ้ยงังเพี้ย มันต้องเบือนสายตาออกไปอย่างลืมตัว ร้องเสียงดังที่คล้ายคำรามขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ท่านอย่าได้ข่มขู่อาตมาเกินไปนัก”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“นี่เป็นคำสั่ง”

ฮุดอิ้นยามนี้ ไม่มีสติปัญญาสมาธิข่มกลั้นใดๆ หลงเหลืออีกแล้ว จิตใจได้พังทลายหมดสิ้น คำรามดังสนั่นปานคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนขึ้นว่า

“เราฟาดเจ้าเสีย”

เสียงขาดคำกระบวนท่าฮุดจ้อเน้ยไท้ (พระพุทธประทับแท่นบัว) ฟาดเข้าใส่ตัวคุ้ยงังเพี้ยอย่างหักโหมดุดัน

ฮุดอิ้นเป็นซือเฮียอันดับหนึ่ง ของสามสงฆ์เสียวลิ้ม พลังฝีมือของมันย่อมมีความสูงส่งกว่าอีกสองคนมากมายนัก การฟาดอย่างเสี่ยงชีวิตในครานี้ จึงมีน้ำหนักเป็นหมื่นๆ ตำลึง

สภาพที่เห็นเป็นพลังลมอันรนแรงดจพายร้าย ดังสนั่นหวั่นไหวฝ่าอากาศอย่างแหลมคม ทะลักทลายมาประหนึ่งเป็นภูเขาถล่มลงในเบื้องหน้า นับว่าอานุภาพน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก

คุ้ยงังเพี้ย ชิงชังอาฆาตฮุดอิ้นจนเข้ากระดูก ปรารถนาใคร่จะบดขยี้มันให้แหลกลาญเป็นหมื่นๆ พันๆ ท่อนอยู่นานแล้ว วิธีใดที่โหดเหี้ยมทารุณสุดแสนคุ้ยงังเพี้ย ก็ปรารถนาจะใช้วิชานั้นมาประหัตประหารศัตรูคู่อาฆาตนี้

เมื่อเห็นสภาพการจู่โจม ก็แค่นเสียงเย็นชาแล้วตวาดขึ้นว่า

“กลับไป”

ฝ่ามือเพียงข้างเดียว สะบัดแล้วกระแทกออกต้านรับ ด้วยพลังภายในที่ทะลักตามไปถึงสิบส่วน เป็นกระบวนท่าหนึ่งในเฮี่ยงอินชิกเส็ก (เจ็ดท่ามหากาพ)

โครม!

เสียงระเบิดปานแผ่นดินทลายผ่านไปแล้ว กิ่งสนหักกระจัดกระจาย แผ่นดินสั่นคลอนโยกไหว นับเป็นการหักหาญอย่างตรงๆ ที่ยากจะพบเห็นในบู๊ลิ้มจริง

ฮุดอิ้นเซถลาถึงสี่ก้าวใหญ่จึงทรงร่างได้ แต่สองแขนปวดชาจนยากจะยกขึ้นมา เลือดลมในอกก็พลุ่งพล่านปั่นป่วน ฝ่ามือครานี้มันมาตรแม้นจะทุ่มเทพลัง

ทั้งมวลเท่าที่ออกไป ก็ยังระคายผิวหนังคุ้ยงังเพี้ยมิได้!

กลับเป็นตรงข้าม มันถูกคุ้ยงังเพี้ยกระแทกต้านจนแขนปวดชา โลหิตแทบกระอักออกมาให้อับอายขายหน้า

คุ้ยงังเพี้ยลดฝ่ามือขวาลงช้าๆ แค่นเสียงอันเหยียดหยามดูแคลนกล่าวว่า

"โจรเฒ่าทุศีล พลังภายในของท่านมิเห็นจะสูงส่งกว่าฮุดกักเท่าใด ในวันนี้บนเนินจ้อฮุดกัง คุ้ยงังเพี้ยจะต้องเห็นท่านฆ่าตัวตายอยู่ต่อหน้าให้จงได้"

ความตื่นเต้น หวาดกลัว ลังเล ได้ฮือเข้าจับใจฮุดอิ้นในทันที ด้านพลังภายใน หลวงจีนชรารู้ดีว่า ไม่อาจจะเอาชัยคุ้ยงังเพี้ยได้อีกแล้ว ความหวังที่มีเพียงประการเดียว ก็ต้องดูทางด้านกระบวนท่า

แต่ทว่า กระบวนท่าที่มันเรียนรู้ ฮุดกักก็รู้ได้หมดสิ้นทัดเทียม เป็นความหวังที่เลือนรางจนไกลสุดกู่เหลือประมาณ

ใบหน้าที่แดงระเรื่อของฮุดอิ้นไต้ซือ ได้กลับกลายเป็นขาวซีดแล้ว ความตาย ผู้ใดไม่กลัว?

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวอย่างเหี้ยมโหดไม่เห็นใจ

"ฮุดอิ้น ท่านยังไม่ลงมือ? หรือต้องการให้เราคุ้ยงังเพี้ยลงมือเองจึงยินยอม?"

วาจามาตรแม้นราบเรียบเป็นธรรมดา แต่เมื่อกระทบโสตฮุดอิ้น ช่างเป็นความยะเยียบ จนขวัญสะท้านวิญญาณกระเจิง

ฮุดอิ้นใจสั่นหวั่นไหว พลันคำรามเสียงก้องขึ้นว่า

"ท่านเอาชัยอาตมาได้ก่อนจึงค่อยว่า"

กระบวนท่าได้จู่โจมไปพร้อมกับเสียงที่ร้อง ระดมโหมใส่เจ็ดฝ่ามือซ้อนๆ ในชั่วพริบตา

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา ถีบเท้าโถมกายเข้าไปในม่านฝ่ามือฮุดอิ้น ตีโต้กลับเข้าใส่ในบัดดล

จึงเห็นเงาร่างคนพลุกพล่านสับสน พลังฝ่ามือดังครืนครั่นอึงอล เป็นอานุภาพอันน่าหวาดหวั่นต่อผู้พบเห็นยิ่งนัก

ด้านนี้คุ้ยงังเพี้ยประมือกับฮุดอิ้นไปไม่นาน อีกด้านหนึ่งผู้คนทั้งปวงก็ได้ชุลมุนจนวุ่นวาย อลเวงไปทั่วทั้งบริเวณลานหญ้า

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงสู้กับปักเหียกจนสุดกำลัง เป็นสภาพการต่อสู้ที่ดุเดือดโหดเหี้ยมที่สุด

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงมาตรแม้นมีศักดิ์เป็นรองประมุขพรรคเทียนฮวงก้า มีพลัง

ฝีมือที่สูงส่งกว่าปักเหียก (แมงป่องพายัพ) มากมายก่ายกอง แต่บนลำแขนทั้งสองของปักเหียกมีแมงป่องพิษร้ายคอยช่วยเหลืออยู่หลายตัว ทำให้คนมิกล้าจะสัมผัสกับฝ่ามือมัน ดังนั้น ในด้านหักหาญผลาญชีวิตด้วยพลัง มันจึงเป็นฝ่ายได้เปรียบไม่น้อย มิเช่นนั้น น่ากลัวต้องบาดเจ็บล้มตายอยู่ในฝีมือฮึ้งตี้บ้อฮ้วงไปเนิ่นนานแล้ว

ทั้งคู่นี้สู้กันก่อนที่สุด และยามนี้ก็ได้รุกรับตีโต้กันไปใกล้สี่สิบกระบวนท่า ปักเหียกในยามนี้ได้ตกเป็นฝ่ายรับในทุกประตู จึงมีเหงื่อกาฬเม็ดโป้งๆ ไหลรินลงจากใบหน้าไม่ขาดสาย ดวงตาชั่วร้ายทั้งค่กลอกกลิ้งดรอบข้างอย่ไม่หยุดยั้ง คล้ายดั่งคอยหาโอกาสหลบหนีเอาชีวิตรอด

ยอดฝีมือเมื่อต่อสู้กัน สิ่งสำคัญคือจิตใจที่ไม่สำรวม ปักเหียกความจริงมีพลังฝีมือที่ด้อยกว่าฮึ้งตี้บ้อฮ้วงอยู่แล้ว บัดนี้เมื่อสมาธิแตกซ่านจิตใจวุ่นวาย ก็ยิ่งคับขันจนรอแร่แทบเอาตัวมิรอดแล้ว

พอดีในเวลานั้น อีกด้านหนึ่งมีเสียงฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคำรามกึกก้องขึ้น

“พวกเจ้าเหลือเพียงสองคน ยังกล้าฝ่าฝืนอย่างดึงดัน นอนให้เราเสียเถิด”

เสียงเพิ่งจะขาดหาย ก็มีเสียงร้องอันโหยหวนสะท้านดังขึ้นมาสองคราซ้อนๆ

ปักเหียกพอได้ฟังว่าพวกพ้องฝ่ายตนมีเหลือเพียงสองคน ทราบว่าบริวารร่วมสามสิบได้ตายไปจนหมดสิ้น พวกประดานี้มาตรแม้นเป็นเพียงบริวารชั้นธรรมดาของพรรค แต่ทุกคนก็เป็นยอดฝีมือที่เลือกเฟ้นมาอย่างพิถีพิถัน บัดนี้จากการต่อสู้กันในช่วงเวลาเพียงสั้นๆ ก็ถูกฆ่าฟันจนเหลือเพียงสองคน อย่างนั้นพลังฝีมือของห้ามารทะเลเลือด ไยมิใช่ลึกล้ำจนสุดหยั่งคะเน!

เสียงแผดร้องอันโหยหวนทั้งสองครา เพิ่งดังมาปักเหียกยิ่งแตกตื่นจนตะลึงลานไปชั่ววูบ มือที่กำลังปัดป้องจนพัลวันก็ชะลอไปอย่างลืมตัว

พริบตานั้นเอง พลันได้ยินฮึ้งตี้บ้อฮ้วงคำรามอย่างขุ่นเคืองขึ้น

“นอนเสียเถิด”

กระบวนท่าฮวงฮุ้นฮู่โหว (พลิกเมฆสาดหยาดฝน) ฟาดใส่ท้องน้อยปักเหียก ไปในบัดดล

ปักเหียกเห็นกระบวนท่าจู่โจมก็แตกตื่นขวัญเสีย แต่ยามนี้จะคิดกระโดดหลบหลีกก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว ในยามจนปัญญาสุดจะแก้ไข พลันถีบเท้าพุ่งร่างขึ้นไปในอากาศถึงยี่สิบกว่าเชียะ

พลังอันแกร่งกร้าวมหาศาลที่ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงฟาดไปเฉียดผ่านเท้าของมัน หวุดหวิด เสียงระเบิดดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว สนเต็มโอบด้านหลังของปักเหียกถูกพลังฝ่ามืออันดุดันกระแทกจนหักกลางลำต้น โค่นลงดังเกรียวกราวสนั่นจนแผ่นดินสั่นสะเทือน

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงไม่อาจฟาดปักเหียกตายคามือในไม้ตาย คิ้วดกหนาก็เลิกขึ้นจนสูงชัน พริบตาที่ฝ่ามือขวาเพิ่งรั้งกลับ ฝ่ามือซ้ายก็ฟาดไปในท่าพัวะฮุ้นเกี้ยมยิก (แหวกเมฆดูอาทิตย์) ด้วยความปราดเปรียวแคล่วคล่องดั่งสายฟ้า

ปักเหียกยามนี้ลอยตัวอยู่กลางอากาศ ไหนเลยจะเลี่ยงหลีกได้ทันท่วงที ในยามกระวนกระวายจนขวัญหายมันก็ไม่คำนึงถึงสิ่งใดๆ อีกแล้ว สลัดแขนทั้งสองมาทางด้านนอกจนสุดแรง แมงป่องมหึมาสิบกว่าตัวที่เกาะอยู่บนแขน ถูกเหวี่ยงกระเด็นออกมาพร้อมทั้งตวาดก้องขึ้น

“เล่าฮูเสี่ยงเจ้าแล้ว”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วง ผ่านการต่อสู้อันโชกโชนชำนาญคำนวณแน่แต่แรกแล้วว่ามันต้องมีการเช่นนี้ พริบตาที่รั้งฝ่ามือกลับก็จู่โจมออกไปอย่างหักโหม กระบวนท่าฮวงก้วงชำฮุ้ง (ลมม้วนเศษเมฆ) ฟาดไปยังเหล่าแมงป่องที่พุ่งเข้ามาอย่างดุร้ายรนแรง

อากัปกิริยาทั้งหลายแหล่นี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น

ปักเหียกเห็นแมงป่องพิษได้ถูกฮึ้งตี้บ้อฮ้วงฟาดจนกระเด็นออกไปหมดสิ้นทุกตัว แตกตื่นหวาดกลัวจนแผดร้องอยู่สุดเสียง ร่างมิทันจะหลบเลี่ยงก็ถูกฝ่ามือฟาดเข้าใส่ทรวงอกอย่างถนัดถน

มีเสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว จากนั้น เสียงแผดร้องอันโหยหวนชวนสยดสยองของปักเหียก ก็ดังอยู่ยาวนาน ร่างสูงใหญ่กระเด็นละลิ่วไปจนไกลห้าสิบกว่าเชียะจึงกระแทกใส่ต้นสนมหึมาดังโครมกึกก้อง เลือดเนื้อทั่วร่างเละเหลวกองอยู่โค่นต้นสนนั้นทันที

ท้าวจัตุโลกาอันชั่วร้าย จวบจนบัดนี้ก็ได้ตายไปสามคนแล้ว

การต่อสู้อันโหดเหี้ยมอำมหิตของฮึ้งตี้บ้อฮ้วงในด้านนี้เมื่อยุติ อีกด้านหนึ่งห้ามารทะเลเลือดก็ได้ห้ำหั่นชายฉกรรจ์ทั้งสามสิบกว่าคนจนย่อยยับหมดสิ้น ยามนี้มีแต่เสียงฮวยไฮ้ป้าอ๊วงร้องกึกก้องขึ้น

“ไฮ้ สมอยาก”

ส่งเสียงดังแล้วเดินตรงไปยังคู่ต่อสู้ของคุ้ยงังเพี้ยกับฮุดอิ้นไต้ซือ

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงเหลือบตาแลดูซากศพอันระเกะระกะบนพื้น ต้องทอดถอนใจด้วยความหม่นหมอง คำนึงอยู่ในใจ...

"ชีวิตฆ่าฟันในวงพวกนักเลง ดำเนินอยู่ได้โดยไม่มีวันยุติจบสิ้น หรือจะว่านอกจากทางนี้เพียงวิธีเดียวแล้ว ปุถุชนคนเราไม่มีวิธีที่ดีงามกว่านี้ มาคลี่คลายข้อพิพาทบาดหมาง"

ขณะขบคิดก็ได้ก้าวตามห้ามารทะเลเลือดไปทางวงต่อสู้ของคุ้ยงังเพี้ยบ้าง

คุ้ยงังเพี้ยและฮุดอิ้น ขณะนี้ได้ประหัตประหารกันร่วมยี่สิบกระบวนท่าแล้ว พลังภายในของฮุดอิ้นเมื่อไม่อาจทัดเทียมคุ้ยงังเพี้ย ตามกระบวนท่าก็ย่อมยิ่งมิอาจต้านทานคุ้ยงังเพี้ยได้ ดังนั้น ในยี่สิบกระบวนท่า หลวงจีนชราก็ตกอยู่ในสภาพที่ร่อแร่ รับปัดป้องอยู่ถ่ายเดียวเท่านั้น ไม่มีความสามารถจะตีโต้กลับไปได้เลย...

ขณะนี้ เมื่อเห็นพวกพ้องฝ่ายศัตรูรายล้อมเข้ามา ก็รู้ว่าการต่อสู้ของอีกด้านหนึ่งยุติลงแล้ว จึงยิ่งแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย เนื่องจากว่าคุ้ยงังเพี้ยเพียงลำพังมันก็ต้านทานมิอยู่ หากแม้น พวกเหล่านี้ผสมเข้าช่วยเหลือ มันย่อมต้องตายอย่างแน่นอนเด็ดขาดแล้ว...

ดั่งคำว่า พอใจหวาดหวั่นกระบวนท่าก็ลนลานมิเป็นส่ำ ฮุดอิ้นพอเกิดความหวาดหวั่นลนลาน การปัดป้องจึงได้รวนเรมิได้เป็นกระบวนขึ้นมา ทันใดนั้น...

คุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงกึกก้องขึ้น

"รับเราหนึ่งฝ่ามือ"

เสียงดังพร้อมกับร่างที่ละลิ่วพลิ้วแผ่ว พลันกลายเป็นรุ้งขาวสายยาวเหยียดทะลวงเข้าไปในม่านฝ่ามือที่หนาทึบถี่ยิบของฮุดอิ้น

ฮุดอิ้นพอได้ยินหัวใจก็หวั่นไหวจนสติแจ่มใสขึ้น แต่เป็นเวลาสายเกินไปแล้ว รู้สึกเจ็บแปลบที่แขนขวาต้องแตกตื่นจนอุทานขึ้นสุดเสียง ถีบเท้าถอยกายไปสามก้าวใหญ่ทันที

ฮุดอิ้นลูบไหล่ขวาไปตามสัญชาตญาณอันเคยชิน พลันรู้สึกว่าแขนขวาได้ถูกฟันออกจากไหล่ไปแล้ว ความเจ็บปวดร้าวในคราครั้งนี้ ยิ่งเพิ่มพูนกว่าเมื่อครู่เป็นร้อยเท่าพันทวี

คุ้ยงังเพี้ยจับตาจ้องมองมันอย่างอำมหิตโหดเหี้ยมที่ด้านหน้าเพียงห้าเชียะเค้นเสียงยะเยียบกล่าวว่า...

"ฮุดอิ้น ท่านขณะนี้เหลือมือซ้ายอยู่เพียงข้างเดียว พอจะฆ่าตัวตายได้แล้ว"

ฮุดอิ้นแค่นหัวร่ออย่างดื้อด้าน แค่นหัวร่อกล่าวว่า...

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านนับว่าอำมหิตโหดเหี้ยมได้เต็มที่ อาตมาขณะนี้คิดออกแล้วว่า สภาพการตายของฮุดกักซาซือตี่ มีความสยดสยองน่าอนาถเพียงไร"

วาจาชะงักลงชั่วขณะ จึงกล่าวสืบต่อไป

"แต่ทว่า อาตมากลับไม่มีความเชื่อฟังในโอวาทดุจดั่งมัน"

ตาที่แวววาว ปรากฏประกายอำมหิตชั่วร้ายอย่างสุดแสน อันประกายตาดั่งนี้ นับว่าไม่บังควรจะปรากฏในดวงตาของบรรพชิตที่สละโลกีย์วิสัยแล้วเลย

คุ้ยงังเพี้ยแหงนหน้าเปล่งเสียงหัวร่ออันพลุ่งพล่านกังวานอยู่ยาวนานชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"หลวงจีนใหญ่ ท่านสงบใจให้เยือกเย็นไปคิดถึงภาพเหตุการณ์ของอั๊งเฮียะก๊กเมื่อครั้งอดีตสักครา ก็ทราบได้ว่า ข้าพเจ้าไม่มีปัญญาจะสั่งให้ท่านสงบอยู่ในโอวาท ฮา ฮา..."

กระแสเสียงเย็นชาอำมหิตเปี่ยมความอาฆาตมาดร้ายจนจับจิต หัวร่อด้วยความพลุ่งพล่านดาลเดือดคุ้ยงังเพี้ยในขณะนี้ คล้ายดั่งสูญเสียสันดานมนุษย์ไปโดยสิ้นเชิงแล้ว

เสียงหัวร่อของคัยงังเพี้ยพอขาดหาย ก็รีบสาวเท้าเดินเข้าหาฮุดอิ้น ปากกล่าวว่า

"ฮุดอิ้น ท่านมั่นใจว่าจะต่อต้านฝีมือได้อีกกี่กระบวนท่า?"

ฮุดอิ้นขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวขึ้นว่า

"จะกี่กระบวนท่า ท่านก็ทำอย่างไรต่ออาตมามิได้"

คุ้ยงังเงพี้ยหัวร่อเสียงเหี้ยมโหด กล่าวอีกว่า

"ทำอย่างไรกับท่านมิได้? เฮอะ ฮุดอิ้น ผู้แซ่คุ้ยใช้ในกระบวนท่าเดียวหากไม่อาจตัดขาทั้งสองของท่าน..."

ฮุดอิ้นยามนี้ได้เกร็งพลังขึ้นห้ามเลือดบนไหล่จนหยุดหลั่งไหลแล้ว พอได้ฟังก็รีบชิงสอดคำขึ้น

"ก็จะเป็นไร?"

วาจานี้หมายจะบีบคั้นคุ้ยงังเพี้ยให้หยุดตามสัจจะท่าทีที่รักตัวกลัวตายของมัน ปรากฏขึ้นจนเปิดเผยหมดสิ้น...

คุ้ยงังเพี้ย แหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

"ความอาฆาตแค้นระหว่างท่านเรา ไม่เพียงจะเลิกราไปหมดสิ้นเท่านั้น

คุ้ยงังเพี้ยยังพอจะฆ่าตัวตายอยู่ที่นี้อีกด้วย”

เป็นวาจาที่มีน้ำหนักอันหน่วงเหลือประมาณ

โกวเนี้ยทั้งห้ามาตรแม้นรู้ดีว่า คุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด แต่กระบวนท่าเดียวที่ลั่นปากนี้ นับว่าสั้นมากเกินไป ดังนั้น พวกนางพอฟังต่างก็ร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจจนลืมตัว

“เพี้ยตี๋...”

ความวิตกกังวลที่ปรากฏ อยู่ในท่าทีและสีหน้าจนหมดสิ้น

ฮุดอิ้นพอเห็นก็ลอบตื่นเต้นยินดีจนแทบคลุ้มคลั่งรีบร้องขึ้นว่า

“นี่เป็นวาจาที่ท่านกล่าวมาเอง?”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงลอบแค่นเสียงเย็นชาในใจว่า

“ช่างเป็นโจรทุศีลที่เลือดเย็นชั่วร้ายยิ่ง”

คุ้ยงังเพี้ยเปล่งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า...

“ฮา ฮา ฮุดอิ้นท่านลำพองใจเร็วเกินไปแล้ว”

เสียงขาดคำหน้าพลันเคร่งเครียดเย็นชา ตวาดสำทับไปว่า

“รับมือ”

เสียงพร้อมกับร่างวาบไปดุจกับสายฟ้า พลันกลับกลายเป็นเงาร่างพร่างพรายคล้ายมายาภาพ พริบตานั้น คุ้ยงังเพี้ยคล้ายดั่งจำแลงกายออกมาเป็นร้อยๆ พันๆ รายล้อมอยู่รอบข้างฮุดอิ้นอย่างหนาแน่นทันที

ฮุดอิ้น มาตรแม้นได้เกร็งพลังทั้งตัวขึ้นจนเปี่ยมล้นอยู่แล้ว เพื่อหมายต่อต้านกับการจู่โจมที่จะชี้ชะตาชีวิตของมันในกระบวนท่านี้ แต่เมื่อเห็นร่างที่พิกลพิสดารปานปาฏิหาริย์ของคุ้ยงังเพี้ยก็ต้องตะลึงจนงงงัน มิทราบลงมือต่อต้านสถานใดจึงจะได้

แต่ทว่า เหตุการณ์อุบัติขึ้นจนถึงขั้นคับขันมิอาจไม่ลงมือต่อต้านไปได้ ดังนั้น ทั้งที่ยังดูมิออกว่า ภายใต้เงามายาอันมากมายเป็นร้อยเป็นพัน ตัวจริงคุ้ยงังเพี้ยจะอยู่ในเงาใด แต่ยังตวาดดังสนั่นแล้วฟาดฝ่ามือออกไปรอบข้างถึงสิบสองครั้งซ้อนๆ หมายปิดป้องจุดสำคัญทั่วร่างให้แน่นหนาไว้ หลบหลีกจากการจู่โจมที่อาจปลิดชีวิตของคุ้ยงังเพี้ยในกระบวนท่านี้

บุคคลที่ดูอยู่รอบข้าง นอกจากหงส์เกียวจะรู้ว่าคุ้ยงังเพี้ยใช้ท่าที่หกของเจ็ดกระบวนท่าฟ้ามรณะ (เทียนเจ๊าะชิกเส็ก) มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่า คุ้ยงังเพี้ยใช้วิชาฝีมือท่าใดมา ช่วงเวลานั้น ต่างตื่นเต้นจนอุทานขึ้นเซ็งแซ่

พริบตาที่เสียงอุทานอันตื่นเต้นตกใจ ของหมู่ผู้มีฝีมือยังดัง ในลานต่อสู้ก็เกิดการแปรเปลี่ยนไปอย่างน่าหวาดหวั่นพรั่นใจ

เสียงแผดร้องอันสยดสยอง โหยหวนสุดเปรียบประมาณ สะท้านทั่วไปทั้งเทือกทิวเขา โลหิตสาดกระจัดกระจายแปดเปื้อนหญ้าในรัศมีหลายวาจนชุ่มโชก สภาพที่เห็นเป็นเรื่องน่าสยดสยองพองขนจนผู้คนไม่อาจทนดู

เงาร่างที่เป็นร้อยเป็นพันของคุ้ยงังเพี้ย ก็ได้หายวับลับไปในเสียงแผดร้องอันโหยหวนครานี้ด้วย

คนทั้งปวงต่างเพ่งมองไปในลานต่อสู้ ต้องร้องอทานขึ้นด้วยความแตกตื่นไปอีกครั้ง

มาตรแม้นคนทั้งปวงต่างรู้อยู่ก่อนแล้วว่า คุ้ยงังเพี้ยจะตัดเท้าทั้งสองของฮุดอิ้นออกจากร่าง แต่มิเคยคิดว่า สภาพจะสยดสยองน่าอนาถถึงปานนี้ ฝีมือของคุ้ยงังเพี้ยจะโหดเหี้ยมอำมหิตถึงปานนี้ได้

ภาพที่เห็น เท้าทั้งสองของฮุดอิ้นถูกฟันขาดเสมอขาอ่อน ร่างอันสูงใหญ่ของหลวงจีนชรา ยามนี้เหลือเพียงครึ่งท่อนนั่งอยู่บนพื้นเท่านั้น ส่วนเท้าทั้งสองแยกย้ายออกเป็นซ้ายขวาพอดิบพอดี และที่เบื้องหน้าของร่างเป็นมีดสั้นอันมีประกายแวววาวน่าหวาดหวั่น

ฮุดอิ้น ก็เป็นคนที่มีความเหี้ยมเกรียมอำมหิตเพียงพอ สองเท้าเมื่อถูกตัดขาด ความเจ็บปวดรวดร้าวที่บีบคั้นใจ ยังไม่อาจทำให้มันสิ้นสติไปได้ ตาอันอาฆาตมาดร้ายดั่งสัตว์ป่า ยังคงถลึงจ้องดูหน้าคุ้ยงังเพี้ยดั่งเดิม...

กับเหตุการณ์อันสยดสยองนี้ คุ้ยงังเพี้ยไม่มีกิริยาจะสมเพชเวทนาแม้แต่น้อยนิด คล้ายดั่งมิได้แลเห็นเรื่องราวทั้งหลายแหล่ก็ปานกัน

สายตาอันคมกล้าของคุ้ยงังเพี้ย จ้องประสานสายตาฮุดอิ้นอยู่ตลอดเวลา ปากเค้นเสียงว่า

“ฮุดอิ้น ท่านยื่นมือก็สามารถคว้ามีดสั้นเอาไว้ได้แล้ว”

ฮุดอิ้นแผดหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

“ฮา ฮา...คุ้ยงังเพี้ย เจ้าอย่าได้คิดอย่างปลอดโปร่งโล่งอารมณ์ปานนั้น อาตมายามนี้แม้จะตกอยู่ในเงื้อมมือของเจ้า แต่เจ้าอย่าหมายได้สำเร็จดั่งปรารถนาเลย”

เป็นน้ำเสียงอันดื้อด้านทระนง แกร่งกร้าวอย่างไม่มีทางจะไกล่เกลี่ย

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“ขอเพียงท่านอดทนอยู่ได้”

ฮุดอิ้นขบกรามคำรามขึ้น

“อาตมามีตบะที่กล้าแข็งยิ่ง”

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อเสียงดังกังวาน กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ากลับใคร่จะได้เห็น”

เสียงขาดคำพลันยกมือองอนิ้วดีดพลังลมอันรุนแรง เข้าใส่นัยน์ตาซ้ายของฮุดอิ้นดุจกับกระสุนเหล็ก

ฮุดอิ้นมาตรแม้นเห็นถนัดชัดเจน แต่ไม่มีปัญญาจะหลบหลีกได้ จึงมีเสียงดังปุขึ้นเบาๆ

น้ำสีดำคล้ำกระจายออกไปรอบข้าง นัยน์ตาซ้ายของฮุดอิ้นถูกพลังนิ้วคุ้ยงังเพี้ยดีดจนแตกกระจาย น้ำสีดำและเลือดสีแดงไหลเต็มไปทั้งใบหน้าอันเหี่ยวย่น

คนทั้งปวงต่างต้องเบือนหน้าหนี มิกล้าจ้องมองสภาพอันสยดสยองนี้

ฮุดอิ้นครางด้วยความเจ็บปวด ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง แต่ยังคงมิยี่นมือไปดึงมีดสั้นเบื้องหน้าดั่งเดิม

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

“ฮุดอิ้น นับว่าท่านเหี้ยมเกรียมจริงๆ”

ฮุดอิ้นขบกรามเค้นเสียงขึ้น

“อาตมาบอกแล้ว ตบะแข็งแกร่งยิ่ง”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าก็บอกแล้ว ต้องการให้ท่านฆ่าตัวตายในที่นี้”

ฮุดอิ้นขบกรามเค้นเสียงอย่างไม่หวั่นไหว

“ขอเพียงท่านมีความสามารถเช่นนั้น”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต

“ฮุดอิ้น ท่านเคยได้ยินนามฮุงกึงซ่อกุก (แยกเอ็นบิดกระดูก) บ้างหรือไม่?”

ใบหน้าที่ขาวซีดของฮุดอิ้น แปรเปลี่ยนไปทันทีขนลุกชี้ชันไปทั่วร่าง เพราะทราบดีว่า คุ้ยงังเพี้ยลั่นปากได้ก็กระทำตามได้ไม่เคยผิดคำ

ฮุดอิ้นซ้อนตาที่เหลือข้างเดียว กวาดมองดูหลวงจีนจีวรเหลืองทั้งแปดรูปแล้ว น้ำเสียงพลันอ่อนลงไปอย่างไม่คาดหมาย

“อาตมานับว่าได้ยินมาจริงๆ”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวต่อไป

“แต่ท่านมีตบะอันแข็งแกร่ง ไยไม่ทดลองดูเสียบ้าง?”

ขณะกล่าว ตาแวววาวมีประกายอำมหิตขึ้นน่าหวาดหวั่น มือขวางอนิ้วทั้งห้าแล้วดีดวูบไป พลังลมอันรุนแรงเป็นเส้นสาย พุ่งเข้าใส่จุดสำคัญทั้งห้าแห่งบนร่างฮุดอิ้นทันที

ฮุดอิ้นสะท้านขึ้นทั้งร่าง พลันยื่นมือกระชากมีดสั้นที่เบื้องหน้า ผงกศีรษะกล่าวว่า

“อาตมายอมแพ้”

มีดสั้นได้ถูกยกขึ้นไปที่ทรวงอก อย่างแช่มช้าเนื่องจากรู้ดีว่า ตนไม่มีทางจะทนทานการลงโทษอันเหี้ยมโหดทารุณเยี่ยงนั้นได้อย่างเด็ดขาด

หลวงจีนจีวรเหลืองทั้งแปดรูป พลันมีผู้หนึ่งร้องเสียงดั่งแค้นขึ้น

“ซือเจ็ก”

ฮุดอิ้นช้อนตามองดูหลวงจีนทั้งแปดแวบหนึ่งพลันกล่าวคล้ายดั่งรู้สำนึกตัว

“นี่มิได้เกี่ยวข้องกับพวกท่านทั้งหลาย หากแม้นว่าพวกท่านมีโชคดีหนีรอดชีวิตในวันนี้ กลับวัดแล้วก็อย่าขอร้องให้เจ้าสำนักมาล้างแค้นแทนเรา จำไว้”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“หากพวกท่านเห็นว่ามีความจำเป็นเช่นนั้นก็มาล้างแค้นได้เต็มที่มิเป็นไร”

ฮุดอิ้นยามนี้รู้สึกว่า เลือดลมและชีพจรในร่างเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นแล้ว จึงเงยหน้ากล่าวต่อคุ้ยงังเพี้ยว่า

“คุ้ยงังเพี้ย อาตมาจะชดใช้กรรมในขณะนี้แล้ว”

วาจาขาดคำพลันขบกรามตัดสินใจ มือซ้ายที่เหลืออยู่กระแทกไปยังทรวงอกจนสุดกำลัง เสียงดังฉึกขึ้นเบาๆ โลหิตเป็นเส้นสายก็ฉีดกระจายออกรอบข้าง มีดสั้นคุ้ยงังเพี้ยจมหายเข้าไปในอกจนถึงด้าม หลวงจีนชราที่หน้าปรานีแต่จิตใจอำมหิต อำลาจากโลกไปชั่วชีวิตแล้ว

หลวงจีนชราตั้งแต่ต้นจนจบชีวิต มิได้เปล่งวาจาสำนึกเสียใจแม้แต่ครึ่งคำ อาจบางทีมิรู้สึกว่า การช่วงชิงชื่อเสียงโดยไปทำร้ายหมายขวัญต่อผู้อื่น เป็นเรื่องที่ไม่สมควรอย่างไรเลย

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาอันเย็นชามองดูซากศพของฮุดอิ้นแวบหนึ่ง จึงหันไปกล่าวต่อหลวงจีนทั้งแปดรูปว่า

“ทั้งแปดท่านกลับไปเถิด”

หลวงจีนรูปหนึ่งส่งเสียงเย็นชาขึ้น

“วัดเสียวลิ้มยี่จะต้องทวงหนี้รายนี้ให้จงได้”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อสวนคำขึ้น

“ข้าพเจ้ามิแยแสกังวล ท่านทั้งหลายไสหัวไปได้”

หลวงจีนทั้งแปดรูป หันกายเดินออกไปพร้อมกัน หนึ่งในจำนวนนั้นได้กล่าวฝากไว้ก่อนเคลื่อนกาย

“พบกันในโอกาสหน้า”

เสียงดังพร้อมกับร่างหายลับเข้าไปในป่าสนใหญ่

เจตนาร้ายหมายชีวิต

คุ้ยงังเพี้ย มองดูทิศทางที่หลวงจีนทั้งแปดเดินหายลับตา ทอดถอนหายใจ หนักๆ มาด้วยความอัดอั้น

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงแค่นเสียงเย็นชาขึ้น แล้วกล่าวว่า

“พวกลาโง่หัวล้านเหล่านี้ อย่าได้กระเสือกกระสนดิ้นรนจะประเสริฐกว่ามิเช่นนั้น เราฮวยไฮ้ป้าอ๊วงจะไม่มีความอดกลั้นมากมายปานนั้น”

กล่าวแล้วอดมิได้ ต้องลบคลำศีรษะอันล้านเลี่ยนของตัว จวบจนบัดนี้แม้คิดได้ก็สายเกินไปแล้ว เพราะตนเองก็ศีรษะล้านเลี่ยน แต่ไปด่าผู้อื่นว่าลาโง่หัวล้านเท่ากับด่าตนเองเข้าเต็มที่

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าวว่า

“เม่งจู๊ ขณะนี้พวกเราจะไปที่ใด?”

คุ้ยงังเพี้ยตอบช้าๆ ขึ้น

“ลงจากเนินเขาก่อนจึงค่อยว่ากล่าวเถิด”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงพลันเอ่ยขึ้นว่า

“จะไปในตอนนี้ สายเกินไปเสียแล้ว”

หงส์เกียวถามอย่างสงสัยใจว่า

“สายเกินไป? ไฉนจึงสายเกินไปเล่า?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงส่งเสียงเย็นชา กล่าวขึ้น

“เทียนฮวงก้าได้วางกำลังดักอยู่ทั่วทั้งบริเวณเนินจ้อฮุดกังจนหนาแน่นพวกเราลงไปในคราวนี้ ไยมิใช่เข้าสู่หลุมพรางกับดักของพวกมันพอดี?”

คุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงราบเรียบกล่าวขึ้น

“ขอบังอาจถามกีเฮีย พวกมันมียอดฝีมือมาจำนวนมากน้อยเท่าใด?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงยิ้มพลางกล่าวว่า

“พวกมันมิได้ใช้ยอดฝีมืออันดับสูงมามากเท่าใด แต่ทว่า แผนการร้ายที่พวกมันกระทำ มิใช่กำลังคนเราจะต่อต้านขัดขืนได้”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกล่าวสวนคำขึ้นทันที

“ซีเฮียหมายถึงใช้ไฟคลอกกระมัง?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงผงกศีรษะรับคำ

“ถูกแล้ว”

ขณะเวลานั้น รอบข้างพลันมีเสียงกู่ประหลาดดังขึ้นสับสนจนอลหม่าน ฮี้งตี้บ้อฮ้วงพอได้ยินเสียงกู่นั้นสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที รีบกล่าวว่า

“พวกมันได้ออกคำสั่งลงมือจู่โจมแล้ว!”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชากล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าและเทียนฮวงก้า มิเคยมีข้ออาฆาตบาดหมางกันมา เหตุไฉนจึงต้องใช้ฝีมือชั่วร้ายเช่นนี้ หมายประหารพวกเราให้ตายอยู่ในที่นี่?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจัง

“เทียนฮวงก้ามีจุดประสงค์ตั้งตนเป็นราชันย์บัลลังก์ในตงง้วน สยบหมู่ผู้มีฝีมือไว้ในอำนาจ จึงย่อมพยายามกำจัดพวกที่มิใช่พวกพ้องของตัวให้สิ้นซาก คุ้ยเฮียเมื่อคราวก่อนก็เคยลั่นปากบอกไว้ ขอเพียงมีคนที่เมื่อครั้งกระโน้นเคยเข้าร่วมมือในหุบเขาอั้งเฮียะก๊ก ซุกซ่อนอยู่ที่เทียนฮวงก้าสักผู้หนึ่ง ก็จะก่อกวนจนเทียนฮวงก้าไม่มีวันสุขสงบตลอดไป ดังนั้น ประมุขเทียนฮวงก้าจึงมิอาจไม่ลงมือกำจัดท่านเสียก่อน”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งหัวร่อพลาง กล่าวขึ้น

“มันเข้าใจว่าต้องมีชัยในครั้งนี้แน่นอนแล้วหรือ?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงสั่นศีรษะ กล่าวว่า

“หามิได้ เล่าฮูเพียงดูมันก็รู้ว่า การครานี้ไม่อาจจะเอาชัยได้แน่แล้ว”

กล่าวพลาง ชี้ไปยังด้านขวามือของศิลาสูงใหญ่ กล่าวสืบต่อไป

“ท่านทั้งหลายมองไปทางขวา ด้านนั้นมิใช่มีถ้ำอยู่แห่งหนึ่งดอกหรือ?”

พวกคุ้ยงังเพี้ยต่างเบือนหน้ามองไปทางขวา เห็นที่นั้นมีปากถ้ำใหญ่ที่พอจะเดินผ่านเข้าไปทีละคนอยู่จริงๆ

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงกล่าวสืบต่อไปว่า

"นั่นเป็นถ้ำที่เทียนฮวงก้าใช้คนมาขุดขึ้น ภายในกว้างขวางพอจะซุกซ่อนคนได้ยี่สิบสามสิบ มันตระเตรียมไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายเป็นพิเศษ"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงเบิ่งตาขึ้นจนถลน ร้องขึ้น

"เฒ่าผู้นั้น ในเมื่อจะใช้ไฟคลอกพวกเราให้ตายหมดสิ้น แต่กลับมาขุดถ้ำลึกลับให้พวกเราหลบไฟ แล้วจะเผาพวกเราให้ตายกันได้อย่างไรเล่า?"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"นี่ก็เป็นแผนการร้ายอีกแล้วกระมัง?"

ขณะนี้ ทางรอบนอกเนินจ้อฮุดกังรัศมีสองร้อยวา ได้มีไฟอันโชติช่วงลุกลามขึ้นแล้ว มาตรแม้นละอองฝน จะชโลมจนกิ่งใบคาคบของต้นสนเปียกชื้น แต่เนื่องจากใบสนกลมหนาภายในจึงยังคงแห้งผากอยู่ และใบสนก็มีเชื้อน้ำมัน เมื่อถูกไฟเผาผลาญย่อมฮือขึ้นอย่างร้อนแรงรวดเร็ว

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงกวาดตามองรอบข้าง แล้วกล่าวว่า

"ที่นี้ห่างจากถ้ำนั้นไม่ไกล ยังมีถ้ำลึกอยู่อีกแห่งหนึ่ง"

เตี้ยเอียลิ้มกล่าวสวนคำขึ้นทันที

"พวกประดานั้น รอจนพวกเราหลบเข้าไปในถ้ำแล้ว จึงปรากฏตัวออกมาปิดปากถ้ำ จากนั้น หาทางคลอกพวกเราให้ตายอยู่ข้างในกระมัง?"

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงผงกศีรษะกล่าวขึ้น

"ตั้วกงจู๊เดาได้ถูกต้อง ในถ้ำลึกขณะนี้มีเชื้อเพลิงสุมไว้จนมากมายก่ายกองและพวกประดานั้นก็มีน้ำมันติดตัวอยู่ทุกคนด้วย"

คุ้ยงังเพี้ยอดมิได้ต้องขบกรามกล่าวขึ้น

"ช่างเป็นแผนการร้ายที่ชั่วช้าอำมหิตนัก"

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงกล่าวขึ้นอีกครา

"ความจริง มันคิดจะรวมกำลังเจ้าสำนักใหญ่ทั้งหลาย ร่วมมือกันมาต่อต้านกับท่าน แต่ภายหลังรู้สึกว่า การกระทำดั่งนั้น ยากที่จะสร้างอำนาจบารมีไว้ในหมู่ผู้กล้าหาญทั้งแผ่นดิน จึงได้คิดวิธีนี้ออกมา"

หยุดอยู่ชั่วขณะ จึงกล่าวสืบต่อไปอีกครั้ง

"ขณะนี้ เล่าฮูพลันมาแตกหักจนตัดสัมพันธ์กับมัน มันย่อมรู้ดีว่าแผนการร้ายนี้ยากจะสำเร็จสมมุ่งหมาย และก็เพราะความอาฆาตแค้นกับท่านจนลึกล้ำแผนการในตอนต้นเห็นทีจะต้องกระทำในบัดดลแล้วก็ได้"

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อแค่นๆ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้า กำลังคิดจะเผชิญกับยอดฝีมือของค่ายสำนักทั้งหลายสักครั้ง มีโอกาสเช่นนี้ก็นับว่าไม่เลวเลย”

ขณะนั้น เปลวไฟได้เผาไหม้รอบข้างจนสูงชันเหนือยอดไม้ไปแล้ว ฟ้ากลายเป็นสีแดงฉาน ความร้อนแผ่ซ่านมาจนระอุทั่ว

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกล่าวขึ้นว่า

“นั่นเป็นเหตุการณ์ภายหลัง พวกเราเข้าไปปรึกษาหารือกันในถ้ำก็แล้วกัน กีเฮีย ขณะนี้สมควรจะปฏิบัติการเยี่ยงไรเล่า?”

ฮิ้งตี้บ้อฮ้วงกล่าวอย่างขบคิด

“ในความเห็นของข้าพเจ้า ประการแรกควรสกัดทางของไฟเอาไว้ให้สะบั้น เพื่อมิให้มันเผาไหม้มาถึงปากถ้ำได้ ประการที่สอง กำจัดคนภายในอีกถ้ำหนึ่งให้แตกดับหมดสิ้น”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งร้องชมเชยขึ้น

“วิธีนี้วิเศษมาก”

ชะงักวาจาแล้วหันมาถามคุ้ยงังเพี้ยว่า

“ประมุขเห็นเป็นเช่นไร?”

คุ้ยงังเพี้ยรู้ดีว่าบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งมีสติปัญญาฉลาดหลักแหลม จึงกล่าวอย่างวางใจเต็มที่

“ซีเฮีย และกีเฮียเมื่อเห็นพ้องว่าวิธีนี้ดำเนินได้พวกเราก็กระทำดั่งว่า”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“เรื่องราวชักช้ามิได้ พวกเราลงมือกันในบัดดลเสียเลย กีเฮีย ถ้ำนั้นอยู่ที่ใด พวกเราจะทำลายด้วยวิธีไหน?”

ฮิ้งตี้บ้อฮ้วงรีบกล่าวขึ้น

“อยู่ห่างจากด้านซ้ายของป่านี้ประมาณสี่สิบวา บนร่างพวกมันต่างมีน้ำมันและเชื้อเพลิง พวกเราควรใช้อาวุธไฟจู่โจมจะประเสริฐยิ่ง แต่ทว่า มิอาจจะปล่อยให้พวกมันหนีรอดได้แม้แต่คนเดียว”

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงพอได้ยินใช้ไฟจู่โจม รีบกล่าวขึ้นทันที

“เรื่องนี้ให้ข้าพเจ้ารับภาระไว้ก็แล้วกัน”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งเหลือบตาแลฮิ้งตี้บ้อฮ้วงแล้วกล่าวขึ้น

“ในเมื่อบนร่างพวกมันมีน้ำมันติดมา หากปล่อยให้พวกมันหนีออกจุดไฟพวกเราจะไม่มีเวลาสกัดต้นไฟมิให้ลามได้ วิธีประเสริฐควรไปกันจำนวนมากจึงจะ

รอบคอบปลอดภัย”

คุ้ยงังเพี้ยเอ่ยปากขึ้นทันที

“ข้าพเจ้าไปก็แล้วกัน”

เมื่อคุ้ยงังเพี้ยเสนอตัวจะไป โกวเนี้ยทั้งห้าต่างแย่งกันไปจนสับสน พวกนางไม่ยอมพรากห่างจากคุ้ยงังเพี้ยแม้แต่ก้าวเดียวเลยจริงๆ

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงเหลือบดูบัณฑิตจอมพิษแวบหนึ่ง คำนึงในใจว่า

“ในเมื่อเจ้าไม่วางใจเรา อย่างนั้นไปกันมากๆ คนก็แล้วกัน”

พอขบคิดได้ความก็กล่าวขึ้น

“เพื่อป้องกันเหตุบังเอิญอันสุดวิสัย ไปจำนวนมากๆ ไว้ก็ประเสริฐอยู่

บัณฑิตจอมพิษกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นทันที

“วาจากีเอียมีเหตุผลยิ่ง พวกเราก็อยู่ที่นี้คอยจัดการกับต้นไม้ในละแวกใกล้เคียงมิให้เป็นสื่อไฟก็แล้วกัน”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงยามนี้กลับมีความเชื่อฟังอย่างว่าง่าย มิได้พัวพันอย่างไรต่อไป รีบกล่าวว่า

“อย่างนั้น พวกเราเริ่มลงมือกันได้เถิด”

ขาดคำสะบัดฝ่ามือฟาดยังต้นสนโบราณทางเบื้องหน้าจนสดแรง

พอฮวยไฮ้ป้าอ๊วงลงมือ อีกสามคนก็ได้ลงมือตามติด เสียงโครมครามดังสนั่นหวั่นไหวไม่ขาดหู วุ่นวายจนปั่นป่วนไปทั่วทั้งบริเวณ

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงกล่าวขึ้นในตอนนั้น

“คุ้ยเฮีย พวกเราไปกันเถิด”

แล้วจึงเดินนำหน้ามุ่งเข้าไปในป่าอย่างเร่งร้อน

ระยะทางเพียงสี่สิบวา พวกทั้งปวงเพียงเดินไม่นานก็บรรลุถึง

ยามนี้ ไฟรอบข้างยิ่งเผาไหม้ยิ่งฮือโหมรุนแรง ลมอันร้อนระอุกระหน่ำมาจนร้อนผะผ่าวแทบทำให้ทนทานมิได้...

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงชี้ไฟทางเบื้องหน้า กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ตรงที่มีหมู่สนบดบังจนครึ้มคือปากถ้ำ ขณะนี้มีความยุ่งยากเพียงประการเดียว คือจะซัดต้นเพลิงเข้าไปภายในถ้ำ โดยมิให้พวกมันได้พบเห็นรู้ตัวอย่างไร”

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงล้วงระเบิดเพลิงออกจากอกเสื้อห้าลูก กล่าวว่าเบาๆ ว่า

“ให้ข้าพเจ้าลงมือ”

คุ้ยงังเพี้ยยื่นมือรั้งเอาไว้ กล่าวว่า

“ช้าก่อน รอให้พวกเราทางนั้นจัดการจนใกล้จะสำเร็จแล้ว พวกเราค่อยลงมือไปก็ไม่สาย”

ขณะนี้ไฟรอบข้าง ยิ่งฮือโหมรุนแรงขึ้นกว่าเดิมมากแล้ว ได้ยินมีเสียงในถ้ำดังสนั่นว่า

“พวกมันทางนั้นกำลังก่อกวนเรื่องราวใด ไฉนจึงดังสนั่นหวั่นไหวไปปานนี้”

มีอีกเสียงหนึ่งดังขึ้นว่า

“พวกมัน อาจบางทีกำลังหาทางสกัดไฟมิให้เผาไหม้เข้ามา”

จากนั้น มีเสียงอีกผู้หนึ่งดังสวนคำขึ้น

“พวกมันอย่าได้ขนใบสนแห้งในถ้ำออกไปหมดสิ้นเสียเล่า มิเช่นนั้น อีกสักครู่ก็ต้องเปลืองมือเปลืองเท้ากันวุ่นวายแน่”

เสียงคนแรกได้กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“เป็นไปได้อย่างไรกัน ถ้ำนั้นมีใบสนปูจนหนานุ่มสบายอย่างยิ่งอยู่แล้ว หากขนออกไยมิใช่ต้องนั่งบนพื้นศิลาแข็งแกร่ง อย่าว่าแต่แผนการที่ประมุขพวกเราวางไว้ แนบเนียนจนไม่มีพิรุธจะสังหรณ์ใจ พวกมันไหนเลยจะได้คิดถึงความข้อนั้นเล่า”

ขณะนี้ไฟได้ลามเข้ามาจนถึงรัศมีหนึ่งร้อยวาแล้ว เสียงเพียะพะดังสนั่นหวั่นไหวจนอื้ออึงไปทั้งสองหู ร้อนผะผ่าวจนผิวกายแทบจะเกรียมไป

ทันใด ในถ้ำมีเสียงคนผู้หนึ่งดังขึ้น

“พวกมันเป็นไรยังไม่หยุดมือ เราต้องออกไปดูสักครา”

อีกผู้หนึ่งรีบห้ามปรามขึ้น

“ฟังว่าคุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมือสูงส่งยิ่งนัก ท่านพอออกไปหากแม้นถูกมันพบเห็นโดยบังเอิญ พวกเราไหนเลยยังจะมีชีวิตรอด ยังคงอดกลั้นใจไว้อีกสักครู่ประเสริฐกว่า”

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงเหลือบตาดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“เม่งจู๊?”

คุ้ยงังเพี้ยรีบสั่นศีรษะ กล่าวสอดคำ

“รอสักครู่ เมื่อพวกเราลงมือจู่โจมนั้น ท่านจัดการซัดระเบิดเพลิงในมือ

ออกไปก่อน จากนั้นพวกเรารีบโถมไปที่ปากถ้ำ สกัดทางออกของมันเอาไว้”

คนทั้งปวงผงกศีรษะรับทราบ

ขณะนี้ ไฟได้เผาไหม้มาจนถึงในรัศมีสี่สิบวาแล้ว ความร้อนแรงเผาผลาญจนผู้คนแทบทนมิได้ อบอ้าวจนเหงื่อกาฬแตกโซมเป็นเส้นสาย

ฉับพลันทันใด คุ้ยงังเพี้ยตวาดเสียงกึกก้องขึ้น

“บุก!”

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงพอได้ฟังคำสั่ง กระโดดปราดจากที่ ระเบิดเพลิงสีแดงฉานปานเปลวไฟห้าลูก พุ่งฝ่าอากาศจนดังหวีดหวิว เข้าไปในปากถ้ำอย่างแม่นยำ พร้อมทั้งตวาดสำทับไปว่า

“เหล่าเดียรัจฉาน รสชาตินี้ใหม่มากกระมัง”

สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวง พอเพิ่งเคลื่อนกายคนอื่นๆ ก็พากันโถมไปรายล้อมปากถ้ำไว้ในรัศมีสิบเชียะจนหมดสิ้น ไม่มีทางออกใดจะดิ้นรนหลบหนีได้แล้ว...

ขณะเวลานั้นเอง ในถ้ำมีเสียงเพียะพะดังขึ้นมา แล้วเสียงคนตะโกนก้องสนั่น

“อา...แย่แล้ว...ไฟ!”

อีกผู้หนึ่งร้องขึ้นว่า

“นี่ เล่าเล้า เจ้าทำให้น้ำมันหกแล้ว”

จากนั้น มีเสียงละล่ำละลักร้องขึ้น

“เล่าเตีย เล่าลี้ รีบวิ่งหนีออกทางนอกเถิด”

“ปากถ้ำมีแต่ไฟทั้งสิ้น จะหนีออกได้อย่างไร”

“อา อุบาทว์บัดซบ เจ้าอย่าได้ผลัก โอยไฟเข้าถึงแล้ว”

“รีบด่วน รีบด่วนด้วยเถิด อา แย่แล้วน้ำมันถูกไฟแล้ว”

จากนั้น ในถ้ำมีควันหนาทึบพวยพุ่งเป็นกลุ่มก้อน เสียงผู้คนข้างในสับสนอลหม่าน เสียงแผดร้องดังโหยหวนระงมไม่ขาดหู แสดงว่า พวกมันมีมากหลายที่ถูกไฟคลอกตายไปแล้ว

ทันใด ในถ้ำมีเงาร่างคนพุ่งออกมา ปรากฏชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำที่ไฟลุกเต็มตัวผู้หนึ่ง

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงตวาดเสียงกึกก้องขึ้น

“กลับไป”

เสียงดังพร้อมกับฝ่ามือฟาดเข้าใส่อย่างดุดัน

คนผู้นั้นมีไฟเผาไหม้อยู่เต็มตัว กำลังวิ่งอย่างเร่งร้อนมิคิดชีวิต ไหนเลยจะคาดว่าถูกคนจู่โจมใส่ในปากถ้ำ เสียงร้องจึงดังก็กก้องโหยหวน ร่างสูงใหญ่ถูกฟาดจนกระเด็นกลับเข้าไปในถ้ำแล้ว

คนผู้นั้นถูกฟาดปลิวกระเด็นไปกระแทกใส่อีกหลายคนที่กำลังโถมกายออกมาทางนอกถ้ำ ดังนั้น จึงเกิดเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังขึ้นอีกหลายคราสยดสยองจนผู้คนมิกล้าจะรับฟัง

คัยงังเพี้ยสะบัดฝ่ามือกวาดใบสนแห้งเป็นกองใหญ่อดไว้ที่ปากถ้ำ แล้วหันหน้าสั่งกับสัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงว่า

"จุดมันให้ลุก"

หงส์เกียวอดมิได้ต้องร้องเสียงสะท้าน เบียดร่างแน่งน้อยเข้าไปบนไหล่คุ้ยงังเพี้ยอย่างแช่มช้า

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงกล่าวขึ้นทันทีว่า

"โกวเนี้ยพอจะคิดดูได้ หากแม้นพวกเราไม่กระทำดั่งนี้ อีกสักครู่สภาพอันสยดสยองที่เห็น ก็จะต้องเกิดขึ้นใส่หมู่พวกเราเอง การคิดเช่นนี้ อาจบางทีจะทำให้คลายใจลงไปได้บ้าง"

ขณะนั้น สัตว์เปลวไฟเจียวเทียนฮวงได้ซัดระเบิดเพลิงเข้าจุดกองสนแห้งที่ปากถ้ำขึ้นแล้ว เปลวไฟอันฮือโหมอุดทั่วปากถ้ำจนหนาแน่นทันที

ขณะนี้ไฟได้ลามเข้ามาในรัศมียี่สิบวาแล้ว ความร้อนระอุคุกคามผู้คนจนสุดทนทาน หากมิใช่ต่างมีพลังภายในอันกล้าแข็ง จนความหนาวร้อนยากจะคุกคาม น่ากลัวต้องสิ้นสติไปตั้งเนิ่นนานแล้ว

ส่วนอีกด้านหนึ่ง พวกสี่คนของห้ามารทะเลเลือดไม่มีเสียงฟาดต้นไม้ใดๆ เกิดขึ้น คาดว่าคงทำลายต้นเพลิงไปเรียบร้อยแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตามองดูไฟที่เผาไหม้แวบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"พวกเราไปกันเถิด"

แล้วนำอีกหกคนวิ่งนำไปในทิศทางนั้น พอทั้งเจ็ดบรรลุถึงเห็นอีกสี่คนได้จัดการฟาดต้นสนภายในรัศมีสี่ห้าวาจนเป็นทางกว้าง ลำต้นและกิ่งใบสนกองสูงอยู่รอบข้าง ฝีมือทั้งสี่นับว่าคล่องแคล่วรวดเร็วยิ่ง

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งพอเห็นพวกคุ้ยงังเพี้ยมาถึงรีบน้อมกายกล่าวว่า

"เชิญประมุขเข้าไป"

“รบกวนท่านทั้งหลายแล้ว พวกเราเข้าไปด้วยกันเถิด”

พวกทั้งปวงไหนเลยจะยอมรับ

บ่ายเบี่ยงกันไปมาจนเป็นเวลาเนิ่นนาน คุ้ยงังเพี้ยจึงต้องเดินนำหน้าโกวเนี้ยทั้งห้าติดตามหลัง ต่อไปคือฮึ้งตี้บ้อฮ้วง ผู้รั้งท้ายคือห้ามารทะเลเลือด

เจียวเทียนฮวงยังกลัวจะมีเหตุการณ์อุบัติขึ้นอย่างสุดวิสัย จึงมิได้ติดตามเข้าไปในถ้ำ แต่ยืนเฝ้าอย่างเคร่งเครียดระมัดระวังทางปากถ้ำ จวบจนไฟได้เผาไหม้เข้ามาในรัศมีแปดเก้าวา จึงซุกร่างเข้าไปในถ้ำ

ไฟอันร้อนแรงเผาไหม้ลุกลามอย่างรวดเร็ว เพียงไม่นาน กิ่งใบคาคบของต้นสนที่กองอยู่รอบข้าง ก็ลามเลียขึ้นจนคุโพลง ความร้อนระอุโชยเข้าไปในถ้ำเป็นระยะๆ

ผู้คนภายในถ้ำมาตรแม้นต่างมีพลังภายในอันแกร่งกร้าวลึกล้ำ แต่ยังคงถูกรมจนเหงื่อกาฬซุ่มโชกเดือดร้อนดุจดั่งถูกจับเข้านึ่งในซึ้ง

ไฟอันร้อนแรงคราวนี้ เผาไหม้ตั้งแต่เที่ยงวันจนถึงสนธยาของรุ่งขึ้น จึงถูกฝนห่าใหญ่เทลงมาดับไป

พวกคุ้ยงังเพี้ยเดินช้าๆ ออกจากถ้ำมา เห็นป่าสนอันสดใสชอุ่ม ถูกอัคคีภัยในหนึ่งวันหนึ่งคืนเผาผลาญ จนกลายเป็นเถ้าถ่านดำสนิท มีแต่ความเวิ้งว้างไปทุกแห่ง

ซากศพฮุดซิมบนแท่นหิน ได้ถูกไฟเผาผลาญจนกลายเป็นก้อนดำ แต่ท่านั่งยังคงเป็นไปดั่งเดิมมิเปลี่ยนแปร

รอบบริเวณของเนินมีควันขาวพวยพุ่งเป็นระยะๆ นับว่าได้บดบังสภาพอันน่าสลดหดหู่ไปบ้างไม่มากก็น้อย

คุ้ยงังเพี้ยเอ่ยขึ้นก่อนว่า

“พวกเราไปกันเถิด”

ในขณะเวลานั้น พลันมีเสียงเย็นชาของคนผู้หนึ่งดังขึ้นว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ท่านมิได้ตายจริงๆ”

เสียงขาดคำ หลังก้อนหินจ้อฮุดกัง ปรากฏชายชราอาภรณ์ดำผู้หนึ่งเดินช้าๆ มา คนผู้นี้ใช้ผ้าขาวคลุมหน้าไว้ โผล่แต่ดวงตาอันแวววาวทั้งสอง

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ ถามว่า

“ท่านเป็นใคร?”

“เล่าฮูเป็นใคร ท่านมิต้องถามไถ่ให้มากไป วันหน้าย่อมทราบได้”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงกล่าวขึ้นว่า

“ท่านส่งคำท้าทายมากระมัง?”

คนผู้นั้นงงงันชั่ววูบ พลันหัวร่อเสียงก้องแล้วร้องว่า

“รองประมุขมีความยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริงๆ”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“มิเช่นนั้น คาดว่าท่านก็ไม่มีกำลังใจ มาส่งเสียงอันเย็นชาน่าชิงชังอยู่ที่นี่”

คนผู้นั้นแค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้น

“กลัวผู้ใด?”

คุ้ยงังเพี้ยขณะนี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ท่านหากแม้นเป็นบริวารรับใช้ ก็รีบมอบจดหมายให้ข้าพเจ้า ไยต้องมากล่าววาจาไร้สาระ”

คนคลุมหน้าร้องอย่างขุ่นเคืองขึ้น

“ปากเป็นของเรา”

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นยะเยียบว่า

“ผู้แซ่ค้ยมีความอดกลั้นจำกัดนัก”

“แล้วเกี่ยวข้องอันใดกับเรา?”

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ย ปรากฏแววอำมหิตขึ้นวูบใหญ่พลิ้วกายปราดไปลงมือปากก็สำทับ

“ท่านลองดูเป็นไร”

ผู้นำจดหมายนี้ นับว่ามีพลังฝีมือที่ไม่ต่ำต้อยเลย แต่เมื่อเปรียบกับคุ้ยงังเพี้ย ยังด้อยกว่ากันมากมายก่ายกองนัก จึงรู้สึกตาลายไปวูบใหญ่ ใบหูขวาก็เจ็บแปลบ หูข้างนั้นได้ร่วงลงกับพื้นพร้อมกับโลหิตที่ฉีดกระจาย

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นยะเยียบกล่าวต่อไป

“นำจดหมายท้าออกมา”

คนผู้นั้นคาดหมายไม่ถึง ว่าพลังฝีมือของมันจะด้อยกว่าคุ้ยงังเพี้ยมากมายปานนี้ ไหนเลยยังจะกล้าปากแข็งอยู่ต่อไป รีบยื่นมือล้วงจดหมายออกจากอกเสื้อสองฉบับ ยื่นให้คุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวว่า

“การประทานอันยิ่งใหญ่ของท่าน เล่าฮูจะต้องทวงคืนให้ได้ในวันหนึ่ง”

ขาดคำ มิรอคุ้ยงังเพี้ยตอบก็หันกายวิ่งปราดออกไป ชั่วพริบตา ลับหาย

ในหมอกขาวอันหนาแน่น

คุ้ยงังเพี้ยมิได้เหลือบแลดูผู้นั้นสักแวบหนึ่ง กัมหน้ามองดูจดหมายสองฉบับในมือ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนจนร้องโพล่งว่า

“เก้าสำนักใหญ่ และเทียนฮวงก้าร่วมมือกันแล้ว!”

รวมพลในเหลาสุรา

นี่นับเป็นข่าวที่น่าตื่นเต้นตกใจอย่างยิ่งจริง ๆ เนื่องจากว่า ค่ายสำนักใหญ่ ทั้งเก้าบำเพ็ญตนเป็นผู้ธำรงคุณธรรมอยู่เสมอมา มีหน้าที่กำจัดกวาดล้างพวกอธรรมเลวร้าย พิทักษ์รักษาความดีให้ยืนยงอยู่ แต่บัดนี้ ไฉนจึงไปร่วมมือกับพรรคที่ใหญ่ที่สุดของพวกหมู่อธรรม มาตรแม้นตั้งแต่เทียนฮวงก้าสถาปนาตัวขึ้นในวงพวกนักเลงทางเปลือกนอกไม่มีพฤติการณ์ที่เลวร้ายอย่างไรเกิดขึ้น แต่เนื่องจากการกระตือรือร้นไปเกลี้ยกล่อมยอดฝีมืออันดับเยี่ยมทั้งฝ่ายอธรรมและธัมมะมาเข้าพรรค และแผ่อิทธิพลอำนาจเข้ามาในทุกแห่งหนของบู๊ลิ้มในตงง้วนมาคำนวณความทะเยอทะยาน ใคร่จะตั้งตัวเป็นราชันย์ในแผ่นดินของมันก็เป็นที่เห็นได้เปิดเผยชัดเจน แต่เก้าสำนักใหญ่กลับมายอมร่วมมือกับมัน ไยมิใช่เป็นการแส่หาเภทภัยใส่ตัว?

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงกล่าวอย่างเยือกเย็นมิหวั่นไหว

“สถานการณ์ที่อยู่บนยอดเขากิมเต้งฮง ของง่อไบ๊กระมัง?”

คุ้ยงังเพี้ยงุนงงชั่ววูบ จึงถามขึ้น

“กีเฮียไฉนจึงทราบได้”

สายตาของคนทั้งปวง ต่างมองมาทางฮี้งตี้บ้อฮ้วงเป็นจุดเดียวกันอย่างลืมตัว คล้ายดั่งกับว่า มีความสงสัยคลางแคลงเช่นเดียวกับคุ้ยงังเพี้ยด้วย

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงแย้มยิ้มเบาๆ แล้วกล่าวว่า

“คุ้ยกงจื้ออย่าลืมเสียเล่า เล่าฮูเคยมีตำแหน่งเป็นถึงรองประมุขของเทียนฮวงก้า”

เตี้ยเอียลิ้มกลอกตาคมวาวของนาง เกิดความคิดขึ้นมาในบัดดล รีบ

ถามเสียงสดใสขึ้นว่า

“มิทราบ กีเฮียหยั่งรู้ถึงเจตนาการร่วมมือของพวกมันในครั้งนี้หรือไม่?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงกวาดตามองหน้าคุ้ยงังเพี้ยและบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งแวบหนึ่งจึงกล่าว

“ต้นสายปลายเหตุของความนี้ คิดว่าท่านทั้งหลายต่างเคยคำนวณได้เพียงแต่ยากจะเชื่อถือความคิดเห็นของตนเท่านั้น”

กล่าวถึงตอนนี้ก็ชะงักเล็กน้อย จึงได้เสริมขึ้นต่อไป...

“ใช่แล้ว เทียนฮวงก้านับว่าจิตใจทะเยอทะยานใคร่จะตั้งตัวเป็นราชันย์ของบู๊ลิ้ม แต่ทว่า มิเคยเสนอออกนอกหน้าอยู่เสมอมา ที่พวกมันหวั่นเกรงคือการรวมกำลังของเก้าสำนักใหญ่ จะทำลายแผนการร้ายของมันให้พินาศไปกลางคัน ดังนั้น ก่อนที่มันจะคิดหาวิธีการอันมั่นคงแน่นอนขึ้นได้ จะมิยอมตั้งตัวเป็นศัตรูกับค่ายสำนักใหญ่โดยเปิดเผย”

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วง ยังคงฟังความนัยของเรื่องราวมิออกดั่งเดิม และเนื่องจากนิสัยร้อนวู่วามที่สุด จึงอดถามมิได้ว่า

“อุบาทว์ชาติชั่ว เจ้าเด็กน้อยขณะนี้คิดวิธีเลวร้ายอย่างไรได้แล้วกระมัง?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงสีหน้างนงง กล่าวอย่างหนักแน่น

“ใช่แล้ว แผนการของมันได้มาจากร่างคุ้ยกงจื้อนี่เอง”

โกวเนี้ยทั้งห้าพอได้ฟังว่า แผนการเกิดขึ้นจากตัวคุ้ยงังเพี้ย ก็ต้องร้องด้วยความตื่นตกใจพร้อมกัน

“เพี้ยตี่หรือ?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงผงกศีรษะกล่าวสืบต่อไป

“ใช่แล้ว คุ้ยกงจื้อฆ่าเต้าเฮี้ยงอันดับแรก ฆ่าฮุดกักอันดับสอง และในสามสงฆ์สองพรต เป็นบุคคลชั้นสูงที่บู๊ลิ้มในตงง้วนแซ่ซ้องสรรเสริญ ให้ความเคารพนับถืออย่างสูง พวกเก้าค่ายสำนักใหญ่มิทราบความนัยของเรื่องราว ย่อมจะป้ายความผิดทั้งมวลอยู่ในตัวคุ้ยกงจื้อ แต่ทว่าพวกมันก็รู้ซึ้งว่าคุ้ยกงจื้อมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด และข้างตัวยังมีห้าโกวเนี้ยกับพี่ท่านทั้งห้าเป็นผู้คอยช่วยเหลือ ดังนั้น แม้นจะคั่งแค้นอาฆาตจนจับใจ แต่มิกล้าจะท้าทายต่อสู้อย่างเปิดเผยตรงๆ คิดไปคิดมาก็ย่อมคิดถึงพวกเทียนฮวงก้าขึ้นมาได้...”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกล่าวบ้างว่า

“นี่เรียกว่าแผนขับเสือทำลายจิ้งจอก”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“แต่เสียดาย ที่พวกมันคิดอย่างไร้เดียงสาเกินไป เนื่องจากว่าศัตรูเพียงคนเดียวในสายตาของเทียนฮวงก้าก็คือกงจื้อ กับค่ายสำนักใหญ่ทั้งเก้าพวกมันไยมิใช่คิดใช้วิธีการเดียวนี้ด้วย”

คุ้ยงังเพี้ยซ้อนตามองท้องฟ้า กล่าวเสียงหนักแน่นว่า

“คาดไม่ถึงว่าเจ้าสำนักของเก้าค่ายสำนัก จะโง่งมจนไร้ความสามารถปานนี้ ดำเนินการไปแต่อารมณ์ไม่คำนึงถึงเหตุผล ยิ่งไม่กังวลต่อชีวิตคนจำนวนมากหลายในแผ่นดิน กีเฮียมีศักดิ์เป็นรองประมุขพรรค ทราบรายละเอียดของแผนการนี้หรือไม่?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงสั่นศีรษะอย่างเปิดเผย กล่าวว่า

“หลังจากกลับจากเกาะปั้วเล้งเต้า มันก็ไม่เชื่อถือเล่าฮูอีกแล้ว เรื่องสำคัญทั้งหลายภายในพรรค ต่างมิยอมให้เล่าฮูเข้าไปร่วมรับรู้ด้วย แต่ทว่า การชุมนุมใหญ่ในครั้งนี้ พวกเราพอจะแน่แก่ใจ นับเป็นการต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ระหว่างอธรรมและธัมมะของแผ่นดิน”

ซีเง็กลิ้งกล่าวขึ้นอีกว่า

“ท่านหมายความว่า สุดยอดของบู๊ลิ้มยุคนี้ต่างจะรวมพลกันบนยอดเขากิมเต้งฮงของง่อไบ๊?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงผงกศีรษะ กล่าวขึ้น

“ใช่แล้ว มิหนำซ้ำ เป้าหมายของพวกมันคือ กงจื้อผู้เดียว”

โกวเนี้ยทั้งห้าพอได้ยินก็สีหน้าแปรเปลี่ยนไปทุกนาง โบราณมีว่าไว้สองหมัดยากจะต้านสี่มือ บัดนี้สุดยอดของบู๊ลิ้มทุกแห่งหน จะรวมกำลังสามัคคีมาต่อต้านกับคุ้ยงังเพี้ยเพียงคนเดียว แม้จะกล่าวว่าคุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมือที่สูงส่งจนไม่มีภูตผีเทพยดาหยั่งคะเน แต่คนจะอย่างไรก็เป็นร่างที่ประกอบจากเลือดเนื้อกำลังก็ย่อมมีอยู่ในขอบเขตจำกัด

หงส์เกียวอดมิได้ต้องร้องขึ้นก่อน

“เพี้ยตี่...”

สายตานางมีความอบอุ่นนุ่มนวล อาลัยและกระวนกระวาย มาตรแม้นวาจาต่อไปของนางมิได้เปล่งจากปาก แต่จิตใจของนางก็เป็นที่เปิดเผยโดยมิต้องถามไถ่

โกวเนี้ยอีกสี่นาง ต่างก็มีสีหน้าท่าทีเป็นเช่นกันทุกคน

ใบหน้าอันสงบเยือกเย็นของคุ้ยงังเพี้ยแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย พลันถามขึ้นว่า

"กีเฮีย เต้าทงที่มีฉายาพรตเหนือ (ปักเต๋า) มิทราบว่าอยู่ในพรรคท่านหรือไม่?"

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"มันเป็นคนผู้หนึ่งในเทียนฮวงก้าจริงๆ"

"มันจะไปหรือไม่?"

"ย่อมต้องไป ในพรรคนั้นมันเป็นคนที่รู้สภาพทุกค่ายสำนักใหญ่ลึกซึ้งแตกฉานที่สุด มันไม่ไปเทียนฮวงก้าไยมิใช่ขาดนัยน์ตาไปข้างหนึ่งเล่า?"

คุ้ยงังเพี้ยเหลือบแลดูโกวเนี้ยทั้งห้าอย่างลึกซึ้งจริงใจ คุ้ยงังเพี้ยหาใช่ไม่กลัว แต่เป็นเพราะไม่อาจจะกลัว เนื่องจากว่า เต้าทงได้ซ่อนตัวอยู่ในพรรคเทียนฮวงก้า นอกจากโอกาสนี้แล้ว คุ้ยงังเพี้ยจะไม่มีทางพบกับมันตลอดกาล ความอาฆาตแค้นของผู้บังเกิดเกล้า ยิ่งอย่าหมายจะได้ชำระล้างเลย

คุ้ยงังเพี้ยพยายามข่มกลั้นอารมณ์ของตนจนเต็มที่ มิให้ปรากฏออกมานอกหน้า จ้องตาเตี้ยเอียลิ้มแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ลิ้มม่วยม่วย ท่านมาจากเง่งเพ็กก๊กเป็นเวลาเนิ่นนานมาแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าคิด..."

ดรุณีอยู่ในห้วงรักทั้งหลาย ความจริงมีอารมณ์อ่อนไหวอย่างยิ่งอยู่แล้ว อย่าว่าแต่เตี้ยเอียลิ้มที่ชาญฉลาดปราดเปรียว สติปัญญาปราดเปรื่อง มิรอให้คุ้ยงังเพี้ยว่ากล่าวออกจากปากจนจบคำ นางก็รู้ว่าคุ้ยงังเพี้ยจะเอ่ยถึงเรื่องใด รีบสอดคำขึ้นอย่างรีบร้อนว่า

"เพี้ยตี๋ ท่านมิต้องตักเตือนดอก ท่านถึงที่ใดเราก็ไปที่นั้น มิว่าจะเป็นถ้ำเสือหรือวังมังกร เราก็ไม่ยอมห่างจากท่านแม้ครึ่งก้าว"

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงเหลือบตาดูโกวเนี้ยอีกสี่นาง เห็นพวกนางต่างจับตาอันตัดพ้อต่อว่ามาทางหน้าคุ้ยงังเพี้ย มันเป็นคนที่ปากไวใจตรง ไหนเลยจะคิดคำนึงถึงเรื่องมากมายอื่นใด ก็ร้องเสียงก้องอย่างอาจหาญ

"เอาเถิด พวกท่านมิต้องลำบากใจ เม่งจู๊ไม่พาพวกท่านไป เราฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงพาพวกท่านไปเอง ยอดเขากิมเต้งฮงของง่อไบ๊เรามิใช่ไม่รู้จัก เฮอะ..."

ผู้เสเพลโต๊ะเล้งหน้าเปลี่ยนสีทันที แค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

"ซากอ ท่านไม่เอ่ยปากสักชั่วครู่ก็จะอัดใจตายไปหรือ?"

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงกำลังมีโทสะเดือดดาลอัดอก ปราศจากที่ใดพอจะบรรยายได้อยู่แล้ว ดังนั้น จึงกระชากเสียงด้วยความขุ่นเคืองขึ้นทันที

"เราตายไปจะมีคุณประโยชน์อย่างไรกับท่าน?"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งส่งเสียงเย็นชาว่า

"ซีกอ เจตนาของท่านมาตรแม้นไม่ผิดพลาดแต่ท่านมิอาจจะไม่ทราบความตั้งใจจริงของเม่งจู๊ไว้ ดังนั้น เราขอเตือนท่าน ก่อนที่เรื่องราวยังไม่กระจ่างออกมาจนสิ้นเชิงนั้น ท่านอย่าได้ยืนยันชี้ขาดไปจะประเสริฐมาก"

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงมาตรแม้นเป็นคนมีสติปัญญาโง่เขลา แต่มิใช่ไม่รู้ความควรมิควร เมื่อเห็นบัณฑิตจอมพิษมีสีหน้าเช่นนั้น ก็รู้สำนึกตัวว่าตนต้องกล่าววาจาผิดพลาดเป็นแน่แท้ ต้องเหลือบตาแลมาทางคุ้ยงังเพี้ยอย่างลืมตัวแวบหนึ่ง

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ขมวดคิ้วแนบแน่น แต่ไม่มีทีท่าขุ่นเคืองอย่างไร มองมาทางฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงแล้วกล่าวอย่างจริงจังขึ้นว่า

"ซิมเฮียอย่าได้เข้าใจผิด จิตใจเจตนาของข้าพเจ้าหาใช่ไม่ปรารถนาให้ท่านทั้งหลายร่วมทางไป แต่เห็นว่าพวกท่านทั้งหลายไม่มีความจำเป็นจะต้องไป"

กล่าวเท่านี้ก็ยิ้มขึ้นเล็กน้อย จึงกล่าวสืบต่อ

"หากมิใช่ศัตรูผู้พิฆาตบิดาอยู่ที่นั้น คุ้ยงังเพี้ยจะไม่ปรารถนาไปอย่างเด็ดขาด เนื่องจากว่า ชั่วชีวิตคนเราแม้อายุยืนยาวสักเท่าใดก็ต้องตาย การช่วงชิงชื่อเสียงเกียรติภูมิ จะเป็นความหมายอันสำคัญสักเพียงไร?"

เป็นวาจาที่เปล่งออกจากใจจริงทุกถ้อยกระทงความ ทำให้ผู้ฟังต้องตื้นตันสะท้อนใจ

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงกระวนกระวายจนหน้าแดงฉาน มือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน มิทราบจะตอบโต้อย่างไรได้

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งส่งเสียงหนักๆ ขึ้น

"ประมุข พวกเราอยู่ด้วยกันมามิใช่เป็นเวลาสั้น บุรุษยอมมอดม้วยด้วยเพื่อนตาย สตรีประเทืองโฉมด้วยใจรัก วลีสองประโยค ใช้มากล่าวในเวลาและขณะนี้ได้หมดสิ้นแล้ว ประมุขก็โปรดอย่าได้กล่าวให้มากไปเลย"

วาจาของบัณฑิตจอมพิษมีเหตุผลยิ่งนัก ทำให้ผู้คนไม่มีปัญญาจะโต้แย้งคัดค้าน คุ้ยงังเพี้ยต้องถอนหายใจหนักๆ แล้วกล่าวว่า

"เอาเถิด ไปด้วยกันก็ได้"

ขาดคำก็ก้มหน้าเดินนำ แต่น้ำตาอันสดใสได้ไหลรินลงมาเป็นทาง

หงส์เกียวรีบเร่งไปจนทัน บีบมือคุ้ยงังเพี้ยเบาๆ แล้วกล่าวว่า

“เพี้ยตี๋ ท่านรู้สึกลำบากยากใจยิ่งหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างอัดอั้น

“พวกท่านออกจะ...”

“ท่านทราบหรือไม่ วันใดพวกเราสูญเสียท่านไปจะยิ่งคับแค้นลำเค็ญกว่านี้สักเท่าใด”

ขาดคำหัวร่อเบาๆ แล้วกล่าวสืบต่อไป

“เพี้ยตี๋ มิต้องลำบากยากใจดอก ท่านมิใช่บอกหรือ คนเราแม้มีอายุยืนยาวเป็นร้อยปี แต่ก็ยังจะต้องตายจนได้ในวันหนึ่ง หากแม้นพวกเรามีชีวิตอยู่ด้วยความสุขสำราญ ยามตายก็ขอให้ตายอยู่ในกองเดียวกัน ในใจยังจะมีความเศร้าเสียใจอันใดหลงเหลือเล่า เพี้ยตี๋ท่านว่าใช่หรือไม่”

หงส์เกียวอยู่ต่อหน้าคุ้ยงังเพี้ย บางครั้งนุ่มนวลเอาใจดุจเป็นภรรยาทะนุถนอมสามี บางครั้งก็คล้ายเป็นมารดาที่รู้เรื่องราวใดๆ มาปลอบประโลมใจ และคลี่คลายปัญหาอันยุ่งยากให้

คุ้ยงังเพี้ยมีจิตใจปลอดโปร่งกว่าเดิมเล็กน้อย ผงกศีรษะรับคำแล้วกุมมือหงส์เกียวบีบแนบแน่น มาตรแม้นมิได้เปล่งวาจาแม้แต่คำเดียว แต่หงส์เกียวก็รู้ซึ้งถึงความหมายในการกระทำคราวนี้อยู่

ขณะนั้น พลันได้ยินบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกล่าวขึ้น

“กีเฮียมีเจตนาไปที่ใด?”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงตอบเสียงหนักๆ

“กิมเต้งฮง!”

บัณฑิตจอมพิษถามด้วยความตื่นเต้น

“กีเฮียก็จะไปกิมเต้งฮง?”

“แต่เล่าฮูมิใช่ไปช่วยเทียนฮวงก้า”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งมีอุบายที่ยอกย้อนแยบยล พอได้ฟังก็หัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

“อาจบางทีมิใช่”

“ไฉนต้องใช้อาจอีกเล่า?”

“ขอกีเฮียโปรดอโหสิ นอกจากคำนี้แล้วข้าพเจ้าคิดหาเหตุผลที่เหมาะสมกว่านี้มิออกเลย”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงหน้าเคร่งเครียดเย็นชา พลันหัวร่อเสียงก้องแล้วร้องว่า

“นี่เรียกว่า บุรุษยอมมอดม้วยด้วยเพื่อนตาย ฮา ฮา...”

บัณฑิตจอมพิษงุนงงชั่ววูบจึงกล่าวขึ้น

“บุรุษยอมมอดม้วยด้วยเพื่อนตาย?”

พอขาดคำพลันเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว

เสียงหัวร่อของทั้งสอง มาตรแม้นสั่นสะเทือนจิตใจของทุกผู้คนได้เช่นเดียวกัน แต่ความหมายในเสียงหัวร่อนี้ผิดแปลกกันโดยสิ้นเชิง อาจบางที คนที่ชอบใช้เล่ห์เหลี่ยมอบาย จะไม่มีวันเชื่อถือผู้ใดได้ง่ายดายตลอดกาล

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวมองหน้าคนทั้งสองแวบหนึ่ง ส่งเสียงหนักๆ ขึ้นว่า

“กีเฮีย ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า ท่านไม่สมควรไป”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงกล่าวอย่างหนักแน่น

“หากแม้นคุ้ยเฮียยังจำวาจาที่ข้าพเจ้าลั่นปากบนเกาะปั้วเล้งเต้าได้ อย่างนั้น ทุกสิ่งก็ไม่สมควรรื้อฟื้นขึ้นว่ากล่าว คุ้ยเฮียยังจำได้หรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวอย่างมิเห็นพ้องว่า

“ข้าพเจ้ายังจำได้จริงอยู่ แต่...”

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงรีบสอดคำขึ้นในทันที

“ชั่วชีวิตของผู้แซ่กี คลุกคลีในวงพวกนักเลงแต่น้อยจวบใหญ่ มาตรแม้นพฤติการณ์ที่กระทำในครั้งอดีตจะมิใช่ดีงามโดยสิ้นเชิง แต่ที่พอจะเป็นข้ออ้างอันภาคภูมิลำพอง คือไม่เคยจะตระบัดสัจจะวาจามาก่อนเลย”

ชะงักคำพูดเล็กน้อยเน้นเสียงหนักๆ ขึ้น

“พวกเราไปกันเถิด”

ขาดคำก็นำหน้าลงจากเนินเขาไปก่อน

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้จำเป็นต้องตามใจฮี้งตี้บ้องฮ้วงแล้ว จึงพาพวกพ้องทั้งหลายเดินตามเป็นทิวแถวลงจากเขาไป

คนทั้งปวงเดินอย่างสบายมิเร่งร้อน ผ่านควันขาวที่คละคลุ้งเป็นทางยาวผ่านตอตันสนที่ยังมีควันกรุ่น จนพอมองเห็นตัวเมืองเชี่ยวซัวติ้งอยู่รำไร ป่าสนอันชอุ่มสดใส ขณะนี้เหลือแต่สภาพอันรกร้างวังเวง

ไม่นานทั้งปวงก็ลงจากจ้อฮุดกัง เห็นมีชาวบ้านมากมายคับคั่ง แสดงว่าเพลิงที่ฮือโหมครานี้ ได้ดึงดูดพวกทั้งปวงมาดูด้วยความสนใจ

ยามเมื่อคนทั้งหลายเห็นพวกคุ้ยงังเพี้ย ต่างรู้สึกตื่นเต้นสงสัยยิ่งนัก

เนื่องจากพวกทั้งปวงมาบนเนินยังมีไฟป่าลุกฮือโหม มิว่าผู้ใดก็ขึ้นไปมิได้ และเมื่อไฟดับแล้วยังมีผู้คนกลุ่มใหญ่เดินออกมาจากกองไฟไยมิใช่เป็นเรื่องประหลาดหรือ

พวกคุ้ยงังเพี้ยกแหวกทางหมู่ผู้คนแล้วเร่งฝีเท้ามุ่งหน้ายังเมืองเชี่ยวซัวติ้ง เนื่องจากตลอดทางมีคนสัญจรไม่ขาดระยะ พวกทั้งปวงจึงไม่อาจจะใช้วิชาตัวเบาไปได้ จึงเมื่อถึงตัวเมืองก็เป็นเวลาใกล้เที่ยงแล้ว

ทั้งปวงพอเจ้าไปถึงหน้าโรงเตี๊ยม ก็ได้ยินเสียงแหบห้าวของผู้หนึ่งดังขึ้น

“นี่ อุบาทว์แท้ หลวงจีนยากไร้ ท่านว่าพวกมันจะมากันหรือไม่?”

อีกเสียงหนึ่งดังขึ้นว่า

“เราจะทราบอย่างไร?”

เสียงคนแรกตะเบ็งขึ้นอีกครั้ง

“แล้วท่านไฉนจะต้องมารออยู่ในที่นี้เล่า?”

“เอ๊ะ ขอทาน จะรออยู่ที่นี้เป็นวาจาที่ท่านบอกมาเอง เราหลวงจีนไม่เคยมีความอดทนอยู่แต่ไหนแต่ไร เคยบอกจะรอที่นี่ตั้งแต่เมื่อใดกัน”

จากเสียงของทั้งสองที่ตอบโต้ คนทั้งปวงก็จำได้ว่าเป็นจั๊วข่ายกับเคี้ยงเจ็ง

วาจาของเคี้ยงเจ็งแสดงว่า ยันจนจั๊วข่ายอับจนถ้อยคำโต้ตอบ ได้ยินเสียงจั๊วข่ายร้องขึ้นว่า

“อุบาทว์บัดซบ มันเป็นเพราะเด็กอุบาทว์ที่เปิดโรงเตี๊ยมนี้ บอกว่าข้าวของพวกมันยังทิ้งไว้ที่ นี่ค่าสุราอาหารทั้งปวงก็ยังมิได้ชำระ จะต้องกลับมาแน่ ทำให้พวกเราต้องจับเจ่าเฝ้ารอถึงครึ่งคืนกับครึ่งวัน บัดซบ เสียเวลาไปนั้นยังพอทำเนา รอไม่พบคุ้ยงังเพี้ยนั้นจึงเป็นเรื่องใหญ่ ค่าสุราอาหารมื้อนี้เราขอทานก็ไม่มีปัญญาจะชำระแล้ว”

เคี้ยงเจ็ง พอได้ยินขอทานจั๊วข่ายจะคิดโกงค่าสุราอาหาร กลัวเกรงผู้รับใช้จะแย่งเอ่ยปากผลักหน้าที่การชำระบัญชีมาที่ตน จึงรีบเอ่ยปากกล่าวขึ้น

“เราหลวงจีนวันนี้มิได้พกเงินติดตัวมา”

จั๊วข่ายเลิกคิ้วร้องขึ้น

“ผู้ใดเรียกให้ท่านเป็นผู้ชำระ?”

“ผู้รับใช้เรียกให้ท่านเป็นผู้ชำระ?”

ผู้รับใช้เห็นหางเสียงของทั้งสองมิใคร่ถูกต้อง รีบร้องขึ้นว่า...

“ท่านทั้งสอง ร้านเราเล็กมิใคร่มีทุน ทนต่อการจดบัญชีไม่ได้ จะอย่างไรขอให้ทั้งสองโปรดเวทนาปรานี ชำระค่าสุราอาหารแล้วค่อยไปเถิด”

จั๊วข่ายแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ผู้ใดบอกจะค้างบัญชีกัน พวกเจ้าเป็นฝ่ายกล่าววาจาไร้สัจจะ เราขอทานแต่ละวันจะต้องขอได้เงินถึงสี่ห้าตำลึง หนึ่งคืนกับครึ่งวันมิให้เจ้าชดใช้ค่าเสียหายก็เป็นการเกรงใจมากแล้ว เจ้ายังจะให้เราชำระเงินทอง ในโลกยังมีคนที่ไม่ถือเหตุผลยิ่งกว่าพวกเจ้าอีกหรือ”

เป็นวาจาที่กล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังจนเสียงกึกก้อง กลับคล้ายผู้รับใช้ติดค้างเงินของมันก็ปานกัน

หลวงจีนยากไร้กลัวเกรงว่า จั๊วข่ายจะเอาหน้าไปมิรอให้ผู้รับใช้เอ่ยปากก็ชิงกล่าวขึ้นอีกว่า

“เราหลวงจีนบิณฑบาตแต่ละวัน อย่างน้อยต้องได้เงินสี่ห้าสิบตำลึงเสมอไป มีบางครั้งพบผู้ใจบุญสุนทาน วันหนึ่งพอจะบิณฑบาตได้ถึงสี่ห้าร้อยตำลึง เวลาหนึ่งคืนกับครึ่งวันนี้ ผู้รับใช้ เจ้าลองคิดดูว่าเราจะบิณฑบาตได้เท่าใด มอบจำนวนนั้นแก่ข้าก็แล้วกัน”

ผู้รับใช้ในยามนั้น ฟังความหมายในวาจามิออกจึงคำนึงอยู่ในใจ

“ยังคงเป็นบรรพชิตจิตใจเมตตาปรานีเรานับคำนวณให้ท่านไว้บ้างก็ดีอยู่”

พอขบคิดในใจเสร็จสิ้นก็รีบน้อมคารวะ หัวร่อประะจบแล้วกล่าวขึ้น

“ตั๋วซือแป๋ยามดีก็มีสี่ห้าร้อยตำลึง ยามมิใคร่ดีมีสี่ห้าสิบตำลึง แต่จะดีหรือเลวนั้นอยู่ที่โชค ชั่วเวลานี่ยากยิ่งที่จะคำนวณออก ขณะนี้คิดถัวกันไปก็แล้วกัน คิดแต่ละวันได้หนึ่งร้อยตำลึงเถิด”

เคี้ยงเจ็งรีบส่งเสียงขึ้น

“สุราอาหารของพวกเจ้ามื้อนี้เท่าใด?”

“เพียงสิบตำลึงก็พอแล้ว”

เคี้ยงเจ็งตะเบ็งเสียงก้องขึ้นทันที

“ตกลง อย่างนั้นเราจะให้เจ้าห้าสิบตำลึงเลย และรางวัลพิเศษอีกสี่สิบตำลึง มา เหลืออีกสิบตำลึงทอนให้อาตมา”

ผู้รับใช้พอฟังก็แตกตื่นตกใจ จวบจนขณะนี้จึงคิดออกว่า หัวใจของหลวงจีนรูปนี้ที่แท้ดำสนิทถึงกับคิดหาทางมาขู่เข็ญบังคับมัน จึงรุ่มร้อนจนร้องเสียงก้องว่า

“ตั๋วซือแป๋ ท่านเป็นบรรพชิตที่สละโลกแล้ว หรือไม่กลัวฮุดโจ๊วจะตำหนิโทษ”

เสียงหลวงจีนเคี้ยงเจ็งร้องขึ้น

“เราเป็นเอี้ยเอ๊ยของฮุดโจ๊ว เราไม่ตำหนิพวกมันที่ทำให้เราต้องยากจนปานนี้ก็เป็นการเกรงใจมากแล้ว ผู้ใดยังจะกล้ามาตำหนิติเตียนเราหลวงจีน”

หยุดชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

“ขอทานเฒ่า เราไปกันเถิด”

จั๊วข่ายพอฟังก็สบใจยิ่ง รีบรับคำขึ้นทันที

“ไปเสียก็ดี”

ผู้รับใช้กระวนกระวายจนร้องสุดเสียง

“อย่างนั้นมิได้ ไม่ชำระเงิน”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงยามนี้อดกลั้นต่อไปมิได้แล้ว ต้องตะเบ็งเสียงก้องไปว่า

“วิเศษ ที่แท้พวกเฒ่าทั้งสองมาหลอกกินหลอกดื่มอยู่ในที่นี้เอง ดูเราจะฟาดพวกเจ้าให้แบนไปหรือไม่”

เสียงดังพร้อมกับร่างโถมเข้าไปในโรงเตี๊ยมอย่างรวดเร็ว

จากนั้น พวกคุ้ยงังเพี้ยก็ทยอยกันติดตามเข้าไป...

ผู้อยู่ด้านในทั้งสอง คือจั๊วข่ายกับเคี้ยงเจ็งจริงดั่งคาด

จั๊วข่ายเหลือบแลฮวยไฮ้ป้าอ๊วงแวบหนึ่ง จึงเบือนหน้าบอกกับผู้รับใช้ว่า

“แล้วกันเถิด คราวนี้พวกเจ้าไม่ต้องกระวนกระวายใจ คนชำระเงินมากันแล้ว”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคำรามขึ้นด้วยความขุ่นเคือง

“เราตะกายมาทั้งคืนจนคอแห้งผาก สุรามิได้แตะริมฝีปากสักหยด พวกท่านมาดื่มกินจนอิ่มหนำสำราญในที่นี้ กลับเรียกให้เราชำระเงินทองแก่พวกท่าน พวกท่านดีดลูกคิดได้วิเศษร้ายกาจนัก”

จั๊วข่ายฝืนยิ้มกล่าวประจบขึ้นว่า

“ซิมเล่ากอ พวกเราเป็นสหายที่รักกันยิ่ง เงินทองจะนับสำคัญอย่างไรเรา...”

“ผู้ใดไปเป็นสหายรักกับพวกท่าน”

จั๊วข่ายนับว่ามีหน้าที่หนายิ่ง ได้ฟังยังคงกล่าวอย่างประจบประแจง

“ในตัวเรามิเงินทองอยู่จริงๆ ท่านชำระไปก่อนจะเป็นไรเล่า”

คุ้ยงังเพี้ยรู้ดีว่าทั้งสามหากรวมหัวด้วยกัน จะต้องก่อกวนจนไม่มีวันสุดสิ้นยุติ จึงเอ่ยปากขึ้นว่า

“บัญชีทั้งมวลในที่นี้ให้ข้าพเจ้าชำระก็แล้วกัน”

เคี้ยงเจ็งเอ่ยขึ้นในบัดดลว่า

“ขอทานนับพอมีฝีมืออยู่จริง เราหลวงจีนยอมรับนับถือแล้ว”

จั๊วข่ายเบิ่งตาหยีเล็กขึ้นกล่าว

“อุบาทว์แท้ เท็กลื้อได้เปรียบแล้วก็มาแสดงความเก่งกล้า คุ้ยกงจี้ออย่าได้ชำระของมัน”

เคี้ยงเจ็ง พอได้ฟังว่ามิชำระค่าสุราอาหารของตัว สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวง รีบกัมศีรษะคารวะแล้วกล่าวขึ้น

“โอม มณีตัสสะ บรรพชิตบิณฑบาตทั่วทุกทิศทาง ประสกแซ่คุ้ยก็ทำบุญสักครั้ง อย่าได้เชื่อฟังวาจามัน”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งยิ้มเล็กน้อย เดินเข้ามากล่าวว่า

“ทั้งสองท่านทราบว่าพวกเรามาที่นี้?”

เมื่อได้บ่าะเบี่ยงวาจาเปลี่ยนเรื่องไป เคี้ยงเจ็งสีหน้าก็เคร่งขรึมสำรวมกล่าวอย่างหนักแน่นขึ้น

“ศิษย์พรรคกระยาจก มีทั่วทุกหัวระแหงในแผ่นดิน พอพวกท่านมาพวกเราก็รัตัวทันที เพียงแต่พวกท่านมีความเคลื่อนไหวเร็วเกินไป ดังนั้น จวบจนขณะนี้จึงได้สมทบกัน”

บัณฑิตจอมพิษกล่าวขึ้นอีกครา

“ทั้งสองท่าน น่ากลัวทราบเรื่องราวบนยอดเขากิมเต้งแล้วกระมัง?”

จั๊วข่ายสำรวมทีท่าอันร่าเริงระรื่น กล่าวเสียงเคร่งเครียดว่า

“ไม่เพียงทราบเท่านั้น ยังทราบละเอียดถี่ถ้วนด้วย...”

วาจาชะงักชั่วขณะ จึงกล่าวสืบต่อไป

“เก้าค่ายสำนักใหญ่ได้ร่วมกันสร้างป้ายประกาศิตประมุขบู๊ลิ้มขึ้นอันหนึ่ง ตระเตรียมมอบให้แก่ผู้ที่มีคุณความดีสูงสุดของการร่วมชุมนุมครานี้ มิหนำซ้ำบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดินในภายภาคหน้า จะต้องให้คนผู้นี้เป็นประมุขบงการด้วย”

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงร้องโพล่งขึ้น

“อะไรจึงเรียกว่ามีคุณความดีสูงสุด?”

คุ้ยงังเพี้ยยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวขึ้น

“หมายถึงข้าพเจ้ากระมัง?”

จั๊วข่ายผงกศีรษะรับคำ

บัณฑิตจอมพิษจึงได้แค่นหัวร่อ แล้วกล่าวต่อไป

“ดูว่าในวงพวกนักเลงผู้ใดจะมีบุญวาสนาดั่งนั้น พวกเราพรุ่งนี้เดินทางทั้งสองท่านมีความเห็นเป็นเช่นไร”

จั๊วข่ายกล่าวขึ้นในบัดดลว่า

“หากแม้นมิไป เราก็ไม่มาดอก”

คนทั้งปวงต่างหัวร่อให้แก่กัน บนใบหน้ามาตรแม้นมีความร่าเริงแจ่มใส แต่จิตใจก็เต็มไปด้วยความวิตกตื่นเต้น เนื่องจากว่า ผู้ที่ไปร่วมพิธีในครานี้ล้วนเป็นสดยอดของบัลลิ้มยคนี้ทั้งสิ้น

ละเลงเลือดกิมเต้งฮง

ง่อไบ๊ซัว ภูเขาอันขึ้นชื่อลือกระเดื่องตั้งแต่โบราณกาล เป็นดินแดนของสำนักง่อไบ๊อันยิ่งใหญ่ บรรดาหลวงจีนของแห่งนี้ เคยมีอุดมการณ์ว่า “บรรพชิตสละโลกีย์ มีโลกีย์มิใช่บรรพชิต” ไม่เคยไปดิ้นรนสร้างชื่อเสียงในโลกภายนอก ถืออุเบกขาอยู่ในความเยือกเย็นตลอดกาล หมกมุ่นค้นคว้าอยู่แต่พระธรรมคำสอนของไตรปิฎก ผู้อาวุโสรุ่นก่อนมรณะไปในความเงียบสงบ

อนุชนรุ่นหลังก็ได้กำเนิดเกิดขึ้นแทนอย่างเงียบเชียบดำเนินสืบต่อไปทุกรุ่นทุกสมัย ไม่มีวันจบสิ้นขาดตอน

ทางเปลือกนอก ผู้ดับสูญคล้ายดั่งมิได้รับสิ่งใด แต่ทว่า ผู้ดับสูญไปทุกยุคทุกสมัยหลายรุ่น ต่างได้นำพาซึ่งเกียรติภูมิอันสูงส่งให้แก่ง่อไบ๊ซัว ให้ผู้คนชาวโลกต่างรู้ ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของอาณาจักรสงฆ์มีง่อไบ๊ซัวรวมตัวอยู่แห่งหนึ่งที่มีคุณค่าน่าสรรเสริญกว่านั้น ในห้วงสมองของชนชาวโลก ง่อไบ๊ซัวก็คือสัญลักษณ์ของความสุขสงบสันโดษ

ตกทอดมาตามกาลสมัย ทำให้คนพอเอ่ยถึงภูเขานี้ ก็เกิดความเคารพนับถือขึ้นทันที

แต่ทว่า ภูเขานี้ในวันนี้ มียอดเขาแห่งหนึ่งซึ่งแปรสภาพผิดแปลกไปกว่าธรรมดา ณ แห่งนี้ คือยอดภูเขาสูงสุดที่มีชื่อลือกระเดื่องของง่อไบ๊นามกิมเต้งฮง

อาทิตย์ร้อนแรงแผดแสงอยู่กึ่งกลางท้องฟ้า ลมรุนแรงโชยกระหน่ำจนกิ่งไม้ใบหญ้าไหวตัวอยู่ซู่ซ่า หญ้ารกร้างงอกงามตามซ่องหินแตก ยอดเขาสูงสุดที่ตระหง่านมีสง่า ยามนี้กลับปรากฏแววว้าเวงจนผิดธรรมดา

ป่าไม้รอบข้างที่สูงชันเสียดฟ้า โอบล้อมยอดเขาเกลี้ยงเกลาไว้จนหนา

แน่น ยามมองผาดๆ คล้ายดั่งคนศีรษะล้านที่มีผมเรียงรายอยู่เพียงรอบข้าง ปล่อยกึ่งกลางให้เป็นมันระยับ

ขณะนี้ ทั่วทั้งทิวเขายังคงเงียบวังเวง ไม่มีเสียงสัตว์ป่าคำรามร้อง ไม่มีเสียงสกุณาร่าเริงไพร แต่มิใช่ปราศจากสิ่งมีชีวิต เนื่องจากว่า รอบป่าของบริเวณมีผู้คนนั่งอยู่เป็นจำนวนมิต่ำกว่าพัน

ด้านตะวันออก เป็นหลวงจีนกลุ่มใหญ่ ผู้นำนั้นมีอายุประมาณแปดสิบปี คิ้วขาวยาวร่วมนิ้ว ตาอันปรานีเป็นประกาย หลวงจีนรูปนี้คือเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่ในยุคปัจจุบัน ฉายาตีกวงไต้ซือ

ข้างกายของตีกวงไต้ซือ มีหลวงจีนชราอายุห้าสิบถึงเจ็ดสิบนั่งเรียงรายอยู่แปดรูป เพียงอาวุโสของหลวงจีนที่เห็น ก็เป็นที่ทราบได้ ประดานี้ล้วนแล้วเป็นหลวงจีนมีตำแหน่งสำคัญในวัดเสียวลิ้มยี่อย่างแน่แท้

ตรงข้ามของสำนักเสียวลิ้มยี่ คือลี่ติ๊งเต้าเจี้ยงของบู๊ตึง คนผู้นี้มีอายุประมาณเก้าสิบปี รูปลักษณะเคร่งขรึมสำรวมมีสง่า ดวงตาเป็นประกายแวววาวราวสายฟ้า แสดงว่าพลังฝีมือได้บรรลุจุดสุดยอดจนมิอาจหยั่งคะเนแล้ว

ข้างกายของลี่ติ๊งเต้าหยิน มีนักพรตนั่งเคียงไหล่กันอีกหกคน อายุก็อยู่ในวัยห้าสิบเศษ เหล่านี้ล้วนเป็นกำลังสดยอดของบู๊ตึงซัว และก็เป็นผู้แทนที่บู๊ตึงส่งให้มา

ส่วนสำนักอื่นๆ เช่นคุนลุ้น ฮั่วซัว เตียมชัง คงไล้ และคงทัง ก็มีผู้แทนมานั่งรายล้อมอยู่สี่ฟากข้าง พวกที่มามีจำนวนไม่ต่ำกว่าสี่ห้าสิบคน

ต่อไป คือยอดฝีมือของบู๊ลิ้มในยุคนี้ มีบ้างยืนอยู่ด้านหลังของเก้าค่ายสำนักใหญ่ มีบ้างยืนอยู่ทางด้านหน้า แต่ละคนต่างมีที่ทางของตัวเอง คล้ายดั่งเป็นสัญลักษณ์การมุ่งหมายในการมาครานี้

มือดีทั่วทุกทิศทาง ตามขุนเขาใหญ่น้อย ต่างมีคนมาเป็นจำนวนมากมายปานนี้ หากมิใช่เป็นสถานที่กว้างขวาง น่ากลัวแต่ละคนจะต้องรู้สึกอึดอัดต่อการเคลื่อนไหวแล้ว

แต่ทว่า ผู้มาแม้จะมากมายเพียงไร ทางด้านเหนือมีเพียงชายอาภรณ์ดำสองคนเท่านั้น พวกทั้งสองมีท่าทีเคร่งขรึมยืนตัวตรงอย่างนอบน้อม คล้ายดั่งกำลังรอบุคคลใดอยู่

ผู้มามีมากมายก่ายกองสักเพียงไร ในจิตใจที่มุ่งหมายและความคิดของทุกคน จะผิดแปลกแตกต่างกันไป แต่ทว่า สายตาของพวกทั้งหลายในยามนี้ กลับ

จับจ้องมองไปยังโต๊ะหินตัวใหญ่กึ่งกลางยอดเขาจนแน่วนิ่ง เนื่องจากว่าบนโต๊ะหินมีป้ายประกาศิตสีทองยาวเชียะเศษวางไว้

ป้ายสีทองทอแสงล้ออาทิตย์จนแวววาว บรรดาผู้มามาตรแม้นมิว่าผู้ใดไม่แยแสต่อเรื่องเงินทอง แต่ทว่า อักษรสี่ตัวที่สลักอยู่บนป้าย ได้เป็นที่ลุ่มหลงปรารถนาของทุกผู้คนจนจับใจ อักษรทั้งสี่นั้นคือ

ฮ่อเหล็งบู๊ลิ้ม (ประกาศิตบู๊ลิ้ม)

ผู้ฝึกปรือวิชาฝีมือ ผู้ใดไม่คิดจะได้รับความเคารพนบน้อม ผู้ใดไม่ปรารถนามีบารมีเหนือบู๊ลิ้ม หากแม้นได้ป้ายประกาศิตนี้มาเมื่อใด ไยมิใช่สมมาตรปรารถนาที่ต้องการทุกสรรพสิ่งเล่า

แต่ทว่า ในจิตใจของทุกผู้คนต่างเข้าใจกระจ่าง จะได้อักษรทั้งสี่ตัวไปในกำมือ จำต้องใช้ชีวิตออกเสี่ยงกันให้ถึงที่สุด...

กาลเวลาผ่านไปทีละน้อยไม่หยุดยั้ง แต่ความเงียบวังเวงยังคงแผ่ซ่านอยู่รอบข้าง มิว่าผู้ใดก็ไม่ส่งเสียง ในจิตใจของทุกผู้คนคล้ายดั่งมีพะเนินเหล็กอันหนักอึ้งทับอยู่

ขณะเวลานั้น พลันมีเสียงดังหวีดหวิวขึ้นอย่างแหลมคม

เกาทัณฑ์สัญญาณดอกหนึ่ง ถูกยิงขึ้นไปในอากาศทำลายความเงียบวังเวงของบริเวณจนยับเยิน แต่ละคนคล้ายดั่งสะดุ้งจนตัวลอย ผู้ที่นั่งต่างผุดลุกขึ้นมา แสดงว่าบุคคลที่ทั้งปวงกำลังรอคอยจะมาอยู่แล้ว

เกาทัณฑ์สัญญาณฝ่าอากาศไปไม่นาน ทางทิศเหนือพลันมีบุคคลอาภรณ์ดำร่วมร้อยปรากฏขึ้นอย่างไร้สุ้มเสียงวี่แวว ผู้อยู่หน้าสุดอันเป็นชายชราได้ตะเบ็งเสียงกึกก้องขึ้นว่า

“พวกคุ้ยงังเพี้ยได้ขึ้นเขามาแล้ว ท่านทั้งหลายจะล้างแค้นความอาฆาตขณะนี้ ควรเตรียมตัวได้แล้ว”

ตีกวงไต้ซือกล่าวเสียงหนักหน่วงขึ้น

“ในเมื่อคุ้ยงังเพี้ยมาถึง พรรคท่านไฉนยังไม่ปรากฏตัว”

ชายชรานั้นกวาดตามองดูผู้คนทั้งมวลอย่างเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“รอท่านทั้งหลายเสร็จสิ้น ประมุขยอมปรากฏตัวแน่นอน”

ลีติ๊งเต้าหยินกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“พวกเราได้ตกลงสามัคคี รวมกำลังกันอยู่ก่อนแล้ว ประมุขพรรคท่านเมื่อไม่ปรากฏตัว หรือเกิดเกรงกลัวคุ้ยงังเพี้ย?”

ชายชราผู้นั้นกระซากเสียงอย่างขุ่นเคืองขึ้น

“กลัวมัน? น่ากลัวคนที่กลัวมันนั้นคือพวกท่านทั้งหลายกระมัง”

ตีกวงไต้ซือแค่นเสียงเย็นชาขึ้น

“วาจาของประสกหมายความกระไร?”

ชายชราตะเบ็งเสียงกึกก้องขึ้นอีกครั้ง

“ท่านทั้งหลายหากไม่กลัว เหตุไฉนจะมาร่วมมือสามัคคีกับพรรคเรา”

บ้อเก๊กจินหยินผู้มาจากสำนักบ้อเก๊กผ่าย พลันสะอึกกายเข้าไปก้าวใหญ่แล้วกล่าวขึ้น

“วาจาประโยคนี้ ผู้ใดสั่งให้ประสกกล่าว”

ชายชราแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้นว่า

“ผู้ใดกล่าวก็เป็นเช่นกัน ท่านทั้งหลายหากแม้นมีกำลังความสามารถจริงไยไม่ใช้ความจริงออกมายืนยัน”

คนผู้นี้นับว่ามีวาจาแหลมคมร้ายกาจนัก ทำให้ผู้ได้ฟังมิอาจจะตอบโต้ทุ่มเถียงได้

ตีกวงไต้ซือมาตรแม้นรู้ดีว่า วันนี้ถูกผู้อื่นหลอกใช้ไปแล้ว แต่มิอาจไม่กัดฟันแสร้งทำเป็นโง่เขลา เนื่องจากว่า อยู่ต่อหน้าชนชาวบู๊ลิ้มจำนวนมากมายปานนี้ หลวงจีนชราจำจะต้องคิดกังวลถึงเกียรติภูมิ ของสำนักเสียวลิ้มยี่เอาไว้

ตีกวงไต้ซือแค่นเสียงเย็นชา กล่าวว่า

“แม้นมิมีพรรคท่านมาร่วมด้วย พวกเราก็จะต้องดำเนินการกำจัดกวาดล้างคุ้ยงังเพี้ยอยู่ดั่งเดิม เท่าที่พวกเราร่วมมือสามัคคีกับพรรคท่าน จุดมุ่งหมายสำคัญนั้นเนื่องจากว่า พรรคท่านก็เป็นส่วนหนึ่งของบู๊ลิ้มในตงง้วนเท่านั้น”

ชายชราแค่นเสียงหัวร่อ แล้วกล่าวขึ้น

“นั่นกลับนับเป็นพรรคเราได้เปรียบ เพราะโชคช่วย?”

ลี่ติ๊งเต้าหยินแค่นเสียงขึ้น

“อาจบางทีใช่”

ชายชราแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

“ผู้ใดอาศัยอำนาจบารมีของผู้ใด เมื่อถึงเวลาย่อมทราบได้เอง แต่ทว่าในเวลานี้ที่คุ้ยงังเพี้ยยังมิปรากฏตัว ดังนั้น ท่านทั้งหลายจึงกล้ามากล่าววาจาโอ่อ่าจนเขื่องโขอยู่”

ตีกวงไต้ซือเค้นเสียงเย็นชาขึ้น

“หาแม้นคุ้ยงังเพี้ยมาปรากฏตัว ในขณะนี้อาตมาจะเป็นคนแรกที่เข้าสู่สนาม”

ตีกวงไต้ซือพอเพิ่งกล่าวขาดคำ พลันมีเสียงเย็นยะเยียบของคนผู้หนึ่งดังมาทางทิศตะวันออกว่า

“ผู้แซ่คุ้ยได้มาเนิ่นนานแล้ว”

วาจานี้พอกล่าวไป ทั่วทั้งบริเวณเกิดเสียงเซ็งแซ่จนสับสนทันที แต่ละคนต่างยืดคอจนยาว มองไปทางต้นเสียงแห่งนั้นเป็นจุดเดียวกัน เพราะทุกผู้คนต่างปรารถนาใคร่จะได้ยลโฉมดาวมฤตยู ที่มีชื่อลือกระเดื่องทั่วบู๊ลิ้มในตงง้วน ว่ามีฝีมืออำมหิตโหดเหี้ยม จะเป็นบุคคลรูปลักษณะอย่างไรกันแน่

ตีกวงไต้ซือ พลันก้าวเท้าไปด้านซ้ายห้าก้าวใหญ่ หันกายกล่าวเสียงหนักๆ

“ประมุขแซ่คุ้ยในเมื่อมาถึงเนิ่นนาน ก็เชิญเข้าสู่สนามเถิด”

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาเย็นชาไปรอบข้าง แล้วกล่าวว่า

“ที่ของข้าพเจ้า น่ากลัวอยู่ในระหว่างกลางกระมัง”

ตีกวงไต้ซือส่งเสียงเย็นชาขึ้น

“ถูกต้อง เนื่องจากผู้คนทั่วแผ่นดินต่างปรารถนาใคร่จะได้ยลโฉมของประสกท่านสักครั้ง”

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อแค่นๆ กล่าวว่า

“อย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติน่าภาคภูมิใจยิ่ง”

ขาดคำก็เดินนำเข้าไปในกึ่งกลางลานก่อน

คนทั้งปวงต่างหันหน้าเข้าซุบซิบกัน จนเซ็งแซ่วิพากษ์วิจารณ์ไม่หยุดยั้ง แสดงแน่ชัดว่าคุ้ยงังเพี้ยมิใช่เป็นคนมีลักษณะในความคาดคำนวณของพวกพ้องทั้งหลาย เนื่องจากว่าเปลือกนอกมีความเรียบร้อยสง่าดุจดั่งบัณฑิตคงแก่เรียน

พวกของคุ้ยงังเพี้ยทั้งสิบสี่คน เดินช้าๆ เข้าไปในกลางลาน ตีกวงไต้ซือรีบปิดปากทางเอาไว้อีกครั้ง ล้อมพวกทั้งมวลเอาไว้ในระหว่างกลาง

พวกคุ้ยงังเพี้ยเมื่อเข้าถึงกึ่งกลางลาน กวาดตาเย็นชามองไปรอบข้าง แล้วกล่าวขึ้น

“ท่านทั้งหลายจะยินยอมให้ข้าพเจ้าอธิบายพฤติการณ์ที่ผ่านไปสักครั้งหรือไม่”

เป็นกระแสเสียงที่สงบเยือกเย็น แต่หนักแน่นคล้ายดั่งมิได้แยแสต่อสถานการณ์อันคับขันเคร่งเครียดที่รายล้อมรอบข้างเลย

ลี่ติ๊งเต้าเจี้ยงแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“ประสกแซ่คุ้ย ท่านน่ากลัวเห็นป้ายประกาศิตทองอันนั้นแล้ว?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาขึ้น

“นั่นคงทำขึ้นเพื่อกำจัดข้าพเจ้ากระมัง?”

ตีกวงไต้ซือแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“นั่นคือการตกลงใจของชนชาวบู๊ลิ้มในตงง้วน”

คุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงเย็นชาสืบต่อไป

“อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอธิบายต่อไป?”

ตีกวงไต้ซือแค่นเสียงเย็นชาว่า

“ประสกมีความรู้จัดเจนมาก”

ประกายตาอำมหิตของคุ้ยงังเพี้ยลุกวาว เค้นเสียงอำมหิตขึ้นว่า

“นี่ก็คือความยุติธรรมของบู๊ลิ้ม?”

สายตาอันคมกล้าดุจสายฟ้า กวาดผ่านใบหน้าเจ้าสำนักทั้งเก้า แต่ทว่ารู้สึกผิดหวังมาก เนื่องจากสีหน้าท่าทีของคนทั้งเก้า เป็นเช่นดั่งที่เคยเห็นในหุบเขาอั๊งเฮียะก๊กไม่ผิดเพี้ยน!”

ความอาฆาตแค้นของบิดามารดาผู้บังเกิดเกล้า ได้ถกใบหน้าอันเย็นชาทารุณเหล่านี้กระตุ้นจนฮือโหมขึ้นอีกครา อดมิได้ต้องแหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว แล้วกล่าวว่า

“ฮาฮา วิเศษมาก คุ้ยงังเพี้ยวันนี้มีลมหายใจอยู่ตราบใด จะต้องดูให้รู้แน่แก่ใจ ว่าจะมีสักกี่คนสามารถพิทักษ์ความยุติธรรมของบู๊ลิ้มเอาไว้จนถึงที่สุดได้”

วาจาชะงักชั่วขณะ พลันเค้นเสียงยะเยียบขึ้น

“ท่านทั้งหลายตระเตรียมจะสู้กันในสภาพใด?”

ตีกวงไต้ซือลั่นปากอยู่ก่อนแล้ว ยามนี้จึงเอ่ยขึ้นว่า...

“ย่อมเป็นหนึ่งต่อหนึ่ง อาตมาจะเข้าก่อน...”

วาจามิทันขาดคำ พลันมีเสียงแหบห้าวของคนผู้หนึ่งคำรามขึ้น

“ไต้ซือช้าไว้ ให้ข้าพเจ้าเข้ารับดานหน้าเสียก่อน”

เสียงขาดคำพลันเห็นเงาร่างคนพุ่งวาบมา เบื้องหน้าตีกวงไต้ซือปรากฏชายชราคิ้วเรียวตาถลนขึ้นผู้หนึ่ง มิต้องเอ่ยปากปราศรัย ก็สืบกายตรงเข้าไปหาคุ้ยงังเพี้ยอย่างรวดเร็ว

หงส์เกียวตาเป็นประกายแวววาว ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“ท่านเป็นใคร กล้าบังอาจมาแส่หาที่ตาย?”

ชายชราตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่น แล้วกล่าวขึ้น

“เล่าฮูนามลิ้มปิน ผู้คนตั้งฉายาจิ้นซัวชิ้ว (มือสะท้านภูผา) เล่าฮูต้องการหาตัวคุ้ยงังเพี้ย มันเป็นคนใด”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเอง”

ลิ้มปินฉายาจิ้นซัวชิ้ว ช้อนตามองมาที่คุ้ยงังเพี้ย แล้วเหลือบไปยังประกาศิตทองฮ่อเหล็งบู๊ลิ้ม จึงได้ส่งเสียงดังๆ

“เล่าฮูจะฆ่าท่าน”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“ขอเพียงท่านมั่นใจว่ามีความสามารถเท่านั้น”

กล่าวแล้วสามเท้าหมายจะเดินออกไปรับมือ แต่บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งที่มีความคิดปราดเปรียว ทราบดีว่าสถานการณ์วันนี้ หากไม่ลงมือฆ่าคนอย่างทารุณให้เป็นบทเรียนสังวรณ์ใจไว้ น่ากลัวยังจะต้องมีผู้มาตายอย่างงมงายไปอีกมากหลาย ดังนั้น เหลือบตามองมายังฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงแล้วกล่าวขึ้น

“ซากอ เป็นเวลาที่ท่านสมควรลงมือแล้ว ต้องเร็วด้วย”

ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงกำลังคันมืออย่างกระเหี้ยนกระหือ พอได้ฟังรีบร้องด้วยความปีติ

“กี่กระบวนท่า?”

บัณฑิตจอมพิษกล่าวเสียงหนักแน่น

“หากกระบวนท่าเดียวยิ่งวิเศษ”

ขณะนั้น คุ้ยงังเพี้ยกำลังจะออกไปรับมือศัตรู พลันได้ยินฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงร้องเสียงกึกก้องขึ้น

“ประมุข ท่านถอยออกมาก่อน เฒ่าทารกนี้ยังไม่คู่ควรมาประมือกับท่าน”

เสียงขาดคำ ร่างได้พุ่งเข้าขวางหน้าคุ้ยงังเพี้ยไว้อย่างรวดเร็วว่องไว

หงส์เกียวเองก็กำลังปรารถนามิต้องการให้ชายในดวงใจ ไปประมือกับเหล่าผู้ไม่มีชื่อเสียงเรียงนามของบู๊ลิ้มจนเป็นที่เสื่อมเสีย พอฟังจึงรีบรั้งแขนคุ้ยงังเพี้ยไว้ ส่งเสียงนุ่มนวลกล่าวว่า

“เพี้ยตี่ พวกเราถอยออกไปเสียก่อนก็ประเสริฐอยู่ เพราะอย่างไรยังมีอีกมากหลายที่ต้องการลงมือกับท่าน มิเห็นจะต้องเร่งร้อนอยู่ในช่วงเวลานี้เลย”

กล่าวแล้วมิรอคำโต้เถียงทัดทาน รีบลากคุ้ยงังเพี้ยถอยกลับออกมาอย่างรวดเร็ว

ผู้คนอื่นๆ ก็พากันถอยหลังตามไปหมดสิ้น

จิ้นซัวชิ้วเป็นผู้มีความทระนงตัวถือดียิ่งนัก เขม้นมองฮวยไฮ้ป้าอ๊วงแล้วตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

“คนที่เล่าฮูจะหาคือคุ้ยงังเพี้ย เจ้าไม่คู่ควร”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงคำรามอย่างขุ่นเคืองขึ้น

“ไม่ค่ควร? ผู้ใดไม่ค่ควร เฒ่าอบาทว์ อย่าได้พร่ำพิไรนัก หากมีความเป็นคนจงลงมือมาดู”

จิ้นซัวชิ้วเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวไปว่า

“เจ้าแส่หาที่ตาย”

เสียงขาดคำ กระบวนท่าทุยซัวเที่ยงไฮ้ ได้ผลักเข้าใส่ทรวงอกฮวยไฮ้ป้าอ๊วงอย่างหักโหมดุดัน

พลังพุ่งออกจากฝ่ามือดุจเป็นอสนีบาตฟาดจากฟ้า แสดงว่ามีฝีมือที่ไม่ต่ำต้อย มิน่าเล่า จึงกล้าทะเยอทะยานและเล็มต่อป้ายประกาศิตทอง

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงก่อนจะเสนอตัวออกมาประมือ ตกลงใจจะรีบรวบรัดการต่อสู้ให้ยุติเร็วไว เมื่อเห็นการจู่โจมแล้วจึงมิเลี่ยงหลบหลีก กลับคำรามเสียงกึกก้องขึ้น...

“มาได้ประเสริฐ”

สองฝ่ามือก็ได้ใช้กระบวนท่าทุยซัวเที่ยงไฮ้ (ผลักภูเขาถมทะเล) ออกต้านทานปะทะอย่างไม่ยอมอ่อนข้อให้...

จิ้นซัวชิ้วพอเห็นก็ตื่นเต้นยินดียิ่งนัก คำนึงในใจ

“เล่าฮูมีฉายาจิ้นซัวชิ้ว (มือสะท้านภูผา) มีความหนักหน่วงในพลังฝ่ามือจนขึ้นชื่อลือชา เจ้าอุบาทว์นี้ละทิ้งปมเด่นมาใช้ปมด้อย เป็นการแส่หาที่ตายไปเองแล้ว”

ความคิดเพิ่งจะเกิดขึ้น สองฝ่ามือก็ได้ปะทะกันถนัดถนี่

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวเกิดขึ้นทันที กรวดทรายปลิวกระจัดกระจายลมอันรุนแรงหมุนวนจนเป็นที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง

จิ้นซัวชิ้ว ถูกกระแทกจนเซถลาออกไปสี่ห้าก้าว สองแขนปวดชาจนยากจะยกขึ้นมา แตกตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ คำนึงขึ้น

“คนผู้นี้เป็นใคร ไฉนกำลังภายในจึงลึก...”

ความคิดมิทันจะจบสิ้น พลันได้ยินเสียงคำรามกึกก้องดังสำทับมา

“นอนให้เราเสียเถิด”

เสียงดังพร้อมกับพลังฝ่ามือที่ดุดันปานภูเขาทลายทะลักเข้ามาใส่ทรวงอกอย่างหักโหม

จิ้นซัวชิ้วซ้อนตามองก็แตกตื่นจนขวัญหาย คำร้องอุทานมิทันหลุดออกจากปาก ทรวงอกก็ถูกพลังฝ่ามือฟาดเข้าใส่อย่างแม่นยำถนัดถนี่

เสียงดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว ผสานกับเสียงแผดร้องอันโหยหวนชวนสยดสยองดังกึกก้อง จิ้นซัวชิ้วที่ร่างสูงใหญ่ถูกฮวยไฮ้ป้าอ๊วงกระแทกจนร่างกระเด็นไปยังกลุ่มตีกวงไต้ซือแห่งเสียวลิ้มยี่

ตีกวงไต้ซือยื่นมือรับไว้ แต่จิ้นซัวชิ้วขาดใจตายไปเนิ่นนานแล้ว

เหตุการณ์ครานี้ เป็นที่ผิดคาดหมายของทุกผู้คนอย่างยิ่ง ทั้งปวงไหนเลยจะคิดว่า ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของตงง้วน ถึงกับถูกบริวารคุ้ยงังเพี้ยใช้สองกระบวนท่าประหารไปอย่างง่ายดาย

เหล่าผู้ที่มีพลังฝีมือคู่คี่จิ้นซัวชิ้ว มิว่าผู้ใดก็มิกล้าเสนอหน้าออกไปหาความตายอีกแล้ว รอบบริเวณพลันตกอยู่ในความเงียบงันอันน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง

ลี่ติ๊งเต้าเจี้ยงจับตาอันเย็นชา จ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวว่า

“ประสกแซ่คุ้ย ช่างเป็นความจริง ใต้บารมีขุนพลย่อมปราศจากทหารอันอ่อนแอ ฝีมืออันเหี้ยมโหดอำมหิตนับเป็นสิ่งที่ทุกคนไม่เคยพบเห็นจริงๆ”

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงแค่นเสียงเย็นชากล่าวขึ้นว่า

“จมูกโคเฒ่า หากแม้นไม่ยินยอม ไยไม่ออกมาด้วย”

ลี่ติ้งเต้าเจี้ยงหน้าเปลี่ยนสีทันที กล่าวว่า

“มิทราบชื่อแซ่ของประสกท่าน เรียกหาว่ากระไร?”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง สืบกายเข้าไปก้าวใหญ่ กล่าวว่า

“เต้าเจี้ยงมิทราบว่าเคยได้ยินนามฮ้วยไฮ้เต้า (เกาะทะเลเลือด) หรือไม่?”

ศิษย์ของเก้าค่ายสำนักใหญ่ พอได้ฟังต่างแทบร้องขึ้นพร้อมเพรียงด้วยความตื่นตระหนก

“ฮ้วยไฮ้เต้า? พวกท่านหรือคือฮ้วยไฮ้โง้วซัวะ (ห้ามารทะเลเลือด)!”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งผงกศีรษะ ส่งเสียง ย็นชาขึ้นว่า

“น่ากลัวท่านทั้งหลายได้ลืมเลือนพวกเราทั้งห้าไปแล้วกระมัง?”

ตีกวงไต้ซือสูดลมหายใจลึกๆ พยายามข่มกลั้นให้เยือกเย็นเป็นปรกติ กล่าวว่า

"ลืมนั้นกลับมิได้ลืม เพียงแต่คาดหมายไม่ถึง ท่านทั้งห้าไฉนจึงกลับคืนดีร่วมมือกันได้เสียแล้ว"

บัณฑิตจอมพิษแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

"ท่านทั้งหลายมิเห็นจะมีอันใดน่าประหลาดใจเลย เท่าที่พวกเราสามารถสามัคคีร่วมกัน เป็นเพราะความส่งเสริมไกล่เกลี่ยของคุ้ยเม่งจู๊เพียงผู้เดียว เนื่องจากว่าพวกเราทั้งห้าในครานั้น ต่างพ่ายแพ้แกมือประมุขเพียงผู้เดียว"

ลี่ติ้งเต้าเจี้ยงสีหน้าแปรเปลี่ยนทันที ร้องโพล่งไปว่า

"ท่านหมายความว่า ห้าคนร่วมมือกัน?"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งผงกศีรษะ กล่าวขึ้น

"ใช่แล้ว ห้าคนร่วมมือกัน"

ในหมู่ผู้คน พลันบังเกิดเสียงอุทานอันแตกตื่นดังขึ้นสับสนเซ็งแซ่ จากนั้น มีเสียงหัวร่ออันเย้ยหยัน แสดงว่าพวกมันต่างมิยอมเชื่อถือวาจาของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง

นี่ก็เป็นการยากจะตำหนิได้ ด้วยพลังฝีมือของห้ามารทะเลเลือด แต่ละคนต่างสูงล้ำสุดยอด หากแม้นสู้กันตัวต่อตัว พวกมันพ่ายแพ้แก่คุ้ยงังเพี้ย อาจบางทีจะเป็นได้ แต่หากว่าห้าคนร่วมมือกันแล้ว ผู้ใดจะยินยอมเชื่อถือเล่า?

ขณะเวลานั้น พลันได้ยินเสียงหัวร่อกังวานดังมาจากในหมู่ผู้คน กล่าวขึ้น

"พวกเราพี่น้องทั้งห้า มีพลังฝีมือที่ด้อยกว่าห้ามารทะเลเลือดมากมายหลายเท่านัก แต่มิทราบว่าพอจะร่วมมือต่อสู้กับคุ้ยงังเพี้ยสักครั้งหรือไม่?"

เสียงขาดคำ มีชายฉกรรจ์อายุประมาณห้าสิบปี ห้าคนเดินลงมาภายในลานอย่างโอ่อ่า

หมู่ผู้มีฝีมือพอเห็นคนทั้งห้า ก็มีเสียงร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นตกใจ

"กังหนำโง้วกุ้ย (ห้าปิศาจกังหนำ)!"

คุ้ยงังเพี้ยสาวเท้าช้าๆ ก้าวเข้าไป กล่าวว่า

"ทั้งห้าท่านเป็นเพราะไม่ยินยอมเท่านั้นกระมัง?"

ในหมู่ห้าคน มีผู้หนึ่งซึ่งหน้าเป็นแผลด่างดวงแสยะยิ้ม กล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านยังจำเรื่องราวภายในสำนักคุ้มกันภัยซิ่งจิวเปียเก๊กหรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินคำซิ่งจิวเปียเก๊กใบหน้าอันงามสง่าพลันแปรเปลี่ยนทันที ดวงตาที่สดใสก็มีประกายอำมหิตอยู่วูบวาบ กล่าวว่า

"ทั้งห้าท่านและฮวงเทียนเกียว มีความสัมพันธ์ฉันใดกัน?"

ชายกลางคนหน้ามีแผลเป็น กล่าวว่า

"ท่านคือตั๋วกอของพวกเรา ที่พวกเรามาหาคุ้ยงังเพี้ยท่านวันนี้ คือต้องการทวงถามบัญชีโลหิตรายนั้นกลับมา"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"แล้วเรื่องราวที่หบเขาอั้งเฮียะก๊กในคราก่อน พวกท่านคงร่วมมือด้วยหรือไม่?"

ชายหน้าแผลเป็นกล่าวเสียงกระด้าง

"นั่นคือเรื่องที่พวกเราเศร้าเสียใจจวบจนทุกวันนี้ เพราะตอนนั้นเร่งรุดไปสมทบไม่ทัน"

ตาสุกใสของคุ้ยงังเพี้ยพลันปรากฏประกายอันเจิดจ้าน่าหวาดหวั่น เหลียวไปบอกแก่ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงว่า

"ซิมเฮีย โปรดถอยออกไปก่อน"

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงมาตรแม้นยังรัสึกมิสมอยากอย่ แต่ทว่า ยามเมื่อประสานสายตาอันน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญของคุ้ยงังเพี้ยแล้ว ต้องนิ่งอั้นมิอาจจะกล้ากล่าวคำอย่างไร ต้องน้อมกายถอยออกจากกึ่งกลางลานไป...

คุ้ยงังเพี้ยกวาดตาอันคมกล้ามองห้าคนทั้งห้าแล้วกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายเตรียมพร้อมเอาไว้ ภายในหนึ่งกระบวนท่า ผู้แซ่คุ้ยจะให้พวกท่านหลั่งเลือดอยู่ในกลางลานนี้อย่างเด็ดขาด"

ห้าปิศาจกังหนำพอได้ฟัง ต่างก็ใจหายวาบไปอย่างลืมตัว แม้ว่าพวกมันจะมีความมั่นใจ รวมกำลังคนทั้งห้า ไม่ถึงกับต้องพ่ายแพ้แก่คุ้ยงังเพี้ยโดยเด็ดขาด แต่มิทราบเป็นเพราะฉันใด ในใจมักจะมีความระทึกด้วยความพรั่นพรึงอยู่เสมอ

แต่ทว่า ขณะนี้เมื่อปรากฏตัวมาแล้วมิอาจจะไม่ต่อสู้ให้สมคำท้าทายได้ ชายหน้าแผลเป็นจึงเค้นเสียงยะเยียบกล่าวขึ้นว่า

"ประเสริฐมาก คุ้ยงังเพี้ย ท่านเข้ามาเถิด"

คนทั้งห้า แยกย้ายในตำแหน่งที่อันมีเปรียบอย่างว่องไวแคล่วคล่อง แสดงว่าประสานกันจนเคยชินแล้ว...

สายตาทุกคู่ในลานการต่อสู้แทบจับจ้องมองดูคนทั้งหกเป็นจุดเดียวกัน

พวกทั้งปวงต่างเข้าใจแน่ชัดเมื่อได้ฟังวาจาของคุ้ยงังเพี้ย ดังนั้น คิดใคร่จะดูว่าคุ้ยงังเพี้ยใช้กระบวนท่าเดียว จะกำจัดยอดฝีมือที่ชาวตงง้วนถือว่าตอแยยากยิ่งด้วยวิธีใดกัน และจะดูให้รู้แน่แก่ใจ คุ้ยงังเพี้ยจะประหารคนทั้งห้าสมกับความอำมหิตโหดเหี้ยมในชื่อเสียงหรือไม่

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นยะเยียบกล่าวขึ้นว่า

“เริ่มต้นแต่ท่านเป็นคนแรกเถิด”

กล่าวแล้วชี้หน้าชายแผลเป็น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสำทับไป

“นอนลง”

เสียงดังพร้อมกับเห็นเงาสีขาวพุ่งวาบ ภายในลานพลันมีเสียงแผดร้องอันสยดสยองน่าหวาดหวั่นดังขึ้น แสดงอย่างแน่ชัด ชายฉกรรจ์หน้าแผลเป็นได้สิ้นใจตายลงในบัดดลแล้ว

พลังฝีมือของห้าปิศาจกังหนำมาตรแม้นสูงล้ำยอดเยี่ยม แต่เท่าที่สามารถทำให้ชนชาวบู๊ลิ้มในตงง้วน มิกล้าจะไปแตะต้องตอแย สาเหตุสำคัญเป็นเพราะคนทั้งห้ามีกระบวนท่าพยุหะอันประหลาดพิสดารอยู่ชุดหนึ่ง...

ร่างคุ้ยงังเพี้ยพอเพิ่งเคลื่อนไหว อีกสี่คนทางด้านหลังก็ได้ลงมือจู่โจมเข้ามาในฉับพลัน มาตรแม้นกิริยายังจะเชื่องช้าไปกว่าคุ้ยงังเพี้ยชั่ววบ แต่ก็เป็นการคลาดด้วยเวลาน้อยนิดเท่านั้นเอง

คุ้ยงังเพี้ยลงมือประหารชายหน้าแผลเป็น ก็ได้คำนวณถึงคนด้านหลังทั้งสี่ จะลงมือจู่โจมเข้ามาในเวลาพร้อมเพรียงกันทันที ดังนั้น พริบตาที่คนทั้งสี่ร่วมกำลังกันโหมเข้ามาจะใกล้กับตัวนั้น คุ้ยงังเพี้ยก็หันกายสะบัดมือฟาดออกไปฉาดใหญ่

จากนั้น มีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นจนกึกก้องสะท้าน และเสียงแผดร้องด้วยความแตกตื่นตกใจดังสับสนอลหม่าน

“อา...ฮวยไฮ้เท่งเล้ง (มังกรทะเลเลือด)!!”

พิฆาตขั้นแตกหัก

อากัปกิริยาของคุ้ยงังเพี้ยมีความรวดเร็วว่องไวจนผู้คนแทบมิกล้าจะเชื่อถือว่าเป็นไปได้

ห้าปิศาจกังหนำแต่ละคนต่างมีศักดิ์ศรีและฝีมือที่ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งตงง้วนถือเป็นอันดับหนึ่ง แต่ทว่า บัดนี้ภายใต้การจู่โจมของคุ้ยงังเพี้ย มิถึงกระบวนท่าเดียว ก็ประหารคนทั้งห้าลงไปได้ดั่งคำที่ลั่นปากไว้

โลหิตสดๆ สีแดงฉานบาดตา สาดกระจายอยู่บนพื้นศิลาสีคล้ำ เป็นที่สะดุดใจจนผู้คนน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่งนัก ซากศพหน้าตาโหดเหี้ยมแสยะทั้งห้าได้กระตุ้นเพลิงอาฆาตในอกของคุ้ยงังเพี้ย จนฮือโหมสุดระงับ ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยยามนี้แดงฉานด้วยเส้นโลหิตแผ่ที่กระจาย ความอำมหิตเจิดจ้าจนน่าหวาดหวั่น กวาดมองดูหมู่ผู้คนไปรอบข้าง แล้วกล่าวเสียงยะเยียบว่า

“ผู้ใดจะออกมาพิทักษ์ความยุติธรรมของบู๊ลิ้มเชิญได้เลย”

รอบข้างมีแต่ความเงียบงันวังเวง บรรดาผู้มาแต่ละคนก็เป็นชาญฉลาดปราดเปรียว มีเล่ห์เหลี่ยมกลอกกลิ้งยิ่งนัก พวกทั้งหลายต่างดูออกและต่างก็เข้าใจเป็นอันดี เรื่องราวได้เป็นที่ยืนยันกิตติศัพท์จนมั่นใจ คุ้ยงังเพี้ยมิใช่จะมีฝีมืออ่อนแอดุจดั่งรูปกายภายนอกเท่าที่เห็น

คุ้ยงังเพี้ยเห็นไม่มีผู้ใดจะกล้าเสนอตัวออกมาเป็นเวลานาน สายตาพลันเบือนไปจ้องหน้าตีกวงไต้ซือแล้วเค้นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

“ไต้ซือ ท่านมิใช่จะกำจัดเราคุ้ยงังเพี้ยหรือ ไฉนตัวมาแล้วไม่มีคนจะกล้าเสนอหน้าออกมาตามคำโอ่”

ใบหน้าอันเหี่ยวย่นของตีกวงไต้ซือแดงระเรื่อส่งเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"คุ้ยงังเพี้ย ท่านมิรู้สึกว่าตัวเองฆ่าคนมากเกินไปดอกหรือ?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

"นี่มิใช่ปมสำคัญของปัญหา ข้าพเจ้าถามท่านว่า ข้าพเจ้าขณะนี้มายืนรอแล้วผู้ใดจะเป็นคนเข้ามา"

ตีกวงไต้ซือความจริงแม้จะเคยบอกว่า เมื่อคุ้ยงังเพี้ยเปิดเผยตัว มันจะเป็นคนแรกออกมาต่อสู้ด้วย แต่ทว่า ยามเมื่อได้เห็นฝีมือที่สูงส่งจนสุดหยั่งคะเนของคุ้ยงังเพี้ย และการกระทำที่โหดเหี้ยมอำมหิตอย่างสุดจะเปรียบปาน กับวาจาที่ตนได้ลั่นปากไปเมื่อครู่ไม่มีความกล้าหาญที่จะไปปฏิบัติตามอีกแล้ว

มิใช่ดอกหรือ ขอให้เป็นคน ผู้ใดเล่าจะไม่กลัวตาย?

ตีกวงไต้ซือแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ประสกแซ่คุ้ยถือดีอย่างไรไปฆ่าฟันพวกมัน มีเหตุผลพอจะเอ่ยอ้างขึ้นแก้ตัวหรือไม่?"

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยปรากฏแววอำมหิตและชิงชังขึ้นจนเจิดจ้า เปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าวว่า...

"หลวงจีนใหญ่ ท่านตอนแรกมิใช่บอกดอกหรือว่า มิให้ข้าพเจ้ามีโอกาสจะแก้ตัวหรืออธิบายเรื่องราว ขณะนี้ไฉนให้ข้าพเจ้าไปอธิบายอีกเล่า?"

เสียงขาดคำพลันแค่นหัวร่อแล้วจึงกล่าวเสริมขึ้น

"ขณะนี้ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า ไม่จำเป็นจะต้องอธิบายเรื่องราวอย่างไรต่อไปแล้ว หลวงจีนใหญ่ท่านเคยลั่นปากอยู่ก่อน ว่าจะเป็นคนแรกออกมากำจัดข้าพเจ้า ขณะนี้เป็นเวลาที่ท่านจะแสดงฝีมืออันสูงส่งออกมา?"

ตีกวงไต้ซือ ไม่อาจที่จะเลี่ยงหลบหนีได้อีกต่อไป ตัดใจอย่างแกล้วกล้าสืบเท้าออกมากล่าวว่า

"เอาเถิด เพื่อชีวิตของผู้คนภายในบู๊ลิ้มภายภาคหน้า อาตมาเห็นทีจะต้องละศีลปาณาฆ่าฟันกันแล้ว"

มาตรแม้นจะเปล่งเสียงกล่าวเช่นนั้น แต่ท่าทีก็ยังรีรอมิกล้าจะดาหน้าเข้าไป

ขณะนั้น ลี่ติ๊งเต้าเจี้ยงใช้ความคิดรวดเร็วอยู่ในใจ

"พอตีกวงตายไป คนอันดับต่อจะต้องถึงตัวเราเป็นแน่แท้ ในเมื่อจะให้เป็นการต่อสู้ตามลำพังอย่างน่าหวาดเสียวในภายหลัง กลับมิสู้กระตุ้นให้อีกเจ็ดคนลงมือกลุ้มรุมเจ้าจู่โจมใส่มันในยามนี้ เสียจะประเสริฐกว่า"

พอได้คิดในแผนชั่วร้าย รีบส่งเสียงกังวานกล่าวขึ้น

“กำจัดผู้โฉดชั่วพิทักษ์ธรรม นับเป็นภาระที่พวกเราทั้งหลายไม่อาจจะผลักไสบ่ายเบี่ยงได้ คุ้ยงังเพี้ยเมื่อมีความอำมหิตชั่วร้ายเช่นนี้ ขณะนี้สมควรเป็นพวกเราจะร่วมกำลังสามัคคี เข้ากำจัดกวาดล้างได้แล้ว”

วาจากล่าวพลาง สายตากวาดมองหน้าคนทั้งเจ็ด แล้วสืบเท้าก้าวไปยังกึ่งกลางลานกว้าง

เจ้าสำนักใหญ่อีกเจ็ดคน เมื่อสามารถรับตำแหน่งเจ้าสำนักได้ ย่อมมิใช่เป็นคนโง่เขลาเบาปัญญาแน่นอน จากกระบวนท่าของคุ้ยงังเพี้ยเมื่อครู่ คนทั้งปวงต่างรู้อยู่แก่ใจ เจ้าสำนักเสียวลิ้มและบู๊ตึงทั้งสองคนย่อมไม่มีทางต่อต้านรับมืออย่างเด็ดขาด แต่ทว่า หากทั้งสองนี้ตายไป คนต่อๆ ไปจะต้องเป็นพวกตนแน่นอน ในเมื่อจะต้องถูกคุกคามบังคับให้ลงมือในตอนหลัง โดยขาดกำลังพวกพ้องอันสำคัญไปถึงสองคน กลับมิสู้ร่วมกันเข้ากำจัดคุ้ยงังเพี้ยในตอนนี้ ยังพอมีหวังได้ชัยอยู่บ้าง

คนทั้งเจ็ดใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว กินเวลาเพียงชั่วพริบตาเท่านั้น ลี่ติ๊งเต้าเจี้ยงเพิ่งเดินออกไปไม่ถึงสองก้าว อีกเจ็ดคนก็ติดตามเข้าไปในบัดดล

คัยงังเพี้ยแค่นหัวร่อกล่าวขึ้นว่า

“ทั้งเก้าท่านมั่นใจว่า มีกำลังที่ไม่อ่อนด้อยออกหรือ?”

ตีกวงได้ชือเน้นเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

“ประสกแซ่คุ้ย ขณะนี้เป็นเวลาที่ท่านสมควรจะรู้สำนึกตัวแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงยะเยียบขึ้นว่า

“น่ากลัวก่อนที่คุ้ยงังเพี้ยจะรู้สำนึกตัว ทั้งเก้าท่านก็ต้องฝังสังขารอยู่บนยอดเขากิมเต้งฮงเสียก่อน”

ลี่ติ๊งเต้าเจี้ยงแค่นเสียงเย็นชาขึ้นมา

“ประสกแซ่คุ้ยคุยเขื่องอักโขนัก ความจริงจะเป็นฉันใด น่ากลัวมากล่าวขณะนี้ยังจะเร็วเกินกว่าเหตุกระมัง?”

หงส์เกียวชายตาบอกใบ้ให้โกวเนี้ยทั้งสี่นาง แล้วตวาดเสียงสดใสไปว่า

“บ่งบอกในตอนนี้ มิได้เร็วกว่าเหตุแม้แต่น้อย ทั้งเก้าท่าน สั่งเสียมอบตำแหน่งเจ้าสำนักให้ทายาทแล้วหรือไม่?”

เสียงขาดคำ โกวเนี้ยทั้งห้าก็ดาหน้าออกมาอย่างเอาเป็นเอาตาย

ผู้เสเพลโต๊ะเล้ง ซำเลืองมองไปที่ฮวยไฮ้ป๋าอ๊วงพยักหน้าบอกใบ้แล้ว

เปล่งเสียงหัวร่อสดใสกังวาน กล่าวว่า...

“เราผู้เสเพลโต๊ะเล้ง มิได้ใช้เกาทัณฑ์กระสุนสัมพันธ์มาเนิ่นนานเต็มที เห็นว่าวันนี้จะต้องปลดออกมาหาสิริมงคลแก่มันไว้เสียบ้าง สภาพของวันนี้คับคั่งน่าสนุกมาก โกวเนี้ยทั้งห้าท่าน จะพอนับข้าพเจ้าสักส่วนหนึ่งได้หรือไม่”

เสียงขาดคำ ก็ปลดเกาทัณฑ์คันน้อยออกจากไหล่ เดินช้าๆ เข้าไปอย่างเยือกเย็นสง่า

ฮวยไฮ้ป้าอ๊วงนี้ แม้ในเรื่องอื่นๆ จะมีความโง่เขลาซึมเซา แต่ในเรื่องต่อยตีเสี่ยงชีวิต มีความฉลาดปราดเปรียวยิ่งกว่าทุกคนทั้งสิ้น พอเห็นผู้เสเพลโต๊ะเล้งมีท่าทีเช่นนั้น ก็เข้าใจได้ในบัดดล รีบตะเบ็งเสียงขึ้นว่า

“จะร่วมสนุกสนานก็ควรรีบเข้าไปให้เร็ว หากช้าจะไม่มีส่วนด้วยแล้ว”

เสียงดังพร้อมกับร่างพุ่งปราดไปเคียงข้างผู้เสเพลโต๊ะเล้ง

จากนั้น อีกสามคนของห้ามารทะเลเลือด พร้อมทั้งจั๊วข่ายกับเคี้ยงเจ็งและฮึ้งตี้บ้อฮ้วงก็พลอยเดินติดตามเข้าไปบ้าง เมื่อเป็นเช่นนี้ สถานการณ์พลันแปรเปลี่ยนไปเป็นตรงกันข้ามทันที เจ้าสำนักใหญ่ทั้งเก้ากลับเป็นฝ่ายถูกกักอยู่ในระหว่างกลางไปแล้ว

ตีกวงไต้ซือพอเห็น ก็ลอบแตกตื่นจนขวัญหายร้องโพล่งไปว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ขณะนี้พวกของท่านยังมากมายไปกว่าทางฝ่ายอาตมาอีกแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวว่า

“ขอเพียงไต้ซือเรียกร้องชักชวนได้ ไยมิให้พวกมันร่วมมือเข้ามาด้วยกันเสียเลย”

ตีกวงไต้ซือกำลังรอคอยวาจาประโยคนี้อยู่ทีเดียว พอได้ฟังรีบหันไปสั่งต่อหลวงจีนกลางคนทั้งแปดรูปว่า

“พวกท่านเข้ามาให้หมดสิ้นเถิด”

เจ้าสำนักเสียวลิ้มพอตะเบ็งเสียงสั่ง เจ้าสำนักอีกแปดคน ต่างก็เรียกบรรดาศิษย์ที่พามาให้เข้าสู่กลางลานหมดสิ้น มิหนำซ้ำในหมู่ผู้มีฝีมืออันแออัด มีเหล่าผู้ที่อ้างตนเป็นคนดีมีธัมมะ ยังพลอยปะปนเข้ามาอีกไม่น้อย

ทีละชั้นทีละชั้น ล้อมไว้จนกลายเป็นวงแน่นหนาซับซ้อน พอดีเป็นการล้อมคุ้ยงังเพี้ยไว้ในระหว่างกลาง สถานการณ์ตึงเต้นจนตึงเครียดแทบปะทุ การตะลุมบอนอันนองเลือดจะระเบิดขึ้นมาในบัดดลแล้ว

ขณะนี้ หมู่ผู้มีฝีมือเหล่าที่มิได้ร่วมเข้าเกี่ยวข้องด้วยก็พากันเคลื่อนย้าย

ทิศทางของตนอยู่เป็นสับสน ตระเตรียมจะดูการต่อสู้อันแตกหัก ที่ยากจะพบเห็นได้ในบู๊ลิ้มยุคนี้ให้เต็มตา

มีแต่พวกเทียนฮวงก้าทั้งร้อยกว่าคนเท่านั้น ที่ไม่มีผู้ใดขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวร่างกาย คล้ายดั่งเรื่องราวในทางนี้ มิได้เกี่ยวข้องกับพวกมันแม้แต่น้อยนิดก็ปานกัน

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อแล้วส่งเสียงขึ้น

“ทั้งเก้าท่านลงมือเถิด”

ตีกวงไต้ซือเน้นเสียงหนักแน่นขึ้น

“ประสกแซ่คุ้ยยังไม่สำนึกตัวหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยแหงนหน้าเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

“ฮา ฮา...ข้าพเจ้าไม่มีความผิดแม้แต่น้อยนิดอยู่แล้ว จะสำนึกตัวเรื่องอันใดกัน?”

พวกตีกวงไต้ซือทั้งเก้าคน ต่างพากันยกมือทั้งสองขึ้นป้องเสมออก ตระเตรียมจะลงมือจู่โจมไปในบัดดล ส่วนผู้คนทางรอบนอกย่อมต้องเกร็งพลังขึ้นรวมตัวกันจนเปี่ยมล้นไปทั่วทุกตัวคนแล้ว

ขณะเวลานี้เพียงมีผู้หนึ่งลงมือก่อน การต่อสู้อันตะลุมบอนที่สยดสยองก็จะต้องระเบิดขึ้นทันที ขณะเวลานั้นเอง พลันมี...

ในป่าใหญ่ทางทิศเหนือ มีเสียงตวาดอันสดใสดังขึ้น

“คุ้ยกงจื้อ อย่าได้ลงมือ”

เสียงขาดคำเงาสีแดงสายหนึ่งพุ่งผ่านศีรษะทุกผู้คนดุจดั่งเป็นประกายสายฟ้า ละลิ่วลงมาเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ย

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นคนผู้นี้ สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนไปอย่างลืมตัว กล่าวด้วยความตื่นเต้น

“เจี๊ยะโกวเนี้ย ท่านเป็นอย่างไรแล้ว?”

ที่แท้ผู้มาคือนางซะมดแดงเจี๊ยะจงฮวย เห็นนางหน้าขาวซีดบิดเบี้ยว ความงามสะคราญในกาลครั้งก่อนไม่มีหลงเหลืออยู่เลย ปากแดงฉานเป็นรูปกระจับของนาง ยังมีโลหิตสดๆ ไหลรินอยู่ไม่หยุดยั้ง นางชำเลืองมองจ้องคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่งชั่วขณะ จึงฝืนใจกล่าวอย่างสุดกำลัง

“พวกท่าน ตกอยู่ในกำมือของพรรคเทียนฮวงก้าแล้ว เทียนฮวงก้าจู๊ที่...ที่แท้จะให้ท่านและพวกเก้าสำนักใหญ่ ห้ำหั่นประหัตประหารกันจนร่อยหรอ

ร่อแร่จึงค่อย...จึงค่อยกำจัดบรรดาผู้อยู่ในที่นี้ทุกคนไปเสียคราเดียว จากนั้น...จากนั้นเทียนฮวงก้าก็...ก็ตั้งตนเป็นราชันย์ในบู๊ลิ้มของตงง้วนได้อย่างเต็มที่ ไม่มีผู้ใดจะกล้าฝ่าฝืน...”

กล่าวได้เท่านั้น ร่างก็ระทวยทรุดลงกับพื้นจนสิ้นเรี่ยวแรง

เจ้าสำนักใหญ่ทั้งเก้าและหมู่ผู้มีฝีอบนยอดเขา พอได้ฟังต่างตื่นเต้นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง ตีกวงไต้ซืออดมิได้ต้องถามขึ้น

“พวกนั้นได้กะการวางแผนอย่างไรบ้าง?”

คุยงังเพียแค่นเสียงเย็นชาขึ้น

“ไต้ซือขณะนี้ไฉนลืมชีวิตคนที่มีความสำคัญยิ่งยวดกว่าทุกสิ่งเล่า”

กล่าวแล้วกระซิบเบา ๆ กับเจี๊ยะจงฮวยว่า

“เจี๊ยะโกวเนี้ย ท่านรีบผนึกลมปราณรักษาตัวโดยด่วน หงส์เจ๊ ท่านช่วยเหลือนางสักกำลังหนึ่งได้หรือไม่?”

นางชะมดแดงเจี๊ยะจงฮวย จ้องมองดูคุยงังเพี้ยอย่างลุ่มหลง ส่ายหน้ากล่าวด้วยความรันทดหดหู่

“คุยกงจื้อ มิต้องแล้ว อวัยวะภายในของข้าพเจ้าแหลกละเอียดทุกส่วนสัด มาตรแม้นมีเทพยดาจติลงจากฟ้า ก็ช่วยเหลือข้าพเจ้าให้รอดพ้นความตายมิได้”

ตาอันแตกซ่านไร้ประกายของนาง กวาดมองหน้าโกวเนี้ยทั้งห้าแวบหนึ่ง แล้วยิ้มอย่างลุ่มหลงเลื่อมใสกล่าวว่า

“เจ้เจ๊ทั้งห้าท่าน พวกท่านมีวาสนาดีเหลือเกิน”

กล่าวได้เท่านั้น พลันอ้าปากกระอักโลหิตสีคล้ำออกมาอีกกองใหญ่

โกวเนี้ยทั้งห้าเมื่อเห็นนางชะมดแดงมีความสนิทสนมกลมเกลียวกับคุยงังเพี้ยถึงปานนี้ ในใจก็มีความริษยาชิงชังขึ้นอย่างไม่อาจระงับ แต่ทว่า พอเห็นนางอยู่ในสภาพร่อแร่ปางตาย แต่ยังมีความมั่นคงหนักแน่นปราศจากท่าทีหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อความตาย ทำให้ต้องเกิดความรู้สึกเห็นใจอย่างพิกลพิสดารจนบอกมิถูก

หงส์เกียวหันกายไปกุมมือเจี๊ยะจงฮวยไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“เจ้เจ๊ท่านนี้ อย่าเพิ่งสิ้นหวัง ยารักษาโรคที่ไม่ตายเท่านั้น พวกเราทดลองดู”

เจี๊ยะจงฮวยส่ายหน้าอย่างหม่นหมอง กล่าวว่า

“ไม่รอดดอก”

หยุดชั่วขณะ จึงฝืนใจส่งเสียงกระท่อนกระแท่นขึ้น...

“คุ้ยกงจื้อ อดทน...สักครู่...ขณะนี้...ขณะนี้อย่า...อย่าถือสากับพวกมัน...เราทราบว่าท่าน...ท่านมีหัวใจ...หัวใจที่ประเสริฐ...เลิศด้วย...คุณธรรมยิ่งกว่า...ผู้ใด...เพื่อ...เพื่อชีวิตของชนชาวตงง้วน...โปรด...โปรดหาทาง...คลี่คลาย..แก้ไข...”

จากเสียงที่แผ่วเบาอ่อนล้าของนาง คุ้ยงังเพี้ยทราบดีว่านางไม่รอดแน่แล้ว ก็เกิดความหดหู่ขึ้นวูบใหญ่ ส่งเสียงหม่นหมองกล่าวว่า

“ผู้ใดทำร้ายท่าน?”

นางชะมดแดงเจี๊ยะจงฮวยฝืนใจกล่าวขึ้น

“เทียนฮวงก้าจู๊ (ประมุขพรรคเทียนฮวงก้า)”

ดวงตาคุ้ยงังเพี้ยเป็นประกายอำมหิตขึ้นวูบใหญ่ เน้นเสียงหนักแน่นว่า

“ท่านสามารถอดทนรอจนมันมาได้หรือไม่?”

อั๊งเอียวฮู้ (นางชะมดแดง) ฝืนใจยิ้มอย่างโศกสลด กล่าวว่า

“มัน...มันมาตรแม้น...มา...มาในทันที...แต่...แต่เราก็...รอ...รอมิได้...แล้ว”

ขณะว่ากล่าวตาแตกซ่านของนางเขม้นมองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยจนแน่วนิ่งพึมพำขึ้น

“เพี้ยตี้ตี่ โปรด...โปรดอนุญาตให้เรา...ให้เราเรียก...เรียก...ท่านเช่นนี้...โอ...เรา...เราพบกับท่าน...สายไป...สายไปยี่สิบปี...”

ตาอันขุ่นมัวของนางพลันหลับพริ้ม ระบายลมหายใจอืดสุดท้ายออกจากปาก หยาดน้ำตาสดใสสองหยดไหลเป็นทางบนแก้มอันซีดขาว หยดหยาดลงมาอย่างแช่มช้า

นี่สมควรเป็นโศกนาฏกรรมอันน่าสลดรันทดสักเพียงไร? เรื่องราวใดๆ ในแผ่นดิน จะมีอำนาจใดยิ่งใหญ่ไปกว่าน้ำใจและความรัก มีพลานุภาพใดจะทรงอำนาจยิ่งกว่านี้

หงส์เกียววางซากศพนางชะมดแดงลงบนพื้นอย่างแช่มช้าแผ่วเบา น้ำตาสดใสมิทราบได้ไหลหลั่งลงมาจากหน้าตั้งแต่เมื่อไร...ไหลเป็นสายทางยาว

เจ้าสำนักใหญ่ทั้งเก้า เมื่อได้ฟังคำร่ำลาสั่งเสียของนางชะมดแดง คล้ายดั่งพอจะเข้าใจนิสัยของคุ้ยงังเพี้ยขึ้นบ้าง เนื่องจากว่า มหาโจรร้ายเมื่อคราใกล้ตาย วาจาของมันก็ยังจริงจังเปี่ยมความดีงาม อย่าว่าแต่ชะมดแดงเจี๊ยะจงฮวยหาใช่เป็นมหาโจรร้ายไม่!

และปากคำของนาง ได้เปล่งวาจาออกมาว่า

"...เรารู้ดีว่าจิตใจท่านประเสริฐเลิศคุณธรรมกว่าผู้อื่น..."

ตีกวงได้ซือทอดถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"ประสกแซ่คุ้ย พฤติการณ์ของอาตมาเมื่อครู่บางทีจะวู่วามหุนหันไปบ้าง ประสกจะยินดีอธิบายเรื่องราวคราวก่อนๆ ให้ละเอียดสักครั้งหรือไม่?"

คุ้ยงังเพี้ยส่งเสียงเย็นชาขึ้นทันที

"ข้าพเจ้าปฏิเสธ"

กล่าวแล้วแหวกหมู่ผู้คนเดินออกไปอย่างชาเย็น

เจ้าสำนักใหญ่ทั้งเก้าต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปในบัดดล แต่เวลาและขณะนี้กลับไม่มีผู้ใดจะกล้าข่มขู่คุกคามให้ผิดใจคุ้ยงังเพี้ยอีก เนื่องจากว่าเทียนฮวงก้าจู๊ยังน่ากลัวยิ่งกว่าทุกผู้ทุกคน

ขณะเวลานั้นเอง ในป่าทางทิศเหนือพลันมีเสียงตวาดอันกึกก้อง ปรากฏร่างชายชราแปดคนพุ่งปราดเข้ามาดุจสายฟ้า และชายกลางคนแต่งกายดุจนักศึกษาอีกผู้หนึ่ง จากท่าทีที่นอบน้อมยำเกรงของชายชราทั้งแปดมาคำนวณ คนที่แต่งกายนักศึกษานี้จะต้องมีศักดิ์ศรีอันสูงส่งแน่

เห็นคนผู้นี้คิ้วยาวจรดหางตา ตาแววับดุจสายฟ้า ท่าทีเคร่งขรึมมีสง่าและปรากฏราศีอันสูงส่งที่ผู้คนมิกล้าจะกล้ำกรายให้ขัดใจ คนผู้นี้มาตรแม้นมีรูปลักษณะที่คมคายไม่น้อย แต่ยังมีกลิ่นอาย อันผู้คนพอเห็นก็รู้สึกว่าเป็นคนกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์มิน่าไว้วางใจ

พอทั้งเก้าคนปรากฏตัว ชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำทั้งร้อยเศษ ต่างส่งเสียงร้องกึกก้องขึ้นพร้อมเพรียงกัน...

"เจริญสุข ก้าจู๊"

นักศึกษากลางคนส่งเสียงสั้นๆ ขึ้น

"มิต้อง"

กวาดตาคมวาวราวสายฟ้ามาทางหมู่ผู้คนทั้งหลาย แล้วกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงว่าทุกท่านจะเลิกราข้อบาดหมางมาเป็นพวกพ้องกันไปได้"

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ทำให้ก้าจู๊ต้องผิดหวังมากแล้ว?"

นักศึกษากลางคนหรือประมุขพรรคเทียนฮวงก้าหัวร่อเบาๆ แล้วกล่าวว่า

"แต่ทว่า นี่น่ากลัวมิใช่เป็นความคิดเห็นของกีเฮียกระมัง?"

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงหัวร่อฮา ฮา กล่าวว่า

“ผู้แซ่กีมิได้คิดเลยจริงๆ ว่าก้าจู๊จะใช้แผนการที่แม้ทารกอมมือก็ยังคิดคำนวณถูกต้องมา”

เทียนฮวงก้าจู๊กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“นี่เรียกว่าอุบัติขณะมันไม่ระวัง จู่โจมขณะไม่ทันป้องกัน”

“แต่ก้าจู๊ล้มเหลวเสียแล้ว?”

ประกายตาอันชั่วร้าย ของเทียนฮวงก้าจู๊ลุกวาว หัวร่อแล้วกล่าวว่า

“นี่มีแต่ต้องตำหนิที่เราใช้คนโดยไม่คำนึงถึงความซื่อสัตย์ของมัน จึงต้องพลาดพลั้งจนเสียแผนดั่งนี้ กีเฮียท่านเข้าใจว่า การขายนายเพื่อหาอำนาจเป็นคนควรฆ่าหรือไม่?”

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว ร้องสวนคำไป

“ฮา ฮา...ควรฆ่า ควรฆ่า”

“นี่เป็นวาจาที่กีเฮียกล่าวเอง”

ขาดคำพลันเบือนหน้าไปกล่าวแก่น่ำจั๊ว ผู้เป็นหนึ่งในแปดชายชรา

“องครักษ์คิดเห็นเป็นเช่นไร?”

น่ำจั๊วใจสะท้านหวั่นไหว ร้องโพล่งไปว่า

“นับว่าควรฆ่าจริงๆ”

เทียนฮวงก้าจู๊ผงกศีรษะ กล่าวว่า

“วีรบุรุษย่อมมีความเห็นเป็นเช่นเดียวกัน อย่างนั้น รบกวนองครักษ์ท่านแล้ว”

น่ำจั๊วใจหายวาบหน้าถอดสี ละล่ำละลักขึ้น

“ศิษย์เพียงลำพัง?”

เทียนฮวงก้าจู๊หัวร่อร่า พลางกล่าวว่า

“คู่หูของท่านทั้งสามคน ต่างสละสังขารให้แก่พรรคไปจนหมดสิ้น บัดนี้เหลือเพียงท่านลำพังผู้เดียวเท่านั้น”

น่ำจั๊วฉุกใจได้คิด ร้องโพล่งว่า

“หรือก้าจู๊ก็มิเชื่อถือศิษย์แล้ว?”

เทียนฮวงก้าจู๊กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มิเชื่อถือไฉนจะให้ท่านไปเพียงลำพังคนเดียว?”

“แต่ก้าจู๊ก็ทราบดี...”

“ศิษย์ของเทียนฮวงก้า มิคำนึงถึงเหตุผลอันถูกต้องหรือ?”

น่ำจั๊วหน้าตาแปรเปลี่ยนจนบิดเบี้ยว พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่นปากคลุ้มคลั่ง

“ฮาฮา พวกเราสี่ท้าวจัตุโลกา ยอมหลั่งเลือดและหยาดเหงื่อเพื่อเทียนฮวงก้า แต่มิเคยคาดหมายว่าในที่สุดยังจะต้องพินาศย่อยยับจนดับสูญ ฮา ฮา ...น่าหัวร่อเอย น่าหัวร่อ”

ขาดคำพลันสะบัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่ขม่อมตัวเองอย่างรวดเร็ว...

เสียงฉาดดังสนั่นพร้อมกับมันสมองกระจัดกระจายสิ้นใจตายไปในทันที

ฮี้งตี้บ้อฮ้วงแค่นหัวร่อ แล้วกล่าวขึ้น

“ก้าจู๊ มิรู้สึกทำลายผู้ช่วยเหลือมีฝีมือไปคนหนึ่งอย่างไร้ประโยชน์ดอกหรือ?”

เทียนฮวงก้าจู๊มีท่าทีเยือกเย็นเป็นปรกติ กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“กีเฮียรู้สึกเช่นนั้น?”

กีจื้อเซี้ยฉายาฮี้งตี้บ้อฮ้วงกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“ในวันนั้น หากมิใช่โกวเนี้ยทั้งห้ากลัวงูของมัน น่ากลัวมันก็ต้องตายไปตั้งเนิ่นนานแล้ว”

เทียนฮวงก้าพอฟังก็ฉุกใจได้คิด รู้สึกว่าตนระแวงใจในความภักดีของน่ำจั๊วผิดไปแล้ว แต่สีหน้าก็มิได้ปรากฏออกมา เพียงแย้มยิ้มแล้วกล่าวว่า

“แต่ทว่า เราประมุขรู้สึกว่าการตายของมันมีคุณค่ามหาศาลหนักแน่นดุจดั่งขุนเขา เนื่องจากมันมีความมั่นคงต่อปณิธานอันจงรักภักดีต่อพรรคเราเสมอมามิเคยคลอนคลายไปเลย”

ขาดคำพลันหันหน้าไปยังนักพรตที่หน้าตาแตกตื่นถอดสีในหมู่ชายชราทั้งเจ็ด กล่าวว่า

“องครักษ์เต้าทง ท่านผู้นั้นคือเจ้าสำนักพรรคท่านกระมัง?”

กล่าวพลางชี้ไปที่ลี่ติ๊งเต้าหยิน

เต้าทงรีบน้อมกายรับคำขึ้น

“ใช่แล้ว”

“เจตนาการมาของพวกมัน ประสงค์ร้ายพรรคเราใช่หรือไม่?”

เต้าทงใจเต้นระทึกถี่เร็ว รีบร้องขึ้นว่า

“ศิษย์ยินดีออกไปสั่งสอนพวกมันให้สำนึกตัว”

เทียนฮวงก้าจู๊พอได้ฟังก็คำนึงอยู่ในใจ

“เจ้าเข้าเป็นหนอนบ่อนไส้ในพรรคเรามานานปี ขณะนี้คิดจะปลีกตัวหนีก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว”

ที่แท้มันคลางแคลงใจว่าเต้าทงเป็นสายลับ เนื่องจากว่า มันมีศักดิ์เป็นเจี้ยงเล่า (ผู้อาวุโส) ของบู๊ตึงซัวตามเหตุอันถูกต้องสมควร จะไม่มีการทรยศต่อสำนักเป็นอันขาด แต่ทว่า มันลืมถึงการคุกคามที่รุนแรงของคุ้ยงังเพี้ยไปเสีย

มันเหลือบตาดูเต้าทงแวบหนึ่ง แล้วกล่าวขึ้น

“ท่านมิใช่บอกว่ามีข้ออาฆาตอยู่กับคุ้ยงังเพี้ยดอกหรือ ขณะนี้เป็นเวลาสมควรที่ท่านจะต้องล้างแค้นแล้ว”

เต้าทงร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

“ข้าพเจ้าเพียงลำพัง?”

“ลูกผู้ชายชาติชาตรี บุญคุณความแค้นไม่ควรขอยืมมือผู้อื่นเข้าช่วย ย่อมเป็นท่านลำพังคนเดียวเอง”

เต้าทงรู้ตัวดีว่า ถูกฝ่ายตรงข้ามคลางแคลงสงสัย จึงได้ยิ้มอย่างเย้ยหยันตนเองแล้วกล่าวขึ้น

“ฟ้าวิบัติยังพอจะเป็นไป แต่สร้างวิบัติเองนั้นไม่อาจรอดชีวิตได้ ก้าจู๊ขณะนี้ข้าพเจ้าพลันเข้าใจความหมายของวลีประโยคนี้แล้ว”

ขาดคำก็เดินไปจนห่างจากเบื้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยห้าเชียะ กล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย ขอมีดสั้นงังเพี้ยให้เราเล่มหนึ่ง”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ สะบัดมือพุ่งมีดสั้นไปในมือเต้าทงอย่างว่องไว

เต้าทงรับมีดสั้นงังเพี้ยไว้แล้ว กล่าวอย่างยิ้มแย้ม...

“เมื่อครากระโน้น เพราะความละโมบโลภหลงมัวเมาจนจิตใจเสื่อมโทรมต่ำทราม หาข้ออ้างของส่วนรวมมาบรรลุความปรารถนาส่วนตัว บีบคั้นบิดามารดาท่านจนต้องฆ่าตัวตาย แต่วันนี้เราก็มีสภาพดั่งที่เห็น ดูท่ากงกรรมกงเกวียนย่อมเวียนสนองกันไม่ผิดพลาดแล้วจริงๆ”

คุ้ยงังเพี้ย ล้วงลายแทงหนังแพะออกจากอกเสื้อม้วนหนึ่ง กล่าวว่า

“เพราะสิ่งนี้กระมัง?”

ลายแทงหนังแพะนี้ คุ้ยงังเพี้ยไปได้มาจากที่ปักไฮ้

สายตาเต้าทงเป็นประกายวาว พลันสะบัดมือแทงมีดสั้นเข้าไปในอกจนดังฉึกใหญ่ โลหิตพุ่งฉีดกระจายเป็นสาย ปากก็พึมพำขึ้นว่า

“ใช่แล้ว แต่ตอนนั้นมันมิได้อยู่ในมือท่าน แต่สามสงฆ์สองพรตกลับกระทำเรื่องเช่นนั้นขึ้น...”

กล่าวถึงเท่านั้นร่างก็ทรุดไปอย่างแช่มช้า

คุ้ยงังเพี้ยรู้สึกว่า จิตใจในตอนนี้ปลอดโปร่งอีกมากมายอักโข จึงสาวเท้าไปหาเทียนฮวงก้าจู๊แล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้า คิดใคร่เผชิญกับก้าจู๊ท่านมาเนิ่นนานแล้ว”

เทียนฮวงก้าจู๊กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ข้าพเจ้าก็มีความคิดเห็นเช่นกัน แต่ทว่า การประมือของเราสอง คนอื่นๆ นั้นก็ไม่อาจจะอยู่วางไว้”

ขาดคำพลันยกมือโบกไปทางด้านหลัง ส่งเสียงสั้นๆ อันกึกก้อง

“บุก”

คำสั่งพอเปล่งจากปาก พลันมีเกาทัณฑ์สัญญาณพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าสามดอก จากนั้นเสียงตะโกนก้องร้องฆ่าดังมาจากทั่วทุกทิศทางรอบข้าง นับเป็นอานุภาพจู่โจมที่น่าแตกตื่นตกใจเหลือร้ายนัก

ตีกวงได้ซือร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

“ท่านทั้งหลายโปรดพยายามให้สุดความสามารถต้านทานการบุกเอาไว้”

ขณะนี้คนทั้งปวงรู้ดีว่า ไม่มีทางหลบหนีให้รอดแล้ว พอได้ยินเสียงหลวงจีนซรา ความรักชีวิตทำให้เกิดความสามัคคีกันขึ้นในบัดดล ต่างแยกย้ายออกต่อต้านการรุกรานทั้งสี่ด้านทันที

คุ้ยงังเพี้ยเค้นเสียงเย็นยะเยียบขึ้นว่า

“ขณะนี้ถึงเวรเราสองคนลงมือบ้างแล้ว”

ที่ใดคือปลายทาง

ท่ามกลางเสียงเข่นฆ่าอันสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าถล่มดินทลาย ห่าโลหิตสาด กระจัดกระจายเนืองนอง ทั่วทั้งยอดเขากิมเต้งฮงที่เยือกเย็นสงบกลับกลายคล้ายขุมนรกอันสยดสยอง

เทียนฮวงก้าจู๊ยังคงยิ้มอย่างไม่ปรากฏความรู้สึกขุ่นเคืองหรือปีติ กล่าวว่า

“ใช่แล้ว สมควรเป็นเราสองขึ้นเวทีกันบ้าง”

ขาดคำชำเลืองแลมาที่ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงแวบหนึ่ง สาวเท้าก้าวเข้าไปหาคุ้ยงังเพี้ยอย่างแช่มช้า

คุ้ยงังเพี้ยรู้อยู่แก่ใจ เมื่อคนผู้นี้กล้าทะเยอทะยานหมายขึ้นบัลลังก์ความเป็นใหญ่ เหยียบบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดินไว้ใต้ฝ่าเท้า พลังฝีมือและสติปัญญาของมันจะต้องมีความยอดเยี่ยมอย่างยิ่งอยู่ ไหนเลยจะกล้าประมาทเลินเล่อ รีบผนึกพลังทั้งมวลไว้ในสองฝ่ามือจนแกร่งกร้าวเข้มแข็ง

ขณะนั้น พอดีเทียนฮวงก้าจู๊เดินผ่านข้างกายฮึ้งตี้บ้อฮ้วง ฉับพลันทันใด...

แขนขวาของมันสะบัดขึ้น พร้อมกับตวาดเสียงเย็นชา

“กีเฮียนอนเสียเถิด”

เสียงขาดคำฝ่ามือก็รั้งกลับ ปฏิกิริยาอันฉับไวเป็นที่ผู้คนยากจะหยั่งคะเนคาดถึง

ฮึ้งตี้บ้อฮ้วงมาตรแม้นเตรียมพร้อมอยู่ตั้งแต่แรก แต่กลับไม่มีทางที่จะกระโดดเลี่ยงหลบได้ทันท่วงที ครางเสียงหนักๆ แล้วทรุดกายฮวบลงตามมือไป

เทียนฮวงก้าจู๊หัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

“กีเฮีย นี่คือผลสนองของการทรยศต่อพรรค”

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นก็ตื่นเต้นตกใจยิ่ง ขณะจะพุ่งกายปราดเข้าไป พลันได้ยินฮึ้งตี้บ้อฮ้วงซึ่งนอนอยู่กับพื้น รวมพลังที่หลงเหลือตะเบ็งเสียงกึกก้องขึ้น

“คุ้ยกงจื้อ อย่าได้วู่วามหุนหัน คนผู้นี้มีเล่ห์กลอันชั่วร้ายเลือดเย็นยิ่ง”

ขาดคำก็ฝืนยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

“บุรุษยอมมอดม้วยด้วยเพื่อนตาย เล่าฮูตายอย่างไม่สำนึกเสียใจเลย”

เกร็งลมหายใจอึดสุดท้าย กล่าววาจาจบคำแล้วพลันทอดถอนใจยาวหลับตาเข้าสู่ปรภพอย่างเยือกเย็น

ไม่มีความเจ็บปวดรวดร้าวคราก่อนตาย และไม่มีเสียงครวญครางร่ำร้อง เป็นการตายที่สงบและรวดเร็วเหลือประมาณ แม้กระทั่งความคั่งแค้นที่อัดอก มิได้ระบายหยิบยก ก็ต้องพกความอาฆาตไปจากโลกนี้

เทียนฮวงก้าจู๊คิดไม่ถึงว่า กีจื้อเซี้ยฉายาฮึ้งตี้บ้อฮ้วงยามใกล้จะตายยังจะมามีพฤติการณ์ดั่งนี้ สร้างความขุ่นเคืองแก่มันจนต้องคำนึงขึ้น

“คำนวณผิดไปอีกแล้ว เราสมควรฟาดมันให้ตายคามือไปจึงถูกต้อง”

พอแผ่นนี้ย่อยยับ แผนใหม่ก็เกิดขึ้นมาในบัดดล พลันหันไปกล่าวกับคุ้ยงังเพี้ยอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านรู้จักข้าพเจ้าเป็นผู้ใดหรือไม่?”

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ชิงชังมันจนเข้ากระดูกแล้ว จึงแค่นหัวร่อสวนคำขึ้น

“ข้าพเจ้ามิสนใจว่าท่านเป็นใคร ฆ่าคนชดใช้ชีวิต ติดหนี้ชำระเงินทอง วันนี้เป็นกาลแตกดับของท่านแล้ว”

เทียนฮวงก้าจู๊แย้มยิ้มอย่างมิได้ขุ่นเคือง กล่าวว่า...

“ท่านมิคิดรู้จักไว้ดอกหรือ?”

ขณะนั้นการต่อสู้ของหมู่ผู้มีฝีมือและเหล่าบริวารพรรคเทียนฮวงก้า ได้ประหัตประหารกันจนถึงขั้นแตกหักแล้ว เสียงตะเบ็งด่ากึกก้องสะท้านฟ้า เสียงแผดร้องอึงอลทั่วทั้งราวป่า ทำให้ผู้ได้ยินต้องหวาดหวั่นขวัญผวา

คุ้ยงังเพี้ยเหลียวหน้ามองดูผู้คนรอบกายแวบหนึ่ง แล้วกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลายไปช่วยพวกมันสักกำลังหนึ่งเถิด”

หงส์เกียวรีบกล่าวขึ้นในบัดดล

“เราจะอยู่ที่นี้ ท่านทั้งหลายไว้วางใจได้เต็มที่”

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งเกรงกลัวผู้คนทั้งหลายไม่ไป! ทำให้คุ้ยงังเพี้ยต้อง

เสียสมาธิพะวักพะวน จึงรีบกล่าวว่า

“เยี่ยงนี้ประเสริฐ ให้หงส์โกวเนี้ยอยู่ที่นี้คนเดียวก็แล้วกัน ในเมื่อแม้มีคนมากก็ไม่มีประโยชน์ใด อย่าว่าแต่ สภาพการต่อสู้ด้านนั้นกำลังชุลมุนถึงขั้นดุเดือดจำเป็นต้องการพวกเราแล้ว ไปกันเถิด”

กล่าวขาดคำก็วิ่งปราดนำหน้าออกไปก่อน

เนื่องจากการอยู่รวมกันมานาน คนทั้งปวงจึงมีความเชื่อถือในสติปัญญาของบัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งยิ่ง ส่วนโกวเนี้ยอีกสี่นางนั้น มาตรแม้นไม่ปรารถนาจะผละจากคุ้ยงังเพี้ย แต่ก็ทราบดีว่าต้องมีสาเหตุอันสำคัญเป็นแม่นมั่น จึงจำต้องผละออกไปตามวาจาสั่งอย่างจำเป็น

เทียนฮวงก้าจู๊ผงกศีรษะ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“คุ้ยเฮียมีความยุติธรรมเป็นอันมาก”

ขาดคำก็หันหน้าไปสั่งบุคคลทางด้านหลังว่า

“พวกท่านต่างไปกันเถิด แยกย้ายออกช่วยเหลือทุกทิศทางให้สม่ำเสมอกัน”

บริวารพรรคเทียนฮวงก้ารับคำเสียงสนั่นหวั่นไหว กระโดดแยกย้ายออกไปในทกทิศทางทันที ไม่มีผู้ใดจะมากังวลใจถึงความปลอดภัยของหัวหน้าพรรคทุกคนต่างรับคำสั่งไปอย่างเคร่งครัด

เทียนฮวงก้าจู๊สีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยกล่าวว่า

“ท่านมิต้องการใคร่ทราบว่าเราเป็นใครจริงหรือ?”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“หากแม้นท่านยินดีจะบอกออกมาเอง”

เทียนฮวงก้าจู๊แผดเสียงหัวร่อแล้วกล่าว

“ฮา ฮา ย่อมต้องยินดี”

เสียงหัวร่อนี้สั่นสะเทือนจิตใจจนหวั่นไหว คล้ายดั่งมีเจตนาจะอวดโอ่กำลังภายในอันลึกล้ำกล้าแข็งของมัน และก็คล้ายดั่งจะกระตุ้นความสนใจของผู้อื่นให้เบนมาในทิศทางนี้ด้วย

คุ้ยงังเพี้ยมาตรแม้นมีประสบการณ์ในวงพวกนักเลงมาไม่น้อย แต่หากเปรียบกับเทียนฮวงก้าจู๊แล้ว ยังด้อยกว่ากันมากมายก่ายกองนัก แค่นหัวร่อเสียงเย็นชา แล้วกล่าวขึ้น

“บ้วนห่วงจือเซ็ง (บัณฑิตหมื่นจำแลง) ฮ้อเซยเต๊ง”

วาจานี้พอเปล่งจากปาก คุ้ยงังเพี้ยยังกลับมิสู้กระไรนัก เนื่องจากมิทราบว่าฮ้อเซยเต๊งฉายาบัณฑิตหมื่นจำแลง (บ้วนห่วงจือเซ็ง) เป็นบุคคลฉันใด แต่นามนี้เมื่อกระทบโสตผู้อื่น ต่างก็ตื่นตกใจจนขวัญหาย มีเสียงร้องอุทานอันแตกตื่นดังเซ็งแซ่มาจากรอบบริเวณทันที

"บ้วนห่วงจือเซ็ง!!"

จากนั้นมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังแว่วเข้ามา คิดว่าคนทั้งปวงที่ชะงักงันด้วยความตื่นตะลึง ได้ถูกบริวารเทียนฮวงก้าฉวยโอกาสประหารไปเสียแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยพอได้ยินก็งงงันชั่ววูบ พริบตานั้นพลันได้ยินฮ้อเซยเต๊งฉายาบ้วนห่วงจือเซ็ง (บัณฑิตหมื่นจำแลง) ตวาดเสียงกึกก้องขึ้น

"รับมือ"

เสียงดังพร้อมกับร่างที่พุ่งเข้าจู่โจม ทั้งกระบวนท่าและฝีเท้าล้วนแล้วว่องไวปานสายฟ้า ทำให้ผู้คนดูไม่ทันว่ามาในทิศทางใด

กระบวนท่ามิได้มีเสียงพลังลม ปราศจากความแหลมคมใดๆ แต่ทำให้ผู้ถูกจู่โจมรู้สึกว่ารอบข้างคล้ายดั่งมีพลังกดดันอันหนักหน่วงบีบกระชับเข้ามาอย่างทารุณ

คุ้ยงังเพี้ยคาดหมายไม่ถึง ฮ้อเซยเต๊งฉายาบัณฑิตหมื่นจำแลง (บ้วนห่วงจือเซ็ง) จะฉวยโอกาสในพริบตามาจู่โจมโหมใส่อย่างดุดัน จึงงงงันไปชั่ววูบจนไม่มีทางจะลงมือปัดป้องตีโต้ออกไปให้ทันการ จำต้องถีบเท้าพุ่งกายถอยปราดออกไปถึงสิบกว่าเชียะ โดยหมายจะหาเวลามาตีโต้กลับ

แต่ทว่า ฮ้อเซยเต๊งฉายาบัณฑิตหมื่นจำแลงเป็นบุคคลชั้นใดแล้ว ไหนเลยจะยอมให้คุ้ยงังเพี้ยมีโอกาสตีโต้กลับมา ร่างคุ้ยงังเพี้ยพอเพิ่งถอยปราด มันก็ตามติดไปดุจดั่งเป็นเงาตามตัว ว่องไวยิ่งกว่าประกายสายฟ้าและกระบวนท่ายังคงแคล่วคล่องรวดเร็วดุจดั่งเดิม ดูมิออกว่ามันจะจู่โจมมาจากสารทิศใด และคำนวณมิออกว่ามีช่องว่างรอยโหว่ใดพอจะตีโต้ไปได้

ยอดฝีมืออันดับเยี่ยมเมื่อต่อสู้กัน สิ่งสำคัญคือเป็นฝ่ายรุก คุ้ยงังเพี้ยยามนี้พอเลินเล่อก็ถูกฝ่ายตรงข้ามช่วงชิงโอกาสรุกไล่ไว้ได้ ยามต่อสู้ขึ้นมา จึงต้องตกเป็นฝ่ายรับอันร่อแร่ไปทุกวิถีทาง

คุ้ยงังเพี้ยมีพลังฝีมือสูงส่งยิ่งนัก มาตรแม้นถูกฝ่ายตรงข้ามรุกไล่จนต้องเป็นฝ่ายถอยร่น แต่เทียนเล้งซิกเจ๊าะเจี้ย (ฝ่ามือมังกรสัตตมรณะ) อันเป็นยอดวิชายังคงมีอานุภาพเข้มแข็งแกร่งกร้าว แม้เป็นฝ่ายตั้งรับก็ยังมั่นคงปลอดภัยได้อยู่

ทั้งสองคนพอประมือต่อสู้ เริ่มต้นสองกระบวนท่ายังพอเห็นสภาพร่างของทั้งสองฝ่ายอยู่ แต่เมื่อมองดูต่อไป ก็กลายเป็นหมอกเลือนรางกลุ่มใหญ่เท่านั้นเอง

หงส์เกียวเพ่งตาสดใสของนางจับจ้องมองดูคู่ต่อสู้จนไม่กะพริบ บัณฑิตหมื่นจำแลงฮ้อเชยเต๋งนี้ นับว่าเป็นคนที่มีพลังฝีมือสูงสุดเท่าที่นางเคยพบเห็นในชั่วชีวิต เนื่องจากว่า ฝ่ามือมังกรสัตตมรณะที่ไม่มีศัตรูใดในแผ่นดินจะต่อต้านได้ของคุ้ยงังเพี้ย ยามนี้ได้ใช้ออกไปสามกระบวนท่าแล้ว ก็ยังไม่อาจระแคะระคายผิวกายฮ้อเชยเต๋งได้ ความสดยอดของพลังฝีมือ จึงเป็นที่คาดคำนวณกันได้

หงส์เกียวยามนี้ ได้เริ่มมีความกังวลใจขึ้นมาบ้างแล้วจริงๆ เนื่องจากว่าเจ็ดฝ่ามือมังกรสัตตมรณะของคุ้ยงังเพี้ย มีเพียงเจ็ดกระบวนท่าเท่านั้น แต่กระบวนท่าของบัณฑิตหมื่นจำแลงฮ้อเชยเต๋ง กลับระดมออกมาโดยไม่มีวันหยุดยั้งหมดสิ้น ทุกท่าทุกกระบวนท่าล้วนน่าหวาดกลัวเพิ่มพูนขึ้นเสมอ

หงส์เกียวเกร็งพลังเข้ารวมตัวไว้ในสองฝ่ามืออย่างแช่มช้า ตระเตรียมเมื่อถึงยามจำเป็น จะลงมือช่วยคุ้ยงังเพี้ยกลุ้มรุมจู่โจมบัณฑิตหมื่นจำแลงฮ้อเชยเต๋งให้พ่ายแพ้จนได้

ขณะนี้สภาพการต่อสู้ทางรอบข้าง ได้เข้าขั้นคับขันตึงเครียดแล้ว โกวเนี้ยทั้งสี่และห้ามารทะเลเลือด ต่างแยกย้ายออกต่อต้านยอดฝีมืออันดับสูงของเทียนฮวงก้าฝ่ายละสองคน ด้วยสภาพการต่อสู้ที่ดุเดือดอำมหิตยิ่ง

เจ้าสำนักใหญ่ทั้งเก้า มาตรแม้นในปรกติต่างถือคุณธรรมเมตตาต่อสัตว์ มิฆ่าฟันผู้ปราศจากความผิด แต่ยามนี้ ต่างเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงออกมาจนชัดเจน ลงมือฆ่าฟันเป็นการใหญ่ จนซากศพเกลื่อนกลาดทั่วไปทุกทิศทาง ห่าโลหิตกระจายดุจดั่งเป็นสายฝน...

ส่วนยอดฝีมืออื่นๆ ที่มา ก็ไม่มีผู้ใดจะงอมือยืนดูอยู่ได้ ต่างต่อต้านกับยอดฝีมือของเทียนฮวงก้าคนหรือสองคน และสิ้นชีวิตไปด้วยน้ำมือของเทียนฮวงก้าก็มีอยู่มากมายมิใช่น้อยเช่นกัน

น่าเสียดายที่คนทั้งหลายนี้ต่างละโมบใคร่จะได้เห็นเป็นขวัญตา หรือใคร่จะได้ชื่อเสียงอันจอมปลอม จึงได้ดั้นด้นมาด้วยระยะทางสุดแสนไกล เสียชีวิตอยู่บนยอดเขากิมเต้งฮงนี้อย่างไร้คุณค่า

ขณะเวลานั้น รอบข้างของป่าใหญ่มีเสียงร้องกึกก้องกังวานขึ้นในบัดดล

“ศิษย์เทียนฮวงก้าจงฟังไว้ ขณะนี้รอบด้านได้ถูกพรรคกระยาจกของเรา

ยึดไว้หมดสิ้นแล้ว หากแม้นท่านทั้งหลายรู้สถานการณ์ จงทิ้งอาวุธแล้วลงจากเขาไป พรรคเราจะเห็นแก่กุศล ไม่ฆ่าฟันหาความยุ่งยากให้อย่างเด็ดขาด มิเช่นนั้น รอพรรคเราออกคำสั่งระดมการจู่โจม นั่นก็อย่ากล่าวหาว่าพรรคเราจะละศีลปาณาลงฆ่าฟันเป็นการใหญ่แล้ว”

การปรากฏตัวของพรรคกระยาจกนี้ ความจริงอยู่ในความคาดคิดของบัณฑิตหมื่นจำแลงประมุขพรรคเทียนฮวงก้าก่อนแล้ว แต่ทว่ามันคาดคำนวณไม่ถึงเรื่องราวจะแปรเปลี่ยนไปอย่างไม่คาดหมายจนเป็นเช่นสภาพนี้ คือคุ้ยงังเพี้ยและเก้าค่ายสำนักใหญ่ มิได้ประหัตประหารกันจนล้มตายร่อแร่ แต่กลับสมัครสมานสามัคคีร่วมมือต่อต้านกับพวกมันอย่างน่าคลั่งใจ ทำให้ขุมกำลังที่มันตระเตรียมสำหรับไว้ต่อต้านกับพวกพรรคกระยาจกต้องระดมขึ้นต่อสู้กับพวกเก้าสำนักใหญ่ไปจนหมดสิ้นไม่หลงเหลือ

บรรดาศิษย์เทียนฮวงก้าที่ต่อสู้อย่างดุเดือดวุ่นวาย เห็นพี่น้องของพรรคตนบาดเจ็บล้มตายลงดั่งใบไม้ร่วงอยู่ตำตา ไม่มีศิษย์พรรคกระยากจกมาร่วมมือก็ยังเป็นเช่นนี้ หากแม้นพรรคกระยาจกยกกำลังเข้ากลุ้มรุมอีกพวกหนึ่ง สภาพก็จะต้องอเนจอนาถจนเป็นที่คาดหมายได้

ดังนั้นเอง เสียงก้องกังวานของพรรคกระยาจกเพิ่งขาดคำ บริวารพรรคเทียนฮวงก้าก็มีสามสี่ร้อยคนที่ฉวยโอกาสหลบหนีออกไป กำลังกดดันที่คุกคามต่อหมู่ผู้มีฝีมือจึงได้ผ่อนคลายลงไปอักโขทันที

แต่สภาพของประมุขพรรคเทียนฮวงก้า กลับกลายเป็นตรงข้ามไปในบัดดล

ยามนั้น พลันได้ยินเสียงคนตะโกนกึกก้องมาจากในราวป่า

“บุกจู่โจม”

คำสั่งพอดัง ในป่าใหญ่พลันมีศิษย์พรรคกระยาจกจำนวนสี่ห้าร้อยคนฮือออกมาดุจดั่งฝูงผึ้งแตกรัง แต่ละคนถืออาวุธครบครัน ดุดันดั่งเป็นพยัคฆ์ร้ายโถมเข้าหาเหยื่อ

พอศิษย์พรรคกระยาจกปรากฏตัว สถานการณ์พลันกลับกลายไปเป็นตรงกันข้ามกับเมื่อครู่ทันที เพียงไม่นาน ศิษย์เทียนฮวงก้าก็บาดเจ็บล้มตายไปมากกว่าครึ่งแล้ว ที่โชคดีรอดชีวิตอยู่ มีจำนวนมิถึงร้อยคนเท่านั้น

กาลเวลาผ่านไปท่ามกลางความตายที่เกิดขึ้นอยู่ทุกขณะจิต อาทิตย์ก็ได้คล้อยไปจนลับสันหลังเขา ขณะนี้รอบป่าทุกทางของยอดเขากิมเต้งฮง ได้กลับ

คืนสู่ความสงบเยือกเย็นดุจดั่งในครั้งต้น ลมภูเขาโชยมาเป็นระยะหอบกลิ่นคาวเลือดอันคละคลุ้งซอนไซใส่ผู้คนจนแทบอาเจียน บนศิลาตามชายป่า ซากศพกองกันระเกะกะซับซ้อน โลหิตเป็นเมือกลื่นกระจายเป็นหย่อมๆ ยิ่งทำให้ผู้พบเห็นต้องหวาดหวั่นจนขวัญเสีย

ยามนี้ กึ่งกลางยอดเขากิมเต้งฮง ยังคงมีอีกสองคนต่อสู้กันอย่างไม่มีสุ้มเสียงสำเนียงใดๆ ท่าทีเชื่องช้าเนินนาบ ดูแล้วมิรู้สึกจะมีพลังสักน้อยนิด แต่ทว่าจะเป็นฝ่ามือหรือนิ้วใด หากสัมผัสกับกายฝ่ายตรงข้าม ก็สามารถปลิดชีวิตมันให้ตายลงได้อย่างง่ายดาย

ทั้งสองคือบัณฑิตหมื่นจำแลงฮ้อเชยเต็งกับคุ้ยงังเพี้ย ขณะนี้ทั้งสองได้ประหัตประหารกันร่วมหนึ่งพันกระบวนท่าแล้ว

บนเสื้อของบัณฑิตหมื่นจำแลงฮ้อเชยเต็งมีรอยขาดอยู่สามแห่งเทียบเท่ากัน แต่ทั้งสองต่างไม่มีทางจะไประคายผิวกายของฝ่ายตรงข้ามให้เป็นบาดแผลได้!

ขณะนี้ได้ยินบัณฑิตหมื่นจำแลงฮ้อเชยเต็งที่ยังปัดป้องอย่างดุดัน แค่นหัวร่อกล่าว

“คุ้ยงังเพี้ย เทียนเล้งชิกเจ๊าะเจี้ย (ฝ่ามือมังกรสัตตมรณะ) ข้าพเจ้าก็ได้สังเกตจนชัดเจนอย่างแจ่มแจ้ง หากสู้ต่อไป น่ากลัวผู้พ่ายแพ้นั้นจะต้องเป็นท่านแล้ว”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่มีวิชาอื่นแล้วหรือ?”

บัณฑิตหมื่นจำแลงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“อาจบางที ท่านพอจะใช้ฮวยไฮ้เท่งเล้งซ้ำมาอีกคราก็ได้”

คุ้ยงังเพี้ยยามนี้ได้รู้แล้วว่า อาศัยเพียงวิชาเทียนเล้งชิกเจ๊าะเจี้ย จะไม่มีทางสยบบัวนห่วงจื้อเซ็งให้พ่ายแพ้ได้ จึงฉุกใจคิด ในห้วงสมองปรากฏท่านั่งทั้งเจ็ดขึ้นมาจนชัดเจนอีกครา ตวาดเสียงกึกก้องขึ้นว่า

“ท่านรับกระบวนท่านี้ของข้าพเจ้าไปทดลองดู”

เสียงขาดคำกระบวนท่าจู่โจมระดมไป พลังไร้สภาพที่หนักหน่วงมหาศาลโถมทะลักเข้าใส่บัวนห่วงจือเซ็งอย่างดุเดือดทันที

บัวนห่วงจือเซ็งตื่นตกใจเป็นยิ่งนัก รีบพลิ้วกายไปทางด้านขวาอย่างว่องไวลนลาน หลบเลี่ยงได้อย่างปราดเปรียวแคล่วคล่อง

คุ้ยงังเพี้ยพอเห็นก็แค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“กระบวนท่านี้เป็นอย่างไร?”

บ้วนห่วงจือเซ็งแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“กระบวนท่านี้นับว่าไม่เลวจริงๆ”

วาจาขาดคำ พลันพลิกกายโถมเข้าจู่โจมใส่หนึ่งกระบวนท่า ปากก็สำทับไปว่า

“ท่านก็ลองรับฝ่ามือของข้าพเจ้าดูบ้าง”

เสียงขาดคำกระบวนท่าแปรเปลี่ยน รกไล่จนคุ้ยงังเพี้ยต้องถอยร่นไปสามก้าวใหญ่

ขณะนี้ทั้งสองแยกย้ายออกจากกัน มาเป็นยืนประจันหน้า คนละกระบวนท่ารุกไล่เข้าใส่กันในทันที

การต่อสู้สภาพนี้ ดูเปลือกนอกจะคล้ายดั่งปลอดโปร่งมิน่าหวาดเสียว แต่ความเป็นจริง การต่อสู้เยี่ยงนี้เสียกำลังภายในอย่างมากมายที่สุด เนื่องจากมิว่ากระบวนท่าใดที่จู่โจมหรือปัดป้องทำลาย ต่างก็ต้องเกร็งพลังไว้ใช้ในทุกพริบตาที่มีอยู่

หนึ่งกระบวนท่า สองกระบวนท่า...เป็นเช่นนั้นต่อๆ ไป เพียงไม่นานเจ็ดท่าฟ้ามรณะ (เทียนเจ๊าะชิกเส็ก) ของคุ้ยงังเพี้ยก็ได้ใช้ไปถึงห้ากระบวนท่าแล้ว มาตรแม้นบ้วนห่วงจือเซ็งจะรับทีละท่า ทีละท่า ด้วยความลำบากยากเข็ญขึ้นทุกขณะ แต่ก็ยังไม่ปรากฏวี่แววจะพ่ายแพ้ไปให้เห็น!

และกระบวนท่าตีโต้ของบ้วนห่วงจือเซ็ง ก็มีความร้ายกาจขึ้นทุกครั้งไปเช่นกัน ทำให้คุ้ยงังเพี้ยก็รับไว้ด้วยความหนักแรงอย่างยิ่งยวด

เหงื่อได้ไหลรินจากใบหน้าของทั้งสองเป็นเส้นสาย ซึมมาจนกระทั่งคล้ายถูกฝนสาดใส่ และเหล่าผู้มีฝีมือที่รายล้อมรอบข้าง แต่ละคนต่างหน้าเคร่งเครียดด้วยความตื่นเต้น พวกทั้งปวงมิเพียงกังวลใจในความเป็นความตายของคุ้ยงังเพี้ยเท่านั้น ยิ่งกลัวว่าหากแม้นบัณฑิตหมื่นจำแลงฮ้อเชยเต๋งต่อสู้จนมีชัยในตัวคุ้ยงังเพี้ย วงพวกนักเลงก็จะไม่มีผู้ใดสยบมันให้มันพ่ายแพ้ไปได้อีกแล้ว

อย่างนั้นวงพวกนักเลงในภายภาคหน้า ไยมิใช่ต้องถูกเข่นฆ่าจนเลือดนองทุกหย่อมหญ้า? ต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจกดขี่ของมันผู้นี้หรือ?!

ทันใดนั้น เสียงตวาดอันสนั่นหวั่นไหวของคุ้ยงังเพี้ยดังขึ้น

“รับกระบวนท่าที่หกดูอีกครา”

เสียงดังพร้อมกับร่างโถมเข้าจู่โจมอย่างว่องไวหักโหม แคล่วคล่องยิ่งกว่าประกายสายฟ้าฟาดมา

พลังกดดันที่หนักหน่วงมหาศาล กระแทกเข้าใส่บ้วนห่วงจือเซ็งจนมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน ถอยกรูดๆ ถึงเจ็ดแปดก้าวใหญ่ ชายเสื้อยาวได้ถูกคุ้ยงังเพี้ยกรีดด้วยฝ่ามือแหลมคมจนขาดกะรุ่งกะริ่ง

บ้วนห่วงจือเซ็งลอบระบายลมจากปาก คำนึงในใจ

“โชคดีแท้ๆ”

ซ้อนตามองหน้าคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวว่า

“คุ้ยงังเพี้ย นี่เป็นไม้ตายกระบวนท่าสุดท้ายของท่านแล้วกระมัง?”

คุ้ยงังเพี้ย ต้องคำนึงขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจยิ่งนัก

“พลังฝีมือของคนผู้นี้ นับเป็นที่น่าแตกตื่นตกใจต่อผู้รับฟังยิ่ง ตั้งแต่เราออกเกลือกกลั้วในบู๊ลิ้มมา ยังมิเคยพบพานผู้ใดจะต้านทานห้ากระบวนท่าวิชาเจ็ดท่าฟ้าสังหารของเราได้ คนผู้นี้รับไว้ถึงหกกระบวนท่าโดยไม่พ่ายแพ้ ท่าต่อไปหากไม่อาจสยบมันจนพ่ายแพ้ น่ากลัวเราต้องเป็นฝ่ายย่อยยับเสียแน่แท้แล้ว”

ความคิดพ่งวาบขึ้นอย่างว่องไว ปากก็กล่าวไป

“นี่เป็นสุดท้ายที่สอง”

บ้วนห่วงจือเซ็งเลิกคิ้ว กล่าวว่า

“อย่างนั้นใช้กระบวนท่าสุดท้ายออกมาเสียเถิด...”

ปากมาตรแม้นกล่าวเช่นนั้น แต่ความจริงมันเกิดตื่นเต้นจนตึงเครียดสุดเปรียบประมาณแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

“ท่านยอมละทิ้งการตีโต้ในกระบวนท่านี้ไปหรือ?”

บ้วนห่วงจือเซ็งยิ้มพลางกล่าวขึ้น

“รอไว้กระบวนท่าสุดท้ายผ่านแล้วค่อยตีโต้ไปก็ไม่สาย”

คุ้ยงังเพี้ยลอบเกร็งพลังเท่าที่หลงเหลือขึ้นไว้ในมือจนหมดสิ้น กล่าวเสียงกร้าวว่า

“น่ากลัวไม่มีคราต่อไปแล้ว รับมือ!”

เสียงขาดคำพลันเห็นร่างถลันวูบ ทั่วทุกทิศทางทั้งซ้ายขวาหน้าหลังพลันปรากฏร่างคุ้ยงังเพี้ยขึ้นเป็นจำนวนมากมายนับมิถ้วน ด้วยพลังฝีมือขั้น

บ้วนห่วงจือเซ็ง ก็ยังจำแนกมิออกว่าเงาใดเป็นจริง เงาใดเป็นมายาภาพ

บ้วนห่วงจือเซ็งพอเห็นก็แตกตื่นจนขวัญเสีย มันผ่านการต่อสู้มาเนิ่นนาน ก็รู้ดีว่าขณะนี้ไม่มีทางจะหลบหลีกเลี่ยงหนีแล้ว จึงแค่นเสียงเย็นชา รวบรวมพลังเท่าที่มีในชีวิตฟาดฝ่ามือออกไปรอบๆ ข้าง มิต่ำกว่าหนึ่งร้อยครั้ง

มีเสียง...

ฉาด ฉาด ดังสนั่นหวั่นไหวอยู่ถี่ยิบ แล้วทุกสิ่งก็คืนกลับสู่ความสงบเยือกเย็นอีกครั้ง

บ้วนห่วงจือเซ็งและค้ยงังเพี้ย ยังคงยืนประจันหน้ากันดั่งเดิม คล้ายดั่งเมื่อครู่มิได้ลงมือประหัตประหารกันก็ปาน

บ้วนห่วงจือเซ็งเขม้นมองจ้องหน้าคุ้ยงังเพี้ยแล้วกล่าวว่า

"ในบู๊ลิ้มยุคนี้ มีผู้ใดสามารถรับกระบวนท่าสุดท้ายของท่านได้?"

คุ้ยงังเพี้ยแค่นเสียงเย็นชาว่า

"มีท่านแต่เพียงคนเดียว อื่นๆ นั้นไม่มีผู้ใดจะสามารถรับถึงกระบวนท่าที่ห้า"

บัณฑิตหมื่นจำแลงฮ้อเชยเต๊งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อย่างนั้นก็สมควร"

เสียงขาดคำ ร่างได้ทรุดกระแทกนั่งอย่างแช่มช้ากวาดตามองดูคุ้ยงังเพี้ยแวบหนึ่งแล้วเอ่ยขึ้นว่า

"มีคนยินยอมพร้อมใจตายเพื่อท่าน แต่ตัวเราตอนใกล้ตาย กลับมีความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวปานนี้เป็นเพราะสาเหตุใด?"

กระแสเสียงแผ่วเบาอ่อนล้ายิ่งนัก

ประมุขเก้าค่ายสำนักใหญ่พอฟัง ต่างอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้น ใบหน้าปรากฏแววแตกตื่นสงสัย ที่แท้พวกทั้งหลายในบัดนี้จึงเพิ่งทราบว่า บัณฑิตหมื่นจำแลงฮ้อเชยเต๊งเป็นฝ่ายพ่ายแพ้แล้ว

คุ้ยงังเพี้ยสั่นศีรษะส่งเสียงราบเรียบขึ้น

"ข้าพเจ้าก็มิเข้าใจว่าเป็นเพราะสาเหตุใด"

กล่าวแล้วได้ส่งเสียงอันสัตย์ซื่อจริงใจขึ้นว่า

"พลังฝีมือของท่าน เป็นผู้เดียวที่ชั่วชีวิตข้าพเจ้าเคารพเลื่อมใสที่สุด"

บัณฑิตหมื่นจำแลงฮ้อเชยเต๊งแย้มยิ้มอย่างพึงพอใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิจำเป็นต้องทราบว่าเพราะสาเหตุใดอีกแล้ว ทุกสิ่งข้าพเจ้าต่าง

ทราบแล้ว”

ขาดคำก็พริ้มตาลงช้าๆ ระบายลมหายใจอีดสุดท้ายออก แล้วจอมอำมหิตที่เหี้ยมหาญจนสยบบู๊ลิ้มให้สั่นสะเทือนแห่งยุค ก็อำลาไปจากโลกตลอดชั่วกาลนาน

แต่ทว่า ก่อนที่จะระบายลมหายใจอีดสุดท้ายนั้นใบหน้ายังคงไม่เคยปรากฏแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อความตายเลย อาจบางที นี่คือบุคลิกอันจริงแท้แน่นอนของผู้กล้าหาญ

ตีกวงไต้ซือและเจ้าสำนักใหญ่อีกแปดคน พากันเดินไปที่หน้าป้ายทองเหลืองอร่าม ตีกวงไต้ซือยืนหยิบป้ายทองแล้วยื่นให้แก่คุ้ยงังเพี้ยอย่างนอบน้อมกล่าวว่า

“คุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบ เหตุการณ์ที่ผ่านไปก็กลายเป็นอดีตแล้ว พวกอาตมารู้สำนึก จะขอขมาก็ไม่มีประโยชน์ต่อเรื่องราวอย่างไร แต่ทว่า เป็นความจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้ คุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบได้เป็นวีรบุรุษเพียงคนเดียวของบู๊ลิ้มในตงง้วนยุคนี้ ดังนั้น ขอคุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบโปรดรับป้ายประกาศิตทองนี้ไว้ นับแต่บัดนี้ไปเรื่องราวใดๆ ในบู๊ลิ้มก็ขอพึ่งพาคุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบให้พิทักษ์รักษา จรรโลงความดีงามให้ดำรงคงต่อไป”

คุ้ยงังเพี้ยหัวร่อแค่นๆ กล่าวว่า

“ผู้แซ่คุ้ยไม่มีเจตนานั้น”

ลี่ติ๊งเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึงรีบกล่าวขึ้น

“คุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบโปรดอย่าได้บ่ายเบี่ยงปฏิเสธ”

คุ้ยงังเพี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“วาจาประโยคเดียว ข้าพเจ้าไม่ต้องการ?”

บ้อเก๊กจินหยินกล่าวขึ้นอีกครั้ง

“แต่บู๊ลิ้มในตงง้วนยุคนี้ ไม่มีผู้ใดจะเหมาะสมรับหน้าที่นี้แล้ว ดังนั้นคุ้ยเซี่ยวเฮี้ยบจะอย่างไรก็โปรดรับเอาไว้เถิด”

ตีกวงไต้ซือฉวยโอกาสนั้น ยัดเยียดป้ายทองเข้าไปในมือคุ้ยงังเพี้ยอย่างรวดเร็ว

คุ้ยงังเพี้ย กัมหน้ามองป้ายทองในมือแวบหนึ่ง พลันหัวร่อเสียงก้องกังวานแล้วว่า

“ฮา ฮา...คิดคำนึงถึงคราก่อน ในหุบเขาอั้งเฮียะก๊ก ชนชาวบู๊ลิ้ม

ของตงง้วน คุกคามบังคับบิดามารดาจนตายนั้น เคยได้คิดถึงสภาพของวันนี้ด้วยหรือ? ความยุติธรรมของบู๊ลิ้ม กฎระเบียบของบู๊ลิ้มเป็นเพียงข้ออ้างของสัตว์ใหญ่กินสัตว์เล็กเท่านั้น และคุ้ยงังเพี้ยก็มิใช่เป็นผู้กล้าหาญยิ่งใหญ่ ยิ่งมิใช่เป็นวีรบุรุษเปี่ยมธัมมะ เพียงโชคดีที่มีพลังฝีมือสูงส่งกว่าพวกท่านทั้งปวงอยู่น้อยนิดเท่านั้น บัดนี้ ถึงกับทุ่มเทเกียรติยศอันสูงสุดยอดมาไว้บนศีรษะข้าพเจ้า ฮา ฮา...ในโลกผู้ต่อแต้มระบายสีในแพรเนื้อดี ไยจึงมีมากมายปานนั้น? แต่ผู้ส่งถ่านสร้างความอบอุ่นแก่คนในหิมะ ไฉนจึงน้อยนิดจนหาแทบไม่พบพาน? จิตใจและศีลธรรมของผู้คนชาเย็นจนถึงปานนี้ น้ำใจไมตรีก็เปราะบางยิ่งกว่ากระดาษท่านทั้งหลายต่างมีศักดิ์เป็นเจ้าสำนักหนึ่ง มิทราบมีความรู้สึกเช่นนั้นบ้างหรือไม่?"

กล่าวแล้วเหวี่ยงป้ายทองในมือทิ้งลงกับพื้น กวาดตาเย็นชามองดูผู้อยู่รอบข้างแวบหนึ่ง จึงกล่าวสืบต่อไป

"เรื่องราวในตงง้วนของคุ้ยงังเพี้ยจบสิ้นแล้ว นับแต่นี้เหตุการณ์ของวงพวกนักเลงทุกๆ ประการ ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องทั้งสิ้น นอกจาก..."

วาจาพลันชะงักลงเล็กน้อย เปลี่ยนเสียงเป็นเย็นยะเยียบขึ้นว่า

"หากแม้นมีสักวันหนึ่ง ท่านทั้งหลายบิดเบือนความยุติธรรมของบู๊ลิ้มขึ้นอีกครา ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าจะปรากฏคุ้ยงังเพี้ยมากกว่านี้ขึ้นเป็นแน่นอน"

จบคำหันหน้ามองโกวเนี้ยทั้งห้า กล่าวว่า

"เจ๊เจ้ พวกเราไปกันเถิด"

แล้วเบือนหน้ามาทางห้ามารทะเลเลือด กล่าวสืบต่อไป

"ท่านทั้งห้าจะอยู่ในตงง้วนอีกหรือไม่?"

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า เง่งเพ็กก๊กต้อนรับด้วยความยินดีมากกว่านี้ ใช่หรือไม่ ตั๋วกงจู๊ ยี่กงจู๊"

สองศรีพี่น้องแซ่เตี้ยต่างหน้าแดงฉาน ผงกศีรษะรับคำ

"แน่นอน แน่นอน"

หลวงจีนยากไร้เคี้ยงเจ็ง กล่าวขึ้นว่า

"ที่นั้นมีวัดหลวงจีนหรือไม่?"

จั๊วข่ายก็สอดคำขึ้นบ้าง

"ที่นั้นต้องการให้เราไปขอทานหรือไม่?"

หลวงจีนยากไร้เคี้ยงเจ็งกล่าวขึ้นอีกครา

“ท่านไปแล้วพวกลูกหลานกระยาจกเหล่านั้นจะทำอย่างไรกัน?”

ตาหยีเล็กของจั๊วข่ายเหลือกพลิกกล่าวว่า

“เรามิได้คิดให้พวกมันไป หลวงจีน ท่านริษยานักหรือ?”

เตี้ยเอียลิ้มหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

“พวกท่านต่างไปด้วยกันก็ประเสริฐ พระราชบิดาจะต้องยินดีต้อนรับพวกท่านแน่”

กล่าวพลางจับตาอันลุ่มหลงมองมาทางคุ้ยงังเพี้ย กล่าวว่า

“เพี้ยตี๋ ท่านจะไปที่ใด? หากไปเง่งเพ็กก๊กจะประเสริฐยิ่ง และยังมีเจ้เจ๊ทุกท่านด้วย”

สายตาเท่าที่มี ต่างจับไปบนใบหน้าคุ้ยงังเพี้ยเป็นจุดเดียว แสดงอย่างแน่ชัด คุ้ยงังเพี้ยไปที่ใดพวกนางต่างจะไปที่นั่นแน่

บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้ง ลอบหัวร่ออยู่ในใจคำนึงว่า

“นอกจากเง่งเพ็กก๊กแล้ว ท่านจะไปที่ใดกัน?”

ขณะเวลานั้นเอง บนยอดเขากิมเต้งฮง พลันมีสตรีงามแต่งกายชุดชาววังพุ่งละลิ่วขึ้นมานางหนึ่ง เมื่อเห็นพวกคุ้ยงังเพี้ยก็รีบร้องด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

“เพี้ยยี้ พวกเจ้ามิเป็นไรกระมัง?”

สองศรีพี่น้องแซ่เตี้ยต่างเรียกขึ้นพร้อมกัน

“อา ซือแป๋”

ถูกแล้ว ผู้มาคือค้วงเซียวเนี่ยเนี้ย อาจารย์ของเตี้ยเอียลิ้มและเตี้ยเอียคี้ นางกวาดตามองดูทุกผู้คนอย่างเบิกบานปีติ กล่าวว่า

“ประเสริฐแล้ว เมื่อมิมีเรื่องราวใด พวกเราก็ไปกันเถิด”

คุ้ยงังเพี้ยถามอย่างสงสัยใจ

“ไปที่ใด?”

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ย กวาดตามองดูโกวเนี้ยทั้งห้าแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัย แล้วกล่าวว่า

“ย่อมไปหาหลักแหล่งของชีวิต”

คุ้ยงังเพี้ยและโกวเนี้ยทั้งห้า ต่างหน้าแดงระเรื่อ เรื่องราวทั้งหลายแหล่ได้สมยอมกัน โดยมิต้องเอ่ยปากกล่าวคำแล้ว

คุ้ยงังเพี้ยกล่าวเสียงรันทดว่า

“ข้าพเจ้าจะต้องไปที่อั๊งเฮียะก๊กสักครั้ง ท่านทั้งหลายไปก่อนก็แล้วกัน”

หงส์เกียวส่งเสียงสดใสขึ้นทันที

“ไม่ พวกเราก็จะไป”

ค้วงเซียวเนี่ยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ย่อมต้องไปกันทุกคน”

คุ้ยงังเพี้ย สาวเท้าเดินไปที่ซากศพชะมดแดงเจี๊ยะจงฮวย บัณฑิตจอมพิษซีเง็กลิ้งรีบถลันเข้าไปชิงอุ้มซากศพนางขึ้นไว้ กล่าวว่า

“ซากอ ท่านรับหน้าที่กีเฮีย”

คุ้ยงังเพี้ยถอนหายใจเบาๆ กล่าวว่า

“สันดานคนความจริงดีงามบริสุทธิ์ แต่ทว่า โอ...”

กล่าวเท่านั้นก็สาวเท้านำหน้าคนทั้งปวงลงจากยอดเขาไป

เรื่องราวของคุ้ยงังเพี้ยอาจบางทีมิจบสิ้น เนื่องจากยังไม่ลืมตัวราชบุตรเจ็ดดาวซุนคี้ตลอดเวลา มันคือปลาตัวเดียวที่รอดจากร่างแห แต่ทว่า คุ้ยงังเพี้ยลืมขบคิดไป เพียงราชบุตรเจ็ดดาวคนเดียว ไหนเลยจะกล้าแตะต้องตอแยกับคุ้ยงังเพี้ย ที่มีอำนาจสั่นสะเทือนฟ้าดินจนสยบอยู่ใต้บารมี

ประมุขเก้าค่ายสำนักใหญ่เหม่อมองดูเงาหลังของทุกผู้คนจนซึมเซา ตราบหายลับไปในหมู่ไม้เบื้องหน้า จากเสียงทอดถอนหายใจก่อนไปของคุ้ยงังเพี้ย พวกทั้งหลายคล้ายดั่งสำนึกถึงเรื่องราวใดขึ้นบ้าง แต่ทว่า ทุกสิ่งได้ผ่านไปจนกลายเป็นอดีตแล้ว รื้อฟื้นขึ้นจะมีประโยชน์ใด? จำใจแยกย้ายกลับไปบำเพ็ญตนอยู่ในศีลในธรรม บทเรียนอันโชกเลือดอันตรายที่หวาดสยองเป็นตัวอย่างที่เภทภัยทำลายตัวเองไปได้สังวรณ์ไว้อบรมสั่งสอนบุตรหลานและศิษย์ อย่าได้มีอกุศลจิตคิดละโมบ จนกลายเป็นเภทภัยทำลายตัวเองไป

ส่วนคุ้ยงังเพี้ยเมื่อกลับสู่หุบเขาอั๊งเฮียะก๊กเซ่นไหว้บิดามารดา ฝังฮี้งตี้บ้อฮวงและเจี๊ยะจงฮวยไว้ในหุบเขาแห่งความหลังอันศักดิ์สิทธิ์แล้ว จึงพากันกลับสู่เกาะเง่งเพ็กเต้าอันสุขสงบ เพราะที่นั้นมีน้ำใจไมตรีอันสัตย์ซื่อบริสุทธิ์มีอี้ชิ่วเล้งอันจงรักภักดี มีความร่มเย็นเหมาะเป็นหลักแหล่งของบั้นปลายในชีวิต

จบบริบูรณ์

1216 โก้วเล้ง เขียน

คุ้ยงังเพี้ย มีสติปัญญาอันเฉียบแหลม
ไหวพริบที่สูงส่งและมีความหนักแน่นอันแกร่งกร้าวสุดเปรียบปาน
เห็นบิดามารดาผู้ให้กำเนิด ต้องถูกพวกชั่วร้ายในวงพวกนักเลง
บีบบังคับจนฆ่าตัวตายอย่างดั่งแค้น....
ริมฝีปากที่เชียวคล้ำสั่นระริก ถูกเม้มจนเป็นเส้นตรง โกรธแค้น
ดั่งแค้นชิงชังต่อเหล่าชั่วร้ายในวงพวกนักเลงกลุ่มนี้จนเข้ากระดูก

9789742306670
590.00